

Δ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ

ΜΕΓΑ ΛΕΞΙΚΟΝ ΟΛΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΔΗΜΟΤΙΚΗ
ΚΑΘΑΡΕΥΟΥΣΑ
ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΗ
ΜΕΤΑΓΕΝΕΣΤΕΡΑ
ΑΡΧΑΙΑ

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

ΤΟΜΟΣ Η'

«Τό πρώτον βιβλίον παντός
Ἑλλήνος εἶναι τὸ Λεξικόν
τῆς γλώσσης του».

Κοραῖς

ΕΚΔΟΣΕΙΣ - Δ Ο Μ Η - Α.Ε.

Ναυαρίνου 20 τηλ. 637 389-612 056

ΑΘΗΝΑΙ

ΠΙΝΑΞ ΣΥΝΤΕΤΜΗΜΕΝΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

α. = άλλως
 αιολ. = αιολικός, -όν
 αϊτ. = αϊτιατική
 άκλ. = άκλιτος, -ον
 άλβ. = άλβανική, -ικός
 άλληλοπθ. = άλληλοπαθής
 άλχημ. = άλχημιστής, -ικός
 άμυθ. = άμετάβατος, -ον, -ως
 άμφ. = άμφιβολον
 άναγν. = άναγνωστέον
 ά στ. = άνατομική, -ός
 άνέκδ. = άνέκδοτος, -ον
 άντικ. = άντικειμενον
 άντικειμ. = άντικειμενικός, -ή, όν, -ώς
 άντιδ. = άντιδιστολή
 άντιθ. = άντιθέτου, -ος, -ως
 άντίστ. = άντίστοιχος, -ον
 άντων. = άντωνυμία
 άνών. = άνώνυμος, -οι
 άόρ. = άόριστος
 άπ. = άπόσπασμα, -ματα
 άπαρφ. = άπαρέμφατον
 άποθ. = άποθετικόν ρήμα
 άπόκρ. = άπόκρισις
 άπολ. = άπολύτως
 άπρδ. = άπρόσωπον
 άραβ. = άραβική, -ικός
 άρ.μ. = άραματική, -ός
 άρκ. = άρκαδικός, -ή, -όν
 άρσ. = άρσενικόν
 άρχ. = άρχαίος, -α, -ον
 άρχ. λεξ. = άρχαία λεξικά
 άρχιτ κτ. = άρχιτικτονηκή, -ός
 άσσιζ. = άσσιζαί
 άστρολ. = άστρολογία, -ικός
 άστρον. = άστρονομία, -ικός
 άσυν. = άσυναίρετος, -ον
 αύξ. = αύξησις
 αύτοπθ. = αύτοπαθής
 άχρ. β. = άχρηστος
 β. = βίος
 βιολ. = βιολογία, -ικός, -ώς
 βλ. = βλέπε
 βλ. λ. = βλέπε λέξιον
 βλ. λς. = βλέπε λέξεις
 βοιωτ. = βοιωτικός, -ή, -όν
 βυζ. = βυζαντινός, -ή, -όν
 βοταν. = βοτανική, -ικός
 γαλλ. = γαλλική, -ικός
 γεν. = γενικός, -ή, -όν, -ώς
 γενικ. = πτώσις γενική
 γερμ. = γερμανική, ός
 γεωδ. = γεωδαισία, -ικός
 γεωλ. = γεωλογία, -ικός, -ώς
 γεωμ. = γεωμετρία, -ι ός

γλωσσ = γλωσσάριο, -α
 γνωμ. = γνωμικόν
 γρ. = γραφή
 γραμμ. = γραμματική, -ός, -ώς
 γρπ. = γραπτέον
 δ. άνάγν. = διάφορος άνάγνωσις
 δ. γρ. = διάφορος γραφή
 δεικτ. = δε κτικός, -όν
 δηλ. = δηλαδή
 δημ. = δημοτική, -ός, -όν
 διάθ. = διάθεσις
 δ. διστ. = δημοτικόν διστ χον
 δ. έρμ. = διάφορος έρμηνεία
 δ. μυρ. = δημοτικόν μυρολόγι
 διγ. = διγύστον
 διορ. = διορισμός
 διόρθ. = διόρθωσις
 δ. προφ. = διάφορος προφορά
 δ. τραγ. = δημοτικό τραγούδι
 δοτ. = δοτική
 δυϊκ. = δυϊκός
 δυν. = δυνητικός
 δωρ. = δωροικός, -όν
 έβρ. = έβραϊκή, -ικός
 έγκλ. = εγκλιτικόν, -ός
 ειδ. = ειδικός, -ώς
 εικ. = εικασία
 ειρων. = ειρωνικός, -ώς
 έκδ. = έκδοσις
 έκκλ. = έκκλησιαστικός, -ώς
 έκφ. = έκφορ
 Έκφρ. = Έκφρασις, -εις
 έλεγ. = έλεγείον, -εία, -εισικός
 έμπρόθ. = έμπρόθετος, -έτως
 έν. = ένικός
 ένάρθρ. = ένάρθρως
 ένεργ. = ένεργητικός, -ή, -όν, -ώς
 ένεστ. = ένεστώς
 ένν. = έννοείται
 ένν. = έννοια
 έντ. = έντεϋθεν
 έξορκ. = έξορκισμός, -οι
 έπ. = έπικός, -όν
 έπέκτ. = έπέκτασις
 Έπιγρ. = Έπιγραφή
 έπίγρ. = έπίγραμμα
 έπίθ. = έπίθετον
 έπιθβτ. = έπιθετικός, -ή, -όν, -ώς
 έπίρρ. = έπίρρημα
 έπιφ. = έπιφώνημα
 έρμ. = έρμηνεία
 έρώτ. = έρώτησις
 έσφ.γρ. = έσφαλμένη γραφή
 έτερόκλ. = έτερόκλιτον
 εύκτ. = εύκτική

εύφημ. = εύφημισμός
 εύχρ. = εύχρηστος, -ον
 έφετ. = έφετικόν
 ζωολ. = ζωολογία, -ικός
 θ. = θέμα
 θεοδ. = θεοδοσιανός
 θηλ. = θηλυκόν
 θρησκειολ. = θρησκειολογία, -ικός
 Ιατρ. = Ιατρική, -ικός, -ώς
 Ιδ. = Ιδίως
 Ισπ. = Ισπανικός, -ή, -όν
 Ιστ. = Ιστορία, -ικός, -ώς
 Ιταλ. = Ιταλική, -ικός
 Ιων. = Ιωνικός, -όν
 κ. = και
 κ. ά. = και άλλα
 κ. άλλαχ. = και άλλαχού
 κκατ. = κατηγορούμενον
 κατηγ. = κατηγορηματικός, -ή, -όν
 κρητ. = κρητικός, -όν
 κτ. = κατά
 κτλ. = και τὰ λοιπά
 κττ. = και τὰ τοιαύτα
 κύρ. = κύριος, -ον
 κυρ. = κυρίως
 κώδ. = κώδιξ, -ικες
 κωμ. = κωμικός, -ώς
 λ. = λέξις
 λ. τραγ. = λαϊκόν τραγούδι
 λακων. = λακωνικός, -ικός
 λατ. = λατινική, -ικός
 λεγόμε. = λεγόμενος, -ον
 Λειτουργ. = Λειτουργικά βιβλία
 λόγ. = λόγος, λόγιον
 λυρ. = λυρικός, -ή, -όν, -ώς
 μ. = μόνον
 μαγ. = μαγικός
 μαθημ. = μαθηματικός, -ά
 μυθ. = μυθευτικόν
 ΜΜ = Μανιάντικα Μυρολόγια
 μεθομ. = μεθομητικός, -ή, -όν, -ώς
 μέλλ. = μέλλων
 μέσ. = μέσος, -ον
 μετεωρ. = μετεωρολογικός, -ώς
 μετοχ. = μετοχικός, -κώς
 μετων. = μετωνυμία, -ός, -ώς
 μουσ. = μουσική, -ικός, -ικώς
 μουσ. = μισαιωνικόν, -ικός
 μετ. = μετά
 μετβ. = μεταβατικός, -ή, -όν, -ώς
 μετγν. = μεταγενέστερον, -ος
 μετφ. = μεταφορικός
 μετφρ. = μετάφρασις
 μετχ. = μετοχή
 ναυτ. = ναυτικός, -ή, -όν, -ώς

νεώτ.	==νεώτερ -ος	πρβλ.	==παράβαλε	σύντ.	==σύνταξις
νομ.	==νομική,-ικώς	πρβλ.	==πρόσωπον,-α	συχν.	==συχνάκις
νομοκ.	==νομοκάνων	προσηγ.	==προσηγορικός,-ώς	σχόλ.	==σχόλιον,-α
δδ.	==δδεν	προστ.	==προστακτική	Σχολ.	==Σχολιαστής
οίκογ.	==οικογένεια	πρότασ.	==πρότασις	τ.	==τύπος
δμ.	==δμοιος,-ομοίως	ρ.	==ρήμα	τμ.	==τμησις
δμοιογ.	==δμοιογένεια	ρηματ.	==ρηματικός,-ή,-όν	τελικ.	==τελικός
δν.	==δνομα	ρηματ. π.	==ρημαϊκά παράγωγ*	τοπογρ.	==τοπογραφία,-ικός
δνομαστ.	==δνομαστική	ρητορ.	==ρητορικός,-ικώς	τουρκ.	==τουρκική,-ικός
δρ.	==δρος	ρίξ.	==ρίξα	τροπ.	==τρ κός,-ώς
δρθότ.	==δρθότερον,-ος	σ.	==σέλις	Τυπικ.	==Τυπικόν/Μοναστηρίων
δριστ.	==δριστική	σανσκρ.	==σανσκριτικός	υπερβ.	==υπερβητικός,-ώς
δρυκταλ.	==δρυκτολογία,-ικός	σατυρ.	==σατυρικός,-ικώς	υπερσ.	==υπερσυντέλικος
ούδ.	==ούδέτερον	σημ.	==σημασία	υποβθ.	==υποβητικός
ούσ	==ούσιαστικό	σημιτ.	==σημιτιός	υπόκ.	==υποκείμενον
π.	==παρά	σκώλ.	==σκώλιον	υποκειμ.	==υποκειμενικός,-ώς
παθ.	==παθητικός,-ικώς	σλαβ.	==σλαβική,-ικός	υποκορ.	==υποκοριστικόν,-ώς
Πάπ.	==Πάπυροι	σπαν.	==σπάνιος,-ως	υποτ.	==υποτακτική
παράγ.	==παράγωγον,-α	στερ.	==στερητικόν	φαρμακ.	==φαρμακολογία,-ικός
παραθ.	==παραθέσις,-ετικός	στρ.	==στροφή	φαρμακευτ.	==φαρμακευτικός,-όν
παρακ.	==παρακείμενος	στρατ.	==στρατιωτικός,-ώς	φιλοσ.	==φιλοσοφία,-ικός
παράλλ.	==παράλληλος,-ον	συγγ.	==συγγενικός,-ώς	φρ.	==φράσις
παρατ.	==παρατατικός	συγκ.	==συγκοπή	φυσ.	==φυσικός,-ώς
παρερμ.	==παρερμηνεία	συγκκκ.	==συγκεκομμένος,-ως	χειρόγρ.	==χειρόγραφον,-α
παρισ.	==παρισινός	συγκρ.	==συγκριτικός,-ικώς	χημ.	==χημεία,-ικός
παροιμ.	==παροιμία	σύλλ.	==σύλλαβη	χρ.	==χρήσις
περίφρ.	==περίφρασις,-ικώς	Συναξ.	==Συναξάριον,-ιστής	χρην.	==χρηνός
περσ.	==περσική,-ός	σύνδ.	==σύνδεσμος	χρησμ.	==χρησμός
πιθ.	==πιθανός,-ώς	συνεκδ.	==συνεκδοχική,-ικώς	χρον.	==χρονικός,-ώς
πλάγ.	==πλάγιος	συνεκφ.	==συνεκφορά	Χρονογρ.	==Χρονογραφία,-φος,-οι
πληθ.	==πληθυντικός	συνήθ.	==συνήθης,-ως	ψ	==Ψευδο-
ποι.	==ποιητικός,-ικώς	συνηρ.	==συνηρημένος	ψήφ.	==ψηφισμα
πραγμ.	==πράγμα,-ατα	συνθ.	==σύνθεσις, συνθετικός	ώσ.	==ώσαύτως

* Τά ρηματ. π. τίθενται έν τέλει του έρμηνεύματος υπό ίδιον αριθμόν προς εύχέρειαν τής αναζητήσεως .
Αί λοιπαι έν τῷ κειμένῳ συντετημμένοι λέξεις είναι εύδιάγνωστοι.

Φώτ., Σουίδ.: Σέργ.Μακρ.έν Σάθ.3,226 ἀνθρώπων τι βάρμα εἶ που ἔωρα τοῖς ὑποφόροις καταφοίτησιν ἀπανθρώπως τῷ λυθρῷ τοῦ φέροντος.

καταφοίτησις-εως (ή) μγν. τὸ καταφοίτην, ἡ συχνὴ κἀδόθος κ. Κρύλλ. κτ. 'Ιουλ.4,139.

καταφοιτῶ-άω κ. μσν. ἰων. -έω κατέρχομαι συνεχῶς ἢ τακτικῶς, ὡς τὰ ἄγρια θηρία ἐκ τῶν ὁρέων πρὸς λεῖαν: 'Ηρ.7,125 καταφοιτούντες γὰρ οἱ λέοντες τὰς νύκτας καὶ λειποντες τὰ σφέτερα θῆρα 2) κατέρχομαι εἰς, καταλήγω: Θεοφύλ.Σ'Ιστ.191,9 **καταφοίτα** πρὸς τὴν πράξιν ὁ λόγος.

καταφονεύω φονεῦω ἀγρίως, κατασφάζω: 'Ηρ.1,106 ξεινιαντες καὶ καταμεθύσαντες καταφόνευσαν, Εὐρ.Βάκχ.1178 καταφόνουσέν νιν, 'Αθην.6,272B καταφονεύσαι μὲν τοὺς ἐπὶ τῶν μεταλλῶν φύλακας· κ. παθ.: Εὐρ.'Ορ.536 ἕα δ' ὑπ' ἀστῶν καταφονευθῆναι πέτροις.

καταφονής (ή) μσν., ἰδ. πληθ. οἱ καταφῶναι οἱ φόνου ἀξία πράξαντες καὶ ἐπαξίως θανατωθέντες: Εὐστ.1098,15.

καταφορός (ή) (καταφέρω) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. μεταφορὰ ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ πρὸς τὴν θάλασσαν: 'Επιγρ. 2) καταβίβασις, κατέβασμα, ἰδ. ξίφους κτύπημα πρὸς τὰ κάτω: Πολύβ.2,33,3 ἔχουσι τὴν πρῶτην καταφορὰν καιρίαν || φρ. ἐκ καταφορᾶς κτυπητὰ, κορητὰ: Πολύβ.3,114,3 ἡ δὲ Γαλιτικὴ μάχηρα μίαν εἶχε χρεῖαν τὴν ἐκ καταφορᾶς, καὶ ταύτην ἐξ ἀποστάσεως || τραῦμα ἐκ καταφορᾶς τραῦμα ἐκ ξίφους: Πλούτ. Δίων34 τὸ τραῦμα καταμανθάνουτες εὗρισκον ἐξ ἐπιπολῆς μάλλον ἢ καταφορᾶς γεγενημένον 3) μτφ. προσβολή, ἐπιθεσις: Φιλῶδ.Παρρ.480· κ. μτ. γεν. ἐπιθεσις ἐναντίον τινός: 'Ανών.εἰς Ρητ.53,9 4) 'Επιγρ. πληρωμή 5) (καταφέρομαι) ἡ πρὸς τὰ κάτω κίνησις: 'Επίκ.Φύσι.15,26' || πτώσις, κατάπτωσις: Πλάτ.'ΑΞ.370C ἀνέμους τε καὶ καταφορᾶς δμβρων, 'Ἰώσ.ΑΙ6,5,6 καταφοραὶ χαλάζης, 'Θεολ.Αριθμ.31 αἱ καταφοραὶ πέντε, ἕτεοῦ, χιόνος, δρόσου, χαλάζης, πάχνης || δύσις: Θεόδωρ.'Αν.12 καταφορὰ ἡλίου, 'Ανών.'Ιστ.887,3, Πολύβ.3,37,5 ἕως τῆς Ἰσημερινῆς καταφορᾶς || ὄμ. κ. ἐπὶ ζωφιακοῦ σημείου: Πτολ.Τετρόβ.134· κ. κτ. πληθ.: Λογγ.2,24' 6) ἰατρ. καταφορὰ κοιλίας ἡ διάρροια: 'Ἰνπ.'Αφορ.7,86, 'Αθην.253D ἐξ ὧν ἀσπεφία γίνονται καὶ κοιλίας καταφοραὶ || ὄμ. ληθαργικὴ προσβολή: 'Ἰνπ.'Επιδ.3,6 ἄλλη τι καταφορᾷ νωθρᾷ καρδιαρέας ἀπάλλυντο, Πλούτ.Αἰμ.37 ἐνίστασθαι ταῖς καταφοραῖς καὶ συνεχῆν ἐγρηγορῶτα πάση μηχανῇ, Πάν. καταφορὰ πόνους παρέχουσα 7) ἐν συλλογισμῷ, ἐπαγωγή, συμπέρασμα: 'Ἰνπ.Παραγγίλ τὴν καταφορὰν ἐκ τῶν φαινομένων μεθοδεύειν 8) 'Επιγρ. ἐπικληθῆς, καταφορικῆ 9) μσν., νεώτ. κ. δημ. ἐκφρασις δυσμενείας, ὑπαιτιότητος κατὰ τινος: Σέργ.Μακρ.έν Σάθ.3,268 προσγράψας καταφορὰν προσήκουσαν κατὰ τοῦ Βεροφελμ ἀπέστειλε τῷ μεγάλῳ λογοθέτῃ τῆς Βασιλείας, Ποπαδ.Χρ.Μηλ.64 μόλις ἕως τὴν ζωὴν του ἐκ τῆς τηλικιατικῆς καταφορᾶς, ἥτις ὑπεγράφη διὰ τοῦ προδότηκοῦ ἐναύσματος ὀμοπίστου καὶ ὀμοφύλου, παροίμ. κάλλιτο τὸ γκρέμισμα τοῦ σπιτιοῦ σου παρὰ ἢ καταφορὰ τοῦ κόσμου.

καταφορήτις-εως (ή) νεώτ. ἡ πρὸς τὰ κάτω φόρησις: καταφορήσις ἄμμου ὑπὸ τοῦ ὕδατος || εἰδ. ψια. ἡ ὑπὸ τῆς ἐπιδρασαν ἠλεκτρικοῦ ρεύματος φορὰ στερεῶν ἢ ὑγρῶν μορίων πρὸς τὸ ἠλεκτροδῖον τῆς καθόδου.

καταφορία (ή) Σουίδ. ἀρρωδίστημα, νόσημα, **καταφορικός**-ῆ-όν ὁ σφοδρὸς, ὀρηκτικός, ὑβριστικός: 'Ερμολ.'Ἰδ.1,1 σφοδρὸς καὶ καταφο-

ρικός λόγος 2) ὁ ληθαργικός, ὑπνηλός, ὁ νυστάζων: 'Ἰνπ.'Ὄδοντ.8' 3) ὁ ἐπιφέρων λήθηρον, ὑπνηλιαν: Γαλ.8,161 καταφορικά φύξεις, αὐτ. 162 καταφορικά νοσήματα.

καταφορικῶς ἑπίορο. μγν. σφοδρῶς, ὀρηκτικῶς: 'Ὀλυμπ.Γοργ.370] ἀντιβ. εὐλαθεῶς: Σιμηλικ.Κατ.1,21' 2) διὰ κενώσεως (ἀμφ. 1' 'Ἡσ.

καταφορικός τραχείτης ἰδί νεώτ. πετρογρ. πέτρωμα ἠφαίστειογενές τῆς οἰκογεν. τῶν τραχειτῶν νεοβουλκανικῆς ἡλικίας.

κατάφορος-ον ὁ ὄρμη ἐναντίον τῶν, ὀρηκτικός, ὀθ. ἐπὶ θαλάσσης, τρικυμιώδης: 'Αριστλ.Πρ.936,6 τὸ κατάφορον τῆς θάλασσης ἰάντιβ, τὸ γαληνίζον 1' 2) ὁ ἔχων τάλαν, κατεύθυνσιν πρὸς τὰ κάτω: 'Ὀλυμπ.Μετ.85,5 τὸ ψυχρὸν αἰεὶ κατάφορον 3) ὁ ἔχων κλίση, ροπήν ἐπὶ τὴ: 'Απολλ.Δύσκ.'Αντιμ.189,28 κατάφορος ἐπὶ τὸ παροξύνεσθαι 4) βαθύς, ληθαργικός: 'Ἡσ. κατάφορος ὕπνος (ἀμφ.ἐρμ.1' 5) 'Ἐπιγρ. ἐπὶ ἐδάφους πρὸς ταφήν, ὁ προσοίτις, ὁ ὄν δύναιται τῆς νὰ πλησιάσῃ.

καταφορτίζω μγν. βαρέως φορτῶνω, καταφορτῶνω: 'Ἰώσ.ΑΙ7,9,3 καταπεφορτισμένους ὄνους τοῖς ἐπιτηδείοις 2) μτφ. καταβαρῶνω: 'Ἰνπαρχ.Πυθ.π.Στοδ.4,44,81 καταφορτίζει τὰν ψυχὰν καιοῖς || κ. ἐπὶ οικονομικῶν βαρῶν: 'Ιουστιν.Νεαρ.148 Προοίμ. καταφορτίξασθαι τὸ δημόσιον χρέεσι 3) ὄμ. μτφ. ἐνοχλῶ: 'Ιουλ.Λόγ.2,69B καταφορτίζει τινὰς τοῖς Πλάτωνος λόγοις.

κατάφορτος-ον μγν. κ. νεώτ. ὁ λίαν φορτωμένος, καταφορτωμένος: 'Ἰώσ Βί.127 ἡμίονους καταφορτους ἐσθῆτος καὶ σκευῶν.

καταφορῶ-έω καταφέρω, ἐπὶ ποταμοῦ, παρασύρω, κατεβάζω: 'Ηρ.5,101 τὸν Πακτωλὸν ποταμόν, ὃς σφι φῆγμα χρυσοῦ καταφορέων ἐκ τοῦ Τρωλοῦ 2) μτφ. ἐκχέω ὡς χεῖμαρρος, βάλλω πυκνὰ: Πλάτ.Πολ.587B ἀμήχανον .. λογισμένον καταπεφόρηκας τῆς διαφορότητος τοῖν ἀνδρῶν, Πλούτ.'Ἡθ.548C πολλὰ .. καταφέρει τῆς προνοίας (ἔλεγε πολλὰ ἐναντίον).

καταφορῶδη-ους-ες κατάφορος (βλ.3): Γαλ.14,314 καταφορῶδης ὕπνος.

κατάφρασμα (τὸ) νεώτ. ἐντελής, καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν περιβλήμα, ἰδ. πρὸς προφύλαξιν.

καταφράγγυμι μσν. καταφράσω: Πρόδρ.301.

καταφράζω (φράζω) διηγούμαι, ἀφηγοῦμαι: Πίνδ.Ο10(11),55 τὸ δὲ σαφανές ἰὼν πόρω κατέφρασαν 2) μῆσ. μτ. ἀορ. παθ. κ. μέσ. σκέπτομαι, σκοπῶ: 'Ἡσιόδ.'Εργ.248 καταφράζεσθε καὶ αὐτοὶ τήνδε δίκην 3) παρατηρῶ: 'Ηρ.4,76 τῶν τῆς Σκυθῶν καταφρασθεῖς αὐτῶν, Διον.Περ.884 εἰ τήνδε καταφράσασαι κέλευθον.

καταφράκτης (ή) μγν. χειρουργικός ἐπίδεσμος, ὁμοιος τῷ ὀμνυκῷ ρωμαϊκῷ θώροκο: Γαλ.1(β).8 δ' ἤρβλ. αὐτ.12,492 «ἠνόμασαι μὲν ἀπλῶς οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐμφερῆς εἶναι τοῖς παρὰ Ρωμαίοις θώραξιν, οὗς καταφράκτας καλοῦσιν».

καταφρακτικός-ῆ-όν νεώτ. ὁ κατάλληλος πρὸς κατάφραξιν 2) ὁ προκάλων ἢ προκαλέσας κατάφραξιν ὁ τὴν κατάφραξιν ἐπαγαγών.

κατάφρακτος-ον (φροκίτος, φράσσω) κ. μσν. κ. νεώτ., ποι. ἀπ. κατάφρακτος ὁ πανταχόθεν πεφραγμένος, περικεκλιμένος, ὀθ. ἐπὶ προσ. καθιεργούμενος: Σοφ.'Αντ.958 ζεύχθη .. 'Ἡδῶνων βασιλευς .. ἐκ Διονύσου πετρῶδες κατάφρακτος ἐν δεομῷ (ἐδαμῶσθη, καθιεργούμενος ὑπὸ τοῦ Διονύσου ἐν πετρῶδι δεομυτηρίῳ) 2) ἐπὶ πολεμικῶν πλοίων, ὁ ἐπικεκαλυμμένος, ὁ ἔχων καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν κατάστρωμα: 'Θουκ.1,10 οὗδ' αὐτὰ πλοῖα κατάφρακτα ἔχεντες || εἰδ.

κατάφρακτοι νῆες αἱ μεγάλαι, αἱ ἔχουσιν παραβλήματα καὶ φραγροῦματα βλ.ε. ἐν ἀντιβ. πρὸς

τὰς ἐφ' ἑσθ' αὐτοῖς, τὰς μικράς : Πολύβ. I, 20, 13 οὐχ οἷον κατάφρακτος αὐτοῖς ὑπῆρχε ναῦς, Ἐπιγρ. ἐν τε ταῖς ἀφράκτοις καὶ καταφράκτοις ναυσί' 3) ναυτ. νεώτ. **κατάφρακτα** πλοῖα παλαιότ. Ἰσπιοφόρα πολεμικά, δίκροτα, τρίκροτα, φρεγγάται βλάκ, ἔχοντα τὰ πυροβόλα ἐπὶ ἰσίων ἐντός τοῦ κούτους καταστρωμάτων ἐπικαλυπτομένων ὑπὸ τοῦ ἄνω καταστρώματος' 4) κ. νεώτ. ἐπὶ Ἰππῶν κ. ἐπὶ Ἰππων, ὁ περιβεβλημένος θώρακα, καλῶς τεθωρακισμένος διὰ μεταλλικῶν ἀμυντικῶν φραγμάτων, εἰδ. ἐπὶ Ἰππων, διὰ προστερνιδίων, προμετωπιδίων, παραμηριδίων (πρβλ. Ξεν. ΚΠ 6, 4, 1) : Πολύβ. 31, 3, 9 τελευταία δ' ἦν ἡ κατάφρακτος Ἰππος, Πλούτ. Κράσσο 21 Ἰππεῖς κατάφρακτοι χίλιοι, Σέργ. Μοκρ. ἐν Σάθ. 3, 269 συναρθεῖ δὲ καὶ ὁ ἐγκαυχόμενος Ξαναχηρεῖμ . . πολλοὺς περιτοχυόμενους τοῖς κατάφράκτοις' || νεώτ. ἐπὶ πολεμικῶς ὀπλισμένων, ὁ τεθωρακισμένος ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, ὁ φέρων πανοπλίαν βλ. : κατάφρακτος Ἰππότης 5) πάπ. τὸ οὐδ. πληθ. τὰ **κατάφρακτα** ὡς οὐσ. οἱ θώρακες' 6) μτφ. ἐπὶ τῆς ψυχῆς, ὁ κεκλεισμένος, ὁ τὴν ἀγαθὴν διδασκαλίαν μὴ εἰσδεχόμενος, ὁ μορφώσεως ἀνεπίδεκτος, ὁ τυφλῶτων : Ἰων Χ Τραγ. 63 **κατάφρακτος** ψυχῆς (Ἦσ. εἰσις ἐπισκοπισημένους καὶ μὴ τὸ μέλλον εἰδύσιαις)' 7) νεώτ. ζωολ. **κατάφρακτοι** (οἱ) οἰκοῦ. ἀκανθοπετραγίων ἰχθυῶν.

κατάφραξις-εως ἡ|η| (καταφράσσω) μον. ἡ ἐμφοριξ, τὸ στούψωμα : Ἰππιατρ. 96.

καταφράσσομαι μτγν. καλύπτομαι καλῶς, σκεπάζομαι : ΠΔ Μαικ. I, 6, 38 καταφρασσομένοι ἐν ταῖς φάραγιν, Ἰώσ. Π I 7, 8, 5 πύργος σιδήρου καταπεφραγμένος, Πλούτ. Ἀλέξ. I 6 τόπους ἀπορρώγας ὀπλοῖς καταπεφραγμένους καὶ ἵπποις ἐλάσσων, αὐτ. Κράσσο 24 Ἴπποι καταπεφραγμένοι χαλκοῖς καὶ σιδήροις σκεπάζασιν' || μτφ. περικυκλούμαι ὡς ἐν φραγμῶ : αὐτ. Ἀλέξ. 33 πολλοὺς Ἰππεῖσι καὶ λαμπροῖς καταπεφραγμένον.

καταφρίσσω Ἦσ., παρακ.-πέφρικα, ἐπίπατ. τοῦ φρίσσω βλ. λ.

καταφρονῶντες-ἡ-ὸ δημ. ὁ καταφρονούμενος, περιφρονούμενος : Παλαμ. Παρακ. 52, 14 βιβλιοθήκη, ὡ μαύρη καὶ σὰν ἀπορριχτή, ἡ τῆς ζωῆς, χαρᾶς καὶ νιότης ἡ καταφρονετή.

καταφρονῶμαι-ατος (τὸ) | (καταφρονῶ) καταφρονήσις : Θουκ. 2, 62 ἔναι δὲ τοῖς ἔχθροις ὁμοσε μὴ φρονήματι μόνον, ἀλλὰ καὶ καταφρονήματι | τὸ θάρρος τὸ γενναιόμην ἐκ τῆς ἰδίας ὑπεροχῆς καὶ τῆς καταφρονήσεως τοῦ ἔχθρου ἢ.

καταφρονῶματιζω μτγν. ἐμβάλλω, ἐμποιοῦμαι φρόνημα : Διόδ. ἀπ. Βατ. 65 καταφρονῶματιζομένοι τῷ θράσει καὶ ταῖς ἀλκαῖς.

καταφρονήσις-εως ἡ|η| κ. νεώτ., δημ. -ποη κ. -εση ἡ πράξις τοῦ καταφρονεῖν, ἐλλειψὶς ὀπολήφως πρὸς τινα ἢ πρὸς τι, περιφρονήσις : Θουκ. I, 122 ἐπὶ τὴν πλειστοῦς δὴ βλάβασαν καταφρονῶσιν κευκρῆκατε, Πλάτ. Πολ. 558B καταφρονήσις ὧν ἡμεῖς ἐλέγγμεν συμμύοντες, Ἀριστ. Ρητ. I 378b, 14, Διόδ. Σ. I 93 ταῦτα . . πολλὰς καταφρονήσεις τυγχάνουσι, Παλαμ. Τρισεύγ. 27 τὴν ἀγάπην ποῦ σοῦ δεῖχνει ἐκεῖνος . . τὴν καταφρονήσιν ποῦ δὲν τοῦ δεῖχνει ἐσὸ' || δημ. ἄνευ κακῆς συμ. : Θουκ. 2, 62 ἀχρημα μὲν γὰρ . . δεῖλῶ τινι ἐγγίγνεται, καταφρονήσις δὲ ὅς ἄν καὶ γνώμην πιστεύει τῶν ἐναντίων περιέχει' || κ. μτφ. : Διον. Ἀλ. Ἀρχ. Ρητ. 2 εἰς καταφρονῶσιν ἀγειν τοὺς λόγους' || περὶ ἀλόγου καταφρονήσεως τίτλος ἔργου τοῦ Πολυστρατοῦ' || δημ. Πάπ. ἀμέλεια.

καταφρονότης | τὸ μτγν., μον. κ. νεώτ., δημ. -ετης ὁ καταφρονῶν, περιφρονῶν, μτ. γεν. : Ἰώσ. Π I 2, 3 καταφρονότης πλοῦτου, Πλούτ. Βροῦτ. I 2 καταφρονότης θανάτου, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4, 7, 33 κατα-

φρονότης νόμου, Μιχ. Ἀτταλ. ἐν Σάθ. 3, 28 καταφρονότης τῶν θεῶν δοξαλογιῶν καὶ τῆς τοῦ θεοῦ ἐκκλήσις' κ. ἀπολ. : ΠΔ Ἀμδ. I, 5 ἴδετε οἱ καταφρονῶνται, καὶ ἐπιβλέφατε, καὶ θαυμάσατε θαυμάσια, καὶ ἀφανίσθητε, δέπτ. Βάλ. 47, 33.

καταφρονητικός-ἡ-ὸν κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων ἐξιν, κλίσιν εἰς τὸ νὰ περιφρονῇ τοὺς ἄλλους, ὑπερόπτης : Ἀριστ. ΜΗΝικ. I 245, 29, Πλούτ. ἮΒ 40F ἐν τῷ διαλέγεσθαι πρὸς τὴν τοιαύτην ὑπόθεσιν . . πολὺ τοῦ καταφρονεῖν ἀφαιροῦμεν, Κάλδ. Λύρ. 46, 11 μὲν ὑπερφάνους πῶδας, καταφρονητικούς, Λασκαρ. Μυστ. 43 ἡ καταφρονητικὴ ἔκεινη ἰδέα στάζει φαρμάκι' μέσα' στὴν καρδιά της' κ. μτ. γεν. : Φιλόδ. ἐν Ἠρακλ. 1457, 10.

καταφρονητικῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ., δημ. -ικὰ κατὰ τρόπον καταφρονητικῶν, περιφρονητικὰ : Ξεν. Ἐλλ. 4, 17 καταφρονητικῶς δὲ ποτε καὶ ὀφυλάκτως . . λαβανόμενων τῶν στρατιωτῶν τὰ ἐπιτήδεια, Πλάτ. Θεαιτ. I 61C πάνυ καταφρονητικῶς ἤρξατο ἡμῖν λέγειν, Δημ. 1075 οὕτως καταφρονητικῶς ἤκισαντο τὰ χωρία ἃ κατέλιπεν Ἀγγίτας κ. συγκρ. -ώτερον : Ἄνν. Κορν. 402, 1 καταφρονητικώτερον πρὸς αὐτοὺς διατεθήσονται' || δημ. -ικὰ : Θεοτ. Κ Κατάδ. 38 κὶ ἤλαλε νὰ μὲ φιλήσης τότες' τοῦ 'νε γελώντας καταφρονητικὰ. **καταφρονήσις**-ον μτγν. ὁ ἀέσιος καταφρονήσεως, εὐκαταφρονήσις : Φιλὸδ Ρητ. 2, 175S.

καταφρόνια ἡ|η| δημ. ἡ καταφρόνισις βλ. λ. : Πορφύρ. Σ. κ. 97, 4 κὶ ἔπεσε μέσα στὴ ντροπὴ καὶ μέσ' στὴν καταφρόνια.

καταφρόνιο | τὸ δημ. ἡ καταφρόνια βλ. λ.

καταφρονίζω ἐξοδεύω, δαπανῶ εἰς τὰς σπουδὰς, ἐν χρ. ἐν κωμ. φρ. : Ἀριστ. Φ. Νεφ. 857 ὄνο ἀπολώλεκ', ἀλλὰ καταφρονίζοντα ἰδὲν τὸ ἔχσα, ἀλλὰ τὸ κατέτριφα εἰς τὰ σχολεῖα' 2) φρονίζω πολὺ : Πολύβ. 28, II, 10 (ἀμφ. διόρθ. ταῦτα φροντίζειν οὐδαμῶς ἔκρινε |).

καταφρονῶ-έω κ. νεώτ. κ. δημ. σκέπτομαι μετὰ καταφρονήσεως περὶ τινος, δὲν τὸν λογαριάζω, ἀφηφῶ, περιφρονῶ : Ἦρ. 4, 134 οὗτοι ὠνδρες ἡμεῶν πολλὸν καταφρονέουσι, Εὐρ. Βάκχ. 199 οὐ καταφρονῶ γὰρ τῶν θεῶν θνητῶς γεγώς, Θουκ. 7, 63 καταφρονήσατε δὲ Κορινθίον τε, οὐδὲ πολλὰ κίς νενικήκατε, Λυσ. I 2, 78 τῶν μὲν παρόντων καταφρονῶν, τῶν δὲ ἀπόντων ἐπιθυμῶν, Ξεν. Κυν. I, 18 καταφρονεῖν τῶν κυνηγεσίων, Πλάτ. Ἀπολ. 28C τοσοῦτον τοῦ κινδύνου καταφρονῆσε παρὰ τὸ αἰσχρὸν τι ὑπομείναι, Ἐφορ. 149 J καταφρονεῖν καύματος καὶ φύου, Μέν. 301, 10 καταφρονεῖν τῶν πτωχῶν' || δημ. μτ. αἰτ. θεωρῶ μετὰ καταφρονήσεως, περιφρονῶ : Εὐρ. Βάκχ. 503 καταφρονεῖ με καὶ Θήβας ὅδε, Θουκ. 6, 34 παραστήναι παντὶ τὸ μὲν καταφρονεῖν τοὺς ἐπιόντας ἐν τῶν ἔργων τῇ ἀκικῇ δεικνύσθαι' κ. παθ. περιφρονεῖται, δὲν λογαριάζομαι : Ξεν. Ἐλλ. 7, 4, 30 εἰς τὰ πολεμικὰ καταφρονούμενοι ὑπὸ τῶν Ἀρκάδων, Πλάτ. Πολ. 556D μηδ' αὖτὴ ταύτη καταφρονῶνται οἱ πένητες ὑπὸ τῶν πλουσίων, Ἰσοκρ. 6, 95 ἀντὶ μὲν τοῦ τριτάτου καταφρονήσις ὁμοίως, ἀντὶ δὲ τοῦ περὶ στατος . . εἶναι περιβλεπτος, Ἀλσιχ. I, 176 κἀν ταῦτα παιῖτε, οὐ καταφρονήθησθε' || μτ. ἀπαφρ. σκέπτομαι μετὰ περιφρονήσεως, ὑπερφρονεῖται : Ἦρ. I, 66 καταφρονήσαντες τῶν Ἀρκάδων κρέσσονες εἶναι ἐχρηστηρίαζοντες ἐν Δελφοῖσι, Θουκ. 3, 83 καταφρονήσαντες κἀν προαισθέσθαι' || μτ. αἰτ. κ. γεν. καταγιγνώσκω : Θουκ. 8, 8 καταφρονήσαντες τῶν Ἀθηναίων ἀδυνασίαν' || κ. ἀπολ. φέρομαι μετὰ καταφρονήσεως, ὑπεροπτικῶς : Θουκ. 2, 11 διὰ τὸ καταφρονεῖν ἄπαρασκευάτους γενέσθαι, Ἀμφικ. I, 3, Ἀριστ. Ρητ. I 378b, 15, Βηλαρ. II μὴ τις καταφρονᾷς, | καὶ μὴ τὰ δασκαλέματα | ἀκούεις τῆς Ἀθηνᾶς,

Παλαμ.Τρισεύγ.25 ὁ νόμος τοῦ πατέρα ποῦ τὴν ἀδικησῖ· || τὸ οὐδ. ὡς οὐστ. τὸ καταφρονοῦν ἢ καταφρόνησις : Διον. Ἀλ.Ρωμ.5,44· 2) μτ. αἰτ. πράγμ. κατεβύθω τὰς σκέψεις μου ἐπὶ τινος, ἐπιδοκῶ : Ἦρ.1,59 καταφρονήσας τὴν τυραννίδα ἤγειρε τρίτην στάσιμ, Ἀντιφάν.44 τοὺς βύστασκα μὴ καταφρόνει (μὴ ἐπιδοκῆς νὰ ἔχης μύστικα καὶ)· 3) ἔρχομαι εἰς τὸς αἰσθηθῆσι μου, συνέρχομαι : Ἰνπ. Ἰερ.Νουσί.15, Πλούτ. Ἠθ.165F ἐξαναστάντες οὐ καταφρόνησαν.

καταφρύαγμα ἰτὸ μτγν. ὑπερφηφάνεια, ὕβρις **καταφρύττωμαι** μτγν. ἐπὶ θυμοειδῶν Ἰππῶν, φέρομαι ὑπερφανῶς, ἀλαζονικῶς πρὸς τινά· Ἰδ. μτφ. φέρομαι ἀναιδῶς : Μάρκ. Αὐρ.7,3 χρῆ οὖν ἐν τούτοις εὐμενῶς μὲν καὶ μὴ καταφρυαττόμενον ἱστάναι, Σουῖδ.

καταφρόνῳ ἀποτεφρῶ, κατακαίω, ἐπὶ κεραυνοῦ : Ἀριστφ.Νεφ.396 καταφρόνεις βάλλων ἡμᾶς· || παθ. ἐπὶ ἔρωτος : Θεόκρ.14,26 ταῦτα τὸν κλύμενον καταφρόνυτο τήνον ἔρωτα (Ἰδ.γρ.)· 2) καταναλλίσκω, καταστεγνῶνω, ἐπὶ ἀσθενεῖω : Ἀλέξ.Τρολλ.Πυρ.4· || παθ. ξηραίνομαι : Ροθφ.π. Ἀετ.5,95 γλώσσης καταφρυγμέναι· πρβλ. Ἠσ. «καταφρυγῆσεται» καταξηρανθήσεται·.

καταφρύσσω μτγν. κ. -φρύττω καταφρόνῳ βλλ. Ὀλυμπ.Μετ.299II.

καταφθάνω δημ. καταφθάνω βλλ.

καταφύγας (αἰὸ) μτγν. φυγᾶς, δραπέτης, λιποτάκτης : Ἠρωδιαν.2,657.

καταφυγάνω καταφεύγω βλλ. : Ἦρ.6,16 οὗτοι δὲ ὡς ἐδιδῶκοντο, καταφυγάνουσι πρὸς τὴν Μυκάλην, Αἰσχίν.3,208 ἐφόρκοι ὧν εἰς τὴν διὰ τῶν ὀρκῶν πίστιν καταφυγγάνη.

καταφύγη (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ τόπος ἢ τὸ πρόσωπον εἰς τὸ ὁποῖον καταφεύγει τις πρὸς ἀσφάλειαν καὶ σωτηρίαν : Ἦρ.7,46 ὁ θάνατος μοχθηρῆς ἐούσης τῆς ζῆσις καταφυγῆ ἀπρωτῶτάτη τῷ ἀνθρώπῳ γέγονε, Εὐρ. Ἰκ.267 ἔχει γὰρ καταφυγὴν θῆρ μὲν πέτραν, δοῦλος δὲ βωμοῦς, Ἰσοκρ.14,55 τὸ μηδεμίαν ἔχοντα καταφυγὴν ἀλλ' ἀπολιν γενόμενον, Ἀριστλ.Ἠθικ.1155a,12 μόνην ὄνεται καταφυγὴ εἶναι τοὺς φίλους, ΠΔ ἘΞ.17,15 κύριος καταφυγῆ μου, Μηναι.3,4 Θεοτ. σὺ καταφυγῆ μου καὶ ταῖχος καὶ τῆς ψυχῆς μου θεῖα παράκλησις· || μτ. γεν. ἀντικ. καταφύγιον ἀπό : Εὐρ. Ὀρ.448 εἰς σ' ἐλπίς ἡμῆ καταφυγᾶς ἔχεις κακῶν, Θουκ.4,98 τῶν ἀκουσίων ἀμαρτημάτων καταφυγὴν εἶναι τοὺς βωμοῦς· || κ. γεν. καταφύγιον, προσφυγῆ : Πλάτ.Νόμ.699B ἠῦρσκον καταφυγὴν αὐτοῖς εἰς θεοῦς, Ὑπερίδ.Εὐξ.10 ἢ εἰς τοὺς νόμους καταφυγῆ, Μέν.581 ἔμοι πόλις ἔστι καὶ καταφυγῆ καὶ νόμος ὁ δεσπότης· 2) τρόπος ἐκφυγῆς, πρόσφασις : Δημ.1131 Ἴνα εἰδῆτε ὅτι μεγάλων ἀδικημάτων οὐκ ἔχων καταφυγὴν ὁ Φορμίων· 3) καταφυγῆς ἀνκυροδόλιον νεώτ. ναυτ. τὸ δυναμένον νὰ παράσχωρ καταφυγὴν εἰς πλοῖα χειμαζόμενα ἀπὸ κακοκαιριῶν.

καταφύγιον κ. νεώτ., δημ. κ. καταφύγι, ὑποκωρ. τοῦ καταφυγῆ βλλ.1) : Δημόκρ.180, Σχόλ. Ἐρμ. μ. εἰς Ρητ.4,172W, Καλλιγ.Θαν Βλ.69 διαθέσας τὸ καταφύγιόν του, τὸ λημέρι καὶ, ἐπιρίσθη πληροφορίας πανταχόθεν, Παναδ.Χρ.Μηλ.56 ἢ ἔξουσία ἦν τὸ καταφύγι τους.

καταφύλαξ ἐπιρρ. κατὰ φυλάς : Ἰλ.Β 668 τριχθὰ δὲ ὤκηθεν καταφυλαδόν, Ὀππ. Ἀλ.3,664 **καταφύλασσω** φυλάσσω, φρουρῶ καλῶς, μετὰ προσοχῆς : Ἀριστφ. Ἐκκλ.482 μὴ ποῦ τις ἐκ τοῦπισθεν ὧν τὸ σχῆμα καταφύλαξ.

καταφύλλορῶ-έω καταρρίπτω τὰ φύλλα· μτφ. χάνω τὴν λαμπρότητά μου, φθείρομαι : Πίνδ. Ὀ 12,15 ἀκλήης τιμὰ καταφύλλορῆσε ποδῶν.

κατάφυλλος-(η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ πλήρης φύλλων : Στράττ.66) **κατάφυλλος** ἀνὰ κήπους, **καταφύξει** Ἠσ. «κατασδέσει». **καταφύξιμος**-ον μτγν. ὁ πρὸς ὃν δύναται τις νὰ καταφύγῃ : Πλούτ. Ἠθ.290C.

καταφύρω μων. ἐντέλω μολύνω, μιλῶ, καταρρυπαίνω : Ἀνδρ.Κρ.32C.

καταφύρῶ-άω μτγν. ζυμῶνω, μιγνύω ἐντέλω, ἀνακατεῖω : Ἀλέξ.Τρολλ.8,436.

καταφύσημα-στας ἰτὸ μτγν. ἰσχυρὸν φύσημα : Μεθόδ. Συμπ.Πορθ.298,18 πρὸς τὰς ἐμβολὰς τῶν καταφύσημάτων.

κατάφυσος-εως (ἡ) μτγν. ἡ πρόσφυσις τῶν τεχνόντων : Γαλ.Χρ.Μορ.1,17· 2) φύλλον βλλ. : ΨΔιοσκ.4,69.

καταφυσῶ-άω κ.μων. πλήττω ἐκχέων, ἐξακοντίζων ὕδρον τι διὰ φυσήματος : Ἀριστλ.Ζ1 627b,15 **καταφυσῶσι** τὸ σμήνος οἶνω γλυκεῖ οἱ μελιτοουργοί, ὅταν ταῦτ' αἰσθῶνται, Ἰππιατρ.30 ἰσχυροὶ **καταφυσῶν οἶνω** καὶ ἐλαίω· 2) ἐκτινάσσω, ἀπολύω ὕδρον : Ἀριστλ.Ζ1 544a,4 ὁ ἔρπον παρακολουθῶν **καταφυσῶ** τὸν θολόν.

καταφύτεία (ἡ) Πλάτ. ἡ πυκνὴ φύτευσις, φυτεία, **καταφύτευσις**-εως (ἡ) μτγν. καταφύτεία βλλ. : ΠΔ Ἰερ.38(31),22 ὅτι ἐκτίσσε κύριος σωτηρίαν εἰς καταφύτευσιν καινὴν.

καταφυτεύω μτγν., μων., νεώτ. κ. δημ., νεώτ. κ. δημ. παθ. καταφυτεύομαι, δημ. μτγ. παθ. παρακ. καταφυτεμένος, πυκνῶς φυτεύω, πληρῶ τὸπον τινὰ μὲ φυτείας : ΠΔ ἘΞ.15,17 εἰσαγαγόντες καταφύτευσον αὐτοὺς εἰς ὄρος κληρονομίας σου, Πλούτ.Κίμ.13 ἐκαλλῶπισε τὸ ἄστυ, τὴν ἀγορὰν **πλετάνους** καταφύτευσας, Μηναι.3,13 Ὡδ.7 τὸν **λειμῶνα τὸν σὸν καταφύτευσας**· 2) μτφ. καθιδοῦμαι, μετοικίζω : ΠΔ Μακκ.2,1,29 καταφύτευσον τὸν λαόν σου εἰς τὸν τόπον τὸν ἁγίον σου· 3) μεταφυσῶ, ἐγκληματίζω : Ἐπιγρ. τοὺς πέραν Εὐφράτου καρποῦς ἐπὶ τὰ κάτω τῆς Ἀσίας μέρη καταφύτευσεν, Στράβ.15,3,11 τὴν ἄρμελον . . Μακεδόνες καταφύτευσαν κάκει καὶ ἐν Βαθυλῶνι.

κατάφυτος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ καταφυτευμένος, ὁ πλήρης φυτῶν καὶ φυτειῶν : Πολύδ.18,20,1 τοῖς περὶ τὰς Φεράς τόποις διὰ τὸ καταφύτους εἶναι καὶ πλήρεις αἰμασίων καὶ κηπειῶν ἀνεζεύσαν, Παναδ.Φόν.155 ἐκοίταξεν ἄνω κάτω, εἰς τὴν κοιλάδα τὴν καταφύτον ἀπὸ ἐλασιῶν· || κ. μτ. δοτ. πεφυτευμένος : Διόδ.Σ 2,37 ποιεῖ **κατάφυτον** πολλοῖς κηπεύμασι καὶ καρποῖς παντοδαποῖς τὴν χώραν ἰδίωθι, ἀπὶ καταρρυτοῖ, Στράβ.12,2,1 πᾶσα γὰρ εἰσι τοῖς ἡμέτεροις δένδροις **κατάφυτος**, Λουκ.Νεκκουμ.11 ἔως πρὸς λειμῶνα μέγιστον ἀφικνούμεθα τῷ ἀσφοδέλω **κατάφυτον**.

καταφυτουρῶ-έω μων. ἐμφυτεύω : Εὐμῶδ.445. **καταφύω** μτγν., ὄμο. α' -φύσω, παθ. ὄφρ. β' κατέφην, παρακ. -πέφικα, φυτεύω, παρεμβάλλω : Γαλ.Χρ.Μορ.1,18 (ἡ φύσις νεοῖρα εἰς τὰ σάρκα **κατέφυσεν**)· || παθ. παρεμβάλλομαι, ἐπὶ μυῶν, νεύρον κττ. : Γαλλ.5,563· || ὁμ. παθ. εἰσδύομαι : οὐτ. Χρ.Μορ.18(21),599 **καταφύεσθαι** εἰς τὴν πεπονηθῆσαν σάρκα· || ὁμ. παθ. παράγωμα : Πλούτ. Ἠθ.442C **καταφύεσθαι** περὶ τὸ σῶμα· 2) μέσ. διατρέχω χῶρον : Σουῖδ., Φώτ.

κατάφωρον ἰτὸ νεώτ. διόταξις ἐν οικοδομῇ, ἐπιτρέπουσα τὴν πρὸς τὰ κάτω ἀντήρησιν τῆς φωνῆς.

καταφώνῶ-έω μτγν. πληρῶ διὰ τῆς φωνῆς μου, κάμνω τὴ νὰ ἀντήχη : Γρηγ.Ναζ.86A τέττιγες **λαλαγεύσαι** ἄλων καταφώνων ἄλλος· 2) Ἠσ. «καταφώνει» τὰρσσεια.

κατέφωρος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ καταφωραθεῖς, ἀνακαλυφθεῖς : Ὀνήσανδρ. 39,2 Ἰώσ.Αἰ.20,11,1.

Πλούτ. Ἡθ.301B, Ἄνθ. Ἐμφ.Πολ.1,25, Χαρίτ.1, Ἀχιλλ. Τάτ.2,17. 2) ὁ κατάδηλος, καταφανής, φανερός: Διον. Ἄλ.Ρητ.9,5 τῆς γνῶμης κατάφωρος ἔδοξε γεγονέναι Πομπήϊος. 3) ὁ κατάφωρος βλ.λ.31.

καταφωρῶ-ᾶω συλλαβήτων τινά ἐπ' αὐτοφῶρῳ κλέπτοντα γεν. ἀνακαλύπτω, ἀποκαλύπτω : Θουκ. 8,87 καταφωρῶ . . ἦν εἷς πρῶσαν οὐ κομισσας τὰς ναῦς, αὐτ.1,82 τοῦτε ἐξυμμάχους ἡμῶν ἐάν βλάπτειν καὶ ἐπιδουλεύοντας μὴ καταφωρᾶν, Ξεν.ΚΠ 8,7,17 τὴν ἐμὴν φυγὴν ἐώρατε, ἀλλ' οἷς διεπράττετο, ταῦτοις οὕτῃν ὡς οὖσαν καταφωρᾶτε, Λουκ. Ὀνειρ.28 ἀναδοήσαντά με καταφωρᾶσαι αὐτὸν κ. παθ. : ἴωσ.Α1,16,10,1 καταφωραθῆναι τῆς κακηθίας.

καταφωτίζω μτυν. φωτίζω ἐντέλως, παρέχω λάμπειν, κάμνω τὴ φωτεινὴν : Ἀντιφιλ.ΑΠ 9,178, Σχόλ. Εὐρ. Ἐκ.367. || κ. μτφ. : Μηναι.12,8 Θεοτ. καταφωτίζων ἡστράφας, φαινόντατε πάτερ.

καταφωτισμός ἰδι μτυν. φωτισμός, φωταφία : Ἡρων Ὀρ.135,12.

καταφωτιστός-ον νεώτ. ὁ λίαν φωτιζόμενος, ὁ πλήρης φωτός : καταφωτιστός αἰθουσα.

καταφωτογραφία ἰδη νεώτ. ἡ ἀναπαράγωγὴ ἐγγράφων ἢ σχεδίων δι' ἀνακρίσεις.

κατάφωτος-ον νεώτ. ὁ καταφωτιστός βλ.λ. **καταχάινω** Ἡσ. «καταχῆνη» καταγέλαση, μυκτηρίση.

καταχάρω κ. νεώτ., δημ. καταχάριμαι, μέσ. μέλλ. -χάρωμαι, ἀόρ.κατεχάρην, δημ. καταχάρηκα, χάρω διὰ τὸ κακὸν ἢ τὴν δυστυχίαν τοῦ ἄλλου, ἐπιχαίρεικακῶ : Ἡρ.1,129 τῷ Ἀστυγάει προστάς ὁ Ἄρηναος κατέχαίρει τε καὶ κατεκερτόμεε, αὐτ.7,239 πάρεστι δὲ εἰκάζειν εἶτε εὐνοίῃ ταῦτα ἐποίησε εἶτε καὶ καταχάριων. 2) κ. νεώτ. κ. δημ. λίαν, σφοδρὰ χάρω : Ἀλκιφρ.2,4, Ἐπιγρ., - καταχάρηκα γιὰ τὸ διορισμὸ σου. 3) δημ. σπαν. κ. ὡς ἀπτ. ἀπολαύω τινὸς διὰ μεγάλης εὐχαριστήσεως : τὴν καταχάρηκε τῇ γιορτῇ τοῦ.

καταχαλάζω-ᾶω μτυν. διὰ χαλάζης καλύπτω, ρίπτω τὴ ὡς χάλιζαν κατά τινας : Λουκ. Ὀνειρ.22 καταχαλάζισας αὐτῶν ἀφθόνους τοὺς λίθους ἢ τὰς οὐσίας αὐτῶν ἐδήμυσε.

καταχάλασμα ἰδι δημ. τὸ ἐξ ὀλοκλήρου χάλισμα πράγματος κατασκευασμένον, ἰδ. κτήριον, ὄδου, μνημείου, δθ. κ. χωρίου, πόλεως κτ. κ. κυρ. ὑπὸ ἀνθρ. ἐνεργείας γινόμενον, κατακρήμνις, ἐρείπιον, κατάσκαφίς: τὸ καταχάλασμα τῶν νεραυλακῶν ἔκανε τὸ δρόμο ἀδιόδωτο. || συνηθ. κτ. πληθ. ἐν τῇ σμῃ. τοῦ ἐρείπιου, καταστραμμένα ὑπολείμματα κτήριου: ἀπὸ τὰ καταχάλασματα ναῶν καὶ μνημείων ἐφθιγαν κῆτω ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολιν καλύβια. || ἐν χρ. κ. μτφ. φθορὰ, ὄλεθρος, καταστροφή: μέσ' ἀπὸ τὰ καταχάλασματα τοῦ ἀρχαίου ἑλληνο-ρωμαϊκοῦ κόσμου βῆκε ὁ χριστιανισμός.

καταχάλασμός ἰδι δημ. ἡ ἐνέργεια, ἡ δράσις, ἡ ἐπάγουςα καταχάλασμα βλ.λ. ὁ καταχάλασμός τῶν χωρίων ἀπὸ τούσ Ἀλθωνοῦ.

καταχαλεύω μτυν. ἐργάζομαι ἢ ἀποτυπώνω εἰς χαλκόν, κατεργάζομαι χαλκόν : Πλούτ. Ἡθ.559D ἀνδρῆς καταχαλυόμενος, αὐτ.Λυσ.17 ὄξει καταδαπτόμενον ἐκ πυρός, ὅπως ἢ καταχαλεῦοιτο, ἀλλὰ διὰ τὴν βαφὴν ἄστομον καὶ ἀδραβεῖς γίνονται (. . ἵνα μὴ χρῆσιμοποιῆται ὡς μέταλλον). 2) παθ. μτφ. κατασκευάζω : Γρηγ. Νῆσοσ. 2,770 ἐπ' οὐδενὶ χρῆσιμῷ καταχαλεῦθῃ.

καταχάλακος-ον κ. νεώτ. ὁ κεκαλυμμένος διὰ χαλκοῦ, ἐπιχάλκος : Εὐρ. Ἡρακλ.376 οὐ σοὶ μόνω ἔγχοσ οὐδ' ἰτέα καταχάλακος ἔστιν, αὐτ.Φοῖν.110 κατάχάλακον ἄπαν πεδίον ἀστράπτει ἰακτινοδολεῖ ὅλον τὸ πεδίον ἐκ τῶν λαμπόντων ὀπλων,

ἽΟησανδο.120 κατάχάλκοι πανοηλιαί. 2) ἐπὶ πρσ., ὁ ὀπισθόμενος με πανοηλίαν, ἐπιωρακισμένος, πρὸλ.κατάφωρακος: Εὐρ.ΙΤ 1246 οἰνωπὸς δρᾶκων σικερά κατάχάλκος εὐφύλλω δάφνη. 3) ἐπὶ μετᾶλλον, ὁ ἀναμιγνόμενος με χαλκόν : Θεόφρ.Αἰθ. 46 κατάχάλκος χρυσός.

καταχάλακός-ᾶω κατακαλύπτω, ἐπικαλύπτω με χαλκόν: Ἡρ.6,50 καταχάλακός . . τὰ κέρεα, ὡς συνοισόμενος μεγάλῳ κακῷ. κ. παθ. : ΠΔ Παραλ.2,49 ἐποίησε . . θυρώματα αὐτῶν κατακαχάλακόμενα χαλκῷ. 2) κλειώ διὰ χαλκοῦ, διὰ τινοσ πράγματος χαλκίνοσ : Ἡρακλειδ.π. Ἀθήν.12,521F τὸν συνέγγυεσ ἄπαντα τόπον καταχάλακυσαν θυρσίσι (ἐκλείσιν με χαλκίνας θύρας), Διόδ.Σ 12,70 τὰς κατά τὴν ἀγορᾶν στοάς τοῖς ἐκ τῶν σκύμων προσηλωθεῖσι καταχάλακῶσαι.

καταχάλω-ᾶω μτυν, μαν. κ. νεώτ. ἐπὶ τὰ κάτω χαλῶ, καταθιβάζω : ΠΔ Ἰησ.2,15 καὶ καταχάλασον αὐτοὺς διὰ τῆς θυρίδος. 2) μτφ. ἀμελῶ τινοσ : Μετοχ.Θ Μιχαῖλ 562 καταχάλασαντες τῆς εὐγενείας. || κ. νεώτ. κ. δημ. καταστρέφω, δῖωσ φθείρω, ταχέωσ χαλῶ : Παχυμ.Γ Μιχ.Παλ.151B καταχάλαν τὰς οἰκίας.

κατάχαμα ἐπίρρ. δημ. ἐντέλωσ χαμαί, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἢ τοῦ δαπέδου : μὴ κάθεσαι κατάχαμα.

καταχάνας ἰδι δημ. δαιμόνιον κακοποιόν, βρικόλακος. 2) ὁ ἐφιάλτης βλ.λ. 3) (χαίνω) ὁ ἀδηφάγος, ὁ ἀηληστόσ.

καταχανεύω δημ. γίνομαι βρικόλακος, βρικόλακιάζω.

καταχάρασσω μτυν. κάμνω ἐπὶ τινοσ πολλὰ χαράγματα, πληρῶ με σημεῖα : Μέν.Πρ.89D κ. παθ. : Σχόλ.Διον. Γραγ.139H ἵνα μὴ καταχάρασσωνται τὰ βιβλία.

καταχάριζομαι κ. νεώτ. προσφέρω τὴ ὡς δῶρον πρὸσ διαφθορῶν, δωροδοκῶ, χαρίζω: Διον. Ἄλ.Ρωμ.6,30 καταχάριζεσθαι τινὶ λάφυρα. 2) παροχωρῶ τὴ πρὸσ χάριν, πρὸσ εὐχαριστήσιν τινοσ : Λυσ.27,14 ἐπὶ δὲ ῥῶον ἄλλουσ τινὰς τὰ ὑμέτερα καταχάριζεσθαι ἢ ὑμᾶσ αὐτοὺσ γε, Δημ.806 καταχάριζεσθαι καὶ προσεσθαι τὴν τοιαύτων, Ἄριστλ.Πολιτ.1271a,3 φαίνονται δὲ καὶ καταδωροδοκοῦμενοι καὶ καταχάριζόμενοι πολλὰ τῶν κοινῶν ὁ κεικωνηνηκότες τῆς ἀρχῆσ ταύτης, Πλούτ.Ποηλ.7 καταχάριζεσθαι ταῖσ γυναιξὶ τοὺσ προδότασ καὶ πολεμίνοσ τῆσ πατρίδοσ, Αἰλ.Π114, 5 καταχάριζεσθαι τάληθῆσ τοῖσ πολίταισ. 3) ἐκφέρω κρίσιν, ἐκδίδω ἀπόφασιν μεροληπτικήν : Πλάτ. Ἀπολ.35C οὐ γάρ ἐπὶ τοῦτῳ κάθηται ὁ δικαστής, ἐπὶ τῷ καταχάριζεσθαι τὰ δίκαια, ἀλλ' ἐπὶ τῷ κρίνειν ταῦτα. 4) δεικνύω εὖνοιαν, μτ. δοτ. πρσ. : Λυσ.6,3 ἢ κατελεῖσθαι ἢ καταχάριζεσθαι Ἀνδοκίδῃ, Ἰσοκρ.8,10 τοῖσ ἐναντιοῦμένοισ τοῖσ ὑμέτεροισ γυνῶμαισ προσέχειν τὸν νοῦν ἢ τοῖσ καταχάριζόμενοισ. || νεώτ. δεικνύω μεροληπτικῶσ εὖνοιαν ὑπὲρ τινοσ, μεροληπτῶ : ὁ πρόεδρος προδήλῶσ καταχάριζόμενοσ ἔδωκεν ἀδίκαν κατασχέσεωσ. || κ. ἀπολ. : Πλάτ. Γοργ. 313D μὴ καταχάριζόμενον ἀλλὰ διαμαχόμενον, Δημ.1031 πάντα ταῦθ' ὑπ' ἐμοῦ πεισθέντασ καταχάρισσασθαι, Αἰλ.Π11,23 (ἢ δόξα) τὰ μὲν καταχάριζται, τὰ δὲ φεῦδεσται, - τὸ καταχάριζεσθαι εἶναι παράδοσισ τῶν δικαστικῶν καθήκόντων.

καταχαριστικός-ή-ᾶν μτυν, μαν. κ. νεώτ. ὁ παρέχων πολλὰ, πλοῦσιτα δῶρα, δθ. ὁ δωροδόκος. 2) νεώτ. ἐπὶ πρᾶξων, ὁ πρὸσ ὠφέλειαν τινοσ μεροληπτικῶσ, παρανόμωσ παρεχόμενοσ : ἡ συνομολόγησισ τοιαύτησ συμβάσεωσ ἀποτελεῖ πρᾶξιν καταχαριστικήν ὑπὲρ κερφαλοῦχοῦν.

καταχαριτῶ-ᾶω μαν. παριστάνω τὴ ἐπιχαρῖ πληρεσ χάριτοσ : Εὐμάθ.113.

κατάχαρμα-ατος (τὸ) [χαίρω] πράγμα χαρμονῆς ἢ ἄξιον, πράξις ἐκδήλωσις χαρᾶς προκαλοῦσα 2) ὄθ. ὁ προκαλὼν ἢ τὸ προκαλοῦν γέλωτα σκωπτικόν, μτ. ᾠτ. : Θέων.1107 **κατάχαρμα ἐχθροῖς** (περίγελως εἰς τὸν ἐχθροῦς).

κατέχαρος-η-ο [χαρά] δημ. ἐπὶ προσ. ᾧ. καταχαρούμενος βλλ.

καταχαρούμενος-η-ο δημ. μτχ. ἐνεστ. τοῦ καταχαίρωμαι ἐπὶ προσ., ὁ ὑπὸ πολλῆς χαρᾶς κατεχόμενος, ὁ περιχαρῆς : ἦρθε καταχαρούμενος γὰρ τὴν προαγωγή του 2) ἐπὶ τοποῦ ἢ σπαν. ἐπὶ δομηῆ, ὁ εὐφρόδουσαν, περιχαρῆ τὴν ἔκφρασιν ἔχων, ὁ συναίσθημα χαρᾶς προκαλὼν : καταχαρούμενο ἀκρογιάλι - βουναλάκι - ποταμάκι, καταχαρούμενη πρόσφρη πσιταῶ.

καταχάσκω [χάσκω, χαίω] 'Ησ. κ. μον. κ. νεώτ., π. 'Ησ. ἀορ. α' -έχνηα, χάσκω, ἀνοίγω πολὺ τὸ στόμα, προσβλέπω ὄσει διὰ νὰ καταπιῶ : Εὐστ.Πον.82,6 αὐτὸς μὲν ἰὸ διάβολος καταχασκέτω, Νικ.Χων.Χρον.163Α **καταχάσκουσα** τῶν κμάτων καὶ γλιχομένη αἱματος 2) νεώτ. συνεκδ. ἐπὶ τῶναν βραβρωδῶν, ὁ βαθεῶς χαίνων : καταχάσκουσα χαράδρα.

καταχάσμησις-ως [ἡ] λεξ. 'Ησ., Φώτ. γλῶσσ. τοῦ καταχάσμη.

καταχασμούμαι-ομαι κ. μον. καταχάσκω βλλ. 'Ησ. ἐν λ. ἐγγαλεῖν 2) καταχάινω, καταγελάω : Εὐστ.Πον.308,19 3) ἀνοίγω, σιάω, σπάω : Θεόφρ.ΦΑΓτ.4,12,11.

καταχυνῶ-όω μον. ἐπιπατ. τοῦ χαιυνῶ βλλ. : Νικ.Χων.Δαδ.804 [ἑκδ.Μί.]

καταχέω κ νεώτ. κ. δημ., μέλλ. -χέσομαι, ἀορ. κατέχεσα κ. κατέχεσον, χέξω κατά τινας, ἐπὶ τινας εὐρισκομένου ὑποκείτω : Ἀριστφ.Νεφ.174 ἀπὸ τῆς ὀροφῆς νύκτωρ γαλεώτης κατέχεσεν, Ἀλκ.Κωμ.4.

καταχειμάζομαι μτγν. κ. μον. προσβάλλωμαι ὑπὸ χειμώνος, τρικυμῶν κ. μτφ. : Μετοχ.Θ ἐν Σάθ.1,163 περιῶν καὶ καταχειμαζόμενος.

καταχειρίζομαι μτγν. ἐξάφανίζω, φθίρω : Δίων.Κ.77,6 2) λαμβάνω ἀνά χεῖρας, μεταχειρίζομαι : Πτολ.Τετραδ.206 [παθ].

καταχειρίος-ον μτγν. ὁ ὀρμύζων εἰς τὴν χεῖρα, εὐμεταχειρίστος : Ἀπολλ.Ρ.1,189.

καταχειροκρότῶ-έω νεώτ. κ. δημ. χειροκροτῶ τινα μετὰ πολλοῦ ἐνθουσιασμοῦ : καταχειροκρότησαν τὸν ῥήτορα κ. παθ. -οῦμαι -ομαι : καταχειροκροτήθη ὑπὸ τῶν ἐγκαθέτων.

καταχειροτονία [ἡ] ἡ καταδικὴ ὑπὸ τοῦ δήμου, ὅπως εἰσαχθῆ τις εἰς δικαστήριον, ἰδ. δι' ἀνατάσεως τῶν χειρῶν : Δημ.516 **καταχειροτονίαν** ὁ δήμος ἐποίησασα, Αἰσχίν.3,52 τὴν τοῦ δήμου καταχειροτονίαν, Ἀριστλ.Ἀδ.59,2 τὰς καταχειροτονίας καὶ προσβολὰς ἀπάσας εἰσαγοῦσιν οὗτοι.

καταχειροτονῶ-έω δι' ἀνατάσεως τῆς χειρὸς ψηφίζω ὑπὲρ τῆς καταδικῆς τινός : Δημ.515 μὲν γνῶμη καταχειροτόνησεν αὐτῷ, αὐτ.578 τίς γὰρ ἔστιν ὅστις καταχειροτονηθὲν αὐτῷ, καὶ ταῦτ' ἄσειβεν περὶ τὴν ἄορθήν [τις ἐστὶν κατὰ τοῦ ὁποῖου ἐδόθη φήφος καταδικαστική. .] 2) ὄμ. ψηφίζω τὸν θάνατον τινός : Λυσ.29,2 διὰ τοῦτο ὑμεῖς θάνατον καταχειροτονήσατε, Πλάτ. ἈΕ.368Β **καταχειροτόνησαν** τῶν ἀνδρῶν ἄκριτον θάνατον κ. μτ. τοῦ καταχειροτονία : Αἰσχίν.3,52 τὴν . . καταχειροτονίαν, ἦν ἐν Διονύσου καταχειροτόνησε Μαιδίου 2) παθ. καταδικάζομαι : Διόδ. Σ.18,67 πανδῆμω φωνῆ καταχειροτονηθέντες.

καταχειροῦμαι-ομαι 'Ησ ὑποτάσσω, κατακίω.

καταχειριά [ἡ] δημ. κτύπημα, πλῆγμα κατὰ τινος δι' ἀνοικτῆς τῆς χειρὸς, μπάτσος, καρπαζιά, χαστούκι.

καταχειρίζω δημ. κτυπῶ, δέρνω μὲ τὸ χεῖρι, δίνω καταχειριά βλλ. : θά τὸν καταχειρίσω.

καταχέρισμα (τὸ) δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καταχειρίζω βλλ.

καταχέω ἐπ. τ. τοῦ καταχέω, μέσ. : 'Ησιοδ. Ἔργ.583 τέτιττε καταχέωτ' αἰοιδῆν.

καταχέω κ. μον. κ. νεώτ., ἀορ. α' κατέχεσα, ἐπ. κ. λυρ. κατέχευα, μέσ. ἐπ. ἀορ. α' κατεχέυατο, ἀπαρφ. -χέασθαί, παθ. παρκα. κατακέχυμαι, ἀορ. -εχύθην, ἐπ. παθ. ἀορ. κατέχυτο, κατέχυντο, χύνω ἄνωθεν ἐπὶ τινας, ἐπιχύνω, μτ. ᾠτ. κ. ἀπολ. : 'Ιλ.Ξ 435 κἀδ ἐπὶ ὄδωρ χεύων [μτ.] κ.παθ. χύνομαι ἄνωθεν : 'Ιλ.Υ 282 κἀδ' ὄ' ἄχος οἱ χύτο μυρίον ὀφθαλμοῖσι, Χρησμ.π. 'Ηρ.7,140 κατὰ δ' ἀκροτάτοις ὀρόφοις αἶμα μέλαν κέχυται, Εὐρ. 'Ιππ.854 δ' ἀκρουσί μου πλέφαρα καταχυθέντα τέγγεται σὰ τύχη, 'Ιώσ.Πλ.3,729 οἱ καταχυθέντες 2) μτ.γενικ. ἀπασ π. 'Ορ. κ.συχν. κἀόνιν : 'Ιλ.Ψ 282 ἄσφωιν μάλα πολλὰκις ὕγρον ἄλιον χαιτόνων κατέχευε, 'Ηρ.4,62 κατέχευσι αἶμα τοῦ ἀκινάκους, Ἀριστφ. Ἀχ.1040 κατέχει σὺ τῆς χορδῆς τὸ μέλι, αὐτ.Νεφ.74 ἴππερόν μου κατέχεν τῶν χρημάτων κ. ἐν τμ. : Ἀλκ.36 κἀδ δὲ χευσάτω μύρον . . κατ' τῷ στήθεος 2) κ. μέσ. ἀφῆνω νὰ χύνηται ὑπὲρῶν : Πλάτ.Νόμ.637Ε κατὰ τῶν ἱματίων [αἰώνω] καταχέμενοι καλὸν κ. παθ. : Ἀριστφ.Σφ.7 κατὰ ταῖν κόραιν ὄνυτοι τι καταχέται γλυκύ 2) ὄμ. ἐξἠπλῶναι τι ἐπὶ τινας : 'Ιλ.Ι 10 ὄρεος κορυφῆσι Νότος κατέχευεν ὀριχλὴν, Πίνδ.Π.1,8 νεφῆλαν ἀγκύλω κρητί, γλεφάρων ἄδύ κλάστρων κατέχευσας 3) μτφ. παρέχω ἀφθόνως, πλουσιοπαρόχος : 'Ιλ.Β 670 καὶ σπῆιν θεοπέσιον πλοῦτον κατέχευε Κρονίων, 'Οδ.Β 12 τῷ γε χάρην κατέχευεν Ἀθήνη, αὐτ.Λ 433 (ἐν τμ.) οἷ τε κατ' αἰσχος ἔχευε καὶ ἐσομένησιν ὀπισσων, Ἐπιφρ.π.Πλούτ.Μάρκελλ.30 τὸν πολὺν ἀντιπέλοισ ὄς κατέχευε φόνον 4) ἀπλ. ἐπιγέω ἀφθόνως : 'Ιλ.Μ 158 [νιφάδας] κατέχευεν ἐπὶ χθονί πολυλοβοτέρη, 'Οδ.Τ 206 ὡς δὲ χίων κατατήκετ' . . ἔπην Ζέφυρος καταχέει, Μηναι.Ι.2,24 Συνεξ. ὕβρεις καταχέουσα θεῖου προστάτου κ. ἐν τμ. : 'Ιλ.Θ 50 κατὰ δ' ἠέρα πούλυν ἔχευεν, 'Οδ.Λ 245 κατὰ δ' ὄνυον ἔχευεν κ. μέσ. : Καλλ. 'Ἐκ.1,111 νότος . . χύσιν κατεχέυατο φύλλων κ. παθ. : Σαπφ.2,13 ἰδῶς κακχέεται 5) ρίπτω κάτω : 'Ιλ.Ζ 134 θύσθλα χαρμαί κατέχευαν, αὐτ. Ε734 πέπλον μὲν κατέχευεν ἑαόνον πατρός ἐπ' οὐδαί (. . ἀφῆκε νὰ κατοπέση ἐπὶ τοῦ πατόματος), αὐτ.Η 461 τεῖχος ἀναρρήξας τὸ μὲν εἰς ἄλα πᾶν καταχέυαι κ. μέσ. : Πλάτ.Τίμ.41D τὰ τῶν πρόσθεν ὑπόλοιπα καταχέτω, Καλλ.Δημ.5 καταχέειν χαιτᾶν 2) κ. μτφ. : Φιλῶδ.Θε.3,14 κοινολαγίας . . ἠδονῆν καταχέουσης 6) παθ. ἐπιχύνομαι, ὄθ. συνεκδ. ἐφαπλοῦμαι ἀνά τινα ἔκτασιν, κείμαι πον κατὰ σωρούς : 'Ηρ.2,75 ὁ χῶρος οὗτος, ἐν τῷ αἰ ἀκάνθαι κατακχέυαται 2) ἐπὶ προσ., διασεκδάνυμαι, σκορπίζομαι : Εὐνάπ.Ιστ. ἄπ.239D 7) ἀναλύω, ποιῶ τι ρευστόν, χύνω : 'Ηρ.3,96 ἐς πῆθος κεραμῖνος τήξας καταχέει 2) ὄμ. κ. μέσ. : αὐτ.Ι.50 καταχέμενος χρυσὸν ἄπλοτον ἠμιπλίνθη εἰς αὐτοῦ ἐξήλαυσε.

καταχέω [ἡ] [καταχάινω] κατάγελως, περιγέλωσ, μυκτηρησμός : Ἀριστφ.Σφ.575 ἄρ' οὐ μεγάλη τοῦτ' ἔστ' ἄρχη καὶ τοῦ πλοῦτου καταχένη; 2) Καταχένηαι [α] Ἐπιφρ.τίτλ. ὄρματος 2) 'Ησ. ἐκαλαμαῖα ἐμφορὲς ζῶον ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως προβεβλημένον, ὅποια τὰ πρὸς βασκανίαν κ. πρβλ. φαλλός.

καταχρησῶ διαίρημαι, περῶν ἐν χρεῖα : Δημ.852 ὄ μόναι παρῶδες ἔσμεν αὐτῷ, δι' οὗ καταχρησῶ τὸν βίον.

κατάχρησις-οὐς ἐγ. μτγν. δωρ. τ. τοῦ κατηχῆς, ὁ ἡχῶν, ἡχηρός : Θεόκρ.1,7 ἄδιον . . τὸ ταῶν μέλος ἡ τὸ καταχῆς.

καταχθής-ους-ές [ἰχθος] μτγν. κατάφορτος, πλήρης ἐκ τινος ἀχθούς : Ἄρατ.1044 **καταχθής καρποτο** ἥ πεπληρωμένος, παραφορτωμένος : Νικ. Ἀλεξ.322. 2) συνεκδ. βαρῆς : Νόνν.Δ.40, 517 καταχθῆ λᾶαν.

καταχθίζομαι ἥσ. εἶμοι μισητός.
καταχθονίζω Ἐπιγρ. ἀφιερῶ εἰς τοὺς χθονίους θεούς.

καταχθονίος-ον κ. -α-ον κ. νεῶτ. κ. δημ. ὁ ὑπὸ τὴν γῆν : Ἰλ.1.457 Ζεὺς **καταχθόνιος** ἰὸ Πλούτωνι ἥ ἐπὶ τοῦ Πλούτωνος, τῆς Δήμητρος, τῆς Περσεφόνης : -α τῶν Ἐριωνῶν : Ἰεροκλ.Χρ. Ἐπ.1,419χι **δαίμονες καταχθόνιοι**, Ἐπιγρ. **καταχθόνιοι θεοί** 2) κτ. πληθ. οἱ ὑπὸ τὴν γῆν, οἱ νεκροί : ΚΔ Φιλ. 2,10 Ἴνα ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ πᾶν γόνυ κἀμφή ἐπιουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ **καταχθονίων** ἥ δημ. τὰ καταχθόνια, δημ. τὰ ἐγκατα τῆς γῆς :

δ.τραγ.Ῥόδ., καὶ ἡ φωνὴ ἐκούσθηκεν ἕως τὰ **καταχθόνια**, Παλαμ. Ὑμν. Ἀθ.25 τότε θεὸν ἀνὰ γῆς καὶ ἐσὺ σὺν τὰ ποτάμια ἔκεινα, ἥ ποὺ τὰ ρουφάει, τὰ καταπίνει ἢ γῆ στὰ **καταχθόνια** 3) νεῶτ. δημ. ἐπὶ προσ., ὁ ἐν κρυπῶ, οἶσι ἐν ὑποχθονίως κακὰ βουλευόμενος καὶ πράττων, ὁ ὑπόουλος καὶ ἐπιτηδείως κακοποιός, ὁ διὰ δεινῆς ἐπινοίας καὶ ραδιουργίας κακὰ ἐργαζόμενος : **καταχθόνιος ἄνθρωπος** - πολιτικός, - **καταχθόνια γυναῖκα** 2) εἰδ. ἱστ. **καταχθόνιος** ἐξ οὐσῶν ἐν Ἐπτανήσῳ ἐπὶ ἀγγλοκρατίας οἱ τοῦ κόμματος τῶν ἀγγλοφίλων ἐν ἀντιβ. πρὸς τοὺς φιλελευθέρους, ὀργανιζόμενοι ὑπὲρ τῆς ἐνώσεως ἥ συνεκδ. κ. ἐπὶ ἐνέργειαις ἢ πράξεως : Παπαδ.Χρ.Μηλ.89 ὑπάρχουσι ἄπειροι **καταχθόνιοι** τρόποι καὶ μέθοδοι ἀνεξήγητοι, - **καταχθόνιος σκευωρία** ἥ εἰδ. ἐπὶ ἐκρηκτικῆς μηχανῆς ἐν χρ. ὑπὸ κακοποιῶ πρὸς ἀντιπᾶσιν : τὸ **καταχθόνιον** μηχανῆμα εἶχε τοποθετηθῆ ὑπὸ τὴν ἔδραν τοῦ προέδρου ἔπιγρ. νεῶτ. -ως, δημ. -α ἐν τῇ σμ. 3).

καταχθονιότης (ἡ) νεῶτ. ἡ ἰδιότης τοῦ καταχθονίου βλ.λ.3).

καταχθονισμός (ὁ) μsn. ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, τὸ κλείειν τὰ βλέφαρα πρὸς ὕπνον : Κωνστ. Ἀσκηρῆτης ἐὸ μὲν καταχθονισμός ἐστὶ τὸ ὑποκλίνεσθαι εἰς ὕπνον μετὰ καταλύσεως τῶν ὀφθαλμῶν ἥ πρὸς τὰ κάτω κλίσις τῶν βλεφάρων καὶ τῶν ὀφθαλμῶν, τὸ χομηλὰ βλέπειν : Δουκάγγ. ἐν λ. **καταχθονισμός** βλεφάρων.

καταχθῶ-ῶ [ἰχθος] μτγν. κ. μsn. λυπῶ, θλίβω : Ἰώα.Α1.18,67 ἥ μτχ. παθ. παρκα. κτηγρημένος Φῶτ. «βεβαρημένος».

κταχθονίζω λεξ. κ. δημ. κατακαλύπτω διὰ χιόνος (παθ.) : ἥσ. ἐν λ. **κατανίφεται** ἥ δημ. ἐνεργ. ἀμτβ. καλύπτομαι ὄλως ἢ λαν ὑπὸ χιόνος :

καταχθόνισσε καὶ ὁ κάμπος.

καταχθαινώ-ῶ μτγν. περιδάλλω μὲ χθαιναν, ἐνδύω : Ἀνών.Π.Σουῖδ.

καταχλευάζω μτγν. κ. μsn. λαν χλευάζω, καταγελῶ, σκώπτω, ἀπολ. κ. μτ. γεν. : Διον. Ἀλ.Συνθ. 25, Ἰώα.Π1.2,18,7 **καταχλευάζειν** τῆς παρακλήσεως, Πολυδ.δ.199, Μηναί.3,3 Συνξ. κατεγάλασε μὲν τῆς ἀνίας τοῦ ἡγεμόνος, **κατεχλεύασε** δὲ τὴν τῶν εἰδῶλων ἀσθένειαν.

καταχλευασμός (ὁ) ἐσφγρ. τὸ καχλασμός : Ἀνών.Π. Τρόπ. ἐν Ρητ. γραμμ. ἰεκδ. Spengl.3,210,29.

καταχλευαστικός-ή-όν μτγν. ὁ ἔχων κλίαν εἰς τὸ καταχλευάζειν, ὁ καταγελῶν : Πολυδ.δ.200.

καταχλευαστικῶς ἐπιγρ. κατὰ τρόπον καταχλευαστικῶν βλ.λ. : Πολυδ.δ.200.

καταχλεύαστος-ον [χλευάζω] μτγν. κ. νεῶτ. ὁ ἀξιος τὰ καταχλευάζεται.

καταχλιδῶ-ῶ [χλιδῆ], ἰων. -ῶ εἶμοι ὄλως ἐκτεβηλυμμένος : Ἰνπ.Παραγγ.7 ἥ μτ. γεν. ἐπιδεικνύω χλιδῆν καὶ πολυτέλειαν πρὸς ὕδριν τινός : Πο-

σειδῶν.π. Ἀθῆν.5,212C. οὐδενός οὐδὲ Ῥωμαίων ἐν τοσαύτῃ φαντασίᾳ καταχλιδῶντος τῆς Ἀττικῆς, **καταχλωάζω** [χλόη] μsn. κ. νεῶτ. πρσινίζω, θάλλω : Εὐστ.Πον.360,47 ἡ πίτυς **καταχλωάζει** ἥ παθ. καλύπτομαι ὑπὸ πρσίνης χλόης : Σχόλ. Ὀμπ. Ἀλ.1,131 ἐπὶ βράχων.

κατάχλωμος -η-ο δημ. δ.γρ. κατάχλωμος βλ.λ. **κατάχλωμος-εως** (ἡ) μsn. ζῶφωσις, ἐπισκότησις, **κατάχλωμος-η-ο** κ. -χλωμος δημ. ἐπὶ προσ., πολὺ χλωμός : Ξενοπλ.Ζακ.Μαντ.26 τὸ πρόσωπο τοῦ . . φαινόνταν ἰσχνό, ἀσκητικὸ καὶ κατάχλωμο.

καταχνάδα [ἡ] δημ. θάμπος θαυπάδα, θολάδα.

καταχνιά [ἡ] δημ. ἡ δίκην ὀχνῶ ἐπικαθημένη ὀμίχλη, ὀμιχλώδης καιρός : Σολμ.Λορδ Μπάρ.94,2 καὶ νᾶ ἰδῆ τὸ ριζικό τῆς ἥ καθῶς εἶναι ἡ **καταχνιά**, Χατζδόν.Βρ.Θρ.79,7 σὺν **καταχνιά** ποῦ ἀπλώνει στὴ νοτιὰ ἕνας καιρὸς, Ζερβ. Τραγ.ΚΚ.30,14 ἡ **καταχνιά** σκορποῦσε κὶ ἀσημολογοῦσε ἡ θάλασσα.

καταχνιάζει δημ. ἀπρῶς. πέφτει **καταχνιά**, σχηματίζεται ὀμίχλη : αὐτὲς τῆς ἡμέρας κάθε πρωτὴ **καταχνιάζει**.

καταχνιάσμα [τὸ] δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ **καταχνιάζει** βλ.λ.

κατάχολος-ον [χολή] πλήρης χολῆς, χολώδης : Ἰνπ. Ἐπιδ.7,14, Ἀέτ.8,74.

καταχορδίζω [χορδή] κατακόπτω τὰς σάρκας ὡς χορδὰς, σχίζω τὸ κρέας τοῦ σώματος εἰς λωρίδας : Ἦρ.δ.675 εἰς τὴν **γαστέρα** ἀπίκετο καὶ ταύτην **καταχορδεύων** ἀπέθανε **τρόπῳ τοιοῦτῳ**, Λογγίν.31,2 ὄλον αὐτῶν **καταχορδεύων** διέφθειρε, Θερμίστ.Λόγ.21,261D **καταχορδεύειν** τινὰ ἐν **βασάνοις**.

καταχορδεύω [τὸ] μτγν. ἡ **καταχορδεύει** βλ.λ. : Δημήτρ.Λακ. ἐν Πάν.

καταχορδεύσις-εως (ἡ) μτγν. τὸ ἄσμα, τὸ τέλος τοῦ Πυθικοῦ νόμου, τοῦ παρουσιάζοντος τὸν θριαμβευτικὸν χορδὸν τοῦ Ἀπόλλωνος : Πολυδ.4,84.

καταχορεύω μτγν. χορεύω ἐν θρισίμβῳ ὑπερώνυτος : Αἰλ.Ζ1,30 **καταχορεύειν** τινός ἥ μτφ. δεικνύω τὴν χορὰν μου κατὰ τινος χορεύων, χαιρετικῶς : Ἀνών.π.Σουῖδ. **καταχορεύειν** τῶν Ῥωμαϊκῶν συμφορῶν.

καταχορηγῶ-ῶ ὀμν. δαπανῶ, ἐξεδούω ὡς χορηγός εἰς τὴν παρασκευὴν καὶ λαμπρότητα τοῦ χοροῦ : Λυσ.19,42 **κατεχορηγήσα** δὲ ὑπὲρ αὐτοῦ . . πεντακισχίλιας **δραχμάς** ἥ γεν. δαπανῶ **δαφιλῶς**, καταδαπανῶ, σπαταλῶ : Διον. Ἀλ.3,72 **καταχορηγεῖν** οὐσίας τισί, Πλούτ.Λύσα.9 **καταχορηγήσειν** τὰ οἰκεία ἥ ὀμ. καταναλισκῶ, διασκορπίζω : αὐτ. Ἠθ.348F **τὰ** τῶν στρατευμάτων **ἐξόδια** **καταχορηγοῦντες** εἰς τὸ θέατρον, αὐτ.Κάτ.Πρσθ.3 **καταχορηγοῦντα** τοῖς στρατεύμασιν ἀφειδῶς τῶν χρημάτων.

καταχορηγῶν κ. μsn. μισθῶν, μολύνω : Βακχ.5,44 ὀμν. ἔν ὑπὸ προτέρων Ἰππων **κατέχραναν** κόνις ἥ κ. παθ. μsn. μολύνομαι : Κ Μανασσ.Χρον.39 **καταχρανθῆναι** ἀλλοτριῆσαι **κοίταις** 2) μέσ. ρασιζομαι : Λεωνίδ.Ταρ.Α17,657 **καταχραίνεσθαι** γάλακτι ἰδιᾷ γάλακτος.

καταχραστής (ὁ) νεῶτ. κ. δημ., θηλ. -άστρια ὁ καταχρῶμενος, ὁ ἰδιοποιούμενος ξένα χρήματα ἐμπειστευμένα εἰς οὗτόν : ταμίας - ὑπάλληλος **καταχραστής**, - **καταχρασταί** δημοσίων χρημάτων ἥ κ. μτφ. **καταχραστής** τῆς ἀθωότητος κορασιδῶν.

καταχρεῖσθαι Ἐπιγρ. **καταχρῆσθαι**, ἀπαρφ. τοῦ καταχρῶμαι βλ.λ.

καταχρεῖσθαι-ῶμαι -ῶμαι μsn. γίνομαι ἐντελῶς ἀχρηστος : Φῶτ. ἡ Λέων Δ ΑΠ 9,203 **καταχρεωμένης**.

καταχρηματίζω [χρηματίζω] μsn. ἐπιπατ. τοῦ **χρηματίζω** βλ.λ. : Εὐστ.Πον.264 οὐδὲ **φριμάζεται** **κα-**

ταχρεμιζων ἀλογιστως' || κ. μέσ. : Ρήτ.1.604 ἵππος καταχερμείσαστο καὶ καταρχήσαστο.

καταχρέμτομαι | χρέμτομαι, χρέμψιν, ὀ πτώω, καταπίτω ἐπί τινος : Ἀριστοφ.Εἰρ.815 ὧν καταχρεψαμένη μέγα καὶ πλατὺ Μοῦσα θεὰ μετ' ἔμου ἔμψαιε τὴν εορτήν.

κατάχρεος (-η)-ο(ν) (χρέος) μτγν., νεώτ. κ. δημ. κ. -χρεως ἐπί προσ., ὁ πλήρης χρεῶν, ὁ ὑπὸ πολλῶν χρεῶν βεβαρημένος· ὁμ. κ. ἐπί πραγμ. : Πολύβ.13.1.1 Αἰτωλοὶ διὰ τε τὴν συνέχειαν τῶν πολεμίων... κατάχρεοι γενηθέντες, Ἀγαθῶν | σπ. ἀπ.16.1, Λ.·δ. 19,9 πολλοὶ δὲ καὶ τῶν ἀπόρων καὶ καταχρεῶν ἄσμενοι τὴν μεταβολὴν προσεδέξαντο, Σέξτ. Ἐπιμ.Μαθ.5.101 κατάχρεως δανείσι, κατάχρεος ἔμπορος - κληρονομία, - κατάχρεο σπιτι (ἰδιαν βεβαρημένον δι' ἐνοποθηκῶν χρεῶν)· 2) μτφ. ὁ περιπελεγμένος, ὁ βεβουσιμένος εἰς δεῖνά : ΠΔ Σοφ.Σαλ.1.4 οὐδὲ κοιτικῆσι ἐν σώματι κατάχρεψ ἀμαρτίας· 3) Ἐπιγρ. τὰ κατάχρεα = τὰ ὀφειλόμενα· || ὁμ. τὸ κατάχρεον κεφάλαιον = τὸ δεδανεισμένον : Φιλῆμ. 38,9 | π.θ. 1.

καταχρεῶν δημ. ἐπιδαρῶνα τινὰ μὲ πολλὰ χρέη· 1) παθ. -ώνομαι, ἀόρ. καταχρεώθηκα, μτχ. παρακ. -ώμενος εἶμαι· κατάχρεος βλ.λ.1.

καταχρηματίζω Ἐπιγρ. κ. Πάπ. συναλλάσσομαι : καταχρηματίζαντω δὲ (οἱ πωληταὶ) καὶ εἴκα τινῶν ἀπαχειροτονήθῃ ἡ ἐπαγγελία· 2) πάπ. διαθέτω τὴν περιουσίαν μου.

καταχρηματισμός (ὁ) πάπ. τρόπος διαχειρίσεως. **κατάχρησις** -εως (ἡ) | καταχρήσμαι | κ. νεώτ., δημ. -η ἡ κακῆ, ἡ ἀτοπος, ἡ ὑπερβολικῆ, ἡ πέρα τοῦ δεόντος, ἡ ὑπερμετρὸς χρῆσις ἢ κατανώσις : Πάπ. Γαλ.19,679 ἡ τῶν ἄλλων φαρμάκων κατάχρησις, - ἡ κατάχρησις τῶν οἰονοματωδῶν βλάπτει, - κἀμνε μεγάλην κατάχρησιν στὸν καννὸν, - κἀμνε κατάχρησιν τῆς καλωσύνης μου (ἐκμεταλλεῦόμενος τὴν καλωσύνην μου ἀποθρασύνεται), - κατάχρησις ἐξουσίας | ἡ ὑπὸ τῶν δημοσίων ὑπολλήλων ὑπέρβασις τῶν καθηκόντων αὐτῶν), - κατάχρησις δικαιωμάτων, - κατάχρησις στρατιωτικῆς ἐξουσίας· 2) νεώτ. κ. δημ. κατ' ἐπέκτ. ἔλλειψις ἐγκρατείας καὶ ἰδίας ὡς πρὸς τὰς σορρικὰς ἡδονὰς, ἐνδρατεια, ἀκολασία : κἀμνε πολλὰς κατάχρησεις, - καταστράφηκε ὀλιγκῶς καὶ ἠθικῶς ἀπὸ τὰς καταχρήσεις· 3) νεώτ. κ. δημ. σφετερισμὸς τῶν ὑπὸ τινος ἐμπειστευμένων αὐτῷ χρημάτων : ἀνεκαλύφθησαν μεγάλαι καταχρήσεις εἰς τὸ Ταμεῖον Πληρωμῶν, - κατηγορεῖται ἐπὶ καταχρήσει· 4) κ. νεώτ. χρῆσις λέξεως ὑπὸ σημασίαν εὐρύτεραν ἐκείνην ἢ ἐχει, ἀκυρολεξία (οἶον γόνυ καλῶμου, ὀφθαλμὸς ἀμπελῶν) : Ἀριστοφ.Κικ.Ρήτ.27,94, Διον. Ἄλ.Συνθ.3, Γαλ.6,136 ἐκ καταχρήσεως, Κόϊντ.8,6,34, Σχόλ.Διον.Θρ.459Γ, Σοῦιδ. ἐν λ. Γοργίας· || εἰδ. νεώτ. γραμμ. λεκτικὸς τρόπος, καθ' ὃν λέξις τι λεχθεῖσα τὸ πρῶτον κυρίως καὶ ἐτυμολογικῶς ἐπὶ ὀρισμένης σημασίας, λαμβάνεται ἔπειτα ἰδ. οὐχὶ ἐπιτυχῶς) καὶ ἐπὶ ἄλλης πλατυτέρας, ἀποτριβεῖσθαι τῆς κυρίας ἐνοίας αὐτῆς· 3) Ἐπιγρ. υποχρέωσις, χρέος.

καταχρηστικός -ή-ό(ν) | (κατάχρησις) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κατάχρησιν, ὁ γινόμενος ἢ λεγόμενος κατὰ κατάχρησιν βλ.λ.31, ἐπὶ λέξ. καὶ φράσ. ὁ μὴ κυριολεκτικῶς λεχθεὶς : Φιλῆμ.Ρήτ.1,895 καταχρηστικῆ ὑπέκρουσις, Σέξτ. Ἐπιμ.Μαθ.3,129, - καταχρηστικὰ δίφθογγοι | αἰ φ, η, ω, αἴτινες γράφονται μὲν ὡς δίφθογγοι, προφέρονται δὲ ὡς ἀπλᾶ φωνήεντα), - καταχρηστικὰ προθέσεις | αἰ ἀνευ, ἀκρι, μέτρι, χωρὶς, ἐνεκα ἢ ἐνεκεν, πλὴν, ὡς, χάριν, καλούμεναι οὕτως ἐκ τοῦ ὅτι δὲν ἀπαντῶσιν ἐν συνθέσει ἐκτός τῆς

πλὴν, καὶ ταύτης μόνον μετὰ τῆς λ. μέλος, πλημμελής· || εἰδ. νεώτ. μοθῆ. καταχρηστικὸν κλάσμα (οὐ ὁ ἀριθμητικὸς εἶναι μεγαλύτερος τῆ παρονομαστῶ, ἀ. νόθος)· 2) ἐξηρηρητικὰ πρόθεσις, χρήσιμος : Πολυτ.Τερτ.80 τὰ κατὰ χρηστικά καὶ συνεργατικά πρὸς τι.

καταχρηστικός ἐπίρρ. μτγν., νεώτ. κ. δημ., συγκ. καταχρηστικώτερον κατὰ τρόπον καταχρηστικόν, κατὰ κατάχρησιν βλ.λ.31, οὐχὶ κυριολεκτικῶς : Στράβ.7,7,11 δεῖ δέχεσθαι θέματα καταχρηστικῶς καὶ βουλάς, Σέξτ. Ἐπιμ.Πυρρ.1,191 ὁμ. ἀντιπῶ κυρίως : Διον.Θρ.632,24, Φιλῆμ.Ποιημ.5,15, Φιλῆμ.168 κ. τὸ συγκρ. : Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.4,26, Σέξτ. Ἐπιμ.Μαθ.6,2· || νεώτ. κ. δημ. κατὰ παράδοσιν ἀρχῆς, ἔθους, νόμου κτ., κατ' ἐξάφρουν.

κατάχρησις -εως (ἡ) μτγν. ἡ πρόξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καταχρῆσθαι βλ.λ., χρισίς, ἐπάληψις : Ἀλέξ. Ἀφρ.2,59, Ἡλιόδ.Αἰθ.6,11.

κατάχρησις -ατος (τὸ) μτγν. τὸ καταχρίσμενον, ἡ ἀλοιφή, τὸ χρίσμα : Ἀντυλλ.π. Ὀρειβ.10,27,1.

καταχρηστικὸς μον. κατὰ τρόπον χριστιανικόν, ἀρμόζοντα εἰς χριστιανούς : Ζηγαβ.ἐν Μτῖ 131,33.

κατάχρηστος -ον μτγν. κ. μον. ὁ καταχρησμένος, ἀλληλόμενος : Ἀντυλλ.π. Ὀρειβ.10,24,10, Εὐστ.Πον.83,35.

καταχρίω (χρίω), μέλλ. καταχρίσω, χρίω τὴν ἐντέλως, ἐπαλείφω ὡς ἀλοήγη· Ἀριστοφ. Ζ1.625η,31 τροφήν αὐτοῖς παραθεῖσαι καταχρίουσι, Ἐπιγρ. καταχρίειν τέγνη, αὐτ. καταχρίειν τὰ τέγνη τῆς σκηνῆς, ΠΔ Ἐξ.2,3 ἔλαβεν αὐτῷ ἡ μήτηρ αὐτοῦ θίβιν, καὶ κατέχρισεν αὐτὴν ἀσφαλτοπίσσῃ, Αἰλ.Π1.215 καταχρίειν θρόνον ἀσφάλτῃ κ. παθ· Φιλ.2.158 ἐλαίῳ καταχρίεσθαι, Διοσκ.2,70, Μάρκ. Αὐρ.3,3 βολβίτῳ κατακεχρισμένος, Γλωσσ. κατακεχρισμένα | = ὑπερπληρωμένα· || ὁμ. κ. μέσ. : Λουκ. Ἀναγ.9 πηλῶν καταχρίόμενον, Ἀρτεμίδ. Δαλδ.4,41 καταχρίεσθαι τὸ πρόσμουν ὡσερ αἱ γυναῖκες | φημιβουθεῖσθαι· || τὸ ἐνεργ. μτφ. : Θεμίστ.Λόγ.32,357B καταχρίσαι καὶ ἀπαλείψουσι τὸν πατέρα· 2) ρηματ.π. κατάχρησις, κατάχρησις, κατάχριστος.

κατάχρησις (-η)-ο(ν) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ διὰ χρυσοῦ κεκολλημένος, ἐπιχρυσος : Πλουτ. Ἡθ.753Γ, Λουκ. Ἀλέξ.13 διάχρυσον δὲ περὶ τὸ αἰδοῖον ἔχων κατάχρησον· || κ. μτφ. ὁ μόνον κατ' ἐπιφάνειαν τοιοῦτος, ὁθ. κίβδηλος, νόθος : Φιλῆμ. Ποιημ.5,15· 2) ὁ εἰς χρυσοῦν πλούσιος : Πολυδ. 7,97 κ. φάμμος | χρυσοφόρος· || νεώτ. κ. δημ. ὁ καθ' ὀλοκλήρην χρυσοῦς, ὀλόχρυσος· 3) μτφ. ἐπί προσ., ὁ πλήρης ἀγαθῶν ἰδιότητων, ποῦ εἶναι γεμῶτος προτερήματα, ἀξιαγάπητος : Διφιλ.60,1 | πρὸβ.δημ. φρ. χρυσοῦς ἀνθρωπος, παιδί μάλμα).

καταχρυσῶ -ῶ δια χρυσοῦ καλύπτω, ἐπιχρυσῶνῶν : Ἦρ.4,26 τὴν δὲ κεφαλὴν αὐτοῦ φιλώσαντες καὶ ἐκακῆθῆραντες καταχρυσῶσαι, αὐτ. 2,129· κ. παθ. : αὐτ.2,63 νηφ σμικρῶν ἔυλινην κατακεχρυσωμένῳ· 2) μτφ. λαμπρῶν, κοσμηῶν : Πλουτ.Περ.12 τὴν πόλιν καταχρυσῶντες καὶ κωλυπίζοντες· 3) ἀναφορ. πρὸς πρόσ. καθ' ὑπερβολὴν ἐκθειάζω, ἐπαίνω : Ἀριστοφ. Ἐκκλ.826 καταχρυσῶν πάς ἀνήρ Εὐριπίδων.

καταχρυσῶσις ἐπίρρ. μτγν. προαποητιῶς, εὐσημῶνας : Φιλῆμ.Εὐσ.17.

καταχρῶ -ῶ (κατὰ - χρῶ3) | μ. ἰων. ἐν χρ. ἐν τῷ γ' ἐν. πρόσ., ἀρκεῖ, χραισμεῖ : Ἦρ.7,70 ἀντί μὲν λόφῳ ἡ λοφίη κατῆρα | ἡ χητὴ ἐχρησμευεν εἰς αὐτοῦς ἀντί... || κ. ἀπρσο. εἶναι ἀρκετόν, ἰκανόν, ἀρκεῖ, φθάνει : Ἦρ.4,118 οὐδὲ οἱ καταχρῶσει... ὕμῶν ἀπέχεσθαι (οὐτε θὰ ἀρκεῖ εἰς αὐτὸν, θὰ ἐξαρσισθῆν ἄπομασκύνῃ τὰς χεῖρας του ἀπὸ σῆς), αὐτ.164 ὡς οἱ καταχρῶ, εἰ βούλονται | ὅτι εἶναι εἰς αὐτὸν ὀρκε...

ἐδν. .), Φοινίξ 2,21 δός τι καὶ καταχρήσει (θά ἀρκέσει)! || τὸ μέσ. κατοχρώμα βλ.λ.
καταχρώματι κ. καταχρώννυμι βλ.λ.
καταχρήσασθαι (καταχρώματι) κ. νεώτ. κ. δημ., οεφρ. καταχρέομαι, μέλλ. καταχρήσομαι, ἀόρ. καταχρήσθην κ. νεώτ. καταχρόσθην κ. δημ. καταχρόσθηκα, ποιούμαι πλήρη, μεγάλην χρῆσιν προσηγάτος τινος, τῷ δοτ. κ. ἐμπροσ. προσδιορ. | εἰς, ἐπί, πρός: | Πλάτ. Νόμ.700c οὐκ ἐξήν ἄλλω εἰς ἄλλο καταχρήσθαι μέλους εἶδος, αὐτ. Πόλ.520A ἵνα καταχρήται αὐτὸς αὐτοῖς ἐπὶ τὸν ξύνδεσμον τῆς πόλεως, αὐτ. Κρατ.426b φαίνεται μοι τοῦτ' πρὸς ταῦτα κατακεχρήσθαι, αὐτ. Φιλ. 51a μάντεσι καταχρώματι πρὸς τὸ νινὰς ἡδονὰς εἶναι δοκούσας, Ἰσοκρ.4,9 τὸ δ' ἐν καιρῷ ταύταις καταχρήσασθαι, Δημ.277 κενὴ προφασίς ταύτῃ καταχρῶ, αὐτ.939 λόγους λέγειν, οἴσπερ νῦν κατακέχρηται (ἔ.γρ. καταχρήται, ἐν ἐνεργ. σμ.ι, 'Αριστλ. 'Αναπν.473a,23 καταχρήται ἐν φύσει ἐν παρέργῳ τῆς .. ἀναιμῆ πρὸς τὴν ἄσπρησιν' κ. μτ. αἰτ.: 'Αριστλ. ΖΜ 663b,33 τὴν .. ὑπερβολὴν .. ἐπὶ βοήθειαν .. καταχρήται ἐν φύσει, 'Ἐπιγρ. καταχρήσθαι τὴ εἰς τι, ἴδωσ. ΠΙ 5,9) εἰς δέον καταχρήτο τιν ἀνευρί, Λουκ. Προμ.4 τὴν ἐν τῷ μέσῳ δὴ ταύτην σχολὴν καλῶς ἂν ἔχον εἴη ἐξ ἀκρίστον καταχρήσασθαι' || κ. ἀπολ. κτ. παρακ. μτχ. ἐν παθ. σμ.ι: 'Αμφισ 14,4 ἐξέυρημα .. 'Αθήνησιν .. κατακεχρημένοι ἐν συμπόσιοις ἴδια' σπι | ἔχει πλεόν καθρηθένει σύνθησις ἐν 'Αθήνησις' 2) μεταχειρίζομαι τινα ἢ τι κατὰ βούλησιν, κάμνω τινὰ ἢ τι δ,τι θέλω: Αἰσχίν. Ι,122 οὐδ' ἤκω παραιτησόμενος ὑμᾶς, ἀλλὰ καταχρήσασθε μοι, εἰ δοκῶ τοιούτος εἶναι' 3) μεταχειρίζομαι διὰ τέλους, ἐξαντλῶ τὴ διὰ τῆς χρήσεως, κατανοήσικω, ὀπανῶ, ἐξοδεύω, μτ. αἰτ.: Λια.19,22 τοῦ ἀδελφοῦ .. τεσσαράκοντα μνᾶς .. καταχρήσατο, Πάπ. οἱ μάγειροι τὸ στέαρ καταχρήσθησαν, Πάπ. ἀργύριον κατακεχρημέθα, 'Ἐπιγρ. τὰ κρέα ἐν τὰν δομοθινίαν καταχρήσθαι' κ. μτ. αἰτ. κ. ἐμπροσ. προσδιορ. | εἰς, παρὰ: | Δημ.1186 τὰ τε ὄφρα ἄδμενα, καὶ εἰς δ,τι ἔκαστον αὐτῶν καταχρήσαστο (χρησιμοποιῶ διά τι), 'Ἐπιγρ. καταχρήσαντο τὰς προσόδους παρὰ τοὺς νόμους' κ. μτ. τοπ. προσδιορ.: Δημ.1154 τὸ οὐν ἀργύριον τὸ πεπορισμένον τῷ Θεοφίμῳ ἀποδοῦμαι ἐνταῦθα καταχρησάμην' κ. ἐν παθ. σμ.ι: Ἰσοκρ.4,74 ἀνάγκη γὰρ τὰ μὲν μέγιστ' αὐτῶν ἤδη κατακεχρήσθαι | εἶναι ἀνάγκη τὰ μὲν μέγιστα ἐξ αὐτῶν ἄν ἔχωσιν ἐξαντληθῆ, καταναλωθῆ διὰ τῆς συχνῆς χρήσεως), Πάπ. πλίνθου τῆς καταχρηθείσης εἰς τοὺς τοίχους' || ὁ παρακ. ἐν ἐνεργ. σμ.ι: Διογ.Λ 5,69 ὅσα κατακέχρηται 'Αθήνησι' || πάπ. διασκορπίζω, διασπαθῶ, σπαταλῶ: καταχρησάμενος τῷ φερνῷ, αὐτ. καταχρησάμενος τοῖς προκειμένοις' 4) κ. νεώτ. κ. δημ. ποιούμαι κακῆν, ὀπιον ἢ ὑπερβολικῆν χρῆσιν τινος, κάμνω κατάχρησιν τινος: Δημ.430 οὐδὲ τὸ πιστευθῆναι προλαβόντα παρ' ὑμῶν, εἰς τὸ μείζω δύνασθαι κακοργαλῆν καταχρήσθαι κ. μτ. δοτ.: Πλάτ. Μενξ. 247B τῷ τῶν προγόνων δόξῃ μὴ καταχρησάσθαι μὴδ' ἀναλώσωντες αὐτὴν, 'Αριστλ. Οὐρ.270b,24 καταχρήσθαι ὄνοματι | μεταχειρίζεσθαι αὐτὸ ἐν ἐσφαλμένῳ σμ.ι, Φιλῶδ. Ρητ.Ι.43S, Στράτ.δ.5,1,2 τετραπέλευρον ἄλλοιν ἢ τριπέλευρον φαίη τίς ἂν τὸ σχῆμα, .. κλῆ εἰ καταχρώμενος | προβλ. κατάχρησις 3)ι, κλῆ Κορινθ.1,9,18 εἰς τὸ μὴ καταχρήσασθαι τῇ ἐξουσίᾳ μου ἐν τῷ εὐαγγελίῳ, αὐτ. 7,31, Συνέσ.206A χρῆσθαι ταῖς φιλαίαις οὐ καταχρήσθαι' κ. μτ. αἰτ. κ. νεώτ.: Διον.Κωμ.4 καταχρήσθαι τὴν σχολὴν εἰς τοῦτ', -καταχρήσθαι τὴν καλωσύνην μου' νεώτ. κ. μτ. γεν.: καταχράται τῆς φιλαίας μου' || ἰδιοποιούμαι, σφετερι-

ζομαι: 'Ἐπιγρ. τοῦ ἀρχαίου τι καταχρήσθαι' 5) νεώτ. κ. δημ. σφετερίζομαι, ἰδιοποιούμαι γὰ εἰς ἐμὲ ἐμπεποιστευμένα ξένα χρήματα: οἱ ἐπίτροποι καταχρήσθησαν τὰ χρήματα τῆς ἐκκλησίας' 6) ἐπὶ προσ. ἐν κακῇ σμ.ι, φείρω, καταστρέφω, ἀφανίζω τινὰ, ξεκάνω, μτ. αἰτ.: 'Ἡρ.1,82 καταχρήσασθαι ἐαυτῶν, αὐτ.117 τῶν δὲ μόνων τὸν παῖδα καταχρήσσο, αὐτ.4,146, Πόλ.ὑ.ι,85,1 καταχρήσαντο δὲ τὰ δουλικά τῶν σωμάτων' κ. παθ. ἀόρ.: 'Ἡρ.9,120 ἐδέοντο μιν καταχρησθῆναι' 7) ἰσχυρίζομαι, δισχυρίζομαι: Κατ.1062 ἐξαπατήσαι .. τοὺς δικαστάς, οἵτινες καταχρῶντο, ὡς .. αὐτ.1179 ἔλεγεν ὁ τι εἰδούλετο ἐν τῷ δικαστηρίῳ, καὶ καταχρήσατο πρὸς τοὺς δικαστάς ὅτι ... 8) τὸ ἐνεργ. καταχρῶ βλ.λ. ἐν χρ. μ. π. ἴωσ. 9) ρηματ. π. κατάχρησις, καταχρηστικός.
καταχρώννυμι (χρώννυμι) κ. μων., παρὰ. κατέχρωζεν, μέλλ. καταχρώσω, χρωματίζω τελεώς, ἐντελῶς, βάρπῳ: Πολυδ.δ,2,35 καταχρώσαι τὴν κόμην, Ἀλέξ. Ἀφρ. Σοφ.9,3' κ. παθ.: Εὐμῶδ.121 καταχρώσθη τὸ πρόσωπον κατ' Αἰθιοπα | ἐμελέδισε' || μτφ. τὸ παθ. κηλιδοῦμαι, λερώνομαι: Εὐρ. Ἐκ.911 κατὰ δ' εἰδούλετο κηλίδ' .. κέχρωσαι' 2) ρηματ. π. κατάχρωσις.
κατάχρωσις-εως | ἡ μτν. χρώμασιμός, βαφή, βάψιμος: Πολυδ.7,169.
καταχρῶδην ἐπίρρο. ἐν ἀφρονίᾳ, πηλσμονῇ: 'Ανακρ.90,3 κατὰχρῶδην πίνουσα.
κατάχρωμα ατος | τὸ | ἡ μτν. τὸ καταχεόμενον ὑδῶρ, τὸ καταιοιζόμενον ἐν λουτήρσι ἐπὶ τῶν λουομένων: 'Αμμών.78V.
κατάχυμα | τὸ | 1) δημ. αἰ πλάγιαι δοκοὶ τῆς στέγης ἐν συνώλῳ: Προικοσύμφ.π.Πασαπ.Χιακ. Γλωσσ.ἐνλ. κατῶν σκεπασμένων τσαῖ διωρθωμένον μετὰ κατὰσομα | χιακὴ προφορά τοῦ κατάχυμα' | προβλ. καταχυτῶ.
καταχύννω γλωσσ., νεώτ. κ. καταχύνω ἕτερος τ. τοῦ καταχέω βλ.λ.' 2) ρηματ. π. κατάχυσις, κατάχυσμα, κατάχυμα, κατάχυσις.
κατάχυσις-εως | ἡ μτν. κ. μων. κ. νεώτ. ἡ ἀνωθεν χύσις ὑγροῦ τινος: ἴνπ. Ἀφ.5,21 κατάχυσις πολυλοῦ ψυχροῦ | ἐνν. ὑδατος), αὐτ. Ἀρθρ.27, Γεωπ.13,14,11 ἢ τῷ θερμῷ κατάχυσις' 2) ἀγγεῖον πρὸς χύσιν: Μοῖρ.296P ἐπρόχους. Ἀττικῶι κατάχυσις. Ἐλληνες' 3) ἀήρ: Ἡσ.
κατάχυσμα-ατος | τὸ | ἐπὶ τοῦ φαγητοῦ καταχεόμενον, εἶδος ζωμοῦ, σάλτσας, καρμικέματος: Φώτ.145,2 ἐπὶ καταχεόμενον κατὰ τῶν ὀφῶν ὑπότριμμα: 'Αριστφ. Ὀρν.535 καὶ τριψάντες κατάχυσμα' ἕτερον γλυκὺ καὶ λιπαρὸν, Πλάτ. Κωμ.173,9 βολδῶς .. κατάχυσματι δεύσας, Φιλωνῶδ.9 τὰ κατάχυσματ' αὐτοῖσιν ὄξος οὐκ ἔχει' 2) κατάχυσματ' ατος | τὸ | ἐπιρρὸ καρποῖ ἐν ἀναμίξει | ὡς φοινίκες, ἰσχαδές, τραγάλια, κάρμα κλπ.), δι' ἂν ἐρραίνοντο οἱ νενδυμφοί, ὡς καὶ πάντα τὰ πρόσωπα | οἱ νεανῆσιν δοῦλοι λ.χ.), ὡν οἱ ρίπωντες οἰωνίζοντο τὴν εὐπραγίαν: Ἀριστφ. ΠΑ.768 φέρε νῦν .. κομῶς καταχύσματα ὡσπερ γεωνήτοισιν ὀφθαλμοῖς, Θεόδομ.Κωμ.14 τὰ κατάχυσματ' ατος κατάχυσι τοῦ νυμφίου, Δημ.1123.
καταχυσματῶν | τὸ | ἡ μτν. ὑπόκορ. τοῦ κατάχυσμα βλ.λ. | ἡ, καρμικεῖα εἰς φαγητῶν ἐπιχεόμενον: Φερεκρ.103,11 τεμάχη .. καταχυσματῶν παντοδαποῖσιν εὐπρεπῇ, Πολυδ.δ,668.
καταχυτήρια | τὰ | ἡ μτν. κ. πάπ. ἐορτῇ ἐν Αἰ-ὑπῳτ' καθ' ἡν ἐπανηγυρίζετο ἡ κατὰ τὴν πλῆμμυρον τοῦ Νελλου διὰ τῶν ποταμίων ὑδάτων ἀρδευσίς τῶν ἀγρῶν: Εὐδοξ. Ἀστρονομ. Τέχν.3,24, Πάπ.
κατάχυτλαν | τὸ | διάτρητον ἀγγεῖον, δι' οὗ ἐν τοῖς βλανεμένοις ἐπέχοντο τὸ ὕδωρ εἰς τὸν λουόμενον: Εὐπ.283' || κ. ἐπίθετ.: Φερεκρ.108,19 ἐν κατάχυτλῆσι λεκάναισι' προβλ. κατάχυσις 2).

κατάχυτος-ον μιν. ὁ ἐν διαχυσί, ὁ ἀφθό-
ως διακεχυμένος, διάχυτος: ΚΜανασσ.π.Κουμαν.
Ἄθης. ἐν λ. κατάχυτος ὕγρα φύσις.

καταχύω (τό) δημ. τὸ ὑπόστειν, ἡ ξυλοδο-
μῆ τῆς στέγης: Βολαωρ Φωτ.2,128 κ. ἐπάνω στά-
καχάτω φιλίεσ χειδιονήσες.

καταχυρίζω ἐγχυρίζω βλλ.: Ἄριστφ.σπ.793.
καταχῶ-ᾶν | χωρῶ | μτν. καταχῶνει, ἐν χρ. κ.
μτφ.: Λιβάν.Λόγ.37,3 **καταχῶν** ὑπὸ τῆς ἀληθείας'
2) ἀποκρύπτω, καλύπτω: Βέττ.Βάλ.301,9.

καταχλωεύω | χλωεύω | μτν. διὰ τῆς χλωό-
τητός μου γίνομαι αἰτία γέλωτος, διασκεδάσεως
εἰς τίνα. Ἰρηγ.Ναζ.1,164Α ὁ καταχλωεύων θεός
τῶν θεῶν Λυπουμένων | περὶ τοῦ Ἡφαίστου|.

κατάχλωος-ον | χλωός | ὁ διακὸς διόλου, ἐντελῶς
χλωός. Ἄλλ.Κωμ.2.

καταχῶνυσσι-εως|ή| μιν. τὸ ἀποτελεσμο
τοῦ καταχῶνέω βλλ.: Νικ.Χων.734,18 | ἐκδ. Βόνν. .

καταχῶνυτός κ. δημ. καταχῶτι, λεῖωνας:Δημ.
617 οὐδὲ χρυσίδες. . ἴγουσι' ἐκάστη μινῶν, ἄς, ὀ-
ταν σοι δοκῆ, σὺ πάλιν γράψεις καταχῶνυεῖν,
Δείναρχ.1,69 καὶ καταχῶνυεῖν τὸν διόνειον κοσμον
τῶν γυναικῶν, Στράβ.9,1,20, Ἄνπ.Μιθρ.21 τοῦ στό-
ματος κατεχῶνυεσε χρυσίον | ἐχῆμσε τετηκότα
χρυσὸν εἰς τὸ στόμα τοῦ|. 2) δημ. ἀποκρύπτω,
ἐξαφανίζω, καταχωνιάζω βλλ.

καταχωνιάζω δημ. καταπίνω, καταβροχθίζω.
2) χῶνω βοθέας, κατακαλύπτω διὰ χῶματος' ὄθ.
ἐξαφανίζω, ἀποκρύπτω: ποίος ξέρει ποῦ τὰ χῆι
καταχωνιάσει τὰ κλεφμαίλικά'. 3) ρηματ. π.
καταχωνιάσασμα, καταχωνιάσσις.

καταχωνιάσασμα (τό) δημ. ἀποκρυψίς, ἐξαφα-
νισίς'. 2) ἀφανισμός, ἄλεθρος.

καταχωνιάσστης (ὁ) δημ. θηλ. -άστρα ὁ ἐξα-
φανίζων, ἀποκρύπτων.

καταχῶννυμι | χῶννυμι |, μιν. κ.νεώτ. καταχῶννύω,
δημ. καταχῶννυ, μέλλ. καταχῶσω, ἄορ. νεώτ. κα-
τέχωσα, κ. δημ. |ἐ|κατέχωσα, νεώτ. παθ. ἄορ.
κατεχῶσθην, κ. δημ. καταχῶστηκα, παρακ. μτχ.
κατακεχῶσένους, κ. δημ. καταχῶσμένους, χῶν-
νύω τι εἰς βάθος ἐν τῷ χῶματι ἢ ἄλλου που,
κατακαλύπτω τινά ἢ τι διὰ σωροῦ χῶματος, ἁμ-
νον, λίθων, ἰλῦος, χιόνος κττ., κρύπτω, θάπτω:
Ἡρ.4,173 ἐν τῷ φῶμω. . ὁ νότος κατέχωσέ σφεας,
αὐτ.7,225 σφέας. . κατέχωσα ὁ βῆρβαροι β' ἰλ-
λοντες, Ἄριστφ.Ἀχ.295 κατὰ σε χῶσουεν τοῖς
λί' ἰγίς, ΠΔ Ζαχ.9,15 καταχῶσουσιν αὐτούς ἐν λί-
θοῖς σφενδόνης, Ἰππιατρ.34 καταχῶννυεῖν ἐν κο-
ρίτῃ κ. παθ.: Λιβάν.Λόγ.61,15, Κάλβ' Ὁδ.17,7 εἰς
κάθε στήθος' ἕνα μαχαίρι στέκεται | καταχῶ-
σμένον. 2) φράττω, ἀποφράττω, στυμπῶνω:
Διδόξ.Σ.24,1 στόμιον τοῦ λιμένος πε τεκαίδεκα
κερκούρευσ ναῦς λίθων πληρωσάντες κατέχω-
σασιν'. 3) μτφ. κατακλύζω: ΑΒ.45,21 ἔκατοχῶσαι
καὶ λόγος, ὕμνος καὶ ἐπαίνος, ὄλον καταπληρῶ-
σαι': Πλάτ.Θεαίτ.177C πλείω ἀεὶ ἐπιρρόντα
καταχῶσαι ἡμῶν τὸν ἐξ ἀρχῆς λόγον ἰθά κατα-
καλύφωσι, θὰ καταπνίξωσι τὸ ἐξ ἀρχῆς ζήτημά
μας|, αὐτ.Γοργ.512C καταχῶσασιν ἐν ἡμῶς τοῖς
λόγοις, Πλούτ.Ἠθ.512B καταχῶννυμι τὴν ἐρώτη-
σιν'. 4) τὸ παθ. μτφ. θάπτομαι ἐν ἀφανείᾳ, ἐπι-
σκοιάζομαι: Πλάτ.Κρατ.414C τὰ πρῶτα ὀνόματα
θεθέντα κατακείρωσται ἤδη ὑπὸ τῶν βουλομέ-
νων τραφῶειν αὐτὰ, Βέττ.Βάλ.301,9 ἐνθυμήσεις
μυστικὰς κατακεχῶσμένα|. 5) μτφ. κατοθλί-
θω, καταπνέω, καταστρέφω, ἀφανίζω: Λιβάν.
Λόγ.63,19 τίνας μέλλων δι' ὕμων δυσμενεῖς κα-
ταχῶσιν'. 6) ρηματ. π. καταχῶσις.

καταχῶριζω | χωρίζω | κ. νεώτ., ὄττ. μέλλ. κα-
ταχῶρῶ, ἄορ. καταχῶρισα παθ. ἄορ. καταχῶρι-
σθην, μτχ. παθ. παρακ. κατακεχῶρισμένους, κα-
τὰ χῶραν τίθημι τι, τοποθετῶ τι ἐν τινι θέσει κα-

τατάσσω, διατάσσω: Ξεν.ΚΠ.4,3,3 ταῦτα μὲν ὀ-
μως καταχῶριζέ' || συνήθ. ἐπὶ στρατιωτῶν: αὐτ.

Ἀν.6,5,10 τοὺς. . λόγους καταχῶριζοσας ἥπερ ὕμιν
δοκεῖ, αὐτ.ΚΠ.2,2,8.αὐτ.6,3,10 τὸ ἄλλο στρατεύμα
αὐτοῦ καταχῶριζεν' || κ.γεν.θέτω, τοποθετῶ: Πλω-
τίν.3,2,12 καταχῶριζεν κατ' ἄξιαν' || κ.παθ. κατα-
λαμβάνω θέσιν τινά, τάσσομαι, τοποθετοῦμαι:
Ξεν.ΚΠ.8,5,2 ταχὺ δὲ καταχῶριζέτω ὅπου δεοί'

2) ἐγγράφω ἐν τινι καταλόγῳ, ἀναγράφω ἐν τινι
βιβλίῳ, καταγράφω ἢ ποιῶμαι μνησὶν πράξεως
τινος ἢ ἀποφάσεως εἰς τὰ δημόσια βιβλία: ΠΔ
Ἐοθ.2,23 προσέταξεν ὁ βασιλεὺς καταχῶρισαι
εἰς μνημόσυνον ἐν τῇ βασιλικῇ βιβλιοθήκῃ, Ἐπιγρ.

καταχῶριζεν εἰς τὴν τῶν ὑπομνημάτων δέλτον'
κ. παθ.: Σάτωρ.Εὐρ.ἀπ.39 ΣVII 27 (διαμαρτυριαν)
κατακεχῶρισμένην ἐν στασίμῳ, ΠΔ Παρ.1,27,24
οὐ καταχῶρισηθὲ ὁ ἀριθμὸς ἐν βιβλίῳ λόγων τῶν
ἡμερῶν τοῦ βασιλέως, Ἐπιγρ. τὰ ἐν τῷ φηφίματι
κατακεχῶρισμένα'. 3) καταχῶριζεν ὄρος

πορ' ἀρχ. σημαίνει τὸ πρατοκολλεῖν ἐν τοῖς δη-
μοσίοις ἀρχείοις ἰδημοσίοις γράμμασι | πράξεις
ἰδιωτῶν, φηφίματα δήμου, θίσανον κττ. : || νε-
ώτ. κ. δημ. ἐγγράφω τι εἰς τὴν οικίαν θεσίν βι-
βλίου, πίνακος, λογαριασμοῦ: καταχῶρισε τὰς
πράξεις τοῦ ἡερολογοῦ εἰς τὸ καθολικόν, - ἢ
αἰτήσις σας καταχῶρισηθὲ εἰς τὸ πρωτόκολλον'

|| καταχῶριζω τι εἰς ἐφημερίδα δημοσίου τι
ἐν ἐφημερίδῃ, ἰδ. ὄγγελιον, δῆλωσις, κττ.: 3) ὀ-
ρίζω, κατατάσσω, ἐγγράφω: Ἄριστ.1,36 κατα-
χῶριζεν εἰς τὸ στρατιωτικὸν σύταγμα, Πάπ.

καταχῶρισαι αὐτὸν εἰς φυλὴν καὶ δῆμον κ. παθ.:
αὐτ. οἱ εἰς τὸ ναυτικὸν κατακεχῶρισμένοι
|| ὀρίζω τὴν χρῆσιν τιος εἰς τι, δαπανῶ, ἀναλί-
σκω τι εἰς τι: Διδόξ.Σ.5,17 ὠνούμενοι γυναικῶς
καὶ οἶνον, ἄπαντα τὸν μισθὸν εἰς ταῦτα κατεχῶ-
ρίζον' κ. ἐπὶ δεδμημένης περιουσίας: Πάπ.

τὰ ὑπὲρ πάντῃ τινος καταχῶριζεν εἰς τὸ βασιλικόν
κ. παθ.: αὐτ. τὰ εἰς τὸ ναυτικὸν κατακεχῶρι-
σμένα'. 4) δι' ἐπισήμου πράξεως μεταθιβάω
τινί: Πάπ. καταχῶριζεν τινί'. 5) καταγράφω ἐν
βιβλίῳ, περιλαμβάνω, ἀναγράφω: Ἀπολλ.Κτ.1 ὀβ-
ημ.994 ἀπ.48, Διον. Ἄλ.Ρωμ.1,6, Στράβ.1,2,3 ὕπερ
τῶν Ἀιθιοπῶν ὅσα ἐπέθετο καταχῶρισαι εἰς τὴν
τοῖσαν, Διδόξ.Σ.5,5 κατεχῶρισε ἐν τοῖς ποιήμασι
τοῖσδε τοὺς στίχους, Ἀθῆν.Μηχ.29,10 Κτησίθιος
κατεχῶρισε, ὡστε. . κ. παθ.: Ἐπιγρ. ἐν Ἰστο-
ρίαις καταχῶριζέσθαι, Φιλῶδ.Ρητ.1,160S καταχῶ-
ρίζεσθαι παρά τισι'. 6) ρηματ. π. καταχῶρισμός,
καταχῶρισις.

καταχῶρισις-εως|ή| νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ
ἀποτέλεσμα τοῦ καταχῶρίζω βλλ., ἐγγραφή εἰς
βιβλίον, λογιστικὸν πίνακα, κατάστιχον, λογαρια-
σμόν: καταχῶρισις λογαριασμῶν, - κ. τῶν νέων
δαπανῶν κ. τῶν λογιστῶν: βιβλία, - καταχῶρι-
σις ληξιαρχικῶν ἑπιγράμτων' || δημοσίαισις: κα-
ταχῶρισις ὄγγελιας εἰς ἐφημερίδα.

καταχῶρισμός (ὁ) μτφ. κ. νεώτ. ἡ εἰς βι-
βλίον, κατάλογον ἐγγραφή, καταχῶρισις: Πάπ.
2) διευθέτης, ταξιδέτης, ταξινόμησις: Ἄν-
δρῶν.Ρ.576M καταχῶρισμός πράξεως.

καταχῶρῶ-έω | χωρῶ | μτν. κ. νεώτ. παρα-
χῶρῶ, παραδίδω τι εἰς τινά ἢ ἐνδίδω, ὑποχωρῶ
ὡς πρὸς τι: Πλούτ.Ἠθ.312B καταχῶρειν τινί τι,
Διογ.Λ.5,71 καταχῶρειν τινί τινας' ὄμ. κ. ἀνα-
φορ. πρὸς ἄξις, τόκου κττ.: Ἐπιγρ. τοὺς τό-
κους καταχῶρεῖν. . ἐς τὸ θεῖον. 2) νεώτ. κ.
δημ. ἀντὶ καταχῶρίζω βλλ.2) ἐν εἰδ. σημ.

καταχῶσις εως|ή| μιν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια
καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καταχῶννυμι-ᾶν βλλ.:
Γεωμ.4,3,2.

καταφείρουσι Ἦσ. « κινουῦνται ».

καταφάκωζω |φάκωζω| άπτ. αντί καταφε-
κόζω βλλ. : Αισχ. Άγ.561 δρόσοι καταφάκαρον.
καταφάλλω |φάλλω| μγν. κρωύω, παίζω
κιδόραν ή άλλο τι έγχορδον όργανον : Πλούτ. Ήθ.
713E |συμπόσιον| καταυλείν και καταφάλλειν'
|| τó παθ. τέρπνοιαί άκούων κιδόραν ή άλλο τι
έγχορδον όργανον, άπολούω μουσικής : ούτ.785E
εύχρησμεν αυτόν καταφάλλόμενοι και καταυ-
λούμενον || επί τόπων, άντηξω έκ μουσικής :
Πλούτ. Άντ.56 νήσος . . καταυλείτω και καταφά-
λλετο |άντηχει υπό τών ούλημάτων και των φολι-
μών| 2) τó παθ. θάπτομαι υπό τούς ήχους
της μουσικής : Προκ.Περσ.2,23 όπτε οί νεκροί
έκοιμίζοντο καταφάλλόμενοι' 3) μτφ. : Πορφ.
Χριστ.34 καταφάλλεται . . ό δημιουργός (αίτει-
ται έν τυμλόνοις).

καταφάσις-εως |ή| |κατοφώ| 'Επιγρ. δωρ. τ.
του κατάφσης, ή άνασκαλέυσις του εδάφους,
τά σκάλισμα του εδάφους με τó ζύστρον : του
σφαριστήριου τών σκάφην και όμάλιεϊν και τήν
κατάφσασιν ποιήσαι.

καταφάγω μγν. έπιτατ. του φέγω βλλ. : Κύριλλ.
καταφειάζω κ. μσν., άπτ καταφαιάζω διά φε-
κάδων ραντίω, καταθρέγω, ραϊνώ με λεπτήν, ά-
ραϊον βροχίω : Αισχ. Άγ.561 δρόσοι καταφαιάκων
. . σίνος εσθμημάτων, Πλούτ. Άλέξ.35, Γεωπ.5,39,2.
καταφαλλίζομαι |φελλίζομαι| μγν. γίνομαι
φελλώ, όδυνάτω να προφραω κοιλώ δια τά
γράμματα : Φιλόστρ.Εικ.1,25 καταφελλιζόμενοι τήν
φωνήν υπό του σίνου.

καταφεύδομαι |φεύδομαι| κ. μσν., μέλλ. κατα-
φεύσομαι, παρακ. καταφεύσομαι |κ. έν ποθ. σημ-|,
παθ. άόρ. καταφεύσθην, λέγω φεύδη κατά τινος,
μτ. γενικ. : 'Αριστφ.Είρ.533 κλαύσασρα σού ταύτης
καταφεύδόμενος, 'Αντιφ.2,4,7, Άυσ.16,8 ότι περιφαι-
νώς έτόλμησαν μου καταφεύσασθαι, Πλάτ.Πολ.
381D μηδέ Πρωτέως και Οπίθδος καταφεύδεώω
μηδείς, Δημ.538' || κ. μτ. |γενικ. κ.ι| έμπροθ.
προσδιόρ. ίπρόδς, κατηγορώ τινα φευδώς πρός
τινα : Πλούτ.Θεμ.25 λέγων, ότι κατηγορήσοι και
καταφεύσοιτο πρός τούς 'Αθηναίους, ούτ.Φωκ.
33 παύσαι μου πρός τόν βασιλέα καταφεύδο-
μενος κ. άπολ. : 'Υπεριδ.Λυκόφωρ.8' || Ισχυρίζο-
μαι, άναφέρω τι φευδώς κατά τινος : 'Ανδοκ.1,8
ράδιως γνώσεσθ' ά μου καταφεύσαντο οί κατή-
γοροι, Πλάτ.Πολ.391D οσα νύν καταφεύδονται
αύτών, αύτ.Ευθ.283E, Δημ.228 τά πλείστα κατε-
φείσατό μου' 2) λέγω, πλάττω φεύδη, ίσχυ-
ρίζομαι φευδώς, προσαφίζομαι : Εύρ.Βάικ.334 και
καταφεύδου καλώς ώς έστι Σεμελίω, Μετοχ.Θ
έν Σάθ.1,191 τοιαύτ' άπτα . . καταφωλαρεί τε και
καταφεύδεται προστιθεϊσα καθ' ήμών άγγελίας'
|| ώς ποθ. άναφέρομαι φευδώς : Οέων Ρήτ.2 'Ελ-
ληνικός όρκος καταφεύδεται| || έν τή παρακ. τά
καταφευόμενα αι φευδείς διαθεβαδίσαι, Ισχυρί-
σομαι : 'Αντιφ.5,19 χαλεπόν γε τά έκ πολλού κα-
τεφευμένεα και έπιβεβουλευμένα, ταύτα παρα-
χρήμα άπελέγγειν' || κατηγορούμαι φευδώς :
Φιλόστρ.Ήρ.10,7 προδότης είναι καταφεύσθην'
3) προσποιούμαι, υποκρίνομαι, έπινοώ : Δημ.229
ά καταφεύδου και διεβαλλες εξετάσσω, Διον.Άλ.
Ρωμ.4,68 έπιθαιον έαυτο καταφεύσασθαι μωρί-
αν |προσποιείσθαι τόν μωρόν| || κ. μτ. γενικ.
προσποιούμαι τι, υποκρίνομαι : Λουκ.Όν.7 του θ-
πνον καταφευόμενος άνίσταται και έργω άπή-
γειν ένθα φικων' 4) μτ. γενικ. παρέγω φευδείς
ίληροφορίας περί τινος, δίωδ έσφαλμένην έκθε-
τιν περί τινος : 'Αριστ.Πρ.950β,6 καταφύδεσθαι
γένους, 'Ιώσ.Πί Προμ.1,1 καταφύδεσθαι τών
πραγμάτων' 5) ώς παθ. επί συγγραμμάτων,
παροδίζομαι φευδώς, έσφαλμένως εις τιν, μτ.γενικ. :
Άλ.Πι 12,36 ειμή ούκ εισιν 'Ησιόδου τά έπη, άλλα

. . καταφεύσται αύτοθ' || κ. άπολ. είμαι νόθος :
Πλούτ.Ήθ.833C, 'Αθήν.15,697A 'Αριστοτέλης έν τή
άπολογία τής άσεβείας, ειμή μου καταφύσται ό
λόγος' 6) όμ. ώς παθ. έγω άδικω, ευρίσκο-
μαι έν πλάνη, πλανώμαι : Φιλόδ.Μουσ.103κ, Στράβ.
9,2,33 ό 'Αλκαίος, ώσπερ τó του ποταμού όνο-
μα παρέτρεφε του Κουαίριου, ούτω και του 'Ογ-
χιστου καταφύσται πρός ταις έσχατιαίς του
'Ελικώνος αυτόν τιθείς' κ. μτ. γενικ. πλανώμαι ώς
πρός τι : Σωφ.1,14, αύτ.2,4' 7) ρηματ. π. κατό-
φεις, καταφεισμός, κατάφεισμα, καταφειύστης
καταφειδομαρτυρῶ-έω φευδώς μαρτυρώ
κατά τινος : Ξεν.Άπολ.24 τούς μέν διδασκοντας
τούς μάρτυρας ώς χρη έπιπορκούντας καταφει-
δομαρτυρείν έμού' κ. παθ. διά φευδών μαρτυ-
ριών προσβάλλομαι, ήττώμαι έν δίκη, καταδικά-
ζομαι : Πλάτ.Γοργ.472Α ένίστε γάρ άν και κατα-
φειδομαρτηρηθεί τις υπό παλλών, 'Ισai.5,9'
2) μέσ. πορουσιάζω φευδομαρτυρας πρός ύπε-
ράσπισίν μου : Δημ.846' 3) παθ. ήπτω θύμα
φειδομαρτυρίας : Πλάτ.Γοργ.472Α ένίστε γάρ άν
και καταφειδομαρτηρηθεί τις υπό πολλών και
δοκούντων είναι τί, 'Ισai.5,9.

κατάφεις-εως|ή| μγν. φευδής διήγησις, έκ-
θεσις : Στράβ.1,3,18 βέλτιον δε αίτήσθαι μετα-
δολήν ή άγνοϊαν ή κατάφεισιν τών τόπων κατά
τό μυθώδες.

κατάφεισμα-ατος |τό| |καταφειύδομαι| μγν. ή
φευδής κατηγορία : Μητροδ.Α άπ.18' || γεν. τó
φευδέες έπινοήμα, πλάσμα, φέσμα, φευδός : 'Αρρ.
'Επικτ.2,20,23.

καταφεισμός |τό| |καταφειύδομαι| μγν. φευδής
κατηγορία, συκοφαντία, διαβολή : ΠΔ Σοφ.Σειρ.
26,5 διαβολήν πόλεως, και εκκλισην όχλου,
και καταφεισμών υπέρ θάνατον, πάντα μοχηθρά.
καταφειύστης |ός| |καταφειύδομαι| γλωσσ. ό έ-
πινοήσας, ό έφευρέτης.

κατάφειυστος-ον έσφ.φρ. αντί ακατάφειυστος
καταφύω |φέφω| 'Ησ. κατασκοπίζω.
καταφηλάφω-άω |φηλαφώ| μγν. έπιτοτ. του
φηλοφώ βλλ. : Λουκ.Όν.14 ταύτα ειπε καταφη-
λαφήσάσά μου τά ύτα και τó λοιπόν δερμα
2) εξετάζω, έρευνώ, δοκιμάζω : Πάπ. καταφη-
λάφωσιν μετά πάσης άκριβείας ίπερι τó του τοιού-
του λαιπαδάρου, αύτ. μετά πάσης άκριβείας
έραυνήσαι και καταφηλαφήσαι χάριν τών αυ-
τών φυγάδων.

κατάφης-εως|ή| |κατοφώ| 'Επιγρ., δωρ.
κατάφσης ή άνασκαλέυσις του εδάφους, τó
σκάλισμα του εδάφους με τó ζύστρον.
καταφηφίζομαι |φηφίζομαι|, μέλλ. καταφηφισύ-
μι, μγν. παρακ. ένεργ. τ. καταφηφίκα, νεώτ. κα-
ταφηφίω, φηφίω κατά τινος, καταδικάζω, άπο-
ρραϊνομαι κατά τινος διά τής φήφου μου, μτ.γενικ. :
'Αντιφ.1,12 όπως αύτών ή και καταφηφισαθε, Άυσ.
10,31 ήμών δέομαι καταφηφισασθαι Θεομνήστου,
Ξεν.Άπολ.32, Πλάτ.Άπολ.36Α ότι μου καταφηφί-
σασθε, αύτ.41D τοίς καταφηφισάμενοις μου και
τοίς κατηγοροίς ού πνυν χαλεπαίνω' κ. μτφ. :
Δημόκρ.159 τής φυχής καταφηφίζεσθαι' || μτ.
αίτ. προσδιόρ. τής ποιηής ή τής αίτίας : Άυσ.12,100
αύτών θάνατον καταφηφεισταις |ότι θά καταδι-
κάσθε αύτούς διά τής φήφου σας εις θάνατον|,
αύτ.14,11 τούτου μέν ετίλιαν καταφηφίζεσθαι,
Ξεν.Έλλ.1,5,19 υπό 'Αθηναίων καταφηφισμένον
αύτοθ θάνατον, Πλάτ.Γοργ.516Α κλοπήν αύτοθ
καταφηφισαντο, 'Ισοκρ.15,297 ήμών αύτών εσθεθε
καταφηφισμένοι τιν τοιαύτην άδικίαν' || κ.
άπολ. : Πλάτ.Νούμ.878D οί καταφηφισάμενοι δι-
κασται' || μγν. κ. μτ. ένεργ. παρακ. : Διον.Άλ.
Ρωμ.4,58 καταφηφίκα δουλείας και χρηστών
άφαιρέσεις, αύτ.5,8' || ό παθ. άόρ. κ. παρακ.

έν παθ. σμν καταδικάζομαι : Δημ.563 ἄλωκεν ἤδη καὶ καταφθίσαι' || κ. μτ. γενικ. προσδιορ. τῆς ποιῆς ἢ τῆς οἰτίας : Πλάτ. Πολ.588.4 ἀνθρώπων καταφθισθέντων θανάτου ἢ φυγῆς [εἰς θάνατον ἢ ἐξορίαν] : || ὄμ. τὸ παθ. ἐπὶ δικαστικῆς ἀποφάσεως ἐκδιδιομένην κατὰ πινος : Θουκ.2,53 τὴν ἠδὴ καταφθισμένην σφῶν ἐπι- κρεμασθῆναι | δικην|, Λυκ.14,12, Ξεν. Ἀπολ.27 κατεφθισμένος ἦν μου . . ὁ θάνατος' 2) τὸ μέσ. λαμβάνω μέτρα κατὰ πινος : Πλούτ. Καῖο.29 καταφθιζόμενος ὦν ἐκλειών αὐδῶν ἐφρόντιζεν' 3) φηρίζω καταφατικῶς, ἀποδέχομαι διὰ τῆς φήφου μου, ἐπιδοκιμάζω, ἀντίθ. ἀποφθιζομαι : Ἀριστλ. Πολιτ.1298b,39 οἱ γὰρ ἀποφθισάμενοι μὲν κύριοι, καταφθισόμενοι δὲ οὐ κύριοι' 4) γεν. καταλήγω εἰς ὀπίσθασιν, ἀποφραρίζω : Ἀριστλ. Ποιητ.1461b,2, Μητοῦ.12,1 "Ὅρθος Ὄδ.4 ἢ κρίσις ἡ δίκαια τοῦ κτισάντος καταφθίζεται δεινὴν πανωλεθρίαν λαοῦ δυσμενοῦς' κ. παθ. : Διόδ.Σ.27,18 χωρὶς δὲ ἰσὼν | κοινή τοῖς Ἀχαιοῖς καταφθισθέντων εἰς τιμὴν τάνδρος' || κ. μτφ. : Βέττ. Βάλ.35,28 καταφθίτιστα ἀίτηνισαν ἠγῶν δόξαν' 5) ρηματ. π. καταφθίσις, καταφθιζομὸς, καταφθίσιμα.

καταφθίζω νεώτ. κ. δημ., ἄορ. καταφθίσις κ. καταφθίσις, φηρίζω ἐναντίον πινός, καταδικάζω διὰ τῆς φήφου μου : ὁ λαός καταφθίσις τὰ ἀριστέρω κόμματα' κ. παθ. καταφθίσθησαν οἱ συνδυασμοὶ τῶν ριζοσπαστικῶν' || ἀπορριπτικῶς, ἀποδοκιμάζω. ὡς πρότασιν, νόμον : ἢ βουλή καταφθίσις τὰς κυβερνητικὰς προτάσεις' κ. παθ. : τὸ νόμοσχέδιο τῶν κομμουνιστῶν καταφθιστικέ.

καταφθίσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἐκδῆλωσις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καταφθιζῶ βλ.λ., ἢ διὰ φήφου ἀποδοκιμασία, καταδική : Ἀντιφ.1,3 περὶ τῆς καταφθίσεως δικάζετε, Δίων Κ 36,38' || νεώτ. εἶδ. ἢ ἐν ἐκλογικῶ ἀγῶνι ἀποδοκιμασία : ἢ καταφθίσις τῶν ἀριστέρων συνδυασμῶν.

καταφθίσιμα (τὸ) καταδικαστικὴ διὰ φηφοφορίας ἀπόφασις : Walz. Ρήτ.6,175.

καταφθισμὸς (οἱ) | καταφθίσις (τῆς) μτγν. κ. νεώτ. κ. καταφθίσις βλ.λ., ἢ διὰ τῆς φήφου καταδική : Πολυδ.8,149.

καταφθισορῶ-έω μσν. διὰ φήφου καταδικάζω τινά, καταφθίζομαι, μτ. γεν. : Κύριλλ. κτ. Ἰουλ.6,189D.

καταφθισῶ-ώ διὰ συνθέσεως, συναρμογῆς φηφίδων κοσμῶ' κ. παθ. κοσμοῦμαι διὰ φηφιδωταῖν, μσσιτικῶν : Walz. Ρήτ.1,64 | τὸ πᾶν κατεφθίφωται, ἐκ φηφίδων γεγραμμένον.

καταφθῆω (φθῆω), μέλλ. καταφθῆω, τριβῶ διὰ τῆς χειρός, φηλαφῶ, θωπεύω, χαϊδεύω : Εὐρ. Ἰνπ.110 καταφθῆεν χρεῶν Ἰπποῦς, Κλέορχ. Ἰστ.25 τοῦ νεανίσκου τὴν χεῖρα παρεϊκότος ἐκκρεμάμενος, ταύτη καὶ προσπεπτικῶς κατέφθῆ, Λουκ. Ἐρωτ.44 πριστὸ κτενὸς ἐντομῆς κόμην καταφθῆεν δυναμένης, Ἄγασθ.ΑΠ II,354,12 γενεῖου ἄκρα καταφθῆων' || μτφ. : Ἀπολλ.Ρ.3,1102 ὡς φάτο μελιχίσιον καταφθῆων ὄρασις' 2) τριβῶ, συντριβῶ ἐν ἰσίδφ : Νίκ.Θηρ.898' 3) κατατριβῶ, φθείρω, καταναλίσκω, καταστρέφω : Σιμων.176 χρόνος πάντα καταφθῆει (πιθ.γρ. | || τὸ παθ. κατατριβομαι, συντριβομαι εἰς μικρὰ τεμάχια, φθειρομαι : Σοφ.Τρ.698 ἐπὶ πάν ἀδελφῶν καὶ κατέφθηται χθονί | Βερναρδ Ἰρη. « καταρρέει δλον χωρὶς τὰ φανή | χνος τ | | καὶ κατακεραμασθῆν ἔχει λειώσει κατὰ γῆς », Πλάτ.Τιμ.84 ταῦτα πᾶσιν πᾶν τὸ τοιοῦτον καταφθίχεται μὲν αὐτὸ πάλιν ὑπὸ τὰς σάρκας καὶ τὰ νεῦρα.

καταφθιά (ἡ) δημ. ἡ κατάποσις : || ποσόν τροφῆς ἢ ποτοῦ διὰ μιάς καταπινόμενον.

καταφθιυρίζω μτγν. κ. μσν. φθιυρίζω κατὰ πινος, κρυφίως διαβάλλω τινά : Πλούτ. ἸΗ.483C τὸν καταφθιυρίζοντα τοῦ ἀδελφοῦ πρὸς αὐτόν, Θεοφύλ.Σ Ἰστ.207C.

καταφθιλῶ-ώ (φιλῶ) μτγν. καθιστῶ τι τελείως φίλον, γυμνόν, φαλακρόν, γυμνὸν τὴ ἐντέλειᾳ : Διόδ.Σ.20,26 καταφθιλῆσθαι δὲ τοῦτο παυ.

καταφίω (φίω) EM 818,35 κατασυντριβῶ.

καταφωφῶ-έω (φωφῶ) μτγν. φωφῶ πᾶν, πληρῶ τὴ φόφου, κᾶν κ' ἀνηγήσῃ τὴ ἐκ τοῦ φόφου : Ἰώσ.Α1 6,2,2 θεός καταφωφεί βρονταῖς, Κλημ. Ἀλ.Παιδ.8,90,14 [ἐκδ. Dind.] φιλῆματι καταφωφουσι τὰς ἐκκλησίας.

καταφωκτιήριος-ία-ον νεώτ. ὁ ἐπιφέρων κατὰφωκτιν, κατοφωκτικός.

καταφωκτικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ καταφύχων, δροσιστικός : Ἀριστλ. Ἀναγν.479a,31' 2) ὁ ἐπιφέρων φύξιν : καταφωκτικαὶ μηχαναί.

κατάφωκος-ον μσν. ὁ δεκτικός καταφύξεως : Θησ.Στεφ. ἐν λ.

κατάφωξις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἡ κατάστασις τοῦ καταφύχου, φύκωνσις, φύξις, κρύωμα : Ἰνπ. Πρόορ.1,27 αἱ μετὰ καταφύξις δυσφοραὶ, Ἀριστλ.ΖΜ 692a,23 ὁ φόδος κατάφωξις δι' ὀλιγομότητά ἐστί, αὐτ.Ρητ.1389b,32, Θεοδ.Φρ.Φ1 6,8,4' 2) εἶδ. κῶνειον : ΨΔιοσκ.4,78.

κατάφωχος ἐπίορ. δημ. ὀλοφύχος.

καταφωχούχην-ενος (οἱ) πᾶν. ὁ τὸν αὐχένα καταφύχων.

κατάφωχον (τὸ) μσν. ἢ πρὸς τὸ ψυχρόν τροπῆ τοῦ καιροῦ, τὸ δροσόν : Λιβ.Ροδ.652 καὶ πρὸς ὠρίπταν δειλιών, πρὸς ὠραν καταφύχου.

κατάφωχος-ον γλωσσ. σκιερός.

καταφωραίνω μτγν. καταφύχω, τελείαν φύξιν ἐπιφέρω : Μοσχ. Ἰατρ.π.Ἰνπ.Παθ.43,21.

κατάφωχος-ον κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ λίαν φηκρός : Ἰνπ. Ἀρθρ.67, Σέξτ. Ἐμπ.Πυρρ.1,125, Γεωπ.1,12,33 καταφωχος χερμῶν, Λιβ.Ροδ.924 καταφωχρον ἄς πίνουσι νερόν' 2) μτφ. ἐπὶ χορακτικῆς : Βέττ.Βάλ II,32.

καταφύχω (φύχω) κ. νεώτ., μέλλ. καταφύξω, ἄορ. κατέφωξαι, παθ. μέλλ. καταφωχέσομαι, ἄορ. καταφύθην κ. καταφύθην, παρακ. καταφωγμαί, μτχ. ποθ. παρακ. καταφωγμένος, φύχω τὴ καθ' ὑπερβολήν, καθιστῶ τὴ πᾶν ψυχρόν, παγῶν τὴ δι' ἐντόνου φύξεως : Ἀριστλ.Μετ.361a,2 ὀδωρ καταφύχει τὴν ξηρὰν ἀναθυμίασιν, αὐτ.ΖΜ 650b,28 ὁ γὰρ ὀδός καταφύχει, Ἐπίκ.ἀπ.60 αἱ ἄτομοι. . κατέφωξαν [τὸ σῶμα]' κ. παθ. : Ἰνπ. Ἀφορ.4,40, Ἀριστλ.Ζ1 531b,31 ὄσα ἢ λίαν καταφύκται ἢ διὰ μικρότητα ταχὺ καταφύχεται [τὸ ἔντομα]' ἢ ἐπὶ προσ. : αὐτ.Ρητ.1389b,30 καταφωγμένοι | ἀντίθ. θερμοί' || νεώτ. ἢ μτχ. τὸ παθ. παρακ. καταφωγμένος-η-ον ὡς οὐσ. βλλ. : 2) μτφ. καταστέλλω, περιορίζω : Ἰώσ.Π1,2,7 ὁ κατέφωξαν τὴν ὄρμην' κ. παθ. : Πλούτ.Πομπ.46 κατέφωκο τὸ πρακτικόν, Βέττ.Βάλ.73,21' 3) ἀναφύχω, δροσιζῶ : Αἰσχ.ἀπ.127 καταφύχει πνοή' 4) ἐπυρᾶνω χῶρον τινά μετὰ τὴν ἄρδυσιν : Πάπ. : || κ.παθ. ἐπὶ χῶρας, εἶμαι κατάζηρος : Διόδ.Σ.1,7 χῶρας καταφωγμένης ἄφων διάπυρος ὁ ἀήρ γέννεται, Πλούτ. Πομπ.31 πολλὴν ἀδεδῆρον καὶ καταφωγμένην ἔτυχε διεπληθυσθῶς' 5) ἀμτφ. δροσιζομαι : ΠΔ Γεν.18,4 καταφύξατε ὑπὸ τὸ δένδρον.

καταφύθω-άω (φύθω) φηλαφῶ, θλιῶ, τριβῶ ἐλαφρῶς διὰ τῆς χειρός, ἴνα κολακέω τινά, θωπεύω, χαϊδεύω : Ἦρ.6,61 τὴν δὲ καταφύθων τὸν παιδίον τὴν κεφαλὴν, Ἀριστφ.Εἰρ.75 καταφῶν αὐτόν ὡσπερ πᾶλιον [τὸν κᾶνθαρον], Ξεν. Ἀπολ.28 τὸν δὲ λέγεταί καταφθίσαντα αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν εἰπεῖν, Ἦρῶνδ.6,76 φιλεῖσθα, τὸ φαλακρόν καταφύθωσα, Πάπ. τοὺς, μεγαλοῦντας κατα-

φάν, Πολύβ.10,18,3 τούς μὲν παῖδας . . καταψήσας θαρρῆν ἐκέλευε, Εὐνόπ.201,21 τὰς ὑπὸ φήνας καταφῶν ἄκροισ τοῖς δεσπύλοισ' κ. παθ.: Ἀσκληπιόδ.Πρ.π.Γαλ.12,41' || ὄμ. τὸ παθ. πλῆττομα καταλλήως: Σχολ.Ἰλ.Φ 474' 2) μτφ. καθησυχάζω, καταπραῖνω: Πολύβ.2,13,6 καταψήσαστες δὲ καὶ πρᾶξαντες τὸν Ἀστρούβαν' 3) ζέω, ἀποζέω: Ἐπιφρ. καταψῶν τούσ τοιχοῦς' 4) μαλάσσω, κάνω μασσάδ': Λουκ.Ἀνάχ.1 λιπα τε ἠλειφάντο καὶ κατέψησε μάλα εἰρηνικῶς ἄπερος τὸν ἕτερον ἐν τῷ μέρει.

κατάγαια παρακ. τοῦ ρ. κατάνγμυ βλ.λ.

κατάγαια-ατος (τὸ) [κατέφσω] πάπ. ὁ. τ. τοῦ κατάγμυ βλ.λ.: κατάγαια φυλικὴ ἡ ἀγαλλία, αὐτ. ὑπὲρ τὸν ἀριστερὸν κρόταφον τῆς κροταλῆς τραῦμα κατάγαια ἐπὶ βῆθους, ἐν ψ' εὐρον μικρὰ κατὰγμιατα λιθων.

κατάγεις-εις [ἡ] [κατέφσω] γλῶσσα, κῶταξίς βλ.λ. **κατέφσω** ὁ.τ. τοῦ κατάνγμυ βλ.λ., θρωού: Ἰλῶσσα·κ.παθ.: Ἀριστλ.Μηχ.852b,22.Αισώπ.Μυθ.179c τὸ δένδρα ποτὲ κατεσασόμενα ὑπὸ τῶν ἀνέμων.

κατεβάζω δημ., ἄορ. [ἔ]κατέβασα, παθ. ἄορ. [ἔ]κατεβάσθηκα, μτχ. παθ. παρακ. κατεβασμένος, καταβιδάζω, φέρω π ἀπὸ ὑψηλότερας θέσεως εἰς χαμηλότεραν: κατεβάσθε τὸ παιδί ἀπὸ τοῦ κρεβάτι του, - κατέβασα τὰ μπαούλα στὸ ὑπόγειο' 2) χαμηλῶνα, ρίχνω κάτω: κόψε ποῦ με δὴ στὸ δρόμο, κατεβάει τὸ κεφάλι του, Μαλακ.Συντρ.70,2 ἡ ἀθήα τῆς δφῆ ροδίζει καὶ τὰ μῦτια δειλὰ κατεβάζει: || φρ. κατεβάζω τὰ μοῦτρα μου ἢ τὰ κατεβάζω φωνίωμα δυσθυμίας, σκυθρωπῶζω: ἦρθε μὲ κατεβασμένα μοῦτρα' || ὄμ. φρ. κατεβάζω τῆ φωνῆ κατεβάζω τὸν τόνον τῆς φωνῆς, ὁμιλῶ σιγονόηρα' 3) ὑποτιμῶ, υποβιβάζω: οἱ ἰδιοκτῆται κατέβασαν τὰ νοίκια, - οἱ ὑφασματέμποροι κατέβασαν τὴν τιμὴ τῶν κασιμερινῶν, - οἱ ἐργοδοτοὶ σκέπτονται καὶ κατεβάσων τοὺς μισθοὺς' 4) κ. ἐν μτφ. ἠθικῆ ἔννοια, ὑποτιμῶ, ταπεινώω: τὸ παλιόπαιδο δέχτηκε νὰ κατεβάσῃ τόσο πολὺ τὴ μῆνα του μπροστὰ οὗ ζένοιους' 5) παρῶνα, εἶμαι γόνιμος εἰς π: ἀρῶσπτο' ἡ ἀγελάδα μας καὶ δὲν κατεβάζει πιά γάλα, ὄμ. τὰ κουκικιά κατεβάζων γάλα ἰδιόφωνα ὡς τροφή εἰς γαλακτοφόρα ζῶνα ἐνούσιον τὸν σχηματισμὸν γαλακτοσ' || ὄθ. κ. οἱ νοῦς του κατεβάζει εἶναι γόνιμος εἰς ἰδέας: παιγνιῶδες φρ. ἐσὺ ποῦ ξέρεις τὰ πολλὰ καὶ ὁ νοῦς σου κατεβάζει . . ὄμ. παροιμ. ἀλλί ποῦ τὸ 'χει ἡ κούτρα του νὰ κατεβάξῃ φειρεῖς ἰεπί ἀνθρώπων πάντοτε ἀτυχούντων εἰς τὰς προσπαθείας των ἢ ἐν παντὶ ἀδιορθῶτως ἀνικάνων' | 6) ἐν φρ.: τὸ βουνοῦ κατεβάζει [ἐκχῶναι ριπὸς σφοδρῶν ἀνέμων], - τὸ ποτάμι κατέβασε [κατεπλημύρισε]' 7) τὰ κατεβάζω μτ. γενικ. ἐν αἰσχροῖς σημ. ἐκδύω, γυμνῶ με: . . . οὗς συνουσίαν' || κ. ἀμτθ. ἀνευ προκ. 8) εἶδ. ἡ μτχ. παθ. παρακ. κατεβασμένος ὁ ἐκ κήλης πάχυν, ἀ. σπασμένος' 9) ὄμ. φρ. τὰ 'χει κατεβασμένα ἐπὶ πάχοντος ἐξ ὀρχεοκλήης' 10) ρηματ. π. κατεβασίαι, κατέβασμα, κατεβασμός.

κατεβαίνω δημ. τ. τοῦ καταβῆναι βλ.λ., παθ. μ. ἡ μτχ. παθ. παρακ. κατεβασμένος [ἐκ τοῦ κατεβάζω], ἀντθ. ἀνεβαίνω: Κόλονδα Βασίλη μ', ποῦθα ν' ἐρχεσαι . . καὶ ποῦθα κατεβαίνεις, Πολίτ. Ἐκλ.Τραγ.16,3 ἡ ἀγάπη [ἀπὸ τὰ μῦτια πιάνεται τὰν χεῖλια κατεβαίνεις, Σολωμ. Ἡ ἀγνώριστη 2 ποῖα εἶναι τούτῃ ποῦ κατεβαίνει ἀσπροντυμῆ ὄχ τοῦ βουνοῦ' || φρ. λέει-κάνει ὅ,τι τοῦ κατεβαίνει ὁμλεϊ-ἐνεργεῖ κατὰ τὸ δοκοῦν, ἀπερισκέπτως' 2) μτ. αἰτ. κατεβασίαι: κατεβαίνω τῆ σκάλα - τὸ βουνοῦ' 3) ὑποχωρῶ εἰς τὸς ἀξιώσεις μου, εἰς τὴν ἦν προσφέρω τιμὴν.

κατεβασίαι [ἡ] [κατεβάζω] δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ κατεβάζω' || ἄθροα ροῇ ὑδάτων ποταμοῦ ἡ ρεῦματος: ὄτραυ. λαγκάδι . . μὲ τὴν κατεβασίαι σου . . σφραγὶς λιθάρι, ριζιμιά, - ἔφερε μιά κατεβασίαι τὸ ποτάμι καὶ πήρε τὴ γέφυρα' 2) ὀρμητικὸς, βίαιος ἀνεμος: μᾶς ἔφερε μιά κατεβασίαι στὴ Νικαρία καὶ μᾶς τὰ 'ρριξε ἄλα κᾶτω' 3) καταφῶρα: Ζερβ Μοῦθ.2 68 ἡ σπηλιὰ . . ἔγυρνε σὲ κατεβασίαι καὶ οὐδένα χᾶσμα τῆς ξαυοίγτε πρὸς τὰ ψηλά' 4) ραγδαία αἰφνιδίος βροχή' 5) καταρροή τῆς ρινός, συνάχι' 6) καταρράκτης τῶν ὀφθαλμῶν' 7) κήλη, κατέβασμα.

κατέβασμα [τὸ] δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κατεβάζω καὶ τοῦ κατεβῆναι, κατέβασις, κατεβιδασίς: στὸ κατέβασμα τοῦ βουνοῦ μᾶς βρῆκε ἡ μπόρα, - στὸ κατέβασμα τῆς σκάλας γλιτρίσσε καὶ ἔσπασε τὰ μοῦτρα του' || χαμηλῶμα: τὸ κατέβασμα τῶν βλεφάρων' 2) ὑποβίβασις, ὑποτίμησης: μ' ὄλο τὸ κατέβασμα τῶν τιμῶν τὸ εμπόριο δὲν ζωήραφε' 3) κήλη, σπᾶσιμο, ἀ. κατεβασίαι.

κατεβασμός [ὁ] δημ. κατέβασμα βλ.λ.: Βλαστ. Συμμ.102' 2) ὑποβιδασμός βλ.λ.

κατεβατόσ-ῆ-ό δημ. ὁ κατερχόμενος, ὁ ἐκ τῶν ἄνω ἐκχυνόμενος: ἀνεμος ἀπὸ τοῦ βουνοῦ κατεβατόσ' 2) κατωφερής, χαμηλωτός: τ' ἀμῆλια τοῦ ξαυοίγεται σὲ πλατωσίαι κατεβατό' 3) τὸ οὐδ. κατεβατό ὡς οὐσ. σελέις: μοῦ 'στεῖλε εἰνα γράμμα ἀδιόδαστος, δώδεκα κατεβατό' || περίοδος λόγου γραπτοῦ: ἀτέλειμος κατεβατό [ἐκτενής, σγοινοτενής περίοδος].

κατεβλακευμένος ἐπίρρ. ἐκ τῆς μτχ. παθ. παρακ. τοῦ κατεβλακεῖω, ὀκνῶς, ραθυμῶς, βραδέως: Ἀριστ.Πλ.325 ἀπάσχομαι δ', ὅτι προθύμως ἦκετε καὶ συνταταμένως κοῦ κατεβλακευμένως, Ἀγαθ. ἐν ΑΠ 4,3α,16.

κατεβλαφετός [οἱ] μτχ. παρακ. τοῦ κατεβλάπτω: Ἐπιφρ. Ὁρωποῦ.

κατεγγυᾶν-ᾶν ὄμ. ἐγγεῶλῳ, καταγεῶλῳ, ἐμπαίζω: Εὐστ. Ἐκκλ. Ἰστ.10,4,16 κατεγγυᾶν τινας.

κατεγγυέω [ἐγγυέω] Ἐπιφρ. κατεγγυέωμαι: κατεγγυέωσ ποτὶ τοὺς ἱεροῦς.

κατεγγυή [ἡ] [ἐγγυή] ἡ ἐγγυοδοσία, ἡ ἐγγύησις, εἶδ. ἡ ὄναγκαστικὴ ἐγγύησις, εἰς ἣν ὑπεχρεοῦτο ὁ κατηγορούμενος, πρὸς ἀσφάλειαν, ὅτι καταδικαζόμενος ἤθελε πληρώσει τὸ πρόστιμον ἢ δῆλην τινὰ χρηματικὴν ἀποζημίωσιν: Δημ.788 πρην γὰρ ἐξελεθῆν ἐκ τοῦ δεσπογυηρίου, ἐπιπεσόντος ἀνθρώπου τινός . . πρὸς κατεγγυήν [ἐπέειθε δὲν ἠδύνατο νὰ δώσῃ τὴν ἀπαιτούμενην ὑπὲρ τῆς δικῆς ἐγγύησιν].

κατεγγυήσις-εις [ἡ] [κατεγγυᾶν] πάπ. κ. μον. ἐγγυοδοσία, ἡ διὰ κατασχεμῶς ἐξασφάλισις, κατάσχεσις: Πάπ. τὰ ἐν κατεγγυήσις γενόμενα ἐκφόρια, Μιχ.Ἀκομ.2,287,27 [ἐκδ. Λ.].

κατεγγυητικά [τὰ] γλῶσσα. ἡ ἐορτὴ τῆς μνηστεύσεως, ὁ ἀρραβῶνας.

κατέγγυα ἐπίρρ. ἐγγύς, πλησίον: Ἰηρῶν.42 [πιθ.].

κατεγγυᾶν-ᾶν [ἡ] [ἐγγυᾶν] κ. νεᾶτ., μέλλ. κατεγγυήσω, ἄορ. κατηγγύσσα κ. κατεγγυήσσα, ἐπὶ πατρὸς ἐκδιδόντος τὴν θυγατέρα αὐτοῦ εἰς γάμον, ὑπισχυοῦμαι νὰ δώσω, νὰ μνηστεύω, μνηστεύω, ἀρραβωνίζω: Εὐρ. Ὀρ.1675 σοὶ δὲ πατὴρ ὄμω κατεγγυῶ, αὐτ.1079, Ἰώσα.Α1 6,10,2 γάμον θυγατρὸς τινι κατεγγυᾶν' || ὄμ. τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ.: Παρθ.53' 2) ὡς αἰτ. νομ. ὄρος, καθιστῶ τινα υπεύθυνον, ἀναγκάζω τινὰ νὰ δώσῃ ἐγγύησιν, ζητῶ παρὰ τινος ἐγγύησιν: Πλάτ.Νόμ.871ε ὁ δὲ ἀπισκηπτόμενος ἄμα καὶ κατεγγυᾶτω τὸν ὦ ἀν ἀπισκῆπτηται, Δημ.1358 κατηγγύσασεν αὐτὴν πρὸς τῷ πολεμάρχῳ ἱέρμ. θερῶναρδ.Γρηγ. ἐξῶκεν ἐνώπιον τοῦ πολεμάρχου ἐγγύησιν δι' αὐτήν, αὐτ.890,

Πάπ. ἐάν ὃ ἐγκαλούμενος ἐπιχειρῆ κατεγγυᾶν με αὐτοῖς, Πολύβ.5,15,9 πρὸς εἰκοσι τάλαντα κατεγγυήσας ἐκέλευεν ἰδναγκάσας αὐτὸν νὰ δώσῃ ἐγγυήσιν δι' εἰκοσι τάλαντα, Πάπ. μὴ κατεγγυᾶ μηδὲν τὰν δεῖνα πρὸς μηδὲν ἀπλόως, Πλουτ.Τιμ. 37 αὐτὸν πρὸς τὴν δίκην κατεγγυώντων· κ. παθ.: Πλάτ.Νόμ.872B ταῖσιν δὲ . . τοὺς αὐτόχειρας κατεγγυᾶσθαι, Δημ.1361 ἤκουσα κατηγγυήθῃ ὡς ξένη οὐσα πρὸς τῶ πρὸλεμάρχῳ· 3) ἐνεργῶ κατὰσχῃν, κατὰσχ·: Πάπ. καλῶς ποιήσεις κατεγγυήσας τὸν χροῖν, αὐτ.κατεγγυᾶν πυρόν· || λουδάνω ὑπὸ τὴν κατοχὴν μου ὡς ἐγγύσιν ἢ ἀσφάλειαν, κατέγω τι πρὸς ἀσφάλειαν, ἐνεργῶ συντηρητικὴν κατὰσχῃν: Δημ.895 ὑπὲρ ἀργυρίου . . τὴν ναὺν κατεγγυῶ καὶ τοὺς παῖδας· 4) μῦφ. ὑποχρεῶ, ὑποβάλλω: Θεολ.π.Στοβ.4,22,65 τὸ ζῆν λυπίασ ἀυθαίρετοις κατεγγυήσαι· κ. παθ.: Ἀπί. π.ΐώσ.Ἀπ.2,2 πατρίοις ἔδωκεν κατηγγυημένους· 5) παθ. ἀναλαμβάνω, ἐπιχειρῶ νὰ πρῶξω τι, μτ. ἀρεοπ. Πολύβ.3,5,8 πολλοὺς κατεγγυήσασθαι καὶ σπουδάσασιν ἐπὶ τέλος ἀγαγεῖν αὐτὴν (τὴν ὑπόθεσιν)· 6) ρηματ. π. κατεγγύσῃς.

κατεγκαλῶ-έω (ἐγκαλῶ) μτγν. κ. μων. εγκαλῶ, καταγγέλλω, κατηγορῶ, ἀντιθ. ἀπολογούμαι· Διον. Ἄρεοπ. Ίεκδ. Βυαδέ Σχολ.66, Γεώργ.Σύγκ.174C ὦ πλεῖστα κατεγκαλεῖ ὁ Εὐσεβίος.

κατέγκριμαι (ἐγκριμαι) ἔσφ.γρ. ἀντι κάτω ἐγκριμαι βλ.λ.: Ἰπν.Γυν.2,137.

κατέγγελμα-ατος [τῶ] μων. καταγγέλια, κατηγορία: Εὐστ.Πον.922,46.

κατέγκλησις-εως [ἡ] μων. φευδῆς καταγγέλια, ἐνοχοποίησης, διαβολή· Θεοφύλ.Βουλγ.3,685A μισθοῦ τῆς κατέγκλησεως.

κατεγκνῶ-έω (ἐγκνῶ) λεξ., μέλλ. κατεγκονῆσω, σπεύδῶ πολὺ· Ἦσ. «κατεγκονῶν, ἐπειγόμενος».

κατεγκράτεύομαι (ἐγκρατεύομαι) λεξ. ἐπιτάτ. τοῦ ἐγκρατεύομαι βλ.λ., μτ. αἰτ.: Σουίδ.

κατεγνωμένως ἐπίρρ. μτγν. ἰπῆς μτχ. παρακ. τοῦ καταγνωπούμαι|νωθρῶς, ὀκνηρῶς: Μέν.1020.

καταγχαίνω (ἐγχαίνω) ἐπεγαίνω, καταγχαίνω, σκώπτω, περιγελῶ τινα μὲ ἀνοικτὸν στόμα: Ἀριστοφ.Ἀχ.1159 καταγχαίνω ταῖς ἐμαῖς τύχαισιν [σχόλ. καταγχαλῶσσι ὄγρ. κῆτ' ἐγχαίνωι].

κατεγχειρίζω (ἐγχειρίζω) μων. παραδιδωμί τι εἰς τὰς χεῖρας τινος.

κατεγχειρῶ-έω (ἐγχειρῶ) μτγν. πραγματεύομαι πλήρως, ἐξαντλῶ τὸ θέμα: Φιλῶδ.Θαν.4, αὐτ.Παρρ. 270· 2) ραδιουργῶ κατὰ τινος, προσβάλλω τινὰ, ἀπολ.: Θεμιστ.Αδγ.19,232A.

κατεγχιλῶ-άω (ἐγχιλῶ, χλιθῆ) μτγν. ἀκκίζω-μαι, θρῦπτομαι ἀποδοκιμάζω ἢ ἀποποιούμενός τι προσφερόμενον, φέρομαι περιφρονητικῶς πρὸς τινα: Μάχ.π.Ἀθῆν.13,577E ἀποδοκιμαζούσης δὲ πάντα καὶ πάσῃ κατεγχιλῶσῃς τῶ βασιλεῖ.

κατεδάφιζω (ἐδαφίζω, ἔδαφοσι) λεξ., μων. κ. νεώτ., ἄορ. κατηδάφισα, παθ. ἄορ. κατηδάφισθη, καταρρίπτω εἰς τὸ ἔδαφος, καταρρημιζῶ κτρίον ἢ ἄλλο δομικὸν κατασκευάσμα: Σουίδ., Ἰωσ.Γενέσ.10A, Καισάρ.Δαπ. ἐν Σάθ.3,17 πολιτορκήσαντες τὴν Λαοτίζην καὶ τὸ Ὀμίανον κάστρον τὰ κατηδάφισαν, -κατηδάφισαν τὸν παλαιὸν στρατῶνα· κ. παθ.: Σχολ.Ἐστρ.Ἐκ.21 κατηδάφισθησαν οἱ περὶ τὸ Θεσην οἰκίσκοι· 2) ρηματ. π. κατεδάφισις.

κατεδάφισις-εως [ἡ] (κατεδάφισω) μων. κ. νεώτ., δημ. καταδάφιση ἢ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κατεδάφισις, ἢ καταρρίψις εἰς τὸ ἔδαφος, ἢ κατακρήμνισις: Νικ.Χων.363A, - ἡ κατεδάφισις τοῦ κτρίου.

κατεδάφιστικός-ή-άν (κατεδάφισις) νεώτ. ὁ ὄνῃκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κατεδάφισιν ἢ ὁ πρὸς κατεδάφισιν γινόμενος·κατεδάφιστικὴ βολή.

κατέδω (ἔδω) π.Ὀμ. ἐνεστ. κατεσθίω, κατατρώγω, καταδιβρώσσω, κατοβροχθίζω: Ἰλ.Τ.31 μυίας, αἱ ρά τε φώτας . . κατέδουσι, αὐτ.Ω 415 κ. παθ.: Ἀριστολ.ἀπ.145 ὑπὰ ὄψεως κατεσθῆσθαι, Θεόφρ.ΦΑτρ.5,17,7 ἄμπελος ὑπὸ τῶν κτηνῶν κατέδεται· || μῦφ. φθείρω, καταστρέφω: Ὀδ. Β 237 κατέδουσι βιαιῶς ὀκον Ὀδυσσεύς, αὐτ. Τ.159 βίστον κατεδόντων, αὐτ.534 τὴν οἱ κατέδουσι Ἀχαιοὶ [τὴν κτῆσιν]· || ὄρ. μῦφ. κ. ἐπὶ τῶν λυπομένων: Ἰλ.Τ.202 ὄν θυμὸν κατέδων (κατοτρώγων τὴν καρδίαν του ἐκ τῆς λύπης)· || διὰ τὸν μέλλ. κατέδομαι βλ. κατεσθίω.

κατεζητημένως ἐπίρρ. μτγν. ἐκ τῆς μτχ. παθ. παρακ. τοῦ καταζητῶ, εἰς ἐξεζητημένον ὕψος· Βέττ.Βάλ.301,29.

κατηγήσῃ ἰων. τ. μτχ. παρακ. β' τοῦ κατάνυμι, ἀντι τοῦ κατεγαγῶς.

κατεθίζω (ἐθίζω) μτγν., ἄορ. κατεθίσις, καθιστῶ τὴ σύνθησις: Πολύβ.4,21,3 συνόδους κοινὰς καὶ θυσίας πλείστας ὁμοίας ἀνδράσιν καὶ νυναι· 1) κατεθίσαν· κ. παθ.: Διόδ.Σ 12,30 διὰ τὸ μόνους τῶν ἀοίκων μὴ πέμπειν τὰ κατεθισμένα ἱερεῖα τῇ μητροπόλει, ΕΜ 752,38· 2) συνηθίζω: Ἀθῆν. Ἰατρ.π. Ὀρειδ.ἰακ.21,1.

κατείδω (εἶδω) ποι. τ. τοῦ καταλεῖβω βλ.λ., ἀφήνω νὰ πίπτῃ κάτω εἰς σταγόνας, καταχέω, χύνω: Ὀδ.Φ 86 τί νυ δάκρυ κατείδετον· || ὄμ. τὸ μέσ. καταχέομαι, στάζω, σταλάζω: Ἰλ.Ω 794 θαλαρρόν δὲ κατείδετο δάκρυ παρεῖναι, Ὀδ.Ε 185 τὸ κατείδόμενον Στυγὸς ὕδωρ [τὸ καταρρέον ὕδωρ τῆς Στυγός], Ἀριστοφ.Λυσ.127 τί δάκρυαν κατείδετο· || τὸ μέσ. κ. μῦφ.: Ὀδ.Ε 152 κατείδετο δὲ γλυκίος αἰὼν [κατέρρει, παρρηχετο ἢ ζῶῃ τῷ]· 2) μτβ. καταρδέωσις, καταπλημμυρίζω: Ἀλκμ.36 Ἐρος . . κατείδων καρδίαν· || κ. παθ. πλημμυροῦμαι ἐκ τινος: Ἀπολλ.Ρ 3,290 γλυκερῆ κατείδετο θυμὸν ἀνίη, αὐτ.1131 κατείδετο θυμὸς ἀκοῦῃ.

κατείδένοι ἀπαρφ. τοῦ καίτοιδα βλ.λ.

κατείδων, ἀπαρφ. κατείδειν, μτχ. κατείδων, ἄορ. β' δνευ ἐνεστ. ἀνθ' οὗ τὸ καθορῶ βλ.λ.: Ἰλ.Δ 508 Περύγαμω ἐκ κατείδων, Ἦρ.7,194 Αἰοχ.Πέρα.1026.

κατείδωλος-ος ἰεθδωλονι ὁ πλήρης εἰδῶλων, ὁ εἰς τὴν εἰδωλολατρείαν δεδωμένος: ΚΔ Πράξ.17,16 κατείδωλον ὄσαν τὴν πόλιν.

κατεικάζω [εἰκάζω] ἐξομοῖω, παραμοιάζω πρὸς τινα, νομίζω τὴ δμοιον πρὸς τι: Εὐπ 345 κατεικάζουσι ἡμᾶς Ἰσθαδί· κ. παθ.: Σοφ.ΟΚ 338 ὦ . . τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ νόμοις φύσιν κατεικασθέντε· 2) σχηματίζω εἰκασίαν, ἐξάγω συμπέρασματα κατὰ τινος, εἰκάζω: Ἦρ.6,112 ταῦτα μὲν νυν οἱ θάρβαροι κατεικάζον, Ἰπν.Ἐπιστ.17 ἐν ὑπονοῇ κατεικάζειν· || ὑποπτεύομαι, υποφαιάσσομαι: Ἦρ.9,109 μὴ καὶ πρὶν κατεικαζούσῃς τὰ γινόμενα οὕτῃ ἐπυρεθεῖς πρήσων.

κατεϊκής-ους-ές Ἦσ. ἐπεικῆς βλ.λ.

κατεϊκονίζω [εἰκονίζω] γλωσσ. ἐξεικονίζω τι, σχηματίζω φανταστικῶς εἰκόνα τινός, φαντάζομαι τι.

κατεϊάδα Ἦσ. ἐφήμερον χειμερινὴν.

κατεϊλημμα παθ. παρακ. τοῦ καταλαμβάνω.

κατεϊλησις [ἡ] ἔσφ. γρ. ἀντι τοῦ κατελίσσης βλ.λ. 2) Ἀρχγ.π.Γαλ.13,168.

κατεϊλησις-εως [ἡ] (κατελίσω) μτγν. ἡ συσσώρευσις, συμπύκνωσις, συμπλέσις: Ἐπικ.Ἐπιστ.2,46, αὐτ.54· 2) συατροφῆ, περιπύλιξις: Ἦρὸδ.Ἰ-ατρ.π. Ὀρειδ.10,18,1, Ἄρετ. Ὀξ.Νούσ.2,9.

κατεϊλαια Ἦσ. «τὰ ἐσώτερα οἰκήματα. Ἐρῦθραῖοι» [πθ. κατεϊλαία].

κατεϊλίσσω [εἰλίσσω] ἰων. τ. τοῦ καθελίσσω βλ.λ.: Ἦρ.7,181 σμύρνησι τε ἰώμενοι τὰ ἔλλακα καὶ σινδόνος βυσσίσις τελαμῶσι κατεϊλίσσοντες.

κατείλω (εἶλω) ὁ.τ. τοῦ κατεῖω βλ.λ.: Ἐρω-
πιον.382 **φύλα**.. κατεῖλουσαι ἰθ.γρ. κατέλουσαι. |
κατεῖλωσθαι-ἴσθαι {κατῖ - εἰλωσθαι} |
καθ. κινουμί ἐλικοειδῶς πρὸς τὰ κάτω Ἦσ.
κατεῖλωσθῆσαι ἐλιούμενον σπᾶσθαι: Ἄριστφ.
Λυσ.322 **κατέλαβον**.. τὴν δ' ἐκ τροχίλιας [αὐτὴ
κατεῖλωσθῆσιν ἐπὶ γυναικὸς καταδρανοῦσης
ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως διὰ τροχάλιας] προαδεμε-
νὴν δηλ. εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον τοῦ οἰκονίου τῆς
τροχάλιας ἐφέρετο πρὸς τὰ κάτω ὑπὸ τοῦ ἴδιου
βάρους, χαλορούσα βαθμηδὸν τὸ ἕτερον τοῦ
σχωνίου τμήμα ὅπου ἐκράτει διὰ τῶν χειρῶν). |
κατεῖλω (εἶλω) περιτυλίσσω, περικολύτω,
καλύπτω: Ἰλ.Φ.318 **καδ** δέ μιν αὐτὸν εἰλύσω
φομάσθισιν, Ἀπολλ.Ρ.3,206 ἐν βοεαίαι ἀδεφῆτοισι
κατεῖλασσαντες [τοῦς νερούς] κ. ποθ.: Ἦρ.2,8
οὐρας.. φάμωμ κατεῖλωσθων.

κατεῖλω-έω (εἶλω) συμμαζεύω εἰς στενὸν τινα τό-
πον, συμπυκνῶ, στενωχρῶ, συγκλείω, ἐν χρ. τὸ παθ.:
Ἦρ.1,80 κατεῖληθεντες **δὲ** ἐς τὸ τεῖχος, αὐτ.5,119
κατεῖληθησαν ἐς Διὸς στρατοῦ Ἰδῶν, αὐτ.9,70 ἐν
ὀλίγῳ χώρῳ.. πολλὰ μιν κατεῖλε κατεῖλε-
μῆν ἀνθρώπων, Ἰνν.Κωρ.622 ἐρευμῆς εἶσω κα-
τεῖλούμενος, Ἀριστλ.Πρ.869α,21, Ἐπιφ.Ἐπιστ.2,40 τὶ
τοιαύτην δίνην κατεῖληθῆναι τοῖς δστροῖς, Παρθ.
32,2, Ἰάσ.ΑΙ.14,16,2, Πλούτ.Καρμ.41 τὸ δ' ὄρωμενον
δοκῆν ὑπὸ δόουσι εἰς χωρία προσάντων κατεῖλε-
σθαι || Ἐπιγρ. καταφελόμενον τῶν πολιτῶν [αὐ-
τοσηθροισμένων ὄντων τῶν πολιτῶν] 2) περιελί-
σσω, περιτυλίσσω: Ξεν.Ἰνν.10,8,Αἴ.Ζ15,3 ἐρίω κα-
τεῖλησσαντες τὸ ἀγκιστρον κ.ποθ.: Διοκλ.Καρ.142
ταῖνα κατεῖλημῶς τὴν δσφιν, Λοκκ.Συμμ.47
ταῖνα κατεῖλημῶς τὴν κεφαλήν, Πλουτ.8,28,67
τὸ ἀγάλμα εἶδον, τελαμῶν περφυρῶν τὸν μηρὸν
κατεῖλημῶν: 3) συμπύσσω, διπλῶνα: Λοκκ.
Ἄλεξ.20 κατεῖλησας.. και σηπνῶμενος ἀπεδί-
δου ἰδὸ βιβλίον 4) ἀντὶ τοῦ κατεῖλω βλ.λ.:
5) ρηματ. π. κατεῖλσις.

κατεῖλωσιζομαι (εἶλωσιζ) μ. γχ. τοῦ παρακ.
κατεῖλωσιζομένος Σουῖδ. «καταδεδουλωμένος».

κάτειμι (εἶμι), ὁ.πρ. γ' ἐν. πρὸς. [κάτειμι, γχ.
θηλ. κάτισσα, ἐπ. παρατ. κατήεν, ἄορ. κατα-
εἶσατο, π. Ἄττ. ὡς μέλλ. τοῦ κατεχομαι βλ.λ., πο-
ρεύομαι πρὸς τὰ κάτω, κατέρχομαι, καταβαίνω]:
Ἰλ.Δ.475 ἴδην κατεῖσα, Ὀδ.Κ.159 ὁ μὲν ποτα-
μόνδε κατήεν || Ἰδ. κατέρχομαι, καταβαίνω
εἰς τὸν τάφον, εἰς τὸν Ἄδην: Ἰλ.Ε.457 κατήεν
δόμον Ἄιδος εἶσω, αὐτ.Υ.294 ὅς τάχα Πηλεΐωνι
δαμῖς Ἄιδόσδε κάτεισιν, Εὐρ.Ἄλκ.73 ἡ δ' οὖν
γυνή κάτεισιν εἰς Ἄιδου δόμον, Πλάτ.Ἀξ.371B
τοῖς περὶ Ἠρακλέα τε καὶ Διόνυσον κατιόντας
εἰς Ἄιδου κ. ἀνευ προσδίου: Σοφ.Ἀντ.896 ὡν
λοισθία γῶ καὶ κόμιστα δὴ μακρῶ κάτειμι
|| εἰδ. ἐπὶ πλοῦτον, καταπλέω ἐκ τοῦ πελάγους εἰς
τὴν ἕρπᾶν: Ὀδ.Π.472 **δτε** νῆα θοὴν ἰδῶμιν κα-
ποῦσαν || ἐπὶ πρὸς, κατέρχομαι τὸν Νεῖλον,
κατέβηω: Πάπ. κατεῖναι εἰς Ἄλεξάνδρειαν
|| ἐπὶ ποταμοῦ, κατέρχομαι, καταρῶω: Ἰλ.Α.492
ποταμὸς πεδιονδε κάτεισιν χεῖμαρρους κατ'
δραφιν || κ. ἐπὶ ἀνεμῶν, κατέρχομαι, πνεῦμα ὁρ-
μητικῶς: Θουκ.2,25 ἀνεμῶν δὲ κατιόντων μεγά-
λου, αὐτ.84 ὡς δὲ τὸ πνεῦμα κατήει, Πλούτ.
Περ.33 ἀνεμῶν κατιόντων ἐπὶ πελάγῳ || μτφ.:
Ἦρ.7,160 ἀνεῖδα κατιόντα ἀνδρώπιφι φιλεῖ ἐπ-
ανάγειν τὸν θυμὸν [ἐμυθ.βερναρδ.Γρηγ. «νεῖδη
καταδίνοντα κάτω εἰς τὴν καρδίαν τὸν ἀνθρώ-
που συνηθίζουσαν νὰ φέρουσαν ἐπάνω τὸν θυμὸν»],
Ἄριστφ.Ἰνν.520 τοῦτο μὲν εἰδὼς ἄπαθε.. ἄμα
ταῖς πολλῶς κατιόσας 2) ἐπανερχομαι, ἐπι-
στρέφω: ΞΣ.Μ.267 τὸν μὲν ἐγὼ κατιόνα βᾶ-
λος δ' εἰς ἄστυ.. κάτειμι || ἐπὶ ἐξορίστων,

ἐπανερχομαι, ἐπιστρέφω εἰς τὴν πατρίδα: Ἦρ.1,
62 οὔτοι.. ἦσαν ἐπὶ τοὺς κατιόντας, αὐτ.3,45,
αὐτ.5,62 προσέπταιον μεγάλους πεῖρωμνοι κα-
τεῖναι τε καὶ ἐλευθεροῦν τὰς Ἀθήνας, αὐτ.4,3,
Αἰσχ.Ἀγ.1283 φυγάς δ' ἀλήτης τῆσδε γῆς ἀπόξε-
νος κάτεισιν, Ἀνδοκ.1,80 τοὺς δὲ φεύγοντας οὐ-
τε Πατροκλείδης εἶπε κατεῖναι οὐθ' ὑμῖς κτη-
φίσασθε, Ἰσοκρ.4,116.. ἢ ἐν χρ. ὡς ποθ. τοῦ
κατάγω βλ.λ.: Εὐρ.Μήδ.1016 ἄλλους κατάξω πρό-
σθεν ἡ τάλαιν' ἐγώ, Θουκ.8,48 ὑπὸ τῶν ἑτέρων
παρακληθεῖς κάτεισι || γεν. ἐπανερχομαι εἰς
τὴν πατρίδα, παλινωστῶ: Πάπ. τοὺς ἐν ἄλλοδαπῇ
διστρίβοντας πάντας κατεῖναι εἰς τὴν ἴδιαν οἰ-
κείαν 3) εἰσπράττομαι, ἐπὶ εἰσοδήματος: Πάπ.
ἴσα καὶ εἰ τι ἐκ τοῦ παρελθόντος χρόνου ἐκ
τῆς τοιοῦτοτρόπου συντάξεως κατιόνα ἐκ-
φέλετο.

κατεῖναι ἰων. τ. ἀπαρφ. ἄορ. β' τοῦ καθημι ἄν-
τι τοῦ κατεῖναι.

κατεῖνωμι ἰων. τ. τοῦ καθενωμι βλ.λ.

κατεῖνω ἰεῖνω, ἀπαρφ. κατεῖνω, ἐν χρ. ὡς
ἄορ. τοῦ ἐνεστ. καταγορεύω βλ.λ. [μελλ. κατερῶ],
ὁ.τ. κατεῖνω, λέγω κατά τινας, ὁμιλῶ ἐπὶ βλάβη
τινός, κατηγορῶ, καταγγέλλω τινά, μτ. γενικ. πρὸς:
Ἄριστφ.Ἐπρ.377 μὴ πρὸς τὴν θῆραν ἡμῶν κατεῖνης,
αὐτ.Θεομ.340 μτ. ἐμυθ. προσδίου [ἰσρό] : Ξεν.
Ἄπομν.2,6,33 ἔσσειε με κατεῖναι σου πρὸς αὐτὸν
δ τι, Πλάτ.Θεαίτ.149Α μὴ μένοι μοι κατεῖνης
πρὸς τοὺς ἄλλους || ἀναφέρω, προσδίδω τι-
νά: Ἦρ.2,89 λαμφθῆναι γὰρ τινά φασι μιγνόμε-
νον νεκρῶ προσφάτω γυναικὸς, κατεῖναι δὲ τὸν
ὀμότεχον, Ἐπιγρ. κατεῖναι πρὸς τοὺς βασι-
λέας 2) μτ. ἀπὶ ὁμιλῶ σαφῶς, λέγω τι φανε-
ρῶ, φανερώω, διακηρύττω, δηλοῦμαι: Εὐρ.Μήδ.
589 εἰ σοι γάμου κατεῖνω, αὐτ.Ἰων.1345 πάτρα
κατεῖνω [φανερώσας], Ἄριστφ.Σφ.54 φέρε νυν
κατεῖνω τὸς θεαταῖς τὸν λόγον, αὐτ.283 τὰν
Σάμω πρώτος κατεῖνω, Ἀνδοκ.2,7 μὴ βουληθέντι
κατεῖναι τὸς ταῦτα ποιήσαντας ἵνα τοὺς κα-
ταγγέλητ' κ. μτ. οἰτ. κ. μτχ.: Εὐρ.Ἐλ.898 μὴ μου κα-
τεῖνης σφ' κατηγνῆτω πόσιν.. ἦκοντα 3) κα-
ταριθμῶ, καταλέγω: Ἀνακρέων.13,2 εἰ φύλλα
πάντα δένδρων ἐπίστασι κατεῖναι 4) λέγω,
δηλοῦμαι: Ἄριστφ.Νεφ.155 ποῖον; ἀντιβολῶ,
κατεῖναι μοι ἰεῖναι μοι κοδῦρό, δὴ κωυρό, ὀδωσσοῖν, αὐτ.Πλ.
86 ὁμ. κ. ἐπομένης ἐξηρητημένης προτάσεως:
Ἦρ.1,20 πέμφαντα ἀγγέλω κατεῖναι, ὅκως ἄν τι
προειδῶς πρὸς τὸ παροῦν βουλευθῆται, Ἄριστφ.
Ἐπρ.20 ἐμοὶ κατεῖνω πόθεν.. ἢ αὐτ.657, Ἰσοκρ.5,
17 οὐκ ὀκνήσω.. πρὸς δὲ κατεῖναι, ἐφ' οἷς ἐ-
λύθησάν τινές με.

κατεῖρα Ἦσ. «ἀσπίς, πέλητ» [θηθ. καιρέαι].

κατεῖργάθωμην ποι. μέσ. ἄορ. τοῦ κατεῖργω
βλ.λ.: Αἰσχ.Εὐμ.566 στρατὸν κατεῖργαθῶ.

κατεῖργνωμι κατεῖργω βλ.λ.: Ἦρ.4,67.

κατεῖργω [εἶργω], ἰων. κατέργω κ. κατεῖργνωμι,
ἀπτ. κατεῖργω κ. κατεῖργνωμι, μέλλ. κατεῖρω κ.
ἰων. κατέρω, ἐγκλείω εἰς τὸ μέρος, κλείω μέσῃ
περιορίζω: Ἦρ.5,63 τοὺς.. ἐς τὰς νέας κατέρ-
ξαν, αὐτ.4,69 κατεῖργνωσι ἐς μέσῃ τὰ φρύγανα
(αὐτοῦς) ἐνέκλεισαν ἐν μέσῳ τῶν φρυγανῶν γ'
|| κ. μτφ. περιορίζω, περιορίζω: Πλούτ.Πομπ.53
ἡ.. κατεῖργουσα τῶν ἀνδρῶν τὴν φιλαργίαν
2) περιῶν εἰς δυσκόλον θέσιν, καταπιέζω: Ἦρ.
6,102 κατεῖργοντες τε πολλὸν.. τοὺς Ἀθηναίους,
Θουκ.6,6 κατεῖργον αὐτοὺς τῷ πολέμῳ κ. παθ.:
Θουκ.4,98 τὸ πολέμῳ καὶ θεινῶ τινι κατεῖργόμε-
νον [τὸ ἐξ ἀνάγκης πατριόμνον], Διον.Ἀλ.Ρωμ.
6,2 ὅπ' ἀνάγκη κατεῖργεσθαι, αὐτ.45 ὄρκιος
κατεῖργόμεν' ἢ ἀνογκάζομαι εἰς ὑποταγήν: Ἦρ.
1,76 ὑπὸ τοῦ δυνατωτέρου κατεῖργεσθαι 3) πο-
λιρκῶ: Ἐπιγρ. κατεῖργειν πόλιν 4) κωλύω,

εμποδίζω : Εύρ.Μήδ.1258 **άλλά νιν . . κάτειργε** κατάπαισον, **έξελ** σίκων τάλαινα φονίαν τ' **Ερινύν** ύπ' άλαστόρων κ. μτ. αίτ. κ. άπαρφ. : αύτ.Ίκ.308 **κατειργόντας νεκρούς τάφου** . . λαχείν' **3)** άπολ. αναβάλλω, βραδύνω, χρονοτριβώ : αύτ. Άлк.256 **έπειγού' σύ κατειργείς** . **6)** ρημ.τ. π. κάτειρξις.

κάτειρξις εως ή ή λων. τ. του κάθειρξις βλλ. **κατειρώ** (είρω) | λων. τ. του κατερώ βλλ. : Ήρ.8,96 **κατειρώσαντες** ές τήν Σαλαμίνα οι Έλληνες τών ναυαγίων όσα έτύχχανε . . **έόντα** **κατειρώνω** αντί κοβιερώ βλλ.

κατειρωνεύομαι (είρωνεύομαι) μτγν. μον. κ. νεώτ. μεταχειρίζομαι τήν ειρωνείαν, όπως περιγελάω ή άπατήσω τινά, ειρωνεύομαι τινά καθ' ύπεροβολήν, σκώτω : Πλούτ.Ήθ.211D **κατειρωνεύεσθαι** τινος, αύτ.Κάτ.Προεθ.11 **έφ' οίς** σχετιάζοντα τόν Σκηπίωνα **κατειρωνεύόμενος** . . κ. μτ. γενικ. : Ίώσ.Π1,7,81 **κατειρωνεύεσθαι** τινος, αύτ. 4,31 **κατειρωνεύεσθαι** τής τών άπέριτων άνοιγίας, Ίουλ.Λόγ.6,198B : κ. άπολ. : Πορθ.7,2 **κατειρωνεύόμενος** | χάριν άστέισμου |, Πλούτ. Άγ.18 **αυτός** . . **έπαύσατο φενακίζων** και **κατειρωνεύόμενος** .

|| φέρομαι πρός τινά ειρωνικώς, περιγελώ, περιπαίζω, γελοιοποιώ : Πλούτ.Σύγκ.Δημ.Κικ.1 **πράγματα** σπουδής **έξια** γέλωτι και παιδιά **κατειρωνεύόμενος** **2)** προσποιώμαι, ύποκρίνομαι' Φωτ. < κατειρωνεύεται, μεγαλοφρονεί, ύποκρίνεται, δολιεύεται > : Ίώσ.Π1,2,2,5 **κατειρωνεύεσθαι** πένθος, Συνέσ.Έπιστ.121,257C **σύ** **δέ** **άκίει** και **κατειρωνεύσει** κ. μτ. άπαρφ. : Θεοφύλ.Σ 100Α **τούς βαρδάρους διαφθείρειν** **κατειρωνεύεται** **3)** άποκρύπτω, κρύπτω, καλύπτω : Πλούτ.Φωκ.29 **κατειρωνεύόμενος** τήν **έξουσίαν**, αύτ.Σύγκρ.Άγης.Ποιμ.1 **τόν** **δέ** **χρησμόν** **κατειρωνεύόμενος** **τόν** **περί** **τής** **χλωδίτητος**, Άρισταιν.1,4 **κατειρωνεύεσθαι** ύπόσχεται.

κατειρώσις-εως ή ή | κατειρώ | Έπιγρ. ή καθιέρωσις βλλ. **κατειρώ** (είσάγω) μτγν. φέρω εις φώς, δεικνύω, φανερώω τι επί ζημίμ μου : Παλλδ.ΑΠ 10,91 **όταν** **στυγή** τήν **άνδρα**, **τόν** **θόσος** **φιλεί**, **μην** **γίστην** **μυρίαν** **κατειράγει** **2)** ρημ.τ. π. κατεισαγωγής, κατεισαγωγή. **κατεισαγωγής**-εως ή ή | κατεισάγω | πάπ. γραμ.ματεύς άρχοντος ή δικαστού.

κατεισαγωγή ή ή μτγν. ύποτίμησις, ταπεινώσις, έξευτελισμός : Φιλόδ.Κακ.1457,9. **κατεισέρχομαι** πάπ. επανέρχομαι, ξαναγυρίζω στο ίδιο μέρος.

κατεδικώ-έω μον. πλήρως έκδικούμαι : Βί. Άλεξ.384 **συνέλαβες**, **ώ** **γύναι**, **άρρεν** **παιδίον**, **δ** **και** **σέ** . . **κατεδικήσει** **πάμπολλα**. **κατεκιάθάριζω** (έκκαθαρίζω) μτγν. καθαίρω, καθαρίζω τή έντελώ, τελείω : Κλήμ.Όμ.8,17. **κατεκκλησιάζω** μον. έπίπατ. του έκκλησιάζω βλλ. : Θεοφύλ.Σ 4,114 **του** **κατεκκλησιασθέντος** **λαού**.

κατεκλύω μτγν. έκλύω τινά παντελώς, εξασθενίζω, καταστρέφω : Πολύδ.5,63,2 **διαπρσθεύόμενοι** **κατεκλύειν** **τόν** **Άντίοχον**. **κατεκλήσσω** (έκλήσσω) μον. έπίπατ. του έκκλητ.Εύγ.7,33 κ. παθ. : Βί.Άλεξ. 462 **τρόφω** **κατεξεπλήττοντο** **βλέποντες**. **κατεκλήνω** έπίπατ. του έκκλήνω βλλ.

κατεκοτρατεύομαι (έκατρατεύομαι) μον. έκστρατεύω κατά τινος : Βί.Μακαρίου Πατριού π. Σέθ 3,513 **ουδέποτε** **και** **γάρ** **δαιμόνων** **κατεκοτρατεύονται** **δαιμόνες**. **κατεκτάθην** αιολ. κ. έν. γ' πληθ. πρόσ. παθ. άορ. α' του κατακτείνω βλλ.

κατεκτελώ-έω Έπιγρ. πλήθως έκτελώ βλλ. **κατακτός** (έκτός) μτγν. **έξω**, **έκτός**, μτ. γενικ. : Έρμητ.2,8 **κατακτός** **του** **σώματος**. **κατελάιος**-ον μτγν. ό έλαιώδης, πλήρης έλαιου, περί φαγητού : Αρχεστράτ.άπ.57,9. **κατελάσσω**-ατος ή ή μτγν. καθίπνευσις, άμυψιθ. γρ. π. Αιλ.Τακτ.44.

κατελάω (έλαύνω) | έλαύνω, όδηγώ πρός τά κάτω, κατάγω, καταβιβάζω : Πλούτ.Νικ.14 **δέκα** **δέ** **κατήλαυον** **εἰσώ** **κατασκοπή** **είνεκα** (ναός), Λογγ.2,10 **κατελάουεν** **τάς** **άγέλας** . . || ώθώ πρός τά κάτω : Αισχ.άπ.205 **κατελάουεν** **τήν** **σπαθίδα** **έξ** **τήν** **λήκυθον** | **2)** κ. ένί αίσχράς σην., δινώ, μτ. γενικ. : Άριστφ.Ειρ.711 **ώ** **δέσποθ'** **Έρμη**, **τής** **Όπώρας** **κατελάσας**, αύτ. Έκκλ.1082 **ποτέρας** **προτέρας** **ούν** **κατελάσας** **άπαλλαγ'** κ. μτ. αίτ. : Θεόκρ.5,116 **ή** **ού** **μέμνας**, **δκ'** **έγώ** **τυ** **κατήλασα** **3)** Ησ. < κατελάσσω > κατατίζω .

κατελέγχω (έλέγχω) | έλέγχω τινά έντελώς, άποδεικνύω τινά φευδόμενον, διαφειδω : Ησίοδ. Έργ.714 **ού** **δέ** **μή** **τι** **νόον** **κατελέγέτω** **είδος** |τό έξωτερικόν σου δέν πρέπει να είναι εις αντίφασιν πρός τό έσωτερικόν |, Τυρτ.10(8),9 **αίσχύνει** **τή** **γένο**, **κατά** **δ'** **άγλαόν** **είδος** **έλέγχει**, Πίνδ.Ο 8,19 **έργω** **τ'** **ού** **κατά** **Γείδω** **έλέγχων** κ. παθ. : Πάπ. **κατελέγχε** **ού** **έμο'** **2)** κατασχώνω, άπμμάζω : Πίνδ.Π 8,36 **παλαισμάτεσι** **γάρ** **Ιχνηυών** **ματραδελφεούς** **Όλυμπίη** **τε** **Θεώνη** **ού** **κατελέγχει** **αυτ'**.3,14 **άνδρών** **δ'** **άρετών** **σύμφυτον** **ού** **κατελέγχει** **3)** προδίδω, φανερώω : Πολύδ.5,42 **κατήλεξαν** **τή** **ύλακή** **τούς** **φονεύσαντας** |οί κύνες |.

κατελεύσεις-εως ή ή | κατέρχομαι, μέλλ. κατελεύσομαι | μτγν. -τό κατέρχεσθαι, ή καθοδος : Κλήμ. Άλ.972 **κατέλευσιν** **πειθεσθαι**, Εύσ.βί.Κωνστ. 166Α **τήν** **κατέλευσιν** **του** **Σωτήρος**.

κατελεύσομαι μέλλ. του κατέρχομαι βλλ. **κατελελιθά(θα)** Ησ. < κατεμερίζοντο > **κατελεσέ**-έω έπίπατ. τό έλεύω, αίσθάνομαι μέγαν όικτον πρός τινά, τόν λυπούμαι πολύ : Άνδοκ.2,15 |οί θεοί με μάλλον τών ανθρώπων **όίκαις** **κατελεψαι**, Λυσ.6,3 **κατελεψαι** **ή** **καταχαρίσασθαι** Άνδοκίδη, Πλάτ.Πολ.415' **έν** **τε** **σφέτερος** **έκγονος** **υπόχάκλος** **ή** **υπόσπίδρος** **γέννηται**, μηδενί τρόπον **κατελεψουσιν**, Πολύδ.2,6,2 **κατελεψαντες** **τάς** **συμφόρας** **αυτών** κ. άπολ. : Άριστλ.Ζ1 631α,19 **δελφινίσκον** . . **τεθνηκότα** . . **υπονεόντες**, **και** **μετεωρίζοντες**, **οίον** **κατελεούντες**.

κατελίω λων. τ. του καθελίω βλλ. **κατελέω** λων. τ. του καθελέω βλλ. **κατέλω** λων. τ. του κατέλω βλλ. : Ήρ.7,100 **των** **νεών** **κατεκλυθεισών**.

κατελιπών (έλιπών) | έλιπών πολύ. έχω μεγάλης έλπίδας, προσδοκώ, άναμένω τι μετά πεποιθήσεως : Ήρ.8,136 **κατήλιπε** **αυπέτες** **τής** **θαλάσσης** **κρατήρας**, Πολύδ.2,31,8 **κατελιπαντες** . . **δυνήσεσθαι** **τούς** **Κελτούς** . . **έκβαλειν**, Διόδ.Σ 15,33 **μηδέν** **άγαν** **κατελιπών** κ. παθ. : Φιλόδ. Πάρορ.27Ο **άποβαίνειν** **οια** **κατηλιπών** || μτ. γενικ. σπνρίζω τās έλπίδας μου επί τινος, βασίζομαι επί τινος : Ίώσ.Α1 51,20 **κατελιπεις** **τής** **αυτών** **δυνάμεως** **2)** ρημ.τ.π. κατελιπός.

κατελιπός (ό) μτγν. ή βάσιμος, ή μετά ποιηθήσεως έλιπις : Πολύδ.3,82B **τηλικούτον** **γάρ** **προενεδελήκει** **κατελιπόμεν** **τοίς** **άλλοις**. **κατελώ** μον. κ. δημ. καταλύω, καταστρέφω κ. παθ. : Διηγ.Άρχιλ.570 **άλλήλως** **κατακόπτουσι** **και** **άλλήλως** **κατελούνται**.

κατεμβλέπω (έμβλέπω) μτγν. έπίπατ. του έμβλέπω βλλ. || ΠΔ Έξ.3,6 **εὐλαβεῖτο** **γάρ** **κατεμβλέπει** **ένώπιον** **του** **θεοῦ** **2)** βλέπω τινά μετό περιφρονήσεως, καταφρονώ, περιφρονώ τινά, μτ. όοτ. : Φιλόδ.Κακ.37J.

κατεμριθεύομαι {ἐμριθής} μον. ἐπιπλήττω τινά μετ' ἐμριθείας, αὐστηρότητος, μτ. γενικ. : Ίωσ.Γενέσ.28D.

κατεμριθώμαι-όμαι {ἐμριθώμαι} μον. ἐπιπτα. του ἐμριθώμαι βλ.Λ.41 : Ίωσ.Γενέσ.52B.

κατεμριμάτω {ἐμριμάτω} μτγν. ἀντί ἐμριμάτω βλ.Λ.1} : Νίκ. Ἀλεξ.536 τὴν δὲ βόρειαν χεῖρα κατεμριμάτειν [αχόλ. <καθελθὲς ἐπὶ τῷ ἐμέσαι>].

κατεμριπάζω μτγν. καταλαμβάνω : Νίκ.Θηρ.695 ὁπότεν χρεῖω σὺ κατεμριπάζω.

κατέμριπαισι-εως {ή} μτγν. κατέμριπαισι βλ.Λ. κατεμριπείω μον. ἐπιπτα. του ἐμριπείω βλ.Λ.1} : Ἄνν.Κορν.478 τὰς συνθήκας κατεμριπείων κ. παθ. : αὐτ.409 κατεμριπείωντες ὄρκοι.

κατεμριπείω μτγν. ἱατρ. καταπείρω βλ.Λ., δια-τρηπῶ : Φιλοῦμ.π. Αετ.16,23 τὴν τοῦ ἐμριπείω καμῆν κατεμριπείω.

κατεμριπλήμη {ἐμριπλήμη} μτγν. ἐπιπτα. του ἐμριπλήμη βλ.Λ.1} : Εὐσ.ΒΙ.Κωνσ.72.

κατεμριπρήμη {ἐμριπρήμη} κ. μον. καιὼ τι ἐντελὴς διὰ τοῦ πυρός, κατακαίω : Εὐρ.Ἡρ.1151 σάρκα τήνδε τὴν ἐμῆν κατεμριπρήσας πυρὶ | πῦθ. ἀπὶ πρήσας], Θεοφύλ.Σ 27B.

κατεμριπυρῶμαι {ἐμριπυρῶμαι} π. Σουῖδ., μτ. γενικ., ὑπερμέτρως, κακῶς ἐμριπυρῶμαι τὶ [πῦθ.]. **κατεμριπυρῶθαι** ἐπίρρ. μον. ἐμριπυρῶθαι : Βί. Ἀλεξ.881 Ξανθίας δὲ κατεμριπυρῶθαι ὦν.

κατεμριπυρίζω {ἐμριπυρίζω} μον. ἀνάπτων πυρῶν θερμαίνω : Βί. Ἀλεξ.3749 προσέταξεν Ἀλέξανδρος ἀνάκτορα τοῦ Ξέρξου | κατεμριπυρίζεσθαι ταχὺ κάλλιστα πάνυ ταῦτα.

κατεμριφαίνω {ἐμριφαίνω} μον. ἐμριφαίνω, δεικνύω, φανερώω : Ἄνν.Κορν.51.

κατεμριφανίζω {ἐμριφανίζω} μον. ἐπιπτα. του ἐμριφανίζω βλ.Λ.

κατεμριφορούμαι-έομαι {ἐμριφορούμαι} μτγν. εἴ-μαι πεπληρωμένος πίνος, κατέχομαι ὑπό πινος, μτ. γενικ. : Εὐνάτ. Ἰστ.256D.

κατεμριφωλεύω {ἐμριφωλεύω} μον. ἐπιπτα. του ἐμριφωλεύω βλ.Λ.1.

κατεμρῶ {ἐμρῶ}, μέλλ. κατεμρῶ, ἄορ.α' κατέμρσα, ἐμρῶ ἐπὶ πινος, ξερονῶ πάνω σὲ κάποιο, μτ. γενικ. : Ἀριστ.ἀπ.152, Λουκ.Ἐπ.Κρον.38 κατεμρῶσας του σιμυσιου . . Λοιδόρρομαι ἡμῖν, Αἰλ.Ζ1 4,36.

κατεμριβρῶνω κ. κατεμριβρῶνομαι ἐξ ἐκ. του Μουσουρίου ἐν τῇ λ. κατακαράωσε του Ἡσ.

κατεμριεῖω {ἐμριεῖω} φωνεύω, ἀποκτείνω : Σοφ.Ἀντ.871 θανάτων ἐτ' οὖσαν κατῆναρὲς με, Καλλ. Ἀπόλλ.101 τὸν μὲν σὺ κατῆναρες, Ὀρφ. Ἀργ.666 κατῆναρα, Πάμφ.ΑΠ 7,201 : || τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σμ. : Ὀδ.Α 519 Τηλεφιδὸν κατῆναρα τοῦ χαλκῶ, Νίκ. Ἀλεξ.401.

κατεμριέναντι {ἐναντία} ἐπίρρ. ἀπέναντι, ἀντικρῦ : Κυδ.11 εὐλαδεῖσθαι μὴ κατέναντα λέοντος νεβρὸν ἔλθοντα θανάτου σ' ἢ θεῶ μοῖραν αἰρεῖσθαι χρεῶν, Μαν.3,176, Κόιντ.1,552 : κ. μτ. δοτ. : Μαν.6,277 : κ. ἀπολ. : αὐτ.3,132.

κατέναντι {ἐναντί} ἐπίρρ. μτγν., μον. κ. νεώτ. ἀκριβῶς ἐναντι, ἐπέναντι, ἀντικρῦ : ΠΔ Ἐξ.19,2 κατέναντι του ὄρουσ, αὐτ. Ἰεζ.11,1 ἡγαγέ με ἐπὶ τὴν πόλιν του οἴκου κυρίου τὴν κατέναντι, ΚΔ Μδρ.11,2 ὑπάγετε εἰς τὴν κώμην τὴν κατέναντι ὕμων, αὐτ.Λουκ.19,30, Βί. Ἀλεξ.3765 κατέναντι του τάφου δὲ του Κύρου βασιλέως ἀγέγραπτο και γράμματα λέγοντα.

κατεμριαντία {ἐναντία} ἐπίρρ. μτγν. κ. κατεμριαντίον βλ.Λ. : Ἀπολλ.Ρ 2,1116 κατεμριαντία νῆσου κ. ἀπολ. : Διον.Περ.114 κατεμριαντία κείναι.

κατεμριαντίον {ἐναντίον} ἐπίρρ. ἐναντίον πίνος, κατὰ πινος, μτ. δοτ. : Ίλ.Φ 567 εἰ δὲ κεν οἱ προ-πάραιθε πόλιος κατεμριαντίον ἔλθω, Ἡσιόδ. Α 73 τίς κεν ἐκείνῳ ἔπλη θνητὸς ἔων κατεμρι-

τίον ὄρμηθῆναι {δ.γρ. ἐκείνου}, ΑΠ 9,132 κατεμριαντίον ἀλλήλοισ ἐλθόντες || ἐναντίον, ἀντικρῦ, ἀπέναντι, μτ.γενικ. : Ἡρ.3,144 κατεμριαντίον τῆς ἀκροπόλιος ἐκάταστο, Ἀπολλ.Ρ 2,360.

κατεμριρίζω ἐπιπτα. του ἐμριρίζω, φωνεύω, ἐν παθ. : Αἰσχ.Χο.347 ὄρισματος κατῆναρῖσθης, Σοφ.Α1,26 ἐμριμαρμένας . εὐρισκομεν λείας ἀπάσας κατῆναρῖσμένας.

κατέμρισσα ἄορ. α' του κατεμριώ βλ.Λ., **κατεμριδεής**-οῦς-ές {ἐμριδεής} μον. ὁ λίαν ἐμριδεής, **κατεμριδύω** {ἐμριδύω} μτγν. ἐμριδύω τινὰ ἐντελῶς : Ἰρη.Ναζ.2,171 εἴμασιν ὡς τινα φῶτα κατεμριδύοντες ἀκόσμως.

κατεμριανκάντω γ' πληθ. πρόσ. προστ. ἄορ. του καταφέρειν βλ.Λ. : Ἐπιγρ. κατεμριανκάντω δὲ τὸν ἔρανον, τὸν Ἀρχέλαος συνάξω.

κατεμριξίς-εως {ή} {κατεμριξίς} λεξ. κ. μον. ἡ καταφορά : Σουῖδ. ἐν λ. καταλύσας κατεμριξίς του ἀπαγξαμένου, Εὐστ 152,14 διὰ τὴν ἀνωθεν ἐκ μετεώρου κατέμριξιν, αὐτ.754,22 διὰ τὴν ἐξ ὕφους κατέμριξιν.

κατεμριχυράζω {ἐμριχυράζω} μτγν. διδῶ τι ὡς ἐμριχυρον, ἐμριχυράζω : Πολυδ.3,84 {δ.γρ. κατεμριχυράζειν}, αὐτ.8 148.

κατεμριχυράσια {ή} {ἐμριχυρασία} Ἐπιγρ. ἐμριχυρασία, ἐμριχυρασίαι.

κατεμριχυρασίος {ὶ} {κατεμριχυράζω} μτγν. ἡ κατεμριχυρασία βλ.Λ. : Πολυδ.8,148.

κατεμριήνοθεν {ἐμριήνοθεν} γ' ἐν. κ. πληθ. πρόσ. παρακ. ἐκάλυπτε-ον, ἐπέκειτο-ντο : Ἡσιόδ.Α 265 πῶλλῃ δὲ κόνις κατεμριήνοθεν ἄωρουσ, Ὑμν.Δῆμ.279 ἔμριθαί δὲ κόμαι κατεμριήνοθεν ἄωρουσ.

κατεμριεῖν ὄωρ. τ. του κατεμριεῖν του κατέμριχομαι : Θεόκρ.17,48 πάριθ' ἐπὶ νῆα κατεμριεῖν, **κατεμριαισίοσι** {ὶ} {ἐμριαισίοσι} Ἐπιγρ. κυρ. ὁ κατ' ἐμριαισίων γινόμενος, εἰδ. τίλιος ἐμριαισίου ὄωρης ἐν Γέλα τῆς Σικελίας : ἐπὶ ἱεραπόλου Ἀριστιάνου . . κατεμριαισίου Ἰώσιος.

κατεμρισχίζω μτγν. ἐγκαθιδρόμομαι ἰσχυρῶς, σταθεροποιούμαι : ΠΔ Παραλ.2,11 κατεμρισχίζω Σαλωμών . . ἐπὶ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ {δ.γρ.}.

κατεμρικήτω μον. ἐπέρχομαι, ἐμρικήτω, ἐπιπτα. ἐναντίον πίνος : Ἄνδρ.Κρ.332.

κατεμριτείνωμαι μτγν. ἐπιπτα. του ἐμριτείνωμαι βλ.Λ. : Μδρ.Αὐρ.4,3 μὴ σπῶ μῦθὲ κατεμριτείνου.

κατεμριτέλλομαι μτγν. ἐπιπτα. του ἐμριτέλλομαι βλ.Λ., μτ. δοτ. : Ἀμφιλ.94.

κατεμριτευκτής {ὶ} λεξ. ὁ κατῆγορος : Φῶτ. **κατεμριτρυφῶ**-άω μτγν. μτ. γενικ. μετ' ἐπιμονῆς ἐμριτρυφῶ εἰς τι : Ἄμθλ.Ἐρωτ.11.

κατεμριτυγχάνω {ἐμριτυγχάνω} μτγν. πάπ. ζητῶ ἀμριτευχῆν μετὰ πινος 2) προσερχόμενος εἰς ἀνώτερον ἢ ἄρχοντα ὑποβάλλω τὸ παράνομό μου κατὰ πινος, κατῆγορα ἐνώπιον ἀρχῆς τινα, ὁμιλῶ ἐναντίον πίνος, μτ. δοτ. : Βασ.2,82,4 οὐ κατεμριτευχε τῷ θεῷ, Σουῖδ. κ. Φῶτ. ἐν λ. κατεμριτευχθῆν κ. παθ. : Θεοδῶρ.4,1140 κατεμριτευχθεῖς ὑπὸ πινος οὐτε αἰτιασάμενος ἔτερον 3) Ἡσ. κατεμριτευχθέντα κατεμριτευχθέντα.

κατέμρινωπα ἐπίρρ. κ. κατέμρινωπα, μτ. γενικ. ἀπένον-τὶ πινος, κατὰ πρόσωπον : Ίλ.Ο 320 ἐπὶ κατεμρινωπα ἰδῶν Δαναῶν ταχυπόλων οἴστω.

κατεμρινώπιον {ἐμρινώπιον} ἐπίρρ. μτγν., μον. κ. νεώτ. κατέμρινωπα βλ.Λ. : ΚΔ Ἐφεσ.1,4 ἐμρι ἡμῶς ἀγαριστῶ και κλίνω τὴν κεφαλὴν μου κατεμρινώπιόν σου || Ἐπιγρ. κ. μτ. αἰτ. || μον. φρ. ἐν συμβολαίοις κατεμρινώπιον ἐμοῦ νοταρίου 2) νεώτ. ἐπὶ πρόσωπογραφίῶν, ἡ ἐκ τῶν ἐμριπροσθεν ζωγραφία, διεθν. ὄρ. ἀν φάξ, ἀντιθ. ἀν προσφίλ.

καταξαγιάζω Ἐπιγρ. δι' ἐξίλασμοσ, δοκιμασίαις ἀγιάζω κ. παθ. : Ατχ.Ανζ.38139,154.

κατεξανάσασις-εως ἡ] μτν. ἐκδήλωσις ἀντιδράσεως, ἀντιστάσεως, ἐξέγερσις κατά τινας: Λογίν.7,3 τούτου τῷ ὄντι μέγα, οὐ πολλή μὲν ἡ ἀναθεώρησις, δύσκολος δέ, μάλλον δ' ἀδύνατος ἡ κατεξανάσασις. 2) ὄθ. κ. περιφρόνησις, ἔλλειψις ἐκμηλοῦσως ἐναντί τινας: Ἰαμβλ. Πυθ.16,69 δόξης καὶ πλοῦτου καταφρόνησιν τε καὶ κατεξανάσασιν.

κατεξανασατικὸς-ή-όν μτν. ὁ ἱκανός, ἐπιτήδειος πρὸς ἀντίδρασιν, ἐναντίωσιν κατά τινας: Μάρκ.Αὐρ.8,39 δικαιοσύνης κατεξανασατικὴν ἀρετὴν οὐχ ὀρῶ ἐν τῇ τοῦ λογικοῦ ζωῆς κατασκευῇ, Σέξτ. Ἐπιφ.Μαθ.11,104 καταφρονητικά .. τοῦ ἡδέος, κατεξανασατικά δὲ τῶν ἀληθῶν.

κατεξανασταμαι μτν., μον. κ. νεώτ., ἄορ. β' κατεξαναστήν, ἐγείρομαι, ἀγωνίζομαι ἐναντίον τινός: Ἦσ. κατεξανασταται καταπειρεται, κ. ἐν τῷ ἐνεργ. καταπλήσσει κατατάρασσει κατεξανασταται: Διδό.Σ 17,21 παντός δεινὸν κατεξαναστασαι, Πλούτ. Ἀλέξ.6 οὐτε ἀναβήτην προσέμενος, οὐτε φωνὴν ὑπομένων, ἀλλ' ἀπάντων κατεξαναστάμενος, Καισάρ. Δαν. ἐν Σάθ.3,163 κατεξαναστασαι καὶ τοὺς τούτου προστάτας ἐπικροτεῖν 2) προφυλάττομαι ἐναντίον τινός: Πολύδ.ἀπ.172 διὸ κατεξαναστήναι τοῦ μέλλοντος 3) γενναίως ὑποφέρω: Πλούτ.Δημητρ.22 τῶν δὲ Ροδίων κατεξανασταμένων τοῦ πολέμου 4) ἐγείρομαι, ὀρθοῦμαι, ἀνίσταμαι: Κατ. Ἀστρλ.Κ 811,139 κατεξαναστάμενα νεφρ.

κατεξανωμένος-η-ον μτχ. παθ. παρακ. τοῦ καταξενῶ βλλ.

κατεξερῶ-ᾶω μτν., μέλλ. κατεξερᾶσω, ξερῶ ἐπί τινας: Ἀρρ. Ἐπικτ.3,13,23 μὴ κατεξέρα αὐτῶν τὸ σαυτοῦ φλέγμα, Κλήμ. Ἀ.46 ζῆτι τινας κατεξερᾶσεις. || κ. μτφ.: Ἀρρ. Ἐπικτ.3,21,6 σχόλια τινας κατεξερᾶν.

κατεξετάζω ἐξετάζω κ. μον. ἀποφασίζω, κρίνω, πειρῶμαι, ἀνακρίνω, δικάζω: Κωδ. Ἰουστ.1,4,29, Ἀκροπ.Γ 54B οὐ μὴν καὶ ἐν ἄλλοις κατεξήτασεν (αὐτὸν ὁ Θεός). || κ. παθ. ἐξετάζομαι ἐπιμελῶς, μετὰ προσοχῆς: Ἀγαθ.5,9. || ὄμ. παθ. δοκιμάζομαι: Ἀκροπ.Γ 28A ἄνδρα πολλοῖς κατεξήτασένον πολεμῶν.

κατεξευμάρίζω π. Ἦσ. ἐπιταρ. τοῦ ἐξευμαρῖζω, καθιστῶ τι εὐμαρῶν, εὐκρολν, κατευθύνω.

κατεξολοθρεύω μον. τελείως καταστρέφω, ἐξολοθρεύω: Μηναι.3,28 Ὀδ.7 κ. ἔθνη ἀλλόφυλλα καταπολέμησας καὶ κατεξολοθρευσας.

κατεξορχοῦμαι-έομαι μτν. ὀρχοῦμενος ὑδρίζω, ἐμπαίζω: Θεοδώρ.5,738 ἐκράτει μὲν αὐτὸς ἀλογίας, οὐ κατεξορχεῖτο δ' αὐτοῦ ἀλογία.

κατεξουσία ἡ] Ἐπιγρ. κ. πάπ. ὄλοσχερῆς ἐξουσία, κυριαρχία ἐπί τινας, ὑπερτάτη δεσποτεία, μτ. γενικ.: Ἐπιγρ. ἡ κατεξουσία τῶν νεωτέρων νεκρῶν. || ἐπιβολή: Πάπ. ἡ κατεξουσία τοῦ βιθανάτου πνεύματος. || κατίσχυσις ἐπί τινας, ὑπεροχή, μτ. ἐμπροθ. διορ.: Ἐπιγρ. κύρις Σάρρα-νι, δὸς αὐτῷ τὴν κατεξουσίαν κατὰ τῶν ἐχθρῶν.

κατεξουσιάζω ἐξουσιάζω, ἐξουσιάζω μτν., μον. κ. νεώτ. ἐξουσιάζω ὀλοσχερῶς, καθ' ὅλην τὴν ἐκτασιν, ἀσκόπῃ πλήρῃ ἐξουσίαν ἐπί τινας μτ.γενικ.: ΚΔ Μαθ.20,25 οἱ μεγάλοι κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν, Φωτ. Ἐπιστ.216,3 ἡ πάντων δεσποζούσα καὶ κατεξουσιάζουσα φύσις, Χρυσόβ.Λόγ. ἐν Σάθ. 1,222 κατεξουσιάζουσι πειράσεται τοῦ τοιαύτου μοναστηρίου. || νεώτ. κ. μτφ., ἴδ. ἐν ἀναφ. πρὸς φυσικάς δυνάμεις, ὑπεριοχώμ. κατισχώμ., ἐπικρατῶ. ἐπιβάλλομαι: διὰ τῆς ἐπινοίας καὶ τῆς ἐφευρηκτικότητος αὐτοῦ ὁ ἀνθρώπος κατεξουσιάζει τῆς νουῆς τῶν ἀνέμων καὶ τοῦ σάλου τῶν θαλασσῶν. || συνήθ. τὸ αἰτ.: ὁ ἀνθρώπος κατεξουσιάζει βαβηρῶν τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως. || ὄμ.

ἐπί ψα. ὀρμῶν κ. ἐπί παθῶν: οἱ ἀσκητὰ ἠγωνίζοντο νὰ κατεξουσιάζωσιν τῶν ὀρμῶν καὶ τῶν ἐπιθυμιῶν αὐτῶν. 2) ρηματ.π. κατεξουσιαστικός, νεώτ. κατεξουσιασις.

κατεξουσιασις-εως ἡ] νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ κατεξουσιαζῶ βλλ.

κατεξουσιαστικὸς-ή-όν ἡ] κατεξουσιαζῶ μτν. ὁ παρέχων τὴν ἀσκησιν κατεξουσιασ βλλ.: Κλήμ. Ἀ.134 ῥάδδον ἀρχικὴν καὶ κατεξουσιαστικὴν.

κατεπαγγέλλομαι μέσ., ἄορ. κατεπαγγελιάμην, παρακ. κατεπήγγελμαι, διδω μεγάλας ὑποσχέσεις, πολλὰ ἢ ὑπερβολικὰ ὑπόσχομαι ἢ ἀναλαμβάνω ὑποχρεώσεις: Δημ.885 ἠργολάβηκεν αὐτὸς καὶ κατεπήγγελται τούτῳ, Αἰσχιν.3,223 τὸ παρὸν λυμαινόμενος τὸ δὲ μέλλον κατεπαγγέλλομενος. || μτ. αἰτ. ἀπλῶς ὑπόσχομαι τι, διαβεβαιῶ τινα περὶ τινας: Ἰώσ.Α18,14,4 κατεπαγγέλλομαι τινὶ τιμὴν, Πλούτ. Ἠθ.807B οὐδὲ οὗτος ὁρθῶς κατεπαγγέλλομενος τῇ φιλίᾳ τὴν πολιτεῖαν ἰποσχοῦμενος τὴν πολιτικὴν του εἰς τὴν ὥφειλαν τῶν φίλων, ἀφιέρωνε τὰ πάντα εἰς τοὺς φίλους. || κ. μτ. ἀπαρφ. ἐνεστ.: Αἰσχιν.1,117 τέχνας κατεπαγγέλλομενος τοὺς νέους διδάσκειν. || ὑπόσχομαι νὰ ἐνεργήσω τι, μτ. ἀπαρφ. μέλλ.: Αἰσχιν.1,173 κατεπαγγέλλεται γὰρ πρὸς αὐτοὺς .. λήσειν, Διδό.Σ 1)4 κατεπαγγέλλομεναι δ' ἦσαν προκαταλήψεσθαι τὰς παρόδους. || κ. ἀπολ.: Φιλῶδ.Ρητ.2,35 μέχρι τοῦ κατεπαγγέλλασθαι κ. παθ.: Ἰώσ.Α1 6,5,3 ἡ κατεπαγγέλλομεναι ζῆμια 2) ρηματ.π. κατεπαγγελία.

κατεπαῖνω κ. νεώτ., μέλλ. κατεπαῖνω φέρω τι κατόπιν ἄλλου, ἐπιναλαμβάνω ταχέως, προσθέτω εἰς τὸ προηγουμένον: Ἀριστφ. Ἰνπ.25 ὡσπερ δευφόμενος .. πρῶτον λέγε τὸ μόλωμεν, εἶτα δ' αὐτὸ, κατεπαῖνω [δ.γρ. κατεπαῖνω] πυκνόν. 2) ἐπιβάλλω, ἐπιφέρω κατὰ τινας: Πλούτ. Ἠθ.551D οὐ πᾶσι κατεπαῖνει τιμωρίαν ὁμοίως.

κατεπαῖνω ἡ] ὄθ. κ. μον. ὑποτάσσω, καταβάλλω τινα δι' ὧδης ἡ μαγείας: Πολυδ.4,49 «κατεπαῖνει» κατακλιεῖν, καταβέβησιν: Πλάτ.Γοργ.483E νέους λαμβάνοντες, ὡσπερ λέοντας, κατεπαῖνοντες καὶ γοντεῖοντες καταδοῦλοῦμεθα, Πλούτ. Δίων.14 ὡς οὐ Λέλαθε κατεπαῖνων καὶ καταφάρμακωσιν τῷ Πλάτῳ λόγῳ Διονύσιον, Λιβάν. Λόγ.64,91 τούτους οὖν εἰ κατεπαῖνει τὰ ἄσματα, καθάπερ ὄφεις τιάς. || ὑπερβάλλω τινα διὰ μαγικῶν μέσων: Φιλῶδ.Παρρ.29C 2) συνεκδ. αἰμύλων, θαυπευτικῶς, πραινυτικῶς, κολακευτικῶς ὁμιλῶ πρὸς τινα, μτ. γενικ.: Ἀχιλλ.Τάτ.7,10 Σουῖδ. «ἡ δὲ κατεπαῖνωσιν συνεκῶς τοῦ βασιλέως τὴν τοῦ Καίσαρος ἐς αὐτὸν ἐνύσαν» ἐμρ. πρὸς αὐτὸν αἰμύλων διομιλοῦσα. || ἄω πρὸς γοντεῖοντες: Ἀχιλλ.Τάτ.2,7, Εὐμάθ.205 κ. παθ.: 8αο. 249 ῥήμα κατεπαῖνόμενον τῇ καρδίᾳ. 3) ἐπιναλαμβάνω εἰπέτοι: Φιλ.2,304, Ἠλιόδ.Α18,7,10 ταῦτα καὶ ὁμοία ἔτερα κατεπαῖνε, Ἀχιλλ.Τάτ.2,19.

κατεπαίρωμαι (ἐπαίρωμαι) μέσ., μτν. κ. μον. μτ. γενικ. ἐπαίρωμαι, ὀλοσχερῶς ὑπερβολικὰ: Σύμμ.ΠΔΨαλμ.60(61),3. || κ. μτ. αἰτ.: Μηναι.3,14 Σουῖδ. καὶ τὸν κατεπαίρωμενον ἀντίπαλον .. τοῖς ῥήμασι κατέστρωσε. || μον. μτ. πατν.: Βί. Ἀλεξ.292 σφόδρα κατεπαίρωμενος ἡμᾶς κατακίησεν.

κατεπάλλω ἄω-ον οχλό. κατ' ἐξακολουθῶσιν ἐπάλληλος βλλ., ἀλληπάλληλος: Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρ 3,1018 ἰαμφ.ι.

κατεπάλλω μον. μτχ. ἄορ. β' τοῦ ρ. καταπάλλωμαι βλλ.

κατεπαῖνω Σουῖδ. ἐπίτατ. τοῦ ἐπαῖνω.

κατεπανανεύω (ἀνανεύω) μον. ἐπίτατ. τοῦ ἐπανανεύω βλλ., καθ' ὀλοκληρίαν, ἐντόπως ἀρνούμαι: Εὐστ.Πον.293,10.

κατεπανάτων (τὸ μ. π. βυζαντ. τὸ ἀξίωμα καὶ ἡ δικαιοδοσία τοῦ κατεπανῶ βλλ.) ἢ ἡ ὑπ' αὐτὸν διοικητικὴ περιφέρεια.

κατεπανικίων (τὸ) μ. π. ἄ. κατεπανάτων βλλ.

κατεπανίσταμαι μ. π. ἐξεγείρομαι κατὰ τινος, ἐπαναστατῶ : βί. Ἀλεξ.2926 τελείως δ' οὗτος παιδευθεὶς κατεπανίσταται μου.

κατεπάνω (ἢ) ἐπίρρ. νεώτ., δημ. κατεπάνω ἐναντίον : ὠρμησαν ὅλοι κατεπάνω μου.

κατεπάνω (ὁ) (2) μ. π. βυζαντ. τίτλος πολιτικοῦ καὶ στρατιωτικοῦ διοικητοῦ ἐν τισὶ θέμασιν τῆς βυζαντ. αυτοκρατορίας.

κατεπαρισίως-εως (ἢ) μ. π. παρεμβολή : Σωρ.2.40.

κατεπαγεῖρω μ. π. δοτ. κ. αἰτ. ἔξερεβρίζω, ὑποκινῶ, ἐξεγείρω τινὰ κατὰ τινος : Εὐμάθ.253 ἡ δέ μοι κόρη παρὰ μητρός κατεπαγεῖρει μοι τὸ κλυδώνιον (κωδ. κατεπεγνύεται).

κατεπειγώ (ἐπείγω) κ. μ. π. κ. νεώτ., δημ. μ. κτ. μ. π. κατεπειγόν, ἄορ. κατεπέληξα, παθ. κατεπειγομαι, ἄορ. κατεπείχθην, πείζω πρὸς τὸ κάτω, καταπέζω, ὁθ. βιάζω τινὰ ἐξ τ : Πλ.Ψ.623 χαλεπὸν κατὰ γῆρας ἐπείγει (τμ.), Δημ.894 καὶ οἱ γρήστοι κατῆπιγον αὐτὸν ἀπαιτοῦντες ἢ ὑποχρεῶ, ἀναγκάζω τινὰ εἰς τὸ ἐν βίᾳ, ἐπεισευμένως ἐνεργεῖν, τὸν κόμην καὶ σπεύδῃ : Πλάτ.Θεαιπ.1721)

κατεπειγὲν γὰρ ἰδὼν ῥέον (τὸ ἐκ τῆς κλεφθῶδρας ἐκρέον ὕδωρ τὸν ἀναγκάζει να προχωρῆ ἐν βίᾳ ἐν τῷ λόγῳ) ἢ ὁ μ. π. αἰτ. κ. ἀπαρφ. : αὐτ. Νόμ.781Ε σχολῆς ἀπολαύομεν καὶ οὐδὲν ἡμᾶς ἐστὶ τὸ κατεπειγόν τὸ μὴ . . . σκοπεῖν περὶ τοὺς νόμους, Δημ.705 ἄλλα περὶ ἡμῶν οὐδὲν ἴσως ὑμᾶς κατεπέλξει νῦν ἀκούσαι :

2) λατρ. τὸ οὐδ. κατεπειγόν ἐν ἀναφ. πρὸς νόσον, σύμπτωμα ἀπαιτούντων ταχεῖαν, ἐπεισευμένην ἐπέμβασιν : Γαλ.17(2), 42δ :

3) ἢ μ. π. ἐνεστ. κατεπειγών-ουσα-ον.κ.νεώτ. ἐπὶ πράξεως ἢ καταστάσεων, ὁ προκολῶν, ἐπιβάλλων σπουδῆν, ἐν βίᾳ δρᾶσιν, βιαστικός : Ἰσοκρ.8,132 τὰ μάλιστα κατεπειγόντα (ἢ μάλιστα, ἡ πλέον βιαστικὴ ἀνάγκη), Πλάτ. κατεπειγόντος τοῦ καιροῦ τῆς πορείας, Μηναῖ.12,6 Συνξ.

δουλείας αὐτὸν ἀναγκαίως κατεπειούσης, -κατεπειγούσαι ἀνάγκαι, -κατεπειγούσα Διαταγή ἢ νεώτ. κ. ὁ ἐν σπουδῇ γινόμενος : κατεπειγὼν ἐφοδιασμός, -κατεπειγούσα φόρτωσις - ἀποστολή ἢ κ. δημ. κατεπειγὼν ἀνάορβ. ἐν ἐπίρρ. σμ. κατεπειγόντως βλλ., ὡς σύστασις, ὑπόδειξις ταχείας ἐνεργείας ἐν τῇ διαδιθάσει ἐπιστολῶν ἢ τηλεγραφημάτων, τῆς λ. κατεπειγὼν τιθεμένης ὑπὸ τὴν ἀναγραφομένην διεύθυνσιν τοῦ λήπτου ἢ ἐγγραφου κατεπειγόν τὸ περιεχόν ἐντολὸς ἢ ὁδηγία ἐνεργείας, ἀφίτες δέον να ληφθῶσιν ὅσον τάχιστα ὑπ' ὄψιν :

4) ἔχω σπουδῆν, βιασύνην ἢ ἐνέχω στοιχεῖα, ἰδιότητας ἀπαιτούσας σπουδῆν ἢ ὠβησίας εἰς σπουδῆν, εἰς βιασύνην, ἢ ἀπλῶς βιάζομαι : Ἰνπ. Ἀγμ.14 οὐτε τι κωλύει, οὐτε κατεπέλξει, Ἀριστφ. Ἐκκλ.298 ἐπου κατεπειγών, Στωϊκ. ἀπ.3,98 θόρυβος, φόβος μετὰ φωνῆς κατεπειγών, Πλάτ. τὰ κατεπειγόντα ἔργα ἢ κ. μ. ἀπαρφ. :

Ἡρ.8,126 οὐδὲν κω κατεπειγόντος ἦκειν ἐς τὸ ἄλλο στρατόπεδον, Ξεν. Ἐλλ.4,2,18 Βοιωτοὶ . . . οὐδὲν τὴ κατῆπιγον τὴν μάχην συνάφαι :

5) παθ. ἀναγκάζομαι, ὑποχρεοῦμαι να πράξω τὴ ἐν σπουδῇ : Φιλῶδ.Ρητ.1,138S, Πλάτ. κατεπειγέσθαι περὶ τινος :

6) κ. νεώτ. κατεπειγομαι μέσ. σπεύδω, προθυμοῦμαι, ἔχω βίαν διὰ τὴ : Ἀλκίφρ.3,51 ἐκ Κορινθῶν Ἀθήναζε κατεπειγομαι :

7) ὁ μ. π. γενικ. ἀνυπομονῶν, ἐπιζητῶ τὴ με ἀνυπομονήσιν : Πολύβ.30,5,9 οὐ κατεπειγόμενοι συμμαχίας κ. μ. π. δοτ. ζητῶ τὴ ἐπειγόντως : Πάπ. Ἰνα μὴ κατεπειγῆται τῷ ἐφοδίω :

8) ρηματ. π. κατεπέλιξις, **κατεπειγόντως** ἐπίρρ. νεώτ. ἐκ τῆς μ. π. τοῦ κατεπειγώ, λίαν ἐπιγόντως, πολὺ βιαστικά.

κατεπέλιξις-εως (ἢ) (κατεπέλιξις) μ. π. βιάσις ἐνεργεία, ἐπιτάχυνσις, ταχύτης : Στωϊκ.ἀπ.3,98.

κατεπέκτεινα ἐπίρρ. μ. π. ἐπίτατ. τοῦ ἐπέκεινα : Βλεμμ. εἰς Μαγν. Collect.2,635 εἶχε μετὰ τῆς εὐκινσίας κατεπέκτεινα ἔχει καὶ ταῦτα.

κατεπεμβαίνω σχόλ. ἐπεμβαίνω ἐναντίον, πρὸς βλάβην τινος : Σχόλ. Ὀππ. Ἀλ.2,34 θάλασσα κατεπεμβαίνει τῆς γῆς :

2) μ. π. γεν. ἢ δοτ. κατηγορῶ, ὑβρίζω, κακολογῶ : Ἐρμητ.18,16 κατεπεμβαίνειν κορυφαίωσιτι.

κατεπερωτῶ-ᾶω μ. π. ἐρωτῶ συχνὰ διὰ τὴ πράγμα : Αἰσώπ.Μυθ.22.

κατεπέφρον ποι. ἄορ. β' ὄνευ ἐνεστ. ἐν χρ. σφάξω, ἀποκτείνω, φονεύω : Π.Τ.281, Ὀδ.Γ.252 ὁ δὲ θαρσύνει κατεπέφρον, Σοφ. Ἠλ.486 ἄ νιν κατεπέφρον ἢ κ. ἐν τμήσει : Πλνδ.ἀπ.171.

κατεπειδάνω μ. π. ὁδωσ. διόλου ἐπιδάνω, εἰσέρχομαι εἰς τὸ πλοῖον : Εὐμάθ.278 περὶ τὴν τριήρη πᾶν τὸ Ἀπισθὲν συναγαγόντες οἱ πειραταὶ καὶ τούτους κατεπειδάντες καὶ συνεπειδάντες αὐτοὺ μακρὸν τοῦ λιμένος ἀπέβησαν.

κατεπειγαστριος-ον (γαστήρ) μ. π. ὁ ὑπογαστριος : Γαλ.7,199 μῆες κατεπειγαστριος.

κατεπειδαίνωμαι μέσ. μ. π. ἐπιδικινύομαι ὑπερηφάνως, ἀλαζονεύομαι : Μάρκ.Αὐρ.11,13.

κατεπειθῶ μ. π. λατρ. θέτω νέον πρόσθετον ἐπίθεσμον, ἀλλάσσω ἐπίθεσμον : Γαλ.18(2),387.

κατεπειθισίως-εως (ἢ) μ. π. ὁδός : Ἀκύλ.ΠΔ Ψαλμ.31(32),2.

κατεπειθίω μ. π. ἐκ τῶν ἀνω πείζω, ὠθῶ τὴ ἰσχυρῶς : Εὐμάθ.29 τῷ ποδί τὸν πόδα μου κατεπέθιδεν (κωδ. προσεπέθλιβε).

κατεπειθίμοσ-ον (κατεπιθυμῶ) γλωσσ. λίαν ἐπιθυμητός, περιπόθητος.

κατεπειθῶσ-ον (κατεπιθυμῶ) μ. π. ἀπαρφ. ὁ σφοδρῶς, λίαν ἐπιθυμῶν : ΠΔ Ἰουδ.12,16 καὶ ἦν κατεπιθυμος τοῦ συγγενέσθαι μετ' αὐτῆς.

κατεπειθῶδ-ῆω (ἐπιθυμῶ) μ. π. ἐπίτατ. τοῦ ἐπιθυμῶ βλλ. : Εὐνάπ.97,17 ἔσπε ἐτυχε ἡμῶν ἐδοῦλετο καὶ κατεπέθιμαι, Φωτ., Σουίδ. ἐν λ. λίχνος.

κατεπέικμαι (ἐπίκειμαι) μ. π. παθ. κείμαι ἢ μένω, εὐρίσκομαι ἐπὶ τινος : Εὐμάθ.41 δάκτυλοι κατεπέικμενοι.

κατεπέικλησις-εως (ἢ) μ. π. ἡ ἰσχυρὰ κατηγορία, ἡ κατέγκλησις : Ὀριγ.4,527.

κατεπέικλῶζω μ. π. κατακαλύπτω δι' ὑγρῶν, καταδρέχω : Εὐμάθ.206 πηγὰς δακρῶν εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ὅλον με κατεπέικλῶζεν.

κατεπεκοσμά-ῆω μ. π. ἐπίτατ. τοῦ ἐπικοσμῶ βλλ. : Εὐμάθ.282 ὦψή τις ἀλλόθροισ καὶ ἀσημος ἰστίω λευκῷ τὴν τριήρη κατεπεκόσμησε ἰδ. γρ. κατεκόσμησε.

κατεπικυκλώ-ῶω μ. π. ἐπίτατ. τοῦ ἐπικυκλῶ βλλ., ποιορκῶ : Ρήτ.1,519,16 ὅλον τὸ ἔθνος κατεπεκύκλου τὴν ἔδεσσαν.

κατεπεκῶτω μ. π. κύπτω ἐπὶ τινος, σκύπτω : ΠΔ Ἐοθ.5,1 κατεπέκωθεν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τῆς ἀδρας τῆς προπροεουμένης.

κατεπελαμβάνομαι μέσ. μ. π. κρατῶ σφικτὰ τὴ, ἐναγκαλίζομαι : ΠΔ Βασ.2,15,5 καὶ κατεπελαμβάνετο ἰδ.γρ.1 αὐτοῦ καὶ κατεπέλιψε αὐτόν.

κατεπεινω-ῆω μ. π. ἐπινωθῶ τὴ κατὰ τινος : Βασ.3,418Α οὐδὲ κατεπεινώθη τὸ ἄνδρὸς.

κατεπειορκῶ-ῆω ἐπιορκῶ ἀναιδῶς, κάμνω φευδῆ ὅρκον : Νικόλ.Ρητ.Προγλ.1,348 κατεπειορκεῖ μὲν τῶν θεῶν :

2) δι' ἐπιορκίας κατορθῶ, ἐπιτυχῶναι τὴ, κ. μέσ. : Δημ.1269 ὡς οὐ κατεπειορκησόμενος τὸ πρᾶγμα.

κατεπισκλήτω μ. π. παραγγέλλω, ἐπιτάττω, διοτάσσω τινὶ τὴ : Εὐμάθ.394.

κατεπισπεύδω μ. π. λίαν σπεύδω παρὰ τινι : Ἀνδρ.Κρ.68Α κατεπισπεύδων τῷ θάφματι.

κατεπιστρατεύω μιν. ἐκστρατεύω ἐναντίον τινός : Νικηφ.Βασ. ἐν Walz. Pht. I. 520 κατ' αὐτῆς δὴ τῆς σωφροσύνης κατεπιστρατεύει.

κατεπιστάζω μιν. δ. γρ. κωδ. ἀντὶ τοῦ καταστάζω : Εὐμ. β. 298 πολλά τὴν ὀφθαλμῶν κατεπίσταζα δάκρυα.

κατεπισταίμαι μτγν. καλῶς κατέχω, ἐπίσταμαι, ἔχω τελείαν γνώσιν : Αἰλ. ἀπ. 284.

κατεπιθέωμαι -ατος (τὸ) μτγν. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κατεπιθεύομαι, ἢ ἐπιτεθευμένη ἐκφρασίς, τὸ ἐξεζητημένον λεκτικόν : Λογγίν. 30, 1.

κατεπιθέωμαι μτγν. ἀναφορ. πρὸς τὸ ὄφρος, ἐπιμελῶς καὶ τεχνικῶς ἐξεργάζομαι : Διον. Ἀλ. Οὐκ. 42 τὸ μὴ βαδασανίσθαι μὴδὲ κατεπιθεύσθαι : 2) ρημ. π. κατεπιθέωμαι.

κατεπιθέωμι ἰεπιπέθημι μον. ἐπιθέτω τι ἐπὶ πάθει : Εὐμ. β. 77. 2) ἐφορῶ, προσβάλλω, κ. μέσ. : Ίωσ. Γενέσ. 33B αὐτῶν τῶν ἀγγιστευόντων κατεπιθέομαι.

κατεπιτρέχω μιν. τρέχω· κατεπάνω, ἐναντίον τινός : Εὐμ. β. 89 ὁδύνη τις γλυκάζουσα κατεπέδραμέ μου τὰ μέλη· 2) π. ἐκκλ. τρέχω πρὸς τι, σπεύδω· πρὸλ. κατεπισπεύδω.

κατεπιφύομαι π. Ἦσ. ἐπιτρέχω, λυμαινομαι χῶρον τινά, καταφύομαι βλλ.

κατεπιχειρήσις -εως ἡ μον. ἐπιχειρήσις, προσπάθεια, ἐνέργεια : Μετοχ. Θ 495 κατεπιχειρήσεις ἀφανείς· || προσβολή, ἐπιχειρήσις κατὰ τινος : Εὐστ. Πον. 169, 42 ἢ τῶν ἀδυνάτων κατεπιχειρήσις.

κατεπιχειρῶ -έω [ἐπιχειρῶ] μον. ἐπιθέτω, ἐπιβάλλω χεῖρα ἐπὶ τινος, δοκιμάζω : ΑΒ 154 κατεπιχειρῶ τὰμ πράγματος, Εὐστρ. ΗΝικ. 51, 21· || προσβάλλω : Εὐστ. Πον. 349, 20 κατεπιχειρῶ τινος.

κατεπιχέω [χέω] μον. μέλλ. κατεπιχέω, καταχέω ἐπὶ τινος, ραίνω : Εὐμ. β. 110 τινὶ ῥόδα κατεπιχέωτο τῷ βοστρυχάμτι.

κατεπιχρῶννυμι [χρῶννυμι] μον. μέλλ. κατεπιχρῶσω, ἐπιχρωματίζω, ἐπικαλύπτω διὰ χρωμάτων, καταχρωματίζω : Εὐμ. β. 2, 37.

κατεπικοδομῶ -έω Ἐπιγρ. οἰκοδομῶ ἐπὶ τινος ἢ ὑπεράνω τινός, ἀνεγείρω, κ. παθ.

κατεπιοθρίζω [ἐπιοθρίζω, ὄμβρος] μον. ἐπιχέω ὡς ὄμβρον, ἐν ὄφθονία : Θεοφύλ. Σ 4, 112 συμμάχους αὐτῶ δυνάμεις· κ. κατεπιοθρίσαντα.

κατεποπτεύω [ὄρω, ὄφραμι] μον. ἐπιμελῶς ἐπιποτεύω : τὴν τῶν νέων ἀγωγὴν κατεποπτεύειν, κατεπιοπτεύω.

κατεπιοπτεύω ἐπίρω. μτγν. ἐκ μτγ. παρακ. τοῦ κατοπτήσσω, μὲ πολλὴν δεξιαν : Πολυδ. 3, 137.

κατεργάζομαι [εργάζομαι] κ. νεώτ., μέλλ. κατεργάζομαι, ἄορ. κατεργασάμην, κ. μτ. ση. παθ. κατεργάσθην, παρακ. μτ. ἐνεργ. κ. ποθ. ση. κατεργασαίμαι, ἐκτελῶ τι μετὰ κόπου, φέρω εἰς πέρας, διεκπεραῶ, τελειῶνω : Ἦρ. 5, 24 ἐπινοέω γὰρ πρόγγιστα μεγάλα κατεργασάμενοι, Σοφ. Ἠλ. 1022 πᾶν γὰρ ἂν κατεργάσω, Ξεν. Ἰερ. 2, 2 μεγάλα μὲν ἐπινοεῖς, ταχὺ δὲ κατεργάσεο· || κ. μτ. διο αἰτ. πράττω τι εἰς τινα : Ἀνδοκ. 2, 17 καλὸν τὴν πόλιν κατεργάζονται· || Ἐπιγρ. μτ. αἰτ. ἐπὶ τῶν ὑποθέσεων τῆς πόλεως, διετάξω, φέρω εἰς πέρας : κατεργάζομαι τὴν πόλιν· || κ. μτ. ση. παθ. ἐκτελοῦμαι, γίνομαι, κατορθοῦμαι : Ἦρ. 1, 123 κατεργασμένου δὲ οἱ τούτου καὶ ἐόντος ἑταίρου, Εὐρ. ΙΤ 1081 θυσιᾶν ἐλέγξαν, εἰ κατεργασται, Λυσ. 31, 9 ἐπὶ κατεργασμένοις μάλλον εἰθεῖν βουλομένους, Λουκ. Ἐρμ. 5 ὀλίγω χρόνῳ κατεργασθῆναι καὶ ἀλάνω· 2) κερδαίνω διὰ κόπου, ἐργαζόμενος ἀποκτῶ τὸ : Ἦρ. 3, 65 σθένει τὴν κατεργασάμενοι· ο. τὴν ἡγεμονίαν, Εὐρ. Ἦρακλ. 1046 πόλει σωτηρίαν κατεργασσάσθαι, Δημ. 1121 καὶ κατεργασται τοῦτο· κ. ἐν παθ. ση. : Ἦρ. 7, 102 ἀρετὴ . . ἀπὸ σοφίης κατεργασμένη· 3) μτ. δοτ. χριστ. καταβάλλω ἔργα-

σιν πρὸς ἐπιτυχίαν, πρόδοον, προκοπὴν τινός : Ἦρ. 5, 78 αὐτὸς ἕκαστος ἐσωτῶ προθυμῶτε κατεργάζεσθαι· 4) πάπ. μτ. ἐμπροθ. διορ. ἰένει ἔχω, ἐκτελῶ ποῦ τακτικῶς, συνήθως ἔργασιν : ἐν τοῖς ἐργαστηρίοις κατεργάζεσθαι· ὄμ. μτ. αἰτ. : αὐτ. τοῖς κατεργαζομένοις τὴν μίσθωσιν ἐργάταις·

5) κ. γεν. μτ. αἰτ. προσ. θαυοτῶ, φωνεῖν : Εὐρ. Ἰππ. 888 κατεργάσαι ἐμόν παιδα· || κ. ἐν φρ. ὑποδέχομαι ἐμαυτὸν κατεργάζεσθαι ὑποκίπτω εἰς τὸ φωνεῦσθαι με, δὲν ἀντίσταμαι εἰς τὴν θανάτωσίν μου : Ἦρ. 1, 24 ὑπεδέκτο ἐωυτὸν κατεργάζεσθαι (ὁ Ἄριων)· 6) ὄμ. μτ. αἰτ. χῶρας ἢ προσ. καταβάλλω, κατανικῶ, ὑποτάσσω : Ἦρ. 6, 2 Σαρδῶ νῆσον . . ὑποδεξάμενος κατεργάσεσθαι, Ἀριστφ. Ἰππ. 841 κατεργάσει γὰρ ἴτον ἄνδρα ῥαδίως (θὰ τὸν καταφέρῃ, θὰ τὸν κἀνης καλά, Οὐκ. 4, 85 καὶ μετὰ ὕμων πειρασόμεθα κατεργάζεσθαι αὐτούς)· 7) ἐπὶ ἵππου, μτ. ἐμπροθ. διορ. [πρὸς] κ. δοτ. ὄργαν. προσβάλλω τινά, ἐπιτίθειμαι κατὰ τινος, κακοποιῶ τινά : Ἦρ. 5, 111 τὸν Ἀρτυβίου ἵππου ἰστάμενον ὄρθον καὶ ποῖ καὶ στόματι κατεργάζεσθαι πρὸς τὸν δὲ ἂν προσενειχθῆ· 8) μτ. αἰτ. προσ. διὰ προσπαθείας, δι' ἐνεργείας μου προσκτώμαι τὴν εὐνοίαν τινος, τὸν πείρω νὰ πράξῃ τι κατ' ἐπιθυμίαν μου, τὸν καταφέρνω : Ἦρ. 7, 6 κατεργασάτο τε καὶ ἀνέπεισε Ξέρξην ὡστε ποιεῖν ταῦτα, Ξεν. Ἀπομν. 2, 3, 11 εἰ τινα τῶν γνωρίμων βούλοιο κατεργάσασθαι, Στράβ. 10, 4, 2 οὐ γὰρ πεισθὶ κατεργάζονται τοὺς ἐρωμένους, ἀλλ' ἀραγῆ·

|| κ. παθ. πείθομαι νὰ εἶμαι εὐνοῦς εἰς τινα ἢ εἰς τι, καταφέρνομαι : Ἦρ. 9, 108 οὐκ ἐδύνατο κατεργασθῆναι· 9) ἐπὶ γῆς, ἴτοι ἀγρῶν, ἀμπελώνων, δενδροφυτειῶν κττ., καλλιερῶ κ. παθ. καλλιερῶμαι : Πάπ. κατεργάζεσθαι τοὺς ἀμπελώνους, αὐτ. αἱ κατεργασθεῖσαι ἀρουραὶ· 10) εἰδ. κ. νεώτ. διὰ τῆς μαθήσεως παρασκευάζω πρὸς χώνευσιν : Ἀριστλ. Ζ1 501b, 30 ὀδόντας ἔχει . . οἷς κατεργάζεται τὴν τροφήν· || παρασκευάζω πρὸς τροφήν : Σχολ. Ἀριστφ. Ἰππ. 714 κατεργάζεσθαι τὰ ἐδέσματα· 11) δθ. τὸ οὐδ. τῆς μτχ. ὡς οὐα. ἢ πέψις, χώνευσις : Γαλ. 17, 21, 430 τὸ κατεργαζόμενον ἔχειν εὐρωστον· κ. παθ. : Γαλ. 11, 649· 12) ἀλέω : Λόγγ. 3, 30· κ. παθ. : Διον. Ἀλ. Ραμ. 5, 13 τὸν κατεργασμένον σίτον·

13) παθ. ἐπὶ καρπῶν, εἶμαι ὀριμος, γενομένος : Γαλ. 11, 367 κατεργασμένα ἐπὶ τοῦ δένδρου 14) ἐπὶ μελισσῶν, παρασκευάζω τὸ μέλι : Ἦρ. 4, 194 μέλι πολλόν μὲν μέλισσαι κατεργάζονται· || κ. ἐπὶ τῆς κόπρου τῶν σκωληκῶν, ἑτοιμάζω : Ἀριστλ. Ζ1 552a, 24 Ἰσκάληκες ἱ κατεργάσασθαι τὴν κόπρον· || κ. πάπ. ἔχω ἐτοιμασθῆ, εἶμαι ἑτοιμος : στίπνουν τὸ κατεργαζόμενον sic·

15) νεώτ. ἐπεξεργάζομαι πρὸς τινα σκῆπον, δουλεύω : κατεργάζομαι τὸν σκῆπον - τὸν χαλκόν· κ. παθ. : σκῆπον κατεργασμένος· 16) ἐργάζομαι, ἀσκῶ, ἔχω ὡς ἔργον : Πλάτ. Τίμ. 88C τὸν δὲ μαθηματικὸν ἢ τινα ἄλλην . . μελέτην· κατεργάζομενον· 17) ὀμάλιζω, ἰσοπεδῶνω : Ἰώσ. Αἰ 11, 34 κατεργάζομαι ὄρη· 18) ρημ. π. κατεργασίμοσ, κατεργασμα, κατεργαστικός.

κατεργαρός (ὁ) δημ. ὑποκορ. τοῦ κατεργάρης, θηλ. -ούλα βλλ. ἐν θεραπευτ. πως ση. ποιηρ. εὐφύσις, ἐξυπνοσύνης : βρὲ τὸν κατεργαρόκο, μᾶς τὴν ἔφερε, Ξενόκλ. Ζακυνθ. Μαντ. 35 καὶ νὰ μὲ βλέπῃ ἢ κατεργαρούλα μ' ἐναντὶ πρόσω.

κατεργάρης [ὁ] μον. [κ. -αρίος] κ. δημ. ὁ ναυτικός τῶν κατεργῶν, συνήθ. κακοποιὸς καταδικασμένος νὰ κωπηλατῇ εἰς τὰ κότεργα βλλ. : φρ. κάθε κατεργάρης στὸ μάγκο του ἱ πρόσταγμα δ' οὐ διατάσσοντο οἱ ἐρέται εἰς τὴν κατάληψιν τῶν ἐδωλίων ταν· δθ. ἐν χρ. παροιμιῶν

έκφραζούρη τήν εις τών τάξιν ή εις τήν έργασίαν επάνοδον, επαναφοράν τών από ταύτης αποστάντων· ή κυβέρνηση σέ λίγες μέρες έδανε κάθε κατεργαρόν στό μπάγκο του, τέλεφαν οί γιορτές και τώρα κάθε κατεργάρης στό μπάγκο του·
2) συνεκδ. δημ., θηλ. -άρα ή -ισσα, ουδ. -άριοκο άνθρωπος φαύλος, δόλιος, πανούργος; || ένί-οτι κ. έν θαυπειτ. σμ., θηλ. μ. -άρα, εύφους, έξυπνος· ειλες τόν κατεργάρι, μιά χαρά τά κατά-φερε, -ελα όω, κατεργάρα μου.

κατεργαριά (ή) δημ. ή ιδιότης του κατεργάρη (βλ.2), δολιότης, πανουργία, φαουλότης· || πράξις του κατεργάρη, δόλος, άπάτη· κοιτάει με κατεργαριές νά μου φάη τά λεπτά.

κατεργαρίκος-η-ο δημ. ό άρμόζιος εις κατεργαρίην βλ.λ., πονηρός, δόλιος· κατεργαρίκα κόπια, -κατεργαρίκες δουλειές· έπίρρο. -ικα.

κατεργαρίσις (ό) μσν. κατεργαρίος βλ.λ.1).

κατεργασιά (ή) νεώτ. ή ένέργεια και τό άποτέλεσμα του κατεργαζομαι βλ.λ., έπεξεργασία, δουλειμα· ειδ. τό διά τής μασήσεως ή τής πέψεως κατεργαζέσθαι τήν τροφήν· 'Αριστλ. ΖΜ675β,5

μεγάλα τά τών κερατοφόρων έντερα διά τήν κατεργασίαν τής τροφής, Θεόφρ. ΦΑΙτ.6.6,2 πέφει τινη και κατεργασίη· **2)** έψησις, βράσιμο: Μνησιθ.π. 'Αθην.2,59β όσα εύφους διάκειται πρός τήν του πυρός κατεργασίαν· || κ. νεώτ. συνήθ. έπί μετάλλων και δερμάτων· Πολύδ.Σ.34,9,10 κ- άργυρίου, -κατεργασία χρυσοσθ-σιδήρου, -χημική κατεργασία τών μετάλλων· **3)** καλλιέργεια· Θεόφρ. ΦΑΙτ.2,14,3 κατεργασίαι και κοπρίσεις, αύτ.5,9,11· **4)** παραγωγή· 'Ινπ.Παρογ.9 κ- χυμών, Φιλ.δδ.Οικ.51 κ- σίτου, Διόδ.Σ.14 του δέ 'Οσίριδος έπινοησαμένου τήν τούτων κατεργασίαν τών καρπών· || κατασκευή· Θεόφρ. ΦΑΙτ.1,19,4 κ- ελαίου.

κατεργασίμος-ος νεώτ. ό δεκτικός κατεργασίας· άντίθ. άκατεργαστος.

κατεργασμα-ατος (τό) μτγν. κ. νεώτ. έργον, πόνημα· 'Ακύλ.ΠΔ Ψακμ.451461,9, αύτ.Παροιμ.8,22· **2)** νεώτ. ειδ. φαρμακολ. κατεργασματα (τά) φαρμακα. συσκευασματα παρασκευαζόμενα έν χλιαρό ύδατι άνευ βρασμού, ά. θερμοδιαβήματα.

κατεργαστικός-ή-όν ικανός, άρμόδιος εις τό κατεργαζέσθαι· Θεόφρ. ΦΑΙτ.1,8,4 κατεργαστική δύναμις· **2)** καταστροφικός· 'Ινπ.Κωικ.472 αι άθυμια κατεργαστικά.

κατεργαγμυ Ιων. τ. του κατεργάω βλ.λ.

κατεργαγμια (ή) μσν. άναγκαστική φορολογία έπιβαλλομένη προς ναυπήγησιν πλοίων· Χρυσόδ.Μιχ.Παλαιολ. [έτους 1272].

κατεργαγμής (ό) μσν. κ. -κύριος Ιδιοκτήτης κατεργου.

κατεργαλαθώ-τω μτγν. ένεργώ πιστικώς τήν εισπραξιν φόρων Ιπθ. ουδ άνέλαθον ώς δημοσιώνησιν βλ.λ.: Φιλ.δδ.Ρητ.1,224S.

κατεργαλο-ο(ν) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. έν χρ. μ. τό ουδ., ό κατεργασμένος, έπεξεργασμένος, δθ. έπι γής, ό καλλιερημένος· Θεόφρ. ΦΑΙτ.5,14,5 χώρα πάσα κατεργος γεγόνεν· **2)** μτγν. τό ουδ. έν άναφ. προς ναόν, αι έργασίαι, αι ύπηρεσίαι, αι διά τήν λατρείαν δαπάναι· ΠΔ'ΕΞ.30,16 λήψη τό άργύριον εισφορας. και δώσεις αύτό εις τό κάτεργον τής σκηνής του μαρτυρίου· όμ. κτ. πληθ.: αύτ.35,21 ήνεγκαν άφάρεμα κυριών. εις πάντα τά κάτεργα αύτής Ι τής σκηνής του μαρτυρίου· **3)** πάπ. άξία, τιμή έργασίας, δαπάνη δι' έργασίαν ή κατεργασίαν· τό εις τήν πλύνθον κατεργου γινόμενον· || δθ. μισθός, άμοιβή έργασθέντος, έργάτου μεροδούλι· Πάπ.· **4)** μσν. νεώτ. κ. δημ. τό ουδ. κάτεργον(ν) όνομα Ιστοιφώρου πολεμικού πλοίου κρατικού ή πειρατικού κί-

νουμένου και διά διπλής ή τριπλής σειράς Ι τριήρου(ι) κωπων, προβαλλουσών ύπό τό κατάστρωμα, έν χρ. κ. π. Βυζ., διεθν. όν. γαλέρα· Δουκάγγ.έν λ.Καισάρ.Δαπ.έν Σάθ.3,4 τά λοιπά κάτεργα έπρόφθασαν και τά έπρόβηξαν και τά έξαρματώσαν, Χρον.Μορ.438, δ. τραγ. σάν του πασά τό κάτεργο που σέρνει τήν άρμάδα· || δημ. κ. πάν πλοίων πολεμικών κ. γεν. μέγα πλοϊον· Πολίτ.Έκλ. Τραγ.163,9 κάτεργον περιφ' χρυσοπαλαμισμένο· || παλαιότ. ειδ. πλοϊον παλαιόν άορησιμώθεν και έλλιμενισμένον, χρησημώθεν άλλοτε ως φυλακή καταδικών άποτινόντων ειρκτήν· || δθ. καταδίκη εις κάτεργα βαρεία ποινή προσκαίρων ή Ισοδίω δεσμών μετά καταναγκαστικών έργων ήτοι άρχικώς έν κωπηλασία κατεργου· βρβλ. κατεργαρός· || φρ. νεώτ. άνθρωπος τών κατεργών φαυλόθι-

ος, έπικίνδυνος κακοποιός, έγκληματίας.

κατερείαι 'Ηρ. κ καθίσαι. Πάφιοι· **κατερένω** άρχ. λεξ. έρεβίζω σφόδρα, προκαλώ, παροργίζω· κ. παθ.: 'Ησ.

κατερείω μτγν. άμτθ. έπί άνέμου, κατασκήπτω, έκρήνυμι, φουσκώνω· Δίων Χρ.3,396 κατερείσαντος άνέμου θφει κλύδωνα Ισχυρόν.

κατερείκτός (ό) δ.γρ. του κατερικτός βλ.λ.

κατερείκω χονδροκόπτω, τρίβω τ, χονδραλέω· κ.παθ.: Δήμων22 κάχρους κατηρημίαι μετά άρωμάτων· **2)** μτφ. έπί τό θυμού, κοπάθω, πρανών, ταπεινώω· 'Αριστφ. Σφ.649 δυνατή τόν έμόν θυμόν κατερείξει· **3)** όμ. μτφ. έν άναφ. προς θλίψιν, προς πένητος, έν συνεκφ. μτ. τών λ. έσθής, χιτών, καλύπτρα κτ., σχιζώ τά έπ' έμού· Σαφφ.67 κατύτεπθε κόρραι και κατερείκθεσθε χιτώνας, 'Ηρ.3,66 τά τε έσθιτος έγόμενα ειχον, ταύτα κατηρείκοντο και οίμωγῃ άφθόνω διεχρέοντο, Αισχ.Πέρα.538 πολλοί δ' άμαλαίς χερσὶ καλύπτρας κατερείκμεναι.

κατερείπω κ. μσν., άόρ. β' κατήρπω, παρακατερήριπεν, παθ. μτχ. ουδ. πληθ., 'Επιγρ. κατερηρημένα, κ. κατηρημένα καταρριπτω, κατακρημιζώ· Πίνδ.Παιδ.8,33 'Ιλιον κατερείπει· 'Ηρ.7,140 κατά γάρ μιν έρείπει πύρ τε και δούξ 'Αρης, Στρόβ.6,1,6 σεισμοί κατήριεφαν πολύ τας κατοικίας, Νικ.Χων. έν Σάθ.1,74 και ει τι άλλο κατερείπειν· έχει πυργόδαριν· || κ. παθ. καταπίπτω εις έρείπια· Εύρ.Έκ.477 Τροία κατερείπεται κρηνώ τρυφόμενα δορικτόπος 'Αργείων, 'Ηρωδιαν. 'Ιστ.8,2,4 (τείχος) παλαιότατον εκ του πλείστον μερούς κατηρηρίπω· **2)** έν τῷ άόρ. β' ώς άμτθ., κάτεπεσα, εκρημιόσθη· 'Ιλ.Ε 92 πολλά δ' ύπ' αύτοῦ έργα κατήριπε κάλ' αιζήνων, Θεόκρ.13,49 κατήριπεν εις μέλαν ύδωρ· || όμ. κ. παρακ.: 'Ιλ.Ε 55 τείχος μέν γάρ δῃ κατερήριπεν· **3)** μτφ. μτ. αίτ. διαφθείρω· Πλούτ.Σδλ.6 γάμου και παιδιποίας. ., ά και σέ κατερείπει τόν έρωμενέστατον· **4)** ρηματ. π. κατερείπωσις.

κατερείπω-όω μτγν., νεώτ. -ώνω, δημ. καταρείπιώνω, άόρ. νεώτ. κατερείπωσασ, δημ. άμτθ. κα. αρείπιωσασ, παθ. κατερείπιώθην, δημ. άμτθ. κατερείπιώθηκε, δημ. παθ. παρακ. καταρείπιωμένος καταρριπτω, μεταδύλω εις σωρόν έρείπιών, κατακρημιζώ· **5)** ό σεισμός κατερείπωσε πολλας οικίας· κ. παθ.: Διόδ.Σ 32,14, 'Ηλιόδ.Αίθ.9,5 και του κατηρημώμένου τῆδε κάκεισε μετανασάντων, - ή Κόρινθος κατηρειπώθη ύπό τών σεισμών· **2)** νεώτ. σπαν. κ. δημ. συνηθ. κ. έν άμτθ. σμ. καταπίπτω εις έρείπια, γίνωμαι έρείπια· καταρείπωσις [α. καταρείπιώθηκε] τό έκκλησάκι-τό παλιό μοναστήρι-ό πύργος.

κατερείπωσις-εως (ή) (κατερείπιῶ) άρχ. λεξ. κ. νεώτ. ή πλήρης έρείπωσις, κατακρημισις, καταστροφή· Σουίθ. [κωδ. κατερίπωσις].

κατάρτης (δ) νεώτ. ζωολ. γένος εντόμων κολεοπτερών της οικογεν. των νιπιδουλιθών.

κατερύγω, άόρ. β' κατήρυγον, έρεύγομαι ένώπιόν τινας, αναφέρων διά του έρευμού την τροφήν έκ του στομάχου, έκπτώς αὐτήν ένώπιον ή έπί τινας: 'Αριστ. Σφ. 1151 ώς θερμόν ή μαρὰ τί μου κατήρυγεν Ισχόλ. «κατέννευσεν ώς επί τών κατά τροφήν έρευγομένων».

κατερύθω μτγν. ποιῶ τι κατακόκκινον: 'Οππ. 'Αλ. 2,612 κατά δ' αἵματι πόντον έρεύθει.

κατερυνώ-άω μτγν. άποκαλύπτω, ξεσκεπάζω: ΠΔ 'Ερ. 29149, 10 ότι έγώ κατερυνάσα τόν 'Ησαῦ [δ. γρ. κατέσυρα].

κατερυφής έσφ. γρ. αντί κατρυφής βλλ.

κατερύφω καλύπτω τι δι' όροφής, στεγάζω, σκεπάζω: Πλούτ. Καῖσ. 9 τὰ σκηνάς άμπελίνους κληῖσασιν κατερύφουσι || κ. μέσ. καλύπτομαι, σκεπάζομαι: 'Απολλ. Ρ. 2, 1073 ώς ότε τις κεράμῳ κατερύφεται έρκιον άνήρ || όμ. έπί τών χελώνων, περιβάλλονται διά καλύμματος, καλύπτομαι, σκεπάζομαι: 'Αριστ. Σφ. 1294 [χελώναι] ώς εὐ κατοπόσθε . . κεράμῳ τὸ νῶτον ώστε τὰς πληγὰς στέγειν.

κατερημά-όω έντελώς έρημῶ, στερῶ, άπογυμνῶ: Αἰσώπ. 6 τὰ περὰ τὰ σά κατερημάτω.

κατερήριπς άόρ. β' τὸ ρ. κατερήριπ βλλ.

κατερήτης, μέλλ. κατερήτῳ, κρατῶ, κατακρατῶ, άναχαπιζῶ: 'Ηλ. 1, 465 λισσόμενοι κατερήτῳν έν μεγάροισι, Σοφ. Φιλ. 1416 κατερητῶσαν θ' όδόν ήν στέλλει, 'Ορφ. Άργ. 1170 κατερητῶσιν αὐδῆν.

κατερίθουμαι μτγν. έν φιλονικία καταβάλλω, έρίζω, διασχίζομαι: Πολύδ. άπ. 173, Σουῖδ. τὸ δ' άναντίον κατεριθευόμενον τοῦ βασιλέως.

κατερικτός-όν δ. γρ. τὸ κατερικτός βλλ., ό συντετριμμένος, κοπανισμένος, έπί όσπρίων άθλησμοέν: 'Ησ. «κατερικτὰ τὰ έρεικόμενα όσπρια και σχιζόμενα, οἷον κυάμους» ένιοι δέ και τούς πυρούς: 'Αριστ. Βάτρ. 505 ήφε κατερικτῶν χύτρας, ΑΒ 10, 13 πῶσιν ή κατερικτῶν τινῶν' 2) 'Ησ. «κατερικτὰ . . οἱ δὲ κατερωγάτα [μάτια].

κατερίπωσις-εως ή ή άρχ. λεξ. δ. γρ. τὸ κατερίπωσις βλλ., ή κατάρπιφις, κατακρήμνισις: Σουῖδ. (έσφ. γρ.).

κατερηής-ούς-ές ό έχων πολλά έρηη, κλάδους θαλερούς: 'Ορφ. Άργ. 916 πολύκνημόν τε κατερηής.

κατερυβαίνω μτγν. βάπτω τι όλως, τελείως έρυθρόν: 'Ησ. «κατερυβαίνει, καταβάπτει έρυθρῶ βόμῳσι» κ. παθ.: Διοσκ. 5, 79.

κατερυριθ-άω μτγν. κ. νεώτ. παλῶ έρυθριῶ, γίνουμι κατακόκκινος: 'Ηλιόδ. ΑΙθ. 10, 18 κατερυριθ-άσασα δι' ήμὰς παρθενικής αἰδοῦς άνοίκειον πούσιν, Καλλίγ. Θάν. Βλ. 147 έπί τής περ-τήτης ταύτης έπεξηγήσεως κατερυρίσασεν ή Εὐφροσύνη.

κατερυρθος-ον [εὐρυρθός] μσν. κ. νεώτ. Λίαν έρυρθός, κατακόκκινος: Θεοφύλ. Σ 15, 39 αἱ δὲ παρειαὶ οὐτε κατερυρθοὶ (γυναικώδες γάρ), -έγινε κατερυρθός εἰς όργήν.

κατερυρθ-όω μσν. ποιῶ τι λίαν έρυθρόν, κοκκινίζω: παθ.: Κ Μανασσ. 42C ύφ' ών Ιαμά-τωνι κατερυρθώθησαν Σίωας αἱ πεδιάδες.

κατερυκάνω έκτεταμ. τ. τὸ κατερυκάνω βλλ., κρατῶ όπίσω, έμποδίζω: 'Ηλ. Ω 218 μή μ' έθέλοντ' ίναί κατερυκάνε.

κατερυκτιός-ή-όν πάπ. ό καθεκτιός, ό περιριζών, άναχαπιζών.

κατερυκός κρατῶ όπίσω, έμποδίζω: 'Ηλ. Ζ 518 μάλα δι' σε και έσώμενον κατερυκός, 'Οδ. Α 315 μή μ' έπι νῦν κατέρυκε λιλαϊόμενόν περ όδοιο, 'Ομογ. 467 μηδένα . . άέκοντα μένειν κατέρυκε' οπαν.ν. 'Αττικώς: 'Αριστ. Σφ. 601 τών άγαθών

οἶων άποκλείεις και κατέρυκει' κ. παθ.: 'Οδ. Α 197 ζώος κατέρυκεται ευρέει πόντῳ.

κατερύω, Ιαν. κατειρύω, αυνήθ. έν τή 'Οδ. έπί πλοίων, καθέλω, σύρω έκ τής έρηας εις τήν θάλασσαν: 'Οδ. Ε 261 τήν γε κατέρυσαν εις άλα δῖαν, 'Ηρ. 8, 96 κατειρύσαντες εις Σαλαμίνα τὰ ναυήγια κ. παθ.: 'Οδ. Θ 151 άλλά τὸ πῶν ναῦς τε κατέρυσται' 2) έπί τών μαστῶν τής άγέλαδος, κίμωνά τε καταρρύση γάλα, άμύλα: Νίκ. Θερ. 552 κατέρυσε οδοθα μόσχου [σχόλ. «καταρρύσαι έποίησεν»] 3) άναφορ. πρὸς τόξαν, έλκω, έντείνω: Μελέαγρ. ΑΠ 9, 16 έρως τρία τόξα κατέρυσεν [κώδ. κατήρυσεν] 4) έπί τού πανίου πλοίου, άνοίγω, έκτείνω: 'Απολλ. Ρ. 2, 931 κώδ δ' άρα λαίφρος έρυσσάμενοι.

κατέρχομαι άποθ. κ. νεώτ., μέλλ. κατελεύσομαι [π. τοῖς δοκίμοις 'Αττ. κίτειμι κ. παρσι. κατήειμι], άόρ. κατήλυθον κ. κατήλθον [δωρ. ύποτ. κατένθη, μτχ. άορ. κατένθων κ. παρσι. κατηνθικός], παρσι. κατελήλυθα, έρχομαι κάτω, καταβαίνω, άπό τόπου ύψηλοῦ βαίνω πρὸς τὰ κάτω: 'Ηλ. Υ 125 πάντες δ' 'Οδύλυμιο κατήλθομεν, κατέρχομαι άπό τού βουνοῦ - τὸ βουνόν, - κατέρχομαι τήν κλίμακα - δια τής κλίμακος' δδ. κ. έρχομαι άπό χώρας βροχίας εις χώραν κειμένην νοτιώτερον: κατήλθον εκ Ρωσίας πολλοὶ πρόσφυγοι || έν φρ. μτ. λ. αμηναν. μεταστάσεως άπό τής ζωής, καταβαίνω εις τόν τάφον, εις τόν κάτω κόσμον: 'Ηλ. Ε 284 κείνων γε Ιδοίμιν κατελθόντ' Αἰδοῖς εἰσω, Εὐρ. 'Ηρ. 1101 οὐπὼ κατήλθον αὐθίς . . εις 'Αἰδοῦ' σπαν. μτ. αἰτ.: 'Αριστ. φ. άπ. 198, 2 τίς . . σκότου πύλας έπλη κατελθίν'; || μεταβαίνω άπό μεσογείου χώρας εις παραλίαν: 'Οδ. Α 303 αὐτάρ έγών έπι νηῖα θοήν κατελεύσομαι, ΚΔ Πρ. 15, 1 και τινες κατελθόντες άπό τής 'Ιουδαίας (εις 'Αντιόχεια)' 2) μτ. αἰτ. μετοβαίνω, έρχομαι που: 'Οδ. Ω 115 εκείθεν κατήλυθον ύμέτερον δῶ' μτγν. κ. νεώτ. μτ. έμπροθ. διορ.: ΚΔ Πρ. 8, 5 Φίλιππος δὲ κατελθὼν εις πόλιν τής Σαμαρείας εκήρυσσεν, - πολλοὶ εκ τών επαρχίων κατέρχονται εις τήν πρωτεύουσαν || κ. άπόλ. [ένν. εκ τών συμφραζόμενων τόπου καταβάσεως]: ΚΔ Πρ. 8, 15 τινες καταδάντες προσηύξαντο' 3) μτφ. κ. νεώτ. έπί αγαθῶν ή δεινῶν, άνωθεν, έξ οὐρανόσ, θεόθεν έρχομαι, δδ. παρεχομαι ή έπιοκλήτω: ΚΔ 'Ισκ. 3, 15 οὐκ έστιν αὐτῇ ή σοφία άνωθεν κατερχομένη, άλλ' έπίγειος, - τὸ πνεῦμά τὸ άγιον κατελθόν εις τούς άποστόλους, - ή μάθησις δὲν κατέρχεται οὐρανόθεν' 4) κ. νεώτ. έπί πραγμ., έρχομαι, βαίνω, ρέπω, τείνω, πιπτο, κυλώ, κρημνίζομαι πρὸς τὰ κάτω: 'Οδ. Ι 484 εκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχόμενης ύπό πτέρης, 'Ηρ. 2, 19 κατέρχεται μὲν ό Νεῖλος πληθύνων, 'Οουκ. 4, 75 κατελθόντας αἰφνιδίου τὸ ρεύματος, Σέξτ. Έμπ. Μαθ. 7, 324, -μεγάλαί χιονοστιβάδες κατήλθον εις τήν πεδιάδα, - ό Δούνασις εκ τών Γερμανικῶν όρέων πηγάζων κατέρχεται εις Εὐξείνιον, - άνεμος ψυχρός κατερχόμενος άπό τής Πάρνηθος, - τὸ θερμότερον κατήλθεν [ήτοι ή έν αὐτῷ ύδράχρονον συσεστάλη, δδ. συνεκδ. ή θερμοκρασία έγινε ψυχρότερη] 5) δδ. νεώτ. μτφ. έπί τιμής, άξίας πράγμ., ύπατιμῳσας, εκπίπτω: αἱ μετοχαί τής τραπέζης κατήλθον, - τὸ χαρτονόμισμα όλων σχεδόν τών κρατῶν κατέρχεται' 6) ειδ. έπί εξορίστων, επανέρχομαι εις τήν πατρίδα μου: 'Ησ. 4, 4 κατήλθον τρώπῳ τοιοῦτῳ εις τήν σφετέρην, Σοφ. 'Αντ. 200 φέρωσ κατελθών, Εὐρ. ΙΤ 39 δς άν κατέλθῃ τινεὺς γῆν' || κ. μτ. παθ. σημ.: 'Οουκ. 8, 63 ύπ' όλιγαρχίας κατελθείν' || νεώτ. γεν. επανέρχομαι εις τήν πατρίδα: μετά μακρόν διαμονήν εις τὸ έξωτερικόν κατήλθεν εις τήν 'Ελλάδα' || όμ. νεώτ. έρχομαι άπό χώρας άλλ-

λῆς εἰς ἐκεῖνην ἐν ἧ διαμένει ὁ λέγων· κατὰ τὴν Ἐπανόστασιν πολλοὶ φιλέλληνας κατήλθον εἰς τὴν Ἑλλάδα· 7) ἐπὶ τόπων, ἔχω κλίσην πρὸς τὰ κάτω, ἔχω καταφέρειαν· τὸ λεκανοπέδιον τῶν Ἀθηνῶν ἡμέρα κἀρχεται πρὸς τὸν Σαρωνικόν· 8) νεῶτ. εἶδ. ἐπὶ πυρετοῦ, μειοῦμαι, ὀλιγοστεύω ὡς ἀμύθ. ὁ πυρετὸς τοῦ ἀρρώστου ἤρχισεν νὰ κατέρχεται· 9) νεῶτ. πρότω τι μειοῦν τὴν ὑπόληψιν ἢ ἀξιοπρέπειάν μου· κατέρχεται εἰς ποταπὰ μέσα.

κατερῶ-ᾶω || μτγν. ἐκχέω, καταχέω, χύνω ἔξω· Στράβ.17,1,38 εἶτα τὸ μελίκρατον κατήρασε, Γαλ.13,53 κατέρων κατὰ τῶν ξηρῶν, Πλούτ.Ἡθ.968D, Πολυδ.7,162 κατέρων τὰν οἶνον· 2) μτφ. ἐπιχύνω, ἐπιρρίπτω· Δημήτρ.302 δυσφημίαν κατήρασε τοῦ δικαστηρίου.

κατερῶ-έω (2) π. Ἄττ. ἐν χρ. ὡς μέλλ. τοῦ ἀορ. κατεῖπον, παρακ. κατεῖρκα, ὀμιλῶ, λέγω ἐναντίον τίνος, κατηγορῶ μτ. γενικ.· Ξεν.ΚΠ1,48 καὶ ἔφασαν κατερεῖν αὐτοῦ· || μτ. γενικ. κ. ἐμ. προθ. αἰ.· Πλάτ.Πολ.595B οὐ γάρ μου κατερεῖτε πρὸς τοὺς τῆς τραγωδίας ποιητὰς· || μτ. γενικ. ἢ ἐμπροθ. διορ. ἐναντίον τίνος· Πλάτ.Θεάγ.125A ἐπειδὴ ἐναντίον ἐμοῦ κατεῖρηκέ σου· 2) μτ. σῖτ. φέγω, μέμφομαι τίνα· Ἡρ.3,71 ἀλλὰ σφεα αὐτὸς ἐγὼ κατερῶ πρὸς τὸν μάγον· || Ἐπιγρ. ἀπολ.· κατερῶ Ἀθηναίσιον· 3) δηλῶ. ἀποφαίνομαι, δημοσιεύω· Πίνδ.Παιάν.6,129 πόθεν κατερεῖν· 4) ὀμιλῶ, λέγω φανερώς, καθαρά· Ἡρ.5,92, ἢ οὐτε σπμανεῖν . . οὔτε κατερεῖν, Ἀριστφ. Νεφ.518 κατερῶ πρὸς γ' ἡμᾶς ἐλευθέρως ἀληθῆ· || κ. παθ. ἐπὶ τῆς ἀληθείας, ὁμολογοῦμαι, διακηρύσσομαι· Ἡρ.6,69 πᾶν ἐς σέ κατεῖρησεται τὸ ἀληθές.

κατέρωτᾶ κτ. σίολ. κρᾶσιν ἀντὶ καὶ ἀτέρωτα [κωδ. Ἀπολλ.Δύσκ. Ἐπιγρ.194,5 ετέρωται καὶ ἄλλοιτε· Σαπφ.1,5 Ἡσ. ἐν λ. κατέρωτα.

κατεσθίω, ποι. κ. μτγν.κατέσθω, μέλλ. κατέδομαι, ἀορ. κατέφαγον, κ. παθ. κατηδέσθην, παρακ. κατεδήδοκα, μτχ. κατεδηδῶς, παθ. παρακ. κατεθῆδεσμαι, ἐπὶ θηρῶν π. Ὁμ. κατατρώγω, καταβροχθίζω· Ἰλ.Ρ.542 λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδῶς [μτ.]· || ἐπὶ ὄψεως· Ἰλ.Β.314 τοῦ ἔλασινα κατήσθιε τετριγυῖας· || ἐπὶ δελφίνος· Ἰλ.Φ.24 μάλα γάρ τε κατεσθίει, ὃν κε λάθρη· || κ. ἐπὶ προσ., τρώγω ἐντελῶς ἢ ἀπλῶς τρώγω· Ὀδ.Α.8 οἱ κατὰ βούς. . ἥσθιον [μτ.], Ἡρ.3,38 Καλατίας . . οἱ τοὺς γονεῖς κατεσθίουσι, Ἀριστφ.Βάτρ.560 οὐδὰ τὸν τυρὸν τὸν χλωρὸν, . . αὐτοῖς τοῖς ταλαύροις κατήσθην, Ξεν.Ἀν.4,8,14 τοῦτους . . καὶ ὠμόους δεῖ καταφαγεῖν· 2) μτφ. καταστρέφω, κατατρώγω, ἀφανίζω· Ἀριστφ. Ἰππ.258 τὰ κινῶα πρὶν λαχεῖν κατεσθίει, Δημ.992 τὰ μὲν ὄντα κατεσθίοντας, Ἀνάξ.ἰππ.1,32 κατεσθίει τὴν πατρῶαν οὐσίαν· 3) διαδιθροῦσσω· Ἰππ. Ἀρχ.Ἰητρ.19 βρέματα κατεσθίειν γνάθους· κ. παθ.· Πλάτ.Φαῖδ.110B λίθιο οὐ κατεδηδεσμένοι ὑπὸ σπηδαῖνος· 4) ἐπὶ νηοῖς ἀνέμου, πνέων ἀπορροφῶν, ἔπραινω· Θεοφρ. ΦΑἰτ.2,7,5 ὅταν πνέη, τοιοῦτόν τι πνέει πόντιον, ὃ τῆ ἄμην τῆ ἐπιφορομένης κατεσθίει καὶ λυμαίνεται τὰ ἀνήθη· 5) παθ. ροκαιοῖζομαι, τρώγομαι· Θεοφρ.ΦΑἰτ.2,5,17· 6) δάκνω· Φιλόστρ.Εἰκ.1,6 κατεσθίει τοῦ πλαισιοῦ τοῦ τοῦς· 7) μτφ. ἐπὶ τύψεως συνειδήτος, μετανοῶς· Λιβάν. Λόγ.29,32 αὐτὰς ἀν ἑμαυτὸν κατήσθιον εἰδῶς ἄ μοι ἐπαλημμέλτο.

κατέσθω ποι. κ. μτγν. τ. τοῦ κατεσθίω βλ.λ.· Αἴτλ.4,240 τάμα σῖκα κατέσθων, Ἀστράφ. Ὁνειρ.68 βότρυς κατεσθίειν.

κατεσκεμμένως ἐπίρρ. μsn. μετὰ περισκέψεως· Κύριλλ.κτ.Ἰουλ.174C ἐμφρόνως τὸ καὶ κατεσκεμμένως.

κατεσκεφάμην ἀορ. τοῦ ρ. κατασκοπῶ βλ.λ. **κατεσκληκα** κατασκελλομαι βλ.λ.

κατεσκληκῶς-υτα-έω νεῶτ. μτχ. ἤρακ. τοῦ ἀχρ. ρ. κατασκελλῶ, σκελετώδης, κἀτίσχνος, **κατεσκολιωμένως** ἐπίρρ. μτγν. κ. σκολιῶς, διεστραμμένως· Ἄντυλ.π. Ὀρειβ.16.

κατεσπευσμένως π-ον νεῶτ. ὁ λίαν ἔσπευσμένος, μετὰ σπουδῆς γενόμενος, βιαστικός.

κατεσπευσμένως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεῶτ. μετὰ πολλῆς σπουδῆς· Πλούτ.Ἡθ.5,22D μὴ τὰσὺ μῆδὲ κατεσπευσμένως.

κατεσπουδασμένως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεῶτ. μετὰ σπουδῆς, ζήλου μεγάλου· Πρωκ.Γέροσ.2,21.

κατεστωῶς ἰων τ. ἀντὶ καθεστῶς.

κατεστωμένως ἐπίρρ. μτγν. ἐναντίως, ἀντιθέτως· Πλούτ. Ἀρέσκ.Φιλ.5,14,2.

κατεσχαρῶ-ὠν π. Ἡσ. ἐπὶ πληγῆς, καλύπτω δι' ἐσχαράς, πέττας.

κατεσφραστῶ [εὐσφραστῶ] κ. νεῶτ. ἐπιπατ. τοῦ εὐσφραστῶ βλ.λ.

κατεσφραγ-ατος [τὸ] [εὐχῆ] κτ. πληθ., αἰ εὐχαί, τὰ ταξίματα· Αἰσχ.Χο.218 καὶ πρὸς τί δῆτα τυγχάνω κατεσφράγτων· 2) αἰ ἄραι, κατάραι· Αἰσχ. Ἐπτ.709 ἐξέξεσεν γὰρ Οἰδίπου κατεσφράγτα· 3) τὰ δι' εὐχῆς καθιερούμενα ἀναθήματα, ἀφιερῶματο, ταξίματα· Σοφ.ΟΤ.920 ἰκέτης ἀφίγμαι τοῖσδε σὺν κατεσφράγμασιν [δ.γρ.].

κατεσφραμονίζω μτγν. ἐπιπατ. τοῦ εὐδαμονίζω βλ.λ.· Ἰώσ.Π1,133,8.

κατεσδοκιμῶ-έω μτγν. λίαν εὐδοκιμῶ, ὑπερβαίνω εἰς τὴν εὐδοκίμησιν, εἰς τὴν καλὴν ὑπόληψιν καὶ δόξαν· Διόδ.33,1 κατεσδοκιμῶς Φαβίου.

κατεσδοκίμῶ-έω μτγν. εἶμαι ἀπολύτως εὐχαριστημένος μετ' ἑπίδοκιμάζω· Σουῖδ. ὁ δὲ κατεσδοκίμας τῶ νεανίσκῳ κατὰ τὴν ἀπάντησιν.

κατεσδρομῶ-έω μsn. ἄνευ προσκόμματος τρέχω· Μετοχ.Ο.537 κατεσδρομεῖν εἰς τὰς ἐνδόξους τῆς τύχης ἐπιβολάς.

κατεῦθω βαρβαρισμός ἀντὶ καθεῦθω βλ.λ. ἐν Ἀριστφ.Θεσμ.1193.

κατεσφραγῶ-έω μsn. ἐπιπατ. τοῦ εὐεργετῶ βλ.λ.· κ. παθ.· Τζέτζ.10,811 παρ' αὐτοῦ κατεσφραγτημένος.

κατεσφραγῶ-έω [εὐήμερῶ] πολὺ εὐήμερῶ, ἀπολαύω τιμῆς καὶ ὑπολήψεως, ἔχω καλὸν ὄνομα παρὰ τινι· Αἰσχ.2,89 ὅτι τῆς πρῆσβιῆς ὧν ἡγεμῶν ἐγὼ, καὶ κατεσφραγῶ παρ' ὑμῖν· || ὑπερβαίνω νῆα κατὰ τὴν εὐήμεριαν, κατὰ τὴν εὐδοκίμησιν· Βασίλ.ἰη.Βουδ.8231 κατεσφραγῶντος τῆς ἀληθείας τοῦ φεῦδους.

κατεσθιτικῶ-έω μτγν. φαῖνον εὐρίσκω τὸ ἀληθές μέρος, ἐπιτυχῶν· Γ1Δ Μακκ.2,14,43 τῆ δὲ πληγῆ μὴ κατεσθιτικῶς διὰ τὴν τοῦ ἀγῶνος σπουδήν.

κατεσθῶ ἐπίρρ. κατ' εὐθέσιν ἐμπρός, ἴσια· Ξεν. Συμπ.5,5 τὸ κατεσθῶ μόνον ὄρωσιν, Λουκ.Δικ. Φων.11 ἐπιτρέπει γε αὐτοὺς κατ' εὐθῶ φέρεσθαι τὰς γλώσσας, Πασα.2,11,3 Σικυδῶνος τὴν κατ' εὐθῶ ἐς Φλιούταν ἐρχομένους· || μτ. γενικ.· Πλούτ.Ἡθ.3B κατεσθῶ τῶν σκυλάκων· 2) ὁ εἰς τὰ ἴδιον πλεύρον, μέρος κείμενος· Ρουφ.π.Παῦλ. Αἰγ.3,45 ὁ κατεσθῶ δίδομος.

κατεύθυνσις-εως [ἡ] νεῶτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κατευθύνω ἢ τοῦ κατευθύνομαι, ἡ φορά, ἡ διεύθυνσις πρὸς ἣν κινεῖται τι· ἐπλεομεν μετὰ κατεύθυνσιν πρὸς ἀνατολάς, γυμναστ. πρόσταγμα ἀλλαγῆ κατεύθυνσεως ἐπὶ δεξιᾶ, -ἐπ' ἀριστερᾶ· 2) κ. μτφ. τὸ σημεῖον πρὸς ὃ τινεῖ, ἡ πορεία ἢ ἀκολουθεῖ προσηπάθεια, σύστημα τι· αἰ νεώτεροι κατεύθυνσις τῆς πολιτικῆς οἰκονομίας ἀφίνον ἐὰρ πεδῖον δρᾶσεως εἰς τὸν κρατικὸν παρεμβατισμὸν, - ἡ ἀγγλικὴ πολιτικὴ ἠλλάξε κατεύθυνσιν.

κατευθυντήρ-ήρος [κατευθύνω] μγν. κ. νεώτ. ὁ κατευθυντής, διορθώνων, εὐθύ ποιῶν τι: Κλῆμ. Ἄλ.138 κατευθυντήρ τῶν ἀμαρτιῶν· 2) νεώτ. σκοπευτικὴ συσκευή κατευθύνουσα οβραδικῶς τὴν σκόπευσιν πολλῶν ὄμοι πυροβόλων.

κατευθυντήριος-ία-ον σχόλ. κ. νεώτ. ὁ χρησιμεύων εἰς τὴν κατευθύνσιν, τὴν πορείαν τινός: ἡ κυβέρνησις ἐγράφει τὰς κατευθυντήριους γραμμάς τοῦ νέου διοικητικοῦ μας· συστήματος· 2) σχόλ. εἰδ. τὸ θηλ. ἡ κατευθυντήρια ἡ στάθμη: Σχόλ. Ἰλ.Ο 410, ΕΜ 740,42.

κατευθύνω [εὐθύνομαι] κ. νεώτ., ποι. ἀπαρφ. κατευθύνεσκον, ποιῶ τι εὐθῶ, ἴσον, φέρω κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν: Ἀριστλ. ΖΠ 710α, 2 κατευθύνειν τὴν πῆσιν, Δίων. Χρ. 13, 18 κατευθύνειν ναῦν τῶν πηδάλω· Ἐπιγρ. βιοτήεις οὐκὰ κατευθύνεσκες ἐν οἴκῳ· κ. παθ.: Πλάτ. Τιμ. 44Β ἀ περιφορὰ κατευθύνόμεναι· 2) διορθῶ, διευθύνω, ὁδηγῶ φροῦς, διοικῶ, δίδω κατευθύνωσι: Πλάτ. Νόμ. 899Α κατευθυνέτω τὰς φύσεις τῶν παίδων· Ἀριστλ. Ζί 61α, 28 κατευθύνειν τὸν ἐλέφαντα τῶν δρεπάνω, Πλούτ. Ἡθ. 20D πρὸς τὰ βελτίονα τῆ κρίσει τοὺς νέους κατευθύνωμεν, -κατευθύνει τὴν ἐξωτερικὴν πολιτικὴν, -κατευθύνει τὸν δῆλον ἐναντίον μου· || νεώτ. κ. παθ. βραῖνα, ἀποβλέπω εἰς ὠρισμένον σκοπὸν: κατευθύνθη πρὸς τὴν θύραν, -κατευθύνεται εἰς τὸ πολιτικὸν στάδιον· 3) ἀπαίτω λόγον παρά τινος, τιμῶρῶ, καταδικάζω: Πλάτ. Νόμ. 945Α κατευθύνει αὐτοὺ τὸν εὐθύνον, Πολυδ. 8, 22·

4) κ. ἀμτβ. διευθύνομαι κατ' εὐθείαν πρὸς τι: ΠΔ Βασ. 1, 6, 12 καὶ κατευθύνωσι οἱ βόες ἐν τῇ ὁδῷ εἰς ὁδὸν Βαιθισάμου, Πλούτ. Ἀλέξ. 33 κατευθύνοντα τῆ πτήσει ἄρθρον ἐπὶ τοὺς πολεμίους· 5) εὐτυχῶ, εὐημερῶ: ΠΔ Σοφ. Σειρ. 29, 18 ἐγγύη πολλοὺς ἀπόλεσε κατευθύνοντας· 6) κ. μτ. γενικ. ἐπιτυχῶν εἰς τὸ πράττειν τι: ΠΔ Κριτ. 12, 6 καὶ οὐ κατευθύνει τὸ λαλήσαι οὕτως·

7) κ. μτχ. οἱ εὐθεῖς, δικαιοί: ΠΔ Σοφ. Σολ. 15, 8 εὐχαὶ δὲ κατευθύνοντων δεκταὶ παρ' αὐτῶ.

κατευθυνσμός (ὶ) μγν. διεύθυνσις εὐθεῖα, διοικήσις, κυβέρνησις: Κλῆμ. Ἄλ. 130 ἔστι δὲ ἡ κατὰ θεὸν παιδαγωγία κατευθυνσμός ἀληθείας εἰς ἐπιπέταν θεοῦ.

κατευθυνόμενος-ὄω μγν. παρατηρῶν τὴν κατάλληλον εὐκαιρίαν πράττειν τι: Πολυδ. 12, 4, 13 κατευκαιρήσας ἀπάγει.

κατευκλήω-ὄω μγν. καθησυχάζω, καταπραύνω: Ἄπολλ. Ρ 4, 1059 κατευκλήσει δὲ (Νυξ) ἰάσαν γαῖαν ὄμως.

κατευκτικός-ή-ὄν εὐχητικός, παρακλητικός, μ. τὸ ἐπίρρ. κατευκτικῶς βλ.λ.

κατευκτικῶς [εὐχόμεαι, εὐχή] ἐπίρρ. παρακλητικῶς, με εὐχάς: Σχόλ. Σοφ. ΑΤ. 831.

κατευκτός-ή-ὄν ἀρχ. λεξ. ὁ ἐπιθυμητός, ἐπιθυμομένος: Ἡσ.

κατευλογῶ-έω μγν. ἐπιπαιτ. τοῦ εὐλογῶ βλ.λ.: Πλούτ. Ἡθ. 66Α οὐκ ἐπαινοῦντος φίλου καὶ κατευλογοῦντος δεομένου.

κατευμαρίζω ἀρχ. λεξ. ἐπιπαιτ. τοῦ ἐμαρίζω βλ.λ.: Ἡσ. «κατευμαρίζοντες, εὐχειρίζοντες».

κατευμεγεθῶ-έω ἀρχ. λεξ. ἐπικρατῶ κατὰ τὸ μέγεθος, καταδυναστεύω, νικῶ, ὑπερβάλλω· Ἡσ. «ὑπερβάλλειν, νικᾶν», Σουῖδ. «καταδυναστεύω»: Παχυμ. Γ 130Ε στρατεύματα οἷά τε δοκοῦντα καὶ μεγάλων δυνάμεων κατευμεγεθῆν.

κατευμορίζω μον. καθιστῶ τινα εὐμενῆ, εὐνουν, ἀρέσκω: Ἰω. Διάκ. 120.

κατευμοιρῶ-έω μον. λίαν εὐμοιρῶ, εὐτυχῶ: ΚΠορφ. 94.

κατευνάζω [εὐνή] κ. νεώτ., ἀδρ. κατηύνασα, παθ. κατηνύσθη, μτχ. παρακ. κατηνύσμενος, γοποθετῶ εἰς τὴν εὐνήν, κλίνην, κοιμίζω, κοιτακοί-

μίζω: Σοφ. Τρ. 93 (Ἄλιον) θυ αἰόλα νυξ... τίκειτε κατευνάζει τε· || ἐπὶ θανάτου: Σοφ. Ἀντ. 822 ἄ με δαίμων... κατευνάζει· || κ. παθ. ἡσυχάζω ἐπὶ τῆς εὐνῆς, κλίνης, πλαγιάζω διὰ νὰ κοιμηθῶ, κατακλίνωμαι: Ἰλ. Γ 448 ἐν τρητοῖσι κατηνύσασεν λεχέουσι· 2) προσδιορίζω τόπον, κατάλυμα: Εὐρ. Ρήσ. 614 ἐκτός αὐτὸν τάξωμεν κατηνύσασεν | προσδιώρισεν εἰς αὐτὸν κατάλυμα ἔξω τοῦ στρατεύματος· 3) μτφ. καθησυχάζω, καταπραύνω, μαλσκόνω, γλυκαίνω: Ἄπολλ. Ρ 1, 1155 κατευνάζειν πόντον, Ὀππ. Κυν. 3, 374 θηρδὶς ἐρωῶν κατευνάζειν, -τὸ φάρμακον μοῦ κατηνύσασε τοὺς πόνους, -ὁ χρόνος κατηνύσασε τὸ μεταξὺ τῶν μίσος· || κ. παθ. καθησυχάζομαι, καταπραίνομαι, μαλσκόνω: Πλούτ. Ἀντ. 36 ὁ Κλεοπάτρας ἔρωσ δοκῶν κατευνάσθαι... λογιμοίς, -κατηνύσθη ἡ ὄργη του· 4) παρέχω εἰς τινα ἀνάπαυσιν, ἀνακούφισιν ὅπου τινος: ΑΠ 7, 278 μόχθων οὐδ' Ἀΐδης με κατηνύσασεν· 5) ρηματ. π. κατηνύσας, κατευνασμός, κατευναστήρ, κατευναστήριος, κατευναστής, κατευναστικός.

κατευνάσις-εως [ἡ] [κατευνάζω] ἰδ. ὄργ. τοῦ κατευνήσις βλ.λ., κοίμησις, πράυσις.

κατευνασμός (ὶ) μγν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ κατευνάζειν, κατακοίμησις: Πλούτ. Ἀντ. 36 κατευνασμός... ἀνεγέρσει εἰ θεοῦ! 2) μτφ. ἡ καθησυχασίς, καταπραύνσις, μαλσκόνη: ὁ κατευνασμός τῶν παθῶν - τῆς διχονοίας.

κατευναστήρ-ήρος μγν. κ. μον. ὁ κατευνάζων, ὄθ. συνεκδ. ὁ θαλαμηπόλος, κτ. πληθ.: Ἀγαθ. 1, 19, Νικ. Χων. 133Α τοῖς κατευναστέησι καὶ θαλαμηπόλοις εὐνούχοις.

κατευναστήρια [ἡ] σχόλ. ἡ κατευνάζουσα: Σχόλ. Ἰλ. Ο 410, ΕΜ 740,42.

κατευναστής (ὶ) [κατευνάζω] μγν. κ. νεώτ. ὁ ὄδηγὸς εἰς τὴν κλίνην, θαλαμηπόλος: Πλούτ. Ἀλέξ. 40 τρίπας δὲ καὶ κατευναστές περιγομνοῦς, Θεμιστ. Λόγ. 10, 138Α· 2) κ. μτφ. ἐπὶ τοῦ Ἐρμού ὄδηγοῦντος τοὺς νεκροὺς εἰς τὸν Ἄδην: Πλούτ. Ἡθ. 758Β κατευναστής καὶ ψυχοποιός· 3) ἰσηρέτης, θεράπων: αὐτ. 945D οἱ τοῦ Κρόνου κατευνασταὶ καὶ θεράποντες· 4) νεώτ. ὁ κατευνάζων βλ.λ. 3), ὁ πρᾶτων.

κατευναστικός-ή-ὄν [κατευνάζω] μγν., μον. κ. νεώτ. ὁ ἐπιτήθειος εἰς τὸ κατευνάζειν, κοιμίζειν, καταπραύνειν, καθησυχάζειν: Εὐμόθ. 1424, 6 κατευναστικὸν ἐπιτραπέζου βοῆς, -φάρμακον κατευναστικὸν τῶν νεύρων, -λόγοι κατευναστικοί· 2) ἐπὶ λόγου, ποιήματος, ἐπιθαλάμιος: Μέν. Ρήτ. 405S κατευναστικός λόγος, ποιήμα.

κατευναστικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον προκαλοῦντα κατευνάσιν, καθησυχαστικῶς, καταπραυντικῶς.

κατευναστρία [ἡ] [κατευνάζω] μον. κ. νεώτ. ἐπιθέτων θαλαμηπόλου, ἡ ὄδηγος πρὸς κοίμησιν: Εὐμόθ. 1943, 58 κατευναστρία τῶν βασιλέων, Νικ. Χων. 69D τῶν προκοίτων καὶ κατευναστρίων γυναικῶν· 2) ὁ προκαλὼν τὸν θάνατον: αὐτ. 168Α κίλιξ ζωῆς κατευναστρία· 3) νεώτ. θηλ. τοῦ κατευναστήρος βλ.λ. 4).

κατευνήσις-εως [ἡ] [κατευνάω] μγν. ἡ κατακοίμησις, καταπραύνσις: Ἰαμβλ. Πυθ. 285 ἀνέμων βιβαίων χαλαζῶν τε χύσεως κατευνήσεις.

κατευνητήρια [ἡ] [κατευνάω] μγν. ἡ κατευνάστρια, καταπραύνουσα: Νδων. Δ 33, 225, Παῦλ. Σιλ. 578 πάσης κατευνητήριαν ἀνάγκης.

κατευνώ-άω κατευνάω, βάλω τι νὰ κοιμηθῆ, κοιμίζω: Ἰλ. Ε 245 ἄλλον μὲν κεν ἐγὼ γε θεῶν αἰεγενετῶν βρεῖα κατευνώσαιμι· κ. παθ.: Ὀδ. Δ 414 τὸν μὲν ἐπὶν δὴ πρῶτα κατευνήσθη ἴδυσθε· 2) μτφ. ἐπὶ αἵματος, τὸ σταματημένον: Σοφ. Φιλ. 699 αἰμάδω... ἥπιοισι φάλλοις κατευνήσειν.

κατευόδιον (τό) νεώτ., δημ. καταυόδιο ως εχρή, καλή ὁδός, καλὸ ταξίδι, καλή ἐπένδυσις: σὰς εὐχομαι κατευόδιον, - καλὸ σοι καταυόδιο.

κατευοῶ-ᾶω [εὐοῶ] μτγν, κ. νεώτ., δημ. κατευοῶν κ. καταυοῶν, νεώτ. ὄροφ. κατευοῶσα κ. παθ. κατευοῶσθην, εὐοῶδὸ βλλ. : ΠΔΚριτ. 18,5 **κατευοῶ** ἢ ὁδὸς ἡμῶν ἢν πορευόμεθα ἐπ' αὐτήν [ἔδ.γρ. εὐοῶσι] 2) προξενῶ εὐτυχίαν: ΠΔ Ψαλμ.67[68],20 καὶ κατευοῶσαι ἡμῖν ὁ θεὸς τῶν σωτηρίων ἡμῶν, Μάρκ. Ἐρ.181 εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν κατευοῶν καὶ δυναμῶν κ. παθ. : ΠΔ Σοφ. Σολ.17,23 λαβόντες ὄψα ἀδίκως ἐν κόλποις οὐ κατευοῶνται ὁδοί 3) μσν. κ. νεώτ. συν-οδεύω τινά ἀποχωροῦντα, ξεδναίω: Χρον.Μορ. 1231 τὸ πᾶς ἐκατευόδωσεν, ἀφοῦτο ἀπῆλθε ἐκεῖθεν, - τὸν κατευοῶσασαν ὁλοι οἱ φίλοι || κ. παθ. : κατευοῶσθη ὑπ' ὄλων τῶν συγγενῶν του.

κατευόδιωμα-ατος [τό] [κατευοῶ] μσν., δημ. **καταυόδιωμα** καθοδήγησις, ὁθ. κανὼν τῆς ζωῆς: Λιβ.Ροδ.1497 καὶ τὸ εἶχα εἰς κατευόδιωμαν, ἰδοὺ ἐπαράστρεψά το 2) δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κατευοῶδ βλλ.3).

κατευόδιως-εως [ἡ] [κατευοῶ] γλωσσ., μσν. κ. νεώτ. ἐπιτυχία, πρόοδος, καλή ἐκβασις ἐπιτηρήσεως: Διδάτ. Ἀτταλ. ἐν Σάθ.1,42 καὶ ὑψώσεως τροπαίων καὶ κατευοῶσεως καὶ νίκης τοῦ στρατοπέδου 2) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ κατευοῶδ βλλ.3).

κατευορκῶ-έω ὁμνύω, ὀρκίζομαι ἀληθῶς, ὀρθῶς καὶ ἐπισημῶς: Ἀριστ.Ρητ.1406α, ἰσπορικῆσαντας καὶ κατευορκήσαντας.

κατευαῖθῶ-έω μτγν. καταναλίσκω εἰς εὐπάθειαν, καθηδύπαθῶ κ. παθ. : Φρύν. ἐν ΑΒ 47,1 κατευαῖθημα, καταναλωμένα καὶ διασπορημένα εἰς εὐπάθειαν.

κατευοιῶ-έω μσν. κατευεργετῶ, κάμνω μεγάλου καλὸ: Ἰζέτς.3,638.

κατευορῶ-έω [εὐπορῶ] μτγν. ἔχω μεγάλην εὐπορίαν, ἔχω ἀρκετὰ μέσα ἐναντίον τινός, εὐπορῶ: Διδό. Σ 17,45 κατευορῶντες τοῖς βοηθήμασι.

κατευορῶ μτγν. πολὺ εὐτόνω: ΕΜ 482,10 τῆς χαρᾶς αὐτῶ τοὺς ἀνανηυστικῶς πόρους κατευορῶσῃς || ἐκτείνω, μεγαλοποιῶ: Κύριλλ. κ. παθ. Ἦσ. «κατευορῶνται, μεγαλύνεται, πληθύνεται».

κατευοχοῶ-έω [εὐστοχοῶ, στόχος] μτγν. κ. μσν., ἐπιτατ. τοῦ εὐστοχοῦ βλλ., εὐστοχῶς βόλλω εἰς τὸν σκοπὸν, ἐπιτυχᾶν: Διδό. Σ 2,5 κατευοχοῖεν ἐν πᾶσι, Σέργ.Μακρ. ἐν Σάθ.3,362 κατευοχοῖσας δὲ ἐν πολλαῖς ταῖς πράξεσι || κ. ὁπολ. : Πλούτ.Αἰμ.19 τὸν μὴ βάλλοντα κατευοχοῖεν.

κατευοελίζω μτγν., ἐπιτατ. τοῦ εὐτελιζῶ βλλ., ποιῶ τὴ τελείως εὐτελεῖς, ζευτελιζῶ: Πλούτ.Ἠθ. 1097C τὰς Μιλτιάδου πράξεις ὑπὸ πόδας τιθεμένοιο καὶ κατευοελίζοντος, Σχολ.Εὐρ. Ὀρ.Α14.

κατευονω-έω [εὐτονω, τόνος] ἐπιτατ. τοῦ εὐτονω βλλ., δύναμαι νὰ πράξω τι, μτ. ἀπαρφ. : Ἰνπ.Ἐπιδ.17 2) ὁπολ. εἶμαι καλῶς συγκεκριμένος: Φιλ.Βελον.71,24.

κατευορπιζῶ φέρω τὴ εἰς τάξειν, διεθετῶ, τακτοποιῶ: Ἀριστ. Ἐκκλ.510 ταῦτας κατευορπιζε, Σεν.ΚΠ 8,6,16 ταῦτα πάντα κατευορπιζῶ.

κατευοχῶ-έω [εὐτοχῶ] εἶμαι ἀπολύτως εὐτυχῆς, εὐτυχῶ, προκίχθω, ἐπιτυχᾶνω πλήρως: Ἀριστ.ἨΕὐδ.1229α,19, Φιλῶδ.Ρητ.1,1325, Πλούτ.Σεργ. 18 τὰ πλεῖστα κατευοχῶσιν ἑδδοκί κ. παθ. : Διδό. Σ 20,46 τούτων ἐν ὀλίγαις ἡμέραις κατευοχῶντων.

κατευοφημίζω [εὐφομηζῶ] ἀρχ. λεξ. κατευοφημῶ βλλ., ἐγκωμιάζω: Ἦσ. ἐνλ. Τραυσὸς τοὺς τελευτῶντας κατευοφημίζουσιν.

κατευοφημῶ-έω [εὐφομηῶ, φήμη] μτγν. μετ' ἐπαί-

νων καὶ εὐφομιῶν προσφωνῶ, ἐξαίρω τινά, ἐπευφημῶ, μτ. αἰτ. ἀντικειμ. : ΠΔ Μακκ.3,7,13 τότε κατευοφημῶσάντες αὐτόν, Πλούτ.Κικ.9 καὶ πολλὰ κατευοφημοῦντες αὐτόν, Θεοφύλ.Σ 210B τῶν δῆμων κατευοφημοῦντων τὸν τύραννον κ. παθ. : Διον. Ἀλ.Ρωμ.3,18κατευοφημοῦμενοι ὑπὸ τοῦ δγλου 2) ὁπολ. ἐπαινετικῶς ἐκφράζομαι περὶ τινός, ἐγκωμιάζω, ἀπολ. : Πλούτ.Ἠθ.487B τὸ κατευοφημοῦν, Πάπ. περὶ τὰς ἰδίας πατριδος πολλὰ κατευοφημῶκα.

κατευοφραίνω [εὐφραίνω] μτγν., μσν. κ. νεώτ., μέλλ.-ανῶ, ὄροφ. κατευοφρανα, πάπ. κ. νεώτ. κατηφρανα, μσν. κ. νεώτ. μέσ. κατευοφραίνομαι, παρσι. κατηφωρᾶνῶμην, νεώτ. ὄροφ. κ. κατηφωρᾶνθην, λίαν, μεγάλως εὐφραίνω βλλ., πολλὴν παρέχω τινὶ εὐφροσύνην, τέρψιν: Λοκ. Ἐρωτ.1 πᾶνυ δὴ με ἢ τῶν ἀκόλαστον σου διηγημάτων .. πειθῶ κατευοφρανε || μέσ. αἰσθάνομαι πολλὴν εὐφροσύνην, τέρψιν, χαρὰν: Θεοφύλ.Σ 69B ἰλαρῦνετό τε καὶ κατηφρανετό, - κατευοφρανημεν ἐκ τῆς εἰδήσεως τῆς προαγωγῆς σου.

κατευοχειρίζω [εὐχειρίζω] γλωσσ. κ. καταχειρίζω καθιστῶ τὴ εὐχειρίατον, εὐχερῆς, ὁθ. ἀπαλλάσσω δυσχερεῖων Ἦσ. «κατευοχειρίζοντες, εὐμαρρίζοντες» Φώτ.Σουῖδ. «κατευοχειρίζω».

κατευοχειρίζω λεξ. ἄ. κατευοχειρίζω βλλ.

κατευοχῆ προσεχῶ: Αἰσχ.Χο.477 ἄλλα κλύοντες μάκαρες χθόνιοι τῆσδε κατευοχῆ, Πλούτ. Δίων 24, Ἐπιγρ. κατευοχῆ καὶ σπουδαί.

κατευοχομαι [εὐχομαι, εὐχῆ] ἀποθ. μέλλ. κατευοχομαι, μτ. ἀπαρφ. εὐχομαι ἐνθέρμῶς, προσεῦχομαι: Ἦρ.1,132 τοῖσι Πέρσῃσι κατευοχεται εὐ γίνεσθαι, Εὐρ.ΙΑ 1186 τί σοι κατευοχῆ τάγαθόν [ἡ] δὴλ. γενέσθαι || μτ. αἰτ. κ. ἀπαρφ. : Αἰσχ.Χο.139 ἔλθειν δ' Ὀρέστην δεῦρο σὺν τύχῃ τινὶ κατευοχομαί σοι || μτ. ὁστ. προσεῦχομαι εἰς τινα: Αἰσχ.Χο.88 πῶς κατευοχομαι πατρί, Ἄθην.Ι3,5731: καὶ οἱ ἰδιῶται δὲ κατευοχονται τῇ θεῷ 2) ἐπιπροσ. μτ. αἰτ. κ. ἀπαρφ. παρακαλῶ, ἰκετεύω. Θεοκρ.2,71 καὶ μ' ἄ Θεοχειρίδα Θρᾶσσο .. κατευοχάστο .. τὰν πομπὰν θάσασθαι || κ. ὁπολ. κάμνω προσεχὴν ἢ εὐχὴν, προσεῦχομαι: Ἦρ.2,40 κατευοχάμενοι, Αἰσχ. Ἀγ.1250 σὺ μὲν κατευοχο || Ἐπιγρ. μτ. γενικ. δεῖομαι: κατευοχομαι τῶν ἱερῶν 3) μτ. γενικ. προσ. ἐν κακῇ σῆμ. εὐχομαι, προσεῦχομαι ἐναντίον τινός, ἐκφέρω κατῶρας: Πλάτ.Πολ.393Α κατευοχέσθαι τῶν Ἀχαιῶν πρὸς τὸν θεόν || κ. μτ. αἰτ. πράγμ. : Αἰσχ.Ἐπ.633 πόλει ὄσας φράται καὶ κατευοχεται τύχας, Πλούτ. Νόμ.12 καὶ κατευοχάμενοι πολλὰ καὶ δεινὰ καθ' αὐτῶν || κ. μτ. αἰτ. κ. ἀπαρφ. : Σοφ.ΟΤ 246 κατευοχομαι δὲ τὸν δεδρακότα κακὸν κακῶς νιν ἄμωρον ἐκτρίψαι βίον, Πλάτ.Πολ.394Α κατευοχέτο ἴσαιο τῶν Ἀχαιοῦ τὰ ἄ δάκρυα τοῦ ἐκείνου βλεῖσθαι || κ. ὁπολ. : Εὐρ.ΙΤ 536 μὴ δὲν κατεύοχου, Πλάτ.Νόμ.934Ε ἐκ γὰρ τοῦ κατεύοχέσθαι 4) κομπάζω, μεγαλαυχῶ, καυχῶμαι. μτ. ἀπαρφ. μέλλ. : Θεοκρ.197 τὴ θην τὸν Ἐρωτα κατευοχο, Ἀδάφι, λυγιζέτω.

κατευοχομαι-έομαι [εὐχομαι, εὐχῆ] ἀποθ. λίαν εὐχομαι, εὐθυμῶ: Ἦρ.1,216 ἐφῆσταντες δὲ τὰ κρέα κατευοχοῦνται, Στράδ.3,3,7 οἶνον δὲ γινόμενον ταχὺ ἀναλίσκουσι κατευοχοῦμενοι μετὰ τῶν συγγενῶν 2) μτγν. ἐνεργ. παρέχω εὐχίαν, φιλεῶ τινά: Ἰώσ.Α11,6,1 κ. παθ. : Ἰώσ.Α1 6,1,3, Κλήμ. Ἀλ.172 ἰχθύσι κατευοχῆσε τοὺς μαθητὰς κ. παθ. : Ἰώσ.Α1 6,13.

κατεφάλλομαι [ἀλλομαι] ἀποθ. ἐφορμῶ, ηη-δῶ πρὸς τὰ κάτω, ἐναντίον τινός: Ἰλ.Α 94 ἐξ ἠπῶν κατεπάλλμενος ἀντίος ἐν. : ἔδ.γρ.1 2) ἀρπαζῶ, σαρῶν: Ἀπολλ.Ρ 2,583 ὄμορα νηὸς ὑπὲρ πάσης κατεπάλλμενον, Ὀππ.Κυν.3,2 3) ηηδῶ:

ων καὶ εὐφομιῶν προσφωνῶ, ἐξαίρω τινά, ἐπευφημῶ, μτ. αἰτ. ἀντικειμ. : ΠΔ Μακκ.3,7,13 τότε κατευοφημῶσάντες αὐτόν, Πλούτ.Κικ.9 καὶ πολλὰ κατευοφημοῦντες αὐτόν, Θεοφύλ.Σ 210B τῶν δῆμων κατευοφημοῦντων τὸν τύραννον κ. παθ. : Διον. Ἀλ.Ρωμ.3,18κατευοφημοῦμενοι ὑπὸ τοῦ δγλου 2) ὁπολ. ἐπαινετικῶς ἐκφράζομαι περὶ τινός, ἐγκωμιάζω, ἀπολ. : Πλούτ.Ἠθ.487B τὸ κατευοφημοῦν, Πάπ. περὶ τὰς ἰδίας πατριδος πολλὰ κατευοφημῶκα.

κατευοφραίνω [εὐφραίνω] μτγν., μσν. κ. νεώτ., μέλλ.-ανῶ, ὄροφ. κατευοφρανα, πάπ. κ. νεώτ. κατηφρανα, μσν. κ. νεώτ. μέσ. κατευοφραίνομαι, παρσι. κατηφωρᾶνῶμην, νεώτ. ὄροφ. κ. κατηφωρᾶνθην, λίαν, μεγάλως εὐφραίνω βλλ., πολλὴν παρέχω τινὶ εὐφροσύνην, τέρψιν: Λοκ. Ἐρωτ.1 πᾶνυ δὴ με ἢ τῶν ἀκόλαστον σου διηγημάτων .. πειθῶ κατευοφρανε || μέσ. αἰσθάνομαι πολλὴν εὐφροσύνην, τέρψιν, χαρὰν: Θεοφύλ.Σ 69B ἰλαρῦνετό τε καὶ κατηφρανετό, - κατευοφρανημεν ἐκ τῆς εἰδήσεως τῆς προαγωγῆς σου.

κατεφάλλομαι [ἀλλομαι] ἀποθ. ἐφορμῶ, ηη-δῶ πρὸς τὰ κάτω, ἐναντίον τινός: Ἰλ.Α 94 ἐξ ἠπῶν κατεπάλλμενος ἀντίος ἐν. : ἔδ.γρ.1 2) ἀρπαζῶ, σαρῶν: Ἀπολλ.Ρ 2,583 ὄμορα νηὸς ὑπὲρ πάσης κατεπάλλμενον, Ὀππ.Κυν.3,2 3) ηηδῶ:

Νόνν.Δ 48,614 οὐρανόθεν κατεπάλμενος' πρβλ. καταπάλλομαι.
κατεφθός-όν μτν. ὁ βεδρασμένος: Φιλοῦμ.π. 'Αέτ.9,12.

κατεφίσταμαι |έφίσταμαι| μέσ. μτν., ὁδρ. β' κατεπίπτην, ἔξεγειρομαι ἐναντίον τινός: ΚΔΠρῶξ. 18,12 κατεπίστησαν.. οἱ 'Ιουδαῖοι τῷ Παύλῳ.
κατεχάρης (ῶ) δημ. ὁ γνώστης, ὁ κάτοχος τέχνης τινός ἢ εἰδικῆς γνώσεως: Βλαστ.Συνμ.126.
κατεχθίζω ἀρχ. λεξ. κατεχθραίνω βλλ.: 'Ἡσ. «κατηχθίζετο' ἔμισεῖτο».

κατεχθραίνω μτν. σφῶδρα μισῶ τινά: 'Ιουλ. Λόγ.5,171B οὕτω καὶ τὸν Ἄττιν οὐ κατεχθραίνουσα μετὰ τὴν ἔκτορην ἢ μήτηρ λέγεται.

κατεχθίω (ῆ) δημ. ἢ ἐπίνωσις: 2) γνώσις, ἐμπεῖρα ἐν τέχνῃ τινί, εἰδημοσύνη.

κατεχίνω (ῆ) νεώτ. τὸ κύριον συστατικὸν δεφικῶν τινῶν ὄλων.

κατεχίζω ἀρχ. λεξ. Ἰσχυρῶς κρατῶ, ἀναχακίζω: 'Ἡσ. «κατεχίζασας κατασχῶν».

κατεχθλή (ῆ) νεώτ. γημ. διῶδρική φαινόλη λαμβανομένη δι' ἀποστάξεως τοῦ κατεχοῦ βλλ.

κατεχομένη (τῶ) μτν. τὸ κνέειν: ΨΔιοσκ.4,78.

κατεχοῦ (τῶ) νεώτ. βοταν. εἶδος τοῦ φυτοῦ ἀρέκα βλλ.

κατάχω κ. μον., νεώτ. κ. δημ., μέλλ. καθεξῶ κ. κατασχῶ, ὁδρ. κατέχων κ. ποι. κατέσχεθον, γ' ἐν. ἔπ. κάσχεθε κ. ἀολ. κατέσκεθε, προστ. κατάρχες κ. βραδύτερον κατάρχε, κρατῶ Ἰσχυρῶς, ὡς μτβ.: 'Ἡσιόδ.Θ 575 κατακρήνην δὲ καλύπτρην.. χεῖρσσι κατέσχεθε: 2) κρατῶ ὅπισω, κατακρατῶ: 'Ἰλ.Ο 186 εἰ μὲ.. βῆ ἀέκοντα καθέξει, 'Οδ.Ο 200 μὲ μ' ὁ γέρων ἀέκοντα κατάρχησ' ἐν' ἑσφω, Πινδ.Ν 10,6 ἐν κουλῶν ἔξῳς κατασχόισα: 3) ἐμποδίζω, ἀναχακίζω, συγκρατῶ, κρατῶ τὰ ἡνία, ὀθ. κυβερνῶ: 'Ἡρ.6, 129 Κλεισθένης δὲ.. κατεῖχε ἐωύτων, Αἰσχ.Πέρσ. 190 | δύο γυναικί | παῖς δ' ἔμος μῶν κατεῖχε, Θουκ.1,130 κατέχων τὴν δῖονασις οὐκ ἀδύνατο, Πλάτ.Φαῖδ.117D ἐπειδὴ οὐχ οἷός τ' ἦν κατεῖχεν τὰ δάκρυα, Γαλλ.8,407 κατέχων οὐρον' κ. παθ.: συγκρατοῦμαι, ἐμποδίζομαι: 'Ἰππ.Ἐπιδ.5,50 γλώσσα κατεῖχτο, Πλάτ.Πολ.524C ἐπιθυμίας.. κατεχομένης βίῃ: 4) παθ. ὑποκρөөουμαι, εἶμαι ἐξ ὑποκρөөουσεως δεδεμένος: 'Ἡρ.1,29 ὀρκίσι γὰρ μεγάλοισι κατεῖχοντο, Πάπ. ἐάν δὲ μὴ κυρωθῶ, οὐ κατασχεθῆσομαι τῇ ὑποσχέσει: 5) παθ. ἐπι ἔθνοσι, τηροῦμαι ὑπόδουλος, ὑποτάσσομαι: 'Ἡρ.1,59 τὸ Ἄττικόν κατεχομένον τὸ καὶ διασπαρμένον: 6) κρατῶ τινά πλησίον μου: 'Ἡρ.6,128 κατέχων ἐνιαυτὸν | τοὺς μνηστήρασι, Ξεν.Ἀπομν. 2,6 | ἑπάρδοσσι κατεῖχον, ὡστε μὴ ἀπιναί: | κ.παθ. κρατοῦμαι, μένω, βραδύνω, ἀργοπαρῶ: 'Ἡρ.8,117 (Πέρσῃ) ἐνταῦθα δὲ κατεχομένοι, Σοφ. Τρ.249 τὸν πλείστον ἐν Λυδῶσι χρόνον κατεῖχεται: 7) μτ. γενικ. ἔχω ὑπὸ τὴν κατοχὴν μου, εἶμαι κήριός τινος: Ἀριστ.Κατ.ῤα.6 τῶν ἐπιστημῶν μὴ πᾶν κατέχω, Διδόξ.Σ 12,82 τῆς παραποταμίας βίῃ κατέχων, Ἡρωδιδ.Ἰστ.1,15,1 μηκίται κατέχων ἑαυτοῦ, ΠΔ Μακκ.1,627 καὶ οὐ δυνήσθαι τοῦ κατασχεῖν αὐτῶν: 8) συνήθ. ἐπὶ ἀρχόντων, ἔχω ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου, ἐξουσιάζω: Εὐρ.Ἐκ.81 τὴν χιωνῶδη Θρησκὴν κατέχει, 'Ἰσοκρ.12,242 σφῶν ἐπερ ἄν ἀπαξ κατάρχῃσι: 9) κ. νεώτ. ἐπὶ ἰδιοκτησίας, ἀπολάω τῆς κατοχῆς τινος, ἔχω ὑπὸ τὴν κατοχὴν μου: Πάπ.κρατεῖν ὧν κατεσχῆκασι κλήρων, ΚΔ Κορ.2,6,10 οἱ μὴδὲν ἔχοντες καὶ τὰ πάντα κατέχοντες, - κατέχει τὸ κτήμα - τὴν κληρονομίαν: 10) νεώτ. παθ. εἶμαι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν, ὑπὸ τὴν κατοχὴν τινός: ἢ πόλις κατεῖχεται ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ, - εὐρεῖ τὸ κτήμα του κατεχόμενον ὑπὸ ἄλλου: 11) νεώτ.μτφ. τὸ παθ. ἐμφοροῦμαι

ἀπὸ τι: κατέχεται ἀπὸ μεγαλομανίαν: | σημασιολογία κ. ἐνεργ. : τὸν κατεχεν ἐνθουσιασμός: 12) μτ.γενικ. προσακολλῶμαι, κρατοῦμαι: ΠΔ Βασ. 3,1,51 καὶ κατέχει τῶν κεράτων τοῦ θυσιαστηρίου: 13) ὁδρ. κ.'Ἐπιγρ. διὰ μαγικῶν μέσων κρατῶ τινά ἐν καταδῆσῳ, ἀμφοδερῶν: Ἐπιγρ. Μανθίν. καταδῶ καὶ κατέχῳ: 14) πάπ. συλλαβῶν πρὸς φυλάκισιν: 15) κατοικῶ, διαμένω: Σοφ.Ἀντ. 609 κατέχεις Ὀλύμπου μαρμαροῦσαν αἶψαν: | ὄμ. 18. ἐπὶ τὸν θεῶν προστάτων: Ἀριστοφ.Νεφ. 603 Παρνασσῶν θ' ὅς κατέχων πέτρων, Λοκ.Ἀλέξ.10 ὁ Ἄσκληπιός σὺν τῷ πατρὶ Ἀπόλλωνι καθεξεί το τοῦ Ἀθῶνου τείχος: | ὄμ. ἐπὶ τόπου: Εὐρ.Ἰων.222 μέσον ὁμφαλὸν γὰς Φοῖβου κατέχει δόμος: 16) ἐν περιφρ. ἐπὶ νεκροῦ κατέχω θῆκη = κείμαι που, κρατῶ: Αἰσχ.Ἀγ.454 θῆκας Ἰλιάδος γὰς.. κατέχουσι: 17) ἐπὶ ἤχου, ἀπλοῦμαι καθ' ὄλην τὴν ἔκτασιν, πληρῶ, γεμίζω: 'Ἰλ.Π 79 οἱ δ' ἀκαλητῶ πᾶν πεδίον κατέχουσι, Σοφ.Φιλ.10 ἄλλ' ἀγρίαις κατεῖχ' αἶψι πᾶν στρατόπεδον δυσσηφιαῖς κ. παθ.: 'Ἡρ.1,111 οἶκος μὲν πᾶς Ἀρπάγου κλαυθμῶ κατεῖχεται: 18) ἐξ-ακολουθῶ τὰς ῥῶ οὕτως ἢ ἄλλως, ἰδ. μτ. συσταίχ. αἰτ.: Σοφ.Φιλ.690 πῶς ἄρα πανδάκρυτον οὕτω βιοτῶν κατέχεν: 19) ἐξαπλοῦμαι, ἐπεκτείνουμαι ἐν τινι τόπῳ, καλύπτω τόπον: 'Οδ.Ν 269 νῆξ.. δυοφερῆ κατέχ' οὐρανὸν, Αἰσχ.Πέρσ.387 ἡμέρα πᾶσαν κατέσχε γαῖαν, Κρατιν.138 τίνεσ' αὐτὸ πόντον κατέχουσι αὐραὶ κ. παθ.: 'Οδ.1,145 σελένη.. κατεῖχεται δὲ νεφέεσσιν: | ὄμ. κ. μέσ.: 'Ἰλ.Γ 419 Ἐλένη.. κατασχομένη ἐάνφ' καλύψασα τὸ πρόσωπον: | 'Οδ. Γ 361 κατέσχετο χερσὶ πρόσωπα: 20) ἐπὶ τοῦ τόπου, περιῶ, περικαλύπτω, σκεπαζῶ: 'Ἰλ.Γ 243 τοὺς δ' ἤθη κατέχεν φυσίχρος αἶα | πρβλ. 'Ἡρ. 1,67 καὶ πῆμ' ἐπὶ πῆμασι κείται: | κ. ἐν ἐκφρ. ἀπειλῆς: 'Ἰλ.Π 629 πάρος τινά γαῖα καθέσει: 21) κ. νεώτ. ἐπὶ δυστυχημάτων καὶ ἄλλων συμφορῶν, κυριεῶ, τινά, τὸν καταπιεζῶ: 'Οδ.Λ 497 οὐνεκά μιν κατὰ γῆρας ἔχει χειρῶς τὲ πόδας τε, Πινδ.Π 1,96 νόον ἐχθρά Φάλαριν κατέχει.. φάτις, Σοφ.ΟΚ 370 τὴν πάλα γένουσι φθορᾶν, οἷα κατέσχε τὴν σὸν ἀθλιὸν δόμον, Πλάτ.Ἰνπ.Μ 304C ἐμὲ δαιμονία τίς τύχῃ.. κατέχει, Ἡρωδιδ.Ἰστ. 1,12,1 συνέβη δὲ.. λοιμῶδη νόσον κατασχέειν τὴν Ἰταλίαν, - τὸν κατέχει ἀνίατος ἀσθένεια - μεγάλη λύπη διὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του' κ. παθ.: Πλάτ.Νόμ.858A ὑπὸ μεγάλης ὀνάνγκης κατεχόμενοι, - κατέχεται ὑπὸ νευρασθενείας' νεώτ. ἐπὶ ἔρωτος: κατέχεται ὑπὸ σφοδροῦ ἔρωτος: 22) ἐν καλῇ σημ., ἔχω, κρατῶ τινά εἰς τι ὠφέλιμον, ἐχάριστον: Πινδ.Ο 7,10 ὁ δ' ἄλβιος, δν φάμαι κατέχον' ἀγαθαί, Ἀριστοφ. Ὀρν.1726 μεγάλας κατέχουσι τύχαι γένος ὀρνίθων διὰ τόνδε τὸν ἀνδρα, Ἡρωδιδ.Ἰστ.2,5,1 τοιαύτης δὲ εὐμεραίας καὶ εὐταξίας κατεχοῦσης τὸν βίον: 23) κ. νεώτ. ἐπὶ ασοβαρῶν γεγονότων, περιστάσεων, ἐπισυρῶ, ἀπασχολῶ τὴν προσοχὴν τινος: 'Ἡρ.6,40 ἄλλα τῶν κατεχόντων προημάτων χαλεπώτερα, Σοφ.Αἰ.142 μεγάλοι ὀρυθοὶ κατέχουσι' ἡμᾶς ἐπὶ δυσκλείῃ | μᾶς ἀπασχολοῦν φθυροῖι, Φιλόστρ. Ἀπολλ.8,15 φήμης ἀθρόας κατεχοῦσης τὸ Ἑλληνικόν, - τὸν κατέχει περιέργεια διὰ τὸ σκάνδαλον - ζήλος διαβάθην: | νεώτ. κ. παθ. κατέχεται ὑπὸ περιεργείας - ὑπὸ ζήλου: 24) καταλαμβάνω, κυριεῶ ὡς κατακτητής: 'Ἡρ.5,72 τὴν ἀκρόπολιν μέλλων.. κατασχῆσαι, Σοφ.ΟΚ 381 Ἄργος ἢ τὸ Καδμείων πέδον τιμὴ καθέξον, Δημ.258 καὶ τὰ κύκλω τῆς Ἄττικῆς κατεχόντων ἀρμοσσίας καὶ φουραῖς, Πλούτ.'Ἡθ.177C φουραῖς τὰς πόλεις κατέχουσι: 25) ἐπὶ ὑποθέσεως ἢ ἐνεργείας, ἐνεργῶ, κατορ-

θῶ, ἐπιτυχῶν : Ἰσοκρ.2,25 μεγάλωφρονας νόμιζε μὴ τοὺς μεῖζω περιβαλλόμενοις ὡς οἱοί τ' εἴσι κατασχέιν, Ἀριστλ. Πολιτ.1312a,33 ἄν μὴ μέλλῃ κατασχέιν τὴν πράξιν· 26) ἐπὶ τοῦ πνεύματος, ἀντικαθάρνομοι, ἐνωσά, καταλαβαίω : Πλάτ. Φαλ.26c οὐ κατέχω τί βούλει φράζειν, Σωφιστ.1,17 περὶ φύσεως κατέχειν πάντας τοὺς λόγους, Ἐπιγρ. κατέχειν νοῦν στήχων, - κατέχεις τὴ σου λέξω : 27) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ μαθήσεως, τέχνης κ. γεν. παντός ἀποιτοῦτος εἰδημοσύνην, καλῶς γνωρίζω, ἐπίσταμαι : κατέχει τὴν ἐπιστήμην του - τὴν τέχνην του - τὴν ἀγγλικήν, - ὅ τι ἐμαθε τοῦ κατέχει καλά· 28) συγκρατῶ ἐν τῇ μνήμῃ, ἐνθυμούμαι, γνωρίζω, ξέρω : Ἐπικ. Ἐπιστ.1,100 κ.αὐτο κατασχέιν τὸ στοιχεῖον, Χρῆσ. Τυαν.π. Ἀθῆν.1,5E ἐγὼ κατέχω τινὰ ὀφωφόνον ἰγναρῶν, Ἐρωτόκρ.1,18 γιὰ νὰ κατέχῃ ἄλλοθι βουλήν κ' ἀπόκριση νὰ ὄσση, - δὲν κατέχεις τίποτε ἀπ' ὅσα σοῦ εἶπα χθές ἰδέ θυμῶσαι, παροίμ. ὅ,τι κατέχεις ξυληντὰς κατέχω δταν κοιμομαί· κ. παθ. : Ἐπικ. Ἐπιστ.1,310· 29) ἐπὶ θεῶν, κυριεῶν τὸν ναῦν : Πάπ. εἰ θεός ἐστίν ὁ σᾶς κατέχων φρένας, Πλούτ. Ἀλικ.23 τοιοῦτος ἔρωσ κατέχει τὴν ἀνθρωπίν· 30) ἐπὶ ἠθοποιοῦ, κρατῶ ἐν ἀναμονῇ, κάμνω νὰ περιμένῃ τὸ ἀκροατήριον : Πλούτ. Φωκ.19 ἠγανάκτει καὶ κατέχει τὸ θέατρον· 31) ἐπὶ ποιητῶν, θέλω, συγκρατῶ : Λουκ. Ζτράφ.39 οἱ ποιητὰ μέτροσι κατέδουσι καὶ μύθοις κατέχουσι [δ.γρ.] || συνήθ. ἐν παθ., ἐπὶ προσ., διατελῶ ὑπὸ τῆ ἐμνευσίαν, εἶμαι ἐνθουσιασμένος : Ξεν. Συμπ.1,10 οἱ ἐκ θεῶν κατεχόμενοι ἀξιοθεοταί εἶναι, Πλάτ. Ἰων.533E ἐνθεοὶ ὄντες καὶ κατεχόμενοι, Εὐνάω. Ἰστ. ὁπ.247D τὸ θέατρον καταλῆτο ἴητο καταγοητευμένοι· || εἰδ. ἐπὶ ὕδροφοβίας ἀσθενῶν : Φιλοῦμ.4,11· || κ. ἐπὶ ἐραστοῦ, φίλου : Λουκ. Νεκρ. Δ19,1 ἐρωτικός .. εἶμι καὶ τῷ αὐτῷ θεῷ κατέσχημαι· || ὅμ. κ. ἐν μέσ. ὁορ. : Πλάτ. Φαῖδρ.244E καὶ κατασχόμενῶ τῶν παρόντων κακῶν εὐρομένη· 32) ἀκολουθῶ ἔκ τοῦ πλησίον, πιέζω, ὄθω, βιάζω : Ξεν. ΚΠ1,4,22 καὶ Ἰσχυρᾶν τὴν φυγὴν τοῖς πολεμίοις [Ἰσχυρῶς] κατέχων ἐποίει· κ. παθ. : Ξεν. Κυν.9,20· 33) φέρω πλοῖον εἰς τὴν ξηρᾶν : Ἡρ.6,101 οἱ δὲ Πέρσαι πλείοντες κατέσχον τὰς νεᾶς .. κατὰ Ταμύνας .. κατασχόντες δὲ εἰς ταῦτα τὰ χωρία, Πλούτ. Ἡθ.162A ἠρόμην αὐτῶν ὅπου τὴν ναῦν σφεται κατασχάσειν· 34) νεώτ. εὐρίσκειμαι, κείμαι εἰς τὴν δεῖνα θέσιν, ὑπηρετῶ που, κάθημαι : τὸ φροῦριον κατέχει θέσιν ἐξαιρητικῶς ὀχυρᾶν, - ὁ πατέρας του κατέχει μέγα ἀξίωμα· 35) ἀμτβ. ἰένω, ἐμαυτοῦν εἶμαι : κύριος ἐμαυτοῦ, συγκρατῶ, κρατῶ ἐμαυτῶν : Σοφ. ΟΤ782 κατὰθω βαρυνόμενος .. μόλις κατέσχω, Πλούτ. Ἀρτέ.15 εἶπεν οὐν μὴ κατασχῶν, Ἄνπ. Ἐμφ. Πολ.3,43 οὐ κατέσχη· || κ. μτ. ἀπαρφ. : Πλάτ. Φαῖδ.117C οἱοί τ' ἔσαν κατέχον τὴν μὴ δακρύειν· || κ. ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, κρατῶ ἐμαυτῶν, σταματῶ, λήγω, πούω : Ἀριστοφ. Εἰρ.944 ἐν ὄσῳ σοδάρθ θεοῦθεν κατέχει .. μετάρροπος αἶρα· 36) ἔρχομαι ἐκ τοῦ πελάγους εἰς τὴν ἀκτὴν, προσορμιζομαι, ἀράζω προσορμιζῶ, πιάνω εἰς τὴ μέρος : Ὑμν. Δῆμ.126 νηὶ Θεορικόνδε κατέχει, Ἡρ.7,188 ὁ ναυτικός στρατὸς .. ἔπλεε καὶ κατέσχε τῆς Μαγνησίας χώρας, Σοφ. Φιλ.220 τίνες ποτ' ἐς γῆν τήνδε κάκ ποφας τήνδε κατέσχητ', Ἀντιφ.5,21 ὑπό .. ἰὺ χειμῶνος ἠγνακασθημεν κατασχέιν εἰς τὸ χωρίον, Πλούτ. Θησ.21 ἐκ τῆς Κρήτης ἀποπέλων εἰς Δῆλον κατέσχε· || ὅμ. κ. μτ. αἰγ. τόπου : Εὐρ. Ἐλ.1206 ποδαῖος .. καὶ πόθεν κατέσχε γῆν· 37) ἐν ταῖσι διὰ ξηρᾶς, παραμένω ἐπὶ ὀλίγον πρὸς ἀνάπαυσιν : Εὐρ. Ἰων.551 προζέων δ' ἐν του κατέσχε, Πολύδ.5,71,2 καὶ κατασχῶν εἰς τὴν

Γαλίαν· || κ. μτ. : Σοφ. Ἠλ.503 εἰ μὴ τότε φάσμα νυκτὸς εὐ κατασχάσει· 38) ὑπερισχῶ, ἐπικρατῶ : Θουκ.1,11 περὶ αὐτῶν .. λόγος κατεσχῆκός [ἔχει ἐπικρατήσει ἡ διάδοσις], Ἄνδοκ.1,130 κληδὼν ἐν ἀπάσῃ τῇ πόλει· || ἐπὶ σεισμών : Θουκ.3,89 σεισμῶν κατεχόντων· || κ. ἐπὶ ἀνέμων : Ἀριστλ. Μετ.345a,1 ὁ βορέας κατεχέιν· 39) ἐπικρατῶ, νικῶ : Θεογν.262 εἶπε περὰ παιδὶ τεραῖν ἄλλος ἀνήρ κατέχει, Ἀριστοφ. Ἐυκλ.434 ὁ δὲ κατέχει βοῆ, Ἀριστλ. Πολιτ.1307b,10 νομίζοντες βράδῳ κατασχάσειν· 40) κατορθῶ, φέρω εἰς πέρας τὸν σκοπὸν μου : Λυσ.3,42 εἰ δὲ μὴ κατέσχοιν· 41) κρατῶ δι' ἐμαυτῶν, σφετερίζομαι, κατακρατῶ· κ. μέσ. : Ἡρ.7,164 κρατήσας μεγάλων χρημάτων .. παρεῶν κατασχέσθαι οὐκ ἠθέλησε· 42) μέσ. περιέχομαι, περιλαμβάνομαι : Πολύδ.9,21,7 καὶ βουνοῦδεις πλείους οἰκίας ὑπολαμβάνουσι κατέσθει τῶν ἐπιπέδων. **κατεφουσιμένως** ἐπίρρ. μτγν. ἐκ τῆς μτγ. παθ. παρακ. τοῦ καταφεύδω, ὄλωσ φευδῶς : Ὀριγ. κτ. Κέλσ.302, αὐτ.311. **κατεφθισίως**-εως [ἴ] ἰων. ἀντὶ κατέφθισις βλ.λ. **κατεφυγμένως**-ον μτγ. παθ. παρακ. τοῦ καταφεύχομαι βλ.λ. || εἰδ. νεώτ. γεωγρ. κατεφυγμέναι ζῶναι αἱ ζῶναι τῆς γῆς σὶ περιλαμβάνουσαι τὰς χώρας τὰς ἐκατέρωθεν τῶν πολιτικῶν κύκλων. **κατηβολή** [ἴ] τὸ ἐπιβάλλω: Εὐρ. ἀν.750· 2) ἱατρ. περιοδικὴ πρᾶσβολῆ νόσου· πρὸβ. καταβολή 51 : Ἰνπ.π. Γαλ.19,110· 3) ἐπιβολή, ἀξίωμα : Πλάτ. Ἰνπ.Ε 372E ὡσερ κατηβολῆ περιελήλυθε, Ἡσ. Φώτ.· 4) Ἡσ. εὐθεία, τελετή, τὰ νομιζόμενα. **κατηβολῶ**-ῶ μτγν. λιποθυμῶ : Νικ. Ἀλεξ.458 ὄρα κατηβολέων ὄλοον διὰ κάμα κεδάσθω. **κατηγάθος** μτγν. ἐπίθ. τοῦ Διός : Ἀντίοχ. Ἀστρ. ἐν Κατ. Ἀστρ.Κ1,109. **κατηγεγιμένως** ἐπίρρ. μτγν. διὰ τῶν αἰμοφῶρων ἀγγείων : Σοφ.1,73. **κατηγεμῶν**-όνος [ὶ] ἰων. ἀντὶ καθγεμῶν. **κατηγόρημα**-ατος (τό) | κατηγορῶ | κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. κατηγόρημα ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κατηγορῶ βλ.λ., κατηγορία : Πλάτ. Νόμ.765B ἐν τε τῇ δοκιμασίᾳ κατηγόρημα ἐν ἔστω, Δημ.314 πρὸς αὐτὰ τὰ τοῦ τρόπου σου βαδιόμια κατηγορήματα, Πλούτ. ΓΓρακχ. καινὸν δὲ κατηγόρησαν αὐτοῦ κατηγόρημα, τὴν διανομήν των λαφύρων· 2) κ. νεώτ. ἐν τῇ λογικῇ, ἡ ἰδιότης, ἡ ἐνέργεια, τὸ πάθος κ. γεν. πᾶν ὅ τι ἐν τῇ ἐκφρασίῳ ἐνὶ κρίσει προσοδίδεται | βεπτικῶς ἡ ἀρνητικῶς εἰς τὸ ὑποκειμενον, ὁθ. γραμμ. τὸ κατηγοροῦμενον βλ.λ. : Ἀριστλ. Μεταφ.1053b,19, Ἀπολλ. Δύσκ. Συντ.295,26 ἐλάττωσα κατηγορήματα, Ἐπικ. ἀν.β οὐκ εδοδον τὸ ἀπλοῦν ἐστὶ κατηγόρημα· || ἡ κυρία, ἡ προεξάρχουσα ἰδιότης ἡ ἀποδοδομένη εἰς τινὰ ἡ εἰς τιν, ἦτοι εἰς τὸ ὑποκειμ. : Ἀριστλ. Μεταφ.1028a,33, Ζην.Κ1,25· 3) ἡ ἐνδείξις, γεγονός ἡ ἐνέργεια ἐμφανίσουσα, προδηλοῦσα, καταδηλοῦσα : Πολ. Φυσ.36 ὁ ἐπικεκωφῶς τράχηλος μωροῦ ἀνδρός κατηγόρημα· 4) δημ. πράξις, ἰδιότης ἀξιομμεπτος, ἐπάγουσα κοινὴ κατὰ κρίσιν, κατηγόρια : τὸ πῶς μεγάλο κατηγορήματα του εἶναι ποῦ δὲν βοηθᾶ τὸν πατέρα του. **κατηγορηματικός**-ή-όν (κατηγορῶ) νεώτ. ὁ σαφῶς καὶ ἀπεριφράστως διατυποῦμενος, ὁ δριστικός, ἀμετάβλητος : ἡ ἀπάντησις ἴτω κατηγορηματικῇ· 2) γραμμ. κατηγορηματικὴ μετοχὴ ἡ δυναμένη νὰ ληφθῇ ὡς ἐπιθετικὸς προσδιορισμὸς ἢ ὡς κατηγοροῦμενον· || συντακτ.κατηγορηματικός προσδιορισμὸς ὁ ἐκπεφρασμένος ἀντὶ ἐπιθετοῦ κατηγοροῦμενον· 3) ἐν τῇ ἴθ. κατηγορηματικῇ προσαγῆ π. Καντιῶν ἡ ἐπὶ τοῦ καθαροῦ λόγου ἐπειδομένη κ. ἀνευ περιορισμῶν ἀπολύτως

καθορίζουσα τὸν τρόπον τοῦ ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου κανονισμοῦ τῶν ἠθικῶν αὐτοῦ πράξεων.

κατηγορηματικότης πτος (ή) |κατηγορώ| νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ κατηγορηματικοῦ, τὸ σαφές καὶ ἀπεριφράστον λόγου τινός· ἡ κατηγορηματικότης τῆς ἀπαντήσεως - τοῦ λόγου.

κατηγορηματικῶς ἐπίρρ. νεώτ., δημ. -ά κατὰ τρόπον κατηγορηματικόν, μετὰ βεβαιότητος, σταθερότητος· τὸ ἐδήλωσε κατηγορηματικῶς.

κατηγορησιῶν μτγν. ἔφετ. τοῦ κατηγορῶ, ἐπιθυμῶ νὰ κατηγορῶ ἢ νὰ κατηγορηθῶ· Ἐ. Ἀ. γαθ.4,2.

κατηγόρησις-εως (ή) μτγν. βεβαιώσις, ὁμολογία· Χρυσ. Στωϊκ.2,108.

κατηγορητήριο(ν) ἰδὸ| νεώτ. κ. δημ. ἡ κατὰ τὴν ἐναρξιν τῆς δίκης ἔγγραφος ἢ καὶ προφορική διατύπωσις τῆς ἐναντίον τινός κατηγορίας· Θεοτοκ. Κατάδ.66 ἡ δίκη εἶχε ἀρχίσει. Ὁ γραμματέας εἶχε διαβάσει τὸ κατηγορητήριον.

κατηγορητικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κατηγορίαν ἢ εἰς κατηγορηματικὴν λέξιν· Ἀριστ. Ρητ. Ἀλ.1421b,10.

κατηγορία (ή) κ. μων. κ. νεώτ., ἰων. κατηγορίη, δημ. κ. κατηγορία κ. κατηγοριά ἢ κατὰ τινος ἀξίαισις διὰ παρανομίαν ἢ κακίην πῖνα πράξιν, ἢ ἀγόρευσις κατὰ τινος, ἰδίως πρὸ τῶν δικαστῶν ἐπιδιώξεις ἐνοχοποιήσεως, μομφή· Ἡρ.6,50 πρὸς δὲ ταύτην τὴν κατηγορίην Κλεομένης . . διέβη ἐς Αἴγινα, Θουκ.1.69 κατηγορία δὲ ἔχθρῶν ἀδικησάντων, αὐτ.1,84 . . ἦν τις, εὖν κατηγορίᾳ παροξύνῃ· Ἀριστ. Ρητ.1358b,11, Ἐν. Ἐλλ.2,1,31 κατηγορία ἐγένοντο πολλὰ τῶν Ἀθηναίων, αὐτ. Ἀν.5,8,1 ὡς ὑβρίζοντες κατηγορίαν ἐποιούοντο, Ἰσοκρ.5,147 κατηγορία κατ' αὐτῆς γεγόνασι, Δημ.307 ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις κατηγορίας ἔχω ἰυπόκειμαι εἰς κατηγορίαν, Χρον.Μορ.522 ὡς ἐντροπή, κατηγορία, ἦτον τῆς Βενετίας, - κατηγορία ἐπὶ φόνω, - μάρτυρες τῆς κατηγορίας ἔκεινοι οὗς ὁ ἀνακριτὴς ἢ ὁ ἀδικηθεὶς προτείπει, προσάγει πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἐνοχίας τοῦ κατηγορουμένου·

|| δημ. κατηγορία μομφή, φέξις, ἐπικρίσις· δ. χιστ. γιὰ κατηγορία μου τὸ λέν πῶς ἀγαπῶ με ἄρα· | μά κ' εἶσι θὰ σὲ πάρω γώ, σὰν κόρη δὲ σ' ἐπῆρα, - ἄκουσα πολλὰς κατηγορίας γιὰ τὴ νύφη 2) ἐν τῇ λογ., βεβαιώσις, ὁμολογία· Ἀριστ. Μεταφ.1007a,35· || καταφατικὴ διαβεβαιώσις ἀντίθ. στέρησις· αὐτ. Αἴρρ.52,15, Στωϊκ.ἀπ.2,93 ἄπορον ἐν κατηγορίᾳ 3) τὸ κατηγορουμένον ἢ δυνάμενον νὰ χρησιμεύσῃ ὡς κατηγορούμενον· Ἀριστ. Μεταφ.1004a,29, Ἐπικ. Ἐπιστ.1,23 ὄ· 4) συνήθ. κεφάλαιον συγγράμματος· Ἀριστ. Τοπ.103b,20, Ρητ.225b,5, αὐτ. Μεταφ.1068a,8· 5) νεώτ. σύνολον πολλῶν ὁμοιογενῶν, ὁμᾶς ὄρισμένης τινός ταξινομήσεως· κατηγορία ζώων, - τὰ ἔσθιατρία διηρέθησαν εἰς τρεῖς κατηγορίας 6) νεώτ. νομ. ἡ ἐν τῷ εἰσαγωγικῷ τῆς ποινικῆς δίκης δικογράφῳ διατύπωσις τοῦ ἀδικήματος, ὄπερ ἀποδίδεται εἰς τὸν καλούμενον νὰ δικασθῇ 7) ὁμ. νεώτ. γραμμ. ἡ ἀναφορά τοῦ κατηγορηματικῆς πρὸς τὸ ὑποκείμενον καὶ πρὸς τὸν ὁμιλοῦντα περὶ αὐτοῦ.

κατηγοριάρης-α-ικος δημ. φιλοκατήγορος, φιλόφορος, κακόλογος.

κατηγορικός-ή-όν |κατηγορῶ| κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων, ἀρμόζων, ἐπιτήδειος εἰς κατηγορίαν, ἀντίθ. ἀπολογικός· Ἀριστ. Ρητ. Ἀλ.1426b,25· 2) ὁ κατηγορῶν, ὁ μνηύων, καταγγέλλων τινά· Πλούτ.Γ.ἀλδ.8 Ἀπόσιον δὲ τίνα τῶν κατηγορῶν ἀνατρέφαιεν 3) καταφατικός, ἀντίθ. στερητικός· Ἀριστ. Αἴρρ.26a,18· 4) ρητός, θετικός, ἀντίθ. ὑποθετικός· Στωϊκ.ἀπ.2,66 τὸ κατηγορικόν, Σέξτ. Ἐμπ.Πυρρ.2,163· 5) νεώτ. λογικ. κατηγορικός

συλλογισμοί |οἱ ἔχοντες κρίσιν κατηγορικὴν ἐν τῇ μεϊζωνί· 6) νεώτ. λογικ. κατηγορική κρίσις ἢ καθ' ἣν αὐνδέεται τὸ ὑποκείμενον μετὰ τοῦ κατηγορουμένου διὰ τοῦ ρ. εἶναι.

κατηγορικός ἐπίρρ. κατὰ τρόπον κατηγορικόν, καταφατικός· Ἀριστ. Αἴρρ.26,22· || θετικῶς, ρητῶς, ἀντίθ. ὑποθετικῶς· Γαλ.4,609.

κατήγορος ἰδὸ| ἀγορεύω | κ. μτγν., μων., νεώτ. κ. δημ. ὁ κατηγορῶν, ὁ ἐκφέρων κατηγορίαν κατὰ τινος, ἐπικριτής, μνηστής· Ἡρ.3,71 ὡς οὐκ ἄλλος φθάς ἐμεῦ κατήγορος ἔσται, Σοφ.Τρ.814 ἔμνηγορέσι σίγασα τῷ κατηγόρῳ, Λυσ.7,11 φησὶ δὲ ὁ κατήγορος . . σπικὸν ὑπ' ἐμοῦ ἐκκεκῶσθαι, Σέργ.Μακρ.ἐν Σάθ.3,331 ἐν βάρει τοῦ μικροῦ κατηγόρου τῆς συνειδήσεως, παροιμ. ὁ κακὸς ὄπου ὠφέλεσι δὲ γαυρὸ κατηγόρος σου· 2) πάπ. κ. νεώτ. δημόσιος κατήγορος ὁ διατυπῶν τὴν κατηγορίαν ἐξ ὀνόματος τοῦ κράτους, τοῦ δημοσίου· 3) ὁ ἐξ αὐτοῦ, ὁ δι' οὗ προδίδεται, ἐκφαινεταί τι κακόν, καταδότης· Αλφ. Ἐπ.439 φρονιμάτων ἢ γλώσσ' ἀληθῆς γίνονται κατήγορος, Ἐν. Οἰκ.20,15 ἀλλ' ἡ ἐν γῆ ἀργία ἐστὶ σαφῆς φυγῆς κατήγορος κακῆς· || ὁ ἀποκαλύπτων τι· Ἰππ. Τέχν.12 πνεῦμα ὡν κατήγορον, . . ὁρόμοιοι (ἢ φύσις) ἀκίδαται κατηγορεῖν.

κατηγορούμενον ἰδὸ|κατηγορῶ| νεώτ. ὡς οὗς· ἡ ἰδιότης ἡ ἀποδιδομένη εἰς τὸ ὑποκείμενον κυρίως ὑπὸ μορφῆν ἐπιθέτου, ὡς καὶ πᾶν ἄλλο μέρος λόγου καὶ πρότασις ὅλη ἐπιθετικῶς ἢ οὐσι-αστικῶς λαμβανόμενα.

κατηγορούμενος-η-ον(ν) |κατηγορῶ| νεώτ. κ. δημ. ἄτομον καθ' οὗ ἀπευθύνεται ἡ ἀπαγγέλλεται κατηγορία τις, ἠδῶν ἐν δικαστηρίῳ· Παλαμ. Τρισεύδ.23 ἀπὸ τῶρα εἶμαι ὁ κατηγορούμενος 2) νεώτ. νομ. ὁ ὑποπτος ἐγκληματικῆς πράξεως ὁ παραπεμφθεὶς εἰς δίκην, ἀλλὰ καὶ ὁ καθ' οὗ ἡγήρηθ' ἡδ' ἡ ποινικὴ ἀγωγή, ὡς καὶ ὁ ὑποπτος ἀξιολογῶν πράξεως, ἐναντίον τοῦ ὀποιοῦ αἰ ἀστυνομικαὶ ἀρχαὶ εἶτε αὐτεπαγγέλτως εἶτε κατ' ἐγκλήσιν ἐνήργησαν.

κατηγόρῳ-έω κ. νεώτ., δημ. ἀσυναίρ. -άω μτ. γενικ. λέγω, ὁμιλῶ ἐναντίον τινός, ἐν δικαστηρίῳ φέρω κατηγορίαν ἐναντίον τινός, ἀντίθ. ἀπολογούμαι· Ἡρ.1,113 ἰκέται δὲ ἰζόμενοι τοῦ θεοῦ κατηγόρουσιν τῷ Ἀλεξάνδρῳ, Λυσ.4,21 τῶν πλόντων τὴν τάξιν κατηγορεῖν ἢ ὑπὲρ τῶν τοιοῦτων ἀπολογεῖσθαι· || σπαν. ἀ- κατὰ τινος· Ἐν. Ἐλλ.1,7,9 κατηγοροῦντων κατὰ τῶν στρατηῶν· || δημοσία μέμφομαι, φέγω· Πλάτ.Εὐθφρ.2C ἀπ' ἐστίνας ἀρχεσθαὶ κατηγορεῖν τὴν πόλιν, Δημ.558 κατηγόρεις [αὐτῶν] ὡς λέγουσιν· || κατηγορῶ τινος ἢ τινα ὅτι ἢ ὡς, Ἐν. Ἐλλ.1,7,17 κατηγοροῦμέν οὖν αὐτῶν ὅτι μετέπεισαν τοὺς συναρχοντας, Δημ.315 τύχη συμβεβηκῶς τῆς ἐμῆς τῆς φρασίης κατηγορεῖς, - μὲ κατηγορεῖ ὅτι τὸν ἐκλεψα, - τὸν κατηγοροῦν πῶς εἶναι σπάταλος, παροιμ. κατηγορεῖται ὁ γαϊδάρκος τὸν πετεινὸν κεφάλαιον ἐπὶ ἐπικρινόντων ἐλαττώματα ἄλλων τὰ ὅποια αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ὑπερβολούτως ἔχουσι), ὁμ. ποῦ κατηγορεῖται τὸ σπῆτι τὸν πέφτει καὶ τὸν πλακῶναι· κ. παθ. ἡ κυβερνήσις κατηγορεῖται ὡς ἀδιεφοροῦσα διὰ τοὺς πρόσφυγας·

|| μτ. διπλῆς γενικ.· Δημ.515 παρανόμων . . ἐμελλαν αὐτὸς κατηγορεῖν 2) λέγω, φέρω ὡς αἰτία κατηγορίας ἐναντίον τινός· Ἡρ.2,113 κατηγόρουσιν δὲ ταῦτα πρὸς τοὺς ἰσθᾶς, Σοφ.Οἶ514 δεῖν' ἐπῆ . . κατηγορεῖ μου τὸν τῦραννον, Δημ.323 ὅς ἐμοῦ Φιλιππισμὸν κατηγορεῖ· || μτ. αἰτ. κ. ἐμπροθ. γενικ. [κατὰ]· Ὑπερέδ.Εὐδ.23 κατηγόρησι τὸ κατὰ τινος· || μτ. γενικ. κ. ἐμπροθ. γενικ. ἰπερηί· Ὁουκ.8,85 κατηγορήσαντα τῶν τε Μιλησίων περὶ τοῦ φρουρίου 3) μτ. αἰτ. πραγμ.

ἀναφέρω ὡς κατηγορίαν, ὡς φῶγον : Εὐρ. Ἡ-
ρακλ.418 τὼν δὲ μῦθων ἐμοῦ κατηγοροῦντων,
Πλάτ. Πρωτ.346Α κατηγορεῖν τὴν νοηρίαν τῶν
γονέων ἡ πατρίδος· πρβλ. Ἀριστ. Σφ.932 ὅσας
κατηγόρησε τὰς πανουργίας, Δημ.343 πολλὰ καὶ
δαίνᾳ κατηγορεῖν || κ. παθ. φέρομαι ὡς κα-
τηγορία ἐναντίον τινός : Σοφ. ΟΤ 529 κατηγορεῖ-
το τοῦ πικλήρα τοῦτο μου, Θουκλ.195 δάδικα πολ-
λὴ ἡ κατηγορεῖτο αὐτοῦ, Λυσ.16,9 ἐν τοῖς ἀγῶσι,
μόνον τῶν κατηγορημένων προσκίει ἀπαλογί-
σθαι, Πλάτ. Ἀπολ.18Α τὰ πρῶτά μου φευδῆ κα-
τηγορημένα | αἰ πρώτοι ἐναντίον μου· φευδεῖς
κατηγορία | || κ. ἀπροσ. ἐπομένον ἀπαρωφ. :
Ἡρ.7,205 ἀφένον μεγάλας κατηγόρησεν μηδὲ-
ζιν | γίχεν ἐνεχθῆ κατηγορία κατ' αὐτῶν ὅτι
ἐμῆδίζον, Ξεν. Ἑλλ.5,235 κατηγορεῖται τινος
ὡς βαρβαρίζον || παθ. σπαν. ἐπὶ προσ. :
Ἄνδοκ.1,7 οἱ κατηγοροῦμενοι 4) ἀπολ.
εἶμαι κατήγορος, ἐμφανίζομαι ὡς κατήγορος·
Ἀριστ. Σφ.840 σὺ δὲ κατηγόρει παρών
5) νεώτ. μηνύω, καταγγέλλω· κ. παθ. : κατηγο-
ρεῖται ἐπὶ φόνῳ 6) δημ. κ. παθ. μητ. κατη-
γορημένη ἐπὶ γυναικός, ἡ ἀσέμου ἢ ὑπόπτου ἡθι-
κῆς 7) ἀποδεικνύω, δηλόω, σημαίνω, μαρτυρῶ,
μτ. αἰτ. πραγμ. : Ξεν. ΚΠ1,4,3 ἐμφανίζεται τὸ νεαρὸν
αὐτοῖς ὁ κατηγορεῖ τὴν ὀλιγοειτίαν, Πλούτ.
Ἠθ.695δ || ἀναπτύσσω, ἐξηγῶ : Λουκ. Νιγρ.
21 τὴν πολλὴν κατηγόρουντες ἀπειροκαλίαν
|| κ. μτ. γενικ. προσ. : Αἰσχ. Ἀγ.271 εὐ γὰρ φρο-
νόντος ὄμμα σοῦ κατηγορεῖ, Φιλόστρ. Εἰκ.2,26
ὠκίτητα κατηγορεῖ τοῦ κυνός 8) λέγω σα-
φῶς, κατηγορηματικῶς βλ.λ., διακηρύττω, διαθε-
σιῶν, μτ. ἐξηρητημένως προτάσεως : Ἡρ.3,15 αὐ-
τὸ κατηγορεῖ τὸ ὄνομα ὡς ἐστὶ Ἑλληνικόν
|| ἀπολ. ἐκφράζω γνώμην, ἀποφαινομαι : Πλάτ.
Θεαιτ.208β ἡ μήπω κατηγορούμεν 9) ἐν τῇ
λογικῇ, ἀποδίδω ἰδιότητα : Ἀριστ. Κατ.3α,19, Φι-
λόδ. Ποιημ.5,15 κυρίως, καταχρηστικῶς κατηγο-
ρῶ || χρησιμεύω ὡς κατηγορούμενον· κ. παθ.
μτ. γενικ. : Ἀριστ. ΑΠρ.26,9 || κ. μτ. ἐμπροσθ.
γενικ. κατὰ, ἐπὶ : αὐτ. Μεταφ.998α,16 κατηγορεῖ-
σθαι ἐπὶ τινος, Διον. Ἀλ. Ρωμ.2,48 || μτ. ἐμπροσθ.
δοτ. : Ἀριστ. Σφ. Ἑλ.179α,8 τὸ κοινῇ κατηγο-
ρούμενον ἐπὶ πάνσιν || ἀπολ. κ. παθ. : αὐτ. Κατ.
1β,11 τὸ κατηγορούμενον ἄντιθ. τὸ ὑποκειμενον·
Ἀριστ. ΑΠρ.47β,1 κατηγορεῖν καὶ κατηγορεῖσθαι
10) βεβαίω, ἀντίθ. ἀπαρνούμαι : Ἀριστ. ΑΠρ.
4α,10 || ρηματ. π. κατηγόρημα, κατηγορημα-
τικός, κατηγορητήριον, κατηγορητικός, κατηγο-
ριάρης, κατηγορικός, κατηγορούμενος,
κατηγοριάρης ἰδὲ μsn. ὁ νεώκορος.
κατήδη ὑπερσ. τοῦ κάτωδα βλ.λ.
κατήθεος-ον ἱκατοῦσι ἀκροατής : Σοφ. Ἰγν.
77 τῶν εἰ τις ἔστιν . . κατήθεος || εἰδ. ὁ ἀκρο-
ώμενος μαθημάτων : Πλάτ. Ἐξ.365β κατήθεος λθ-
γων ἰὸ σπουδάζων φιλοσοφίαν 2) ὠτακου-
στής, κατάσκοπος : Ἡρ.1,100 κατάσκοποι τε καὶ
κατήκοο ἦσαν, Δίων Κ 42,17 3) ὑπλήκορος, ὑπο-
ταγμένος : Ἡρ.7,155 κ. μτ. γενικ. ἡ δοτ. : αὐτ.1,72
Μήδων κατήκοοι, αὐτ.5,10, αὐτ.1,141 Κραίως κα-
τήκοσα, Πλάτ. Πολ.499β τῆ πόλει κ. γενεσθῆσι
4) μτ. δοτ. ὁ παρέχων ἀκρόασιν, ὁ ἐπακούων,
εἰσακούων : Ἀντίφιλ. ΑΠ 6,199.

κατηκριθωμένος ἐπίρρ. ἐκ τῆς παθ. μητ. τοῦ
ἀκριβοῦμαι, μετὰ πᾶσης ἀκριβείας : Γαλ.181(12),861.
κατήλιφοντα Ἡρ. φρονιτιδας ποιούτα.
κατήλιφ-ῖφος ἰή), δωρ. κατῆλιφ ἢ κλιμαξ. Λουκ.
Λεῖψ.8 ἐπὶ τὴν κατήλιφα ἀναρρηχισάμενος
2) τὸ ἄνω πάτωμα οἰκίας ἢ ἡ κλιμαξ ἢ ἡ δοκός
ἡ ὑποβαστάζουσα τὴν στέγην : Ἀριστ. Βάτρ.566
νῶ δὲ διαίστα ἢ που ἐπὶ τὴν κατήλιφ· εἰδῆς
ἀνεπηδήσαμεν 3) Ἡσ. κατήλιφ· μεσόδη, με-

σότοιγον, δοκός ἢ ὑποβαστάζουσα τὸν ὄροφον·
οἱ δὲ ἱκρίσμα τὸ ἐν τῷ οἴκῳ, ὁ καὶ βέλτιον, Πο-
λυδ.7,128 κατήλιφ ἢ μεσόδη.

κατηλοῦθ-έω μτ. οἰτ. ἀμελῶ, περιφρονῶ, κατα-
φρονῶ : Ἡρ.184 κατηλόγησε τοῦτο ὡς ἐόν ἀμα-
χόν τε καὶ ἀπότομον || κ. μτ. γενικ. : Ἰώσ.
Α1 12,4,6.

κατήλυθ-υδος ἰή), μγν. ὁ κατερχόμενος : Νόνν.
Δ 37,24 2) ὁ καταφρονῶν : αὐτ. Εὐαγγ. Ἰω.4,47.

κατηλυσία ἰή), μγν. δωρ. κατηλυσιή ἢ κατάθρα-
σις, κάθοδος : Ἀριστ.536 κατηλυσιή τ' ἀνοδός τε,
Ἀπολλ. Ρ 4,886 λαίφροστο κατηλυσιή Θεφύροιο.

κατήλυσις-εως ἰή) κ. μsn. ἡ κατάθρασις, ἢ πρὸς
τὰ κάτω πορεία, κάθοδος : Σίμων.179,1 υἱοπετο
κατήλυσις (πτώσις γιόνος), ΑΠ κατήλυσις εἰς Ἄ-
τλην 2) ἡ ἐπάνοδος, ἐπιστροφή : Διόδ. Σ 12,75
πρὸ γὰρ τῆς Ἡρακλειδῶνος κατηλυσιήσας.
κατήλωσας Ἐπίρρ. ἀντὶ καθηλώσει βλ.λ.

κάτημα ἰων. ἀντὶ κάθημαι βλ.λ.

κατήμαρ ἐπίρρ. ἔσφ. γρ. ἀντὶ κατ' ἡμαρ βλ.λ.,
κοθ' ἡμέραν.

κατημαλημένος ἱαμελίω ἐπίρρ. μγν. κατὰ
τρόπον λίαν ἀμελῆ, λίαν ἀμελῶς : Προκ. Περσ.17C
ἔλωσε τὸν Ἀρσάκη καὶ τᾶλλα οὐ κατημαλημέ-
νως ἐκόσμησε.

κατημῶ μγν. κλίνω πρὸς τὰ κάτω, καταπίπτω :
Ἀπολλ. Ρ 3,1400 ἔρνεα . . κατημῶσιν κλασθέντα
ρίζησεν 2) κ. μτφ. ὡς μτθ. : Ἀπολλ. Ρ 2,862
κατήμωσαν δ' ἀγάσσει θυμόν.

κατηνακασμένος ἐπίρρ. μγν. ἐκ τῆς μητ.
παθ παρακ. τοῦ κατοναγκάζω, κατ' ἀνάγκην, κατ'
ἀνωτέραν ἐπιβολήν : Διόδ. Σ 15,50 ἀποφαινόμενοι
τὰ τοιαῦτα φαντάσματα κατηνακασμένως γί-
νεσθαι χρόνοις ὠρισμένοις, Διογ. Οἰν.33.

κατήνεμος-ον ὁ πρὸς τὸν ἀνεμὸν κείμενος, ὁ
ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἀνεμὸν : Θεοφρ. Ἄν.34 τὰ
πρὸς βορρᾶν καὶ ὄλους κατήνεμα, Πολυδ.1,115.

κατήνιον ἰδὲ) μsn. ὄλυσις : ΨΚωδ. ἱεκδ. Pרג.1
166,9 κατήνιον κλειδούμενον καὶ ἐστοιχειωμένον,
αὐτ.14 ἢ κλεις τοῦ κατήνιου.

κατήνις-ιας ἰή) ἰων. κατάζεις βλ.λ., ἢ σύντριψις.

κατήρορας-ον (ἀσίρω), δωρ. κατῶρας ὁ πρὸς
τὰ κάτω κρεμάνομος : Εὐρ. Τοφ.1090 τέκνον δὲ
πλήθος . . κατῶρα στένει ἱκαίουσιν κρεμά-
μενα ἐκ τοῦ τροχίλου τῆς μητρος, Ἀπολλ. Ρ
2,1041 τελαμών κατήρορας, Παῦλ. Σιλ. ἐν ΑΠ 5,259
κατῶρα βόστρυχα κεῖθεις.

κατήροδανον Ἐρωτιαν. «κατηροθενικός»

κατηρηφής ἰεπέλω-ομαι ἐπίρρ. μγν. ἐκ τῆς
μητ. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ κατεπέλω, κατὰ τρόπον
κατεπέλοντα, μετὰ σπουδῆς, ταχέως, ἐσπευσμέ-
νως : Ἡλιόδ. Α18,81 κατηρηφής ποιεῖσθαι τὴν
ἐκτρατίαν, Σχόλ. Εὐρ. Ὀρ.1433.

κατηρηφῶ-ῶ ἱησιώ, ἡσιος ἐν χρ. τὸ παθ. κατη-
ρηφῶμαι, καταπαύομαι, καθησυχάζομαι : Ἰλ. Ε 417
ὀδύναι δὲ κατηρηφῶντο βρατεία.

κατηρημίζω (ἡρημίζω, ἡρημοῖ) ποιῶ τινα ἐντε-
λῶς ἡρεμον, καθησυχάζω : Ξεν. Ἄν.7,1,22 βουλό-
μενος αὐτοῦς κατηρημίσαι, Πλούτ. Ἠθ.384Α πολ-
λάκις (τὰ ὄσφρανατὰ) ἀμθλύνει καὶ κατηρημίζει
τὴν ἀσθεσίαν.

κατηρημῶ-έω ἔσφ. φρ. ἀντὶ κατηρημίζω βλ.λ.

κατηρηφῆς-οῦς-ές (ἱερέφω) ὁ καλῶς ἐστασιαμέ-
νος, σκεπασμένος, ὠροφωμένος, ὁ θολωτός : Ἰλ.
Σ 589 κλισίας τε κατηρηφῆς, Ὀδ. Ν 349 σπέος
ἐστὶ κατηρηφῆς || κ. μτφ. : Ὀδ. Ε 367 μέγα
κῦμα . . κατηρηφῆς | διότι τὸ κῦμα ἐπαναστάμε-
νον κυροῦται ἐν τῇ κρυφῇ κατὰ τὴν κλίσιν, Ἡ-
σιόδ. Θ 594 ἐν σμῆνεσι κατηρηφῆεσσι μέλισσαι
|| μτ. δοι. : Ὀδ.1183 σπέος . . ὄσφρανη κατηρη-
φῆς ἱσικαζόμενον, περικυκλούμενον ὑπὸ ὄσφρων,
ἀσπελοῦσῶν ὀσινε τὴν ὄροφην αὐτοῦ, Ἡσιόδ. Θ

778 δώματα ναίει μακρήσιν πέτραις καταρφεέ·
 || κ. π. τραγικοί, ἐπὶ σπηλαίου: Σοφ. Φιλ. 272 εὐ-
 δοντ' ἐν καταρφεῖ πέτρῳ || κ. ἐπὶ τύμ-
 βου: Σοφ. Ἀντ. 885 καὶ καταρφεῖ τύμβω περι-
 πύσαντες, Πλάτ. Κριτ. 118B καταρφεῖς αὐτῆ τῆ
 πέτρα· || ἐπὶ δένδρων, ὁ ἔχων πυκνά φύλλα,
 ὄβ. θολωτὸν φύλλωμα: Θεόδωρ. 7.9 αἰγίροι πε-
 λέαι τε εὐσκίον ἄλσος ὕφαινον χλωροῖσιν πετά-
 λουσι καταρφεές κομώσασαι || ἐπὶ τῆς Παλ-
 λάδος καθήμενος: Αἰσχ. Εὐμ. 294 τίθησιν ὄρθον ἢ
 καταρφεῖ πόδα (διότι ἡ εὐθεία πίπτουσα ἐπὶ τῶν
 ποδῶν ἐκάλυπτεν αὐτούς) || μτ. γενικ.: Εὐρ. Ἰππ.
 468 στῆγν γὰρ ἤς καταρφεῖς δόμοι || κ.
 μτφ.: Ἀνακρ. 121 τράπεζαι καταρφεῖς παντοίων
 ἀγαθῶν (κεκαλυμμένα, πλήρεις, φορτωμένα).

κατήρης -ους-ες ἔξηρτυμένος, ἐφωδιασμένος,
 φορτωμένος: Ἐμψ. 78 δένδρα καρῶν ἀφθονήσῃ
 κατήρη, Εὐρ. Ἰκ. 110 σὲ τὸν κατήρη χλανιδίους,
 Νικ. Ἐπιρ. 69 [ἐρπυλλοὶ] λαοῖσιν ἀεὶ φύλλοισι
 κατήρη || ἴδ. ἐπὶ πλοίων, ὁ ἐφωδιασμένος, ὁ
 ἔχων κώπας: Ἡρ. 8, 21 πλοῖον κατήρης ἐτοῖμον
 (κώπας ἐξηρτυμένον), Εὐρ. ἸΤ 1446 νεὺς σκάφος
 ταρσφ κατήρης.

κατήρητος ἴων, ὁ κατάρτος βλλ.
κατήρης-υδος (ἢ) Ἦσ. «κατήρυδες αὖ βριθου-
 σοι καὶ καταρρέουσαι ἄμπελοι· λέγει δὲ καὶ χρυ-
 σὰς ἢ ἀγρία ἀμπέλου, παρόσον οὐκ ἐκλα-
 δεύοντο».

κάτης (ὁ) δὴμ. κ. κάτης βλλ. ὁ αἰλουρος, ὁ γάτος.
κατήσις ἰδί (τοῦρκ.) δὴμ. ἱεροδικαστής: δ. τραγ.
 πιάνουσι καὶ γράφουσι μιά γραφή, | βρίζουσι τὰ
 γένητα τοῦ κατή, Παπαδ. Χρ. Μηλ. 31 ὁ Τούρκος
 κατήσις ἐν Ἄρτη .. ἰθῶσάσ· σκανδαλωδῶς
 δύο ὁμοθετεῖς του.

κατήστος μτγν. κατ' ἔτος, ἐτήσιος: Ὑμν. Κουρ. 37.
κατήφεια (ἡ) [κατηφῆς κ. νεώτ., ἴων κ. ἐπ. κατη-
 φείη κ. σπαν. κατηφῆ, βρβλ. δὴμ. κατισοφία,
 λύπη, θλίψις μετ' αἰσχύνης, βαρυθυμία, σκυθρω-
 πότης: Ἦσ. ατυγνώτης, νείδιος, αἰσχύνη, ἀνία]:
 Ἰλ. Γ 51 δυαμενεῖσιν μὲν χάσμα, κατηφείην δὲ
 σοὶ αὐτῷ, Θουκ. 7, 75 κατήφεια τέ τις ἄμα καὶ
 κατὰμφορις σφῶν αὐτῶν πολλῆ ἦν, Φιλ. 2, 204 κα-
 τήφεια καὶ σύννοια, Πλουτ. Ἐμψ. 9 ἄμα δὲ δυσθυ-
 μία καὶ κατήφεια, Καλλιγ. Ἰων. Βλ. 60 διὰ τοῦτο
 ἐκλίνε πρὸς τὴν κατήφειαν καὶ ἥτο σιωπηλός.
κατηφῆς (ὁ) δὴμ. δ. γρ. τοῦ κατηφῆς βλλ.

κατηφῆς-ους-ές κ. νεώτ., βρβλ. δὴμ. κατισοφῆς,
 ὁ τὰ δῆματα ἔχων ἐστραμμένα πρὸς τὰ κάτω ἐξ
 αἰσχύνης ἢ λύπης, σκυθρωπός, περιλυτός, ἐντρο-
 πιασμένος: Ὁδ. Ω 432 κατηφῆς ἐσόμεθ' αἰεὶ,
 Εὐρ. Ἡρακλ. 633 κατηφῆς δὴμ' ἔχεις, Πάπ. κατη-
 φῆς καὶ ὑπεραύστηρος, Καλλιγ. Ἰων. Βλ. 60 κατη-
 φῆς καὶ ἀπαρηγόρητος, - κατηφῆς ἔνεκα πέν-
 θουσι || ἐπὶ ζώων: Ἀριστ. Ζι 572b, 9 οἱ Ἴπποι
 ὄταν ἀποκρίωνται, γίνονται κατὰκτεροί
 2) κ. μτφ. ἐπὶ τῆς ἀμπέλου, ἡ ἔχουσα ὑποστῆ
 μαρσισμόν: Ἰμερ. Λόγ. 9, 4 3) μτφ. μαύρος,
 σκοτεινός: Πολυδ. 5, 110 χωρίον κατηφῆς, Παῦλ.
 Σιλ. ἐν ΑΠ 9, 658 νεὺς κατηφῆς, Φιλόστρ. Σοφ. 2, 1, 8
 λίθος κατηφῆς καὶ μέλας.

κατηφία (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος λεπιδοπτεῶν ἐ-
 τεροκέρων ἐντόμων.

κατηφίη (ἡ) ἴων κ. ἐπ. ἀντὶ κατήφεια βλλ.
κατηφίω-ῶ μτγν. κ. νεώτ. ἐπ. μτχ. κατηφίωδον
 [Ἀπολλ. Ρ 1, 461] δ. γρ. τοῦ κατηφῆ βλλ.: Φιλ. 2, 519,
 Πλουτ. Ἦσ. 119C καὶ μικρὸν ἐπισχόντα καὶ κατη-
 φίωσαντα, Καλλιγ. Ἰων. Βλ. 120 περιφερῶν καὶ
 ἐχλεύασαν ὡς κατηφίωσαντα καὶ ἀκοινώνητον.

κατηφόρι (τὸ) δὴμ. καταφερῆς δρόμος, κατα-
 φορικὸ μονοπάτι || καταφερικὸν τιμῆμα ὄδοσ.
κατηφορία (ἡ) δὴμ. κ. κατηφόρια ἢ κατωφέ-
 ρεια, τὸ ἐπικλινές, κατωφερές τοῦ ἐδάφους

2) δρόμος κατωφερῆς, καταφορικὴ στράτα:
 Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 52, 22 κὶ ὅταν θὰ φτάσῃς στὴν
 κορφή, θὰ βρῆς δύο κατηφορίες.

κατηφορία (τὸ) δὴμ. ἢ κατηφορικὴ βλλ.
κατηφορία δὴμ. ἐπὶ ἐδάφους, εἶμαι κατηφο-
 ρικός, ἐπικλινής, κατεβαίνω: δυτικὰ ὁ λοφίσκος
 κατηφορίζει σὲ ρεματιά, - ἀπὸ δῶ καὶ πέρα κα-
 τηφορίζει ὁ δρόμος: 2) ἀκολουθῶ κατωφερῆ
 ὁδόν: Παπαδ. Φόν. 132 καθὼς ἐκατηφορίζε νὰ
 φθάσῃ στὸν αἰγιαλόν' 3) ρηματ. π. κατηφο-
 ρικός, κατηφόρισμα.

κατηφορικά ἐπίρρ. δὴμ. κατὰ κλίαιν, ἐπικλινῶς:
 τὸ μονοπάτι φέρει κατηφορικά στ' ἀκροθαλάσ-
 σι || διὰ κατωφεροῦς ὁδοῦ: ὁρομίσαμε κα-
 τηφορικά πρὸς τὸ γιάλο.

κατηφορικός-ῆ-ὸ δὴμ. κατωφερῆς, ἐπικλινής:
 κατηφορικὸ μονοπάτι.

κατηφορία (τὸ) δὴμ. τὸ κατηφορίζειν, ἢ διὰ
 κατωφεροῦς ὁδοῦ πορεῖα: μετ' ὃ γέγραμα ἀρχίσα-
 με τὸ κατηφορίσασαι || δρόμος κατωφερῆς,
 κατηφόρι: πήραμε τῆς βουνοπλαγιάς τὸ κατη-
 φόρισμα σὲ μιᾶ ὥρα.

κατήφορος ἰδί μων. νεώτ. κ. δὴμ. κατωφέρεια,
 ἐπικλινές, κατωφερές ἔδαφος, ἀντίθ. ἀνήφορος:
 Χρον. Μορ. 5378 τοῦ κατηφόρου ἐστρέφαν, Ζερβ.
 Τραγ. ΚΚ 66, 24 κατήφορο παίρν' ἢ ζῶη καὶ παι-
 νει | ἀπόσκιο νὰ δῆθ' ἀκούει γιά νὰ γύρη'

2) μτφ. δρόμος ὁδηγῶν πρὸς τὴν καταστροφήν,
 πρὸς τὸν ἐκπέμωσι, πτώσις: ἡ ἐπιχείρησις πήρε
 τὸν κατήφορο, - ἢ τράπεζα τραβᾷ πρὸς τὸν
 κατήφορο' 3) εὐχέρεια βοηθητικῆ: παροῖμ.
 ἡδρ' ὁ κουτσὸς κατήφορο, ὅμ. σὲ θέλω στὸν
 ἀνήφορο, ὄχι στὸν κατήφορο' 4) ὄμ. μτφ. ἐν
 ἠθικῇ σημ. ἡ ἐκ τῆς εὐθείας ὁδοῦ παρέκκλισις, ὁ
 ἠθικός ἐκπεσμός: ἡ κόρη του πήρε τὸν κατήφο-
 ρο, Παλαμ. Τριαεὺγ. 84 τὰ λόγια του .. παραλυ-
 μένων εἶναι λόγια καὶ τυφλωμένων ἀπὸ πει-
 ρασμοῦς ποῦ σέρνοντι πρὸς τὸν κατήφορο.

κατηφῶ-ῶ εἶμαι κατηφῆς, κατεβῶ τὰ δῆμα-
 τα ἐκ θλίψεως ἢ αἰσχύνης, σκυθρωπάζω, στενω-
 χωροῦμαι: Ἰλ. Χ 292 στῆ δὲ κατηφῆσας, Ὁδ. Π 342
 μνηστῆρες δ' ἀκάχοντο κατηφῆσαν τ', Εὐρ. Μήδ.
 1012 τί δὲ κατηφῆς δῆμα καὶ δεκρυμμένως | ἰδιαι-
 ἔχεις κατεβαμένα τὰ μῦθια καὶ κλαῖσις || ἐπὶ
 ζώων ἴδ. ἐπὶ Ἴππου πᾶσχατος τὸ νόσημα νυμ-
 φιασιν: Ἀριστ. Ζι 604b, 12 κατηφῆ δὲ αἰεὶ, κἂν
 λυτήσῃ' 2) ρηματ. π. κατηφῶν.

κατηφῶν-όνος (ὁ) ἐπὶ τῶν υἰῶν τοῦ Πριάμου, ὁ
 πρόξενος θλιψέως, αἰσχύνης, ὁ προξένων στενωχο-
 ρίαν: Ἰλ. Ω 253 σπεῖσαστέ μοι, κακὰ τέκνα, κατη-
 φῶνες' || Ἦσ. «κατηφῶνες» καταίσχυντοι, κατη-
 φείας ἀξία πράττοντες, Σουῖδ. «ἀναίσχυντοι,
 στυγνοί», Εὐστ. «φῶνον ἀξιοί, ἐπονεῖσθιοί».

κατηφῆμα-τος (τὸ) ἢ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα
 τοῦ κατηφῆ, ἀντήχησις, ἥχος: Ἐπ. Στεφ. ἐν λ.

κατηφῆς-ους-ές (κατηφῆ), δωρ. οὐδ. καταφῆς,
 ὁ ισχυρῶς, δυνατὰ ἤχων: Θεόδωρ. 1, 7 τὸν μέ-
 λος ἢ τὸ καταφῆ τῆν' ἀπὸ τὰς πέτρας καταλει-
 βεται ὑψόθεν ὕδωρ.

κατήχησις-ιος (ἡ) [κατηχῶ] κ. νεώτ., δὴμ. -η ἢ
 διὰ τοῦ ἤχου, διὰ ζώσης φωνῆς διδασκαλία, κ.
 γεν. ἡ διδασκαλία: Ἰππ. Παρ. γγ. 13, Διον. Ἀλ. Δὴμ. 50
 δεῖ αὐτῆ τριβῆς πολλῆς καὶ κατηχέσεως χρο-
 νίαν' 2) εἰδ. ἐκκλ. κ. νεώτ. κ. δὴμ. ἡ διδασκα-
 λία τῶν χριστιανικῶν δογμάτων, κατὰ τὰς ἀρχὰς
 τοῦ χριστιανισμοῦ, ἐκείνων ὄφτινες προδήρηχοντο εἰς
 τὴν χριστ. πίστιν [κατηχούμενοι, εἶτα δὲ γενικῶς]:
 Μηναι 3, 19 Σινεὺ καὶ τὰς ἐπιφερομένους αὐτῶ κα-
 τηχῆσις μνημόσυνον τῆ ἐκκλησίας' 3) συνεκτ.
 τὸ βιβλίον τὸ περιέχον τὰ χριστιανικὰ δόγματα
 καὶ τὴν ὀρθόδοξον ἐρμηνείαν αὐτῶν: κατήχησις
 Δαρδάρως - σχολικὴ ἱερὰ κατήχησις' 4) νεώτ.

μύησις, εισαγωγή εἰς τὸ δόγμα ἢ μυατικήν ἐνέργειαν ἢ μυατικὴν ἑταιρείαν' 5) ἐν κακῇ σῆμ. ἐπικουρίῳ, συναναστροφῇ κακῇ· Χρυσ. Στωϊκ. 3, 54 διὰ τὴν κατήχησιν τῶν συνόντων' 6) συνοδεία τοῦ μονοχόρου ὑπὸ βαρυτέρου ἤχου ὀργάνων, ἄτινα καταπνίγουν τὸ μέλος του· Πτολ. Αρμ. 2, 12 ἰληθ. 1.

κατηχητήριος-ία-ον μυν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος εἰς τὴν κατήχησιν, διδασκαλίαν, ὁ τῆς κατηχήσεως, ὁ κατηχητικός· Νικ. Χων. 8, 5 λόγιοι κατηχητήριοι.

κατηχητής (ὁ) μυν. κ. νεώτ., θηλ. **κατηχήτρια** ὁ κατηγών, ὁ διδάσκων, μέχρις οὗ ὁ μαθητῆς καταστῆ κατόχος τοῦ διδασκόμενου ὥστε νὰ δύναται ἀπαιτῶν νὰ τὸ ἐπαναλάβῃ, ἰδ. ὁ διδάσκαλος τῶν χριστιανικῶν δογμάτων' || ὁθ. νεώτ. γεν. ἐπὶ δογμάτων οὐλοδοῦντος θρησκείας' 2) νεώτ. ὁ μυών, ὁ εἰσάγων εἰς τὰ δόγματα μυατικῆς ἑταιρείας' 3) γεν. ὁ συστηματικῶς ἢ κατ' ἐξακολουθήσιν διδάσκων ἄλλους διὰ ζώσης θεωρίαν τινὰ ἢ δοξασιαν· κατηχητής τῆς ἀθείας· τοῦ πατριωτισμοῦ - τῆς ἐρπονοφιλίας.

κατηχητική (ἡ) ὡς οὐσ. νεώτ. κλάδος τῆς θεολογίας ἐκθέτων τὰ παιδαγωγικά μέσα, ἅτινα συντελοῦσι πρὸς χριστιανικὴν μόρφωσιν τῆς νεότητος.

κατηχητικός-ή-όν μτυν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κατήχησιν, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ κατηγῆ· Φιλόν. Ἰω. π. Φάτ. Βιβλ. 52, 29, - κατηχητικά σχολεῖα' || τὸ θηλ. κατηχητική ὡς οὐσ. βλ. λ.

κατηχητικός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἰκανὸν πρὸς διδασκαλίαν, κατήχησις' 2) ἀπὸ ἀπόφραξ. κατηχητικῆς.

κατηχητικός-ον ἀρχ. λεξ. ὁ κατηχηθεὶς, διδασθεὶς.

κατηχίζω Ἦσ. κ. γλωσσ. κατηχῶ βλ. λ. 2).

κατηχούμενα (τὰ) λεξ. κ. νεώτ. ἐκκλ. κ. κατηχουμένηα ὁ τόπος, τὸ μέρος τοῦ ναοῦ, ἐνθα ἴστανται οἱ κατηχούμενοι' 2) νεώτ. ἀπαν. ὁ γυναικωνίτης, ὡς ἀντικαταστήσας εἰς τὰς ἐνοριακάς ἐκκλησίας τὸν νάρθηκα.

κατηχούμενος-η-ον ἐκκλ. μτυν., μυν. κ. νεώτ. μτυ. τὸ κατηχῶ βλ. λ. 3) ὡς οὐσ.

κατηχῶ-ὠμ κ. μυν. νεώτ. κ. δημ. ἤχῳ ἰσχυρῶς, δυνατὰ, πληρῶς δι' ἤχου· Φιλόστρ. Εἰκ. 1, 19' 2) παραφῶρος ἤχῳ, ἀντιθ. συνήχῳ· Βιτρ. 5, 8, 1'

3) διὰ ζώσης φωνῆς διδάσκω, ὁθ. γεν. διδάσκω· Ἄγριππα π. Ἰωσ. Βί. 65 κατηχῶ τινά πολλὰ τῶν ἀγνωστούμενων, Λουκ. Ὀν. 48 και εἶπε κατηχεῖν ὅσα ποῖων μάλιστα φυγαγωγεῖν αὐτὸν δυναίμην' || κ. παθ. διδάσκωμαι, πληροφοροῦμαι'

Ἦσ. «κατηχούμενος, διδασκόμενος, παιδευόμενος»· ΚΔ Πραξ. 2, 21 κατηχήθησαν ὁ ἐπὶ σοῦ ὅτι ἀποστασίαν διδάσκεις ἀπὸ Μωυσέως, Φιλ. 2, 575 κατηχοῦμαι ὅτι . . . Σέξτ. Ερμ. Μαθ. 5, 5' 3) π. τοῖς χριστιανοῖς συγγραφῆσι, διδάσκων τὰ στοιχειώδη, τὰ βασικά δόγματα τῆς χριστιανικῆς θρησκείας· ΚΔ Κορ. 1, 14, 19 τινά τοὺς ἄλλους κατηχῆσα, Καισάρ. Δακ. ἐν Σάθ. 3, 42 τὸν ἐκατήχησεν ὁ Χατζῆ Γρηγόρης ὅλα τὰ δόγματά μας' κ. παθ.· ΚΔ Λουκ. 1, 4 ἵνα ἐπιγνώσῃ περὶ ὧν κατηχῆθης λόγων τὴν ἀσφάλειαν, ΚΔ Γαλ. 6, 6 κατηχούμενος τὸν λόγον (ὁ νεωστὶ ἐπιστρέφων εἰς τὸν χριστιανισμόν και διδασκόμενος πρὶν ἢ βαπτισθῆναι), Ὁλετοῦργ. Εὐχὴ κατηχουμένων ὁσοι κατηχούμενοι προέβητε' 4) συμβουλευέω, νοουθετῶ· Θεοτ. Κ. Κατάθ. 120 ἐκεῖνος ἐπάροχιζε νὰ τὴν κατηχῆσθαι πῶς ὁ Τουρκάγιαννος ἦταν ὁ φονιάς.

καθάναε προστ. ἀορ. ἀντὶ κατάθανε τοῦ ρ. καταθνήσκω βλ. λ.

καθάξαι ἀπαρφ. ἀορ. τοῦ ρ. καταθῆγω.

καθάφα ἀπαρφ. ἐπ. ἀορ. τοῦ ρ. καταθόγω.

καθήμεν ἀπαρφ. ἐπ. ἀορ. τοῦ ρ. καταθῆμι.

καθναίσκω ἀποθνήσκω· Σαφρ. 62.

καθυτός-ή-όν Ἐπιρρ. ἱερός· μνάς ἀποτινέτω καθυτάς τῷ Δι' Ὀλυνθίω.

κάτι [κάν τι] δημ. κ. κάτι ἄντων. ἀορ. ἀνευ γένους ἀπαντῶσα εἰς τὴν ὄν. κ. αἰτ. (ἀντὶ τοῦ τίς, τί, τινές, τινά) κάποιοι ἢ κάποιο πράγμα· ἔγω κάτι νὰ σου πῶ, - κάτι θέλω, μου ἴδωσ κάτι, - κάτι μὸ χρωστάς' 2) περιληπτικῶς ὡς ἐπιθ. ἀντὶ τοῦ τινά, ὀλίγα τινά, μερικά, μερικοί· εἶδαμε κάτι ἐξαιρετα πράγματα, - ἔρθαν κάτι φίλοι και σὲ γύρευαν' 3) ὡς προσδιορισμὸς πρὸς ἔξαρσιν ἢ μελῶσιν τοῦ προσδιοριζομένου· ἔχει κάτι μῖτια, - πούλα κάτι πάστες, - τὸν εἶδα μὲ κάτι παλιόρρουχα και τὸν λυπήθηκα' 4) πράγμα ἄξιον λόγου, σκδαρόν, ἐνδιαφέρον, σπουδαῖον, ἐξαιρετικόν· κάτι μᾶς εἶπες και σὲ, - θαρρεῖ πῶς εἶναι κάτι' 5) πολλὰκις μετὰ τοῦ τί ἐπὶ τὸ σαφέστερον· ἔγω κάτι τι νὰ σου πῶ, - ἔλα νὰ σου δώσω κάτι τι (ἰδιωμ. κάτι ντῆς)' 6) ὡς ἐπίρρ. πρὸς δήλωσιν ἐκπλήξεως, ἁρῶσ, θλίψεως ἢ ἀπορίας· κάτι χαρούμενο σὲ βλέπω, - κάτι ἀπ' ἐδῶ, τί τρέχει;' 7) ὁμ. ὡς ἐπίρρ. ἀντὶ τοῦ κάπως, ὀλίγων τι· αὐτὰ τὰ ροῦλα εἶναι κάτι καλύτερα ἀπὸ τ' ἄλλα, - κάτι ὀλιγώτερο, - κάτι παρακάτω.

κάτι (τὸ) [τουρκ. κάτι, δημ. πληθ. κάτια ἕκατον ἐκ τῶν μερῶν τῶν ἀποτελουμένων πτυχῆν, πτυχῆ, διπλά· κάμε το τρία κάτια τὸ παντὶ (διπλωσέ τὸ εἰς τρία)' κ. μτυ. ἐπὶ προσ. ἔγινε δύο κάτια (ἐκυρτώθη και οἶσιν ἐδιπλώθη εἰς δύο)' 2) πάτωμα, ὄροφος, τὸ τὸ σπῆτι ἔχει τρία κάτια' 3) ἐπὶ κλωστῶν, ἕκαστον νημάτιον ἐξ ὧν αὐτὰ ἀποτελοῦνται· νῆμα· κλωστή μὲ τρία κάτια.

κατιάδιον (τὸ) μτυν. ἡ κατίας βλ. λ.· Ἄρετ. Χρον. Νουθ. 1, 2.

κατιάπτω φθέρω, κακοποιῶ, βλάπτω· Ὁδ. Β 376 ὡς ἀν κατὰ χροά καλὸν ἰάπητ, Μόσχ. 4, 1 τῆθ' ὡδε κατὰ θυμὸν ἰάπητις;

κατάραιω Ἐπιρρ., ἀορ. εὐκτ. καταραύσειε, ἢ λ. τ. τοῦ καθιερῶ βλ. λ.

κατίας-ἄδος (ἡ) | καθιέναι | μτυν. χειρουργικὸν ἐργαλεῖον πρὸς τομὴν και ἐξαγωγήν τοῦ νεκρωθέντος ἔμβριου· Ἠλιόδ. Χειρ. π. Ὁρειθ. 44, 14, 4, Φιλολύμ. π. Ἀέτ. 8, 48.

κατιδεῖν ἀπαρφ. ἀορ. β' τοῦ ρ. καθορῶ.

κατιδῖω γλωσσ. καθιδιρῶ.

κατιδύρω ἰων. ἀντὶ καθιδρύω βλ. λ.

κατιερῶ-ὠμ ἰων. ἀντὶ καθιερῶ βλ. λ.

κατιέρωσις-εως (ἡ) ἰων. ἀντὶ καθιέρωσις βλ. λ.

κατιζῶ ἰων. ἀντὶ καθίζω βλ. λ.

κατιθύνω ἰων. κ. ἐπ. ἀντὶ κατευθύνω· Ἦρ. 2, 96 ὁ δὲ λίθος ὀπισθεν ἐπελκόμενος κατιθύνει τὸν πῆδον, Ἰηπ. Τέχν. 17, Λουκ. Τροφωθ. 56 ἐξέρειδὲ μου βάσιν τρέμουσαν κατιθύνων τριβῶν, ΑΓΓ. 6, 188 χεῖρα τοξότιν κατιθύνειν, ΑΓΓ. 4, 226 ῥήματος ἄρμονίν κατιθύνειν.

κατιθύς ἐπίρρ. μτυν. ἀντιθέτως, ἀπέναντι, μτ. γεν.· Βάθρ. 95, 42, Κόιττ. 7, 136.

κατικατεύω ἰων. ἀντὶ καικητεύω βλ. λ.

κατικμάζω [ικμάς] μτυν. κάμνω τι νὰ στάζω· Νικ. Ἄλ. 582.

κατικμαῖνω [ικμάς] μτυν. ὑγραίνω τι, ραντίζω, βρεχῶ· Λυκόφρ. 1053 κατικμαίνοντες Ἄλθαῖνον ροαίς' κ. παθ.· Νόν. Δ. II, 508 θερματέρω Φαέθοντι κατικμαίνοντο παρειαί' || μέσ. λούομαι· Γαλ. ἀπ. ἀνών. 60 τινθαλεῖσι κατικμήναινο λοστροῖς.

κατιλιγγιῶ-ἴω (ἰλιγγίω) μυν. ἐπιτατ. τοῦ ἰλιγγίω βλ. λ., καταλαμβάνομι ὑπὸ σφοδροῦ ἰλιγγου, σκοτοδινίας· Ἰωσ. Γενέσ. 14 Β οἱ δὲ κατιλιγγιάσαντες.

κατιλλαῖνω (ἰλλαῖνω) ἢ βλεπω τινά λοξῶς, κοιτάζω μὲ λοξὸν βλέμμα, στραβοκοιτάζω· Ἦσ. «κα-

τιλλανθη' κατεμικτηρισθη' τὸ ἐνεργ. : Ἄριστλ. Φυσιογ.813α.21 | πιθ. γρ.1.

κατιλλαντής (ή) | κατιλλανίω | Σουίδ. «κατιλλανταί, ὠριστοί, ἀδουνοι».

κατίλλω (ἰλλω) | κατεῖλω βλλ. : Ἰ.π.π.Ἐπιδ.3,5 φωναι τε... κακοῦμενοι καὶ κατίλλουσαι | Ἰδ. κρ.κατεῖλωσαι, ἀμφ. σμ., πρβλ.Γαλ17(1).678 | 2) ἀντί τοῦ κατεῖργω : Φωτ.ένλ. κατουλάδα.

κατιλλώπτω (ἰλλώπτω) | βλέπω τινα λοξῶς, μέ λοξὸν βλέπω, νεύω διὰ τὸν φθαλλόμενον, κόρνω τὸ μάτι, κόρνω τὰ γλυκὰ μάτια : Φιλῆμ.124 κατιλλώπτειν τινί, ΑΠ5,199 στέφανοι τῶ γλυκερῶ καὶ θῆλυ κατιλλώπτοντι Πριήφω κείνται' 2) βλέπω περιφρονητικῶς, σκωπτικῶς : Πολυδ.2,52, Ἦσ.

κατίλυμ (ἰλύω), μέλλ. κατίλυσι, πληρῶ δι' ἴλιος, ἀκεπαίω με λόσηη : Ξεν.Οικ.17,13 τῶ οὖν κατιλυθέντι τί ἀν ποιοῦντες δοκοῦσιν ἀν σοι ἐπικουρήσαι.

κατιμάς (ή) (τουρκ.) Ἰδμ. κ. καμάς βλλ. **κατιμέν** ἐν. ἐνεστ. ἀπαρφ. τοῦ κἀιμι βλλ. : Ἰλ.Ξ 457 κατιμέν δόμον Ἄιδος εἶσω.

κατιμέρι (τό) (τουρκ.) Ἰδμ. πλ.καούς ἐκ φύλλων ζύρης ἀναδιπλωμένων, ἐφ' ὧν ἐπικέεται ἔλαιον μετὰ ψῶο καὶ βουτύρου ἀναλελυμένων, ἐπιπερασμένος δὲ διὰ σακχαρώς ἢ μέλιτος.

κατιμονεύω Ἦσ. καταβιβάζω

κατιόν νεώτ. φουσ. τὸ οὐδ' τῶς μτχ. τοῦ κἀιμι ὡς οὐστ. τὸ θετικόν ἰόν βλλ.2).

κατιόμαι-όμοι (ἰούμαι) | μτγν. γίνομαι ἰώδης, πληροῦμαι ἰού, σκωριάζω, γεν. ρυπνίονομαι, υολύνομαι : ΠΔ Σοφ.Σειρ.12,11 καὶ ἔση αὐτῶ ὡς ἐκμεμαχῶς ἔσοπτρον, καὶ γινώσθαι τὸ οὐκ εἰς τέλος κατίωται, Στράβ.16,2,42 ὕφ' ἧς κατιοῦται καὶ χαλκὸς καὶ ἀργυρος, ΚΔ Ἰακ.5,3 ὁ χρυσὸς ὠμόν καὶ ὁ ἀργυρος κατίωται, Διοσκ.4,82, Ἄρρ. Ἐπικτ.4,6,14' 2) μτφ. ρυπνίονομαι : ΔίωνΚ71,36 ἀπὸ χροῦσῃ τε βασιλείας ἐς σιδηρᾶν καὶ κατιωμένην... καταπεσοῦσας τῆς ἱστορίας.

κατιπαίζομαι ἰαν. τ. τοῦ καθιπαίζομαι βλλ. : Ἦρ.9,14 ἢ δὲ ἴππος προελθούσα κατιπαῖσαστο χῶρον τὴν Μεγαρίδα.

κατίσι | πρὸς. τοῦ κἀισιδα : Σοφ.Ἀνι.1064

κατίσιος-ον (ἴσιος) | σχόλ. ὁ ἐντελῶς ἴσιος, μτ. ὅστ. : Σχόλ. Ἄριστφ.Εἰρ.728.

κατισχάω (ἰσχάω) | ἐπ. τ. τοῦ κατίσχω βλλ. : Ὅδ.142 σίγα καὶ κατὰ σόν νόον Ἰσχανε |μ.1.

κατισχάινω (ἰσχάινω) | καθιστὸν τὴ ἐντελῶς ἰσχύν, ξηρὸν, ἀσθενῆ, ἐξασθενίζω. Ξηρναίω : Αἰσχ.Εὐρ.138 σὺ δ' αἰματηρὸν πνευθ' ἐπουρίσασα τῶ ἀτμῶ κατισχάινουσα νηδὺς πυρὶ' κ. παθ. : Πλάτ.Πολ.561c ὑδροποῦντα κατισχάινόμενος, Ἰώσ.Α17,8,1 | ἢ τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σμ., ἀπαρφ. κατισχάινεσθαι : Αἰσχ.Πρ.269 οὐ μὴν τὴ ποισίς γ' ὄψομνη τοῖσι με κατισχάινεσθαι πρὸς πέτρας πεδωροῖσις 2) σμικρῶν, περιοριζῶ οἰδημά τ. : Ἰππ.Προγν.23' κ.μτφ. : Καλλ.Ἐπιγρ.46,3 αἱ Μούσαι τὸν ἔρωτα κατισχάινουσι' | ἢ ἐξασθενῶ, ἀδυνατιζῶ : Θεόφρ.Ὄσμ.47 κατισχάινειν ὁσμῆν.

κατισχῶν-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ λίαν ἰσχύς, ὁ πολὺ ἀδυνασιμένος : Ἀντιλλ.π. Ὀρειβ.7,7,9. Πλοῦτ. Δημοσθ.4 ἦν γάρ... κατίσχνος καὶ νοσιώδης

κατισχῶν-άω | μτγν. κατισχάινω, ἐξασθενίζω, παθ. : Λουκ.Φ.λόη.20 ἤρξαστο ἐπιφθόνεσθα: κατισχῶν-άω | μὲ ἀσθενῆ φωνήν.

κατισχῶν-ῶω (ἰσχῶν) | μτγν. κ.λεξ. κ. κατισχάινω βλλ., σμικρῶν, κατατριβῶ : Ἦσ. ἐκατισχῶν κατελεπτόνευ, Φώτ., Σχόλ.Νικ. Ἀλεξ.592 κ. παθ. : Ἰώσ.Α12,5,5, Γαλ.Χρ.Μορ.1,21, Ἀέτ.4,34.

κατισχῶρεομαι (ἰσχῶς) | μτγν. γίνομαι ἰσχυρός, δυνατός, ὀρηκτικός : Ἀκόλ.ΠΔ Ψαμ.851861,14.

κατισχῶσις-εως (ή) νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κατισχῶ, ἐπικράτης, πλήρης ἐπιβολή.

κατισχῶω (ἰσχῶ, ἰσχῶς) | κ. μόν. κ. νεώτ., μέλλ. κατισχῶω, ἀορ. κατίσχωα, ἐπικρατώ, καταβάλλω τινα διὰ τῆς ἰσχύος μου, ὑπερισχύω, υπερικῶ, ὑπερτερῶ : Μέν.Ἐπιτρ.74 τὰ μὲν παρ' ἐκόντος, τὰ δὲ κατισχῶσόντα μου, Ἄριστ.121, ΠΔ Παρολ.28,3 ἤλαθ Σαλωμών εἰς θάναδῶα, καὶ κατισχῶσεν αὐτήν, Διόδ.Σ1,39 ὅταν... ἢ τῆς πείρας ἀκρίβεια κατισχῶσῃ τὴν τὸν λόγων πιθανότητα' κ. μτ. γενικ. : ΠΔ Ἰερ.15,18 Ἰναί οἱ λυποῦντες με κατισχῶσέ μου, ΚΔ Ματθ.16,18 πύλαι ἄδου οὐ κατισχῶσουσιν αὐτῆς | τῆς ἐκκλησίας |, Βεττ.Βάλλ.104,10 Ἄρρ κατισχῶει τῆς Σελήνης, Ἀλεξ.Ἄφρ.Τοπ.248,19, Αἰλ.Ζ15,19 κατισχῶειν τινὸς σοφίᾳ, - τὸ δίκαιον θά κατισχῶσῃ τῆς ἀδικίας' κ. μτ. ὅστ. : Πολυδ.11,13,3 κατισχῶον καὶ τῶ πλήθει' κ. ἀπολ. : Θεόφρ.Φαιτ.6,11,7 κατισχῶσῃ τῆς θερμότητος, ἸΔ Ἐξ17,11 ὅταν δὲ καθῆκε τὰς χεῖρας, κατίσχωεν Ἀμαλῆκ, ΚΔ Λουκ. 23,23 κατισχῶον αἰ φωναί αὐτῶν' κ. ἐμπροθ. | παρὰ τινι : Ἀντιγ.Καρ.152 κατισχῶεν ἡ φήμη παρὰ τοῖς πλείστοις, Πολυδ.3,4,6 τινὰς παρ' ἐκάστοις ἐπικράτους καὶ κατισχῶειν (ὄρασι)' κ. παθ. : Διόδ.Σ1,71 κατισχῶομένους ὑπ' ἔρωτος, αὐτ.17,45 κατισχῶεσθαι τῆ μάχῃ' 2) γίνομαι ἰσχυρός, φθῶνα εἰς τὴν πλήρη ἀμηνή τῆς συνάμεώς μου : Σοφ.ΟΚ346 ἔξ ὄτου νέας τροφῆς ἔληξε καὶ κατισχῶεν δέμας' 3) μόν. καταρῶθ, τὰ καταφέρνω : Βι.Ἀλεξ.1328 μὴ τηλικαῦτην... μεγάλην κτίσης πόλιν' | ὄχλων ἐμπλήσαι γὰρ αὐτὴν οὐ ποτε κατισχῶσει 4) μτβ. ἐνισχύω, ἐνδουνομῶμαι, ἐνθαρρύνω, μτ. αἰτ. : ΠΔ Δευτ. 1,38 αὐτὸν κατισχῶσον, αὐτ. Ἐσδρ.1,7,15 κατισχῶσαι τὰς χεῖρας αὐτῶν ἐπὶ τὰ ἔργα κυρίου, Διον. Ἄλ.Ρωμ.6,65 οὐδὲτέραν τὸν στάσεων κατισχῶειν' 5) ρημοτ. π. κατίσχοις.

κατίσχω (ἰσχω) | κ. καταίσχω κ. κατέγω βλλ. κρατῶ ὅπισω, ἀνασιέλω, ἐμποδίζω, σταματῶ : Ἰλ.Ψ321 ἐλίσσειται ἔνθα καὶ ἔνθα... οὐδὲ κατίσχει, Ὀμ.Ἰγμν.8,14 θυμὸς μόνος ὀξὺ κατισχέμεν, Ἦρ.2,115 συλλαμβάνει τὸν Ἀλέξανδρον καὶ τὰς νέας αὐτοῦ κατίσχει' | κ. μέσ. κρατῶ δι' ἑμισαύου : Ἰλ.Β233 γυναικα... ἦν τ' αὐτὸς ἀπονόσφι κατίσχει' 2) εἶμαι κίτριος τινος, κατέγω : Ὄδ.1122 οὐτ' ἄρα ποίμνησιν καταίσχειται οὐτ' ἀράταισιν | δὲν ἔχει ἡ νῆσος ποίμνας |, Ἄριστλ.Ζ16261,18 ἀράχνια κατίσχει τὸ σπίνος δλον | καλύπτουσιν' | 3) διευθύνω, κατευθύνω, ὀδηγῶ πρὸς τι, ἐπὶ πλοῖου, κυρ. κρατῶ τὸ πλοῖον πρὸς ὠρισμένην τινα διεύθυνσιν : Ὅδ.Λ456 ἐς πατρίδα γαίαν νῆα κατισχέμεναι' 4) ἀμτβ. προσομοίεσμα, προσεγγίζω, ἀράζω : Θουκ.7,33 ὀρηκνῆτες αὐτῶθεν κατίσχωσιν ἐς τὰς Χοιράδας νήσους, Ἀπολλ.Ρ3,57 ποταμῶ ἐνὶ Φάσιδι νῆα κατίσχει' 5) ἀμτβ. κατέρχομαι, καταβαίνω : Ἦρ.3,28 Αἰγύπτου δὲ λέγουσι σέλας ἐπὶ τὴν βαῦν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατισχεῖν | τὸ φῶς καταβαίνει ἐκ τοῦ οὐρανοῦ | πρβλ. ἀνίσχω.

κατιτήριος-α-ον λεξ. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κατῶδασιν, τὴν κἀθοδον, π. Ἦσ. κατιτήρια ἱερά], ἢ ἐπὶ καθόδῳ θυσίᾳ 2) εἶδ νεώτ. ναυτ. κατιτήριον (ἔνυ. σημειν) τὸ γεωγραφικὸν σημεῖον. καθ' ὃ θερμιτίζετο ἀκολουθουμένη πλεύσις' | ὄμ. νεώτ. ναυτ. κ. ἐπέκτ. αὐτὸς οὗτος ὁ τόπος τοῦ κατάπλου ὡς γεωγραφικὸν σημεῖον θεωρούμενος.

κατιθεδῶσις-α-ο Ἰδμ. ὁ ἐκ κατιφῆ βλλ.1) κατεσκευασμένος, βελούδιος.

κατιφῆς (ή) (ἀραβ.) Ἰδμ. βελούδων ἐκ μεταξῆς 2) τὸ φυτὸν τήγνητος ὁ κορυμβοειδής.

κατιχνηλατῶ-ῶω (ἰχνηλατῶ) | μόν. ἐοεσύνω, ἐξετάζω π. ἀκολουθῶν τὰ ἴχνη αὐτοῦ ἀνιχνεύω τὴ ἐπιμελῶς : Εὐμᾶθ.334.

κατιών-ουσα-όν μτχ. του κάτειμι βλ.λ., νεώτ. ως ἐπίθ. ὁ κατερχόμενος ἢ ὁ φερόμενος πρὸς τὰ κάτω || εἰδ. νομ. **κατιόντες** συγγενεῖς ἢ μ. **κατιόντες** οἱ κατ' εὐθείαν γραμμὴν ἀμέσως ἢ ἐμμέσως καταγόμενοι ἀπὸ τινος προσώπου, οἶον τέκνα, ἔγγονοι, δισέγγονοι κτ., ἀντίθ. ἀνιόντες || εἰδ. ἀνατ. **κατιόν** αὐχενίον νεύρου αὐχενικῶς κλάδος τῆς ἀγκύλης τοῦ ὑπογκασσίου νεύρου ἐκφύομενος ἐκ τοῦ δευτέρου καὶ τρίτου αὐχενικοῦ νεύρου || εἰδ. μουσ. **κατιούσα κλίμαξ** ἡ **κατιόντες φθόγγοι** οἱ ἀπὸ τοῦ ὀξυτέρου πρὸς τὸν βαρύτερον διαδοχικῶς κατερχόμενοι φθόγγοι **κατιόντες** χαρακτηριστὰ σημεῖα δι' ὧν παρίστανται οἱ κατιόντες φθόγγοι μέλους τινός.

κατιώσις χαλκοῦ (ἡ) νεώτ. ὀρυκτώσις βλ.λ.

κατλαύα (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τοῦ ἀβροσίου. τῶν ὀρχοειδῶν.

κατμάς (ὁ) Δημ. μικρὸν εὐτελεστέρας ποιότητος τεμαχίον κρέατος, διδόμενον πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ κυρίως ἀγορασθέντος τεμαχίου.

κάτοκος-ον (ὁ)κος (ἡ) μτγν. ὁ ἔχων μέγαν ὄγκον, ὀγκώδης, παχύς : Σωφ.1,17.

κατοκῶμαι-άομαι (ὀγκῶμαι) μσν. ἐπὶ δνου, ὀγκῶμαι, γκαρίζω, γκανίζω : Τζέτζ. Ἐξήγ. Ἰλ.155,8.

κατοδερκίης ὁἰ πάπ. (πιδ.διορθωτ. κατατερικός) : τοῖς **κατοδερκίαις** κεράμια Χ.

κάτοδος (ἡ) ἰων. τ. τοῦ κάθοδος βλ.λ. : Ἦρ.1,60 μηχανῶνται δὴ ἐπὶ τῆ κατόδω πρήμα.

κατοδυνῶ-ᾶω (ὀδυνῶ) μτγν. κ. μσν. ἐπιφέρω, προκαλῶ μεγάλην ὀδύνην, λυπῶ τινα βαρέως, καταθλιβῶ : ΠΔ Ἐξ.1,14 **κατοδύνων** αὐτῶν τὴν ζῶν ἡ κ. παθ. : αὐτ. Ἐξ.9,4 **κατασυναζόντων** καὶ **κατωδυνώμενων**, Σέργ.Μαρκ. ἐν Σάθ.3,320 ὑπὸ τυραννῶν ὑποπεσῶν **κατωδυνῶτο** καὶ ἔσπευεν.

κατοδύρομαι (ὀδύρομαι) μέσ. ὀδύρομαι, κλαίω, θρηνώ καθ' ὑπερβολὴν : Πλάτ. Ἀξ.367D ὡς **κατοδύρονται** τὸ ζῆν, Διδῶ.Σ.13,58 πολλὰ τὴν ἑαυτῶν τύχην **κατωδύροντο**, Ξεν. Ἐφ.5,1 ταυτὶ **κατοδύρομενος** κ. παθ. θρηνοῦμαι : Πλάτ.

κατόδω (ὀδῶ) μτγν., μέλλ. **κατοδίσω**, ἀναδίδω κακῶν ὁσμῶν, μυρίζω ἄσχημα : Ἄρρ. Ἐπικτ.4,11,16 **κατόζειν** σαυτοῦ | αἰσθάνεσθαι τὴν ἴδιαν ἑαυτοῦ δυσωδίαν |.

κατόθεν ἐπίρρ. πάπ. δ. τ. τοῦ κάτωθεν βλ.λ.

κατοιάδες (αἱ) (δῖς) μτγν. ἐπὶ αἰγῶν, ὁ ὀδηγούσαι τὰ πρόβατα : Παυσ.9,13,4 τὰς δὲ ποίμναις ἠγεμόνες τῆς πορείας ἦσαν αἰγες· **κατοιάδες** οἱ ποιμένες ὀνομαζοῦσιν αὐτάς.

κατοῖθα (οἶθα) παρακ. ἐν σμ. ἐνεστ., β' πρὸς. **κατοῖσθα**, ἀπαρφ. **κατειδέναι**, μτχ. **κατειδῶς** κ. λαοκ. **καταειδῶς**, ὕπερσυντ. **κατήδη** (ἐν σμ. παρ.τ.), οἶδα τι ἐπακριδῶς, γνωρίζω καλῶς, ξέρω καλά, μτ. αἰτ. πράμ. : Αἰσχ. Ἀγ.4 ἄστρων **κατοῖθα** νυκτερίων δημηγυριῶν, Σοφ.Φιλ.553 οὐδὲν σὺ ποὺ **κατοῖθα** τῶν σαυτοῦ πέρι, αὐτ.44, αὐτ. Τρ.87 εἰ δὲ θεοσάτων ἐγὼ βάζειν **κατήδη** τῶνδε, αὐτ. Ἰχ.164 ἴν' εὐ **κατειδῶς**, Εὐδουλ.43 **κατειδῶς** τὴν γυναικίαν φύσιν, Μέν.628 μηδὲν **κατειδῶς**, ἀλλὰ **προσοιούμενος** || κ. μτ. αἰτ. προσ. γνωρίζω τινὰ ἐξ ὀψεως, ἀναγνωρίζω, διακρίνω : Σωφ.ΟΤ 1048 **δασις** **κατοῖθε** τὸν βοτήρ' ὄν ἐννεπίε, Εὐρ. Ὀρ.1183 Ἐλένης **κατοῖσθα** θυγατέρα, αὐτ.1521 τὸ Γοργούς δ' οὐ **κατοῖθ'** ἐγὼ κάρα || ἀπολ. κ. ἐν μτχ. οὐ **κατειδῶς** χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζης, ἀφρόνων : Εὐρ.Μήδ.992 **παισιν** οὐ **κατειδῶς** **δλεθρῶν** **βιοτῆ** προσάγει, αὐτ. Ἰκ.1033 || μτ. μτχ. γνωρίζω καλῶς ὅτι : Σωφ. Ἀντ.1064 **κάτισθι** μὴ πολλοὺς ἐπὶ τρώχους ἀμιλλητήρας ἠλιοντέλων ἰδῶρ. τελειν' || ὄμ. ἐπομένης ἐρωτημ. προτάσεως : Σωφ. Α1,270 οὐ **κατοῖθ'** ὄπως λέγεις, Εὐρ. Ἰππ.1245 οὐ **κατοῖθ'** ὄτω τρώφω πίπτει || μτ. ἀπαρφ. γνωρίζω νὰ .. : Σωφ.ΟΤ 1041 ἡ **κατοῖσθα** δηλώσαι λόγῳ.

κατοιδῶ-έω μτγν., παρακ. **κατώδηκα**, ἐξοιδαινώμα, ἐξογκοῦμαι : Σωφ.2,43.

κατοίσις-εως (ἡ) (οἰσις) μτγν. ἡ περὶ ἑαυτοῦ ὑπερβολικὴ σήσις, ἄλαζονικὴ γνώμη : Πλούτ. Ἦθ.1119B.

κατοίσις (ὁ) Δημ. ὁ ὀρνιθῶν, τὸ κουμάσι : Βαλαωρ.Φωτ.2,3 **τέσσαροι** τοῖχοι **κάταστροι**, ὁ **κάτοικας**, τ' ἀχούρι, | ἡ **μάντρα** γιὰ τὰ **πρόβατα**.

κατοικῆς-άδος (ἡ) μτγν. ποι. θηλ. τοῦ κατοικίδιου βλ.λ. : Νίκ. Αλεξ.60 **κατοικῆς** ὄρνις, αὐτ.535 **κατοικῆς** στρουθός.

κατοικεσία (ἡ) (κατοικῶ) μτγν. κ. σχόλ. ἡ κατοικησις βλ.λ. : ΠΔΨαλμ.106(107),36 **καὶ** **συνεστήσαντο** πόλεις **κατοικεσίας**, Εὐστ.106,44.

κατοικέσια (ἡ) (ἡ) ΕΜ 221,3 ἑορτὴ **κατ'** ἔτος τελομένη πρὸς μνήμην τῆς ἐν τινὶ τόπῳ **κατοικήσεως**, ἐγκαταστάσεως, συστάσεως συνοικισμοῦ.

κατοικήτων αἰολ. τ. ἀντὶ κατοικούντων, μτχ. τοῦ κατοικῶ βλ.λ. : Ἐπιγρ.

κατοικῆσις-εως (ἡ) (κατοικῶ) κ. νεώτ. τὸ κατοικεῖν ἐν τινὶ τόπῳ, ἡ διατριβή, ἡ διαμονή : Θουκ. 2,15 **διὰ** τὴν **παλαιὰν** ταύτην **κατοικησιν** 2) ὁ τόπος ἐν ᾧ κατοικεῖ τις, ὁ τόπος διαμονῆς, ἡ κατοικία : Πλάτ. Τίμ.71B **ταύτῳ** δὴ θεός ἐπιβουλεύσας αὐτῷ τὴν ἡπείρος ἰδέαν **ἐξυπέστη** καὶ ἐθηκεν εἰς τὴν ἐκείνου **κατοικησιν**, αὐτ.Κριτ.1,115C **τά** δὲ **βασιλεία** ἐν ταύτῃ τῇ τοῦ θεοῦ καὶ τῶν προγόνων **κατοικῆσι** . . ἐποίησαντο, ΠΔ Γεν.10,30 **καὶ** ἐγένετο ἡ **κατοικησις** αὐτῶν ἀπὸ **Μασηθῆ** **ἕως** ἔλθειν εἰς **Σωφραῖα**, ὄρος ἀνατολῶν, ΚΔ Μάρκ. 5,3 **ὅς** τὴν **κατοικησιν** εἶχεν ἐν τοῖς **μνήμασι** :

|| τμήμα χώρας κατοικοῦμενον ὑπ' ἀνδρώπων : Ἀθῆν.12,523B **διὸ** καὶ **μεγάλῃ** Ἑλλάς ἐκλήθη **πάσα** **σχεδὸν** ἡ **κατὰ** τὴν Ἰταλίαν **κατοικησις**.

κατοικητήριον (ἡ) (κατοικῶ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ τόπος ἔνθα κατοικεῖ τις, τόπος διαμονῆς, οἰκητήριον, κατοικία, ἐνδιαίτημα : ΠΔ ἘΕ.12,20 ἐν παντί **κατοικητήριῳ** ἕμεις **ἔδεσθε** **ἄξιμα**, ΚΔ Ἐφεσ. 2,22 ἐν ᾧ καὶ ὁμῶς **συνοικοδομήσε** εἰς **κατοικητήριον** τοῦ Θεοῦ ἐν **νεύματι**, αὐτ. Ἀπ.18,2 **κατοικητήριον** **δαιμονίων** καὶ **φυσικῆ** παντός **νεύματος** ἀκαθάρτου, Μηναι.3,13 Ὀρθρ. Ὡδ.3 Θεοτοκ. **ναός** καὶ **ἱερὸν** **κατοικητήριον** τοῦ Λόγου **ὑπάρχουσα**, Θεοτόκε, αὐτ.12,12 Ὀρθρ. Ὡδ.7 **τοῦ** Πνεύματος **γέγονας** **κατοικητήριον**, Βί. Ἀλεξ.5210 ἄ σὺ **βλέπεις** | **θεῶν** **κατοικητήρια** καὶ **τόποι** **προσκαλοῦνται**, Παπαδ.Χριστ.Διηγ.13 **ταυτῆ** οἰκία **ἐπόμουν** ἦτο **να** γῆν **κατοικητήριον** τῶν **φανασμάτων** || ἐπὶ νεκρῶν, ὁ τάφος, τὸ μνήμα : Ἐπιγρ.

κατοικητήριος-αον (κατοικῶ) μτγν. ἀντὶ κατοικίδιος βλ.λ. : Σωφ.1,51 **κατοικητήρια** ὄρνις.

κατοικία (ἡ) (κατοικῶ) κ. μσν. κ. νεώτ., Δημ. **κατοικία** ὁ τόπος ἔνθα κατοικεῖ, διαμένει τις : Ἐκατ. Μ119] **κατοικία** **βαρβάρων**, Στράδ.5,4,8 ὡστ' ὑγεινὴν **ποιεῖν** τὴν **κατοικίαν** : || ἐπαυλίσ. ἀγροκλήσιον, ἀγρόκτημα : Πολύβ.2,32,4 τὴν γῆν **ἔδῃον** καὶ **τάς** **κατοικίας** αὐτῶν **ἐξεπέροσαν**, αὐτ.5,77,7 **προήγεν** ἐπὶ **τάς** τῶν **Μισῶν** **κατοικίας** || γεν. τόπος διαμονῆς, ὅπου κατοικοεδρεύει τις : ΚΔ Πράξ.17,26 ὄρισας **προσταγεμένους** **καιρούς** καὶ **τάς** ὀρθροσίας τῆς **κατοικίας** αὐτῶν, - ἐχει τὴν **κατοικίαν** του εἰς Ἀθήνας || Ἐπιγρ. νεώτ. κ. Δημ. **χώρας** **περίφρακτος** καὶ **ἐστεγασμένος**, ἔνθα διαμένει ὁ ἄνθρωπος πρὸς προφύλαξιν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἀτίμοσφαιρων ἐπηρείων καὶ ἀπὸ τῶν κινδύνων ἐξ ἄλλων ἀνθρώπων ἡ καὶ ζῶων, οἰκισμα, οἰκοδόμημα ἐν ᾧ κατοικεῖ τις : Ἐπιγρ., Ἐρωτόκρ.1, 1442 **στὴν** **τέλειωσιν** τοῦ **περβολίου** **εὐρίσκετο** **χτισμένην** | **μὰ** **κατοικία** **μὲ** **μαστορία** **μεγάλη** **καμωμένη**, δ. τρ. **ἔμα** **μῆσ'** στ' ἀρκοντικὸ σου, | **στοῦ** **κυροῦ** σου **τά** **προυκία**, | **τῆς** **μνάας** σου

τὴν καταικία' || νεώτ. κ. δημ. διαμέρισμα οί-
κας, δωμάτιον κατάλληλον διὰ τὴν διαμονὴν ἀ-
ριθμοῦ τινας προσώπων : οἰκία μὲ τρεῖς καταικί-
ας. 2) ἀποικία : Στράβ.5,4,11 Ἀχέρραι καὶ
'Αβέλλα καὶ ἄλλα ἐπὶ ἐλάττους τούτων καταί-
κται, αὐτ.6,2,5 Ἴχνη τινὰ σφύρσασα τῶν ἀρχαίων
κατοικιών, ὧν ἦν καὶ Καμάρια' || πάπ. εἰδ. ἐπὶ
στρατιωτικῶν ἀποικίων. 3) ἡ Ἴδρυσσις ἀποί-
κας : Πλούτ. Πομπ.47 καταικίας πόλεων καὶ νο-
μίας ἀγρῶν ἔγραψεν. 4) ἡ ἐπαρχία : Πλούτ.
'Αντ.16 τὸν δῆμον ἀνελάβαντες καὶ τοὺς στρατι-
ώτας ἀπὸ τῶν ἀποικίων συνήγε, 'Αρρ. Ἐμφ. Πολ.
5,19. 5) σύνολον ἀνθρώπων ἐκ τινας φυλῆς κα-
τοικούντων ἐν ξένη χώρα : Ἐπιγρ. ἡ καταικία τῶν
ἐν Ἱερσπόλει κατοικούντων Ἰουδαίων. 6) ἡ
κατοικησις : Πολύβ.5,78,5 τόπον δώσειν εὐφυῆ
πρὸς καταικίαν, Διηγ. Ἀγλλ.651 ὁ τόπος εἶναι
πάντερπνος καλὸς εἰς καταικίαν.

κατοικία (τά) Ἐπιγρ. τὰ οἰκιακὰ, τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ
συνῆθ, τὰ τῆς οἰκίας πράγματα.

κατοικίδιος-ον κ. -α-ον [κατοικία] κ. μαν. κ. νεώτ. ὁ
ἀνήκων εἰς τὴν καταικίαν, ὁ ἐν τῇ καταικίᾳ δι-
αιτώμενος, ὁ ζῶν πλησὺν τοῦ ἀνθρώπου, οἰκια-
κός, ἰδ. ἐπὶ ζῴων κ. πτηνῶν : Θεόδομν. Ἰστ.258
κατοικίδιος μῦς, Νικόλ. Δαρμ. Καίσι.567 κατοικίδιος
[σκύλαξ], Λόγγ.3,6 κατοικίδιος ὄρνις, Γεωπ.1,3,8
κατοικίδια ὄρνεις, αὐτ.2,35,5' || κ. ἐπὶ φυτῶν,
ἀντιθ. κηπαῖα, ἀγρια : Ἀριστλ. Φυτ.1,4,13 κατοικί-
δια φυτὰ' || ἐν ἀναφορᾷ πρὸς πρὸς. κ. τὰ
συναφῆ πρὸς αὐτὰ : Ἰνπ. Ἀρθρ.78 κατοικί-
διοι κατατάσεις [αἱ δυνάμειαι νὰ ἐκτελεσθῶσι
κατ' οἶκον ἀνευ ἰατροῦ], Διόδ.Σ.3,33 ταὺς δὲ
ἀνδρας ὁμοίως ταῖς παρ' ἡμῖν γαμεταῖς τὸν
κατοικίδιον ἔχειν βίον [οἰκοῦρεν], Φιλ.2,378 κα-
τοικίδιος βίος [οἰπτική ζωή], Ἱεροκλ.Στ.62Α τὰ
κατοικίδια τῶν ἔργων [αἱ οἰκιακαὶ ἐνασχολήσεις].

|| ὄμ. οἱ κατοικίδιοι οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ μένοντες πάν-
τοτε, οἱ ἐντόπιοι, ἐπὶ ἱστορικῶν, ἐρωτικῶς : Λουκ.
'Ιστ.Συγγρ.35 οὐ τῶν καταικίδων τις οὐδ' ὄλιος
πιστεύει μόνον τοῖς ἀπαγγέλλουσι. || γλωσσ. κα-
τοικίδιοι [ἐνν. θεοὶ] οἱ πατῆροι θεοὶ, οἱ προ-
στάται τοῦ οἴκου καὶ τῆς πολιτείας.

κατοικίζω [οἰκίζω] κ. νεώτ., κρητ. καταφοικί-
δω, ἀπτ. μέλλ. κατοικίξω, ἀόρ. κατῶκησα, παθ.
ἀόρ. κατῶκισθην, πῆμω τινὰ νὰ κατῶκησῃ εἰς
τινα τόπον, βάλλω τινὰ νὰ κατῶκησῃ που, ἐγκαθι-
στῶ τινὰ που πρὸς διαμονήν : Ἦρ.2,154 τούτους ..
κατοικίσει ἐς Μέμφιν, Σοφ.ΟΚ.637 χώρα δ' ἔμ-
πολιν κατοικίσει, αὐτ. Ἄντ.1069 φυχὴν τ' ἀτίμωσεν ἐν
τόπω κατῶκησας, Ἐφρ. Ἰνπ.617 γυναίκας εἰς φῶς
ἡλίου κατῶκησας, Πλάτ. Κριτ.113C ἐγκόνους ἑ-
αυτοῦ κατῶκησεν .. ἐν τινὶ τόπῳ, Δημ.289 εἰς ἐνίας
.. ἀντὶ Ἑλλήνων βαρβάρους κατῶκησίζε, Πλούτ.
Ρωμ.24 τῶν δ' ὑπομενόντων διπλοσίων, ἐκ Ἰρ-
μης κατῶκησεν εἰς τὴν Καμερίαν, Λιδών. Λόγ.59,83
κομίζων [αὐτοῦς] εἰς Θράκην κατῶκησίζε μνη-
τάς εἶναι καὶ τοῖς ὑπερτον τοῦ πάθους. || τὸ
παθ. ἐπὶ προσ., ἐνοικίζομαι που, γίνομαι κάτοικος,
κατοικῶ : Ἦρ.2,154 οὗτοι ἐν Αἰγυπτῶν .. κατῶκη-
σθησαν, Ἐφρ. Ἦρ.13 λιπὼν δὲ Θήλας, οὐ κατῶκη-
σθην ἐγώ, Θουκ.2,102 κατοικιοθεῖς ἐς τοὺς περὶ
Οἰνιάδας τόπους, Πλάτ. Τίμ.71D τὴν περὶ τὸ ἦπαρ
φυχίης μοίραν κατῶκησμένην, Ἐπιγρ. καταφοικί-
δουσαι Λατωσίων, Ἄνπ. Μιθριδ.15 τοὺς ἐπὶ τοῦ
Πόντου κατῶκησμένους. || τὸ ἐνεργ. μτφ. ἐν-
τίθην, εὐβάλλω : Αἰσχ. Πρ.250 τυφλάς ἐν αὐτοῖς
ἐλπίδας κατῶκησα [τοὺς ἐνέβαλα εἰς τὸν νοῦν].
2) μτ. ἀπ. τόπου, καταλαμβάνω τόπον τινὰ δι'
ἀποικίαν, ἰδρῶν ἀποικίαν ἐν τινὶ χώρᾳ, ἀποικίζω :
'Ἦρ.5,76 ὅτε καὶ Μέγαρα κατῶκησαν, Αἰσχ. Πρ.
725 αὐ Θεμισκυράν ποτε κατῶκησιν, Θουκ.6,76
οὐ Λεοντίωνος βουλέσθαι κατῶκησαι, Πλάτ. Ἐ-

πιστ.357Α Σικελίαν .. κατῶκησα, αὐτ. Πολ.370Ε,
'Ἰσοκρ.4,35 ἀπάσας δὲ τὰς νήσους κατῶκη-
σαν, Ἀθῆν.12,523Ε πόλεις ἐκτίσαν καὶ τὸν Εὐξεί-
νον πόντον κατῶκησαν πόλεις λαμπραῖς κ. παθ.
ἐπὶ τόπων, πληροῦμαι ἀποικίων : Θουκ.1,12 μετὰ
τὰ Τρωϊκὰ ἡ Ἑλλάς ἐπι μετανίστατο ἐκ κα-
τῶκησεν, αὐτ.2,17. || ὄμ. τὸ παθ. ἰδρῶσαι,
μορφοῦμαι, σχηματίζομαι : Ἰσοκρ.9,19 τούτων δὲ
τὸν τρόπον τῆς πόλεως κατοικιοθεῖσθαι, Ἀριστλ.
Πολιτ.1266b,1 κατοικιζόμεναι μὲν εὐθὺς [ταῖς πό-
λεσι] ἀντιθ. τὰς ἡδὴ κατοικουμένας. 3) τὸ
μέσ. ἐγκαθίσταμαι, κατοικῶ : Θουκ.2,102 ἐν
ταύτῃ τῇ χώρᾳ κατοικίσθηται, Ἰσοκρ.19,23 κα-
τοικισμένοι ἐν Τροίξῃν, αὐτ.24 εἰς Αἴγινα κατο-
κισμένοι. 4) ἐπαναφέρειν τινὰ εἰς τὴν ἑαυτοῦ
πατρίδα, ἀποκαθίσταμι τινα εἰς τὴν ἑαυτοῦ πόλιν :
Αἰσχ. Εὐμ.756 γαίρας πατρώας ἐσπερήμενον σὺ
τοὶ κατῶκησάς με, Πλάτ. Ἐπιστ.357Β τοὺς δ' ἔμ-
προσθεν οἰκίστας τῶν Ἑλληνικῶν τόπων εἰς τὰς
πατρώας οἰκίσσεις κατῶκησας. 5) ρηματ.π.
κατοικίσει, κατοικισμός, κατοικιστής.

κατοικικός-ή-όν [κατοικικός] πάπ. ὁ ἀνήκων
ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς κατοίκους βλλ.21, ὁ διὰ
τοὺς ἀποίκους προωρισμένος : Πάπ. κατοικική
γῆ, αὐτ. ἀμπελῶν κατοικικός, αὐτ. κατοικικὸν
ἔδαφος, αὐτ. κατοικική ὑποθήκη.

κατοικίσις-ιδος (ἡ) μτγν. ποι. θηλ. τοῦ κατοικίδιος
βλλ. : Νίκ. Οἰκρ.558 κατοικίσις ὄρνις (δ. γρ. -οικίας).
κατοικισίς-εως (ἡ) [κατοικίζω] κ. νεώτ. κ. κα-
τοικισμός (ὁ) ἡ ἐνέργεια τοῦ κατοικίσειν, ἡ Ἴδρυσσις
ἀποικίας, ἡ ἐγκατάστασις κατοικῶν, ἀποίκων ἐν
τινὶ τόπῳ : Θουκ.6,77 Λεοντίων τε ξυγγενῶν κα-
τοικίσις, Πλάτ. Πολ.453Β ἐν ἀρχῇ τῆς κατοικί-
σεως, αὐτ. Νόμ.969C τὴν πόλιν ἐσάτον τῆς κα-
τοικίσεως, Ἄνπ. Ἐμφ. Πολ.5,19.

κατοικισμός (ὁ) [κατοικίζω] κ. νεώτ. ἡ ἐνέρ-
γεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κατοικίσειν, κατοικί-
σις βλλ. : Πλάτ. Νόμ.683Α διὰ πολιτειῶν τιῶν
καὶ κατοικισμῶν διεξελθόντες, Ἀριστλ. Μετ.351b,
22. ἴωσ. Α1 4,7,4 ἐς κατοικισμὸν Ἰπρὸς κατοικίσειν,
Πλούτ. Τίμ.35 οὐ χώρας κατοικισμός.

κατοικιστής (ὁ) [κατοικίζω] μτγν. κ. λεξ. ὁ ἀ-
ποικιστής, ὁ Ἰδρυτὴς ἀποικίας, πόλεως : Σύμμ. ΠΔ
'Ἦρ.50(27),7. Ἦσ. ἐν λ. ἀποικιστής.

κατοικίνωντας Ἐπιγρ. κρητ. κ. κατοικιώντες μτγ.
τοῦ κατοικῶ βλλ.

κατοικοδημότης (ὁ) νεώτ. ὁ δημότης ἀμα καὶ
κάτοικος πόλεως τινας.

κατοικοδομῶ-έω [κατοικοδομῶ] οἰκοδομῶ ἐπὶ τι-
νος ἢ ἐν τινὶ τόπῳ, ἐγεῖρω οἰκοδομήν, οἰκοδομῶν
καταλαμβάνω χώρον τινα : Ξεν. Ἀθ.3,4 κατοικο-
δομεῖν τὴν δημόσιαν, Ἀριστλ. Ἀθ.50,2 τὰς οὐδοὺς
κωλύουσι κατοικοδομεῖν κ. παθ. : ΠΔ Γέν.36,43
ἐν ταῖς κατῶκοδομημέναις ἐν τῇ γῆ τῆς κτήσεως
αὐτῶν, Στράβ.5,4,5 τῶν δὲ χωρίων κατῶκοδο-
μηθέντων, Πάπ. σὺν τοῖς περὶ αὐτὸ (τὸ ἴαι-
δειον) κατῶκοδομημένους οἰκητηρίους. 2) δια-
πανῶ πρὸς κατασκευὴν οἰκοδομῶν, σπαταλῶ, ἐ-
ξοδεύω εἰς οἰκοδομὰς : Πλούτ. Ποπ.15 χραίρει
κατοικοδομῶν. || μεταχειρίζομαι, χρησιμοποιοῦ
-ἐν οἰκοδομῇ : Πάπ. πλίνθου τῆς κατῶκοδομηθεί-
σης ἔ τιμή μ'. 3) κλεῖω τινὰ ἐν τινὶ οἰκοδομη-
ματι : Ἰσαί.8,41 [πιθ.δ. γρ.], πρβλ. Ἀρποκρ. ἐν λ.
κατῶκοδομῶσι. || τὸ παθ. περιβάλλομαι, περι-
κλεῖω : Δίωκ Κ66,25 κατοικοδομηθεῖσαι σάνισι.

κατοικοδρεῦω νεώτ. κατοικῶ ἐν τινὶ τόπῳ
ἔγων ἐν αὐτῷ καὶ τὴν ἔδραν τῶν ἀσχολῶν μου.
ἰδ. ἐπὶ προσ. δημοσίαν ἐπιτελούντων ὑπηρεσίαν.
κατοικονομῶ-έω μτγν. οἰκονομῶ, διαχειρίζομαι,
διοικῶ, διευθετῶ κολῶς : Πλούτ. Βροῦτ.36 αἱ δὲ
συνέλοι καὶ κατοικονομῆσαι τὴν περὶ ταῦτα
χρεῖαν. || τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σμ. : Ἐπιγρ.

κάτοικος (ὁ κ. ἢ [οἶκος] κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ὁ κατοικῶν ἐν τινι τόπῳ, ὁ ἔχων τὴν κατοικίαν του ἐν τινι τόπῳ: Αἰσχ. Ἄγ. 1285 [διορθ. κάτοικος], Ἀριστ. Οἰκ. 1352α, 33, Πολυβ. 5, 65, 10 Φραγκ. καὶ Ἰαλατῶν πλῆθος, ἐκ μὲν τῶν κατοικῶν καὶ τῶν ἐπιγόνων, - κάτοικος Ἀθηνῶν, - οἱ κάτοικοι τῶν παραμεθόρων χωρίων· 2) εἰδ. στρατιωτικοὶ ἄποικοι παραμένοντες εἰς αὐτοτελεῖς συνοικισμοὺς εἰς διάφορα μεθοριακὰ σημεῖα πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἐδαφικῆς ἀκεραιότητος: Ἐπιγρ. αὐτ. ἐν Μαγνησίᾳ κάτοικοι, Πάπ. ὑπὲρ κατοίκων.

κατοικοφθῶρῶ-ἔω [οἰκοφθῶρῶ] μτγν. φθεῖρω παντελῶς τὸν οἶκον, κ. γεν. ἐξάντω, καταστρέφω: Πλούτ. Ἀлк. 23 οὐδὲν διεირῆσσω καὶ κατοικοφθῶρῶς τὴν πόλιν.

κατοικτῆς[ισ]ρω [οἰκτῆρω] κ. μον., ἀνώμ. ἀόρ. κατοικτῆρσα, αἰσθάνομαι μέγαν οἶκτον, ἔλεον πρὸς τινα, συμπαθῶ, εὐσπλαγγίζομαι τινα ὑπερβολικῶς: Ἡρ. 1, 45 Κροίσου δὲ τούτων ἀκούσας τὸν τε Ἀδρῆστον κατοικτῆρει, οὐτ. 167, Σοφ. Οἶ 13 δυσάλλητος γὰρ ἄν εἴην τοιάνδε μὴ οὐ κατοικτῆρων ἔδραν, Εὐρ. Ἡρακλ. 445 ὕμης δὲ κλαίω καὶ κατοικτῆρω, Ἐπιγρ., Ξεν. ΚΠ 73, 14 κατοικτῆρων τὴν τε γυναικα οἴου ἀνδρὸς στέροισι, ΠΔ Μακκ. 4, 8, 20 ἐλέησωμεν τὰς αὐτῶν ἡλικίας, καὶ κατοικτῆρωμεν τὸν τῆς μητρὸς γήρας, Βι. Ἀλεξ. 3318 ἐμὲ δὲ κατοικτῆρσεν οὐχ ὡς ἐχθρῶν μητέρα· 2) ἀμθ. αἰσθάνομαι οἶκτον ἢ δεικνύω συμπάθειαν: Ἡρ. 7, 46 ἐσπῆθε γὰρ με λογισάμενον κατοικτῆραι ὡς βραχύς εἴη ὁ πᾶς ἀνθρώπινος βίος [αἰσθάνομαι οἶκτον σκεπτόμενος πόσον...], Ἀριστ. Ρητ. 1393β, 28 κατοικτῆραντα ἐρωτῶν [τὰ ἐρωτήση μετὰ συμπάθειας], Καισάρ. Διαπ. ἐν Σάθ. 3, 194 καὶ τὸν ἀπλῶς ἐγνωκότα, καὶ θεῶς μόνης· κ. κεινωμακτότα, κατοικτῆραι προσήκ.

κατοικτίζω [οἰκτίζω], ἀμθ. μέλλ. κατοικτίζω, κατοικτῆρω βλ. λ. 11, μθ. αἰτ. πράγμ.: Αἰσχ. Ἰκ. 903 λακίς χιτώνος ἔργον οὐ κατοικτῆι, Σοφ. ΟΚ 384 τοὺς δὲ σοὺς ὅποι θεοὶ πόνους κατοικτῆοῦσιν οὐκ ἔχω μαθεῖν κ. παθ.: Εὐρ. ΙΑ 686 εἰ κατωκτῆσθην ἄνω· || οἱ. τὸ μέσ. ἐν ἔνεργ. σμθ. μθ. οἰτ.: Αἰσχ. Πέρσ. 1062 καὶ φάλλ' ἔθειραν καὶ κατοικτῆσαι στρατὸν [δ. γρ. κατοικτῆσαι]. || μέσ. οἰκτῆρω ἔμαυτὸν, θρηνώ δι' ἔμαυτὸν: Ἡρ. 2, 121, 3 τὸν ἄν ἴδωνται ἀποκαλούσαντα ἢ κατοικτῆσάμενον, αὐτ. 3, 156 καταστάς δὲ ἐπ' αὐτὰ κατοικτῆζετο, Αἰσχ. Εὐμ. 121 ἄγαν ἠννώσσεις κοῦ κατοικτῆζει πάθος [δ. γρ. κατοικτῆσεις], αὐτ. Πρ. 36 τί μέλλεις καὶ κατοικτῆζει μάτην· 2) μθ. κείω τὸν οἶκτον: Σοφ. ΟΚ 1282 τὰ πολλὰ γὰρ τοῖ ῥήματ' ἢ τέρπαντά τ' ἢ δυσχεράναντ' ἢ κατοικτῆσαντά πως· 3) ρηματ. π. κατοικτῆσις.

κατοικτῆσις-εως [ἡ] [κατοικτῆσις] ἡ ἐνέργεια τοῦ κατοικτῆζειν, ὁ οἰκτῆρῶς, συμπάθεια: Ξεν. ΚΠ 6, 1, 47 τὴν οἰσιότητα καὶ τὴν σωφροσύνην καὶ τὴν πρὸς αὐτὴν κατοικτῆσις.

κάτοικτος-ον ὁ ἀξίος πολλοῦ οἴκτου, πθ. ἀντὶ κάτοικος: Αἰσχ. Ἄγ. 1286.

κατοικῶ-ἔω [οἰκῶ] κ. μον., νεώτ. κ. δημ., ἀόρ. κατοικῆσα, δημ. [ἐ]κατοικῆσα, παθ. ἀόρ. κατοικῆσθην, δημ. [ἐ]κατοικῆσθικα, μθ. παθ. παρακ. κατοικημένος, δημ. κατοικημένος, καταλαμβάνων τὸπον τινα ὡς ἄποικος, ἰδρῶ ἀποίκιον ἐν τινι χώρᾳ, ἀποικίζω, μθ. αἰτ. τοῦ τόπου: Ἡρ. 7, 164 ἔνθα μετὰ Σαρῖων ἔρχε τε καὶ κατοικῆσαι πόλιν Ζάγκλην, Εὐρ. Μήδ. 10 κατώκει τήνδε γῆν Κορινθίαν ξὺν ἀνδρὶ καὶ τέκνοις, Ψήφ. κ. Δημ. 256 τοὺς κατοικῆν ἐθέλουσι τὰν πόλιν· || διαμένω που δι-ορκῶς ἢ ἐπὶ μακρὸν, εἶμαι κάτοικος τόπου τινός, διατριβῶ, ἐγκαθίσταμαι ἐν τινι τόπῳ, μθ. αἰτ. τοῦ τόπου: Σοφ. Φιλ. 40 ἀνήρ κατοικεὶ τοῦσδε τοὺς τόπους, Ἐπιγρ. κατοικεῖν τὴν Ἀσίαν, Πάπ. ἢ δεῖ-

να κατοικοῦσα Ἀθηνᾶς κώμην, αὐτ. τῶν κατοικοῦντων τὴν αὐτὴν πόλιν, ΚΔ Πράξ. 1, 19 γνωστὸν ἐγένετο πᾶσι τοῖς κατοικοῦσιν Ἰερουσαλήμ, Μηναῖ. 11, 5 Ὡδ. 8 βασιλεῖαν τὴν ἄνω, μάρτυς θεοπέσιε, κατοικῆσαι σπουδάζων, ταύτην κατέλαβες· κ. ἀπολ.: Σοφ. ΟΚ 362 ζήτοῦσα τὴν σὴν ποῦ κατοικῆσι τροφήν, Ἀριστ. Ὀρν. 153 ἴνα χρὴ κατοικεῖν κ. ἐμπεθ. [ἐν τινι, εἰς τινα, ἐπὶ τινας]: Εὐρ. Ἐλ. 1651 εἰ μὲν γὰρ τὸν παρόντα νῦν χρόνον κεινὴν κατοικεῖν σοῖσιν ἐν δόμοις ἔχρην, Πλάτ. Νόμ. 666Ε οὐκ ἐν ἀσπεσι κατοικηκότων, Ἰσοκρ. 1, 36 τὸν ἐν μοναρχίᾳ κατοικουῦντα, Πάπ. τῶν κατοικουῦντων ἐν Κροκοδίλῳν πόλει, ΚΔ Λουκ. 13, 4 τοὺς κατοικοῦντας ἐν Ἰερουσαλήμ, αὐτ. Ματθ. 2, 23 κατώκησεν εἰς . . Ναζαρέτ, αὐτ. 4, 13, αὐτ. Πράξ. 17, 26 πᾶν ἔθνος ἀνθρώπων κατοικεῖν ἐπὶ πᾶν τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, οὐτ. Ἀν. 8, 13 κ. μθ. ἐπιγρ.: Θουκ. 3, 34 ἐν οὖν τῷ Νοτίῳ οἱ καταφυγόντες καὶ κατοικῆσαντες αὐτόθι, ΚΔ Ἀν. 2, 13 οἶδα τὰ ἔργα σου καὶ ποῦ κατοικεῖς, ὅπου ὁ σατανᾶς κατοικεῖ, - ποῦ κατοικεῖτε; κ. παθ. ἐπὶ τόπων: Ἀριστ. Πολιτ. 1266b, 2 κατοικῆζομέναι μὲν εὐθύς οὐ χαλεπὸν . . τὰς δ' ἠδη κατοικουμένας ἐργωδέστερον, Καλοσγ. μθρ. Σολωμ. Σοῦτο 333, 4 σ' ἄλους τοὺς οὐρανούς θρηνηλοῦσε γῆρω | κώμει γὰ κατοικεῖται ἡ Κόλασι ἀρχινάει· || ὁ παθ. παρακ. κ. ὑπερσ. γίνομαι κάτοικος τόπου τινός, ἐγκαθίσταμαι: Ἡρ. 1, 96 κατοικημένων τῶν Ἰδῶν κατά κώμας, αὐτ. 2, 102, αὐτ. 4, 8 κατοικημένον τὴν . . νῆσον, Θουκ. 1, 120 τοὺς δὲ τὴν μεσόγειαν μάλλον καὶ μὴ ἐν πόρῳ κατοικημένους [οἱ κατοικοῦντες . . τὰ μεσόγεια]· || ἔχω τὴν κατοικίαν μου, τὸ ἐνδιαίτημα, τὸ σπίτι μου: κατοικεῖ παρὰ τὴν Ἀκρόπολιν, - κατοικεῖν εἰς τὸν δευτέρου ὄροφον τοῦ μεγάρου, - κατοικεῖ μὲ τὴν οἰκογενεῖάν του· || μτγν. διαμένω ἐν τινι οἰκίᾳ, ἐνοικῶ: ΚΔ Πράξ. 7, 48 οὐχ ὁ ὕψιστος ἐν χειροποιήτοις ναοῖς κατοικεῖ, αὐτ. Ἐβρ. 11, 9 ἐν σκηναῖς κατοικῆσας, Πάπ. τὰ ἐνοικῆσι εἰς κατοικεῖ ὁ δεῖνα οἰκίαν· || κ. ἐπὶ νεκρῶν: Ἐρωφ. Πρὸλ. 67 φτωχοὶ στὰ λάκκο κατοικοῦ, βουδοὶ μὲ δίχως στόμα· 2) διοικῶ, διευθύνω, κυβερνώ: Φιλῶδ. Ρητ. 2, 225S οἱ τὰς πόλεις κατοικοῦντες· συνθῆ. ἐν παθ. ἐπὶ πολιτείῳ: Σοφ. ΟΚ 1004 τὰς Ἀθῆνας, ὡς κατώκηται καλῶς [εἶναι καλῶς συντεταγμένα, διεγρυβισμένα], Πλάτ. Νόμ. 683A ἦν ὑμεῖς ὀρθῶς ἔφατε κατοικεῖσθαι [ἐπὶ τῆς Σπάρτης]· 3) ἀμθ. ἐπὶ πόλεω, κείμαι, εὐρίσκομαι: αὐτ. 677C τὰς ἐν τοῖς πεδίοις πόλεις καὶ πρὸς θάλασσαν κατοικούσας, αὐτ. 682C κ. μθ. αἰτ. τοῦ τόπου: Ἰσοκρ. 5, 123 τὰς πόλεις τὰς τὴν Ἀσίαν κατοικοῦσας [τὰς κειμένους ἐν τῇ Ἀσίᾳ]· 4) ρηματ. π. κατοικῆσις, κατοικῆσι, κατοικῆσις, κατοικῆσις, κατοικῆσις, κατοικῆσις, κατοικῆσις, κατοικῆσις.

κατοικῶμα σιμῶζω πάνθ, δούρομαι, θρηνώ, κλαίω ὑπερβολικῶς: Εὐρ. Ἀνδρ. 1159 κομίζομεν νιν σοὶ κατοικῶμας γόους κλαύσαι τε.

κάτοικος-ον [οἶκος] ἐπὶ πρῶσ., ὁ πλήρης οἴνου, ὁ οἶψο βεβαρωμένος, ὁ μεθύσιμος μὲ κρασί: Εὐρ. Ἰων. 553 ἔμφρον ἢ κάτοινον ὄντα;· 2) ὁ ἐπιρρηθῆς εἰς τὴν οἶνοποσίαν, φιλοπότης, κρασοπατέρας, μπερῆς: Διόδ. Σ 5, 26 κάταινοι δὲ ὄντες καθ' ὑπερβολὴν, τὸν εἰσαγόμενον ὑπὸ τῶν ἐμπόρων οἶνον ἀκρατον ἐμποροῦνται· 3) ὁ ἔχων τὸ χρώμα τοῦ οἴνου: Βέττ. Βόλ. 1, 13.

κατοινώμαι-ομαι [κάτοικος] παθ. εἶμαι κάτοικος βλ. λ. 11, εἶμαι μεθύσιμος μὲ κρασί: Πλάτ. Νόμ. 815C μισθῶνται κατωινώμενος.

κατοινῶσαι Ἦσ. «κατακρῶσαι».

κατοίωμα [οἶομαι] μτγν. ἔχω μεγάλην ἰδέαν δι' ἑμαυτὸν, εἶμαι πεφουσιωμένος, φαντασμένος:

ΠΔ'Αμδ.2,5 **ο δὲ κατοίμενος**, και καταφρονήτης, ἀνήρ ἀλαζών, Φιλ.ἀπ.99H.
κατοίσταται γ' ἐν. πρόσ. τοῦ μέλλ. τοῦ καταφέρο βλ.λ.

κατοιστεύω {οιστεύω} μιν. πληττω, βόλλω τινά δι' οἰστών, πληγώνω διὰ βελών, κατατοξεύω.
κατοίχω-έω {οίχω} ἔξαπλῶ, διασπείρω εἰς ἔκτασιν, πληρῶ τόπον. Σοφ. Ἰγν.321 ὁμῶς κ- τόπου.
κατοίχομαι {οίχομαι} ἄποθ., παροτ. καταχόμεν, ὁ ἐνεστ. μέ σμ. παρακ. οίχομαι κάτω, ἔχω ἀπέλθει κάτω, εἰς τὸν κάτω κόσμον, ἔχω ἀποθάνει, κτ. μτχ. οἱ κατοίχομενοι οἱ ἀναχωρήσαντες, οἱ ἀποθανόντες : Δημ.1073 κελεύων τοῖς κατοίχομένοις ποιεῖν τοὺς προσήκοντας ἐν ταῖς καθήκοις αἱ ἡμέρας, αὐτ.1391 τὰ τῶν κατοίχομένων νόμιμ' οὐ περιτίθω ὑβριζόμενα, Ἀριστλ. Ἀρετ.1250b,21, Ἐπιγρ.Νικ.ἀπ.108, Ἀρετ. Ὁξ.Παθ.24, Πάπ. θυσίαι κατοίχομένων, Πάπ. οἱ κατοίχομενοι.

κατοινιζομαι {οινιζομαι} μισ. ἔχω, λαμβάνω οἰωνῶν, μαγεύομαι, συνεκδ. εἰκάζω : Φάλ.143,2.

κατοικλάζω {οικλάζω} μτγν. ἔπιπτα. τοῦ οἰκλάζω, κόμπων τὰ γόνατα κάθηναι, ὥστε τὰ ὀπίσθια τῶν μηρῶν νὰ ἐπερεισθῶσιν ἐπὶ τῶν πτερῶν : Ὀππ.Κυν.3,473. || τὰ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σμ. : Στραβ.3,4,15 δεδιδαγμένον ἴππων ὄρειβατεῖν και κατοικλάζεσθαι ῥαδίως ἀπὸ προστάγματος. 2) μτφ. ἔξασθενῶ, χαλαροῦμαι, γίνομαι ἀπρόσεκτος : Ἀνών.εἰς Ρητ.233,17.

κατοικνέω-έω {οικνέω, οἰκνέω} κ. μιν. κ. νεώτ. «μεστός εἰμι δίκνου», οἰκνῶ, οἰκνεύω λίαν, διατάζω, δευλιάζω νὰ πράξω τὴν ἐξ ὀκνηρίας ἢ ἐξ ἀτολμίας ἢ ἐκ φόβου, μτ. ἀπαρφ. : Σοφ. Πη.956 ἐν τῇδ' ἀδελφῇ μὴ κατοικνήσεις κτανεῖν Αἰγισθον, Ἰσοκρ.1,19 μὴ κατόνει μακρὰν ὁδὸν πορευέσθαι πρὸς τοὺς διδάσκειν τὴν χριστιανὸν ἐπαγγελόμενος, Ἀναστ.Γορδ.ἐν Σάθ.3,463 εἰ και πλειόνων ἐν χρεῖα γένηται μὴ κατοικνήσαι δηλοῦν νεώτ. ἀπαρφ. ἀναλυτ. : κατοικνήσαντες νὰ προελάσωνσιν αὐθημερόν οἱ Τούρκοι, ἐφῶν τὴν ἐπομένην τὰ στενά κατελιγμένα. 2) ὁμ. μτ. ἀπαρφ. αἰσθάνομαι δίκνου, δευλιαν ὅμα και δυσαρρέσκεια, μοῦ βαρυνφοίεται κάτι : Θεουκ.2,18 ὁ δὲ Ἰ' Ἀρχίδαμος ἰ, προσδεχόμενος. : τοὺς Ἀθηναίους. . ἐνώσων τὴν και κατοικνήσειν περιτιθεῖν αὐτὴν (τὴν γῆν) τμηθεῖσαν. 3) ὁμ. μτ. ἀπαρφ. διατάζω, δὲν ἔχω τὸ θάρρος νὰ πράξω τὴν, ἐξ ἀτολμίας ἢ διαταγοῦ ἀπέχω νὰ πρὸς εἰς τὴν : Δημ.142 οὐ κατοικνήσας εἰπεῖν τάληθῆ.

4) μτγν. μτ. αἰτ. «δίκνος ἐστὶ μοι ποιεῖν τὴν» (τὸ διὰ τῆς αἰτ. δηλοῦμενον), μετ' οἰκνῶ πολλοὺ ἐπιχειρῶ, ἀναλαμβάνω νὰ ἐπιχειρήσω τὴν : Ἀππ.Μιθρ.110 κατοικνεῖ τὴν στρατεῖαν. 5) ἀπολ. ἀπέχω ἐκ φόβου ἢ ἐξ ὀκνηρίας, ἀδρανῶ ἐξ οἰκνῶ : Αἰσχ.Πρ.67 οὐδ' αὐ κατοικνεῖ τὸν Διός τ' ἐχθρῶν ὑπερ στενέως, Θεουκ.2,94 ὕπερ ἄν, ἐξ ἐθουλήθησαν μὴ κατοικνήσαι, ῥαδίως ἐγένετο, Ἰσοκρ.6,75 και ταῦτ' ἄν τολημῶμεν και μὴ κατοικνήσωμεν, Δημ.844 ἐγῶγε κατώκνου ἄν τὴν ἐμαυτοῦ καταμεμφόμενος ἠλικίαν. 6) μτγν. ὁμ. ἀπολ. εἶμαι νωθρός, οἰκνός, ἀδρανής : Φιλδδ. Μουσ.30Κ εἰ τῇ δυνάμει κατοικνεῖ τὴν φυχήν ἰ' πρβλ. οἰκνεῶ, οἰκνός, οἰκνότης, ὀκνος.

κατοικωχῆ {ἰ} {κατέχω ἰ, μτγν. τ. κατακωχῆ ἰ' πρβλ. ἀνακωχῆ} ἄτ. τ. τοῦ κατοχῆ βλ.λ. : Σουτῆ. «κατακωχῆ ἰ, κατόσχεσις» : Ἀνών.π.Σουτῆ. τὸ χωρίον ἐπιτείχισμα ἦν πρὸς κατακωχῆ τῆς χώρας. 2) τὸ κατέσθαι ὑπὸ πνεύματος ὑπερτέρου, ἢ ἔμπνευσις, ὁ ἐξ ἔμπνευσεως ἐνθουσιασμός : Πλάτ. Ἰων.536c ὁ γὰρ τέχνη, οὐδ' ἐπιστήμη περὶ Ὀμήρου λέγεις, ἀλλὰ θεῖα μοῖρα και κατοκωχῆ, αὐτ.Φαῖδρ.245Α τρίτη δὲ ἀπὸ Μουσαῶν κατοκωχῆ τε και μανία, Φιλ.1,539 κατακωχῆ θεοφορήτω

χρησάμενος. 3) συνεκδ. ἢ διὰ τοῦ νοῦ κατοχῆ, ἀντιληψίς, και κατόνησις : Ζήμ.Κ1,58 κατοκωχῆ τῶν εἰρημνέων.

κατοκώχιμος-η-ον κ. μιν., μτγν. κ. μιν. κ. κατακώχιμος ὁ κατεχόμενος ἢ ὁ δεκτικός κατοχῆς, ἄλωτός, ὀθ. νομ. ἰ (ἀτ.δ. ἰ) ὁ κροτοῦμενος ὡς ἐγγύσις, ὡς ἔξασφάλισις : Ἦσ. «τὸ κατακώχιμον κατόχιμον, ἐνέχυρον» : Ἦσσι.2,28. 2) ὁ ἔχων διαθέσειν ἢ κίσειν, ὁ ἐπιρρηπῆς, εὐεπιφορος εἰς αἰσθήματα ἢ πάθη ἀγαθὰ ἢ κακά, ὁ ἐκ τούτων εὐάλωτος : Ἀριστλ.Πολιτ.1342a,8 και γὰρ ὑπὸ ταύτης τῆς κινήσεως κατακώχιμοί τινές εἰσιν, αὐτ.ΗΝικ.1179b,9 κατοκώχιμος ἐκ τῆς ἀρετῆς, αὐτ.Ζ1572a,32 οὕτω δὲ σφόδρα κατακώχιμοι γίνονται τῷ πάθει, αὐτ.Πολιτ.1269b,30 πρὸς τῆν τῶν ἀρρένων ὁμίλῃαν φαίνονται κατακώχιμοί πάντες, Εὐστ.Που.74,2 ἀρεταῖς κατακώχιμος || ὁ κυριεῦθμενος, κατεχόμενος ὑπὸ τινος πάθους, ὁ ἐνθουσιῶν ἐκ πάθους : Συνέσ.62B τοῖς αὐλήμασι κατακώχιμος. 3) ἀπολ. ὁ μανιώθης, ὁ ἐξαλλος : Λουκ.Ζ1τραγ.30 κατοκώχιμα πάντα και φρικώδη πρβλ. κατακωχῆ.

κατολιζῶ {ολιζῶ} Ἐπιγρ. ποιῶ τινα ὀλιον.

κατολιγῶρῶ-έω {ολιγῶρῶ ἰ κ. μιν. ολιγῶρῶ παντελῶς, παραμελῶ καθ' ὀλοκληρίαν : Λυσ9,16 καταλιγῶραντες δὲ τοῦ δικαιοῦ, Λογγίν.13,2 καταλιγῶρῆν ἄνδρος, Ἰουλ.Λογ.1,2a, Σέργ.Μακρ. ἐν Σάθ.3,209 τοῦ διὰ τῶν θείων Ἀποστόλων παραδοθέντος βαπτίσματος καταλιγῶραντες ὀλας εἰσι ἀβάπτιστοι κ. παθ. : Ἐπιγρ. 2) ἀπολ. εἶμαι ἀμελής : Πάπ. ὁ δεῖνα καταλιγῶρει, Διογεν.2,75 καταλιγῶρεν ἐν τοῖς ἀλλοτρίοις || περὶ ῥῶ, δὲν λαμβάνω ὑπ' ὄψιν : Ἀριστλ.Ρητ. Ἀλ.142a,15 καταλιγῶραντες ἰ καταφρονήσαντες.

κατολισθάνω {ολισθάνω ἰ κ. μιν. ολισθάνω μτγν., μιν. κ. νεώτ., ὀδρ. καταλισθησα, ἐπ. ὀδρ. β' κατάλισθη ἰ Ἀπολλ.Ρ1,390}, παρακ. καταλισθησκα, ὀλισθαίνω κατέρχομαι ἢ καταπίπτω, ὀλισθαίνω πρὸς τὰ κάτω, γλιστρῶ και πέφτω : Στραβ.6,6,6 οὐθ' αἰ κατολισθάνουσαι πλάκες τῶν κρησάλλων ἄνωθεν ἐξαισίοι. κ. ἰδ. ἐπὶ κήλης : Γαλ.7,36 κατολισθαίνειν. 2) ἐπὶ κτήριον, καταρροῦ, καταπίπτω : Ἀγαθ.1,10. 3) συνεκδ. μτφ. καταπίπτω, περιπίπτω, καταπῶ : Λουκ. Ἀποκ.28 ῥαδίως ἐς τὸ πάθος τοῦτο καταλισθαίνουσιν, Κλήμ. Ἄλ.289 καταλισθαίνειν εἰς πλοκάμιους γυναικείους, Αἰλ.ἀπ.60 καταλισθάνειν εἰς τὸ βλάσφημαν, Ἀλκίφρ.3,64 καταλισθησα εἰς ἔρωτα, Ἀγαθ.1,1 καταλισθαίνειν εἰς πλεονεξίαν, Μηνσι.12,25, Ὅρθρ. Ὁδ.3 ὁ . . πρὸς φθορὰν καταλισθησας, γυναικεῖα ἀπάτη. 4) ρηματικ. καταλισθησας.

κατολισθισις-εως ἰ {ἰ} {κατολισθάνω ἰ} μτγν., μιν. κ. νεώτ. ἢ ἐνέργεια τοῦ κατολισθαίνειν, τὸ γλιστρήμα : Γαλ.19,447, Σωρ.1,108, Παῦλ. Αἰγ.6,65 || εἰδ. νεώτ. γεωλ. τὸ γεωλογικὸν φαινόμενον καθ' ὁ ἀποσπῶνται μαῖα πετρωμάτων ἢ και κορμημάτων ἐκ τῶν ὀρέων, μεθ' ὧν ἴσαν προηγουμένως στερωθῆσιν συνηνωμένα και ἢ και ὀκλοῦθιαν ἐπερχομένη καταφορὰ αὐτῶν πρὸς τὰς πεδιάδας. || εἰδ. νεώτ. μετεωρολ. ἢ πρὸς τὰ κάτω βραδεία κίνησις τοῦ ἀέρος ἐπὶ μεγάλης ἐκτάσεως, ἢ συνοδουσία τῆν ἀπόκλισην κατὰ τὴν ὀριζόντιον κίνησιν τῶν κατωτέρων στρωμάτων τῆς ἀτμοσφαιρῆς : Ρουσὲν Λεξ.Μετεωρολ.154,5.

κατολλάμι ὀλλυμι ἰ κτ. ἔνεργ. παρακ. ἐξολοθρεῦω-ομι, καταστρέφομαι, χάνομαι ὀλοτελα : Αἰσχ.Πέρσ.670 νεολαφια γὰρ ἴδη κατὰ πᾶσ' ὀλλωλεν ἰ τμ. ἰ.

κατολολύζω ὀλολύζω ἐπὶ τινος, ἐκφέρω ὀλολυγμόν, κραυγὰς θρηνητικὰς ἐπὶ τινος : Αἰσχ. Ἄγ.118 καταλολύξάτω θύματος λειψίμοι (ἐν καιρῷ τῆς θυσίας).

κατολοφύρομαι (όλοφύρομαι), άόρ. α' καταλοφύρομαι, όλοφύρομαι, όδύρομαι, κλαίω γοερώς, θρηνώ τινα, μτ. αίτ.: Εύρ.Π.644 **κατολοφύρομαι** αέ τόν χερνίβων βάνισι.. μελόμενον αιμακταίς, Ξεν.ΚΠ.7,3,16 ώς έπλησίασε τῷ πάθει άγασθείς τήν γυναίκα και κατολοφύρομενος άηθι, Πολύβ.4,54,4 πολλάκις άνοιμώξαντες και κατολοφύρομενοι τήν τε τῆς πατρίδος και τήν έαυτών τύχην, Διον.'Αλ.Ρωμ.5,12 κατολοφύρεσθαι πολλά έαυτόν, Διογ.Ολν.1 καταλοφύρομένη τινών τόν βίον' κ. άπολ.: Εύρ.'Ορ.339 κατολοφύρομαι' ό μέγας δλος ού μόνιμος έν βροταίς.

κατομβρία (ή) (όμβρία) μτγν. ή ραγδαία βροχή, ή έκ τῆς βροχής πλῆμυρα: Ίω.Λυδ.Διοσ.30. **κατομβρίζομαι** (όμβρίζομαι) παθ. μιν. κατομβροῦμαι βλ.λ.: Γεωπ.2,8,4 έν τοίς συνεχώς κατομβρίζομένοις: 2) ώς μέσ. ριπτώ βροχήν, βρέξω: Θεοφύλ.210C οία νεφέλην χρυσήν ύπέϊξουσιν τών βασιλικών θησαυρών έκπομπήν τοίς έντυγχάνουσι κατομβρίσαστο. || τó ένεργ. ριπτώ τί επί πινος οίονει ώς βροχήν, ραντίζω, ραίνω: αύτ.127 μύροις αύτούς κατομβρίσας.

κατόμβριμος-ον (όμβριμος) βροχερός: 'Ορφ. άπ.252 κατόμβριμον έτος.

κατόμβρισις-εως (ή) (κατομβρίζομαι) μτγν. κατόμβρια βλ.λ.: Ίω.Λυδ.Διοσ.40.

κατόμβρος-ον (όμβρος) κ. μιν. ό πλήρης βροχής, ό βροχερός: 'Αριστ.Άν.973β,9 κατόμβρος νότος, Γεωπ.1,12,24 κατόμβρον έαρ. 2) ό λίαν βεβρεγμένος, ύγρός έκ βροχής, διδύβροχος, κάθυγρος: Θεόφρ.ΦΑίτ.3,12,1 εάν δέ σφόδρα ή χώρα κατόμβρος ή, αύτ.3,22,3 κατόμβρος ή κατήξηρος άγαν άήρ. 3) μτφ. ποι. επί όφθαλμών, ό λίαν ύγρός έκ πάθους τινός: 'Ασκληπιάδ.ΑΠ 5,114,3 κατόμβρα γάρ όμμα' έρώντων.

κατόμβρομαι-έομαι (όμβρομαι) παθ. μτγν. βρέχομαι ύπό τῆς πιπτούσης βροχής, καταβρέχομαι έκ τῆς βροχής, πίπτει βροχή έπάνω μου: Πολύβ.34,1,16, Στράβ.16,1,5 κεράμω δ' ού χρώνται' ούδė γάρ κατομβροῦνται, Σχόλ.'Ιλ.Α 420 τά όρη ύπερνεφά' ού κατομβρείται, ώσπερ τά άκρα τού Όλύμπου. 2) μτφ. επί τών όφθαλμών πληροῦμαι ύγρού, γεμίω δάκρυα: 'Απολλωνίδ.ΑΠ 7,389 όμματα κατομβρηθέντα γόοισιν.

κατόμνυμι (όμνυμι) κ. μιν., μέλλ. κατομύομαι, άόρ. κάτωμασα, βεβαίω τί μεθ' όρκου, διαβεβαιώ ένόρκως, μτ. όστ. προσ. κ. αίτ. πράγμ.: 'Αριστφ.'Ορν.444 κατόμωσον νυν ταῦτά μοι' κ. παθ.: Μετοχ.Θ έν Σάβ.1,174 ήσαν δέ τά παρ' ήμών, ώς άπαντα ή βασίλειώς ήνυσαι τά τού κήδους και κατώμασαι. 2) μτ. αίτ. επικαλοῦμαι τίνα ώς μάρτυρα, όρκίζομαι είς τί: Εύρ.'Ορ. 1517 τήν έμήν φυχήν κατώμασον, αύτ.ΙΑ 473, 'Αριστφ.'Εκκλ.158 άνήρ ών τώ θεώ κατώμασας κ. μτ. διπλής αίτ.: Εύρ.'Ελ.835 άγνόν όρκον σόν κάρα κατώμασα' κ. μτ. γενικ.: Ανών. π. Σουίδ. κατόμνυμι τῆς κεφαλῆς. || 'Επιγρ. μτ. άπαρφ. όμνύω, όρκίζομαι. 3) τó μέσ. ώς τó ένεργ. έκφέρω όρκον: 'Αντιφ.Σοφ. έν Πάπ.'ΟΞ.1364,140, 'Αριστλ.Ρητ.1377α,16, Πάπ. όσον άν κατομωσώμεθα' || κ. μτ. αίτ. κ. άπαρφ. ένόρκως διαβεβαιώ, ύποστηρίζω: Δημ.995 τόν άδελφόν τόν έτερον πρός τούτῳ κατώμασάτ' έκ τού πατρός είναι τούμου, Παισ.6,1Β,3 κατωμωσασθαι φασιν έπονομάζοντα θεούς τούς 'Ελλήνων ή μήν αύτού ταίς δείξασιν όπόσα έστιν έναντία έργάτζεσθαι. || όρκίζομαι είς τί: 'Αριστοίν.2,20 κατωμνάσθαι τούς θεούς. 4) όμ. τó μέσ. μτ. όστ. όρκίζομαι κατά τινος, κατηγορώ τίνα ένόρκως: 'Ηρ.6,65 ό Λευτυχιδης κατόμνυται Διμαράτῳ Ιδ.γρ. Διμαράτου. || κ. άπολ.: αύτ.69 ό δέ οικ ήπεδέκετο' άγώ δέ κατωμνύμην.

κατομόργνυμι (όμόργνυμι) λεξ. άπομάσσω, όποσοργίζω έντελέω. 2) 'Ησ. «κατώμορξεν' κατεσπάραξε' κατέφησεν.

κατομφάλιος-ον (όμφάλιος) μτγν. ό κατά τού όμφαλού ή ό μέγχι τού όμφαλού διήκων: Νίκ. 'Θηρ.290 ούρη κατομφάλιος τετάνυσται Ιδ.γρ. παρομφάλιος).

κατόν 'Επιγρ. κ. κατόν άρκ., φωκ. κ. βοιωτ. άντι κατά τόν, βλ. κατά.

κατονειδίξω (όνειδίξω) μτγν. κ. μιν. έπίτατ τού όνειδίξω βλ.λ., όριμέως, όνειδιστικώς έλέγχο τινά: Διον.'Αλ.Ρωμ.11,42 τόν διαλειφθέντα λαγον κατονειδίξον, ΚΠορφ.Όεμ.129C, Λίδ.Ροδ.2337 μεραϊαν έκατωνειδίξον έκείνην ό πατήρ τῆς.

κατονειδίξστηρ-ήρος (ή) (κατονειδίξω) μτγν. ό κατονειδίξων, ό όνειδιστήρ: Μαν.4,235 κατονειδίξστηρας έν άλλοτρησι βλάδησι.

κατονεύομαι μτγν. ό.γρ. όνεύομαι βλ.λ.:Γαλ.19,126. **κατονεύομαι** (όνεύομαι) έχω λαμβάνει ώφέλειαν έκ τινος: 'Αριστφ.'Εκκλ.917 όπως σαυτής κατόναι', άντιβολώ σε (να χαρής τή ζωήν σου), 'Επιγρ. μήτε τέκνων μήτε σπορών μήτε . . ού-στιας κατόνασθαι έσώσωιν.

κατονωμάζω (όνωμάζω) κ. μιν. κ. νεώτ., παθ. άόρ. κατωνωμάσθην, μτφ. παθ. παρ.κ. κατωνωμασμένος, διακρίνω τί δι' όνόματος, διδώ είς τί όνομα, όνωμάζω: Στράβ.7,3,2 'Ομηρον δ' όρθώς εικάζειν μοι δοκεί Ποσειδώνιος τούς έν τῇ Εύρώπη Μυσοῦς κατωνωμάζειν, Διήγ. Αχιλλ.277 εί τις δέ πέση είς έρωτα και κρατηθῆ ή καρδιά του, || τούτον άκάρδιον και άνανδρον να τόν κατωνωμάσω' κ. έμπροθ. [όπό τινος]: Στράβ.13,1, 48 τούτους δέ και τήν 'Ιδην από τῆς έν Κρήτη κατονωμάσαι Ιδ.γρ. άντι προσονομασία' κ. παθ.: 'Αναξανδρ.34,5 ζωμός κατωνωμάσται, 'Αριστλ.Ι Εύδ.1221β,10, 'Οεόφρ.'Όσμ.2 τῆς δ' εωυδίας και κακωδίας ούκεί τί είδη κατωνωμάσται. 2) τó παθ. είμαι έκπεφροσμένος είς έπιστημονικώς όρους, επί αριθμών: 'Αρχιμ.Ψαμμ.1,3. || ή μτφ. ούδ. τά κατωνωμασμένα τά προλεχθέντα: Μένων 11,33,Φιλομυ.27,3. 3) νεώτ. τó ένεργ. καλώ τίνα διά τού ίδιου αύτού όνόματος, ή αναφέρω ρητάς τó όνομά τινος. || όθ. είδη, καταγγέλλω τινά όνομαστί, άνακρινώ τó όνομα τού δράστου πράξεώς τινος. 4) τó παθ. κατεγγύωμαι, μνηστεύομαι, άρραβωνίζομαι, μτ. όστ.: Πολύβ.5,43,1 γυναίκα τώ βασιλεϊ κατωνωμασμένην, 'Ησ. έν λ. τάλις ή μελλόγαμος παρθένος και κατωνωμασμένη τινί. || άφιερύομαι είς θεόν, καθιερούμαι: Φάλλ.8,1 κατωνωμασμένα τοίς θεοίς, Διον.'Αλ.Ρωμ.1,16. 5) ρηματ. π. κατονωμαζία, κατονόμαζεις, κατωνωμασία, κατωνωμαστός.

κατόνομαι (όνομαι) φέγω, μέφομαι, έπιτιμώ τίνα πικρώς, καταφρονώ, όνειδίξω, μτ. αίτ.: 'Ηρ.2,172 κατόνωνο τόν 'Αμασιν Αιγύπτου είς έν ούδε-μῆ μοίρη μεγάλη ήγον, αύτ.136 μη με κατονοσθῆς πρός τας . . πυραμίδας.

κατονωμαζία (ή) (κατονωμάζω) όωρ. τ. τού κατωνομασία βλ.λ., ή έκφρασις τών αριθμών: 'Αρχιμ.Ψαμμ.1,7 (πθ.γρ.).

κατονωμαζις-εως (ή) (κατονωμάζω) κ. -ζία όωρ. τ. τού κατωνομασία βλ.λ.: 'Αρχιμ.Ψαμμ.3,1. **κατονωμασία** (ή) (κατονωμάζω) κ.νεώτ. ή διά τού όνόματος διάκρισις τινος, έπανυμνία, όνομα: Στράβ. 1,2,34 εικάζει γε δέ και τάς τών έθνών τούτων κατωνωμασίας άμφορείς άλλήλας είναι. || νεώτ. επί τόπου: ή κατονωμασία τών χωρίων - τών ό-δών έγένετο από έπιτροπής.

κατονόμαστος-ον (κατονωμάζω) μτγν. ό κατωνομασθείς, ό όνομασθείς: 'Ηρωδιον.'Επιμ.203 και κατονόμαστος διά τού ό μικρού.

κάτοξος-ον (όξος) μτγν. ό πλήρης όξους, ό πε-

ριέχων μεγάλην ποσότητα οξους: Ποσειδ.1,7 κάβαλος, κάτοξος, χναστικός.

κατοξύνω (οξύνω, οξύς) μγν. ποιῶ τι λιαν ὀξέως, ταχέως, ἐπισπεύδω, ἐπιταχύνω: Ἄρτεμ. Ἰστ. ἀπ.12 τὴν χειροθεσίαν... εἰδίσθη κατοξύνειν. **κάτοξος-ος-εἰα-υ** (οξύς) ἐπιτατ. τ. τοῦ οξύς βλλ., ὁ λιαν οξύς, ἐπὶ ἤχου, διαπεραστικός: Ἀριστοφ. Σφ.471 ἔσθ' ὅπως ἀνευ μάχης καί τῆς κροτοφίας βοῆς ἐς λόγους ἐλθοῖμεν ἀλλήλοισι' κ. ἐπὶ τῆς ὀρέξεως: Ἡμιόδ. Αἰθ.1,26 τὸ κάτοξος τῆς ὀρέξεως τῷ ἠδεῖ τῆς ἐπαγγελίας κατεύνασε' 2) εἶδ. Ἰατρ.: Ἄρετ. Ὁξ.Νούσ.2,8 «κάτοξος νόσμος, πάθος ἐστὶ τὸ δυνάμει καὶ φαντασίᾳ μείζων καὶ χαλεπώτερον τοῦ οξέος, τούτιπαν κρινόμενον ἐν ἡμέραις ἐπὶ τοῦτο καὶ οξύτατον προσαγορεύειν Ἰπποκράτης εἶδεν»: Ἰνπ. Ἄφωρ.1,7, Ἄρετ. Ὁξ.Παθ.1,7, Γαλ.18(2),254, αὐτ.8,467 νοσήματα οὐκ οξέως ἀπλῶς, ἀλλὰ κατόξος ὑπάρχοντος.

κατοπίτως (οπάζω) ἀκολουθῶ τὴν κατοπίν, ἐκ τοῦ πλησιον, διώκω, ἀποδιώκω: Ἡσιόδ. Ἔργ.324 αἰδῶ δέ τ' ἀναδείξει κατοπάζῃ (ἀποδιώκῃ).

κατόπαρδος (οἶ) μων. ἡ παράδοσις: Διήγ. Τετραπόδων Ζῴων 888 ὁ κατόπαρδος καὶ ὁ βασιλεὺς ὁ λέων, Ἐρωτόκρ.2,337 ὅρα ἕσάν κατόπαρδος καὶ πόδια σά βρυδάλι (δ.γρ. γατόπαρδος).

κατόπαρ ἰων. τ. τοῦ καθόπερ βλλ.

κατόπιθεν ἐπίρρ. πάλ. κατόπισθεν.

κατόπι(ν) ἐπίρρ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ τόπου, ὀπισθεν, ὀπίσω, μετὰ τὴν σειρὰν ἄλλου: Μοῖρ. 240 «κατόπιν Ἀττικοί, ὀπισθεν Ἕλληνες»: Ἰνπ. Γυν.1,12 κατόπιν τε καὶ ἐς τοῦμυροθεν, Ὀυκ. 4,32 ὑπὸ τῶν κατόπιν βαλλόμενοι, Ξεν.Κ Π1,4,21 κατόπιν τοῦτους ἐδίωκον, -καθὼς πηγαίνει, πρῶτον θὰ ἰδῆς ἕνα μεγάλον πλάτανον καὶ κατόπιν δύο κυναρσίσι' κ. μτ. γενικ.: Ἀριστοφ. Ἰνπ. 625 εὐθὺς γὰρ αὐτοῦ κατόπιν ἐνθῆδ' ἴεμην, Πλάτ. Πρωτ.316α κατόπιν δὲ ἡμῶν ἐπεισῆλθον Ἀλκιβιάδης, Πλούτ.Κάμ.34 ἴδρως τὴν στρατιᾶν κατόπιν αὐτῶν, -κατόπιν τῶν πρυτάνεως ἠκολούθει ἡ σύγκλητος τοῦ πανεπιστημίου, -ἐρχεται κατόπιν μου' κ. ἀμροθ. [ἐπὶ τι, ἐκ τίνος, ἀπὸ τίνος]: Πολύδ.1,50,5 αὐτὸς ἐπέλεγε μὲν ἀρχῆθεν κατόπιν ἐπὶ παντὶ τῷ στόλῳ, αὐτ.2,67,2 θεωροῦντες τὰς σπείρας τῶν Ἀχαιῶν ἐρήμονς ἐκ τῶν κατόπιν οὐσας, -κατόπιν ἀπὸ τῶν πρῶθιπουργῶν ἄρχετο τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον φρ. τὴν πῆρς τὸ κατόπι [τὴν παρακολουθεῖ κατὰ πόδας] || μτφ.: Χοροίκ.23Β κατόπιν χωρεῖν τῶν ἐργασμένων (ἀποτυγχάνειν εἰς τινα περιγραφῆν), φρ. κατόπιν τινὸς τίθεσθαι τὴ ὑποτιμᾶν τ' π. Σουῖδ. «τῷ καλοῦ καὶ τῆς ἀρετῆς κατόπιν τίθεσθαι πάντας», ὕστερα ἠγεῖσθαι ἢ ποιεῖσθαι' 2) ἐπὶ χρόνου, μετὰ ταῦτα, ἀκολουθῶς, ὕστερα ἀπὸ κάτι: Θέογν.280 μῆδεμιν κατόπιν ἀζόμενον νύμισιν [έσφ.γρ. ἀντὶ κατόπισθε], Θεόφρ.Φ17,13,7 αὐθὺς κατόπιν, -πῆγαι καὶ ἐγὼ θὰ ἔλωθ κατόπιν' κ. μτ. γενικ.: Πλάτ. Ἔργ.447Α κατόπιν ἔορτης ἤκομαν' || ὀθ. νεώτ. φρ. κατόπιν ἐορτῆς παρακαίρωσι' || κ. μτ. τοῦ ὄρθρου: Πολύδ.1,46,7 καὶ τὴν κατόπιν αὐθῶς ἀγίγνετο περὶ ἀναγνῆν ἰέν. ἡμέραν] (ἢ ἐπιούσαι Φιλῶδ. Στωϊκ.Π19, Διον. Ἀλ.Ρωμ.3,22, Πλούτ.Κάμ.43 ἐν δὲ τῷ κατόπιν ἐνιαυτῷ [τὸ ἐπόμενον ἔτος] || νεώτ. ἔνεκά τινος, λόγῳ αἰτίας ἢ ἀφορμῆς τινος: κατόπιν τῆς δολοφονίας τοῦ πρεσβευτοῦ ἢ πόλεως δεωρεῖται ἀπικείμενος.

κατοπινός ἐπίρρ.δημ. ἀκολουθῶς, ἔπειτα.

κατοπινάρι (τὸ) δημ. ἢ μετὰ τὸν πρῶτον τρυγητὸν ὀριμάζουσα σταφυλή' 2) κατοπινάρικο.

κατοπινάρικο (τὸ) δημ. τὸ δεύτερον γεννηθῆν τῶν διδύμων βρεφῶν.

κατοπινός-ἡ-ὁ δημ. ὁ κατόπιν ἄλλου ἐρχόμενος, γινόμενος, ὁ ἀκολουθῶς, ἐπόμενος: Ἀρτ. Βατοπ.1,144 καὶ στὴν ἄλλη σου τὴ πρώτησθ] θ' ἀπατήσω μὴ ἄλλη μέρα] σὲ γραφῆ κατοπινός.

κατόπισθεν (ὀπίσθην) ἐπίρρ. κ. μων. ποι. κατόπισθε ἐπὶ τόπου, κατόπιν, ὀπισθεν, ὀπίσω, ἀπ' ὀπίσω, ἐκ τῶν κάτω: Ἰλ.Ψ 505 οὐδὲ τὴ πολλὰ γίγνετ' ἐπιστῶτων ἀρματοτροχῆ κατόπισθεν ἐν λεπτῇ κονίᾳ, Ὀδ.Χ 92 κατόπισθε βαλῶν... Δουρί, Αἰθ.Ροδ.51 κατόπισθεν ἐπήγαινα καὶ ἐκείνος ἐμπροσθέν μου' κ. μτ. γενικ.: Ὀδ.Μ 148 ἤμην δ' αὐ κατόπισθε νεός... Ἰκμενον οὖρον τει πλησιότιον, Παγκράτ. Ἐπ. ἐν πάπ. Ὁξ.1085,14' || μτφ. ἐπὶ βαθμοῦ τάξεως, ἐν δευτέρᾳ, ἐν ἐλαχίστῃ, οὐδεμίαν μοῖρα: Ἐύρ.Α 1093 ἄ δ' ἀρετὰ κατόπισθεν θνατοῖς ἀμελεῖται' 2) ἐπὶ χρόνου, εἰς τὸ ἐξῆς, ἐν τῷ μέλλοντι, μετὰ ταῦτα, ἀκολουθῶς, ἔπειτα: Ὀδ.Χ 40 οὐτε τιν' ἀνθρώπων νέμισιν κατόπισθεν ἔσεσθαι, αὐτ.Ε 546' κ. μτ. τοῦ ὄρθρου: Πλάτ. Τίμ. 57ε πόλλ' ἂν εἴη ἐμπόδιον τῷ κατόπισθεν λογισμά' φρ. κατόπισθε λιπέσθαι καταλιπέσθαι: Ὀδ.Φ 116 ὄτ' ἐγὼ κατόπισθε λιπόμην, Πλάτ. Πολ. 363D γένος κατόπισθεν λειπέσθαι τοῦ ὄστυ.

κατοπίσθιος-ον (ὀπίσθιοι) μων. ὁ κατόπιν, ὁ ὀπισθεν ἐρχόμενος: Ἀνάγ. ἐν Ὁρατ.Στεφ. Ζεφύρου πνοάς γὰρ εἶχε κατοπίσθιας λιγείας.

κατόπισω ἐπίρρ. μγν. κατόπισθεν: ΠΔΚριτ.18,22 ἔκραζον κατόπισω Δάν.

κατοπταί (ἢ) [κατοπτεύω] μγν. κ. μων. ἢ ἐνέργεια τῶν κατοπτέων, κατασκοπέυσις, ἢ παρατήρησις: Ἰώσ.ΑΙ 18,9,7,Εὐστ.Πον.261,32.

κατοπτέως-εως (ἢ) [κατοπτεύω] μγν., γλωσσ. κ. νεώτ. ἢ προσεκτικῆ παρατήρησις, ἢ κατασκοπέυσις: Πρόκλ. Τετραβ.115, ἐν Γλώσσ. [κ. καθόπτεισις] || εἶδ. νεώτ. στρατ. ἢ ἐνέργεια πρὸς ἀναγνώρισιν τῆς θέσεως τοῦ ἐχθροῦ.

κατοπτεῦθῆριος-ον σχόλ. νεώτ. ὁ κατάλληλος εἰς κατόπτεισις, κατασκοπέυσις' || τὸ κατοπτεῦθῆριον ἡ σκοπία: Σχολ.Εὐφ.Φοίν.233.

κατοπτεῦτικός-ἡ-ὸν νεώτ. ὁ ἐκείνος ἢ τὴνων πρὸς κατόπτεισις, παρατήρησις, βαθεῖαν ἐρευναν: Παναδ.Χρ.Μηλ.109 τὸ φῦσις... κατοπτεῦτικὸν νηυσία τῶ ἀνθρώπου τούτου.

κατοπτεύω (ὀπτεύω) κ. μων. κ. νεώτ., ἀόρ. κατόπτεισα, παρατηρῶ μετὰ προσοχῆς, ἀνερευθῶ ἢ παρακολουθῶ διὰ τοῦ βλέμματός, ἐξερευνῶ, ἐξετάζω: Ἀριστολ.Κόσ.391α,10 τὸν αὐράνιον ἐκείνον χώρον κατοπτεύσαι, Πολύδ.β.34,5,9 ὁ δὲ καὶ μέχρι τῶν τῶ κόσμου περᾶτων κατωπτεικέναι τὴν προσάρκτιον τῆς Ἐβρώπης πᾶσαν, αὐτ.1,4,11, Ἀσκληπιάδ.Μ.π.Σχολ.Ἰλ.2 155 κατοπτεύειν ἐπὶ Πηγᾶσιν τὸν οὐρανόν, Φιλῶδ.ΑΠ 5,122,4 ἐς τὰ φιλέντων ἔργα κατοπτεύειν οὐ φθόνος ἀθανάτη, Διον. Ἀλ.Λυσ.7 φῶσιν ἀνθρώπων κατοπτεύσαι, Στράβ.11,6,4 οἱ γὰρ περὶ ἐκείνων συγγράφοντες καὶ τὰ χωρία καὶ τὰ ἔθνη, ἐν οἷς αἰ πράξεις, πιστότερον λέγουσιν ἢ οἱ πρὸ αὐτῶν μᾶλλον γὰρ κατωπτεικασί, Μηναῖ.6 ἔσπερ.Στιχηρ.Ἰδιόμ.κατωπτεικασίς ἀδήλως σοφίας τὸν βυθόν, Βί. Ἀλεξ.537 λυσηθῶσας παμπολλάς ἐν πᾶσι κατωπτεικασί' κ. παθ.: Πολύδ.β.3,37,11 κοινήν μὲν ὀνομασίαν οὐκ ἔχει διὰ τὸ προσφάτως κατωπτεικασί, Στράβ.2,4,6 οὐτε δὲ τοῦ Τύρα τῶν πηγῶν κατωπτεικασί' || κατασκοπεύω: Ξεν. ΚΠ 8,2,10 ἀτακουστέην καὶ κατωπτεικασί (δ.γρ. ἀντὶ διοπτειύειν), Πολύδ.β.3,45,3 συννεγίσσαντες κατὰ τὸ διωγμα τῶ τῶν Καρχηδονίων χάρακι κατωπτεικασί, αὐτῆς ἐξ ὑποστρωφῆς ἠπείγοντο, Παναδ.Χρ.Μηλ.128 εἶχε συλλάβει ὑπόνοιας καὶ κατωπτεικασί τὸν Τούρκον διὰ τοῦ ἐτέρου τῶν ὀφθαλμῶν ὁμ. ἐν πάπ. ἐπὶ νικητοφύλακος' || τὸ παθ. παρατηροῦμαι, φαίνομαι, μὲ βλέπουν: Σοφ.

ΑΙ.829 μή πρὸς ἔχθρῶν του κατοπτευθείς πάρος
διψῶν κούιν, αὐτ. Φιλ.124 μή κατοπτευθῶν παρών,
Φιλῶδ. Σημ.25 ἐκ τῶν φαινόμενων κατοπτευμέ-
νων' 2) εἶδ. ἀστρολ. ἀσκά ὀλεθρίαν ἐπίδρα-
σιν: Πετρόσ.π.Βέττ.Βάλ.112,37' 3) ρηματ.π. κα-
τόπτευσις, κατοπτεία, κατοπτευτήριος.

κατοπήτηρ-ήρος (ἰ) (καθωρῶ) ὁ κατοπτεύων, ὁ
κατάσκοπος, πρόσκοπος ἀνιχνευτής: Αἰσχ. Ἐπτ.36
σκοπούς δὲ κάγω καὶ κατοπήτηρας στρατοῦ ἐπεμ-
ψα' 2) τὸ χειρουργικὸν ἐργαλεῖον ἐδρῶδια-
στολεύς βλ.λ.: Ἰνπ. Συριγγ.3, οὐτ. Αἰμ.5.

κατοπήτριος-ον (κατοπήτηρ) μγν. κ. νεώτ. κ.
κατοπτευτήριος βλ.λ.: Στράβ.9,3,15 κατοπήτριος
χώρος' || τὸ οὐδ. κατοπήτριον ὡς οὐσ. τό-
πος, ὄψωμα ὁπόθεν κατοπτεῖται τις: Ἐπιγρ.

κατόπητης (ἰ) (καθωρῶ) κ. νεώτ. ὁ καθωρῶν,
ὁ κατοπτευθὴν, κατάσκοπος, παρατηρητής: Ὑμν.
Ἐρω.372, Ἦρ.3,17 ἐπὶ δὲ τοὺς Αἰθίοπας κατόπητας' 2)
ἐξερευνητής: Βέττ.Βάλ.330,15 κατόπητης κλιμά-
των καὶ ἐθνῶν' || ὁ ἐξερευνητὴν, ἐπισκοπῶν, ἐ-
ξετάζων: Φιλ.Βύθλ.π.Εὐσ.Εὐαγγ.Προν.1,10 κατό-
πητος οὐρανοῦ' 3) ὁ καθωρῶν, ὁ ἐπιβλέπων, ὁ
διευθύνων: Ἀριστοφ. Ἄχ.435 ὡ Ζεὺ δῖοντα καὶ
κατόπητα πανταχῆ (ὁ ἄνωθεν τὰ πάντα καθωρῶν)' 4)
ὁ αὐτόπητης: Αἰσχ. Ἐπτ.41 αὐτὸς κατόπητης δ'
εἴμ' ἐγὼ τῶν πραγμάτων (τὰ εἶδα μὲν τὰ ἴδια
μου τὰ μάτια)' 5) Ἐπιγρ. κατόπηται (ἰ) ὀικονο-
μικοί τινες ἐφοροὶ εἰς βιωτικὰς πόλεις, ἔχοντες τὸν
ἐλεγχον τῆς οἰκονομ. διαχειρίσεως τῶν ἀρχόντων:
Ἐπιγρ. πεδῶ τῶν πολεμῶρων καὶ τῶν κατοπτάων.

κατόπητης-εως (ἡ) (κατοπῶ) μγν. ἡ πολ-
λῆ, ἡ πλήρης ὀπτησις, τὸ πολὺ, τὸ εὐτελεές φή-
σμο: Φιλῶδ. Θε. α', 19, Γαλ.11,694.

κατοπητικός νόμος (ἰ) Ἐπιγρ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνα-
φερόμενος εἰς τὸν κατόπητην βλ.λ.5) νόμος: Ἐπιγρ.
ὄσα μὲν ἐπὶ συγγραφήν γέγραπται, κατὰ τὸν
κατοπητικὸν νόμον καὶ νασοποικὸν ἔστω.

κατοπιλλεταί μοι δωρ. ἀπὶ δοκεῖ μοι, νο-
μίζω, θάρω: Δίος π., Στράβ.4,2,16 ἔμοιγε κατο-
πιλλεταί' πρδλ. ὀπτιλος.

κατόπητος-ον (ἰ) (ὄψωμαι) κ. νεώτ. ὁ πανταχό-
θεν ὀρατός, περίοπτος, καταφανής, ὀλοφάνερος'
Θωμ.Μ514 «κάτοπη λέγε καὶ μὴ ὀπητῆ ἦτοι θεα-
τῆ»: Θουκ.8,104 ὡστε τὰ ἐν τῷ ἐπ' ἔκεινα αὐ-
τῷ γιγνόμενα μὴ κάτοπητα εἶναι, Λυσ.7,28 ἀερ-
κτον δὲ καὶ πανταχόθεν κάτοπητον ἔστιν (χωρίον),
Στράβ.3,4,6 κάτοπητον δὲ ἐκ πολλοῦ τοῖς προσ-
πέλουσι (πολιχνιον)' 2) μτ. γενικ. ὁ ὀρῶμενος,
ὁ ὑπερκειμένος πινος: Αἰσχ. Ἄγ.307 πορθμῶ κά-
τοπητον πρῶνα (ἰδιόρθ. ἀπὶ κάτοπητον).

κατόπητος-ον (2) (ἰδιότης) μγν. ὁ λίαν ὀπτημέ-
νος, ὁ παραφηνόμενος: Ἀθῆν. Ἰατρ.π. Ὀρειδ.1,9,2
ἄρτοι κάτοπητοι' || ὁ ἀπεξερραμμένος: Διοσκ.5,
158 ἡ ἐκ τῶν κριμῶν κατόπητος γῆ' κ. ἐπὶ εἰδούς
πινὸς σμύρνας: αὐτ.1,64.

κατοπρίζω (κατοπτρον) μγν., μον. κ. νεώτ.,
δημ. καθρεφτίζω, ἀόρ. κατώπτρισις, παθ. ἀόρ.
κατωπτρίσθην, παριστώ, ἐμφανίζω, τῆν εἰκόνα
ἀντικειμένου πινὸς ὡς ἐν κατόπτρῳ, ἀπεικονίζω:
Πλούτ. Ἀρέσκ.Φιλ.3,5,11 κατανικρῶ δὲ τοῦ κατο-
πριζόντος αὐτὸ τῆν Ἰριδί ἀστέρας κ. παθ.: Ἄνων.
ἐν Πόν. ὈΞ.1609' || νεώτ. κυρ. ἐπὶ λείων, στυλινῶν
ἐπιφανείων, ἐμφανίζω ἐν ἑμοί τὸ εἰδῶλον ἀντικει-
μένου πινὸς δι' ἀνακλάσεως τῶν ἐπ' ἐμοῦ προσ-
πιπτουσῶν ὀπτικῶν ἀκτίνων, καθρεφτίζω' 2) τὸ
μέσ. κατοπριζομαι βλέπω ἐμαυτὸν ἐν κατόπτρῳ,
κοιτάζομαι στὸν καθρέφτην, καθρεφτίζομαι: Ζήν.
Κ1,66, Σέξτ. Ἐμπ.Πυρρ.1,48; Ἀθῆν.15,687C Ἄφροδι-
την . . μῦρον τε ἀλειφόμενῃ παράγει καὶ κατο-
πριζομένην' 3) μτφ. βλέπω τι οἰοῦμαι ὡς κα-
τόπτρῳ: Φιλ.1,107 κατοπριζεσθαι ἰδέαν, ΚΔ Κο-
ρινθ.2,3,18 τὴν δόξαν Κυρίου κατοπριζόμενοι

τὴν αὐτὴν εἰκόνα μεταμορφούμεθα, Μηναι.3,31
Ἐσπερ. Χριστῷ τὸ κάλλος κατοπριζόμενος'
4) ρηματ. π. κατοπριζομαι.

κατοπρικός-ή-ον (κατοπτρον) μγν. κ. νεώτ.
ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ κάτοπτρον ἢ
ὁ ἐν τῷ κατόπτρῳ: Πλούτ. Ἀρέσκ.Φιλ.3,1,2 κατο-
πρικήν εἶναι φαντασίαν τοῦ ἡλίου ταύτης πρὸς
τὸν οὐρανὸν ἀνακλίνωτος, αὐτ.3,2,1 αὐτὸς κα-
τοπρικός ἐμφάσειν' || τὸ οὐδ. ἡλθθ. κατοπρικός
εἰκόνας ἀνακλίνωμεναι: αὐτ.3,5,6 τρίτος τρόπος
τοῦ βλέπειν τὰ ἀνακλίνωμενα, ὡς τὰ κατοπρικός'
|| ὄμ. ἡ θεωρία τῆς ἀνακλάσεως, τίτλος ἔρ-
γου τοῦ Ἠρώωνος: Δαμναι. Ὀπτ.14' || εἶδ. νεώτ.
φυσ. κατοπρικός ὄργανα (τὰ πρὸς μέτρησιν γω-
νιῶν διὰ τῆς χρησιμοποίησεως μικροῦ κατόπτρου),
-κατοπρική μέτρησις γωνιῶν (ἡ διὰ κατοπρικών
ὀργάνων μέτρησις λίαν μικρῶν γωνιῶν), -κατο-
πρικὸν πηλεκόπιον, -κατοπρικὸν φασματό-
μετρον (ἐν ᾧ οἱ φακοὶ ἔχουσι ἀντικατασταθῆ διὰ
κατόπτρων)' 2) κ. νεώτ. τὸ θηλ. κατοπρική
(ἐνν. ἐπιστήμη) ὡς οὐσ. τὸ μέρος τῆς ὀπτικῆς τὸ
πραγματεύμενον περὶ τῶν κατόπτρων καὶ τῆς ἐπ'
αὐτῶν ἀνακλάσεως τῶν ἀκτίνων: Πιρόκλ.Εὐκλ.40F'

3) μγν. τὸ οὐδ. κατοπρικὸν ὄργανόν τι κατο-
πρισεως, ὡς οὐσ.: Ἠρώων Ὀρ.135,12.

κατοπρικός ἐπίρρ., μγν. ἐξ ἡ δι' ἀνακλά-
σεως βλ.λ.2) : Πλούτ. Ἀρέσκ.Φιλ.2,24,1 βλέπεσθαι
δὲ τοῦτο κατοπρικός ὑποτιθεμένη τῷ δίσκῳ.
κατοπτρις-ιδος (ἡ) μγν. κάτοπτρου βλ.λ.:
Καλλ.Λουτ.Παλλ.17 οἴσεται μὴδὲ κάτοπριν (ἰ.γρ.).

κατοπρισμός (ἰ) νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ
κατοπριζῶ ἢ τοῦ κατοπριζομαι, ἢ ἐν κατόπτρῳ
ἀπεικόνισις, τὸ καθρέφτισμα' || εἶδ. ἀτμοσφαι-
ρικός κατοπρισμός ἀντικατοπρισμός βλ.λ.

κατοπρῆτις λίθος (ἰ) μγν. λίθος ἔχων ἰδιότητα
κατόπτρου εὐρεθείς ἐν Καππαδοκίᾳ: Πλάιν.Φ137,152.
κατοπραιοδής-ους-ές (εἰδος) μγν. ὁ ὄμοιος
πρὸς κάτοπτρον, ὁ ἔχων σχῆμα κατόπτρου:
Πλούτ. Ἀρέσκ.Φιλ.2,25,14 κατοπραιοδὲς σῶμα αε-
λήνης (ἰ.π.γρ.). Ἀλέξ. Ἄφρ.Μετ.144,6.

κατοπραιοαντία (ἡ) νεώτ. ἡ τῆ θοβηθα κατό-
πτρου, ἢ γεν. στυλινῆς ἐπιφανείας, ἀντικαθιστώ-
σης τὸ κάτοπτρον, ἐπιχειρομένη μαυτεία.

κάτοπτρον (τό) (ὄψωμαι) κ. νεώτ., ἐν Ἐπιγρ.
κάτροπον κ. κάθτροπον σῶμα ἔχον λείαν καὶ
στυλινῆν ἐπιφανείαν, ἐφ' ἧς ἀναπαρίστανται τὸ
εἰδῶλον παντὸς ἀντικειμένου δι' ἀνακλάσεως τῶν
ἐπ' αὐτῆς προσπιπτουσῶν φωτεινῶν ἀκτίνων τοῦ
ἀντικειμένου τούτου, ἔνοπτρον, ἔσοπτρον, καθρέ-
φτης, κατρέφτης: Αἰσχ.ἀπ.393 κάτροπον εἰδούς
χαλκὸς ἐστ' οἶνος δὲ νόω, Εὐρ. Ἰνπ.429 προβεις
κάτροπον ὡστε παρθένω νέα χρόνος, Κωμ. π.
Στράβ.4,30,6Α εἰς γὰρ κάτροπρῳ καὶ τυφλῷ κοι-
νωσίᾳ, Πλάτ.Τιμ.71B ἐν κατόπτρῳ δεχομένην τύ-
πους καὶ κατεῖναι εἰδῶλα παρεχόντων, αὐτ.
Φαῖδρ.255D κάτροπρ. . ἐν κάτροπρῳ ἐν τῷ ἐρωτῶν
ἑαυτὸν ὀρῶν λήληθε, Ξεν.Κ17,1,2 τὰ δὲ Κύρου
δὴλα ὡσπερ κάτροπον ἐξέλαμπε, Φιλῶδ.Ρητ.
2,206S κάτροπρα ἀνδρομήκη, Πλούτ. Ἠθ.42B οὐ
γὰρ ἐκ κούρειου μὲν ἀναστάντα δεῖ τῷ κατό-
πτρῳ παραστῆναι καὶ τῆς κεφαλῆς ἀφασθαι,
-ὕδαλον κάτοπτρον - κρυστάλλινον, -κάτοπτρον
ἐπίπεδον - κοίλων - κυρτῶν - σφαιρικών, - μαγι-
κὸν κάτοπτρον' ὄμ. φρ. ὡς ἐν κάτροπρῳ (ἐπὶ
λίαν πιστῆς ἀπεικονίσεως)' || μτφ. κ. νεώτ. τὸ
μέσον δι' οὐ δύναται τις νὰ συμπερῆν ἢ νὰ
μυστεύσῃ τι: Αἰσχ. Ἄγ.839 εἰ γὰρ ἐξέπισταμαι
ὀμίλιας κάτροπον, Ἀλκιβ.π. Ἀριστ.Ρητ.1406b,13
ἡ Ὀδύσσεια καλὸν ἀνθρωπίνου βίου κάτο-
πτρον, Θεόδομ.Κωμ.32,3 κάτροπον φύσεος (ἐπὶ
τοῦ ποτηρίου τοῦ οἴνου), - τὸ κάτροπον τῆς
φυχῆς εἶναι οἱ ὀφθαλμοί' 2) ἡ μηλωτὶς βλ.λ.:

Ἰνπ.π.Ἐρωτιαν. 3) εἶδ. νεώτ. βοταν. γένος πο-
ωδῶν κωδιωνανθῶν φρυτῶν, δημ. ἄγριο γιοῦλι.

κατοπτροποιείον (τὸ) νεώτ. ἐργοστάσιον κα-
τασκευῆς κατόπτρων.

κατοπτροποιεῖα (ἡ) νεώτ. ἡ κατασκευὴ κατόπτρων.
κατοπτροποιεῖς (οἱ) νεώτ. ὁ κατασκευαστὴς
κατόπτρων, καθροεφτάς.

κατοπτροφοβία (ἡ) νεώτ. ψυχοπαθολογικὴ τα-
ραχὴ ἐπὶ τῆ θεᾶ κατόπτρου, παραλόγος φόβος,
ὄθ. κ. ἀποφυγὴ τοῦ κατοπτριζέσθαι.

κατοργανίζω | ὀργανίζω | μτγν. εἰς τῶν ἤχων
μουσικοῦ ὄργανου ἢ μουσικῆς, ᾠδικῆς φωνῆς
πληρῶ τὸπον τινά, μτ. γενικ. : ΑΠ 9,264 τέττιξ . .
αὐτοῦργῶ μέλει ἡδὺς κατωργάνιζε τῆς ἐρημίας
| μελωδικὰ τερετίζων ἐπλήρου τὴν ἐρημίαν.

κατοργάνε-αδός (ἡ) | ὀργάνε, ὄργιον | μτγν. ἡ τὰ
τῆς λατρείας ὄργανα τελοῦσα : ΑΠ 4,3,80.

κατοργάνεω | ὀργάνεω, ὄργιον | μτγν. μῶ τινα
εἰς τὰ τῆς λατρείας ὄργανα ἢ τὰ μυστήρια, παρα-
σκευάζω, καταρτίζω διὰ τὰς τῶν μυστηρίων τε-
λετάς : Πλούτ.Σόλ.12 | λαμοῖς τισι καὶ καθα-
ρμοῖς καὶ Ἰδρῦσαι κατοργάνεας καὶ καθοσιώσας
τὴν πόλιν. || παθ. διδάσκειται, λαμβάνω τὴν
διὰ τὰ ὄργανα τῆς μυστικῆς λατρείας γνώσιν, ἐτοι-
μασίαν, προπαρασκευῆν ἐν χρ. κτ. παρακ. : αὐτ.
Ἠθ.766B ἐπέρωται καὶ κατοργάσεται. || ἡ μτχ.
παθ. παρακ. κατοργασιμένος ὁ μεμνημένος εἰς
τὰ ὄργανα : Λουκ.Τραγαδ.125 εἰς ἄρα κἀγὼ τῶν
κατωργασμένων ἔλαθον ὑπάρχων. || τὸ οὐδ.
κατωργασμένος ἐπὶ πραγμ. τὸ ἀφιερωμένος τῇ
λατρείᾳ, καθιερωμένος, καθοσιωμένος.

κατοργάζομαι-ομαι | ὀργάζω | πάπ. αὐτοπηθ, πα-
ρακ. κατῶργαμαι, ὀργίζομαι λίαν κατὰ πινος.
|| κ. ἀλληλοπηθ. λίαν ὀργίλιος ἐρίζω πρὸς τινα :
κατωργάμεθα.

κατοργῶ-ώω | ὀργῶω | λεξ. ἐπιταρ. τοῦ ὀργῶ, εἶ-
μαι πλήρως ὄργανοι, ἀκρίβη : Ἠσ. ὑπερακμά-
ζω. 2) κ. ἐν ἀντιθ. σημ. ἀποβάλλω, χάνω τὴν
ἀκμήν μου· αὐτ. « παλαιούμαι ». 3) Φώτ. ἐὸργ-
ᾶν τὸ ἐπέγεισθαι καὶ κατοργᾶν τὸ κατεπείνευαι.

κατοργέομαι | ὀργέομαι | μτγν., μσν. κ. νεώτ.
παθ. ἄορ. ἐν μέσ. σημ. κατοργέσθην, ἐπιταρ.
τοῦ ὀρέγομαι, σφροδῶς, λίαν ἐπιθυμῶ, ποθῶ τινα
ἢ τι : Σιμπλῆ.Ἐπικτ.61) ἐπιμενέτω αὐτοῦ καὶ
κατοργέομαι, Θεοφύλ.Σ 108D τὸν κόσμον δου-
λαγωγεῖν κατοργέωτο.

κατόρθος-ον | ὀρθός | μτγν. ὁ καθ' ὁλοκλήριον
ὀρθός, ὁ τελείως εὐθύς : Μνησιθ.π. Ὀρειβ.8,38,4.

κατόρθω-ώω | ὀρθῶ, ὀρθόζω | κ. μσν. κ. νεώτ., δημ.
| κ. νεώτ.1. κατορθώνω, παθ. κατορθοῦμαι, δημ.
παθ. ἄορ. κατωρθώθηκα, παθ. παρακ. κατῶρθω-
μαι, ποιῶ τὸ ὀρθῶν, εὐθύ, στήνω ὄρθιον, ἀνορ-
θῶ, ἀνεγείρω : Εὐρ.Ἰνπ.1445 λαθεῖ, πάτερ μου,
καὶ κατόρθωσον δέμας ἰσχυλό. « ὀρθῶν κατόκλι-
νον » δηρ. εἰβάσιον ποιεῖν ἐπὶ τῶν ἀποθνησκόν-
των »). 2) εἶδ. ἱατρ. ἐπὶ τεθραυσμένου ἢ ἐξηρ-
ρωμένου ὁστού, ὀρθῶς τοποθετῶ, ἐπαναφέρω
εἰς τὴν προσήκουσαν θέσιν, ἀνατάσσω : Ἰνπ.Ἀγμ.
16) || ὄμ. κ. μέσ. ἐπὶ ἐξηρθρωμένου ὁστού,
ἀνατάσσομαι : αὐτ.8) || κ. εἶδ. ἐπὶ μελισσῶν,
διευθετῶ, τακτοποιῶ : Ἀριστλ.Ζ1 625b,19 αἱ δὲ
λασινοῦσαι καὶ κατορθοῦσι τὰ κηρία. 3) μτφ.
φέρω εἰς ὄρθιον στάσιον, ἀναρθῶ, ὄθ. διορ-
θῶνω, ἀντιθ. σφάλλω : Σοφ.Ἠκ.416 πολλά
τοὶ σμικροὶ λόγοι ἐσφηλᾶν λόγῳ καὶ κατῶρ-
θωσαν βροτοῦς | Βερναρδ. Γρηγ. « πολλὰς βέ-
βαια μικροὶ ἰόλιγοι πινὲς λόγοι ἔρριψαν κάτω
καὶ ἐσῆκωσαν ἐπάνω τοὺς θνητούς ». 4) κ. νεώτ. δημ.
-έκλω φέρω τὴν εἰς οἴσιον πέρας, ἐπιτυχῆ ἐκδοσίαν,
ἀκτέλω ἐπιτυχῶς, ἐπιτελῶ, ἐπιτυχᾶν τὴν : Εὐρ.Ἐλ.1067
τοῦτ' αὐ κατορθοῖς, Λυσ.18,13 περὶ πλείστου ἀν
ποιήσαιτο Πολίλοχος τούτων τὸν ἀγῶνα κατορ-

θῶσαι, Πλάτ.Μεν.99C πολλά καὶ μεγάλα κατορ-
θοῦσιν, Δημ.322 κατορθοῦν τοὺς ἀγωνιζομένους
| ἐπιτυχᾶν τὸν ἀγωνιζομένους, οὐτ.549 εἰ
γὰρ ἐν ὧν ἐπεδούλευσε κατῶρθωσεν, Πολύβ.10,2,5
κατορθοῦντα τὰς ἐπιβολὰς, Πλάτ. κατορθώματα
κατῶρθωσας' κ. παθ. ἄγομαι εἰς αἴσιον πέρας,
ἐπιτελοῦμαι, ἐπιτυχῶς περαίνομαι : Ἠρ.1,120 καὶ
αὐτοῖσι ἡμῖν περὶ πολλοῦ ἐστὶ κατορθοῦσθαι
ἀρχὴν τὴν σὴν, Εὐρ.Ἰνπ.680 πέπρακται, κοῦ κα-
τῶρθωται τέχνη,Θουκ.6,13 ἐπιθυμία μὲν ἐλάττωσα
κατορθώματα, προνοία δὲ πλείστα, Ἀριστλ.Ἠ
Νικ.106b,26,Φιλ.6δ.Κακ.33J τὰ μάλιστα ὅτῳ τῶν
τεχνικωτάτων κατορθοῦμενα. 5) συντελῶ, ἐ-
πιτυχᾶν ὡς συντελέσω : Πλάτ.Θεαίτ.203B του-
τι . . κατωρθώκαμεν περὶ ἐπιστήμης, Στράβ.9,1,
17 μεγέθει καὶ κάλλει σφόδρα κατορθωμένον
ἱξῶναοι | καλῶς ἐξεργασμένον | Πλωτίν.5,8,2 δ-
σα κατῶρθωται αὐτῶν (τὰ ἐαυτῶν κατορθώμα-
τα), Ἠρωδίων.Ἰστ.1,5,7 καὶ τὰ μὲν πρότερον ὕ-
μιν ἀνδρείως κατορθωθέντα. 6) ὀρθοῦμαι
πρὸς τὸ ἐνεργῆσαι π, ὄθ. ἀποφασίζω ὡς ἐνερ-
γῶσι : Αἰσχ.Χο.512 ἐπειθὶ δρᾶν κατῶρθω-
σαι φρεν) | ἀνορθωθεὶς ἀπεφάσισες νὰ ἐνεργῆ-
σης. 7) εἶδ. γραμμ. ἐπὶ λέξεωσ, τονίζομαι κα-
λῶς : Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.263,14 βαρυνόμενον τὸ
«ἐστὲ» κατῶρθωται. 8) τὸ ἐνεργ. ὡς παθ.προβοί-
ως ἐπιτυχῶς, ἐπιτυχᾶν, προκόπτω· ἀντιθ. πταίειν,
ἠττάσθαι, ἄτυχεῖν, ἀμαρτάνειν ἀμτθ. : Θουκ.6,12
κατορθώσαντας χάριν μὴ ἔξαιν εἰδέναι ἢ πταί-
σαντάς σου τοὺς φίλους ἔξυπολόεσαι, Πλάτ.
Νόμ.654C φωνῆ καὶ τῶ σώματι μὴ πᾶν δυνατὸς
ἢ κατορθοῦν, Ἰσοκρ.4,124 ἠττάσθησιν μὲν . . δια-
φθαρήσονται, κατορθώσαντες δὲ μάλλον εἰς
τὸν λοιπὸν χρόνον δουλεύουσιν, αὐτ.48 τοὺς
φρονιμῶσ ἀτυχεῖν καὶ τοὺς ἀνοήτους κατορ-
θοῦν, Δημ.155 τῶν μὲν πολλῶν ἐν ἀμάρτη τῆς
ζημίαν . . εἰληφῶν οἱ δ' ὅταν μέγιστα κατορθώ-
σωσι, τότε μάλιστα σκορακίζονται, Ἀριστλ.Ἠ
Νικ.106b,31,Μέν.Ἐπιτρ.339,Χρῦσ.Στωϊκ.2,295) || ὄμ.
ἐπὶ ἐπιτυχίας ἐν πολέμῳ : Ξεν.Ἀπομν.3,1,3 μεγάλα
τὰ τε ἀγαθὰ κατορθοῦντος αὐτοῦ, Ἰσοκρ.7,11 ἀν
καὶ κατορθώσῃσι περὶ τινος τῶν πράξεωσ, Πο-
λύβ.2,70,6 τῆ μὲν μάχῃ κατῶρθωσεν. || τὸ κα-
τορθοῦν ὡς οὐσ. ἡ ἐπιτυχία : Δημ.23 ἐπισκοτεῖ
ταῦτοις τὸ κατορθοῦν. 9) τὸ μέσ. ἐν ἐνεργ.
σημ. ἐπιτελῶ, ἐπιτυχᾶν : Ἐπιγρ. τῆ πόλει κα-
τορθωσάμενος ἀγαθὰ. 10) φρ. ἃ κατορθῶν
φρένα = ὁ ἔχων ὀρθῶς τὴν φρένα, ὁ ἔχων σωῶς
τὰς φρένας : Σοφ.ΟΚ 1487 ἀρ' ἐτ' ἐμφύχου . .
κιχῆσεται μοι καὶ κατορθοῦντες φρένας :

11) ρηματ.π. κατόρθωμα, κατόρθωσις, κατορθη-
τής, κατορθηωτός.

κατόρθωμα-ατος (τὸ) | κατορθῶ | κ. μσν., νεώτ.
κ. δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κατορθοῦν βλ.λ.2),
τὸ μετὰ μόχθου ἐπιτευχθέν, ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία :
Ἀριστλ.ἨΜ 1199a,13 τὰ γὰρ ἀνευ τοῦ λόγου τοῦ
κρίνοντος γινόμενα κατορθώματα εὐτυχημάτα
ἐστίν, Φιλ.6δ.Κακ.35J κατορθώματα | ἀντιθ. ἀπο-
τέυματα |, Στράβ.15,1,54 ἄλλα πολλά λέγει τῆς
χώρας ταύτης κατορθώματα ὡς ἐνομοματάτης,
Διόδ.Σ 13,22 καλὸν γὰρ καὶ τὸ τῆς τύχης ἀντι-
πραττοῦσας ἔχειν τοὺς συναγῆστας καὶ πά-
λι ἐν τοῖς κατορθώμασι τοὺς συνηδομένους,
Κδ Πρῶξ.24,2 κατορθωμάτων γινόμενων τῶ ἔθνε
τούτῳ διὰ τῆς σῆς προνοίας. || μτγν. κ. νεώτ.
γενναῖα πράξις, ἀνδραγάθημα, ἄθλος : Πολύβ.
1,19,12 διὰ τὴν ἐκ τῶν κατορθωμάτων χάριν καὶ
διὰ τὸν κόπον βαθυτότερον ταῖς φυλακαῖς αὐ-
τῶν χρῶσάμενον, Πλούτ.Μάρ.10 ἀφρηθῆν γὰρ
ὑπὸ Σύλλα τὴν τοῦ κατορθώματος δόξαν, Μνη-
σιθ.11,4 Ὀρθρ. Ὡδ.6 ὡς δένδρον καθωράθης
ὑψίκομον, καρπούς τὰ θαύματα καὶ τὰ σεπτά

κατορθώματα ἱερωτάτως φέρων, - τοὺς διηγῆθαι τὰ κατορθώματά του στὸν πόλεμό κ. εἰρών. : ἔμαθε ὁ πατέρας του τὰ κατορθώματά του καὶ τὸν τσάκισε στὸ ξύλο· || κ. ἐπὶ φιλολογικῷ ὄρους : Λογγιν.33,1· 2) εἶδ. φιλοσ. ἡ τελεία ἐκτέλεσις τοῦ καθήκοντος, ἡ ἐξ ὀρθῆς γνώμης πηχάουσα ἀγαθὴ πράξις : Χρυσ.Στωϊκ.2,295 κατορθώματα [ἀντιθ. ἀμαρτήματα], Στωϊκ.ἀπ.3,134 τὰ κατορθώματα [τῶν καθηκόντων τὰ τέλεισ]. 3) ἡ τελειότης, ἡ τελειοποίησις : Σέξτ.Ἐπιμ.Μαθ.9,16, Ἐρμει.Ἀλ.Φσιδρ.173Α· 4) εἶδ. γραμμ. ἡ ὀρθὴ χρῆσις, ἀντιθ. βαρβαρισμός : Φιλ.1,124.

κατορθώσεις-εως [ἢ | κατορθώ] κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κατορθοῦν βλ.λ., ἀνάταξις βλ.2]. || ἐπὶ κοτεαγότος ὁστού : Ἰνπ.Ἀγμ.26, αὐτ. Ἀρθρ.71· 2) ἐδραϊώσις, στερέωσις, στήριγμα : ΠΑ Ψαλμ.96,2 δικαιοσύνη καὶ κρίμα κατορθώσεις τοῦ θρόνου αὐτοῦ· 3) ἐπιτυχῆς ἐκτέλεσις, ἐπιτυχία, κατορθώμα : Ἀριστλ. Ρητ.1380β,4, Πολύβ.9,19,4 ἡ γὰρ τῶν πέλαις ἀπειρία μάγιστον ἐφόδιον γίνεσθαι τοῖς ἐμπείροις πρὸς κατορθώσιν, οὐτ.40,127 κατὰ μέντοι γὰρ τὰς ἐπιτυχίας καὶ κατορθώσεις ἐξελεύετο τῆ φύχθ, Ἡρωδιαν.Ἰστ.3,117 μετασχὼν γὰρ τὸ μέρος τῶν κινδύνων, μεθεῖσι καὶ τῶν μεγίστων τῆς κατορθώσεως τιμῶν, Πάπ. εἰς τὴ ἐκδίκησιν πᾶσαν καὶ κατορθώσιν τοῦ μείνει ἀνόσθασθαι ἡμᾶς ἐν τοῖς ἰδίοις· 4) βελτίωσις, ἀνύρθωσις, διόρθωσις : Πολύβ.3,30,2 διὰ τούτων ἐποθήσαντο τὴν κατορθώσιν τῆς πολιτείας, αὐτ.2,53,3 τῆς τῶν πραγμάτων κατορθώσεως· 5) εἶδ. φιλοσ. τὸ κατορθώμα βλ.2] : Χρυσ.Στωϊκ.3,21.

κατορθωτής [ἰ] | κατορθώ] μγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ κατορθῶν, ὁ ἐκτελῶν τὴ ἐπιτυχίαν, ὁ ἐπιτυγχάνων π, ὁ κατορθώνων : Μάξ.Τύρ.21,6 κατορθωτής ἔργων, βέττ.βάλ.48,3 κατορθωτῆς πραγμάτων· 2) Ἰβρυτής : Ἐπιγρ. τριῶν ἀνδρῶν δημοσίων πραγμάτων κατορθωτῶν (ὡς μγφρ. τοῦ λατ. triumpvir reipublicae constituentiae).

κατορθωτικός-ή-όν [κατορθωτῆ] κ. μιν. ὁ ἱκανὸς εἰς τὸ κατορθοῦν, ὁ κατάλληλος εἰς τὸ ἐπιτυγχάνειν, ἀντιθ. ἀμαρτητικός : Ἀριστλ.ἩΝικ.1104β,33 περὶ πάντα μὲν ταῦτα ὁ ἀγαθὸς κατορθωτικός ἐστίν, ὁ δὲ κακὸς, ἀμαρτητικός· || ὁ κατορθωτῆς, ὁ ἐπιτυγχάνων : Πλούτ.Φιλ.8 εὐτυχῆς καὶ κατορθωτικός εὐθὺς ἐν ταῖς πράξεσι γενόμενος μάχαις, βέττ.βάλ.15,10 κατορθωτικός μεγάλων | πραγμάτων | || τὸ οὐδ. τὸ κατορθωτικόν ὡς οὐσ. ἡ ἰδιότης τοῦ κατορθωτοῦ, τοῦ ἐπιτυγχάνοντος : Νικ.Χων.ἐν Σάθ.175 καὶ τὸ σὺν ἐν μάχαις γενναιὸν καὶ ἀει κατορθωτικόν· 2) ἐνᾶρπτος, ἀγαθός, ἀγνός : Ἐρμει.Ἀλ.Φσιδρ.170Α κατορθωτικός ἔρωσ.

κατορθωτικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ δυνάμενος νὰ κατορθωθῆ, νὰ ἐπιτευχῆσθ, ἀντιθ. ἀκατορθωτικός : ἡ ταχεῖα περὰ τῆς τοιοῦτου ἔργου δὲν εἶναι κατορθωτῆ, Ζερβ.Μῦθ.2,14 κατορθωτὸ σοῦ εἶναι νὰ κερδίσῃς τὴν ἀθανασία ἐσθ, ἀν σταθῆς καλὸς ἀγωνιστῆς πρὸς τὴ ζωή· || τὸ οὐδ. τὸ κατορθωτὸν ὡς οὐσ. ἡ δυνατοτήτις τῆς ἐπιτεύξεως, περὰ τῆς ἔργου τινός : Καλλιγ.Θάν.Βλ.159 δῶσατέ με τὴν ἀδειαν ὕ ἀμφιδάλλω περὶ τοῦ κατορθωτοῦ.

κατορροῦδάν Ἦσ. « ἢ ἀγορά ».

κατορροῦδαι [ὄρρωδαι] κινεῖσθαι ταχέως, ὄρρωδόν τὰ κάτω : Ὑμν.Δῆμ.341 ὅπῃ κεύθεα γαίης ἐσσημένως κατορροῦσαι.

κατορροῦδῶ (ὄρρωδω, ὄρρωφος) μιν. καλλιπῶς ἀνωθεν δι' ὄρωφῆς ἢ οἰοῖται δι' ὄρωφῆς, ἐπιστογάζω, σκεπαζῶ : Εὐμάρθ.9 ἐραπλοῦσι τοὺς κλάδους ὡς χεῖρας καὶ ὡσπερ χορδὸν συσπασμένα κατορροφούσι τὸν κῆπον [τὰ φυτὰ].

κάτορρα Ἦσ. « ἢ καταρόα, βωμός ἐνόδιος » (κῶδ. βωμός ἐνόδιος).

κατορρωδῆ-εῖν [ὄρρωδῶ], ἰων. καταρρωδέω, ὄρρωδῶ πάνυ, φοβοῦμαι ὑπερβολικῶς, πτοοῦμαι μεγάλως, μτ. αἰτ. : Ἦρ.1,80 καταρρωδῆσθαι τὴν ἴππον, Πολύβ.14,1β,5 διὰ τὸ καταρρωδῆσθαι τὸν ἐξω κίνδυνον τὸς πολλαπλασίους εἶναι τοὺς ὑπεναντίους, Λοικ.Δῆμ.Ἐγκώμ.3 ὄνδρι μάκα δὲ κατορρωδῶντι τὴν τοῦ σταδίου τύχην· || κ. ἀπολ. εἶμαι ἐντρομος, διατελῶ ἐν φόβῳ : Ἦρ.6,9 ὁ Περσέων στρατηγὸν πυθᾶμενοι τὸ πλῆθος τῶν ἰάδων νεῶν καταρρωδῆσαν, Πολύβ.10,3,5 τῶν . . κατορρωδούντων διὰ τὸ πλῆθος τῶν περισσῶτων πολέμων, Ὀνήσανδρ.11,3.

κατορρυκτός-ή-όν | κατορρῶσθω] λεξ. ὁ βαθεῶς ἐσκαμμένος : Σουῖδ. κατορρυκτὸς τόπος.

κατορρυκτός-εως [ἢ | κατορρῶσθω] κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κατορρῶσσειν, ἡ εἰς βάθος ταφή : Θεόφρ.Φι 5,7,7.

κατορρῶσθω [ὄρρωσθω] κ. μιν. κ. νεώτ., ἀπ. κατορρῶττω, μέλλ. κατορρῶξ, ὄρρ. κατώρρυξα, παθ. μέλλ. κατορρυχθήσομαι κ. κατορρυχθῆσομαι, ὄρρ. κατωρρυχθῆν, ὄρρ. β' ἐν ἀπαφρ. κατορρυγῆναι, παρακ. κατορρυρῦμαι κ. μγν. κατώρρυγμα, ὄρρωσθων τὴν γῆν θάπτω ἢ ἐν αὐτῇ, σκῆπταν λάκκον χῶμα ἰ ἐντός αὐτοῦ, θάπτω, σκεπαζῶ μὲ χῶμα, παραχῶμα : Ἦρ.2,41 τοὺς ἀποθνήσκοντας βουῶς . . τοὺς μὲν ἄρσανε κατορρῶσσοισι . . ἐν τοῖσι προσατείοισι, αὐτ.3,35 ζῶοντας ἐπὶ κεφαλῆν κατώρρυξ, αὐτ.8,36 εἶτε σφέα κατὰ γῆς κατορρῶξωσι, Ἰνπ.Ἀγμ.13, Ἀριστφ.Ὀρν.475 τὸν πατέρ' αὐτῆς ἐν τῇ κεφαλῇ κατορρῶξαι, αὐτ.Πλ.238 εὐθὺς κατώρρυξεν με κατὰ τῆς γῆς κάτω, Πλάτ. Πολ.363D τοὺς δὲ ἀνοσίους . . εἰς πηλὸν τινα κατορρῦττοισιν ἐν Ἄιδου, Ἐεν.Ἀπομν.1,2,55 οὐ τὸν μὲν πατέρα ζῶντα κατορρῦττειν διδάσκων, Ἀριστλ.Ζ1 559β,2 κατορρῦττόντων εἰς τὴν κόπρον κ. παθ. Μοτρ.240 « κατορρῶρικαι Ἀπικῶι, κατορρῶρικαι Ἐλληνες » : Ἀνιφ.3,3,12 οἱ ζῶντες κατορρῶρῦμεθα ὑπ' αὐτοῦ, Ἀριστφ.394 ἦν δ' ἄρ' ἀποθάνωμεν, κατορρῶρῦσόμεθα ποῦ γῆς, Ἀρχέστρ.ἀπ.62,21 κατὰ τῆς γῆς . . καὶ ταρτάρου ἐς τὸν δαεθρον ἦκει καὶ κατορρῶρῦθαι σταδίου ἀναριθμοῦ, Ἐεν.Ἀν.5,8,11 ζῶντας ἡμᾶς εἰς κατορρυθῆναι, Θεόφρ.Φι 5,7,6 καὶ κατορρῦττόμενα κατὰ γῆς· || τὸ παθ. κ. ἐπὶ μετὰλλων, κείμαι, εὐρίσκομαι ὑπὸ τὴν γῆν : Πλάτ.Εὐθ.288B ὅπου τῆς γῆς χρυσίον πλείστον κατορρῶρικαι· || κ. ἐπὶ χρομάτων, κρύπτω, χῶμα κόπου : Δῆμ. 830 τέτταρα μοι τάλαυθ' ὁ πατήρ κατέλιπε κατορρῶρῦμένα κ. νεώτ. τὸ ἐνεργ. : Καλλιγ.Θάν.Βλ. 227 ὅσα χρήματα ἐκέρδαίνον . . κατώρρυττον ἐν τῇ γῇ· || ὄμ. κ. ἐπὶ τοῦ Σαρδαναπόλου : Μάξ.Τύρ.35,1 ἐν πορφυρίσι κατορρῶρῦμένας | χαμῆνος μέσῃ στήν πορφυρίαν· 2) συνεκδ. κατορρῶρῦμα τὰ καθ' ὀλοκλήριαν, ὄφραϊζῶ : Φερεκρ. 145,19 ὁ δὲ Τιμόθεός μ', ὡ φιλάτη, κατορρῶρυχε καὶ διασκέκνοις ἀσχιαστᾶ· 3) ὄρρ. καταρῶ, ἀποαιωπῶ, ἀποκρύπτω : Λιβάν.Λόγ.42,14 κατορρῦττειν καὶ ἀνορῦττειν τῷ λόγῳ κ. παθ. : αὐτ.62,32 τὸ πρᾶγμα ὄρρωθεν καταπεφρονημένον καὶ κατορρῶρῦμένον καὶ μηδμίαν ἔχον κῆς δάξαν, Καισάρ.Δαπ.ἐν Σάθ.3,163 ὅπου κατακλίσεις εἶχες τοσοῦτον ἐσθμν ἀτόπων καὶ διαστρόφω ὀνομάτων, ὧν τὰ μὲν αὐτῶς ἐποίησας, τὰ δὲ κατορρῶρῦμένα ποθὲν ἀνασπῶν· 4) ρημτ. π. κατορρῶρις, κατορρυκτός, κατορρυχῆ.

κατορρυχῆ [ἢ | κατορρῶσθω] ἀρχ. λεξ. κατορρυχῆ βλ.λ.· 2) τεθαμμένος θησαυρός : Ἦσ. « κατορρυχαί' θησαυροί ».

κατορροφῆναι-όμεναι [ὄρρωφῆ] μέσ. Ἦσ. « κατορροφῆναι » σκοτεινῆν παθ. ».

κατορχίτης οίνος (ό) μγν. είδος οίνου παρ-ροσκυαζομένου εκ σκύων, δ. σκύιτης : Διοσκ.5, 32 (δ.γρ. τροχίτης).

κατορχομαί-έομαι (δρχορμαι), μέλλ. κατορχομαι, όρχομαι θριαμβευτικώς ύπεράνω τινός, χορεύω εκ χαιρκακίας προς χλευασμόν τινός, χορεύω σκόπων τινά, χορεύω έμπαίζω τινά : Ηρ.3,151 άναβαίνοντες γάρ επί τούς προμαχώνας του τειχεος ο Βαθυκάνιο καταρχέοντο και κατέσκαπτον Δαρελον, ΓΔ Ζαχ.12,10 και έπιβλέφονται προς με, άνθ' ών κατορχήσαντο, Φιλόδ.Εύσ.52, Αιλ.Ζ1 5,54 κ. μτ. γενικ. : Πλούτ. Η8, 57Α καθάπερ ο Στρουθίας έμπεριπατών τώ Βιαντι και κατορχούμενος της άναισθησίας αύτου, ΑΒ 152,27 εκκλησίαις έπιστρατεύοντες και θυσιασטרών κατορχούμενοι : 2) συνεκδ. Η8. « κατορχήσαντο » κατεχόρησαν : 3) ύποτάσσω, θέλω διά της όρχήσεως, τέρω, μαγεύω διά του χορού : Λοκ. Όρχ.22 Λυδούς έχειρώσατο και φύλον αυτω μάχημον τους αυτούς θιάσιος κατορχήσατο : 4) άντθ.όρχομαι ζωηρώς, μετά σφοδρότητας : Στράβ.17,17 των έν τοις πλοιαρείοις καταλουμένων και κατορχουμένων.

κατόσσομαι (όσσομαι) μγν. θεωρώ, παρατηρώ, βλέπω : Πολύστρ. Έπιγρ. ΑΠ 12,91 όφθαλμοί πάντη πάντα κατοσσομένοι.

κατοσφραίνομαι (όσφραίνομαι) λεξ. κ. νεώτ. άποθ. έν μέσο.σημ., άορ. κατοσφράνθην, όσφραίνωμαι λίαν, πολύ, μτ. γενικ. : Σουίφ.

κατότι έπίρρ. (ότι) Ιων. (γρ. κώδ.) δ. κατ' ό τι άντι καθότι ή καθ' ότι βλλς : Ηρ.7,2 κατ' ό τι πρεσβυτάτος τε ειη παντός του γένου.

κάτου έπίρρ. δημ. τ. του κάτω βλλ. : δ. τραγ. κάτου στού βάλλου τά χωριά.

κατουδαίος-ον (ουδαίος, ουδος) ό ύπό τό έδαφος, ύπό την γην, ύπόγειος, καταχθόνιος : Ησιόδ. άπ.60 οί κατουδαίοι, Ύμν. Έρμ.112 κατουδαίος βόθρος, Καλλ. Δηλ.142 σείονται μυκά πάντα κατουδαίοι γίγαντος εις έτέρην θριαρής έπωμιδα κινυμένοιο, Ιουδ.9 κατουδαίοι φόδοι.

κατουλάς-άδος (ή) ή καλύπτουσα, ή σκοτεινή (Φώτ.Εύσ.9 « την κατλήουσαν και κατείρουσαν », κτ. Εύστ. Όδ.Ξ 459 ή ζωφώδης και βροχερή και άνεμώδης), Σοφ. Άν.433 έπαύχομαι δέ νυκτι τή κατουλάδι : || όμ. επί τής νυκτός, ή όλοή, ή φθοροποιός : Άπολλ.Ρ.4,1695 νύξ έφώδει, τήν περ τε κατουλάδα κικλήσκουσι, νύκτ' όλοήν.

κατούλη (ή) Έπιγρ. άμφ. σημ.

κάτουλος (ό) γλωσσ. ό έπουλωθείς.

κατουλώ-έω Έπιγρ. άμφ. σημ., πιθ. κατουλώ-όω.

κατουλώ-όω (ουλώ) μγν. συντελώ εις τό να κλειση καθ' όλοκληρίαν ή πληγή και να μεινη μόνον τό σημειον αυτής, άπουλώ, έπουλώ : Διοδ.Σ 32,10 τών προσεσυγγνωμένων τόνον έλκώσαντας δειν κατουλώσαι : κ. ποθ. έπουλώομαι, θεραπεύομαι : Θεοσαλ. Ιατρ.π.4,10,250, Φιλίππ.Θεσ. ΑΠ 9,31 πάσα δέ συγκάτεμσε κατουλώθεισα χρόνοιαν : 2) ρηματ. π. κατουλώω.ς.

κατούλωσις-εως (ή) (κατουλώ) ό σχηματισμός ουλής επί τινος πληγής, ή παντελής έπούλωσις, Ιασις : Διοσκ.Εύπ.1,51 πρώ μέρη κατουλώσεως, Ηλιδό.Χειρ.π. Όρειβ.44,8,12.

κατουλωτικός-ή-άν (κατούλωσις) μγν. ό έπιτήδειος εις τό κατουλώσαι, ό δυναμένος να έπουλώσθ, να θεραπεύσθ : Γαλ.13,432.

κατούν (τό) (άραβ.) νεώτ. κ. δημ. δκλ. είδος βαμβακερου ύφάσματος εκ λίαν έστριμμένου λεπτού νήματος ύφασμένου ως τά λινά.

κατούνη (ή) γαλλ. sauto, πιθ. εκ του καθός) γωνιώδης περιοχή τόπου, στενωπός χώρος, πόρος διαβάσεως, στενώμα (πρβλ. καντούνη), δθ. τόπος προφυλαγμένος : Λιβ.Ροδ.29 έρηρησ τό ανα-

λιβαδον να 'ναι ή κατούνα ξένων, Χρον.Μορ.1458

τό γυρον τένας έστησαν, έπίασαν τής κατούνης : 2) συνεκδ. οκνηή προς διαμονήν, προς καταυλισμόν, τένας, δθ. γεν. κατοικία : Δουικαγγ.623,Βέρθ. Χρυσ. έν Κορ. Άτ.2,186 έμβαίνει στην κατούναν της μετά της Φεδροκόζας, Λιβ.Ροδ.180 έφρασα στην κατούνα μου, παζεύω τ' άλογο μου : 3) στρατόπεδον, ιδ. περιεχαρακόμενον : Δουικαγγ. 623 (πρβλ. κατούνην, γαλλ. sautoisner) : 4) τό σύνολον των άποσκευών στρατού έν εκστρατείαις : αύτ.623 πρβλ. καντίνα : || κ. ώρισμένους τις τόπος της στρατοπεδεύσεως, πιθ. ό έν ώ οι άποσκευαι και τά έφόδια : 5) δημ. γεν. κατούνα αι άποσκευαι, ιδ. ταξιδεύοντος : || δθ. γεν. τό σύνολον των έν τή οικία προς χρήση πραγμ., τό νρικοκυριό : δέν έχω τίποτε στην κατούνα μου να σάς φιλέσω : || είδ. τό μετά κεικλισμένου έπικαλύμματος ξύλινου κιώτων, έν ώ αποτίθενται ένδύματα κ. δ. φυλαττόμενα πραγμ., ή κασέλα : τά λεφτά του τά 'χει φυλαγμένα στην κατούνα του (φρ. επί λίαν φειδωλό ή φιλαργύρου).

κατουνήυς (κατόνας) μσν. καταλύω, κατοικώ : Λιβ.Ροδ.199 και μόνος έλεγα και ένόςωυ περιεπάτων, | όπου εις τέτοιον άνθρωπον λιβάδιον κατουνέφη και ζήση : 2) στρατοπεδέυω : Κορ. Άτ.2,187 έν λ. κατούνα : πρβλ. κατούνα.

κατουνητόπι (κατόνα-τόπος) μσν. τόπος στρατοπεδεύσεως, δθ. στρατηπέδευσις : πρβλ. κατούνα : Διηγ. Άχλλ.695 τόπον μιλτων τεσσαρόκοντα, κατουνητόπια δύο, | έγγισμα εις τό κάτρον τους, πρβλ.Κορ. Άτ.2,187.

κατουρανόθεν έπίρρ. άντι κατ' ούρανόθεν βλλ.

κατούρημα-ατος (τό) (κατουρή) νεώτ. κ. δημ. ή ένεργεια του κατουρείν, ή ούρησις : τόν έκοφε πάνω στο κατούρημα : || κτ. έπέκτ. κ. ή άφώδευσις, ή άποπάτησις : κάνει μια ώρα στο κατούρημα : 2) τό άποτέλεσμα του κατουρείν, τό ούρον : γέμισε ό τάπος κατουρήματα : || κτ. έπέκτ. κ. τό περιττώμα, τό κόπρανον : 3) ή διά του ούρου διαβροχή : έλειψαν τά πανιά του παιδιού μας από τά κατουρήματα : 4) ή προς ούρην εισεις : δέν βαστάω άπ' τό κατούρημα.

κατουριζώ Ιουριζώ, ούριοιζ φέρω εις τών λιμένα με ούριον άνεμον, δ. έρμ. πλέον με ούριον άνεμον οφικνούμαι εις τόν λιμένα, κ. μψ. φέρω τι εις αίσιον πέρας, εκπληρώ : Σοφ.Τρ.827 τάδ' όρθώς έμπεδα κατουριζει (δηλ. ό χρησμός ή κατ' άλλους άμτ. ταύτα εκπληροϋνται) κτ. σχολ. «σφοδλώς άποβαίνει. Τροπικώς δέ κατουριζει, ώσπερ ούριω πνεύματι προσορμίζει ήμιν κατ' όρθόν άνυόμενα» : 2) Ησ. «κατουριζας» άθρόως πάντα κόνων καθεις και μη διαμελλήσας.

κατουρηλής (ό) δημ. κ. κατουρηλής κ. κατουρήλης, τό θηλ. κατουρού κ. κατρούλας ό πάσχων έξ άκρατείας ούρώων, εκείνος που κατουριέται πάνω του : μάς τά βρεξε πάλι άπόφε ή κατουρού μας : * || ό συχνάκις ούρών : 2) μψ. επί προσ., δειλός, ούπιδανός : τά 'κανε πάνω του ό κατρούλης από τό φόβο του.

κατουριλιά (ή) δημ. κ. κατουριλιά κ. κατρούλα τό ποσόν του ούρου μιάς ούρησεως : γέμισε τ' άγγείο με μιά κατουριλιά : || τό εκ τής ούρησεως διαβραχών μέρος έδάφους, κληνοστρωμνης κτ. : τό στρώμα της ήταν γεμάτο κατουριλιές : 2) τό φυτόν δεξυμυροσίνη ή άκανθώδης βλλ.

κατουριλιάρης (ό) δημ. κ. κατουριλιάρης, τό θηλ. κατουριλιάρη ό κατουρηλής βλλ.

κατουριλιά (ή) δημ. ό Ιχθύς σύγγαθης δ όξύς.

κατουριλιό (τό) κ. κατρούλιό τό ούρον, τό κάτουρο : || ή συχή καθ' έξην ή έξ άκρατείας ή φόβου ούρησις.

κατουρλόκαιρος [ό] δημ. κ. κατουρλόκαιρος ἡ ἀτμοσφαιρική κατάσταση, καθ' ἣν πίπτει συνεχῆς καὶ φιλὴ βροχή, ὁ βροχερός καιρὸς.
κάτουρο [τό] δημ. τὸ οὔρον, ἄ. κατουρηλιό, κα-
τρουλιό.

κάτουρος [ός] νεώτ. παλαιζ. γένος γανοειδῶν κατουριδῶν [χθῶν ἀπαντῶντων μ. ἐν ἀπολιθώσει.
κατουρῶ-έω [ουρῶ] κ. μον. κ. νεώτ., ἄημ. κ. κατουρῶ, ἄορ. κατουρήσα, δημ. (ἐ)κατουρή-
ρησα, δημ. παθ. ἄορ. (ἐ)κατουρήθηκα, μτχ. παθ. πορακ. κατουρημένος, ἀπολ. οὔρω : Ἄριστλ. Ζ1 556b, 15 ἀφίσις ὑγρὸν οἶον ὕδωρ, δ λέγουσιν οἱ γεωργοί, ὡς κατουροῦντων, Λουκ. Μισθ. Συν. 34 κυνίδιον . . . κατουρήσαν πολλὰκις. || δημ. κτ. ἐπέκτ. ἀφοδεύω, ἀποπατῶ : || δημ. παροιμ. κάτσε καλά κατουρήσε κι ἀ(ν) δὲ θωρήθς θωρού σε [ὅτι ἐν παντὶ καὶ πάντοτε πρέπει νὰ λαμβάνωνται αἱ θέουσαι προφυλάξεις], ἄμ. ὄη' ἀγαθὰς κατῦρη-
ρησε κι ἴπου μισὰς χρενίσου,] ποὺ θέλεει νὰ ξε-
κληρισθῆ κάτσε καὶ ξεγυμνάσω'. 2) μτχ. οὔρω ἐπὶ τινας, βρέχω τινὰ διὰ τοῦ οὔρου μου, μτ. γενικ.: Ἄριστρ. Ἐκκλ. 832 ἄς ἐγὼ φυλάξομαι ὑπὸ τὸν Ποσειδῶν μὴ κατουρήσωμαι'. || δημ. κ. μτ. αἰτ. : δ. δίστ. ἀπὸ τὴν πόρτα σου περνώ, βήχω καὶ ξεροθέλω, | κι ἀν δὲν προβάλλω νὰ μὲ δῆς, σοὺ κατουρῶ τὸν τοῖχο, - κατουρήσε τὰ ροῦχὰ του' κ. κατουρήσε πᾶν του'. 3) δημ. μτφ. μεταχειρίζομαι τινα ὑβριστικῶς, περιφρονῶ τινά, δὲν τὸν λαμβάνω καθόλου ὑπ' ὄψιν : δὲν τὸν κατουρῶς, τὸν παλιάρησο'. 4) τὸ μέσ. κατουριόμμαι κ. κατουριέμαι οὔρω ἀκουσίως ἐπά-
νω μου, πάσχω ἐξ ἀκρατείας βρέχομαι ἐκ τῶν οὔρων μου. || ὄμ. αἰσθάνομαι ἐπιείξιν πρὸς οὔρησιν'. 5) δημ. μτφ. φοδοῦμαι καθ' ὑπερβολήν'. || δημ. ὁ πλῆθ. οὔδ. μτχ. παρακ. κατουρημένα ὡς οὐσ. [ἐν. ροῦχα] ἐν φρ. πῆρε τὰ κατουρημένα του κι ἔφυγε ἀπῆλθε κατασχυμμένος.

κατουρῶ-ῶ (οὔρος, οὐρίος), μτχ. ὀδηγῶ, κατεβῶν τὸ πλοῖον οὕτως, ὥστε νὰ ἔχη οὐ-
ριον τὸν ἄνεμον : Πολυδ. 1, 44, 3 λαβὼν δ' οὐριον καὶ λαμπρὸν ἄνεμον, ἐκπετάσας πᾶσι τοῖς ἀρ-
μόνοις καὶ κατουρῶσας ἐπ' αὐτὸ τὸ στόμα τοῦ λιμενῶς ἐποίητο τὸν πλοῖον, αὐτ. 61, 7 τὸ δὲ λοι-
πὸν πλῆθος ἐπαράμενον τοὺς ἰστούς καὶ κατου-
ρῶσαν αὐτὴς ἀπεχώρει πρὸς τὴν Ἱερὰν νῆσον' κ. παθ. : Λουκ. Λεξ. φ. 15 ὄφωμο διαφερόμενόν σέ
τε καὶ τὴν ναῦν πρῦμνηθῆν ἀπὸ τοῦ ἀνέμου κα-
τουροῦμένην [νὰ τὸ λαλῆ τὸ πρῶμο ἀεράκι].

κατουτῶ-ἄω μτχ. οὐτῶ, πληγῶναι : Κόϊντ. 14, 318 ἡ σὺς ἢ ἄρκτηο κατουταμένους ὑπ' ἄκοντι.

κατουφίς [ός] δημ. κ. κατιφίς βλλ. 2).

κατουήχιος [ός] Ἐπιγρ. ὁ κάτοχος βλλ. 8), ἐπίθ. τοῦ Ἐρμού : πρὸς τὸν Ἐρμῆν τὸν κατουήχιον [δ. ἔρμ. πιθ. τὸν νεκροπομπῶν].

κατοφείλω [όφειλω] μτχ. ὄφειλω πολλὰ ἔχω πολλὰ χρέη, χρεωστῶ πολλὰ.

κατοφροῦμαι-ῶμαι [όφρουμαι] μτχ. κ. μον. ὄφρουομαι καθ' ὑπερβολήν, φέρομαι ἀσχητῶς, ἀσοβρῶς, ὑπεροπτικῶς, κτ. παρακ. μτχ. : Φιλῶστρ. Ἄπολλ. 38, Παχυμ. Γ' Ἀνδρόν. 256B : || μτφ. : Λουκ. Ἐρωτ. 53 τοὺς ἄγαν ὑπὸ τοῦ παιδερασταῖν κα-
τωφρωμῆνους λόγους ἔθαυμάζον μὲν ἐπὶ σε-
μνότιπαι (τοὺς αὐστηροὺς, σοδοροὺς λόγουσι).

κατοφρυς-νος [ός, ἡ] [όφρυς] μον. ὁ ἔχων κα-
ταθιδασμένας τὰς ὀφρῦς, ποὺ ἔχει κατεθασμένα
τὰ φρύδια, κατωφρυωμένος : Μαλάλ. 106, 1.

κατοφρυῶμαι-ῶμαι [όφρυῶμαι] λεξ. . . κα-
τοφρυοῦμαι βλλ. : Ἦσ. «κατοφρυῶμενος» μεγαλο-
φρονῶν'. || τὸ ἔνεργ. κατοφρυῶ, μτ. γενικ. π. Σοῦιδ. ἄνευ ἔρμ.

κάτοχα [τά] λεξ. ἡ λαβὴ τοῦ τρυπάνου' Ἦσ. ε τοῦ τρυπάνου τὸ κατεχόμενον .

κατοχεύ-έως [ός] [όχεύ] μτχ. κ. νεώτ. ὁ κρατῶν, ὁ στηρίζων τὴν τιμ μηχανήματι : Ἦρων βελον. 78, 2. || ὁ ἐπιβάλλει, ὁ μοχλῶ, ὁ οὐρῆς : Κολλ. Ἀπόλλ. ὁ αὐτοὶ νῦν κατοχῆς ἀνακλίνεσθε πυλῶν'. || ἔμβολον, σφῆν : Σύμμ. ΠΔ' Ἐξ. 26, 17.

|| νεώτ. τεμάχιον σιδήρου ἢ τόρμος ἐν χρήσει πρὸς ἀναστολήν κινήσεως, ἀναστολέυς : κατοχεύς τοῦ σκοπευτικοῦ μοχλοῦ [ἐν κιλλιδαντὶ πεδίου πυροβόλου, -χειριστικὸς κατοχεύς, - κατοχεύς κλειθροῦ]. || εἰδ. νεώτ. ναυτ. σύσσωμο ἐμποδί-
ζον τὴν ἐκφυγὴν τῆς ἀλύσεως ἀγκύρας, ὅταν ἀνα-
σπᾶται ἔλκομαι διὰ τοῦ ἐργάτου βλλ. 6), ἡ καστα-
νιόλα, ἡ καστάνια, ἄ. ἐπίσχετρον ἢ ἐπίσχετρον.

κατοχεύω [όχεύω] μτχ. τῆθμι, βάλλω τὰ ζῶα νὰ ὀχευθῶσι, νὰ βατευθῶσιν : Ἦσ. «κατο-
χεύει» πηδᾶ. ἐπικαθῆται : ΠΔ Λευτ. 19, 19 τὰ κτή-
νη σου οὐ κατοχεύσεις ἑτεροζῦγν'. 2) παπ. ἐν παρακ. παθ. μτχ. κατωχήμενος ὁ γονιμοποι-
μένος : καὶ μετὰ τὸν χρόνον παραδῶσω τοῦς φαινίνας κατοχευμένους ὑποκάρπυος.

κατοχή [ή] [κατέχω] κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ κατέχει, ἡ κράτησις, ἡ παρεμπόδι-
σις, ὁ περιορισμός : Ἦρ. 5, 35 συμφορῆν ποιούμε-
νος μεγάλην τὴν ἑωυτοῦ κατοχὴν τὴν ἐν Σού-
σοισι'. || ἡ ἐκούσια ἐγκλεισις ἐν τῷ Σεραπίῳ πρὸς κοινοδιακὴν συμβίωσιν : Πάπ., Μαν. 1, 239'. || ἡ κράτησις, ἡ σύλληψις, ἡ φυλάκισις : Πάπ. ἡ πρὸς τὸ χρέος κατοχὴ, αὐτ. εἰς κατοχὴν ποι-
ήσω πάντα τὰ ὄντα ἐν τῷ μου χωρίῳ ἕξανα πρό-
σωπα, κ. δ. Ἰουστίν. 1, 4, 22'. 2) κώλυμα, ἐμπόδι-
ον, ἀναβολή, χρονοτριβή : Πλούτ. Ἦσ. 584B ἀνεῖρ-
ξεις καὶ κατοχαί, Βεττ. Βάλ. 43, 17. 3) ἡ ἐπίσχε-
σις, ἡ συγκράτησις : Γαλ. 6, 161 κατοχὴ τοῦ πνεύ-
ματος [ἡ κράτησις τῆς ἀναπνοῆς], Ἀλέξ. Ἄφρ. Πρ. 1, 47'. 4) ἡ συγκράτησις ἐν τῇ μνήμῃ : Κορ-
νουτ. Φύσ. Θε. 14, Πλωτίν. 4, 3, 29 μνήμη καὶ κατοχὴ, αὐτ. 4, 6, 1 τὰς μνήμας κατοχὰς μαθημάτων καὶ αἰσθήσεων εἶναι'. 5) ἡ κατὰσχέσις πράγματός
τινος : Πάπ. ἐν κατοχῇ'. || παπ. νομ. δικαίωμα κατοχῆς' κ. γεν. βάρος καθαρὸς ἀπὸ πάσης κα-
τοχῆς'. 6) κτήσις, κυριότης, ἰδιοκτησία : Σύμμ. ΠΔ Ἀσμ. 8, 11, Πάπ. κατοχὴν ὑπαρχόντων αἰτέουσι.

7) νεώτ. κ. δημ. νομ. ἀπλή πραγματικὴ ἔξουσια ἐπὶ ἐνσωμάτω τινὸς ἀντικείμενου ἄσχετος πρὸς τὸ δικαίωμα τῆς κυριότητος : ὁ ἐπὶ τριακονταε-
τίαν ἀσκήσας ἐπὶ ἀκινήτου κατοχὴν γίνεαι κύ-
ριος'. 8) νεώτ. κ. δημ. ἡ διὰ πολεμικῶν ἐπιχει-
ρήσεων κατάλληψις ξένης τινὸς χώρας καὶ ἡ ἐπ' αὐτῆς προσωρινὴ κυριαρχία : κατὰ τὴν κατοχὴν τῆς Σιμόνης'. 9) κατανόησις : Φιλῶδ. Ρητ. 1, 71S κατοχὴ κοινῶν τιμῶν'. 10) τὸ κατέχεσθαι ὑπὸ
τινος πνεύματος, θεότητος, ἐνθουσιασμοῦ, ἐμπνευ-
σις : Πλούτ. Ἀλέξ. 2 ἑτέρων ζηλώσασα τὰς κατο-
χὰς καὶ τοὺς ἐνθουσιασμοὺς ἐξάγουσα, Ἄφρ. Ἄν. 4, 13, 5 ὡς δὲ τὰ πάντα ἐν τῇ κατοχῇ ἀληθεύ-
ουσα ἐφαίνετο'. 11) εἶδος νόσου, ἡ καταλη-
ψία' Γαλ. 10, 314 ἡ καταληψία, καταφορὰς βαρεῖας ἐργάζεται, ἀς ὀνομάζομεν ἀποληψίας καὶ κά-
ρους καὶ κατοχὰς ἢ δὲ κατοχὴ ἀναισθησία ψυχῆς μετὰ πηξέως τοῦ παντός σώματος : Ἄσκληπιάδ. Πρ. η. Γαλ. 13, 967 κατοχὴ τῶν ἄρθρων [ἀκαμψία], Γαλ. 9, 189'. 12) νεώτ. ἱατρ. κατοχῆς παραλή-
ρημα εἶδος ψυχοπαθείας, καθ' ἣν οἱ πάσχοντες φαντάζονται ὅτι τὸ σῶμα αὐτῶν ἡ μέρος αὐτοῦ κατέχεται ὑπὸ πνευμάτων [δαίμονοπάθεια], ἢ ὑπὸ ζῶων [ζωοπάθεια].

κατόχι [τά] [κατέχω] δημ. ὁ ἀναβολέας βλλ. 2) δερμάτινον λῶριον ἢ σχοινίον δι' οὗ περιδε-
νομένου εἰς τοὺς μηρούς συγκρατεῖ ὁ ὑποδημα-
τοποιὸς τὸ ὑπ' αὐτοῦ σχηματίζον ὑπόδημα'. 3) βάθρον παρὰ τὴν βᾶσιν τοῖχου, περὶ οὗλα, χρῆ-
σιμεῖον εἶδ. πρὸς ἀφίπνευσιν : δῖηλ' ἀπὸ τῆν

γκρεμισμένη πόρτα του κάστρου σφίζεται τὸ κατόχι με ἀράδα χαλκάδες, ποὺ ἴσαν γιὰ νὰ ἐκπελεύουν καὶ νὰ δένουν τ' ἀλογὰ τους.

κατόχιμος-η-ον . μγν. τ. τοῦ κατοκώχιμος βλ.λ., ὁ κατεχόμενος, ὁ ὑπὸ τὴν κυριότητα ἄλλου διατελῶν : ΠΔ Λευτ.25,46 καὶ ἔσονται ὑμῖν κατόχιμοι εἰς τὸν αἰῶνα (οἱ δοῦλοι καὶ οἱ δουλοπάροικοι) ! 2) συνεκδ., ὁ ὑπὸ ἀγαθῆς ὑπερφυσικῆς τινος δυνάμεως κατεχόμενος, εἰδ., ὁ θεοφορούμενος : γλωσσ. « ὁ κατεχόμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ καὶ ἐξεστηκώς » || ὁμ. ὁ ὑπὸ κακῆς ὑπερφυσικῆς δυνάμεως κατεχόμενος : Ἦσ. « κατόχιμοι, κατεχόμενοι ὑπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων », γλωσσ. « . . ὑπὸ τῶν δαιμόνων κρατούμενοι » || ἐπί πραγμ. ὁ ἐν φῆ ἢ ὁ δι' οὐ κακόν, πονηρὸν δαιμόνιον ἐγκατοικεῖ ἢ δρᾷ : Λουκ.Ζ Τραγ.30 κατόχιμα πάντα καὶ φρικτὸν καὶ μυστικὰ ἰδ.γρ. κατοκώχιμα! 3) ἐπί πραγμ., ὁ ὑπὸ κατάσχουσιν ὄν : κληρο κατόχιμοι 4) εἰδ. ἀλχημ. ἐπὶ στρεωτικῶν, συνεκτικῶν μέσων ἢ ὕλων, ὁ στυπτικός, ὁ συγκρατητικός : Ζῶσ. Ἀλχ.216B, Συνέσ. Ἀλχ.62B.

κατόχιον ἰδὴ μγν. τὸ συνέχον, τὸ συγκρατοῦν : Ἀέτ.2,32 κατόχιον ἐμβρύων | προφυλακτικὸν κατὰ τῆς ἀποβολῆς | 2) νεώτ. ναυτ. μηχανήματα τῶν παλαιῶν ἐπινητῶν καὶ ἐπακτίων πυροβόλων χρήσιμον πρὸς βαθμιαίαν ἀμβλυοσίν τῆς ρύθμης τοῦ ἀνατροχασμοῦ καὶ περισφοισμὸν τῆς διαδρομῆς τῆς ἀνακροτήσεως, ἀ. κατοχίσιος.

κατοχίωσις λίθος ἰδὴ μγν. εἶδος λίθου ἐχοντος μαγνητικὰς ἰδιότητας : Πλν.Φ137,152.

κατοχλῶ-έω ἰδχλος | λεξ. ἐνοχλῶ καθ' ὑπερβολήν : Ἀν.Βασσα.4,406 ὑπνώττωτα νεώτερον μηδὲ ὅλας κατοχλήσης | ἰδιόρθ. ἀντὶ καταχλήσης |.

κατοχμάζω ἰδχμάζω μγν. ἐπιτατ. τοῦ ὀχμάζω βλ.λ., κρατῶ, ἐμποδίζω, προσδέω : Ὅππ. Ἀλ.5,226 πρηναίσις ἀτε νῆα κατοχμάσας.

κατόχιον ἰδὴ νεώτ. ναυτ. τὸρμος χρησιμεύων διὰ τὸν χειρισμὸν τῶν παλαιῶν πυροβόλων.

κάτοχος -ον [κατέχω] κ. συν. κ. νεώτ. ὁ κρατῶν τινα κἀο, ὁ συνέχων τινα : Ἐπιγρ. κάτοχος γῆ, Ἦσ. κάτοχοι λίθοι (καὶ ἐπὶ μνήμασι τιθέμενοι) ! κ. ἀπλῶς κάτοχος ὁ ἐπὶ τοῦ μνημείου τιθέμενος λίθος : Ἐπιγρ. ὁμ. κ. ἐπὶ τοῦ ὄκεανου : Στεκοῦνδ.2 οὐκομμένης κάτοχος 2) ὁ κρατῶν ἰσχυρῶς, ὁ συνέχων στερεῶς : ΠΔ ἴω.2,7 κατέβην εἰς γῆν, ἦς αἱ μοχλοὶ αὐτῆς κάτοχοι αἰώνιοι, Πλουτ. Ἠθ.321D δεσμοὶ κάτοχοι, Ἀέτ.16,21 φάρμακα κάτοχα τῶν ἐμβρύων (προφυλακτικὰ κατὰ τῆς ἀποβολῆς) ! ὁ συγκρατῶν, ὁ συνέχων τι ἐν τῇ μνήμῃ : Πλουτ. Κἠτ.Νεώτ.1 νωθρὸς ἦν ἀναλαβεῖν καὶ βραδύς, ἀναλαβὼν δὲ κάτοχος καὶ μνημονικός 3) ὁ ἀσφαλῆς : Διον. Ἀλ. Ἰσοκρ.9 κτήσις κάτοχος καὶ βέβαιος 4) συν. νεώτ. κ. δημ. ὁ κατέχων τι, ὁ κρατῶν τι ἐν τῇ ἐξουσίᾳ αὐτοῦ : Θεοφύλ.Σ130B γίγεται τῶν διαβάσεων κάτοχος || εἰδ. νομ. ὁ ἐπὶ ἐνασμάτου πράγματος ἀσικῶν φυσικῆν ἐξουσίαν καὶ δυνάμεως νὰ ἐπιενεργῆ ἐπ' αὐτοῦ κατ' ἀρθεσκίαν, ἀκωλύτως καὶ ἀμέσως || νεώτ. κτ. ἐπέκτ. ὁ κύριος, ὁ ἰδιοκτήτης : κάτοχος μεγάλῃς κτηματικῆς περιουσίας 5) νεώτ. κ. δημ. μγφ. ὁ γνωρίζων, ὁ κατέχων τι καλῶς, γνώστης ἐμπειροῦς : κάτοχος πολλῶν εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν, - τέλειος κάτοχος τῆς ἰατρικῆς, - κάτοχος σπουδαίου μυστικοῦ 6) συν. μτ. γενικ. ὁ ἐχόμενος, ὁ ἀντεχόμενος : Θεοφύλ.Σ8,13 τῶν κερῶν τοῦ θυσιαστηρίου κάτοχος 7) ὁ κατέχων, ὁ ἐμπνέων : Ἀσπασία π. Ἀθῆν.5,219D πλησῆσιμος θυμὸν μαύσης κάτοχοιο 8) Ἐπιγρ. ἐπικλήσις τῶν θεῶν κατὰ τὰς μαγείας, διατυποῦσα τὴν εὐχὴν ὀψα κατὰσθησῶν ἀκίνδυνον καὶ ἀβλαβῆ ἐκείνον καθ' οὗ ἐστρέφετο ἡ μαγεία : κάτοχος Ἐρμῆς 9) ἐν παθ. σμ. ὁ κατεχόμενος, ὁ συνεχόμενος, ὁ

κρατούμενος κάτω ἢ ἰσχυρῶς : Αἰσχ.Πέρσ.223 τὰμπαιν δὲ τῶνδε γαῖα κάτοχα μαυροῦσαι σκότῳ 10) ὁμ. ὁ διατελὼν ὑπὸ τὸ κράτος τινός, ὁ κυριευμένος : Σοφ.Τρ.978 οὐ μὴ ἔξερες τὸν ἕηνυ κάτοχον || 6θ. ὁ ὑποταγμένος, ὁ ὑποκείμενος : Εὐρ. Ἐκ.1090 εὐκόποιον Ἄρει κάτοχον γένος 11) ὁμ. παθ. ὁ κατεχόμενος, ὁ ἐμπνεόμενος, ὁ ἐνθους, ὁ θεοπνευστος : Ἦσ. « κάτοχοι . . καὶ αἰ . . ἐνθουσιῶντες ἢ ἐνθουσι » : Ἀριστλ.Θαυμ.846b,24 κάτοχος δαίμονι τι, Πλουτ. Ρωμ.19 ὡσπερ ἐκ θεοῦ κάτοχοι, Ἀρρ. Ἀν.4,13,5 γυναικα . . κάτοχον ἐκ τοῦ θεοῦ γιγνομένην, Λουκ Ἰστ.Συγγρ.8 ἐνθους γὰρ καὶ κάτοχος ἐκ Μουσίου, Πολύβιου.1,20 κάτοχος ἐξ Ἀρεως, Ἠλιόδ. Α18,4,17 στροφὴν ὀλοσώματων ὡσπερ ὁ κάτοχοι δινεύοντες || ὁμ. πιθ. οἱ ἐν μοναστηρίῳ ἐγκλειστοὶ κἀτρες, μοναχοὶ : Ἐπιγρ. οἱ κάτοχοι οὐρανίου Διός κ. ἀπολ. : Κλεάνθ.1,123, Βέττ.Βάλ.73,24 ἐν ἱεροῦ κάτοχοι : Π2 ὁμ. παθ. ἐπὶ τῆς νόσου, καταληπτικός : Ἰνπ.Προρ.1,92,Γαλλ.6,696 13) ὁ ὑπὸ κατοληφίας κατεχόμενος, ὁ πάσχων ἐκ κατοχῆς βλ.λ.Π, Γαλ.8,230 «κατόχος γὰρ αὐτοῦς οἱ κατεχομένοις ἐκάλουσι οἱ παλαιοὶ» κατοχὴν δὲ καὶ κατάληψιν οἱ νεώτεροι τὸ πάθος ὀνομάζουσιν » : Γαλ.9,189 14) τὸ ἀρσ. κάτοχος ὄξ οὐσά, τὸ δι' οὐ κρατεῖ τις, ἡ λαβὴ, τὸ χερουλί : Ἦσ. ἐν λ. κατοχάνης ὁ κάτοχος τοῦ τρυπάνου κτ. πληθ. κάτοχα : αὐτ. 15) ὁμ. τὸ ἀρσ. ὡς οὐσά. ὁ ἐπίδεσμος : Γαλ.18(11),785 16) ὁμ. τὸ ἀρσ. ὡς οὐσά. ἐπιφθῆ, μαγεία, ξόροκι : Ἐπιγρ.,Πάπ. 17) εἰδ. κτ. πληθ. αἱ ἐξοχαὶ τοῦ τραχηλικοῦ σπονδύλου τοῦ καλουμένου ἀξονος : Πολυδ.2,132 18) κτ. Ἦσ. φήφος πρὸς ἀριθμῆσιν ἢ ὑπολογισμῶν.

κατοχούρω-όω μγν., συν. κ. νεώτ., δημ. κατοχυρώνω, νεώτ. ἀόρ. κατοχυρώσα, παθ. κατοχυρωθήν, μγφ. παθ. παρακ. κατοχυρωμένος, ἐπιτατ. τοῦ ὀχυρῶ βλ.λ. : Νικήτ.Εὐγ.5,381 κατοχυρώσεν . . τὴν πόλιν πρὸς μάχην κ. παθ. : Παῦλ.Αἰγ.6,118 2) μγν. μτφ. διαπλάττω τὴν ζωὴν : ἴω.Χρυσ.8,320 3) νεώτ. μτφ. ἐξασφαλίζω ἀπὸ πάσης ἐπιδουλής, προστατεύω : κατοχυρῶ τὸ πολίτευμα.

κατοχούρωσις -εως ἰδὴ νεώτ. ἡ πράξις τοῦ κατοχυρῶ βλ.λ.3), ἡ ἀσφαλῆς ὀχυρώσις, ἐξασφάλις.

κατοχυρωτικός -ή-όν(η) νεώτ. κ. δημ. ὁ κατάλληλος διὰ κατοχυρώσιν : κατοχυρωτικός νόμος ἰεδικὰ νομοθετικὰ μέτρα πρὸς ἐξασφάλισιν πολιτειακοῦ τινος καθεστῶτος || τὸ οὐδ. κατοχυρωτικὸν ἰένν. διάταγμα κατοχυρωτικός νόμος.

κατοχῶδης -ους-ες μγν. ὁ ὁμοῖος πρὸς κατοχὴν βλ.λ.Π, καταληψιαν : Ἀρετ. Ὁξ.Παθ.2,11.

κατόχος ἐπίρρ. ἐπὶ τῆς μνήμης, κατὰ τρόπον μνημονικόν, μὲ πιστότητα : Ἐρμῆπ.21 2) ἐπὶ βαφῆς, κατὰ τρόπον ἀνεξίτηλον : ΑΒ237,14 ἐμμοῖον ἐχούσης τὴν χροᾶν διὰ τὸ . . κατόχως βεβάρθαι 3) ἐν καταστάσει ἰσχυρᾶς ἐμπνεύσεως : Αἰλ.ΠΙ3,9 ἄτε ἐκ θεοῦ κατόχος ἐνθουσιῶν-τα 4) τὴ συνοδεῖα καταληφίας : Ἰνπ.Κρακ.570.

κατοχωτικός -ή-όν ἐσφ.γρ. ἐν Φιλ.1,509 κ. ΣΙ1 ἀντὶ κατοκωχῆ τε καὶ μαγία.

κατοφῆ ἐπίρρ.μγν. ἐπιτατ. τοῦ ὀφῆ βλ.λ. : Ἀλέξ. Τραλλ.2,147 πρὸς τοὺς κατοφῆ ἢ βλήποντας.

κατόφιος -ον (ὄφισ) μγν. ὀρατός : Ἀπολλ.Ρ2,543 πάσαι δὲ κατόφιοι εἰσι κέλευθοι.

κατόφιος -εως ἰδὴ μγν. κ. νεώτ. ὄρασις, ὄφισ, ὀπτασία : Ἐπίκ.Φύα.11,4 2) νεώτ. ὄφισ ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, θεᾶ πράγματός τινος ἐκ τῶν ἄνω ὀρωμένων 3) ὁμ. νεώτ. τὸ καθ' ὀριζόντιαν τορὴν σχέδιον οἰκοδομηματός τινος, μηχανήματος.

κατόφομαι μέλλ. τοῦ ρ. καθορῶ βλ.λ.

κατοφοφαγία ἰδὴ μγν. ἐπὶ φαγητῶν, ὄφων, ἢ ἀμετρος ὀφθαλμίας, καθηδουπάθεια : Πολυδ.6,37.

κατοφοφαγῶ-έω τρώω ὀφθαλοὺς ὄφια, καθηδου-

παθώ· Λιδών.Προγ.33,31· κ. παθ.· Αισχίν.13,34 ταύ-
τα κατεκεύβετο και κατωφοράγητο.

κατράγοντας 'Ησ. κοί βόαγοι. Λάκωνες.

κατρακύλα (ή) δημ. ή κατολισθησις, κουτρο-
δάλημα, ά. κατρακύλημα· Βλαστ.Συνμ.35 εν λ. ά-
ποτυχία· 2) συνεκτ. τόπος κατάλληλος προς
κατολισθησιν βαρέων όγκων· 3) μτφ. ή ένέρ-
γεια και τό αποτέλεσμα του κατρακυλώ βλ.λ.3),
ιδ. ό οικονομικός εκπεσμός· από τότε που έπι-
σας αυτό τό μαγαζί, πήρε την κατρακύλα.

κατρακύλημα (τό) δημ. κ. κατρακύλισμα τα-
χεία προς τά κάτω κύλισσις, ταχεία κατολισθησις·
2) μτφ. ραγδαία πτώσις, μείωσις· κατρακύλημα
τής δραχμής των αξιών.

κατρακύλι (τό) δημ. όργανον δι' ου υποδοθηθού-
μεν την μεταφοράν βαρέων άντικειμένων δια κυ-
λήματος αυτών· 2) ό υπό τούδε πόδας βαρέων
άντικειμένων τροχίσκος, χρησιμεύων προς εύκολον
μετακίνησιν αυτών, καρούλι· 3) τόπος κατάλλη-
λος δι' όλισθησιν, κύλισιν προς τά κάτω· πρβλ.
κατρακύλα 2).

κατρακύλισμα (τό) δημ. κατρακύλημα βλ.λ.

κατρακυλιστά έπίρρ. δημ. κατά τρόπον κα-
τρακυλιστών, δια κατολισθησεως.

κατρακυλιστός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ό δια
κατολισθησεως, κατρακυλισματος μετακινήθεις ή
μετακινούμενος.

κατρακυλώ-άω δημ. κυλίομαι προς τά κάτω,
κατέρχομαι συρόμενος· Ζερβ.Μυθ.Ζ 66 σύγνεφο,
άπό κείνα που κατρακυλώντας ρυθμικά τον λι-
γότερο θάλο· || ειδ. επί ύδατος, χύνομαι·
'Εφταλ.'Οδ.Ε7 τέσσερες βρυσες άσπρο νεράκι
χύναν, μά καθεμιά κι άλλου κατρακυλούσε·
|| καταπίπτω ταχέως κυλιόμενος· κατρακύλησε
άπό τή σκάλα· 2) μτβ. μεταβέτω δια κυλίσεως,
μετακινή· κατρακυλώντας έπήγαγε την πέτρα
έως εκεί· 3) μτφ. άναγκάζω τινά να υποστή
ραγδαίαν πτώσιν, μείωσιν σωσιατικήν, ήθικήν, οι-
κονομικήν, ή ύπίστασι ό ίδιος αυτάς· τον κα-
τρακυλίσε ή άρρώστια· κ. άμτβ.· κατρακυλούν
οί μετοχές τής δεινα έτοιρείας· 4) καταβάλ-
λω χρηματικόν ποσόν, άποδίδω άντικείμενον τι·
κατρακύλα μου τό νοίκι - τό μολυδι.

κατραμάς (τό) δημ. κ. κατρανάς ό κατασκευά-
ζων και πωλών κατράμι ή κατράνι δια την επά-
λειψιν πλοίων, τροχοφόρων κτ.

κατράμι(ον) (τό) νεώτ., δημ. κ. κατράνι ρευσητή
πίσσα, προϊόν άποσταξέως ρητινούχων ξύλων.

κατραμιζώ δημ. έπαλείφω με πίσσαν, πισσώνω·
Βλαστ.Συνμ.48 εν λ. βάφω.

κατραμόνερο(ν) (τό) νεώτ. κ. δημ. προϊόν λαμ-
βανόμενον δι' έμβροχής ρευσητής πίσσης ελάτης
έν άποσταγμένω ύδατι.

κατραμόπανο (τό) δημ. ναυτ. κατραμιμένον
ύφρασμα εκ καννάβειας χρησιμοποιοούμενον ως ά-
διάθροχον επικάλυμμα.

κατραμόχαρτο (τό) δημ. χάρτης χανδρός ή-
λειμμένος δια πίσσιν εν χρήσει ως επικάλυμμα,
ά. πισσόχαρτο.

κατράμια (τό) δημ. ή άλειψις ή έμπότισις με
πίσσαν· κατράμια του στύλου.

κατραμώνω δημ. άλείφω, έμποτίζω δια πίσσης,
πισσώνω· κατράμωσε τό στύλο γιά να μη σα-
πίση.

κατράνι (τό) δημ. δ.τ. τής λ. κατράμι βλ.λ.

κατραπακιά (ή) δημ. κτύπημα κατά τής κεφα-
λής δια τής παλάμης, κατακεφαλιά, καρπακιά·
πάψε, γιατί θα φάς κατραπακιά.

κατραπακίζω δημ. κ. κατραπακιάζω κτυπώ
δια κατραπακιάς, καρπακιάς, καρπακιάζω.

κατραπακώνω δημ. δ.τ. του κατραπακίζω
βλ.λ.· θλαστ.Συνμ.68.

κατράεις-έως (τό) μτγν. Ινδικόν πτηνόν, πιθ. είδος
φασιανού· Στραβ.15,69,15 λαμπράτατον δέ κατά
την όφιν . . τον καλούμενον κατράεα.

κατράεφτης (τό) δημ. καθρέπτης βλ.λ.

κατράεφτιζώ (τό) δημ. καθρεπτιζώ βλ.λ.

κατρίνι (τό) (Ιταλ.) δημ. νόμισμα Ιαχθον έν 'Ε-
πανήσω επί Βενετοκρατίας.

κάτροπον (τό) π. 'Ησ. δωρ. άντι κατάτροπον
βλ.λ.· 'Ησ. εκάταντες.

κάτροπρον (τό) 'Επιγρ. κάτοπτρον.

κατρός (τό) 'Ησ. εκακός.

κάτσα (ή) δημ. τό φυτόν τριχόνημα τό βολβο-
κόδιον.

κατσαίδι (τό) δημ. έργαλείον προς κοχλίωσιν ή
όποκοχλίωσιν βλ.λς, κοχλιοστρόφιον, βιολόγος.

κατσάβραχα (τό) δημ. τραχείς, αίχμηροί βρό-
χοι, πετροόδη, δύσβατα έδάφη· Παπαδ.Φόν.201
την τρέχουσιν έπάνω εις τά κατσάβραχα μ' αι-
ματωμένους τούς πόδας.

κατσάδα (ή) δημ. σφοδρά έπιτήμησις, έπιήληξις·
πρ. έφαγα μά κατσάδα ίσφοδρώς έπετιμήθην.

κατσαδιάζω δημ. σφοδρώς έπιπλήττω, έπιτιμώ·
2) ρηματ. η. κατσαδίασμα.

κατσαδίασμα (τό) δημ. έπιτήμησις, έπιήληξις.

κατσαήκης (τό) δημ. (τουρκ.) φυγόστρατος· 2) λα-
θρέμπορος.

κατσαήκιος-η-ο (τουρκ.) δημ. ό εκ λαθρεμ-
πορίου προερχόμενος· καπνός κατσαήκιος.

κατσαμάκι (τουρκ.) δημ. λαθραία δραπετεύ-
σις, ύπεκφυγή από ώριωμένων καθικόντων· τό
στάλεμον στο σκολειό, μ' αυτό μάς κάνει κα-
τσαμάκια· 2) προσοιπή, έξεζητημένη προσ-
πάθεια προς ύπεκφυγήν, άκκισμός, νάζι.

κατσαμακού (ή) δημ. ή τούς άκκισμούς
συνθηζούσα, ναζιάρα, που κάνει κατσαμά-
κια βλ.λ.2)

κατσαμούνα (ή) δημ. τό φυτόν κώνειον τό
στικτόν.

κατσαμπρόκος (τό) δημ. έργαλείον αίχμηρόν
έν χρήσει παρά τοίς ύποδηματοποιοίς δια την
διάνοισιν όπών εις τά κατύμματα.

κατσανός (τό) δημ. πλανόδιος μικρέμπορος,
γυρολόγος,πραματευτής.

κάτσαρα (τό) δημ. τά φρύγανα.

κατσαρί (τό) δημ. συνήθ. εν χρ. κτ. πληθ. κατσα-
ρια παλαιά ύποδημαστ χρησιμοποιοούμενα άντι
έμβάδων· 2) μτφ. χαρακτηρισμός γυναικός
ύβριστριας και κακολόγου, συνήθ. άτημελήτου
και ρυπαρός.

κατσαρίδα (ή) δημ. τό έντομον βλάττη
βλ.λ.2), ά. μαυρομαμούνα.

κατσαρόλα (ή) (Ιταλ.) δημ. μαγειρικόν χάλ-
κινον ακεύος άδαθές, μετá μιās μακράς ή δύο
μικρών λαδών.

κατσαρομάλλης (τό) δημ., θηλ. κατσαρομάλλα
κ. κατσαρομαλλούσα, ούδ. κατσαρομάλλικο
ούλόθριξ, που έχει κατσαρά, σγουρά μαλλιά· κα-
τσαρομάλλικο παιδί, - κατσαρομάλλα προ-
δατίνα.

κατσαρομάλλος-η-ο δημ. κ. κατσαρομάλ-
λης βλ.λ.

κατσαρός-ή-ό δημ. επί τριχών, νημάτων, ό
συνεστραμμένος, ό κατά έλικας έσχηματισμένος,
ούλος, σγουρός· κατσαρά μαλλιά, - κατσαρή
τρίχα· || κτ. έπέκτ. κ. έπ) φυτών, ό έχων συν-
εστραμμένα τά φύλλα· κατσαρά ραδικία·
2) ούλόθριξ, κατσαρομάλλης, σγουρομάλλης.

κατσαρώ δημ. ναυτ. μαζεύω τά ίστία· 2) τι-
θεμαι εις καταδίωξιν πλοίου· 3) κ. άμτβ. ίδίως
έπ) νεφών, όρωμ προς τινά διεύθυνσιν.

κατσαρώμα (τό) δημ. ή πράξις και τό άπο-
τέλεσμα του κατσαρώνω βλ.λ., βοστρύχις.

κατσαρένω δημ. βοστρυχίζω, καθιστώ ούλον, κάνω σγουρό, κατσαρό : **εκατάρωσε τά μαλλιά της** 2) κ. άμψ. γίνονται κατσαρός, ούλας 3) έπι φυτών, έλικοειδώς άναρριχώματ' 4) ρηματ. π. κατσαρώμα, κατσαρωτός.

κατσαρωτός-ή-ό δημ. ούλος, κατσαρός, σγουρός.

κατσαφάνα (ή) (άφάνα) δημ. τó φυτόν γενί-σπη ή άκανθόκαδος, ά. ξυλάγκαθο, ξυλαφάνα.

κάτσε δημ. προστ. του άορ. του κάθημαι.

κατσι (τό) δημ. τó γατί.

κατσιάζω δημ., άόρ. (έ)κάτσιασα, μτχ. παθ. παρακ. **κατσιασμένος**, Ισχνούμαι, ρυτιδούμαι, περιπλητώ εις μορασμόν, άποβάλλω τήν ζωηρότητα μου, μαραζώνω, ζουριάζω, ίδίως έπι γαλών, κυνών ॥ όμ. κ. έπι φυτών 2) κ. μτθ. γίνονται άτιος να Ισχνανθή τις ή τι, να χσπή τó σφρίγγος ατμός : **μήν τά πιάνης πολύ στά χέρια σου τά κοποπούλια, γιατί θά τά κατσιασής** 3) ρηματ. π. κάτσιασα.

κάτσιασμα (τό) δημ. ή κατάστασις και τó άποτέλεσμα του κατσιάζω βλ.λ., άπισχναναις, μαρασμός, ζούριασμα, ζάρωμα.

κατσιβαλιά (ή) δημ. ή ίδιότης, τó γνώρισμα του κατσιθελου βλ.λ.2) 2) πρᾶξις άρμόζουσα εις κατσιθελον, άτσιγγανον.

κατσιθελος (ό) δημ., θηλ. **κατσιθέλα** άτσιγγανος, γύφτος 2) κ. μτθ. άνθρωπος έχων τός ιδιότητας τός άτσιγγάνων, ό άρεσκόμενος εις νομαδικόν, πλάνητα βίον : Ψυχρά.Ταξ.86 οί Άγαρηνοί είναι νομάδες ή, σάν πού λέμε, κατσιθέλορ 3) όμ. ρυπαρός, άκάθαρτος, άκατάστατος, εύχρ. εις τόν θηλ. τ. : **μιό κατίθέλα, να σου κάνη τήν καμπόση.**

κατσιθα (ή) δημ. κ. κασιθα βλ.λ.

κασιθης (ό) δημ. κ. κασιθης βλ.λ.

κασιδιάρης (ό) δημ. κ. κασιδιάρης βλ.λ. 2) όνομ. ειδών τινων του φυτου έχισυ βλ.λ.

κασιδοπρίναρο (τό) δημ. κ. -πούρναρο τó δένδρον δρυϊς ή κοκκοφόρος. ά. πρινάρι, πουρνάρι, άπρινα, κασιπρίνος.

κασιδοχόρτο (τό) δημ. τó φυτόν μικρομερίς ή Ιουλιανή, ά. ύσσοπος, έσαφο, όγριο τσάι.

κατσιά (ή) δημ. όνομ. του ζώου αξή ή κοινή, ά. γίδα : Χατζόπ. Άνλ.Τρ.27,1 καί μιά κατσιά άπ' τις πολλές παρήμερα άλαργεύει 2) μτθ σκαπτ. προσων. γυναικόσ.

κατσιάκι (τό) δημ. ύποκορ. του κατσικι βλ.λ., τó νεογνόν τής αιγός, έρίφιον : Δ.Τραγ. Δυό πρόβατα τής έδωσε και τρία κατσιάκια.

κασιάρης (ό) δημ. ποιήν αιγών, γιδάρης.

κασικάς (ό) δημ. ποιήν αιγών, αιγοδοσκόσ, γιδάρης 2) καλλικάντζαρος βλ.λ.

καταικήσιος-α-ο δημ. ό τής αιγός, τής κατσιάσ, ό έξ αιγός προερχόμενος : **καταικήσιο κρέας - γάλα - τυμάρι.**

κατσιάκι (τό) δημ. έρίφιον : Χατζόπ. Άνλ.Τρ.27,3 **στά θάμα σκόρπια βόσκουνε . . τά κατσιάκια.**

καταικάρι (τό) δημ. τó φυτόν τριφυλλιον τó στενόφυλλον.

κατικοκλάστης (ό) δημ. τó φυτόν στεφανίσκος ό πηγασειδής, ά. τσακονοκλάστης.

κατικοκλάφτης (ό) δημ., θηλ -κλάφτρα κλέπτης αιγών ॥ κτ. έπέκτ. ζωοκλέπτης.

κατικοκόδαρος-η-ο δημ. ά. αυνηθέστ. κατικοκόδαρος βλ.λ. 2) ειδ. ώς ούσ. ό κολλικάντζαρος βλ.λ., συνήθ. κτ. πλθθ. : έξορκ. έπώδος άι, κατικοκόδαροι, άγιάζω και χαθήτ' 3) κτ. εύφημ. ό διάβολος : πρθλ. χλιός, έξαποδών 4) κτ. έπέκτ. άνθρωπος ού ή παρουσία ή ή μεθ ού συνάφεια θεωρείται πρόξενος κακοτυχίας, κακοήσκιωτος, χουρσούζης.

κατικοκόδαρος-α-ικο δημ. κ. κατικοκόδαρος ό έχων πόδας αιγός, κατσιάσ, αιγοκόδαρος πρθλ. τραγοκόδαρος, τραγοκόδαρος ॥ ειδ. ώς σκαπτ. χαρκακτηρισμός ανθρώπων έχόντων λίαν Ισχυρά κνήμας, ειδ. έπι γυναικών : Δ.Διστ. **κατικοκόδα ή μάννα σου, πρσποκόλης ό γονιός σου,** 1) πώς **δρομφη κομοστασιά μπωρέσαν να σου δώσου.**

κατσι(ον) μυσ. ύποκορ. του κάττος, μικρά γολλη, γατάκι κ. άνευ ύποκορ. σμμ. : Χρον.Μορ.2932 **έφάγασιν τός ποντικους, όμοιως και τά κατσιά.**

κατσιποδιά (ή) δημ. 1) κτ. συγκ. του κατικοκοποδιά 1) ή ίδιότης του κατικοκόδαρου βλ.λ.4), άτυχία εις δαιμονικήν έπήρσειαν όφειλομένη ॥ γεν. κακοτυχία έν τιμ ενεργεία, έν τιμ επιδιώξει, γουρσοζιόδ' 2) δυστροπία, κακοβουλία : **άρχισης πάλι τις κατσιποδιές σου.**

κατσιποδιάζω δημ. δυστροπώ, κακοπιστώσ πορευβάλλω δυσχερείας ή άμφισβητώ ή ύπεκφεύγω ύποχρέωσιν μου ॥ μεμφιμορώ άναπίτως, γκρινιάζω 2) έπι όποθέσεων έμποριου, έπιχειρήσεων κττ. έμπίπτω εις δυσχερείας.

κατσιπρινιά (ή) δημ. κ. κατσιπρίνος τó δένδρον δρυϊς ή κοκκοφόρος, ά. άπριναί, πρινάρι, πριναρόδετρο.

κατσικοκλάρι (τό) δημ. τó φυτόν τριφυλλιον τó στενόφυλλον, ά. γαϊτουούρα.

κατσούλα (ή) δημ. κωνική καλύπτρα τής κεφαλης άποτελούσα μέρος μανδύου, έπανωφοριου ή κάπιας, έπικρανον, ά. κοουκούλα 2) πτυκτών στέγασμα άμάξης έκ δερματος, άδιαδρόμη ή μουσαμά 3) τó φυτόν φευδέβενος ό κρητικός, ά. ούρα άπ' τήν άλεπού, άρχοντόξυλο.

κατσουλάς (ό) δημ. τó πτηνόν αιγοθήλης ό εύρωπαϊκόσ.

κατσουλάτος-η-ο δημ. ό κατσουλωτός βλ.λ.

κατσουλιάρης (ό) δημ. κ. κατσουλιανός κ. κατσουλογιάννης κορυθαλλός ό λοφιφόρος.

κατσουλίτσα (ή) δημ. τó φυτό άρίσαρον τó κοινόν, ά. λιχνός, δρακοντιά, κορακόχορτο.

κατσουλωτός-ή-ό δημ. ό φέραν λοφιον, κατσούλαν : ποροίμ. **διάφορο κατσουλωτό, ζημιά όλοστραγγυλη** 1) διτ ή επιδιώξει μεγάλων κερδών, άποβαίνει εις βόρος του έπίκτητουσ αυτά ή.

κατσούτσης (ό) δημ. σκαπτ. έπων. των Άλθωνών ॥ μεταν. ό λίαν αυμπερηντολόγος.

κατσούφης α ή -ισσα-ικο δημ. κατηφής, δύσθυμος, σκυθρωπός : Ξενοπλ.Ζακ.Μαντ.76 **όλη έκείνη τήν ήμέρα έμεινε βουδός, κατσούφης.**

κατσουφιά (ή) δημ. ή κατήφεια.

κατσουφιάζω δημ. σκυθρωπάζω, γίνομαι κατηφής, κατσούφης, δυσθυμώ : **μολις είδε τó λογαριασμό κατσούφιασε, Ξενοπλ.Ζακ.Μαντ.77 κατσούφιασε ό κακομόρης και δέ βγάμει άχνα, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 66,11 **βράδιασε** κατσουφιάζουν τά νερά 1) σάν **όψη χολιασμένου** 2) ρηματ.π. κατσουφιάρης, κατσούφιασμα.**

κατσουφιάρης-α-ικο δημ. ό συνήθως κατηφής, σκυθρωπός, κατσούφης.

κατσούφιασμα (τό) δημ. ή κατήφεια, σκυθρωπότης.

κατσώνω δημ. άποκρύπτω κλοπιμαίον.

κάττα (ή) μτγν. σχόλ. κάττος, ίδιωμ. κάττη ή γαλή, γάτα : Εύάργ.6,24 **αίλουρον ήν κάτταν ή συνήθεια λέγει.**

καττά δωρ. αντί του καττά τά : Συνθ.π.Θουκ.5,79 **έπι τός Ισοις και όμοιός δίκας διδόντες καττά πάττα, Χρυσμ.π.Δημ.531 ॥ ούτω κ. καττάδε αντί του καττά τάδε : Συνθ.π.Θουκ.5,77.**

καττάνυσαν έπ. γ' πλθθ. άορ. α' του καττανώω.

κάττης (ό) Σουιδ. ό κάττος βλ.λ.

καττίταρος (ό) άιτ. τ. του κασιτίταρος βλ.λ.

κάττος (ό) σχόλ. ή κάττα βλ.λ., ή γάτα, ό γό-

τος· Σχολ.Καλλ.Δημ.110 «τόν σπλουρον» τὸν ἰδιω-
μοτικῶς λεγόμενον κάττυον.

κάττυμα-ατος (τὸ) κ. νεώτ., ἀπ. τ. ἀντὶ κάττου-
μα βλλ. || νεώτ. κ. χορησιοποιουμένη ἰδ. ὑπὸ
τῶν στρατιωτῶν, ἡ σάλα ὑποδήματος, τεράχιον
πετσίου πρὸς ἀντικατάστασιν φθαρείσης σάλας·
θά βγῶ στήν ἀναφορὰ δι' ἀντικατάστασιν τῶν
καττύων μου.

καττύματοποιός [ὁ] Ἐπιφρ. πιθ. ἐπιδιορθω-
τῆς ὑποδημάτων, μπαλωματῆς.

καττύς-ύος [ἡ] τεμάχιον βύρσης, δέρματος Πο-
λυδ.1,166 «σινύη κάττύς, δερμάτιον ἐντίθεμενον
τῇ σινύῃ ὅταν ὁ στέλεχος ὀραϊός ἦ»· Ἀριστοφ.
ἀπ.285.

καττύς κασούω βλλ.

κατύβριζω ἰων ἀντὶ καθυβρίζω βλλ.

κατύπερθε ἑπίφρ. ἰων. ἀντὶ καθύπερθε βλλ.

κατυπέριστερος-α-ον ἰων ἀντὶ κατυπέριστερος.

κατυπνώ-ώω ἰων τ. ἀντὶ καθυπνώ βλλ.

κατυπνίνομαι μων. κοσμοῦμαι, στολιζομαι·

Βι' Ἀλεξ.3416 χρυσῶ . . καλῶς καταψασμένον.

κάτυς ἑπίφρ. κ. μων. κ. νεώτ., δημ. κ. κάττου εἰς
σμεῖον κατώτερον, χαμηλότερον, εἰς ἐπιφάνειαν
βαθυτέραν, εἰς ἐπίπεδον ὑποκειμένην, χαμηλά· Ἰλ.
P136 πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἔλετασι, Ὀδ.
ψ91 ὁ δ' ἄρα πρὸς κίονα μακρῆν ἦστο κάτω
ὄρανον, Αἰσχ.Πρ.74 χῆρας κάτω, Πάπ. κάτω ἄξει,
- κατέδα κάτω σὸ ὑπόγειο, - πρέσει πᾶ ῥθούιν
πιὸ κάτω τὰ μανίκια· μτ. γενικ. κ. ἐμπροθ.· Ἦρ.
8,53 οἱ μὲν ἐραρίπτεον ἔωυτοῦς κατὰ τοῦ τεί-
χεος κάτω, Εὐρ.Κυκλ.448 πετρῶν ὕσαι κάτω,
Ἀριστοφ.Πλ.238 κατύρωξεν με κατὰ γῆς κάτω·
2) χαμαί, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, εἰς τὸ δάπεδον, χά-
μα· Σοφ.Ἀντ.527 φιλάδελφα κάτω δάκρυ· εἰ-
δομένη, - ἐρριξε κάτω τὰ μάτια της [κοίταξε
χάμα]· - στρώσαμε καὶ κοιμηθήκαμε κάτω, - κυ-
λίστηκαν κάτω στὰ χῶματα· || δθ. φρ. τὸν
ἐθαλε κάτω τὸν καταπόλιος, τὸν ὑπερέριστε·
κ. μτφ.· στίς ἐξετάσεις τοῦς ἐθαλε δλους κάτω·

3) ὑπὸ, ὑποκάτω, κάτωθεν, μτ. γενικ.· Αἰσχ.Εὐμ.
1023 εἰς τοῦς ἐναρθε καὶ κάτω χθονός τόπους,
αὐτ. Ἀγ.871, Σοφ.ΟΤ.968 ὁ δέ θανῶν κεύθει κάτω
δὴ γῆς· || κ. δημ. μτ. αἰτ. ἐμπροθ. ἦταν κρυμμένος κάτω
ἀπ' τὸ κρεβάτι· κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι, - τὸν
ἐχτύπησε κάτω ἀπ' τὸ στομάχι, Σολωμ.Δυὸ Ἀ-
δέλφια 16,2 προσκέφαλο κόκκινον ἢ τῆς κείται ἀπὸ
κάτου· 4) εἰς ἔδαφος χαμηλότερον ἢ γεωγρα-
φικῶς νοτιώτερον, παρόμοιον ἢ ἐσχέσει πρὸς τὰ
μεσόγεια ἢ πεδινὸν [ἐν σχέσει πρὸς τὰ ὀρεινά]·
Θουκ.1,7 ὅσοι . . κάτω ᾤκουν, οὐτ.1,120 τοῦς δὲ
τὴν μεσόγειαν μάλλον καὶ μὴ ἐν πόρῳ κατωφύ-
μενους εἰδέναι χρι, ὅτι, τοῖς κάτω ἦν μὴ ἀμύ-
νωσι, Πάπ. κάτω εἰς Βαθυλώνα, ὁ.τραγ. κάτω
σὸ γιγλό, κάτω σὸ περηνιάλι, - κάτω στὸν
κάμπο καὶ στήν καλαμιῶνα, Χατζ.Ψη.Βρ.Θρ.8,6
ὁ δρόμος κατὰ τὸ γιγλό, ἢ ἔρμος κὶ ἀπέραντος
σὸ μάκρματό του, ἢ ποὺ χάνεται στὰ δάση κά-
του, Ζερὸ.Τραγ.ΚΚ 18,26 καὶ νεράειδες ἐγγελοῦν
| ἀγουροῦσ καὶ τοῦς φιλοῦν | κάτου στ' ἀκρο-
γιάλια, Σημηρ. Ἀστρ.21 οἱ γαλέρες ἦταν ἀρα-
γμένες κάτω στὸν κόρφο· || κ. ὡς ὄρος γε-
ωγρ. χαρακτηρισίζων τὴν πρὸς νότον ἢ πρὸς
τὰ παράλια κειμένην ἔκτασιν χώρου· Πλούτ.
Αἰμ,9 ἢ κάτω Γαλατία, Πάπ. ἐπίτροπος Μυ-
σίας τῆς κάτω, - ἢ κάτω Ἰταλία, - ἢ κάτω Αἴ-
γυπτος· 5) εἰδ. ἐν τῷ ὑποκειμένῳ τῆς γῆς κό-

σμου. ἐν τῷ Ἄδῃ· Σοφ.Αἰ.660 τὸδ' ἔγχος . . νύξ
Ἄϊδης τὸ σφῆζόντων κάτω, αὐτ.ΟΚ1563 τὸν παγ-
κευθὴ κάτω νεκρῶν πλάκα· ὁθ. κ. ἐνάθρ. ὡς
ἐπίθ.· Πλάτ.Φαιδ.112C εἰς τὸν τόπον τὸν δὴ
κάτω καλοῦμενον, Παλαμ.Τάφ.25,6 κὶ δὲ διαφά-
σης μὴν τὸ πῆξ ἀπὸ τὸν κάτου κάσμο | τὸ
νερὸ τῆς ἀρνησίας· ὅμ. οἱ κάτω οἱ ἐν τῷ Ἄδῃ·
Σοφ.Αἰ.865 τὰ δ' ἄλλ' ἐν Ἄϊδου τοῖς κάτω μυθῆ-
σομαι, αὐτ. Ἀντ.75 ἐπει πλείων χρόνος ἐν δει μὴ
ἄρῆσκειν τοῖς κάτω τῶν ἐνθάδε, αὐτ. Ἦλ 292
μηδὲ σ' ἐκ γόνων κατῶ τῶν νῦν ἀπαλλάξειαν οἱ
κάτω θεοί, Εὐρ. Ἀлк.851 εἰμι τῶν κάτω Κόρης
ἀνακτός τ' εἰς ἀνηλιούς δῆμου· || ὅμ. ἐν τῇ
γῆ, κατ' ἀντιπαστολήν πρὸς τοῦς οὐρανίους κό-
σμοις· ΠΔ Ἐξ.20,4 ὅσα ἐν τῷ οὐρανῷ ἄνω καὶ
ὅσα ἐν τῇ γῆ κάτω, Σολωμ.Εἰς Μοναχὴν 56 Ἐρωσ
καὶ Χάρος πάντοτε δουλεύουν ἐδῶ κάτου· 6) ἐν
χρον. σημ. μετὰ ταῦτα, μετέπειτα, μεταγενέστε-
ρον, βραδύτερον· Αἰλ.ΠΙ.5,13 ἐπὶ Θησέως καὶ
τῶν Κοδριδίων κάτω, αὐτ.3,17 ὁθ. κ. οἱ κάτω
χρόνοι· Πλούτ.Κοριοι.25· || οἱ κάτω οἱ μετα-
γενέστεροι, οἱ νεώτεροι, οἱ νέοι, ἀντίθ. οἱ πάλαι·
Λουκ.11π.1 τὸν πάλαι μὲν Ἀγαμέμνονα . . τῶν
κάτω δὲ τὸν Ἀλέξανδρον καὶ Πύρρον· 7) νεώτ.
κ. δημ. ὀλιγώτερον· ἡ περιουσία του δὲν εἶναι
κάτω τῶν 10 ἑκατομμυρίων, - δὲ δέχεται νὰ δου-
λέψῃ μὲ μεροκάματο κάτω ἀπὸ 60 δραχμῆς,
-εἶναι κάτω ἀπὸ 30 χρόνων· 8) ἐν διαφ. ἐκφο-
ραῖς, φράσσει καὶ σημασίας· ἄνω κάτω ἐν με-
γάλῃ ἀταξίᾳ, ἀσυρρατῆσι, φύρθον, μίγθον· Δημ.
263 τῶν μὲν οὐν νόμων, οὗτος οὐτος ἄνω καὶ
κάτω κυκῶν ἔλεγε· || δημ. ἐν συσκευ. π. δάλλ.
ἐπίφρ. ἐν φρ. ἐδῶ κάτω, - ἐκεῖ κάτω [πέραν]
πάντω κάτω [περὶπου]· ἦμαστε πάντω κάτω
ἐξήντα ἀνθρώπων ὅμ. σὸς κάτω κάτω ἢ σὸς
κάτω τῆς γραφῆς διὰ νὰ κόμα χρῆσιν καὶ τοῦ
τελευταίου ἐπιχειρήματος, γιὰ νὰ πῶ καὶ τὸ τε-
λευταῖο· Ἀρτ.Βασιλ.1,35 πᾶ σὸς κάτω τῆς γρα-
φῆς τί τῆ θέμε τέτοια ζᾶλα; ὅμ. φρ. παίρνω
τὴν κάτω βόλτα [ἢ κατάστασις μου ἐπιδεινού-
ται]· τὰ ρίχνω κάτω [ὑποχωρῶ, παρατιοῦμοι]
πέφτω κάτω [ἀσθενῶ, μὲνω κληήρης]· || ὡς
ἐπιφών. ὀδοκοιμισίας· κάτω οἱ λυποδιῦτες,
-κάτω οἱ σουλημένοι· || ὅμ. ὡς ἀπειλητικὴ προσ-
ταγὴ· κάτου τὰ χέρι, - κάτω τὸ περισσότερο,
γιατί . . Βαλαωρ.Διάκ.6,42 κάτου τ' ἄρματα·
9) συγκρ. κατώτερό κ. ὑπερόβ. κατωτάτω βλλ.

κατωβλεπούσα [ἡ] δημ. ἐπὶ γυναικῶν, ἢ πρὸς
τὰ κάτω βλέπουσα, ἢ χαμηλοβλεπούσα.

κατωβλέπων-ντος [ὁ] μτγν. κ. κατωβλεψὲ κ.
κτ. οὐδ. τὸ κατωβλέπων ὄνομα ζῶου, εἶδους
ἀφρικανικοῦ βουβάλου· Αἰλ.Ζ17,5.

κατωβλέψω-επος [ὁ] μτγν. κ. νεώτ. ὁ κατωβλέπων
βλλ.· Ἀλέξ.Μύνδιος π. Ἀθῆν.221B τὴν γοργόνα τὸ
ζῶον καλοῦσιν οἱ ἐν Λιβυῇ νομόδες, ὅπου καὶ
ζῖνεται, κατώβλεπα· 2) νεώτ. ζωολ. γένος θη-
λαστικῶν κοίλοκέρων τῆς οἰκοῦ, τῶν ἀντιλοπιδῶν.

κατώγαιος-ον μτγν. κατάγειος βλλ.· Ἀλέξ.Τραλλ.
Πυρ.4 κατώγαιον οἰκῆμα.

κατώγαιος-ον κατάγειος βλλ.· Γεωπ.9,22,2.

κατώγειον [τὸ] νεώτ., μων. κ. δημ. κατώγι(ν) τὸ
ἐν ὄλῳ ἢ ἐν μέρει ἐκπιεμένον ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν
τῆς γῆς διαμερίσμα οἰκίας, ὄγειον, τὸ χρησι-
μῆον συνθήκη ὡς ἀποθήκη· εἰς τὸ κατώγειον
τῆς οἰκίας ὑπἄρχεν ἐργοστάσιον κιθῶλοποιίας,
- ἡ ἐπαυλὶς εἶχε μεγάλα κατώγεια ἀτῖνα
ἐχρησμένοι ὡς οἶναποθήκα· 2) εἰδ. ἐπὶ διω-
ρόφου ἀγροτικῆς οἰκίας, τὸ ἰσόγειον τὸ χρησι-
μῆον ὡς ἀποθήκη τῶν προϊόντων ἢ ὡς στάβλος.
κατώγηνή πετρώματα νεώτ. γεωλ. ἀντὶ ἐξωγενῆ
πετρώματα βλλ.

κτώγως Σουίδ. κατάγειος βλλ.

κατώγι(ν) (τό) μυν., δημ. κ. κατώι, τό κατώγειον : Πρδθρ.1,280 **όκати πάς έγινοταν κύπτος εις τό κατώγι**, Έρωτόκρ.3,387 εις τήν όπισω της μερόστού κατωγιού τά πλάγια, Κρυστ.Τραγ. του Τρύγουδ 8 μέσ' στά κατώγιε(ια) τά βαθιά σάν μάοχα νά τό κρούφω, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ12,15 **μέ τά λόγια μόνο οι γέροι χτιούν άνώγια και κατώγια**· κ. παροιμ. **ό Μανώλης μέ τά λόγια χιτζει άνώγια και κατώγια** (έπί οισσοδόξων άέρων), φρ. **μαντζουράνα στό κατώγι, γάιδωρος στό κεραμιδία** (έπί όμιλίας άσυναρτήτου).

κατωδοντιό(α)ι (ο)ι νεώτ. ζωολ. οίκου. έρπετών του άθροισμ. των όφιδίων 2) όμοιογένεια θηλαστικών του άθροισμ. των κητών.

κατώδους-οντος (ο)ι νεώτ. ζωολ. γένος θαλασσιών θηλαστικών της οίκου. των κατωδοντιόων.

κατωδρόμω δημ. όρμω, τρέχω πρός τό κάτω : Ζερβ.Μυθ.Ζ138 **ένας άετός έτυχε νά κατωδρομήσθ εις κείνη τή στιγμή** 2) μφρ. ρέπω, τείνω εις πτώση, εκπίπτω, όθ. επί άσθενοΰς, έχω όραιστική επίδειξινσιν της νόσου μου : **κατωδρόμησαν οι δουλειές, - ό άρρωστός μας δέν έχει έλπίδες, κατωδρόμησε πιά.**

κατώδυνος-ον μγν. **ό εύρισκόμενος εις μεγάλον πόνον ή θλίψιν, έχων μεγάλην όδύνην** : ΠΔ Βασ.1,1,10 **και αυτά κατώδυνος ψυχή.**

κάτωθεν έπίρρ. κ. μυν., νεώτ. κ. δημ., σπαν. κάτωθε έκ των κάτω πρός τά άνω : Ήρ.3,60 **όρυγμα κάτωθεν άρξάμενον**, Αιολ.Πέρσ.697 **έπί κάτωθεν ήλθον**, Πλάτ.Τιμ.22Ε τό δ' **έναντιον κάτωθεν πάν επανιέναι**, Διηγ.Άχιλλ.100 **επάνω[θεν] και κάτωθεν άνοικτός ώσπερ λέων**. 2) υποκάτω, αντί του κάτω : Πλάτ.Κρατ.408D **τά δέ κάτωθεν τραχύς και τραγοειδής**, Δημ.629' || ειδή. έν Άδου, στόν κάτω κόσμο : Σοφ. Άντ.517 **τίς οίδε ει κάτωθεν εύσαγή τάδε**. 3) επί χρόνου, ό μετά παρέλευσιν ένών τινων από τούδε, ό έπίων : Πλάτ. Τιμ.18D **τούς δ' εις τό κάτωθεν έκόνους παιδάς τέ εκόνων**. 4) ώς έπιστημ. όρος, τά κατώτερα μέλη κατιούσης σειράς γενών και ειδών : Άριστλ.Τοπ.144α,29' 5) κ. νεώτ. κ. δημ. έν κρ. ώς πρόθεσις μτ. γενικ. υποκάτω : Ήνπ.Παθ.15 **κάτωθεν του όφθαλμού, Θεόφρ.Σημ.24 κάτωθεν των άκρων, - κάτωθεν τής τραπέζης.**

κατώκρος (ο)ι δημ. ά. χαμωθός, ό.φρ. χαμοθός **ό ολιγοί επίγειος θεός, Ισχυρός προστάτης.**

κάτωι έπίρρ. νεώτ. κατατέρω, πιό κάτω : ο(ι) κάτωι υπογεγραμμένοι, - **παρέλαβον τά κάτωι άντικείμενα.**

κατώθω-έω ώθω πρός τά κάτω : Ήσ. **«κατωθήσαντες» καταβαλόντες** : Ήλ.Π410 **κάδ δ' άρ' επί στόμ' έωσε** || κ. παθ. Φώτ. **«κατωθούμενοι» άνατρεπόμενοι** : Φιλ.2,498.

κατώι (τό) δημ. συγκε. γρ. του κατώγι, κατώγειον βλλ. : παροιμ. **τό κατώι σάν άδειάση, τά σφαλάγια τό γιομίζου** (τής πενίας πολλά είναι τά συνεπόμενα δεινά), Ζερβ.Ιστ.126,19 **στού κάστρου τό κατώι τραγουδούν κι οι γύφτοι.**

κατωκάλη (ή) νεώτ. ζωολ. γένος έντόμων λεπιδοπτερών της οίκου. των κατωκαλιόων.

κατωκάλλος (ο)ι νεώτ. ζωολ. γένος έντόμων λεπιδοπτερών έτεροκέρων της οίκου. των νυκτοιδών.

κάτωκάρα [κάρα] έπίρρ. μέ τήν κεφαλή πρός τά κάτω, κατωκέφαλα : Πινδ.άπ.134, Άριστφ. Άχ. 945 **κατωκάρα κρέμαστο**, Φιλ.1,207' 2) διά κατακρημνίσεως, μέ κουτρούδολες : Άριστφ.ΕΙρ. 153 **κατωκάρα ρίψας μέ Βουκοιόπειτα.**

κατωκλινός έπίρρ. μυν. κατά τήσων κλίνοντα πρός τά κάτω, κεκλιμένος : Άναστ.Σιν.Όδ.44.

κατώλεθρος (ο)ι νεώτ. ζωολ. γένος έντόμων κόλεοπτερών της οίκου. των κουροκλιουοιδών.

κατωλιθι (τό) δημ. αντίθ. άπανωλιθι· επί του μύλου ό κάτω λίθος, ή κάτω πέτρα αυτού.

κατωλυμίζω δημ. επί κλάδων, κάμπω, λυγίζω πρός τά κάτω : 2) όρνθ. κάμπητοι πρός τά κάτω, κυρτωμαία.

κατωμαδίο(α)-ον (ωμορ) ό από του ώμου : Ήλ. Ψ431 **όσσα δέ δίσκου ούρα κατωμαδίοο πέλονται** (ρίπτονται από του ώμου, έπειδή ή χείρ κρατούσα τόν δίσκον ύφύεται ύπέρ τόν ώμον)· πρβλ. κατωμαδών' 2) ό φερόμενος, φορούμενος επί του ώμου, ό έξηρητημένος από των ώμων : Καλλ. Δημ.45, ΑΠλ.4,200.

κατωμαδός έπίρρ. μγν. κατωμαδών βλ.λ. : Ήρωδιαν.1,512.

κατωμαδών (ωμορ) έπίρρ. κ. μυν. επί των ώμων, επί τής ρόχμας, στή ράχη : Ήλ.Ο352 **ώς ειπών μάστιγι κατωμαδών ήλασαν** Ιππους (αχόλ. «κατά τόν ώμον των ίππων») 2) δι' έξαρτήσεως έκ των ώμων : Άπολλ.Ρ2,679, (Τάπ. **δωρηθείς ένκτησι κατωμαδών ήλεκτροιο**, Άνοστ.Γορδ. έν Σάθ.3,466 **κατωμαδών τασούτων άρας φορτίον**. **κατωμέρι** (τό) δημ. μέρος, πεδινόσ χαμηλόσ τόπος : Πολιτ. Έκλ.Τραγ.260,1 **καμυός τασού νιούσ που γεύονται κάτω στό κατωμέρι** 2) κτ. πληθ. επί άνθρ. σώματος, τά μετά τήν όσφιν αρκώδη μέρη.

κατωμερίτης-ισσα-ίτικο δημ. ό έκ των πεδινών μερών καταγόμενος, ό καμηπίτης, καμηπίσος· πρβλ. κατωχωρίτης.

κατώμερος π-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ά. κατωμερίτης, κτ. άρα. ό έκ των πεδινών μερών, ό καμηπίτης : || κτ. ούδ. επί τόπων, ό χθαμαλός : Τρισεύγ.86 **βάλτα, περιγιάλια νοτιομένα, κατώμερα**, Παπαδ.Χρ.Μηλ.139 **κατά τό κατωμερον εις τό άποιον έδοκον ή έκαιοκουσαν αι οίκουγένεια των άγροδισάτων.**

κατωμορδίο(α) νεώτ. ζωολ. γένος βραχυούρων μαλακοστράκων της οίκου. των καρκινιδών.

κατώμηλος-ον πάπ. πιθ. ό έκ των ώμων κρεμύμενος : **κατώμηλος χιλω(τήρ).**

κατωμιζώ άνατάσσω έξηρηρωμένον ώμον : Ήνπ. Άρθρ.4 **κατωμιζειν ές όρβόν** 2) ρηματ. π. κατωμισμός.

κατωμις-ιδος άρχ. λεξ., κατά πληθ. **κατωμιδες** είδος καλύμματος, κουκουλάσ δερματίνης προφυλαττούσας τήν κεφαλήν από τής βροχής, άνέμων και φύχων : Ήσ. **«δέρματα άπερ οι νομείς κατά των ώμων φορούσαι».**

κατωμισός (ο)ι μγν. ή ένεργεια του κατωμιζειν βλ.λ. : Γαλ.18η1,333.

κατωμιστής (ο)ι Ήσ. επί Ιππου έλαττωματιον, ό από των ώμων ρίπταν έπί τής γής τόν αναθάτην.

κάτωμος-ον (ωμορ) μυν. ό έχων χαμηλόσ τούσ ώμους : Ήπιατρ.262 **έστω μη κάτωμος, συνωμίαν τε ύψηλοτερον έχέτω και ίσην.**

κατωμοσία (ή) (δ)μυμι, ίων. κατωμοσιή ή ένορκος κατηγορία : Ήρ.6,65 **μέτα τήν κατωμοσίην έδίωκε άνασφίζων έκίνο τό έπος.**

κατωμοτικός-ή-όν (δ)μυμι) μυν. ό άνήκων, άρμόζων εις καταφατικόν όρκον : Εύστ.92,19 **άνωμοτικόν μέν τό μά, κατωμοτικόν δέ τό νή.**

κατωμοτικός (δ)μυμι) έπίρρ. σχόλ. κ. μυν. επί όρκου, κατά καταφατικόν τρόπον : Σχόλ. Άριστφ. Πλ.202, Εύστ.92,21.

κατώμοτος-ον (δ)μυμι) άρχ. λεξ. επί όρκου, ό διδόμενος εις βεδοίωσιν Άρκορ. έν λ. επακτός **«εοτι δη όρκου τρια είδη, έπώμοτος, κατώμοτος και ό καλοόμενος επακτός».**

κατώμπα (ή) νεώτ. βοταν. παλαιά άμερικανική ποικιλία άμπέλου της οινοφόρου 2) άφρώδης λευκόσ οίνος παρασκευασόμενος έν Ήν. Πολιτείας της Άμερικής.

κατωνάκη (ή) ένδυμα εύτελές έχον νάκος (γοναρθύ) περιεραμμένον εις τὸ κάτω μέρος, ἐν συνήθ. χρ. ὑπό δούλων καὶ ἐργατῶν Σουιδ. «χίτων δουλικός καὶ ἀνελεύθερος», Ἡσ. «δοκοῦσι δὲ τοῦτο ἀμφιβάσασθαι Ἄθηναίοι τῶν περὶ Πεισι-στρατον τυράνων ἐπαναγκασάντων, ἵνα ὑπὸ εὐτελείας μὴ κατίωσιν εἰς τὸ ἄστυ οἱ πόλιται», Ἄριστοφ. Λυσ. 1151 **κατωνάκας φοροῦντες**.

κατωνάκης (ὁ) Σουιδ. ὀ.τ. τοῦ κατωνάκη βλ. λ. **κατωνάκοφρος**-ον ὁ φέρων κατωνάκη, ὄνομα δούλων ἐν Σικυῶνι: Θεόδομ. Ἰστ. 172 παρὰ τοῦ Σικυωνίου κατωνάκοφρους καλεῖσθαι δούλους τινάς.

κατώνειος κανών(ι) νεώτ. νομ. ὄρος, ὁ κανὼν καθ' ἑν, ἐάν ἐν τῇ διαθήκῃ διάταξις τις ἦτο ἀκυρος ὅτε ἡ διορθῆκη συντετάσαστο, εἶναι ὁμοίως ἀκυρος καὶ ἂν ἀποθονόντος μετὰ χρόνον τοῦ διαθέντο ἤθελον ἐν τῷ μεταξὺ ἐκλείπει οἱ λόγοι τῆς ἀκυρότητος.

κατώξανθος (ὁ) νεώτ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν **βουηρησιδίων**.

κατωπαδία ἐπίρρ. μσν. ἐνωπαδία βλλ., ἐνώπιον: Παχυμ. ΓΜιχ. Παλ. 35Α κατωπαδία ἐκείνων Ἰτασσῶν.

κατωπεσμένος-η-ο δημ. ὁ πίπτων ἢ κλίνων πρὸς τὰ κάτω, πρὸς τὴν γῆν: Ξενόφ. Ζακ. Μαντ. 68 κρινούς με μολακὸν κατωπεσμένα φύλλα.

κατωπία (ή) [ὄψις] ἀρχ. λεξ. ἡ πρὸς τὰ κάτω βλέψις || συνεκδ. κατῆφια, λύπη: Ἀπολλ. Λεξ. Ὀμ. «κατῆφειν... ἐστι κατὰ τὸ ἔτυμον κατωπία ἀντὶ τοῦ κάτω τὸς ὡπας ἔχειν».

κατωπιό-α, ἐπ. μτχ. κατωπιῶν, ἐπὶ Ἰππων, ρίπτω τὰ βλέμματά μου κάτω: Ἀριστοτ. Ζ1 604β, || τὸ τε νυμφίαν καλούμενον, ἐν ᾧ συμβαίνει κατέχθασθαι ὅταν ἀδελφ. τις, καὶ κατωπιᾶν, Κόιντ. 3, 133 ἥστο κατωπιῶν.

κατωπόμορφος [ὁ] νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν **σιλιφιδίων**.

κατωπόδης-ὄν [ὄψις] μτχ. κ. μσν. ὁ καταβάλλων καὶ προσπλᾶν τὰ βλέμματα εἰς τὴν γῆν ἐκ λύπης,

ὁ κατῆφης, ὁ τεθλιμμένος: Ἰππιατρ. 29, 66 **κατωπόδης** δὲ γίνεται καὶ λελυημένος.

κάτω-ορος (ὁ) (ή) ἐπιρρ. μέτρον ἀμφ. 1: Ὀμ. Ὀμ. 5, 55 **θάραξ**, ὅτε **κάτωρ**, τῷ μῦθ' κερχαρισμένος θυμῷ.

κατωραίζομαι ἰων. ἀντὶ καθωραίζομαι βλλ., σεμνύομαι.

κατῶρης (κῶδ. κατωρῆς) Ἡσ. «κάτω ρέπων».

κατωρθωμένος ἐπίρρ. μτχ. ἐκ τῆς παθ. μτχ. τοῦ καταρθῶ, ἐπιτυχώς, εὐτυχώς: Φιλόν. Ὑπόμν. Φυσ. 142, 10.

κατωρίς-ιδος (ή) Ἐπίρρ. κτ. δυϊκ. ταινία κρεμάμεναι ἀπὸ στεφάνου: **στεφάνου**, **κατωρίς**ε δύο.

κατωρυξ-ἄχος (ὁ, ή) | κατορύσσω | κ. μσν. κ. νεώτ., π. Ὀμ. κατωρυχῆς ὁ ἐκ τῆς γῆς ἐξαχθεῖς, ἐκ λατομείου ἐξορυχθεῖς: Ὀδ. Ζ 267 ἀγορῆ, βυτοῖσιν λάεσαι κατωρυχέσσο ἄραστα [εἴσθ. «κατωρυχέες δὲ οἱ κατορωρυγμένοι, ὁ ἐστὶ εὖ θεμελιωμένοι ἢ ἂν τὸ μὲν κατωρυκεῖται τὸ δὲ ὑπερφαινεταί», Πολ. 7, 123 οἱ κατωρυχεὶ δὲ λίθοι οὗς Ὀμηρος κατωρυχέας λέγει] || φρ. τὴν κατωρυξία γρ. -υχα) θεμελιώσιν παρὰ Φιλ. Βυζ. Θαιμ. 6, 2 = θεμελιώσιν ἐκ λίθων λελατομημένων 2) ὁ ἐσκαμμένος, ὠρυγμένος ἐντὸς τοῦ ἐδάφους: Σοφ. Αντ. 1100 **ἐλθὼν κέρην μὲν ἐκ κατωρυχοῦ στήγης ἀνεῖς ἰάφους, ἐξέγαγε** ἐκ τοῦ τάφου] 3) ἐπὶ πρσ. ὁ ὑπογεῖως διαμενών, τρωγλοδύτης: Ἀποχ. Πρ. 452 **κατωρυχεὶ δ' ἔβαιον** 4) τὸ θηλ. κοτῶρυξ ὡς οὐσα. ἀπῆλαιον, τρώγη ὑπερβίος: Σοφ. Αντ. 774 κρήνη πετρώδει **ζῶσαν ἐν κοτῶρυχι** 5) ὄμ. ὑπογεῖως ἀποτεθειμένος, κερκυρμμένος θεησαυρός: Εὐρ. Ἐκ. 1002 χρυσοὺ παλαιαί Πριαμίδων **κατωρυχεὶ** 6) ὄμ. θηλ. ὡς οὐσα. πρὸς τὴν γῆν χωρῶν κλάδος δένδρου, ὄθ. γεν. καταβολός: Θε-

ὄφρ. Φαιτ. 5, 9, 11 **κατῶρυχε**ς κατιέμενοι, Στράβ. 15, 1, 21 τοὺς κλάδους... ρίζουσθαι ὁμοίως τοῖς κατῶρυξι, εἰτ' ἀναδοθέντας στελεχοῦσθαι 7) νεώτ. τὸ εἰς τὴν γῆν κατορυσαόμενον ξύλον τῶν στρατιωτικῶν γεφυρῶν.

κατωρῶμαι [ὠρόμοι] μτχ. ἐπὶ τῶν κυνῶν, ὠρόμοι, οὐρλιάζω δυνατὰ: Ἀπολλ. 3, 4, 4 οἱ κύνες ἐπιζητούντες τὸν ἀναδοθέντα κατωρῶντο.

κατωρυχῆς-οὗς-ές Ὀμ. τ. τοῦ κατῶρυξ βλλ. **κατωρύχιος**-ον μτχ. ἐπὶ ρεόντων ὑδάτων, ὁ ὑπογεῖως ρέων: Φιλοσότρυ. 3, 10.

κατῶρυχος-ον μτχ. ὁ ἐσκαμμένος ἐντὸς τοῦ ἐδάφους: Δίων Κ 56, 11 οἰκῆματα κατῶρυχα 2) ὁ ζῶν ἐντὸς τοῦ ἐδάφους, ὑπαχθόνιος: Φίλ. Μιχ. Βελον. 82, 9 3) ἐπὶ ἀστέρων, ὁ ὑπὸ τὸν ὄριζοντα: Ἀρατ. 510 4) Ἐπίρρ. πιθ. τρωγλοδύτης, ὡς ἐπαυμίον, παραστωδίκλι.

κατωσάγων [τὸ] δημ. ἡ κάτω σιαγών, τὸ ὅστωιν τῆς κάτω σιαγόνος.

κατωσέντονο [τὸ] δημ. τὸ κάτω σεντόνι τοῦ κρεβατιοῦ, τὸ σεντόνι τοῦ στρώματος, ἀντίθ. ἀπανασέντονο.

κατώστομος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθύων ἀκανθοπερυγίων τῆς οἰκογ. τῶν κυπρινιδίων.

κατώτατος-η-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὑπερβητικὸν ἐκ τοῦ ἐπίρρ. κάτω, ὁ χαμηλότερος, ὁ κείμενος ὄλας ὑποκάτω: Ξεν. ΚΠ 6, 1, 52 τὸ **κατώτατον** οἰκῆμα, -οι κατώτατοι λίθοι τῶν θεμελιῶν, -κατωτάτη βαθμὶς τῆς κλίμακος 2) νεώτ. μτφ. ἐπὶ ποσοῦ, ἔσχατος, τελευταῖος: **κατωτάτη** τιμῆ, -κατώτατον ὄριον πληρωμῆς || ὄμ. νεώτ. ἐπὶ ποιοῦ, τάξεως, ἀξίας, ὁ ἔσχατος, ταπεινότερος, εὐτελέστατος: **ἐλαῖον** κατωτάτης ποιότητος, φρ. **ἀνθρώπος τῆς κατωτάτης ὑποστάθμης** 3) τὸ οὐδ. κτ. πληθ. ὡς ἐπίρρ.: Ἡρ. 7, 23 οἱ μὲν **κατώτατα** ἰστέωτες ὠρυσοῦν.

κατωτάτω ἐπίρρ. κ. νεώτ. ὑπερβ. τοῦ κάτω βλλ. ἡ κατώτατον μέρος: Ἡρ. 2, 125 τελευταῖα δὲ αὐτῆς τὰ ἐπίγεια καὶ τὰ κατωτάτω ἐξεποίησαν.

κατωτριικός-ῆ-άν ἐπὶ φαρμάκων, ὁ καθαρτικός: Ἰππ. Ἐπίδ. 5, 20, Γαλ. 10, 527 2) ὁ κρισημοποιούμενος ὡς ἐνεῖσι: Ἀρχιγ. π. Ἀέτ. 9, 42.

κατώτερος-α-ον κ. νεώτ. κ. δημ. συγκρ. ἐκ τοῦ ἐπίρρ. κάτω ὁ κείμενος χαμηλότερα ἀπὸ ἄλλου πινῆ ἢ διωσδῆποτε χαμηλά, ὁ χαμηλότερος: Ἰππ. Ἀγμ. 31, ΚΑ Ἐφ. 4, 9 καὶ κατέβη πρῶτον εἰς τὰ κατώτερα μέρη, -αὶ κατώτεροι βαθμίδες τῆς κλίμακος, -ἡ κατώτερα τάξις - τὸ κατώτερον ὄριον || εἶδ. νοτιώτερον: Βέττ. Βόλ. 34, 21 || νεώτ. ναυτ. **κατώτερα ἰστία** ὅσα ἀναπετάννυται ἀμέσως ἀνωθεν τοῦ καταστρώματος, τὰ χαμηλά πινῆ 2) ἐπὶ χρόνου, ὑστερότερος: Καλλ. Δήμ. 130 3) νεώτ. ἐπὶ ποσοῦ, ὀλιγώτερος: **κατώτερος** μισθός || ὄμ. νεώτ. ἐπὶ ποιότητος, τάξεως, ἀξίας, εὐτελέστερος: **ὑφασμα** κατωτέρας ποιότητος || ὄμ. νεώτ. μτφ. ὑποδεέστερος, ταπεινότερος: **κατώτεροι** ὑπάλληλοι (ὑποδεέστεροι κατὰ βαθμὸν τοῦ τμητάρχου), -**κατώτεροι** ἀξιωματικοὶ [οἱ ἀπὸ ἀνυπολογιστοῦ μέχρι καὶ λοχαγοῦ], -**κατώτερα** ἐκπαίδευσις [ἡ διὰ τοῦ δημοτικοῦ σχολείου παρεχόμενη] 4) νεώτ. **κατώτερος** ἀνθρώπος ὁ οὐδὲν εὐγενές κίνητρον ἔχων, χυδαῖος τῆς ψυχῆν.

κατώτερη ἐπίρρ. κ. μσν. κ. νεώτ. συγκρ. τοῦ κάτω βλλ., εἰς κατώτερον μέρος, χαμηλότερα, παρσκάτω: Ἀριστοφ. Βάτρ. 70, Ἀλεξ. 173, 2 || κ. μτ. γενικ. χαμηλότερα ἐν σχέσει πρὸς ἄλλο μέρος: Ἡρ. 8, 132 **κατώτερη** Διῆλου.

κατώτερηθεν (κάτω) ἐπίρρ. ἐκ κατωτέρου μέρους, ἐκ μεγαλύτερου βάθους: Θεόφρ. Φ Αἰτ. 3, 20, 8.

κατωτίδες (αι) [οὗς] Ἡσ. πτυχῆ καλύπτουσαι τὰ ὦτα (ἀμφ. 1).

ΚΑΤΩΤΙΚΟΣ-ή-όν μιν. ἐπὶ τόπου, ὁ κάτω, ὁ χαμηλὰ κείμενος, ὁ νοτιότερος : Εὐστ. π.Δουκαγγ. κατωτικά Ἑλλάδα ὁ κοινὸς λόγος φησὶ, ὡς κάτω κειμένων τῶν ἐκεῖ πρὸς τὰ καθ' ἡμᾶς

2) ὁ δλος ὑποδεής : Τζέτζ. ἐν Ἄν.Κρ.3,308 Κριτίας ὁ Χίος ἐν τῷ κατωτικῷ δοῦλω (διορθ. κατωτικῷ). **ΚΑΤΩΤΙΟΝ** Ἰδοὶ πόπ. ναυαγισσαστικὴ λέμβος : κατώτιον κατὰ γευστρίδα.

ΚΑΤΩΦΑΓΑΣ-ου ἡ -α [ὸ] κ. κατ.-ὁ τρώγων με τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, κῆρυκοσανεῖς τὸ ἔδαφος, ἀδηφάγος, ὄνομ. πτηνοῦ : Ἀριστοτ. Ὀρν.288 οὐτοσὶ κατωφαγᾶς : || κ. γεν. Ἑρωδιαν.284 κατωφαγᾶς ὁ ἀδηφάγος : || εἰδ. ἐπὶ ἀνθρ. μ. ἐν τῷ τ. καταφαγᾶς : Αἰσχ.ἀπ.428.

ΚΑΤΩΦΕΛΗΣ-ου-ές ἰδφελος | ὁ λίαν χρήσιμος, ἐπωφελής : Θεόδωρ.ΦΑἰτ.4,1,14.

ΚΑΤΩΦΕΡΕΙΑ (ἡ) σχόλ. κ. νεώτ., δημ. κατηφορία τὸ γνώρισμα τοῦ κατωφεροῦς, κατωφερῆς, ἐπικλινῆς θέσεως : ἡ κατωφερῆς τῆς ὁδοῦ. 2) μτφ. κλισία, διάθεσις, ροπή πρὸς τι, προδιάθεσις : Σχόλ. Ἰλ.Ω.30 (γρ.ἀμφ.).

ΚΑΤΩΦΕΡΗΣ-ου-ές κ. νεώτ. ὁ κάτω φερόμενος, κεκλιμένος, κατηφορικός : Ξεν.Κυν.5,30 κεφαλή κατωφερῆς, Καλλ.Θων.Βλ.106 κατωφερῆς μέρος, -κατωφερῆς ὁδός : || ἐπὶ θέσεως, ἡ ἐπικλινῆς : Σωρ.2,60 κατωφερῆς θέσις. 2) κρημνώδης : Πολύβ.3,54,5 κατωφερῆς κατάβασις. 3) ὁ με τάσιν πρὸς τὰ κάτω, βαρῦς : Στωϊκ.ἀπ.2,175 στοιχεῖα κατωφερῆ. 4) μτφ. ὁ ἔχων ροπὴν πρὸς τὰς ἡδονάς, ὁ ἀκρατής, ἁ. καταφερῆς : Ἀπολλ.π. Ἀθῆν.281F τινὸς οὗτος ἀκρατεῖς καὶ κατωφερῆς οὗτος καλοῖσι.

ΚΑΤΩΦΕΡΩΣ μτγν., σχόλ. κ. νεώτ. με κλίσιν πρὸς τὰ κάτω, κατηφορικά : Βέττ.Βόλ.153.4

ΚΑΤΩΦΛΙΟ(ν) ἰδοὶ μιν. κ. -φλιν, νεώτ. κ.δ.πν., π.Ἐρωτοκρ. κατωφιλιο δοκὸς ξυλινῆ ἢ λιθίνῃ συνδέουσα τὰς πλευράς θύρας ἢ παραθύρου εἰς τὸ κάτω μέρος αὐτῶν, ἡ οὐδός, τὸ κατωκάσι· ὄντιθ. ἀνώγει : Πρόδρ.1,63 τοῦ λουτροῦ τὸ κατωφλιν, Ἐρωτόκρ.3,393 καὶ ἠγγίξε τὸ κατωφιλιο στὸ τέλοσ τοῦ δωματίου, Παπασδ.Χρ.Μηλ.172 ἐξηπλώθη πρηνῆς, παρὰ τὸ κατωφλιν τῆς θύρας, Ξενόπλ. Ζακ.Μοντ.21 ἔχει πατήσει τὸ κατωφλι του, -σοῦ ἀπαγορεύω νὰ περάσῃς τὸ κατωφλι τοῦ σπιτιοῦ σου. 2) νεώτ. μτφ. ἐν ἀνοφ. πρὸς τὸ γῆρας, τὸ χρονιὸν σημεῖον ἀφ' οἴτου ἀρχεται τοῦτο : πρὸ πολλοῦ διέβη τὸ κατωφλιν τοῦ γῆρατος. 3) νεώτ. φυχολ. κατωφλιν τῆς συνειδήσεως τὸ φανταστικὸν ὄριον, ὑπὸ τὸ ὁποῖον αἱ παραστάσεις ἢ οἱ ἐρεθισμοὶ δὲν γίνονται συνειδητοί.

ΚΑΤΩΦΟΡΟΣ-ον μτγν. ὁ πρὸς τὰ κάτω φερόμενος, ρέπων : Φιλόπ. Ὑπόμν.Μετ.30,19.

ΚΑΤΩΦΟΡΟΥΜΑΙ-έομαι μιν. φέρομαι πρὸς τὰ κάτω : Εὐστ.624,42 ὁ ἐκεῖθεν πλέων καὶ μὴ εἰς πλεόν γινόμενος τοῦ κατωφορεῖσθαι ἀναβαίνει καὶ κατὰγεται |.

ΚΑΤΩΦΡΟΝΗΣ [ὸ] π. Ἦσο. ἡ λαβὴ τοῦ τρυπάνου.

ΚΑΤΩΧΕΩΣΙ Ἦσο. «πηδᾶ, ἐπικαθῆται» πρβλ. κατοχεύω.

ΚΑΤΩΧΡΙΘ-άω (ἄχωρθ, ἄχωρός | μτγν. γίνομαι ἄχωρτάτος : Ψλοικ.Φιλθ.18 ὄπως κάγω κατωχρίσας καὶ ἄλωσ ἄλλοιωθῶ.

ΚΑΤΩΧΡΟΣ-ον νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ προσ., ὁ ἐντελὸς ἄχωρς, πελιδνός : κάτωχρος ἐξ ὄρηθς, Θεοτ.Κ. Κατάδ.116 ἦτανε κάτωχρος καὶ ἔτρεπε.

ΚΑΤΩΧΡῆ-άω μτγν., μτχ. ἄορ. κατωχρήσασσα, κατωχρίω βλ.λ. : Μακεδ.ἐν ΑΠ 10,71.

ΚΑΤΩΦ [ὸ] νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων πενταμερῶν τῆς οἰκοῦ τῶν σφιλιδῶν.

ΚΑΥΑΓΜΑ-τος (τὸ) ἴητοι κατάΓαμμαί τέμαχος, τεμάχος, τμήμα, κορμᾶτι : Ἀλκ.ἀπ.153 τετραδαρῆων πλεόρων καυάγματα.

ΚΑΥΑΖΟΝΤΑ Ἦσο. «ἀποσκαζόντα» **ΚΑΥΑΖΕΟΣ**-α-ον Ἦσο. «καυαλέον ἢ καυολές» ὑπο Αἰολέων τὸ αἶθος, ἡ κατακεκαυμένον, καπυρόν, ξηρόν, θερμόν.

ΚΑΥΑΛΗΣ-ου-ές Ἦσο. καυαλέος βλ.λ. **ΚΑΥΑΛΕΣ** Ἦσο. «μωρολόγος».

ΚΑΥΑΞ-ακος[ὸ] ἰων. -πξ-πκος ὁ κῆξ, ὁ λάρος. **ΚΑΥΑΞΑΙΣ** τοῦ κατάνυμι βλ.λ.

ΚΑΥΑΡΟΝ Ἦσο. «κακόν, καπυρόν».

ΚΑΥΑΡΔΑΚΙ(τὸ) δημ., ὄγρ. καβαδακί μικρὰ φιλονικία, ἔρις, μικρὸς καυγάς.

ΚΑΥΑΔΙΖΩ δημ., ὄγρ. καβαδιζώ εἰμαι φίληρις, ἀγαπῶ τοὺς καυγάδες : || ἐρίζω, φιλονικῶ, διαπληκτίζομαι, κάρνω καυγάδες.

ΚΑΥΑΔΙΣΜΑ [τὸ] δημ. κ. καυάδισμα ἡ πράξις τοῦ καυαδίζω, διαπληκτισμός, φιλονικία.

ΚΑΥΑΓΕΙ(ὸ) ἰουρκ. περσ. | δημ., ὄγρ. καβγάς ἔρις, φιλονικία, διαπληκτισμός, συμπλοκή, τασκωμός : Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.259,17 κὶ διπου καβγάς καὶ πόλεμος, Ψυχάγρ.Ταξ.105 τέριοι καβγάδες ἔχουν κἀτι συνίπειες δυσάρεστες, Καβάφ. ἐν πόλει τῆς Ὀσροήνης | ἀπ' τῆς ταβέρας τὸν καυὰ μὰς φέραν πληγωμένο, φρ. κρεμάει τὸ ζουνάρι του γιὰ καυὰ | ἐπιζητεῖ ἀφορμὰς διαπληκτισμοῦ |.

παροιμ. ὁ καυγάς γιὰ τὸ πάληωμα (ἐπὶ συγκεκαλυμμένων ἰδιοτελῶν βλέψεων), δ. διστ. ἀγῶ τῆς λέω φῆσ' ἀγῶ κὶ αὐτὴ μοῦ στήναι τὸν καυὰ.

ΚΑΥΑΓΕΤΗΣ [ὸ] δημ., θηλ. καυαγετοῦ, κ. καβγατεῖς ὁ ἀρσεοκίμωνος, ὁ ἐπιρρητής εἰς τοὺς καυγάδες, φίληρις, παραξίας : ἀπὸ μικρὰς ἦταν καυαγετής.

ΚΑΥΑΓΕΤΙΣΤΙΚΑ ἐπίρρ. δημ. κ. καβγατεῖςτικα κατὰ τρόπον φιληριν, προκλητικόν.

ΚΑΥΑΓΕΤΙΣΤΙΚΟΣ-η-ο δημ. κ. καβγατεῖςτικός ὁ σχετικὸς με τὸν καυὰ, φίληρις, προκλητικός.

ΚΑΥΘΜΟΣ [ὸ] τὸ καύσιμον, καύμα, νόσος δένδρων προξενουμένη ὑπὸ ψυχροῦ ἀνέμου : Θεόδωρ. Φ14,14,11. 2) πόπ. τὰ πρὸς καῦσιν ξύλα.

ΚΑΥΚΑΛΑ [ἡ] δημ. καυκαλία βλ.λ.

ΚΑΥΚΑΛΗΘΡΑ [ἡ] δημ. ἁ. καυκαλίδα βλ.λ.

ΚΑΥΚΑΛΙΑ [ἡ] δημ. τὸ ἦμισυ φώμιον, καρδελίου, εἰς δύο ἐσχισμένον καὶ ἐξηραμμένον εἶς φουρνον.

ΚΑΥΚΑΛΙΟΣ δημ. φράγῶ τὸν ὄριον : || κ. ἀμτβ. ἐπὶ ὄριου : καυκαλίαιες πολὺ τὸ φώμι.

ΚΑΥΚΑΛΙΑΣΜΑ [τὸ] δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καυκαλιᾶω, τὸ φουξίσιον ἄρτου.

ΚΑΥΚΑΛΙΑΣ [ὸ] ἄρχ. λεξ. εἶδος πτηνοῦ Ἦσο.

ΚΑΥΚΑΛΙΑΣ [ἡ] δημ. κ. καυκαλήθρα ὄνομασία φυτῶν ἀνηκόντων εἰς τὰ γένη καυκαλῖς, σκάνδιξ, τορδύλιον.

ΚΑΥΚΑΛΙΟΝ [τὸ] ἀγγεῖον ὑάλινον, τὸ βουκαλίον, ἁ. βουκάλιον : Ἀλέξ. Ἀφρ.Πρ.1,94 καυκαλία [κῶδ.].

ΚΑΥΚΑΛΙΣ-ιδος [ἡ] κ. νεώτ. εἶδος ἀγρίου λαχάνου ὁμοῖου τῷ ἀγρίῳ σελίνῳ, ἡ καυκαλήθρα : Θεόδωρ.Φ17,7,1, Νικ.Θηρ.843. 2) νεώτ. βροτα.

γένος φυτῶν τῆς οἰκοῦ τῶν σκιαδιοφόρων.

ΚΑΥΚΑΛΟ (τὸ) δημ. τὸ κρῆνον καὶ ἰδίως τὰν ζῳών : Ξενόπλ.Ζακ.Μοντ.62 τὸ ἐρχεται ἔτσι νὰ τῆς δώσῃ μία μετὰ τακοῦνι στὸ σκάκιλο. 2) τὸ ὄστρακον τῆς χελώνης καὶ τὸ κελύφος τῶν ὄστρακοδέρμων, καυκί, καβοδίκι.

ΚΑΥΚΑΡΟΥΔΑ [ἡ] δημ. ὄνομασία τοῦ φυτοῦ κυνάρα.

ΚΑΥΚΗ [ἡ] γλωσσ. κ. δημ. κ. καῦκα εἶδος πλατυστόμου ποτηρίου, καυκίον βλ.λ. 2) δημ. κ. κῶκκα τὸ κρῆνον ἢ κεφαλὴ : παροιμ. ἀλιά πού τὸ χεῖ ἢ καῦκα του (ἢ κούτρα του) νὰ κατεβάξῃ φείρες.

ΚΑΥΚΗΣΑΡΗΣ-α-ικο μιν. κ. δημ. κ. καυκησάρης ὄγρ. τοῦ καυκησάρηος, καυκηματίας, μεγάλαυχος, παινεσάρης, ἀλαζῶν : Ἐρωτόκρ.2,263.

ΚΑΥΚΗΣΙΑ [ἡ] μιν. κ. δημ. δ. προφ. τοῦ καυησιό, καυῆσις, μεγαλαυχία : Ἐρωτόκρ.2,890

καυκιά [ή] δημ. σκευός, δοχείον ξύλινον, ἐνίοτε λίθινον, πλατύστομον, ἀδόθη, χρησιμεῖον πρὸς τριβὴν ἢ πολτοποιῆσιν διὰ δαιδύκος διαφόρων παρρασκευασμάτων μαγειρικῆς, οἶον τριμμάτων ἀμυγδαλῶν, καρῶν, κανέλλας κτ., ἴδιως δὲ πρὸς τὴν διὰ πολτοποιήσεως σκοροδόλην ἀναμίξεως ἐλάτου καὶ τῆ προσθήκῃ ἄρτου ἢ γεωμύλων κατασκευῆν τοῦ ἐδέεσματος σκοροδόλην, σκοροδαλιά.

καυκιάλης Ἦσ. «βοτάνη τις, ὁμοίᾳ κορίφῃ ἰκῶδ. κωρίφῃ καὶ ὄρνις.

καυκίδας [αἰ] ἡ γν. ἀντὶ βαυκίδες βλ.λ. (ἐσφ.γρ.). **καυκιάμαι** δημ. κ. καυκιοῦμαι ὁ. προφ. τοῦ καυκίμαι, καυκῶμαι, μεγαλαυχῶ, παινεύομαι.

καυκί(ον) [τό] ἡ γν., μsn., νεώτ. κ. δημ. δοχεῖον πλατύστομον, ἴδ. ξύλινον ἢ πῆλινον ἢ κρουστάλλινον, ἀγῆματος περίπου ἡμισφαιρικοῦ, βάσιν ἔχον συσχεομένην τῷ κοίλῳ, ἥτοι ἀνευ λαμποῦ, χρησιμεῖον πρὸς πόσιν, ἴδ. στυόν. Σουῖδ. «παρ' ἡμῖν καυκίον, κούλιξ δὲ παρὰ σοφοῖς»: ΑΠ 9,749 εἰς ἔρωτα ἐν καυκίῳ γεγλυμμένον, Σχόλ. Νικ. Ἐθρ. 527 καρδόνη, ἦγον κοίλῳ ἀγγεῖλῃ ἡ καυκίῳ, Πάπ. καυκίον ἀργύρεον, Ἰουστίν. Νεαρ. 115,21. || γεν. κύπελλον, ποτήρι: Πρόδρ. 2,129 καυκίον κρασίον οὐ δίδουν μου, Κορ. Ατ. 246 τὰ καύκαλα τῶν φουεουθέντων ἐχθρῶν ἐμεταχειρίζοντο οἱ Σκύθαι ὡς καυκία ἰσοτήρησι πίνοντες ἐξ αὐτῶν. 2) ξύλινον ἢ λίθινον μαγειρικόν σκευός, ἄ. καυκία βλ.λ. 3) βαθὺ πινάκιον πρὸς ἐναπόθεσιν φαγητῶν ξύλινον ἢ πῆλινον, γασθῶθα, ακουτέλλα, πιπέλλα: παροιμ. τὸ καυκί μὲν τῆν ἀράδα στὸ τραπεζὶ τρίγυριζεῖ εἰς ὁμοδικὴν συσχεοσίαν δὲν χροῦσαι προμηθείαις, Βάρον. Απολ. Σακρ. 4 μέσα 3 ἔνα πῆλινον καυκί! 4) μsn. ὁ διακος ὄν προέτεινον εἰς τοὺς πέριξ θεατὰς πρὸς συλλογὴν χρημάτων ἢ λεγόμενοι κωμοδρόμοι, ἀνάλογοι πρὸς τοὺς νῦν ὑπαθίριους ἐξ αὐτοαχεδίου κωμωδιοποιήτας. 5) τὸ γεγυμνωμένον σαρκῶν κρῆνιον, καύκαλο, καύκα, ἴδιως τὸ κοίλον τοῦ ἀνεστραμμένου κρῆνίου: μέσ' στὸ κιθούρι βρέθηκαν λίγα παρακαυμένα κόκκαλα καὶ δύο καυκία. 6) κτ. πληθ. οἱ διακοὶ τοῦ ζυγοῦ, τῆς ζυγαρίας: καθάρισε τὰ καυκία τῆς ὑπαλάντης.

καυκίτα [ή] δημ. ὑποκορ. τοῦ καύκα βλ.λ. 1).

καυκον [τό] ἡ γν. ἢ καυκαλῖς: ΨΔιοσκ. 2,139.

καυκοσιανάκιον [τό] ἡ γν. βαθὺ πινάκιον: ΚΠορφ. Ἐκθ. 464 πρβλ. καυκίον.

καυκος [ό] ἢ γλῶσσ. εἶδος ποτηρίου, καυκίον.

καυκος α [ό] ἢ 12) δημ. κ. καυχός ὁ ἐραστής. ἀγαπητικός, ἐνίοτε δὲ κοῖ ὁ μοιχός: παροιμ. ποῦ θαρρετῆ στὸν καυχό τῆς χωρὶς ἀντρ' ἀπομένει.

καυκοῦμαι μsn. κ. δημ. καυκῶμαι, ἄ. καυκιοῦμαι: Ἐρωτ. κρ. 4,603 στὰ πλαυθῆντου καυκάται.

καύλα [ή] δημ. ἢ στυσίς: 2) ἴδ. κτ. πληθ. ὁ πρὸς συνουσίαν ὄργανος.

καύλαθος [ό] νεώτ. βοταν. γένος σταυρανοῦν φυτῶν.

καυλεῖον [τό] ἡ γν. κ. καυλίον βλ.λ.: Νίκ. Ἐθρ. 75, αὐτ. 535, αὐτ. 882, Χοιροβ. ἐν Ἀν. Κρ. 2,227, 11 καυλεῖα προπερισπωμένως ὡπερ φυλλετα.

καυλέρη [ή] νεώτ. βοταν. γένος καυλερποειδῶν ὀσπλῶν.

καυλερπώδη (τὰ) νεώτ. βοταν. κ. καυλερποειδῆ οἰκονόμ. ἀλγῶν ἐκ τῶν σφινγακιδῶν.

καυληθῶν [καυλός] ἐπίρρ. ἡ γν. κ. μsn. κατὰ τὴν τὴν τοῦ καυλοῦ, δίκην καυλοῦ, ὅπως ὁ καυλός: Ὀπν. Κυν. 2,511 ἀγνυνται καυληθῶν [οἱ ὀδόντες], Ἀσκληπ. Μεταφ. 214,8 καυληθῶν τέμνευ ἰκατ' ἐθεῖαν. 2) π. χειρουργοῖς, εἶδος κατάγματος ὀστέου: Σωρ. Κατ. 10, Παύλ. Αἰγ. 6,89.

καυλί(ον) [τό] δημ. ὑποκορ. τοῦ καυλός βλ.λ., ἢ βάλανος τοῦ πέους.

καυλίας [ό] ὁ ἐκ τοῦ καυλοῦ τῶν φυτῶν παραγόμενος, ἐξαγόμενος: Θεόδωρ. Φι 6,3,2 ὀδόν . . ἔχει, τὸν μὲν ἀπὸ τοῦ καυλοῦ τῶν δὲ ἀπὸ τῆς ῥίζης, διὸ καλοῦσι τὸν μὲν καυλίαν τὸν δὲ ῥίζαν.

καυλιζῶ [καυλός] κ. δημ. ἐμβάλλω τὸν καυλὸν εἰς τὴν κοιλότητα τῆς αἰχμῆς, τοποθετῶ τὸ ὄξυ ἄκρον τοῦ δόρατος ἐντὸς τῆς κοιλότητος τῆς κόγχης, ἐν παθ.: Ἀριστ. ἀν. 404 λόγγα δ' ἔκαυλιζοντο. 2) δημ. συνουσιάζομαι, ὀχεύω.

καυλικός -ῆ- ὄν ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν καυλόν: Θεόδωρ. Φι 7,9,1 τὰ δὲ καυλικὴ τιμὴ προσφύσει.

καυλίνης [ό] ἡ γν. εἶδος κωδίου βλ.λ., ὁ χλωρὸς κωδῖος: Δίφιλ. Σ π. Ἀθην. 8,355C οἱ δὲ χλωροί, καλοῦνται δὲ καυλίνας, ἔφηροι εἰσι καὶ ἄλιπτες.

καυλίνοσ -ῆ- ὄν ἡ γν. ὁ ἐκ καυλοῦ ἢ ῥάβδου κοτεσκευασμένος: Λοκκ. Ἄλ. Ἰστ. 1,6 ἔχρωντο, δόρασι . . καυλίνοσ τοῖς ἀπὸ τῶν ἀπορράδων.

καυλίον [τό] κ. καυλεῖον κ. μsn., δημ. καυλί ὑποκορ. τοῦ καυλός βλ.λ.: Νίκ. Ἀλεξ. 46 καυλία ἰκῶδ. καυλεῖα, Διοσκ. 2,183, Γεωπ. 2,6,32. 2) δημ. καυλί βλ.λ. 3) εἶδος θαλασσοῦ κρούου: Ἀριστ. Ζι 591b, 12 νέμονται . . καὶ τὸ καυλίμενον καυλίον. 4) Ἦσ. μέρος τοῦ κίονος.

καυλίσκος [ό] ἡ γν. κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ καυλός βλ.λ.: Διοσκ. 4,114. 2) ὁ βραχέος τῆς λυχνίας: Ἰώσ. Π 7,5,5 μέσος ἦν κίων ἐκ τῆς βάσεως πεππῶς, λεπτοῖ δ' ἀπ' αὐτοῦ μεμικντο καυλίσκοι. 3) σωλήν, καθέτηρ: Διόδ. Σ 32,11.

καυλοσιδῆς -οῦς- ἔς ἡ γν. ὁ ἐν εἰδει καυλοῦ: Διοσκ. 3,141.

καυλοκινάρα [ή] μsn. ὁ καυλός, τὸ στέλεχος τῆς κινάρας: Γεωπ. 20,31.

καυλοκλυστήρ -ῆρος [ό] ἡ γν. εἶδος τῆ χειρουργικοῦ ἐργαλείου: «Ἐρμῆς» Ἰπριεοδ. 138,282.

καυλοκόπια [ή] πάπ. ἀποκοπὴ καυλοῦ, στελέχους (πθ.).

καυλοκόπος [ό] μsn. εἶδος σκώληκος κατατρώγοντος τοὺς καυλοὺς τῶν λαχάνων: Εὐχολόγ. π. Δουκαγγ. καυλοκόπος, ὁ ἀνερχόμενος ἐπὶ τῶν φύλλων τῶν λαχάνων.

καυλοκόπη -ἔω [καυλός-κόπη] μsn. καυλοτομῶ, ἀποκόπη τὸν καυλὸν τοῦ πέους: Βλαστάρ. π. Σίνδενβρ. εἰς Terent. Βπα. 5,4,35 κτηνοδάται-καυλοκοπεῖσθωσαν.

καυλομαχώ-ῶ [καυλί-μάχομαι] δημ. ὀργῶ πρὸς συνουσίαν, καυλῶν: παροιμ. ἄλλοι φυχομαχοῦν κὶ ἄλλοι καυλομαχοῦν ἰεπὶ τῆς ἀντιθέσεως τῆς φυχικῆς ἴδιως καταστάσεως εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

καυλομήκτες [οἱ] [μήκητες] ἡ γν. μήκητες ἔχοντες καυλόν, πλαστὸν κωμικὸν ὄνομα ἔθνος: Λοκκ. Ἄλ. Ἰστ. 1,16 Καυλομήκτες, ὅτι ἄσπιλι μὲν μυκητῆνας ἔχωντο, δόρασι δὲ καυλίνοσ.

καυλοπῶλης [ό] [καυλός-πῶλῃ] ὁ πῶλῶν βλαστοῦς, λάχανα, ὁ λαχονοπῶλης: Κριτί. ἀν. 70D, Πολυδ. 7,197.

καυλορράπα [ή] δημ. τὸ φυτὸν κράμβη ἢ λαχανόψης, γογγυλοκόρη.

καυλός [ό] [καυ-λός, ἐκ τοῦ κατ-λό-ς] κ. νεώτ. τὸ ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἐδάφους μέρος τοῦ φυτοῦ, ἐφ' οὗ γίνεται ἡ διακλάδωσις, στέλεχος, κηρούς, βλαστάς, κοτσάνη: Θεόδωρ. Φι 1,1,9 «ἔστι δὲ ῥίζα μὲν δι' οὗ ἡ τροφὴ ἐπάγεται, καυλός δὲ εἰς ὃ φέρεται: καυλὸν δὲ λέγω τὸ ὑπὲρ γῆς πεφυκὸς ὡφ' ἐν τοῦτο γὰρ κονεότατον ὁμοίως ἐπιτεῖοσ κοῖ χρονίος: δ' ἐπὶ τῶν ἐνδρόνων καλεῖται στέλεχος»: Ἰπν. Διστ. 37 ἢ σίλωνος ἢ ὀπὸς ἡ καυλός, Ἐπίχ. 158, Ἐρμῆπ. 63,4 ἐκ μὲν Κυρήνης καυλόν, Ἀριστ. Π. Ἰπν. 824 τοὺς καυλοὺς τῶν εὐθύνων ἐκαυλίνας καταβροχθίζει [σχοδλ. ἀπὸ τῶν τὰ λάχανα ἀποκλωντῶν τῆ μεταφορᾷ ἐχρήσατο], αὐτ. 894, Ἀντιφάν. 217,13 καυλός Λίβυς, Πάπ. κρῆμης

καυλός, Διοσκ.2,120, Ἀρχιγ.π.Γαλ.13,331 || νεώτ. -βοταν. ὁ πρωταρχικός τρυφερός βλαστὰς παντός φυτοῦ, ἄ. καυλικός || νεώτ. βοταν. τὸ ἀνθοφόρον στέλεχος τῶν ποωδῶν φυτῶν || νεώτ. βοταν. ὁ τρυφερός βλαστὰς τῶν ποωδῶν ἰδ. φυτῶν 2) π. Ὀμ. μ. ἐν ἴλ. τὸ ξυλὸν τοῦ δόρατος καὶ ἰδ. τὸ θνω ἀπωξυμένον ἄκρον αὐτοῦ, τὸ εἰσεργόμενον εἰς τὸν οὐλὸν τῆς λόγχης: ἴλ.Ν162 πρὶν ἐν καυλῷ ἐάγη δοχλὸν δόρου, αὐτ.608 κατεκλάσθη δ' ἐνὶ καυλῷ ἔγχρος εἴσται, ἐτὸ ἄκρον ξύλον, ὃ ἐνέεται τῇ ἀλμῇ ἢ τῷ σιδήρῳ τῆς ἐπιδορατίδος 3) || ἡ κώπη τοῦ ξίφους, τὸ μεταλλινὸν μέρος τῆς λαθῆς τοῦ ξίφους, ὅπερ ἐκαλύπτετο ὑπὸ δύο τεμαχίων ξύλου: ἴλ.Π338 ἀμφὶ δὲ καυλὸν φάσαντων ἐρραίσθη [εἴσται. ἐτὸ κατὰ τὴν λαθὴν τοῦ ξίφους ἐπίμηκες, καὶ στενωπὸν] 3) ἐπὶ διαφ. σωληνοειδῶν μερῶν ἐν τῷ σώματι τῶν ζῶων: Πλάτ.Φαίδρ.251B ὁ τοῦ πτεροῦ καυλὸς [τὸ στέλεχος τοῦ πτεροῦ], Ἀριστ.Ζ1 504a,31 τὰ δὲ πτερά καὶ καυλὸν ἅπαντα [ἔχουσιν] || ὁ τράχηλος τῆς οὐροδόχου κύστεως: αὐτ.497a,20 ἡ κύστις ὡροδὸχος ἐπιρρεῖ: ἴππ.Ἐντ.Παθ.14,διόδ.Σ32,II ἐξ οὐπερ ἐξέπεσαν ἀνδρῶς αἰδοῖα, διδύμοι, καὶ καυλὸς ἄτρητος, Ροφφ.Ὀνομ.101,Γαλ.Χρ.Μορ.1,4,12* πρβλ. Ἀριστ.Ζ1 510a,26 εἰς τὸν καυλὸν τὸν ἐν τῷ αἰδοίῳ λευκὴ ἐστὶν ἡ ὑρότης 3) ὁ τράχηλος τῆς μήτρας: αὐτ.510b,II ἡ δ' ἀρχὴ μία καὶ τὸ στόμα ἐν, οἶον καυλὸς σαρκώδης σφῶδρα καὶ χανδρῶδης 4) || ἡ φεθλὴ τῶν ἀκρίδων: αὐτ. 555b,21 τίκτουσι δὲ εἰς τὴν γῆν καταπίεζασι τὸν πρὸς τῇ κέρκῃ καυλόν 6) ὁ ἀλιευτικὸς κάλαμος, τὸ καλαμίδι: Ὀππ.Ἀλ.3,148 φαλκεύσανθ' ἀλίγες καυλὸν ἐπ' ἀγκίστρῳ δολιχῶτερον [σχόλ. κμακρὸν σίδηρον, περιόδολον μολιβδου] 7) λάχανόν τι ἐκ τοῦ εἶδους τῆς κρῶμης, ἀνοκράμβη, κουνουπίδι: Ἀναξάνδρ.41,58,Εὐβουλ.7,3, Ἄλεξ.127,5, 8) εἶδ. ἀρχιτεκτ. ὁ κορμὸς τοῦ κίονος, ἦτοι ὁ δόλος κίων πλὴν τοῦ κιονοκράνου || τὸ ὄρθον στέλεχος τῶν μεγάλων λυχνούχων ἦτοι λυχνοστατῶν, στήριζόμενον ἐπὶ βάσεως καὶ φέρον ἐπ' αὐτὸ δίσκον, ἐφ' οὗ ἐτίθετο ἡ λυχνία.

καυλοστρόφος [ἰ] νεώτ. γένος ἐντόμων κολοεπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν κουρκοιλιονιδῶν.

καυλατομῶ-έω [τέμνω] μsn. ἀποτέμνω, κόπτω τὸν καυλόν βλ.41, καυλοκοπῶ: Μιαλά.1 436,II τοῦς ἐν παιδερσασίαις εὐρισκομένους καυλοτομείσθαι, Γλυκ.270A.

καυλοφορῶ-έω μγν. φέρω καυλόν: Γαλ.6,657.

καυλόφυλλον [ἰ] νεώτ. γένος θαμνωδῶν φυτῶν τοῦ ἄθροισματος τῶν βερβεριδωδῶν.

καυλόχορτο [ἰ] δημ. τὸ φυτὸν ἐλελίσφακος ὁ πρασινοπλός.

καυλώδης-ους-ες μγν. ὁ ἐν εἰδῇ καυλοῦ: Θεόδωρ.ΦΑit.3,6,9.

καύλωμα [ἰ] δημ. ἡ κατάστασις τοῦ πρὸς αὐνοῦσιαν ὀργάνου, στυσις, ἄ. καύλη.

καυλώων δημ. ἔχω στυσις, ὄργω ποδὸς συνουσιαν.

καυλωτός-ή-όν [καυλό] ὁ ἔχων καυλόν, ἀτέλεχος: Εὐδημ.π.Ἀθῆν.9,371A σπαστὸν καυλωτὸν λευκὸν πάνδημον [εἶδος λαχάνων].

καύμα-ατος [ἰ] [καί] κ. μsn. κ. νεώτ., δημ. κάμα ἢ ἐκ τῆς μεγάλης θερμότητος τοῦ ἡλίου ὑπερβολικῇ ζέσται, ὡς δυσάρεστος εἰς τὸς ἀνθρώπους καὶ ἂν βλαβερὰ εἰς τὴν οργανικὴν ἐν γένεϊ φύσιν, καίτοις αθερμότης, καύσων, ζέσται, κόφα: ἴλ.Ε 865 σπῆ δ' ἐκ νεφέων ἐρεβεννὴ φαίνε-

ται ἄρη κάματος ἔξ, ἀνέμοιο δυσάεος ὀρνυμένοιο, Ἡσιόδ.Ἐργ.415 ἦρος δὴ λήγει μένος ὄξεος ἡελίοιο καύματος Ἰδαλίμου, Ἄλκ.39(43) ἄ δ' ὦρα χαλέπα, πάντα δὲ δίφαισ' ὑπὸ κάματος, Σοφ.Ἀντ.417 ἐξ τ' ἐν αἰθρῇ μέσῳ κατέστη λαμπρὸς ἡλίου κύκλος καὶ καμῷ ἔθαλλε, Πλάτ.Φαίδρ.242A πρὶν ἂν τὸ καύμα παρέλθῃ [ἡ ζέσται τῆς ἡμέρας], Ἀριστ.Μετ.342b,10 ἂν ἡ κάμα, ΚΔ Ἀπ.7,16 οὐ μὴ πέση ἐπ' αὐτοῦς ὁ ἡλιος οὐδὲ πᾶν κάμα, Μηναι.11,4 Σενε. Λαβὼν τὰ σῦκα ἐν τῷ καύματι, καταλαβὼν δένδρον, ἐκάθισεν ὑπὸ τὴν σκιάν αὐτοῦ ἀναπαυθῆναι ὀλίγον, Γρην.Σχ.Τερρ.Μελτέμ.2 στὸ κάμα τὸ μεσημεριῖνὸ ἀχνίζουσι τὰ χαλίκια συνήθ. κτ. πληθ. τὸ θέρος ἐν ἀντίθ. πρὸς τὸν χειμῶνα: Ἡρ.13,104 ὅκως [ἂν] καυμάτων τῶν θερμωτάτων ἐόντων, Σοφ.ΟΚ350 πολλοῖσι δ' ὄμβρος ἡλίου τὸ καύμασιν, Ξεν.Κυν.5,9,Πλάτ.Πολιτ.279D τὰ δὲ πρὸς χειμῶνας καὶ καύματα ἀλεξήτρητα, Ἰσοκρ.11,12 τόπους... ὑπὸ καυμάτων διαφθειρομένους, Φιλῶδ.Εὐσ.87 καύματα καὶ χειμῶνες, Πλούτ.Ἀλέξ.66 νόσοι χαλεπαὶ καὶ θίγεται νοσηρὰ καὶ κάματα ἐξῆρα καὶ πλειστοῦς ὁ λιμὸς διέεθαιρεν, - κυνικὰ καύματα (τὰ τοῦ μῆδος Ἰουλίου, ὅποτε ὁ ἡλιος εὐρίσκειται εἰς τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Κυνός] 2) δμ. κτ. πληθ. ἐπὶ σφοδρῷ φύχου ὡς προκαλοῦντος παρόμοιον ἀσθημῶν: Λουκ.Λεξψ.2 ἐν κρείε σφοδρῶ γίνεται τὰ καύματα, Ἀθῆν.3,98B ἐν ᾧ τοῦ χειμῶνος ἐστὶ τὸ ἀκμαϊότατον... πρὸς τὴν τῶν φίλων, οὐκ εἶδες με, ἐρη, πολλῶν ἡμερῶν διὰ τὰ καύματα 3) ἱατρ. ἡ θερμότης, ἡ ζέσται τοῦ πυρετοῦ: Θουκ.2,49 διαφείροντο ὁ πλειστοὶ ἀναταῖοι... ὑπὸ τοῦ ἐντός καύματος, Πλάτ.Τίμ.70D ἴνα τὸ πνεῦμα καὶ τὸ πόμα δεχομένη, φύχουσα, ἀναπνοὴν καὶ βραστῶν ἔν τῷ καύματι παρεχοί, Πλούτ.Ἡθ.557C τοῖς σφόδρα περιπτουσι, ἐάν τε ἐν ἱματίον, ἐάν τε πολλὰ περιβεβλημένοι τυγχάνωσι, ταυτὰ κάμα καὶ παραπλήσιον || κ. ἐπὶ καυστικοῦ πυρετοῦ: ἴππ.Ἀρχ.Ἱητρ.19,αὐτ.Ἀφορ.7,13 || μτρ. ἐπὶ τοῦ σφοδρῷ ἔρωτος: ΑΠ (5,87 καύματος ἀρσανικοῦ 4) ὅποι ἀξ ἡνοῖε τὸ καυτήριον, ἐγκαύματα: ἴππ.Ἀρθ.11,Ἀριστ.Πρ.863a,31 5) νεώτ. γεν. ἐγκαύμα, κάψιμο, καψιματιά 6) Ἐπιγρ. ὁ δι' ἐγκαύσεως σηματοδοσὸς τῶν ζῶων 7) τ' ἀποκαύματα, ἡ ἀσθόλη τῶν θυσιαῶν, ἀποκαΐδια: Πλάτ.Κριτ.1,120B ἐπὶ τὰ τῶν ὀρκωμοσιῶν καύματα χαμαὶ καθίζοντες 8) πάπ. τὰ πρὸς καύσιν ξύλα, καυσόξυλα.

καυματώδης-ά-άν μγν. ὁ καυματώδης, ὁ λιανθερμὸς, ὁ πολὺ ζεστός: Στράβ.16,4,1 δυσάερος ὄσκα καὶ ὀμιχλώδης καὶ ἐπομβρὸς ἄμα καὶ καυματρά.

καυματίας [ἰ] ἀρα. ἐπιθ. ὁ καίαν, πολυτός, ὁ καυστικός, ἐπὶ τοῦ ἡλίου: Θεόδωρ.Σημ.11,26.

καυματιζέω [καύμα] μγν., μέλλ. καυματίσσω, κοτακαίω, καταξερναίω διὰ τοῦ καύματος: ΚΔ Ἀπ.16,8 ἐδόθη αὐτῷ καυματίσαι ἐν πυρὶ τοὺς ἀνθρώπους κ. παθ.: αὐτ.Ματθ.13,6 ἡλίου δὲ ἀνατείλαντος ἔκαυματίσθη, καὶ διὰ τὸ μὴ ἔχειν ῥίζαν ἐξηράνθη, αὐτ.Μάρκ.4,6 2) τὸ παθ. ὑπερφῶ ἐκ τοῦ κάματος τοῦ ἡλίου ἢ τοῦ πυρετοῦ: Πλούτ.Ἡθ.100B καυματιζόμενοι καὶ πυρῆτοντες, αὐτ.691F, Ἀρρ.Ἐπικ.1,6,26, Σωφ.1,108, Μάρκ.Αὐρ.7,64 μέμνησο, ὅτι πολλὰ, πῶν τὰ αὐτὰ ὄντα, λαυθᾶναι δυσάρεστα ὄσιον τὸ νυστάζειν, καὶ τὸ καυματιζέσθαι.

καυματοθύμια-δομα [ἰ] καύμα μsn. ὑπερθερμώονοι: Εὐμᾶθ.18 ἀνδρὶ διφάντι καὶ καυματομέφω.

καυματώδης-ους-ες [καύμα] ὁ καίω, καυστικός, ὁ καυματήριος: ἴππ.Ἐπιδ.1,4 θέρος οὐ λίην καυματώδες ἐγένετο, Ἀριστ.Μετ.364b,23 νότος

καυματώδης, Διδό.Σ.19,18 ούσης τῆς ὁδοῦ καυματώδους, Πολυδ.5.110 καυματώδες χρωῖον, Λόγγ.1,30 καυματώδης ὄρα· 2) πυρετώδης: Ἰνν.Προρρ.1,67 καυματώδεια ῥίγεια' κ. μφ.: Ἀχιλλ.Τάτ.2,37 καυματώδης ἥδονα.

καυμός (ὁ) ἔσφ.φ. τοῦ καυμῶς βλ.λ.

καυμῶς (ὁ) μτγν. ὁ πυρετός: Κολλ.Αἰτ.3,1,19.

καυνάκης (ὁ) χυθρῶν ἐπαναφόρον, χλοῖνη: Ἀριστοφ.Σφ.1137 ἰσχόλ. «βαρβαρικὸν φόρημα», Μέν.972 καυνάκης πορφύρου.

καυνάκιον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ καυνάκης βλ.λ.

καυνακοπλόκος (ὁ) πῶπ. ὁ πλέκων καυνάκος βλ.λ.: Πάν. κεφαλαιωτῆς τῶν καυνακοπλόκων.

καυνακοποιός (ὁ) (καυνάκη-ποιῶ) πῶπ. ὁ κατασκευάζων καυνάκος βλ.λ., καυνακοπλόκος.

καυναίξω λέξ. κ. καυνίξω Σουῖδ. «διακαυνίξω, κληρούμαι».

καυνίας (ὁ) ὄνομα ἀνέμου πνεύματος ἐκ Κούου τῆς Καρίας πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς Ρόδου: Ἀριστοφ. Ἀν.973α,4.

καυνίος α-ον ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πόλιν τῆς Καρίας Κανόν, ἢ ὁ ἐκ Κανόν: Ἡρ.1,172 ὁ δὲ Καυνίος αὐτόθρονος δοκεῖν ἄμοι εἶσι' κ. παροιμ.: Ἀριστοφ.Ρητ.1,402β,3 Καυνίος ἔρωσ ἰεῖσι ἀβήμιτον, αἰμομιτικῶν ἔρωτος, Παράρτ. παροιμ. 3,6 ἡ Καυνία βούς ἰεῖσι μοταιοπονίας, διότι ἡ βούς αὕτη ἀνέτρεφε τὸν καδίσκον μετὰ τὸ ἀμύλημα).

καυνός (ὁ) κ. καυνός ὁ κλήρος Σουῖδ. «διακαυνίσσασθαι, κληρώσασθαι» καυνός γὰρ ὁ κληρός: Κρατιν.194, Ἀριστοφ.ἀπ.660.

καυρός α-ον κ. καυρός κικός: Σοφ.ἀπ.1059.

καυσαέριον (τὸ) νεώτ. τὰ ἀέρια προϊόντα τῆς καύσεως καυσίμων ὕλων.

καυσαλία (ἡ) νεώτ. εἶδος νευραλγίας λίαν ἐντόνου, ὑπὸ σφοδρῶν ἀληθδῶνων χαρακτηριζομένης, ἐντοπιζομένης ἰδίως κατὰ τὴν τοῦ νεύρου ἀπόληξιν ὡς ἐπαδύνου καύσεως ἢ νύξεως.

καυσαλις-ιδος (ἡ) κ. καύσαλις ἡ ἐξ ἐγκαύματος φλέγματος; κεφαλιδα' Ἡσ.· 2) ὁ πυρετός: αὐτ.

καυσαλώνης (ὁ) ἰδῶν μων. ὁ καίων τὰ ἄλωνα: Νικ.Χων.269δ μάλιστα δὲ τὰς ἄλωνας ἐλμαίνετο, ὁθεν καὶ καυσαλώνης ἐπεκέκλητο.

καυσιός-εως μτγν. ἡ καύσις: Θεόδωρ. Ὀσμ.22 (ἀμφ. ἀντὶ καύσις).

καυσία (ἡ) εἶδος ἐλαφροῦ λευκοῦ εὐρύν γύρον ἐχόντος πῆλου ἐν χρ. παρὰ Μακεδόσι πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ τῶν καυστικῶν ἀκτίων τοῦ ἡλίου' Λεξ.Ρητ.269,19 «εἶδος πῆλου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς (ὡς καὶ πάροιθι σκεπνοῦσα τὸ ἀπὸ καύσεως καὶ ὡς εἰς περιεφρασίαν αὐτελεοῦσα τι»· Εὐστ.1398 «καυσία πῆλος πλατύς, ὃν οἱ Μακεδονικοὶ βασιλεῖς ἐφόρουσαν λευκὸν αὐτῷ διάδημα περιελούντες»: Ἐπιπ.51, Νεάρχ.28, Μέν.331, Πολυδ.4,4,5 ὡς τις ἐπερίθηκε τὴν καυσίαν καὶ χλαμύδα τοῦ Δωριμάχου, Ἀντίπ.Θεσα.ΑΠ.6,335 καυσίη, ἢ τὸ πάροιθε Μακεδόσιν εὐκολον ὄπλον, Πλούτ. Ἀντ.54 κρηπίσι καὶ χλαμύδι καὶ καυσία διαθηπνοφῶρ κεκοσμημένον, αὐτ.Εὐμ.8, Ἀρρ. Ἀν.7,22, 2 πνεύματος μεγάλου ἐμπεσόντος αὐτῷ εἰς τὴν καυσίαν καὶ τὸ διάδημα αὐτῷ συνεχόμενον, Ἀθῆν.12,537Ε, Ἡρωδιαν.Ἰστ.4,8,2 καυσίαν τε ἐπὶ τὴν κεφαλὴν φέρων.

καύσιμα (τὰ) νεώτ. γενικὴ ὄνομασία οὐσιῶν αἰτινῶς καίμενων ἀποδίδουσαν θερμότητα χρησιμοποιουμένην ἐν ταῖς βιομηχανικαῖς, οἰκτικαῖς ἢ ἄλλαις χρήσεσι, ὡς ἔξωλο, ἄνθρακες, πετρελαῖον κττ.

καυσίμαντσία (ἡ) νεώτ. ἐσφ. ἔμπυρομαντσία.

καύσιμον (τὸ) νεώτ., δημ. κάψιμο ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καίω, καύσις, ἔγκαυμα.

καύσιμος ὄν (καίω) κ. νεώτ. ὄν δύναται τις νὰ καύσῃ ἢ ὁ κατάλληλος πρὸς καύσιν, ὁ ἐπιτή-

δειος πρὸς παραγωγὴν θερμότητος διὰ καύσεως: Ξεν. Ἀν.6,3,19 ἔκαστον πάντα ὅσα καύσιμα ἐώρων, Πλάτ.Νόμ.849δ ὄλων καύσιμον, Ἄλεξ.307 καύσιμα ἔξωλο, Θεόδωρ.Φ1,4,3,2 τούτοις καύσιμοις χρωῖνται, Στράβ.16,4,19 ἀντὶ φρυγάνων καὶ τῆς καυσίμου ὅλης χρῆσθαι, Πάν. ἔξωλον καύσιμον, Πάν. ἀχύρου καύσιμου σάκκος α' ἢ τὸ οὐδ. κτ. πληθ. καύσιμα ὡς οὐσ. βλ.λ.

καυσιμότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ καίεσθαι, τὸ νὰ εἶναι τι καύσιμον.

καύσις-εως (ἡ) ἰκαίω | κ. μων. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ καίειν ἢ τὸ πάθος τοῦ καίεσθαι, ἢ διὰ τοῦ πυρὸς φθορά, καύσιμον: Ἡρ.2,40 ἡ δὲ δὴ ἐξαιρέσει τῶν ἱρῶν καὶ ἡ καύσις ἄλλη, ΠΔ Ἐξ.39(17),37 λύχνους τῆς καύσεως καὶ τὸ ἔλαιον, ΚΔ Ἐβρ.6,8 ἡς τὸ τέλος εἰς καύσιν, Διοσκ.5,138 καύσιν δ' ἔχουσι τὴν αὐτὴν ἄλκυωνιν· 2) νεώτ. εἰδ. φσι. ταχεῖα ἐνίσσει σώματος τιος μετ' ὄξυγόνου συνουθευομένη ὑπὸ ἐκλύσεως θερμότητος ἢ καὶ φωτός· 3) πῶπ. τὸ ἀνάπτει, τὸ καίειν, τὸ ἄναμα: τιμὴ ἀχύρου καύσεως βαλανείου, ὄμ. τιμὴ ἄλατος καύσεως λύχνων· 4) εἰδ. ἱατρ. τὸ καυτηριάζειν, τὸ κάψιμον πάσχοντος μέρους τοῦ σώματος: Ἰνν.Μοχλ.3, Πλάτ.Πολ.406δ καύσει ἡ τομῇ χρῆσάμενος ἀππλάχθαι' κ. κτ. πληθ.: Ἰνν. Ἀρθρ.11, Πλάτ.Πολ.426B οὕτε φάρμακα οὐτε καύσεις οὐτε τομαί, αὐτ.Τιμ.65B, Ἰσοκρ.8,40 τὰς μὲν καύσεις καὶ τὰς τομάς τῶν ἱατρῶν ὑπομένειν, Πλούτ. Ἡθ.126E οὐδέποτε μνησθήμεθα λιτῆς διαίτης καὶ σάφρονος ἄνευ καύσεων καὶ καταπλάσμάτων· 5) κτ. πληθ. μεγάλη, φλογερὰ ἡλικία θερμότης: Πλάτ.Θεαιτ.156B φύξειτε τε καὶ καύσεις καὶ ἡδῶναι γε δὴ καὶ λῦσαι' μων. κ. κτ. ἐν.: Ἀραβ.Μυθ.Χαλ.1,31 εὐρύσκομενος εἰς ἕνα τόπον ἔρημον καὶ ἀνυδρῶν, ἐβιάσθη ἀπὸ τῶν καυσίν τοῦ ἡλίου, αὐτὸ τὴν δῖφον· 6) ἡ τῆξις: Στράβ.14,6,5 δενδροτομοῦντων πρὸς τὴν καυσίν τοῦ χάλκου.

καυσιμένης Ἡσ. «ἐνυδρός».

καυσιμός (ὁ) γλῶσσ. πιθ. τὸ καυτηρίον ἰέρμην. γλωσσ. casmos).

καυσόξυλον (τὸ) νεώτ., δημ. καφόξυλο τὸ ὡς καύσιμον ὅλην χρησιμοποιούμενον ξύλον.

καυσοποιός-όν (ὁ) πῶπ. ὁ παράγων καυσίν, θερμότητι, γλωσσ. ἐπὶ τοῦ αἰθῶν βλ.λ.: Εὐστ. Διον.Περ.591.

καύσος (ὁ) (καίω | κ. νεώτ. ἰσχυρά, φλογερὰ ἡλικία θερμότης, καύσος, καύσιμα: Πρόκλ.Τετράβ.41,81· 2) χολώδης διαλείπων πυρετός, ἐνδημικός ἐν ταῖς χώραις τῆς Ἀνατολῆς: Ἰνν. Ἀρχ. Ἰητρ.17, αὐτ. Ἀφορ.3,21 ὀκόσοισιν ἐν ἐν ταῖσι καύσοισι τῶν ἰσχυρῶν, παρακοπὴ λυεῖ, Ἀριστοφ. Πρ.861β,34, αὐτ.Μεταφ.981α,12 πυρέσσοισι καίω, Διοσκ.1,43 καύσος στομαχίου (καίω·

ἢ γεν. ἡ ἐκ τοῦ πυρετοῦ θερμότης, ὁ πυρετός: Νικ.Θηρ.338 ἀμφοῖ δὲ καύσος γαίλη ὑπ' ἀζαλέης αὐαίνεται ἀδροχα δῖφης· 3) κτ. πληθ. χώραι γονιμοποιηθεῖσαι διὰ τῆς καύσεως ἠθμων: Ἀθῆν. Ἰατρ.π. Ὀρειβ.1,2,4· 4) κτ. Ἡσ. ἠφαιστειώδης χώρα, κεκαμμένον ἔδαφος γῆς.

καύστηρ (ἡ) (καίω) θηλ. τοῦ καυτήρ βλ.λ., ἡ φλογερῶς καίουσα, καυστική, θερμὴ, μφ.ὄξεια, σφοδρῶ. μ. κτ. γενικ.: Ἰλ.Δ 342 μάχης καυστηρῆς ἀντιβολήσας, αὐτ.Μ 316, Νικ.Θηρ.924 καυστηρῆς . . . καμίνου ἢ κῶδ. καυστηρῆς |.

καυστήρ-ητος (ὁ) κ. μων. κ. καυτήρ βλ.λ., ἐργαλεῖον ἐν χρ. πρὸς καυτηρίαση: Ἰνν.Αἰμ.6' 2) μων. ὡς θηλ. ἀντὶ τοῦ καύστηρα βλ.λ.: Νικ.Χων. ἐν Σάθ.1,74 λέγω δὴ τῆς καυστήρος μάχης καὶ τοῦ ποταμίου ῥέματος βρασανθῆνες οἱ βάρβαροι.

καυστηριάζω (καυτηρίον) ὀ.γρ. ἀντὶ καυτηριάζω βλ.λ.: Στράβ.5,1,9.

καυστήριον (τὸ) μγν. τ. τοῦ καυτήριον βλ.λ.4), ἡ κεραμευτικὴ κλίμακός: Πάπ. **καυστήριον** ἐσωθεν τῆς οἰκίας.

καυστήριος-ά-όν μγν. κ. μσν. καυστικός: Νικ.Θηρ.924 **καυστήριος** καμίνου | Δ.γρ. οὐντὶ καυστήριος, Ὀπλ.Ἀλ.2,509 **καυστήριος** φλογός, Εὐστ. Πον.268,67 **καμίντων** καυστήρων, πρβλ.ΕΜ 493,44.

καύστης (ὁ) | κ(αίω) | μγν., διορ. καύστης ὁ καίων: Δωσιόδ.ΑΠ.15,26,11 **καύστης** τίνος, γλωσσ. καύστης νεκρῶν 2) ὁ τήκων, ὁ ἀναλύων: Πρόκλ.Τετράβ.179 **χωνευτάς**, **καύστης**, **χαλκείας**, **μεταλλεύτας** 3) πάπ. θερμαστής, ὁ καμινωκαύστης.

καυστικός-ή-όν | κ(αίω) | κ. μσν. κ. νεώτ., παραβ. **καυστικώτερος**, **καυστικώτατος**, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν ἢ τὴν ιδιότητα τοῦ καίειν, **καυτερός**, ὑπερβολικῆς θερμότητος, ἀντίθ. **κοιστός**: Ἀριστ.Ψυχ. 417α,β τὸ **καυστόν** οὐ καλεῖται. . . ἀνευ τοῦ **καυστικού**, αὐτ.ΖΜ 648β,18 **πικτικώτερον** τοῦ **τηκτιοῦ** καὶ τοῦ **καυστοῦ** **καυστικώτερον**, αὐτ.Οὐρ.307α,1 **καυστικώτατος**, ΠΔ Μακκ.4,10,14 οὐχ οὕτως **καυστικώτερον** ἔχετε κατ' ἐμοῦ τὸ πῦρ ὥστε με δειλανδρῆσαι, Φιλδδ.Μουσ.71Κ τὸ πῦρ φύσει **καυστικός**, Κορνοῦτ.Φύσ.Θε.32 **καυστικώτατος** 2) διαδρωτικός: Διοσκ.2,4 **δύναμι** **καυστικώτερον** || **καυστικά** φάρμακα ὅσα φερόμενα ἐπὶ διαφόρων μερῶν τοῦ σώματος δρῶσι **καυστικῶς** προκαλοῦνται ἀλλοιώσεις τῶν ἰσθῶν: Ζώπυρ. π. Ὀρειβ.14,57,1,Γαλ.11,764 **φάρμακα** **καυστ-** || νεώτ. χημ. ἐπιθετὸν τῶν ὑδροξειδίων τῶν μετάλλων, τῶν ἀλκαλίων καὶ γαλακτικῶν ὡς ἐκ τῆς σφοδρᾶς αὐτῶν διαδρωτικῆς ἐνεργείας ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος: **καυσταὶ** οὐσίαι χημικαὶ οὐσίαι, σίπινες τίθεμαι εἰς ἐπαφὴν πρὸς τὸ μέρος τοῦ σώματος ἀλλοιοῦσι καὶ καταστρέφουσι τὴν ὀργανικὴν ὑφὴν τῶν ἰσθῶν || εἶδ. νεώτ. φυσ. **καυστικὴ** ἐπιφάνεια ἡ ὀπτελουμένη ἐκ τῶν τοιμῶν ἀκτίνων φωτεινῆς δέσμης, ἥτις ἐνεκα προηγουμένη ἀνακλάσεως ἡ διαθλάσεως παρεμορφώθη οὕτως, ὥστε ναὶ μὴ ἔχη πλέον ἐστὶαν || μσν. κ. νεώτ. ὁ δριμύς τῶν γήσεων, ἀφύς: κ. μφ. ἐπὶ προσ., δριμύς, οὕς: Ἰέρακος Χρον. ἐν Σάβ.1,249 **ἐντεῦθεν** δὲ **παλιῦδρομεῖ** πρὸς **Βυζαντιὰ** πόλιν, | ἀστραπηφόρος, **καυστικός**, ἔκδικος ἀμαρτίας: κ. νεώτ. ἐπὶ λόγων, δριμύς, τσοχητέρας: **καυστικὴ** ἐπιρνεῖσα, - **καυστικὸ** λόγος. 3) μγν. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν καῦσιν ἢ ὁ διὰ καύσεως γινόμενος: ΠΔ Μακκ.4,6,27 **βασάνοις** **καυστικαῖς** ἀποθνήσκω διὰ τὸν νόμον 4) ἐπὶ προσ., ὁ πυρέσων, ὁ ἐρεθιστικός, ὁ διεγερτικός: Ἰνπ.Προρρ.1,70 || ὁμ. τὰ **καυστικά** τὰ φλόγωσι προκαλοῦνται ὑγρὰ: αὐτ.Ἐπιδ.4,2.

καυστικότης-ητος νεώτ. ἡ ιδιότης τοῦ καυστικοῦ. **καυστικός** ἐπίρρ., μσν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον καυστικῶν βλ.λ.: Εὐστ.70,36 **καυστικῶς** βλάπτειν 2) νεώτ. μτφ. δριμύς κ. παραβ. ὠτερον-ώτατα: τὸν **πλεγε** **καυστικώτατα**.

καύστης (ὁ) | κ(αίω) | μσν. κ. νεώτ., δημ. ὁ καίων, ὁ κεκαυμένος, ὁ πεπυρακτωμένος: Εὐρ. Φύκλ.633 **καυτὸν** **μοχλὸν** **λαβόντας** ἐκκαίει τὸ **κύκλῳ** **κάλυπος** | διορβ. ἀντὶ καὶ τὸν | - **καυτὸ** σίδερο 3) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐν καταστάσει βρασμοῦ, ὁ ζέων: **καυτὴ** **σοῦπα** - **καυτὸ** **μολύβι** 2) τὸ οὐδ. **καυτὸν** ὄς οὐς, ἡ ὑπὲρ τὸν νεκρῶν θύσια, προσφορά: Φωτ.151,17 « **καυστὸν**, **καρπῶτὸν**, ὃ ἐναγίγεται τοῖς τετελευτηκόσι » 3) ὁμ. τὸ ὀλοκαύτωμα: Ἐπιρρ. **ἀγοντὸ** **τμ** **βοῦν** **καὶ** **τοῦ** **καυτὸν** || κ.ἐπιθ. ὁ ἀρην **καυτός** 4) ὃν δύνανται τικὰν καύσῃ, ὁ δεκτικός καύσεως, καίματος, ἀντίθ. ἀκαυστός: Ἀριστ.Μετ.387α,17, Θεόφρ.Πυρ.72 **ξύλα** **πολύ** **καυστότερα** (ἀντίθ. **καυστικά**).

καύστρα (ἡ) | κ(αίω) | μγν. τόπος ἐνθα ἐκαίντο τὰ πτώματα: Στράβ.5,3,8 **ἐν** **μέσῃ** **δὲ** **τῷ** **πεδίῳ** **ὁ** **τῆς** **καύστρας** **αὐτοῦ** **περίβολος**, Ἐπιρρ.

καύστριος-α-ον κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ποταμὸν Καύστρου ἢ ὁ ἐκ τοῦ Καύστρου: Ἀριστ.Φ. Ἀχ.68 **ἐπυροχόμεθα** **διὰ** **Καυστρίων** **πεδίων**.

καύσυμα (ὁ) | κ(αίω) | μγν. ἀντὶ καύσιμος βλ.λ.: ξύλα καύσυμα.

καῦσω μέλλ. τοῦ καίω βλ.λ.

καυσῶ-δω (καύσος) | μγν. θερμαίνω, ἐρεθίζω: Πτολ.Τετράβ.18 || τὸ παθ. **καίσομαι** μεθ' ὑπερβολικῆς θερμότητος: ΚΔ Πέτρ.2,3,10 **στοιχῆ** **δὲ** **καυσοῦμενα** **λυθῆσονται** || ὁμ. γεν. τὸ παθ. **καίσομαι**: Πάπ. 2) τὸ παθ. ὑποφέρω ἐκ καύσου βλ.λ.2) Διοσκ.2,134 **ὁ** **χυλός** . . **πρὸς** **καυσοῦμενὴν** **ἀπιφάνειαν** **ἐγχιρόμενος**, Ἄντυλλ. π. Ὀρειβ.9,13,1, Γαλ.15,720.

καυσώδης-ους-ες (καύσαν) ὁ ὑποφέρων ἐκ καύματος, **καυστώδης**, **ξηρῶς**: Θεόφρ.Φαῖτ.3,14,3 **καυσώδης** **καὶ** **ξηρὰ** **γῆ**, Πάπ.1β1β1ια) **κεφαλόδροτα** **γεγονέναι** **διὰ** **τὸ** **τοῦς** **τόπους** **καυσώδεις** **εἶναι** 2) ὁ ἐπιφέρων κούσος, θερμότητος: Ἰνπ.Ἀφορ. 4,54 **καυσώδεις** **πυρετοί**, αὐτ.Κωικ.570, αὐτ.Ἄερ.7 **σκληρὰ** **καὶ** **καυσώδεα** (ὑδατα) (θερμαίνοντα), Διφ.Σ π. Ἀθην.3,120ε **τὰ** **ταρίχη** . . **ἐστίν** . . **καυσώδη** **εὐκόλεια** **ἐρεθιστικὰ**, Ἀθην.3,79F **τὰ** **γάρ** **σῦκα** **οὐκ** **ἀστέλις** **διατίθηται** **τὸν** **στόμαχον**, **καυσώδη** **καὶ** **ἀνοῦτερον** **αὐτὸν** **ποιοῦντα** 3) εἶδ. ἀστρολ. ἐπὶ τῶν ζφιδίων, ὁ προκαλὼν πυρετούς: Ἡφαιστ. Ἀστρ.1,1.

καυσώδως ἐπίρρ. μγν. κατὰ τρόπον **κουσῶδη**, **πυρετώδως**: Ἀρχη. π. Γαλ.12,543.

καύσωμα-ατος (τὸ) | κ(αίω) | μγν. τὸ καῦμο, ἡ ἰσχὺρ θερμότης, ἡ πύρσος: Γαλ.19,110.

καύσων-ωνος (ὁ) | κ(αίω) | κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. **κάψ(η)λωνας** ἡ ὑπερβολικὴ θερμότης τῆς ἀτμοσφίρας, ἡ σφοδρὰ θερμότης τοῦ ἡλίου, ἡ μεγάλη ζέση, τὸ καῦμα, ἡ κάψα: Ὀρωφ.ἄν.264, Διφιλ.Σ π. Ἀθην.3,73Α **στέφανοι** **πάνυ** **εὐώδεις** **καὶ** **καύσωνος** **ᾧρα** **φυκτικώτατοι**, ΠΔ Ἰουδ.3,3 ὁ **καύσων** ἤλθεν ἐπὶ τὴν **κεφαλὴν** **αὐτοῦ**, καὶ **ἔπυσεν** **ἐπὶ** **τὴν** **κλίνην**, ΚΔ Ματθ.20,12 **τοῖς** **βαστάσαι** **τὸ** **βάρος** **τῆς** **ἡμέρας** **καὶ** **τὸν** **καύσωνα**, αὐτ.Ἰακ.1,11, Ἀθην.Ἰστρ. π. Ὀρειβ.1,2,13, Πτολ. Τετράβ.85, Λουκ.Φιλοφ.125 ὁ **δὲ** **πυρετός** **ὅσος** **καύσωνος** **σφοδρότερος**, Εὐστ.125,24 **δηλοῦν** **δὲ** **ὅτι** **τοῦ** **τοῦ** **οὔτου** **κυνὸς** **ἐπιτέλλοντος** **πολλοὶ** **γίνονται** **καύσωνες** (ἐπὶ τῶν κινικῶν καυμάτων) || ἐπὶ ἀνεμου θερμῷ, **ξηροῦ** **καὶ** **πνιγῶδους**, ΠΔ Ἰερ.18,17 **ὡς** **ἀνεμον** **καύσωνα** **διασπερῶ** **αὐτοῦς**, Σχόλ. Ἀριστ.Φυσ.973 **μεγάλω** **καύσωνι** 2) συνεκδ. **καύσων** **στομαχῶν** ὀζυρεγμία, ξήνιλα: Διοσκ.1,227 || ὁμ. δίφης **καύσων** ἡ δυσόρεστος ἀσθῆσις διφης: Εὐστ.183,31 **τὸν** **τῆς** **δίφης** **καύσωνα** **σθέντων** **τῆ** **γυναικί** || κ. ἐπὶ τοῦ κόπου: ΚΜανασσ.1β **τὸν** **τοῦ** **κόπου** **καύσωνα** 3) ἱατρ. **καύσων** **πυρετός** **χολώδης** **διαλείπων** **πυρετός**, καύσος: Ἀλέξ. Γραλλ.Πυρ.2 4) διφᾶς βλ.λ.2) : Αἰλ.Ζ1 2,61.

καυτερός-ή-ό δημ. ὁ καίων, **καυστικός**: Θεοτ. ΚΚατάδ.3 ὁ **ἥλιος** **ἐφεγερ** **λαμπρὰς** **καὶ** **καυτερός** **ἀκόμη** **μέσα** **στόν** **καθαρὸ** **γαλάζιον** **οὐρανὸν** || κ. μτφ. **δηκτικός**: τοῦ εἶπε **λόγια** **καυτερόν**.

καυτήρ-ἦρος (ὁ) | κ(αίω) | κ. μσν. κ. νεώτ. κ. **καυστήρ** ὁ καίων: Πινδ.Π1,95 **ταῦρω** **χαλκίῳ** **καυτήρα** . . **Φάλαριν** 2) **καυστήρ** βλ.λ.1) : Γαλ.14,782, Ἰνπιατρ.26 || σίδηρος **πεπυρακτωμένος**, δι' οὗ σὶ ἱατροὶ **καυτηρίαζουσι** τὰ νοσοῦντα μέρη τοῦ σώματος: Γαλ.γλωσσ.498 « **καλαμίσκον** **πινὰ** **τετρημένον** **κατὰ** **τὸν** **πυθμένα**, **δι'** **οὗ** **καίειν** **ἐστὶ** **καυτηρίαζον** **διαφανὲς** **καθίεν** »: Ἰνπ.894.Α **καυτήρ** **χάλακος** || νεώτ. ἱατρ. **μετὰ** **ἄλλων** **ἐργαλείων** **εἰδικῶν** **πρὸς** **κουτηρίασιν**, κ. ἰδ. ἡ ἐκ λευκο-

χρύσου άκίς αυτού ή έρχομένη εις άμεσον έπαφον προς τό καυτηριάζόμενον μέρος του σώματος» 3) τό εκ καυτηριάσεως έγκαυμα, στιγμήματος : Λουκ. Άλ.46 ό δέ τύπος του καυτηρίος έστω άλώπηξ, Ίουλ.Καίτ.309C ώφθησαν ώτειλαι κατά τό νώτον και καυτηρές τινες και ξησματα, Ευστ.Πον.202,22 καυτηρίας ούκ ήπια φάρμακα θέλοντες, αút.276,78.

καυτηριάζω (καυτήρ) μτγν., μσν., νεώτ., κ. δημ., άόρ. έκαυτηρίασα, παθ. άόρ. δημ. καυτηριάσθηκα, δημ. μτγν. παθ. παρακ. καυτηριασμένος, στίζω, στιγμήτιζώ, σημαδεύω ζώντι έντυπών επί του δέρματος αυτού διακριτικά σημεία διά πενυρακτωμένου σιδήρου : Στράβ.5,1,9 καυτηρίασαι τε τάς ίππους λύκον, και κληθήναι λυκοφόρους» κ. παθ. : Ίππιατρ.1' || νεώτ. Ιατρ. καιώ τουδ ιστούδ νοσούντός τινος μέρους του σώματος διά καυτηρίου ή πενυρακτωμένου ειδικού εργαλείου προς θεραπευτικόν σκοπόν, ένεργώ Ιατρικήν καυτηρίασιν || μτφ. έπικρόνω θριμμές, κατακρίνω αφόδρα : έκαυτηρίασε τήν άκολασίαν τής άριστοκρατίας || όμ. τό παθ. μτφ. : ΚΔ Τιμ.1,4,2 κεκαυτηριασμένων τήν ίδίαν συνειδίδωσιν Ι' Ησ. «κεκαυτηριασμένοι: βεβασανισμένοι, μη έχοντες τήν συνειδίδωσιν ύγιή» 2) ρηματ. π. καυτηρίασις, καυτηριασμός.

καυτηρίασις-εως (ή) (καυτηριάζω) νεώτ. κ. καυτηριασμός (ή), δημ.-η ή ένεργεία του καυτηριάζειν βλλ., ή διά καυτηρίου ή πενυρακτωμένου ειδικού εργαλείου έγκαυσις || είδ. Ιατρ. θεραπευτική μέθοδος, καθ' ήν, διά καυσητικών χημικών ουσιών ή διά πενυρακτωμένων ειδικών όργάνων, καιόνται οι Ισσοί μέρους τινός του σώματος προς έπισπαστικόν σκοπόν ή προς καταστροφήν νοσηρών μοριών και ή προς αίμοστασίαν.

καυτηριασμός (ό) (καυτηριάζω) νεώτ. κ. δημ. ή καυτηρίασις βλλ.

καυτηρίδιον (τό) μτγν. ύποκορ. του καυτηρίου βλλ. : Γαλ.19,111.

καυτηρίον(ν) (τό) κ. μσν., νεώτ., δημ. κ-ι σιδηρούν εργαλείον δι' ου πυρομένον τίθεται άνεξάλειπτα διακριτικά σημεία : Εύρ.άπ.815 (πιθ.), ΠΔ Μακκ.4,15,22 τών υιών βασανισομένων τροχοίς τε και καυτηρίοις, Λουκ. Άλ.52 όλίγων μόν τών σπαφάνων, πολλών δέ τών καυτηρίων δεσπομέθα, αút. Απολ.2 τήν σμίλην άμα πρόχειρον έχοντα και τό καυτηρίον διδάσκων, Ίππιατρ.26' || όμ. μτφ. : Διόδ.Σ.20,54 ταίς φυχαίς τών ένδον ώσπερ καυτηρία τίνα προσήγαν' 2) νεώτ. χημικόν μέσον δι' ου ένεργείται Ιατρική καυτηρίασις || είδ. φαρμακ. καυτηρία δραστική χημικα ούσία, αήτινες φερόμεναι επί διαφόρων μερών του σώματος έπενεργούσι αυστηκώς και έπιφέρουσι χημικάς αλλοιώσεις τών Ιστών και άπονέκρωσιν του εις άμεσον έπαφην προς ταύτας έρχομένου μέρους του σώματος || νεώτ. κ. δημ. μτφ. : οι λόγοι του είναι καυτηρία' 3) τό έγκαυθέν σημείον, τό στίγμα : Στράβ.5,1,9 τό τε καυτηρίον φυλάξει και τοδνομα τό γένει τών Ίππων, Πάπ. κάμηλος έν τώ στήθει καυτηρίον' 4) ειδικόν εργαλείον έν χρ. έν τή έγκαυστική : Ίουατιν.Πανδ.33,7,17' 5) πάπ. κεραμειτική κάμινος : καυτηρίον έσωθεν τής οικίας.

καυτήρις (ή) (καίω) δ.γρ. αντί καύστις βλλ. : Δωσιάδ.ΑΠ.15,26,11 (σχόλ. «ένταφιαστίς»).

καυτητικός-ή-όν (καίω, καυόσι) ό καυστικός βλλ. || : Θεόφρ.Φ.Αη.6,1,3.

καυτός-ή-όν κ. νεώτ. κ. δημ. κ. καυστός βλλ. **καυτός** κτ. κρώσιν αντί του και αύτός βλλ. : Εύρ.ΙΑ.1349 εις θάρυδον έγωγα καυτός ήλυθον, ΑΠ.6,57 Τεύκρος Άραφ καυτών άγρότιν οίγανασν.

καύτρα (ή) δημ., δ.γρ. κάφτρα τό άπνηθρακώμενον άκρον τής θρυαλλίδος» κ. κτ. πληθ. : οι κάφτρες του λυχναριού' 2) τό καιόμενον άκρον του σγαρέτου.

καυχαλις (ή) Ησ. «φλύκταινα», καυσάλις.

καυτήρα (ή) δημ. ή κούτρα βλλ. ||.

καύχη (ή) τό καυχάσθαι, ή καύχησις, τό καύχημα : Πινδ.Ν.9,7 θεσπεσία δ' έπέων καύχαις άσιάδ άρσφορος (ή) τής ήρωικής ποιήσεως.

καύχημα-ατος (τό) (καυχώμαι) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. κ. καύκημα, δ.ωρ. καύχημα τό καυχάσθαι, ή καύχησις ή άλαζονεία, ή μεγαλοαυμία, ή καυχησιολογία : Πινδ.Π.4(5),51 άλλ' όμως καύχημα κατάβρεχε σιγή, Ίωσ.Γενέσ.4,1Β ουδέέν σοι πρός νίκος τό καύχημα, Διγέν. Άκρ.1336 αύτοί μόν έκαυχήσαντο καυχήματα φευδώδη, Βί.Άλεξ.1741 μη παραχθήτε τοίς κενούς καυχήμασι Δσρέου' 2) μτγν., νεώτ. κ. δημ. τό έφ' ώτις καυχάται, τό άντικείμενον τής καυχήσεως, ή δόξα, τό άγλάτισμα, τό σέβνυμα, τό καμάρι : ΚΔ Κορινθ.2,1,14 καύχημα ύμών έσμεν, καθάπερ και ύμετε ήμών, αút.Ρώμ.4,2, Λεσθών.Ρητ.3,4, Μηναι.12,24 'Ορθρ. 'Qδ.3 ήτήρησεν τό καύχημα τής άγγελίας,Καισάρ. Δαν.έν Σάθ.3,82 σύ γάρ ει αύτών δόξα και καύχημα, Κάλβ.'Qδ.4,3 ώ γνήσια τής Έλλάδος | τέκνα . . καύχημα νέον, - τό καύχημα τής φυλής.

καυχηματίας (ή) (καυχώμαι) μτγν. κ. νεώτ. ό έπιρρητής, ό άρεσκόμενος εις τό καυχάσθαι, κομψαστής, άλαζών, καυχησάρης, παινεσιάρης : Πτολ.Τετραδ.159, ΕΜ.121,7, Σχόλ.'Αριστφ.Ειρ.40' όμ. κ. επί λόγου, ό πλήρης κόμπου : Σχόλ.'Ιλ.Ν.373 καυχηματίας λόγος.

καυχηματικός-ή-όν (καύχημα) σχόλ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τό καύχημα βλλ. ||, ό πλήρης κόμπου, καυχήσεως : Σχόλ.'Ιλ.8,535.

καυχήμενος-ονος-ον (καυχάσθαι) μτγν. ό πλήρης καυχήσεως,κόμπου, ό καυχώμενος : Βάθρ.5,10.

καυχησιάρης-άρα-ικο δημ. κ. καυχησάρης οίηματίας, καυχηματίας, μεγάλαυχος.

καυχησιάρικος-η-ο δημ. ό μετά καυχήσεως λεγόμενος : καυχησιάρικα λόγια.

καυχησιολόγημα-ατος (τό) νεώτ. τό μετά καυχήσεως λεγόμενον, κόμπος.

καυχησιολογία (ή) νεώτ. τό καυχησιολογείν, οι κομψαστικοί λόγοι.

καυχησιολόγος (ή) νεώτ. ό συνήθως καυχώμενος, κομπορηθών.

καυχησιολόγ-έω νεώτ. κομπορηθονώ, καυχώμαι, λέω μεγάλα λόγια για τον έαυτό μου.

καύχησης-εως (ή) (καυχώμαι) μτγν. κ. νεώτ., δημ. -η τό καυχάσθαι, ό κομψαστής, ή καυχησιολογία : Έπικ.άπ.93, ΠΔ Παραλ.1,29,13 αινούμεν τό δνομα τής καυχησης σου, Φιλδδ.Κακ.27,3, Φιλ.1,534, ΚΔ Ρώμ.15,17 έχω ούν καύχησον έν Χριστώ Ίησου τά προς τόν Θεόν, αút.Κορινθ.2,7,14.

καυχηστήρις (ή) ΕΜ.121,6 αντί καυχητής βλλ.

καυχητής (ό) (καυχώμαι) σχόλ. κ. καυχηστής, ό καυχώμενος, ό καυχηματίας, ό καυχησιάρης : Σχόλ.'Ιλ.Η.96 έπέπληθηρες καυχηται'.

καυχητιώ-ώ λέξ. κ. σχόλ. έφρε. τό καυχώμαι βλλ., έπιθωμόν τά καυχώμαι : Σχόλ.'Αριστφ.Πλ.572.

καυχίεμαι δημ. τ. του καυχώμαι βλλ.

καύχαις (τό) μσν. κ. δημ. καύχαισι, άλαζονεία : δθ. ή πεισιμαν έμμονή εις τάς ίδίαις άντιλήψεις : Χρον.Μορ.800 άφήκασιν τήν δριδαν τής έκκλησίας τής Ρώμης | και στήκουν ώς σχισματικηί, μόνι τό καύχος έχουν, παροιμ. τό καύχος για την όμορφιά γλήγορα θά περάση.

καυχός (ή) Έπιγρ. Γόρτυνος έ χαλκός τ. νομισματί χρητ[έται] τώ καυχό τώ έθικεν ά πόλις. **καυχώμαι-άσαι** (ή) (καύχαι) Πηροδ. εύχομαι, εύχώ ή κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. κ. καυχίεμαι ή -κιεμαι κ. -κιούμαι,

ή -κόμην δωρ. καυχέομαι, β' εν. πρόσ. καυχάσαι, μέλλ. καυχήσομαι, άόρ. έκαυχήςαμην, αίολ. εύκτ. καυχάσαιτο, μσν. καυχήσθην, νεώτ. έκαυχήθην, δημ. [έ]καυχήθηκα ή [έ]καυκίστηκα, παρακ. κε-καυχήμαι, όμιλw μεγαλοφώνως, δυνατά : Πινδ. Ο 9,38 τo καυχάσθαι παρά καιρwν μανιάσιον ύπο-κρέκει, Εύπ. 134 καυχήσομαι || λέγω μεγόλους λόγους, όμιλw μεθ' ύπερρηφανείας περί έμου-του ή περί τών ίδιων πράξεων, έπαίρομαι επί τoίς ίδιαις πράξει, σεμνύνομαι, μεγαλαυχώ, κομηάζw, παινεύομαι : Κρατιν.95 έπ' αίζητοίσι καυχάσθαι μέγα, Λυκούργ.άπ.78 έφ' oίς καυχξ οί άλλοι αίσ-γύνονται, 'Αριστλ. Πολιτ. 131β,4 διά τo καυχήσα-σθαι εις τήν ηλικίαν αύτου, ΚΔ Ρωμ.5,2 καυώ-μεθα, έπ' έλπιδι τής δόξης του Θεου, αύτ.2,17 έ-παναπαύ τw νόμω, κα καυχξσαι έν Θεώ, αύτ. Κορινθ.2,12 ύπέρ του τοιούτου καυχήσομαι, ούτ. 11,18 έπει πολλοί καυχώνται κατά τήν σάρκα, κάγω καυχήσομαι, Μηναί.3,12 'Ορθρ.' Ωδ.3 ούκ έν σοφία και δύναμι και πλούτw καυώμεθα, 'Ερωτόκρ.4,603 ρέμπεται στ. τίς άφεντιξ, στα πλούτw του καυκάται κ. μτ. αйт. κ. άπαρφ. άορ. ή ένεσται : 'Ηρ.7,39 εύεργεσίη βρασίλει ού καυ-ήσεται ύπερβαλέσθαι, 'Επικρ.ό άμ. κ. μτ. μχ. : Μέν.Μον.616, Διον. Άλ.Ρωμ.8,30' όμ. κ. μτ. αйт. : Φι-λήμ.141,ΚΔ Κορινθ.2,9,2 οίδα γάρ τήν προθυμίαν ύ-μών ήν ύπέρ ύμών καυώμαι Μακεδόσιν, δ.τρογ. τά κάλλη μου καυήσομαι τα, | τις όμορφίης μου πέ τέε, έθν. άσμ. είμαι 'Ελλην, τo καυώμαι' όμ. κ. μτ. συστοίγ. αйт. : Διγεν. Άκρ.1336 αύτοί μέν έ-καυχήσαντο καυήτατα φευδιώδη' όμ. κ. μτ. γεν. : Φιλόδη.Κακ.351 ών 'Ιππίας έκαυχάτο' κ. μτ. άοτ. : Στράτ.ΑΠ 12,234 καυχάσθαι κάλλει' όμ. κ. έπομέ-νη είδ. προτάσεως : Στράδ.13,1,27 καυώμένου δ' ότι.. ταύτην χειρώσασιτο, 'Ερωτόκρ.2,51ουδέ να καυ-ήσθι κιατείς πώσστην' Αθήνα μέσα | τέτοι' άκριβία χρισίματα οί ξένοι τά κερδαίσα, δ.τρογ. μιá λυε-ρή καυκίστηκε πώς Χάρο δά φοβάται, | γιατί' είν' τά σπίτια της φηλά κι' άντρας της παλληκάρη' κ. άπολ. : Πρόδρ.1,319 ως έμαθα τών 'Οππιανόν, τά-χα και έγώ καυήσθην, Νικ.Χων. έν Σάθ.1,105 έάν γάρ θέλω καυήσασθαι ούκ έσομαι άφρων κατά Παύλον φθέγγασθαι τόν πνευματορήτορα, Δίηγ. 'Αχιλλ.195 δέν είν' καλόν να καυήσθω, Ψυχάρ. Ταξ.71 δέν σ' άρρσει να καυκίεσαι, καλέ μου φίλε' 2) ρηματ. π. καύχημα, καυχηματίας, καύχησις, καυχήτης' πιθ. έκ β. ευχ — | πρδλ. όμηρ. ευχομαι = καυχώμαι, αυχ—, αυχέω.

κάφα 'Ησ. « λουτήρ. Λόκωνες ».
καφαζω 'Ησ. «καφάξεν' γελάν», αύτ. «καφαζοι' καγχάζοι, γελώ».

καφών 'Ησ. δωρ. τ. του κηφών βλ.λ.
καφάσι (τό) [άραβ.] δημ. ό κλωβός τών πτηνών ή τών ζώων' 2) λεπτόν ξυλίον δικτυωτόν κιγ-κίδωμα τοποθετούμενον παλαιότερον εις τά πα-ρόθιαρα τών μουσουλμανικών οικιών ή εις τούς γυναικωνίτας τών χριστιανικών ναών πρός προφύ-λαξιν τών γυναικών από τών βλεμμάτων τών άν-δρών : Παλαδ.Χρ.Μηλ.54 άκουσεις άπάνω στο καφάσι ; είναι μιá από τās γυναικας του έφέν-δη, ή Σουλημίνης || δημ. ναυτ. τo δικτυωτόν δι-ού άποφρασσονται οι κοβέκται ή έξ ου άποτελεί-ται τo δάπεδον του θαλάμου τών λέμβων.

καφάσιος κτ. 'Ησ. όνομα τών τίσιος.
καφασωτός-ή-ό δημ. ό έχων καφάσι, ό πε-φοργημένος με καφάσι : καφασωτά παράθυρα' || τo ούδ. καφασωτά ως ούσ. τo δικτυωτόν πα-ραθυρον' 2) ό άμορος πρός καφάσι, ό έν είδει καφασιού, δικτυωτός.

καφέα (ή) νεώτ. μέκ τής άθροισμακ. περιοχής Καφέα ή κοφιφέα τo θαμνοδένδρον τής τρέφεω- τών έρυθροδυναδών, ού καρπός είναι ό καφιφέξ.

καφέ-άμάν (τό) [τουρκ.] δημ. καφωδεϊον, έν ψ άδουσι κατά τήν τύκτα ή γυναικας τουρκικα μέ-λη, άμανεδες.

καφεδεφικόν όξύ (τό) νεώτ. χημ. δεφικόν όξύ περιεχόμενον έν τώ σπέρματι του καφέ και εις τo τέτον τής Παραγουάης, ά. καφεταννικόν.

καφεζυθεσπιατόριον (τό) νεώτ. έστιατόριον, ζυθοπωλείον και καφενείον όμου.

καφεϊκόξ-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή ανα-φερόμενος εις τόν καφέν ή ό προερχόμενος έκ του καφέ : καφεϊκά φάρμακα, - καφεϊκόν όξύ.

καφείνη (ή) νεώτ. χημ. άλκαλοειδές του κα-φέ, του τείου, τής γουαράνας κτ., χρησιμοποιού-μενον, κατά μικράς δόσεις, ως διεγερτικόν του νευρικού συστήματος, ως άντινευραγικόν και ως καρδιοστονωτικόν φάρμακον κτ.

καφεινισμός (τό) νεώτ. ίατρ. κ. καφεισμός το-ξική δηλητηρίασις έξ ύπερμέτρου χρήσεωσ καφέ ή καφείνης.

καφεινόν (τό) νεώτ. καφενείον, καφενές.

καφεϊσμός (τό) νεώτ. ό καφεινισμός βλ.λ.

καφέ-κονσέρ (τό) καφεζυθεσπιατόριον έχον μου-σικήν, όρχήστραν.

καφεκοπέτιον (τό) νεώτ. κ. δημ. κατά-στημα έν ψ φήνεται, άλέθεται και πωλείται άλε-σμένος καφέξ.

καφεκόπητξ (τό) νεώτ. κ. δημ. ό ιδιοκτήτης κα-φεκοπέτιου βλ.λ.

καφεκοούτξ (τ) δημ. τo δοχείον έν ψ φυλάσ-σεται ό καφέξ, συνήθ. διηρημένον εις δύο μέρη, ών τo έτερον πρός φύλαξιν τής σακχάρωσ, ό. καφετιέρα' 2) μφ. χλευσαστικώς, επί γυναικών, ή εις άκρον έξησθενημένη και παραμεμορφω-μένη έκ του γήρατος ή τής άσθενείας.

καφενόδακ (τό) δημ. μικρόν καφενείον.

καφενείο(ν) νεώτ. κ. δημ.νεώτ. κ. καφετον, δημ. κ. καφενές τo κατάστημα έν ψ παρασκευό-ζεται και προσφέρεται κυρίως καφέξ έν κιαθι-σκοις, προσθέτως δέ και άλλα ποτά, γλυκά κτ.

καφενός (τό) [τουρκ.] δημ. κ. καφφενός καφε-νεϊον βλ.λ. : Βλαχογ.Ποληκ.94 στού λιμανιού τήν γνάπια .. λίγες φυγές, στον καφενέ και γύρω.

καφενόβιος (τό) ή, νεώτ. κ. δημ. επί προσ. έπικρι-τικώς, ό διάγνw τo πλείστον τής ημέρας έν τοίς καφενείοις, ό έχων τήν συνήθειαν να συχνάζη τα-κτικώτατα έν τοίς καφενείοις και να διέρχεται έν αύτοίς τo πλείστον του χρόνου του, τακτικός θα-μών τών καφενείων, όθ. κ. άργόαχολος.

καφεόβενδρον (τό) νεώτ. τo φυτόν κοφιφέα.

καφεόλη (ή) νεώτ. χημ. ή κοφεόλη βλ.λ.

καφεόλη (ή) νεώτ. χημ. κ. καφεόλη πτηκινό έ-λαιον καστονόχρον και άρωματικώτατον, προϊόν τής φρούξεωσ του καφέ.

καφεοφυτεία (ή) νεώτ. φυτεία καφεοδένδρων.

καφεσοσία (ή) νεώτ. τo πίνειν καφέν ή ή ύπερ-βολική ποσις καφέ.

καφεσπότης (τό) νεώτ. ό έχων τήν συνήθειαν του πίνειν πολλοούς καφεδες καθ' έκάστην.

καφεπώληξ (τό) νεώτ. ό πωλών καφεδες, ά. καφεκόπητξ' 2) ό παρασκευάζων και πωλών τo άφέψημα του καφέ, ό ιδιοκτήτης καφενείου.

καφέξ (τό) νεώτ. κ. δημ. τo σπέρμα ή ό κύσμος του φυτού κοφφέα βλ.λ. : καφέξ βραζζιλίας' || τo άφέψημα του καφέ : έναν καφέ βραζζ γλυκό,- σύ-ρωπαικόξ καφέξ (τό) έγχυμα του πεφρυγμένου και άλεσμένου καφέ' 2) κτ. επέκτ. τo δέν-δρον τής κοφφέας, 1δ. κτ. πληθ. : καταγίνεται εις τήν καλλιέργειαν τών καφεδών.

καφεσπιατόριον (τό) νεώτ. έστιατόριον όμου κοί καφενείον.

καφεταννικόν όξύ (τό) νεώτ. χημ. τo καφεδεφι-κόν όξύ βλ.λ.

καφετζής (ἰό) δημ., τὸ θηλ. **καφετζού** ὁ καφε-
πώλης βλ.λ.21 || θηλ. κ. ἡ αὐτοῦτος κοφεπώλου.

καφετιάρα (ἠ) δημ. δοχεῖον, ἐν ᾧ φυλάσσεται
ὁ καφές, ἄ. καφεκούτι· 2) σκεῦος, ἐν ᾧ παρα-
σκευάζεται ἡ προσφέρεται ὁ εὐρωπαϊκὸς καφές.
καφετούς-ιά-ύ δημ. κ. **καφεδύς** ὁ ἔχων τὸ
χρῶμα τοῦ πεφρυγμένου καφέ, ὁ καφεύρους :
Ξενοπλ.Ζακ.Μαντ.22 ἡ ἴδια **καφετιά** πόρτα.

καφιζί(ν) (τό) δημ. μέτρον ξηρῶν καρπῶν ἰσο-
δυναμοῦν πρὸς τὰ τρία τέταρτα τοῦ κοίλου, παρὰ
δὲ τοῖς Ράδιοις πρὸς τὰ ὄγδοον τοῦ κοίλου τῆς
Κροσταντινουπόλεως : Κάλανθα Ρόδοιο πάει τὸ
μ(δ)ιν ἑκατόν καὶ τὸ καφιζί(ν) τριάντα | καὶ
τ' ἄποκατασιδία του φτωχοῦς νὰ τὰ δανείσης.
κάφιος (ἰό) νεώτ. ζφολ. γένος καλεοπτέρων στα-
φυλινιδῶν ἐντόμων.

κάφιος (τό) EM 499,38 ἀντί κάπος βλ.λ.

καφουρά (ἠ) (ἀραβ.) μτγν., μσν. κ. νεώτ. τὸ
ἀειθαλές δένδρον καμφορά ἢ φαρμακευτικὴ, ὡς
καὶ ἡ ἐξ αὐτοῦ ἐξαγομηνή ἄχρως, ἡμιδιαφανής
καὶ ἔχουσα ἰδιόζουσα ὀσμὴν ρητινώδους οὐσίας :
Γαλ.14,76 | παρἑμβλητικός, Ἄετ.12,63, αὐτ.16,130.

καφουρόπενδρον (τό) νεώτ. βοταν. τὸ φυ-
τόν καμφορά ἢ φαρμακευτικὴ βλ.λ.

κάφρυκοι Ἦσ. «φρύγιοι. Ρόδιοι» | διόρθ. ἀντί
καφρυκοί |.

κάφσα (ἠ) δημ. κ. **κάψα** τὸ φαρμακευτικὸν φυ-
τόν θαμνοειδές τὸ κνίδιον βλ.λ.

καφτάνι (τό) (τουρκ.) δημ. ποδιήρης πολυτε-
λῆς πανδύς ἔχων μακρὰς χεiriδας, προσαρμο-
ζόμενος διὰ ζώνης περὶ τὴν ὀσφύν, ἐν χρήσει
ἄλλοτε παρὰ Τούρκους καὶ Ρώσους.

καφούβιον (τό) νεώτ. κέντρον διασμετάθεσης,
καφενείον, ἐν ᾧ ᾄδουσι, τὸ πλείστον ἑλαφρὰ
φασάτα, καὶ χορεύουσι γυναικίς πρὸς τέρψιν τῶν
θαμνῶν, καφέ - σαντάν, καφέ - ὄμαν.

καφωρή (ἠ) μτγν. κ. μον. ἡ θήλεια ἀλώπηξ :
Ἄν.π.π.Σουτῖ. πρθλ. σκαφωρή.

καχάζω |χά-χά| κ. **καγχάζω**, μέλλ. **καχαζῶ**, κυρ.
γελῶν ἐμφέρω κατ' ἐναντίωσιν τὸν φθόνον κά,
κά, κά, γελῶ, ἠχηρῶς, θορυβῶδῶς· Ἦσ. «ἀθρό-
ως, ἀπαιδεύτως γελῶ» : Σοφ.Ἰκν.348, Ἄριστοφ.
Ἐκκλ.849 **καχάζων μεθ'** ἑτέρου νεανίου, Λοικ.
Ἐταιρ.Δ.63 οὐκ ἄχρι τοῦ καγχάζειν ῥάδιως κα-
θἄπερ σὺ εἴπωσας, Ἄνακρεόντ.31,29 ἀνὰ δ' ἄλ-
λειται καχάζων, Πάπ. ἐκάχασεν δὲ β' ὄμ. ἐμτροβ.
|ἐπί τι, κατὰ τινος| : Εὐθύλου.8 καχάζειν ἐπί τινι,
Θεόκρ.5,142 κηγῶν γάρ τ' ὡς ἕως ἡμῶν τοῦτο κα-
χαζῶ κατ' τῷ Λάκωνος τῷ ποιμένος, Λοικ. Ἐρωτ.
23 ἐφ' οἷς μοι πολλὰκις καγχάζειν ἐπέρχεται
| γλευδίζω, σκάπτω, ἐμπαίζω, περιγελῶ : Σοφ.
Αἴ.198 ἀπάντων καχαζόντων γλώσσαις βαρυαλ-
γήσων· 2) ρημ.α.π. κοχασμός.

καχαιμία (ἠ) νεώτ. ἱατρ. τὸ νὰ ἔχη τις ἠλλοιω-
μένον αἷμα, ἢ ἀλλοίωσις ἢ δηλητηρίοσις τοῦ
αἵματος.

καχασμός (ἰό) |καχόζω| ὁ θορυβῶδης, ὁ ἠχη-
ρῶς γελῶς, τὸ χοχάνισμα· Σουτῖ. «ἀθρόος καὶ
ἄφθονος γέλως» : Ἄριστοφ.Νεφ.1073 ἀπαστερρεῖ-
σθαι παίδων, γυναικῶν, .. πότων, καχασμῶν
| ἄθρ. ἀντί κηλισμῶν|.

καχαιμονία (ἠ) σχόλ. γλῶσσ. τοῦ δυσχλαι-
νία βλ.λ. : Σχόλ.Εὐρ.Ἐκ.240.

καχαιτής (ἰό) Ἐπιγρ. ἀμφ. σμμ.

καχαιτούμοι πάπ. εἶμαι, εὐρίσκομαι ἐν ἄ-
βηλα καταστάσει· περὶ δὲ ζῴστο μοι γράφεις,
οὐ ἔξω καχαιτεύεται.

καχέκτημα-ατος (τό) μσν. ἡ κακὴ ἐξις, κατά-
στασις, ἢ καχεξία : Νικ.Χων.24D.

καχέκτης (ἰό) |κακός - ἐξις| μτγν. κ. νεώτ. τὸ
θηλ. καχέκτης-ιδος ὁ κακῶς ἔχων τὴν ὑγείην ἢ
τὴν σωματικὴν κατάστασιν, ὁ εἰς κακὴν σωματι-

κὴν κατάστασιν εὐρίσκομενος ὡς πρὸς τὴν ὑγείαν,
ἀσθενικός : Διοσκ.2,2, Γαλ.6,213, αὐτ.12,321· 2) μφ.
ἢ πολιτικὴ σμμ. ὁ κακῶς, δυσμενῶς διοθεθειμέ-
νος, δυσηρεστημένος : Πολύβ.16810 διὰ τὸ πολ-
λοῦς καχεκτίας καὶ στασιῶδες ἐν αὐτοῖς ὑπάρ-
χειν, Κικ. Ἀττ.1,14,6, Νεχέφ. ἐν Κατ. Ἀστρλ.Κ.7,142.

καχεκτικός-ἠ-όν |καχέκτης| μτγν., νεώτ. κ.
δημ. ὁ ἔχων κακῶς τὸ σῶμα, ὁ ἀδυνάτοχος
καὶ ἀσθενικός κράσεως, φιλόσθενος : Γαλ.11,307
διαθέσεις καχεκτικὰ ὀφθαλμῶν, καχεκτικὰ
παιδιά· 2) μφ. νεώτ. ἐπί βλαστήσεως, ἢ πενι-
χρά, ἢ οὐκ εὐθαλής· 3) ὄμ. ἐπί ἐπιχειρήσεων
ἐμπορικῶν, ἐπί βιομηχανιῶν, ὁ μὴ εὐδοκίμων, ὁ
οὐ οἱ πόροι ἢ ἡ παραγωγὴ μόλις ἐπαρκουσι
πρὸς συντήρησιν.

καχεκτικότης-ητος (ἠ) νεώτ. ἡ ἰδιότης ἢ ἡ κα-
τάστασις τοῦ καχεκτικοῦ, ἢ καχεξία.

καχεκτώ-έω μτγν. κ. νεώτ. εἶμαι καχεκτικός,
εὐρίσκομαι εἰς κακὴν σωματικὴν κατάστασιν ὡς
πρὸς τὴν ὑγείαν, εἶμαι ἀσθενικός, φιλόσθενος,
ἀντίθ. εὐεκτώ : Πολύβ.29,6,14 καθἄπερ οἱ καχε-
κτοῦντες τὸν ἀθλητῶν |κτ. Σουτῖ. «κακῶς τὴν
ἐξὶν διατημένοι» |, Ἄλ.ἐξ. Ἄφρ.Σοφ.9,1, Σουτῖ. οἱ
μὲν νοσοῦντες πάντες καχεκτοῦσι, οὐ πάντες
δὲ οἱ καχεκτοῦντες καὶ νοσοῦσιν ἦδη· κ.μ.φ. :
Πολύβ.20,7,4 καχεκτοῦντες ταῖς ψυχαῖς διὰ τὰς
προειρημένως αἰτίας |δυσηρεστημένοι|· || ὄμ. κ.
ἐπὶ τῆς κακῆς καταστάσεως τῆς πολιτείας : αὐτ.
4 |βοιωτοὶ ἐκ .. χρόνων καχεκτοῦντες ἦσαν.

καχεξίς-ους-έω μτγν. ὁ καχεκτικός βλ.λ. : Φι-
λόδ.Ρητ.1,36S (ἀμφ.).

καχεξία (ἠ) |ἐξις| κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἡ
κακὴ κατάστασις τοῦ σώματος ὡς πρὸς τὴν
ὑγείην, ἢ ἔλλειψις ὑγείας, ἀντίθ. εὐεξία : Ἰηπ.
Ἄφρ.3,31 καχεξία, Πλάτ.Γοργ.450Α λόγους ..
τούς περὶ εὐεξίαν τε τῶν σωμάτων καὶ καχε-
ξίαν, Ἄριστοφ.ΗΝικ.1129α,20, Πλουτ.Ἡθ.2Ε παῖ-
δα δὲ σώματος ἰσχύος οὐκ ἐξαμβλοῦται καὶ κα-
φθίνει δι' ἀμέλειαν καὶ τρυφὴν καὶ καχεξίαν,
Γαλ.10,263 |διαστέλλεται ἐκ τῆς κακοχυμίας|.
Παῦλ.Αἰγ.3,47 τὴν ἀρχὴν τῶν ὑδρωπικῶν παθῶν
καχεξία καλεῖται εἰώθαμεν· || νεώτ. κτηνιατρ.
καχεξία οὐδατώδης δ. διαστομίας βλ.λ.· 2) μφ.
ἐπὶ τῆς ψυχῆς, κακὴ διάθεσις, δυσμένεια, δυσσ-
ρεσκεία : Δίφιλ.24 νῦν δὲ καὶ καχεξία τῆς ὑπο-
δεδυκε τοῦς δχλοῦς, αὶ κρίσεις θ' ἡμῶν νο-
σοῦσι, Νικόλ.Κωμ.1,12, Πολύβ.5,87,3 ἑλκόμενος
ὑπὸ τῆς συνήθους ἐν τῷ βίῳ ῥαθυμίας καὶ κα-
χεξίας, Στράβ.14,5,14 τὴν νόσον τῆς πόλεως··
καὶ τὴν καχεξίαν πολλαχόθεν σκοπεῖν ἐξεστὶ,
Ἰεροκλ.Πλ.Χρ.Ἐπ.7,430Μ· 3) εἰδ. φιλολ. κριτ. τὸ
κακὸν ὕψος : Φιλόδ.Ρητ.1,188S καχεξία τῆς ἐρ-
μνεύας, αὐτ.189S.

καχέσπερος-ον |κακός - ἐσπέρα| μσν. ὁ ἔχων
κακὴν, σκοτεινὴν ἐσπέραν· Εἴουδ.306,42 «καχέ-
σπερος· τοῦτο ἐκ τοῦ κακός καὶ τοῦ ἐσπέρα. Ση-
μαίνει δὲ τὴν κακίστην καὶ σκοτεινὴν ὑκτα τῆς
ἄμαρτίας» : Δαμσκ.Ἰ.Επιφ.41.

καχεταιρεία (ἠ) |κακὴ - ἐταιρεία| κ. ποι. κα-
χεταιρείη ἢ κακὴ ἐταιρεία, ἢ σχέσις, ἢ συνα-
ναστροφὴ μὲ κακῶς ἐταίρους, ἢ κακὴ συνανα-
στροφὴ : Θεόγρ.1169 ἐκ καχεταιρείης κακὰ γίνεσθαι.

καχήμερος-ον |κακός - ἡμέρα| μτγν. ὁ ἔχων,
ὁ διερχόμενος κατὰ ἡμέρας, ὁ ἀθλιῶς ζῶν, ὁ
ἀθλιός : Παλλδ.ΑΠ.9,508.

καχίλα κτ. Ἦσ. ἄνηρ παρὰ Κυπρίους.

καχίλα (ἠ) μτγν. τὸ πωδῶδες φαρμακευτικὸν φυ-
τόν βοσφοθολμον βλ.λ. : Διοσκ.3,139.

καχλαζόκωμον πάπ. διόρθ. ἀντί κοχλαζοκώ-
μων, ὁ ἐγγεῖραν τὸν ἀφρόν τῶν κυμάτων.

καχλάζω κ. κοχλάζω ἐν χρ. μ. κτ. ἐνεστ.
κ. παρ.ατ., φοφῶ, παταγῶ, παφλαζῶ, πάντο-

τε ἐπί τοῦ ἤχου, ὄν παράγουσι τὸ ὑγρὸ ἐν κινήσει· κτ. Ἦσ. κυρ. ἐπὶ τοῦ κύματος ὄπερ ἐφερόμενον ἐπὶ τοῦ κάχληκας φοφεῖ καὶ ἄχει· εἶδ. ἐπὶ οἴνου κυνομένου ἐν ποτηρίῳ· Πινδ. Ο 7,2 φιάλον . . ἔνδον ἀμύελου καχλάζουσαν δρόσω, Φιλῶστρ. Ἀπολλ. 3,25 φιάλην ἐν ἡ στάλαγμα ἐκάχλαζον ἀκηροτάτου πάματος· κ. ἐπὶ τῆς θαλάσσης· Αἰσχ. Ἐπ.761 περὶ πρύμναν . . καχλάζει (κύμα), Θεόκρ. 6,12 τὰ δὲ νιν καλὰ κύματα φαίνει ἄσχα καχλάζοντος ἐπ' αἰγιαλοῦ θεόσινα, Ἀπολλ. Ρ 2,570 καχλάζοντος ἀνέπυτος κύματος ἀχνην· κ. μτ. αὐτοῖχ. αἰτ.· Εὐρ. Ἰνν.1211 κύμα . . περιῆ ἄφρον πολὺν καχλάζον ἰάνουδιον ἄφρον· κ. ἐπὶ ποταμοῦ· Ἀρρ. Ἀν.5,20,8 καθ' ὧν φερόμενον βίη τὸ ὕδωρ κυμαίνεσθαι τε καὶ καχλάζειν, Διον. Περ. 838· ὄμ. κ. ἐπ. βροχίης· Λυκόφωρ. 80 Ζηνὸς καχλάζων νασσός· κ. ἐπὶ ζέοντος ὕδατος· Ζώσ. Ἀλχ. 109Β· 2) μτφ. ἐπὶ τοῦ θορυβοῦ τῶν στρατευμάτων· Αἰσχ. Ἐπ.115 κύμα περὶ πτόλιον δοκμολοφᾶν ἀνδρῶν καχλάζει· ὁ μτφ. ἐπὶ τῆς μεγάλης εὐχλωπίας· Διον. Ἀλ. Δημ.28 τὸ Πλατωνικὸν νῆμα πλοῦσιον καὶ τὰς μεγάλας παρασκευὰς καχλάζον· 3) Ἦσ. «καχλάζει» τετράρονται. ἐπαίρεται. φλεγμαίνει, κτ. Σουῖδ. «ταρότταται, φλεγμαίνει, βρόττει» (βράζει)· 4) ρηματ. π. κάχλασμα, καχλασμός.

καχλαίνω κτ. Ἦσ. ἀντὶ καχλάζω, καχλαίνω βλλ.κ. **κάχλασμα**-ατος (τό) [καχλάζω] λεξ. κ. **κόχλασμα** βλλ. κτ. Ἦσ. ὁ φόφος ὄν παράγουσιν οὐ κόχληκας ταρασσόμενοι ὑπὸ τῶν κυμάτων, κτ. Εὐστ. Ἰλ. Ψ καὶ «βράσμα, ζέσις, πύφλασμα».

καχλασμός (ὁ) [καχλάζω] μτν.κ. μον. τὸ κάχλασμα βλλ.· Ζώσ. Ἀλχ.119Β, Κ Μανασσ.229.

καχλοκοσμοῖ (οἱ) νεώτ. γεωλ. εἶδος φραγμῶν σχηματιζομένων πρὸ τῶν ἀκτῶν καὶ παραλλήλων πρὸς αὐτάς.

κάχληξ-ηκος (ὁ) κ. μον. κ. νεώτ. χόλιξ, ἀπεστρωγυλωμένον λιθάριον ἀπαντῶν παρὰ τὴν παραλίαν τῆς θαλάσσης καὶ τὰς ὄχθας τῶν ποταμῶν, κροκάλη, κοχλάδι, χαλίχι, βότσαλο· Σουῖδ. «λίθακες ἐν τοῖς ὕδασι», Θουκ.4,26 διαμύμενοι τὸν κάχληκα οὐ πλεῖστοι ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἐπὶνον οἶον εἰκός ὕδωρ [περιληπτ. ἀντὶ τοὺς κόχληκας], Στράβ. 4,1,7 καθάπερ τοὺς ποταμοὺς κάχληκας καὶ τὰς φήφους τὰς αἰγιαλιτιδας, Ἰώσ. Α1.5,1,3, Γολ.12,292, Ἠλιδ. Α18,1,1 ὁ δὲ κάχληκι βεβλημένοι αὐτόθεν ἀπὸ τῆς βράχιας πεπορισμένω, Σχόλ. Θεόκρ. 6,12, Παῦλ. Αλχ.3,42· 2) γλωσσ. λατόμημα.

καχνάζει Ἦσ. «κακιάζει».

καχνομίλια (ἡ) μτν. κακομίλια βλλ.· Διόδ. Σ 12,12.

κάχνομιλος-ον [κακός-ὄμιλος] μτν. ὁ ἔχων κακή συναναστροφὴν, ποῦ κάμνει κακὴν συντροφίαν· Φιλῶδ. Ὀργ.53ψ.

κάχορμις (ἡ) [κακός-ὄρμις] μτν. ἡ ἀτύχη, ἡ δυσάρεστος προσόρμις, ἐπὶ νηὸς προσορμισθείσης που καὶ μὴ δυναμένης διὰ νημερίαν ἢ ἀποπλευσῆ· Ἀντίφ. Θεοσ. ΑΠ7,640 ἄ λυγρῆς δειλῆ κάχορμισης.

κάχρυ-υος (τὸ) οὐδ. ἀντὶ ἡ κάχρυς βλλ.3).

καχρύθια (τὰ) ὑποκορ. τοῦ κάχρυς, κόκκοι πεφρυγμένης κριθῆς, κ. γιν. πᾶν τὸ πεφρυγμένον [δ. ἐρμ. λέληρυαι· Ἀριστφ. Πρ.923β,11 σελίνοι, ἐάν τις περιουρίας μέχρι κάτω πρὸς τὰς ρίζας, παραβάλλη τῶν καχρύδιων· κ. κτ. ἐνικ.· Θεόφρ. ΦΑιτ.5,6,3 περιορύθιας κάτω μέχρι τῶν ριζῶν, καχρύδιον περιβάλλοντες, καὶ ἀνωθεν τὴν γῆν [θη].

καχρύθιάζομαι μτν. βλαστώνω κατὰ τὸν χειμῶνα· Κατ. Ἀστρλ. Κ 8(4),251.

καχρύθιας (ὁ) ὁ κατασκευασμένος ἐκ κάχρυος βλλ.1)· Πολυδ. 6,33,72 καχρύθιας ἄρτας· 2) καχρύθιας πύρρος εἶδος σίτου μοιαζέοντος πρὸς τὴν κριθὴν· Θεόφρ. Φ1 Β,4,3, αὐτ. ΦΑιτ.3,21,2, Ὀρειδ.13,7.

καχρύθιας-εντος-εσσα-ον (κάχρυς) μτν. ὁ παράγων κάχρυ βλλ.· Νίκ.Θη.40 καχρυόεσαν ἔλῶν περιθαλέα ρίζαν [σχόλ. «τὴν λιθωνωτίδα»].

καχρυφόρος-ον [κάχρυς-φέρω] ὁ φέρων κάχρυς· Θεόφρ. Φ1 3,5,6 περὶ δὲ τῆς φιλαρῆς ἐπισκεπτόν καὶ εἰ τὸ ἄλλο καχρυφόρον.

κάχρυς βος (ἡ) [γεν. κ. κάχρυδος, αἰτ. κάχρυδα] ἡ πεφρυγμένη κριθή· κτ. Εὐστ. «εφρυγμένε κριθὸς πρὸς εὐχερτεστέρον ἄλευροποιῶν»· Ἰνν. Γυν.1,97, Κρατίν.274 οἶσι νῦν φρύγουσιν ἄη τὰς κάχρυς τοῖς κύρθεσιν, Ἀριστφ. Νεφ.1358 ὡσπερὶ κάχρυς γυναῖκ' ἀλοῦσαν [σχόλ. «κριβάς»], αὐτ. Σφ.1306 ὡσπερ καχρύων ὄνιδιον εὐωχημένον, Στράβ.15,3,10 τὰς δὲ κριθὰς διασπαρείσας εἰς τὸν ἥλιον ἀλλασθῆναι καθάπερ ἐν τοῖς Ἰννοῖς τὰς κάχρυς, Γαλλ.11,404· 2) τὰ ἐξωτερικὰ περιβάλλοντα καρπῶν, δ.ἐρμ. κάλυκες ἢ βλαστὰς φυτῶ· Θεόφρ. Φ1 3,5,5 ἴδιον δ' ἐνίοσις ὑπάρχει καὶ τὸ τῆς καλουμένης κάχρυος, αὐτ.5,1,4 θταν ἔχη ἡ δρῦς τὴν καλουμένην κάχρυν· ὄμ. κτ. πηθ.· αὐτ.3,14,1 τὰς κάχρυς· 3) ὡς οὐδ. κάχρυ ὁ κυφελώδης καρπὸς τῆς λιθωνωτίδος βλλ.· Διοσκ.3,74 ἐλιθωνωτίδος τῆς καρπίμου ὁ καρπὸς κόχρυ καλεῖτο [δ.γρ. κάχρυα]· Θεόφρ. Φ1 9,11,0, Φιλ Μηχ. θελοπ.86,23· 4) ὄμ. τὸ αὐτὸ τὸ φυτὸν λιθωνωτίς ἡ κόρμηρος βλλ.· Ἰνν. Γυν. Φύσ.32 κάχρυος ρίζα, Φιλοῦμ.6,1' ἢ νεώτ. βοταν. γένος ακιαδανθῶν φυτῶν.

καχρυφόρος-ον [κάχρυς-φέρω] μτν. κ. καχρυφόρος ὁ φέρων κάχρυ βλλ.3)· Νίκ.Θη.850 ἄρμυγα καχρυφόρῳ λιθωνωτίδι.

καχρόω λεξ., μέλλ. καχρύσω· Ἦσ. «συγγεώ, τάρω».

καχρύωδης-ους-ες [κάχρυς] ὁ καχρυόεις, ὁ ὁμοιος πρὸς κάχρυ βλλ.2), πρὸς βλαστὸν· Θεόφρ. Φ1 3,12,8 ταχὴν τὴν καχρυώδη κορύνην, λιποράν καὶ ἐπωδμήκων, ὡσάν ἡδη βλαστὸν.

καχυπονόητος-ον [κακός-ὑπονοῶ] μτν. κ. μον. ὁ καχυπόνοος βλλ., ἔσφ. κείμενον ἐν Πολυδ.2,57 ἐκ τοῦ Πλάτ. Φαῖδρ.240Β ἀντὶ καχυπόνοος βλλ., Παχυμ. Ἄνδρῶν.23Ε.

καχυπονόος-οος-οον-οον [κακός-ὑπονοῶ] μτν. ὁ καχύποπος βλλ.· Φιλῶδ. Ὀργ.67,74W, Φιλ.2,570 πικρίαν ἐκ τοῦ καχυπόνοου.

καχυποπέτω [κακός-ὑποπέτω] μον. ὑποπέτω κοκά, θεωρῶ τι μεθ' ὑποφίας· Παχυμ. Ἄνδρῶν.307Β τὴν γὰρ Ἑλλάδα καχυποπέτην ὡς πολλὰ ἐν ξυνιέναι δοκοῦντων τῶν ἔξω.

καχύποπτης (ὁ) μον. ὁ καχύποπος βλλ.· Εὐστ. Πον.108,62.

καχύποπος-ον [κακός-ὑποπος] κ. μον. κ. νεώτ. ὁ ρέων εἰς τὸ ὑποπέτειν κοκά, ὁ ὑποφιαζόμενος πάντοτε τὸ κακόν, ὁ ἔχων πάντοτε κακὰς ὑποφίας, φιλύποπος· Ἀριστφ. ἀπ.794, Πλάτ. Πολ. 409C ὁ δὲ θεὸς ἐκείνος καὶ καχύποπος, Ἀριστφ. Πρ.1389β,21 καχύποποι εἰσι διὰ τὴν ἀπιστίαν· ἄπιστοι δὲ, δι' ἐμπειρίαν, Εὐστ. Πον.124,55, Μετοχ.Θ ἐν Σάθ.1,166 καχύποποι νῦν σφόδρα καὶ δεδιότες περὶ σφῆσιν αὐτοῖς.

καχύποπτος ἐπίρρ. μον. κ. νεώτ. μετὰ κακῆς ὑποφίας· Εὐστ. Πον.351,7 καὶ μὴ ἐγὼ καχυπόπτος ἔχω.

καχυπότοπος-ον καχύποπος βλλ.· Πλάτ. Φαῖδρ.240Β φυλακὰς τε δὲ καχυπότοπος φυλαττόμεν διὰ παντὸς καὶ πρὸς ἀπαντας.

καχυποτοπῶμαι-έομαι ὑποπέτω κοκά, ὑποφιαζομαι κοκά· Ἀριστφ. Βάτρ.956 καχυποτεῖσθαι [ἀντὶ καχ' ὑποπεπείσθαι].

καχυποφία (ἡ) [καχύποπος] μον. κ. νεώτ. ἡ ὑποφία, ἡ ὑπόνοια τοῦ κοκού· Παχυμ. Μιχ. Παλ. 216ε ἀφαρῆς καὶ πάσης καχυποφίας ἀνώτερον ἢ νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ καχύποπου.

κάφα (ἡ) [λατ.] μτγν., μων., νεώτ. κ. δημ. θήκη, κίσπη, δοχείον· Φώτ., Σουίδ. «παρά τὸ κάπτω, ἐξθίω, χωρητικὴ οὐσα τῶν ἐπιθειμένων ἐν αὐτῇ»· πρβλ. καφάκης· || νεώτ. κ. δημ. δοχείον κοίλων πλατύστομον, συνήθ. Ὀάλιον ἢ ἐξ ὀνίωτον μετάλλου, εἰς χρῆσιν ἐν τοῖς χημικοῖς ἐργαστηρίοις πρὸς τῆν διαφύωσιν ὑλῶν ἢ θερμάνσιν ἢ ἐξάτμισιν ὑγρῶν· 2) νεώτ. ἀνατ. συνεκθ. **κάφα ἐγκεφαλική** τὸ ὀστέϊνον περιβλήμα τοῦ ἐγκεφάλου, τὸ κρανίον, κατ' ἀναφορὰν πρὸς τὸ ἐν αὐτῷ περιεχόμενα ὄργανα· 3) νεώτ. κ. δημ. τὸ ἐκ ζύμης ἢ ἐκ ζελατίνης στεγανὸν μικρὸν περιβλήμα τῶν δυσαρρέστου γεύσεως φαρμάκων, ἅπανα οὕτω κατὰ τὴν κατάποσιν δὲν ἐφόπτονται τῶν τῶσων τοῦ σίσηθριου τῆς γεύσεως, ἄ. κάφουλα, καφούλα, καφούλι, ὄστια· 4) νεώτ. βοταν. ζηρὸς διαρρηκτικὸς καρπὸς αὐτεθειμένος ἐκ πολλῶν καρποφύλων καὶ φέρων πολλὰς θήκας πλήρεις σπερμάτων· 5) (καύσους) δημ. ὁ καύσων, ὑπερβολικὴ ἀτμοσφαιρικὴ θερμότης, ζέστη· παροιμ. φρ. **κάφες τοῦ ἀλώνάρη, βροχῆς τοῦ τρυγητῆ**· 6) δημ. εἶδ. ὁ περὶ τῶν Σολωμ. Πρωτοχρ. 36 μπρέ **χω κάφα καὶ κατάρο**· πρβλ. καφῶνα, καφωμένος· 7) ὄμ. μτφ. ἐξάψις φυκῆ, ζωπρὸς νόθος, σφοδρὰ ἐπιθυμία· Ἐρωτόκριτ. 1,946 σὲ **κάφα μεγάλη βρίσκεσαι**, - δὲν ἔχω καμιά **κάφα νὰ τοὺς ἰδῶ**.

καφάθρα (ἡ) δημ. κ. καφάθρα ἀπνηθρακωμένον ὑπολειμματῶν ὑφάσματος ἢ χαρτίου αἰθαλώδες, μὴ κομποποιηθὲν εἶς τέφραν, ὄθεν καὶ ἀνονεμιζόμενον· Θεοτ.Κ. Κατάδ. 114 εἶχε γεμίσει τὸ σπῆτι καὶ τὸ κρεβάτι **καφάθρες** ἀπὸ καμμένα ροῖχα· 2) τὸ ἀπνηθρακωμένον ἀκρον τοῦ φιλίου τοῦ λύχνου, ἢ ἀπτρα, ἄ. καφτρίλα, κάφτρα, κάκαθο.

καφάθρος-ἡ-ὄ δημ. ἐπὶ ζηρῶν στελεχῶν κοιλιαδίσκων φυτῶν, ὁ διὰ τὴν κούφωτητα, τὴν ἐλαφρότητα ταχέως μετὰ τὴν ἀνάφλεξιν αὐτοῦ αἰθαλούμενος· ὁ γέρος, ἀδύναμος νὰ κόφῃ ἔξυλα, μάζευε ἄφνες, ἀγκάθια καὶ ἄλλα καφάθρα.

καφάκης (ὁ) μτγν. κ. μων. ἄ. καμφάκης βλ. ἡλιον ἀγγεῖον, ἰδ. ἐν χρ. ἄς ἐλαιοδόχον· ΠΔ Βασ. 317, 12 δρὰξ ἄλευρον ἐν τῷ ὄδρῳ, καὶ ὀλίγον ἐλαιον ἐν τῷ καφάκῳ, αὐτ. 3, 17, 16 ὁ καφάκης τοῦ ἐλαιου οὐκ ἡλαττονήθη· πρβλ. κάψα ||.

καφάκιον (τὸ) ἀρχ. λεξ. κ. νεώτ. ἄ. καμφάκιον Ἡσ. «γλωσσόκομον»· 2) νεώτ. βοταν. **καφάκιον** τὸ βαλάντιον φυτῶν τὴν ἐτήσιον ἐκ τῶν ἐδαδίων, λαχανεύομενον.

καφάλα (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐκ πυρκαϊῆς ἀπομείναν ἡμικαυστος κορμὸς δένδρου· Παπαδ. Χρ. Μηλ. 163 ἦτο μαῦρον κούτσουρον ρίζης πάλαι ποτὲ ὑπέρξαντος, τὸ ὅποιον εἶχε καὶ ἦτο ὡς καφάλα· 2) δασικὴ ἑκτάσις καεῖσα.

καφαλά (τὰ) δημ., μία ἐκ τῶν ποικιλῶν καρποῦ τῆς σικκῆς· πρβλ. βασιλικὰ, αὔγουστιάτικο.

καφαλίω δημ., παθ. -ίζομαι, ἀόρ. παθ. **καφαλίσθαι**, μτχ. παθ. παρακ. **καφαλισμένος** ἐλαφρῶς περικαίω τὸ προσεγγίζω αὐτὸ ἐπ' ὀλίγον εἰς πυρῶν, καίω μόλις κατ' ἐπιφάνειαν, ἐπιποικίαις· κ. εἶδ. ἐπὶ σφογίαν πτηνῶν ἀπεπιλωμένων ἐλαφρῶς, περιφλογίζω πρὸς καῖσιν τῶν πτελομένων καὶ ἀπομυρόσιν· **καφάλιε** τὴν κόττα - τὴ χήνα, -τὸ γουρνόπουλο δὲν **καφαλίεται**, ζεματίζεται· || ὄμ. κ. ἐπὶ τεταρχειμυμένων τινῶν ἰχθύων, πρὸς ἀφαιρέσιν τοῦ δέρματος· **καφάλισα** τὴν ρέγγα, - **καφαλισμένο** τὸ (αἰ)νιτικὸ ἀνοστέυει· || εἶδ. ἐπὶ τεμαχίων ἄρτου, ἐλαφρῶς ὀπτῶ, φήλω ἐπιποικίαις ἐπὶ πυρᾶς μέχρις οὐ λάθῃ ροδιονην χροῖαν ἢ ἐπιφάνειαν τοῦ ἄρτου, πυρῶνα· **σάν** **καφαλίσης** σὲ **φέτες** τὰ **ξερὰ** **φωμί**, **μαλακῶνει**, - **τρώει** **λίγο** **φωμί** **καὶ** **καφαλισμένο**· 2) εἶδ. ἐπὶ πυ-

ρᾶς ἐν ἀναφ. πρὸς τὴν κόμην καὶ τὰς τρίχας τοῦ προσώπου, καίω κατὰ τὰ ἄκρα δι' αἰφνιδίου ἀναφλέξεως· **πῆρε φλόγια** τὸ **πετρελαῖο** **καὶ** **τοῦ** **καφάλιε** **τὰ** **μαλλιά** - **τὰ** **φουδία**· κ. παθ. **καφαλίσθηκαν** **τὰ** **μαλλιά** **τοῦ**· || ἐν χρ. κ. γενικῶτ.· **γιὰ** **νὰ** **σθῆσαν** **τὴ** **φωτιά**, **καφαλίσθηκαν** **οἱ** **γειτόνοι**· ὄμ. κ. ἐνεργ. πολλὰκις ἐν φρ. εἰς παθ. σχημ.· **γιὰ** **νὰ** **σθῆσω** **τὴ** **φωτιά**, **καφάλια** **καὶ** **τοῦ** **ροῦχα** **μου** | **καφαλίσθηκαν** **τὰ** **ροῦχὰ** **μου**!· 3) εἶδ. ἐπὶ θερισίμων ἀγρῶν, διὰ πυρᾶς καίω τοὺς ἀπομείναντας καυλοῦς· κ. παθ.· **καφαλισμένα** **μαύριζαν** **τὰ** **χωράφια** **κάτω** **στὸν** **κάμπο**· || συν. εκθ. ἢ μτχ. παθ. παρακ. **καφαλισμένος** ἐπὶ δασώδους ἐκτάσεως, ὁ ἔχων ὑποστῆ σποραδικῶς φθορὰς ἐκ πυρκαϊῆς· **καφαλισμένους** **λόγγους**· πρβλ. **καφάλα**· 4) ἐπὶ τῆς ἡλιακῆς θερμότητος ἐν ἀναφ. πρὸς φυτεῖαν, φλέγων ἀποξηραίνω, καίω τὸν τρυφεροῦς βλαστοῦς ἢ τὴν ἀνθησιν· ἢ ἀπριλάτικη **πύρα** **φέτος** **καφάλιε** **τὰ** **ὄσπια** **σπιατὰ**· κ. παθ.· **καφαλιστικὴ** **ὁ** **ἀνθος**· 5) ὄμ. συνεκθ. ἐν ἀναφ. πρὸς ἄνθρ. καθιστῶ μελαφῶν, ἀποξηραίνω τὸ δέρμα τῆς ὄψεως καὶ γεν. τῶν ἐκτεθειμένων εἰς τὸν ἥλιον μελῶν· Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 43 **κι** **ἄν** **σὴ** **σπορὰ** **ξεπάγισα** **μὲς** **στὴς** **χιονιές** **κι** **ἄν** **μὲ** **καφάλιε** **στὸ** **πίσιμα** **ἢ** **πυράδα**.

καφαλισιά (ἡ) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καφαλίω βλ.

καφάλισμα (τὸ) δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καφαλίω βλ.

καφαλιστὸς-ἡ-ὄ δημ. ὁ καφαλισμένος, ὁ φρυγανισμένος· **καφαλιστὸ** **φωμί**.

καφάριος Ἡσ. «ἐλάττωμα Ἴππου».

καφάριος (ὁ) λατ. Ἐπιγρ. ὁ φέρων τὴν κάφαν, τὸν θύλακον, θυλακοφόρος, εἶδ. ὁ δοῦλος ὁ φέρων τὴν θήκην τῶν βιβλίων τῶν παιδῶν, ὅτε εἰς διδασκαλίου ἐπορεύοντο.

καφέλη (ἡ) νεώτ. βοταν. τὸ φυτὸν καφάκιον.

καφέλλα (ἡ) νεώτ. βοταν. ἡ καφέλη βλ.

καφερός-ἡ-ὄ δημ. ὁ δυστηχῆς, ὁ ταλαιψωρος, ἄ. καμημένος· Μαλακ. Συνοτ. 12, 6 **ἐκὸ** **ἐλλεπὸ** **τὸ** **καφερό**, **μαῖρο** **γλωσσίδι** **τῆς**, **στὸ** **δροσερό**, **τὸν** **κάτασπρο** **λαμοῦ** **τῆς**· || συνεκθ. κ. πρὸς ἐκφρ. οἰκτου ἢ ἀπλῶς συμπροθεῖος· Ξενοπλ. Ζακ. Μαντ. 7 **ἢ** **καφερὴ** **ἢ** **Ἀγγέλικα** **μὰς** **περιμένει**.

κάφη (ἡ) δημ. καύσων, ζέστη· πρβλ. κάφα. **κάφια** **βαθμῆς** (ἡ) νεώτ. βαθμῆς τῆς νεωτέρας ἢ νεοπαλαιολιθικῆς ἐποχῆς.

καφιά (ἡ) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καίειν, ἔγκαυμα, κάφιμο· || ἢ ἐκ τοῦ ἐγκαύματος ὑπολειπομένη οὐλή· 2) εἶδ. τὸ διὰ νεπυρακτωμένου σιδήρου τιθέμενον ἐπὶ τῶν γλουτῶν τῶν ζώων διακριτικὸν σημεῖον.

καφίδια (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἶκος. ρυχοφάρων ἡμιπτέρων ἐντόμων.

καφίδια (τὰ) δημ. κ. -ιασπα νοσηρὰ αὐτοτελής ἢ ἐξ ἄλλης νόσου φλόγως τῶν ὀφθαλμῶν.

καφιδιά ὄμ. μτχ. παθ. παρακ. **καφιδιασμένος**, πάσχω καφίδια βλ.

καφιδιάρης (ὁ) δημ. ὁ ἔχων καφίδια, ὑποφέρων ἐκ καφιδίων.

καφικόλη (ἡ) νεώτ. φαρμακ. ἐλαιώδες ὑγρὸν, προερχόμενον ἐκ τῶν καρπῶν τοῦ καφικοῦ.

καφικός-ἡ-ὄν πά. κ. νεώτ. ὁ δμοιος πρὸς κάφαν, θήκη· Πάπ. **καφικὸν** **κάρνον**· 2) νεώτ. βοταν. τὸ οὖδ. **καφικὸν** ὡς οὖς. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν **σολιανῶν**.

καφίλα (ἡ) δημ. καίλα βλ.

καφιάλης (ὁ) [ἀραβ.] μων. δημ. εἰσπράκτωρ φῶρων ἐν Τουρκίᾳ.

καφιατίδια (ἡ) δημ. ἔγκαυμα, κάφιμο.

κάφιμο (τὸ) δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ καίειν, καύσις, καύσιμον· τὸ **κάφιμο** τῶν νε-

κράνη στην άρραία εποχή 2) τὸ ὀδυνηρὸν αἰσθῆναι, ὅπου αἰσθάνεται τις ἐκ τῆς ἐπαφῆς αὐτοῦ πρὸς τὸ πῦρ ἢ ἄλλην καυστικήν οὐσίαν : ἔνωσα ἄνευ δυνατοῦ κἀφίμου στὸ χέρι' || τὸ δυσάρεστον αἰσθῆναι γεύσεως, ὅπου δοκιμάζει τις ἐκ δοκιμῶν οὐσιῶν καὶ ἰδ. ἐκ τοῦ πεπερέως κττ. 3) συνεκτ. αἰσθητῆ ἀμέσως φλόγους τὸν στομάχου, καίλα· || ὄμ. φλόγους τοῦ λάρυγγος 4) τὸ ἐξ ἐγκαύματος ὑπολειπόμενον σημεῖον : τὰ χέρια τοῦ εἶναι γεμάτα κἀφίματα.

καφιπήδαλος ἰδί 'Ἡσ. «ὁ μετὰ τῶν τὸ ὄλφιτα ἰχθύων καὶ μὴ διδόντων ἄλλομενος».

κάφισ-εως (ἢ) (κάπτω) κατάποσις, καταδρόχθισις : Ἀριστ. Ζι 595a, 10 τῶν ὀρνέων τὰ μὲν ἄλλα σπᾶσι (πίνει) . . ὁ δὲ πορφυρίων μόνος κἀφει.

καφίω ὄμ. ὡς πρῶτον συμβητικῶν πολλῶν λέξεων πρὸς ἔκφρασιν σχετλιασμοῦ : **καφιογάνων** - **καφομαριά** - **καφοδάσκαλος** - **καφοκοιούμην** - **καφοτρώω** - **καφοπερνῶ**.

καφοί 'Ἡσ. «οἱ τοῖχοι».

κάφος ἰδί νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων ἡμιπτέρων τῆς οἴκω. τῶν **καφιδῶν**.

καφουσκιά (ἢ) ὄμ. ποικιλία τοῦ φυτοῦ συκῆ.

καφούλα ἰδί ὄμ. κ. κάφουλα κ. καφούλι ἢ κάφα βλλ. 31.

καφούρα (ἢ) ὄμ. πάθος τῶν φυτῶν καὶ ἰδ. τῶν γεννημάτων ἄ. καπνία.

καφούρης (ἰδί) ὄμ. ἄ. καφερὸς βλλ.

καφουφολίζομαι μσν. νεώτ. κ. ὄμ. ἰδ. μτφ. καίρω ἐσωτερικῶς, κατακάωμαι : Ἐρωτόκρ. I, 1782.

καφούραρος ἰδί ὄμ. ὁ ὑπὸ τοῦ Χάρου καεῖς, ἀπολέσας διὰ τοῦ θανάτου προσφιλεῖ πρόσωπα, ἄ. χοροκαμένους.

καφούλιον (τὸ) νεώτ., ὄμ. καφούλι(α), μικρὰ θήκη ἐκ μετάλλου, φέρουσα εἰς τὸν πυθμένα πυροκροτικήν ὕλην, ἥτις ἐκρηγνυμένη μεταδίδει τὸ πῦρ εἰς γέμισμα φυσιογίου.

καφυλλίωσις-εως ἰδί νεώτ. ἢ ἐργασία τοποθετήσεως καφυλλίου εἰς τὸν κόλυκα φυσιογίου.

κάφωμα ἰδί ὄμ. τὸ αἰσθῆναι τῆς ὑπερβολικῆς ζέστης.

κάφωνας ἰδί ὄμ. κ. κἀφίνας, ὄμ. ὑπερβολικῆ ἀτμοσφαιρικῆ θερμότης.

κάφωνα μσν. κ. ὄμ. κ. καφίωνα ζεσταῖνω, καίω : Ἐρωτόκρ. 4, 597 τὸν ἥλιο δὲ μ' ἀφίναςσι ποτὲ νὰ μὲ καφώσω' || ἰδ. ζεσταίνομαι, δὲν ἀνέχομαι τὸν καύσανα, στενοχωροῦμαι : **ἐκάφωσα** κὶ **ἐβγαλα** τὸ παλτὸ μου.

καφωνίζω ὄμ. καίω τὰ ἄγρια φυτὰ, ἵνα καλλιεργήσω ἄγρον τινα· πρβλ. **καφαλιζῶ**.

κάω ἄττ. τ. τοῦ καίω βλλ.

κβάντα ἰτάι νεώτ. θεωρία αἵρουσα τὴν παρατηρούμενην ἀσυμφωνίαν μεταξὺ θεωρίας καὶ πειράματος ἐν τῇ σπουδῇ τῆς θερμικῆς ἀκτινοβολίας ἢ εἰδικῶς τῆς ἀκτινοβολίας τοῦ μέλανος σώματος καὶ ἐφαρμοζομένη ἐν τῇ καθόλου φυσικῇ.

κβάντουμος (τὸ) [λατ.], μ. τὸ πλθ. κβάντα βλλ.

κβ κ. πρό φων. κεν, ἐπ., λεοδ., κυρρ., θεοσ. τ. τοῦ ἄν κ. κα βλλ., πάντοτε ἐγκλ. : Ἰλ. Ν 290 ἄλλα κεν ἢ στέρνων ἢ νηδύος ἀντίσσειε, αὐτ. Γ 272 οὐδέ κε κοῦρην ἦγεν ἐμεῖ ἀέκοντος ἀμήχανος, Σαφρ. Συμπλ. 1, 3 [ἴσασι κὲ θέλη'] || κ. ὄμοι μτ. τοῦ ἄν : Ἰλ. Α 187 **ὄφρ' ἄν μὲν κεν ὄρ' Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν**, Ὁδ. Ε 361, Ἡσίοδ. Ἐργ. 312 εἰ δὲ κεν **ἐργάζη** Ἐπιγρ. εἰ κ' ἄν' || κ. ἐπαναλαμβανόμενον ἐν τῇ αὐτῇ προτάσει : Ὁδ. Δ 733 τῷ κε **μάλ' ἢ κεν** ἐμεινε καὶ ἐσσύμενος πρὸ ὄδοιο.

κβ βυζ. μουσ. μονοσάλλαδος μουσικός φθόγγος, κατέχων τὴν ἔκτην βαθμίδα ἐν τῇ ἀπὸ τοῦ φθόγγου νη πρωτοτύπῳ φυσικῇ διατονικῇ κλίμακῃ καὶ ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸν φθόγγον Ια τῆς εὐρωπαϊκῆς μουσικῆς.

κάδας (ἰδί) μτγ. ὁ καιάδας βλλ. : Δίων Χρ. 80, 9. **κάδξ**, ἐπ. μέλλ. **κέάσσα**, ὄορ. **κέάσα**, **κέάσσα**, **ἐκέάσσα**, παθ. ὄορ. **ἐκέάσθη**, μτχ. κ. **κεαθεῖς**, μτχ. πορακ. **κεκεασμένοις**, θραύω, σχίζω : Ὁδ. Ε 418 **κέασε** ξύλα νηλέτ' **χαλκῶ** κ. παθ. : αὐτ. Σ 309 **ξύλα κἀκίνα θῆκαν**, . . ἔνων **κεκεασμένα χαλκῶ** || ἐπί κεραυνοῦ, συντριβῶ, κατασυντριβῶ : αὐτ. Ε 132 Ζεὺς **ἐλασας ἐκέασσε** μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πάντῳ κ. ἐπὶ ὄροτος : Ἰλ. Π 347 **κέασσε δ' ἄρ' ὄστατα Λευκά** || κ. παθ. σχίζομαι, συντριβομαι, κόπτομαι : οὐτ. 412 ἢ δ' **ἄνδιχα** πᾶσα **κέασθη** ἐν κούρῃ βριαρῆ, Ἀροτ. 474 **κεκεασμένον** εὐρέϊ κύκλῳ οὐρανόν' 2) κτυπῶ : Νικ. Θηρ. 644 ἢ σφέλα ἢ ὄλμω **κέάσας**, ἢ **ῥωγάδι** πέτρῃ.

κέαθοι 'Ἡσ. «βοηθοί».

κεάνωθος ἰδί κ. νεώτ., κ. -ωνος εἶδος ἀκάνθης : Θεόφρ. ΦΙ 4, 10, 6 **ἄκινθα** ἢ **κεάνωθος** || νεώτ. βοτον. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ραμνωδῶν.

κέαρ ἄσυνορ. τοῦ κῆρ βλλ. : Πίνδ. Ι 5(4), 20 οὐκ ἄτερ Αἰακιδᾶν **κέαρ** ὄμων γεύεται, Αἰσχ. Πρ. 187 ἀκίχτα γὰρ ἦθεα **καί κέαρ**, Ἀριστ. Φ. Αχ. 5 τὸ **κέαρ** εὐφράνηθη ἰδῶν, Ἐπιγρ. **κέαρ δ' ἀνόρουσε** πρὸς αἰθέρα διὰν ἀερέβη.

κέαρνα [κέάξ] 'Ἡσ. «σίδηρα τεκτονικὰ ἢ σκυτικά».

κέαρως 'Ἡσ. «ὄρτυξ».

κέασματα ἰτάι 'Ἡσ. «κλάσματα, ρήγματα ἢ διαρρηγμένα».

κέαται γ' πληθ. ἐπ. ἔνεστ. τοῦ κείμαι βλλ.

κέατο γ' πληθ. ἐπ. ποροτ. τοῦ κείμαι βλλ.

κέαυα Ἐπιγρ. πῖθ. βωμός : Ἐπιγρ. Φίλητορ . . **νεικάαρ κέαυαν Ἀρτέμιδι** . . ἀνέσπεκε.

κεβαλή ἰδί ἀρχ. λεξ. ἄ. τ. τοῦ κεβλή βλλ. : 'Ἡσ., ΕΜ 195, 39.

κεβλήθιος βαθμῆς ἰδί νεώτ. γεωλ. ἢ νεωτέρα ἐκ τῶν τριῶν βαθμίδων, εἰς ἃς ὑποδιαιρεῖται ἢ ἐν τῇ βῆρ. Ἀμερικῆ ἀλγκωθῶς διάπλασις.

κεβλή (ἢ) μτγ. κ. **κέβλη** μακεδ. τ. τοῦ κεφαλή βλλ. : Κολλ. ἀπ. 140 ἄμφι τε **κέβλην** ἐργωνέως ἀγλίθων οὐλον ἔχει **στέφανον** πρβλ. **κεβαλή**.

κεβλήγονος-ον μτγ. ὁ ἔχων τὸν γόνον, τὸ σπέρμα ἐν τῇ κεφαλῇ, ἐπὶ τοῦ μήκωνος : Νικ. Α' λεξ. 433 μήκωνος **κεβλήγονου δάκρυ** 2) ὁ ἐκ τῆς κεφαλῆς γεννηθεῖς : Εὐφορ. 108 **κεβλήγονος** Ἀτρυτώνη ἢ Ἀθηνᾶ.

κεβλήνη 'Ἡσ. «ἡ ὄριγανος».

κεβλήπυρις εἶδος πτηνοῦ : Ἀριστ. Ὀρν. 333 κόκκυξ, ἐρυθρόπους, **κεβλήπυρις** || παρώνυμον τοῦ Θεριστοκλέους : Ἐρμῆπ. 72.

κέβλος ἰδί ἀρχ. λεξ. εἶδος πῖθικου 'Ἡσ. «κυνοκέφαλος κῆρος».

κέβρακος ἰδί νεώτ. βοτον. ὁ φλοιὸς τοῦ φυτοῦ ἀσιπδόδεσμα, ὁ ἔχων πικράς, δειφικὰς καὶ φαρμακευτικὰς ἰδιότητες 2) τὸ συμμαγεθὲς σκληρότατον ξύλον τοῦ ἀργεντινοῦ φυτοῦ ἀχινοφίς.

κέγκλωσις (ἰδί) Σουῖδ. πτηνὸν ὄγνώστο εἶδος.

κεγνώσις 'Ἡσ. «ετδραυθαῖα, τετριυθαῖα».

κέγκη 'Ἡ. «ἐπιδάκνει».

κεγχρα (ἢ) σχόλ. **κέγχρος** βλλ. : Σχόλ. Ἀριστ. Φ. 91 τὸ τῆς **κέγχρος** ἄλευρον.

κεγχραλέτης ἰδί (ἀλέω) ὁ ἀλέθων **κέγχρον** βλλ., γλώσσ. τοῦ πασπαλέτης : Γαλ. 19, 128.

κεγχραμίδωθης-ου-ες ὁ ὁμοῖος πρὸς **κεγχραμίδα** βλλ. || : Θεόφρ. ΦΙ Γ, 11, 13.

κεγχραμίδωθης (ἢ) [κέγχροσι] ὁ ἐν τῷ σῶμα μικρὸς ὀφρός : Ἰππ. 586, 49 ἰσκάδα **λαβῶν ἐφέσας** ἔως ἄν τὰς **κεγχραμίδας** ἀπαθάλλῃ, Ἀριστ. Ζι 549a, 29 τὸ δὲ **μέγεθος** τῶν μικρῶν ὤμων ἐστὶν ἥλικον **κεγχραμίδας**, Θεόφρ. ΦΙ 4, 3, 1 τῷ **χυλῶ** καὶ τῇ **γλυκύτεπῃ** τοῖς **δλύθουσιν** παραπλήσιον, πλὴν **γλυκύτερον** . . καὶ **κεγχραμίδας** ὄλων οὐκ

έχοντα' 2) Σουίδ. ὁ πυρήνης ἑλαίας' 3) πλήθ. τὰ τραχώματα τῶν ὀφθαλμῶν : 'Ορειδ.Εὐπορ.4,27.
κεγγρανοπώλης (ὁ) ὁ τραχηνοπώλης' 'Ησ.
κεγγραιοίαι μτν. ποι. ἐπιτεταμ. ὄστ. τοῦ κέγγρου : 'Αριστ.986 σήματ' εἰκότα κεγγραιοίαι.
κεγγραιῶν (ἡ) μον. ὀ.τ. τοῦ κεγγραιῶ : 'Αν.Γαζ.67.
κεγγραιῶν-ῶνος (ὁ) [κέγγρος] τόπος, ὅπου ἐκαθάρτετο ἡ ἀργυρίτις κέγγρος καὶ ἡ ἄμμος : 'Εγκλημ. π.Δημ.974 κἀπειτα πείσας τοὺς οἰκέτας τοὺς ἐμούς καθέζεσθαι εἰς τὸν κεγγραιῶνα ἐπὶ βλάδῃ τῆ ἐμῆ.

κεγγρηῖς (ἰδος ἡ) κ. νεώτ. ἡ κέγγρη βλ.λ.: 'Αριστ. Ζ1509α,6 ἐνιοὶ δὲ τῆς κοιλίας αὐτῆς τὴ ἔχουσιν ὄμοιον προλόδω, ὅλον ἡ κεγγρηῖς, 'Αλλ.Ζ1243 ἐστὶ φύλον ἱερδάνων καὶ κἀλείται κεγγρηῖς' | νεώτ. ζωολ. τὸ πτηνὸν ἱέραξ ὁ γνήσιος.

κεγγρηῖος-α-ον μτν. ὁ ὅστος κοτὰ τὸ μέγεθος πρὸς κέγγρον : Διοσκ.2,83 κεγγρηῖα μεγεθῆ, Λουκ. 'Ικαρ.18 τὸ γὰρ Παγαῖον ὄλον αὐτοῖς μετὰ τῆς κεγγρηῖαιον ἦν τὸ μέγεθος.

κεγγρηῖος (ὁ) μτν. μον. κ. νεώτ. ὁ ὄμοιος μὲ κέγγρον || εἰδ. κεγγρηῖς ἔρηψς ἐξάνθημά τι ἐπὶ τοῦ δέρματος : 'Γαλ.7,72, 'Αιτουάρ.Ιω.Διαγν. Παθ.2,31 ἡ δὲ λεπτή καὶ ἥπιον δριμεῖα καὶ θερμῇ χολῇ φυκταῖνας μικράς ἐξ ἐπιπολῆς τοῦ δέρματος ἐγείρει κέγγρηος ἄοικυας' καὶ κεγγρηῖς ἔρηψς ἐκ τῆς ὁμοιότητος τὸ πάθος ἀναμάζεται' || κεγγρηῖας πυρετὸς νεώτ. Ιατρ. πυρετὸς ἐξάνθηματικός' 2) ὄψις ἔχον ἐπὶ τοῦ δέρματος ἐρογκώματα ὅμοια πρὸς κέγγρον : Φιλοῦμ.Δηλ.ητ.22,1.

κεγγρηῖδης (ὁ) μτν. ὁ κεγγρηῖς βλ.λ.: Διοσκ.8,13 τοῖς δὲ ὑπὸ κεγγρηῖδου ὀρχηθεῖσι θριδακινῆς ὁ καρπὸς καταπλασσομένους βοηθεῖ.

κεγγρηῖδιον (τὸ) 'Ησ. ὑποκορ. τοῦ κέγγρου, κόκκος καρποῦ ὄμοιος πρὸς κέγγρον βλ.λ.

κεγγρηῖνης (ὁ) μτν. κεγγρηῖς βλ.λ.2) : Νίκ.Οηρ. 463 ὄψις κεγγρηῖνω δολιχὸν τέρας, ὄν τε λέοντα Αἰόλον αὐδάξαντο παρσίοντων' 2) Σουίδ. 'εἶδος ὀρέου, ὁ λέγεται μηδόλας διψῶν.

κέγγρηῖνος-η-ον μτν. ὁ ἐκ κέγγρου παρεσκευασμένος : Διοσκ.5,3 κέγγρηον ἄλεψον, Γολ.6,519- || τὸ θηλ. κεγγρηῖνη ὡς ὄστ. ἔφημα, σούλα ἐκ κέγγρου' 'Ησ.

κεγγρηῖνι (τὸ) νεώτ. ὑποκορ. τοῦ κέγγρου, κέγγρι' | νεώτ. Ιατρ. ὄγκος μικρὸς, στοργήλος, λευκὸς ἡ κηρινόλευκος τοῦ δέρματος τῶν βλεφάρων.

κεγγρηῖος (ἡ) ἡ κέγγρη βλ.λ.' 2) εἶδος πτηνοῦ τὸ ὅποιον τρώγει σπόρους σύκου, συκαλῆς : 'Αλλ.Ζ113,25' 3) ὄστ. κεγγρηῖος βλ.λ.2) : Πλίν.Φ120,245' 4) κέγγρος βλ.λ.1) : 'Ινπ.Γυν.Φυσ.32.

κεγγρηῖτης (ὁ) μτν. ὁ ὄμοιος πρὸς κέγγρον' 2) κεγγρηῖς βλ.λ.2) 3) εἶδος λίθου : Πλίν.Φ137,188' 4) εἶδος πτηνοῦ : Διον.Φυσ.'Ορν.3,23.

κεγγρηῖτις-(ἰδος ἡ) ἡ ἰσχάς, τὸ ἔρπον σῦκον : Φιλίππ.Ὁεσσ.ΑΓ16,231 καὶ νάρδος φασφάρῃ κεγγρηῖτιν ἰσχάσιν ἀμφί' 2) μυθικὸν φυτὸν : ΨΠλουτ.Ποτ.19,2.

κεγγροθόλοι (οἱ) μτν. ὁ βάλανός, σπειροντής κέγγρου, μυθικὴ ψιλῆ : Λουκ.'Αλ.'Ιατ.13 ἐπὶ δὲ ταῦτοις οἱ Κεγγροθόλοι ἐτετάχατο καὶ οἱ Σχοροδομάχοι.

κεγγροειδῆς-οὺς-ἑς κ. νεώτ. ὁ ὄμοιος πρὸς κόκκους κέγγρου : 'Ινπ.Προγν.6 κεγγροειδῆς ἰ-δρώτης' || κεγγροειδῆ σαρκία νεώτ. Ιατρ. μικρὰ ὑπεργέρσις ἡ προεξοχὴ ὑπερμερῶν, ἐμφανιζόμενα εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῶν τραυματικῶν ἐπιφανειῶν' || κεγγροειδῆ τραχύσματα ἐργασία ἐπιτοσίου ἐπὶ ὀργυρῶν ποτηρίων : 'Αθήν.Ι,475B ἄνωμοσθ δὲ τὸ καρῆσιον διὰ τὰ τραχύσματα ἔχειν κεγγροειδῆ' || ἐπιρρ.-ὡς μον. κατὰ τρόπον κεγγροειδῆ : Στεφ.'Αθ.'Ινπ.Ι,114D.

κέγγρος (ὁ) κ. νεώτ. εἶδος βοτόνης καὶ σπόρος, κέγγρι, τὸ πλείστον κτ. πληθ. : 'Ηοιοδ.Λ 398 ἦμος δὲ κέγγροισι πέρι γλώχης τελέθουσι, 'Ινπ.Διαίτ.21 κέγγροι πεφυγμένοι ἐν εἰρήνοισι μαρσιππίοισι ἐπιτηδεύονται, 'Ηρ.4,17 κρόμμου καὶ σκόροδα καὶ φακοὺς καὶ κέγγρους, Δίων Χρ 1,218 κέγγρους καὶ ζῆας' κ. καθ' ἐν. : 'Εκατ.Μ 154,1. 'Ηρ.1,193 ἐκ δὲ κέγγρου καὶ οὐσάμου ὄσον τὸ δένδρον μέγαθος γίνεται, Ξεν.'Αν.1,222 οὐσάμου καὶ μελίην καὶ κέγγρον καὶ πυροὺς καὶ κριθὰς φέρει, Θεόφρ.Φ18,9,3 τὰ χέδροπα καὶ οἱ κέγγροι' κ. ἐπὶ ἐνὸς κ. κόκκου : 'Ηρ.3,100 καὶ αὐτοῖσι ἐστί (τι) ὄσον κέγγρος τὸ μέγαθος ἐν κάλυκι, Πλωτίν.6,3,11' || κ. νεώτ. βοτον. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ἀρωστωδῶν' 2) γέν. πᾶν ὁμοιάζον πρὸς κέγγρον, ἐαχμητισμένον εἰς μικροὺς κόκκους, ὄλον τὸ γονιμοποιηθέντα φά ἰβήσος : 'Ηρ.2,93 τῶν... φῶν ἀπορριπτοῖσι κατ' ὀλίγου τῶν κέγγρων, οἱ δὲ ἔρπενες καταπίνουσι' || ὄμ. μικροὶ κόκκοι : 'Αθήν.12,525B οἱ δὲ κέγγροι νήματι πορφυρῷ πάντες εἰς τὴν εἴω μοῖραν ἄμματ' ἔχουσιν ἀνά μέσον' || μικρὰ τις φλόγων σπυρ τοῦ ὀφθαλμοῦ : 'Αδαμ.1,11' 3) κέγγρος βλ.λ.2) : Διοσκ. Ἐτηρ.15' 4) εἶδος μικροῦ ὀδάμαντος : Πλίν.Φ137,57.

κεγγροφόρος-ον μτν. ὁ φέρων, παράγων κέγγρον βλ.λ.1) : Στράβ.5,1,12 ἐστί δὲ καὶ κεγγροφόρος διαφερόντως διὰ τὴν εὐδρίαν.

κεγγρωδῆς-οὺς-εἶς ὁ ὄμοιος πρὸς κέγγρον βλ.λ.1) ἐπὶ ἐκθυσμάτων : 'Ινπ.1020C κεγγρωδῆα τροχίσματα ἐν χρωτῇ' || ἐπὶ φυτῶν : Θεόφρ.8,3,3' κ. ἐπὶ καρπῶν : Φιλότιμος π.'Αθήν.3,82P τὸ περσικόν φσι λιπαρώτερον καὶ κεγγρωδῆς εἶναι, Διοκλ. π.'Αθήν.2,53D τὰ δὲ ἀμύδαλα... τροφίμα μὲν ἐστί καὶ εὐκόλιτα, θερμαντικὰ δὲ διὰ τὸ ἔχειν κεγγρωδῆς τι' || ὄμ. κεγγρωδῆς σάρξ κοκκωτῆ, σπειρωτῆ σάρξ : 'Αρχηγ.π.'Ορειδ.46,26,1.

κεγγρωμάτα-ων(τὰ) τὰ ἔχοντα μέγεθος κόκκων κέγγρου' ὄθ. ὅπαι ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς ἀσπίδος (δὲ ὦν ὁ μοχθιῆς ἔβλεπε τὸν ἐκθρόν χωρὶς ἀπὸ ἐκθέτη εἰς κινδύνον τὴν ὄβιν Εὐρ.Φοῖν.1386 εὐ προσήγον ἀσπίδων κεγγρωμάσιν ὀφθαλμόν.

κέγγρων-ωνοσι(ὁ) τοπικός τις ἀνεμῶς πνέων κατὰ τὸν ποταμὸν Φάσιον : 'Ινπ.'Αέρ.15 ἀορῆ... δὲ πνεῖ ἀνίστε βλαῖος καὶ χαλεπὴ καὶ θερμῇ' καὶ κέγγρων ἀνομάζουσι τοῦτο τὸ πνεῦμα.

κεγγρωτός-ή-όν μτν. ὁ κεκαλυμμένος ἀπὸ σπύλους : 'Αδαμ.Φυσιогν.342 ἄλλοι δὲ κεγγρωτὸ μὲν οὐ φέρουσι τὰ εἶδη τῶν ὀφθαλμῶν' 2) πᾶν. ὁ ἔχων τροχίαν ἐπιφάνειαν, ἐπὶ τῶν τραπέζων.

κεδάσιω ἐπ. τ. τοῦ κεδάνουμι βλ.λ., παθ. : 'Αριστ. 159,410, 'Απολλ.Ρ 2,626 ἐπὶ καὶ ζυμῶν ὑψηλῶς μελεῖσθι κεδάσιμος ἐθανέεσθαι, Νίκ.'Αλεξ.545 σμῶδιγγες στάζουσι κεδαιομένης κακότητος.

κεδάνι (τὸ) νεώτ. Ιατρ. ὁ ἰσπανικὸς πυρετὸς βλ.λ.

κεδάννουμι ποι. τ. τοῦ κεδάνουμι βλ.λ., ἐπ. ἐνεργ. ὄορ. ἐκέδασσα, γ' πληθ. κέδασσαν, παθ. ἐκεδάσθη κ. κεδάσθη, παθ. ὑπερο. κεδέαστο, θρούως εἰς δύο, διασπῶν : 'Ιλ.Ρ 265 ρεῖα μετeisάμενος Τρώων ἐκέδασσε φάλαγγας, αὐτ.Ε 88 χερμαῖρρω, ὄς τ' ὠκα ρέων ἐκέδασσε γεφύρας' κ. παθ. : 'Ιλ.Ο 328 ἀνήρ ἔλεν ἄνδρα κεδασθείης ὕσμινης ἰδοτε διεσπῶσθη ἡ μάχη' ||, διασκορπίζω : 'Ὀδ.Ε 247 θεός δ' ἐκέδασσεν 'Αχαιοὺς, 'Απολλ.Ρ 3,1360 μεμείλας ἐκέδασαν Ἀελλαι' κ. παθ. : 'Ιλ.Ο 657 ζυμῶν ἀθρόοι, οὐδ' ἐκέδασθεν ἀνά στρατόν, 'Απολλ.Ρ 2,1112 (δοῦρατα) ραισθεῖσης (νῆος) κεδέαστο.

κέδματα-ων(τὰ) ἀσαφῆ νοσῶδη πάθη, πθ. κίρσοι : 'Ινπ.'Αέρ.22 ὑπὸ τῆς ἰνπαισίας αὐτοῦς κέδματα λαμβάνει, ὅτε αἰε κρεμαμένον ἀπο τῶν ἰπῶν τοῖς ποσίν, αὐτ. 'Επιδ.6,5,15' || εἰδ. ὄνευρισμός, κατ'εὖρος διαστολῆ τῆς κοιλῆς φλε-

66ς : 'Αρετ. 'Οξ.Ποθ.2,8' 2) 'Ησ. και χρονι-
ότεραι διαθήσεις, νόσοι περι τὰ ἀρθρα.

κεδματώσης-ους-ες ὁ ὄμοιος πρὸς κέδματα
βλ.λ. : 'Ινπ.η. Ἐρωπιαν. ἐν λ. κέδματο (ἀμφ.)

κεδνός-ή-ἄν ὁ ἐπιμελής, ὁ φροντιστικός, ἱκα-
νότος, ἀγαθός : 'Ὁδ.Ξ.170 ἀπόπει τὴν μνήση κε-
δνοῦ ἀνακτος, 'Ιτινδ.Π.4,117 κέδνος πολιταί, Αἰσχ.
'Ἐπτ.22 νάος κεδνός οἰακοστράφος, Ἐυρ. Ἀлк.97

πῶς ἂν ἐρημον τάφρον 'Αδμητος κεδνὴς ἂν
ἐπραξεν γυναικός; || γεν. ὁ εὐγενής : 'Ιτινδ.Π.9,122
παρθένον κεδνὰν χειρὶ χειρὸς ἑλών, Βοκχ.16,29

κεδνὴ Φοινικὸς κέρα || παθ. ὁ ἐπιμελῆσις
τυγχάνων, ἀγαπώμενος, ἀγαπητός : 'Ιλ.1,586 οἱ οἱ
κεδνότεροι καὶ φίλατοι ἦσαν ἀπάντων, 'Ὁδ.Κ

225 ἄς μοι κηδιστος ἐτάρων ἦν κεδνότεατὸς τε,
'Ἡσιόδ.Ἐ.169 ἀφ' αὐτῆς μύθοισι προσηυδά μη-
τέρα κεδνὴν, Βακχ.5,118 κεδνοὶ ἀδεαχοί, Ἐυρ.ἀν.

59) κ- λέχος 2) ἀναφορ. πρὸς πράγμ. (π. 'Ομ.
μ.κτ. οὐδ. πληθ.ἰ περιποητικῶς : 'Ὁδ.Α.428 κ- ἰδύα'
|| ὄμ. καλός, ἀγαθός : 'Ἡσιόδ.'Εργ.699 παρθενη-
κην δὲ γαμεῖν, ἵνα ἦθεα κεδνά διδάξης, Πίνδ.Π

10,72 πατρώϊαι κεδναὶ πολλῶν κυβερνάσεις;
|| ὄμ. ἀξιος : Πίνδ.Ο.8,80 συγγόνων κεδνὰν χά-
ριν' || ὄμ. φρόνιμος, συνετός : Αἰσχ.Πέρο.142 φρο-
ντίδα κεδνὴν καὶ καθύβουλον, αὐτ. 'Ικ.206 κεδνάς

ἐφετμάς; 3) ἀναφ. πρὸς εἰδήσεις, καλός, εὐχάρι-
στος : Αἰσχ. Ἀγ.622 πῶς δὴτ' ἂν εἴπωμαι κεδνά τάλπηθ
τύχοις; || τὸ οὐδ. κεδνὸν νέον εὐχάριστον :
Σοφ.Αί.663 οὐδω τὶ κεδνὸν ἔσχον Ἀργεῖων

πάρα, Ἐυρ. Ἀлк.605 θεοσεβῆ φάτα κεδνά πράξειν.
κεδνοσύνη 'Ἐπιγρ. κολαωμένη, ἀγοθότης.
κεδρακς 'Ἡσ. «φίγοι, πέφρικεν».

κεδρέα (ή) μτγν. κεδρία βλ.λ. : Πάπ., Γαλ.12,16,
'Αλέξ. Τραλλ.1,1, Παῦλ.Αγ.7,3.
κεδρεάτης-ιδος (ή) μτγν. τίτιος τῆς Ἀρτεμίδος
ἐν Ὅρχομενῶ τῆς Ἀρκοῦδιος : Πασα.8,13,2 καὶ

τὴν θένδον ὀνομαζουσιν ἀπὸ τῆς κέδρου Κεδρεάτιν.
κεδρέα (ή) νεώτ. βοταν. ἡ κεδρίς βλ.λ.
κεδρέλιον (τό) μτγν. κ. νεώτ. ἔλαιον ἐξαγό-
μενον ἐκ ρητίνης τῆς κέδρου : 'Αέτ.1,196'

|| κ. νεώτ. αἰθέριον ἔλαιον ἐξαγόμενον δι' ἀπο-
στάξεως ἐκ τοῦ ξύλου ἀρκυθίου τῆς Βιργινιανῆς.
κεδρελάτη (ή) μτγν. τὸ φυτὸν κέδρος ἡ συ-
ριακῆ, ὀμοιάζουσα πρὸς ἐλάτην : Πλιν.ΦΙ.13,53.

κεδρέλιον (τό) νεώτ. χημ. σεακιτερπένη περιε-
χόμενη ἐν τῷ αἰθέρϊω ἔλαιῳ τοῦ κέδρου.
κεδρενάλη (ή) νεώτ. χημ. σεακιτερπένη, περι-
εχομένη ἐν τῷ κεδρελαίῳ.

κεδρί (τό) νεώτ. μικρὰ κέδρος; || τὸ ξύλον
τῆς κέδρου' || σοῖς ἐκ ξύλου κέδρου.
κεδρία (ή) κ. νεώτ., ἰων. -ἱη ἔλαιον τῆς κεδρελά-
της : 'Ἡρ.2,87 τῆ δὲ τελευταίη ἐξείσι ἐκ τῆς

κοιλίης τῶν κεδρίων τὴν ἐσθλκον πρότερον,
Διόδ.Σ.1,91 πᾶν τὸ σῶμα τὸ μὲν πρῶτον κεδρία
καὶ τισιν ἄλλοις ἐπιμελείας ἀξιοῦσιν . . ἐπειτα

σμύρνη καὶ κινναμώμῳ, Διοσκ.1,77' 2) νεώτ. πρῶ-
τον ἀποστάξεως τετραγῶν ρητινωδῶν δένδρων,
θερμανομένων ἐν κλιθῶν, ἐξ οὗ λαμβάνεται ἡ

πίσσα, ἂ. ὑγρόπισσα, ζώπισσα, πίσσα ρευστῆ,
κατρώμ.
κεδρίνας-α-ον ποι. τ. τοῦ κέδρινος βλ.λ. || :
Νίκ.'Αλεξ.488 κεδρίνεν πίσσων.

κεδρίνης-η-ον (κέδρος) κ. νεώτ. ὁ ἐκ κέδρου
προερχόμενος : 'Ιλ.Ω.192 αὐτὸς δ' ἐς θάλαμον
κατεβήσθε κηνεύατα; | κέδρινον, ὑφόρφον, δε

γλήνεα πολλὰ κεχάνδει, Ἐυρ. Ἀлк.160 ἐκ δ' ἑλοῦ-
σα κεδρίνων δῶμων ἐσθθητα κόσμον τ' ὑπερ-
πέδως ἥσκησασα, 'Ἐπιγρ. κεδρίνα ξύλα, Θεόφρ.ΦΙ

5,9,8 τῶν ξύλων τὰ κεδρίνα, Πολύδ.10,27,10 συ-
σης γάρ τῆς ξυλείας ἀνάσης κεδρίνης καὶ κυ-
παριτύνας, Ἰωσ.ΠΙ.5,5,2 κεδρίνα φανώματα;

2) ὁ ἐκ κεδρελάτης βλ.λ. παρσκευασμένος :

'Ινπ.Γυν.1,78 κέδρινον ἔλαιον, 'Αριστ.Ζι.583,23
ἀλαφροῖσι ἑλαίῳ κεδρίνω ἢ φημιθῶ ἢ λιθα-
νωτῶ, Διοσκ.5,36 κέδρινος οἶνος' 3) πᾶν κέ-
δρινον (τό) χρώμα πορτοκαλλίου.

κεδρίον (τό) ὡς ἐτυμολ. τὸ κίτριον βλ.λ. : Φανί.
'Ιστ.η. Ἀθῆν.3,84,0 μήποτε ἀπὸ τῆς κέδρου τὸ
κεδρίον ὠνόμασαν? || κεδρία βλ.λ. (ἐν λοτ. γρ.
caelum : 'Βιτρ.2,9,13, Πλιν.ΦΙ.16,52.

κεδρίον (τό) δ.γρ. κέδρινον τὸ κεδρίον βλ.λ. :
'Ινπ.Γυν.Φύσ.32.

κεδρίς-ιδος (ή) καρπὸς τῆς κεδρελάτης βλ.λ. :
'Ινπ.Γυν.2,192 κεδρίδας πέντε τρίβινε ὕδατι καὶ
πίνειν, Διοσκ.1,77' || ὄμ. καρπὸς τοῦ φυτοῦ ἀρ-
κεύθου : 'Αριστφ.Θεσφ.486 καθ' ὁ μὲν ἐτριβεν κε-

δρίδας, ἀννηθον, σφάκος' 2) τὸ φυτὸν ἄρκευ-
θος ἡ κοινὴ : Θεόφρ.ΦΙ.1,9,4.
κεδρίτης οἶνος (τό) μτγν. οἶνος παρσκευασμέ-
νος μετὰ κεδρίας βλ.λ. : Διοσκ.5,37.

κεδροκούκουτος (τό) δημ. ὁ κάρπος τοῦ
φυτοῦ κέδρος βλ.λ.
κεδρόλη (ή) νεώτ. χημ. ἀλκοόλη περιεχομένη
ἐν τῷ κέδρῳ βλ.λ.

κεδρόμηλον (τό) μτγν. κ. νεώτ. κίτριον βλ.λ. :
Διοσκ.1,115 || νεώτ. βοταν. ὁ καρπὸς τῶν δια-
φόρων εἰδῶν τοῦ φυτοῦ ἄρκευθος.

κεδρόξυλον (τό) νεώτ. παλαιοφωτ. γένος κωνο-
φόρων φυτῶν, ἀπαντώντων ἐν ἀπολιθώσει.
κέδρωπα (τά) ἰων. τ. τοῦ κέδρωπα, ὄσπρια : 'Ε-
ρωπιαν. ἐν λ., 'Ἡσ.

κεδρόρρακον (τό) νεώτ. χημ. τὸ ἀλκοολοῦχον ἀ-
πόσταγμα ἐκ ζυμωθέντων δημητριακῶν τῆ προσ-
θήκη σπερμάτων κέδρου, δημ. ζινεράκον.

κέδρος (ή), σπαν. κ. κέδρον (τό) κ. μιν. κ. νεώτ.,
δημ. κεδρα (τό) Μοῖρ.232 κέδρον οὐδετέρως
'Αττικοί, θηλυκῶς 'Ἑλληνες, 'Θωμ.Μ κέδρος θη-

λυκῶς τὸ δένδρον, κέδρον δὲ οὐδετέρως ὁ καρ-
πός, ὄμ. ἔοστ., γένος δένδρου τῆς οἰκογ. τῶν κω-
νοφόρων, εὐμεγέθους, ὀθειθαλοῦς, μακροβίου, ὀ-
νομαστοῦ διὰ τὸ ἀνευ δῶων ἀσητην, ἀνεκτικῶν

καὶ εὐώδες ξύλον αὐτοῦ, π. δὲ τοῖς ἀρχ. καὶ διὰ
τὴν ἐξ αὐτοῦ λαμβανομένην ἀρωματικὴν καὶ ἀντι-
σηπτικὴν ἐν ὑγρῷ κατοστάσει ρητίνην, ὑποδια-
ρούμενον εἰς τρία εἶδη τὴν κέδρον τοῦ Λιβάνου,

τὴν κ- τῶν Ἰμαλαίων (βοταν. θεοδώραν) κ. τὴν
κ- τῆν Φοινικικὴν ἱθῆς 'Αλγερίας : 'Ὁδ.Ε.60 τη-
λόθε δ' ὀμὴ κέδρου τ' εὐκαίτοι οὗτου τ' ἀνά

νήσον ὀδῶδειν ἢ, κοιουμένων ἐν ἐστία ξύλων κέ-
δρου, 'Ἡρ.2,87 ἐπέαν [τοῖς] κλυστήρας πλή-
σωνται τοῦ ἀπὸ κέδρου ἀλείφατος γινόμενου

(πρὸς ἐγχυσιν ρητίνης ἀναλελυμένης ἐν τῷ σώματι
ταριχευομένου νεκροῦ), Θεόφρ.ΦΙ.9,2,3 ἱερί κ-
τῆς Φοινικικῆς, ΠΔ Ψαμ.103,16 αἰ κέδρου τοῦ Λι-
βάνου ἄς ἐφύτωσεν, Στρώβ.15,1,29 ὀλη, ἐξ ἧς

'Αλέξανδρος κατήγαγε τῷ Ὑδάσπῃ κόψας ἐλά-
την . . καὶ κέδρον (ἐπὶ κ- τῶν Ἰμαλαίων) 2) ὀρ-
θότ. κτ. οὐδ. τὸ κέδρον, μτγν. πῆρ. κάρα, ὁ κορ-
πὸς τῆς κέδρου' Μοῖρ. ὡς ἀνατ., Ἀμμῶν.81 κέ-
δρος θηλυκῶς μὲν τὸ δένδρον, ἀρανεϊκῶς δὲ ὁ

καρπός : Κωμ. Ἀδέσπ.34,ΕΜ.498,42' 3) αὐνεκῶ,
ὁ ἐκ ξύλου κέδρου κατσκευασμένος, ἰδ. ἡ κε-
δρίνη θήκη νεκροῦ, κεδρίνη κάσα, κέδρινον κιβώ-
ρι : Ἐυρ. Ἀлк.365 ἐν ταῖσιν αὐταῖς γάρ μ' ἐπισκῆ-
ψω κεδρίος' || κτ. ποι. ἐκφρ. ἡ κυβέλη τῶν με-
λισσῶν, ὡς εὐωδιώσα θήκη : Θεοκρ.7,81 κέδρον

ἐς ἀδειαν μαλακοῖς ἀνθεσσι μέλισσα; 4) ὄμ.
τὸ ἐκ ρητίνης κέδρου ἔλαιον ἀρωματικόν, κεδρέ-
λαιον : Λοκ.'Απαῖδ.16 ἀλείφεις τῷ κρόκῳ καὶ τῇ
κέδρω' 5) μιν. κτ. οὐδ. τὸ θυμιάμα, τὸ λιθα-
νωτῶν, λιθάνι : Φώτ.152,7 κέδρον οὐδετέρως λέ-
γουσι τὸ θυμιάμα; 6) 'Ἡσ. «κεδρον' Ἀττικοί

οὐδετέρως ὀνομαζοι. ἡ δένδρον ἄκρονον' 7) μτγν.
δημ. κ. κτ. οὐδ. ὁ ἀκανθώδης θάμνος ἄρκευθος

βλ.λ. ἡ κοινή: Διοσκ.Ι,77 τὰ διὰ πλάγια τοῦ πλατύσκαλου στόλιζαν φουντωτὰ κέδρα μέσ' σέ μεγάλες γλάστρες, **κεδρομοσ** (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν χελαυθῶν.

κεδροκάρης-οὺς-ές μτγν. ὁ ἔχων χωρᾶν, τέρφι-νὰ κατεργάζεται τὸ ξύλον τῆς κέδρου: Μαν. 4,191 ἄνδρας... **κεδροχαρεῖς**, σοροεργὰ τέχνης καυίσματ' ἔχοντες.

κεδρῶ-ῶν μτγν. κ. νεώτ. τοριχεύω, βαλσαμώνω μὲ κεδρίαν βλ.λ.: Ποσειδών.π.στράβ.4,4,5 τὰς δὲ τῶν ἐνδοξῶν κεφαλὰς κεδροῦντες ἐπεδείκνυον τοὺς ξένους, Διόδ.Σ 5,29 τῶν δὲ ἐπιφανεστάτων πολεμίων κεδρῶσαντες τὰς κεφαλὰς, ἐπιμελῶς τηροῦσιν ἐν λάρνακι, Γαλ. Ιατρ.Φιλ.7 τὴν κεδρίαν ξηραίνειν τε καὶ ἀσηπτα διαφυλάττειν.τὰ τεβνώτα σώματα' πρβλ. 'Ηρ.2,87' 2) νεώτ. ἀλείφω σχοινίον διὰ κεδρίας.

κεδρῶν-ῶνας νεώτ. δάσας ἐκ κέδρων: Κόλθ. 67,2 ἐδῶ ὑπὸ τὸν πολύφυλλον | καὶ δροσερὸν κεδρῶνα.

κεδρωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ διὰ κεδρίας βλ.λ.2) ἐπόλειψις, τὸ κατραμωμα.

κεδρωσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ λευκάμπελος: Διοσκ.4,182' || νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν κολοκυνθωδῶν.

κεδρωτός-ή-όν κ. νεώτ. κατεκαυασμένος ἐκ ξύλου κέδρου ἢ κεκοσμημένος μὲ τεμάχια ξύλου κέδρου: Εὐρ. Ὀρ.Ι371 κεδρωτὰ παστῶδων ὑπὲρ τέρασμα' || νεώτ. ὁ ἠλειμμένος διὰ κεδρίας βλ.λ.2), ἦτοι διὰ πίσαπς, ὁ κατραμωμένος: κεδρω-τὸν σχοινίον.

κέσθαι ἰων. τ. τοῦ κείσθαι, ἀπαρφ. τοῦ κείμεαι. **κεῖ** ἀποκεκορμ. τ. τοῦ κείθι, ἐκείθι: 'Αρχ(λ.Ι,70, 'Ηρόδ.' Ιατρ.Ι,26.

καῖα 'Ησ. καθάρματα. **καίμα**νος μτχ. ὄρο. τοῦ καίω βλ.λ. **εσιανθί** 'Ησ. «καίοντες».

κειθή (ἡ) νεώτ. γένος τροπικῶν φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν βυθκακοειδῶν.

κειθαν ἐπίρρ. ἰων. κ. ἐπ. τ. ἀντὶ ἐκείθεν.

κειθι ἐπίρρ. ἰων. κ. ἐπ. τ. ἀντὶ ἐκείθι.

κεῖκι (τὸ) (ἰαγγλ.) δημ. εἶδος γλυκύσματος, κυρίως ἐξ ἀλεύρου, βουτύρου καὶ φῶν, παρασκευαζόμενον κατὰ διαφόρους τύπους καὶ συνδυασμούς.

κεῖλας (ὁ) πάπ. ὄνος πρβλ. κίλλος.

κείμεαι κ. μσν. κ. νεώτ., β' ἐν. κείσαι, ποι. κ. |κατά-ί κείαι | 'Υμν. 'Ερμ.254), ὄρκ. κείοι ('Επιγρ.Ι, γ' ἐν. κείται, γ' πληθ. κείνται, ἰων. κέσαι κ. κείσαι, ἐπ. κ. κέονται, προστ. κείσο, κείσθω, ὑποτ. γ' ἐν. κέηται κ. κείται, γ' πληθ. κείωνται, εὐκτ. γ' ἐν. κείοιτο, ἀπαρφ. κείσθαι κ. κέσθαι, μτχ. κείμενος, παρατ. ἐκείμην, ἐπ. κείμην, ἐπ. γ' ἐν. κέσκειτο, ἰων. γ' πληθ. ἐκέατο, ἐπ. κέατο, κείατο, κείντο, μέλλ. κείσομαι, ὄρω. κείσευμαι, εἰμαι καταθεμένος δθ. εἰμαι ἐξηλάκωμένος, πλάγιασμένος | ἐν χρ. π. 'Ομ. τὸ πλείστον μτ. πρῶθ. | : 'Ἰλ.Φ 210 ὄρωρα πυρᾶν ὄρωρετὸς καήμεναι, ἢ ἐνὶ κείται Πάτροκλος, αὐτ.Ι 556 κείτο παρά μνηστῆ ἀλόχῳ, 'Ὀδ.Φ 390 κείτο δ' ὑπ' αἰθήρου δηλον νεὸς ἀμφιπέλοισι βυθίλον, αὐτ.Α 577, Σοφ.Φιλ. 145 ἴσως γὰρ τόπων ἔσχατιαις προσιδεῖν ἐθέλει δντινα κείται, Καλλ. |αμβ.Ι,250 ἐπὶ τὴν ὄδον κείμαι | εἰμαι ἐστρωμένος |, 'Αγασ.ΑΠ 9,677 εἰς ὄλιγην κείσθαι κόνιν' || ὄμ. ὄρχιτεκ. κείμενον σχῆμα ἐξηλωμένον σχεδίου, ὄντιθ. ὄρθωμένον: 'Απολλ.δ.Δαμ.Πολιορκ.Ι63' 2) ὄθ. κοιμῶμαι, ἀναπαύομαι: 'Ὀδ.Ν 281 ἀλλ' αὐτὸς ἀποδάντες κείμεθα νηὸς ἀπαντες, Σίμων.37,12 πορφυρέα κείμενος ἐν χλαυδί' 3) μένω ἄργός, σχολιάζω, ἀπραγμονῶ: 'Ἰλ.Β 688 κείτα γάρ ἐν νήεσσι ποδάρκης διος Ἀχιλλεύς, Σοφ.ἀπ.Ι42,13 οὐ

χρὴν ἦσυχον κείσθαι πόδα' || μένω ἦσυχος, ἥρεμος, ἡσυχάζω: 'Ὀδ.Ι 434 λασίην ὑπὸ γαστέρ' ἔλυσθαις κείμην | ἐπὶ τοῦ 'Ὀδυσσεὺς ὑπὸ τῆν κοιλίαν τοῦ κριού' 4) κ. μτφ. νορκοῦμαι, ἡσυχάζω, ἥρεμῶ: Σοφ.ΟΚ 510 δεῖνον μὲν τὸ πάλι κείμενον ἦδη κακόν... ἐπεγείρειν (κακὸν νάρκω-μένον), Αἰλ.ΣΤ 15,5 τοῦ κύματος κείμενον καὶ λεία οὐσῆς τῆς θαλάσσης' 5) κ. τοιοῦτο, εἰμαι κατόκοιτος ἐξ ἀσθενείας, ἐλκους, τραύματος κττ.: 'Ἰλ.Β 721 ὁ μὲν ἐν νήσῳ κείτο κρατέρ' ἄλγεα πάσχων | ἐπὶ τοῦ Φιλοκίτηου), αὐτ.Σ 435 ὁ μὲν δὴ γήραρ λυγρῶ κείται ἐνὶ μεγάροις ἀρη-μένος, 'Ὀδ.Ε 457 ὁ δ' ἄρ' ἀνηυστος καὶ ἀναυ-δος κείτ' ὀλιγηπέλας' 6) συνεκτ. μτφ. εὐρίσκειται ἐν ἀθλιότητι: αὐτ.Α 461 καὶ λην κείνους γε εἰοικότε κείται ὀλέθρῳ, Εὐρ.Φοιν.Ι639 ἐν οἷσις κείμεθ' ἄθλιοι κοκίσι, Ἀριστ.Νεφ.550 κοῦκ ἐτόλμησ' αὐθις ἐπεμνηθῆσ' αὐτῶν κείμενῳ (νὰ καταπατήσω αὐτὸν ὄταν τὸν εὐρω πεπυκότα | 7) εἰδ. κ. νεώτ. κείμαι, ὀπόμεμαι, εὐρίσκομαι νεκρός: 'Ἰλ.Ε 467 κείται ἀνὴρ, ὄν τ' ἴσον ἐτίομεν Ἐκτορι δίφῳ, Αἰσχ.Ἀγ.Ι438 κείται γυναῖκός τῆσδε Λυμαντήριος, Σοφ.Φιλ.359 κείνους μὲν οὖν ἔκειτο' || συγχ. ἐν ἐπιταφίσι εἰμαι τεθαμμένοις: Σίμων.92 ἦδε κείμεθα, αὐτ.60 κείσαι ζῶν ἐτι μάλλον τῶν ὑπὸ γὰς, Πίνδ.Π.Ι,15 δς τ' ἐν αἰνῆ Ταρτάρῳ κείται, 'Ηρ.Ι,67 ἐπιερησόμενος τὸν χῶρον ἐν τῷ κείτο Ὀρέστης, Αἰσχ.Χο.895 τοιγάρ ἐν ταύτῳ τάφῳ κείσαι, Σοφ.ΟΤ 972 κείται παρ' Αἰ-δῆ Πόλυβος δέξ' οὐδένοδος, Θουκ.2,43 ἐπιανον ἐλάμβανον καὶ τὸν τάφον ἐπισημότατον, οὐκ ἐν φ' κείνται μάλλον, ἀλλ' ἐν φ' ἡ δόξα... ἀειμνηστος καταλείπεται-ἐνθάδε κείται | σονήθ. ἐπιτάφιος καταλείπεται' κ. μτ. τοῦ νεκρός: αὐτ.Ἀντ.Ι240 κείται δὲ νεκρός περὶ νεκρῶ, 'Ηρ.8,25 τῶν μὲν χίλιοι ἐφάινοντο νεκροὶ κείμενοι' || ἐν φρ. κείμαι ὑπὸ τῆν θάπτωμα ὑπὸ τινω: Πλούτ.' Ηθ.583C' || ἐπὶ ἀτάφου πτώματος, κείμαι, εἰμαι παρημελημένος: 'Ἰλ.Σ 338 τόφρα δέ μοι παρά νηυσὶ κορνώσι κείσαι αὐτῶς, αὐτ.Χ 386 κείται παρ νήεσσι νέκεις ἐγκαταλειμμένους, ἀθάπτος, Πάτροκλος' 8) εἰμαι ἐκταλαειμμένος, παρημελημένος: 'Ὀδ.Ρ 296 κείτ' ἀποθέστος... ἐν πολλῇ κόπρῳ | κατὰκείται ἀπεριποίητος, ἐπὶ τοῦ παλαιοῦ κυνὸς τοῦ 'Ὀδυσσεὺς' || ἐπὶ τόπων ἡ οικοδομῶν, κείμαι εἰς ἐρείπια, κρημνισμένος: Αἰσχ.Χο.964 δὲ πολλὸν ἀγαν χρόνον χαμηλαπετείς ἐκείσθ' αἰέ' 9) ἐπὶ παλαισίων, εἰμαι ἠττημένος, κατεβλήθην ὑπὸ τοῦ ἀντονησιστοῦ: Αἰσχ.Εὐμ 590 οὐ κείμενῳ πω τόνδε κομπάζεις λόγον, Ἀριστ.Νεφ.Ι26 ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μέντοι πεσών γε κείσομαι' 10) κ. νεώτ. ἐπὶ τόπων, εὐρίσκομαι, ἔγω θέσιν, τοποθεσίαν: 'Ὀδ.Η 244 'Ὁ υἱὲ τῆς ἦσος ἀπόρροθεν εἰν ἀλί κείται, 'Ηρ.5,49 ἐν τῇ ἦδε Κύπρος ἦσος κείται, Ἰνν.' Αἆρ.6 ἀνάγκη ταύτας τὰς πόλιας θέσιν κείσθαι νοσερτάτην, Αἰσχ.ἀπ.404 Ἀτῖνα... πρὸς νότου κείται νησᾶς, Θουκ.3,51 τὴν νῆσρον ἢ κείται πρὸ Μεγάρων, Ἀριστλ.Μετ.360b,14 κείται πρὸς ἧλιον, ΚΔ Ματθ.5,14 οὐ δύναται πόλις κρυβῆναι ἐπάνω θρους κείμενῳ' κ. μσν. ἐπὶ ἐθνῶν: Καισάρ.Δαν.ἐν Σδθ.3,91 πᾶσα δηλονότι ἔθνη κείται παρὰ τὴν ὄδον' || εἰδ. ζῶ ἢ εἰμαι, εὐρίσκομαι ἐν τινι θέσει: 'Ὀδ.Θ 277 θῆ ῥ' ἔμην ἐς θάλαμον, ὄθι οἱ φίλα δέμνια κείτο, αὐτ.Ρ 331 ὁ δὲ παπτήνας ἔλε ἄϊσρον κείμενον εἰρυσκόμωνον ἐκεῖ ὄπου |, Λυσ.Ι3,37 ὄσο δὲ τράπεζαι ἐν τῷ πρῶσεν τῶν τριάκοντα ἐκείσθην, Ξεν.Οικ.8,19 χύτρας φημὶ κέρυθρον φαίνεσθαι ἐκκρινῶς κείμενας' || κ. γεν.: Πρόδρ.2,168 καὶ μέσα κείται κόκκινος μεγάλη φιλομήλα' 11) ἀρμόζω, εἰμαι κατάλληλος: 'Ηρώδ.7,120 οὐκ ἐν οὐτῷ τοῦδρον σαφέως ἐκείτ' ἄν, ὡς σαφέως κείται' 12) ἐν

τῆ λογ. τὸ ἀπαρφ. κείσθαι = ἡ ἀτάκεια, ἡ θέσις ὡς κατηγορία : 'Αριστλ.Κατ.2α.2' **13**) ἐπὶ περιουσίας κ. γεν. πραγμ. ἀξίας, ἐμπορευμάτων κττ., εἶμαι καταθεθειμένος, τεθσαυρισμένος : 'Ιλ.1.382 **δθ**ι πλεῖστα δάμοις ἐν κτήματα κείται, αὐτ.Δ.144' || εἶδ. ἐπὶ πραγμ. ἀφιερωμένων εἰς Θεόν : 'Ηρ.1.51 ὁ μὲν χρῆστος κέεται ἐν τῷ Κλαζομενεῖν ἠθσαυρῶ' || κ. συνῆθ. ἐπὶ χρημάτων, εἶμαι ἀποτεθειμένος : 'Ηρ.6.86λ χρήματα . . θέσθαι παρὰ σε, εὐ ἐξοπιοταμένω ὡς μοι κείμενα ἔσται παρὰ σοι σάα (ἀποτεθειμένα), Πλάτ.Ἐπιστ.346C τὰ χρήματα δὲ ἄν λάβῃ, κατὰ Πελοπόννησον . . κείσθω, Ἰσοκρ.17.44 πολλὰ χρήματα ἐπὶ τῆ τοῦτο τραπέζῃ κείται μοι, Ἀριστφ Βάτρ.624 τάργυρόν σοι κείσεται ἰθα μείνῃ ὄξος παρακοταθήκη, Διφιλ.73.2 δροαχμὴν ὑπέθεσθαι (ἀπόκρ.) κείται πάλα' **14**) **δδ** μτφ. ἐπὶ ἐπιφοῦν προέξω, καταλογίζομαι εἰς τισ, εἰς βῆρος τινός : Σοφ.Ἀντ.485 εἰ ταῦτ' ἀνάτι τῆδε κείσεται κράτη' **15**) τοποθετοῦμαι εἰς κατάλληλον θέσιν : 'Επιγρ. τῶν ἐπὶ τοῦ τοίχου . . κειμένων κίωνων' **16**) ὄμ. πρόκειμαι, εἶμαι ὠρισμένος, διατεταγμένος : 'Ιλ.Ψ.273 Ἰππῆας τὰδ' ἀεθλα δεδεγμένα κείτ' ἐν ἀγῶνι, 'Ηρ.8.26 ὁ δὲ ἐπείρετο ὅτι ἰτὸ ἀεθλονι κτῆ σφι κείμενον περὶ ὄντου ἀγωνίζονται, Σοφ.Αἰ.936 **δ**-πλων ἔκειτ' ἀγῶνι περὶ' **17**) ἐπὶ νόμων, τίθεμαι, ἰσχύω, τοῦ ἔνεστ. ἐν σμ. παρκα. ἦτοι εἶμαι τεθειμένος : Εὐρ.Ἐκ.292 νόμος δ' ἐν ὕμιν . . κείται περὶ (νόμος ἔχει τεθῆ, ἔχει ὀρισθῆ), Ἀντιφ.6.2 νόμους ὄ κείνται περὶ τῶν τοιοῦτων πάντες ἄν ἐπαίνουσεσιν, Θουκ.2.37 νόμοι ἐπ' ὠφέλειά τῶν ἀδικουμένων κείνται' κ. οἰ κείμενοι νόμοι οἱ ἰσχύοντες νόμοι : 'Αριστφ.Πλ.914 τὸ μὲν οὖν βοθηεῖν τοῖς νόμοις τοῖς κειμένοις, Ξεν.Ἀπομ.4.4.21 τοὺς ὑπὸ τῶν θεῶν κειμένους νόμους, Ἰσοκρ.1.36 παθεῖν μὲν καὶ τοῖς νόμοις τοῖς ὑπὸ τῶν βασιλέων κειμένοις' κ. γεν. ἐπὶ νόμων, γυναικῶν, συμφῶνων : Εὐρ.Μήδ.494 καινὰ κείσθαι θέσμι' ἀνθρώπων, Ἰσαί.6.32 οὐκ ἐτί κείται ἡ διαθήκη ἰουδῶδως ἔχει ἰσχύν ἡ διαθήκη' || μτγν. ἐν φρ. αἰ κείμενα ὑπὸ τῶν ὑπατικών γνῶμαι, αἰ παρεχόμεναι ὑπὸ τῶν ὑπατικών γνῶμαι : Διον.Ἄλ.Ρωμ.7.47' || ὀρίζομαι, εἶμαι τεταγμένος, ἐπιβεβλημένος διὰ νόμου, ὑπὸ νόμου : Εὐρ.Ἰων.756 θάνατος ὧν κείται περὶ, Λυσ.14.9 πάσις ταῖς κειμέναις ζημίαις ἔνοχος γενέσθαι, Θουκ.3.45 πολλὸν θανάτου ζῆμαι πρόκεινται' **18**) ἐπὶ φίλος. ἐπιχειρημάτων, ἰσχύω, εἶμαι ἰσχυρός, εἶμαι, θεωροῦμαι ὡς τι δεδομένον, ὠμολογημένον ἢ ἐκ συμφωνίας παραδεκτόν : Πλάτ.Πολ.350D εἶεν . . τοῦτο μὲν ἡμῖν οὕτω κείσθω ἴεστω δεδομένον, ὡς τὸ θεωρήσαμεν σωστόν, οὐτ.Πολιτ.300B ἐπαλογοημένον ἡμῖν κείται, Φιλῶδ.Ρητ.1.513' || συχ.ν. Ἀριστλ. ἡ προστ. κείσθω = ἔστω δεδομένον, δεδοσθω, ὡς ἐν τοῖς μαθ. θεωρ. τὸ ἔστω : 'Αριστλ.Α.Πρ.34θ.23, αὐτ.Ποιητ.145θ.35 τὰ μὲν οὖν περὶ τὴν διάνοιαν ἐν τοῖς περὶ ῥητορικῆς κείσθω' **19**) ἐπὶ ὀνομάτων, διδοῦμαι : 'Ηρ.4.184 ἐνὶ δὲ ἐκάστω αὐτῶν ἀνομομα οὐδὲν κέεται, Πλάτ.Σοφ.257C τῶν ἐπιόντων ὀνομάτων . . περὶ αὐτ' ἄν κέεται, Ἰσαί.3.32 ὑπὸ τῷ πατρὸς κείμενον ἴσνομα' || π. Ἀριστλ.Τοπ.140α.3 κείμενα ὀνόματα ὠρισμένοι ὄροι' **20**) μτφ. εὐρίσκομαι, συμβαῖνω, λοχαίω, εἶμαι ἐνδεχόμενος : Σοφ.Φιλ.503 πάντα δεῖνὰ κἀκικινδύων βροτοῖς κείται, παθεῖν μὲν εὐ, παθεῖν δὲ θάτερα κινδύων τίθεται πρὸ τῶν ἀνθρώπων' **21**) μτφ. ἐπὶ καταστάσεως διαρκούς, ἐξακολουθεῖν νὰ εἶμαι : 'Ὀδ.Ω.423 παιδὸς γέμει οἱ ἄλαστον ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔκειτο κ. ἀπλ. εἶμαι : 'Ηρ.2.171 εὐστομα κείσθω ἴδς παραμένον εὐστομα, Σοφ.ΟΤ.491 τῷ Πολύδω νετικός ἔκειτο, Θεογμ.240 πολλῶν κειμένων ἐν στόμασιν, Ἐβ.ΑΠ.9.62 Ἐλλήνων κείσομαι

ἐν στόματι **22**) ὀνομά μου θὰ ἀναφέρηται συχνακίς **22**) κ. νεώτ. ἐν φρ. ἡ μτχ. ἔνεστ. ἰσυνῆθ. κτ. οὐδ.) μτ. τοῦ ἐπιρρ. εὐ = κολῶς ἔχων : Αἰσχ.Χο.693 κἀκποδῶν εὐ κείμενα, Πλάτ.Φίληθ.15C μὴ κινεῖν ἱακόνει εὐ κείμενον' **δθ**. κ. νεώτ. γνῶμ. μὴ κίνει τὰ κακὰ τὰ εὐ κείμενα' || ὄμ. ἐν φρ. θεῶν ἐν γούνασιν κείται τι = ἐξαρτάται ἐκ τῆς θελήσεως τῶν θεῶν : 'Ιλ.Ρ.514' || ὄμ. κείσθαι ἐν τινι ἢ ἐπὶ τινι ἐντελὸς ἐξαρτώμαι ἐκ τινος Πίνδ.Π.10.71 ἐν δ' ἀγαθοῖσι κείνται πατρώια κείναι πολλῶν κυβερνήσεις, αὐτ.8.76 τὰ δ' οὐκ ἐπ' ἀνδράσι κείται, Σοφ.ΟΚ.248 ἐν ὕμιν γὰρ ὡς θεῶν κείμεθα τλάμονες' κ. μτ. ἀπλ. δοτ. : Ἀρχιλ.69 Λεωφίλω πάντα κείται' || κ. ἐπὶ πραγμ., ἐξαρτώμαι ἀπό : Φιλῶδ.Ρητ.1.938 **22**) τὸ πανηγυρικόν ἐν μελέτῃ καὶ τριβῇ κείται, Ἀντυλλ.Π.Ορει.6.6.23] τὰ . . γυμνάσια ἐν κινήσει κείνται' || ὄμ. κείμαι ἐπὶ τινι προστίθεμαι ὡς βῆρος ἐπὶ πνος, ἐπιδαρῶμαι, ἐπακολουθεῖν δεῖναι τινι ἐπιδῶναι : 'Ηρ.1.87 (χρησμ.) καὶ πῆμ' ἐπὶ πῆμται κείται' **23**) ἱατρ. ἀφῆνω καθίζημα, ἐπὶ τῶν οὐρῶν : Ἰππ.Ἐπιδ.1.26β' οὐρσην ἀθρόσων ὑπόσπασμ' κειμένω ὑπόσπασσις κριμνώδης λευκή' **24**) ὄμ. ἱατρ. καταπραῦνομαι, διατελῶ ἐν ἡρεμίᾳ : αὐτ.2.2.24 φάρμακον οὐ φλεγμῶν οὐσα, κειμένη δὲ ἰούγι φουσκωμένη' **25**) κ. νεώτ. γραμμ. ἐπὶ λέξεων κ. φράσεων, εὐρίσκομαι, ἀπαντῶ : Στράβ.7.3.6 περὶ τῶν κειμένων παρὰ τῷ ποιητῇ περὶ τε Μῦσων καὶ ἀγαθῶν Ἰππηολογῶν, Φιλῶδ.Οικ.39] κείνται ἐν τῷ περὶ Πλούτου, Ἀθην.4.165D καὶ τὸ ἀσώπιον ποῦ κείται; - κείται παρὰ Πλάτωναι καὶ παρὰ Δημοσθένει' || χρησιμοποιοῦμαι : Στράβ.8.6.7 τούτα δ' ἦτοι ἀντὶ τοῦ πολυπόθητον κείται' || ὄμ. τὸ κείμενον τὸ γεν. ἀποδεικτόν : Σχόλ.Πίνδ. Ο.2.48' **26**) ὡς οὐστ. τὸ οὐδ. κείμενον βλλ. **κειμένο(ν)** [τὸ] νεώτ. κ. δημ. οὐδ. τῆς μτχ. τοῦ κείμαι, ὅ,τι κείνται ἐγγράφως, τὸ γεγραμμένον, τὸ ὁποῖον ἀναλαμβάνει τις τὰ διασσαφῆση ἡ σχολίαση : Παπαδ.Χρ.Μηλ.32 οὐδεὶς λειτουργὸς τῆς δικαιοσύνης ὀφείλει νὰ ἐρμηνεύῃ ἀλλως τὰ κείμενα τῶν νόμων, - τὸ κείμενον τῆς ἐπιστολῆς' || ἴδ. τὸ γεγραμμένον ὑπὸ ἀρχαίου συγγραφέως, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ὑπομνήματα ἢ σχόλια καὶ πρὸς τὴν μετάφρασιν : τὸ κείμενον καὶ μετάφρασις τοῦ Πλάτωνος. **κειμηλιάρχειον** [τὸ] μτγν. κ. νεώτ., κ. -ἀρχιον ἀρχεῖον τῶν κειμηλίων βλλ., ἠθσαυροφυλάκιον, ταμεῖον ἢ ἀποθήκη, ἐν ἡ τὰ κειμήλια φυλάσσονται : Κωδ.Ἰουστιν.11.48.20. **κειμηλιαρχεῖον** [τὸ] μτγν. κ. νεώτ. κ. -ἀρχος ὁ φυλάξ τῶν κειμηλίων βλλ., ἠθσαυροφυλάξ : Ἰουστιν.Νεορ.40 Προοίμ.ι. **κειμηλιάρχος** [ὁ] νεώτ. ὁ φυλάσσω κειμήλια, ὁ κειμηλιάρχης. **κειμηλιοθήκη** [ἡ] νεώτ. θῆκη, εἰς τὴν ὁποῖαν φυλάσσονται κειμήλια βλλ., πολῦτιμα ἀντικείμενα, ἠθσαυροφυλάκιον. **κειμήλιο(ν)** [τὸ] [ἰκίμαι] κ. μων., νεώτ. κ. δημ. πρᾶγμα πολῦτιμον τεθῆν κατὰ μέρος πρὸς μνήμη τοῦ δωρησαμένου, ἠθσαυρός : Ἰλ.Ψ.61θ τῆ νῦν, καὶ σὺ τούτο, γέρον, κειμήλιον ἔστω, Ὀδ.Α.312 τιμῆν, μάχα καλόν, ὁ τοῖ κειμήλιον ἔσται ἐξ ἐμεῦ, Σοφ.Ἠλ.438 κειμήλι' αὐτῆ ταῦτα σφῆξέσθω, Εὐρ.Ἠρακλ.591 τὰδ' ἀντὶ παιδῶν ἐστὶ μοι κειμήλια' - || ὄμ. πολῦτιμον ἐκ μετάλλου ἀκεῖος : Ἰλ.Ζ.47 πολλὰ δ' ἐν ἀφνεῦ πατρὸς κειμήλια κείται' || κ. κτ. ἀντίθ. πρὸς τὴν ἐκ ζῶων συσταμένην περιουσίαν : Ὀδ.Β.75 κειμήλια τὰ πρόβασίν τε' κ. ἐπὶ πρῶς : Εὐρ.Ρῆσ.654 μέγιστον δ' ἐν βίῳ κειμήλιον κρῖνας σέ φημι τῆδε προσθέσθαι πάλοι' || ποι. ἐπὶ ἰχθύος : Θεοκρ.21.55 κειμήλιος ἰχθύς ἢ τάχα τὰς γλαυκάς κειμήλιον Ἀμ-

φιρίτας' || κ. μιν., νεώτ. κ. δημ. πολύτιμον σκευός ή κόρημα φυλασσόμενον ως πολύτιμον, προσφιλέ ή σεβαστόν ένθύμιον: 'Ηρ.3,41 άπολομένω των κειμηλίων, Λουκ.Προμ.4 χαλινός ήν λιθοκόλλητος, Δαρειού τινός ή Καμβύσου ή Κύρου αυτού κειμήλιον, Καισάρ.Διαπ. έν Σάθ.3,152 πατρών κειμήλιον πάνυ κλεινόν, -οικονομειακόνη) κειμήλιον' || κ. μ.φ. έπ. προσ.: Σεκούδου. || φίλος άνυποστάτων κειμηλίων κ. έπ. κακής σημ.: 'Ιπν.2,30 ή δέ άπειρή κακός θησαυρός και κακόν κειμήλιον' || όμ. νεώτ. κ. δημ. πάν ό τι έχει σημαντικήν άξίαν, ίδ. Ιστορικήν ή ήθικήν: κειμήλια της άναστασάσεως του 21' 2) λείψονον ίδ. σεπτού, όσίου, άγίου ανθρώπου: Πάπ. άγια κειμήλια της έκκλησίας.

κειμήλιος-ον ό ως πολύτιμον κιήμα φυλασσόμενος, ό άποτειθειμένος: Πλάτ.Νόμ.931α πατέρες ή μητέρες έν οικία κείνται κειμήλιον άπειρηκήτος γήρας, αύτ.913Α θησαυρόν δή λέγωμεν πρώτων των τοιοούτων, έν τις αύτώ . κειμήλιον έθετο' || ως ούς. τό ούδ. κειμήλιον βλλ.

κειμηλιοφύλακτιον ίδιό μ.γν. κ. -ακείτων τό κειμηλιοαρχέτων βλλ.: 'Ιουστιν.Νεαρ.59,6.

κειμηλιοφύλαξ-ακος ίδιό μ.γν. ό κειμηλιάρχης βλλ.: Πράξ.Συνόδ.Χαλκηδ.10,647.

κειμηλιώ-ώ μιν. άποτίθημι κατά μέρος, άποταμείω, θησαυρίζω: Εύσ. ι.376,14 παραπέμπει γάρ σεμνώς ό ποιητής τά καλά έπιθετα τοίς ήρωσι καί ότε ή έχουσι κατ' αύτά ένεργεϊν, και πως κειμηλιοί έκείνος ούτως αύτά' || κ. μιν.: 'Ηρωδιαν.Επιμ.66. †

κειμηλιώσις-εως ή ή μ.γν. ή φύλαξις και άποταμείωσις των κειμηλίων βλλ., ή άποθησαυρίσις: Φαθωρ.87 λέβητες . δια κειμηλιώσιαι.

κεινώσις-η-ο Ιων. ποι. μιν. κ. δημ., δημ. γεν. κ. 'κεινού, έκείνος βλλ.: Πρόδρ.2,520 και κείνος άς καθέσεται και άς γεύεται τον φόνον' 2) δημ. κείνος πού κ. έν τη σημ. όστις, όποιος: παροιμ. κεινού πού ρέγεται πολλά του παίρνουν ή ή κλέθου) και τά άγια.

κεινώς-ή-όν Ιων. κ. ποι. τ. του κεινός βλλ.

κεινώ-ώ μ.γν. Ιων.τ. του κενώ βλλ.: Νίκ. Άλεξ.140 τά δ' ήλιθα γαστρος άπόφθορα κεινώσεις, ούτ. Θηρ.56 ενύκας κεινώσεις.

Κείσις ίδιό, Ιων. Κήσις ό έκ της νήσου Κώ: 'Αριστοφ.Βάτρ.970 ού Χίσις άλλα Κείσις Ιοί Κείσις είχαν φήμην τιμίων άνδρών).

κειπιλάριον (τό) πάπ. γυναικείο ένδυμα πιθ. έσωτερικόν, μεσοφούσανο: Πάπ. έπτά κειπιλάρια, ών έν και στιχάριον.

κειπίσις ίδιό δ. γρ. του κήσις βλλ., είδος πιθήκου.

κείρα (ή) μ.γν. κ.μιν. ή γεροντική ήλικία, τό βαδών γήρας' Ησ. «γενεά, ή ήλικία», Βάσις, εις Καθόν.84 Συνόδ.Τρούλλου ό ή ατελής ήλικία»: Κώδ. 'Εκκλ.Κανόν.76 οτινες ούτε κείρα ούτε άσθενεία ούτε: . άνάγκη έμποδίζονται.

κείρα-όδος ίδιό, ή (κείρω) μ.γν. κτ. πληθ. ό κεκαρμένος, κουρευμένος, κουτρούλης: ΠΔ 'Ερ.31,31 βοήσατε έπ' άνδρας κείραδες αύχου ή σχόλα έν Θεοδώρητ. «κεφαλαί αύτων κεκαρμένα και οι πάγωνες αύτων έξυρημένοι αιχμαλώτων δέ τουτο σχήμα»).

κείρακώνη ίδιό μ.γν. ό τήν κόμην κεκαρμένην έχων, ό κουρευμένος (άμφ.).

κείρια (ή) κ. νεώτ., δ. γρ. κήρια σχοινίον ή λιμάς της κλίνης έφ' ού έτίθετο τό στρώμα: 'Αριστοφ. 'Ορν.816 ούδ' άν χαμείνη πάνυ γε κείριαν έχων, ΠΔΠαροιμ.7,16 κείριασι τέτακα τήν κλίνην μου, Πλούτ. 'Ακκ.16 όπως μαλακώτερον ένκαθεύδοι, κείριασι, αλλά ή π' στανίσι των στρωμάτων έπιβαλλόμενων' 2) πάπ. ταινία περιτυλίγματος' || όμ. ταινία, δι' ής περιβάλλουσιν ή τυλίσσουσιν τούς νε-

κρούς, σάβανο: ΚΔ 'Ιω.11,44 και έξήλθεν ό τεθνηκώς δεδεμένος τούς πόδας και τάς χείρας κείριας' || νεώτ. ναυτ. πισσωτή ταινία έθ όβόνης, δι' ής περιτυλίσσεται παχύ σχοινίον προς προφύλαξιν αύτου από της τριβής' 3) κτ. πληθ. Ιατρ. οι πλατεϊαι έλμινθες, ταινία: Γαλ.14,755.

κείριατής (ή) γλώσσα. του ταινιακόδ.

κείρις-εως ή ή 'Ησ. μυθικόν πτηνόν, πιθ. ό Ιέραξ ή ή άλκυών.

κείριφ-ώ μ.γν. κ. νεώτ. περιδένω: 'Ερμ.Τρισμ. έν Πάπ. || νεώτ. περιβάλλω δια κείριας, ίνα προφυλάξω από της τριβής.

κείριόλος (ή) δ. γρ. του κήριόλος βλλ.

κείρω κ. μιν. κ. νεώτ., μέλλ. κείρω, Ιων. κέρω, άόρ. έκειρα, έπ. έκερσα, παρακ. κέκαρκα, μέσ. μέλλ. κερουμαι, άόρ. έκειρώμην, έπ. έκερσάμην, μ.γν. παθ. άορ. α' κερθείς, άόρ. β' έκέρην, ύποτ. κάρθ, άορ. κάρηται, μ.γν. κερθείς, άορ.φ. παρακ. κεκάρθαι, άπ. ύπερ. έκεκάρην, κόπη τήν κόμην, κουρεύω: 'Ιλ.ψ.146 σοί τε κόμην κείρειν ρέξειν θ' Ιερην εκατόμην, Παισ.1,37,3 εδύσασθαι φσαι τώ Σπερχειφί κείρειν άνσωθέντος έκ Τροίης 'Αχιλλέως τήν κόμην' || όμ. κόπη τας τρίχας μέχρι δέρματος, ξυρίζω: 'Ηρ.4,175 έθλειν και ένθεν κείροντες έν χροί, Εύρ. 'Ηλ.1124 τάθειναν ών άλλωχν κείραντες έθειραν' || συχν. έν τώ μέσ. άποκόπη τήν κόμην μου ή βάλλω να μου άποκόψωσι τήν κόμην, ολον έπ. μεγάλου πένθους: 'Οδ.Δ.198 τοτόν υ και γέρας ολον όζιυροισι βροταϊαν, κείρασθαι τε κόμην βαλέειν τ' από δάκρυ παρειών, Εύρ.Τρω.1183 πολύν σοι βοστρύχων πλόκαμον κερουμαι' || άπολ. άποκόπη τήν κόμην τινός: αύτ. 'Ηρ.1390 κείρασε συμπενθήσαι', έλθει' εις τάσην παιδών, Αισχ.1,3,211 έφ' οίς ή πόλις επένθησε και έκείρατο, Μηναι.12, 9 Συνεξ. ό θεός Στέφανος κείρεται τήν κόμην της κεφαλής' || κ. κτ. κωμ. έκρω, Εύβουλ.32 προς φθεβρα κείρασθαι κείρομαι μέχρι του δέρματος' || κ. παθ. επί κόμης κ. γεν. τριχών: Εύρ. 'Ορ.458 κουρά τε θυγατρος πενήθμω κεκαρμένως άποκόπτομαι: Πινδ.Π.4,82 ούδδ κομάν πλόκαμοι κερθέντες άφών' άγλαοί, Εύρ. 'Ηλ.515 ξανθής τε χαιτης βοστρύχους κεκαρμένους κ παροιμ. φρ. π.εν. 'Ελλ.1,7,8 έν χρω κεκαρμένους σύρριζα κουρευένους' || συνεκδ. τό παθ. κ. επί ά. πραγμ.: 'Ερμην.14 σύμβολον κεκαρμένον, Φερρεκρ.108,29 τά ρόδα κεκαρμένα' || έπ. προσ. κ. επί ζών, κουρεύω ή ξυρίζω τινά: 'Ηρ.9,24 σφέας τε αυτούς κείροντες και τούς Ιηπους και τά υποζύγια, αύτ.2,36 νόμος άμα κηδεί κεκάρθαι τάς κεφαλάς, Θεόκρ.14,46 αί Θρακιστί κέκαρμαι, οίδε κ. επί προβάτων: Κρατιν.37 μάχηραι κουρίδες, αίς κείρομεν τά πρόδατα και τούς ποιμένας, Τίθερ.π.Δίωιν Κ 57,10 κείρασαι μου τά πρόδατα, άλλ' ούκ άποξέμυρασαι βούλομαι, ΚΔ Πράξ.8,32 ως άμνός εναντίον του κείροντος αύτόν άφωνος' || Φρύν.292 τέ μόν κάρηται επί προβάτων τιδέσαι και επί άτιμου κουράς, κείρασθαι δέ επί άνθρώπων' ένίοτε δμως κ. τό κάρηται επί προσ.: Πλούτ.Λυσ.1 'Αργείων μετά τήν μεγάλην ήτταν επί πένθει κερπάντων, 'Ιουλ.Αιγ.ΑΠ 11,368 τώ σε χρή δρεπανοισι και ού φαλίδεσαι κάρηται' 2) μ.φ. ληστεύω, παίρνω: 'Ηρώδ.3,39 κείρειν τήν μάμμη' 3) άποκόπη, άποτέμνω: 'Ιλ.Ω.450 κλισίην . . ποίησαν άνακτι δούρ' έλάτης κέσαντες, Σοφ.Τρ.1196 πολλήν μιν ύλην της βαθυρρίζου δρυός κείρατα' 4) όρπω, κόπη, αντίθ. έπιτέμνει: Θεόφρ.Φ.Αιτ.3,23,3' || συλλέγω, μαζεύω: Μόσχ.2,32 ή όπότ' έκ λειμώνος έθνοια λείρια κέρσαι, Φιλόδοτρ. Απολλ.1,5 άνθη κείραι' 5) μ.φ. κόπη, άποκόπη: Πινδ.Π.9,37 ή ρα και έκ λέκχέων κείραι μελιαδέα ποίαν; Αισχ. 'Ικ.666 κύνά-

των βροτολογιός. Ἄρης κέρσειεν ὄντων' 16) συνεκδ. ἐρμηγών χώρων τινά, κούρσευ, ἴδ. κατακόπτων τὰ σιτηρά καὶ τὰ κάρπημα δένδρα : Ἦρ. 5,63 κείρατες τῶν Φαληρέων τὸ πεδίον καὶ Ἰηπόσιμον ποιήσαντες, αὐτ.6,99 τὴν γῆν σφέων ἔκειρον, Θουκ.1,64 κατὰ βραχὺ προΐων καὶ κείρων ἅμα τὴν γῆν, Αἰν.Τακτ.15,9' || καταστρέφω : Καλλ.ἀπ.1,60P κείραι πόλιν || παθ. ἐπὶ χώρας, ἐρημοῦμαι : Ἦρ.4,127 τὼν πέρι θείσαντες μὴ ἀλφῆ ἢ καρῆ ταχύτερον συμμαγοιοιεν ἀν ἄς μάχην (ἴριν), Ἐπιγρ. κεκαρμένα κτήματα || κ. μέσ. : Λεωνίδ.Ταρ.ΑΠ 9,106 θῶον πεύκας κείραμένην ἰέχουσα κεκομμένας τὰς πεύκας τῆς, ΨΦωκυλ 166 ἀρουραι λήθα κείραμένοι || κ. μτφ.ἐρμηῶ : Αἰσχ. Πέρσ.953 νυχίαν πλάκα κείραμένος δυσδαίμονά τ' ἀκτῆν ἰερήμυον τῆς πεδιάδας || ἀπόλλυμι, χάω : Ἐπιγρ π.Παυσ.9,15,6 ἡμετέραις βουλαῖς Σπάρτη μὲν ἔκειρατο δόξαν' 7) καθαρίζω [ἐκ τῶν θάμνων], ἐπὶ τὴν σκαπανέαν : Ἦρ.7,131 τὸ γάρ δὴ ὄρος τὸ Μακεδονικὸν ἔκειρε τῆς στρατιῆς τριτημορίας' 8) κόπτα διὰ τοῦ πελέκεως, σφάζω : Σοφ.Αἰ.55 ἐνθ' εἰσπεσὼν ἔκειρε πολύκερον φθόνον κύκλω ῥαχίζων' || ὄμ. Ἐπιγρ. κόπτα, λιανίζω' 9) ὄμ. τέμνω, σχίζω ἔγκαρσιώς, ἀντίφ. σχίζειν [κατὰ] ἡλικοσι : Ἀντιλλ.Π. Ὀρειβ.7,11,3 κείρειν φλέβα' 10) γεν. καταστρέφω, φθείρω, καταναλοῦμαι : δδ. τρώγω ἀπλήρητα, λαίμαργα, ἐπιζῶν : Ἰλ.Α 560 ὄνος κείρει τ' εἰσελθὼν βαθὺ λήθον' ἐπὶ ἰχθῶν : αὐτ.Φ 204 δημόν ἐραπτόμενοι ἐπιναμφρίδιον κείροντες' ἐπὶ γυπῶν : Ὀδ.Α 578 γυπε δέ μιν ἐκάτερθε παρημένω ἦπαρ ἔκειρον' 11) μτφ. σπαταλῶ, κατατρώγω : Ὀδ Β 312 ἔκειρετε πολλὰ καὶ ἐσθλά κτήματ' ἐμά, αὐτ.Φ 369 ἔκειρον κτήματ' ἐνὶ μεγάρω' κ. ἀπολ. : αὐτ.Α 378 ἀνδρὸς ἐνὸς βίσιον νήπιον ὀλέσθαι, κείρετε. κείσε ἐπίρρ. ἰων. κ. ἐπ. τοῦ ἐκείσε βλλ. κείσος δ.γρ. τοῦ κίσος βλλ. Ἦσ. κείσσα λακων. τ. τοῦ κίσα βλλ. Ἦσ. κείστη (ἠ) μτγν. δ.γρ. τοῦ κίστη βλλ. : Καλλ. ἀπ. ἐν Πάπ. κείστης . . δίσματ' ἀνεῖσα. κείω II ἐπ. ἐφει. τοῦ κείμαι βλλ., ἐπιθυμῶ, θέλω νὰ κοιμηθῶ : Ἰλ.Ξ 340 ἐνθ' ἴομεν κείοντες, ἀπει νύ τοι εἶδαθεν εὐνήν, Ὀδ.Ξ 532 βῆ δ' ἴμεναι κείων, δθι περ σῦες ἀργιόδοτονς, αὐτ.Τ 340 κείω δ', ὡς τὸ πάρος περ ἀθύρων νίκτας Ἰαυον, αὐτ. Θ 315 οὐ μὲν ἀφασς ἐτ' ἔολπα μινυθὰ γε κείμεν οὐτως' || ἀπλ. κοίμαιω : Ἄρατ.1009. κείω II ριζικός τ. τοῦ κείω βλλ., σχίζω μ. ἐν Ὀδ.κτ. μτγ. ἐνεστ. : Ὀδ.Ξ 425 κόφε δ' ἀνασχόμενος σχίζῃ δρυός, ἦν λίπε κείων. κείωθης - ους - ες Ἦσ. κηώθης βλλ. κειάθῃω μέλλ. τοῦ χάζομαι βλλ. κειάθοντο γ' πληθ. ἀορ. β' τοῦ χάζομαι βλλ. κειάθμαι δωρ. παρακ. τοῦ κείνυμαι βλλ. κειάκουρημένος ἐπίρρ. σχολ. μετὰ κειάς, κειάκουργως : Σχόλ.Αισχίν.248 ὄντως, οἰονεὶ ἀληθὺς καὶ οὐ κειάκουρημένος. κειάλακας Ἦσ. « καλὴ γέγονας, ἢ ἐκάλεσας ». κειάλληπημένος ἐπίρρ. μτγν. μετὰ κειάλληπας, διὰ λεκτικὸν κόσμου καὶ χάριτος. κεικαλυμμένος ἐπίρρ. λεξ. κρυφίως, ἀδήλως : Λεξ.Παρίσ.Κωδ.177, φύλλ.115. κεικαλμένος Ἦσ. « ἐπὶ γῆς ἐκπεπτικός ». κεικαμαρμένοι οἶκοι Ἐπιγρ. καμαρωτοί βλλ. θάλαμοι. κεικανονιάμενος ἐπίρρ. μον. κατα κανόνα, κανονικός : Πρόδρ.Ροδ.170 καλῶς γάρ αὐτὴν καὶ κεικανονιαμένως ἐσημάρτισεν ἢ γεωμέτρικ φύσις. κεικασαι παρακ. τοῦ κείνυμαι βλλ. κεικασιμένος μτγ. παρακ. τοῦ κείνυμαι βλλ. κεικαστο γ' ἐν. ὕπερσ. τοῦ κείνυμαι βλλ.

κεκάφῃος ἐπ. μτγ. παρακ. ἀνευ ἐνεστ. π. Ὀμ. μ. ἐν φρ. κεκαφάτα θυμόν ἐκπένεται τὴν ζῶην του : Ἰλ.Ε 698 ζῶντες ἐπινηύουσα κακῶς κεκαφῆτα θυμόν' || π. μτγν. ποι. ἀμτβ. ἐξηπλημένος, ἐξήσθενημένος : Ὀμπ.Κυν.4,206 κεκαφῆτα γυῖα, Νόν.Δ 29,299 δίφρ κεκαφῆτας, αὐτ.46,93 ἄνδρα . . κεκαφῆτα δημοσίητι, Ἄγαθ.ΑΠ 9,653 κεκαφῆται ταρσῶ. κεικίνα Ἦσ. « κίσος ». κεικίνοιο Ἦσ. « λαγυῶς ». κεικίφες Ἦσ. « ἐτέθηκεν ». κεικηνυγμένος (κηροσῶ) ἐπίρρ. μτγν. δημοσία, πασιγνώστως : Πολυδ.δ.6,208 τὸ δὲ κεικηνυγμένος ἀπθες. κεικίλιος Ἦσ. « ἰσχνόφωνος ». κεικινδυνευμένος ἐπίρρ. μτγν. μετὰ κινδύνου, ἐπικινδύνος : Ψ'Ιουστ.πρὸς Ζήν.508. κεικλασμένος (κλῶ) ἐπίρρ. μτγν. ἐκτεθλημμένος : Ἀνών.π.Σουῖδ. ἐν λ. ληκυθισμός. κεικλαται γ' ἐν. ἰων. παρακ. τοῦ καλοῦμαι βλλ. κεικλαθός Ἐπιγρ. κεικλοφῶς, μτγ. παρακ. τοῦ κλέπτο βλλ. κεικλεισμένος-η-ον νεώτ. μτγ. παρακ. τοῦ κλείομαι βλλ. || κεικλεισμένων τῶν θυρῶν νεώτ. ἐπὶ συνεδριάσεως δικαστηρίου, με κεικλεισμένας τὰς θύρας, με ἀπηγορευμένην τὴν εἰσοδον εἰς τὸ κοινόν. κεικλήγα παρακ. τοῦ κλάζω βλλ. κεικλημένος-η-ον νεώτ. μτγ. παρακ. τοῦ καλοῦμαι, ὁ προσκεκλημένος, καλεσμένος εἰς τινὰ ἐφορταστικὴν ἢ πανηγυρικὴν συνάθροισην. κεικλιата γ' ἐν. παρακ. τοῦ κλίνω βλλ. κεικλιμένος-η-ον νεώτ. μτγ. παθ. παρακ. τοῦ κλίνω βλλ., ὁ κατὰ κλίσην κείμενος, ὁ μῆτε ὀριζόντιος μῆτε κατακόρυφος : κεικλιμένη ὁδός, - κεικλιμένον ἐπίπεδον. κεικλόμαι ἐπ. τ. τοῦ κέλομαι βλλ., ὄωρ. εὐκτ. κεικλόμαι, προστ. κέκλεο κ. κέκλου Ἦσ. I, μτγ. κεικλόμενος : Αἰσχ.Ἰκ.591, Ἄπολλ.Δ 1,716. κεικλυθί ἐπ. ἀναδίπλ. προστ. τοῦ κλύω βλλ. κεικμηκα παρακ. τοῦ κῶνω βλλ. κεικμηκότως [κῶνω] ἐπίρρ. σχολ. μετὰ κῶματος, κόπου, ἐπιπῶνας : Σχόλ.Σοφ. Ἦλ.164. κεικμηφός-τος κ. -ῶτος ἐπ. μτγ. ἐνεργ. παρακ. τοῦ κῶνω βλλ. κεικνεκακῶν Ἦσ. « ὑπὸ κακῶν ἀπειρήκει ». κεικολασμένος [κολάζω] ἐπίρρ. μτγν. μετριοφρόνως, κοσμίως, σωφρόνως : Ἀθῆν.6,273Δ ἐφύλασσον τοὺς πατρίους νόμους καὶ κεικολασμένως ἔζων, Αἰλ.Ζ12,II τὰς προβοσκίδας ὡς χεῖρας κεικολασμένους προβτεῖων. κεικορσεμένος-η-ον νεώτ. μτγ. παθ. παρακ. τοῦ κορῆνυμι βλλ., χορτασμένος || κεικορσεμένους χώρος νεώτ. ψφσ. χώρος περιχῶν ἀτμοῦς οὐσίας τινὸς ὑπὸ τῆς μεγίστην δυνατὴν πλειον. κεικορσένωτος [κορῆνυμι] ἐπίρρ. λεξ. μέχρι κόρου, γλώσσ. τοῦ ὄδην : ΕΜ 16,42. κεικόρημαι παρακ. τοῦ κορῆνυμι βλλ. κεικορσημένως [κορῶ] ἐπίρρ. μτγν. μετὰ κόσμου, τάξεως : Αἰλ.Ζ12,II ἀρτυρόμενοι ταῖς προβοσκίαι τὸ ποτὴν ἐπιπὼν ἐκορσημένως, Φιλόστρ. Ἄπολλ.7,42, Ἰουλ.Μισ.344Δ. κεικοτῆς μτγ. παρακ. τοῦ κοτῶ βλλ. κεικοτυλισμέναι Φώτ. « συνεσπειραμένα ». κεικρανάται γ' πληθ. παρακ. τοῦ κείνυμαι βλλ. κεικραγῆριον [τῆ] βυζ. μουσ. στίχοι φαλαμών, ἀρχόμενοι διὰ τοῦ «κυρίε, ἐκέκραξα». κεικραγία-ατος [τῶ] κραυγῆ, φωνὴ ὄξετα : Ἄριστοφ.Εἰρ.637 τῆνδὲ μὲν δικροῖς ἐώθουον τὴν θεὸν κεικραγῆσιν, κεικραγός [ῶ] τὸ κειραγμα βλλ. : Εὐρ ΙΑ 1357 ἄλλ' ἐνικώμηον κεικραγμοῦ, Πλούτ. Ἦθ.654F τὸν δὲ κτύποι ῥαίστησων καὶ τριμμοὶ πρίωνων καὶ

τελωνικών, έπορθισμοί κεκραγών και κηρύγματα κλούμενων επί δικας.

κεκράτης [ο] κ. νεώτ. ὁ κραυγάζων, κράτης : Ἰνν.Ἱερ.Νοῦσ.15, Ἀριστφ.Ἰνν.137 ἄρπαξ κεκράτης, Κυκλοδόρου φωνῆν ἔχων, Λουκ.Ζ Τραγ.33 ὄρω δ' ἔχλον σταίχοντα και τιςας δύο χροῦς κεκράτης· 2) κεκράται [ο] νεώτ. ζωολ. κατηγορία πτηνῶν.

κεκραμένως (κεράνυμι) ἐπίρρ. μτυν. μετρίως, συγκεκοσμένος : Πρύκλ.Ἀλκ.1,102 πρὸ γάρ τῶν ἀμίκτων ἐλέγχων κεκραμένως παρέχεται τοῖς ἐπαίνοις αὐτοῖς· ἢ ὁμ. ἐν τῇ ζωγραφικῇ, μεμηνένως, μετ' ἐκφράσεως : Πλούτ.Ἠθ.335Α ὁ ζωγράφος ἔγραφε τὸν κεραυνοφόρον οὕτως ἐναργίως και κεκραμένως.

κεκραξ-αγος [ο] μτυν. ὁ κεκράκτης βλλ. : Δράκ. Σ1,12 θέσει δὲ μακρὰ παραληγόμενα συνεσταλλόμενα αὐτὸ (τὸ α) ἔχουσιν, οἷον ἄρπαξ κέκραξ, **κεκραξιδήμας-αντος** [ο] (κέκραγα-δαμῶ) ὡς ἐπίθ. τοῦ Κλέωνος, ὁ διά τῶν κραυγῶν καταβάλλον, καταπαγάζων, φωνοκλάς : Ἀριστφ.Σφ.596 αὐτὸς δ' ὁ Κλέων ὁ κεκραξιδήμας μόνον ἡμᾶς οὐ περιτρώγει.

κεκράτημένως [κρατῶ] ἐπίρρ. μτυν. κατὰ τρόπον ὀξωματικόν : Ἰνπαρχ.1,8,11 κεκρατημένως ἀποδεδικέναι· ἢ ὁμ. ἐντόνας (ἐσφ. ἀνάγν.) : Διον.Ἀλ.Σὺνθ.25· ἢ ὁμ. ὠρισμένως, θεπικός : Σέξτ.Ἐρμ.Μαθ.11,42

κεκραχθι προστ. τοῦ κράζω βλλ. **κεκριμένως** [κρίνω] ἐπίρρ. μτυν. διακεκριμένως, σαφῶς, ἀκριβῶς : Πλούτ.Ἠθ.1142C αἰ οὖν τις βούλεται μουσικῇ καλῶς και κεκριμένως χρῆσθαι τὸν ἀρχαῖον ἀπομεινίσθαι τρόπον.

κεκροπία [η] κ. νεώτ. ὁ ἄνθρωπος ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ Ἀττικῇ : Στράβ.9,120 εἰς δῶδεκα πόλεις συνοικισαὶ τὸ πλῆθος, ὡν ὀνόματα Κεκροπία Τετραπόλις· 2) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν μορεωδῶν.

κεκροπιάδων μτυν., ἐπ.-ἦθεν ἔξ Ἀθηνῶν : Καλλ. Ἀρατ.225 ἀνήγστο κεκροπιῆδων, Ἀπολλ.Ρ.196.

Κεκροπιῆς [ο] ἀπόγονος τοῦ βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν Κέκροπος, δδ. γεν. Ἀθηναῖος : Ἡρ. 8,44 ἐπί δὲ Κέκροπος βασιλέως ἐπεκλήθησαν Κεκροπιῆς, Ἀριστφ.Ἰνν.1055 Κεκροπιῆς κακόβουλε, τι τοῦθ' ἄγει μέγα τοῦδρον;

κεκροπικός-ή-όν. Ἐπίρρ. κεκροπίας βλλ.

κεκροπικός-α-ον ὁ εἰς τὸν Κέκροπα ἀνήκων : Εὐρ.Ἰων.936 Κεκροπίας πέτρας [τῆς Ἀκροπόλεως]· ἢ ὁμ. Κεκροπία χθῶν ἡ Ἀττικῇ : αὐτ. Ἰνν.34 ἐπεί δὲ Θησαῖος Κεκροπίαν λειπεί χθῶνα· ἢ ὁμ. Κεκροπιοῖσι αἰ Ἀθηναῖοι : ΑἴΓ.4,295· τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. Κεκροπῖον βωμὸς τοῦ Κέκροπος : Ἐπίρρ.

κεκροπιέ-ιδος [η] κ. νεώτ. ἡ ἀνήκουσα εἰς τὸν Κέκροπα : Ἀριστφ.Ὀρν.1407 Κεκροπιέα φυλῆν, Ἀντίπ.Σιδ.ΑΠ7,81 Κεκροπιέ αἰσ· 2) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ἀηδοειδῶν.

κεκροτημένως [κροτῶ] ἐπίρρ. μτυν. τεχνηθέντως, κομφῶς, ἐπὶ τοῦ ὕψους τοῦ λόγου : Διον. Ἀλ.Σὺνθ.212,4 εἰ τι κεκροτημένως ὕψ' ἑτέρου γίνεται διὰ τέχνης.

κεκρυμμένως [κρύπτω] ἐπίρρ. μτυν. κρυφίως : Πά.Ἱερ.13,17 κεκρυμμένως κλασεται ἡ φυχή ὕμῶν ἀπὸ προσώπου ὄβριως, Ἀρρ.Ἐπίκτ.3,7,11. **κεκρυφάλιον** [ο] μτυν. ὑποκορ. τοῦ κεκρυφάλος βλλ.

κεκρυφάλοπλόκος-ον ὁ πλέκων κεκρυφάλους βλλ. : Κρητ.69D.

κεκρυφάλος [ο] κ. νεώτ. ὁ δικτυοειδῶς περιπλεγμένος κεφαλόδεσμος, ἐν ᾧ περιώριζον τὴν ἑαυτῶν κόμην αἱ γυναῖκες : Ἰλ.Χ.469 ἄρπηκα κεκρυφάλον τε ἰδὲ πλεκτῆν ἀναδέσμων, Ἰνν.678,54

κεκρυφάλω περιπλεγμένω μηδενὸς δέζοντι καταδέσαι, Ἀριστφ.Θεσμ.138 τί δὲ λύρα κεκρυφάλω Διον.Ἀλ.7,9, Παῦλ.Σιλ.ΑΠ.5,269 οὕτε σὺ πέπλων οὔτε λιθοβλήτων . . κεκρυφάλων, - ὁ ἐπιχαρὶς κεκρυφάλος τῆς ἀνεδεικνύμεν ἐπι μάλλον τὴν κανονικότητα τῶν χαρακτηριστικῶν- τοῦ προσώπου τῆς· 2) μέρος τοῦ χάλινου τῶν ἴππων, ὁ πρὸς τὸ μέτωπον ἰμάς : Ξεν.Ἰνπ.6,8, Ἐπίρρ. Ἰππικός κεκρυφάλος· 3) ὁ δευτέρος στόμαχος τῶν μηρυκαστικῶν ὡς ἐκ τῆς δικτυοειδοῦς κατασκευῆς αὐτοῦ : Ἀριστλ.Ζ1.507b,4 συνήρηται δ' αὐτῆ, πλησίον τῆς τοῦ στομάχου προσβολῆς, ὁ καλούμενος κεκρυφάλος ἀπὸ τῆς ὄψεως, αὐτ.ΖΜ.674b, 14 καλοῦνται δὲ ταῦτα κοιλία και κεκρυφάλος και ἔχινος και ἡυστρον, Αἴλ.Ζ1.5,41· 4) ὁ σάκκος ἡ ἡ κοιλία τῶν κυνηγετικῶν δικτύων : Ξεν. Κυν.6,7 ἐπὶ δ' ἄκρας ἴσους τοῖς βρόχους ἐπιβαλέτω και ὁμοίως ἀντεριεῖδῶ, ἐπιείρων εἰς μέσον τὸν κεκρυφάλον, Πλούτ.Ἀλλέ.25 ὁ δὲ ὄρις ἐφ' ἐν τῶν μηχανημάτων καθίσας ἔλαθεν ἐνοχθεῖς τοῖς νευρίοις κεκρυφάλοις.

κεκρυφάται παρακ. τοῦ κρύπτω βλλ.

κέκτημαι παρακ. τοῦ κτάμαι βλλ., με σημ. ἐνεστ. ἔχω τι εἰς τὴν κατοχὴν μου, εἰς τὴν ἰδιοκτησίαν μου, ἔχω, κατέχω· ἢ ἡ μτχ. κεκτημένος-η-ον ὁ κατέχων τι ἢ ὁ ἀποκτηθεὶς : κεκτημένη ταχύτης | ταχύτης, ἂν ἐξακολουθεῖ νὰ ἔχη σῶμά τι και ἀφοῦ ἔπαυσεν ἐνεργεῖσα ἡ κινήσασα αὐτὸ αἶπται, -κεκτημένην δικαίωμα | δικαίωμα, ὁ ἔχει τις ἀποκτησὶ και διατηρεῖ.

κέκτικε Ἠσ. «τέτοκεν».

κεκῦθωσι γ' ἐν ὑποτ. ἀορ. β' τοῦ κεῦθα βλλ.

κεκῦθη Ἠσ. «καμπύλη».

κέκυλτα Ἠσ. «δῶρα τὰ τῇ χειρὶ ἐλκόμενα».

κεκυπόσιος [μήλι] (ο) Ἐπίρρ. ὁμ. μινὸς ἐν Ζηλεία.

κεκυρωμένος-η-ον νεώτ. ἰδθ. βεβαιωτικός, ἐγκυρος, ἐγκεκριμένος πλήρως : κεκυρωμένη πίστωσησ ἱτραπεζπικός ἄροσι.

κεκυρωμένως ἐπίρρ. βεβαιωμένως, μετὰ κύρωσις, ἐγκύρωσις : Γρηγ.Θεσσ.Ὀμ.77.

κεκαλυμένως ἐπίρρ.-μτυν. μετ' ἡμοπόδων : Ἰω. Χρυσ.εἰς Πράξ.λόγ.55.

κελαδαινός-ή-όν, αἰολ. κελαδέννος ὁ κέλαδον ἐπιφῶν, ἡχηρός, θορυβώδης : Ἰλ.Φ.208 Ἀχιλλεύς βορέην ἠδὲ Ζεφύρον κελαδαινὸν ἐλάθεμεν ἄρπαι, αὐτ.Φ.δὶ τὸν δ' αὐτὴ προσείπεν εὐστέφανος κελαδαινῆ (ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος, διὰ τὸν ἐν τοῖς κυνηγίοις γινόμενον κέλαδον), Ὑμν.Ἐρμ. 95 κελαδεινοὶ ἀδώνες, Ὀππ.Ἀλ.5,455 κελαδαινῆ σφριγῆ κ. ἐπὶ τοῦ Διονύσου : ΑΠ7,524,11· ἢ τὸ αὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ. : Απολλ.Ρ.3,532 ποταμοὶ κελαδαινὰ ῥέοντες· ἢ π. Πινδ. κωρ. αἰολ. τ.-εννός ὁ μεγάλως ἤχων : Πίνδ.Π.3,113 ἔξ ἐπέων κελαδαινῶν, τέκτονες οἶα σοφοὶ ἄρμασαν, γινώσκουμεν | ἔξ ἡχηρῶν στίχων . .), αὐτ.Παιαν.5,46 κελαδεννὸ ὄμφα κ. ὁ ἡχηρῶν φωνῆν ἔχων : αὐτ.Π.989 Χαρίτων κελαδαινῶν μὴ με λίποι καθαρὸν φέγγος

κελαδῆμα-ατος [η] κ. νεώτ., δημ. κ.-ἀτίσιμα ἦχος, θόρυβος ὀρμητικός : Εὐρ.Φοίν.213 Ζεφύρου πνοαῖς Ἰππιάσαντος ἐν ὄρανον κάλλιστον κελαδῆμα, Ἀριστφ.Νεω.283 ποταμῶν ζαθέων κελαδῆματα· ἢ κ. ἐπὶ παντὸς βαρέος ἤχου : Κριναγ. ΑΠ.6,350 Τυρηνεῖς κελαδῆμα διαπρῦστον σάλπιγγος· 2) νεώτ. κ. δημ. τὸ ἄσμα τῶν πτηνῶν : Παπαδ.Φόν.103 τὸ ἄλων, ἀσίγητον κελαδῆμα τῶν κοσφῶων ἀντίχει ἀρμονικόν εἰς τὸ ἄσας, Χατζῆπ.Ἀπλ.Τρ.19 και δέξ : ἕνα κελαδῆμα τῶν πουλιῶν ἀκούεται τώρα | και στὴν πηγὴ πῶς σιγαλά σταλαῖα τὸ νερά.

κελαδῆτᾶ ἐπίρρ. νεώτ., δημ. κ.-ιδιστᾶ κατὰ τρόπον κελαδῆτον βλλ., τραγουδιστᾶ.

κελαδίτης-ιδος [η] ἡ βαρέως ἡχοῦσα : Πινδ.Ν

4,86 κελνος άμφ' 'Αχροντι ναιετών άμων γλώσσαν υρώτω κελαδητιν.

κελασητός-ή-ό(ν) νεώτ.,δημ.κ.-αιδιατός ό κατά τόνον κελαδηματος ήχων: Παπαντ.Γεζ.Ρυθμοί 63 δρασμένες ρεματιές με κελαιδιότ ό νερό.

κελάθηθρός-ον ό μετά κελάδου, με θόρυβον τρέχων, επίθ. τής 'Αρτέμιδος: 'Ορφ.'Αργ.502

κλάθος(ί) ποι. θόρυβος ολος ό του όρηπτικώς ρένοντος ύδατος' κ. γεν. μέγας θόρυβος, κραυγή: 'Ιλ.Ι 547 θηκε πολύν κελάθον και άύτην, 'Οδ.Σ 402 τώ κ' ού τι τόνον κελάθον μετέθηκεν, Εύρ.Βάκχ.578 τίς πόθεν ό κελάθος ανά μ' άκάλεσεν Εύλου; || κ. επί παντός μουσικού ήχου: αυτ.ΙΤ 1129 κελάθον έπτατόνου λύρας' 2) Ισχυρά, έντονος, καθαρά φωνή ως ή του μαντείου: Πίνδ.Π 4,60 χρησηός ώρθωσεν μελίσσας Δελφίδος αυτόματοψ κελάθω' || γεν. φωνή, βοή, κραυγή: Αισχ.Πέρσ.605 βοά ό έν ώσι κελάθος ού παιώνιας, Σοφ.Ηλ.737 όξην δι' ώτων κελάθον άνεσιςσας μελας, δθ. παχύ, εύφορον: Πίνδ.Π 4,52 τέκνοντι φώτα κελαινεφών παδίω.

κελαινώ-άω μτην., έπ. γ' πληθ. κελαινώσσι κ. μηκ. κελαινώων, είμαι κελαινός, μαύρος, μαυρίζω: 'Οππ.Αλ.4,67 νεφών δέ κελαινώσσι καλύπτται, Νόνν.Δ 38,18 κελαινώσωντι πέπλω.

κελαινώθρωτος-ον ό μέλας και αιματηρός κατά την βρώσιν: Αισχ.Πρ.1025 κελαινώθρωντον ό ήπαρ έκθεινάσεται.

κελαινώλωτα 'Ησ. «κεράσια».

κελαινώ(ρ)βίγος-ον κ. μον. ό έχων μέλαν δέσμα: 'Οππ.Αλ.5,18 θήρα κελαινώβρινον, Νόνν.Δ 15,158 θήρα κελαινώβρινον, Εύστ.Γου.247,10 κελαινώβρινον έλέφαντος' || κ. κτ. πληθ.: Σοφ. άπ.29 κελαινώβρινες.

κελαδῶ-έω [κελαδος] κ. νεώτ., δημ. κ. -αηδῶ κ. -αιδῶ, γ' πληθ. -έοντι, μέλλ. -ήσω κ. μέσ. -ήσασμαι, ποι. άόρ. κελάδησα, ήκω ως ύδωρ όρηπτικώς ρέον: Σαφφ.4 ύδωρ φύθρον κελαδούν, Κρησμ.π.Αισχ.3,112 κύμα ποτικύχη κελαδούν Ιεραισιν έπ' άκταίς' || επί προσ., κραυγάζω ήχηρώς, φωνάζω δυνατά: 'Ιλ.Ψ 869 άτάρ κελάδησαν 'Αγαίοι, Πρατίν.Αυρ.Ι,3,Πίνδ.Π 2,15 κελαιδέοντι άμφι Κινύρων φάμα: κ. μτ. συσταίχ. αυτ.: Τέρπ.5 κελαιδέν ύμνος, Πίνδ.Παιών.2,101 κελαιδέν νόμον, Εύρ.'Ιων 93 άείδουσ' Έλλησι βόας, άς έν 'Απόλλων κελαδήση' || όμ. επί ποικίλων ήχων, βάλλω κραυγήν, κράζω δυνατά, ολον επί νεογενήτου βρέφους: Αισχ.Χο.609 έπει μολών ματρόθεν κελάδησε' επί τού άλεκτρονός: Θεόκρ.18,57

έξ σπῶς κελαδήση άνασχών εύτριχα δειράν' || επί των κωδώνων, πλήττομαι, ήκω: Εύρ.Ρήσ.384

'Αλθε και κόμπας κωδώνοκρότους, παρ' πορπίκων κελαδούντας' επί του αύλου: αυτ.Ηλ.716 λωτός δέ φθόγγον κελάδει κάλλιστον' κ. επί τής θαλασσης: 'Αριστφ.Όσμ.44 κύμα δέ πόντου μη κελαιδίτω γλαυκόν' 2) κ. νεώτ. κ. δημ. επί των πτηνών, άδω, φάλλω, τραγουδῶ: 'Αριστφ.Είρ.801 όταν ήρινά μέν φωνή γελιδών ήδόμενη κελαδῆ, Κρυστ.'Αργοτ. ό Μαγεμ. Μαντήλι 10 όπου ζυγνυσοι πέριδικες και κελαιδούν τ'άηδονια, Πασαμ.Τάφ.15 κελαιδούνε τά πουλιά | ανά πεύκα, στά πλατάνια, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 41 κ' άνάμεσα στών όχτων τά καλμάια | πουλιά ζευγαρωμένα κελαιδύσαν' || κ. επί γρύλλου: Μεσόπομπ.Κωμ.40. 3) νεώτ. μτην. επί ανθρώπων, φυλαρόν εύαρέστως' 4) μηθ. φάλλω ύπερ τιος, μεγαλοφώνως έξυμνώ άνα: Πίνδ.Ο 1,9 κελαιδέν Κρόνον παίδα, αυτ.Π 2,63 άμφ' άρετάς κελαιδών, Εύρ.ΙΤ 1093 ότι πόσιν κελαιδεις άει μολπαίς, 'Αριστφ.Βάτρ.1527 τούτων μελεσιν και μολπαίσιν κελαιδούντας, Βακχ.Ι3,21 κελαιδέν τέματος.

κελαιδισμός(ί) ό δημ. κ. κελαιδημός τό κελάδημα βλ.λ., τό άσμα των πτηνών: Σολωμ.Ποίημ. άπ.6 πέταμα και κελαιδισμός α' τόν πολυαγαπην-

μένο τους ήλιο που βασιλεύει, Κρυστ.Τραγ. ό Γέρος Κερθονάρος 10 και τό πουλάκι δάδγλυκον κελαιδιόμ κρατούσε.

κελαιδιστής(ί) ό δημ., θηλ. -ιστρα ό όμιλών κελαιδίστα, τραγουδιστά, ό εύαρέστως όμιλών: Παλαμ.Τάφ.38 μου έπλαθε διαβάσματα | ή κελαιδίστρα γλώσσα.

κελαιδοποιά(ι) ό δημ. ώδικόν πτηνόν: Παλαμ. Παρακ.145,17 δέν ήταν κελαιδοποιά, | δέ λάλασε σάν άπδόνι.

κελαινεγγής-ους-ές ό έχων κελαινον, μέλαν όδου: Πίνδ.Ν 10,84 κελαινεγγεί τ' 'Αρει.

κελαινεφής-ους-ές συγκεκ. τ. άνή κελαινεφής ό μέλανα έχων νεφη' 'Ομ. επίθ. του Δίος, ό περιπετυλιμένος εις μέλανα νεφη, κεκαλυμμένος ύπό νεφών: 'Ιλ.Φ 520 κάδ ό 'Ιζον παρ ά πατρί κελαινεφεί' κ. προσφωνώμενος άπλ. κελαινεφής αυτ.Ο 46' 2) γεν. ό έχων μέλαν χρώμα, σκοτεινός: 'Οδ.Λ 36 βέε ό' αίμα κελαινεφές' 3) είθ. επί εδάφους, μέλαν, δθ. παχύ, εύφορον: Πίνδ.Π 4,52 τέκνοντι φώτα κελαινεφών παδίω.

κελαινώ-άω μτην., έπ. γ' πληθ. κελαινώσσι κ. μηκ. κελαινώων, είμαι κελαινός, μαύρος, μαυρίζω: 'Οππ.Αλ.4,67 νεφών δέ κελαινώσσι καλύπτται, Νόνν.Δ 38,18 κελαινώσωντι πέπλω.

κελαινώθρωτος-ον ό μέλας και αιματηρός κατά την βρώσιν: Αισχ.Πρ.1025 κελαινώθρωντον ό ήπαρ έκθεινάσεται.

κελαινώλωτα 'Ησ. «κεράσια».

κελαινώ(ρ)βίγος-ον κ. μον. ό έχων μέλαν δέσμα: 'Οππ.Αλ.5,18 θήρα κελαινώβρινον, Νόνν.Δ 15,158 θήρα κελαινώβρινον, Εύστ.Γου.247,10 κελαινώβρινον έλέφαντος' || κ. κτ. πληθ.: Σοφ. άπ.29 κελαινώβρινες.

κελαινώ-ή-όν ό σκοτεινού χρώματος, μέλας, σκοτεινός (συγν.π.'Ομ.): 'Ιλ.Α 303 αίφα τό αίμα κελαινόν νύξέ άκάλυφα, αυτ.Π 384,'Ησιόδ. Α 429 έμ μένεος ό' άρα το γ κελαινόν πληπται ήπαρ, 'Εμπ.ΙΙΙ,6 κελαινός όμβρος, Αισχ.Πρ.808 τηλουμερόν δέ γήν ήξεις κελαινόν φύλον Ιμελαφήν φυλήν, επί των Αιθιοπίων, Σοφ.Αί.231 κελαινοίξ έφραση βοτά και βοτήρας Ιππονώμας' || επί πραγμ. ά δέν φωτίζει ό ήλιος, ιδ. επί του κάτω κόσμου, σκοτεινός, μαύρος: Αισχ.Πρ.433 κελαινός 'Αϊδος υποβρέμει μυχός γός' || κ. ως επίθ. των 'Ερινών κ. τής Στυγός, ό μαύρος: αυτ. 'Αγ.462 κελαιναί ό 'Ερινύες, Λυκόφρ.706 κελαινή Στύξ' || όμ. επί του θαλασσίου πυθμένος: Σοφ. 'Αντ.590 κυλινδει βυσσόθεν κελαινόν θηνα και δυσάνημον' || επί άποθήσκοντος άνθρώπου: αυτ.1302 πδε βωμια περίξ λυει κελαινα δέλεφρα' 2) μτην. επί πάθους, ό λιαν όρισμός, δυσάρεστος: Λυκόφρ.1425 κελαινή δίφα.

κελαινοφάης-ους-ές [κελαινώς-φάος] ό άμυδρός φωτίζων: 'Αριστφ.Βάτρ.1331 ώ Νυκτός κελαινοφάης όρωνα(τό σκοτεινόν λυκόφρα).

κελαινώφρων-ωνος-ον [κελαινώφρη] ό κελαινώ μαύρα, δόλια φρονών, κακόφρων: Αισχ. Εύμ.459 άλλά νην κελαινώφρων έμη μήτηρ κατέκτα.

κελαινώχρους-ους-ουιν-ουον [κελαινώς] μτην. ό κελαινώχρωος βλ.λ.: Μαν.4,261.

κελαινώχρωος-ωτος (α,ή) [κελαινώς χρώς] κ. μον. ό μέλας, μαύρος της χροιάς, τό δέρμα: 'Εβ.ΑΠ 9,251 κελαινώχρωος σίληφ, ΚΜανασσα.28ε άνεταξάετο προς τους κελαινώχρωατος.

κελαινώ-όω κώνω τι κελαινών, μέλαν, μαυρίζω τι: 'Αρκάδ.160,27' || παθ. γίνομαι μέλας: Αισχ.Χο.413 σπλάγγχα δε μοι κελαινώσται προς έπος.

κελαινώπας-α (α) [κελαινώς-ώπ], θηλ. -ώπις ό μέλαιαν την όφιν έχων δθ. φοβερός, μέγας: Σοφ.

ΑΙ.955 ἢ ρα κελαινωπών θυμὸν ἐφουβρίζει πολύ-
τλας ἀνήρ· κ. θηλ. : Πίνδ.Π.1,7 κελαινωπῶν δ' ἐπὶ
Φοι νεφέλων ἀγκύλω κρατι.

κελαινωπός-ἡ-ὄν (κελαινωπ- ὀφισι | ὁ κελαι-
νωπός βλ.λ. : Ἡρωδιαν.1,88.

κελαινώδης ἐπίρρ. μον. σκοτεινώδης : Τρικλίν.
Σχόλ.Σοφ. Ἀντ.14/3.

κελαινώφ-ῶπος(ὀή) | κελαινώδης, ὠφ | ὁ κελαι-
νώπας βλ.λ. : Πίνδ.Π.4,212 ἐνθα κελαινώπασσι
Κόλοισιν βίαν μίξαν Αἰήτα παρ' αὐτῶ.

κελάρι(τὸ) δημ. ὀφρ. τοῦ κελλάρι βλ.λ.

κελάρυζα(ή) μον. κτ. μετὰθεσιν τοῦ λακέ-
ρυζα, ἡ κράτρυζα : Πλαν.ἐν Ἀν.Βόχιμ.2,110.

κελάρυξ κ. νεώτ. κ. δημ., μέλλ. -ύσομαι κ.
-ύσομαι, ἄορ. κελάρυξ, μορμυρίζω, ἡχώ, βοῶ,
1δ. ἐπί ρόντος ὕδατος : Ἰλ.Φ 261 τὸ δέ τ' ὠκα
κατείδόμενον κελαρύξει, Θεόκρ.7,137 Νυμφῶν ἐξ
ἀντροῖο κατείδόμενον κελάρυξε, Φιλόστρ. Ἀ-
πόλλ.1,16, Παπαδ.Χριστ.Διηγ.75 τριγύρω εἰς τὴν
μεγάλην δίκρουνον βρῖσιν, οἱου ἐκελάρυξε τὰ
νερά της στ' ἀλάκκι· || κ. ἐπὶ ὀρηκτικοῦ
χειμάρρου, μτ. αὐτοῖσι. αἰτ. : Ὀππ.Κυν.2,145
ὅς ποταμός κελαρύξει μέγας . σμερδαλέον μύ-
κημα· || ἐκρέω ἀθρόως, ρέω μετὰ μουρμου-
ρισμοῦ, ἀναθλύζω : Ἰλ.Λ 813 ἀπὸ δ' ἔλκεος ἀρ-
γαλεῖο αἶμα μέλαν κελάρυξε, Ὀδ.Ε 323 στῶ-
ματος δ' ἐξέπτυσεν ἄλμην πικρῆν, ἦ οὐ πολλῆ
ἀπὸ κρατὸς κελάρυξεν (ἐξεχύοντο)· κ. ἐπὶ γλά-
κτος : Λυρ. Ἀδέσπ.90.) || ὄμ. χύνω ἀποσιδῶν
ἦχον, γαργαρισμοῦ, γαργαριστά. : Ἰων Τραγ.10
ἀφύσσοντες οἶνον κελαρύξετε.

κελάρυξις-εως(ή) Ἦσα. « ἰδιωμα φόφου ».

κελάρυσμα(τὸ) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐ-
νεργεία καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κελαρύζειν βλ.λ.,
ὁ ἀνασιδόμενος ὑπὸ ἀναθλύζοντος ἢ ἐν ἐλαφρῶ
ταχύτῳ ρέοντος ὕδατος ὡς κ. ἄλλος τις πρὸς
τὸν οὐτως ἐξ ὕδατος ἦχον παρεμφερῆς : Ὀππ.
Κυν.4,325 οὐδὲ πρῶσω χεῖται κελαρύσμασιν ἰτὸ
ὑδαρι, Ζερβ.Μυθ.Ζ 42 ἀπὸ τῆς ἀρμονίας ποῦ
γίνεται ἀπὸ τοῦ κελάρυσμα τῶν ρυακίων.

κελαρυσμός(ὸ) μτγν., κ. δημ. ἡ ἐνερ-
γεία τοῦ κελαρύζειν, κελάρυσμα : Κ.ἡμ. Ἀλλ.185,29
ὁ κελαρυσμός ραγαδαίου τοῦ ποταμοφρονέου,
- τῆς βρυσούλας ὁ κελαρυσμός.

κέλας Ἦσα. « ἑτέρπε ».

κελέθειον(τὸ), ἰων. -ῆιον ὑποκορ. τοῦ κελέ-
θι βλ.λ. : Ἀντίμ.17.

κελέθη(ή) ποτήριον, ἀγγεῖον πλατὺ Ἦσα. « ποτη-
ρίου εἶδος θερμηροῦ καὶ ποιμενικὸν ἀγγεῖον » :
Ἀνακρ.π. Ἀθην.11,475C ἀγε δὴ φέρ' ἡμῖν ὦ παῖ
κελέθην, Θεόκρ.2,2 στέφον τῶν κελέθων φοι-
νικῶν οἶος ἀάτω, Εὐφορ.8, Καλλ.ἀπ.ἀνών.34.

κελεθρά Ἦσα. « λεπτὰ καὶ νεκρὰ κτήνη ».

κελεῖς Ἦσα. « ἀζῆλη ».

κελεμθια(ή) δημ. γκελεμθια βλ.λ.

κελενδριον(τὸ) λεξ. βρῦνη δοκός Ἦσα. 1δ.
-υσιον· πρβλ. κελενδρόνα.

κελενδρούνα Φωτ.154,4 « κηλίσπιον » ἀπὸ τοῦ
κελέοντος καὶ τῆς δρυός, ὡς μακρὸν καὶ δασύ ».

κελένη(ή) νεώτ. κημ. τὸ αἰθυλοχωρεῖδιον βλ.λ.

κελενομεθάλιον(τὸ) νεώτ. κημ. ἀνασθητική
σκευασία ἐκ μείγματος χλωριούχου αἰθυλλοῦ καὶ
χλωριούχου μεθυλλίου.

κελεόντες-ων(ο) αἱ δοκοὶ τοῦ ὄρθιου ἱστοῦ
τῶν ἀρχαίων, μετὰξυ τοῦ ὀποῖου εἴνευτο τὸ ὑφα-
σμα : Ἀριστοφ.ἀπ.795, Ἀντιφ.ἀπ.11, Θεόκρ.18,34
κερικὶ ἀ συμπλέξασα μακρῶν ἑταμ' ἐκ κελεόν-
των, Ἀντοαν.116,10,2.

κελεός(ὸ) πράσινος δρυοκολάπτης : Ἀριστοφ.Ζι
593α,8 ἄλλα δ' ἐστὶ σκινοπάφρα . . οἶον πιπῶ
ἦ τε μείζων καὶ ἡ ἐλάττω· κάλοσι δέ τινες
ἀμφότερα ταῦτα δρυοκολάπτας· . . ἐτι κελεός.

κελεπούρι(τὸ) δημ. εὐρημα ἀνέλπιστον, κέρ-
δος ὑπερβαῖον πᾶσαν προσοκίαν· || τὸ εὐ-
θηνὰ ἀγοραζόμενον ἐμπόρευμα : τὸ βρῆκα κελε-
πούρι καὶ τὸ πῆρα.

κέλατρον Ἦσα. « ὧ τοὺς ἰχθύας θηρώσιν ἐν
τοῖς ποταμοῖσι ».

κελευθειόντες Ἦσα. « ὀδεύοντες ».

κελεύθειος-ων(κέλευθος | ὁ ἀνήκων εἰς ὀ-
δὸν 2) Ἦσα. « ἐνόδιοι δαίμονες » 3) μτγν.
τὸ θηλ. κέλευθειά ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Σπύρτη
Παυσ.3,12,4 ἰδρύσατο δὲ τῆς Κελευθείας ἱερά.

κελευθήτης(ὸ) μτγν. ὁ ὀδοπόρος : Λεωνίδ.
Ταρ.ΑΠ 6,120 ἀνθρώποισι· κελευθήτησιν αἰοῖδός.

κελευθιά-ῶα | κέλευθος | ρ. ἐφετ. ἐπιθυμῶ ὀδεύ-
ειν· || Ἦσα. « κελευθειῶν » πρὸς τὴν ὁδὸν ἔχων
τὴν διάνοιαν ».

κελευθοποιός-ὄν | κέλευθος-ποιῶ | ὁ κατα-
σκευάζων ὀδοῦς : Αἰσχ.Εὐμ.13 κελευθοποιοὶ παῖ-
δες Ἠφαίστου.

κελευθοπόρος(ὸ) Ἐπιγρ. ὁ ὀδοπόρος :
ΑΠ 7,337.

κέλευθος(ή) ποι., πληθ. κ. κτ. οὐδ. κέλευθα
ὀδός, δρόμος : Ἰλ.Κ 66 πολλὰι γὰρ ἀνά στρα-
τῶν εἰσι κέλευθοι, αὐτ.Ε 17 λιγέων ἀνέμων λαι-
φνρά κέλευθα, Ὀδ.Κ 86 ἐγγύς γὰρ νυκτὸς τε
καὶ ἡμερῶν εἰσι κέλευθοι | νύξ καὶ ἡμέρα ἀκο-
λουθοῦσιν ἀλλήλας ἐμ τοῖς πηλσίονι, Αἰσχ.Χο.349
λίπων ἀν εὐκλειαν ἐν θοοσίονι τέκνοντ' ἐν κε-
λεύθοις ἀπιστραπτὸν αἰῶ, Βακχ.17,17 Ἴσθμια κέ-
λευθος· || κ. ἐπὶ τῆς θαλάσσης : Ὀδ.Γ 71 πό-
θεν πλεῖστον ὄγρα κέλευθα, Πίνδ.Π 5,88 ἄλος βα-
θεταὶ κέλευθον ἀνοίγων· || ὄμ. κ. ἐπὶ τοῦ οὐ-
ρανοῦ ἐν ἀναφορῇ πρὸς τοὺς ἀστεράς ἀρκτου
στροφάδας κέλευθοι οἱ κύκλοι τῆς ἀρκτου :
Σοφ.Τρ.131· 2) μτφ. ἡ ἀνοικτὴ ὀδὸς τῆς ἐνερ-
γείας : Πίνδ.1 5(4),23 μυρία δ' ἔργων καλῶν τέ-
τμηνη' ἑκατόμπεδοι ἐν σχερῶ κέλευθοι, Παρμ.
4,4 Πείθους κέλευθος, Βακχ.8,47 στείχει δι' εὐ-
ρείας κέλευθου μυρία παντ' φάτις· 3) ὀδοι-
πορία, ταξιδίον διὰ ξηρᾶς ἢ θαλάσσης : Ἰλ.Λ 504
οὐδ' ἀν πω χάζοντο κέλευθοι δῖοι Ἀχαιοὶ | δὲν
θὰ ἔπαυον προχωροῦντες), Ὀδ.Δ 389· || πολ-
λὴ κέλευθος μακρινὸν ταξίδιον, μακρὰ ὀδός :
Σοφ.ΟΚ 164· || ὄμ. ἐκστρατεία : Αἰσχ. Ἀγ.127
χρόνω μὲν ἀγρεὶ Πριάμου πόλιν ἀδε κέλευθος·
4) ὁ τρόπος τοῦ βαδίζειν, τὸ βάδισμα : Εὐρ.Ρῆσ.
212 τετράπων μμήσασιν λύκοι κέλευθον πολε-
μίοις δυσεῦμετον, αὐτ.Τρω.888· 5) μτφ. ὀδός,
τρόπος ζωῆς : Πίνδ.Ν 8,35 κέλευθοῖς ἀπλόαις
ζώας, Εὐμ.115,8 ἀργαλέας βίσιτοιο κέλευθου, Εὐρ.
Ἦρ.433 βίον κέλευθον ἄθεον ὀδικον.

κελεύθρας Ἦσα. « κελεύσεως ».

κέλευμα-ατος(τὸ) κ. νεώτ. τὸ κέλευσμα βλ.λ.

κέλευσις-εως(ή) μτγν., μον. κ. νεώτ. διαταγή,
προσταγή, παράγγελμα : Πλούτ.Ἠθ.32C ἐν ταῖς
παρὰ τὰς μάχας κελεύσεσιν, Πλωτίν.4,8,2 Ἐπιγρ.
κατὰ κελύσιν θεοῦ, αὐτ. ἀπὸ κελεύσεως, Καί-
σαρ.Δσπ.ἐν Σάβ.3,93 καὶ τοτὸ γέ οὐκ ἀνευ
προνοίας καὶ κελεύσεως τῶν κρατούντων·

2) εἶδ. ἐν τῷ Γ.μ.Δικ. ἡ ὑπὸ πινος παρεχομένη
πληρεξουσιότης εἰς ἄλλον, ὅπως συμβληθῆ μετὰ
τρίτου εἰς βάρος τοῦ κελεύοντος.

κελεύσμα-ατος(τὸ) [κελεύω] κ. μον. κ. νεώτ.,
ποι. κ. κέλευσμα διαταγή, προσταγή, παράγγελμα :
Αἰσχ.Εὐμ.235 Λοξίω κελύμασιν ἦκα, Σοφ. Ἀντ.
(219 τὰ δ' ἔξ ἀθύμων δεσποτῶν κελύμασιν ἠθροῦ-
μεν, Σέργμ.Μακρ.ἐν Σάβ.3,379 κἀκείθεν ἐκδέχομε-
νος τὸ κέλευσμα· || πρόσκλησις, πορακίονισις
εἰς τι αἰμῶλως ἐκφερομένη, παρακλήσις, προ-
τροπή : Αἰσχ.Χο.751 νυκτιπλάγκτων ὄρθων κελευ-
μάτων· || πρόσταγμα, ἐπιτολή, διάταγμα, ἐμ-
προθ. (ἀπό, ἐκ μτ. γενικ., ἐν) : Κδ Θεασ.1,4,16 ὅτι

αὐτός ἡ Κύριος ἐν καλεύματι . . . καταθήσεται ἀπ' οὐρανοῦ, Εὐθλοῦ Β καθάριζοντες ἀπὸ καλεύματος" || εἰδ. ἐπὶ στρατεύματος, ἐπὶ στόλου, ἐπὶ μάχης, τοῦ διδόμενου πρὸς ἐνέργειαν πρόσταγμα, παραγγέλμα, ἀπλῶς ἡ ἐμπροσθ. [ἐκ κ. ἀπὸ μτ. γενικ.] : 'Ηρ.Α.141 ὁ δὲ . . . ἐπακούσας τῶ πρώτῳ καλεύματι, Αισχ.Πέρσ.397 ἐπαίσαν ἄλλην βρύχιον ἐκ καλεύματος, Θουκ.2,92 ἀπὸ ἐνός καλεύσματος ἐμβόσαντες ἐπ' αὐτοὺς ὤρμησαν, Διόδ. Σ.3,15,Φιλῶδ.Μουσ.15Κ προσάσασθαι προσάσειν [ἰδ. δειν διὰ τοῦ αὐλοῦ τὸ πρόσταγμα] || νεώτ. ναυτ. παραγγέλμα πρὸς ἐκτέλεσιν ἀσκήσεως ἢ ὑπηρεσίας πρὸς καλευστή; || ἐπὶ ἵππων, ἢ ὑπὸ τοῦ ἠνιόχου παρακινήσις, παρότρυνσις : Πλάτ. Φαιδρ.253D καλεύματι μόνον καὶ λόγῳ ἠνοχέεται || ὁμ. ἐπὶ θρησκευτῶ πρὸς τοὺς κῆνας : 'Ιχν.225 καλέσθαι κληγεῖσθαι, Ξεν.Κυν.ἄ.20.

καλευματικῶς ἐπίρρ. μον. διὰ καλεύσματος, προστακτικῶς : Εὐστ.1080,63.

καλευστικός [ὁ] πρόσταγμα, παραγγελία, παρότρυνσις : Εὐρ.1Α 1130 οὐδὲν καλεύσασθαι δεῖ με.

καλευσμοσύνη [ἡ] ἰων.τ.τοῦ καλεύσματος βλλ. : 'Ηρ. 1,157 ἐκ τούτου καλευσμοσύνης Λυδοὶ τὴν πᾶσαν δαιταν τῆς ζῆς μετέβαλον.

καλευστής [ὁ] κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ καλεύων, προστασίας, παρορμῶν ἰδ. ὁ δὴγων τοὺς κωπηλάτας, ὁ δίδων τὸν ρυθμὸν εἰς τοὺς κωπηλάτας : Εὐρ.Ἐλ.1576 καλευστῶ φθέγγεσθ' ὡς κηλοσάμεν, 'Αριστ.Ἀχ.554 τύλων φοφοῦντων, θαλαμιῶν τροποῦμενων, αὐλῶν καλευστῶν, νυγλάρων, συριγγμάτων, Θουκ.2,84 οὐδὲν κατήκουον οὐτε τῶν καλευστῶν, Ξεν.Ἐλλ.5,18 λίθων τε φόφω τῶν καλευστῶν ἀντὶ φωνῆς χρωμένων, Πλάτ.Ἀλκ.1,125C καλευστῶν χρωμένων ἐρέταις, Φιλῶδ.Ρητ.1,361S Διόδ.Σ.20,50 τῆς διατάξεως γενομένης . . . διὰ τῶν καλευστῶν, 'Αρρ.ἀη.151J' || νεώτ. κ. δημ. ὑπαξιωματικῶς τοῦ ναυτικού.

καλευστικός-ἡ-ὄν ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς καλευστήν, παρορτυντικός || ἰδ. ἡ καλευστική [τέχνη] ἢ τέχνη τοῦ καλευστοῦ βλλ. : Πλάτ.Πολιτ.260B ἐρμηνευτική, καλευστική, μαντική, κηρυκική, καὶ πολλὰς ἐτέρας τούτων τέχνας συγγενέσιν" || τοῦ οὐδ. τὸ καλευστικόν ὡς οὐσ. τὸ καλεύειν : Πλούτ.'Ηθ.72D οὐ γὰρ μόνον ἀνίησι τοῦ φόβου τοῦ τραυῖ καὶ καλευστικόν.

καλευστικῶς ἐπίρρ. 'Ησ. κατὰ τρόπον καλευστικόν βλλ. : καλευστικῶς ἔχειν.

καλευστός-ἡ-ὄν μτν. καλευστικός, διαταχθείς, παραγγελθείς : Λουκ.Β Πρ.8 στρατεύσασθαι δὲ . . . οὐ καλευστός, ἀλλ' ἐκούσιος.

καλεύστ(ρ)α 'Ησ. «άμαξα ἡμιονική».

καλεύστωρ-ορος [ὁ] ὁ ἐπικαλεούμενος καὶ παρορμῶν : Φρύν.Σοφ.Παρ.81B.

καλευστή [ὁ] δ. γρ. τοῦ καλευστοῦ βλλ.

καλευστιώ-ῶς θαμιστικόν τοῦ καλεύω βλλ., μ. κτ. ἐπ. μτχ. : 'Ιλ.Μ 265 Αἶαντε καλευστιῶντ' ἐπὶ πύργων πάντοσε φοιτήτην ἰσυνεχῶς παρορτυνοντες, αὐτ.Ν 125 ὡς ρα καλευστιῶν . . . ὤρσεν 'Αχαιοὺς.

καλεύω κ. μον. κ. νεώτ., ἐπ. παρατ. κέλευον, μέλλ. -σῶ, ἐπ. ἀπαρφ. -σέμεναί, ἄορ. ἐκέλευσα κ. ἐπ. κέλυ-, παρακ. κέκελευσα, μέσ. ἄορ. ἐκέλευσάμην [ισχν. ἐν συνθ. μετὰ τῆς δια, ἐπὶ, παρα-κελεύαμαι], παθ. μέλλ. -ευσθήσομαι, ἄορ. ἐκέλευσθην, παρακ. κέκελευσμαι κ. -εμμαι, ὑπερα. ἐκέκελευστω, κηρ. ὠδῶ πρὸς τὰ ἐμπροσθ, παρορμῶν, παρακινῶ : 'Ιλ.Ω 326 τοὺς ὁ γέροντων ἐπέπων μᾶστιγι κέλευε" || δθ. παραγγέλλω, διατάπτω, τοῦ πλείστον μτ. αἰτ. προσ. κ. ἀπαρφ., παραγγέλλω πινά νω πρᾶξῃ τ : αὐτ.Ρ 30 ἀλλὰ σ' ἀγῶ γ' ἀναχωρήσαντα καλεύω ἐς πλῆθυν ἵναί, 'Ηρ.1,8 καλεύω με δέσποιναν τὴν ἐμὴν θεήσασθαι γυμνὴν, 'Αντιφ.Α.2,5 τὸν γὰρ ἐπιβουλεύσαντα καλεύει φο-

νά εἶναι [παραγγέλλει νὰ θεωρητᾶ ὡς φονεὺς], Πλάτ.Πολ.327B ἐκέλευσε διαρῶντα τὸν παῖδα περιμεῖναι ἢ καλεῖσθαι [προσέταξε τὸν παῖδα νὰ παραγγείλῃ εἰς ἡμᾶς τὸν περιμενόμενον], 'Αριστ. Πολιτ.1287ε,29 ὁ τὸν νόμον καλεύων ἄρχειν δοκεῖ καλεῖσθαι ἄρχειν τὸν θεόν καὶ τὸν νόμον, Μηνοῖ.11,4 Συνε, τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ ἀνήσασθαι καλεύοντος" || ζητῶ, παρακαλῶ, κητεύω : Λυσ.16,16 τὸν ταξίαρχον ἐκέλευον ἀκλιρωπῆ τὴν ἡμετέραν τάξιν πέμψειν κ. ἐν 'Επιγρ. ἢ ἀντιπ. ἐπιτάττειν" || ὁμ. μτ. αἰτ. προσ. κ. πράγμ. παραγγέλλω : 'Ιλ.Δ 286 σφῶι μέν, οὐ γὰρ εἰοικ' ὄτρυνόμεν, οὐ τι καλεύω' κ. προστιθεμ. ἀπαρφ. : αὐτ. Υ 87 τί με ταῦτα οὐκ ἐθέλοντα καλεῖσθαι . . . μάχεσθαι" || μ. μτ. αἰτ. προσ. ἢ μ. μτ. αἰτ. πράγμ. : 'Οδ.1,278 εἰ μὴ θυμὸς με καλεύει, Αισχ.Εὐμ.618 ὁ μὲν καλεύσαι Ζεὺς, Ξεν.'Ἐλλ.2,3,54 ἐκ δὲ τούτου ἐκέλευσε μὲν ὁ τῶν τριάκοντα κηρυξ τοὺς ἐνθάδε ἐπὶ τὸν Θηραμένην, 'Αριστ.ἩἩΝικ.1129b,24 ὁ νόμος τὰ μὲν καλεύων τὰ δ' ἀπαγορεύων κ. παθ. : 'Αριστ.Πολιτ.1253b,34 εἰ γὰρ ἠδύσαντο ἕκαστον τῶν ὄργάνων καλευσθῆν ἢ προαισθανόμενον ἀποταλεῖν τὸ αὐτοῦ" || τοῦ οὐδ. τὸ καλεύθμενον τὸ προστασσόμενον, ἢ παραγγελία, ἢ διαταγή : 'Ηρ.7,16 ἐποίησε τὸ καλεύθμενον, 'Αντιφ.Σοφ.61, Ξεν.ΚΠ 4,1,3 τὸ καλεύθμενον ἐπράτταν", Πλάτ. Πολ.340Α τὰ καλεύθμενα ποιεῖν" || μτ. δοτ. προσ. ἐπομ. ἀπαρφ. διατάσσω πινά νὰ πράξῃ τ : 'Ιλ.Β 50 ὁ κηρύκισαι λιγυθρόγγισσι κέλευσε κηρύσσειν ἀγορήνδε, 'Οδ.1,488, Διόδ.Σ 19,17 σκῆραν φυλάττοντι ἐκέλευσαν μήτε τῶν χρημάτων 'Αντιγῶν δοῦναι τι, Λουκ.Νεκρ.Δ 1,1 σοὶ καλεύει ὁ Διογένης . . . ἤκει ἐνθάδε πολλῶ πλείω ἐπιγελασόμενον, Φάλ.'Ἐπιστ.121,1" || σπαν. μτ. δοτ. προσ. κ. αἰτ. πράγμ. : Μέν.Περικ.224 τὶ δ' ἐστὶν ὁ καλεύεις ἄμοι;" || σπαν. μ. μτ. δοτ. προσ. : 'Ιλ. Π 684 Πάτροκλος δ' ἵπποισι καὶ Αὐτομέδοντι καλεύεσσε;" || κ. μ. μτ. ἀπαρφ. : Σοφ.Φιλ.865 σιγᾶν καλεύω μῆδ' ἀφροσάνα φρονῶν, αὐτ.'Αντ. 731,ΚΔΜατθ.Β,18 ἐκέλευσαν ἀπελθεῖν" || προτιμῶν : Λυσ.12,25 συνηγόρευσε τοῖς καλεύομιν ἀποκτεῖναι" || κ. ἐν ἀντιπ. πρὸς τὸ οὐκ εἶδ. : 'Ηρ. 6,109 τῶν μὲν οὐκ ἐώντων συμβαλεῖν, τῶν δὲ καὶ Μιλτιάδεω καλεύοντων, Ξεν.'Αθ.2,18" || κ. ἀπολ. [ισχν. π. Ο.μ.] : 'Ιλ.Ψ 96 πάντα μάλ' ἐκέλευε καὶ πείσσαι, ὡς σὺ καλεύεις Αισχ.Χο.107 λέξω, καλεύεις γὰρ, Δημόκρ.260 [ἀντιπ. αὐτοχειρή], 'Ηρ.6, 36 καλεουσὶς δὲ καὶ τῆς Πυθίης;" || ἐπὶ ἀνωτέρου εἰς κατώτερον, διατάσσω, ἐπιβάλλω : 'Ιλ.Ω 599 υἱὸς μὲν δὴ τοι λέλυται, γέρον, ὡς ἐκέλευε, 'Ηρ.1,116 τὸν δὲ Κῆρον ἦγον ἔσω οἱ θεράποντες καλεύσαντες τοῦ 'Αστυάγεω" 3) ἐπὶ ναυκλήρου, δίδω τὸν ρυθμὸν εἰς τοὺς κωπηλάτας, μτ. δοτ. : Πλάτ.Πολ.396B ἢ ἐλεύσαντοσε τριήρεις ἢ καλεουσάσθε τούτοις, 'Αθην.12,335D" 4) ἀπολ. δίδω τὸν ρυθμὸν, διευθύνω : 'Αθην.12,335D ὁ τραγῶδες ἐκέλευε τὴν ἐπὶ τῆς σκηνῆς στολήν ἡμφιεσμένον;" 5) ὁμ. ἄδω ρυθμικόν ἄσμα : Σέξτ.'Ἐμπ.Ματθ.6,24" 6) ἐκκλ. κέλευσαν δέσποτα προσφώνησι διακονοῦ ἢ ἀναγνώστου πρὸς ἀρχιερέα, ὅπως ἀρχίσῃ τὸ μέλος φθῆς;" 7) ρηματ. π. κέλευσις καλευστής, παρακελευστής Πιθ. ἐκ ριζ. καλ-ικαλόω, λατ. calio [calator, clamor].

καλεψία [ἡ] μον. ἡ νόσος λέπρα.

καλεψιαστικός-εως [ἡ] μον. ἡ νόσισ ἐκ κελεψίας βλλ. : Θεοφάν.Νόνων.2,216 ἄλεψια λέγεται ὁπερ λέγουσιν οἱ ἰδιῶται κελεψιασιν.

καλεψιῶ-ῶν μον. πάσχω κελεψιον, εἶμαι λεπρός.

καλεψικός [ὁ] μτν. ὁ λεπρός : 'Αρκάδ.55,10.

καλεψός [ὁ] [τουρκ.] δημ. αἰ χειροπέδες;" 2) οὐνεκδ. Βασανιστήριον, βάσανο" || τυρωνια.

καλέων ἐν. τοῦ κελέοντος βλλ.

κελημοσύναις Ἦσ. « κελεύσειν ».
κέληξ (ὁ) Ἑπιγρ. ὁ κέλης βλλ.
κέλης-πος (ὁ) | κέλλω | κ. μων. κ. νεώτ. ὁ ὄρο-
 μικός ἵππος, ὁ προωρισμένος δι' Ἰπποσίαν : Ὁδ.
 Ε371 Ὀδυσσεύς ἀμφ' ἐνὶ δούρατι βαίνει, κέληξ
 ὡς ἵππον ἐλαύνων | ἐπέθεινε μίαν σανίδιον, ὡς
 ἐάν ἦτο ἐπὶ ὄρομικῷ ἵππῳ, Ἦρ.7,86 Ἴνδοι δέ...
 ἤλαυνον κέλητας καὶ ἄρματα, Ἐθπ.152 ἵππον κέ-
 λητα ἀσκούοντα, Ἄριστφ.Ἐρ.901 Ἴνα -δὴ κέλης
 κέλητα παρακελητιεῖ, Πλάτ.Λύα.205C νίκας Πυ-
 θοῖ καὶ Ἴσθμοὶ καὶ Νεμέα τριεθρίποιος τε καὶ
 κέλησι, Πλούτ.Ἀλέξ.3 ἡ δέ Ὀλυμπίαισι ἵππῳ
 κέλητι νενικηκέναι, Πaus.6,14,4 Ἐρετριεύς ἀνέ-
 θηκεν ἀνεκλόμενος κέλητι Ἰππῳ στέφανον, Σέργ.
 Μακρ. ἐν Σάθ.3,226 οὐδέν ἐών αὐτοῖς οὐ σῆμα,
 οὐ βῆμα, οὐχ ἵππον, οὐ κέλητα, οὐ κατάλυμα
 ἀνεπιφθονόν ἢ συχ. ἐν τῇ ἐπικεφαλίδι τῶν
 φόδων τοῦ Πινδάρου : Πίνδ.Ο1 Ἴέρων Συρακα-
 σίῳ κέλητι ἢ κ. νεώτ. ναυτ. πλοίαριον ταχύ-
 πλοον μονόκωπον : Ἦρ.8,94 περιπλῖπται σφι κέ-
 λητα θεῖα πομπῇ, Θουκ.4,9 τριακοντέρους καὶ
 κέλητος, Πολύβ.5,94,8 ἔλαβε δὲ καὶ κέλητα περὶ
 τοῦ Ἰβον Αἰτωλικόν ὄμου τῷ πληρώματι, Πίνδ.
 Φ17,208 ἢ νεώτ. ἐλαφρὰ λέμβος πρὸς χρῆσιν
 τοῦ κυβερνήτου τοῦ πλοίου, δημ. πάσσαρα ἢ
 3) ἐπὶ τῶν κέλητων Ἰπποσίτῃ, καθάλου, ἐν αἰσχρ.
 σμ. : πρβλ. κελητίῳ 2) : Ἄριστφ.Λυσ.60 ἐπὶ τῶν
 κέλητων διαδεδῆκασ' ὄρθησαι ἢ ὁμ. ἐν αἰσχρ.
 σμ. : Πλάτ.Κωμ.174,18 Ἦρας Κέλης 4) ὁμ.
 τὸ γυναικίον αἰδοῖτον : Ἐυστ.153b,34.
κελητίῳ | κέλης | κ. μων. Ἰππεύς, ἐπιβαίνω ἵπ-
 που : Ἰλ.Ο679 ὡς δ' ὄτ' ἀνήρ ἵπποισι κελητίῳ
 ἐὼ εἰδῶς ἢ μων. κτ. ἐπέκτ. ἐν ἀναφ. πρὸς πο-
 ταμόν, πλέω ἐπὶ... : Νικ.Χων. ἐν Σάθ.1,120 τὰ νῶτα
 ὕποστρωμνύντες σοι ἐπὶ αὐτῶν κελητίζοντι ἢ
 2) ἐν αἰσχρ. σμ. συνουσιάζομαι, καθολικεύω :
 Ἄριστφ.Σφ.50 ὅτι κελητίσι κέλευνον, Μάχ. π.
 Ἀθῆν.13,577D (φασαί) τὴν Μανίαν τὸν βασιλέ'
 εὐμελῶς κελητίσαι ποτὲ ἐπαίνεθῆναι θ'.
κελλῖον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ κέλης βλλ.2) : Θουκ.
 Ἐμφ.Πολ.2,56, Συνέσ.Ἐπιστ.4,167 Α κατέλος μόν-
 ος ἦλθεν ἐπὶ κελητίου διακάλμου.
κελλιστής (ὁ) γλωσσ. ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κε-
 λητίζειν βλλ.11.
κελητῖται (οἱ) νεώτ. ναυτ. οἱ λεμβῖται οἱ ἀπο-
 τελοῦντες τὸ πλήρωμα τοῦ κέλητος τοῦ ναυάρ-
 χου ἢ τοῦ κυβερνήτου ἐν τῷ ναυτικῷ.
κελητίω-ᾶ Ἦσ. κελητίῳ βλλ.
κελία |ἡ| νεώτ. ζωφ. γένος ἐντόμων κολεοπτέ-
 ρων τῆς οἰκογεν. τῶν καραθιδῶν.
κέλλα |ἡ| (λατ.) μγν., μων. κ. νεώτ. κλειστός
 χώρος, δωμάτιον : Πάπ. ἐπιθώσεων συμπόσιον
 καὶ τὴν ἐνδὸς αὐτοῦ κέλλαν, Μιχ.Ἄτταλ. ἐν Σάθ.
 1,30 ὅτε δὲ εὐκαιροῦσιν ἴνα ἐνεργῶσι τὰ ἐργό-
 χαιρα αὐτῶν εἰς τὰς ἰδίας κέλλας ἰδιαζόντως
 ἕκαστος 2) μων.νεώτ. κ.δημ. κέλλον βλλ. : πρβλ.
 χαμοκέλλα : Πρόδρ.1,295 ἀπαντες δὲ μετὰ μι-
 κρόν τῆ κέλλα συνελθόντες.
κελλάρης (ὁ) (λατ.) μων. κ. δημ. ὁ ἀποθηκά-
 ριος, ὁ φροντιστὴς τῶν τροφίμων ἐν μονῇ ἢ ἄλλῳ
 ἴδρυματι : Πρόδρ.2,104 κατάβαινε στήν τράπεζαν
 καὶ βόθα τὸν κελλάριον καὶ κόψε ἔσλα, καὶ νε-
 ρὸν κουδάλει σὺ κωνκάδι κ. ἐν παροιμ. ἀκρι-
 βὸς κελλάρης, καλὸς κελλάρης ἐπὶ οἰκονόμων,
 ἀναλίσκονταν ἐν μέτρῳ τὰ προμηθεύσιμα.
κελλαρία |ἡ| νεώτ. ζωφ. γένος βρουζῶφων τῆς
 οἰκογεν. τῶν κελλαριθιδῶν.
κελλαριθιον (τὸ) πάπ. ὑποκορ. τοῦ κελλάριον.
κελλαρίκιος (ὁ) πάπ. ὁ κελλάριος βλλ.
κελλάριον (τὸ) μγν., μων. κ. νεώτ., δημ. κ. κελ-
 λάρι |ἡ-ᾶρι| δωμάτιον ἢ ἀποθήκη, ἐμβα φυλάσσου-

ται τροφήμα : Πάπ. εἰς τὸ κελλάριον ὄσπρια, αὐτ.
 κελλάριον τριλάγνον, Ψυχάρ.Ταξ.19 ἀπὸ πάνω
 ἀπὸ τὰ σπῖτα, ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὰ κελλάρια
 παροιμ. σιμότερα τὸ σπῖτι παρά τὸ κελλάρι
 |ἴτι εἶναι πρέπον νὰ βοηθοῦνται οἱ οἰκειότεροι|.
κελλάριος (ὁ) πάπ. ὁ κελλάρης βλλ.
κελλαρίτης (ὁ) πάπ. ὁ κελλάριος βλλ.
κελλάς Ἦσ. « μονόφθαλμος ».
κελλάση |ἡ| νεώτ. ἐνζυμιον ὑδρολύον τὴν κελ-
 λοθιοζῆν βλλ. καὶ ἀνευρισκόμενον εἰς τοὺς πυ-
 ρήνας τῶν βερικοκκῶν.
κέλλα |ἡ| νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰ-
 κογεν. τῶν βρατραγιθιδῶν.
κελλαπορίσαι (οἱ) νεώτ. ζωφ. οἰκογέν. βρου-
 ζῶων τοῦ ἀθροίσματος τῶν γυμνολαίμων.
κελλίθας-ατος (ὁ) πάπ. πιθ. κηλλίθας, κινήτῃ τρά-
 πεζα : ἦροσαν λατρικῶς τρόπῳ ποτηρίων κασ-
 σιτερῖνων καὶ κελλίθας καὶ ἄλλων σκευῶν.
κέλλικας Ἦσ. « δημότας ».
κελλίην |ἡ| νεώτ. χημ. φυσικός γλυκοζῆτης, ἀ-
 παντῶν εἰς τὸ φυτὸν ἄρμι.
κελλιον (τὸ) μγν., μων. κ. νεώτ., δημ. κελ|ἡ|, πάπ.
 κέλλιον, ὑποκορ. τοῦ κέλλα βλλ., θάλαμος, δωμά-
 τιον : Πάπ. ἔχει δὲ ἡ αὐτὴ κέλλια ἔξ, Πρόδρ.1,269
 εἰς τοῦ πατρὸς μου τὸ κελιν ἀκρόπαστον ἀπά-
 κιν συμπλευρον ἐμαγέρευσα ἢ ὁμ. ὑπερῶν.
 σοφῖτα : Παλλδ.ΑΠ11,351 ἢ 1δ, τὸ δωμάτιον
 τοῦ μοναχοῦ ἐν μοναστηρίῳ : Μνηστ.12,3 Συνεξ.
 Πέρσαι ποτὲ τὰ ἐν τῇ ἐρήμῳ τῶν μοναχῶν κελ-
 λια καταστρεφάντες, ἀφῆκοντο καὶ ἐπὶ τὸ κελ-
 λιον τοῦ οἴου, Χρον.Μορ.926 ἐσέβησαν σ' ἕνα
 κελλῖν ἐκεῖ τοὺς ἀπεκλείσαν, Καισάρ.Δαπ. ἐν
 Σάθ.3,126 εἰς τὸ κελλί τοῦ ἔχει ὡς δέκα καλο-
 γήρους, Χατζόπ.Ἀπλ.Τρ.30 κλεισμένος σὺ
 κελλί τὸ σφαλιστὸ ἢ ἐν ἔμφυγα τὸν κόσμον καὶ
 ἀσκητεύω ἢ κ. γεν. δωμάτιον ἢ οἰκία κληρι-
 κοῦ : Ξενοφλ.Ζακ.Μαντ.67 κλεισμένη σὺ κελλί
 σὰ σὲ ἀληθινὸ μοναστήρι, γιὰτὶ τὰ σπῖτα τῶν
 παπάδων, ποῦ εἶναι παραστήματα τῶν ἐκκλη-
 σιῶν, κελλιά τὰ λέγε στὸν τόπο ἢ συνεκδ.
 ἐκάστη τῶν μικρῶν κοιλοτήτων κηρήθρας, ἐν αἰς
 αἱ μέλισσαι ἐναποθέτουν τὰ φά των προέκκολαφιν.
κελλίτης (ὁ) νεώτ. χημ. ἡ δευτεροπαγῆς ἀκε-
 τυλοκελλουλόζη βλλ.
κελλίων Ἦσ. « ἡ τῶν ὄλων φύσις ».
κελλιώται (οἱ) μων. κ. νεώτ. οἱ ἐν κελλίος βλλ.
 ζῶντες μοναχοί : Καισάρ.Δαπ. ἐν Σάθ.3,126 τὸ
 κελλί τοῦ ἔχει ὡς δέκα καλογήρους, ὅπου ἄλ-
 λος κελλιώτης δὲν ἀξιώθηκε.
κελλοθιάνη |ἡ| νεώτ. χημ. ὑδατάνθραξ, συν-
 θετικὰς παρασκευασθεῖς ἐκ τῆς ἀκετοδρωμο-
 κελλοθιοζῆς.
κελλοθιοζῆ νεώτ. χημ. διασκαρίτης παρα-
 γόμενος κατὰ τὴν ἀτελῆ δι' ἀνυθρίτου τοῦ ὀξι-
 κοῦ ὀξέος καὶ θεικικοῦ ὀξέος ὑδρόλυσιν τῆς κυ-
 τταρίνης.
κελλοθῖνη (ἡ) νεώτ. χημ. συμπνευκωμένον κολ-
 λῶδιον λαμβανόμενον δι' ἀποστάξεως τοῦ αἰθέ-
 ρος ἐκ τοῦ συνήθους κολλῶδιου.
κελλόν Ἦσ. « στρεβλόν, πλόγιον ».
κελλουαριθῖσαι (οἱ) νεώτ. ζωφ. οἰκογέν. βρου-
 ζῶων τοῦ ἀθροίσμ. τῶν γυμνολαίμων.
κελλουλοθῖνη (ὁ) νεώτ. χημ. κ. κυτταρινοει-
 δὲς (τὸ) πλαστικὴ μάζα ἐκ νιτροκυτταρίνης καὶ
 καμπορᾶς.
κελλορᾶνη |ἡ| νεώτ. χημ. φύλλα ἐνύδρου κελ-
 λουλοζῆς, κρήαιμα διὰ τὴν περιτύλιξιν τροφίμων.
κελλουθῖον (τὸ) μων., ὑποκορ. τοῦ κελλῖον βλλ. :
 Βασ.Πεδιάδ.ἐν Ἀν.Κυρ.πορ.49,1 καλυβεορηπὴ κελ-
 λῶδρια.
κέλλω κ. μων., κυρ. ποι., π. πεζ. ὀκέλλω, μέλλ.
 κέλω κ. κελῶ, ἀόρ. ἔκελσα, ἐλαύνω, κινῶ πρὸς

τὰ ἐμπρός π. Ὀμ. μ. ἐν Ὀδ. κ. ἐν φρ. νῆα κέλευσεν ὁδηγῶ πλοῖον εἰς τὴν ἕρῶν : Ὀδ.Κ.811 νῆα μὲν αὐτῷ κέλευσα ἐπ' ἠώκεαν βραθυλίην, αὐτ.1.546 ὁ μ. κάρην νά ἐξαχθῆ τι εἰς τὴν ἕρῶν, ἀποβιβάζω : Ἀπολ.Ρ.2.1090 κέλλειν ἀνδρῶν ἠρώων στῶλον' κ. μτφ. : Εὐρ. Ἡλ.139 Ἄργει κέλευσας πᾶς ἀλάταν' 2) ἀμτβ. ἐπὶ πλοίων ἢ ναυτῶν, ἐρχομαι εἰς τὸν λιμένα, ἐλλμνίζομαι : Ὀδ.1.149 κελσάσῃ δὲ νησί καταβλομεν ἰστία πάντα, Αἰσχ. Ἄγ.696 κέλευσεν Σιμόνεον ἄκτας, Σοφ.Τρ.804 θάνας σφε πρὸς γῆν τήνδ' ἐκέλευσεν μόλις' κ. μτ. αἰτ. τόπου : Αἰσχ. Ἡλ.15 κέλευσα δ' Ἄργους γαίαν, Εὐρ.Ρῆα.934 Τροίας δ' ἀνηδῶν ἄστῃ μὴ κέλευσα ποτέ' || κ. μτφ. προσορμίζομαι : Αἰσχ. Πρ.183 πᾶ ποτε τῶνδε πάνων χρῆ σε τέρμα κέλευσαν' εἶσιδεν, Εὐρ. Ἐκ.1057 πᾶ στῶ, πᾶ κέλευσαν' 3) μν. κινῶ : Εὐστ.1235,56' 4) λεξ. ταχῶς τρέχω' ΕΜ 565,48.

καλλῶσαι ἴσθ. «καράσσει».

κελμάς ἴθ. ἴσθ. «κεράς».

κελοῖ ἴθ. ἴσθ. «τὰ ξύλα».

κελοῖα (ἢ) Ἐπιγρ. δ.γρ. καιλοῖα, κελύα, κελέα, κελεία ἀγώνισμα παίδων καὶ ἐφήθων ἐν Σπάρτῃ. **κέλομαι**, ποι.κ. κέλομαι, ἐπ.β' ἐν. κέλειαι, παρ.ατ. κέλομην, ἐκέλευ, κέλετο' κ. ἐν Ἐπιγρ. ἐκέλετο, μέλλ. κελήσομαι, ἄορ. α' ἐκέλησάτο, κ. κελήσατο, ἐνεργ. ἄορ. α' ἐκέλησεν (ἴσθ.), ἐπ. ἄορ. β' (ἐ)κέλετο, ἄορ. κ. ἐνεστ. κέλομαι, ὄωρ. εὐκτ. κελοίμαι, μτχ. κεκλόμενος, προσ.τ. κέκελο, κέκλου ἐν χρ. κ. ἐπὶ παθ. σημ.1), κελεύω, παρακινῶ, παροτρύνω, προτρέπω, μτ. αἰτ. προσ. κ. ἄπαρφ. : Ἰλ.Ε.810 καί σε προφρονέως κέλομαι Τρώεσσι μάχεσθαι, Πινδ.Ο.13,80 ἐνυπνίω δ' ἄ τάχιστα πιθέσθαι κελήσασθ' νιν, Αἰσχ. Ἄγ.1119 ποῖαν Ἐριῶν τήνδε δώμασιν κέλει ἐπορθιάζειν; κ. ἐν Ἐπιγρ. ἐπὶ τῆς διαταγῆς τῶν θεῶν' || ὁμ. μτ. ὄστ. προσ. κ. ἄπαρφ. : Ἰλ.Κ.419 οἱ δὲ ἔργηθ' ὄρθησσι φιλασσόμεναι τε κέλονται ἀλλήλοισ' κ. συχ. ἀνευ ἄπαρφ. : αὐτ.Ζ.66 Νέστωρ δ' Ἄργεῖοισιν ἐκέκλετο μακρὸν ἄσασα, αὐτ.Θ.184 Ἰηποῖσιν ἐκέκλετο ρῶνησέν τε, αὐτ.Μ.274 πρόσω τεθεα καὶ ἀλλήλοισιν κέλευσε' κ. ἀπολ. : Ἰλ.Ψ.894 κέλομαι γὰρ ἄνω γέ ἰούτως ἐγὼ συμβουλεύω, αὐτ.Π.382 ἐπὶ δ' ἔκτορι κέκλετο θυμός, Ὀδ.Π.317 ἐγὼ κέλομαι καὶ ἄνωγα σπαν. κ. ἐπὶ πραγμ. : Ὀδ.Μ.175 ἰαίνετο κηρός, ἐπεὶ κέλετο μεγάλη ἱς, Ἐπν.5 ὡς . . παρ' ἡμετέρης κέλεται πίστώματα Μούσης' 2) καλῶ : Ἰλ.Σ.391 κέκλετο δ' Ἥφαιστον κλυτοτέρησιν || ὁμ. προσ.φώνω, ἐπικαλοῦμαι τινα : Ὑμν.Δῆμ.21, Σοφ.ΟΤ.159 ἠρώτᾳ σὲ κεκλόμενος, θύγατερ Διός, Πάπ. ἄν μὴ κέλομένου ἠρίσται' || ὁμ. καλῶ κατ' ὄνομα, ὀνομάζω : Πινδ.Ι.615,53 καλῶ νιν ὄρνυχοσ φανέντος κέλευε ἐπώνυμον εὐρυθῆαν Ἀίαντα.

κελονίη ἴθ. ἴθ. δ. μτ. τὸ φυτὸν ὄρου ἢ μαλλωτή.

κελονίτης (οἱ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν μασσοριθῶν.

κελοπή ἴθ. νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν ἀκαλυπτιδῶν.

κελοσσία ἴθ. νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἐκ τῶν ἀμαραντιδῶν.

κέλευα ἄορ. τοῦ κέλλω βλλ.

κελοῖα (ἢ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν σκροφουλοαρῶδων.

κελῶται ἴθ. μτγν. κ. νεώτ. οἱ Κελτοὶ βλλ.

2) νεώτ. ἐργαλεῖα σφηναιοῦδ' ἢ ἀμυδαλοειδ' οὗσ' σγήματος π. ἀρχ., εὐρεθῆντα εἰς διάφορα μέρη τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀφθῆντα ὡς διπλα τῶν Κελτῶν ἰξῆ ὧν καὶ τὴν ὀνομασίαν ἔλαβον.

κελιθηρικῶς-ἡ-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος ἢ ἰδιάζων εἰς τὸ ἔθνος τῶν Κελτιθῶν : κελιθηρικὸν ἀλφάβητον.

κελιτικός-ἡ-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος ἢ ἰδιάζων εἰς τοὺς Κέλτας, γαλιτικούς, γαλλικούς : Στράβ.3,1,3 δρας γὰρ δινηκεὶς ὑπὸ νότου πρὸς βορρᾶν τεταμένον ὄριζε τὴν Κελτικὴν ἀπὸ τῆς Ἰβηρίας, -κελτικαὶ γλώσσαι' || ὁμ. τὸ θηλ. Κελτικὴ ἡ χώρα τῶν Κελτῶν : Ἀριστλ.Ζ.1.606b,4 ἐν δὲ τῇ Σκυθικῇ καὶ Κελτικῇ ὄλας οὐ γίνονται, Στράβ.4,1,1 εἰρηται γὰρ ὅτι τὴν Κελτικὴν ταῦτην ἀπὸ μὲν τῆς Διουσεὶς ὄριζε τὸ Πυρραῖα ἀρη. **κελιτῆ-ἰδος** ἴθ. μτγν. κ. νεώτ. τὸ θηλ. τοῦ Κελτῶς βλλ. 2) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἐκ τῶν κινιδωδῶν.

κελιτιστὴ ἐπίγρ. μτγν. εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν Κελτῶν : Ἀρρ.Τακτ.43,2, Λουκ. Ἀλεξ.51 εἰ τις τῆ πατριῶ ἔροιο φωνῆ Συριστὴ ἢ Κελτιστὴ.

κελοῖ ἴθ. κ. νεώτ., μτγν. κ. νεώτ. κ. Κέλται οἱ κάτοικοι τῆς Γαλιτίας, οἱ Γαλάται : Ἡρ.2,33 οἱ δὲ Κελοῖ εἰσι ἕξω Ἡρακλέων στηλέων, Ξεν. Ἑλλ.7,1,20 ἄγον δὲ Κελοῦς τὴ καὶ Ἰβηρας καὶ Ἰππᾶς κ. γ. πενήτικοντα, Πολύδ.1,13,4 οἱ πρὸς τοὺς ἐν Ἰταλίᾳ Κελοῦς ἀγῶνας, Στράβ.4,1,1 οἱ μὲν δὴ τριχῆ θέρων Ἀκυιτανούς καὶ Βέλγας καλοῦντες καὶ Κέλτας' || ὁμ. ποι. κτ. ἐν. Κελτός-ἡ-όν, θηλ. κ. Κελτίς-ἰδος : Καλλ.Δῆλ.173, ΑΠ.10,21.

κελύφορον ἴθ. μτγν. τὸ κέλυφος βλλ. : Λυκάφρ. 89 κελυφῶν . . ὠστρακωμένῃν, Λουκ. Ἄλ. ἴστ. 2,38 τὰ γὰρ πλοῖα ἢν αὐτοῖς κελύφορα, καρύων ἡμίτομα, καρύων κενωμένα.

κελυφένωδης-ου-ας ὁ ὁμοῖος πρὸς κέλυφος βλλ. : Θεόδωρ.ΦΑἰτ.1,7,2 ἄ γὰρ δοκεῖ ἕρπᾳ καὶ ὡσπερ κελυφῶν ὡδὴ νάμψαν, οἶα τὰ τῶν λαγῶν. **κελύφρον** ἴθ. ἴθ. μτ. κ. κελύφι κ. κλύφι, ὄποκορ. τοῦ κέλυφος βλλ., τσούφι, τσοῦφι : Ἀριστλ.Ζ.1.622b,7 ἐκβάλλει τὰ ὄστρακα καὶ τὰ κελύφια τῶν καρκίνων καὶ κογχυλίων' 2) δ. μτ. κελύφι κ. κλύφι εἶδ. περιβλήμα, πανίη θήκη προσκεφαλῆ λαίου, μαζιλοαροθήκη' 3) δ. μτ. εἶδ. κλύφι ἄ. λυφι φυτικός σπῆγγος χρῆταιμῶν ὑπὸ λοιομῆν πρὸς τριβὴν τοῦ σώματος, ἔλλυφον.

κελυφοκομίαν ἴθ. πᾶπ. λεπροκομίον.

κέλυφος-ου-ος ἴθ. κ. νεώτ. θήκη, θηκάρι, περιβλήμα' δθ. ἐπὶ καρπῶν, ὁ φλοιός, τὸ τσούφι : Ἀριστλ.Ζ.1.752a,20, Θεόδωρ.ΦΑἰτ.5,21 τὰ τῶν κυμάτων κελύφῃ' || ἐπὶ τῶν ζῶων, θήκη : Ἀριστλ.Ζ.1.510a,28 περὶ τοῦτῶν δὲ οἶον κέλυφος ἐστὶ τὸ καλούμενον αἰδοῖον' || ἐπὶ τῶν ὧν, τὸ περιβλήμα : αὐτ.Ζ.1.743a,17 τὰ κελύφη τῶν ὧν' || ἢ περιέχουσα τὰ φά τῶν ἰχθῶν μεμβράνα : αὐτ.Ζ.1.568b,9 ἀπὸ δὲ τῶν γομφίων ὧν, αὐξανόμενων τῶν ἰχθῶν, ἀποκαθαίρεται οἶον κέλυφος' || ἐπὶ ἐντόμων, ἢ θήκη ἢ περιέχουσα τὴν χρυσοαλίδα : αὐτ.551a,20 αἱ χρυσοαλίδες καὶ σκληρὸν ἔχουσι τὸ κέλυφος εἶδ. ἐπὶ τῆς χρυσοαλίδος τῶν κερασφόρων κανθάρων : αὐτ.551b,19 περιρραγέντος τοῦ κελύφους ἐξέρχονται οἱ κάρθοι : || ἐπὶ τῶν μαλακοστράκων, τὸ ὄστρακον : αὐτ.549b,25 ἐκδούσει δὲ τὸ κέλυφος τοῦ ἔαρος . . καὶ εὐθὺς γινόμενοι καὶ ὀστερον καὶ οἱ κάρθοι καὶ οἱ καρκίνιοι' 2) εἶδ. τὸ κοῖλον τοῦ ὄφθαλμοῦ : Κριναγ.ΑΠ.9,439 ἀρηματόν τε κέλυφος ὄμματος' 3) μτφ. σικωπ. ἐπὶ γεγηρακῶτων δικαστῶν : Ἀριστοφ.Σφ.545 ὄντωμοσῶν κελύφη (κέλυφος καὶ οὐδὲν πλέων)' 4) μτφ. κτ. ἐπέκτ. π. Συνεοσ. γῆτον κέλυφος τὸ ἀνθρώπινον σῶμα.

κελώνιον ἴθ. πᾶπ. τὸ κελώνιον, γερᾶκιον, ὁ γέρανος φρέατος : Πάπ. λασανίτις διφροῖς δυσι ἐν κελωνίῳ.

κέλωρ-ωρος ἴθ. υἱός : Εὐρ. Ἄνδρ.1033 Ἄγαμεμνῶνος κέλωρ, Λυκάφρ.495' 2) εὐνοῦχος : ἴσθ.

3) ἴσθ. «φρονή, βοή» : Πάπ.

κελώριαν ἴθ. ἴσθ. «επαιδίου».

καλυρῶς λεξ. βοῶ, φωνάζω ἴσθ., Φωτ.

κέλωσ ἀρχ. λεξ. ὁ καυστικός· Ἦσ. «κέλωτ, πυρὶ τῷ καυστικῷ».
κεμάθειον (ἐνν. κρέας|τὸ) μτγν. τὸ ἐκ θηράματος κρέας· Διοκλ. Ἐδικτ.4,45 [πιθ.].
κεμάθοσσοσ-ον μτγν. ὁ δῖωνον, κυνηγῶν κεμάθος, ἐλάφους· Δὼν.Δ 5,230 πόνον κεμάθοσσοσ ἀγρῆς.
καμαντά Ἦσ. «καθαρά, εὐώδη».
κεμάς-άδος (ἦ) ποι. κ. κεμμάς π. Ἦσ. κερμάς μικρῶ, νεαρῶ ἐλαφος [μεταξὺ νεβροῦ καὶ ἐλάφου]· Ἰλ.Κ 36ί ἡ κεμάδ ἡ λαγῶδον, Καλλ. Ἄρτ.Π2, Ἄπολλ.Ρ 3,879, Ἡρόδοικ.π. Ἀθῆν.5,222 Ἀτῆς ξουθῆς δειλότερον κεμάδος, γωνιοβόρυμκες, Αἰλ.Ζ1 14,14.
κεμασίνας Ἦσ. «ἰχθύας»· πρβλ. καμασίνας.
κεμέρι (τὸ) [τουρκ.] ὄσμ. ἡ δερματίνη ζώνη τῶν χωρικῶν, ἐν ἣ φυλάσσονται χρήματα· Ζερβ.Λυρ. Σότ. [στ.Μέρμ.168 κί ὁ ἀλόγοις ξέροντας πῶς εἶσι τὰ κεμέρι μέτραμα, βιδός] ἢ ὄθ. βαλάντιον· 2) συνεκδ. τὰ ἀποταμιευόμενα χρήματα, τὸ κομμῶδεμα· αὐτός εἶχει κεμέρι.
κέμμα-ατος (τὸ) ἔσφ. ἀν. τοῦ κέρμα βλ.λ.· Ἐμπ.101.
κέμμα-άδος (ἦ) μτγν. ποι. τ. τοῦ κεμάς βλ.λ.· Κόντ.1,587.
κέμμος Ἦσ. «κόχλυς, οὐμίχλη».
κέμμης Ἦσ. «ἑδριον».
κέμμοφ Ἦσ. «μέγα κήτος».
κέμπος κ. κέμφοσ ἔσφ. γρ. τοῦ κέμφοσ βλ.λ.
κεμμάς ὁ. γρ. τοῦ κεμάς βλ.λ.
κεματίζης (ὁ) ὄσμ. κ. καμουματίζης ὁ πωλητῆς καμουμαδῶν, μεταξῶτων ὕφασμάτων.
κέμμεν Ἦσ. «ἐτεροφθαλμοσ».
κεν ὁ. τ. τοῦ κε βλ.λ.
κεναγγίης-οὐς-ἔς [κενός-άγγοσ] ὁ κενῶν ἀγγείων τῶν σώματος ὄθ. ὁ παρασκευάζων λιμόν· ὁ ἔρμ. ὁ κενῶν τὰ ἀγγεία τῶν τροφίμων· Αἰσχ. Ἄγ.188 εὐτ' ἀπλοῖα κεναγγεῖ βαρύνοντ' Ἀχαϊκός κλώσ.
κεναγγία (ἦ), ἰων. **κεναγγίη** βλ.λ. ἡ τῶν ἀγγείων τοῦ σώματος κενότησ· εἶδ. πείνα· Πλάτ.Κωμ.256· κεναγγίαν ἀγειν νηστεύειν· Ἀριστφ.ἀπ.608.
κεναγκέλλη (ἦ) νεώτ. βοταν. γένος μικρῶτων ἐκ τῶν κυκλοειδῶν.
κενανδρία (ἦ) [κενανδρος] ἡ ἔλλειψις, ὁ δλεθρος ἀνδρῶν, ἐν τινι χώρα· Αἰσχ.Πέρσ.730 πρὸς τῶσ' ὄθ. Σουσίων μὲν ἄστυ πᾶν κενανδρίαν στένει· πρβλ. λειφανδρία.
κενανδρος-ον [κενός-ἀνήρ] ἐπὶ τόπου, ὁ κενός ἀνδρῶν, ἠρημωμένος· Αἰσχ.Πέρσ.119 κενανδρον μὲγ' ἄστυ Σουσίδοσ, Σοφ.ΟΚ 917 πόλιν κενανδρον.
κενάρι (τὸ) [περσ.] ὄσμ. παρυφῆ ἐνδύματος, κράσπεδον κ. ἰδ. κεντήτου.
κεναυχῆς-οὐς-ἔς ὁ κενεαυχῆς βλ.λ.· Πλούτ. Ἠθ. 103Ε ἐνιοι διὰ τὴν ἀφροσύνην οὕτως εἰσιν .. κεναυχεῖσ, ΑΠ 12,145 τὸ κενεαυχῆ κάλλοσ.
κενδουκλον (τὸ) πάπ. τὸ πλῆγμα, ὁ κετοσῆς.
κενδύλα (τά κ. κενδύλη (ἦ) ἀμφ. ἀνάγν. ἐντὶ σχενδύλα βλ.λ.
κεναγγίη (ἦ) ἰων. τ. τοῦ κεναγγία, πείνα, ἐξάντηλσισ· Ἰνπ.Διατφ.392 εἰ ἐκ πολλῆς ἐδωδῆς ἐσ κενεαγγίην μεταβάλλοι, αὐτ.Κωκ.α.124· 2) κένωσισ διὰ φλεβοτομίασ· Ἀρετ. Ὁξ.Νοῦσ.2,3 φλεγμονῆς δὲ κενεαγγίη λῦσισ.
κεναυγιόσ-ἦ-ὄν ὁ ἔχων τὰ ἀγγεία τοῦ σώματος κενά, ὄθ. ἐξητλημένος· Ἰνπ.Διατφ.48 κενεαγγικόν σημεῖον· 3) ὄμ. κενεαγγικόν πάθοσ ἡ κενεαγγίη βλ.λ.· Ἰνπ.Τον. Ἄνθρ.425.
κεναυγιῶ-ἔω [κενεός-άγγοσ] ἔχω τὰ ἀγγεία τοῦ σώματος κενά, εἶμαι ἐξητλημένος· Ἰνπ. Ἀρθρ. 832 οὐτε γὰρ μάλα ἀπόστοι γίνονται οἱ τοιοῦτοι, οὐτε δάλλωσ ἔμπεροι κενεαγγεῖν· κενῶ τὰ ἀγγεία διὰ φλεβοτομίασ· Ἀρετ. Ὁξ.Νοῦσ.1,1 τῶδε γὰρ πάθοσ, κενεαγγεῖν ἐφ' οἷσι ἡ βλάθη.

κεναγορία (ἦ) ματαιολογία, κενός λόγοσ· Πλάτ. Πολ.607Β ἐν ἀφρόνων κενεαγορίαισι, Λυρ. Ἄ-δέσπ.135.
κενάφορσ Ἦσ. «κενός, ἐλαφορός».
κεναύχημα (τὸ) μον. ματαία καύχησισ· ἔϋστ. Πον.275,21.
κεναυχῆς-οὐς-ἔς [αὐχῆ] ὁ ἐπὶ κενοῖσ καυχώμοσ, μάτιοσ, κενόδομοσ· Ἰλ.Θ 230 ὡσ ὄηστ' ἐν Λήμω κενεαυχῆσ ἠγοράσασθε, Ζηνοδ.π.Διογ.Λ 7,30 ἀφεισ κενεαυχῆσ πλοῦτον, Νῶν.Δ 1,426 κενεαυχῆσ ῥήξασ φωνῆν.
κενέβριος-ον θνησεῖδιοσ, νεκριμαίοσ, ἰδ. ἐπὶ νεκρῶν κτηνῶν· ὄθ. τὰ κενέβρια πτώματα, θνηταιμαῖα, φοβίμα· Ἀριστφ. Ὀρν.538 τοῦτο καθ' ὕμων αὐτῶν ὡσπερ κενεβρίων· πρβλ. Τζέτζ.Κιλ. 8,160 «κενέβρια κυρίασ μὲν τὰ νεκρωθέντα ζῶα .. ἀπὸ τοῦ εἶναι πρὸσ βορῶν κενά καὶ τῶν πατωίων»· 2) συνεκδ. τὰ κενέβρια ἡ ἀγορὰ ἐνθα ἐμολεῖτο κρέασ θνηταιμῶν διὰ τοῦσ κύνασ· Ἐρωπιαν. κενέβριοι, ἐν οἷσ τὰ νεκριμαῖα καὶ τοῦσ ἀπέργουσ δνοῦσ κατακόπτουσιν, καὶ τὰ θνηταιμαῖα.
κεναγκράνιοσ-ον σχόλ. ὁ κενῶν τῶν ἐγκεφάλου τὸ κρανίον ἔχω· Σχόλ. Ἰουθεν.α.15,23.
κεναηγόροσ-ον ἰων. τ. τοῦ κενεαγόροσ βλ.λ.
κεναηγορία (ἦ) ἰων. τ. τοῦ κενεαγορία βλ.λ.
κενέθοσ (ἦ) «σπόνγοσ».
κένεληπις-ἰδοσ (ἦ) ὁ τρέφων κενός ἐλπίδοσ· ἔϋστ.Πον.302,90.
κενεμβασίη (ἦ) μον. ἡ κενεμβάτησισ βλ.λ.· Μιχ. Ἄκομ.2,383.
κενεμβάτησισ-εωσ (ἦ) μτγν. ἡ ἐν κοιλότητι διεῖσδυσισ· πρβλ. κενεμβάτῶ 21· Σωρ.2,62, Παῦλ. Αἰγ. 6,21· 2) ἡ διὰλειψισ τοῦ σφυμοσ· Γαλ.8,509.
κενεμβατῶ-ἔω κ. νεῶτ. εἰσέρχομαι, κινούμαι, βαίω ἐν τῷ κενῷ· Πλούτ.Φλαμ.10 ἄλλ' ὄλισθημα ποιεῖ καθάπερ κενεμβατούσιν· ἢ ὄλισθανῶν, πίπω πατῶν κατὰ λάθοσ εἰσ τὸ κενόν, σπον εἰσ ὄπην ἡ κοιλώμα· Γαλ.18(2),887, Λουκ. Ὀνειρ.26 κενεμβατήσασ τισ αὐτῶν ἐν κενῇ τῇ σπυγῇ καταπέσῃ· 2) ἰατρ. ἐπὶ τῆσ χειρουργικῆσ σμίλησ, τοῦ καθετήροσ κττ., εἰσδύομαι, φθάνω εἰσ κοιλότητα· Ὀρειβ.44,11,3, Γαλ.14,786, Παῦλ. Αἰγ.6,59· ἢ νεῶτ. ἐπὶ βελόνησ τῆσ συσκευῆσ τοῦ πνευμοθώρακοσ, εἰσέρχομαι καὶ κινούμαι ἐν τῷ κενῷ· 3) μτφ. στεροῦμαι στερεάσ βάσασ ἐν τῷ σκέπτεσθασι, ἀεροπατῶ· Πλούτ. Ἠθ.336F κενεμβατοῦν καὶ σφαλλόμενον (ἐπὶ τοῦ κράτοσ τοῦ Ἀλεξάνδρου), Δαμάσοκ. Ἀρχ.4 κενεμβατοῦμεν ταῦτα λέγοντεσ· 4) ὄμ. ζῶ βίον ἐλεύθεροσ· Μεν.Πρ.2D.
κενεολογία (ἦ) ὁ. τ. τοῦ κενολογία βλ.λ.
κενεός-ἦ-ὄν ἐπ., ἰων. κ. ὄμ. τ. τοῦ κενός βλ.λ.· Ἐπιγρ. τί μάτην κενεῶ πρὸσ φύγετα τύμβω.
κενεότησ-ησ (ἦ) ἡ κενότησ βλ.λ., ἀδειανόσ χωροσ· Ἰνπ.Διατφ.62 κἀκίστον δ' ἐωυτοῦ καὶ χολωδέστατον .. ὅταν ἐσ κενότητα ἐσέληθῃ.
κενεόφρων-ονοσ-ον [κενός-φρῆν] ὁ μάτια φρονῶν, ματιόφρων· Θέογν.233 κενεόφρονη Βήμω, Σίμων.Ν 1),29 κενεόφρων μῦθοσ, Πίνδ.Ν 1),29, Κλήμ. Ἄλ.60 κενεόφρονη βουλή.
κενώμασ-ατοσ (τὸ) Ἐπιγρ. κένωμα· κενώμα τάφοσ [κενωτόφιον].
κενώων-ώνοσ (ὁ) [κενός] κ. μον. κ. νεῶτ. τὸ μεταξὺ τῶν πλευρῶν καὶ τοῦ ἰσχυροῦ κοιλώμα, οἱ λαγόνεσ· Ἰλ.Ε 857 νεῖστον ἐσ κενεῶνα, ὄθι ζωνώσκητο μίτηρην, Ὀδ.Χ 295 δοῦρι μὲνον κενεῶνα, διαπρὸ δὲ χαλκῶν ἔλασσαν· ἐπὶ Ἰνπ.π. Ἰνπ. 12,8 πάντων δὲ μάστιγα, τοῦ Ἰνπ.π. τῶν κενεῶνα δεῖ σκεπάζειν κ. ἐπὶ κινῶν· αὐτ.Κου.4,1· ἢ κ. νεῶτ. ζῶλοτ. τὸ μεταξὺ τῶν πλευρῶν καὶ τῆσ ἀσφυόσ τμήμα τοῦ σώματοσ τῶν θηλαστικῶν· Ἰατρ. οἱ κενεῶνασ τοῦ περιτονοῦσ αἰ κοιλότητεσ τοῦ περιτονοῦσ· Ἠλιόδ.π. Ὀρειβ.50,48,4· 2) κτ.

περίφρ. πάσα κοιλότης ἢ δὴλ᾽ : ΑΠ 9,207 ἐς οὐρανίους κενέωνας, Νόων.Δ 13,453 αἰθέριος κενέων᾽ κ. μτ. γενικ. : αὐτ. κενέων φρούρησ, Εὐστ.309,39 γῆς κενέωνες᾽ · || κενὸν διάστημα ἐντὸς πλῆθους : ΠΔ Μακκ.2,14,44 γενομένου διαστήματος ἡλῆδ κατά μέσον τὸν κενέωνα.

κενέωσις-εως ἰή ποι. τ. τοῦ κενέωσις βλλ. **κενήριον** [τὸ] κενὸν μνημεῖον, ἄνευ ὀστών, κενοτάφιον : Διευκιδ.3, Εὐφορ.91, Λυκόφρ.370, Ἄγαθ. ΑΠ 7,569.

κενοορρυχίδαι [οἱ] νεώτ. ζῳολ. οἴκου ἐντόμων κολεοπτέρων τοῦ ἀθροίσμ. τῶν βυγχοφόρων.

κενοβουλία ἰή μτγν. τὸ κενός, κούφως βουλεύεσθαι, σκέπτεσθαι, κουφονοία : Κύριλλ.ἐν Ἄθ.2,546.

κενογάμιον [τὸ] [κενός-γάμος] μτγν. ἐν φρ. κτ. συνάρτησις πρὸς τὸ κενοτάφιον, γάμος κενός προσώπων, ἦτοι ἄνευ πραγματικῆς ἐμφανίσεως, παρουσίας, ὑπάρξεως προσώπων εἰς γάμον συνερχομένων : Ἀχιλλ.Τάτ.5,14 κενοτάφιον μὲν γάρ ἔδον, κενογάμιον δὲ οὐ.

κενόγκος-ον [κενός-ὄγκος] μσν. ὁ οὐ ὄγκος κενός, κούφιος, ἄδειος, δθ. μτρ. ὁ μάταιος, ὁ φροῦδος : Πρόδρ.ἐν Ἀν.Βοασσ.372 δεινός ἢ τύχη ἠλλάξεν ἡμῶν τὰς κενόγκους ἐλπιδας.

κενόγλαστος-ον [κενός, γλῶσσα] μσν. ὁ κενός, μάταια λέγων : Κομμην. Ἀθην.186 Ἰν. Εὐστ. ὁ **κενόγοντις-ιδος** ἰή ἢ ἄνευ ὀδόντων : Φανί.ΑΠ 6,297 ἄλιμνος ἀγρείφων κενογοντίδα καὶ φιλοδοῦσιν φάρσος ἄμας.

κενοδοξία ἰή μτγν. κ. νεώτ. τὸ νὰ εἶναι τις κενόδοξος, φαντασμένος, ἢ ροπή πρὸς μάταιαν δόξαν, φαντασίαν : Ἐπικ.Δόξ.30, Φιλῶδ.Ρητ.1,3325· 2) ματαιοδοξία, δοκησιοφία : Πολύβ.3,81,9 προπέτεια γε μὴν καὶ θρασυτής καὶ θυμῶς ἄλογοι, ἐτι δὲ κενοδοξία καὶ τύφος, ΠΔ Σοφ.Σαλ.14,14 κενοδοξία γάρ ἀνθρώπων εἰσηλθεν εἰς κόσμον [ἐπίνοια εἰδῶλων], Διόδ.Σ 17,107, Φιλ.2,47, ΚΔ Φιλ. 2,3 μηδὲν κατὰ ἐπιθειαν ἢ κενοδοξίαν, Πλούτ. Ἦθ.57 Δ οὐκ αἰσχύνονται . . φιλοτιμίαν κενοδοξίαν ἄκαρπον ὀνομάζοντες, Πορφ.Μαρκ.15· || ἰδ. ἐπὶ σερμοτυφίας : Γαλ.6,41δ.

κενοδοξικός ἐπίρρ. μσν. μετὰ κενοδοξίας βλλ.2) : Στούδ.Θεόδ.ἐν Κόδ.Παρισ.891,201Τ.

κενόδοξος-ον μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ κενός, μάταιος, δόξης ἐπιθυμητής, ματαιόδοξος, δοξομανής : Ἰσιδ.Πηλ.3,381 «κενόδοξον κλητέον τὸν ἐφ' οἷς μὴ πράττει δοξάζεσθαι βουλόμενον» : Πολύβ. 27,6,12 ἀλαζονικώτερον ὄντα καὶ κενόδοξον, Φιλ.1,672, ΚΔ Γαλ.5,26 μὴ γινώμεθα κενόδοξοι, Ἄρρ.Ἐπικτ.3,24,43, Ἰουλ.Λόγ.6,180D· || ἀλαζών, περήφανος : Λιβ.Ροδ.1087 καὶ ἡ κόρη ἂν ἐν κενόδοξος, νὰ θυμωθῆ τὸν λόγον.

κενοδοξῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. ἔχω μάταιαν πεποιθισίαν : Πολύβ.12,26c,3 περὶ δὲ τὰς ἀνωφελεῖς, εὐρησιλογίας κενοδοξοῦντες, ΠΔ Μακκ.4,5,9 κενόδοξον περὶ τὸ ἀληθές, ἐτι κάμω καταφρονησεις ἐπὶ τῇ ἰδίᾳ τιμωρίᾳ· || ὅμ. ἔχω μάταιαν δόξαν, εἶμαι ματαιόδοξος, μάταια δοξάζω : Ἡλιόδ.Αιβ. 9,19 οὐ λυσιτελῶς μάλλον ἢ φιλονεϊκῶς κενοδοξοῦντες, Ἰώσ.ΑΙ 16,11, ἢ κενοδοξεῖ τὴν ἐξουσίαν [ἔσφ. ἀνάγν. τοῦ ἐκαινοτομεῖ].

κενοδόξως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. μετὰ κενοδοξίας, μάταιως : Ἰω.Χρυσ.Λόγ.Α' Κορ.8,3,293.

κενοδρομία ἰή μτγν. πορεία ἄνευ συνοδείας : Ἀντίοχ. Ἄστρ. π. Κατ. Ἀστρλ.Κ 813,107, Πορφ.Τετράδ.189.

κενοδρομῶ-έω μτγν. κυρ. ἀστρλ. ἐπὶ ἀστέρων, τρέχω μόνος, ἄνευ συνοδείας πλανητῶν, ἄνευ δορυφορῶν : Μαν.2,486 ἐν γενεθλῆσι κενοδορομούσα Σελήνη, Πρόκλ.Τετράδ.163 ἐάν δὲ κενοδορομῆ τὰ φῶτα, καὶ ἀδορυφορῆτα ἐστίν,

κενόκροπος-ον μσν. ὁ ἐπὶ κενοῖς, ματαῖοις κομπάζων : Πρόδρ.Ἐπιστ.81.

κενοκοπῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. ματαίως καταβάλλω κόπον, κοπιῶζω ἄσκοπα : Πλούτ.Ἦθ.1037B· 2) νεώτ. ναυτ. ἐπὶ μηχανῆς, κινουμένη τῇ βοηθείᾳ μόνον τοῦ ἐν τῷ φυγεῖν κενού.

κενόκρανος-ον μτγν. ὁ κενὸν κρανίον ἔχων, κενὴν κεφαλὴν, ὁ ἀφρων : Χρησμ.Σιβ.3,418 μέροπας κενοκράνοους.

κενοκτραπία ἰή μτγν. ἡ κενή, ἀνωφελής λατρεία : Ἐπιφάν.1,1055B εἰς βλάβην εἰδωλολατρίας καὶ κενολατρίας.

κενολόγημα-ατος [τὸ] μσν. ἡ κενολογία βλλ. : Φῶτ. Ἀμφ.311.

κενολογία ἰή μτγν., μσν. κ. νεώτ. ματαιολογία, λήρος, φλυαρία : Πλούτ.Ἦθ.1069D κενολογία καὶ μεγαλαυχία, Φῶτ.Βιβλ.90,39 πολλάς περι τοῦ σταυροῦ κενολογίας· 2) στρεβοδικία : Πάπ. διχα τῆς οἰαοδήποτε κενολογίας.

κενόλογος-ον ἢ γλωσσ. ὁ κενός, μάταια λέγων. **κενολογῶ-έω** κ. μσν. κ. νεώτ. ματωῖς ὀμιλῶ, λέγω μωρὰ, ἀνόητα πράγματα, ληρῶ, φλυαρῶ : Εὐν.418, Ἀριστλ.Ρητ.1393a,17, Πρόκλ.Παρμ. 845S καταφροῖζεσθαι ὑποθέσεως ὡς κενολογοῦσης, Λιβ.Ροδ.563 καὶ μετ' αὐτὸ κενολογῶ.

κενολόφειον [τὸ] νεώτ. βόταν. γένος φυτῶν τῆς οἴκου τῶν σκιαδαυθῶν.

κεναμάνιος-ον νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος ἢ ἰδιόζων εἰς τῶν χώρων τῶν Κεραυνῶν· || κενομάνιος ἐποχή ἢ ἀρχαιοτέρα ἐκ τῶν πέντε σειρῶν στρωμάτων εἰς τὰς ὁποίας ὑποδιαιρεῖται ἡ ἀνωτέρα κρητιδικὴ ὑποδιήλασις.

κενόματρον [τὸ] νεώτ. τὸ πρὸς μέτρησιν τῆς πίεσεως ἐν τοῖς φυγεῖοις τῶν ἀτμομηχανῶν χρησιμοποιούμενον ὄργανον.

κενομοχθία ἰή μσν. ὁ μάταιος μόχθος : Μιχ. Ἀκομ.1,334.

κενοπάθεια ἰή μτγν. ἡ οὐχὶ πραγματικὴ αἰσθησις, φευδῆς καὶ ἀπατηλὸν αἰσθημα : Σέξτ.Ἐμπ. Μαθ.8,184.

κενοπάθημα-ατος [τὸ] μτγν. ἡ κενοπάθεια βλλ. : Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.8,354.

κενοπαθῶ-έω μτγν. ἔχω φευδῆ καὶ ἀπατηλὰ αἰσθηματα : Σέξτ.Ἐμπ.Πυρρ.2,49.

κενοποῖός-όν μτγν. ὁ λῶνος, χαλαρῶν καὶ ἐκενῶν τὴν κοιλίαν : Ὄραπ.Ἰερογλ.1,44 κενοποῖον ἰχθύς ἄμας καὶ ἀλληλοφάγον.

κενοπονῶ-έω μτγν. εἰς μὴτὴν κοπιῶζω, μοταιοπονῶ : Φιλ.1,658 (δ. ἀνάγν.).

κενοποιῶ-έω μτγν. ποῖά κενά, μάταια : Φιλ. 43 ματαιάζεις καὶ κενοποιεῖς.

κενόπραξις-εως ἰή μτγν. φῆσα βλλ. : Ἰππιατρ.46. **κενορρημοσύνη** ἰή μσν. κ. νεώτ. κενολογία, λόγος ἐστερημένος ἀξιολόγου περιεχομένου : Εὐστ.1151B.

κενός-ή-όν κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. αἰολ., ἰων. κ.ποι. κενός, ἐπ. κενός βλλ., οἶολ. κ. κέννος ὁ μὴ περιέχων ὅ τι εἶναι προαριμένος ἢ ὅ τι δύναται νὰ περιέχη ἢ ὅ τι συνήθως περιέχει, ὁ ἐστερημένος περιεχομένου, ἄδειανός, ἄδειος᾽ ἀντίθ. πλέως, πλήρης, μεστός : Ἦρ.1,73 κεινήσι χερσὶ μὲ ἄδεια χέρια, Ἄριστφ.Ἐικλ.280 ὅτι κενὴ τῇ κοιλίᾳ ἐσθραμῶν εἰς τὸ πρυτανεῖον μὲ ἄδεια κοιλία, νησιτικός, Πλάτ.Νόμ.796B κενὰς χερσίν οὐκ ᾤθηθι δεῖν ἀθύρειν, Διφιλ.12 τὸν μεσθῶν ἡμῖν φέρε λῆγνον . . λῆγνον ἔγω κενὸν, ὦ γραῦ, - κενὴ ὄβρια - φιάλη, - κενὸν δοχεῖον - ταμεῖον· || φρ. κενὸν χάμα κώνυμμι ποῖά κενοτάφιον, τάφον ἄνευ νεκροῦ : Ἦρ.9,85 ἐπισχυνομένοις τῇ ἀπειστοίᾳ τῆς μάχης ἐκάστος χῶματά χῶσαι κενά· 2) εἰδ. ἐπὶ τοπ. ἐκτάσεως, ὁ ἐστερημένος ἀνθρώπων, ὁ μὴ κατοικούμενος,

ἢ μὴ συχαζόμενος : Ἄριστ. Νεφ. 1054 πλῆρες τὸ βαλανεῖον ποιεῖ, κενός δὲ τὰς παλαίστρας, - ἠγόρευσε πρὸ κενῶν ἐδωλίων, - κενὴ οἰκία - πλατεῖα 3) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ. κενὸν ὡς οὐσ. ἐν φουα. κ. φίλοσ. χρ. ὁ οὐράνιος χώρος, ὁ ὑποτιθέμενος ὡς ἐστερημένος ὅλης οἰασσῆ- ποτε, τὸ διάστημα τὸ ὑπὸ μηδενὸς σώματος κατεχόμενον : Δημόκρ. 9 οὐσίας ἀπέφραξε τὸ πλῆ- θος. . . ἀποίους καὶ ἀπαθείς ἐν τῷ κενῷ φέρε- σθαι, Ἄρ. στλ. Φυσ. 208b, 26 τὸ γὰρ κενὸν τόπος ἀν εἰη ἐστερημένος σώματος, φρ. ἴρυσ. ἢ φύ- σις ὀρθῶδεϊ τὸ κενόν, - τὸ κενόν κατὰ τὴν πα- λαιοτέραν ἀντιλήψιν εἶναι τὸ ὑπὸ τοῦ ὑποτιθε- μένου αἰθέρος κατεχόμενον διάστημα 4) κτ. ἐπέκτ. νεώτ. κ. δημ. ἐν φρ. ἢ τῆς ἀτμοσφαιρας ἔκτασις ἀπὸ τῶν ὑψηλοτέρων στρωμάτων πρὸς τὰ κάτω : ὁ ἀεροπόρος ἐρρήθη μὴ τὸ ἀλεξι- πτωτον εἰς τὸ κενόν κ. ἀντιθ. ἐπὶ ἤχου ἢ βολῆς, ἀπὸ τῶν κατωτέρων ἀτμοσφ. στρωμάτων πρὸς τὰ ἄνω ἢ τὰ ἀπώτατα : ἡ κραυγὴ του - ἢ βολῆς - ὁ διατῆτων ἐχάθη εἰς τὸ κενόν 4) κ. νεώτ. μτφ. ἐν φρ. ἐν ἀναφ. πρὸς τὸ νοεῖν, πρὸς τὸ ἀντιλαμβάνεσθαι καὶ τὸ κρίνειν, ὁ ἐλλήπιος, ὁ ἀνεπαρκής : Σοφ. Ἀντιχ. 754 ὧν φρενῶν αὐτὸς κενός - κενός ἐγκέφαλος 5) κτ. νεώτ. κ. ὁ ἀδάης : πάσης ἐπιστημονικῆς μαθησεως - γνωσεως κενός 6) ὄμ. κ. νεώτ. μτφ. ἐπὶ τῆς ἐλιπίδος, κοῦ- φος, φρούδος, μάταιος, ἀβάσιμος : Αλχ. Πέρσ. 804 κενάσιν ἐλλίπιν πεπεισμένους, - ὑπὸ κενῶν προσδοκίων παραπλανηθείς 6) ὄμ. μτφ. ἄσκοπος, μάταιος, ἄκαρπος, ἀστήρικτος, ἀβάσιμος, φευδής : Ὀδ. Χ 249 κενά ἐγγυατὰ εἰλιών, Δημ. 277 κενὴ πρόφασις καὶ φευδής, Ἄριστλ. Ἀναν. 470b, 12 ὀπόντων κενὴν κατηγορεῖν 7) ἐν ταῖς σημ. ταῦταις τὸ οὐδ. κτ. πληθ. τὸ θηλ. κ. τὸ οὐδ. ἐμπροθ. (διὰ κενῆς, κατὰ κενού, εἰς κενόν ἢ ἀντὶ ἐπιρρ. : Πίνδ. Ο 1011), 93 κενὰς πνεύσας, Θουκ. 4, 126 ἦ τε διὰ κενῆς ἐπανάσεις τῶν δπλων εἰς τὸν ἀέρα, οὐχὶ πρὸς ἐπίθεσιν ἢ βολήν, Ἄριστλ. Πρ. 881a, 39 διὰ κενῆς ρίπτειν, ΚΔ Φιλίππ. 2, 16 οὐκ εἰς κενὸν ἔδραμον, οὐκ εἰς κενὸν ἐκπίσασα, Ἡλιόδ. Αἰθ. 10, 30 εἰς τὸ κενὸν ἀερονομούντων 7) ἐπὶ προσ. μτ. γενικ., ὁ ἔχων κενὰς τὰς χεῖρας, ὁ ἐστερημένος : Εὐρ. Ὀρ. 687 ἀνδρῶν συμμάχων κενὸν ὄδου ἔχων 8) κ. ἐξυποκειομένης τῆς γε- νικ. : Ἰλ. Β 298 ὡς ἀσχορὸς τὸν δπρον τε μένειν κενεόν τε νέεσθαι (ἀνευ λείας), Ἡρ. 7, 131 ἀπί- κωτο, οἱ μὲν κενοί, οἱ δὲ φέροντες γῆν τε καὶ ὕδωρ, Αἰσχ. Ἐπ. 353 κενός κενὸν καλεῖ, Πλάτ. Πολ. 370E κενός ἄν τῆ. . . κενός ἀπεισιον, ΚΔ Μάρκ. 12, 3 ἔδειραν καὶ ἀπέστειλαν κενόν 8) συνεκθ. ὄμ. ἐπὶ προσ., ὁ ἐστερημένος συντρόφος : Σοφ. Α1. 986 μὴ τίς ὡς κενῆς σκόμνον ἑλαίνης ἀναρ- πασση 9) ὄμ. κ. ὁ ὄρφανός : Βιων. 1, 59 9) εἰδ. ἐπὶ πόλεως, ὁ ἀνευ φρουρῆς, ἀφύλακτος : Αἰσχίν. 3, 146 χῶραι κεναί 9) ὄμ. ἐπὶ σώματος, ὁ ἀνευ σαρκῶν, ἀσκαρκός : Πλούτ. Ἡθ. 831C 9) ὁ στε- ρομένος νοῦ, μάταιος, μαρρός : Πίνδ. Ο 3, 45 κενός ἄν εἴη, Σοφ. Ἀν. 709 9) νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ. κενόν ὡς οὐσ. μτφ. ἢ ἐλλειψίς, ἢ στέρσις, τῆς σημ. ταύτης προκυπτούσης ἐκ τῶν συνεκφ. : εἰς τὰς τάξεις τῶν ὑπαλλήλων ὑπάρχουσι πολλὰ κενά, - ἢ πρακτικὴ μὲρφοσις ἐν τῇ ἐκπαιδεύσει μας ἔχει πολλὰ κενά, - ὁ θανάτος του κατέλιπε δυσαναλήπτων κενόν 9) ἐπὶ χειρογράφων, ἢ ἐν τῇ σειρᾷ τοῦ λόγου ἐλλειψίς ἢ κἢ συμπλη- ρώσεως ὑπὸ τοῦ γράφαντος, αὐνηθέος. Δὲ ἐκ φθορᾶς κεφαλαίων ἢ περιόδων ἢ φρ. ἢ λ. : ὁ κωδῆξ ἐνιαχοῦ παρουσιάζει κενά, - ἢ συγγραφὴ λόγῳ αἰφνιδίως θανάτου τοῦ συγγραφέως ἐμει- νεν ἠμιτελής καὶ μὴ πολλὰ κενά 10) αὐγκρ. κενότερος (Στατῶλλ. 10D), ὑπερθ. κενότατος ἰδημ.

82) | κ. κενώτερος κενότατος (Πλάτ. Συμπ. 175D | κ. κενώτερος (Πλάτ. 20, 2), κενεώτατος (Ἰππ. Διαίτ. 62) 1) ρηματ. π. κενῶ, κενεῶν, κενώσις, κένωμα. Ἐκ ρίς, κεν-.

κενοσαρκος -ον (κενός-σάρξ) ἢ μαν. ἀδύνα-τος κατὰ τὸ σῶμα, ὁ μὴ ἐπαρκῆ σάρκα ἔχων, ὁ λιαν ἰσχύος : ΕΜ 779, 8.

κενοσοφία ἢ (κενός-σοφία) νεώτ. ἐπιπό-λαιος, κενὴ ἢ φανταστικὴ σοφία.

κενόσφορος -ον μτν. κ. νεώτ. ὁ περὶ μάτιαι σοφός, ὁ ἐπιπολαίως ἢ κατὰ φαντασίαν σοφός. **κενοσπουδαστής** ἰδὴ μαν. ὁ περὶ τὰ μάτιαι, μηδαιμνὰ σπουδάζων, ἀσχολούμενος : Σωκρ. Ἐκκλ. Ἰστ. 7, 29.

κενοσπουδία ἢ (κενόσπουδος) μτν. ἢ σπου-δῆ, ἀσχολία περὶ τὰ μάτιαι καὶ μηδαιμνὰ : Διον. Ἀλ. Ρωμ. 6, 70, Μάρκ. Αὐρ. 7, 3 πομπῆς **κενοσπουδία**.

κενόσπουδος -ον (κενόσπουδῶ) μτν. κ. νεώτ. ὁ περὶ τὰ κενά καὶ μάτιαι σπουδάζων, ὁ ἀσχο-λούμενος εἰς μηδαιμνὰ πράγματα : Ἰνναρχ. 1, 3, 11, Πλούτ. Ἡθ. 560B, Ἡλιόδ. Χειρ. π. Ὀρειθ. 47, 14, 3 κενό-σπουδον τάχος 2) τὸ οὐδ. κτ. πληθ. τὰ ἀντι-κείμενα ἀληθῆ περιεργίας : Κικ. π. Ἄττ. 9, 1, 1.

κενοσπουδῶ -έω μτν. σπουδάζω, ἀσχολοῦ-μαι περὶ τὰ κενά, μάτιαι ἢ μηδαιμνὰ πράγματα : Ἰώσ. Α1 16, 4, 3, Μάρκ. Αὐρ. 4, 32 2) ρηματ. π. κε-νοσπουδῆς, κενόσπουδος.

κενοσπουδῆς ἐπίρρ. μτν. μετὰ κενῆς, μα-ταίας σπουδῆς : Πλούτ. Ἡθ. 234B.

κενοτάφιος (ν) κ. νεώτ. κ. δημ. τάφος κενός νεκροῦ, μνημεῖον ἀνεγερθὲν εἰς ἀνάμνησιν μὴ ἀνευρεθέντος ἢ ἀλλαγῶ ἑνταφιασθέντος νεκροῦ : Ἐν. Ἀν. 6, 4, 9 οὐδ' οὐδ' ἰφικρούς ἢ μὴ ὑπριακον **κε-νοτάφιον** αὐτοῖς ἐποίησαν μέγα, καὶ στεφάνους ἐπέθεσαν, Πλούτ. Ἡθ. 870E, Ἀπ. Μιθρ. 96, 3 Ἐνοβλή. Ζακ. Μαντ. 33 καὶ νὰ στήσῃ ἕνα κενόταφιο στ' ὄνομά της 3) ὄμ. κ. ἐπιθ. : Πλούτ. Ἡθ. 349B τῶν ἐκλελειπτότων κενόταφιον οἶκον 2) ἐν εἰδ. σημ. εἰδωλον, ὁμοίωμα : ΠΔ Βασ. 1, 9, 13 καὶ ἔλαθεν ἢ Μεγαλὸν τὰ κενόταφια, καὶ ἔθετο ἐπὶ τὴν κλίνην.

κενοταφίω -έω ἀνεγείρω κενόταφιον βλ. εἰς μνήμην τινός, τιμῶ τὴν μνήμην τινός διὰ κενота-φίου : Εὐρ. Ἐλ. 1060 κενοταφούντ' ἐμὸν θέμας, αὐτ. 1546 ἄρ' Ἀτρεῶς πατὴρ ὀδύμενον συνδάφετε ὄν Τυνδαρίς πατὴρ ἦδ' ἀπόντα κενοταφεῖ 3) κ. μτφ. : Πλούτ. Ἡθ. 1130C κενοταφεῖν τὸν βίον.

κενότης -ητος ἢ (κενός) κ. νεώτ. ματαιότης, μηδαιμνότης : Πλάτ. Πολ. 585B ἄγνοια καὶ ἀφρο-σύνη ἄρ' οὐ κενότης ἐστὶ τῆς περὶ ψυχὴν αὐ ἐ-ξέως 2) φλυαρία, κενολογία : Διον. Ἀλ. Ἰσα. 20 εἰς κενότητας ἄν μοι ὁ λόγος ἐξέπιπτε 3) ἐπὶ σφυγμοῦ, διάλειψις : Ἀγαθ. π. Γαλ. 8, 93 ὁ κενότης σφυγμοῦ 4) νεώτ. ἐλλειψίς, ἀνυπαρξία : κενό-της ἐπιχειρημάτων 5) νεώτ. κωμότης : κενό-της τῆς διανοίας.

κενοτόπιον (τό) νεώτ. βιολ. κενόν ἀραιώμα ἐν τῷ πρωτοπλασματικῶν κυττάρων.

κενοφροσία ἢ (ψυχοπαθολ. ὁ ἰδεολογητικὸς φό-βος ὑφ' οὐ καταλαμβάνονται χιτομὰ τινα, ὅταν ἐυ-ρεθῶσιν ἐν ἀνοικτῶ, ἐρήμῳ χῶρῳ 1) ὄμ. ἢ ψυ-χοπαθολογικὴ κατάστασις τοῦ νομίζοντος ὅτι εὐ-ρίσκειται πρὸ κενού.

κενόφορος -ον μτν. ὁ τὰ κενά, ἄμοιρα κινδύ-νου φοδοσύνητος : Παθωρίν. ἐν λ. φοφοδέης.

κενοφρονημα-τος ἰδὴ μτν. κενοφροσύνη βλ. λ. Ἐπιφάν. 1, 630.

κενοφροσύνη ἢ (κενοφροῦν) μτν. κ. νεώτ. κ. κενεο- ἢ ἰδιότης, τὸ γνώρισμα τοῦ κενά, ἀνόη-τα, μαρὰ φρονοῦντος, ἡ κενότης τοῦ νοῦ. Φωτ. «κρατιοφροσύνη», Πλούτ. Ἀγπ. 37 τὸν ἀλαζο-νιαν καὶ κενοφροσύνην . . ἠναγκάζετο φέρειν,

κενόφρων-ονος (ὁ) [κενός-φρήν] κ. κενό-δ κενός φρένας, κενόν νοῦν ἔχων, ὁ μοταϊόφρων : Αἰσχ.Πρ.762 **κενοφρόνων** βουλευμάτων.

κενοφωνία (ἡ) [κενός-φωνή] μτγν. κ. μσν τὸ κενά, μάταια, μωρὰ λέγειν, μωρολογία ἢ ματαιολογία : Διοσκ.Προσφ.2' || κ. κτ. πλθβ.: ΚΔΤιμ.1,6,20 ἀντροπόμενος τὰς βεβήλους κενοφωνίας, Ίουσιτ.Νεαρ.146,1,2 ἀγραιοι κενοφωνίας.

κενόφωτος-ον μσν. ὁ κενὴ φωνήν, κενούς λόγους ἐκφέρων, ὁ λέγων ἀόητα.

κενοφωνώ-έω μτγν, μσν. ὁμιλῶ, λέγω μάταια, ματαιολογῶ : Κύριλλ.58,825 **κενοφωνεῖν** εἰλωθότες, Νίκ.Χων.1,9.

κενταρχος (ὁ) [λατ. centur] μσν. π. Βυζαντ. ὁ ἄρχων ἑκατὸν ἀνδρῶν, κεντυρίων, ἑκατόνταρχος.

κενταύρειον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ κενταύριον, **κενταύρειος-α-ον** ὁ τῶν Κενταύρων : Εὐρ.ΙΑ 706 κενταύρειον γένος, Λουκ.Περιγρ.25 κ-αίμα.

κενταυρίδης (ὁ) ὁ ἐκ Κενταύρων προερχόμενος : Λουκ. Αἰαπδ.5 Ἰησος Κενταυρίδης.

κενταυρίη (ἡ) τὸ κενταύριον βλλ.: Ἰηρ.Νούσ.2,59. **κενταυρικός-ή-όν** ὁ ἀναφερόμενος ἢ ἀρμόζων εἰς Κένταυρον βλλ.,δθ. ὁ χαρακτηριστὸς ἀνθρώπων ἀγρίου, ὀμίον, θηριώδης' κ. τὸ ἐπίρρο. -ικώς' κ. μσν. : Ἀριστφ.Βάτρ.38 τὴν θύραν ἐπάταξεν; ὡς κενταυρικός ἐνάλατο | Φωτ. ἐγροίκως : | Θεοφύλ.Σ' Ἰστ.123C.

κενταύριον (τὸ) μτγν, μσν. κ. νεώτ. γένος φυτῶν περιλαμβάνον πλείστα εἶδη κοσμητικά ἢ φαρμακευτικά, διαδεδομένα κυρίως εἰς τὰς χώρας τῆς Μεσογείου : Θεόφρ.ΦΙ 3,3,6, Διοκλ.δπ.83' || εἰδικάτ. κενταύριον τὸ μέγα : Διοσκ.3,6' || ὄμ. κενταύριον τὸ μικρόν | πηθ. ἐθρυβία τὸ κενταύριον' : αὐτ.3,7' || κ. νεώτ. κενταύριον ὁ κύανος | ἐτήσιον ζιζάνιον τῶν σιτοφόρων ἀγρῶν, ἐν χρ. 1δ. ὡς κοσμητικόν, π. ἀρχ. κύανος βλλ., δημ. μηλουέ' ὄμ. κενταύριον ὁ ραφανίσκος | πολυετές φυτόν, δημ. ἀσκόλυμπος, καρύδα | κενταύριον τὸ ἀκανθώδες [μικρὸς τις θάμνος] : δημ. φόνος, ἀλιφός, ἀλιφονί' | κενταύριον τὸ ἀσπρωτόν (φαρμακευτ. εἶδος ἀντιπυρετ., δημ. καλὰ ἄνηθ') κενταύριον τὸ μικρόν | βαφικῆς καὶ φαρμακ. χρήσεως | κενταύριον τὸ μικρόν | δημ. ἀλιθάρβαρα ἢ σαλιθάρβαρα) κλη.

κενταυρίς-ιδος (ἡ) μτγν. τὸ φυτόν κενταύριον βλλ. τὸ μικρόν : Θεόφρ.ΦΙ 9,8,7' 2) εἶδος ἐνώτιου : Κωμ. Αἰδέσπ.1034' 3) ἡ θήλεια τοῦ κενταύρου : Φιλδστρ.Εἰκ.2,3.

κενταυροκτόνος-ον μτγν, μσν. ὁ φονεὺς τῶν κενταύρων : Λυκόφρ.δ70.

κενταυρομαχία (ἡ) μτγν. μάχη κενταύρων, μάχη κατὰ τῶν κενταύρων : Πλούτ.Θησ.29.

κενταυροπληθής-οὐς ὁ ὁ πλῆθος κενταύρων ἔχων, ὁ εἰς ὃν μετέξει πλῆθος κενταύρων : Εὐρ' Ἦρ.1273 κενταυροπληθὴ πόλεμον.

κενταύριος (ὁ) π. Ὀμ. ὁ μετέχων τῆς ἀγρίας φυλῆς τῆς κατοικοῦσας μεταξύ Πηλίου καὶ Ὀσσης, ἐξολοθρευθείσης δὲ ἐν τιμὶ πολέμῳ πρὸς τοὺς γειτόνας Λαπίδας : Ἰλ.Λ 832 Χείρων... δικαιοτάτος Κενταύρων, Ὀδ.Φ 295 οἶνος καὶ Κένταυρον, ἀγακλυτὸν Εὐρυτιώνα, ἀσπ' ἐνὶ μεγάρω μεγαθύμῳ Πλειρθόσιῳ, ἐς Λαπίδας ἐλθόνθ', Ἠ-σιόδ.Α 84 Κένταυροι δ'... ἐναντίοι ἠγρέθοντο, Βατρ.141' 2) διφυῆς μυθικὸν τέρας, κατὰ τὸ ἀνώ ἡμισυ τοῦ σώματος ἀνθρώπος, κατὰ δὲ τὸ κάτω ἵππος : Πινδ.Π 2,44 Κένταυρος δὲ Ἰηποισιν Μαγνητῖδεσιν ἐμύγνυτ', Ἀριστλ. Ἐνυπν.461b, 20, Διοδ.Σ 4,70 τοὺς δὲ Κενταύρους τινὲς μὲν φασιν ἐν τῷ Πηλῷ τραφῆναι ὑπὸ νυμφῶν, ἀνδρωπάτας δὲ καὶ μινέτας Ἰηποῖς θηλείαις' 3) ὁ παιδεραστής | ἐκ τῆς ἐντόνου σαρκικῆς διαθέσεως τῆς ἀποδοιδόμενης εἰς τοὺς Κενταύρους |

'Ἡσ. ἐΚένταυροι... καὶ οἱ παιδερασταί' 4) κένταυρος τὰ αἰδοῖα : Θεόδομ.Κωμ.89' 5) κ. νεώτ. ἀστερισμὸς τῆς τοῦ νοτίου ἡμισφαιρίου : Εὐδοξ.π. Ἰηπαρχ.1,2,20.

κενταυροφόνος (ὁ) μτγν. ὁ φονεὺς τῶν Κενταύρων : Θεόκρ.17,20 ἀντία δ' Ἡρακλῆος ἐδρα κενταυροφόνος Ἰδρυται.

κεντήλια (ἡ) μσν. κ. κεντοκύκλα τὸ πῆλμα, κετσίς : Πρόδρ.1,802 προκύψατε, βηλαρικός ἐπάρετε κεντήλιας.

κεντήμα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κεντῶ βλλ., κεντήσις, πληγὴ δι' αἰχμηροῦ ὄργάνου : Αἰσχ.ἀπ.169' 2) κ. μτφ. τιμωρία, ποινή' Ἡσ.' 3) νεώτ. κ. δημ. ὄμ. μτφ. παρακίνησις, προτροπή' 4) ἡ αἰχμὴ ὀπλοῦ Πολύβ.2,33,5 διὰ τὰ μηδαιμῶς κεντήμα τὸ εἶδος ἔχειν' 5) στίξις, διάσπξις : Ἡλιόδ.π. Ὀρειβ. 46,22,4' 6) νεώτ. κ. δημ. ἡ διαποικιλίσις ὑφάσματος διὰ βελόνης καὶ νήματος, ζῶμλιασις : Κρυστ.133 τὸ κεντήμα τὸ μαντιλοῦ (πῆλος ποιήματος) || αὐτὸ τὸ διαποικιλλόμενον ὑφασμα, ἐργόχειρον : αὐτ.94,4 νησιωτοπούλα κάθετα... μὲ κεντήμα στὰ χερία τις.

κεντηματία (ἡ) δημ. κεντήσις, νύξις' || βελονὸ τοῦ κεντήματος βλλ.λ.δ.

κεντηναρία (ἡ) Ἐπιγρ. τὸ ἀξίωμα τοῦ κεντηναρίου βλλ.

κεντηνάριος (ὁ) [λατ. centenasarius] Ἐπιγρ. κ. μσν. ἀξιωματοῦχος λαμβάνων μισθὸν 100.000 σηπτερῶν : Ἐπιγρ.' 2) ταμίας, εἰσπρόκτωρ ἐπὶ ὀρισμένων φόρων.

κεντηνάριον (τὸ) μτγν. κ. δημ. μέτρον βάρους ἑκατὸν λίτρῶν : Διοκλῆτ. Ἐδικτ.18,5, Μέν.Πρ. 150D, Πρόδρ.2,115 τὸ πῶς πουλιέται τὸ τυρίν, τί ἔχει τὸ κεντηνάριον.

κεντησιά (ἡ) δημ. ἡ κεντήσις' 2) κ. μτφ. παρόρμησις, παρακίνησις' 3) ὄμ. μτφ. νύξις περὶ διασπαστῶν πραγμάτων, πείραγμα.

κεντήσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἡ πράξις τοῦ ἀποτέλεσμα τοῦ κεντῶ, ἡ κεντιά : Ἀριστλ. Πνεύμ.484a, 34' 2) Ἐπιγρ. εἶδ. τὸ μωσαϊκὸν ψηφροθέημα :

[ἡ] πάσα κεντήσις καὶ ζωγραφία ἐπὶ Γαυμηδουδου διοικητοῦ' 3) νεώτ. τὸ κεντήμα, ποικιλία.

κεντήστρα (ἡ) δημ. γυνή, κατ' ἐπάγγελμα συνήθως, ἀσχολουμένη μὲ τὴν χειροτέχνισσιν τοῦ κεντήματος : Ξενόπλ.Ζακ.Μαντ.11 δὲν ὄπῃρεκ πὶ ἀξία κεντήστρα στὸν τόπο της.

κεντητήριον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ δι' οὐ τις κεντεῖ, τὸ κέντρον, ἡ βελόνη, περόνη' Σουίδ. «στιγυεῖς» : Γαλ.19,134, Λουκ. Κατάπλ.20 τὶς ἀρα μου τὴν σπιλὴν ἔξει καὶ τὸ κεντητήριον ;

κεντητής (ὁ) [κεντῶ] μτγν, μσν., νεώτ. κ. δημ., θηλ. νεώτ. κεντήτρια, δημ. κεντήτρα κ. -ήστρα εἶδ. μτγν. τεχνίτης κατασκευαστῆς μωσαϊκῶν ψηφιδωτῶν : Διοκλ. Ἐδικτ.7,6' 2) μσν. ὁ διὰ κέντρον ὑφάσων, τρυπῶν : Τζέτζ.9,467 κενταυρον ἐπιθέτως δὲ καλούμενον... οὐχ ὡς τῶν ταύρων κεντητήν κεντοταυρον ἄχρον γάρ' 3) νεώτ. κ. δημ., θηλ. -ήστρα, δημ. -ήτρα κ. -ήστρα ὁ ἀσκὸν τῆς τέχνης τοῦ ποικιλμοῦ, τοῦ κεντήματος ὑφάσματος, ραφιδευτῆς βλλ.2), ποικιλτής :

οἱ κεντηταὶ γενῶν ἀμφίων, - οἱ κεντήτροτες μαζι-λαρίων' || ἐρικόν. κτ. θηλ. ὁ εἰδόμενος τῆς ποικιλτικῆς τέχνης, ὁ μετ' εἰδομοσύνης οὐχὶ ἐπαγγελματικῶς εἰς ταύτην ἀσχολούμενος : κεντητρία τοῦ Ἐπιταφίου τῆς Μητροπόλεως ἦσαν πολλοὶ κόραι τῆς ἀριστοκρατίας, - ἡ κόρη μου εἶναι πολὺ ἀξία κεντήστρα' 4) δημ. μτφ. τὸ θηλ. κεντήτρα ἐπὶ γυναικός, ἡ ἔχουσα τὸ ἐλάττωμα, τὴν κακὴν ἰκανότητα τοῦ προσβαλεῖν, ἐρεθίζεῖν, παροργίζεῖν τοὺς ἄλλους διὰ δητικῶν λόγων κ.

1δ. ὕπαιγιμῶν' πρβλ. περιηγελάστρα, τασούττρα.

κεντητικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ κεντῶν, νυκτικός : Θεόφρ. Φι 3,9,6 ὀξύτερα γὰρ καὶ κεντητικώτερα τοῦ ἄρρενος τὰ φύλλα· 2) νεώτ. κ. μτφ. : Καλλιγ. Θάν. Βλ. 30 ὅτι εἶμαι λίαν εὐτράπελος καὶ κεντητικός, ὡς οἰστρος βουτύπος· 3) τὸ θηλ. ἡ κεντητική ὡς οὐσ. ἡ τέχνη τῆς διὰ κεντημάτων διακοσμήσεως ὑφασμάτων.

κεντητός-ή-όν μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ κεντημένος, στολισμένος μὲ κεντήματα, πεποικιλμένος : Ἐπίκτ. Ἐγγ. 39 κεντητὸν ὑπόδημα, - μαντήλι κεντητό, - φόρεμα κεντητό· 2) ὁ διὰ κεντήματος ἡρμωσμένος : Λουλούδια κεντητά στὸ μπεζλάρι.

κεντία [ή] νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν φωνικοειδῶν.

κεντιά [ή] δημ. κέντησις· 2) ὄξυς πόνος ἀπὸ νύγματος, ἀπὸ τσίσημα· 3) μτφ. ὄχληρός, δυσάρεστος ὑπαιτιγμός, πείραγμα.

κεντιῖδι (τὸ) δημ. κεντιῶν ποικίλημα : Κρυστ. 166,30 τ' ὠρίοπλομο κεντιῖδι τῆς ποδῆς σου.

κεντιζέω δημ. κεντῶ βλλ.

κέντινος [ὸ] πάπ. ὁ ποικίλος τὴν χροιάν τοῦ τριχώματος, παρδαλός, μπλόσις, ἐπὶ ζῶων (πιθ.) : τὸν κέντινον πεπράκομεν καὶ ἠγοράσαμεν τὸν μικρὸν μελανὸν τὸν ἐν τῷ στάβλῳ.

κέντισμα-ατος [τὸ] κεντῶ | νεώτ. κ. δημ. ἡ διὰ κέντρου ἢ δι' ὄξεος αἰχμηροῦ ὄργανου νύξις : τὸ κέντισμα ἀπὸ βελόνην κάποτε φλογίζει τὸ δέρμα, - τὸ κέντισμα τοῦ κουνουπιού - τ' ἀγκαθίου· 2) δημ. τὸ κέντημα βλλ., ὁ ποικίλος ὑφάσματος : Πολιτ. Ἐκλ. Τραγ. 102,137 πλουμῖδια καὶ κέντισματα κί ἀπ' ὅτι θέλει ὁ νοῦς σου.

κεντιστός-ή-ό δημ. κεντητός βλλ.

κεντροβίανος [ὸ] Ἐπιγρ. ἄ. κεντριῶν βλλ.

κεντρούγκουλος [ὸ] νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν πριμουλοειδῶν.

κεντοῦκλα [ή] μsn. κ. δημ. κεντήκλα βλλ.· 2) δημ. τὰ φυτὸν ἀσπράγαλος ὁ κρητικὸς.

κέντομελον [τὸ] μsn. κεντήκλα βλλ.

κεντουρία [ή] | λατ. cecuraria | μsn. λόχος ἐκατὸν στρατιωτῶν.

κεντουριῶν-ωνος [ὸ] μτγν. κ. μsn. ἐκατόνταρχος, κεντριῶν : Ἰω. Λυδ. Ρωμ. 1,9.

κέντουρος [ὸ] νεώτ. ζωολ. γένος ἀναρριχητικῶν πτηνῶν τῆς οἰκογεν. τῶν δρυκολαπιτιδῶν.

κεντραθενία [ή] νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν μελαστοματιδῶν.

κεντραδι (τὸ) δημ. τὸ ἐμβόλιον δένδρου, ἐνθεμα, μπόλι.

κέντραθος [ὸ] νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν βαλεριανωδῶν.

κέντραρχος [ὸ] νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθύων τῆς οἰκογεν. τῶν περικτιδῶν.

κεντρήσις-εντος-εσσα-εν μτγν. ὁ φέρων κέντρον, κεντρωτός, ἀκανθωτός : Νικ. Ἄλεξ. 142.

κεντρηνεκής-οὐς-ές ὁ διὰ κέντρου κεντῶμενος, παροτρυνόμενος πρὸς τὸ τρέχειν : Ἰλ. Ε 752 κεντρηνεκές ἔχον Ἴππους.

κεντρι (τὸ) δημ. κέντρον, ἀκίς, τὸ δι' οὐ κεντῶ τις : τὸ κεντρι τῆς μέλισσας - τῆς σφήκας· 2) κ. μτφ. ἡ ὑπόμνησις ὄχληρός, διασαρῆστον πραγματῶν, πείραγμα· 3) μτφ. ἐπὶ προσ., ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐρεθίζειν, παρορροῖεinus τοὺς ἄλλους : κακὸ κεντρι εἶναι ὁ φίλος σου.

κεντριάδαι [οἱ] θρησκευτικοὶ ἄρχοντες ἐν Ἀθῆναις κατὰ τὰς ἐορτὰς τῶν Διπολείων : Πορφ. Ἀποχ. 2,30 καὶ γένη τῶν ταῦτα δρωτῶν ἐστὶ νυν.. οἱ δ' ἀπὸ τοῦ περιελάσαντος κεντριάδαι.

κεντριδῶν δημ. κεντριζέω, κεντρώω : παροιμ. ἐν Πασπάτ. Χιακ. Γλωσσ. 186 ἂν εἶσαι μέλισσας παιδί, κεντριδῶνε καὶ μὴ μιλᾷς ἰεῖάν ἔχης φρόνησιν, ἐπιτέλει τὰ ἔργα σου ἐν ἀγαθοῖσι τῶν ἄλλων.

κεντριζέω κ. νεώτ. κ. δημ. νύσσω διὰ τοῦ κέν-

τροῦ, κεντῶ, διὰ τοῦ κέντρου νύσσω ἀναγκάζω τινὸς νὰ προχωρήσῃ : Ξεν. Ἰππ. 11,6 - κεντριζέω τὸν ἵππον· 2) μτφ. παρακινῶ, ἐξάπτο, παροτρύνω : Ξεν. Συμπ. 8,24 ἔρωσ κεντριζεῖ εἰς ἔρωτα, Πλάυτ. Ἡθ. 84C ἔπεινος ἀρετῆς διάπυρος.. μὴ νύττων μὴδὲ κεντριζῶν, - τοῦ ἀκέντρισε τὸν ζῆλον - τὴν φιλομαθεῖαν κ. παθ. : Ξεν. ΚΠ 8,7,12 κεντριζεσθαὶ ὑπὸ φιλονικίας, - κεντριζεται ὑπὸ τῆς φιλοτιμίας· 3) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ φυτῶν, δένδρων, ἐγκεντριζῶ, ἐμβολιάζω, κεντρώω, μπόλιαζω : Βασ. 16,1,7 κεντριζεῖ τὰ δένδρα.

κεντρικός-ή-ό(ν) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸ κέντρον, εἰς κύριον σημεῖον : Βέττ. Βάλ. 134, 26, - κεντρικὴ Ἐυρώπη, - κεντρικὴ Ἀσία· 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ εὐρισκόμενος εἰς θέσιν πολυσύχναστον, ἀντιθ. ἀπόκεντρος, ἀπόμερος : κεντρικὸ σπῆτι· 3) νεώτ. ὁ χρησιμῶν ἐξ κέντρου ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ὁρμῶνται ἢ καὶ ἐξαρτῶνται ἄλλα ὁμοειδή : κεντρικὸν ταχυδρομεῖον, - κεντρικὸς σωλὴν ὁ δρευσέωσ, - κεντρικὸς σταθμός· || νεώτ. κ. δημ. μτφ. κεντρικὴ ἰδέα ἀρχική, πρωτεύουσα ἰδέα ἐξ ἧς ἐξαρτῶνται αἱ ἐπὶ μέρους.

κεντρικότης-ιτος [ή] νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ κεντρικοῦ βλλ. : ἡ κεντρικότης τῆς θέσεως ὑπεβόληθησε πολὺ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἐπιχειρήσεως.

κεντριναί [αι] νεώτ. μικροβιολ. οὐσαί εὐρισκόμεναι ἐντὸς τῶν χυμῶν τοῦ οργανισμοῦ καὶ παρακινούσαι τὰ λευκὰ αἰμοσφαίρια εἰς μικροδιοφραγίαν.

κεντρίνης [ὸ] κ. νεώτ. εἶδος γαλεοῦ ἔχοντος κέντρον παρὰ τῆ πρώτῃ λοφίᾳ : Ἀριστ. ἀν. 310, Ὀπν. Ἀλ. 1,378· 2) εἶδος φηνός : Θεόφρ. Φι 17,255· 3) ἡ κεντρις : Αἰλ. Ζ 19,11, Σχόλ. Νικ. Ἐπιγρ. 334· 4) νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθύων τοῦ ἄθροισματος τῶν χονδροπερυγίων τῆς οἰκογ. τῶν σπινακτιδῶν.

κεντριῶν [ὸ] νεώτ. ζωολ. κ. κεντριῶν βλλ.

κέντριον [τὸ] χειρουργικὸν ἐργαλεῖον, κέντριον βλλ. : Γαλ. 13,407· 2) τὸ βούκεντρον· Σουῖδ. ἐτὸ βουκέντριον.

κεντριον [τὸ] μτγν., μsn. κ. νεώτ., δημ. κεντρι ὕποκ. τοῦ κέντρον, μικρὸν κέντρον : Φιλῆς 28,25 τῶν φιλέργων [μελισσῶν] ἐκτριβήνας κεντρίους· 2) τὸ διὰ τῶν περυσιστῆρων κεντούμενον μέρος τοῦ ἵππου : Ἰππιατρ.· 3) μτφ. πᾶν τὸ διεγείρων, ἐρεθίζον πάθος τι, κέντρον : Πρόδρ. 77 τὰ πικρά τῶν ἐρωτῶν κεντρία.

κεντρίς-ίδος [ή] μτγν. κ. νεώτ. Δηλητηριώδης διφύς τοῦ ὀπίου τοῦ δῆγμα προκαλεῖ ἔντονον διψασμ., ἄ. διφάς : Αἰλ. Ζ 1,6,51· 2) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων ὑμενοπτερῶν τοῦ ἄθροισματος τῶν κεντροσφωρῶν τῆς οἰκογ. τῶν μελισσιδῶν.

κεντρισκός [ὸ] κ. νεώτ. εἶδος ἰχθύος : Θεόφρ. ἀν. 171,9 ἰδιόδρ. Scheidel. κεατρινίσκος· || νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθύων ἀκανθοπερυγίων τῆς οἰκογεν. τῶν κεντρισιδῶν.

κεντρισιμός [ὸ] γλωσσ. κ. μsn. τὸ κεντριζέω βλλ., κέντρισμα : Εὐστ. 176,60 κεντρισιβαλεῖ εἰχε διεκπεσεῖν ἀβλαβής· εἶχε δὲ καὶ τὸν κεντρισιμον πᾶντι διεκφυγεῖν· 2) μτφ. παρότρυνσις : Γλωσσ.

κεντριτής [ὸ] πάπ. ὁ ἀκανθώδης, ὁ ἀκανθωτός : Πάπ. κάλαμος κεντριτής.

κεντριτίς-ιδος [ή] μτγν. τὸ μέρος ἵππου καθ' ὃ γίνεται παρακέντησις δι' ἄδρωμα : Ἰππιατρ. 38· 2) πάπ. κεντριτίς βοτάνη μαγικὴ βοτάνη : Πάπ.

κεντροβαρής-οὐς-ές μsn. κ. νεώτ. ὁ βαρῦν παρὸς τὸ κέντρον τοῦ βάρους : Νικ. Χαν. 781) σῶμα κεντροβαρὲς χαμαιρίφες, - δύναμις κεντροβαρής διευθυνομένη πρὸς τὸ κέντρον βάρους τινός.

κεντροβαρική [τὴ] μτγν. κ. νεώτ. ὡς οὐσ. τίλος πραγματείας τοῦ Ἀρχιμήδους περὶ τοῦ κέντρου τῆς βαρύτητας, ἀναφερομένης εἰς προ-

βλήματα σχετικά προς τὸ ζήτημα τοῦτο : Συμηλικ. Οὐρ.543,30.

κεντροδαρική (ή) ὡς οὐσ. ἡ θεωρία τοῦ κέντρου τῆς βαρύτητας : Ἄν.Ὁξ.3,168 μηχανική, ὀπτική, κατοπτρική, ματρική, κεντροδαρική, **κεντροεπιθής-οὐς-ές** μsn. ὁ πρὸς τὸ κέντρον ὑπὸ βάρους πιεζόμενος : Γερμ.Α 248 ὁ κεντροεπιθής καὶ κατώροπος.

κεντρογένεσις (ή) νεώτ. βιολ. ἡ ἀπὸ κεντρικοῦ τινος, ὀργεγόνου τύπου ἐξέλιξις ζωϊκῶν τινῶν καὶ φυτικῶν ὀργανισμῶν.

κεντροδήκτης (ὶ) | κέντρον-δᾶκνω | μsn. ὁ κατὰ τὴν δὴξιν ἀφιέμενος τὸ κέντρον ἐπὶ τοῦ δακνομένου σώματος : Φιλῆς 2,302 κεντροδήκτης σκορπίος.

κεντροδήλητος-ον (κέντρον - δηλέομαι) ὁ διὰ τοῦ κέντρου βλάπτων, βασανίζων : Αλοχ.ἱκ.563 ὁ δύναις κεντροδᾶλητος (ἰδιόρθ. - δαλήτισι).

κεντροδορίς-ιδος (ή) νεώτ. ζωολ. γένος γαστεροπόδων μαλακίων τῆς οἰκογεν. τῶν δοριδῶν.

κεντροειθής-οὐς-ές μsn. ὁ ὅμοιος πρὸς τὸ κέντρον, ὁ ἔχων σχῆμα κέντρου : Πλωτίν.6,8,18.

κεντροεσία (ή) μsn. τὸ κατὰ πλάσμα θέτειν τὰ οὐράνια σώματα, τοὺς ἀστέρας κατὰ τὸ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος : Βέττ.Βάλ.226,33.

κεντροερκος (ὶ) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογεν. τῶν φασιανιδῶν.

κεντροκόμος-ον μsn. ὁ ἔχων ὡς κόμην κέντρα : Μιχ.Ἄκομ.2,385 κεντροκόμος ἄκουθα.

κεντροκόρνος (ὶ) νεώτ. ζωολ. γένος σκωληκῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ἐρμελλιδῶν.

κεντρολακτικός-ή-όν νεώτ. βιολ. ἐπὶ φῶν, ὁ ἔχων τὴν θρεπτικὴν λέκκινον εἰς τὸ κέντρον.

κεντρολεπιδᾶδη (τὰ) νεώτ. βοταν. οἰκογένεια μονοκοτυληδῶν.

κεντρολίθος (ὶ) νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτὸν πολυπυρρικότων ἄλας τοῦ μολύβδου καὶ μαγγανίου, κρυσταλλοῦμενον κατὰ τὸ ρομβικὸν σύστημα εἰς μικροὺς ἀαμπεῖς πρισματικούς κρυστάλλους.

κεντρολόδιον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν χεδροπῶν.

κεντρολόφος (ὶ) νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθύων ἀκανθοπερὶγλων τῆς οἰκογεν. τῶν σκομβριδῶν.

κεντρομάνης-οὐς-ές ὁ ὑπὸ τοῦ κέντρου μαινομένος : ΑΠ 13,18 κεντρομανή παῖδα. 2) μτφ.

κεντρομανὴς ἀγκιστρον ἐπὶ τοῦ στόματος τοῦ φιλοθῆτος ἐρωτικῶς, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν νὰ ἐλκύη τὸν ἐρώμενον ὡς τὸ ἀγκιστρον τὴν ἄγραν : ΑΠ 5, 247 κεντρομανὴς δ' ἀγκιστρον ἔφου στόμα.

κεντρομόλος-ον νεώτ. φυσ. κ. κεντρομόλος ὁ τείνων, ὁ φερόμενος πρὸς τὸ κέντρον, ἀντίθ. φερόκεντρος, κεντρόφυξ : κεντρομόλος δύναμις - ἔλιξις - κίνησις. || εἶδ. ἐν τῇ φυσικῇ, κεντρομόλοι ὁδοὶ ευρειακαὶ ἴνες μεταθιβάουσαι διεγέρσει ἐκ τῆς περιφερείας πρὸς τὸν ἐγκέφαλον.

κεντρομυρσίνη (ή) μsn. ἡ ἄγρια μυρσίνη, ὄξυμυρσίνη : Θεόδωρ.Φι 3,17,4, Γεωπ.10,3,7.

κεντροπίλ(τ)ο κ. μsn. νεώτ. κ. δημ. τὸ δὲ' οὐ κεντεῖ τις, ὅξυ ἄκρον, ὀξεῖα αἰχμή, κεντρὶ εἶδ. τὸ δὲ' οὐ κεντῶνται τὰ ὑποζύγια πρὸς παρόρμησην : Ἰλ.Ψ 387 ἴπποι ἄνευ κέντροιο θέοντες, αὐτ.430, Αλοχ.Εὐμ.157 ἔφυθεν δίκαν διφρηλάτου μεσολαβεῖ κέντρω, Σοφ.ΟΤ 809 διπλοῖσι κέντροισί μου καθίκετο, Ἀριστφ.Νεφ.1297, Ξεν.ΚΠ 7,1,29 οὐδὲν φε.δόμενος τῶν ἴππων, ἀλλ' ἴσχυρος ἐξαιμάτων τῶν τῶ κέντρω. || μεθ' Ὀμ. κ. βούκεντρον ἴτ. Ὀμ. βουληξί, χρησιμεῖον κ. ὡς βασιανιστήριον ὄργανον : Πλάτ.Νόμ.777Α κέντροις καὶ μάστιγι, Λογγίν.2,2. || μτφ. ὡς σύμβολον ἐξουσίας : Σοφ. ἀπ.683 λαδῶν . . χερσίν κέντρα κιδεῖσι ὀλίην. || ὁμ.μτφ. παρακίνησις, παρόρμησης : Πινδ.ἀπ.124, 4, Αλοχ.Πρ.691 δυσθέατα καὶ δύσοιστα νήματα,

λύματα, δειματα κέντρω φύχειν φυχῶν ἀμφάκει, αὐτ.Εὐμ.427, Εὐρ.Ἰπν.39 στένουσα κκακπεληγημένη κέντροις ἐρωτος ἡ τάλαιν' ἀπόλλυται, Πλάτ.Πολ. 573Α πόδου κέντρον, Πλουτ.Λικ.21 κέντρον . . ἐγερτικὸν θυμοῦ. 2) εἶδ. τὸ ἀλχηρὸν ὄργανον δὲ' οὐ νόσσοισι, κεντῶσι ζῶα τινα, τὸ κεντρὶ : Ἀριστφ.Σφ.407 κέντρον ἐντέτατ' ὄξυ, αὐτ.225, Ἀριατλ.ΖΜ 863α,8 ὄσα δ' ὀπισθοκέντρα ἔστι διὰ τὸ θυμὸν ἔχειν ὄπλον ἔχει τὸ κέντρον, Γεωπ.14,7,7. || κ. μτφ. ἐπὶ πρόξεω, ἀνθρωπίνων ἐκδηλώσεων φεροσῶν φυκικὴν ὀδύνην : Εὐρ.ἱκ. 242 σὶ δ' οὐκ ἔχοντες . . εἰς τοὺς ἔχοντας κέντρ' ἀφίσιον κακά, Δημ.7δ6. || ὁμ. μτφ. ἐπὶ τῆς ζωηράς, λιαν ἐντόμου ἐντύπωσως : Ἐπν.94,7 κέντρον ἐγκατέλειπε τοῖς ἀκρομύμοις (ἵερ) τοῦ Περικλέουσι, Πλάτ.Φαιδ.91C ὡσπερ μέλιττα τὸ κέντρον ἐγκαταλιπὼν ἱερὶ τοῦ Σωκράτους. 3) πᾶν τὸ κεντῶν, τὸ νόσσοον ὡς λχ. ὄργανον κολαστήριον ἀλχηρὸν : Ἡρ.3,130 ἐκέλευσε μάστιγὰς τε καὶ κέντρα παραφέρειν ἐς τὸ μέσον κ. μτφ. τὸ δὲ' οὐ πλήσει τις, βασανίζει : Σοφ.Τρ. 840 μελαγχάττα δ' ἄρμυτα νιν αἰκίζει θηρὸς ὀλόενα κέντρ' ἐπιζέοντα, ΚΔΚορ.1,15,55 πού σου, θάνατε, τὸ κέντρον. || περόνη : Σοφ.ΟΤ 1318 οἶον εἰσέδω μ' ἄμα κέντρον τε τῶνδ' οἴστρηκα καὶ μνήην κακῶν (ἱερὶ τῶν περονῶν, δὲ' ὦν ὁ Οἰδῖπους ἐτυφλώθη). || αἰχμὴ ἀκοντίου : Πολύβ.6,22,4 τὸ δὲ τῶν γρόσφων βέλους ἔχει . . τὸ . . κέντρον σπιθαμιαίων. || ἡ ἀκμὴ στρόμβου : Πλάτ.Πολ.436δ. || τὸ πλήτρον ἀλέκτορος : Γεωπ.14,7,17. || τὸ κέντρον ἀκονθοχοίρου : Αἰλ.Ζ1,26. || ἡ πόσθη : Σωτ.1 εἰς οὐχὸς ὄσθη τρυμαλίην τὸ κέντρον ὄθεισι. || ἄλος, γόμφος : Παισ.10,16,1. || φρ. παροιμ. πρὸς τὸ κέντρον λακτίζειν μοταίως ἀνθίστασθασι ματαιοποιεῖν :

Πινδ.Π 2,95 ποτὶ κέντρον δὲ τοῦ λακτιζέμεν τελέθει ὀλισθηρὸς οἶμος, Αλοχ.Ἄγ.1624 πρὸς κέντρα μὴ λάκτιζε, μὴ πατῆσαις μογῆς, ΚΔ Πράξ.26,14 Σαοῦλ, Σαοῦλ, τί μὲ διώκεις ; σκληρὸν σοι πρὸς κέντρα λακτιζειν. 4) κ' νεώτ. κ. δημ. ἐν τῇ γεωμ. σημεῖον κείμενον εἰς ἴσην ἀπόστασιν ἀπὸ πάντων τῶν σημείων γραμμῆς ἢ ἐπιφανείας καμπύλης : Πλάτ.Τίμ.54Β τὰς διαμέτρους καὶ τὰς βραχεῖας πλευράς ἐς ταῦτ' ὡς κέντρον ἐρείσαντων, Τίμ.Λοκρ.100Β τὸ γὰρ κέντρον τῆς σφαιρας, Ἀριστλ.ΑΠρ.41β,15, Πλουτ.Ρωμ.11 ὡσπερ κύκλον κέντρω περιέγραψαν τὴν πόλιν, Πτολ.Τετρ. 52 τὸ κέντρον τῆς γῆς, - κέντρον καινοκοιτὸ πολυγώνου εἶναι τὸ κέντρον τοῦ εἰς αὐτὸ ἐγγεγραμμένου ἢ περὶ αὐτὸ περιγεγραμμένου κύκλου. || εἶδ. κ. ἐν τῇ ἄατρον, τὸ κεντρικὸν σημεῖον τῆς ἐκλειπτικῆς : Πτολ. Τετρ. 74,Σέξτ. Ἐμπ.Μαθ.5,12. 5) μsn. κ. νεώτ. μηχαν. κέντρον βάρους ἡ μάζης τὸ σημεῖον εἰς ὃ ἐφαρμόζεται ἡ αμυσταμένη τῶν βαρῶν τῶν ὑλικῶν στοιχείων ἐξ ὧν ἀποτελεῖται σώμα τ. : Ἀρχιμ.Ἰσορρ. 6) νεώτ. κ. δημ. τὸ κύριον σημεῖον, ἡ κυρία ἔδρα εἰς ἣν συγκεντροῦται ἐνέργεια, ἐκδηλωσῆς τις : ἀτ' Ἀθῆναι ὑπῆρξαν κατὰ τὴν κλασσικὴν τὸ πνευματικὸν κέντρον τῆς Ἑλλάδος, -θιοικητικὸν - ναυπλιακὸν - καλλιτεχνικὸν κέντρον. 7) τῶπος δημοσίας συγκεντρώσεως πρὸς φυχαγωγίαν : Ἐνδιὰ 13 κέντρα γεμάτα κίνησι πού τέλεψαν ἰ καὶ θέατρα καὶ καφενεῖα πού ἴταν μιά φορά.

κεντροπαγής-οὐς-ές δι.φρ. ἀντὶ κεντρομανῆς.

κεντροποῖος (ὶ) ἀρχ. λεξ. ὁ κέντρα, βούκεντρα ποῖων : Ἦα. ἐν λ. κεντροποῖος.

κεντροπρίστης (ὶ) νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθύων ἀκανθοπερὶγλων τῆς οἰκογεν. τῶν περικιδῶν.

κεντρόπιλον (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων νευροπτερίων τῆς οἰκογ. τῶν ἐφημεριδῶν.

κεντροπρίστης (ὶ) νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθύων ἀκανθοπερὶγλων τῆς οἰκογεν. τῶν περικιδῶν.

κεντρόπιλον (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων νευροπτερίων τῆς οἰκογ. τῶν ἐφημεριδῶν.

κεντρόπιλον (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων νευροπτερίων τῆς οἰκογ. τῶν ἐφημεριδῶν.

κεντρόπιλον (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων νευροπτερίων τῆς οἰκογ. τῶν ἐφημεριδῶν.

κεντρόπιλον (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων νευροπτερίων τῆς οἰκογ. τῶν ἐφημεριδῶν.

κεντρόπιλον (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων νευροπτερίων τῆς οἰκογ. τῶν ἐφημεριδῶν.

κεντρόπιλον (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων νευροπτερίων τῆς οἰκογ. τῶν ἐφημεριδῶν.

κεντρόπιλον (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων νευροπτερίων τῆς οἰκογ. τῶν ἐφημεριδῶν.

κεντρόπιλον (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων νευροπτερίων τῆς οἰκογ. τῶν ἐφημεριδῶν.

κεντρόπιλον (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων νευροπτερίων τῆς οἰκογ. τῶν ἐφημεριδῶν.

κεντρόπιλον (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων νευροπτερίων τῆς οἰκογ. τῶν ἐφημεριδῶν.

κεντρόπιλον (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων νευροπτερίων τῆς οἰκογ. τῶν ἐφημεριδῶν.

κεντρόπιλον (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων νευροπτερίων τῆς οἰκογ. τῶν ἐφημεριδῶν.

κεντρόπιλον (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων νευροπτερίων τῆς οἰκογ. τῶν ἐφημεριδῶν.

κεντρόπιλον (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων νευροπτερίων τῆς οἰκογ. τῶν ἐφημεριδῶν.

κεντροπάγων-ονος (ὄ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν κωδωνωιδῶν.

κεντροπάμος (ὄ) νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθύων ἀκονθοπερυγίων τῆς οἰκογ. τῶν περικειδῶν.

κέντρος (ὄ) δημ. ὄνομ. εἶδων πινῶν τοῦ φυτοῦ ἄρκευθος, ὡς ἄρκευθος ἢ μακροκαρπος, ἄρκευθος ἢ ὀξυκέρος ἴδ. κέδρος, ἀγρίοκέδροι, κ. ἄρκευθος ἢ ὠραιοανθής.

κεντρασκαλις-ιδος (ἦ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν χρυσομηλίδων.

κεντροσπερμα (τὸ) νεώτ. βοταν. τάξεις δικοτυληθῶν ποωδῶν φυτῶν, μὲ ἀνθη φέροντα ἀπλοῦν ἢ διπλοῦν περιάνθιον, μονογενῆ ἢ ἐρμαφοδιτα.

κεντροστάφανος (ὄ) νεώτ. ζωολ. γένος θαλασσίων ἐκποδέρμων τῆς οἰκογ. τῶν διαδημιτιδῶν.

κεντροστόμα (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος θαλασσοβίων σκωλήκων τῆς οἰκογ. τῶν λαπτολιανθίδων.

κεντροσφαίρα (ἦ) νεώτ. γεωλ. ὁ ἐσώτατος πυρῆν τῆς γῆς, ὁ κατὰ τὰς ἐπικρατοῦσας ἐκδοχὰς ἀποτελούμενος ἐξ αὐτοφύων μετάλλων, κυρίως δ' ἐκ νικελίου καὶ σιδήρου, ἀ. βορύσφαιρα.

κεντροσώμα (τὸ) νεώτ. βιολ. κ. -σώμων κ. -ἄτιον κοκκοειδῆς σωματίον εὐρισκόμενον ἐντός τοῦ πρωτοπλάσματος παρὰ τὸν πυρῆνα τοῦ κυττάρου.

κεντροτόμος (ὄ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν φηλαφιδῶν.

κεντροτύπης-ους-ές ὁ τυπόμενος διὰ κέντρον : ΑΠ κεντροτυπεῖ πάλους.

κεντροτύπος (ὄ) μτγν. μασπίγιας : ΕΜ 503,47 Γρη.Ναζ.5,456 τὸ κέντροτυπον ἀνθρώπου τὸδε.

κεντροτύπος-ον μτγν. ὁ κτύπος διὰ κέντρον : Σχόλ. Ἀριστ.Νεφ.449' || Ἦσ. «κεντροτύπος» μοχθῆρος, φαῦλος' ἢ κεντροποιός, πανούργος.

κεντροφῆρος μτγν. ὁ φέρων κέντρον, κεντρί : Ἦσ. ἐν λ. τευθρηδῶν ζῶον τῶν ἐντόμων καὶ κεντροφῆρων' 2) τὸ ὄρσ. ὡς οὐσ. κεντροφῆρος ὁ κεντρίνος (βλ.λ.) : Ὀππ. Ἀλ.4,244' 3) ὁ ἀποτελών τὸ κέντρον τῆς οἰκουμένης : Πορφ.π.Εὔσ. Εὐαγγ.Προπ.3,11.

κεντροφυε-μγος (ὄ, ἦ) νεώτ. φυσ. ὁ φεύγων τὸ κέντρον, ὁ τείνων εἰς ἀπομάκρυνσιν ἀπὸ τοῦ κέντρου, ἀ. φυγόκεντρος, ἀντίθ. κεντρομόλος : κεντροφύει δύναμις' || ἐν τῇ φυσιολ. κεντροφύγες ὁδοὶ αἱ ἀρτηρίαι αἱ ἀγόμεναι ἀπὸ τοῦ κυκλοφοριακοῦ κέντρου πρὸς τὰ διάφορα ὄργανα.

κεντρούλιον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ κέντρον (βλ.λ.) || εἶδ. ἐν τῇ ἀνατομ. τὸ κυτταρικὸν κέντρον περὶ ὁ ἀβροῦζονται ἀκτινηδὸν τὰ μόρια τοῦ πρωτοπλάσματος τῶν ἀποτίκων κυττάρων' 2) ἐν τῇ βοταν. (κατὰ Μηλιαρικήν) ἡ εἰδικὴ κεντρικὴ σφαῖρα, ἢ εἰς μερικὸς μύκητας ἀπαντώσας, ἀποτελούμενη δὲ ἐκ δραστηριοῦ κυτοπλάσματος, μὴ ἐγκλειστικῶς, ὡς αἱ συνήθεις κεντρικαὶ σφαῖραι, μικρὸν σωματίον σφαιρικόν.

κεντροῦ-ῶν, δημ. κεντρώων ἐφοδιάζω με κέντρον κ. παθ. εἶμαι ἐφοδιασμένος, ὀπλισμένος διὰ κέντρον : Πλάτ.Πολ.552D ἐκ δὲ τῶν κενκντρωμένων πάντες ὅσοι κέλονται κακοῦργοι' 2) πλήττω διὰ τοῦ κέντρον : Ἦρ.3,16 καὶ τὰς τρίχας ἀποπλήθει καὶ κεντροῦν' || κ. μτφ. παρὰκίνω εἰς τῆς : Ἀριστ.Λογ.50(26),26 κενκντρωμένους εἰς λόγους' 3) δημ. ἐπὶ τῶν ἐντόμων, νύττω διὰ τοῦ κέντρον, κεντριζῶ : με κέντρωσε μιά μέλισσα, παροιμ. ἐν εἰσὶ μέλισσας παιδί, κέντρωσε καὶ μὴ λαλῆς (ἐπὶ τῶν κρυφίως ἐνεργοῦστων)' 4) νεώτ. ἐπὶ δένδρων, ἐγκεντριζῶ, ἐμβολιάζω, φελιάζω : τὴν ἐκέντρωσε ἀλασιδιά' 5) κ. παθ. ἐπὶ ἀστρολ., κατέχω ἐν τῶν τεσσάρων κυριῶν σημείων τοῦ ὀριζήοντος : Πτολ.Τετράβ.153' 6) νεώτ. ἀμτθ. ἐπὶ τοῦ ἡλίου, κατέχω τὸ κέντρον τοῦ οὐρανοῦ, μεσοπυρῶ : ἐκέντρωσε ὁ ἥλιος.

κεντρώδης-ους-ές μτγν., μων. κ. νεώτ. ὄξύς,

ἀκανθώδης : Ἀέτ.6,24 λάπαθον κεντρώδες, Σχόλ. Πινδ.Π.1,54 ἔδοφος κεντρώδες' || ἐπὶ τοῦ χοροῦ : Σχόλ. Ἀριστφ.Σφ.224' || κ.μτφ. : ΚΜανασα. τὸ μοχθηρὸν τῆς κεντρώδους ἀδικίας.

κέντρωμα-ατος νεώτ. κ. δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κεντρώ ἢ κεντρώων βλ.λ., ἢ διὰ τοῦ κέντρον νύξις, τὸ κέντρωμα : ἔχει πληγίσει τὸ χεῖρ τοῦ ἀπὸ κέντρωμα μέλισσας' 2) εἶδ. ἐγκεντρισιμός, ἐμβολιασμός, φελιάσματος.

κεντρωμάδα (ἦ) δημ. τὸ κέντρωμα βλ.λ.2), ὁ ἐμβολιασμός δένδρου' 2) τὸ ἐγκεντριζόμενον μέρος τοῦ δένδρου : Λασκαρ.Μυστ.64 χαλοῦνε τὰ κεντρία εἰς τὰς κεντρωμάδες.

κέντρων-ωνος (ὄ) κ. μων. κ. νεώτ. ὁ φέρων τὰ σημεῖα ἢ στίγματα τοῦ κέντρον, ἄνθρωπος τεθείς εἰς βασανιστήρια : Ἀριστφ.Νεφ.450 ἀλαζῶν, κέντρων, μιράρος, Σοφ.ἀπ.329' 2) ἐνδύμα συνηραγμένον ἐκ πολλῶν τεμαχίων, ράκος : Βίτ.55,4' || ἐπίσπασμα ὄνου' Σχόλ. Ἀριστφ.Νεφ.449 « κέντρον δὲ ἐστὶ τὸ ἐπιτατόμενον τοῖς ὄνοις ἐκ πολλῶν καὶ διαφόρων συρραφῶν σακκίων' καὶ ἐπίσπασμα τῶν ὄνων' : Καλλιγ.Θάμ.βλ.272 κλιντήρ τοῦ ὄποιου τὸ κέλφος ἦτο κέντρων | ἐπίσπασμα ὄνου |' 3) σύρραγμα ἐκ στίγων ληφθέντων ἐκ διαφόρων ποιητῶν : Εὐστ.1059,51 τὴν δημηγορίαν ὁ ποιητῆς κέντρωσος δικην ἀπὸ ἐνοιῶν ἀλλαχῶ ῥήθεισιν συνέρραψε κατὰ τὰ ὑπερτον δηλαδὴ ὀμροκέντρα' || νεώτ. κτ. ἐπέκτ. κ. ἐπὶ συγγραφῶν κ. ἴδ. μελαδρομάτων ὧν ἡ μουσικὴ προεργεῖται ἐκ συρραφῆς ἀποσπασμάτων ἄλλων γλωσσῶν μουσικῶν τεμαχίων' 4) νεώτ. γραμματολ. εἶδος λογοτεχνίαν ἐν τῇ μτγν. ἄλλ. λογοτεχνία' 3) πάπ. καθαριστῆρ τῆς γραφίδος (ἰαθ.).

κεντρωνάριον (τὸ) πάπ. κιδῶπιον διὰ κέντρωσας.

κεντρωνορράφος (ὄ) γλωσσ. ὁ ράπτων, συναρμύζων κέντρωσας, λατ. centonarius.

κεντρώος-α-ον νεώτ. ὁ ἐν τῷ κέντρῳ περιοχῆς ἐκτάσεως τόπου τινὸς κείμενος : κεντρώσ Ἀφρικῆ.

κέντρωσις-εως (ἦ) σχόλ. νύξις, κέντησις : Σχόλ Πινδ.Π.1,54.

κεντρωτός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ φέρων κέντρον κεντρί, ὁ διὰ κέντρον ὀπλισμένος : Ἀριστ.Ζ.624b,16 κεντρωτοὶ κπηήνες' 2) ἐπὶ ὑποδημάτων, ὁ φέρων κέντρα, ἀκίδας, ἡλούς ἐπὶ τοῦ κατύματος, ἀκιδωτός : Στράβ.11,5,6 ὑποδοῦμαι κεντρωτὰ ὤμοδόνα διὰ τὰς χιτῶνας καὶ κρυστάλλους' || κ. ἐπὶ δοκῶν, σανίδων : Πλούτ. Ἦθ.200B' 3) ὀνομασία βόλου ἐν τῇ κυβείᾳ : Εἰδουλλ.57,1' 4) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν μεμβρανιδῶν.

κεντρωρία (ἦ) μτγν., μων. λόγος ἐκατόν στρατιωτῶν, ἀ. κεντουρία βλ.λ.

κεντρωρίων-ωνος (ὄ) μτγν. κ. μων. ὁ ἐκατόνταρχος, ἀ. κεντουρίων : ΚΔΜάρκ.15,44 ὁ δὲ Πιλάτος . . . προσκαλεσάμενος τὸν κεντρωρίωνα.

κεντρώ-έω μων. κ. νεώτ., δημ. κ. κεντάω, μέλλ. κεντήσω, ἀόρ. ἐκέντησα κ. δωρ. κεντάσα, ἐπ. ἀπαρφ. κένσαι, παθ. μέλλ. κενθήσομαι, ἀόρ. ἐκενθήθην, παρακ. κεκέντημαι, διὰ τὸν πτερινιστήρων ὑσώσων, ἀγκυλωδῶν, ἀνογκάκω τινα νὰ προχωρήσῃ : Ἰλ.Ψ 337 ἀτάρ τὸν δεξιὸν Ἰππον κένσαι ὀμοκλήσας, Ἀριστφ.Νεφ.1300 ἐπαιῶν κεντῶν ὑπὸ τὸν πρῶκτων σὲ τὸν σειροφόρον, παροιμ. κεντῶ τὸν πῶλον περὶ τὴν ὑσώσαν | ἐπὶ ὀρμητικῆς σπουδῆς, Ἐρωτόκρ.2,1609 καὶ τ' ἄλογα κεντούσι, Κάλβ.24,2 τὴν φοράδα κτύπα, κέντησον, φύγε, Θεοτ.Κκατάδ.5 πῶτα τὴν ὄφνη γιὰ νὰ ὀδηγήσῃ ἢ νὰ κεντήσῃ τὰ ζῶα' 2) ἐπὶ μελισσῶν καὶ σφηκῶν, κεντριζῶ, κεντρώων : Ἀριστφ.Σφ.226 ἔχουσι γὰρ καὶ κέντρον ἐκ τῆς

όσφυος οξέυτατον, ὦ κεντωδία, Θεόδωρ.19,1 ἔρωτα κακά κέντασε μέλισσα, - μὲ ἐκέντησε μιά σφήκα, παρομι. κεντὰ καὶ δὲ σθουρίζει [ἐπὶ τῶν ὑποπόλων βλεπόντων]. ἢ ἐπὶ τῶν ἀκανθοειδῶν: Αἰλ.Ζ1.12,16 3) γεν. κεντώ, πληγῶνα, τυραννῶ, βασιανίω, μαχαίρων: Πίνδ.Π.1,55, Σοφ.Ἀντ.1030 μηδ' ὀκλωτά κέντει, Ἐπιγρ. τὴν γλώσσασαν καὶ τὴν φυχὴν αὐτῶν κέντησον, Εὐρ.Βάκχ.631 ἐκένται . . αἰθέρ', ὡς σφάζων ἐμὲ, Πλάτ.Γοργ.456δ τύπτην καὶ κεντεῖν' κ. παθ.: Θεόδωρ.4,47 παισομένους καὶ κεντουμένους ἢ μτφ. κ. παθ.: Ἄλκιφρ.3,4 λιμῶ κεντούμενος, Λιδόν.4,140,13 κεντούμαι τοῖς φληνάφοις' 4) νεώτ. κ. δημ. μτφ. διεγείρω, παροκινῶ, παροτρύνω εἰς τι, τὸν σκοιντῶ, σπρώχνω: κεντῶ τὴν περιέρησιαν, - νὰ τὸν κεντᾶς καμιά φορά νὰ μελετᾷ' 5) μτφ. δημ. ἐρεθίζω, στενοχωρῶ, περαζῶ: μὴν τὸν κεντᾶς γιατί θυμῶμαι' 6) μον., δημ. μτφ. μτβ. κ. ἀμτθ. καίω, κατακαίω, πιάνω φωτιά: Ἐρωτόκρ.1,1622 κὶ δουὸ δὲ σῶση γλήγορα σπῆθα φωτιάς νὰ σῆση δύνεται χωρὲς καὶ χωρικά καὶ δάση νὰ κεντῆσ' 7) μον., δημ. μτφ. κ. παθ. ἢ ἐπὶ ἀσθενείας κοληπτικῆς, προσβάλλομαι, μὲ πιάνει: Γεωργιλ.Θαν.Ρ.π.Κορ.Ἀτ.2,189 καὶ ὡς τοὺς ἴδεν ἀτυχὸς πῶς ἦσαν κεντημένοι, γεμάτοι τὸ θανατικόν, καὶ λοιμαναγαίωμνοι' 8) ὁμ. δημ. μτφ. ἐν ἀναφ. πρὸς πάθος, ἐπὶ πόνου, προξενῶ νυγμοὺς ὀδυνηροῦς, σουβλιές: μὲ κεντᾶ τὸ στομάχι μου' 9) νεώτ. κ. δημ. ποικίλων ὑφάσματα, διὰ βελόνης μετ' νήματος, ἐκτέλει ποικιλία, ζομπιλία: ἐκέντησε μόνη τὴν προίκα τῆς ἢ ὁμ. κ. παθ.: Ὁτραγ. στὴ κεντημένη σου ποδιά, μωρ' βλάχα' 10) ρηματ. π. κενστός, ἀκεστός, κέντρον, κεντριζῶ. ἢ Ἐκ ρίζ. κεντ—

ΚΕΝΤΩΝ-ΩΝΟΣ (ὀ) μον. ἰμάτιον ἐκ παλαιῶν ρακῶν, πρβλ. κέντρον: Σουτῆδ.

ΚΕΝΤΩΝΑΡΙΟΝ (τὸ) μον. κεντῶν βλλ.: Ἀποφθέγμ. Πατέρων 296Α.

ΚΕΝΤΩΝΙΟΝ (τὸ) μτγν. κ. μον. κεντῶν βλλ.: Νειλ.628Α, Ἀποφθέγμ. Πατέρων 412.

ΚΕΝΤΩΡ-ΟΡΟΣ ὁ κεντῶν, ὁ ἡμίνοχος: Ἰλ.Δ 391 κέντορας ἴππων, Αἰγλ.4,358 τεθρίππων κέντορας ἀθλοφόρων' 2) ὡς ἐπίθ. ὁ κεντῶν, διατριπῶν: Νών.Εὐάγγ.1,ω.19,37 κέντορι λόγχη.

ΚΕΝΩ-Ω [κενώς] κ. νεώτ., ἐπ. κενιώω, δημ. κενώνω, μέλλ. κενώσω, ἀόρ. ἐκένωσα, παρακ. κεκένωκα, μέλλ. παθ. κενωθήσομαι κ. μέσ. κενώσομαι, παθ. ἀόρ. ἐκνωθήην, παθ. κενώμην κ. ἰων. κεναιώμηναι, κενόν τὴ ποιῶ, ἀδειδιζῶ ἀντίθ. πληρῶ: Αἰσχ.Πέρσ.718 θούριος Ξέρξης κενώσας πᾶσαν ἠπειροῦ πλάκα, - ἡ ἀστυνομία ἐκένωσε βιαίως τὴν αἰθουσαν τῆς συνεδριάσεως ἢ κ. μτ. γενικ. καθιστῶ κενόν ἀπὸ τιος πράγματος: Αἰσχ. Ἰκ.660 ἀνδρῶν τάνδε πόλιν κενώσαι ἰάντιθ. πληρῶν τινά τινοσι, Πλάτ. Συμπ.197C ἡμᾶς ἄλλοτριότητος κενοί' ἢ κ. παθ. γίνομαι, ἀφῆνομαι κενός, ἀδειος: Σοφ.ΟΤ 29 ὕφ' οὐ κενοῦται δῶμα Καθμείον, Θουκ.2,76 καὶ ἱζάνουσι αἰεὶ ἐπὶ τὸ κενουμένον εἰς τὸ μέρος τὸ συνεγῶς ἀφιέμενον κενόν, - ἐκενώθη ἡ δεξαμενὴ - τὸ δοχεῖον - ἡ οἰκία' ἢ κ. μτ. γενικ.: Ἐπιμ.146 τοῦτων κενώσεται . . αἰῶν (θὰ μείνη ἀνευ αὐτῶν), Ἡρ.4,123 κενκωμένον τοῦ τελοῦς πάντων ἴγυμωθέντος ἀπὸ πάντων' 2) καθιστῶ μέρος τὴ κενὸν ἀναχωρῶν ἐξ αὐτοῦ, ἐγκοταλείω: Εὐρ. Ἀνδρ.1138 βωμοῦ κενώσας δεξιήμλον ἐπαράν, - ἐπὶ τέλοω ἐκένωσαν τὰ δωμάτιον (ἐγκατέλειψαν, ἐξνοικίασαν) κ. παθ.: Θουκ.8,57 κενωθειῶν τῶν νεῶν, - μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν περηγητῶν ἐκένωθησαν πολλὰ δωμάτια εἰς τὰ ξενοδοχεῖα' 3) λατρ. δι' ἐλαττώσεως καθιστῶ κενόν, ἀντίθ. πληρῶ: Ἰνν.Ἀφ.2,51 4) ἀφαιρῶ

βγάζω: Λουκ.Ἰκ.93 ὡς ταῦς τομαῖσι πλείστον αἰμά σου κενώ, Γαλ.Φυσ.Δυν.1,13 κενῶ ἐκ τοῦ σώματος χολήν ἢ λατρ. παθ. τὸ ἔχειν ἀποπάτησιν: Γαλ.Φυσ.Δυν.6,78 τὰ κενουμένα ἢ κενώσεις), Ἀντυλλ.π. Στοβ.4,37,27' 5) ἐκθῶν, ἀπορρίπτω: Ἰάμβλ.Ἐρωτ.7 κενῶ τὸ φάρμακον κ. παθ.: Διόδ.Σ 24,1 τοῦ λαοῦ κενώσαντες' 6) μτφ. ἀφαιρῶ: Φιλ.1,119 κενῶ τὸν πλοῦτον' 7) μέσ. κ. παθ. ἀπολλοκτομαι ἀπὸ πινος: Κύπρ.ἀπ.1,6 θανάτου βάρος κενουσαί' 8) συν. ἐκδ. ἀναλίσκω, δαπανῶ, χρώμαί τινος μέχρις ἐξαντλήσεως αὐτοῦ: ΑἰΠ 5,57 εἰς με κενώσον πᾶν βέλος' 9) μαραινῶ, συστέλλομαι, ζαρῶνω' κ. παθ.: Θεόδωρ.Φι 7,4,3' 10) μτφ. καθιστῶ τὴ κενόν, μηδενίζω: ΚΔ Φιλ.2,7 ἀλλ' αὐτὸν ἐκένωσε μορφήν δούλου λαδών' 11) καθιστῶ τὴ μάταιον, ἀνευ ἀποτελέσματος: ΚΔ Κορινθ.1,9,15 καλὸν γάρ μοι μάλλον ἀποβαίνει ἢ τὸ καύχημα μου ἴνα τις κενώσῃ, Βέττ.Βάλλ.90,7 κενῶν ὑπάρξει' ἢ κ. παθ. γίνομαι, καθίσταμαι μάταιος: ΚΔ Ρωμ. 4,14 κενένωται ἢ πλις καὶ κατήρηται ἢ ἐπαγγελία' 12) δημ. κενώνω ἐπὶ φαγητοῦ, μεταγγίζω ἀπὸ τῆς χύτρας εἰς τὰς παροφίδας ἢ εἰς τὰ πινάκια, σερβίρω: κενώνω τὴ σούπα.

ΚΕΝΩΜΑ-ΤΟΣ (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἢ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κενῶ βλλ., ὁθ. ὁ κενῶς χώρος, τὸ κενὸν διάστημα: Ἐρασιστρ.π.Ἐλλ.16,38,Πολύδ.6,31,9 τὸ δ' ἀπολειπόμενον ἐξ ἐκατέρου τοῦ μέρους τοῦτων κενώμα παρὰ τὰς ἐκ τῶν πλαγιῶν πλευράς' κτ. πληθ.: Πλούτ.Ἡθ.655b' 2) πάπ. ὡς οὐα, κενόν, ἀδειανό, ἄδειο ἀγγεῖον: Πάπ. κενώματα ἀρεστά' 3) ἐν λατρ. ἡ κενώσις: Φιλόδ. Παρρ.30C, Πλούτ.Ἡθ.381D' 4) κτ. πληθ. τὰ προκαλοῦντα κένωσις: Ρουφ.ἀπ.116' 5) δημ. τὸ δδειασμα τοῦ φαγητοῦ ἀπὸ τῆς χύτρας εἰς τὰ πινάκια, τὸ σερβίρισμα.

ΚΕΝΩΣ ἐπίρρ. μτγν. ματαίως, ἀκάρπως, ἀνευ ἀποτελέσματος: ΚΔ Ἰακ.4,5 ἡ δοκεῖται ὅτι κενῶς ἡ γραφὴ λέγει.

ΚΕΝΩΣΙΜΟΣ-ΟΝ Σουτῆδ. κ. μον. ὁ διευκολύνων τὴν κένωσιν: Ἀνώκ.π.Σουτῆδ. [ἐν λ. κενώτερος], Νικ.Χων.Χρον.321D περὶ τὰ καθάρσια ἀεὶ λειτουργεῖται καὶ μηδὲν τὴ πλεον τῶν κενωσιμῶν εἰδέναι καὶ μετῆναι τοῖς κένωσιον ἴαμα.

ΚΕΝΩΣΙΣ-ΚΕΤΙΣ (ἡ) κ. νεώτ., ποι. κενώσις ἢ προξίς τοῦ κενῶ, τὸ εἶναι κενόν, τὸ ἀδειασμα: Πίνδ.ἀπ. 107,12 πόντου κενώσις ἀνά πέδον, Πλάτ.Πολ.585 Β αὐχ' πεῖνα καὶ δίψα . . κενώσις τινὲς εἰσι, - κενώσις τοῦ δοχεῖου ἢ κ. μτφ.: Βέττ.Βάλλ.190,30 κενώσις βλου, Ἰάμβλ.Μαθ.Ἐπιστ.11' 2) λατρ. ἀφ' ὀδευσις: Ἰνν.Ἀφ.2,8,Γαλ.18[2],134 κενώσις τῶν οἰκίων, - ὁ ἀσθενὴς δὲν εἶχεν οὐδεμίαν κένωσιν' 3) ἐλαττώσις τοῦ αἵματος, πενιχρὰ διαίτα' ἀντίθ. πληρωσις: Ἰνν.Ἀρχ.9' 4) εἰδ. ἐπὶ τῆς σεληνῆς, ἡ φθινόρουσα: Ἐπίκ.Ἐπιστ.2,45U.

ΚΕΝΩΤΙΚΟΣ-ἢ-ΟΝ μτγν. κ. νεώτ. ὁ προκαλὼν κένωσιν: Αἰλ.Φι 14,4 κῦστεως κενωτικός' κ. ἀπολ.: Γαλ.18,118' 2) εἰδ. ὁ προκαλὼν κένωσιν τῆς κοιλίας, καθαρτικός: Αὐτ.15,198, - κενωτικὸ φάρμακα 3) νεώτ. εἰδ. κενωτικοί (οἱ) λουθηρανὴ ἀίρεισις τοῦ Ἰου αἰ., δογματίζουσα τὴν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Ἰησοῦ τελείαν ἀποβολὴν τῶν θετικῶν αὐτοῦ ἰδιοτήτων, σχηματισθεῖσα οὕτω εἰς ἀντίθεσιν τῆς μεριδοῦ τῶν κρυπτικῶν.

ΚΕΝΟΝΤΑΙ ἰων. τ. γ' πληθ. [ἀσυναίρ.] τοῦ ρ. κενῶμαι ἀντὶ κενῶται.

ΚΕΝΩΠΗΚ (τὸ) (τουρκ.) δημ. ἡ καταρρακτὴ θύρα, γκλαδανή' 2) κλισιάς παραθύρου ἢ προθήκης, ξυλινὴ ἰδίως, δεκτικὴ ἀναδιπλώσεως ἢ καὶ ἀφοιρέσεως κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας.

ΚΕΠΟΛΙΔΑΙ (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογένεια τελεοστῶν ἀκανθοπεριγίων ἰχθῶν.

κέρατα (ή) δημ. ὁ ἰχθύς θρίασα βλλ. **κεφαττελεθώδης** οὐς-ες (κεφωθ) κωμ. λ. ὁ μερὸς ὡς ὁ κέρατος καὶ ὁ ἀπέλεθος: Ἄρχεστρ. ἀπ.23,14 **κεφαττελεθώδη φυχὴν κέκνηται**. **κέρατος** (ὁ) εἶδος πτηνοῦ, παρὰ τὴν θάλασσαν διατριβόντος, θολασσοδρόμος: Ἀριστλ.Ζι 593b,14 **περὶ δὲ τὴν θάλατταν καὶ ἀλκυόνων καὶ κήρυκος . . . καὶ κέρατος, αἰθια**, Θεόδωρ.Σημ. 28,Λυκόφωρ.76,83b· 2) κτ. μτφ. κούφος, ἐλαφρὸς ἄνθρωπος: Ἦσ. «κέρατος, εἶδος ὄρνεου . . . δ' εὐχερῶς ὑπὸ τοῦ ἀνέμου μεταίεται. ἔνθεν λέγεται ὄξυς καὶ κούφος ἄνθρωπος κέρατος»: Ἀριστφ. Εἰρ.1067,αὐτ.Πλ.912 οὐ γὰρ προσήκει τὴν ἔμαυτοῦ μοι πόλιν εὐεργετῆν, ὡ κέρα.

κεφωθμαί-όσμαι μτγν. παθ. ἐξαπατῶμαι, παγιδεύομαι ἐκλόκως ὡς κέρατος: Πλάτωναμ.7,22 ὁ δὲ ἐπηλόουθησεν αὐτῇ **κεφωθεις**· 2) γίνονται ἀνόητοι, κούφος ἐλαφρόμυαλος ὡς ὁ κέρατος: Κικ. Ἀττ.13,40,2.

κερά (ή) μιν. κ. δημ. ἡ κυρία, δέσποια, κυρά: Πρόδρ.Ι.129 **καὶ λέγει τὴν γυναικὰ του, κερά καὶ θὰς τραπέζιν**, Ἐρωτόκρ.Ι.213 ἔτοιμα λογῆς **μιά μασ κερά μεγάλη**, Ἐρωφ.Ἰντερμ.Ι.141 ὡ πόσση ἄμετρη χαρὰ, ταίρι ἀξιο ταί κερά μας, πόσσε γλυκὲς παρηγοριές . . . 2) ἐπὶ ἔρωτ. σμψ. ἀγαπητῇ, προσφιλεῖς, πρβλ. **κερά** μου, ἀκριδὴ μου, χρυσὴ μου: Ἐρωτόκρ.Ι.128 ὅπου ἔχει δει τὰ **λούλουδα τὰ κοκκινωδαρμένα** ἢ **ἡλεῖ** ἔστω· εἶν' τὰ χεῖλη τῆς καὶ τοῖ κεράς μου μένα.

κεραβάτης Ἦσ. κεροβάτης βλλ. **κεραγιάνεις** (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οικογεν. τῶν κεραμυδικῶν Ἰθαγενεῶς τῆς Ἀφρικῆς.

κεράδα (ή) δημ. τὸ φυτὸν κελτίς ἢ νοτία. **κεράδιο** (τὸ) δημ. κηροποιεῖον ἢ κηροπυλεῖον. **κεράδιον** Ἐπιγρ. ὑποκορ. τοῦ κέρας βλλ., μικρὸν κέρας, κερατάκι.

κεράεις-εσσα·εν μτγν. ὁ ἔχων κέρατα, κερασφόρος: Νίκ. Ἀλεξ.135.

κεραλεκῆς-οὐς-ές ἐπὶ τῶν ἀρότηρων ζῳῶν, ὁ οὐρανὸς τὸ διὰ τῶν κεράτων: Γάλλ.179 βόες κεραλεκῆς Νόνν.Δ 3,382· 2) νερολυκὸς βλλ. ἐν εἰδ. σμψ.: αὐτ.20,225 **τόξα κερολυκά**· 3) πληθ. κεραλεκῆς Ἦσ. κερατεσσεῖς βλλ.

κεραζίνη (ή) νεώτ. χημ. ἐρυθρόχρους κόνις εὐδιάλυτος ἐν θερμῷ ὕδατι καὶ ἀλκοόλῃ, ἐν χρ. ὡς βαφικὴ οὐσία εἰς τὸ ἔριον καὶ τὴν μέταξαν. **κεραζίνης** (ὁ) νεώτ. ὄρυκτολ. τὸ ὄρυκτὸν φωσφενίτης.

κεραία (ή) κ. νεώτ., ποι. κεραΐη τὸ κέρας: Νίκ. Θηρ.36, Ὀπν.Κυν.3,476· 2) ἐπὶ τῶν καρκίνων ἢ ἐντόμων, ἀ κατὰ τοὺς ἀφθαλμοὺς λεπταὶ προαφροσεῖς: Ἀριστλ.Ζι 526a,6· || νεώτ. ζῳολ. πᾶν προσηματικὸν ὄργανον κερατώδους συστάσεως ἐκφυδίων ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τῶν ζῳῶν τὸ ὄργανοματος τῶν ἀρθροπόδων· 3) κ. νεώτ. πᾶν πρᾶγμα προέχον ὡς κέρας, ἐντείνον ἐπὶ τῶν πλοίων, ἐπιμηκῆς ἀτρακτοειδὲς ζῆλον ἀνηρτημένον ἐκ τοῦ μέσου τοῦ ἰστοῦ καὶ φέρον τὸ ἴστιον, ἢ ἀντίνα: Αἰσχ.Εὐμ.557 θραυομένας κεραίας, Θουκ. 7,41 **αἱ κεραταὶ ἐκώλων**, Πολύβ.14,10,11 **καθελάμενος τοὺς ἰστούς καὶ τὰς κεραίας**, Καλλ.ἀ.ἀ.ὠν.382, Πλούτ.Ἠθ.169B τὴν κερασίαν ὕψισι | καταθιθίζει τὴν κερασίαν, ἦτοι τὸ ἴστιον· || ἀντιβ. ἐντείνασθαι: Λουκ.Τόξ.19 ἀπὸ φίλης τῆς κεραίας· 4) ἡ προέχουσα δοκὸς γεράνου: Θουκ.2,76 **ἐκατέρωθεν κεραίων δύο ἐπικεκλιμένω καὶ ὑπερπούσων**, Ἀρρ.Ἀν.2,19,2 **παρέτεινον δὲ καὶ κεραίας**· 5) τὰ προέχοντα, τὰ ἐξέχοντα μέρη τοῦ ἀστραγάλου: Ἀριστλ.Ζι 499b,30· 6) τὸ στέλεχος ζῦλου ἐκ κλάδων ἐν χρ. ὡς πάσσαλος ἢ κηκίλις ἐν δρυφάκωτ: Πολύβ.18,18,7 **παρὰ δὲ ῥω-**

μαλοῖς δύο κεραίας ἢ τρεῖς ἔχουσιν οἱ χάρακες, Ἄνπ.Ἐμφ.Πολ.4,78· || ἐντείνον περὶ τῆς πέλτης τῆς πεσοῦσης ἐξ οὐρανοῦ εἰς χεῖρας τοῦ Νουμά: Πλούτ.Νομ.13 **ὡς πέλτη . . . ἦς αἱ κεραταί . . . ἀγκύλον τὸ σχῆμα ποιοῦσι**· 7) κτ. πληθ. ἐπὶ τῶν κεράτων τῆς σελήνης: Ἄρατ.785· 8) σημειοὶν ἢ τόνος τιθέμενος ἐπὶ τῶν γραμμάτων: Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.28,27, ΚΔ Ματθ.5,18 **ἴματα ἐν ἡ μία κεραία οὐ μὴ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ νόμου ἕως ἀν ταῦτα γένηται**, Πλούτ.Ἠθ.1100Α **ζυγομαχεῖν περὶ συλλαβῶν καὶ κεραίων**, Ἀντυλλ.π. Ὀρειθ. 45,57,4· || φρ. νεώτ. **μέχρι κεραίας ἀκριθεῖστα**, χωρίς νὰ λείπη τίποτε· || φρ. **διὰ πάσης κεραίας δίκην ἀναφαινόμενον εἰς πᾶσαν λέξιν**· Διον.Ἀλ.Δειν.7· || νεώτ. γραμμ. σημειοὶν τιθέμενον ἐν ἐπιγραφαῖς ἰδίως λατινικαῖς, πρὸς δήλωσιν διπλοῦ γράμματος καὶ ἐπὶ μακρῶν φωνηέντων πρὸς διακρίσιν· 9) νεώτ. μικρὰ ὀριζοντία γραμμὴ τιθεμένη μεταξὺ δύο ἀριθμῶν ὡς σημειοὶν ἀφαίρεσεως, πρὸς χωρισμὸν περιόδων ἢ παρενθετικῶν φράσεων καὶ πρὸς εἰσαγωγὴν προσόπου ὀμιλοῦντος ἐν ἀφηγήσει· 10) σκέλος διαδήτου: Σέξτ.Ἐμμ.Μαθ.10,54· 11) ἡ προέχουσα κορυφὴ δρους: Πλούτ.Κάτ. Πρεσβ.13· 12) ἐπὶ τῶν κεράτων τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀφρικῆς εἰς τὰ στενά τοῦ Γιβραλτάρ: Ἄγαθ. ἐν ΑΠ 43b,40· 13) λιμενοβραχίον: Φιλόστρ.Σοφ. Ι.21,2· 14) ἐπὶ στρατεύματος, τὸ κέρας: Ἡκιδό. Α18,9,20 **κεραίας ἐπιστρέψαντες**, εἰς κύκλωσιν τὸ **Περσικὸν συνήλασαν**· 15) κτ. πληθ. ὑποθετικὰ θηλοειδεῖς προσεχῶν ἐν τῇ μήτρᾳ· Διοκλ.ἀπ.27· 16) φαλλόησιοι σάλπιγγες, ἐκφορητικοὶ πόροι τῶν ψοθηκῶν, ἀφάγοι: Γαλ.Χρ.Μορ 14,11· 17) τόξον κατεσκευασμένον ἐκ κέρατος: Παῦλ.Σιλ.ἐν ΑΠ 6,75· 18) νεώτ.ἀγαθὸς ἢ σύστημα μεταλλικῶν ἀγῶνων αἰωρουμένων εἰς ὕψος τὶ ὑπὲρ τὸ ἔδαφος καὶ συνδουμένων μετὰ πομποῦ ἢ δέκτου ἀσυρμάτου τηλεγράφου, ἴνα ἀκτινοβολῇ καὶ προσθῆται ἠλεκτρομαγνητικὰ κύματα.

κεραΐδιον (τὸ) κεραΐδιον βλλ. **κεραμέλιοντα** Ἦσ. «ὁ εἰς κέρατα ἐλαιον ἀγων». **κεραΐζω** (κεραΐζω) κ. μιν. ἐπ. παρ. κεραΐζων, Ὀμ. μέλλ. κεραΐξω, ἀπαρφ. κεραΐξεν, ἀρφ. ἐκεράσσα κ. ἐκεράσσα, παντελὸς δηῶ, λεηλατῶ, πορθῶ, διαρπάζω, καταστρέφω, ἐρημῶνω: Ἰλ.Ε 557 **σταθμοὺς ἀνθρώπων κεραΐζων**, Ἦρ.Ι.88 **τούς Πέρσας τὸ τῶν Λυδῶν ἄστυ κεραΐζοντας**, Ἰώσ.Π1 6,8,5, Αἰλ.Ζι 6,41 **τούς σωρούς τῶν δραγμάτων κεραΐζειν**· κ. παθ.: Ἰλ.Χ 62 **θαλάμους κεραΐζομένους**, Εὐρ.Ἄλκ.886 **εὐνάς θανάτους κεραΐζομένας**· 2) ἐπὶ πλοίων, κατασθιζῶ, καταστρέφω: Ἦρ.8,91 οἱ Ἀθηναῖοι . . . ἐκεραΐζον τὰς τε ἀντισταμένους καὶ τὰς φυγοῦσας τῶν νεῶν· κ. παθ.: Ἦρ.8,86 **τὸ πηλοῦσιν τῶν νεῶν ἐν τῇ Σαλαμίῃ ἐκεραΐζοντο**· 3) ἐπὶ ἐμφύκων, προσβάλλω ἀγρίως, ἀναίρω, φονεύω, κατασφάζω: Ἰλ. Β 861 **τῶρας κεραΐζει καὶ ἄλλους**, Ἦρ.7,125 οἱ Λέοντες τὰς καμήλους ἐκεραΐζον, Νικ.Χων. ἐν Σάθ. Ι,125 **τὰ κτήνη . . . κεραΐσι τοῖς ζῖψσι**· 4) ἀρπάζω π ὡς λείαν: Ἦρ.2,12,2 **τὰ χρῆματα . . . οὐκ ἀνίαντα κεραΐζοντας**· 5) μτφ. ἀνυψῶ, ἐξαιρῶ, ἐγκωμιάζω: Κορνοῦτ.Φύσ.Θε.27 [γρ.ἀμφ.].

κεραίος δ.γρ. τοῦ κέρατος βλλ. **κεραϊός** (ὁ) ἐπιγρ. ὁ κεραός, κερασφόρος: Ἐλλ. Ἐπιγράμμ.833,1. **κεραιοῦχος**-ον π. Ἦσ. ὁ κάλυξ τῆς κεραίας, ἀ. κεροῦχος· κ. μτφ. δικαιοδότης. **κεραιοφόρος**-ον μτγν. ὁ ἐφωδιασμένος διὰ προεξεχούσων κεραίων· Διον.Ἀλ.20,2 **κεραιοφόροι ἀμαεῖαι**. **κεραίρις**, δ.γρ. κέραρις Ἦσ. «κέρασον» πρβλ. κεραΐω.

κεραΐς-ιδος (ή) III είδος σκώληκος φθείροντος τὸ κέρασ· Ὁδ.Φ 395 (δ.γρ.)· 2) κέρασ βλ.· Ἡσ. «κεραΐδες» τῶν προβάτων τὰ θήλεα, τὰ ἔνδον ὄδοντας ἔχοντα· 3) ῥόφονος ἀγρία· Θεόδωρ. Φ1 9,15,5· 4) Ἡσ. «κορώνη» ἐπὶ τῆς Μηδείας· Λυκόφρ.1317.

κεραΐσι-εως (ή) μσν. ἡ σφαγή· Νικ.Χων.1,390.
κεραΐσμός (ἰ) μτγν. ὁ ὄλεθρος, ἡ καταστροφή· Διον. Ἀλ.Ρωμ.16,1.

κεραΐσις (ἰ) ἐρημητής, ληστής· Ὑμν. Ἐρμ.336· 2) Ἡσ. ὄλεθριος κομήτης.

κεραΐτης (ἰ) μτγν. στρατιώτης, τυχὼν τιμητικῆς διακρίσεως· Ἰω.Λυδ.Ρωμ.3,3.

κεραΐτις-ιδος (ή) μτγν. τὸ φυτὸν τῆλις ἢ βούκερος· Ψιδιοσκ.2,102.

κεραΐω ἐπ. τ. τοῦ κέραω βλ.λ. Ἰριζικ. τ. τοῦ κεράνυμμι) ἀναμιγνύω· Ἰλ.1.203 ζωρότερον δὲ κέραϊε ἱμίγγυε τὸν οἶνον μὲ ὀλιγώτερον ὕδωρ, Κόντν.4,139 ἀμφοροσὶν ἔκέραιον· κ. παθ.· Ἐμψ. 35,8 κεραιάμενος, Νικ.Ἀλ.178, Ἐπιγρ. ὦ κα κεραιφαίται.

κεράκι (ἰ) δῆμ. ὕποκορ. τοῦ κερὶ βλ.λ., μικρὰ κηρίνη λαμπάς· 2) εἶδος παιδείας γνωστῆς καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα γωνιές· 3) τὸ φυτὸν χουά ἢ σαρκώδης, ἄ. ἀσκληπιός.

κεράκμων-ονος (ἰ) νεώτ. ἄκμων ἐπιμήκης περατοῦμενος εἰς αἰχμὰς ἐν εἰδεί κεράτων.

κερακτίς-ιδος (ή) νεώτ. ζῳολ. γένος πολυπόδων τῆς οἰκογεν. τῶν ἀκτινιδῶν.

κεράλειμμα (τό) μσν. κ. δῆμ. ἡ κηραλοφιῆ βλ.λ. Κορ. Ἀτ.4Α,228.

κεραλοφιῆ (ή) δῆμ. ἡ κηραλοφιῆ βλ.λ.

κεραμαῖος-α-ον μτγν. κεράμειος· Πολυδ.10,44,2 ἀγγεῖα κατασκευάσιμα κερμαῖα [δ.γρ. κερμαῖα].

κεράμβηλον (τό) Ἡσ. «κῆπου προδασκάνιον» καὶ θηριδίον τι, ὃ περὶ τὰς συκὰς δεαμευόμενον ἀποδιώκει τῆ φωνῇ τοῦς κνήσας, ἔνιοι τοῦς κληθάρους, ὡς κέρατα ἔχοντας.

κεραμβυκίδα (ἰ) νεώτ. ζῳολ. οἰκογένεια σαρκωφάγων ἐντόμων.

κεράμβυκος (ἰ) μτγν. ἔντομον μακρόκερον· Νικ.ἀπ.39· ἢ νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν κερამβυκιδῶν.

κεραμεΐα (ή) ἡ τέχνη τοῦ κερამέως, ἡ κερამευτική· Πλάτ.Πρωτ.324Ε οὐ τεκτονική, οὐδὲ χάλκεα οὐδὲ κερμαῖα, αὐτ.Γοργ.514Ε τὸ ἐγόμενον δὴ τὸ τοῦ ἐν τῷ πίσθῳ τῆν κερμαῖαν ἐπιχειρεῖν μανθάνειν [παροιμ. περὶ ἧς ὁ Σχολ. ἐπὶ τῶν τὰς πρώτας μαθήσεις ὑπερβαινόντων, ἀποτομένων δὲ τῶν μειζόνων καὶ ἡδῆ τῶν τελειοτέρων], Δικαιαρχ. Ἰστ.51, Ἐρατοσθ.π. Ἀθῆν.11,482Β ἦσαν δὲ οὗτοι [οἱ κότυλοι] τῆς αὐτῆς κερμαῖας [τῆς ἰδίας κερამευτικῆς κατασκευῆς].

κεραμικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ εἰς τὸν κερამέα ἀνήκων, ἄ. κερამικός· Ξεν.Συμπ.7,2 εἰσφερέτο τῆ ὄρηστρίδι τροχός τῶν κερამικῶν, ἔφ' οὗ ἐμελλε θαυματουργήσασιν, Ἀριστλ. Μηχ.851b,20, Ἡσ.· 2) δῆμος τῶν ἀρχαίων Ἀθῆνῶν, ἔνθα καὶ ἡ δμώνυμος νεκρόπολις· Μενεκλ.3, Σχολ. Ἀριστφ.Βάτρ.131 τὸν ἐν τῷ Κερμαεῖκό ἀγῶνα τῆς λαμπάδος, Πορφύρ.Σκ.116,3 οἱ ἀρχαῖοι οἱ Ἀττικῆς μορφῆς στ' ἀνάγλυφα ἐκεῖ περὶ | τοῦ λιχοῦρον Κερμαεικοῦ.

κεραμίον (τό) κ. νεώτ., ἰων. κερამήιον τόπος ἔνθα κατασκευάζονται κέραμοι, ἐργαστήριον κερμαῖας· Αἰαχίν.3,119 ἐξείργασμένον τοῦτο τὸ πεδίον καὶ κερμαῖα ἐνωκόδομημένα, Ἐπιγρ., Πλάτ. κεράμειος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐκ κεράμου, κεράμειος· Πλούτ.Γαλθ.12 μὲν ἐν ἀργυροῦν, ἀλλὰ κεράμεια πάντα προσφέρειν καὶ παρατιθέναι τοῦς ὑπνράτας.

κεραμεύς-οῦν (κέραμος) ἀπτ. τ. [κατὰ τὰ χάλκιος, πορφυροῦς, χρυσοῦς κτ. ἀντὶ τοῦ κεράμειος, κεράμωσι]· Νίκων| μάνην εἶχε κερამεοῦν ἄδρῶν, χωροῦντα κοτύλας πέντε, Θεόδωρ. Φ1 5,3,2, Φιλῶδ. Ἐαν.39,2, Διοσκ.1,71.

κεραμεύς-έως κ. νεώτ. ὁ ἐργαζόμενος, καταργαζόμενος τὸν πηλὸν πρὸς κατασκευὴν πραγμάτων χρησίμων τῷ βίῳ· Ἰλ.Σ 61 ὡς δτε τις τροχὸν ἄρμονον ἐν παλάμῃσιν . . κερამεῦς πεῖρήσεται, Παροιμ. π. Ἡσιῶδ. Ἐργ.25 κερამεῦς κερμαεῖ κοτέει, ὁμ. π. Διογεν.5,97 κερამεῦς πλοῦτος, αὐτ. κερამεῦς ἀνδρῶπος [ἐπὶ πλοῦτος ἀσθροῦ καὶ ἐπισφαλούς πράγματος], ΚΔ Ματθ.27,7 ἠγόρασαν . . τὸν ἀγρὸν τοῦ κερამεῦς εἰς ταφῆν τοῖς ἔξοις· 2) κτ. πληθ. Κερამεῖς [οἱ] κ. αἰτ. Κερამεῖς ὄνομα δῆμον τῆς Ἀττικῆς· Ἀριστφ.Βάτρ.1093 οἱ Κερამεῖς ἐν ταῖσι πύλαις παύουσι αὐτοῦ γαστέρα, Πλάτ.Πρωτ.315D Παισαῖας ὁ ἐκ Κεράμειων· 3) Ἐπιγρ. ὁμ. κτ. πληθ. συντηγνία ἐν Θυσιατείοις.

κεραμευτής (ἰ) ὁ κερამεῦς· Κύριλλ.120C.

κεραμευτικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ τοῦ κερამέως ἢ ὁ τῆς κερამικῆς τέχνης· Διόδ.Σ 4,76 εὐφύεστερος δ' ἂν τοῦ διδασκάλου, τὸν τε κερამευτικὸν τροχὸν εὖρε· ἢ κερამευτική (τέχνη) ἢ τοῦ κερამέως, ἡ κερამική· αὐτ.19,1,2, Πολυδ.7,161.

κεραμευτικός ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον σχετικόν, ἀφορώμενα εἰς τὴν κερამευτικήν· Ὄριγ.3, 241B μορφοῦμεθα, ἴν' οὕτως ὀνομάσω, διὰ τὸ πηλῶν ἠῶν σκεῦος, κερამευτικός.

κεραμεῦστρια (ή) μσν. ἡ κερამεῦσσο· Ἀνῶν. Βασ.Κοδ.2270 κερამεῦστρια χεῖρ.

κεραμεῦς κ. νεώτ. εἶμαι κερამεῦς, ἐργάζομαι εἰς τὴν κατασκευὴν πηλῶν ἀγγείων· Φρόν.Κωμ. 15, Πλάτ.Πολ.467Α πολὺν χρόνον διακονοῦντες θεωροῦσι πρὶν ἀπτεσθαι τοῦ κερამεῦσιν ἢ μτ. αἰτ.· Ἐπιγν.4 κερამεῦς καθάρουσι [κατασκευάζω πηλῶν ἀγγείων] κ. παθ.· Ἰνπ.Μ 288D χύτρα κερამεῦμενη . . ὑπὸ ἀγαθοῦ κερამεῦς· κ. ἐπὶ τοῦ δημαγοῦ Κεφάλου, οὗ ὁ πατήρ ἦτο κερამεῦς· Ἀριστφ.Ἐκκλ.253 τὰ τρύβλια κακῶς κερამεῦμεν, τὴν δὲ πόλιν εὖ καὶ καλῶς· ἢ ὁμ.κ. μέσ.· Φερεκρ.143 ἐκεραμεῦσαντο ποτήρια [κατασκευάσαντο].

κεραμεῦστος (ἰ) μέγα δοχεῖον τοῦ οἴνου, νταμιζῶνα· Ἀριστφ.Λυσ.200 ὦ φίλτατοι γυναικες, ὁ κερამεῦστος ὄσος.

κεραμήιος ὀν μτγν. κερამεῖος· Νικ.Θηρ.80 τεύχος κερამήιον ἢ θηλ.κεραμήϊς· Μάρκελλ.Σιδ.60.

κεραμία (ή) δ.γρ. κερμαῖα βλ.λ.· Πλάτ.Λάχ.187Β.

κεραμαῖος-α-ον μσν. ἔσφ.γρ. ἀντὶ κερამεῖος· Γεωπ.2,18,4.

κεραμίδια (ή) δῆμ. κερამίς· ὡφρ. τοῦ ἦρθε κερამίδια ὄλωσ ἀπροσδόκητον ἀτύχημα τῷ συνέθῃ.

κεραμιδόδικο (τό) δῆμ. κερამεῖον βλ.λ., ἐργαστήριον κερამεῦς.

κεραμιδορεῖο (τό) δῆμ. κερამεῖον· ὡφρ. τὰ κερამεῖα κερამιδορεῖο ἐπέφερε τελείαν ἀναστάσεων ἢ ἀπέτευχε οἰκτρώς.

κεραμιδός (ἰ) δῆμ. ὁ κερამεῖος, κερामοποιός· 2) ἐργάτης εἰδ. εἰς τὴν διὰ κερამίδων στέγασιν.

κεραμιδο(ν)ι (τό) Ἐπιγρ. σχόλ., νεώτ. κ. δῆμ. ὕποκορ. τοῦ κερამίς βλ.λ.· Ἐπιγρ., Σχολ.Διον.Θρ. 196H· ἢ νεώτ. κ. δῆμ., συνήθ. κτ. πληθ. τὰ κερამίδια ἡ κερამιτῆ στέγη τῶν οἰκιῶν· ἔχουν μεταποσιπτή τὰ κερამίδια καὶ στάζει μέσ' στήν κάμην, ὄταν βρέξῃ, ἔμεινε λίγο χιόνι στά κερამίδια τῶν σπιτιῶν, Παλαμ.Περ.Χαιρ.75,1 στ' ἀνάσθα τὰ κερამίδια τοῦ σπιτιοῦ φῦτρωσ' ἔξαφνα ἐνα θαῦμα, ἐνα λουλοῦδι· ὡφρ. στάζουνα τὰ κερამίδια ἐπὶ γυναικὸς ἐμνημορροῦσσης.

κεραμιδοκόμματα (τό) δῆμ. θρασύμα κερამίδος, κομμάτια κερამίδου, βέσσαλοι.

κεραμιδοπλάστης (τό) γλωσσ. ὁ κατασκευαστής κεραμίδων.

κεραμιδοχώμα (τό) δημ. ἡ κερομίτις γῆ, ἡ πρὸς κεραμοπλαστικὴν κατάλληλος· || κόνις τετριμμένον κέραμου.

κεραμιθός-ιά-ύ δημ. ὁ ἔχων τὸ χρῶμα ἐρυθρὰς κεραμιθός.

κεραμιθό-ω κ. νεώτ., δημ. κεραμιθῶν καλύπτω δι' ἀσπίδων ὡς διὰ κεραμίδων πρὸς ὑπεράσπιον τῶν στρατιωτῶν· 'Απολλ.Λεξ.'Ομ. ἐν λ. σάκος, 'Ἡσ.' 2) νεώτ. κ. δημ. καλύπτω στέγην διὰ κεραμίδων· κ. παθ.· 'Αριστλ.Φυσ.246ε,28.

κεραμιθώμα (τό) δημ. ἡ ἐπι τῆς στέγης οἰκίας τοποθετήσις κεραμίδων.

κεραμιθωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ διὰ κεραμίδων κάλυψις τῆς στέγης οἰκίας.

κεραμικός-ή-όν κ. νεώτ. κεραμεικός βλλ., ὁ κατάλληλος, ὁ ἀνήκειν εἰς τὸ ἔργον τοῦ κεραμείως· 'Ἰνπ.Ἐντ.Παθ7 γῆ κεραμική ἡ κατάλληλος διὰ τὸ ἔργον τοῦ κεραμείως, Στράβ.7,3,9 καὶ τὸν κεραμικὸν τροχόν, Κωμ.Ἀδέσπ.33 κεραμική μάστιξ | κωμ. φρ. δηλοῦσα τὸν ὄστρακιισμόν· 2) τὸ θηλ.-μτ. τῆς λ. τέχνη ἢ τέχνη τοῦ κεραμείως, ἡ κεραμευτική· Πλάτ.Πολιτ.288Α ὄχημα .. ἔργον .. τεκτονικῆς καὶ κεραμικῆς καὶ χαλκοτυπικῆς.

κεραμιθός-η-ον κ. νεώτ. ὁ ἐκ κεραμιθός γῆς κατασκευασμένος, πηλῶν· 'Ἡρ.3,96 ἐς πίθους κεραμίους τήξας καταχέει, 'Αναξίλ.5, Πάπ.

κεράμιον (τό) (κέραμος) κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ κέραμος βλλ., ἀγγεῖον ἐκ κέραμου, κεραμιτίδος γῆς, πηλῶν ἀγγείων, ὕδρια· 'Ἡρ.3,6 καὶ ἐν κέραμιον οὐληρὸν ἀριθμὸν κείμενον, 'Αριστφ.ἄπ.723 κέραμιον ὄχηρον, Ξεν.Ἀν.6,1,15 οἶνον δὲ κέραμια χλίσια, Πλάτ.Κρατ.440C πάντα ὡσπερ κέραμια ρεῖ, 'Αριστλ.Ζ1 534α,21 πιθέσσι γάρ τῶν ταριχηρῶν τι κέραμιον, Μέν.Σαμ.88, 'Ἐπιγρ., ΚΔ Μάρκ.14,13 ἀνθρωπῶς κέραμιον ὕδατος βασιτάζων· || ὄμ. κ. ὡς μέτρον ὑγρῶν κ. ξηρῶν καρπῶν, μετρητής· Δημ.934 ἔριων ἀγγείων ἐν .. καὶ ταριχῶς κέραμια ἐνδοκτα, 'Ἐπιγρ., ΠΔ'Ἡσ.5,10 οὐ γάρ ἐργύνεται δέκα ζεύγη βῶων, ποιήσει κέραμιον ἐν' καὶ ὁ σπείρων ἀρτάβας ἕξ, ποιήσει μέτρα τρία, Πλούτ.'Ἡθ.668C κέραμιόν τε γάρ παλοῦσι τιμῆς ὄσσην οὐκ ἀν' ἐκατόμβῃ βουήρωρος ἄλφου κατακοπέισα, Πάπ. ἐλαίων κέραμια Χ καὶ φοίνικος Χ, Πάπ. κέραμια β, ἐν κέραος, ἐν γλυκυελέων· 2) νεοκριτικὴ λάραξ, σαρκοφάγος· ΔίωνΚ 42,26· 3) νεώτ.βοταν. γένος θαλασσίων φυκῶν περιλαμβανόν ἐν υ. εἶδος κέραμιον τὸ διαφανές.

κεράμιος-α-ον κ. νεώτ. κ. κεράμιος κ. κερामीος βλλ.· 2) τὸ ἀρσ. κεράμιος ὡς οὐσί. ὁ κερामीος βλλ.· 'Ἐπιγρ.' 3) νεώτ. ζωολ. τὸ ἀρσ. ὡς οὐσί. γένος ὕμενοπτέρων μασσουριδῶν ἐντόμων.

κεραμίτις-ιδος (ἡ) | γεν. κ. κεραμιτίδος | κ. νεώτ., δημ. κερამίδα κ. κερამίδι πάν τὸ ἐκ κερამιτίδος γῆς πεποιθμένον, οἶον ὁ κέραμος τῆς στέγης· 'Αριστφ.2φ.206 ἄλλ' ὑποδιωμένος τις οὗτοςσι ὑπὸ τῶν κερამίδων ἡλιαστής ὄροφιας, Θουκ.3, 22 κατέβαλε γάρ τις τῶν Πλαταιῶν ἀντιλαμβαόμενος ἀπὸ τῶν ἐπάλξεων κεραιίδα, ἡ πεσοῦσα ὄσσην ἐποίησεν, Ξεν.Ἐλλ.6,5,9 ἀνοδοῦντες ἐπὶ τὸν νεῶν καὶ τὴν ὄροφην διελομένους ἔπειον ταῖς κερამίσι· || νεώτ. ἀρχιτεκτ. κερამίς ἡ γεγῶν ὁ πρῶτος ἀπὸ τοῦ γείσου πιθέμενος κέραμος, κοσμοῦμενος συνήθως δι' ἀνθεμίου· || κ. περιληπτικῶς, ἡ διὰ κεραμῶν κατασκευεμένη στέγη, τὸ κεραιίδα· 'Αριστλ.Φυσ.246α,27 εἰ τὴν τελείωσιν τῆς οἰκίας τὸν θρικτόν ἢ τὴν κεραιίδα φήσομεν ἀλλοίωσιν εἶναι· κυρ. ἐκ πηλοῦ, ἀλλὰ κ. ἐκ μαρμάρου κ. ἄλλης ὕλης· 'Ἐπιγρ., Πολύβ.10, 27,10 τὰς δὲ κεραιίδας ἀργυράς εἶναι πάσας

2) ἀγγεῖον ἐκ κέραμου, κέραμιον· Πάπ.· || ὄμ. ἀγγεῖον καὶ ἐξ ἄλλης ὕλης· 'Αθῆν.14,621Α ἐν .. τῆ νήσῳ λαβὼν αὐτὸν καὶ εἰς μολυβῆν κεραιίδα ἐμβαλὼν καὶ ἀναγαγὼν εἰς τὸ πέλαγος κατεπόντωσε· 3) ὡς ἐπιθ. γῆ κεραιίτις κεραιευτικός πηλός· Εὐθουλ.43 ὡ γαῖα κερραμί, Πλάτ.Κριτ.1,11D τῆ κεραιίδι στεγώσῃ γῆ, αὐτ.Νόμ.844B ὀρυττέτω μὲν ἐν τῷ αὐτοῦ χωρίῳ μέχρι τῆς κεραιίδος γῆς· ὄμ. κ. ἀνευ τοῦ γῆ· Θεόδφρ.ΦΑητ.2,4,1 ὅταν ἀμυδῶδες ἢ κεραιίς ἢ κατακεκαυμένη τις τυγγάνη.

κεράμισμα-ατος (τό) γλωσσ. ἡ κεραιίς βλλ. **κεραμίτης** (τό) νεώτ. ὀρυκτολ. γεῶδες ὀρυκτὸν χρώματος ἐρυθροφασίου ἕως κεραιόχρου, ἀποτελοῦν μίγμα κηρύτου καὶ λειμωνίτου.

κεραμίτις-ιδος (ἡ) κ. νεώτ. ἐπὶ χρώματος, ὁ κατάλληλος εἰς τὴν κεραιευτικὴν, πρὸς κατασκευὴν κέραμων καὶ ἄλλων πηλῶν ἀγγείων, ἀργιλώδης· ὄθ. κεραιίτις γῆ ἢ ἀπλῶς κεραιίτις κεραιιδόχμα· 'Ἰνπ.Νοῦσ.1,17, αὐτ.3,1, Πλούτ.'Ἡθ.827ἰς ἡ γάρ κεραιίτις φύσιν ἔχουσα λιπαρὰν καὶ πυκνὴν, Γαλ.2,137· 2) ὄμ. ὡς οὐσί. κεραιόχρου πολυτίμου λίθος· Πλίν.Φ137,152, Κατ.'Αστρλ.Κ 8|21,169.

κεραμοαλιτής (τό) νεώτ. ὀρυκτὸν συγγενὲς τῆ στυπτηρίας, ἀπαντῶν εἰς ἠφαιστογενεῖ ἢ γαιανθρακοφόρα ἐδάφη.

κεραμογραφία (ἡ) νεώτ. ἀρχαιολ. ἡ ἐπὶ πηλῶν ἀντικειμένων ζωγραφικὴ.

κεραμοκόμιος (ἡ) νεώτ. κάμιος πρὸς ὀπτησιον κέραμων.

κεραμοκρύσταλλον (τό) | νεώτ. εἶδος ὑάλου χρησιμοποιουμένης ἀπὲ πηλῶν ἢ λίθων.

κεραμοπλάστης (τό) πάπ. ὁ κεραιεύς.

κεραμοπλαστικός-ή-όν πάπ. κ. νεώτ. ὁ τοῦ κεραιοπλάστου· || τὸ θηλ. νεώτ. ἡ κεραιευτικὴ.

κεραμοποιεῖον (τό) νεώτ. τὸ κεραιεῖον, κεραιοτάδιο.

κεραμοποιία (ἡ) νεώτ. ἡ τέχνη τῆς κατασκευῆς κέραμων.

κεραμοποιός (τό) γλωσσ. κ. νεώτ. ὁ κεραιεύς, κεραιοποιός.

κεραμοπωλεῖον (τό) κ. νεώτ. πρατήριον κέραμων· Δειν.ἀπ.89,18.

κεραμοπήληξ (τό) ὁ πωλητὴς κέραμων, πηλίνων σκευῶν· Δειν.ἀπ.89,18.

κεραμοπυλῶ-έω πωλῶ πηλίνα σκευή· 'Αλεξ.320.

κέραμος (τό) κ. μαν. κ. νεώτ. δημ., ἐν εἰδ. σημ., μαν. κ. νεώτ. κ. κέραμος ἰθί, πληθ. σπαν. κέραμα (τά), νεώτ. πληθ. κέραμοι (οἱ), αἰθ. ἡ πλαστικὴ δριγίλιος, κεραιίτις γῆ, ἡ κατεργασμένη οὐσα πρὸς κατασκευὴν ἕξ αὐτῆς ἀγγείων, πηλίνων κ. ἄ., τὸ δουλεμένο κεραιιδόχμα· Πλάτ.Τίμ.60D κέραμον ἐπωνομάκαμεν .. ὅτε νοτίδος ὑπολειφθεῖσις χυτὴ γῆ γενομένη διὰ πυρός, ὅταν ψυχθῆ .., Πολυδ.7,162 κέραμος δὲ πάσα ἡ τῶν κεραιῶν ὀρυγείων ὕλη· 'Αριστλ.Μετ.380β,8 κέραμος ὠμός, αὐτ.383α,21 κέραμος ὀπτήωμενος· 'Ἡρωδιαν.'Ιστ.3, 9,5 σκευὴ τὸ κέραμου πεποιθμένα πληροῦντες πτηνῶν· 2) πᾶν ἐκ κέραμου πεποιθμένον πρᾶγμα, πᾶν ἐκ κεραιίτιδος ὀπτῆς γῆς κατασκευασμα πρὸς βιωτικὴν χρῆσιν, σκεῖος ἐκ κεραιίτιδος ὕλης πεπλασμένον, πηλῶν ἀγγείων, οἶον πίθος, στάμιος, χύτρα, λήκυθος· 'Ἰλ.1469 πολλὰ δ' ἐκ κέραμων μέθυ πίνετο τοῖο γέροντος, 'Ἡρ.3,96 ἐς πίθους κεραιμίους τήξας καταχέει, πῆλας δὲ τὸ ἄγγος περιαιρείει τὸν κέραμον· 3) περιληπτ. τὰ ἐν τινι τόφῳ παραγόμενα πηλίνα σκευή καὶ ἀγγεῖα, ἡ κεραιευτικὴ τόπου τινός· Κριτ.π. 'Αθῆν.1,28C τὸν δὲ τροχὸν γαίης τε κείνου τ' ἔγκνον ἐῦρεν κλειστότατον κέραμον, 'Αθῆν.αὐτ. καὶ ἐπαινεῖται δυνάως ὁ ἀττικὸς κέραμος· || ὄμ.

περιληπτ. τὰ ἐν τινι τόπῳ εὐρισκόμενα μεγάλα ἀγ γεία, ἰδ. αἱ στάμνοι: Ἡρ.3,6 οὕτω ὁ ἐπιφοιτῆς κεράμος καὶ ἐξαιρεθόμενος ἐν Αἰγύπτῳ ἐπὶ τὸ παλαιὸν κομίζεται ἐξ Συρίῃν 4) εἶδ. μέγα πηλῖνον δοχεῖον στενόλαιρον περιέχον οἶνον, στάμνος οἶνου καὶ συνεκδ. ὁ ἐν στάμνῳ ἢ περιληπτ. ἐν στάμνῳ οἶνος: αὐτ. (ἀνωτ.) δεῖ τὸν μὲν δῆμαρχον ἑκατόν ἐκ τῆς ἑξωτοῦ πρόλιος συλλέξαντα πάντα τὸν κέραμον ἀγινε ἐξ Ἰέρμην ἰτὼν ἐξ Ἑλλάδος καὶ Φοινίκης εἰσαγόμενον οἶνου, Ἄριστφ. Ἀχ.902 ἀφύας ἀρ' ἀξείης πριάμενος φαληρικὰς ἢ κέραμον ἰθ' ἀγοράσῃς νὰ φέρῃς σαρδέλλες τοῦ Φαλήρου ἢ κρασίη, Μεν.Σαμ.75 εἰ κέραμος ἐστ' ἔνδοθεν ὑμῖν ἱκανός 5) ὁθ. ὡς ἀνωτ. μετρικὴ μονὰς οἶνου, ζέστα, μπότης βλ.κς, πῆλ. παραλάσσων εἰς χωρητικότητα κατὰ τόπους: Πάν. οἶνον κέραμος Κοπτικὸς εἶς 6) ἡγν. κτ. ἐπέκτ. σκεῦος, δοχεῖον ποτοῦ ἐκ μετάλλου, ἰδ. κούπελλον ἢ φιάλη: Πτολ.Ευεργ.7,7 κέραμος ἀργυρούς, Ἀθην.6,229C ἀργυροῦν καὶ χρυσοῦν ἀπεκάλει κέραμον αὐτό, κέραμά τ' ἀπεδίδετο τὰ ἀποφόρητα τοῖς δεσπυνοῦσι 7) κ. νεώτ., δημ. ἐν εἰδ. σημ. ἡμικυλινδρική περίπου ἢ μεθ' ἀρμών ὀρθογώνιος ὀπτή πλίνθος χρησιμεύουσα, ἐν συναρμολῇ μετ' ἄ. ὁμοίω, πρὸς ἐπικάλυψιν τῆς ξυλίνης στέγης κτιρίων, συνήθ. κτ. ἐν.: Θουκ.4,48 ἀναδάντας δὲ ἐπὶ τὸ τέγος καὶ διελαόντες τὴν ὀροφήν ἐβαλλον τῶ κέραμῳ, αὐτ.2,4, Ἡρωδιαν. Ἰστ.1,12,8 εἰς τε τὰ δωμάτια ἀναδάντες λίθους καὶ κέραμος ἐβαλλον τοῖς ἰππέσι, Ἐπιγρ. κέραμῳ λακωνικῷ, ὁμ. Κορινθίος κέραμος, - πολλοὶ (ἢ πολλοὶ) κέραμοι τῆς οἰκίας: ἐξετοπίσθησαν, παροιμ. ὁ πλόος ἀν δὲ δαρθῆ κέραμος δὲ γίνετα (ὁ μὴ ἀγωνισθεὶς ἐν τῷ βίῳ ἢ ὁ μὴ πείραντῶν βιοτικῶν δυσχερειῶν λαθὼν δὲν εἶναι πνευματικῶς ἢ φυσικῶς ἄρτιος) ἢ εἰδ. δημ. κέραμος (ὁ) ὁ ἀκρογωνιαίος, ὁ ἀνεστραμμένος ἰσοῦλῳ μετὰ τῶν ἄ. ἡρμοσμένος καὶ προέχων τῆς στέγης, χρήσιμος πρὸς διαρροήν τῶν ὑβρίων ὑδάτων ἢ συνεκδ. κτ. ἐν. τὸ σύνολον τῶν ἐπὶ στέγης κέραμῶν, ἢ κεραιμωσιά, τὸ κεραιμῶμα: Ἄριστφ.Νεφ. 1127 τοῦ τέγους τὸν κέραμον αὐτοῦ χαλάζεις στρογγύλαις συντριφόμεν, Ἡρωδιαν. Ἰστ.7,12,5 ἀναπηδώντες εἰς τὰ δωμάτια τῶ τε κέραμῳ βάλλοντες αὐτούς ἢ ἡγν. κ. κτ. πηλθ.: ΚΔ Λουκ.5,19 ἀναδάντες ἐπὶ τὸ δῶμα διὰ τῶν κέραμων καθῆκαν αὐτὸν σὺν τῶ κλινιδίῳ εἰς τὸ μέσον ἢ κτ. ἐπέκτ. κ. τὸ σύνολον τῆς κεραιμωτῆς ὀροφῆς, ἢ στέγη Πολουδ.7,162 κέραμος . . καὶ αὐτὸ δὲ τὸ τέγος: Φερεκρ.130,6, Ἡρώνδ.3,44, Γαλ.8,26 ἢ ποι. κωμ. κ. ἐπὶ τοῦ ὀστράκου τῆς χελώνης: Ἄριστφ.Σφ.1295 νομβυστικὰς κέραμῳ τὸ νῶτον (κατηρέφασθε), ὥστε τὰς πληγὰς στέγειν 8) συνεκδ. τὸ ἐργαστήριον τοῦ κεραιμῶν, τὸ ἐργαστήριον κατασκευῆς πηλίνων πραγμ., κεραιμῶσι: Ἐπιγρ. ὁ κέραμος ὁ χυτρικός 9) περικλείεσθαι καὶ περικεκαλυμμένος χώρος χρησιμεύων ὡς δεσμοτήριον, εἰρική, φυλακή: Θέων Ρητ.13 εἰς τίς λέγει τὸν κέραμον ἀντὶ δεσμοτηρίου καθάπερ Κύπριοις: Ἰλ.Ε.387 χαλκῆς δ' ἐν κέραμῳ δέδετο, Θεόφρω.Χαρ.δ,6(κωδ.Μι), Νόνν.Δ.16,162.

κεραμοτήξ-ἡγος (ὁ) [κεράμος-τήξω] μαν. ὁ κεραιμῶς: Θεόγνωστ.Καν.40.
κεραμοτυπία (ἡ) νεώτ. ἡ παρασκευὴ ἐντύπων προοριζομένων διὰ τὴν μεταφορὰν διὰ συντήξεως ἐπὶ πορσελάνης, ὕψλου κλπ.
κεραμοურγία (τὸ) νεώτ. κεραιμοποιεῖον.
κεραμοურγικός (ἡ) νεώτ. ἡ κεραιμοποιία βλ.κ.
κεραμοურγικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος εἰς τὴν κεραιμοურγίαν: κεραιμοურγικαὶ ἐργασίαι ἢ τὸ θηλ. κεραιμοურγική ἢ κεραιμοურγία, κεραιμοποιία.

κεραμοურγός (ὁ) ἡγν. κ. νεώτ. ὁ κεραιμοποιός: Μαν.4,291, Πάπ.
κεραμοῦς-αὖν ἡγν. ἀντὶ κεραιμοῦς, κεραιμοῖος: Ἡρακλ.Ταρ.η. Γαλ.13,827.
κεραμόχραυς-οὐν νεώτ. ὁ ἔχων τὸ χρῶμα ἐρυθροῦ κέραμου, κεραιμῶς.
κεραμύλλιον (τὸ) ἡγν. ὑπόκορ. τοῦ κεραιμῶν βλ.κ.1: Ἐπιγρ., Πάπ., Ἀκόλ.ΠΔ.Ἡσ.63,3.
κεραμῶ-ὄω (ἡ) κέραμος (ἡ) ἡγν., μαν. κ. νεώτ. καλύπτω διὰ κεραιμῶν τὴν στέγην, σκεπάζω μὲ κεραιμῶσι, κεραιμῶδ: Ἐπιγρ. κεραιμῶσι Λακωνικῶ κεραιμῶ κ. παθ. : αὐτ. νὰς ἐξυλλωμένους καὶ κεραιμῶμένους καὶ τεθυρωμένους, Εὐδοκ.219 κεραιμῶμένον χωρίον 2) καλύπτω δι' ἀσπίδων τιθεμένων ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τῶν στρατιωτῶν, κ.παθ.: Ὀνήσανδρ.20,1 οὕτω γάρ, ὡς εἰπεῖν, κεραιμῶθέντες, Ἀφροκλ.Κεστ.278,27 κεραιμῶσαντες τὸν στρατὸν ταῖς ἐπιβολαῖς τῶν ἀσπίδων 3) ρηματ.π. κεραιμῶσι, κεραιμῶτς.
κεραμῶν-ῶνος (ὁ) πληθὸς πηλίνων σκευῶν, σωρὸς κεραιμῶν ἀγγείων: Ἄριστφ.Λυσ.200 ὦ πλῆταται γυναῖκες, ὁ κεραιμῶν ὄσος (ἰδιορθ. ἀντὶ κεραιμῶν) 2) κατάσταση ἢ ἀποθήκη πηλίνων ἀγγείων: Ἡρωδιαν.Τεχν.Λεῖψ.1,32,40.
κεραμῶσις-εὼς (ἡ) κεραιμῶσι Ἐπιγρ., μαν. κ. νεώτ. ἡ διὰ κέραμων ἐπιστέγασις, τὸ κεραιμῶμα: Ἐπιγρ., ΨΧρυσ.11,910C τὴν τῆς πανθῶν οἰκίας κεραιμῶσιν.
κεραμῶτός-ἡ-ὄν ἡγν. κ. νεώτ. ὁ διὰ κεραιμῶν κεκαλυμμένος: Στραβ.11,31 κεραιμῶτάς . . στέγας, αὐτ.13,1,27 ἢ τὸ οὐδ. κεραιμῶτῶν ἢ διὰ κεραιμῶν κεκαλυμμένη στέγη: Πολυδ.6,28,11,2 κεραιμῶτῶ καταρτύω.
κερανήξαι Ἡσ. «κολυμβῆσαι, κυθιστῆσαι».
κεράννυμι κ. νεώτ. κ. κεραννώω, ἐπ. κεραιῶ κ. κερῶω, ὑποτ. κεραννώω, πορατ. ἐκεράννυν, μέλλ. κερῶσω κ. ἡγν. κερῶω, ὄδρ. ἐκέρῶσα κ. ποι. κέρῶσα, ἐπ. κέρασσα κ. ἰων. ἐκρησα, παρακ. μον. κεκέρῶκα, μέσ. μέλλ. ἡγν. κερῶσσομαι, ὄδρ. ἐκερῶσσομαι κ. ἐπ. κερῶσσομαι, παθ. μέλλ. κερῶσσομαι, ὄδρ. ἐκράθη, ἰων. ἐκράθηθαι, ἄπτ. κ. ἐκεράσθη, παρακ. κεκράθημι κ. ἰων. κέκρημαι κ. ἡγν. κεκέρασμαι κ. νεώτ. ἐν ἡγν. κεκερασμένος κ. κεραιμῶν, ὑπερσυν. ἐκέκρητο, μελίνωσι, ἀναμειγνύω, κυρ. ἐνώω, ἀνακατῶν ὕγρα, οἶνον καὶ ὕδωρ, ἴνα ποιῶω κρῆμα ἐξ οὐτῶν, ὁθ. μετριάζω διὰ μείξεως τὴν δύναμιν οἴνου-πνευματώδους ποτοῦ, ἀραιῶνω διὰ μείξεως, συγκιρνώ: Ὀδ.Ω.364 ταμνομένου κρέα . . κερῶντάς τ' αἶθοπα οἶνον ἱεῦσι. «ἐμβάλλοντας εἰς κρατήρας», αὐτ.Ε.93 κέρασσε δὲ νέκταρ ἐλευθρόν, Ἄριστφ. Ἐκκλ.1123 κέρασον ἔκρατον, Πλουτ. Νόμ.15 οἶνον καὶ μέλιτι κέρασαντα τὴν κρήνην, ἀπ' ἧς ἐπίων συνήθως, Ἡρωδιαν. Ἰστ.1,17,8 ἐμβαλοῦσα ἐς κύλικα τοῦ φαρμάκου, οἶνω τε κέρασσα εὐώδης, διδωσίν κ. ἀπόλ.: Ἀντιφαν.85,2 ἄν μὴ κερῶσῃ τίς, Πλάτ.Φιλ.61B τοῖς δὲ θεοῖς . . εὐχόμενοι κεραιμῶνόμεν βερναρδ.Γρηγ. «ἐν τῶν εὐχαῖς ἡμῶν ἄς προσφέρωμεν τοῖς θεοῖς οἶνον ἀνάμεικτον ὕδατι» ἢ κ. παθ. : Εὐρ.Κύκλ.557 πῶς ὄν κεκράτα (ὁ σκύφος) (βερναρδ.Γρηγ. «οἶνο εἶνε ἡ ἀναλογία τοῦ ὕδατος καὶ τοῦ οἴνου»), Ἄριστφ.Πλ.1132 κύλικος τῶν κεραιμῶν τῆς γέουσης ἐξ ἴσου ὕδαρ καὶ οἴνου, αὐτ. Ἰνπ.1187 ἔχε καὶ πιεῖν κεραιμῶνον τρία καὶ δύο, Σεν. Ἀν.5,4,29 οἶνος δὲ ἠρῶσκετο ὁς ἄκρατος μὲν ὄξυς ἐφαίνατο εἶναι ὑπὸ τῆς αὐστηρότητος, κεραιμῶν δὲ εὐώδης τε καὶ ἡδύς, Ἡρωδιαν. Ἰστ.7,27 τὴν τε λίμνην σμῆμα κεραιμῶν . . ἢ ὄμ.π. ὄμ. συνήθ. ἐν τῷ μέσ. μελίνωω, κινῶω δι' ἑαυτῶν: Ἰλ.Δ.260 ὄτε . . οἶνον . . ἐνὶ κρητῆρὶ κερῶνται, Ὀδ.Υ.253 ἐν δὲ τε οἶνον κρητῆρσιν κερῶντο ἢ ἡγν. τὸ

ἐνεργ. μτ. ὄτ. προσ. πληρῶ τὸ ποτήριον οἴνου καὶ προσφῶ εἰς τινα ἴνα πλη: ΚΔ Ἀν.18,6 ἐν τῷ ποτηρῷ ὡ ἐκέρασε, κέρασατε αὐτῆ διπλοῦν, αὐτ.14,10, Βασ.3,640. || μετριάζω διὰ τῆς ἀναιμείζωτος, συγκρινῶ ἢ ψυχραίνω ἀναμειγνύων, ἐπὶ λουτροῦ: Ὁδ.Κ362 θυμῆρας κέρασσασι | συγκερῶσσασι τὸ πρὸς λουθῶν ὕδωρ εἰς εὐέρπτον θερμωκρασίαν: 2) γεν. μείγνυμι, ἀναμειγνύω, ἀνακατώνω: Πλάτ.Φιλ.50Α κεραννύοντας ἠδονῆν αὐ φθόνω, αὐτ.Σωφ.262C πρὶν ἄν τις ταῖς ὁδοῦσσι τὰ ῥήματα κέραση, αὐτ.Νόμ.961D ἐξυλλήθδην δὲ νοῦς μετὰ τῶν καλλίστων αἰσθήσεων κραθεῖς, αὐτ.Τιμ.85Α, Φιλ.ὁδ. Ἀκαδ.77M ἀγνῶν ἐξ ἄγων κεραννύσθαι, Πλωτίν.4,7,15 πίστεως αἰσθήσει κεκραμένης, Ἰουλ.Λόγ.4,139Α | οὔσια | οὐκ ἀπὸ τῶν ἄκρων κραθεῖσα || κ. ἐπὶ μετῶλλων: Δημ.766 ἀργυρῶ μὲν πολλὰ τῶν πόλεων καὶ φανερώς πρὸς χαλκόν καὶ μόλυβδον κεκραμένω χρώματι, - ἀργυρος κεκραμένος μετὰ χαλκοῦ 3) μτφ. συνενῶ, συγκρινῶ, ρυθμιζῶ, κανονίζω: Πίνδ.Π 5,2 ἀρετῆ κεκραμένον (πλουσίαν | ἰουνηγμένον), αὐτ. 10,41 οὐτε γῆρας οὐλόμενον κέκραται... γενεῆ | ἡ γενεὰ ἄνδ' ἀναμειγνύεται μὲ τὸ γῆρας, δὲ ἔχει σχέσιν πρὸς αὐτό |, Ἀριστλ.Πολιτ.1307b,30 ἐν μὲν οὖν ταῖς εὐ κεκραμέναις πολιτεῖαις 4) εἰδ. παθ. ἐπὶ χώρας ἢ ὥρας τοῦ ἔτους, ἐξω ἑκράτων, αὐγκεκραμένον κλίμα, ἐξω μὲσιν θερμωκρασίαν: Ἦρ.1,106 ἢ Ἑλλάς τὰς ὥρας πολλὸν τὴ κάλλιστα κερημέναις ἔλαχε, Ξεν.Κυν.5,5 τὸ ζῶρ κεκραμένον τῆ ὥρα καλῶς παρέχει τὰ ἴχνη λαμπρά, Πλάτ.Κριτ.111B καὶ οὖν τῆς γῆς ὥρας μετριώτατα κεκραμέναις, αὐτ.Πολιτ.272A τὸ γάρ τῶν ὥρων αὐτοῖς ἄλλουν ἐκέκρατο 5) ὀμ. εἰδ. ἐπὶ φυγικῶν διαθέσεων: Ἀλεξ.278B τοῖς ἠθεσίν... τοῦτοις ἢ φύσις κεραννύεται, Πλάτ.Φαῖδρ. 279Α ἠθεῖ γενικωτέρω κεκρασθαι, Πλούτ.Νομ.3 φύσις δὲ πρὸς πᾶσαν ἀρετὴν εὐ κεκραμένος τὸ ἦθος ὀμ. κ. ἐπὶ μουσ., Πλάτ.Νόμ.835B καθ' ἄρμονίας ῥυθμοῖς κραθεῖσαι καὶ ὀρχήσασι, αὐτ.Φαῖδρ.86C κρᾶσις εἶναι καὶ ἄρμονιον αὐτῶν τούτων τῶν φυγῆν ἡμῶν, ἐπειδὴν ταῦτα καλῶς καὶ μετρίως κραθῆ πρὸς ἀλλήλα, Ἀριστλ.Πολιτ 1290a,26 τὰς μὲν τῆς εὐ κεκραμένους ἰατρονομίας! 6) συνενῶ, συνθῆτω, συναρμοζοῦμαι, συνδυάζω, συνάτω: Πλάτ.Πολ.501B ἴμφοισίην ζυμμινύοντες τε καὶ κεραννύντες ἐκ τῶν ἐπιτηδευμάτων τὸ ἀνδρείκελον, αὐτ.Φαῖδρ.265B κ. παθ.: Αἰσχ. Πρ.116 θεόστυος ἢ βρότειος ἢ κεκραμένη, Θουκ. 6,5 φωνῆ μὲν μεταβῶ τῆς τε Χαλκιδικῆς καὶ Δωριδὸς ἐκράθη 7) εἰδ. γραμμ. τὸ παθ. ἐνοῦμαι διὰ κράσεως: Διον. Ἀλ.Συνθ.22 τὸ ῥήμα καὶ ὁ σύνδεσμος συναλοφῆ κερασθέντα 8) μτφ. πολλαπλασιάζω ἐπὶ: Θεολ. Ἀριθμ.50 ὅταν ὁ τῆς δεκάδος λόγος τῷ τῆς ἐβδομάδος κερασθῆ: 9) ρηματ.π. κράσις, κράμα, κρατήρ, κίρατος. Ἐκ ρίζ. κερ-, κερσ-, κρσ- | ἰβρλ. κέρας, κέραμος, κέρνος |.

κέρανος Ἐπιγρ. Κρήτ. χείρας. **κεραννύσθαι** (ἠ) | (ἰταλ.) ὄμ. ἰδ. ναυτ. εὐδία, αἰθρία ἐν ψυχρῶ νυκτὶ, συνθῆ. ἐν τῇ θαλάσῃ: Ζερβ.Μοθ.Ζ 54 ὄμωσ ἕνα βράδου ἀστροφειγιά καὶ κεραννύσθαι... **κέρα-κέρας** (ὀ) | κέρας | Ἦσ. ἑθρῖξ. τόξον. καὶ αἰδοῖον».

κεράεθος-ον | κέρας-ξέω | ὁ ξέων καὶ καταρ-ζόμενος κέρατα, ἰδ. ὁ κατασκευάζων ἐκ κερῶτων τόξα καὶ ἄλλα σκευῆ, τέκτων, τορνευτής, τορνοδῶρος: Ἰλ.Δ 110 τὰ μὲν ἀσκήσας κεραιοξός ἤραρε τέκτων, Σιμψ.ΑΠ 6,113 νῦν δὲ με Νικομάχω κεραιοξός ἤρμωσε τέκτων. **κεράος-ά-ον** | κέρας | ὁ φέρων κέρατα, ὁ κεραιόφορος: Ἰλ.Γ 24 κέρων... ἔλαφον κερῶν,

Ὁδ.Δ 85 ἴνα τ' ἄρνας ἄφαρ κερῶσι τελέθουσιν, Ἦσιῶδ. Ἐργ.529 κερῶσι καὶ νήκεροι ὄλοκοιτα, Θεόκρ.1,4 αἶ κα τήνος ἔλη κερῶν τράγον, Ἐλλ. Ἐπιγρ.μ.825 κερῶς Ἄμμων 2) ὁ ἐκ κέρατος κατασκευασμένος, κερῆτινος: Κολλ. Ἀπόλλ.63 κερῶς δὲ περίε ὑπέβαλλετο τοῖχους, Ἀντίφ. Σιδ.ΑΠ 6,118 κῶ μὲν οἰστυπῆρ κερῶν βῖον. **κεράεθος-ον** | κέρας-ξέω | μτφ. ὁ ξέων κερῶτα, κερῶχος: Ἀντίφ.Σιδ.ΑΠ 6,10 βωμόντοι κερῶθου ἑδοῖματο τόνδε Σέλευκος. **κεράρῃης** (ὀ) | κέρας-ἄρχω | μτφ. ὁ ἡγούμενος, ὁ ἀρχηγός μῆς διφραγαρχίας βλ.λ.: Ἀσκληπιῶδ.2,10 2) ὁ ἀρχηγός, ὁ ἡγούμενος τριάκοντα δύο ἑλεφάντων: αὐτ.9,1. **κεραρχία** ἰή | κερῶρχοι | μτφ. τὸ ἀξίωμα τοῦ κερῶρχου βλ.λ.: ἐν Θησ.Στεφ. ἐν λ. **κέρας-άτος** (τὸ) | κ. νεῶτ, ἐπ. γενικ. κέρῶς, ἄττ. συντρ. κέρως, κέρως (Ἦρ.), κ. μτφ. ἐπ. κερῶτας, ἐπ. ὄτ. κέρατ ἢ κέρασι ἢ κέρῶ, κ. κερῆ (Ἦρ.) κ. μτφ. ἐπ. κερῶται, πληθ. ὄνομαστ. κέρῶτα, κ. κέρῶ, κ. κέρῶσι (Ἦρ.), κ. μτφ. ἐπ. κερῶτα γενικ. κερῶτων, κ. κερῶων, κερῶν, κ. κερῶων (Ἦρ.), ὄτ. κέρῶσι, ἐπ. κερῶεσσι κ. μτφ. ἐπ. κερῶσαι, σκληρὰ προεξέχουσα καὶ διαφόρων σχημάτων ὄστεοσιδῆς ἀπόφυσις ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πολλῶν θηλαστικῶν, κέρῶτο, κέρῶν, κ. Ὀμ. συνθῆ. ἐπὶ τῶν τοῦ βοῦς: Ἰλ.Ρ 521 κόφας ἐπέσιπθεν κέρῶν βοός, Ὁδ.Τ 211 ἀββαλοῖ δ' ὡσεὶ κέρα ἔστασαν ἰ στερεοὶ καὶ ἀκίνητοι |, Ἦρ.4,29 τὸ γένος τῶν βοῶν τὸ κόλον διὰ ταῦτα οὐ φείεν κέρῶα αὐτόθι, Εὐρ.Βάκχ.743 ταῦροι δ' ὄδρισταί κείς κέρας θυμοῦμοιοι | ὀπειλοῦντες διὰ τῶν κερῶτων |, Πλάτ.Πολιτ.265D κολοδὸν ἀγέλην τινὰ κερῶτων νομεῖσι, Ἀριστλ.ΖΜ 662a,2 διαφέρει δὲ καὶ τὰ κέρῶτα τῶν θηλειῶν βοῶν καὶ τῶν ταύρων, Κολλ. Ἀπόλλ.62 δειματο μὲν κερῶεσσι ἐδέθλια, πῆξε δὲ βωμόν ἐκ κερῶν || κτ. ἐπέκτ. ἐπὶ τῶν χαλιποδῶτων τῶν ἑλεφάντων: Ἀριστλ.ΖΜ 662e,1 τῶν ἑλεφάντων οἱ μὲν ἄρρηνες ἔχουσιν κέρῶτα, αἱ δὲ θῆλειαι οὐκ ἔχουσιν, Ἀρετ.Χρον.Νούσ.2,13. Ὀπν.Κυν.2,494 2) μτφ. ὁς σύμβολον τῆς δυνάμεως, τῆς ἐπικρατήσεως καὶ τῆς εὐτυχίας Σουῖδ. κέρας, ἢ ἰσχυρὸς παρὰ τῆ θεῖα γραφῆ ἐκ μεταφορᾶς τῶν ζώων τῶν καθωπλισμένων τοῖς κέρῶσι καὶ τοῖσι τοῖσι ἀμυνομένωσιν: ΠΔΨαλμ.17,3 ὑπερασπιστῆς μου, καὶ κέρας σωτηρίας μου, αὐτ.88,17, ΚΔλουκ.1,69 ἤγειρε κέρας σωτηρίας ἐν τῷ οἴκῳ Δαυὶδ, Διογεν.7,89 πρὸ τούτου σε ὦμων κέρῶτα ἔχειν ἐπὶ τῶν ἀνδρείας ὑπόληφιν ἔχόντων 3) εἰδ. ἐπὶ τῶν κερῶων τῶν μαλακοστράκων: Ἀρσπλ.Ζι 526a,31 ὀδόντας δ' ἔχει δύο, καθάπερ ὁ κάραθος, ἐπάνω δὲ τούτων τὰ κέρῶτα μακρὰ (ὀ ἀστακό), αὐτ.590b, 27 καταβάλλων τὰ κέρῶτα πλάγια (ὀ κάραθος): αὐτ. ὄμ. κ. ἐπὶ τῶν κερῶων τοῦ μεταξοκόλλητος: αὐτ.55b,10 ἐκ δὲ τινος σκώληκος μεγάλου, ὅς ἔχει οἶον κέρῶτα καὶ διαφέρει τῶν ἄλλων 4) τὸ κέρας ὡς ὕλη τεχνουργικῆ, καταργήσιμος, ἢ ἰσθῆς οὔσια τῶν κερῶτων καὶ τῶν ὀπλῶν τῶν ζώων: Ὁδ.Τ 563 πύασι... αἱ μὲν γὰρ κερῶεσσι τετυχῶται (ἢ κέρῶτος, δι' ὧν ἐξήρχοντο τὰ ἀληθῆ δειρεῖ) κ. ἐπὶ τῶν ὀπλῶν τῶν ζώων: Λόγγ. 2,28 τοῖς κέρῶσι τῶν χηλῶν 5) πᾶν ἀντικείμενον κατασκευασμένον ἐκ κέρῶτος ζῶου ἢ ὀμοιάζον πρὸς αὐτό: Ὁδ.Φ 395 μὲ κέρα ἴπες ἔδοισεν ἀποιοχόμενοι ἀνακται, Θεόκρ.25,206 κέρῶσ ἕργον ἔλων κοίλην τε φερέτην ἴων ἐμπληθῆν ναῶμην, Καλλ. Ἐπιγρ.37 κέρῶσι τοῖσι διδωμὶ καὶ φερέτην, Παῦλ.Σιλ.ΑΠ 6,75 τὸδε σοι κέρῶσ, ὧ ἐπὶ πουλὸν θῆρα βαλὼν ἄγρας ἐσοκονο εἶχε τύχην 6) κ. νεῶτ. ἐπὶ μουσικῶν ὄργανων, εἰδος σάλπιγγος ἐκ κέρῶτος ζῶου ἢ ἐκ μετῶλλου ἐν χρῆσει

παρὰ τοῖς ἀρχαίοις στρατοῖς, νῦν δὲ παρὰ τοῖς κυνηγοῖς, ὀδηγοῖς σιδηροδρόμων, ἀμαξηλάταις κττ. : Ξεν. Ἀν.2,24 ἐπειδὴν δὲ ἀμύμη τῷ κέρατι ὡς ἀναπαύεσθαι, Ἀριστ. Ἀκουσθ.802α.17' || ὄμ. κ. ἐπὶ τοῦ φρυγικοῦ οὐλοῦ, εἶτε ἐκ τοῦ σχηματος αὐτοῦ, εἶτε διότι τὸ ἄκρον αὐτοῦ ἴστω κεράτινον : Λουκ.Θε.Δ2.11 ὁ δὲ οὐλεῖ τῷ κέρατι, Πολύδ.4,74 κέρας ἐκἀτέρους τοῖς αὐλοῖς ἀνανεύθον πρόσεστι, αὐτ.4,76 κέρατι μὴν αὐλεῖν. Τυρρηνῶν νόμιζουσι, Ἀθην.4,184Α Τυρρηνῶν δ' ἐστὶν εὐρηνά κεράτα τε καὶ σάλπιγγες' || νεώτ. μουσ. εἶδ. εἶδος πνευστοῦ μουσικοῦ ὄργανου ἐκ μακροτάτου ὀρειχαλκίνου σωλήνος περιελισσομένου, τὸ κόρνο' || ὄμ. νεώτ. βαθύφωνον κέρας εἶδος εὐθύσουλου βλ.λ., τὸ κλαρινέτο-κοντράτο' || νεώτ. ἀκουστικόν κέρας βλ. ἀκουστικός' 7) ποτήριον ἐκ κέρατος βόσθς ἢ ἐκ μετάλλου ἢ ἔχοντος τὸ σχῆμα κέρατος : Πινδ.ἀπ.166 ἐξ ἀργυρέων κεράτων πίνευ, Αἰσχ.ἀπ.185 ἀργυρηλάτοις κέρασι χρυσά στόμια προσδεθλημένοι, Σοφ.ἀπ.483 ἐκιδόντι χρύσειον κέρας, Ἐρμιππ.43 ἐκ .. τοῦ κέρατος αὐ μὴ δὸς πιεῖν, Ξεν. Ἀν.7,223 κέρατα οἴνου προπινον, αὐτ.3,32, Ἀθην.1,476λ, αὐτ.β διαμένει δ' ἐπὶ καὶ νῦν ἡ τῶν κεράτων κατασκευὴ, καλοῖσιν γοῦν ἐνίοι ταῦτα ρυτά' || κ. ὡς μέτρον ὕδρων : Γαλ.13,435' 8) κέρας Ἀμαλθείας βλ.λ.' 9) βόθς κέρας αὐλὸς κεράτινος μικρὰς διαμέτρου, δι' οὗ ἕπερατό ἡ ὄρμια πλησίον τοῦ ἀγκίστρου, ἴσα οὕτω καταστῆ δύσκολος ἢ ἀπόκοπὴ αὐτοῦ ὀπὸ τοῦ ἰχθύος : Ἰλ.Ω81 ἡ τε κατ' ἀγραύλοιο βόθς κέρας ἐμβεθεῖσθαι ἔρχεται ὠμηστήσῃ ἐπ' ἰχθύσι κίρα φέροσθα (αἰχλὸς ἐκατεσκέαζον γὰρ σύριγγα ἐκ κέρατος βοείου, ἦν παρτίθισαν τῆ ὄρμια ὑπὲρ τὸ ἀγκίστρον, ὅπως ἡ οἱ ἰχθύες ἀποτρώγῃσι τὸν λίνον), Ἀριστ.π.Πλοῦτ.Ἡ8.977α ἰδ. ἐρμ. ὀλιευτικὴ ὄρμια ἐκ βοείων τριχῶν, Ἀριστ.σπ.π. Ἀπολλ.Σοφ. Λεξ. Ὀμ. ἐν λ. κέρα ὄλασε, Κόιντ.ΑΠ.6,230 Δάμις ὁ κυρτευτής, φάμμω κέρας αἰὲν εἰρείδων' 10) μγν. ὁ σωληνίσκος τοῦ κλυστήριος : Ορειβ.8,32,7' 11) κτ.πληθ. κεράτινα αἰχμαί ἐφαρμοζόμεναι εἰς τὸ ἄκρον τῶν καλαμῶν γραφίδων:Κριναγ. ΑΠ.6,227 νεόσηματκα δουρατῆν κάλαμον, αὐ μὲν εὐσχίστοισι διάγλυπτον κεράεσιν' 12) ὄμ. ἐπὶ ἀντικειμένον ἔχοντων σχῆμα κεραιοεῖδης εἶδ. εἶδος κομμώσεως : Ἰλ.Α 385 τοξότα, .. κέρατα ἀγλαεῖ σχόλ. ἐμπλοκῆς τὴ γένους εἰς κέρατος τύπον ἀναπαλειόμενος' Ἡρόδοτ. κ. Ἀπ.π.Εὐστ.851' || δ. ἐρμ. θριξὲ ἢ κόμη' Ἀπολλ.Σοφ. Λεξ. Ὀμ. «Κέρ' ἀγλαεῖ οἱ μὲν γλωσσογράφοι ταῖς θριξὶν ἀγαλλόμενε' κέρα γὰρ τὴν τριχὰ λέγεσθαι», Πολύδ.2,31, Ἡσ. «κέρα, κέρατο, τριχῆς' Κέρα ἀγλαεῖ, τὴν τριχὰ λαμπρόν' 13) θρακίων ἢ κλάδος ποταμοῦ ἢ θαλάσσης : Ἡσίοδ.Θ 789 εἰς ἱεροῦ ποταμοῦ ῥέει. ' Ὠκεανοῦ κέρας, Πινδ.ἀπ.201 κέρας Νειλου,Θουκ.1,110 τριρήσι, .. πλείους ἐς Αἰγυπτου ἐσχον κατὰ τὸ Μενδησίον κέρας, Ἀν.ἠν.14 Ἐσπερου κέρας ἰονομασία κόλυμπος, Ἀριστ.Θαυμ.835β,5 ἐν Ἰνδοῖς ἐν τῷ κέρατι καλουμένω, αὐτ.Κόσ.393β,5, Πολύδ.4,43,7 εἰς τὸν κόλπον αὐτοῦ διορίζει, τὸ καλούμενον Κέρας ἰὸ ροῦς1, Στράβ.7,6,2 ἐπὶ τὸ Κέρας τὸ Βυζάντιον ἰτὸν Κεράτιον κόλπον1, Σχόλ. Ἀπολλ.Ρ 4,282 κέρατα λέγουσι τοῦ Ἰσκανοῦ πάντας τοὺς ποταμοὺς τοὺς ἀπ' αὐτοῦ καταφερομένους' 14) κ. νεώτ. πτέρυξ παρατάξεως στρατοῦ ἢ στόλου : Ἡρ.9,26 ἐδικαίεν γὰρ αὐτὸ ἑκάτεροι ἔξειν τὸ ἔτερον κέρας, αὐτ.10,2, αὐτ.6,8 τὸ μὲν πρὸς τὴν ἡὼν ἔτερον κέρας αὐτοῖ Μιλήσιαι, νέας παραχάμενοι ὀδῶν-κοντα, Αλοχ.Πέρο.399 τὸ δεξιὸν μὲν πρῶτον εὐτάκτως κέρας ἡγεῖτο, Εὐρ.Ἰκ.704 ἔκλινεν γὰρ κέρας τὸ λαῖον ἡμῶν, Ξεν.Ἀν.1,10,9 ἀναπτύσσειν τὸ κέρας καὶ ποιήσασθαι ὀπισθεν τὸν ποταμῶν'

|| ἐν φρ. κατὰ κέρας προσβάλλειν, - ἐπιπέσειν κττ., προσβάλλω τινὰ ἐκ τοῦ πλοίου : Θουκ.3,78 προσβαλόντες δὲ κατὰ κέρας καταδύουσι μίαν ναῦν, Ξεν. Ἑλλ.6,5,16 οἱ Μαντινεῖς ἐπελθόντες κατὰ κέρας τε καὶ ἐκ τοῦ ὀπισθεν ἐπιπέσειεν αὐτῷ, αὐτ.ΚΠ7,1,8, Πολύδ.1,40,14 συμφασὶν ἐκ πλοίου κατὰ κέρας .. τοῖς πολεμίοις, Ξεν.ΚΠ7,1,22 μαχεῖσθε πρὸς κέρας' || φρ. ἐπὶ κέρας ἀνάγειν ἐπὶ ναυτικῆς ἢ στρατιωτικῆς παρατάξεως, παρατάσσω τὰ πλοῖα ἢ τὸν στρατὸν αὐτῶς, ὥστε τὸ ἐν νᾶ ἐρχεται κατόπιν τοῦ ἄλλου : Ἡρ.6,12 ἀνάγων ἐκάστωτε ἐπὶ κέρας τὰς νέας, Εὐβουλ.67,4, Θουκ.2,90 κατὰ μίαν ἐπὶ κέρας παραπλέοντας (ὅτι ἔληπον παρὰ τὴν παραλίαν ἐπὶ μίᾳ γραμμῆς κατὰ μίαν ναῦν τεταγμένοι, δηλ. παρέπλεον ἔχοντες μῆτρον μίᾳς νέως), Ξεν.ΚΠ 6,3,34, Λουκ.Ζευξ. 8 ἐς βόθος .. ἐπὶ τεσσάρων καὶ εἰκοσι τεταγμένους ὀπλίτας, ἐπὶ κέρως δ' ἐκατέρωθεν τὴν ἴππον' || ὄμ. κ.ἐπὶ στρατοῦ, κατὰ κέρας ἀγειν ὀδηγεῖν τὸ στρατεύμα αὐτῶς, ὥστε νὰ προηγηταί τὸ ἐν καὶ νὰ ἐπηταί τὸ ἔτερον κέρας, ἀντίθ. ἐπὶ φάλαγγος | = κατὰ μέτωπον | : Ξεν.ΚΠ 1,6,43 εἰ γε δῆσοι κατὰ κέρας ἀγοντι πολέμοιο ἐπιφανεῖται, αὐτ. Ἀν.4,6,6, αὐτ. Ἑλλ.7,4,23' ὄμ. εἰς κέρας, Ξεν.Ἰπ.παρχ.4,3' ὄμ. πρὸς τὸ δεξιὸν κέρας : Ἀριστ.Ἰπν.243 οὐκ ἔλατε πρὸς τὸ δεξιὸν κέρας; ὄμ. ἐκ κέρατος εἰς φάλαγγα : Ξεν.ΚΠ 8,5,15 ἐκ κέρατος εἰς φάλαγγα καταστήσῃ | ἀντὶ τῆς κατὰ μῆκος παρατάξεως τοῦ στρατοῦ ἐν τῇ πορείᾳ εἰς πυκνὴν φάλαγγα καταστήσῃαι' 13) μγν. σῶμα στρατοῦ ἀποτελούμενον ἐξ ὀκτακισχηρίων ἐκατόν ἐνεληκοντα δύο ἀνδρῶν, διαφαλοχρημία : Ἀσκληπιόδ.2,6, Ἀρρ.Τακτ.10,7' || μγν. μεραρχία βλ.λ. : Ἀσκληπιόδ.2,10' || μγν. συγκρότημα ἐκ τριακοντα δύο ἀρμάτων : Ἀσκληπιόδ.2,8, Αἰλ.Τακτ.22,2' 16) μγν. κ. νεώτ. ἡ κεραια τοῦ πλοίου, ἢ ἀντήνα : Μελέαγρ.ΑΠ.5,203 ἡς κέρας ἰσθῶ κυρτοῦται, Λουκ.Ἐρωτ.6 τὸν ἰσθῶν ἐκ τῶν μεσσοκόλων ἀπάρατος καρρησιῶ τὸ κέρας προσεστειλάμεν, Συνέο.Ἐπιστ.4 εἶτα κατασῶς μέσον κέρας, ἐγγύς μὲν ἤλεεν ἀπολέσσαι πάντας ἡμᾶς' 17) νεώτ. ναυτ. κυλιδερικὴ κεραια εἰρείδομένη ἐπὶ τῆς στήλης τοῦ ἰσθῶ καὶ ἐστραμμένη πρὸς τὴν πρῶμην, τὸ πικί' 18) νεώτ. ναυτ. σιδηρούς ὀδελοὶ ἐξέχον τῆς νηρκῆς καὶ ἐπιφευρὸν τὴν ἀνάφλεξιν τοῦ ἐναύσματος διὰ τῆς ἐπὶ αὐτοῦ προσκορῶσεως' 19) τὸ ἐξέχον μέρος, τὸ ὕψωμα, ἢ ἀκρῶρεια, ἢ βουνοκορφῆ : Ὀμ.Ὀμ.1,8 (δ.γρ.) Ξεν. Ἀν.5,6,7 ἢ τὰ κέρατα τοῦ δουρὸς τῆς ὀδοῦ καθ' ἑκάτερα ἐστὶν ὕψηλά, Λυκόφωρ.534 χερσαῖον κέρας |σχόλ. «ἀκρωτηρίου Χερσονήσου», Εὐστ.309,28' || κτ.πληθ. ἢ ἐσχατὶα τῆς γῆς : Φιλόστρ.Ἀπολλ.2,18 τὸν θεὸν οἶσα κέρατα τῆς γῆς ἔμπασιον Αἰθιοπίας τε καὶ Ἰνδοῦς ἀποφανίνοντα' 20) εἶδ. ἀνατ. τὸ ἄκρον, ἢ ἐσχατὶα τῆς μῆτρας : Ἰπν.Ἐπικ.1, Γαλ.7,266' || ὄμ. ἐπὶ τοῦ διαφωγματος : Σωρ.1,57' || ὀπαλόν κέρας ἢ πόσθη : Ἀρχιλ.171, Εὐρ.ἀπ.278, Μελέαγρ.ΑΠ.12,95,6' || νεώτ. ἀνατ. κέρατα ἀποφύσεις ἢ ἐσχατὶα διαφόρων ὀργάνων, συνήθως διφυσεῖς, ἐξέχουσαι τῆς ἐπιφανείας αὐτῶν, ὅλον κέρας μηριαδίου δρεπανοῦ, - μητριατὰ κέρατα, - ὀμωμνέιον κέρας, κ. ἄ.' || εἶδ. νεώτ. παθολ. κέρατα κεραιαδῶδες συστάσεις παθολογικὰ ἐκφύσεις ἢ νεοπλασῆαι τῆς ἐπιδερμίδος, ἔχουσαι ποικίλον σχῆμα καὶ μέγεθος, ἐδράζουσαι ἐπὶ τῶν ἀκαλόπτων μερῶν τοῦ σώματος ἰδ. τὸν γερόντων : κέρας τοῦ δερματος, - κέρας βλεφάρων1 (ὄγκος κεραιοειδούς οὐχόματος προβάλλων ἐκ τοῦ δερματος τῶν βλεφάρων) : 21) εἶδ. ἐπὶ τῶν πῆχων τῆς λύρας : Σοφ.ἀπ.244 ῥηγνύς χρυσόδεον κέρας, ῥηγνύς ἄρμονιαν ῥηδοτόνον λύρας,

Ατλ.Δ.ἀπ.133, Πολυδ.4,62, Εύστ.1165,26 τὸ γὰρ παλαιὸν ἀντί τοῦ κέρατος ὑπέριθθεντο κάλαμον τοῖς λύραις· 22) παροιμ. φρ. κέρατα ποιῶ τινι βόλλω κέρατο εἰς τινά, τὸν κάμνω κερατάν, τὸν κερατῶσι : Ἀρτεμίδ. Δαλδ.2,11 ὅτι ἡ γυνὴ σου πορνεύει καὶ τὸ λεγόμενον κέρατα αὐτῷ ποίσει (ἐπὶ γυναικὸς ἀπατόσης τὸν σύζυγον αὐτῆς) | πρβλ. κερασφόρος· 23) μτγν. σόφισμα, σοφιστικὸς συλλογισμὸς, ὁ κερατίνης : Λουκ. Νεκρ.Δ.1,2 ἐρίζουσι καὶ κέρατα φθίσουσιν ἀλλήλους καὶ κροκοδείλου τοιοῦσι, Σέξτ. Ἐμπ.Πυρρ. 2,241 εἶ τι οὐκ ἀπέβαλες, τοῦτο ἔχεις· κέρατα δὲ οὐκ ἀπέβαλες· κέρατα ἄρα ἔχεις· 24) τὸ φυτὸν σταφυλίνος ὁ ἄγριος : Διοσκ.3,52. || τὸ ποδὲς φυτὸν οἰνάνθη βλ. : Ψ Διοσκ.3,120 ἰαμφ.1 25) νεώτ.βοταν. εἶδος ἐπιμήκους καρποῦ ἀποτελούμενον συνήθως ἐκ δύο μόνων καρποφυλλῶν ἀνοιγόμενον ἐκ τῶν κάτω κατὰ τὴν ὠρίμανσιν αὐτοῦ καὶ κατολειπόμενον εἰς τὸ κέντρον νόθον διάφραγμα, ἐφ' οὗ δηρῆνται τὰ σπέρματα.

κεράς-άδος (ἡ) σχόλ., ποι. θηλ. τὸν κέραδος βλ.λ. Εύστ.1625,45· πρβλ. κερὰς 2|.

κεράς ἐπίρρ. μτγν. Σουῖδ. «κεράς, ἐπίρρημα. ὅντι τοῦ κεραστικῶς» : Καλλ.ἀπ. ἀνών.34.

κεράς (ἰ) ὄημ. ὁ κατασκευαστὴς ἢ πωλητὴς κηροῦ ἢ κηρίων, ὁ κηροπλάστης, ὁ κηροπλάτης.

κερασθόλος-ον (ἡ) κέρας· ὄλλω) ὁ πληγῆς, ὁ κτυπηθεὶς ὑπὸ κέρατος, ἐπὶ σπεριμάτων· Πολυδ. 1,223 «κερασθόλα σπέρματα γίνονται, ἐὰν τοῖς τῶν βωτῶν κέρασι προσήσῃ· ἂ ἐκβαίνει ἀτέραμονα· τούτέστιν οὐ βράδιως ἐφόρμενα» : Θεόδωρ.ΦΑΙτ.4, 12,13 κερασθόλον σπέρμα ἀτέραμον γίνεται, Κλήμ. Ἰ.Αλλ.Παδ.2,10,91 οὐδὲ μὴν κερασθόλον σπέρματα, πρβλ. Πλούτ. Ἡθ.700C· 2) μτγ. ἐπὶ προσ., ὁ αὐθάδης καὶ σκληρὸς, ἀκαμπτος, ἀνένδοτος, ἐπιμονος, ἰσχυρογῶμων : Πλάτ.Νόμ.853D μὴ τις ἐγγίγηται τῶν πολιτῶν ἡμῶν οἷον κερασθόλος, ὃς ἀτέραμων εἰς τοσοῦτον φύσει γίγνεται· ἂν ὥστε μὴ τήκωται, πρβλ. Πλούτ. Ἡθ.700C.

κερασέα (ἡ) νεώτ., δημ. κερασία τὸ ὄπωροφόρον δένδρον κερασσός ὁ γλυκύκαρπος, μιν. κερασία : γιμίσιαν πάλι λουλούδα τῆς κερασίας τὰ κλώνια || συνεκτ. ράβδος ἐκ κλάδου τοῦ δένδρου κερασσός ὁ γλυκύκαρπος.

κερασένιος-ια-ο δημ. ὁ ἐκ ξύλου κερασσέας κατασκευασμένος· 2) ὁ ἔχων τὸ σχῆμα ἢ τὸ χρῶμα κερασίου : κερασένια χεῖλη.

κερασίων (ἰ) νεώτ. ἕκτασις γῆς ἔνθα καλλιεργοῦνται κέρασοι.

κερασία (ἡ) ἰ) δημ. κ. κερασίος ὁ κερασσός βλ.λ.

κερασία (ἡ) ἰ) μτγν. κ. μιν. τὸ ὄπωροφόρον δένδρον κερασσός βλ.λ., ἂ. κερασέα· Μοῖτρ.209,12 «κέρασον τὸ φυτὸν οἰ Ἀττικῷ, κερασία Ἑλληνες» : Γεωπ.10,41,2 οὐκ ἂν ποτε καλὸν οὐδὲ γλυκύν διῶσει τὸν καρπὸν ἢ κερασία ἐάν μὴ ἐγκεντρισιθῇ **κερασία** (ἡ) 2) μιν. ἡ προσφῶρον τοῦ οἴνου, τὸ κέρασμα : Κ Πορφ. Ἐκθ.371,7 κατὰ δὲ τὴν κερασίαν πίνοντας τοῦ βασιλέως, λέγουσιν οἱ βουκάλοι.

κερασίων (ἡ) νεώτ. φαρμακολ. οὐσία λαμβανόμενη δι' ἐκχυλίσεως δι' ὄδατος τῶν κερασίων, κυδωνίων ἢ δαμασκηνῶν ἐν χρήσει πρὸς νοθεῖαν τοῦ ἀραβικοῦ κόμμεως, ὡς καὶ εἰς τὴν βιομηχανίαν διὰ τὴν ἀμύλων τῶν πλῶν (κολλάρισμα).

κεράσιον (τὸ) πᾶσι. τὸ χρῶμα τοῦ κερασίου, τὸ κερασίον χρῶμα.

κεράσιον μτγν. νεώτ. κ. δημ. ὁ καρπὸς τῆς κερασσέας : Διφιλ.Σ π. Ἀθῆν.2,51A τὰ κερασία ἐλγυμα, ἐσθόμαχα, ὀλιγότροφα, Διοσκ.1,113,Πολίτ.Ἐκλ. Τρογ.164,21 πᾶσι τ' ὀφείλει κόκκινο, σάν τὸ σῆμμο τὸ κερᾶσι· 2) ἡ κερασέα : Διοσκ.1,158 τὸ κόμμι τῶν κερασίων, Γεωπ.10,41,1.

κερασκόμη (ἡ) (ἡ) κέρας-κόμη) μτγν. τὸ φυτὸν στοφυλίνος ὁ ἄγριος : Ψ Διοσκ.3,52, αὐτ.120 (κᾶδ.) **κερασκόμιον** (τὸ) μτγν. τὸ φυτὸν οἰνάνθη : Ψ Διοσκ.3,125.

κεράσαμ-ατος (τὸ) (κεράννημι) μτγν., μιν., νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κερᾶν-νυμι, μείγμα, κράμα : Ζήν.Κ.136, Ἰαμβλ.Πυθ.15,64 **δαμονίως μηχανώμενος κέρασμα τινῶν μελῶν διατονικῶν τε καὶ χρωματικῶν** || κ. ἐπὶ ὑγρῶν, μεμιγμένων, συγκεκρασμένων ποτῶν : Ἐπιγρ., ΠΔ Ψαλμ.74,8 ποτήριον ἐν χεירὶ κυρίου, οἶνον ἀκράτου πλήρες κερᾶσματος, Βι. Ἀλεξ.5956 Περδικκας σὺν Οὐλλίῳ τε καὶ τῷ Πτολεμαίῳ, τὸ κέρασμα τὸ φόνιον ἔδωκεν Ἀλεξάνδρῳ· 2) μιν. κύπελλον πλήρες οἴνου ἔτοιμον πρὸς πόσιν : Κ Πορφ. Ἐκθ.375,4· || δημ. τὸ πληροῦν οἴνου τὰ ποτήρια τῶν πινόντων, οἰνοχόα· 3) δημ. προσφῶρα οἴνου ἢ ἄλλου ποτοῦ ἢ κ. ἡδύσματος χάριν φιλοφροσύνης, φιλεῦμα, τρατήρισμα· || δημ. κτ. ἐπέκτ. χρηματικὸν φιλοδώρημα, πομπρομυῶρ· 4) μτγν. μίγμα, κράμα ἀσθενειῶν : Γαλ.9,675.

κερασόρρακον (τὸ) νεώτ. χημ. ἀλκοουόχου ποτῶν λαμβανόμενον δι' ἀποστάξεως ζυμοθέντος ὀποῦ κερασίων καὶ δαμασκηνῶν, ἂ. κίρας.

κεράσος (ἡ) κ. κερασός κ. νεώτ. τὸ ὄπωροφόρον δένδρον κερασσός ἢ γλυκύκαρπος, ἡ κερασία· Μοῖτρ.200,12 «κέρασον τὸ φυτὸν Ἀττικῷ, κερασία Ἑλληνες» : Ξενοφ.39, Θεόδωρ.ΦΙ 3,13,1 ἴδιον δὲ τῆ φύσει δένδρον ὁ κερασός ἐστί καὶ μεγέθει μέγα· || νεώτ. βοταν. ὑποδιαιρέσει τοῦ γένους προῦδος ἐκ τῆς οἰκογ. τῶν ροδωδῶν, οὐ εἶδος κερασός ἢ γλυκύκαρπος (ἢ κερασέα), κερασσός ἡ κοινὴ ἢ ἐξῆκκαρπος ἢ βυσσινία.

κερασούλι (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν φυσσαλῆς ἢ ἀλικάκαδος.

κερασόχρους-ουν μιν. ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ κερασίου : Τριπλῶν. εἰς Θεόδωρ.14,17.

κερασπις-ιδος (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν ρουτελιδῶν.

κεράστης (ἰ) κ. νεώτ. ὁ φέρων κέρατα : Σοφ. Ἰλ.568 κερᾶστην ἔλαφον, Εὐρ.Κύκλ.52 ὕπαγ' ὦ ὕπαγ', ὦ κερᾶστα (περὶ κερασφόρου κριοῦ), Λουκ. Διόν.1 κόρδακα ὄρχουμένουσ, οὐράς ἔχοντας, κερᾶστας (περὶ Σατύρων) || τὸ θηλ. κεραστίς : Αἰσχ.Πρ.674· 2) εἶδ. κερασφόρος τις ὄφις : Νικ.Οηρ.258, ΠΑΔΠαρμ.31,32 ὡσπερ ὑπὸ δφειῶς πεπληγῶς ἐκτείνεται, καὶ ὡσπερ ὑπὸ κερᾶστού διαχειταὶ αὐτῷ ὁ ἴος, Διόδ.Σ 3,50 πληθῆει . . ὀφειων, μάλιστα δὲ τῶν τοιούτων οὗς προσαγορεύουσι κερᾶστας, Αἰλ.ΦΙ 1,57· || κ. νεώτ. ζωολ. γένος ἔρπετων ἐκ τῶν ἐχιμίδων· 3) εἶδος τι ἐντόμου, βλάπτουτος τὰ σῦκα : Θεόδωρ.ΦΙ 4,14,5.

κεραστής (ἰ) (κεράννημι) κ. δημ. ὁ κεραννύων, ὁ μειγνύων, ὁ συγγινοῦν : Ὀρφ.ἀπ.297 Ζεὺς δὲ τε πάντων ἐστί θεός πάντων δὲ κεραστής, Γρηγ. Νοξ. Ὁδ.4,14,165C τῆς ἡμῆε θεοῦ δίχα, εἰ δὲ κεραστής ἐστί θεός· 2) δημ. ὁ προσφῶρον τὴν φιλοσησίαν, αὐτὸς ποῦ κερᾶ, ποῦ φιλεῖνε ποτά : δ.δίστ. ἄλλοτε ἀν πάρος καὶ νῆα σου ὁ διάολος κομπάρσος | καὶ φιλευτής καὶ κεραστής εἰς τ' ἀπογάμπρια ὁ χάραξ, Πολαμ.Ποράκ.90,5 κέρνα με, κέρνα σ' ὄποιον ποτήρι· | τὸ ποτιὸ θέλω τὸ μοιρόγραφο χωρὶς | τὸν κεραστή· τὸ χάρισμα, κ' ἄς λείπῃ ὁ χεραστής· || δημ. ὁ πληρώνων τὸ ἀντίπυρον τῶν ποτῶν ἢ καὶ τῶν ἡδυσμάτων ἐν τοῖς καφενείοις κττ.

κεραστικός-ή-όν μτγν. ὁ χρησιμεύων ὡς ποτῶν διὰ κέρασμα, προσφῶρον : Λεωνίδ. Ἰατρ. ἐν Απενδοτα Medica Graeca ἐκδ. Emmerin· ἐπίρρ. μτγν. κεραστικῶς : Σουῖδ. ἐν λ. κερὰς βλ.λ.2|.

κεράσιον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν καρποφυλλιδῶν.

καρασίς-ιδος (ή) θηλ. του κεράτιος βλλ. **καρασίδεσρα-ατος** (τό) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακίων πεταλοδραχίων της οικογεν. των καρσιιδών.

καρασός-ή-όν | κεράνυμι | μτγν. ὁ μεμειγμένος ὁ ἀναμειχθείς : ΑΠλ.4,83 τὰ κεραστὰ δάκρυα τοῦς Λύπης πάντας ἔμιξε πόνους.

καρασός-ιά-ύ (κεράσιον) ἡμ. ὁ ἔχων τὸ χρώμα τοῦ κερασίου, ὁ κερασόχρως : || τὸ οὐδ. κερασὺ ὡς οὐσ. τὸ χρώμα τοῦ κερασίου.

καρασφόρος-ον (κέρας-φέρω) κ. μιν. κ. νεώτ. ὁ φέρων κέρατα ἰδ. ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, ὁ κερασφόρος : Σοφ.ἀν.89 κερασφόροι στέρβυγες, Εὐρ.Φοίν.248 τέκεα τὰς κερασφόρου πέφυκεν ἰούς, Πλάτ.Πολιτ.265B τῶ τῶν μὲν τὴν γένεσιν ἄκερων εἶναι, τῶν δὲ κερασφόρων κ' ἐπὶ τοῦ Διονύσου : Λουκ.Διδ.2 καὶ τὸν κερασφόρον βότρουσι ἐσπεφάνωρον ὅμ. ἐπὶ τοῦ Πανός : αὐτ.Θε.Δ.22,2 εἰ δὲ κερασφόρος καὶ τραγοκέλης εἰ, μὴ λυπεῖται σε, αὐτ.Δις Κοτ.9 ὅμ. κ. ἐπὶ ποταμῶν : Κορνοῦτ.Φύσ.Θε.22 || ὅμ. κ. ἐπὶ ζῶων, τὰ φέροντα κέρατα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς οὕτως : Γαλ.2,430 «ὄσο γένυ ζῶων, τὸ μὲν κερασφόρον καὶ διχῆλον καὶ ἠρυκαζόν τὸ δὲ ἄκερον» : Φιλῶστρ. Ἀπολλ.2,13, Ἡρώδιαν. Ἰστ.1,15,3

ἐλάφους μὲν οὐν καὶ δορκάδας, ὅσα τε κερασφόρα πλὴν ταύρων, Παπαδ.Χριστ.Διηγ.31 ὁμοίους σχεδὸν μὲ ἄρνα κερασφόρον ἢ μὲ ἔριφον

2) μτγ. ὁ ὑπὸ τῆς συζύγου του ἀπατώμενος ἀνήρ, ἐκεῖνος οὐ ἡ σύζυγος μοιχεύεται, ὁ κεραστὰ βλλ. : Λουκιλλ.ΑΠ 11,278

3) νεώτ ζωολ. τὸ ἄρσ. ὡς οὐσ γένος κολοπητῶν μακροκέρων κεραιβυκιδῶν ἐντόμων : 4) ὅμ. νεώτ. βοταν. τὸ ἄρσ. ὡς οὐσ γένος σαποτωδῶν φυτῶν.

καρασφορῶ-έω | κέρας-φέρω | μτγν. κ. μιν. φέρω, ἔχω κέρατα : Φιλῶστρ Ἀπολλ.2,13, Εὐσττ Πον.247,10.

καρασχειλος-ος | κέρας-χείλος | Ἡσ. «καρασχειλοι, οἱ ἐπικαμῆ ἔχοντες τὰ χεῖλη».

καραταία (ή) μιν. ἡ κεραια τοῦ πλοίου, ἡ ἀντένα : Μαρτύρ. Ἀρεθ.ἐν Ἀν.Βοασσ.5,56 τὰ καρταίδια καὶ τὰς κεραιαίς καὶ τοὺς αὐχένας ἰδ.γρ. κεραιόρια |.

καρατάκι (τό) ἡμ. ὑποκορ. τοῦ κέρατο, τὸ μικρὸν κέρας, κεράτιον.

καρατανθῆρα (ή) νεώτ., βοταν. γένος ζιγγιβερωδῶν φυτῶν.

καρατάριον (τό) σχόλ. ὑποκορ. τοῦ κέρας βλλ. 14), ἡ κεραια τοῦ πλοίου : Σχόλ.Εὐρ. Ἐκ.1261 | ἰβθ. δ.γρ. |, Εὐστ.1037,35 «ἐπικρίον τὸ κέρας τοῦ ἰατοῦ, ὁ κοινότερον κεραιόριον καλεῖται».

καρατάρης (ὀ) | κέρας-ἄρχω | μτγν. ὁ διοικητὴς σώματος ἐκ τριάκοντα δύο ἐλεφάντων : Αἰλ.Τακτ.23.

καραταρχία (ή) μτγν. σώμα ἐκ τριάκοντα δύο πολεμικῶν ἐλεφάντων : Αἰλ.Τακτ.23.

καράτας (ὀ) μιν., ἡμ. κ. -ας ὁ ἀνήρ τοῦ ὀποῖου ἡ σύζυγος μοιχεύεται, κ. κτ. ἐπέκτ ἡ ὀδελφῆ, ἡ θυγάτηρ ἢ κ. ἄλλη στενὴ συγγενὴς αὐτοῦ : Βανδ. 1,57B εἰ τις εἶχεν . . ὑπόληφιν τοῦ εἶναι κεράτας . . καὶ οὕτως ἠλέγχοντο οἱ κεράταδες, ΨΚωδ. 271,12,15 [ἐκδ.Πreg.], δ. τερτάστ. ὁ κεράτας τὸ κέρατον ὅταν τὸ πρωτοπόση | σπαθία μαχαίρια ζώνεται κάποιονε νὰ σκοτώσῃ | ὁ κεράτας τὰ κέρατα σὺν κατεβῶν μπροστὰ του, | μέλι καὶ γάλα γίνεται μὲ τὴ νοικοκυρὰ του, φρ. ἐβελοντῆς κεράτας | ὁ ἀνεχόμενος τὰς ἀπιστίας τῆς συζύγου αὐτοῦ |, παροίμ. ὅσο κασίβει ὁ κεράτας, τὸ κέρατό του ἀξάνει | ἐπὶ ἀνεχομένου αὐζυγον μοχαλιδοῦ, ὅμ. ὅταν ξεζεύουμι ὁ γεωργοί, | ζεύουμι ὁ κεράταδες (ὅτι τῶν φυγοπόνων συνήθως αἱ γυναίκες ἀπιστοῦσι | 2) ἐντομὸν μέλαν, μεγέθους αφηκός, φέρων μακρὰ κέρατα.

κραταύλη (ὀ) | κέρας-αὐλῶ | ὁ αὐλῶν τὸ κέρας, ὁ κραυλῆς : Δοσιδ.389K.

κρατάα (ή) πᾶν., μιν. κ. νεώτ. κ. κεραια, ἡμ. κεραια τὸ δένδρον κεραια ἢ κερασφόρος, ξυλοκερατὰ, χαρουπιά : Πάπ. ἐνωήσαντο κεράτας τῶν ἀγανθεῶν (=ἀκανθεῶν), Γεωπ.11,1.

κράταιος-ον μιν. ὁ ἐκ κεράτων συνηρμοσμένος, ἀποτελούμενος : Ἀνών.Περὶ Ἀπίστων 2,85 ὁ ἐν Διῆλ κεράτειος βωμός.

κράτακτασία (ή) νεώτ. ἱατρ. ἡ ἐκίταυσις τοῦ κερασειδοῦς χιτώνος τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐκ φλεγμονῆς τοῦ χιτώνος τούτου, ἐπιφέρουσα παραμόρφωσιν τοῦ σφαιριβοῦ αὐτοῦ σχήματος.

κράτακτομία (ή) νεώτ. ἱατρ. λειπτουργικὴ ἐκτομὴ μέρους ἢ ὅλου τοῦ κερασειδοῦς χιτώνος τοῦ ὀφθαλμοῦ.

κράταίνιος-ια-ο ἡμ. ὁ ἔχων κέρατα : || μτγ. ὁ ἔχων, ὁ παρουσιάζων δυσκολία, δυσχερῆς, δύσκολος : δὲν μπορῶ νὰ τὸ λύσω τὸ κεράτιον τὸ πρόβλημα : || γεν. ὄληπρός, δυσάρεστος : κάνει ἔναν κεράτιον καιρὸ | ἰδ. κεραιόκαιρος |.

κράτασσις Ἡσ. «οἱ τοὺς ταύρους ἔλκοντες ἀπὸ τῶν κεράτων καλοῦνται δὲ καὶ κεραιέκεις».

κράτηρ-ἦρος (ὀ) μτγν. ὄνομα πλασθῆν πρὸς ἐτυμολογίαν τοῦ κρατήρ : Ἀθην.11,476A τὸ ἀγγεῖον ὁ ἔν ᾧ κρινάται ὁ οἶνος κρατήρ, ἀπὸ τοῦ συγκρινῶσθαι ἐν αὐτῶ τὸ ὄδιωρ, ἀπὸ τοῦ κέρματος, οἶον κεραιήρ, ἀπὸ τοῦ εἰς τὸ κέρας ἐγχεῖσθαι τὸ πόμα.

κράτηφόρος-ον | κέρας-φέρω | μτγν. κερασφόρος βλλ.1) : Φασίτ.π.Σχόλ.Πινδ.Π 4,28.

κράτια (ή) μτγν., ἡμ. κεραια τὸ δένδρον κεραια βλλ. : Στράβ.17,2,2 πλεονάζει . . ὁ ἔβενος καὶ ἡ κεραια, Πλίν.Φι 26,52.

κράτιας (ὀ) μτγν. κ. μιν. ὁ κερασφόρος βλλ.1), ἐπὶ τοῦ Διονύσου : Διδῶ.Σ 4,4 ἀφ' οὗ δὴ καὶ κεραιαὶ αὐτὸν παρεστάσθησαν 2) εἶδος κομητοῦ : Πλίν.Φι 2,90 3) ὁ κερασφόρος βλλ.2), ὁ κεραιάτας : Κωδ.Πάτρ.125 ὅστις εἶχεν ὑπόληφιν τοῦ εἶναι κεραιάτας.

κράτιασις (-εως) Ἰόνθιος (ή) νεώτ. ἱατρ. εἶδος δερματικῆς παθήσεως συνθῆ. παρὰ τοῖς παιδίοις.

κράτιδα (οἰ) νεώτ. ζωολ. οἰκογέν. τελοστοῆων ἐξαρτηματοφῶρων ἰχθύων.

κράτιζω (κέρας) μτγν., μιν. κ. νεώτ., ἄορ. ἐκράτισα, ἰδ. ἐπὶ κερασφόρων ζῶων, πηλτῶ, κτυπῶ τισ διὰ τῶν κεράτων, κυρίτω, κούτρω, κούτουλῶ : ΠΔ Ἰεζ.12,2 ὡς δράκων ὁ ἐν τῇ θαλάσῃ, καὶ ἐκράτιζες τοῖς πταμοῖς σου, Φιλ.1,57 ἐρμηνευθῆν γὰρ τὸ Γεῶν ὄνομα ἐστὶ στήθος, ἢ κεραιζῶν κ. παθ. : Ἀχμ. Ὀνειροκρ.21,4 ἀπὸ βωός ἐκεραισθη : || ὅμ. μτ. αἰτ. : ΠΔ Ἐξ.21,28 εἴαν δὲ κεραιτῖσ ταύρος ἀνδρα ἢ γυναῖκα καὶ ἀποθάψῃ : || κ. γεν. πηλτῶ, κτυπῶ, καταθάλλω : ΠΔ Ψαλμ.43,6 ἐν σοὶ τοὺς ἐχθρούς ἠμῶν κεραιτοῦμεν, καὶ ἐν τῶ ὄνοματί σου ἐξουδενώσομεν τοὺς ἐπανισταμένους ἡμῖν.

κράτινας (ὀ) μτγν. ἀντὶ κεραιτῖνος βλλ. : Λουκ.Συμπ.23 κεραιτῖν ἢ σωρεῖτην . . λόγον.

κραινή (ή) νεώτ. ὀργανικὴ οὐσία ἐξ ἧς ἀποτελεῖται ἡ ἐξωτερικὴ σπιθὰς τῆς ἐπιδερμίδος τοῦ ἀνθρώπου, ἐνυπαρχουσα δὲ καὶ εἰς τὰ κέρατα, τὸς ὀπλῆς, τὸς ὄνυχας κττ. τῶν ζῶων.

κραινίσις (ὀ) | κέραια κ. νεώτ. εἶδος φευδοῦς συλλογισμοῦ, σόφισμα τοῦ φιλοσόφου Εὐβουλίδου τοῦ Νέω Μεγαρικοῦ, καλούμενον κ. κέρατα : Κωμ. Ἀδόστ.294 κραινίσις ἐρωτῶν, Λουκ.Συμπ.23 κεραιτῖν ἢ σωρεῖτην ἢ θεραιζόντα λόγον, Διογ. Λ 7,187 εἰ τοὺ ἀπέβαλες, τοῦτο ἔχεις κέρατα δὲ οὐκ ἀπέβαλες κέρατα ἄρα ἔχεις.

κραινίτις -η-ον | κέραια κ. νεώτ. ὁ ἐκ κέρματος πεποημένος, κατασκευασμένος : Πλάτ.Κωμ.

50. Έπικρ.θ κερατίνω λύχνω, Ξεν. Άν.β.1,4 έπινον εκ κερατίνω ποτηρίων, Πλάτ.Νομ.795Α εν . . κερατινώσι πλίκτροις, Άριστλ.άπ.489,ΠΔ Ψωλμ. 9719β1,6 εν σάλπιγγι εν έλαταις, και φωνή σάλπιγγος κερατίνης, Πλούτ.Ήθ.983E βιωμός κερατίνωσ κερατών! κερατίνωσ λόγος ο κερατίνωσ βλλ.: Διογ.Λ 2,10,|| πρώτος δόξας εϋρηκέναι τόν έγκεκαλυμμένον κερατίνον λόγον. || όμ. κ. τó θηλ. κερατίνη ώς ούσ. (κτ. παράλειψιν τού σάλπιγγι, ή εκ κέρας σάλπιγγ: ΠΔΚριτ.3,27 έ- σάλπισεν εν κερατίνη εν τώ όρει, ούτ.Βασ.2,2,28 και έσάλπισεν . . τή κερατίνη [δ γρ. σάλπιγγι].

κερατινώδης-ους-ες [κέρας] νεώτ. ο άποτε- λούμενος εκ κερατίνης βλλ.: κερατινώδεις έπι- παχύνοσις.

κερατινώδης-εως [ή] νεώτ. Ιατρ. ο εκ ποικίλων έρεθισμών προκαλούμενος σχηματισμός στρώ- ματος κερατίνης εν τινι μερει του σώματος.

κεράτιον [τό] κ. μον. κ. νεώτ. ύποκορ. του κέρας βλλ., τó μικρόν κέρας, τó κερατάκι: Άριστλ.π. Πλούτ.Ήθ.977Α,Διόδ.Σ 3,73γενέσθαι φυσικώς καθ' έκαστον μέρος τών κροτάφων κεράτια 2) έπι τών κεραιών του καράθου βλλ.: Άριστλ.Ζ1 526α, 7 έχουσιν άμφοτέρα κεραίας δύο πρό τών ό- φθαλμών μεγάλας και τραχείας και άλλα κε- ράτια ύποκάτω λεΐτα (δ γρ. άντι κέρατα μικρά! όμ. κ. έπι μαλακίων όστρακοδεξιμών: αυτ.529ε,27 κεφαλήν μεν γάρ και κεράτια και στόμα έχου- σι 3) κτ. πληθ. τά κεραιώμενα όκρα τής μή- τρας: Άριστλ.Ζ1 510β,19 έπ' άκρων δε ά ύστε- ράι τών καλουμένων κεραιών ελιγγόν έχουσιν άι τών πλειστών 4) είδος μουσικού όργάνου, πθ. σύλλος, πλαγιάουλος: Πολύβ.26,10,5 παρήν έπι- κυμάζων μετά κεραιού και συμφωνίας [πθ. έπι- τήβ. κεραμείου], Διόδ.Σ 29,32 εξαίφνης έπι κώνρον παρεγένετο μετά κεραιού και συμφωνίας || νεώτ. μουσ. πνευστόν χάλκινον όργανον ποικί- λων τύπων, τó κορνέττο 5) ή ψέφυρα τής λύ- ρας: Σχόλ.Άριστφ.Βάτρ.23 οι άργαλοι καλάμψ άντι κεραιού έχρώντο 6) τó φυτόν κερατάνω, κερωνία βλλ.: Κολούμ.25 7) ο κεραιός του δένδρου κερωνία ή κερασφόρος, φυλοκέρατο, χαροσίμ! Γαλ.6,615 « τά κεράτια . . έστι δε έδε- σμα κακόχυμόν τε και ευκώδες »: Διοσκ.Ι,114, ΚΔ Λουκ.15,16 έπεθύμει γεμισάι την κοιλία αυτου από τών κεραιών ών ήσθιον οι χοίροι 8) ή μικροτάτη μονάς βάρους άντιστοιχούσα προς 1/18 τής μονάδος βάρους ή τής δραχμής, ήτοι προς 0,242 σχεδόν του γραμμαρίου: Γαλ.13,983 « τó κε- ράτιον έκει χάλκουσ β' και χάλκου δύο τρίτα »: Ήρωδ.Μέτρ.60,21, Διοσκ.κ. Γαλ.19,775, Άρχιγ.π. Άετ. 6,37, Ίουστιν.Νεορ.32,1 || όμ. είδος άργυρού νομίσματος, έξομοιούμενον προς τó λατινικόν νόμισμα siliqua auri, ίσοδυναμούντας δε προς 1/3 του όβολου ή 1/18 τής δραχμής: Σχόλ.Άριστφ. Πλ.885 δραχμής, νομίσματος, δ έχει κεράτια ιπ', ήτις όλη ή καλεΐται 9) νεώτ. ζώολ. γένος μα- σπιγών βλεφαρομασπιγιωτών πρωτοζώων.

κερατίνωσ [δης [ή] μην. κερατίνης βλλ.: Διογ.Λ 7, 82 κερατίνες και οστίδες [δ γρ. άντι κερατίνος].

κερατίνης-εως [ή] [κερατίνωσ] μην., μον. κ. νεώτ. κ. κεράτιστα (τό) ή ένέργεια και τó άποτέλεσμα του κερατίζειν, τó πλήττειν διά τών κεράτων: Άχμ.Όνειροκρ.214,10 αναλόγως τής κερατίνως || όμ. έπι τού πολιορκητικού κριού, συνώθησις, προσβολή: Άπολλδ.Δαμ.Πολιορκ.224,13.

κερατίνωσ-ατος [τό] νεώτ. ή κεράτισις βλλ.

κερατινομός [τό] μην. ή κατά τήν ύνταλλαγήν των σολείων διά κεραιών άπόλωλε, διαφορά επί έλαττων: Πάπ.,Ίω.Λυδ.Ρωμ.3,70.

κερατινώδης [τό] [κερατίζω] μην. ο κερατίζων: ΠΔ Έξ.21,29 εν δέ ο ταύρου κερατιώσ ή.

κερατίνης [ό] νεώτ. όρυκτολ. είδος πετρώμα- τος, έξόχως σκληρού, άπαντών εις περιοχάς με- ταμορφώσεως εξ έπαφής προς πυριγενή, σχιστο- λιθικών πετρωμάτων.

κερατιπίδα [ο] νεώτ. σίκογενεια άπολελιθωμέ- νων κεφαλοπόδων ζώων τής τριασίου περιόδου.

κερατιτίς-ιδος [ή] κ. νεώτ. ή έχουσα κέρατα: Θεόφρ.Φ1 9,12,3 μήκων κερατιτίς [τό πωδός φυτόν γλαυκίον τó ξανθόν], Πλιν.Φ1 20,205,Διοσκ. 4,65 2) νεώτ. Ιατρ. κερατιτίς ή κερατοειδί- τισ φλεγμονή του κερατοειδούς χιτώνος του ό- φθαλμού άρχομένη διά διηθήσεως αυτού και ό- φειλομένη εις ποικίλα αίτια.

κέρατο [τό] δημ. τó κέρας βλλ.λ), τó κόρνο: Δ.τρικ. Έχασα τó Λάγι' άρνι, [πού χε τó χρυσό μαλλι, | τ' άσημένο κέρατο, Θεοτ.Κ Κατ.δ.5 κρα- τούσε . . με τά δάχτυλά του τά δυό σκονινιά του έρχόνταν από τά κέρατα τών βοδιών, φρ. τó έβαλε τά κέρατα [έπι άνδρός άπατωμένου ύπό τής αυτίου αυτού], δ. Διστ. ο κερατάς τά κέρατα σάν κατεδών μπροστά του [μέλι και γάλα γίνεται με τή νοικοκυρά του, παροιμ. του φτωχού τó κέρατο στό κούτελο, και τ' άρχου- ταν στό γόνατο [ότι τών μεν πτωχών ή άτιμία εναι- πασιφανής, τών δε πλουσίων συγκαλύπτεται ύπό του πλούτου αυτών] 2) έπι προσ. κέρατο βερνικωμένο ο πλουσίος ή άξωματούχος ή άρι- στοκράτης κερατάς βλλ.: || άπλως κέρατο κ. δ. κέρατο βερνικωμένο ο δούστροπος, πείσμων και σκληροτράχηλος: τού κάκου θά τόν παρα- καλέσης, είναι κέρατο βερνικωμένο.

κερατοβάτης [ό] [κέρας-βαίνω] σχόλ. γλώσσ έπι τού κεροβάτας βλλ.: Σχόλ. Άριστφ.Βάτρ.230.

κερατογένεσις-εως [ή] κεραιογονία βλλ.

κερατογλύφος-ον σχόλ., EM ο κτεργαζόμε- νος τó κέρας: Σχόλ.Ίλ.Δ ΠΟ, EM 505,11.

κερατογλωσσικός [ός [ό] νεώτ. μία τών τριών μοιρών του ύογλωσσικού μυός, ήτις έκφύεται εκ του μειζονος κέρατος του ύοειδούς όστύου.

κερατογονία [ή] νεώτ. φυσιολ. κ. κεραιογένε- σις ή διάπλασις τής κερατίνης έπιπολάσις στι- βάδος τών έπιθηλιακών κυττάρων τής έπιδερμίδος, όποπιπτόνταν άενώως δι' άπολείψεως και άνα- νευομένων δια κυττάρων τής ύποκειμένης υαλι- νειανής στιβάδος, ύψισταμένων δε και τούτων τήν κεραιοειδή μετάπλασιν || όμ. ή εκ του δέρματος άνάπτυξη του κεραιίνου ίστου του άποτελούντος τούς δυνυκας, τó κέρατα και τās όλλας, ώς έπίσης και ή άνάπτυξις παθολογικών βλαστημάτων ή έπιδερμικής ύπερηλασίας.

κερατογόνος-ον νεώτ. ο γεννών, ο παράγων κεραιίνην βλλ.: κεραιογόνος ύμήν.

κερατοδερμία [ή] νεώτ. Ιατρ. πάθησις του δέρ- ματος συσταταμένη εις πόχνησι και ύπερτροφίαν τής κεραιίνης στιβάδος τής έπιδερμίδος τών ά- κρων και ίδια του πέλματος τής παλάμης, όφειλομένη δε εις χρονίας δηλητηριάσεις ή και έπαγγελματικούς λόγους.

κερατόδους-οντος [ό] νεώτ. ζωολ. γένος δι- νούων κερατοειδών [χθώνων 2) δημ. ζωολ. γένος γαστεροπόδων πεταλοδραχιδιών μαλακίων.

κερατοειδής-οδς [έ] [κέρας-ειδός] μην., μον. κ. νεώτ. ο όμοιος προς κέρας κατά τήν σύστα- σιν, ο συσταμένος εκ κεραιίνης βλλ.: Κέλο. Ίατρ.7,7,13 κεραιοειδής χιτών [ό έξώτατος στρω- γύλος διαφανής ύμήν του όφθαλμου, ο φράσσαν τó πρόσθιον άνοιγμα του σκληρού χιτώνος του όφθαλμικού βολθού, τó άντιστοιχούν προς τήν ίριδα και τήν κόρην, άποτελόν δε τó πρόσθιον τοίχωμα του πρόσθιου θαλάμου του όφθαλμου], Πολυδ.2,70 τά δε μέρη των όφθαλμών χιτώνας άκάλασαν οι Ιατροί τέτταρες δ' εισι τών άρι-

θμὸν καὶ τοῦτοις προσηγορίας ἔθεντο, τῷ μὲν ἐξωτάτῳ κερατοειδεῖ, Γρηγ. Νύσσ. I, 165B, 'Αέτ 7, I, 'Ιπιατρ. 49, 25' || δι. κ. ἐπὶ μέρους τινὸς τοῦ ἱματίου, ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὸ λευκός: Ροῦφ. 'Όνομ. 27' πρβλ. Γαλ. Χρ. Μορ. 10, 3' 2) ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ κέρατος, ὁ ὁμοιάζων πρὸς τὸ κέρασ κατὰ τὸ σχῆμα: 'Ιώσ. Π I 5, 5, 6 κερατοειδεῖς προα- νέχων γωνίας, Διοσκ. 2, 158 κερατοειδεῖς λοβοί, Σχόλ. 'Αρατ. 779 κερατοειδὴ μορφή' 3) ὁ ἔχων ὡς κέρασ: Διον. 'Αλ. Συνθ. 14 κερατοειδὴ ἄχοι.

κερατοσπιναφυκίτις -ιδος (ἡ) νεώτ. ἱατρ. νόσος τῶν ὀφθαλμῶν, καθ' ἣν ἡ φλεγμονὴ ἐδράζε- ται ἐπὶ τοῦ κερατοειδοῦς καὶ τοῦ ἐπιπεφυκίτου. **κερατοθήκη** (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ηὗδαλιωδῶν.

κερατοκῆλη (ἡ) νεώτ. ἱατρ. κῆλη τοῦ κερατο- ειδοῦς χιτῶνος τοῦ ὀφθαλμοῦ.

κερατόκωνος (ὁ) νεώτ. ἱατρ. ὀφθαλμικὴ πά- θσις, καθ' ἣν ὁ κερατοειδὴς χιτῶν λυθάνει σχῆμα κωνικόν.

κερατόλιθος (ὁ) νεώτ. γεωλ. κερατολιθικός σχιστόλιθος, ἀδιαφανές, τεφροχρῶνον ἢ ὑποκίτρι- νον ἰζηματογενές σχιστολιθικόν πέτρωμα, ἀποτε- λούμενον ἐκ χαλαζίου καὶ χαλκηδονίου μετὰ πα- ραμειξεῖας ὀπάλιου.

κερατολυσία (ἡ) νεώτ. ἱατρ. μέθοδος ἀποσκο- ποῦσα τὴν διάλυσιν καὶ φθορὰν τῆς κερατίνης σπιθᾶδος τῆς ἐπιδερμίδος ἢ τῆς κερατίνης ἐξ ἧς συνίστανται οἱ ὄνυχες, τὰ κέρατα τῶν ζῴων, οἱ τύλοι καὶ ἄλλα παρόμοια φυσικὰ ἢ παθολογικὰ ἐκβλαστήματα τῆς ἐπιδερμίδος.

κερατολυτικός -ή-όν νεώτ. ὁ ἐπιφέρων, πρα- κτῶν κερατολυσίαν βλ. : **κερατολυτικά** οὐ- σία (ἴφραμακα ἐπαλειπτικά ἐπιδρῶντα καταστρε- πτικῶς ἐπὶ τῆς κερατίνης I).

κερατομαλακία (ἡ) νεώτ. ἱατρ. κ. -κυνσία ὀφθαλμικὴ πάθσις, καθ' ἣν παρατηρεῖται μολά- κυνσις τοῦ κερατοειδοῦς ὑμένοσ τοῦ ὀφθαλμοῦ, προερχομένη συνήθως ἐκ κερατιτιδός.

κερατονεμία (ἡ) νεώτ. ἱατρ. νύξις τοῦ κερατο- ειδοῦς χιτῶνος τοῦ ὀφθαλμοῦ δι' εἰδικῶν ὀργάνου.

κεράτοξός -ον ἱκέρας -ξός (ἡ) μγν. κ. κεραο- ξός βλ. : Νόνν. Δ 3, 76 κερατοξός τέχνη.

κερατοπέταλον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος ρη- ζιπετρῶδῶν φυτῶν.

κερατοπλασία (ἡ) νεώτ. ἱατρ. πλαστικὴ ἐγγεί- ρσις, δι' ἧς ἀντικαθίσταται ὁ ἀλλοιωθεὶς κερα- τοειδὴς ὕμην τοῦ ὀφθαλμοῦ διὰ μεταμοσχεύσεως τοῦ κερατοειδοῦς ζῴου τινός.

κερατοπλαστικός -ή-όν νεώτ. ὁ συντελῶν εἰς τὴν ἀνόπλασιν τῆς κερατίνης σπιθᾶδος τῆς ἐπι- δερμίδος : **κερατοπλαστικά** οὐσία (ἴφραμακα χορηγούμενα πρὸς ἀνόπλασιν ἢ σταθεροποίησιν τῆς κερατίνης σπιθᾶδος τοῦ παθόντος μέρους τοῦ δέρματος).

κερατοπλήκτωρ -ορος (ὁ) [κέρας - πλήσσω] μον. ὁ πλήσσω, κτυπῶν διὰ τῶν κερᾶτων αὐτοῦ : Κ Μανασσ. 256, 6C κερατοπλήκτωρ ταῦρος.

κερατοποιός -όν (κερατοποιῶ) 'Ησ. γλῶσσ. τοῦ κεραοξός βλ. λ.

κερατοποιώ -έω [κέρας - ποιῶ] σχόλ. καθιστῶ τὴν κερατοειδῆ, ποιῶ τὴν κατὰ τὸ σχῆμα τοῦ κέ- ρατος : Σχόλ. 'Αρατ. 780' 2) καθιστῶ σκληρὸν ὡς τὸ κέρασ, ἀποσκληρύνω : 'Ιω. Χρυσ. 2, 32B ἢ ἐνδεια τὸ πνεῦμα ξηραίνουσα καὶ κερατοποι- οῦσα τὰ βλέφαρα.

κερατοποιός -οδος [κέρας - ποιός] γλωσσ. ὁ ἔχων τοὺς πόδας ἐκ κερατίνης οὐσίας, ὁ ἔχων ὀπλάς.

κερατοπερίς -ιδος (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος παρ- κεριωδῶν φυτῶν.

κερατοπήγων -ωνος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος δι- πτέρων ημετακίμων χειρονομῶδῶν ἐντόμων.

κερατόρρινος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτέ- ρων σαρκοφάγων **καρδιῶδῶν** ἐντόμων.

κερατόσαυρος (ὁ) νεώτ. γένος δεινοσαυρίων ἐρπετῶν ἀπαντώντων μ. ἐν ἀπολιθώσει.

κερατοσκοπία (ἡ) νεώτ. ἱατρ. ἡ δι' εἰδικῶν ὀργάνων ἐξέτασις τοῦ κερατοειδοῦς τοῦ ὀφθαλ- μοῦ ὡς πρὸς τὸ μέγεθος, τὸ σχῆμα, τὴν ἐπιφά- νειον, τὴν διαφάνειον καὶ τὴν εὐαισθησίαν αὐτοῦ.

κερατοσκόπιον (τὸ) νεώτ. τὸ ὄργανον δι' οὗ ἐνεργεῖται ἡ κερατοσκοπία βλ. λ.

κερατοστήμιν -ονος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος ἐρικοιδῶν αὐτῶν.

κερατοστυλις -ιδος (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος ὀρ- χιοειδῶν φυτῶν, ἃ ἀκορδίζου.

κερατόσφαιρα (ἡ) νεώτ. ἱατρ. ὀφθαλμικὴ πά- θσις, καθ' ἣν ὁ κερατοειδὴς μεγεθύνεται σφαι- ροειδῶς.

κερατοτομία (ἡ) νεώτ. ἱατρ. ἐγχείρησις τοῦ κερατοειδοῦς χιτῶνος τοῦ ὀφθαλμοῦ.

κερατοργός -όν ἱκέρας - ἔργω] σχόλ. κ. λέξ. ὁ κεραοξός, ὁ κερατογλύφρος : Σχόλ. 'Αλ. Δ 110, EM 505, 11' 2) εἰδ. 'Ησ. ἐκερατοργός : ὁ τὰς κη- θάραις κέρατα ποιῶν.

κερατοφάγος -ον ἱκέρας - τρώγω] 'Ησ. ὁ τρώ- γων κέρατα : 'Ησ. ἐν λ. ἴφ εἶδος σκώληκος κε- ρατοφάγου.

κερατοφόρος -ον [κέρας - φέρω] ἃ. κερασοφό- ρος βλ. λ. I : 'Αριστ. Ζ I 499b, 15 ἔστι δὲ καὶ τὰ μὲν κερατοφόρα, τὰ δ' ἄκερα τῶν ζῴων, αὐτ. ΖΜ 663b, 36, 'Όππ. Κυν. 2, 489 κερατοφόροι θήρας.

κερατοφήνη (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτέ- ρων **καρδιῶδῶν** ἐντόμων.

κερατοφύης -οὺς -ἐς [κέρας - φύω] μγν. ὁ ἐφ' οὗ φύονται κέρατα, ὁ ἔχων, φέρων κέρατα : 'Αθῆν. Π I, 476A ἀφ' οὗ τὸν Διόνυσον κερατοφῆ- πλάττεσθαι, EM 541, 18 κρόταφοι . . ολοῦσι κερα- τοφύεις δύτες.

κερατοφυλλοειδῆ (τὰ) νεώτ. βοταν. ἡ κερατο- φυλλῶδη οἰκον. δικοτυληδόνων **βατραχικῶν** φυτῶν

κερατοφυλλοκῆλη (ἡ) νεώτ. κτηνιατρ. νόσος τῶν ἵππων, διακρινομένη ἐκ τοῦ κερατόδους οἰ- δήματος τοῦ ὀναπτισομένου ἀνομαλῶς ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τοῦ τοιχώματος τοῦ ὄνυ- χος πρὸς τὸ μέρος τοῦ προσοπλίου, παροπλίου ἢ μεθοπλίου.

κερατόφυλλον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος κερα- τοφυλλῶδῶν φυτῶν.

κερατοφύρης (ὁ) νεώτ. γεωλ. ἠφαιστειογενές πέτρωμα προτριτογενεῶς ἠλικίας, τῆς οἰκογεν. τῶν τραχειτῶν καὶ τῶν ὄνυε χαλαζίου πορφυρῶν.

κεράτοφυω -έω [κέρας - φύω] λέξ. κ. σχόλ. φύω κέρατα, ἐγῶ, βγάζω κέρατα : Σχόλ. 'Αλ. Γ 24, Σχόλ. 'Αριστ. φ. Ἰππ. 134, EM 505, 6.

κερατόφωρος -ον ἱκέρας - φωνῆ] ὁ ἐκπέμπων φωνῆν κερατίνης σάληπιγος, ὁ ἔχων ὡς τὸ κέρασ, ἐπὶ τῆς μαγάδιδος κρουομένης διὰ πλῆκτροῦ : Τελείστ. 4 κερατόφωνον ἐρέβιζε μάγαδιον.

κερατοχλόη (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος ἀργωστω- δῶν φυτῶν.

κερατοφίδα (οἱ) νεώτ. παλαιοζ. ὑπερκοικυγέ- νεια δεινοσαυρίων ἐρπετῶν ἀπαντώντων μ. ἐν ἀπολιθώσει.

κεράτσα (ἡ) δημ. κ. **κυράτσα** ἐπὶ γυναικῶν, σε- μνόφωτος ἡ φαντασμένη ἢ περπατᾶ σὺν κυράτσα' 2) δύστροπος, φιλερὶς, ψισκατήγορος γυνή.

κερατοσίαι (ἡ) δημ. ἡ ἰδιότης τῆς κεράτσας βλ. λ. I, τὸ ἐξεζητημένον, τὸ ἐπιτεθηδευμένον. Ψυχαρ. Τὰς 209 στή γλῶσση, δὲ χραιδέεται κερατοσίαι, **κεράττω** μγν. ἡ κεράττω κρῖσσω, κερατί- ζω : Γρηγ. Νάξ. I, 628A.

κερατό -ῶν ἱκέρας] μγν. μεταβάλλω τὴν εἰς κέ- ρας διὰ πῆξεως, ἀποσκληρύνω : Αἰλ. Ζ I 12, 18 πη-

γνύντος αυτό (τὸ ὑπερίσχον ὑγρόν) καὶ κερατούντος τοῦ ἀέρος, ΕΜ 564,46. 2) στερεώ τὶ διὰ κεράτων ἢ κατασκευάσω τὶ διὰ κέρατων : Σχόλ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 232 βάσις κεκρατωμένη.

κερατώδης-ους-ες (κέραια) κ. νεώτ. ὁ ἔχων τὸ σχῆμα ἢ τὴν σύστασιν τοῦ κέρατος, ὁ κερατοειδής : Θεόφρ. Φι 5,1,6 πυκνός καὶ κερατώδεις, Διοσκ. 2,49 τὸ κερατώδες ἢ ἐπὶ τοῦ στομαχοῦ τῶν πτηνῶν. 2) ὁ φέρων κέρατα, ὁ κερασφόρος : Ἀριστολ. Ζι 595a,13 τὰ δὲ κερατώδη τῶν ζώων καὶ ἡμερα καὶ ἀγρία. 3) ἐπὶ νήσου, ἢ ἔχουσα πολλὰς κορυφὰς πετρωδῶν λόφων ἢ ὄρεων : Καλλ. Ἀπολλ. 91 ἤλι δ' ἐπεδείξατο νύμφη στὰς ἐπὶ Μυρτούσσης κερατώδεις ἰδ. γρ. κερσώδεις.

κερατώμα-ατος (τὸ) ὄσμ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κερατώνω βλλ., κερτώσις.

κερατώω-ώσος (ὸ) (κέραια) Ἔπιγρ. κ. μτγν. ὁ ἐκ κέρατων πεποιμένος, κατεσκευασμένος, ἐπὶ τοῦ ἐν Δήλῳ βωμοῦ : Ἐπιγρ. χροισαί τὸν κερατώνα, αὐτ. πῆτις μετρηταί τρεῖς τὸν κερατώνα ἀλειψαί, Πλούτ. Ὀησ. 21 ἐχόρευσε δὲ περὶ τὸν Κερατώνα βωμόν, ἐκ κέρατων συνηρμοσμένον.

κερατώνια (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. κερώνια ἢ κερρατιά βλλ. : Γαλ. 12,23, Ἀέτ. 1,201 κερατώνια ξηραντικὴ ἐστὶ καὶ στυπτικὴς δυνάμειος ὡσπερ καὶ ὁ καρπὸς αὐτῆς, τὰ καλούμενα κερρατία, Ἦσ. κερατώνω ὄσμ., ἀόρ. (ἐ)κερατώσασ, μτχ. παθ. παρακ. κερατωμένος, προσβάλλω τὴν συζυγικὴν τιμὴν τινος, ἀπατώ, ἀτιμάζω τὸν ἄνδρα, ἐπὶ οικείας γυναικὸς κ. ἰδ. ἐπὶ συζύγου : κερατώνει τὸν ἄνδρα τῆς, -κερατώσει τὸν πατέρα τῆς.

κερατώπις-ιδος (ἡ) (κέραια-ὀψί) μτγν. ἢ ἔχουσα σχῆμα κέρατος, κερατοειδής, ἐπὶ τῆς σελήνης : Μαν. 4,91 ἐλιξέ μήνης κερατώπιδος.

κερατώσις-εως (ἡ) μον. κ. νεώτ. ἰατρ. ἢ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κερατώνω βλλ., τὸ κερτώμα : Ἀχμ. Ὀνειροκρ. 90,10 ἐπλατύνηθι ἢ φήμη τῆς κερατώσεως. 2) νεώτ. ἰατρ. δερματικὴ νόσος καθ' ἣν σχηματίζονται εἰς ὠριμασμένα σημεῖα τοῦ δερματος μικρὰ καὶ ἐληρὰ ἐξογκώματα πῆρις ἀτροφικῆς τινος τριχῶς. || κερατώσις γενροντικὴ δερματικὴ νόσος χαρακτηριζομένη ἐκ κηλίδων ὑποκρινῶν ἢ ὑποφαίων ἢ ἐρυθρῶν, ἀκανόνιστων, ὄλλ' ἀφοριζομένων σαφῶς ἀπὸ τοῦ ὑγιούς δερματος. || πάθησις τοῦ ἔξω ἀκουστικοῦ πόρου, καθ' ἣν ἐξ ἀπολειπείας ἐπιδερμικῆς σχηματίζονται βύσματα ἐμφράσσοντα τὸν πόρον.

κεραύλης (ὸ) (κέραια-αὐλῶ) ὁ διὰ κερατίνου ὄργάνου σάλων : Ἀρχιλλ. 172, Λουκ. Τρογωδ. 33 πρὸς μέλος κεραύλου. . . κῶμον βοῶσι Λυδοί.

κεραυλία (ἡ) (κεραύλης) μτγν. τὸ σάλειν διὰ κερρατίου ὄργάνου, τὸ παίζειν τὸ κέρα : Κορνοῦτ. Φύσ. Θε. 6 κεραυλίαις χάλιουσιν.

κεραυναγωγός (ὁ) νεώτ. μεταλλικὸς ἀγωγός ἐκ σύρματος ἢ σωλήνος, συνδεδῶς τὴν ράβδον τοῦ ἀλεχόμενου μετὰ τοῦ ἐδάφους.

κεραυνεγχής-ους-ές (κεραυνός-ἐγχος) κ. ἐγχει-κέραινος βλλ. : Βακχ. 7,48.

κεραύνιος-ον (κεραυνός) μτγν. ὁ χειριζόμενος, ὁ ἐξαικοντίζων τὸν κεραυνόν, ἐπιθ. τοῦ Διός : Βιάν. ΑΠ 7,49 Ζανὶ κεραυνεῖα.

κεραυνία (ἡ) μτγν. τὸ φυτὸν αἰείζωνον τὸ μικρὸν βλλ. : Ψ Διοσκ. 4,89.

κεραυνίας (ὁ) Ἦσ. ὁ ὑπὸ τοῦ κεραυνοῦ πληγείς. **κεραύνιον** (τὸ) κ. μον. τὸ φυτὸν ὕδων τὸ θεριπὸν βλλ. : Θεόφρ. Φι 1,6,5, Γαλ. 19,731. 2) σημεῖον τι ἐν χρ.π. τοῖς ἀρχ. κρητικῶς πρὸς δηλώσειν ἐφθαρμένων χωρίων τῶν συγγραφῶν : Σχόλ. Ἰλι. ρ. xi.iii Dind., Διογ. Λ 3,66 κεραύνιον πρὸς τὴν ἀγωγὴν τῆς φιλοσοφίας, Ἰσιδ. Σεβ. Ἐτυμ. 1,21,21. 3) ἡ κεραυνία βλάσ, λίθος, τὸ ἠλιοτρόπιον : Πάν., Ἰσιδ. Σεβ. Ἐτυμ. 16,13,5.

κεραύνιος-ια-ον κ. μον. κ. νεώτ., τὸ θηλ. κ. κεραύνιος ὁ ἀνήγων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κεραυνόν, ὁ τοῦ κεραυνοῦ : Ἀισχ. Ἐπ. 430 τὰς δὲ ἀστραπάς τε καὶ κεραυνίους βολὰς, αὐτ. Πρ. 1017 βροντῆ καὶ κεραυνία φλογοί, Σοφ. ἀπ. 538 κεραυνία πέμψις, Εὐρ. Τρω. 80 ἐμοί. δὲ δώσειν φησι πῦρ κεραύνιον, αὐτ. Βακχ. 244, Καλλ. Αἰτ. 31,64 κεραύνιος θάνατος ἰὸ ὑπὸ τοῦ κεραυνοῦ προκαλούμενος, Πλούτ. Ἦθ. 665B τὸ κεραύνιον πῦρ. . . θαυμαστόν ἐστι, Πορφ. Πυθ. 17, Ἰσιδ. Σεβ. Ἐτυμ. 16, 13,5, Βί. Ἀλεξ. 2281 ἀπὸ Σεμέλης καὶ Διὸς καὶ κεραυνίας ὕλης ἢ αὐτὸς ὁ πυρλόχευτος Διόνυσος ἐτέχθη. || Πάν. κεραυνία λίθος τὸ ἠλιοτρόπιον.

2) ὁ ὑπὸ τοῦ κεραυνοῦ πληγείς, ὁ κεραυνόπληκτος, ἐπὶ τῆς Σεμέλης : Σοφ. Ἀντ. 1139 ματρὶ σὺν κεραυνία, Εὐρ. Βοήκ. ὄσμ. ἐπὶ τοῦ Καναπέως : αὐτ. Ἰκ. 496 Καναπέως κεραύνιον δέμας κηπουνοῦται. 3) τὰ κεραυνία ἀπὸ τοῦ κεραυνοῦ πληττόμενα κορυφαί ἰδ. ἐν χρ. ὡς τοπωνύμ. πολλῶν ὄρεων : Στράβ. 6,3,5 τὰ Κεραυνία δ' ὁμοίως ὄρη κλεφεὶ πρὸς αὐτὸν τὸ στήμα τοῦ Ἰονίου κόλπου. 4) τὸ ἀρσ. κεραύνιος ὡς οὐσα εἶδος ἐπιδήσιμου : Σωφ. Ἐπιδ. 37. 5) ὁ τ. τοῦ κεραυνείου βλλ. ὡς ἐπιθ. τοῦ Διός : Ἀριστολ. Κόσ. 401a,17. ὄσμ. κτ. ἐπέκτ. κ. ἐπὶ τοῦ Φιλίππου : Ἀντίπ. Ἰδ. ΑΠ 6,115 Ἀρδανέων ὄλεθρ ὁ κεραύνιος εἰλε Φιλίππου.

κεραυνίτης (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. εἶδος πολυτιμοῦ λίθου : Κλήμ. Ἀλ. 241. 2) νεώτ. ὑαλιῶδης σωλῆν σχηματιζόμενος ὑπὸ κεραυνοῦ πίπτουτος ἐντὸς ἀμυδάσις ἐδάφους, ἀ. κεραυνίσις σωλήν.

κεραυνοβλής-πιτος (ὁ, ἡ) (κεραυνός-βάλλω) κ. μον. ὁ ὑπὸ κεραυνοῦ βληθείς : Θεόφρ. Φι 3,8,5 λέγουσι δὲ ὡς καὶ κεραυνοβλήτες αὐταὶ μόναι γίνονται, Τζέτζ. Χιλ. 4,267.

κεραυνοβλήτης-ον (κεραυνός-βάλλω) κ. μον. κ. νεώτ. ὁ ὑπὸ κεραυνοῦ βληθείς, κεραυνόπληκτος : Ἐφορ. 17,7, Σχόλ. Σοφ. Ἀντ. 1139, Ἦσ. ἐν λ. λευκοστεφῆ, Σουίδ. ἐν λ. Σαλμωνεύς. 2) μτφ. ἐμβρόντητος, ἐκπληκτος.

κεραυνοβόλημα-ατος (τὸ) νεώτ. ἡ κεραυνοβόλησις βλλ.

κεραυνοβόλησις-εως (ἡ) (κεραυνοβόλω) νεώτ. κ. κεραυνοβόλια κ. κεραυνοβόλημα ἢ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κεραυνοβόλω βλλ. 2) ἡ δίκην κεραυνοῦ, ἢ ἀστραπιαία ἐπίθεσις κατὰ τινος, ἡ κεραυνοβόλος ἐνέργεια. || εἰδ. ἰατρ. ἀπότομος καὶ βιασιότατη ἐπίδρασις νοσηρῶς τινος αἰτίας ἐπὶ τοῦ ὄργανισμοῦ, συνήθως θανατηφόρος, οἷον ἡ ἀποπληξία.

κεραυνοβόλια (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. κ. κεραυνοβόλησις τὸ κεραυνοβόλειν, ἢ ἐξακοντῆσις ἢ πτώσις κεραυνοῦ : Στράβ. 13,4,11 ἐκ κεραυνοβολίαν καὶ προσητήρων συμβῆναι τοῦτο, Πλούτ. Ἦθ. 624B.

2) νεώτ. ἡ προσβολὴ ὑπὸ κεραυνοῦ ὡς καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς φαινόμενα ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων. 3) νεώτ. κτ. ἐπέκτ. ἡ βία ἐπὶ τοῦ σώματος ἐκκένωσης ἐντόνου ηλεκτρικοῦ ρεύματος, ηλεκτροπληξία.

κεραυνοβόλιον (τὸ) μτγν. ὁ πεσών κεραυνός : Κορνοῦτ. Φύσ. Θε. 19.

κεραυνοβόλος-ον (κεραυνός-βάλλω) κ. μον. κ. νεώτ. κ. βόλλων, ὁ ἐξακοντίζων κεραυνός : Ἐπιγρ. κεραυνοβόλος Ζεὺς, Ὀρφ. ἀπ. 256 κεραυνοβόλοι νεφέλαι, Μελέαγρ. ΑΠ 12,63 πῦρ τὸ κεραυνοβόλον (ὁ κεραυνός), Λουκ. Φιλόπ. 24 εἰ τὸ κεραυνοβόλον ἀγγεῖον ἀπενεύσθη καὶ τὸ βροντοποιῶν δοχεῖον ἀνεμεσώθη. || ὄσμ. κ. ἐπὶ τῶν πλα-

κ. μον. κ. νεώτ. ὁ βόλλων, ὁ ἐξακοντίζων κεραυνός : Ἐπιγρ. κεραυνοβόλος Ζεὺς, Ὀρφ. ἀπ. 256 κεραυνοβόλοι νεφέλαι, Μελέαγρ. ΑΠ 12,63 πῦρ τὸ κεραυνοβόλον (ὁ κεραυνός), Λουκ. Φιλόπ. 24 εἰ τὸ κεραυνοβόλον ἀγγεῖον ἀπενεύσθη καὶ τὸ βροντοποιῶν δοχεῖον ἀνεμεσώθη. || ὄσμ. κ. ἐπὶ τῶν πλα-

νητικῶν ἐπιδράσεων: Βέττ.Βάλλ.14,17. 2) νεώτ. μ. ὁ προσβάλλων, ὁ ἐπιπλήτων ὡς κεραυνός, ὁ ἀποτόμως καὶ ἀστραπιαίως ἐμφανιζόμενος, ἀκαριαῖος καὶ ἀποτελεσματικός: κεραυνόβολος ἐ-νέργεια, - κεραυνοβόλος ἐπίθεσις' || ὄμ. νεώτ. ἐπὶ νόσου, ὁ ἀποτόμως ἐκδηλούμενος καὶ τάχιστα θανατηφόρος: κεραυνοβόλος ἀποπληξία' 3) μτγν. ὄμ. μτφ. ὄνομ. τοῦ δωδεκάτου Ρωμαϊκοῦ λεγεῶνος *Faίματτα*: Δίων Κ 71,9' || νεώτ. κεραυνοβό-λων βλήματα ἄγριον ἢ Λιαν αὐτήτρον.

κεραυνοβολῶ-έω | κεραυνός-βάλλω | μτγν., μον. κ. νεώτ. βάλω, ἐξακοντίζω κεραυνόν ἢ ὡς κεραυνόν: Μελέαγρ.ΑΠ 12,122 ὡς γὰρ Ὀλύμπου Ζεὺς νέον ὀδεῖν ὁ παῖς μακρὰ κεραυνοβόλειν, Πλούτ.Ἡθ.893B εἰς νέφος πεπληγός... πνεῦμα... κεραυνοβόλει, Λουκ.Φιλόφ.4 ἀντὶ τοῦ κεραυνοβόλειν τῆ βουπλήγι κατακτανέντω' κ. μτ. συστοιχ. αἰτ.: Εὐστ.Πον.87,53 κεραυνοβόλειν ὄλεθρον' 2) πλήττω, κτυπῶ τινα διὰ τοῦ κεραυνοῦ ἢ ὡς διὰ κεραυνού: Ἐρατοσθ.Κατ.6 κεραυνοβόλειν οἰκίαν, ΑΠ 12,140 ὁ δέ μ' ὡς Ζεὺς ἐκέραινοβόλει' 4) νεώτ. μτφ. καταπλήττω, καταπτοῶ, ἐμπνέω τρόπον εἰς τινα: τὸν ἐκέραινοβόλησε μὲ τὸ βλέμμα του.

κεραυνοβόλος ἐπίρρ. νεώτ. διὰ κεραυνοβόλου ἐνεργείας, ἀκαριαῖως καὶ ἀποτελεσματικῶς: οἱ ἐχθροὶ τοὺς ἐπετέθησαν κεραυνοβόλους.

κεραυνοβρόντης (ὁ) | κεραυνός-βροντῶ | ὁ μετὰ βροντῶν ἐξακοντίζων κεραυνός, ὁ ριπτῶν τὸν κεραυνὸν καὶ βροντῶν, ἐπιθ. τοῦ Διός: Ἀριστφ. Εἰρ.376 ὡς Ζεὺς κεραυνοβρόντα.

κεραυνογραφία (ἡ) νεώτ. κλάδος τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἠλεκτρισμοῦ ἔχων ἀντικείμενον τὴν μελέτην τῶν ἀποτελεσμάτων καὶ τῶν ἐπιδράσεων τοῦ κεραυνοῦ κ. γεν. τὴν ἐξήγησιν τῶν διαφορῶν φαινομένων αὐτοῦ.

κεραυνογράφος (ὁ) νεώτ. εἰδικὴ συσκευὴ δι' ἧς προειδοποιούμεθα περὶ ἐπικείμενης καταγίγδος καὶ τῆς πτώσεως κεραυνῶν.

κεραυνοκλόνος-ον | κεραυνός-κλονῶ | πάπ. ὁ ἐπιφέρων κλόνον παρόμοιον πρὸς τὸν ὑπὸ τοῦ κεραυνοῦ ἐπιφερόμενον.

κεραυνομάχης (ὁ) | κεραυνός-μάχομαι | μτγν. κ. ὄμρ. κεραυνομάχας ὁ διὰ κεραυνῶν μαχόμενος, ὁ ἔχων ὡς ὄπλον τὸν κεραυνόν: Μελέαγρ.ΑΠ 12, 110 κεραυνομάχαν.

κεραυνόπληκτος-ον | κεραυνός-πλήττω | μτγν., νεώτ. ὁ ὑπὸ τοῦ κεραυνοῦ πληγείς, κεραυνόπληκτος: Φιλῶδ.Ὀργ.94W' 2) νεώτ. μτφ. ὁ κατά-πληκτος, ὁ ἐκπληκτος, ὁ ἐμβρόντητος: ὅταν τὸ ἄκουσα, εἴμεινα κεραυνόπληκτος.

κεραυνοπληξ-ήτος (ὁ, ἡ) | κεραυνός-πλήττω | ὁ κεραυνόπληκτος βλ.ἡ) | Ἀλκ.Κωμ.2.

κεραυνός (ὁ) κ. μον. κ. νεώτ. ἠλεκτρικὴ ἐκκένωσις μεταξὺ νέφους καὶ ἐδάφους συνοδουμένη ὑπὸ πατάγου καὶ φωτός, ἀστροπελέκι κ. τ. Ζήν. Κ 1,34 «ἐξαφίς σφοδρὰ μετὰ πολλῆς βίας πίπτουσα ἐπὶ γῆς»: ἡλ.Ὁ 133 βροντήσας δ' ἄρα δεινὸν ἀφῆκ' ἀργήτα κεραυνόν, Ὀδ.ψ 330 νῆα βοθρὸν ἔβαλε... κεραυνῶ, αὐτ.ε 305, αὐτ.Μ 416 π. Ὀμ. κ. Ἡσίοδ. κ. δ. ὡς τὸ σὺνήθεος ὄπλον τοῦ Διός χαλκευθὲν ὑπὸ τῶν Κυκλώπων: ἡλ.Φ 198 δε δέδοικε Διὸς μεγάλοιο κεραυνόν, Ἡσίοδ.Ὁ 854 Ζεὺς... εἴλετο δ' ὄπλα, βροντῆν τε στερολήν τε καὶ αἰθαλόεντα κεραυνόν, αὐτ.141 γεινατο δ' αὐτὸν Κύκλωπας... οἱ Ζηνὶ βροντῆν τ' ἔδωσαν τεύξάν τε κεραυνόν, αὐτ.690 οἱ δὲ κεραυνοί... ποτέοντο χεῖρας ἀπο στήθαρχς, Πίνδ.Π 1,5 τὸν αἰχματῶν κεραυνὸν σθενεύεις ἀένουο Πυρός, Ἡρ.8,37 ἐκ μὲν ταῦ οὐρανοῦ κεραυνοὶ αὐτοῖσι ἐνέπιπτον, Αἰσχ.Πρ.359 καταδύτης κεραυνός, αὐτ.Ἐπ.445, Σοφ.Τρ.1088, αὐτ.Ἡλ.823, Ἀριστφ.Ὀρν.1538 τὸν

κεραυνὸν τοῦ Διός, αὐτ.1747, Ξεν.Ἑλλ.4,77 πίπτε κεραυνός εἰς τὸ στρατοπέδον, Πλάτ.Τιμ.80C τὰ τῶν κεραυνῶν πτώματα, Πλούτ.Λυκ.31 λέγεται... κεραυνὸν εἰς τὸν τάφον κατασκήψαι, Λουκ.Τιμ.1 ὁ αἰθαλόεις καὶ ἀργήεις καὶ σμυδαλόεις κεραυνός, Παισ.10,233 βρονταί τε καὶ κεραυνοὶ συνεχεῖς γίνοντο: || νεώτ. μετεωρ. ἠλεκτρικὴ ἐκκένωσις μεταξὺ τοῦ καταγίγδοφору νέφους καὶ τοῦ ἐδάφους ἀντιθέτως ἠλεκτρισμένων, ὅταν ἢ ἠλεκτρικὴ τάσις εἰς τὸ μεταξὺ αὐτῶν διάστημα κοταστῆ μεγαλύτερα ὀρισμένης τιμῆς τμῆς' 2) μτφ. ἐπὶ τοῦ Περικλέους ὡς δεινὸς εἰς τὸ λέγειν: Κωμ.Ἀδῆσπ.10 κεραυνὸν ἐν γλώττῃ φέρειν ὄμ. τύπτην κεραυνός (κεραυνός εἰμι ἐν τῷ τύπτειν): Ἀντιφῶν.195,4' || νεώτ. καταποτοῦσα ἐνεργεία ἢ ἐκδῆλωσησ νόθους: Παπαδ.Χρ.Μηλ.50 τὸ βλέμμα του ἐξέτόξευσε κεραυνὸν ὄργης' || κτ. Εὐστ.862,9 «καὶ τις ἕτερος πολυφύγος κεραυνός ἐκαλεῖτο, ἐπεὶ κατά τινα ποιητῆν ὀδάτους ἐποίησε τὰς τραπέζας κατασκήτων αὐταῖς τῆ γνάφω»

3) μτγν.κ. νεώτ. τιμητικὴ προσωνυμία στρατηγῶν ἢ στρατηγῶν διασημῶν διὰ τὴν κεραυνοβόλον αὐτῶν ἐνεργείαν: Πλούτ.Ἀριστ.6 Πολιορκηταὶ καὶ Κεραυνοὶ καὶ Νικητῶρες, ... ἔχαίρον προσαγορευόμενοι, - Βαγιαζῆτ ὁ Α' ὁ Κεραυνός' 4) Ἐπιρρ. ἐπιθ. τοῦ Διός.

κεραυνοσκοπεῖν (ι) | Πολυδ. μηχανὴ πρὸς ποραγωγήν κεραυνοῦ ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου' Πολυδ.4,130 «κεραυνοσκοπεῖον δὲ καὶ βροντεῖον, τὸ μὲν ἐστὶν περιακτος ὑψηλὴ' τὸ δὲ βροντεῖον ὑπὸ τῆ σκηνῆς ὀπισθεν ὄσκολ φήμων ἐμπλοιοι διωγκωμένοι φέρονται κατὰ γαλκωμάτων».

κεραυνοσκοπία (ἡ) μτγν. ἡ παρατήρησις τῶν κεραυνῶν καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῶν ἐν τῷ σημειῶ τῆς πτώσεως των καὶ ἢ ἐκ τούτων μαντεία: Διόδ.Σ 5,40 τὰ περὶ τὴν κεραυνοσκοπίαν μάστιχα πάντων ἀνθρώπων ἐξεργάσαντο.

κεραυνοῦχος (ὁ) | κεραυνός-έχω | μτγν. ὁ ἔχων, ὁ κρατῶν καὶ χειρίζομενος τὸν κεραυνόν: Φιλ.Βυζ.Θαυμ.3,1 κεραυνοῦχος Ζεὺς.

κεραυνοφάτης-ους-ές ὁ λάμπων ὡς κεραυνός: Εὐρ.Τρω.1104 δίπαλλον ἱερὸν ἀνά μέσον πλάταν πέσοι Αἰγαίου κεραυνοφάτης πῦρ.

κεραυνοφόρος-ον | κεραυνός-φέρω | μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ φέρων τὸν κεραυνόν: Πλούτ.Ἀлк 16 Ἐρώτα κεραυνοφόρον, Κάλδ.Ὁδ.5,10 χεῖρες κεραυνοφόροι, Παλαμ.Παράκ.107,14 κὶ ἀντιχτυπιέται τὰ στοιχεῖά, | στα σύγγεφα ἢ στῆν πολιτεία, | κεραυνοφόρα' || μτφ. στρατοπέδον κεραυνοφόρον (Legio XII *Faίματτα*): Δίων Κ 55, 23' || τὸ ἄρα κεραυνοφόρος ὡς ὄνοσ. τίτλος ἱερέως ἐν Σελευκείᾳ τῆς Πιερίας: Ἐπιρρ.

κεραυνῶ-ώω (κεραυνός) κ. νεώτ. κ. κεραυνῶνω πλήττω, κτυπῶ διὰ κεραυνοῦ, κεραυνοβόλω, κατακεραυνῶνω: Ἡρ.7,10,5 τὰ ὑπερέχοντα ζῶα ὡς κεραυνοὶ ὁ θεός Πλάτ.Συμν.190C τοὺς γίγαντας κεραυνῶσαντες, Φιλῶδ.Εὐσ.131, Ἀθῶν.12,523B τὸ δαυμιόνιον... ἐκεραυνῶσε πάντας κ.παθ. Ἡσίοδ.Ὁ 859 φλόξ δὲ κεραυνοβθεντος ἀπέσσυτο τοιο ἀνακτος, Πίνδ.Ν 10,8 γαῖα δ' ἐν ἠθέσσι ὑπ' ἔδεατο κεραυνώβεισσα, Πλάτ.Πολ.408C ὄθεν δὴ καὶ κεραυνώθηται αὐτὸν ἴδων Ἀοκλήσιον' 2) μτφ. καταδικῶς: Ἀρτεμίδ.Δαλδ.2,9 τοὺς καταδικασθέντας ἐν τῇ συνθεσίᾳ κεραυνοῦσθαι φαμέν' 3) ρηματ. π. κεραυνῶσις.

κεραυνῶσις-εως (ἡ) | κεραυνῶ | μτγν., μον. κ. νεώτ. τὸ κεραυνῶν, ἢ διὰ τοῦ κεραυνοῦ πλήξις: Σκύμν.398 κεραυνῶσιν τὴν τοῦ Φαέθωνος, Στρόβ.16,2,7 τὰ περὶ τὴν κεραυνῶσιν τοῦ Τυφῶνος, Πλούτ.Ἡθ.996C, Εὐστ.Πον.306,30.

κέραφος (ὁ) Ἡσ. «κλεασμός, γακολογία» πρὸλ. σκέασφος.

κεραφυλλοκήλη (ή) νεώτ. κτηνιατρ. πάθησις του άκρου ποδός των Ιππιδών, προκαλουμένη έκ ρωγμών του κέρατος της όπλης, ένδοσυκίτιδος κ. γεν. έκ τραυματισμών έπιφερόντων αίμορραγικός πλάκας του σαρκοφυλλώδους Ιστού.

κεραυώτης-ους-ες | κέρασι | έπί λάφου, ό κεραιφόρος, ήτοι έχων άφής άποτόμους κορυφάς : Καλλ. Άπόλλ.91 στάς επί Μυρτούσης κεραιώδεις (πιθ. γρ. αντί κεραιώδεις).

κεραυώφ-ώπος (ή) | κέρασι-ώφι | μγν. | ό έχων όφιν, σχήμα κέρατος, κεραιοειδής : Μάξ.μ.337 κεραυώπα σελήνη.

κερβαλά 'Ησ. « άσβενή, μεγάλη ».

κερβαντασία (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτών της αίγινας των σανταλωδών.

Κερβήριοι (οί) κωμ. τ. του Κιμμέριοι άπαντών η. Κράτ. Άριστφ. κ. κτ. τόν Άριστορχ. έν 'Οδ. Λ 14 | προβλ. αγόλ. αυτόθι : Άριστφ.Βάτρ.187 τίς εις τό Λήθης πεδίον, ή 'ς όνου πόκας ή 'ς Κερβήριους, ή 'ς κόρακας |ώς λογοπαίγιον επί του Κέρβερος| || κ. κτ. 'Ησ. « Κερβήριοι' άσθενεί » φασί δε και τους Κιμμέριους Κερβήριους και την πόλιν οι μόν Κερβήριον, ό δε Κιμμήριον ».

κερβήρις-ίδος (ή) νεώτ. βοταν. γένος άποκυωδών φυτών.

κερβεροκινθύνος Τάρταρος (ό) κτ. 'Ησ. ό πλήρης κινθύνων έκ του Κερβήρου.

Κέρβερος (ό) κ. νεώτ. κ. δημ. πεντηκοντακέφαλος ή τρικέφαλος κύων, τρομερός φύλαξ των πυλών του Άδου : 'Ησιόδ.Θ 311 ούτι φατειόν Κέρβερον, ώμηστίη, Άΐδευ κύνα χαλκιδόφωνον, πεντηκοντακέφαλον, 'Ισοκρ.10,24' || ώς όνομασία και άλλων κυνών : Πολυδ.5,42 ένδοξος δε και ό 'Ηπειρωτικός Κέρβερος και ό 'Άλεξάνδρου' 2) όνομασία πτηνού : Άντανίν.Λιβ.19,3' 3) Σχόλ. Νικ.Άλεξ.576 « κέρβερον, τόν άφρογον βάρταρον » 4) νεώτ. κ. δημ. μτφ. άυστηρός και άγρυπνος φύλαξ : ό πορτιέρης του κήπου είναι σωστός κέρβερος.

κερβεροσάνδαλα 'Επιγρ. κ. καταντεσσάνδαλα κλητ., ώς επίκλησις γθιούνο δοίμονος κατά τάς μαγικάς έπιφώδες παρά Καρχηδονίσις.

κερδικήριον (τό) |λοτ| μγν. τό προσκεφάλιον : Άποφθ.Πατέρ.356λ.

κερδοῦλο-έτω κερτομά 'Ησ. « κερδοῦσας, λοιδορούσας, βλασφημούσας, άπάτωσας » Βάικλ.1,34 όποτε χρει[ός] έ κερ[δο]λοί μάχας |πιθ. γρ. |.

κερδοῦκλος (ό) μγν. όνομα παιδίας τινος, είδος παιγνιδίου : Νειλ.505D.

κερδαῖον | κέρδοσι | κ. μον. κ. νεώτ., δημ. κ. κερδῶ ή κερδῶν, κ. κερδεύω, κερδένω, μέλλ. κερδῶνῶ ή κερδήσω, Ιων. κερδανέω κ. κερδήσομαι, άόρ. σ' κέρδανα, Ιων. -ηνα, Ιων. κ. νεώτ. κέρδωσα, μον. δημ. κέρδωσα, δημ. κέρδισα κ. κέρδεφα, παρακ. κεκέρδηκα, μγν. κεκέρδηγα κ. κεκέρδηκα, παθ. άόρ. μγν. κερδανθείς, νεώτ. έν όριστ. κέρδηθην, κ. δημ. |έκέρδηθηκα, κ. κερδευτήκα, μγν. παθ. παρακ. κεκέρδημένος, μον. δημ. κερδαίμενος, δημ. κερδημένος, ή κερδεμένος, προβλ. κ. κερδήσι, κτῶμαι κέρδος, πορίζομαι όφελος, έχω ώς όφελειαν, όφελούμαι : 'Ησιόδ. Έργ.352 μη κακά κερδαίνει |μάτθασθαι δίκαια κέρδη|, Πινδ.1,4(5),27 άγαθόι πολεμισταί λόγον κέρδαναν |έκέρδησαν έπανοιμν|, 'Ηρ.4,152 μέγιστα . . έκ φορτίαν κέρδησαν, Αισχ. Άγ.1301 σμικρά κερδανῶ φυγῆ, Σοφ.Τρ.231 άνδρα . . καλώς πράσσοντ' άνάγκη χριστό κερδαίνειν έπη |Βερναρόδ.Γρην. « άνήρ πράττων τό καθήκον του άνάγκη είναι ν' άκούη πρός όμιαιθην καλούς λόγουσι|, αὐτ.ΟΤ 889 ει μη τό κέρδος κερδανεί δικαιοσύνη, Εὐρ.'Ηρ.604 τῆ τ' άσφαλεία κερδανείς |έκ της άσφαλείας θά έχης κέρδοσι|, Άριστφ.Νεφ.259 ειτα δε τί κερ-

δανῶ ; Άνδοκ.1,134 κερδήσαντες δε δε τάλαντα, Λυσ.13,84 τόν χρόνον κερδαίνει εν εζει ό προσήκων αὐτῷ, ΚΔΜατθ.16,26 τί γάρ ώφελεῖται άνθρῳπος εάν τόν κόσμον όλον κερδήσῃ, την δε ψυχῆν αὐτοῦ ζημιώθῃ, αὐτ.25,17 κέρδησα και αὐτός άλλα δύο |τάλαντα|, Μηναι.3,18 Συνε. κερδανεῖται την γῶν Οὐρανῶν Βασιλείαν, Βι.'Α-λεξ.3736 τοῦτο γάρ κερδανέντω, 'Ερωτόκρ.2,629 κέρδασις τρι κόπους του, ήσμιζε μετά κείνη, Χατζοπ.'Απλ.Τρ.33,12 τό φῶμι τό γλυκό που χορταίνει, |πού μόνος καινεῖς τό κερδαίνειν, - κέρδησαν πολλά στό χρηματιστήριον| || κ. μτ. μγν. κερδίω πρώτων τι : 'Ηρ.8,60,3 Μεγάροισι τε κερδανέομεν περιουσί (θα έγωμεν κέρδος, ένδ σωθῶσι τά Μέγαρα), Αισχ.Πρ.877 σύ τ' οὐδέν εκμαθούσα κερδανεί, Εὐρ.'Ελ.1051 ει δε κερδανῶ λέγων. |δ.γρ. λέγειν|, Άριστφ.'Ορν.1591 ήμεῖς τε γάρ πολεμοῦντες ό κερδανόμεν' όμ. κ. έπομένης ειδικῆς προτάς. μτ. του δι : 'Ιππ.'Άρθρ.4' κ. παθ.: Φιλός.Οικ.67 |τά κερδανθέντα' κ. άπολ.Ά.Πρ.8,5 αὐτός τε ό Θεμιστοκλής κέρδησεν, Σοφ.Άν.28 του κερδαίνειν έχου |του κέρδουσι|, αὐτ.'Αντ.312, Οσοκ.2,44 οὐκ έν τῷ χρείεω τῆς ηλικίας τό κερδαίνειν . . μάλλον τέρπει, αλλά τό τιμάσθαι, Δημ.1121 επί τῷ κερδαίνειν πᾶς αν οὔτος ποιήσειεν' κ. έμπροσθ. |πρός, παρό, από τινος| : Σοφ. Τρ.191 πρός σοῦ τι κερδανῶμαι και κτῶμην χάριν, Λυσ.20,7 παρ' ὧν δ' αν μη κερδαίωσιν, Ξεν.'Απομν.2,9,4 οὐ γάρ ήν οἶος άπά παντός κερδαίνειν' || δημ. παροιμ. ό φτωχός θαρρεῖ κερδαίνει | και φρονεῖ και δέν τό νιώνει |ένι υπερβολικῆς και κακῆς νοουμένης οἰκονομίας| || έμπορεύομαι, κέρνω έμποριόν : Σοφ.'Αντ.1037 κερδαίνετ', έμπολάτε τάπο Σάρδεων ήλεκτρον 2) μσν., νεώτ. κ. δημ. επί αγώνων, πολέμων κττ., έξέρχομαι, ανσδεικνύομαι νικητής, νικῶ, κατοβόλω τόν αντίπαλον : 'Ερωφ.4,748 τί τῶξίζε τῷ όχτροῦς μας να κερδαίση, |κι εκβαίνω τό νικωτίās σκλάβος να γένῃ ; 'Ερωτόκρ.1,1096 τό ήρωκίς έχει στην αρχή στό τέλος κ εις στή μέση, |κι ανέννα δέν έμάλωσε |δ.γρ. έπόλεψε|, να μην τονε κερδαίση |ένι του έρωτος|, - τόν κέρδεψε' κ. παθ. : ή μάχη κέρδηθη 3) δρέπω, κερπουῖμαι, πορίζομαι ζήμιαν, ζημιούμαι ή κινος : Εὐρ.'Εκ.518 διπλά με χρίζεις άδρακτα κερδανῶ, Ξεν.'Απολ.9 κερδηῖται τόν πολύ χέρω βίον αντί θανάτου 4) σώζω έμαυτὸν από τινος κακοῦ, εκφεύγω, άποφεύγω : Φιληγ.92,10 μεγάλη κακά κερδαίνειν, 'Ιώσ.Α1 2,3,2 τό μη μιανθῆναι τῆς χείρας κερδαίνειν, ΚΔ Πράξ.27,21 κερδηῖσαι τε την υβριν ταύτην και την ζήμιαν, Διογ.Α,7,14 κερδαίνειν ενόχλησιν, 'Ιμέρ.Λόγ.2,26 κερδαίνειν τά θεινά, Παλλδ. ΑΠ 10,59.

κερδαίος 'Ησ. ετό επικέρδη τοίς παθοῦσι, καθόσον ένδεδέρασται ».

κερδαλέος-α-ον | κέρδοσι | κ. νεώτ. ό άποφέρων κέρδος, έπιφελής, έπικερδής, συγκρ.-ώτερος : Πινδ.Π 2,78 κερδηῖ δέ τι μάλα τοῦτο κερδαλέον τελέθει, 'Ηρ.9,7,α' κερδασλώτερον έστι όμολογείν τῷ Πέρσῃ, Αισχ.Εὐμ.1008 τό δε κερδαλέον πέμπειν πόλεως επί νίκῃ, Άριστφ.'Ορν.594 τῶς τ' έμπορίας τῆς κερδαλέας πρός τόν μάντιν καταρούσιν, Οσοκ.2,53 ό τι . . ές αὐτό κερδαλέον, Ξεν.'Απομν.3,4,11 οὐδέν οὕτω λυσίτελες τε και κερδαλέον εστίν, 'Ισοκρ.2,18 2) 'Ησ. « κερδαλέον, δόλιον; πανούργον ή κέρδη περιποιούντα και ώφελείας ή ποικίλων » : 'Ιλ.Κ 44 χρεῶ βουλῆς . . κερδαλέης, 'Οδ.Ν 291 κερδαλέος κ' ειη και επικλοπος ός σε παρέλθοι έν . . δόλοισι, αὐτ.Θ 54δ, Αισχιν.Σωμκρ.20 |ένι των γυναικῶν της 'Ιωνίας|, Καλλ.'Αρτ.152 κερδαλέωι μῦθωι σε θεή μάλα τῶδε πινύσκει' || |δ. επί της άλάπνεος :

'Αρχιλ.89.5' δθ. ή κερθαλέη, ως τὸ κερδῶ βλλ., ή πανουργία, ή ἀλώπηξ: Αιλ.Ζ16.64' || ὄμ. κερθαλέη κ. συνηρ. κερθαλή, ως οὐσ. ή δορά τῆς ἀλώπεκος, ή ἀλώπηξ: Γρηγ.Ναζ.1,605Α τῆ λευτῆ τῆν κερθαλήν ἐγκρύπτειν.

κερθαλακέτης (ή) [κερθαλέος] μυν. ή ιδιότης τοῦ κερθαλέου (βλ.2), ή πανουργία, ή δολιότης: Εὐστ.Πον.68,10.

κερθαλεόφρων-ονος-ον | κερθαλέος - φρήν| ὁ ἐπιθυμῶν, ἐπιζητῶν τὸ κέρδος: 'Ἡσ. κερθαλεόφρων, ὁ ἐκ παντός κερθαίνειν φρονῶν διὰ θόλου, κερδοῦς φρόνημα ἔχων, τούτέστιν ἀλώπεκος: ὁθεν ὁ δόλιος: 'Ἰλ.Α149 ὦ μοι, ἀναδείψιν ἐπιμίμενε, κερθαλεόφρον' || ὁ πανούργος, ὁ πολύτροπος: 'Ἰλ.Δ339 καὶ σὺ κακοῖσι δόλοισι κεκασμένε, κερθαλεόφρον, 'Οππ.Κυν.2,29.

κερθαλέως ἐπίρρ. ἐπιωφελέως, με κέρδος, με ὠφέλειαν: Ὁουκ.3,56 'Ἀθηναίους ἐλόμενοι δικαίως μάλλον ἢ ἡμᾶς κερθαλέως | ἀποβλέποντες εἰς κόποιαν ὠφέλειαν, ἀπὸ ἰδιότητιαν.

κερθάντηρ-ηρος|ή| μγν. ὁ φιλοκερδῆς, ὁ φιλοκρημάτης, ὁ φιλόγυρος: Χρησμ.Σ16.7,136 ἐπ' ἀλγεσι κερθάντηρας.

κερθάντος-ή-όν [κερθαίνω] ὁ ὄν δύναται τις νὰ κερθῆσῃ: Περίανδρ.π.Διογ.Α117 τὰ κερθάντὰ κερθαίνειν | ἐξ ὧν τις δύναται νὰ ἐχῆ κέρδος). **κερθάριον** |τό| γλῶσσ. ὑποκορ. τοῦ κέρδος βλλ., μικρὸν, εὐτελές, ἀσήμαντὸν κέρδος.

κερθεία καθ' 'Ἡσ. πανουργία, ἀλώπεκία. **κερθεμπορος**-ον [κέρδος - ἐμπορος] ὁ παρέχων τοῖς ἐμπόροις κέρδος, ὁ προστάτης τοῦ ἐν τῷ ἐμπορίῳ, τοῦ διὰ τοῦ ἐμπορίου κερδοῦς: 'Ορφ.'Υμν.28,6 κερθεμπορος Ἐρμῆς.

κερθητικός-ή-όν γλῶσσ. ὁ μετ' ὀληθιστίας ἐπιδιδῶν τὸ κέρδος, φιλοκερδῆς.

κερθεία (ή) Φώτ.Λεξ.156,25 «κερθεία, κερδοσύνη, φιλοκερθεία».

κερθεῖω [κέρδος] σχόλ., μυν. κ. νεώτ., δημ. κ. κερδῶ κ. κερδάω κ. κερδεύω ή κερθένω, ἀόρ. (ε)κέρδισα, παθ. ἀόρ. δημ. κερθίστηκα, μγκ. παθ. παρακ. δημ. κερθισμένος, κερθαίνω βλλ.: Σχόλ. νεώτ. Πίνδ.Ο184 οὐδὲν ἄλλο κερθεῖαι, Χατζόπ. 'Αηλ.Τρ.33,9 ἔτι ὁ ἄλλοι κερθαῖον δὲν κλέβω, αὐτὸ μὲ ἐίπαν δρόμα πρὸς θέλει καὶ κόπο | τὸ φθίμει νὰ κερθεῖσῃ κανεῖ, - ἔσα κερθεῖσαι τὰ σπαταλᾷ σὰ γλέντια, - ἐκέρδισε πολλα ἀπὸ τὸ ἐμπόριο' || ἐπιτυχῶν τὴ ἐκ τύχης ή ἐνεκα τῆς ἰδίας μου ἱκανότητος: ἐκέρδισε τὸν πρῶτον λαχόν τὸ ἐθνικὸν λαχείου, - θὰ τὸ κερθεῖσῃ τὸ στοίχημα, - ὀποιος κερθεῖσαι στὰ χαρτιά, χάνει στὴν ἀγάπη, - κέρδισε τὸ πρῶτο βραβεῖο' 2) κ. νεώτ. κ. δημ. νικᾷ ἐν τινι ἀγῶνι, ἐξέρχεται νικητῆς ἐκ τινος ἀγῶνος: Διήγ. Ἄχιλλ.1818 κάλλος τινῶν οὐκ ὠφέλει, οὐ πλοῦτος, οὐδὲ ἀνδρεία | πάντα κερθεῖσαι ὁ θάνατος, - ἐκέρδισε στὶς ἐκλογές, - ἐκέρδισε τὴ δικη, - τὸν κερθεῖσαι, - ἐκέρδισε ὁ Παναθηναϊκός' 3) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἠθικῆς σημ. κτώμοι τι καλόν: ἐκέρδισε τὴν συμπόθειαν τῶν προσαρκένων του, - τὴν εὐνοίαν τοῦ κοινοῦ - τὴν ἐκτίμησιν - τὴν ἀγάπην τινός' 4) ὡς ἀμτβ. παρέχω, ἐμποῦκα καλύτεραν ἐντύπωσιν: ή γυναικία αὐτῆ κερθεῖσαι πολὺ ἀπὸ κοντὰ | φαίνεται καλύτερα ἐκ τῆς ἐγγυτέρας γνωριμίας1, - κερθεῖσαι πολὺ μετ' τῆ βαρδινῆ τουαλέτα' || φρ. πάει νὰ κερθεῖσαι καιρὸ ἐπίζηται νὰ ἐπιτύχῃ ἀναβολήν, παρατάσιν).

κερθεῖωνος-ονος συγγρ. ἀνευ θετικῆς σχηματισθὲν ἐκ τοῦ κέρδος, ὠφελιμώτερος, συμφορώτερος, π.'Ομ. μ. τὸ οὐδ. κερθεῖον τὸ ὠφέλιμον, τὸ συμφέρον: 'Ἰλ.Ζ410 ἐμοὶ δὲ κε κερθεῖον εἶπ' σεῦ ἀφαρματῶσῃ χθόνα δῦμεναι, αὐτ.Γ41 καὶ κεν πολὺ κερθεῖον ἦεν, 'Οδ.Υ304' κ. τὸ ἀρσ. α: Πίνδ.

Ν5,16 οὐ τοῖ ἀπασα κερθεῖων φαίνοισα πρόσωπον ἀλάτεια' 2) ὄμ. τὸ ὑπερθετ. κερθεῖωνος-π-ον συνεισάτατος, πανουργότατος ή δολιωτάτος: 'Ἰλ.Ζ153 Σίσυφος . . ὁ κερθεῖωνος γενέτ' ἀνδρῶν' 3) ὄμ. τὸ ὑπερθετ. ὠφελιμώτατος: Αἰσχ.Πρ.385 κερθεῖων ἐπὶ φρονούτα μὴ φρονεῖν δοκεῖν, Σοφ.Α1,743 πρὸς τὰ κερθεῖωνον τραπεῖν γνώμη.

κερθονάμω-έω [κέρδος - γαμῶ | μγν. συνάπτω γάμον, συμφέλουμαι χάριν κέρδος: Διογεν.6,22 λευκώλενον ἴδιον κερθοναμείω' ἐπὶ τῶν αἰσχροῦ ἐπὶ κέρδει γαμῶντων (παροιμ.1).

κερθοναμής-οῦς-ές [κέρδος-μαίνομαι] νεώτ. ὁ μετὰ μανίας ἐπιζητῶν τὸ κέρδος, ὁ μέχρι μανίας φιλοκερδῆς.

κερθοναμία (ή) νεώτ. ή ἰδιότης τοῦ κερθοναμοῦς, ή μανιώδης ἀγάπη πρὸς τὸ κέρδος.

κερθομισθιον |τό| μυν. τὸ κέρδος ἐκ τινος ἐργασίας, ἀγτιμισθία: Στουθ.Θεόδ.813D (δ.γρ. κερδομισθιον).

κερθον |τό| ἀρχ. λεξ. τὸ φυτόν στρουθιον βλλ.: Διοσκ.2,193.

κέρδοσα 'Ἡσ. ἐξέδροπα».

κέρδος-εος-ους κ. μυν., νεώτ. κ. δημ. ή ὕλική ὠφέλεια, ή ἐπιτυχανομένη ὑπὸ τινος, ή προσγινομένη εἰς τινα' συνθ. ὡς ἐπιθ. : 'Ἰλ.Κ225 σὺν τε δὺ' ἐρχομένη, καὶ τε πρὸ ὁ τοῦ ἐνόησεν, ὀππ. κέρδος ἐπὶ ἰσάν δύο πάνε μαζί, ὁ ἕνας πῖδτερο κατὶ ἀπ' τὸν ἄλλο γιώθει, κι αὐτὸ εἶναι κέρδος1, 'Ἡσιόδ.'Εργ.320, 'Ἡρ.3,72 ἴνα τι ἐπιστάω κέρδος, Ξεν.ΚΠ2,2,12 μὴτ' ἐπὶ τῷ ἑαυτῶν κέρδει, μὴτ' ἐπὶ ζήμια τῶν ἀκουόντων, Σέργ. Μακρ. ἐν Σάθ.3,351 δι' οἰκονομίαν χρεῶν καὶ κέρδους τοῦ ἐκεῖ μητροπολίτου, - τὸ κέρδος ἐν τῇ καταναλώσει, Θεοτ.ΚΚατόδ.41 καὶ δὲν κληνγοῦσε πλὰτὸ τοῦ κέρδος' 2) ἐν ἔξαρτ. ἀπὸ ἀπαρφ. : 'Ἡρ.2,12D τὸν ἐκκαυμένον οἶνον συκομίζειν ἐν κέρδει, Ξεν.ΚΠ4,2,43 ἦν τι μεῖον ἡμῖν δάσανται, κέρδος ἡγεῖσθαι' || κ. μτ. ἀπαρφ.: Αἰσχ.Πρ.747 τὴ δῆτ' ἐμοὶ ζῆν κέρδος, Λυσ.8,13 τὴ κέρδος ἦν αὐτῷ διαβάλλειν ἐμέ' || κτ. πληθ. εἰσοδήματα, πρόσδοσι, ὠφέλεια: 'Ἡρ.3,71 περιβάλλομενος ἐσωτὶ κέρδεα, 'Αρτ. Βατοπ.1,97 κὶ ὀποιος παιζέι τολμηρὰ, | θὰ χῆ κέρδη κατὰ γερὰ, - τὸ μαγαζὶ δὲν ἀφίνει κέρδη, - κέρδη ἀκαθάριστα, ἀντιθ. κέρδος καθαρόν |ἀπηλλαγμένον πάσης ἐπιβαρύνσεως' 2) μγφ. ὠφέλημα, πλεονέκτημα: Σοφ.'Αντ.326 τὰ δειλὰ κέρδη πημιονδὲ ἐργάζεσθαι, Σοφ.ἀπ.807 ζήμιαν λαβεῖν ἀμεινὸν ἐστὶ ή κέρδος κακόν, Ὁουκ.4,59 ζυμβαῖν . . τὰ κέρδη μεῖζω φαίνεσθαι τῶν δεινῶν, 'Αριστλ.ΗΝικ.132α,12' || ὄμ. ἐπὶ προσ.: 'Αριστοφ.Νεφ.1202 ἡμέτερα κέρθη τῶν σοφῶν' κ. ἐν εἰρων. σημ.: αὐτ.Νεφ.1064 ἀσπίδιον γε κέρδος ἔλασεν ὁ κακοδαίμων' 3) ἐπιθυμία, ἀγάπη πρὸς τὸ κέρδος, φιλοκερθεία: Πίνδ.Π3,54 κέρδει καὶ σοφία δέσεται, Σοφ.'Αντ.222 ἀλλ' ὑπ' ἐπιθῶν ἄναρας τὸ κέρδος πολλὰκις διώλεσεν κτ. πληθ.: Σοφ.ΟΤ388 μάγον . . ὅστις ἐν τοῖς κερθεῖσιν μόνον δέδορκε' 4) κ. κτ. πληθ. τεχνάσματα, ἐπινοία ἐξ ὧν προκύπτει ὠφέλεια τοῦ ποιοῦντος, πονουργία, ὄπαται: 'Ἰλ.Ψ322 ὅς δὲ καὶ κέρδεα εἰδῆ, 'Οδ.Β118 δῶκεν Ἀθήνη ἔργατ' ἐπιστασθαι . . κέρδεα θ', 'Οδ.Ν299, αὐτ. Ψ217 πολλοὶ γὰρ κακὰ κέρδεα βουλευσασιν | σκέπτονται βλάθην, ζήμιαν).

κερδοσκοπία (ή) νεώτ. κ. δημ. ή διὰ παντός μέσου καὶ ἰδίας δι' ἐκμεταλλείσεως καταλλήλων περιστάσεων ή διὰ τολμηρῶν ἀνυδουσιμῶν ἐπιδιώξεις καὶ ἐπιτυχία κέρδος: νόμοι κατὰ τῆς κερδοσκοπίας, - νὰ παταχθῆ ή κερδοσκοπία.

κερδοσκοπικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κερδοσκοπίαν βλλ.' || ὁ πρὸς

κερδοσκοπίαν, πρὸς ἐπιδιώξιν εὐκόλου κέρδους γινόμενος : τεχνάσματα κερδοσκοπικά· ἐπίρρ. νεώτ. -ως, δημ. -ά : Λασκαρ.Μυστ.103 νά πεισθούνε σ' ἐκεῖνα πού στήν ἀρχή κερδοσκοπικῶς μόνον ἐδιδάσκανε.

κερδοσκοπός (ἰ, ἡ) νεώτ. κ. δημ. ὁ διὰ παντός τρόπον ἐπιδιώκων τὸ κέρδος, ἰδ. τὸ ἀνευ ἐργασίας του εὐκόλου ἢ μέγα κέρδος, ὁ ῥέπων εἰς τὴν κερδοσκοπίαν : Λασκαρ.Μυστ.79 καὶ ἤθελε ἀπορρίψουνε τὸν κερδοσκοπό.

κερδοσκοπῶ-έω νεώτ. κ. δημ. εἶμαι κερδοσκοπός βλ.ἀλ., ἀποβλέπω εἰς ὑπερβολικὸν κέρδος, μετέρχομαι κερδοσκοπίαν βλ.ἀλ.

κερδοσυλλέκτης (ἰ) μον. ὁ ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἐν πάσῃ εὐκαιρίᾳ ἐπιζητῶν καὶ ἐπιτυχάνων κέρδη : Νικ.Χων.16,2.

κερδοσύνη (ἡ) σοφία, τέχνη, πανουργία, δόλος· π. Ὀμ. μ. κτ. δασ. ὡς ἐπίρρ. ἐπιτηδείως, δολίως : Ήλ.Χ.247 κερδοσύνη ἡγήσατ' Ἀθήνη, Ὀδ. Δ.251 ὁ δὲ κερδοσύνη ἀλέεινε κ. κτ. πληθ. : Κλεάνθ.1,28 ἐπὶ κερδοσύνας τετραμμένον.

κερδοφόρος-ον μτν. κ. νεώτ. ὁ φέρων κέρδος, ἐπικερδής : Ἀρτεμίδ.Δαλδ.2,30 κερδοφόρον τὸ ὄναρ, κερδοφόρος ἐπιχειρήσις· ἐπίρρ.νεώτ.-ως.

κερδοῦσιον (ἰ) γλωσσα. ὑποκορ. τοῦ κέρδος, μικρὸν, ὀλίγον κέρδος.

κερδῶ-οὐς-δος (ἡ) ὡς ἐπίθ. τῆς ἀλώπεκος, ἡ ἐπιζητούσα κέρδος, ἡ κλητήρια κ. ὡς οὐσ. ἡ ἀλόγη· Πίνδ.Π.2,78 κερδοῖ δὲ τι μάλα τοῦτο κερδαλέον, Βάθρ.19,3 ποικίλη κερδῶ, Εὐστ.1,268,8 κερδῶ ἀλώγη· δὲ ἐστὶν ἀπατητικὴ, δολερά· 2) ἡ γαλή βλ.ἀλ. : ἡ λκτίς, τὸ κουνάδι : Ἀρτεμίδ.Δολδ.3,28 καλεῖται γὰρ πρὸς τιμὴν (ἡ γαλή) κερδῶ.

κερδῶ δημ. κ. κερδῶω κερδαίνω βλ.ἀλ.
κερδῶζισιν (ἰ) ἐπίρρ. ἐσμ. ἀμφ., ἴσως ὄνομα συμβουλίου ἀρχόντων.

κερδῶσις-α-ον μτν. κ. νεώτ. ὡς ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος, ὁ φέρων κέρδος : Λυκόφρ.208 δελφίνιδυ παρ' ἄντρα κερδῶσι θεοῦ ἰσχυλό. «τοῦ κέρδη ποιούτος διὰ τῶν χρησῶν» : ἡ ὡς ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ : Λουκ.Τιμ.41 ὡ Ζεῦ Τεράστιε, καὶ Ἑρμὴ Κερδῶσι, πόθεν χρυσίον τοιοῦτον, λατρεύεις τὸν κερδῶον Ἑρμῆν· 2) ὁ τῆς κερδοῦς βλ.ἀλ., τῆς ἀλώπεκος ἢ ὁ ὄμοιος πρὸς ἀλώπεκα, δόλιος : Βάθρ.77,2 κερδῶσι ἀλώγη.

κερα (ἰ) ἰων. ὄνομαστ. πληθ. τοῦ κέρας βλ.ἀλ.
κεραλικῆς-οὐς-ές ὁ βέων ἀλικῆν εἰς τὰ κέρατα : Καλλ.Ἀρτ.179 ἔξως κεραλικῆς ἰ.δ.γρ.1, Ἀπολλ.Ρ.4,468 ταύρος κεραλικῆς.

κεραβρον (ἰ) ἰλατ. ἰ μτν. ὁ ἐγκέφαλος : Γαλ. Χρ.Μορ.8,4 (κῶδ. κέλεβρον).

κεραβροσῖται (ἰ) νεώτ. χημ. γαλακτοζῆ βλ.ἀλ.
κεραζίνη (ἡ) νεώτ. κ. κηραζίνη κ. κηροζίνη ἡ στερεὰ παραφίνη.

κεράνιος-η-ον [κέρας] μτν. ὁ κερασφόρος : Ἀκύλ.Π.Δ Ψαλμ.49150,9.

κερκάφαι Ἦσ. «σχίσαι ἔϋλα κ.»

κερκένιος-ια-ιο δημ. ὁ ἐκ κηροῦ ἀποτελούμενος ἢ κατεσκευασμένος, κηρόπλαστος : κερένια κοῦκλα· 2) ὁ ἔκων τὸ ἀπαλὸν ἀχρόλευκον χρώμ. ἢ ἐκφρασιν λευκοῦ κηροῦ : κερένια δαχτυλα, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ.29,17 κὶ ἡ χάρις τοῦ ἀσφοδελοῦ κερένια· πρβλ. κερῶω.

κερδοφυλλων (ἰ) νεώτ. βοταν. κηροφυλλων.
κερῆσιον (ἰ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν κεραμυδιτῶν.

κεραστῆς (ἰ) [τουρκ.] δημ. νουπηγισμός ἢ οἰκαδομήσιμος ζυλεία.

κεραστῆζης (ἰ) [τουρκ.] δημ. ὁ ἔμπορος τοῦ κερεστῆ βλ.ἀλ.

κεραῦς (ἰ) νεώτ. βοταν. γένος κακτωδῶν φυτῶν, ἄ. κήρινος.

κέρουσις-εως (ἡ) Ἑπιγρ. χήρουσις βλ.ἀλ.
κερκῶθη (ἰ) νεώτ. βοταν. ἄ. κηρεῶδη βλ.ἀλ.
κερκήθρα (ἰ) δημ. ἡ κηρήθρα βλ.ἀλ. : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ.31,18 κὶ ἀπ' τὴν κρουστή κερκήθρα εὐωδιάζουσι τῶν ἀνδῶν ὀϊ χυμοῖ.

κερητίζε Ἦσ. «βρασονίζε».

κέρθιος (ἰ) κ. νεώτ. μικρὸν τι πτηνόν, πθ. κέρθιος ὁ κοινὸς [Certhia familiaris] : Ἀριστ.Ζ1 ὀβή,28· || νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογεν. τῶν κερθιδῶν, δημ. μυιοκαυτής.

κερί (ἰ) δημ. ὁ κηρός βλ.ἀλ. : κερὶ καθαρὸ - κητρινο - ἀσπρῶ· 2) ἡ ἐκ κηροῦ μελισσῶν καθαροῦ ἢ ἀναμεικτοῦ κητίνην ἢ λευκὴ λαμπρὰ εἰς ποικίλα μεγέθη, ἰδ. ἐν ἐκκλησίαις κ. ἐν θρησκευτ. τελεαῖσι : Σολωμ.Ἡ ἱρελλὴ μάννα 24,2 βραχνὰ τὸ φάλασμο, τὰ κερὰ ἀχνίζουσι, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ.15,27 ὄμως κερὶ ν' ἀνάφη εἶτε καντήλι στή σχέσηισι δὲν ἦρθε κανενός, - τὰ κερὰ τοῦ πολεμιαίου - τοῦ Ἐπιταφίου - τῆς Λαμπρῆς· || κ. κτ. ἐν. περιληπτ. : πολὺ κερὶ ἐξοδεύεται τῆ Μεγ. Ἐβδομάδα καὶ τὸ Πάσχα, - τὸ κερὶ τῆς ἐκκλησιαῆς· παροιμ. φρ. τάζει κερὶ τῆς Παναγίας, τοῦ διαλόγου λιθάνι ἰερί τὰ ἐπιδιωκόντων διὰ θεμιτῶν καὶ ἀθεμιτῶν ἐνεργειῶν καὶ μέσων τὴν ἐπιτυχίαν ἢ τὸ κέρδος, φρ. λειώνει σάν τὸ κερὶ ἰερί προδήλως ἐξασθενοῦντος ἀνθρ.1, ὄμ. εἶναι κίτρινος - ἀχνὸς σάν τὸ κερὶ· || κ. ἐξ ἄ. ὕλης, ὄλον στέατος, παραφίνης, κερεζίνης λαμπράς, ἡ ἐν συνθῆ. χρ. πρὸς φωτισμόν : δ.δ.ιστ. πάρε τὸ κερὶ καὶ φέγγε, φρ. κραταεὶ τὸ κερὶ ἰερί συγγενούς ἢ παρόντος φιλο γυναικὸς ἀνεχόμενου ἢ κ. ὑποθηθῶντος τὰς μετ' ἄλλου ἐρωτικὰς σχέσεις αὐτῆς, ὄμ. σὲ μὴ τὸν) ζητούσα μετ' τὸ κερὶ ἰεπεθύμου πολὺ νὰ σὲ ἰῆ τὸν) συναντήσω).

κερία (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων διπτερῶν βραχυκέρων τῆς οἰκογ. τῶν συμφιδῶν.

κερίω δημ. κυпр. δένω τοῦς βουῆς ἀπὸ τῶν κερῶτων ὑπὸ τὸν ζυγόν· 2) μτρ. συντροφεύω.

κεριθιδίαι (ἰ) νεώτ. ζωολ. οἰκογέ. μαλακίων γαστροποδῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν κτενοδραγχιῶν.

κεριθιδερμα (ἰ) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακίων γαστροποδῶν τῆς οἰκογ. τῶν κερθιδῶν.

κεριθιον (ἰ) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακίων γαστροποδῶν τῆς οἰκογ. τῶν κερθιδῶν.

κερίνθος (ἰ) νεώτ. βοταν. ἄ. κηρίνθη βλ.ἀλ.

κερίνος-η-ο δημ. ἄ. κηρένιος βλ.ἀλ.

κεριοφίς-εως (ἡ) κ. κηριφῶ νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν βίξοφορῶδων.

κερίτης (ἰ) νεώτ. ὄρυκτον πολυμερικόν ἄλας.

κέρκα (ἡ) Ἦσ. «ἀκρίος».

κέρκαξ-ακος (ἰ) Ἦσ. «ἰέραξ».

κερκὰς-άδος (ἡ) Ἦσ. «κρέξ τὸ δρνεον».

κερκασις-ίδος (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐρπετῶν τῆς οἰκογ. τῶν κολοδριτιδῶν.

κέρκαφα Ἦσ. «ἐγγύη».

κερκέλι (ἰ) δημ. συνδετικὸς κρικός : Πολίτ. Ἐκλ.Τραγ.174,12 νὰ ἔχεν ἡ γῆς πατήματα κὶ ὁ οὐρανός κερκέλια.

κερκετώω (κέρκετον) μσν. περιπολῶ : Κ Πορφ. Ἐκθ.461,6.

κερκάτης (ἰ) ἀρχ.λεξ. κ. νεώτ. ὄνομασία τοῦ ἐπὶ τῆς προσηπνῶν πλευράς τοῦ πλοίου. ὅταν ὁ ἄνεμος ἐσφοδρῶνεται, ἐξαρτωμένον βάρους, πρὸς μετριασμόν τῆς κλίσεως, ἄ. δεξιφί· Πλουτ.Γραμμ. ἀπ.118 «κερκάτης... μηχανήμα σιδηροῦν ὁ ἐξαρτᾶται τῆς νεῶς ὅταν ἡ ἄνεμος πρὸς τὸ ἀντέχειν»· 2) Ἦσ. «τὸ μικρὸν ηἰθάδιον, ἀπὸ τῶν εὐρόντων» : Φώτ.157,9 Κερκίται, ἔθνος Ἰνδικόν, ὁ χρῆται μικρῶ πηδάλιῳ, ὁ καλεῖται κερκάτης· 3) νεώτ. ναυτ. μικρὰ ἀγκυρά ἀνευ στύπου με τέσσαρας βραχίονας ὄνυχωτούς, δημ. ἀγκουρέτο καὶ τεσ-

σαροχάλης' || ὄμ. εἶδος ἀρπάγης δι' ἄγρευ-
σιν τῶν ἐν τῷ βῆθῳ τῆς θαλάσσης καλωφίδων.
κερκετινή (ή) νεώτ. χημ. ἀντι δρυοκτινή βλ.λ.
κέρκιον (τό) [λατ.] μον. ἢ περιπολία : Κ Πορφ.
Ἐκθ.474,11.

κερκίδης (ό) γλωσσ. εἶδος νήσσης.
κέρκηρις-εως (ό) πῶπ. ὑδροβίος τὴν πηλόν.
κερκηρίς-ίδος (ή) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων ὑμε-
νοπτέρων τῆς οἴκου. τῶν κερκιδωνίδων.

κερκιδαιον (τό) Ἐπιγρ. φραγμός, τοίχος, φρά-
κτης ἐν σχήματι κερκίδος.

κερκιδός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν
κερκίδα, ὁ τῆς κερκίδος βλ.λ.ι) : κερκιδική ἀρπη-
ρια, -κερκιδικόν νεύρον,-κερκιδικός σύνδεσμος.
κερκίδιον (τό) μον. ὑποκορ. τοῦ κερκίς βλ.λ.ι) :
Μόσχ.1080 κρατοῦντα τὸ κερκίδιον αὐτῆς.

κερκιδιφυλλον (τό) νεώτ. ἄ. κερκιδιόφυλλον βλ.λ.
κερκιδοκαρπικός-ή-όν νεώτ. ἀνατ. ὁ ἀναφε-
ρόμενος ἅμα εἰς τὴν κερκίδα τοῦ ὀντιβραχίου καὶ
εἰς τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς : κερκιδοκαρπική δι-
ἀρθρωσις, -κερκιδοκαρπικὸν σύνδεσμοι.

κερκιδόκερως (ό) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων
κολεοπτέρων τῆς οἴκου. τῶν κourkeυλιονίδων.

κερκιδοποιική (ή) [ἐνν. τέχνη] ἡ τέχνη τοῦ κα-
τασκευάζοντος κερκίδας βλ.λ.ι) : Ἄριστ. Πολιτ.
1256α,6 ἡ κερκιδοποιική ὑπηρετικὴ τῆ ὕφαντικῆ.

κερκιδοποιός (ό) ὁ ἔχων ἄς ἐργῶν τὴν κερκιδο-
ποιικήν' Ἐθσ. Στεφ. ἐν λ.

κερκιδόφυλλον (τό) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν
τῆς οἴκου. τῶν κερκιδοφυλλοειδῶν.

κερκιδωλενικός-ή-όν [κερκίς-ἄλενη] νεώτ. ἀνατ.
ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κερκίδα ἅμα καὶ τὴν ἄ-
λένην : κερκιδωλενικὴ διάρθρωσις.

κερκίζω [κερκίς] διὰ τῆς κερκίδος κάμνω τὸ ὑ-
φασμα πυκνόν, ὑφαίνω διὰ τῆς κερκίδος : Πλάτ.
Κρατ.388B, κερκίζοντες δὲ τί δρωμέν· Ἄριστ.
Πολιτ.1253b,37 εἰ αἱ κερκίδες ἐκέρκισον αἰσάτα.

κερκιθαλῖς-ίδος (ή) Ἦσ. ἐερωθίδος.
κερκιον (τό) μον. ὑποκορ. τοῦ κέρκος βλ.λ. :
Σύμμ. ΠΙΔ Λευιτ.7,3.

κέρκος (ό) μτγν. ἄ. κίρκιας ὁ ἀνεμος θρασκίας :
Γέλλ.2,22,28.

κερκίς-ίδος (ή) κ. μ.σν. κ. νεώτ. ράβδος δι' ἧς ἐν
τῷ ὀρθῷ ἰσθμῷ ἔκρουον τὸ ὕφασμα πρβλ. σπάθη :
Ἰλ.Χ.448 χαμαὶ δὲ οἱ ἔπεσε κερκίς, Σοφ. Ἄντ.976
ὑφ' αἰματηραῖς χεῖρεσσι καὶ κερκίδων ἀκμαῖ-
σι, ἀντ. ἀπ.522 φωνῆ κερκίδος ἰὸ ἐκ τῆς κρού-
σεως τοῦ ὕφασματος διὰ κερκίδος ἤχος, Πλάτ.
Κρατ.388A τί δὲ ὦ κερκίζειν ; - Κερκίς' || νεώτ.

ἐργαλεῖον τῆς ὕφαντικῆς χρησιμεῖον διὰ τὴν δια-
πέρασιν τῆς κρόκης διὰ μέσου τῶν κλωστῶν τοῦ
στήμονος, αἰσάτα' || ὄμ. νεώτ. ἐργαλεῖον δι' οὐ
πλέκονται τὰ δικτυα' || ἐν χρ. κ. μτφ. : Λυρ.
Ἀδέσπ.π.Στοβ.1,5,11 μῆδεα ἀδαμαντίναις ὑφαίνε-
ται κερκίσιν αἰσά' 2) καθ' ὁμοιότητα πρὸς
τὴν τοῦ ἰσθμοῦ, πᾶσα λεπτή, μακρὰ καὶ εὐθεῖα
ράβδος' || ἰδ. γόμφος, ἤλας, δι' οὐ προσή-
λουτο τὸ μεσόθειον εἰς τὸν ζυγόν : Πολυδ.1,252'.

|| ὄμ. ἡ περόνη, ἡ συγκροτούσα τὴν κόμην :
Ἀπολλ.Ρ.3,46' 3) ράβδος μετρητικὴ, λατ. radius
mathematicus : ΑΠΠ,267' || Ἐπιγρ. ὁ γῶμων
ἡλιακοῦ ὄρολογίου [πθ.] 4) τὸ μείζον καὶ
στερεόν ὄστυον τῆς κνήμης : Ἀπολλ.Ρ.4,1520,Πλούτ.
Ἄλλεξ.45 ὕφ' οὗ τὸ τῆς κερκίδος ὄστεον ἀπο-
βραυσθῆν ἐξέπεσε' || συνεκδ. ἡ κνήμη : Ἡρόφ.π.
Ροῦφ. Ὀνομ.123,Πολυδ.2,191' 5) ὄμ. τὸ ὄστυον
τοῦ πήγως : Πολυδ.2,142 τῶν μὲν τοι περὶ τῷ
πῆχει δύο ὄστα, τὸ μικρότερον κερκίς ὀνομα-
ζεται καὶ παραπήχιον' || νεώτ. ἀνατ. τὸ ἐτε-
ρον τῶν ὄστων τοῦ πῆγως κείμενον ἐπὶ τὰ ἔξω
τῆς ἄλενης καὶ βραχύτερον ταύτης' 6) ἀκανθα
τοῦ ἰχθύος νάρκη, τὸ κέντρον τῆς νάρκης : Ὀππ.

'Ἀλ.2,63' 7) εἶδ. ράβδος πρὸς ἀνατάραξιν ὀ-
γρῶν : Γαλ.12,683' 8) Ἐπιγρ. γόμφος σιδη-
ροῦς' 9) κτ. πληθ. ἐν φρ. ἐπὶ τοῦ ἀρότρου :
Ὀρφ.ἀπ.33 καμπύλοιοι κερκίδες [τὸ ἀρότρον]'

10) κ. νεώτ., δημ. -α σφηνοειδῆς ἐδωλίων ἀμφι-
θεστροῦ ἢ σταδίου διαίρεσις : Ἄλεξ.41 περὶ τὴν
ἐσχάτην... κερκίδα καθι.οἰσας βεβαίει' 11) Ἐ-
πιγρ. τόμπανον ἢ ἡμισυ τομπάνου' 12) ὄνομ.
τοῦ δένδρου λευκῆς τῆς τρεμοφυλλοῦ : Ἀριστ.Ζ1
595α,2,Θεόφρ.Φ13,14,2' || ὄμ. τὸ δένδρον
κερκίς ἢ κερωνιοειδῆς ἢ κοινή, τὰ λεγ. δένδρον
τοῦ Ἰουδα, ἢ κουτσουπιά : Θεόφρ.Φ13,11,2' || ὄμ.
φευδοβρωνία ἢ κρητικὴ, ἀγριόκλημα : Γαλ.14,186'

|| νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἴκου. τῶν ἔλλο-
δοκάρπων' 13) σχόλ. κῶνος πευκή, κοκου-
νόςρι' Σχόλ.Εὐρ.Ἐκ.1153' 14) Ἦσ. εἶδος πτηνοῦ,
πρβλ. κερκιθαλῖς, κερκίων' 15) νεώτ. ναυτ. ἔξυ-
λον πλατὺ καὶ κυρτὸν τοῦ σκελετοῦ τῆς πρῶρας
τῶν μετὰ φάλοκο μεγάλων ἰστιοφόρων, ἢ αἰσάτα'

16) νεώτ. εἶδ. τὸ πηλόν καὶ ἡ θήκη τῆς δευτέ-
ρας κλωστῆς τῆς ραπτομηχανῆς, ἢ βαρκοῦλα.
κέρκις-εως (ή) τὸ διὰ τῆς κερκίδος βλ.λ.ι) ὀ-
φθαίνειν : Ἀριστ.Φυσ.243b,7 οἷον σπάθης καὶ
κέρκις.

κερκιστική (ή) ἡ ὕφαντικὴ : Πλάτ.Πολιτ.282B τὸ
μὲν ξαντικὸν καὶ τὸ τῆς κερκιστικῆς.

κέρκιστρα (τά) πῶπ. τὰ ἐξοδα ὕφανσεως, τὰ
ὕφαντικά : Πάπ. κέρκιστρα φαίνουλο

κερκίτης (ό) νεώτ. χημ. ἡ κυκλικὴ ἀλκοόλη.

κερκίτης-ίδος (ή) μτγν. εἶδος ἐλαίας : Κόλουμ.
5,8,3 [πθ.].

κερκιτρίνη (ή) νεώτ. χημ. ἄ. δρυοκτιρίνη βλ.λ.

κερκίων-ουος (ό) ἡ μτγν. εἶδος πτηνοῦ, πρβλ.
κερκιθαλῖς, κέρκωνος : Αἰλ.Ζ116,3.

κέρκων (ό) Ἦσ. εἰέραξ, ἢ ἀλεκτρυών.

κερκόγλωσσος (ό) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων
τῆς οἴκου. τῶν κερκαβιδῶν.

κερκοειδής-οὖς-ές νεώτ. ὁ ἔχων σχῆμα κέρκου,
οὐράς : κερκοειδῆς ἀπόφυσις.

κερκοκάρπος (ό) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς
οἴκου. τῶν ροδιῶδων.

κερκοκίθος (ό) νεώτ. ζωολ. γένος θηλαστικῶν
τῆς οἴκου. τῶν κερκοπιθηκίδων.

κερκοκτενος (ό) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς
οἴκου. τῶν προνιθιδῶν.

κερκοκόων-όκωνος (ό) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντό-
μων τῆς οἴκου. τῶν σφαιριθιδῶν.

κερκοκλήτης (ό) νεώτ. ζωολ. γένος θηλαστικῶν
τῆς οἴκου. τῶν προκωνιθιδῶν.

κερκολύρα (ή) [κρέκου-λύρα] ἢ κρέκουσα λύρα'
Ζωναρ.Π190 κερκολύρα, ἠχητικὴ λύρα : Ἄλκ.142

κερκόμη (ή) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἴ-
κου. τῶν μελοιδῶν.

κερκομονάς-άδος (ή) νεώτ. μικροβιολ. γένος
πρωτοζώων τῆς ὀμοταξίας τῶν μαστιγοφόρων.

κερκόμης-ουος (ό) νεώτ. ζωολ. γένος θηλαστικῶν
τῆς οἴκου. τῶν ὀκτιδοντιθιδῶν.

κερκοπιθαῖ (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογένεια τῶν ἐν-
τόμων τοῦ ὄρθου. τῶν ὀμπτερωγῶν.

κερκοπιθήκος (ό) μτγν. κ. νεώτ. πιθήκος ἔχων μα-
κρὰν οὐράν : Στράβ.15,1,29' || ζωολ. γένος πιθή-
κων τῆς οἴκου. τῶν σφηνοπιθηκίδων.

κερκοπίς-ίδος (ή) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς
οἴκου. τῶν κερκοπιθῶν.

κερκοπίσος-οδος νεώτ. ναυτ. σύσπαστον
προσδεδεμένον ἐπὶ τῆς κέρκου τῆς ράγτας, χρη-
σιμεῖον πρὸς κατάλληλον, εὐθέτησιν τοῦ ἐπιθρό-
μου ἐν ἰστιοπολίῳ, τὸ παλάγκο τῆς ράγτας.

κερκορῶνος (ό) μτγν. εἶδος Ἰνδικῶν πιθ-
νοῦ, πθ. ἀσφ. ἀνάγν. ἀντὶ κερκίων : Αἰλ.Ζ115,14.

κέρκος (ή) κ. μ.σν. κ. νεώτ. ἡ οὐρά τῶν κέρκων
[ἰλῆν τῶν πτηνῶν] : Ἄριστ.Φ.Ἀχ.785 χοῖρος κέρ-

κον οὐκ ἔχει, αὐτ. Ἰνπ.1031 κύνα Κέρβερον ἀνδραποδητήν, ὃς κέρκω σάνων σ', αὐτ. Ἰνπ.909 ἰδοῦ δέχου κέρκον λαγῶ, Πλάτ.Φοῖδρ.254D Ἰππο... ἐγκάφας καὶ ἐκτείνας τὴν κέρκον, Πλάτ. Σερτ.16 τὸ πρὸ Ἰππου τὴν κέρκον εἶλας || ἐπὶ ἰχθύων : Ἀριστλ.ΖΜ 565b,29' πρβλ. κερκοφόρος || ἐπὶ θυσίων, οἰωνίσματα ἐλαθιδανόντο ἐκ τῆς κέρκου τοῦ θύματος : Ἀριστφ. Εἰρ.1054 ἡ κέρκος ποιεὶ καλῶς, Εὐβουλ.130, Σχόλ. Ἀριστφ.Εἰρ.1054' 2) κτ. εὐφημ. τὸ ἀνδρικόν αἰδοῖον : Ἀριστφ.Θεσμ.239 τὴν κέρκον φυλάττου νυν ἄκραν || κ. ἐπὶ ζώων : Ἡρώνδ.5,45 ἡ ἀνύμνος κέρκος, αὐτ.3,68 κέρκος βοός. 3) ἡ λαθὴ : Λουκ.Λεξιφ.7 ποτήριον εὐλαθὴ ἔχουσα τὴν κέρκον. 4) Ἡσ. Ζημιόκτις τὴ ἐπιπλαδέες εἰς τὰς ἀμπέλους. 5) Ἡσ. ἄλεκτριων' πρβλ. δημ. κοῦρκος. 6) σχόλ. γλώσσα πυρός : Σχόλ.Εὐρ. Φοῖν.1257'. 7) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκοῦ τῶν χρυσομελιδῶν. 8) νεώτ. ναυτ. ἐπιμήκης κεραία προσηρμοσμένη καθέτως τοῦ ἰστού τοῦ ἐπιπόρου (μυσούρας) καὶ πρὸς τὴν πρύμνην, ράτια.

κερκούριαν ἰδοῖ μτγν. ὑποκορ. τοῦ κέρκουρος βλλ. μ. ἄς ὄνομα εἰταίρας πνός : Ρουφίν.ἐν ΑΠ 5,43 εἰς τὰς εἰταίρας Λέμιον καὶ Κερκούριον.

κερκορίτης ἰδοῖ πᾶν. αὐτῆς ἀνήκων εἰς τὸν κέρκουρον.

κερκούρος ἰδοῖ κ. νεώτ. κ. κερκοῦρος μικρὸν καὶ ἑλαφρὸν πλοῖον κατασκευασθὲν τὸ πρῶτον ὑπὸ τὴν Κυπρίων : Ἡρ.7,97 τρικόντοροι καὶ πεντακόντοροι καὶ κέρκουροι, πρβλ. Μοσχί.π. Ἀθην.5,208ε' || πᾶν. εἶδος πλοιαρίου χρησιμεύοντος πρὸς διάβασιον τοῦ Νεῖλου. 2) νεώτ. ναυτ. κομψὸν ἰστιοφόρον πλοῖον ἰστίον μονόστηλον, τοῦ διστίλου μὴ χρησιμοποιομένου ἡδῆ, τὸ κότερο. 3) εἶδος θαλασσίου ἰχθύος : Ὀνη. Ἀλ.1,14'. 4) θηλ. ἀρχ. ὄν. τῆς λίμνης Ἀχινού.

κερκουροσκάφη ἰδοῖ πᾶν. κέρκουρος βλλ. || **κερκοφόρος**-ον κ. νεώτ. ἐπὶ ἰχθύων, ὁ ἔχων κέρκος, οὐράν. : Ἀριστλ.Ζ1 489b,31'. 2) νεώτ. ζωολ. τὸ οὐδ. πληθ. κερκοφόρα ὡς οὐσ. ζῶα φέροντα κέρκον, ἀντιθ. ἄκερκα. 3) νεώτ. ἀνατ. κερκοφόρος ἡ σπινγκέλιος λοδός τοῦ ἥπατος ἡ μέση μοῖρα τῆς ἐπιπνευσίας τοῦ ἥπατος.

κέρκυ Ἡσ. «διπλὴ αὐτῆ καὶ δικέλαδος καὶ δεθύσανος» ἐχρητο δὲ αὐτῆ μάλλον ὁ ἐν Κῆ πρῶταίς». **κέρκυρα** (ἰδοῖ) πληθ. τοῦ κέρκυρος βλλ. : Σουῖδ. ἐν λ. Ναξιουργῆς κόνθαρος.

κερκυρατέος-ἡ-ὄν κ. νεώτ., δημ. κερκυρατικός -η-ο. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Κέρκυραν, ὁ τῆς Κερκύρας : Θεουκ.1,118 τὰ τε Κερκυραϊκά,-τὸ κερκυραϊκὸ λάδι.

κερκυρατέος-α (κ.-ισσα)-ον κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ κάτοικος τῆς Κερκύρας, ὁ ἐκ τῆς Κερκύρας καταγόμενος : Ἡρ.3,48 Κερκυραίων παῖδας, Ἀλκμ. 83 ἰδ.γρ.1, Ἀριστφ.Ὀρν.1462 Κερκυραῖα μᾶστιξ Ἰφροδερὸν βασιανιστήριον ὄργανον ἐκ πολλῶν λαρῖδων συγκείμενον. |

κέρκυρος (ἰδοῖ), πληθ. κέρκυρα (ἰδοῖ) δ.γρ. τοῦ κέρκουρος βλλ. || : Σχόλ. Ἀριστφ.Εὐρ.142.

κερκῶν (ἰδοῖ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκοῦ τῶν σφαιριδιδῶν.

κερκώθης (ἰδοῖ) δ.γρ. ἀντι κερνώθης βλλ. : Ἐρωπιαν. ἐν λ.

κερκώπιος-ον μτγν. ὁ ἀνήκων ἡ ἀρμόζων εἰς κέρκιον, πανοῦργος, δόλιος : Συνεσ.108 οὐ χαλεπὸς ἀναπεθεὶς βάρβαρον γραῦν καὶ ἀνόπτην, τὸ πσιπάλημα τὸ κερκώπειον.

κερκώπη ἰδοῖ κ. νεώτ. εἶδος τέττιγος μετὰ μακρᾶς οὐράς : Ἀριστφ.ἀν.51, Ἀθην.133B Ἥσθιον δὲ καὶ τέττιγας καὶ κερκώπας, Αἰλ.Ζ1 10,44 κερ-

κῶπαν (κτ. σίτ.) 2) νεώτ. ζωολ. κ. κερκώπιος γένος ἐντόμων τῆς οἰκοῦ τῶν κερκωπιδῶν.

κερκωπία ἰδοῖ ἡ ἰδιότης τῶν κερκῶπων, ἡ ἀπάτη : Σίμων.34.

κερκωπιδα (ἰδοῖ) νεώτ. ζωολ. οἰκονόμεια ἐντόμων τοῦ ἀθροίσματος τῶν πηδητικῶν.

κερκωπιζῶ (κερκωπι μτγν. κ. μων. χλευάζω, κατασκώπτω : Ζηνοδ.4,50, Ἡσ., Εὐστάθ.1669,60.

κερκώσιος-εως ἰδοῖ μτγν., μων. κ. νεώτ. ἐπὶ γυναικός, σαρκώδης ἐκφυσίς ἐπὶ τῆς κλειτορίδος : Ἀέτ.16, Παῦλ.Αλγ.6,70. 2) ἡ ἐμφάνσις οὐράς εἰς κομητήν : Κατ. Ἀστρλ.Κ 8|3|,174.

κερκωφ-ωπος ἰδοῖ ἰκερκός κ. μων. κ. νεώτ. μυθώδεις ἀνθρωποθητικὴ καὶ ἀνθρώποι πανοῦργοι καὶ ὁμοιοὶ πρὸς πηλικῶν, ὧν ἡ πρὸς τὸν Ἡρακλέα σχέσις παρέσχεον ὑποθέσεις κωμικῶν ποιημάτων Ἡσ. «κερκωφὶ παιγιώδης, ἡ εἶδος θηρίου μεγάλῃ οὐράν ἔχοντος» : Ἡρ.7,216 κατὰ Κερκώπων ἔδρας ἰένω τὰς Θερμοπύλας ἐν τῷ ἀποδιδομένῳ ὄμας εἰς τὸν Ὀμή. ποιήματι Κερκώπες οὗτοι εὐρίσκονται ἐν Οἰχαλίᾳ. 2) μτφ. ἀνθρώπος δόλιος, πανοῦργος, ἀπάτην, κακοποιός : Ἡσ. «κερκῶπων, δολίων, πονηρῶν, σκωπιῶν, κακούργων» : Αἰσχίν.2,40 ὅτι μὲν οὐν ποθ' ὁ κερκῶφ ἡ τὸ καλούμενον παιπάλημα, ΠΔ Ποροῖμ.26,22 λόγιοι κερκῶπων μαλακοί, Εὐστάθ.1400,35. 3) εἶδος πηλικῶν ἔχοντος μακρὰν οὐράν' πρβλ. τίτυρος : Μανίλ.4,668.

κερλερία ἰδοῖ νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκοῦ τῶν καρμυφυλλωδῶν.

κέρμα-τος (ἰδοῖ | κέρω | κ. νεώτ. τεμάχιον, θραύσμα, μέρος : Ἐπιπ.101.) κέρματα θρηείων μελέων | γρ.ἀμφ. | Δαμάσκ. Ἀρχ.107 τὰ κέρματα τοῦ ἠνωμένου ἠνωμάτω. 2) κ. νεώτ. μικρὸν νομίσμα : Ἀλεξ.128,7 ἐγκάφας τὸ κέρμα εἰς τὴν γνόθον, Εὐβουλ.67,7 μικροῦ πρῆστος κέρματος τὴν ἡδονήν πρβλ. Ἀντιφ.131' || περὶληπτικῶς, τὸ χρήματα : Θεόδομ.Κωμ.30, Ἀρρ. Ἐπικτ.2,10,14' || πᾶν. ἰδίως ἐπὶ χαλκῶν νομισμάτων ἀντιθ. ἀργύριον' || κ. νεώτ. συνθῆ. ἐν τῷ πληθ., μικρὰ νομίσματα : Ἀριστφ.Ὀρν.1108 κἀκλέψουσι μικρὰ κέρματα, Δημ.549 διδοῦς κέρματα. 3) νεώτ. πάντοτε ἐπὶ νομισματος ἐκ μεταλλοῦ οὐχὶ πολυτιμοῦ, ὄμ. μικρὰς ἀξίας : χλῖαισι δραχμαὶ εἰς κέρματα. 4) ὄμ. νεώτ. σφαιρική βολὴ τῶν ἐπινηίων πυροβόλων τοῦ ἄλλοτε ναυτικῶ.

κερματιζῶ (κέρμα κ. νεώτ., μέλλ. ἀττ. κερματιῶ, κόπτω εἰς μικρὰ τεμάχια, κατακόπτω : Πλάτ.Πολ.525ε ἄλλ' ἐάν σὺ κερματιζῆς αὐτό κ. ποθ. : Ἀχαί.7 κερματισθῶ δ' ἄλλα μοι παροφίων κάθεφθα καὶ κνισπρὰ παραφλογίσματα || κ. μτφ. : Πλάτ.Μέν.79Α κερματίζειν τὴν ἀρετήν. 2) κόπτω εἰς μικρὰ νομίσματα : ΑΠ 11,271 χαλκείην δαίμονα κερματίζειν. 3) πᾶν. μεταβάλλω, ἀλλάζω εἰς κέρματα.

κερματίων ἰδοῖ κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ κέρμα : Πλούτ.Κίμ.10 σιωπῆ τῶν κερματίων ἐνέβαλλον εἰς τὰς χεῖρας, Μέν.Ρήτ.7 κερματίων συνηγμένων. 2) πᾶν. τὸ ταμεῖον. 3) νεώτ. πυροβολ. κτ. πληθ. μικρὰ σιδηρὰ τεμάχια ἐγκλειόμενα ἐντὸς θηκῶν καὶ βολλόμενα ἐκ μικρᾶς ἀποστάσεως διὰ τῶν ἄλλοτε λειων πυροβόλων.

κερματισμός ἰδοῖ μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἀλλαγὴ νομίσματος μεγάλου διὰ κερμάτων, διὰ κερματίων : Ὀλυμπ.Φαῖδ.86N. 2) νεώτ. ἡ εἰς μικρὰ μέρη ἀποκοπὴ μελλίζονος δλου, ὁ τεμοχισμός, πρβλ. κατακερματισμός.

κερματιστής ἰδοῖ μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀλλάζων νομίσματα, ὁ ἀργυρομισθός, σαράφης : ΚΔ 1ω,2,14 καὶ εὐρην ἐν τῷ ἱερῷ τοῖς κερματιστάς καθήμενους. 2) νεώτ. ὁ κερματιζῶν, ὁ εἰς κέρματα ἀποκόπτης.

κερατοβολῶ-ῶ νεώτ. ναυτ. βάλλω δι' ἐπινησίον πυροβόλου κερατοδέσμην ἢ κερατοθήκην. **κερατογέμιστον** (τὸ) νεώτ. πυροβόλον ἐπινησίον ἔγγιστον διὰ κερατοδέσμης ἢ κερατοθήκης.

κερατοδέσμη (ἡ) νεώτ. πυροβ. εἶδος βλήματος τῶν παλαιῶν κερατοβόλων, ἄ. κερατοθήκη. **κερατοθήκη** (ἡ) νεώτ. βλήμα τῶν παλαιῶν πυροβόλων ἐκ θήκης πλήρους κεραμάτων βλ.λ.

κερατολογιστής (ὁ) μαν. ὁ λογιστὴς κεραμάτων, ὁ κρατῶν τὸν λογαριασμὸν τῶν κεραμάτων: Σέργ.Μακρ. ἐν Σάθ.3,348 διαμαχόμενος πρὸς τὸν ἐν τῷ βασιλικῷ ἀργυροκοπιῷ κερατολογιστὴν.

κερατοῦμαι-δομαι μτγν. κερατίζομαι: Πρόκλ. Παρμ.973S ἐν τῷ κερατοῦσθαι ὅρα τὴν αὐσίαν κερατίζεται καὶ τὸ ἐν, Πάπ. χρυσιῶν νομισμάτων ἐν ἀριθμῶν ἔχον κεράτια εἰκόσι τρία κερατοῦμενα.

κερμαζικόν οὐδύ νεώτ. ὄργ. χημ. ὀργανικὴ ἔνωσις αποτελούσα τὸ σπουδαιότερον συστατικὸν τοῦ βαφικῆς κόκκου, ὄσμ. κρεμέζο.

κερμαζίτης (ὁ) νεώτ. ὄρκτηλο. ἢ πυροστυβίτης ὄρκτηλὸν τοῦ ἀντιμονίου.

κέρμηλος (ὁ) Ἦσ. «ἀφ' οὗ χαλκὸς γίνεται».

κέρμη (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογ. τῶν ἀφιδῶν, οὐ εἶδος κέρμης ὁ ζωικός ἢ βαφικός, παρέχων ἐρυθρὸν χρῶμα: 2) φαρμακευτ. χημ. κέρμη ὄρκτηκός τὸ καλούμενον ἐρυθρὸν θειοῦρον ἀντιμόνιον.

κερμίον (τὸ) μτγν. τὸ κερμίοπον: Κατ. Ἀστρλ. Κ7,93.

κεροδάτης (ὁ) μτγν. ὁ κερατιστής, κολλυβιστής, σαράφης: Νόν.Εὐαγγ. Ἰω.2,14.

κέρνα (ἡ) Ἦσ. «σζίνης»: 2) κ. κτ. πληθ. αἱ κέρνα: αἱ πλάγιαι ἐκφύσεις τῆς σπονδυλικῆς στήλης: Πολυδ.2,180 [δ.γρ. κέρνα].

κέρνα (τὰ) μτγν. ἐκέρνα. πληθ. τοῦ κέρνα (ἡ) βλ.λ.2) ἐν Πολυδ.2,180 [δ.γρ.]: 2) ὄμ. πληθ. τοῦ κέρνος (τὸ).

κέρνααι αἰολ. τ. ἀντὶ κερνάαι, κεραννάαι. **κέρνας** (ὁ) μτγν. ἱερεὺς φέρων τὸ κέρνον βλ.λ.: Ἀλεξ.Ρητ. ἐν ΑΠ7,709.

κέρναρα (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν σταυρανθῶν.

κερνί[ον] (τὸ) Ἐπιγρ. ὕποκορ. τοῦ κέρνος βλ.λ.2): Ἐπιγρ. ἰγρ. ἄμφ.1.

κέρνος (ὁ) (ἡ) μτγν. σχόλ. τὸ λίκνον: Κύριλλ. Ἀλ.14: 2) Σχόλ.Πλάτ.Γοργ.497C «κέρνος .. ἦγουν τὸ πτύον ἐστίν»: 3) σχόλ. ἀντὶ τὸ κέρνος βλ.λ.2).

κέρνος-εος (τὸ) (2) μτγν. κ. κέρνος (ὁ) (ἡ) Σχόλ.Νίκ. Ἀλεξ.217) μέγα πῆλινον πινάκιον ἔχον ἐν τῷ πυθμένει κολώματα, ἐν οἷς κατὰ διαφόρους τελετὰς ἀπετίθεντο καὶ προσεφέροντο ποικίλοι καρποὶ καὶ ὄσπρια: Ἀμμων.π. Ἀθῆν.11,476 «ἀγγεῖον κεραμεῶν ἔχον ἐν αὐτῷ πολλοὺς κοτυλικούς κεκολλημένους, ἐν οἷς εἰσι μῆκνες λευκοί, πυροί, κριθαί, ἵπσοι, λάθυροι, ὄχοροι, φακοί»: || κ. κτ. πληθ. κέρνα (τὸ): Πολυδ.4,103.

κερνοφόρος (ὁ, ἡ) [κέρνος-φέρω] μτγν. ἄ τὸ κέρνον βλ.λ. φέρων ἱερεὺς ἢ ἱέρεια βλ.λ. κέρνας: Νίκ. Ἀλεξ.217: 2) ὄρχησις τις κατὰ τὰς τελετὰς τῶν Κορυθαίων: Πολυδ.4,103 «κερνοφόρος ὄρχημα, ὄρχησις»: Ἀθῆν.14,629D μανιώδεις δ' εἰσὶν ὄρχησις, κερνοφόρος καὶ μόγγας.

κερνοφῶν-ῶν (κερνοφόρος) μτγν. φέρω τὸ κέρνος: Σχόλ.Πλάτ.Γοργ.497.

κερνώ-ῶ ὄμ. κερνάωμι, πληρῶν ποτήρια δι' οἴνου ἢ ἄλλου ποτοῦ, προσφέρω εἰς τὴν φιλοφρονήσεως ἔνεκα: κοπιᾶτε νᾶ σὺς κερνάσωμε, δ. τραγ. κέρνα, παπαδιά, | τ' ἀσκήκια παιδιά, παροίμι, κέρνα, παπαδιά, κ' εἰς ἀν' καὶ ξίδι | πρὸς τοὺς δεχομένους παρὰ φίλων ἀκόμη καὶ

τὰ δυσάρετα, ὄμ. κερνώς, γάνειε' χρωστῆς, πλερώνει (ἐπὶ) τὰν ἀσωτευτόντων, ὄμ. Γιάννης κερνώ καὶ Γιάννης πίνει (ἐπὶ) ενεργοῦντων ἀποκλειστικῶς διὰ τὰ ἴδια αὐτῶν συμφέρονται: 2) εἰδ. ἐν ἀναφ. πρὸς νύμφην, προσφέρω φιλοδωρημα ἐπ' εὐκαιρίας τῶν γάμων: παροίμι. στὸ γόμο κερνοῦν τὴ νύμφη: || κ. γεν. φιλοδωρῶ εἰς τινὰ τι φιλοφρονήσεως ἔνεκα: μᾶς κέρασε τρία εἰσιτήρια τοῦ θεάτρου: 3) κ. εἰρων. μτγν. προσφέρω εἰς τινὰ τι πρὸς δυσορέσταιν: Καλλι.Θάν.Βλ.31 τί ἔνοος, εἶπεν, ὅτι θέλει μὲ κέρασαι τὴν ὀξάλμην τῆς παύσεός μου.

κεροδάτης (ὁ) (ἡ) κέρνας κ. νεώτ. ὁ ἔχων πόδας ἐκ κερατίνης ὕλης, ὁ ἔχων πόδας μετὰ ὀστέων ἢ χηλῶν: Ἦσ. «ὁ Πᾶν ἦτοι οἱ κέρατα ἔχει, ἢ οἰονεῖ κεροδάτης, τὴν βῆσιν ἔχων κερατίνην, ἐπὶ τὰ κάτω τράγου εἴχεν» [δ.έρμ.Σχόλ. «ὁ εἰς τὰ κέρατα τῶν ὀρέων βῆσιν» ὁ βαδίζων ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν ὀρέων] Ἄριστφ.Βάτρ.230 κεροδάτας Πᾶν' πρβλ. κέρνας [δ.]: 2) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογ. τῶν βρενθιδῶν.

κεροβλιά (ἡ) ὄμ. ἢ πιστακία βλ.λ.

κεροβάς (ὁ) μτγν. ἐπὶ αὐλοῦ κερατίνου, ὁ βῶν ἢ ἡχῶν ὡς κέρας: Φίλιππ.Θεσ. ἐν ΑΠ6,94 δὶδύμοις τε λωτοῦς κεροβάς.

κεροβλωσσοί (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος σαρκοφάγων ἐντόμων τῆς οἰκογ. τῶν κεραιβιδῶν.

κεροδάτος-ον ὁ δεδεμένος, συνημμένος διὰ κέρας, ὁ πεποιημένος ἐκ κέρας: Εὐρ.Ρῆσ.33 τοξοφόροι .. ζεύγνυτε κεροδάτας τὸξά νεύρας.

κεροδοσία (ἡ) ὄμ. ἢ ὄσις, προσφορά κηροῦ εἰς ναὸν, εἰς ἐκκλησίαν: 2) τὸ ἀνδρῶν τῶν κηρίων τῶν ἀπαιτούμενων διὰ τὸν πληρῶ φωτισμὸν τοῦ ναοῦ: Ζερβ.Αυρ.Σάτ.1,89 καθ' ἑκκλησία κεροδοσία κηροπᾶνικη νὰ λάθη: || τὸ σύνολον τῶν κηρίων, τῶν λαμπηδῶν ἐν τινὶ τελετῇ θρησκευτικῇ: Σολωμ.Αλμῖλα Ροδόσταμοι καὶ εἶδανε τὸ ξόδι σου μὲ τὴν κεροδοσίᾳ του.

κεροειδής-οὐς-ές μτγν. ἄ ὄμοιος τῶν κέρας, ὁ ἔχων σχῆμα κέρας: Νίκ.Θηρ.909 ἔρπυλλος κεροειδής [ἐκ τῶν ὀστέων του].

κεροεῖς-έσσα [αυνηρ.-οῦσα] -όεν ὁ κερασφόρος: Ἀνακρ.Δι.Εὐρ.Φοίν.828 ἰώ θ' ἄ κερᾶσσα, Καλλ.Ἀρτ.113 κερᾶεις ὄχος ὄρχημα συρόμενον ὑπὸ κερασφόρων κτηνῶν: 2) ἐπὶ αὐλοῦ, ὁ ἐκ κέρας πεποιημένος, κατεσκευασμένος: Θούλλ. ἐν ΑΠ7,223 λωτοῦς κερᾶεις.

κεροία-ᾶκος μτγν. κ. νεώτ. σχοινίον δι' οὗ δένουσι ἢ διευθύνουσι τὴν κεραιάν κτ. πληθ.: Λουκ.Πλ.4 ἐπὶ τῆς κεραιᾶς ἄνω ἀσφαλῶς διαθέοντα τῶν κεραιῶν ἀπειλημένον: || νεώτ. ναυτ. ἕκαστον τῶν σχοινίων, τὰ ὁποῖα ἀναδαστάζουσι τὰς κεραιὰς τῶν τετραγωνικῶν ἰστιῶν ἀπὸ τῶν ἄκρων αὐτῶν, τὸ ματίκι.

κεροκάλο (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογ. τῶν ὄψιουσίδων.

κεροκόλλητος-η-ο ὄμ. ὁ διὰ κηροῦ κεκολλημένος: Ζερβ.Τραγ.ΚΚ5,23 μὲ κεροκόλλητη φλογέρα | καθε βοσκοῦ νὰ τραγουδοῦμε.

κεροκτάτης (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογ. τῶν πριονιδῶν.

κεροκωπος-ος μαν. ὁ κώπην ἢ λαθῆν ἐκ κέρας ἔχων: Μοσχόπ.39 ξίφος κεροκωπον.

κερολίθας (ὁ) νεώτ. ὄρκτηλο. ὄρκτηλὸν ἔνυδρον πυριτικὸν ἄλας τοῦ μαγνησίου.

κερολίνη (ἡ) νεώτ. ὄργ. χημ. κητρινόφαιος μελιτώδης μᾶζα, λαμβανομένη ἐκ ζύμης, ἐν χρ. ἐπὶ δερματικῶν νόσων.

κεροπαλῆς-οὐς (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογ. τῶν βρεσιδῶν.

κεροπάνι (τὸ) ὄμ. κ. κερῶνον τέρμαχον πανίου ἡλειμμένου δ' ἀ κηροῦ, μουσαμάς.

κεροπλάσσης (ὁ) [κέρας] κ. δημ. ὁ διευθετῶν τὴν κόμην ἐς κέρατα, πλεξίδια, κομμωτής, καλλωπιστής τῆς κόμης: Πολυδ.2,31 κεροπλάσσης: λεπτοουργός ἢ τριχοκοσμητής: 'Αρχιλ.57' **2**) [κερή] δημ. ὁ κηροπλάστης βλ.λ.

κερόπλατος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν μυιδῶν.

κερόπλησις (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν κεραμυκιδῶν.

κεροπρίων-ονος [ὁ] νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν οὐλμιδῶν.

κερόστανος [ὁ] νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν αἰσιδιδῶν.

κερόστερον (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν κεραμυκιδῶν.

κεροτίλη [ἡ] νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτόν τῆς τάξεως τῶν ἀμφιβολιτῶν βλ.λ.

κερότομον (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν χρυσομειδῶν.

κερόστρωτος-ον μτυν. ὁ διὰ κεράτων ἢ κερατίνων τεμαχίων ἐστρωμένος: Βι.τρ.4,6,6.

κεροτυπῶ-ῶ κερατιζῶ, κτυπῶ διὰ τῶν κεράτων ἢ ὡσαύτ' διὰ κεράτων κ. παθ. ἐπι πλοίων ἐν τρικυμῇ: Αλογ.'Αγ.655 νῆες κεροτυπούμεναι χειμῶνι (προσβαλλόμεναι ἀπὸ τῆς τρικυμῆς).

κερουλις-ιδος ἔσφ. γρ. ἀντὶ κερουλῆς βλ.λ.

κερουλικῆς-ιδος ἔσφ. γρ. ἀντὶ κερουλῆς βλ.λ.

κερουλικός-όν [κέρας-ἔλικω] ὁ σύρμαν ἐκ τῶν κεράτων ὄρυτρον: 'Ἡσ. «ὁ τοῖς κέρασιν ἔλικων τὸ ὄρυτρον»: **2**) ὁ σύρμαν κεράτινον τόξου: Σοφ. ἀπ.738 Τρώες κερουλικοί: **3**) καὶ ἐπὶ τοῦ τόξου, ὡς κεκοσμημένον κατὰ τὰ ἄκρα διὰ κέρατος: Εὐρ.'Ορ.268 ὄξος τῶμα μοι κερουλικά, δῶρα Λοβίου: **4**) 'Ἡσ. κερουλικὸς κάλωξ κεραιούχος: **5**) νεώτ. ναυτ. σχοινίον χειρισμοῦ τῶν κεραιῶν, μπράτσω.

κερουλικῶ-ῶ [κέρας-ἔλικω] νεώτ. ναυτ. εὐθετιζῶ τὰς κεραιὰς καὶ τὰ ἀπ' αὐτῶν ἀνητημένον τετράγωνον ἴστια ἐς τὴν κατόλληλον δι' ἰστιοδρομίαν θέσιν, μπρατσάρω.

κερουσίτης (ὁ) νεώτ. ὄρυκτολ. ἀνθρακικός μόλυθος.

κερουτίας (ὁ) 'Ἡσ. εὐπερήφανος, γαυριῶν.

κερουτιασμός (ὁ) μυν. ὕψλοφροσύνη, ἐπαρσις: Φώτ.158 κερουτιασμός ἀπὸ κόρου.

κερουπιῶ-ῶ κυρ ἐπι κερασφῶρων ζῶων, κινῶ βιαίως τὰ κέρατα πρὸς τὰ ἄνω: **2**) μτυ. ἐπι προσ., ἀνωφῶ τὴν κεφαλὴν καὶ ἐπαίρομαι: 'Ἡσ. «κερουπιῶ γαυριῶ: μετενένηκται δὲ ἀπὸ τῶν ὕψουχενούτων ταύρων»: Ἀριστφ.'Ἰππ.1344 ἀνωρτάλιζες κἀκερουπίας.

κερουχῆς-ιδος [ἡ] μτυν. θηλ. τοῦ κερούχος βλ.λ.1, ἡ ἔχουσα κέρατα: Θεοδκρ.5,145 αἶγες ἐμαί, θαρσιστε, κερουχίδες: || Σχόλ. [δ.γρ.] «κερουλίδες, αἱ οὐλα κέρατα ἔχουσαι» ἢ κερουλκίδες, αἱ ὑπὸ τῶν κεράτων ἐλκόμενοι.

κερούχος-ον [ἡ] μτυν. ὁ ἔχων κέρατα, κερασφόρος: Βάδρ.45,4 αἶψ κερούχος.

κερούχος (ὁ) [2] [ἔνν. κάλωξ] κ. νεώτ. ὁ κάλωξ τῆς κεραιῆς: Φερεκρ.12 θελκισφόρος κερούχος: **2**) νεώτ. ναυτ. ἐκότερον τῶν δύο συσπᾶστων τῶν ἀνητημένων ἐκατέρωθεν τοῦ κέρατος.

κεροφόρος-ον [ὁ] ὁ κερασφόρος, ὁ ἔχων κέρατα: Εὐρ.Βάκχ.691 κεροφόρων βούων.

κερόφυτον (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν εὐκνημιδῶν.

κεροχαλαζίας [ὁ] νεώτ. ὄρυκτολ. παραλλαγή τοῦ χαλαζίου βλ.λ.

κερόχρυσος-ον μτυν. ὁ χρυσά κέρατα ἔχων: Χρσμ.Σιβ.5,354.

κεροφάλιδο [τὸ] δημ. φάλις δι' ἧς κόπτονται τὰ ἄκρα τῶν θρυαλλίδων λαμπρόμασ καὶ λυχνιῶν.

κέρπαθος (ὁ) μτυν. εἶδος θυμιάματος: Οὐράνι.12.

κερπικάριον (τὸ) πάπ. ἀντὶ κερδικάριον βλ.λ.

κερρία (ἡ) νεώτ. φυτολ. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ροδοειδῶν.

κερρίσι Σουίδ. κείθω ἰχθύος.

κέρσα [ἡ] 'Ἡσ. «Ἀσιασὸν νόμισμα».

κέρσαι αἰολ. τ, ἀντὶ κέρσαι.

κέρσαιον (τὸ) 'Ἡσ. ἐν λ. κέρσαιον ἐνόμισμα παρ' Ἀλυπτίους.

κέρσης [ὁ] μτυν. ὁ ληστής: Νικόλ.Δαμ.ἀπ.49: **2**) 'Ἡσ. ἐνάμος.

κέρσιμος-ον [κείρω] σχόλ. ὄν δύναται ἐκ τῆς κέρση, κομρεῦση: τὸ οὐδ'. κέρσιμον τὸ εἰς κέρατος συμλγχνὸν ἐν ὄρμῃ ἀλιευτικῇ: Σχόλ.'Ἰλ.Ω81: πρβλ. κέρας ἐν εἰδ. σμ.

κεροστιγγιᾶλλη [ἡ] νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν ἑλλοβοκάρπων.

κερότμος-ον μυν. ὄ.γρ. ἀντὶ κερτόμιος βλ.λ.: ΕΜ102,46.

κερότμημα-τος (τὸ) μυν. ἡ κερτόμησις βλ.λ., τὸ σκόμμα: Νικήτ.Εὐγ.5,51.

κερότμησις-εως [ἡ] ἡ πράξις τοῦ κερτομεῖν, τὸ σκόμμα, ὁ ἐμπαιγμός: Σοφ.Φιλ.1236 εἰ κερτόμησις ἐστὶ τάλαθθ λέγειν.

κεροτμητικός-ῆ-όν σχόλ. ἔσφ. γρ. ἀντὶ κερτομικός βλ.λ.: Σχόλ.'Ἰλ.Π261.

κερτομία [ἡ] ἡ κερτόμησις, λοιδορία, σκόψις: κτ.: πληθ.: 'Ἰλ.Υ202 κερτομίας: μυθήσασθαι, 'Οδ.Υ263 κερτομίας καὶ χετρας ἄφεξω.

κεροτμοικός-ῆ-όν σχόλ. ὁ ἐμπαιγτικός, χλευαστικός: Σχόλ.'Ἰλ.Π261.

κεροτμοικός ἐπίρρ. σχόλ. κατὰ τρόπον ἐμπαιγτικόν, χλευαστικόν: Σχόλ.'Ἰλ.Θ448.

κερότμιος-ον ὁ τὴν καρδίαν κεντῶν, ὕβριστικός, ἐγγιχτικός, πειραχτικός: 'Ἰλ.Ε419 κερτομίοις ἐπέσει Δία Κρονίδην ἐρέθίζον: ὄμ. ἀπλως: 'Ἰλ.Α539 αὐτίκα κερτομίοισι Δία Κρονίωνα προσηύδα, Σοφ.'Αντ.956 κερτομίοις ὄργατις.

κεροτμιστής (ὁ) 'Ἡσ. «ὁ χλευαστής».

κέρτομος-ον ποι. ὁ κερτόμιος βλ.λ.: 'Ἡσόδ. 'Εργ.788 κέρτομα βάζειν: ἄπαξ π. 'Ἡρ.: 'Ἡρ.5,83 χοροὶ κέρτομοι (ὕβριστικοί) πρβλ.Διον.'Αλ.Ρωμ.7,72: **2**) σκωπτικός, ἀπαρηλός: Ὑμν.'Ερμ.338 παῖδα... κέρτομον, Εὐρ.'Αλκ.1125 κέρτομος με θεοῦ τίς ἀκλήσσει χαρά: ἐπὶ τῆς 'Ἡχοῦς: 'Αρχι. ἐν ΑΠ7191 πολλὰκι δὲ κράσσα πολυθροον οἶα τις ἦχῶ κέρτομον ἀνωφῶδες χεῖλεσιν ἀρμονίαν.

κεροτμῶ-ῶ κ. μυν. (σπαν. η. πεζογράφους) περπατῶ, κεντῶ, πειράζω, σκόπτω, ὕβριζω. μτ αἰτ. προσ.: 'Οδ.Π87 μῆ μιν κερτομῶσιν, Εὐρ. Βάκχ.1293 ἐκέρτομει θεὸν σὰς τε βακχείας μολῶν, Σέργ.Μακρ.ἐν Σάθ.3,208 τὸν ἐνθεον κυβερνήτην ἀδικως κερτομεῖν ὑβρίζοντες: || κ. ἀπολ.: 'Οδ.Η17 μῆ τις... κερτομέοι τ' ἐπέεσσι, 'Αρχιλ. 64 κατθανούσιν κερτομεῖν ἐπ' ἀνδράσιν: συνήθ. κτ. μτχ.: 'Οδ.Θ153 τί με ταῦτα κελεύετε κερτομέοντες, Σοφ.Φιλ.1235 πότερα δὴ κερτομῶν λέγεις τάδε, Γαλ.14,656 ἐλεγον κερτομοῦντες μτ. συστοιχ. αἰτ.: Ὑμν.'Ερμ.56 παραιδέλια κερτομέουσι: μτ. διπλής αἰτ.: Εὐρ.'Ἐλ.619 οὐκ ἔω σε κερτομεῖν ἡμᾶς τὸδ' αὐθις: κ. παθ.: Εὐρ.'Ἰκ.321 ἄβουλος ὡς κερτομημην.

κερτούλλιον [τὸ] πάπ. ἡ κλάθος, τὸ καλῶν ἰπθ.] κτ. πληθ.: τέσσαρα κερτούλλια σικακάρων: πρβλ. καρτάλλιον.

κερούχη [ἡ] 'Ἡσ. εἶδος πλακοῦτος.

κεροχάλος-α-ον τραχύς, ξηρός, βραχνός: 'Ἰππ. Ἐπιδ.7,16 βῆξ κερχαλέος ἰδ.γρ. κερχ-).

κέρχανα 'Ἡσ. ἡ κερχανά «ὄσπετα καὶ ριζαὶ ὀδόντων».

κερχανάς [ό] (τουρκ.) δημ. κ. κερχανάς οίκος εργασίας, εργοστάσιον, κατάστημα' 2) πορνεϊον.

κερχανατζής [ό] (τουρκ.) δημ. ό των πορνεϊων θαμών' || πορνοδοσικός.

κερχάνα τά κέρχανα βλ.λ.

κερχαλέος α-ον ό.γρ. του κερχαλέος βλ.λ. : 'Ιηλ. 'Επιδ.7,7, Γαλ.19,111.

κερχασμός [ό] κ. νεώτ. ή του λαιμού ξηρότης, ή βραχνή φωνή, βροχνάδα : Γαλ.19,111.

κέρχη [ή] 'Ησ. είδος ιέρακος, λαδόντος τό όνομα έκ της βραχνής φωνής του.

κερχνής-[ό]ος κ.-ής ή κέρνη : 'Αριστφ. 'Ορν.304.

κερχνιολ [τό] 'Επιγρ. ύποκορ. της λ. κέρχνος βλ.λ.21.

κέρχνος [ό] || 'Ησ. ό κέρχρος : 'Ησ. έν λ. κατακερχνούται' πρβλ. 'Αναξάνδρ.41,27, Γαλ.1811,574.

κέρχνος [ό] [2] τραχύ έξόγκμος : Σοφ.άπ. τραχύς γελυσίως κέρχνος : 2) επί του λαιμού, βραγχνός, βραχνάδα : 'Ιηλ. 'Επιδ.7,27' 3) επί του ήχου, κρηγή διαπεραστική, στριγγιλιά : Σοφ. 'Ικν.128' 4) ή άργυρόκοκκος : Πολυδ.7,99' 5) 'Επιγρ. τό κέρνος βλ.λ.21.

κέρχνος-ον [3] μγν. ό τραχύς, βραχνός : Γαλ. 19,111 τό κέρχνον.

κέρχνω ποιά τή βραχνών, τραχύνω : 'Ιηλ. 'Εντ.Παθ. 40' κ. παθ. : αút. 'Νούσ.2,53' 2) κ. άμτθ. έν τώ ένεργ. : αút. 'Εντ.Παθ.23, Γαλ.7,173.

κερχνώ-ώ 'Ησ. έν λ. κατακερχνούται «κερχνώσαι» καταστίξει και όσον τραχύναι ».

κερχνώθης-ους-ες κ. νεώτ. τραχύς, όνώμαλος, ούχί λείος : 'Ιηλ. 'Επιδ.6,6,5, 'Ερωτιαν. άγγελτα κερχνώθη [άγγελτα άνάγλυφα] : 2) βραχνός : 'Ιηλ. 'Αρθρ.41, Γαλ.1811,574 [δ.γρ. κερχνώθη] 3) ό προσενών την βραχνότητα : 'Ιηλ. 'Αρθρ.50 βρώμα κερχνώδες.

κερχνωμα-τος [τό] 'Ησ. «κερχνώμασι» τραχύσμαι, κυκλώμασι, γαργαλισμοίς, καλοόσι δέ και έν τον περί τός ήτους τών άσπίδων κόσμον και ποτηρίων έπιχειλών ».

κερχνωτός-ή-όν 'Ησ. «τά κερχνωτά» σκευή τετορνευμένα επί του χείλους, ποικίλα ».

κερχνώθης-ους-ες κερχνώθης βλ.λ. : Γαλ. άπ. 1811,574.

κερῶ-άω || έπ. τ. του κερώνυμι βλ.λ. έν χρ. κτ. προστ. κέρα, μτχ. κερών, παρ. κέρων, όμ. τό μέσ. ύποτ. κερώνται, προστ. κεράσασθε κ. παρ. κερώνωτο : 'Οδ.Ω 364 κερώντας τ' αΐθορα σινον, Κωμ. 'Αδέσπ.1211 κέρα, 'Απολλ.Ρ.1,1185 κέρων || κ. μέσ. κερῶ, μγνῶ δὲ' έμαυτόν : 'Ιλ.Δ 260 δτε . . σινον 'Αργείων ό άριστοί ένι κρητήρι κερώνται, 'Οδ.Γ 332 κεράσασθε δέ σινον, αút.Θ 470 μούρας τ' ένεμον κερῶντό τε σινον.

κερῶ-άω [2] (κεράσι) μγν. ποιά, καθιστώ τι κερατοειδές : 'Αρατ.780 άλλοτε δ' άλλοισι μορφαί κερῶσι σεληήνην' 2) Ισταμιαί, λαμβάνω θέσιν έν τώ κέρατι του στρατού : Πολυδ.18,24,9 έδδθη παράγγελμα . . τοίς δ' εϋζώνωσι κερῶν.

κερῶθός [ό] γλωσσ. ό δια κερατίνης οάλπιγγος ή ούλου άδων' πρβλ. κερῶύλης.

κέρωμα [τό] δημ. ή πράξις του τό αποτέλεσμα του κερώνω' 2) μτφ. επί προσ., τό νά λάβη τις τό χρώμα του κηρού, μεγάλη ώχρότης, κητρινασμα.

κερῶνία [ή] κ. νεώτ., ίων. τ. του κερατωνία βλ.λ. έν χρ. κ. π. 'Αττ. : Θεόφρ.Φι 4,24, Πλιν.Φι 13,59' 2) νεώτ. γένος φυτῶν έκ τών έλλοβοκάρπων.

κερῶνται κ. κερώνται γ' πληθ. πρόσ. του μέσ. τ. του κερῶ βλ.λ.11.

κερῶνυξ [ό,ή] ίκράς-δνυξί μγν. ό έχων κερατίνας όπλάς, γηλάς, ποι. ώς έπίθ. του Πανός : Διον. Περ.995 κερῶνυχα Πάνα' || αγόλ. εοί μέν νοούσι τόν κέρασι και δνυξί χρώμενον, οί δέ τόν

όξυκέρον φασι, ώς του δνυχος ένταυθα την οξύτητα δηλονότι, καθά ώστε άκρωνυχια δρους φαιμέν.

κερώνω (κερη) δημ., παθ. κερώνωμαι, άόρ. παθ. (έ)κερώθηκα, μτχ. παθ. παρακ. κερωμένος κηρώ βλ.λ.11, κηρώνω, έπαλείφω επικαλύπτω τή διά κηρού : κερῶσι την κλωστή - τό σπάγγο - τό πάτωμα' || κτ. έπέκτ. κ. επί άλλης ύλης παρεμφορούς τώ κηρώ : κερώνωμε κάθε Σάββατο τά παρκέτα, - τῶ άρχατα πλίνα βάζα τά κερώνωμε μέ παραφίνα γιά νά πάρουν γυαλάδα' || όμ. έμβαπτίζω τή έντός κηροειδούς ύγρου, όπερ άποφυγόμενον καθιστά αὐτό άδιαπεράστον από της ύγρασίας κ. ιδ. από της βροχής, ιδ. επί ύφασματος' πρβλ. νισεράδα [αδιόδροχόν]' κ. παθ. : τά στυπόχαρτα δέν κερώνονται [δέν είναι δεκτικῶ κερῶματα], όμ. πάτωμα άλουστάριστο δέν κερώνεται [δὲ' έπαλείφεται μείγματος] συνήθ. κτ. μτχ. παρακ. : παρκέτο κερωμένο [εστίδωμένον], - χαρτί κερωμένο [ό δι' έμβαπτίσεως έν είδ. μείγματι ή δι' επαλείφσεως αδιόδροχον γενόμενος, ό κηρωτός]' 2) μτφ. άμτθ. επί προσ. (παθ. έν χρ. μ. ή μτχ. παρακ.) γίνονται ώχρός, ύποκίτρινος ώς ό κηρός έχων όμα άκνησιαν τινά περί την έκφρασιν της όψεως, οσαν του κηρού ή επιφάνεια, ιδ. διατελών υπό την επίδρασιν αιφνιδίου φυσικού πάθους, φόδου, αλχύνης κττ.' πρβλ. μουδιάζω, νεκρώνω, κητριπίζω, προσκινώ, κόδομαι, πανιάζω, έν άναλ. σμν. : σάν του 'δειξα τά πράματα, ποῦ μου είχε κλέψει, έκέρωσε, Παλαμ. 'Υμν. 'Αθ. 11,15 κερώνωιν άπ' τόν τρόπο τους και οί άδολες νεράδες, - ήρθε κερωμένος από τό φάβο' 3) ρηματ. π. κέρωμα.

κερωφόρος-ον έσφ. γρ. άντι κερωφόρος βλ.λ.

κεσάτι [τό] (τουρκ.) δημ. ή άπραξία ή ή όλως πενηρά πώλησις, δσοσλήφια έν τή έμπορικῶ άγορά ή έν έμπορικῶ καταστήματι' συνήθ. κτ. πληθ. : έχουμε κεσάτια αυτό τό μήνα.

κεσάμι [τό] (τουρκ.) δημ. ό προπορευόμενος τών προβάτων κριός και όδηγών αὐτά, ό σούρτης.

κεσάς [ό] δημ. μικρόν ήμισφαιρικόν άγγειον έκ ηηλού, πορσελώνης ή ύάλου, χρησημειόν προς οικιακήν μαγειρικήν χρῆσιν' || είδ. προς ηήξιν του όξυγάλκτου [γλαούρτης].

κεσάκον [τό] μγν. ό. γρ. άντι κεσκίον βλ.λ. τό στυπέιον : 'Ηρώδ.9Α.

κεσάκτο γ' έν. ίων. παρ. του ρ. κείμαι βλ.λ.

κεσκίον [τό] 'Ησ. «κεσκίον» τό στυπέιον, τό άποκτένισμα του ύμου.

κέστερ [ό] 'Ησ. «νεανίας. 'Αργείοι».

κεστιανός-ή-όν μγν. έπίθετον είδους μήλων : Γαλ.10,469 τῶ κεστιανῶ μήλα παρά Ρωμαίοις όνομαζόμενα' 2) κεστιανῶ βάλανος είδος καστανάας : 'Αεί.8,73.

κεστοειδής-ούς-ές νεώτ. ό έχων σήμα κεστοῦ, ό πλατύς και μακρός ώς ζωστήρ ή ίμάς.

κεατός-ή-όν [κεντώ] κ. μσν. κ. νεώτ. ώς έπίθ. πεποικιλμένος, ποικίλος, κεντητός, επί της έχούσης μεγάλην θελκτικήν δύναμιν ζώνης της 'Αφροδίτης : 'Ιλ.ε 214 κεατός ίμάς, Κορονότ.Φύσ.Θε.24' 2) μγν. κ. νεώτ. ώς ουσ. ό ζωστήρ. ιδ. της 'Αφροδίτης, ό έχων δύναμιν καταθέλυουσιν : Καλλ.Αίτ.έν Πάν. 208,35 κεατόυ θεσπότις [ή 'Αφροδίτη], Αουκ. Θε.Δ 20,10 τόν της 'Ηρας καλλωπισμόν επί τόν Δία και την περί τόν κεατόν γοητείαν, Φιλδδ. έν ΑΠ 5,120 κεατόυ φωνεύσα μαγώτερα' || μτφ. γοητεία, θέληγτρον : 'Αλκίφρ.1,38 άπαντα . . τόν κεατόν υπεζώσατο,όλας τας χάριτι την 'Αφροδίτην δεξιώσαμένην, Εύμδθ.Ρ 341 τῶ ήν παρόνεως θυγάτηρ, μαλεισμα χαριτών, 'Αφροδίτης κεατός.

κέστρα [ή] (κεντώ) κ. νεώτ. είδος σφυριού 'Ησ. «άμυνηριον όπλον, σφύρα», Πολυδ. «σφύρας τι

νός είδος σιδηράς, Σχόλ. εις Σοφ.άπ.2) **κέστρα** σιδηρά πλευρά και κατά ράχιιν ήλαυσε παίων' ή νεώτ. είδος σφύρας τών λιθοξώων, ής τó μὲν ἐν ἄκρον εἶναι ὀξύ, τó δ' ἕτερον ὀδοντωτόν, ή χτενιά' 2) κερκίον ἐμπηγνύμενον πρὸς στερῶσιν τών ἐν τοῖς πολεμικαῖς μηχαναῖς τόνων βλλ. ἐν εἰδ. σμ. : Φιλ.Βελον.61,14' 3) ὁ σφύραινα είδος ἰχθύος περιζήτητος κτ. τήν ἀρχαιότητα : Ἀριστοφ. Νεφ.338 **κεστράν** τεμάχια μεγάλων ἀγαθών 4) νεώτ. ναυτ. ἐργασίειν σιδηροῦν ἐπιμηκας και κωνικόν, δι' οὐ διανοίγονται τὰ ἐμβολα τών σχοιρίων, ή κσάβιλια.

κεστράκιον (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθύων τῆς οἰκογ. τών κεστρακιονιδών.

κεστρακιονίδα (ἡ) νεώτ. ζωολ. οἰκογ. πλαγι-οστώμων ἰχθύων.

κεστρέα (ἡ) σχόλ. ή κέστρα βλλ.2) : Σχόλ. Ἀριστοφ. Νεφ.338.

κέστρειον (τὸ) Ἑπιγρ. ἐργοστάσιον κατασκευῆς κέστρων βλλ.2), δὲ, συνεκδ. ὀλοσστάσιον.

κεστρεύς-εως (ὁ) θαλάσσιος ἰχθύς, νησίος βλλ. : Ἰππ. Ἐντ. Παθ.30, Ἀριστοφ. ἄπ.156, Ἀριστολ. Ζι 291a, 22 κεστρέων, χελώνας σάρκους, μύξους, Ἀθην. 7, 307D κεστρέα δ' Αἰγίνης ἐξ ἀμφιρῦτης ἡγόραζε' || παροιμ. κεστρεύς νηστεύει ἐπὶ τιμίαν ἀνδρῶν περιφρονοῦντων τὰ ἄνομα κέρδη : αὐτ. 7, 307C.

κεστρεύς Ἦσ. εἶμαι νησίος, ἔγω τὸν στόμαχον κενὸν ὄπως ὁ ἰχθύς κεστρεύς Ἦσ. «κεστρεύειν» κερηνέμαι πεινώτατα.

κεστρινίσκος (ὁ) ὑπόκορ. τοῦ κέστρινος βλλ. : Κλέαρχ. 73 ἐστὶ δὲ στοργύγιος, ἴσως τοῖς παρ-ριγαλιαῖσις κεστρινίσκοις.

κεστρινός (ὁ) κ. μον. ὁ κέστρευς βλλ. : Ἀναξάνδρ. 348' 2) ἐν τῷ πληθ. τὰ τεμάχια τοῦ ἰχθύος κέστρα βλλ. : ΕΜ 506, 45.

κεστρίον (τὸ) Ἑπιγρ. ὑπόκορ. τῆς λ. κέστρος 3).

κεστρίτης οἶνος (ὁ) μτγν. οἶνος ἀρωματισθείς διὰ κέστρου βλλ. : Διοσκ. 5, 54.

κέστρον (τὸ) κ. νεώτ. ἀρωματικὸν τι φυτὸν, βετ-τονική βλλ. : Διοσκ. 4.) **κέστρον**, τὸ **καλοῦμενον** ψυχρότροπον, ἐπειδὴ ἐν τοῖς ψυχροτάτοις εὐρί-σκεται τόποις ὁ Ρωμαῖοι βετονικὴν καλοῦσι ἢ βρομαρίουμ, Γαλ. 13, 189 κέστρον Ῥωμαῖοι δὲ βετονική 2) σαξίφραγος βλλ., είδος στάχυος : Γαλ. 6, 339 εἶ δὲ τών λιθιῶντων τῆς βεττονι-κῆς τὶ πόας μίγνυται και κέστρου τὸ παρά τοῖς Κελτοῖς γεννωμένου' καλοῦσι δὲ τὴν βετό-νην. ταύτην σαξίφραγον' 3) κενεῶντ' ἐργαλεί-ων γλυπτικῶν χρησιμεῖον εἰς τὴν δι' ἐγκάωσας ζω-γραφικῆν : Πλιν. Φι 35, 149.

κέστρος (ὁ) μτγν. ή ἐπὶ τῆς γλώσσας τραχύτης Ἦσ. 2) ή πρώτη ἐκφυσις τών σπερμάτων Ἦσ. 3) εἶ-δος βελών ἐξακοντιστὸν ἰδ. ἐκ πολεμικῆς μη-χανῆς ἐπινοηθείσης κατὰ τὸν πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Μακεδονίας Περσέα πόλεμον : Πολύβ. 27, 11, 1. **κεστροσπενδύνη** (ἡ) μτγν. σπενδύνη μηχανή πρὸς βολὴν βελών κέστρων : Λιβ. 42, 65.

κεστροφόρος (ὁ) Ἑπιγρ. ὁ χρώμενος τὸ γλυπτι-κὸν ἐργασίειν κέστρον βλλ. 3).

κεστροφυλάκω-έω (κεστροφυλάξ) Ἑπιγρ. εἴ-μαι φυλάξ τών κέστρων, φυλάττω τοὺς κέστρους. **κεστροφυλάξ-ακος** Ἑπιγρ. ὁ φυλόττων τοὺς κέστρους βλλ. 3).

κέστρωσις-εως (ἡ) μτγν. είδος ἐγκαυστικής ζω-γραφίας Ἦσ. «βαφική μμουμένη» : Πλιν, Φι 35, 40.

κεστρωτός-ή-όν Ἦσ. ὁ κατὰ τὸ ἄκρον σκληρυν-θείς διὰ τοῦ πυρός 2) ὁ διὰ τοῦ γλυπτικοῦ ἐργα-λείου κέστρου κατασκευασθείς : Πλιν, Φι 11, 45.

κεστώδη (τὰ) κ. νεώτ. ζωολ. τάξις σκωλήκων πλατυεμένων, ἄ κεστοειδῆς ἐλιμνίδες.

κετσίβαι (αἱ) νεώτ. χημ. ὀργανικαῖ ἐνώσεις λαμ-βανόμεναι δι' ἐπιδράσεως ὕδροξίνης.

κατενίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. θεϊκὸν ἄλας τοῦ μαγνησίου ἐνυδρῶν.

κετόζαι (αἱ) νεώτ. χημ. αἱ ἐκ μονοσακχորιτῶν ἐνώσεις αἱ περιέχουσαι τὸ καρβονῦλιον κετονικῶς ἠνωμένον.

κετόναι (αἱ) νεώτ. χημ. ὄνομ. μιᾶς ἐκ τών μεγα-λυτέρων τῶσεων ὀργανικῶν ἐνώσεων, ὧν χαρα-κτῆρ εἶναι ή ὑπαρξίς ἐν αὐταῖς τῆς ριζῆς τοῦ καρβονυλίου ἠνωμένου δι' ἀμφοτέρων τών ἐλευ-θέρων ὀμάδων συγγενείας μετ' ἀτόμου ἀνθρακος' τυπικός ἀντιπρόσωπος τῆς χημ. ταύτης τάξεως εἶναι ή ἀκετόνη βλλ. Αἱ κετόναι ἀπαντῶσιν ἀφθώ-τως ἐν τῇ φύσει, ἰδ. εἰς τὰ αἰθέρια ἔλαια, πορα-σκευάζονται δὲ και βιομηχανικῶς ἰδ. διὰ τὴν ἀρωματοποιίαν.

κετοναμίνα νεώτ. χημ. ὀργανικαῖ ἐνώσεις περιέχουσαι ἀμινοκὴν και κετονικὴν ὀμάδα.

κετονικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων, σχετιζόμενος ή περιέχων κετόνας βλλ.

κετονοξέα (τὰ) νεώτ. χημ. ὀργανικαῖ ἐνώσεις περιέχουσαι καρβονῦλιον κ. καρβοξύλιον.

κετταρία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τών περμελιάδων.

κετσές (ὁ) (τουρκ.) δημ. πιλῆμα βλλ. || είδος. τήπητος ἐκ πιλῆματος.

κευθάνω ποι. τ. τοῦ κεύθω βλλ., παρατ. ἐκεύ-θωνον : Ἰλ. Γ 453.

κευθῆνας Σουῖδ. «οἱ καταχθόνιοι δαίμονες».

κευθήσις-εως (ἡ) μτγν. ή ἀπόκρυφίς : Σωφ. 1, 43.

κευθήμα-ατος (τὸ) ὁ κευθμῶν βλλ. : Θέογν. 243 | γρ. ἐσφ., ἀναγν. κευθεσι.

κευθμός (ὁ) κ. νεώτ. κρυφών, ὁ κῆ, τόπος πρὸς κρύψινον : Ἰλ. Ν 28 ἄταλλε δὲ κῆ' ὑπ' αὐτοῦ ποντόθεν ἐκ κευθμῶν, Λυκόφρ. 317' 2) νεώτ. ὀχυρωτ. ἀμυντική διάταξις εἰς τὰς τάφρους τών ὀχυρῶν, πρὸς ἄμυνον ἐντὸς τάφρου και προφυ-λαξίν τών ἀμυνομένων.

κευθμῶν-ἄνος (ὁ) (κευθμῶν) κατάδυσσις, κρύπτη, σπῆ-λαιον, κρυφάνας | σπαν. π. νεζοῖσι : Ὀδ. Ν 367 μαιομένη κευθμῶνας ἀνά σπέος (σχόλ. ἐρευν-ώσα, ζητοῦσα τὸς καταδύσεις ή τοὺς κοίλους τόπους και ἀνακεχωρισμένους), Πίνδ. Π 9, 34 κευ-θμῶνας ὄρεων (τὰ σπῆλαια τών ὄρεων), χρσμ. ἐν Ἦρ. 7, 141 κευθμῶν τῆς Κιθαριῶνος ζῆθεῖο, Εὐρ. Ἐλ. 24 ἴδατον εἰς κευθμῶν Ἀλέξανδρον πάρα, Στράβ. 11, 2, 10 ἐπικαλεσμένη τὸν Ἡρακλέα κρύ-φειεν ἐν κευθμῶνί τινι' 2) συνεκδ. ἐν φρ. ή ἀπολ. ὁ ὑποχθόνιος, ὁ κάτω κόσμος, ὁ Ἄδης : Ἠσιοδ. Θ 158 γαίης ἐν κευθμῶν, Αἰσχ. Πέρσ. 220 Ταρτάρου μελαμβοῆθς κευθμῶν καλύπτεῖ (ὁ βαθύς και μέλας ὅλος τοῦ Ταρτάρου).

κευθμνοχάρης-οὐς-ές μτγν. ὁ χαίρων νὰ κρύπτηται ἐντὸς κευθμῶνων : Συνεσ. 336C.

κευθόρρυχτος (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τών κουρκουλιονιδών.

κευθός-εος (τὸ) κευθμῶν βλλ., κτ. πληθ. : Ἰλ. Χ 482 Ἄϊδαο δόμους ὑπὸ κευθεσι γαίης ἔρχεαι (εἰς τὰ βάθη τῆς γῆς), Αἰσχ. Εὐρ. 1036 γὰς ὑπὸ κευθε-σιν ὠγγυγίοισιν τιμαῖς και θυσιαῖς περῖεσπ' ἴν' ἔχητε κ. κτ. ἐν. : αὐτ. Ἰκ. 778 εἴ τι κευθός ἐστί σου, Εὐρ. Ἀλκ. 872 βάθ' κευθός οἶκων (τὰ ἐνδότετα δωμάτια), Ὀππ. Ἀλ. 4, 607 κευθός πόντου.

κεύθω, μέλλ. κεύσω, ἄορ. ἔκευσα, ἐπ. ἄορ. κῦθε, ὑποτ. μτ. ἀοδηλ. κεύθω (Ὀδ. Ζ 303), παρακ. κέ-κευθα | Ἰλ. Χ 118, ὑπερσ. ἐκεκεύθειν | Ὀδ. 1 348), παθ. παρακ. κέκευται, μτχ. κευθ(τῆ)μένη, ρ. ποι. ἰδ. ἐπὶ τῷ τάφρῳ, καλύπτω ἐντελέας, κα-τοκαλύπτω, ἀποκρύπτω : Ὀδ. Γ 16 θρου κῦθε γαῖα | ἔνθα ἡ γῆ τὸν ἐκάλυπτεν), Αἰσχ. Πρ. 571 ὄν οὐ-δὲ καθάναντα γαῖα κέυθει κ. παθ. : Ἰλ. ψ 244 εἰς ὁ κεν αὐτὸς ἔγνων Ἄϊδι κεύθωμαι (εἰς οὐ καταθῶ εἰς τὸν Ἄδην) || κ. ἐπὶ τῆς οἰκίας :

'Οδ.Ζ.303 ὄπατ' ἄν σε δόμοι κεκῶθωσι, Εὐρ. Ἐκ.880 στέγαι κεκέυθα' αἶθε Τρωάδων δόχλων' 2) περιέχω, περιλαμβάνω, κτ. παρακ.: Ἰλ.Χ.118 ὄσα τε πτόλις ἦδε κέκευθε, Σίμων.111 'Ἀργεδικὸν ἦδε κέκευθε κόνις' || Ἐπιγρ. κ. μέσ.: 3) ὀποκρύπτω τι, κ. κτ. παρακ. διατηρῶ τι, κερκρυμένον, κρυπτόν: Ἰλ.1.313 ὄς χ' ἔτερον μὲν κεύθη ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ εἶπυ, Ὅδ.Γ.80 εἶδομεν ἥτινα ἤπιον ἐνὶ στήθεσσι κέκευθεν, Εὐρ.Φοῖν.1214 κακόν τι κεύθει καὶ στέγεις ἀπό σκότῃ || μῆνιν κεύθω ὑποτρέφω θυμόν: Εὐρ.'Ἡρακλ.762 καὶ δόρος... ἀλά μῆνιν ἐμάχθηον κεύθειν' || κ. μτ. δύο αἰτ.: Ὅδ.Γ.187 ὄσα... πεύθομαι, οὐδέ σε κεύω (οὐδέ θὸ κρύφω ἀπό σου ταῦτα), Ἐρατοσθ.4: 4) π. τραγικοίς κ. ἀμτβ. εἶμαι κερκρυμένος: Σοφ.ΟΤ.968 ὁ δὲ θανὼν κεύθει κάτω δή γῆς' Ἰδ. κτ. παρακ.: σύτ.'Αυτ.911 μῆτρος δ' ἐν Ἄιδου καὶ πατρός κερκρυθότοι.

κευλιανίτης (ἰ) νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτόν τῆς σειρᾶς τῶν σπινελλιδῶν.

κευλιανίτης ὑποδιήλσις νεώτ. γεωλ. ἡ νεώτερα ἐκ τῶν τριῶν ὑποδιηλίσεων στρωμάτων.

κεφαλινη (ἡ) νεώτ. χημ. κ. κεφαλοειδὴν νεώτ. χημ. ἀλκαλοειδὲς κεφαλοειδοῦς τῆς ἰηκακουάνας.

κεφάλαια (ἡ) δημ. (μεγεθυντικὸν τῆς λ. κεφαλῆ) ἡ μεγάλη εἰς μέγεθος κεφαλῆ' πρβλ. κεφάλαιος' 2) κ. σικωπ. ἐν ἀναφ. πρὸς πρῶσ. κενή, κούφος ἄδρανοῦσα, πείσμων κεφαλῆ, ἀμβλύνοιο.

κεφαλαίκαθο (τὸ) δημ. ὄνομ. τῶν φυτῶν ἐχίναξ ὁ ἰξώδης, ἐχίναξ ὁ ἐλληνικός, καρλινία ἡ κορυμβανθὴς καὶ στρατοῦλη.

κεφαλάδες (οἱ) νεώτ. μιν. περιλήπτ. πάντες οἱ ἀνώτεροι ἀξιωματικοὶ ἐν τῷ βυζ. κράτει.

κεφαλάδιον (τὸ) ὑποκορ. τὸ κεφάλαιον: ΕΜ240,2.

κεφαλαία (ἡ) μτγν. κ. μιν. ἡ χρονία κεφαλαία, ἡ συνεχὴς ἡ μετὰ διακοπῆν τινά πάλιν ἐπανερχομένη: Ἀντιλλ.π.'Ορειδ.9.13,1, Ἄρετ.'Οξ.Παθ.1,2 ἦν δὲ διεθίξῃ χρόνῳ μακρῷ τὸ ἄληγμα, καὶ περιόδοισι μακρῆσι καὶ πολλῆσι, καὶ προσεπιγίνγηται μεζῶς τε καὶ πλεῖνον δυσασθῆ, κεφαλαίην κικλήσκουεν, Θεοφάν.Νόνν.1,72.

κεφαλαίματῶμα -ατος (τὸ) νεώτ. ἰατρ. ὄγκος τῆς κεφαλῆς νεογενὸς προερχόμενος ἐξ αἰμορραγίας μεταξὺ τῆς ἐξωτερικῆς ἐπιφανείας τῶν ὀστέων τοῦ κρανίου καὶ τοῦ καλύπτοντος αὐτὴν περιosteῶτος.

κεφαλαίογραφον (τὸ) μτγν. μιν. ἡ εἰς κεφαλαία διηρημένη, γεγραμμένη συγγραφή: Μαυρίκ. Στρατηγ.12,30 ὡς ἐν κεφαλαιογράφῳ τὰ πάντα σκοπὸν συννηγόμεν.

κεφαλαιοκράτης (ἰ) νεώτ. κ. δημ. ὁ διὰ τοῦ κεφαλαίου κρατῶν, ὁ ἐν τῇ οἰκονομικῇ, κοινωνικῇ ἢ πολιτικῇ ζωῇ μιάς χώρας, χάρις εἰς τὰ κεφαλαία του, ἔχων σημαίνουσαν θέσιν' 2) ὁ ὀπαδὸς τοῦ κεφαλαιοκρατικοῦ συστήματος.

κεφαλαιοκρατία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. τὸ οἰκονομικὸν δόγμα, κατὰ τὸ ὅποιον τὸ ἰδιωτικὸν κεφάλαιον θεωρεῖται ὡς ἰσχυρότερος παράγων τῆς οἰκονομικῆς ζωῆς, διεθν. ὄρος ὁ καπιταλισμὸς βλλ.: 2) τὸ σύνολον τῶν κεφαλαιοῦχων ἐφ' ὧν στηρίζεται τὸ κεφαλαιοκρατικὸν αὐστῆμα.

κεφαλαιοκρατικός-ἡ-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κεφαλαιοκρατίαν: κεφαλαιοκρατικὸν σύστημα' 2) ὡς οὐσ. ὁ ὀπαδὸς τῆς κεφαλαιοκρατίας.

κεφαλαιοκρατισμός (ἰ) νεώτ. κεφαλαιοκρατία, **κεφαλαιολογία** (ἡ) σχόλ. ἡ εἰς κεφαλαία διαιρέσις, διὰκρίσις: Τζέτζ.Σχόλ.'Ερμού. ἐν Ἄν.Κρ. 4,72,31 τῶν ἰβ' δικανικῶν κεφαλαιολογίαν.

κεφαλαιοποίηση-εως νεώτ. ὁ ὑπολογισμὸς τῆς εἰς χρήμα ἀξίας προσοδοφόρου κτήματος ἢ ἐπιχειρήσεως ἐπὶ τῇ βῆσει τῆς προσόδου, λογι-

ζομένης ὡς τόκου καθ' ὄρισμένον ἐπιτόκιον: κεφαλαιοποίησης μεταλλεῖον-ἀγροτικό-ἀστικό κτήματος | προσδιορισμὸς τῆς ἀξίας ἐπὶ τῇ βῆσει τῆς καθορῆς προσόδου' 2) ἐπὶ συμβολαίου μεταξὺ ἀσφαλιστικῆς ἐταιρείας καὶ ἀσφαλιζομένου, τὸ προσδιοριζόμενον ὡς ἀποδοτέον εἰς τὸν ἀσφαλιζόμενον ποσὸν μετὰ πάροδον ὀρισμένου χρόνου, ἐάν οὗτος εὐρίσκειται τότε ἐν ζωῇ' 3) ἐπὶ χρηματικῷ τοκοφόρῳ δανείῳ, μετατροπῇ τῶν μὴ εἰσπραχθέντων τόκων εἰς κεφάλαιον ἢτοι πρόσθεσις τούτων εἰς τὸ ποσὸν τοῦ δανείου, καθισταμένων οὕτω ἐπίσης τοκοφόρων.

κεφαλαιοποιῶ-έω νεώτ. κάμνω κεφαλαιοποίησιν βλλ. κ. παθ. κεφαλαιοποιῶμαι.

κεφάλαιος-α-ον (κεφαλή | κ. κεφαλαῖος-α-ον) κ. μιν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κεφαλῆν' μτφ. ὁ πρῶτος, κύριος: Ἀριστφ.Βάτρ.854 ἴνα μὴ κεφαλαίῳ τὸν κρῖταφον σου ῥήματι θενών ὑπ' ὀργῆς ἐκχῆρ ἐν τῇ λήφον, Πλάτ. τὸ κεφάλαιον μέρος' || νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ. κτ. πληθ.: κεφαλαῖα γράμματα (τὰ γράμματα τοῦ μεγάλου ἀφραθτοῦ): κ. ἀπολ. τὰ κύρια ὄνοματα γράφονται μὲ τὸ ἀρχικὸν αὐτῶν κεφαλαίων' 2) τὸ οὐδ. συνήθ. ὡς οὐσ. ἡ κεφαλῆ, τὰ περὶ τὴν κεφαλὴν μέρη, ἰδ. ἰχθύος: Καλλι.Κωμ.3 θύνην τε κεφάλαιον τοδῖ' ἐν τῷ πληθ.: Σωτ.Κωμ.1,5' || εἰδ. ἐπὶ τῆς ρίζης τῆς ραφανίδος: Ἀριστφ. Νεφ.981 οὐδὲ ἐν ἐλέσσει δειπνοῦντ' ἐξῆν κεφάλαιον τῆς βραφανίδος' κ. ἐπὶ τῆς κεφαλῆς βρέφους: Λεωνίδ.π. Ἄετ.6,1' 3) ὄμ. τὸ κυριώτερον, σπουδαιότερον, πρῶτιστον ἐν τινὶ πράγματι: Πλάτ.Νόμ.643C κεφάλαιον δὴ παιδείας λέγομεν τὴν ὀρθὴν τροφήν' || ἰδ. ἐπὶ τοῦ λόγου ἢ τῆς γραφῆς, ἡ ἀνακεφαλαίωση, ἡ περιλήψις, περιλήπτικὴ ἀνασκόπησις: Πίνδ.Π.4,116 ἀλλὰ τοῦτων μὲν κεφάλαια λόγων ἴστε, Μέν.Ἐρωγρ.75 κεφάλαιον τοῦ παντός λόγου, αὐτ.531,10 τὸ δὲ κεφάλαιον τῶν λόγων ἀνθρωπος εἶ' || τὰ σπουδαιότερα μέρη συγγραφῆς τινος: Ἀντιφάν.113,5 τὰ κεφάλαια συγγραφῶν Ἑυριπίδῃ Ἰγρῶφον ἡ ὀρίζων τὰ σπουδαιότερα μέρη τῶν δράματος': συνήθ. π. πεζοῖς: Ὀσικ.4,50 ἐν αἰς πολλῶν ἄλλων γεγραμμένων κεφάλαιον ἦν, Ἰσοκρ.3,62 κεφάλαιον τῶν εἰρηνησῶν' κτ. πληθ.: Φιλῶδ.Ρητ.1,68S κεφάλαια τῆς οἰκονομίας' || κ. νεώτ. ἐν κεφαλαίῳ ἢ ὡς ἐν κεφαλαίῳ λέγω ἠμιλό κεφαλαίωδώς, περιλήπτικώς: Ξεν.ΚΠ.6,3,18 τὰ πλῆθος ἡμῶν πρῶτον εἰπέ ἐν κεφαλαίῳ' || ὄμ. ἐν κεφαλαίοις ἢ ἐπὶ κεφαλαίοις (ἡ-οις) περιληπτικώς: Ὀσικ.6,87 ἐν κεφαλαίοις ὑπομησαντες ἀξιῶσμεν πειθεῖν' ἐμπροθ. κ. μτ. ἀπαφρ.: Πολύδ.1,65,5 ἐπὶ κεφαλαίῳ δὲ καὶ διὰ βραχέων αὐτοῦ ποιήσασθαι τὴν ἐξήγησιν' || εἰδ. ἐν συλλογισμῷ ἐν κεφαλαίοις ἐν ἀνοκεφαλαίοις, ἐν τέλει: Πλάτ.Τίμ.26C λέγειν εἰμι ἔτοιμος... μὴ μόνον ἐν κεφαλαίοις' 4) ὄμ. μτφ. ἐπὶ πρῶσ., ἡ κεφαλῆ, ὁ ἀρχηγός, ὁ πρῶτος: Εὐν.93 ὅ τι περ κεφάλαιον τῶν κάτωθεν (ἐπὶ τοῦ Περικλέους), αὐτ.'Αρμ.3 ὅ τι περ τὸ κεφάλαιον ἀρετῆς ἀπάσης, Λοκ.'Αλ.14 αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαια μου τῶν μαθημάτων (ἐπὶ φιλοσοφῆν), Ἄπν.'Ερμ.Πολ.5,50 τὸ κεφάλαιον τοῦ πολέμου, Ἰουλ.Λόγ.3,125D τὸν Ὀσάην τῶν σωφῶν τὸ κεφάλαιον' || κ. ἐπὶ ποιοτήτων, ἰδιοτήτων, τρόπων: Ἀπολλδ.Γελ.4 σχεδόν τι τὸ κεφάλαιον τῶν κακῶν, Χρον.Μορ.1446 διὰ τὸ ἐνὶ κάστρῳ φοδερόν, τὸ κάλλιον τῆς Ρωμαίας, καὶ ἐνὶ τὸ κεφάλαιον, διπερ γὰρ ἀφεντεύει | ὄλην τὴν Πελοπόννησον' 5) ὄμ. ρητορ., περιλήψις ἐπιχειρήματος: Διον.'Αλ.Ρητ.10,5' 6) ὄμ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ χημάτων, χρηματικῶν ποσῶν δι' ἐπιχειρήσιν ἢ προερχόμενον ἐκ δανείου, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸν τόκον ἢ εἰσόδημα: Πλάτ.Νόμ.742C μὴ ἀπο-

διδόναι τὸ παράπαν τῷ δανεισμένῳ μήτε τόκον μήτε κεφάλαιον, Δημ.834 τῆς δὲ ἐμῆς οὐσίας . . ὅλον τὸ κεφάλαιον ἀνήρηκασιν, ἡ εἰσπραξία ἔχει καταθεμένην κεφάλαιον πέντε εκατομμυρίων, - δὲν κατώρθωσα νὰ εισπράξω οὐτε τὸ κεφάλαιον τοῦ θανάτου μου εἰς ἀκέρει' || τὸ ὅλον τὸ ἐκ τῆς ἀθροίσσεως ἐξαγόμενον, τὸ σύνολον τῶν περιουσιακῶν στοιχείων πινός : Δημ.816 ὅν γίνεσθαι τοῦ μὲν ἀρχαίου κεφάλαιον τέτταρα τάλαντα, Ἐπιγρ., Πλούτ. Φάβ.4 τοῦτο τὸ κεφάλαιον ἐστὶν ὀκτώ μυριάδες δραχμῶν, Πάπ. κεφάλαια ἀργυρικὰ-σιτικά καὶ ἀργυρικὰ κεφάλαια, - ἔχει μεγάλα κεφάλαια' || νεώτ.συνεκδ. τὸ σύνολον τῶν κεφαλαίων : τὸ κεφάλαιον ἐκμεταλλεύεται τοὺς ἐργάτας' 7) ὄμ. ἡ κορωνίς, ἡ συμπληρωστικὸς παντός πρόματος : Δημ.815 καὶ τὸ μὲν κεφάλαιον τῶν ἀδικημάτων ἴη μεγίστη ἀδικία' 8) ὄμ. νεώτ. μτφ. ἐπὶ προσ., ὁ ἔχω ἀξίαν καὶ δύναμιν ὠφελοῦσαν ἡ τιμῶσαν τὸ σύνολον : ὁ δεῖνα εἶναι μέγα πολιτικὸν κεφάλαιον' 9) ὄμ. μέρος, τμήμα, ὄνομα ἐνότιος ἐς ἣν εἶναι διηρημένον βιβλίον, ὑπόμνημα, κατάλογος : Κλήμ. Ἀλ. Στρωμ.1,341. τίτλος διαφέρει κεφαλαίου. καὶ ὁ μὲν Ματθαῖος ἔχει τίτλους ξη', κεφάλαια δὲ τνε', Ἀρμών.Φιλ. Ἐρμ.1,17.

κεφαλαῖω-όω κ. νεώτ., δημ. κεφαλαίωνω ὑπάγω εἰς κεφάλαια, ἀναφέρω, διηγοῦμαι ἐν συντομίᾳ, συγκεφαλαίωνω : Θουκ.3,67 κεφαλαίωσαντες πρὸς τοὺς ζήμνατας τὰς διαγνώμας ποιήσαντες ὄμ. κ. μέσ. : Ἀριστλ.ΗΜ 1207b,22' || καθόλου χαρακτηρίζω : Πλάτ.Πολ.576B, κεφαλαιωσόμεθα τοίνυν . . τὸν κάκιστον' || κ. παθ. συγκεφαλαιοῦμαι : Ἀριστλ.Μεταφ.1013b,30, Στωϊκ.ἀπ.3,73 κεφαλαιοῦσθαι ἐκάστην τῶν ἀρετῶν περὶ ἴδιον τι κεφάλαιον' || ὄμ. παθ. συμπλοκοῦμαι, ἀνερχομαι εἰς προσὸν τι : Στράβ.2,139 ὡστε τὴν σύμψασαν καὶ Ἐρατοσθένη κεφαλαιοῦσθαι ἐναντικίλιον ἐξακοσίαν ἰσταδίονι, Γαλ.4657 εἰς δύο ἀρτηρίας ἡ πάντων ἀγγείων κεφαλαιοῦσθαι σύνοδος' 2) πλήττω κατὰ κεφαλὴν τινα, πληγῶν, τραυματίζω εἰς τὴν κεφαλὴν, τοῦ σπᾶζοῦ τὸ κεφάλι : ΚΔ Μάρκ.12,4 κἀκείνον λιθοβολήσαντες ἐκεφαλαίωσαν καὶ ἀπέστειλαν ἡττωμένους' 3) νεώτ. συνάγω χρήματα πρὸς ἀποτέλεσιν κεφαλαίου.

κεφαλαῖωδης-ους-ες κ. νεώτ. ὁ κύριος, πρῶτος, κυριώτατος : Στωϊκ.ἀπ., Λουκ.Νεκρ.Δ 20,1 ὅσα μέμνη κεφαλαῖωδη, μάνθανε, - τὸ οικονομικὸν ζήτημα εἶναι κεφαλαῖωδους σημασίας διὰ τὸ κράτος' κτ. συγκρ. : Φιλ.2,183' κ. κτ. ὑπερθ. : Ἰνπ. Εὐσχ.6, Λουκ.Ψευδολ.10 ἄπερ κεφαλαῖωδέστατα τῆς ἀπονοίας τῆς σῆς' || τὸ οὐδ. τὸ ἐν ὀρισμῷ οὐσιώδες καὶ κύριον περιληπτικῶς ἐκτιθέμενον : Ἀρρ. Ἐπικτ.2,129' 2) σύντομος, βραχύς : Πολύβ.2,14,1 χρήσιμον εἶναι κεφαλαῖωδη μὴ ποιήσασθαι τὴν ἐξήγησιν, Διον. Ἀλ.Ρωμ.2,72 κεφαλαῖωδης ὑπογραφή.

κεφαλαῖωδης ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον κεφαλαῖωδη, περιληπτικῶς, ἐν περιλήψει : Ἀριστλ. Ρητ.1415b,8, Πολύβ.1,13,1 ἐπὶ βραχὺ καὶ κεφαλαῖωδῶς προεκθεμένους' συγκρ. - ἕτερον : Τίμ.Λεξ.33 ἐπανάσκαμβάνειν κεφαλαῖωδέστερον τὰ εἰρημένα' κ. ὑπερθετ. : Ἐπικτ. Ἐπιστλ.1,31U κεφαλαῖωδέστατα.

κεφαλαῖωμα-ατος-ατος (τό) τὸ ὅλον, σύνολον, κεφάλαιον, ἀθροίσμα : Ἡρ.3,159 πέντε μυριάδων τὸ κεφαλαῖωμα τῶν γυναικῶν συνήλαθε' 2) συλλογικὴ ἔκφρασις, λόγος : Πρύκλ.Παρμ.5648 τοὺς τὰς ἰδέας κεφαλαῖωματα λέγοντας τοῦ ἀντρέχοντος κοινοῦ τοῖς πολλοῖς.

κεφαλαῖωσις-εως (ή) μων. κ. νεώτ. ἡ περιληψίς πολλῶν ἐνομιῶν ὑπὸ μίαν κατηγορίαν : Σχόλ.Σοφ. ΟΚ 916' 2) περιληπτικὴ πραγματεία, ἐξέτασις Εὐστ.Που.295,49 τὰς κεφαλαῖωσεις ταῦταις.

κεφαλαιωτής (ὁ) μτγν. κ. μων. ὁ γραμματεὺς καὶ ταμίας ὀμίλου γαιοκτημόνων ἢ τεχνιτῶν, φοροσυλλέκτης, στρατολόγος : Πάπ. τοῦ ἡγεμονικοῦ πολυκώπου κεφαλαιωταί' 2) κτ.πληθ. οἱ πρῶτοι, οἱ ἀρχηγοί, τὰ κεφάλαια : Ὀλυμπ. Πιστ.452D οἱ κεφαλαιωταὶ ὄπτηματοί ἐκαλοῦντο, Ιακω.Χρον.26A παῖδες γενόμενοι οὐδ' τὸν ἀριθμὸν ἐν κόσμῳ ἀρχηγεῖται καὶ κεφαλαιωταί.

κεφαλαιωτία ἰή| πάπ. τὸ ἔργον, ἐπάγγελμα, καθήκον τοῦ κεφαλαιωτοῦ.

κεφαλαιωτός-ή-όν μτγν. κ. μων. ὁ μετὰ κεφαλῆς, κεφαλωτός : Διοσκ.Εὐπ.93 πρᾶσος καρπὸς κεφαλαιωτοῦ' 2) ἀντὶ κεφαλαιωτής βλ.λ. : Γεώργ. Ἀλ.8,194,43 τὸν τοῦδε τοῦ δράματος κεφαλαιωτών.

κεφαλακωνθος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθύων τῆς οἰκογεν. τῶν τριγλιθῶν.

κεφαλάλγημα-τος (τό) μτγν. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κεφαλαγῶ, ἡ κεφαλαγία, κεφαλόπονος : Ἀνών.ΠΔΨαλμ.2,485 τὰ κῆνὰ πᾶθη ἰδεῖν, πυρετούς ἢ κεφαλαγῆματα.

κεφαλαγῆς-ους-ές ὁ ἐκ κεφαλαγίας, κεφαλόπονου πάσχω, ὑποφέρων : Πλούτ. Ἠθ.147F σύνδειπνος δὲ κεφαλαγῆς καὶ βαρὺς καὶ ἀνάγωγος, Ροῦψ.π. Ὀρειβ.7,26,129' 2) ἐνεργ. ὁ προεξων κεφαλαγῆων, κεφαλόπονος : Ξεν. Ἀν.2,3,15 καὶ ἦν καὶ παρὰ πότον ἡδύ μὲν, κεφαλαγῆς δὲ, Δίφιλ.Σ π. Ἀθῆν.2,54A τὰ κάρσα (ψησὶ) τὰ βασιλικὰ κεφαλαγῆ ἐστὶ καὶ ἐπιπολαστικὰ, Πλούτ. Ἠθ.133C τὸν ἐκκεφαλον τοῦ φοίνικος . . κεφαλαγῆ λέγουσιν εἰναὶ ἰεσφ.γρ. -όνι).

κεφαλαγητικός-ή-όν μτγν. δ.γρ. κεφαλαγικός βλ.λ. : Ἀθῆν.2,53E.

κεφαλαγία (ή) κ. νεώτ. τὸ τῆς κεφαλῆς ἀλγος, ὁ κεφαλόπονος : Ἀριστλ.Πρ.860a,37, Πλούτ. Ἠθ.465A ὅσα ποδᾶγρας ἀπαλλάττει καλιτικός. οὐτε διάδοχα κεφαλαγίας, Διοσκ.5,9 κεφαλαγίας τε καὶ μέθης ποιητικός.

κεφαλαγικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ὑποφέρων, πάσχω ἐκ κεφαλαγίας, κεφαλόπονος : Ἰνπ.Κωικ. 283' || ὁ ἐπιρρηθῆς, ὁ ἔχω τάνειν εἰς κεφαλαγίας : Γαλ.6,438 σκοτωματικὸς καὶ κεφαλαγικός' 2) ὁ προεξων, ἐμβόλων κεφαλαγῆων : Γαλ.π. Ἀθῆν.1,26C ὁ φαλερίνος οἶνος ἀπὸ ἐτών δέκα ἐστὶ πᾶτιμος . . ὁ δ' ὑπὲρ τοῦτον ἐκπίπτων τὸν χρόνον, κεφαλαγικός' 3) τὸ οὐδ. κτ. πληθ., τὰ συμπτώματα τῆς κεφαλαγίας, κεφαλόπονου : Ἰνπ.Προορ.1,103.

κεφαλαγός-έω ἐσφ.γρ. τοῦ κεφαλαγῆς βλ.λ.21, **κεφαλαγῶ-έω** ἀλγῶ τὴν κεφαλὴν, ἔχω κεφαλόπονον, μοῦ πονεῖ τὸ κεφάλι : Ἰνπ. Ἀφ.5,64, Διοσκ. 1,30 ἐπὶ ὀφιοδῆκτων καὶ κεφαλαγούντων, Ἀρρ. Ἐπικτ.3,22,73' 2) μτθ. κἀμυν τινὰ νὰ ὑποφέρῃ ἀπὸ κεφαλαγῆων, νὰ τοῦ πονεῖ τὸ κεφάλι : Γαλ.6,589.

κεφάλανδρος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τοῦ ἀθροίσμ. τῶν κολοκυνθωδῶν.

κεφαλανθός (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ὄρχεοειδῶν.

κεφάλανθος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τοῦ ἀθροίσμ. τῶν ἐρυθροδανωδῶν.

κεφαλαρέα ἰή| μτγν. τὸ φάλαρον βλ.λ. : Ἀνών. π.Ρήτ.210,15.

κεφαλαργία ἰή| μτγν. πόνος, ζάλη τῆς κεφαλῆς, κεφαλαγία : Λουκ.Δίκ.Φων.4 περὶ τῆς κήσθρεως καὶ κεφαλαργίας.

κεφαλαργῶ-έω μτθ. προκαλῶ, προεξω κεφαλαργῆων βλ.λ., πονοκεφαλῶ, παραζαλιζῶ τινὰ' Ἠσ. ἐν λ. ὠτοκοπέτ κεφαλαργεῖ, ἐνοχλεῖ λαλῶν.

κεφαλαρέα μων., δημ. -ια τὸ τμήμα τοῦ χαλινοῦ ἢ κασιτορίου, τὸ βαστάζον τὴν στομίδα : Διηγ. Ἀγγλ.1115 καὶ ἡ κεφαλαρέα | μάλαγγαν ὀλοπόρρωρον μετὰ λιθομαργάρων.

κεφαλήρι [τό] δημ. τὸ διὰ τὴν κεφαλὴν, τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὴν κεφαλὴν, τὸ μέρος ἐνθα ἀναπαύεται ἡ κεφαλὴ : τὸ κεφαλήρι τοῦ κρεβατιοῦ || εἰδ. στενωμακρον προσκεφαλον τιθέμενον ὑπὸ τὸ κύριον προσκεφαλον τῆς κλίνης, ὑποπροσκεφαλον, μαζιλάρια· 2) τὸ κιονόκρανον· 3) τὸ ἐπιστάλιον· 4) ὁ ἀκρογωνιαῖος λιθάς οἰκοδόμη, τὸ ἀγκυράρι· 5) ἐν φρ. τὸ ἀκρον τῆς ράχως δεδεμένους βελίου· 6) ἀφθονος ἡ κυρία πηγὴ βρῦντος ὕδατος, νερομάννα, ἐν χρ. κ. ὡς τοπαν.

κεφαλαρία [ή] νεώτ. βσταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκονεμ. τῶν διφρακνῶν.

κεφαλαρχῶ ἐμ μόν. εἶμαι ἐπὶ κεφαλῆς ὁμόδος τινός, ἀρχηγεῶ : Εὐστ. Πον. 277, 78.

κεφάλαιος [ὸ] δημ. ἀνθρωπῶς ἔχων μεγάλην κεφαλὴν : πόροιμ. εἶπ' ὁ γάβδαρος τὸν πετεινὸ κεφάλαια· 2) μτφ. νωθρός, βραδύς τὴν διάνοιαν, πεισιμω, μαρῶς, χανδρόκεφάλαιος.

κεφαλαῖος [ὸ] μτγν. κ. δημ. κεφάλαιος βλλ., ὁ μεγάλην κεφαλὴν ἔχων : Παλλάδ. Λαυσι. 196 B· 2) ὄνομ. τῶν ἐπὶ τῆς Φραγκοκρατίας Ἑλλήνων εὐπατριδῶν τιμαριούχων, διατηρουμένων πάντα τὰ παλαιὰ αὐτῶν προνόμια, συνήθ. κτ. πληθ. : Χρον. Μορ. 50 Ἰδῶν τὸ πλῆθος τῶν Φραγκῶν, συμβιβασίην ἐποίησαν, ἵδρον συνήθως ἐποίησαν μετὰ τοὺς κεφαλαῖδες· 3) δημ. τὸ πτηνὸν ἀετομάχος.

κεφαλασπις [ὸ] νεώτ. παλαιόζωον οἰκογεν. ἐκλειψάντων ζῶων τῆς τῆσεως τῶν ὀστεοστράκων πλακοδέρμων ἰθθύων.

κεφαλαττικεῶν μαν. εἰσπράττω κεφαλικόν φόρον, χαράτσι : Χρυσόβ. Λόγ. ἐν Σάβ. 1, 231 μῆτε τὸν μερικῶς ἐν τῷ τοιούτῳ τόπῳ κεφαλαττικεῶνα χάριν ἐαυτῶν.

κεφαλεῶς μτγν. εἶμαι ἐπὶ κεφαλῆς, εἶμαι ἀρχηγός ἡγήτωρ, ὀδηγῶ : Μακάρ. 236 C.

κεφαλή [ή] κ. μον. κ. νεώτ. τὸ ἀνω ἀκρον τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ἢ τὸ πρόσθιον ἀκρον τοῦ σώματος τῶν ζῶων, ἐν φ' ἐδράζεται ὁ ἐγκέφαλος καὶ τὰ κυριώτερα αἰσθητήρια ὄργανα, ὡς ἡ δρασις καὶ ἡ ἀκοή, τὸ κεφάλι : Ἰ. Γ. 168 ἢ τοι μὲν κεφαλή καὶ μεζίνους ἄλλοι ἐξισιν· 2) ὡς συνήθ. μτ. προσ. μτ. τῆς κατὰ (ἐπ. κάκ) κ. γενικ. ἐπὶ τῆς κεφαλῆς : Ἰ. Σ. 24 κόνιν αἰθαλόεσαν χεῦστο κάκ κεφαλή : || μτ. τῆς κατὰ (ἐπ. κάκ) κ. αἰτ. εἰς τὴν κεφαλὴν, κατακέφαλα : Ἰ. Π. 1412 Ἐρύθσαν ἐπεσσύμενον βάλε πέτρῳ μέσσην κάκ κεφαλῆν || π. πεζ. κατὰ

κεφαλήν πρὸς τὰ κάτω, κατὰ κάτω : Ξεν. Ἑλλ. 7, 2, 8 καὶ κατὰ κεφαλὴν τὸ τεῖχος τῆς ἀκροπόλεως διώρυκτον· || ὁμ. μτ. γεν. ὑπεράνω ἀνωθέν τινος : αὐτ. 7, 2, 11 κατὰ κεφαλὴν αὐτῶν . . ὑπὲρ τοῦ Ἡραίου || φρ. τὸ κατὰ κεφαλὴν ὕδωρ (τὸ ἐκ τῆς βροχῆς) : Θεόδωρ. Φι 4, 10, 7· 3) ὁμ. π. πεζ. κ. νεώτ. ἐπὶ προσ. κατὰ κεφαλὴν καθ' ἑκάστην ἄτομον, πρὸλ. δημ. τὸ ἰκάθη κεφάλι : Ἀριστοτ. Πολιτ. 1, 272 a, 14 κατὰ κεφαλὴν ἑκάστος εἰσφέρει τὸ τεταγμένον, ΠΔ Ἐξ. 16, 16 συναγάγετε ἀπ' αὐτοῦ ἑκάστος εἰς τοὺς καθήκοντας γομρὸν κατὰ κεφαλὴν, κατὰ ἀριθμὸν ψυχῶν ὕμων, - εἰς τοὺς πυροποαθεῖς θά δεσθ βοήθημα ἑκάτων δραχμῶν κατὰ κεφαλῆν || νεώτ. κυρ. ἐπὶ ἀγελαῖων, αὐλαῶν καὶ φορητῶν ζῶων ὡς κ. ἐπὶ σφαιγίται : οἱ ἐκ Σερβίας βδες - ἴπποι - ἀμνοὶ βαρύνονται μὲν εἰσαγωγικὸν φόρον κατὰ κεφαλὴν, - ἀπεβλήθη φόρος ἐπὶ τῶν σφαιγίων κατὰ κεφαλὴν, δέκα δραχ. διὰ τὰ μεγάλα, δύο δραχ. διὰ τὰ μικρὰ καὶ μίας δραχ. διὰ τὰ πτηνά· 4) ἐμ-πρόσ. μτ. τῆς ἐκ : Ἰ. Π. 169 ἐκάλυψε νέκυν . . ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς ἰάποι τῆς κεφαλῆς μεχρὶ τῶν ποδῶν || κ. μτ. τῆς ἐκ κ. αἰτ. : Ἀριστοτ. Πλ. 649 τὰ πράγματα ἐκ τῶν ποδῶν ἐς τὴν κεφαλὴν

σοὶ πάντ' ἐρώ· 5) κ. μτ. τῆς ἐπὶ κ. αἰτ. μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, κατακέφαλα : Ἡρ. 3, 35 ἔλων ζώνοντας ἐπὶ κεφαλῆν κατώρυξ, Πλάτ. Πολ. 553 B εὐθὺς ἐπὶ κεφαλῆν ὄθει ἐκ τοῦ θρόνου . . φιλοτιμίαν, Μέν. Σαμ. 138 ἐπὶ τὴν κεφαλὴν εἰς κόρακας ὤσον· 6) ἐπὶ κεφαλῆν ἀπερισκέπτως, ἀμελῶς, αὐθαίρετως, ἀσυστόλως, πρὸλ. δημ. φρ. τοῦ κεφαλήου του : Ὑπερέδ. Λυκούφ. 17 οὐ βουλάμενος πολιτῶν ἀνδρῶν ἐπὶ κεφαλῆν εἰσπράττει τὸν μισθόν· 7) μτ. δοτ. ἐν ἀναφ. πρὸς πρὸς, θαυμαστικῶς, κατ' ἔξαρσιν τινός, ἐντιμήσεως, πρὸλ. δημ. φρ. στὸ κεφάλι μου ἐπάνω : Πλάτ. Πολ. 600 D οὐκ ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς περιφέρειουσιν αὐτοὺς οἱ ἐταῖροι ἰ περιφέρειαι μετὰ θαυμασμοῦ || 8) ἐπὶ προσ., ἡ κεφαλή, ὡς τὸ εὐγενέστατον μέρος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ἐν χρ. ἀντὶ τοῦ ζῶη : Ἰ. Λ. 55 πολλάς ἰσθίμους κεφαλάς ἄιδι προΐαφειν, Πινδ. Ο. 7, 67 νιν πεμφθεῖσαν ἐξ κεφαλῆς ἐξοπίσω γέρας ἔσσοσσαι || ἰδ. μὲ τὴς αὐτῆς σημ. ἐπὶ χαιρετισμοῦ : Ἰ. Θ. 281 Τεύκρε, φίλη κεφαλή, Πλάτ. Φαιδρ. 264 A Φαίδρε, φίλη κεφαλή· 9) κ. μον. κ. νεώτ. μτ. ἐπιθ. ὑβριστικοῦ ἢ ἐπικριτικοῦ ἐπὶ προσ. ὡς ρητορ. περιφρασις, ἢς ἡ σημ. ἔγκειται ἐν τῷ συνεφρ. ἐπιθέτω, ἐν χρ. πρὸς ὕδριν, πρὸς ἐπικρισίαν κτ. : Ἡρ. 3, 27 ὡ καλαὶ κεφαλαί, Ἀριστοτ. Ἀχ. 285 σὲ μὲν οὐκ καταλεύσομεν, ὡ μισρὰ κεφαλή, Δημ. 552 ταῦτα ἔλεγεν ἡ μισρὰ καὶ ἀναίδης κεφαλή, - μισρὰ κεφαλαὶ παρεξηγουσὶ τὴν ἐπιστήμην διδάσκουσι τὴν ἀθειαν· 10) ἡ ζῶη, ἡ ὑπαρξις, ἡ τοῦ ἀνθρ. ὑπόστασις : Ἰ. Ρ. 242 ὅσων ἐμοὶ κεφαλή περιδείδια, Ὀδ. Β. 237 σφάς γὰρ παρθεμενοὶ κεφαλάς (σημ. δημ. κινδυνεύοντες τὸ κεφάλι των), Ἡρ. 8, 65 ἀποθαλείεις τὴν κεφαλὴν ἰθὰ χάσας, θά φας τὸ κεφάλι σου || κ. εἰς ἔκφρ. περιφρασησεως : αὐτ. 9, 99 πεντακοσίας κεφαλάς τῶν Ξέρξεω πολεμίων λυσόμενοι || ἐν τῇ σημ. τοῦ ζῶη καὶ ἐπὶ ὄρκου : ΚΑ Ματθ. 5, 30 μῆτε ἐν τῇ κεφαλῇ σου ὁμόσῃς || ὁμ. ἐπὶ ἀράς : Ἀριστοτ. Ἀχ. 833 νῦν ἐς κεφαλὴν τρείποτό μοι, Δημ. 322 ἂ σοὶ καὶ τοῖς σοῖς οἱ θεοὶ τρέφειαν εἰς κεφαλῆν || 11) νεώτ. ἐν φρ. ἐπιμ. - εὐρισκομαι - διατελῶ (εἰς πάντας τοὺς χρόν.) ἢ κεφαλῆς ἔχω τὴν ἀρχηγίαν, τὴν διευθυνσην, προϊσταμαι : ἐπὶ κεφαλῆς τῆς στάσεως ἴτο εἰς ἀπόστρατος ταγματάρχης || κ. μτ. ἀρθρ. ὁ ἐπὶ κεφαλῆς ὁ ἀρχηγός, ὁ προϊστάμενος· 12) κ. νεώτ. γεν. ἡ κορυφὴ ἢ ἡ ἀρχὴ παντός τῶν πράγμ. ἢ τὸ μέρος τὸ θεωρούμενον ὡς τοιοῦτον λόγῳ τῆς σπουδαιότητος ἢ τῆς χρησιμότητος αὐτοῦ ἢ καὶ λόγῳ ὁμοιότητος τινος πρὸς κεφαλὴν κτ. τὸ σῆμα || εἰδ. ἐπὶ τινῶν φυτῶν : Ἀριστοτ. Πλ. 718 ἐμβαλῶν σκοροδίων κεφαλάς, Θεόδωρ. Φι 9, 8, 2 κεφαλή μῆκωνος, Διοσκ. 3, 120 ρίζα κεφαλάς ἔχουσα πλειονὰ (γογγύλια, βολβούς) || ἐν τῷ ἀνατομικῇ, ἐπὶ τῶν ὀστέων : Ἰππ. Ἀοθρ. 30 κεφαλαὶ τῆς κατω γνάθου ἰ πηλ. αὶ κονδυλοειδεῖς καὶ αὶ κορωνοειδεῖς ἀποφύσεις, Ἀριστοτ. Ζ1 50 a, 14 ἡ κεφαλή τοῦ ὄρχωος (ἡ ἐπιδομῆς), Πολυδ. 2, 186 μισροῦ, κνήμη κεφαλή || κ. ἐπὶ τῆς βάσεως τῆς καρδίας : Γολ. Χρ. Μορ. 6, 16 || ἐπὶ μικρῶν πολυπόδων, τὸ κύτος, ἡ κοιλότης : Ἀριστοτ. ΖΜ 654 a, 23 τὰ δ' αὐτῶν πολυπόδων τοιούτων οὐδὲν ἔχει διὰ τὸ μικρὸν ἐπὶ τὸ κύτος τὴν καλουμένην κεφαλῆν || ἐπὶ μυῶν, ἡ ἀρχὴ : Γολ. Χρ. Μορ. 7, 14 || ἐπὶ ἀγγείοις, τὸ ἀνώτατον μέρος, γέλιος : Θεοκρ. 8, 87 δασώ . . ἀγγα, ὅτις ὑπὲρ κεφαλάς ἀεὶ τὸν ἀμολγάει πληροῦ || ἐπὶ τοίχου, τὸ γειώμα τοίχου : Ξεν. ΚΠ 3, 3, 68 στάντες ἐπὶ τὰς εἰσοόδους καὶ ἀναβάντες ἐπὶ τὰς κεφαλάς || ἐπὶ σπῆλης, τὸ κιονόκρανον : ΠΔ Βασ. 3, 7, 16 καὶ δύο ἀπιθέματα ἐποίησε δοῦναι ἐπὶ τὰς

κεφαλᾶς τῶν στύλων ἢ ἐπὶ τοῦ πύλου τῶν ἱερῶν, μικρὰ μαλλωτὴ ράβδος, ἡ πῖλος, ἡ τιάρα: Ἰηκ.Καρθ.7. ἢ νεώτ. πᾶν τὸ ἀνάγων θέσιν κεφαλῆς εἰς τὴν ἀντικείμενον, τὸ ἑνώτατον ἄκρον του: ἡ κεφαλὴ τοῦ κεφαλοῦ. 13) κτ. πλῆθ. ἐπὶ τῶν ποταμῶν, αἱ πηγαὶ τοῦ ποταμοῦ: Ἦρ.4,91 Τετραῦ ποταμοῦ κεφαλαί. ἢ κ. κτ. ἐν. ἡ ἐκβολή, τὸ στόμιον τοῦ ποταμοῦ: Πάπ. οἶδα γέλα ποταμοῦ κεφαλῆ ἐπικείμενον ἄστν. 14) ἡ πηγὴ, ἡ ἀρχή, ἡ αἰτία, ἡ γένεσις: Ὁρφ.ἀν.21Α Ζεὺς κεφαλῆ, Ζεὺς μέσσα, Διὸς δ' ἐκ πάντα τελείται. ἢ ἡ ἀφῆτρία: Πλούτ. Ἀρσάκ. Φιλ.2,32,2 κεφαλῆ χρόνου, Ἰω.Λυδ.Μην.12 κεφαλῆ μηνός. ἢ ἡ ἀκρα κτήματος, ἡ ὄχθη: Πάπ. ἐπὶ ἀπληρωτικῆς κεφαλῆς πρώτης μερίδος. 15) εἶδος ἡ φανερία, ὁ κεφαλὸδεσμος: Ἀριστοφ.Θεσμ.258 ἡδὲ μὴ οὐν κεφαλῆ περιβέτος. 16) ἡ καταλλοτῆ θέσις: Ἀλεξ. 172,15 κεφαλῆ δεῖννον. 17) ἡ κορωνίς, τὸ συμπλήρωμα τοῦ πράγματος: Πλάτ.Τιμ.69B κεφαλῆν τε τῷ μύθῳ πειρώμεθα ἀρόμττουσαν ἐπιθειναι. ἢ ἡ ἀποπεράτωσις, σχηματισμός, ἀποτελεσμα: Πλάτ.Τιμ.39D εἴταν ἅπασων τῶν ὀκτῶ περιόδων τὰ πρὸς ἀλλήλα ξυμπερανθέντα τάχα σὴ κεφαλῆν. 18) τὸ σύζυλον, τὸ ἄθροισμα: Ἡρακλειωτ.Πιν.1,36 πᾶσας ἐρρηγείας κ. ἢ ὄμ. κ. ἐπὶ χρημάτων: Ἐπιγρ. 19) ἐπὶ στρατιωτικῶν ὀμάδος, τὸ ἤμισυ δεξιὸν τῆς φάλαγγος ἀντιθ. οὐρά: Ἀρ.Τακτ.8,3. ἢ ὁμάς ἀνθρώπων, συμμορία: Πλάτ.Ἰωδ.1,17 οἱ πλεῖς ἐποίησαν ἡμῖν κεφαλᾶς τρεῖς, καὶ ἐκύκλωσαν τὰς καμήλους. 20) μτγν. κ. μαν. ὁ ἀρχηγός, ἀρχων: Λέων Σοφ. Τακτ.3,6 πρώτη κεφαλῆ ὁ στρατηγός, ΚΠορφ. Τακτ.8 ἐποίησαν κεφαλῆν εἰς αὐτοῦς (τοὺς πεζοὺς) καὶ ἔλεγον μὲν κεφαλῆν στρατηγόν, ἡ κεφαλῆ τῆς ἐκκλησίας (ὁ Χριστός). 21) ἀστρὸν κεφαλῆ τοῦ κόσμου ὁ Κριός: Ἡρασιτ. Ἀστρ.1,1. **κεφαλήγερέτης** (ῖο), ὄμρ. κεφαληγερέτας ὁ τὴν κεφαλὴν συνάγων, ἐπὶ τοῦ Περικλέους κωμ. ἐπιθ. σχηματισθὲν κατὰ τὸ ὀμηρικόν **νεφεληγερέτης** εἶς τοῦ ὀσμωκώρου σχήματος τοῦ κρανίου του: Κρατίν.240, Πλούτ.Περ.3 **δν δὴ κεφαληγερέταν** θεοὶ καλέουσι.

κεφαλήγονος-ον μτγν. ὁ ἐκ τῆς κεφαλῆς ἀναηθῶν, πηγᾶζων: Νίκ.κ. Ἀθην.15,683D σπέρματι μὴ κάλυκας κεφαλήγονοι ἀντελέουσι ἀργήεις πετάλοισι.

κεφαλήθδον ἐπίρρ. μτγν. ὡσπερ κεφαλῆ: Ὀνη. Κυν.3,437 (γρ.ἀμφ.) 2) Ἐπιγρ. κατὰ κεφαλῆν, κατ' ἄτομον: Ἐπιγρ. νέμειν μερίδας κεφαλήθδον.

κεφαλήσος-α-ο δημ. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κεφαλῆν, ὁ ἔχων σχῆμα κεφαλῆς. εἶδ. τυρὶ κεφαλήσισο εἶδος τυροῦ, ἀ. κεφαλοτύρι βλλ.

κεφαλητικός-ῆ-όν πᾶν. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κεφαλῆν, ὁ τῆς κεφαλῆς, κεφαλικός βλλ.21: ὑποκεισθαι τῇ κεφαλητικῇ τιμωρίᾳ.

κεφαλήφι(ν) ἐπ. γεν. κ. δοτ. τῆς λ. κεφαλῆ: Ἰλ.λ.350, Ὀδ.Υ94.

κεφαλή(ν) (τὸ) μν. κ. δημ. ἡ κεφαλῆ τοῦ ἀνθρώπου ἢ τῶν ζῴων: Καισάρ.Δαπ.ἐν.Σαθ.3,107 καὶ σκεπασμένο δὲν θυρεὺς κανένα πιδ κεφαλή, Διγεν. Ἀκρ.984 βεράεν ράβδῶν τὸ ὄωσεν ἀπάνω εἰς τὸ κεφάλι, - κεφαλή ἀρνήσιον. 2) ὡς ἔδρα τῆς διανοήσεως: Ἐρωτικόρ.2,1292 ὁ νέος ὁ Φιλᾶρετος τὸ φοβερό κεφαλή, Ψυχάρ.Ταξ.156 ἡ φεῖτικη μῆθηση τοῦ σκολειοῦ χάλυξ τὰ πιδ γερὰ κεφαλή, - σπάζει τὸ κεφάλι του. ἢ φρ. ἐπὶ ἐχόντων ἰσχυρὸν νοῦν: γερὰ κεφαλή. κ. ἀντιθ. ξερό κεφαλή. ἢ κ. ἐπὶ τῶν εἰς ἄκρον πεισμώνων: φρ. κεράλι ἀνύριστο, ὄμ. μουλαρήσιο-βουλήφικο κεφαλή. ἢ φρ. ἐπὶ ἀνθρώπου πρᾶττοντος ὅ τὶ νομίζει αὐτός καλόν. φρ. κᾶνει τοῦ κεφαλοῦ του. ἢ ὄμ. ἐπὶ ἐνεργούντος

πρὸς ἴδιαν τοῦ βλάθην: φρ. κακὸ τοῦ κεφαλοῦ του, παροιμ. λαγός τῇ φτέρην ἔτριβε, | κακὸ τοῦ κεφαλοῦ του. ἢ ὄμ. κ. ἐπὶ ἀνορθορρήσαντος ἢ ἐπαναστατοῦντος: φρ. σήκωσε κεφαλή. ἢ ὄμ. κ. ἐπὶ τῶν ὀλοφθῶν προσηλωμένου εἰς τὸ ἔργον του, ἐπὶ ἐργαζομένου ἀδιοκόπως: δὲ σηκώνει κεφαλή ἀπὸ τῆ δουλείας. ἢ ὄμ. κ. ἐπὶ τῶν ἐφευρετικῶν: φρ. κατεβάζει τὸ κεφάλι του. ἢ ὄμ. κ. ἐπὶ τῶν ἀσθενούντων σοβαρώς: φρ. ἔπασε μὲ τὸ κεφάλι. ἢ κ. ἐπὶ τῶν κληρονομοῦντων περιουσίαν ἀποθανόντος οἰκείου: παροιμ. πέφτει τὸ ἔνα κεφαλή καὶ σηκώνεται τὸ ἄλλο. 3) ἀντὶ τῆς ζωῆς, τῆς ὑπόρρεως: φρ. βάζω τὸ κεφάλι μου, - ἔβαλε τὸ κεφάλι του στὸ σακκὶ ἰδικινδύνουσε τὴν ζῶην του. ἢ κ. ἐπὶ τῶν ἐπι κεφαλῆς, τῶν διδόντων τὸ πορῶδειγμα τῆς διαφοράς: παροιμ. τὸ φᾶρι ὀπὰ τὸ κεφάλι βρωμῆ. ἢ ἐπὶ ζῴων ὑπὸ τὴν ἔνοιαν τῆς μονάδος, τοῦ ἄτόμου: πᾶσα κεφαλή πρὸβαρα ἔχεις. ἢ κ. ἐπὶ πραγμ. ἐχόντων σχῆμα κεφαλῆς: Πρόδρ.2,590 καὶ φήσετε μικροῦττον κεφαλῆν κρομμυδιτζιν, - ἔνα κεφαλή σκόρδο, - κεφαλή τυρὶ.

κεφαλία (ῆ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν ἀκαλυπτεριδῶν.

κεφαλιά (ῆ) δημ. ἡ διὰ τῆς κεφαλῆς κροῦσις, ἰδίως ἐπὶ πυχλαίων, παλαισίων, ποδοσφαιριστῶν.

κεφαλιάζω μsn. ἔσφ. γρ. ἀντὶ κνεφαλιάζω ἢ γναφαλιάζω: Κορ. Ἀτ.1,327.

κεφαλικός-ῆ-ο (ἢ) φρ. τετρασύλλ.) δημ. ἐπὶ τοῦ οἴνου, ὁ πρῶτος ἐξαγόμενος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ λάγκερο: Βολωρ.Φωτ.211 λίγω κρasi κεφαλικὸ τῇ γλώσσᾳ μου νὰ βρέχω.

κεφαλιάτικός-η-ο δημ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κατὰ κεφαλῆν, κατ' ἄτομον ὑπολογισμόν.

2) τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἡ κατὰ κεφαλῆν φορολογία. ὁ κεφαλικὸς φόρος, χαράτσι.

κεφαλίθιον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ κεφαλή βλλ., τὸ κεφαλάκι: Πολυδ.2,42. ἢ παθ. κτ. πλῆθ. εἶδος τῆ ἐδωδῆμου: πᾶν. κεφαλίθιον καὶ μέλιτος δηνάριον. 2) νεώτ. ζωολ. γένος σκωλήκων τῆς οἴκου τῶν χαιτωνωτιδῶν.

κεφαλίξω πᾶθ. πλησσω τὴν κεφαλῆν τιнос θανατηφόρος, ἐνεργῶ τὴν διὰ πληξῆως τῆς κεφαλῆς ἐπιβληθεῖσαν θανατικὴν ποιήν. πρβλ. ἀποκεφαλίξω. κ. πᾶθ.: οἱ δοῦλοι ἐκεφαλίθησαν.

κεφαλικιον (τὸ) νεώτ. βυζαντ. τὸ ἀξίωμα τῶν κεφαλάδων, τοῦ κεφαλά βλλ.2), ἡ περιφέρεια εἰς ἣν ἐξετείνεται ἡ ἀρχὴ τῶν κεφαλάδων.

κεφαλικός-ῆ-όν μτγν., μsn. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων, ἀρμόζων εἰς τὴν κεφαλῆν, ἐπὶ φαρμάκων: Διοσκ. 3,88 κεφαλικὸ ἐμπλαστρον, Γαλ.2,607 δέλιτο κεφαλικοί, Εὐστ.Πον.229,9 τρίχες κεφαλικαί. ἢ τὸ θηλ. ἡ κεφαλικὴ εἶδος βοτάνης: Πάπ. 2) ὁ ἀναφερόμενος, ἐπιδρῶν εἰς τὴν κεφαλῆν, τὴν ζῶην: Πάπ. κεφαλικὰ πράγματα, Ἀθανάσι.1,716Α κεφαλικὴ δίκη, Ἰουστιν.Νεαρ.123,31 κεφαλικὸς κίνδυνος, - κεφαλικὴ ποιηὶ ἰθ εἰς θάνατον καταδικη. 3) ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἄτομον: Πάπ. βούλομαι αὐτοὺς κληρονομήσαι ἐξ ἰσορροπῶν μοίρας κατὰ κεφαλικὴν μερίδα ἀναλοοῦσαν ἐξ ἑαυτοῦ ἐκ τῶν πραγμάτων, Θεοφρ.6,31,13, - κεφαλικὸς φόρος (ὁ κατ' ἄτομον ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν πληρωόμενος φόρος ἐπὶ τουρκοκρατίας, τὸ χαράσιον). 4) ὀξὺς, κοπερός: Γαλ.2,607 κεφαλικὴ σμίλη. 5) νεώτ. ἀνατ. κεφαλικὴ φλέψ, - κεφαλικὸς δεικτικὸς ὁ ἀριθμὸς ὁ δεικνύων τὴν σχέσιν τοῦ μέγιστου μήκους τῆς κεφαλῆς πρὸς τὸ μέγιστον πλάτος αὐτῆς.

κεφαλικῶς ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τὸ εἶδος τῆς κεφαλῆς, ὡσπερ κεφαλῆν: Ἐρμητ.10,12. 2) μτ. τοῦ κολάζω, τιμωρῶ διὰ κεφαλικῆς ποιηῆς, διὰ θανάτου. κ. παθ.: Ἠρωδίου.1στ.2,13,9 καὶ προαγορεύω κολασθῆσεσθαι κεφαλικῶς.

κεφαλίη (ή) μγν. κ. νεώτ. ἐπὶ τῆς γλώσσης, ἡ κεφαλή, ρίζα αὐτῆς ἤτις ἐθεωρεῖτο ὡς ἔδρα τῆς γεύσεως· διὸ καὶ τὸ μέρος τοῦτο ἐκαλεῖτο κ. γεύσις· Πολυβ.2,107 τὸ δὲ πλεόν ἡ γλώσσα τῆς εἰς τὴν γεῦσιν αἰσθησεως ἔχει κατὰ τὸ πρὸς τὴ φάρυγγι μέρος, ὃ γέσιναι καὶ κεφαλὴν καλοῦσιν· 2) νεώτ. φαρμακευτ. χημ. οὐσία τοῦ ἐγκεφάλου αὐγενῆς τῆ λεικιθίνῃ βλλ.

κεφαλίος (ὁ) μγν. κ. νεώτ. εἶδος θαλασσίου ἰχθύος, ἀ.βλεφίας βλ.· Δωρ.π. Ἀθην.7,306F διαφερεῖν τέ φησι κεφάλου κεφαλίνου, ὃν καὶ βλεφίαν καλεῖσθαι· 2) νεώτ. ζωολ. ἑτέρα ὄνομασία τοῦ ἰχθύος κεφάλου βλλ.

κεφάλιον (τὸ) μγν. ὑποκορ. τοῦ κεφαλή βλλ., ἡ μικρὰ κεφαλή· Ἐπιγρ. Ἰππου κεφάλιον (ὡς κόσμημα), Διοσκ.4,148 ρίζαι δ' ὅσαι πολλαί, λεπταὶ ἀπὸ κεφαλῶν μικρῶν καὶ ἐπιμήκους ὡσπερ αἱ κρομμύου συμπυκνύται, Πλούτ. Ἠθ.64B ὄξυ τῶν κεφαλῶν καὶ πρόμηκες· || κ. ἐπὶ προσώπου· Πάπ. κεφάλιον γλυκῶ.

κεφαλῖς ἰδος (ή) κ. μον. κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ κεφαλή βλλ., μικρὰ κεφαλή, κεφαλάκι· Λουκ. Ἐταιρ. Δ.14,3 τῆ μητρὶ δὲ οὐδὲ κεφαλῖδα μίαν σκορόδου ἐκόμισα πῶποτε, Ἀθην.11,488C καὶ οἰοεὶ κεφαλῖδας ἤλων ἀποτελοῦσα· || τὸ ἄκρον, τὸ τέλος· Ἀντυλλ.π. Ὀρειβ.44,23,74· 2) ἐπὶ κίονος, ἡ κεφαλὴ, τὸ κιονόκρανον· Φιλ.2,147, Γεωπ.14,6, ὃ ἐπιθεῖς κατὰ τῶν κίωνων κεφαλῖδας καὶ μετὰ ταῦτα κατὰ τῶν κεφαλῶν ἐπίστυλα λίθινα· 3) κτ. πλθθ. κρόσσαι βλλ., ἐπάλλειξ κορυφαῖαι, πᾶν ὀπίσκει, "πανωκέφαλα, μπεντένια". Εὐστ.903,6 κρόσσαι, αἱ ἄκρα τῶν πύργων καὶ οἶον κόρσαι καὶ κεφαλαί· διὸ καὶ ἐξὼχος αὐτὰς καλοῦσι καὶ κεφαλῖδας οἱ παλαιοί· 4) ὄμ. κτ. πλθθ. πρῶτοισ ἀλάς πλοίοις, σκαφίνον, γούμενα τῆς πρῶτορας· Πολύαιν.3,9,38 κεφαλῖδας ἐξήπτον ἀκάστης νεώς καὶ οὕτως ἀνεῖλκυσαν τεταραμένους· 5) ἡ ἄκρα, τὸ ἐμπρόσθιον μέρος ὑποδήματος· Ἀριστ. Ρητ.1392a,31 εἰ γὰρ πρόσχημα καὶ κεφαλῖς καὶ χίτων δύναται γενέσθαι, καὶ ὑποδήματα δύναται γενέσθαι· 6) ἐπὶ τραπέζης | πῖθ. μονόδοδος | ὃ ἐφ' ὃ στήριζεται αὐτῆ πούς· Ἀριστ.ε.1,68· 7) ἐπὶ βιβλίῳ | χειρογράφου ἐν ἀσηματι κινδύρου | κτ. περίφρ. κεφαλῖς βιβλίου τὸ τοῦ βιβλίου σύνολον, τὰ ἐν τῷ βιβλίῳ περιεχόμενα· Σουῖδ. «ἐπλημα»· || κεφάλαιον ἡ τμήμα ἢ οὐσιώδης περίοδος λόγου ἐν βιβλίῳ· ΠΔ Ψαλμ.39,8 ἐν κεφαλῖδι βιβλίου γέγραπται περὶ ἐμοῦ· || νεώτ. λόγιον, ἀπόφθεγμα, γνωμικὸν προτασσόμενον εἰς βιβλίον ἢ εἰς κεφάλαιον βιβλίου ἢ εἰς μελέτην ἢ εἰς ἄρθρον κτ., ὡς βάσις τρόπου τινὰ ἢ ἀφαιρητρία ἢ αἰτιολογία ἢ κύρωσις τοῦ περιεχομένου· κεφαλῖδα τοῦ βιβλίου τοῦ εἴσετε τὸ ρητόν «μηδὲν ἄγαν».

κεφαλῖσμός (ὁ) ὁ πῖνας τοῦ πολλαπλασιασμοῦ ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μέχρι τῶν δέκα· Ἀριστ. Τον.163b,25 ἐν γεωμετρῖᾳ πρὸ ἔργου τὸ περὶ τὰ στοιχεῖα γεγυμνάσθαι, καὶ ἐν ἀριθμοῖς τὸ περὶ τοὺς κεφαλῖσμούς προχεῖρωσ ἔχειν.

κεφαλῖστος λίθος (ὁ) γωνιαστὸς λίθος· Ἠσ. «κεφαλῖται» ὁ γωνιαστὸς λίθος·

κεφαλιτινῶνος (ὁ) κεφαλιτιῶν, ὄγρ. Ἰουστίν. Νεαρ.8,2 | κ. κεφαλιτιῶν | βασιλικά 3,3,6 | κεφαλή μγν. κ. μον. κεφαλῖκος φόρος, κεφαλιάτικο· Ἰουστίν. Κωδ.10,16,1.

κεφαλιτοπαρμήκης λίθος (ὁ) πάπ. προμήκης οἰκοδομικὸς λίθος.

κεφαλιμῶνος π-ο δημ. ἰσχυρογνώμων, κακοκέφαλος, πεισματάρης.

κεφαλιώτης (ὁ) μον., συνθ. πλθθ. κεφαλιῶται οἱ ἀρχηγοὶ ὁμάδος στρατιωτικῆς ἢ ὑπαλληλικῆς, οἱ προϊστάμενοι.

κεφαλλονιακός ἢ-ὄν νεώτ., δημ. κεφαλλονιακός π-ο ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος εἰς τὴν Κεφαλληνίαν· κεφαλλονιακὸ κρασί.

Κεφαλληνία-ἰδος (ή) μγν., δημ. Κεφαλονίτισα (ή) ἡ κάτοικος τῆς Κεφαλληνίας, ἡ ἐκ Κεφαλληνίας προερχομένη· Αἰλ.Ζ.32.

κεφαλο- νεώτ. πρῶτον συνθετικὸν λέξεων τινῶν· κεφαλόδεσμος, κεφαλόμακτρον.

κεφαλόδαρης οὐς-ὲς ὁ βόρειαν κεφαλὴν ἔχων· Ἀριστ. Μακροβ.467η,34 τῶν φυτῶν τὰ κεφαλοδαρή μακροβιώτερα, Θεόφρ. Φ17,2,8 καὶ πάντων μάλιστα τῶν κεφαλοδαρῶν.

κεφαλόδρυση (ή) δημ. πηγὴ ρέοντος ἀφθόνου ὕδατος, ἡ μάννα τοῦ νεροῦ, τὸ κεφαλορὶ βλλ.

κεφαλόδρυσο (τὸ) δημ. κεφαλόδρυση βλλ.· Ζερβ. Λυρ. Στ.1,1,2 κει ποῦ σὲ κεφαλόδρυσα φωλιάζουνε νεράθιδες, αὐτ. Τραγ. ΚΚ 33,3 νά φθάσης σὲ μιά βρύση, ποῦ ναι τη κεφαλόδρυσο | καὶ τί νε λέν τῆς ἴυχης.

κεφαλόδρυσο-ον πάπ. ὁ εἰς τὴν κορυφὴν φαγαμένος.

κεφαλογραφία (ή) νεώτ. ἡ ἐπιστημονικὴ, ἀνατομικὴ περιγραφή τῆς κεφαλῆς.

κεφαλογράφος (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ἐργαλεῖον πρὸς μέτρον τῆς περιμέτρου τῆς κεφαλῆς ὑπὸ τῶν πιλοσίων· 2) κρανιομετρικόν· ἐργαλεῖον, μηχανήμα, κεφαλόμετρον βλλ.

κεφαλόδεμα-τος (τὸ) νεώτ. κ. κεφαλόδεσμος (ὁ) ἐπίδεσμος τῆς κεφαλῆς πρὸς συγκράτησιν τῆς κόμης ἢ πρὸς στολισμόν, μαντήλι, τσεμπέρι, κορδέλλα· 2) ἱατρ. ὀρθοπεδικόν μηχανήμα πρὸς συγκράτησιν τῆς κεφαλῆς ὀρθίας, κεφαλορθωτὴρ βλλ.· 3) ἐπίδεσμος τῆς κεφαλῆς πρὸς συγκράτησιν διαφόρων ἐπιθεμάτων.

κεφαλόδεμένος π-ο δημ. ὁ τὴν κεφαλὴν δεδεμένην ἔχων· Θεοτόκ. Κ Κατὰ.5 ἦταν κεφαλοδεμένη μ' ἕνα κόκκινο παννὶ πᾶνω ἀπὸ τὴν ἄσπρη μπλόια τῆς.

κεφαλόδεθρον (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν εὐκνημιδῶν.

κεφαλοδέσιμον (τὸ) σχῆλ. ὄνομα ὑποκορ. τοῦ κεφαλόδεσμος βλλ.· Σχολ. Ἰκ.184.

κεφαλόδεσμον (τὸ) μγν. ὄγρ. τοῦ κεφαλόδεσμος βλλ.· Ἰω. Χρυσ.1,29,5 ὑποδήματα γυναικεῖα κρημάμενα, καὶ διαζώματα, καὶ κεφαλοδέσμο, καὶ καλαθίσκου, καὶ ἡλακᾶτην, καὶ κερκίδα, καὶ κτῆνας, καὶ ἱστοπόδιον.

κεφαλόδεσμος (ὁ) σχῆλ. κ. νεώτ. ἡ τῆς κεφαλῆς ταινία· Σχολ. Αἰσχ. Ἰκ.121 καλὴν τῶν κεφαλοδέσμων· || νεώτ. κεφαλόδεμα βλλ.

κεφαλοδέτης (ὁ) νεώτ. ναυτ. ὁ ἕτερος τῶν ἀγκυροδετῶν, τὸ σκαφίνον τὸ στερεοῦν τὴν κεφαλὴν τῆς ἀγκύρας πρὸς τὴν ἐπωπιδα, κων. ὁ μπότσος τοῦ καπονιῶ.

κεφαλοειχάδιον (τὸ) νεώτ. βοταν. σύνθετος ταξιανθία ἐκ βοτρώων καὶ κυμάτων.

κεφαλοειδὸς οντος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν χρυσομελιδῶν.

κεφαλοειδόμενος π-ο δημ. ὁ κατὰ τὴν κεφαλὴν δυνατός, σιδεροκέφαλος· Βλαστ. Ζυμν.74.

κεφαλοειδής οὐς-ὲς κ. νεώτ. ὁ σχῆμα κεφαλῆς ἔχων, ὁ ομοιάζων πρὸς κεφαλὴν· Ἰνπ. Ἐντ. Παθ. ὁ ὀρίγανος κεφαλοειδής, Διοσκ.2,110 ὁ δὸς κεφαλοειδής, Ἀπολλ. Πολιορκ.220,20 παρεῖχε κεφαλοειδής· 2) νεώτ. βοταν. τὸ ἀρα. ὡς οὐσ. γένος φυτῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν ἀμυροδανιδῶν.

κεφαλοειδικός ἢ-ὄν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος ἀνήκων εἰς τὸ φυτὸν κεφαλοειδής βλλ.· φάρμακα κεφαλοειδικὰ (εἶδος ἐμετικῶν φαρμάκων).

κεφαλοειδίνη (ή) νεώτ. χημ. ἑτέρα ὄνομασία τῆς ὄγρ. τοῦ κεφαελίνης βλλ.

κεφαλοθλασία (ή) νεώτ. δ. γρ. τοῦ βασιοθρυφία βλλ.

εφαλοθλάστης (ὁ) νεώτ. δ. γρ. τοῦ βασιοθρύπτης βλλ.

κεφαλόθλαστος-ον ὁ τὴν κεφαλὴν τεθλασμένην, ζουλιωμένην, σπασμένην ἔχων· τὸ οὐδ. κτ. πληθ. τὰ θλάσματα, ζουλιάσματα, σπασίματα τῆς κεφαλῆς· Θεόδωρ. ΦΙ 9,20,4.

κεφαλοθραύστης (ὁ) νεώτ. κρανιοθραύστης βλλ., ρόπαλον χρησιμοποιούμενον παρὰ τῶν πρωτογόνων ὡς ὄπλον· 2) κ. μτφ. κείμενον ἀκατανόητον, πρόβλημα, θέμα δυσχεροῦς λύσεως, δι' ὅπερ ἀπαιτεῖται μεγάλη σκέψις.

κεφαλοθρύπτης (ὁ) νεώτ. λατρ. βασιοθρύπτης.

κεφαλοθρυφία (ή) νεώτ. λατρ. βασιοθρυφία.

κεφαλοθωρακοπαγής (ὁ) νεώτ. σύμπλεγμα δύο τερατώδων ὄντων, με συννηγμένας δύο κεφαλὰς εἰς μίαν καί με τοὺς κορυμῶς συγκεκολλημένους μὲν κατὰ τὸν θώρακα ἀλλ' ἀνεξαρτήτους ἀπὸ τοῦ ὄμφαλου καὶ κάτω.

κεφαλοθώραξ-ακος (ὁ) νεώτ. ζωολ. τὸ πρόσθιον τμήμα τοῦ σώματος τῶν μαλακοστρόκων καὶ τῶν ἀραχνῶν.

κεφαλοκερεύς-έως (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν κηριοειδῶν.

κεφαλόκερως (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν μιδασπιδῶν.

κεφαλοκιδόνιον (τὸ) μον. ὁ κιονόκρανον, κολωνοκέφαλον· Κωδ. Πάτρ. 146.

κεφαλοκλάσιον (τὸ) μον. ἡ ἀποκεφάλις, ἡ θανατικὴ ἐκτέλεσις· Βί. Νειλ. Νεώτ. 105,29 τὸ τῶν ἀρχόντων κεφαλοκλάσιον.

κεφαλόκλαστα (τὰ) μην. αἱ τῆς κεφαλῆς κακώσεις, κτυπήματα· Ροῦφ. Ἰατρ. Ἐρωτ. 58.

κεφαλοκλάστης (ὁ) Ἐπιγρ. χειρουργικὸν ἔργαλειον πρὸς θλάσιν κεφαλῶν· πρβλ. κεφαλοθρύπτης.

κεφαλοκλινῶ-ἔω μον. κάμπτω, κλίνω τὴν κεφαλὴν· ΚΠορφ. Ἐκθ. 224,21.

κεφαλοκλισία (ή) μον. ἡ κλίσις τῆς κεφαλῆς ἐν τῇ ἐκκλίσει, ὅταν ὁ ἱερεὺς ἀναγινώσκει μυστικῶς συντόμους προσευχὰς· ΚΠορφ. Ἐκθ. 224,21.

κεφαλοκόβω δημ. κ. κεφαλοκόπτω ἀποκεφαλίζω, κατατομῶ τινα.

κεφαλοκόλωνο (τὸ) μον. κ. δημ. τὸ κιονόκρανον, ἡ κεφαλὴ τῆς κολώνας, τὸ κολωνοκέφαλον· κ. κτ. πληθ.· Περιγραφή τοῦ Ὄρουσ Ἄθω ἐν Μοντῆ. Παλαιογρ. 465.

κεφαλόκομμα (τὸ) δημ. ἐπὶ φυτῶν, ἡ ἀποκοπὴ τῶν κορυφῶν.

κεφαλοκόπτης (ὁ) μον. ὁ τὴν κεφαλὴν ἀποκόπτων· Δοῦκ. 135D.

κεφαλοκρούστης (ὁ) σχόλ. κ. νεώτ. ὁ ἀ. κρανοκόλπτης βλλ., ὁ τὴν κεφαλὴν τύπτων, κτυπῶν, ὄνομα εἶδους φαλαγγίου· Σχόλ. Νίκ. Ἐπρ. 763.

κεφαλόλαπιος (ή) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν χρυσομελιδῶν.

κεφαλολαπίς-ιδος (ή) νεώτ. ζωολ. γένος ἐρπετῶν τῆς οἰκογεν. τῶν τυφλοπιδῶν.

κεφαλολεπίθει (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογεν. σκωλήκων τοῦ ἀθροίσμ. τῶν πλανητῶν.

κεφαλόλαστος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος σκωλήκων τῆς οἰκογ. τῶν κεφαλολεπίδων.

κεφαλολία (ή) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογ. τῶν χρυσομελιδῶν.

κεφαλόλαφος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος θηλαστικῶν τῆς οἰκογ. τῶν ἀντιλοπιδῶν.

κεφαλόμακτρον (τὸ) ἀρχ. λεξ. μάκτρον, μανδύλιον δι' οὗ ἀφαιροεῖται ὁ ἰδρώς τῆς κεφαλῆς· Ἦσα. Στεφ. ἐν λ.

κεφαλομηλής-οὐς (ὁ) ή) νεώτ. ἡ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τερατογονιῇ ἐμφυσις ἐνθῆς ἡ δύο παραπληρωματικῶν ἢ προσθῆτων μελῶν.

κεφαλομετρία (ή) νεώτ. ἀνατ. ἡ καταμέτρησις τῶν τῆς κεφαλῆς διαστάσεων.

κεφαλομετρικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος εἰς τὴν κεφαλομετρίαν βλλ., ὁ τῆς κεφαλομετρίας.

κεφαλόμετρον (τὸ) νεώτ. κεφαλογράφος βλλ., ὄργανον πρὸς καταμέτρησιν τῶν διαστάσεων τῆς κεφαλῆς ἢ τοῦ κρανίου.

κεφαλόμυια (ή) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογ. τῶν οἰστριδῶν.

κεφαλονοφία (ή) κ. νεώτ. κ. κεφαλόνητρον (τὸ) μεσαιωνικὴ συνήθεια τῶν χριστιανῶν τῆς Δύσεως, κατὰ τὴν ὁποίαν ἔλουον τὴν κεφαλὴν ἢ καὶ ὀλόκληρον τὸ σῶμα κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς Μετσαρκοστῆς κ. 18. κτ. τὴν Κυριακὴν τῶν Βατίων.

κεφαλοπελιτής (ή) νεώτ. ζωολ. γένος ἐρπετῶν τῆς οἰκογ. τῶν λεπιδοστεριδῶν.

κεφαλοπηγῆς-οὐς-ἔς νεώτ. ἀνατ. χαρακτηρισμὸς τῶν διφυῶν τερατῶν τῶν ἐχόντων δύο χωριστοὺς ὄμφαλους, ἀλλὰ τὰς κεφαλὰς συννηγμένας ἀντιπρόσφω.

κεφαλοπίνη (ή) νεώτ. φαρμακ. σισκευασία ἐκ τῆς προσφάτου οὐσίας τοῦ ἐγκεφάλου δι' ἐκχυλίσεως ἐν φυγρῷ δι' ἐλαίου ἐλαίων.

κεφαλόποδα (τὰ) νεώτ. ζωολ. κατηγορία θαλασσίων ζῴων τοῦ ἀθροίσματος τῶν μαλακίων, ὧν οἱ πόδες ἐκφύονται περὶ τὴν κεφαλὴν.

κεφαλόπονος (ὁ) δημ. ὁ ἀ. πονοκέφαλος, ὁ τῆς κεφαλῆς πόνος, ἄλγος, κεφαλαγία βλλ.

κεφαλοπονῶ δημ. κ. κεφαλοπονᾶω ἀλγῶ, πονῶ τὴν κεφαλὴν, πάσχω ἀπὸ κεφαλαγίας, ἀ. πονοκεφαλῶ-ᾶω 2) μτφ. κατατρύχομαι, βασανίζομαι ὑπὸ μεριμνῶν περὶ τίσου, σκοτίζομαι· δὲν κεφαλοπονᾶω γιὰ ἔξανα ζητήματα.

κεφαλόπουλο (τὸ) δημ. ὑποκορ. τοῦ κέφαλος βλλ., ὁ μικρὸς κέφαλος.

κεφαλόπους-ποδος (τὸ) μην. κτ. πληθ. οἱ πόδες τῶν ἀμνῶν ἢ ἐριφίων, τὰ κεφαλόποδα· Κάσσ. Φ 40.

κεφαλόπτερος νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθύων τῆς οἰκογ. τῶν κεφαλοπεριδῶν.

κεφαλορθωτήρ-ηρος νεώτ. κεφαλόδεσμος.

κεφαλορθωχαιτός-αία-ον νεώτ. ὁ ἀφροδῶν ἢ ἀνήκων εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν σπονδυλικὴν στήλην.

κεφαλόρρυγχος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν κικχωριωδῶν-συνθέτων.

κέφαλος (ὁ) κ. μον. νεώτ. κ. δημ. θαλάσσιος ἰχθύς ἔχων μεγάλην κεφαλὴν· Ἰππ. Ἐντ. Παθ. 6, Ἄριστ. Ζ1 543b, 16 ἀρχονται δὲ κύνειν τῶν κεστραίων οἱ μὲν χελώνες τοῦ Ποσειδεῶνος καὶ ὁ σάργος καὶ ὁ μύξων καλούμενος καὶ ὁ κέφαλος, Ὀππ. Ἄλ. I, III, Πρὸδρ. 2, 169 καὶ κέφαλος τριπίθσμος αὐγάτος ἐκ τοῦ Ρήγιν· || νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθύων ἀκανθοπερυγίων τῆς οἰκογ. τῶν μουγιλιδῶν.

κεφαλόσκαλο (τὸ) δημ. ἡ ἀνωτάτη βαθμὶς τῆς σκάλας, τὸ σκαλοπάτι τῆς κορυφῆς· Ξενοπλ. Ζακ. Μαντ. 13 ἅμα βρισκόταν τὸ κεφαλόσκαλο, τῆς ἐπαίρου τὸ κοῦτι ἀπὸ τὰ χέρια· 2) τὸ ἔσχατον ἄκρον θαλασσίας κλιμακῶς τὸ εἰσχωροῦν εἰς τὸ πέλαγος.

κεφαλοσκαπία (ή) νεώτ. ἡ τῆς κεφαλῆς ἐξέτασις ὡς πρὸς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἐγκεφάλου καὶ τῶν διανοητικῶν ἱκανοτήτων αὐτοῦ.

κεφαλοστάχχιον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἐκ τῶν βαμβουσωδῶν.

κεφαλόστενος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογ. τῶν τενεδριονιδῶν.

κεφαλότοιχο(ν) (τὸ) νεώτ. κ. δημ. ἡ κεφαλὴ τοῦ τοίχου, τὸ ἀνώτατον μέρος αὐτοῦ.

κεφαλοτομία (ή) νεώτ. λατρ. κρανιοτομία.

κεφαλοτόμος-ον μτγν. ὁ τὴν κεφαλὴν τινος ἀποκόπτων, ὁ ἀποκεφαλίζων: Στράβ.11,14,14 τούς προσαγορευομένους Σαραπάρας ὅλον κεφαλοτόμους. ἠθριώδεις ἀνθρώπους καὶ ἀπειθεῖς.

κεφαλοτομῶ-τω ἦτον ἀπ. τ. τοῦ καρπομῶ βλλ., τέμνω, ἀποκόβω ἢ τὴν κεφαλὴν, ἀποκεφαλίζω: Θεόδωρ.π.ΑΒ 104· πρβλ.Φρόν.320.

κεφαλοτριβής (ἰ) νεώτ. ἱατρ. κεφαλοτριβήτης βλλ.λ., μαιευτικὸν ἐργαλεῖον.

κεφαλοτροπῆνον (ἰ) μτγν. τρυπάνιον δι' οὗ τρυπᾷσιν τὴν κεφαλὴν, τὸ κρανίον: Γαλλ.14,785.

κεφαλότρι (ἰ) δημ. εἶδος σκληροῦ τυροῦ εἰς σχῆμα κεφαλῆς παρασκευαζόμενον ἐκ γάλακτος προβάτου τῆ προσθήκῃ μικρᾶς ποσότητος γάλακτος αἰγῶς, τυρὶ κεφαλήσιο.

κεφαλουργός (ἰ) Ἐπιγρ. ὁ ἐπὶ κεφαλῆς, ὁ πρῶτος τῶν ἐργατῶν, ὁ ἐπιστάτης ἐργατῶν.

κεφαλοφῆρος-ον νεώτ. ὁ φέρων κεφαλὴν || τὸ οὐδ. κτ. πληθ. κεφαλοφῶρα ὡς οὐσ., κατηγορία μαλακίων τοῦ ἀθροίσματος τῶν ἀσπόνδων, ἀντίφ. ἀκέφαλα.

κεφαλόχορτο (ἰ) δημ. βοταν. ὄνομασις τῶν φυτῶν θαύκος ὁ μεγαυθῆς καὶ ὄριγανον τὸ τουρνεφόρτειον.

κεφαλόχωρι (ἰ) δημ. τὸ μεγαλύτερον χωρὶον περιφέρειας τινὸς ἢ ἐξαρτώμενον παρ' ἄλλου, ἀλλὰ εὐρισκόμενον ἐπὶ κεφαλῆς μικροτέρων ἀγροτικῶν συνοικισμῶν περιοχῆς τινος.

κεφαλώνοντος (ἰ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογ. τῶν χρυσομελιδῶν.

κεφαλόδερος νεώτ. κ. κεφαλόδρωψ ἄ. ὑδροκέφαλος βλλ.

κεφαλυδροκλή (ἠ) νεώτ. ἱατρ. ὄγκος σχηματιζόμενος ὑπὸ τὸ τριχωτὸν δέρμα τῆς κεφαλῆς παιδιῶν καὶ ἐγκλείων ἐγκεφαλονωπιῶν ὑδρῶν.

κεφαλώδης-ους-ες κεφαλωειδῆς βλλ., ὁ πρὸς κεφαλὴν ἄμοιος: Θεόδωρ.Φ1 8,8,5.

κεφαλάμοιτος (ἰ) δημ. τὸ ὀλίγον ποσόν, τὸ ἀθροισμὸν ἢ σοῦμα.

κεφαλῶν-ῶνος εἶδος φυτοῦ, ὁ ταπεινὸς ἢ χαμηλὸς χαμαίρωψ βλλ.: Παλλάδ.ἱατρ.5,4,5· 2) Ἐπιγρ. κεφαλωτὸν βλλ.

κεφαλώνω ἔ. καθίσταμαι σταθερῶς εἰς τινὰ χώραν, διὰ τὴν κάμω κατοχὴν ἐπ' αὐτῆς καὶ νὰ γίνω κατὰ τινὰ ἰρῶνον ἀρχηγὸς τῆς: Κορ.Ἀτ.2,190· 2) κτῶμαι περιουσίαν ὥστε νὰ ἐργασθῶ ἀνεξάρτητος, εὐπρωῶ· 3) σφυροκοπῶ τὸ εὐθὺ ἄκρον περσασθέντος ἡλου, ὅπως τὸ πλατύνω.

κεφαλώνω (ἰ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν χρυσομελιδῶν.

κεφαλώεις-εως (ἠ) νεώτ. ἐπὶ τῶν ἡλων, ἢ ἐργασία πρὸς σχηματισμὸν κεφαλῆς.

κεφαλωτής (ἰ) νεώτ.ζωολ. κ. κεφαλωτής(-ιδος) (ἠ) γένος θηλαστικῶν τῆς οἰκογ. τῶν πετροπιδῶν.

κεφαλωτός-ή-όν κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων κεφαλὴν: Ἀριστ.Κατ.7α,16 || μτφ. ἐπὶ τῶν ἐχόντων κεφαλὴν φυτῶν: Διοσκ.2,149 πρῶτον κεφαλωτῶν, Μνησιθ.Κυζ.η. Ὀρειδ.15,18· 2) Ἐπιγρ. τὸ οὐδ. κεφαλωτῶν ὡς οὐσ. τὸ πρᾶσον· 3) ἐπὶ τῆς περόνης, ἢ ἔχουσα πλατεῖαν κεφαλὴν: Φιλ.Βελον.76,3· 4) νεώτ. ἄνατολ. κεφαλωτὸν ὄστουν τὸ τοῦ δευτέρου στοίχου τοῦ καρποῦ· 5) νεώτ. δημ. εἰς. ἐπὶ καρφίω, ὁ ἔχων κεφαλὴν.

κεφατός-η-ον δημ. ὁ ἔχων κέφι, εὐδιάθετος.

κέφι (ἰ) (τουρκοαραβ.) δημ. ἡ καλὴ διάθεσις, εὐδιαθεσία, εὐθυμία, ὄρεξις, ὁ ἀφρωτός ἐχει κέφι σήμερα· || ἢ κατάστασις τοῦ εὐρισκομένου εἰς τὴν ἀρχὴν μέθης, εὐθυμία: Μαλακ.Συντριμμ.89 |Μπαρταράκι κί οἱ τρεῖς στό κέφι ἐπάνω | στέλνω γιὰ τα βιολιὰ· || φρ. δὲν ἔχω κέφι δὲν ἔχω διάθεσιν· δὲν εἶμαι στὰ κέφια μου αἰσθάνομαι ἄοριστον ἀδιαθεσίαν· κάνω κέφι εὐ-

θυμῶ· εἶμαι ἢ ἔρχομαι στὸ κέφι εἶμαι ἐλαφρῶς μεθυμένος· πῶς πὰν τὰ κέφια; εἶσθε καλά; δουλειὰ μὲ κέφι ἐργασία μὲ ζῆλον, ὅθεν καλῶς τελεσθεῖσα.

κεφαλής (ἰ) δημ. ὁ εὐδιάθετος, πού εἶναι στὰ κέφια του, ἄ. κεφατός.

κεφτής (ἰ) (τουρκ.) δημ. κ. κιοφτής εἶδος φαγητοῦ ἐκ λεπτῶς τετμημένου κρέατος ἱκιμῆ καὶ διαφόρων καρυκευμάτων, ἀχῆματος μικρᾶς σφαίρας ἐλαφρῶς πεπλατυσμένης.

κεφύριον (ἰ) νεώτ. χημ. ἄλκοολοῦχον ποτὸν, πορσευαζόμενον ἐκ γάλακτος.

κεχαγιαλίκι (ἰ) (τουρκ.) δημ. ἡ ἰδιότης, τὸ ὑποῦργημα τοῦ κεχαγιά βλλ.

κεχαγιας (ἰ) (τουρκ.) δημ. κ. κεγιας οἰκονόμος ἢ φροντιστὴς μεγάλης οἰκονομίας· || κ. ὡς τίτλος ἐν τῇ πατριαρχείῳ Κωνσταντινουπόλεως: κεπού-κεχαγιας· || ἐπίτροπος, τοπιοτηρτής.

κεχαλασμένως (χαλῶ) ἐπίρρ. μτγν. χαλαρῶς: Γαλλ.14,793.

κεχάναντι ὄρωρ.τ. ἀντὶ κέχησιν τοῦ χάσκω βλλ.

κεχάνω παρακ. τοῦ γανδῶν βλλ.

κεχάρηκα-ημαι παρακ. τοῦ χαιρῶ βλλ.

κεχαρίατο γ' ἐν. ὑπερσ. τοῦ χαιρῶ βλλ.

κεχαρισμένος-η-ον μτχ. παρακ. τοῦ χαρίζομαι.

κεχαρίσμένος (χαρίζομαι) ἐπίρρ. ἀρεστώς, προσφιλέως, μετὰ γαράς: Ἀριστ.Ἀχ.248 κεχαρισμένως σοι τῆνδε τὴν πομπὴν ἐμὲ πέμφαντα, Πλάτ.Φαίδρ.273E κεχαρισμένως πράττειν τὸ πᾶν εἰς δόξαν, Διδῶ.Σ 17,47 παρ' ᾧ τῆ ἐπισταθμικῶν ἀπεπολιτὸν κεχαρισμένως· || κ. π. ἀπαρφ.:

Ἰσοκρ.2,15 κεχαρισμένως αὐτοῖς ἄρχην, Πλάυτ. Ἠ8,6B δχλοῖς ἀρεστώς καὶ κεχαρισμένως ἐπιτηδεύοντας λέγειν· || ὑπερθ. κεχαρισμένωτα:

Ξεν.Ἰνπαρχ.1,1 θεοῖς κεχαρισμένωτα, σαπῶ καὶ φίλοις προσφιλέστατα ἀρετίας.

κεχαριτωμένος-η-ον μτγν. (ἐκ τῆς μτχ. παρακ. τοῦ χαριτῶ) ὁ πλήρης χαριῶν: Μηναι.3,25 Ἀπολ. χαιρε, Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.

κέχνηα παρακ. τοῦ χάσκω βλλ.

κεχνηαίω-ων κ. νεώτ. κωμ. ὄν. τῶν Ἀθηναίων, χῆχῆδες: Ἀριστ.Ἰνπ.1263 ἰδεῖν ἀμείνω τῇ Κεχνηαίω πόλει· || νεώτ. κ. εἰς τὰ τρία γένη -αίος-α-ον ὁ χάσκων, χάχας.

κεχνηώδης (κέχνηα) ἐπίρρ. μτγν. με ἀναικτὸν στόμα· Μοιρ.404E γχανδὸν πειν Ἀπτικοί, κεχνηώτως καὶ ἀθρόως Ἑλληνας.

κεχνηώδης-ους-ες σχόλ. ὁ ἔχων ἀποτελῶν χασιμψιδῶν: Σχόλ.Διον.Τραγ. ἐν ΑΒ 697,30 διὰ τὸ χανώδες καὶ κεχνηώδες ἐκθλιβεται τὸ τέλος τῆς προηγουμένης λέξεως.

κεχνηώδης-ους-ες (ἠ) νεώτ. ὁ κέχνηαῖος βλλ.· || τὸ οὐδ. κέχνης ὡς οὐσ. χάσμα, κενόν: τὸ κέχνηος τοῦ ρυθμοῦ (χασμψιδῶ).

κεχρισμένος (χιάζω) ἐπίρρ. μτγν. ἐν σχήματι τοῦ στοιχείου χ, σταυροειδῶς: Θεολ.Ἀοισυ.19,34 κέχρισμένως κατὰ διάμετρον.

κεχλάδω ὄρωρ. παρακ. τοῦ χλάδω βλλ.

κεχλαδῶς μτχ. παρακ. τοῦ χλάδω βλλ.

κεχλιαγῶς παρακ. τοῦ χλιαγῶ βλλ.

κεχλιθῶς μτχ. παρακ. τοῦ κλιθῶ βλλ.

κεχραμαί ἴα. «εἰδος πορνείας».

κεχρημένος ἐνδεής· πρβλ. χρῶ ἐν εἰδ. σημ.

κεχρημένως ἐπίρρ. μτγν. ἐνδεῶς: Ἰουστ.161A κέχρημένως οὐκ ἐστι.

κεχρί (ἰ) δημ. τὸ ἀφρωτώδες φυτὸν κέχρηος ὁ κοινός· 2) ὁ καρπὸς αὐτοῦ· || κ. ἐν φρ.: ὁ νοῦς του στὸ κεχρί ἐπὶ τῶν σκεπτομένων διαρκῶς ὅτι, εὐχαριστεῖ αὐτοῦς

κεκριμπαρένιος-ια-ο (ἰραβ.) δημ. ὁ κατεσκευασμένος ἀπὸ κερμιπαρῆ ἢ ὁ ἔχων το χρώμα αὐτοῦ.

κεχρημάρη [τὸ Ἰάραβ.] μων. κ. δημ. τὸ ἤλεκτρον: Καισάρ. Δαπ. ἐν Σάθ.3,87 κεχρημάρη μπαλγὰν μεγάλο, χοντρό, καθαρό, τιμῆς φλωρίων δεκά· 2) χαρακτηρισμός του ἔχοντος τὸ χρώμα του ἤλεκτρον: κρσά κεχρημάρη.

σεχρημαρύς-ιά-ύ δημ. ὁ ἔχων τὸ χρώμα του ἤλεκτρον, διαυγής, ξάστερος: Παλομ.Γιαράκ.52,8 καὶ ὠ λίνες ἀσπένιες, . . κεχρημαριά λιθάδια. **κέχωμα** παθ. παρακ. τοῦ χέω βλλ.

κεχόμενως [χέω] ἑπίρρ. μτγν. μφ. ἀφθόνως, ἀφειδώς: Ἀλκίφρ.3,65 πρὸς τὰς δόσεις κέχρηται τῷ βαλαντίω κεχόμενως.

κεχωρίζεται γ' ἑν. παρακ. τοῦ χωρίζω βλλ. **κεχωρισμένος** [χωρίζω] ἑπίρρ. χωριστά: Ἀριστ.Πολ.1291a,29 καὶ ταῦτ' εἶτε κεχωρισμένως ὑπάρχει τίσις ἐτε τοῖς αὐταῖς, Ἀέτ.16,8.

κεφῆς [ἰδ.] [τουρκ.] δημ. διάτρητον κοχλιάριον, ἐξαφριστήρ βλλ.

κέω ἑπ. τ. τοῦ κέω βλλ.11, ἀπαξ π. Ὀμ.: Ὀδ.Η 342 ὄρω κέων.

κεῶδης Ἦσ. «καθαρός».

κεῶων Ἦσ. «ὄζει εὐώδει».

κεωρία [ἴδ.] μων. ἡ πράξις τοῦ κεωρεῖν βλλ.: Θεόγνωστ.Καν.105.

κεωρεῖν Ἦσ. «πασχηθῆναι».

κεῶσατο Ἦσ. «καθῆρατο»

κῆ Ἐπιγρ. καὶ βλλ.

κῆ ἀιολ. τ. τοῦ ἐκεῖ βλλ.: Σαφρ.51.

κῆ ἰων. τ. τοῦ πῆ ἢ ποι: Ἦρ.1,32 σκοπέειν δὲ κῆ πάντως χρέματος τὴν τελευτὴν κῆ ἀποδῆσαι: || ἔμ. κῆ ἔγκλ. ἀντί πῆ ἢ που: αὐτ.5,22 ταῦτα μὲν νυν οὕτω κῆ ἐγένετο.

κῆαι ἀπαρφ. εὐκτ. τοῦ καίω βλλ.

κηθίδαι [ἰδ.] νεώτ. ζωολ. οἰκία, πιθήκων τοῦ ἀβροίματος τῶν πλατυρρινῶν.

κηθός [ἰδ.] κ. νεώτ. εἶδος πιδήκου ἔχοντος μακρὸν κέρκον: Ἀριστ.Ζ1 502a,17 πιθήκων καὶ κῆ-δοι καὶ κυνακέφαλοι, Γαλ.Χρ.Μορ.11,2 || κ. νεώτ. ζωολ. γένος πιθήκων τῆς οἰκίας τῶν κηθιδῶν.

κηγῆς μτγν. ἰων. ἀντί κῆ ἀγῆς, ποῦ γῆς, εἰς τίνα τόπον: πρβλ. κῆχος: Ἀπολλ.Δύσκ.Ἐπιγρ.184,9.

κηγῶ ὄωρ. κρῶσα τοῦ καὶ ἐγῶ: Θεόκρ.5,96 κῆ-γῶ μὲν δῶσω τῶ παρθένω αὐτίκα φάσσαν.

κηδάζω κ. κηδαλίω Ἦσ. κοιδωρῶν.

κηδαίνω σπαν. τ. τοῦ κῆδω βλλ.: Ἦσ.

κηδαλίω Ἦσ. κηδάζω βλλ.

κηδαλον Ἦσ. «αἰδοῖον, κέρας, σκάλαθρον».

κηδῆρ Ἦσ. «πένθος».

κηδεακός [κῆδος] Ἐπιγρ. ὁ φροντιστῆς κηδεῖων.

κηδεῖα [ἴδ.] κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ περὶ τὸν νεκρὸν φροντίς, ἐκφορὰ, ταφῆ, τὸ ζῆδοι: Ἀπολλ.Ρ 2,836 ἀμφὶ δὲ κηδεῖα νέκυος μένον, - ἡ κηδεῖα ἐγένετο τὸ δημοσίᾳ δαπάνη, - δὲν ἀρησε οὐτὲ τὰ ζῆδοα τῆς κηδεῖας του' || θρήνος, πένθος: Ἐπιγρ. ἐξονίστασθαι ἐκ τῆς κηδεῖας· 2) συγγένεια ἐκ γάμου, ἐπιγαμίας, κηδεστία, συμπεθερίοι: Εὐρ.Κ1 134 οὐκ ἐγγυητὴ συνήφα κηδεῖαν δόμοις, Ξεν.Ἀπομν.2,6,36 συνάγειν ἀνθρώπους εἰς κηδεῖαν, Ἀριστ.Πολιτ.1262a,11 ἢ πρὸς αἰματος ἡ κατ' οἰκειότητα καὶ κηδεῖαν αὐτοῦ, αὐτ.1260b,36 διὸ κηδεῖα τ' ἐγένοντο κατὰ τὰς πόλεις, Πολύδ.1,9,2 συνάπτειται κηδεῖα πρὸς αὐτὸν.

κηδεῖος-ον [κῆδος] ὁ περὶ οὗ φροντίζει τις ἀγαπῶν, πεφιλημένος: Ἰλ.Τ 294 τρεῖς τε κασιγνήτους, τοὺς μοι μῖα γένοιτο μήτηρ, κηδεῖους: || ὄμ. ἐνεργ. ὁ ἐπιμελούμενός τιςος, μεριμνῶν διὰ τ: Εὐρ.Ἰων 487 τροφαὶ κηδεῖοι κεδῶων γε τέκνων· 2) ὁ ἀνήκων εἰς κηδεῖαν, τάφου, ἐπικήδειος, ἐπιτάφιος: Αἰσχ.Χο.87 τῶμβω χέουσα τάσδε κηδεῖους χράς, αὐτ.226 κουράν δ' Ἰδοῦσα γῆδε κηδεῖου τριχός ἰκομην προφερρομένην ἐπὶ τοῦ τάφου, Εὐρ.Ἰ 147 κηδεῖος οἰκτιός.

κηδεμονεύς-έως [ἰδ.] μτγν. ὁ κηδεμών βλλ.: Ἀπολλ.Ρ1 2,69 ἡ ἰκούρη οὐκ εἰσὶν ἐτ' ἄλλοι κηδεμονῆς, ἀλλ' ὑπὸ μητριῇ βίσιτον βαρῦν ἠγλάζει, Ἀγαθ.ΑΠΛ.4,41.

κηδεμονεύω μτγν. κ. νεώτ. εἶμαι φύλαξ, ἔχω τὴν ἐπιμέλειαν καὶ φροντίδα τινός: Ἰουστιν.Νεαρ.94,2 κηδεμονεύειν παίδων· κ. παθ. φυλάσσομαι, με φροντίζουσι: αὐτ.18,9' || νεώτ. ἔχω τὴν ἐπιμέλειαν ἀνθλίκου ἢ ὑπεξουσίου, ἀσκότῳ τὰ δικαιώματα πατρὸς ἀπουσιάζοντος ἢ ἐλλείποντος: κηδεμονεύει τὰ παιδιὰ τοῦ ἐξαδέλφου του· κ. παθ.: κηδεμονεύομαι ἀπὸ τὸ θεῖο μου.

κηδεμονία [ἴδ.] κ. μων., νεώτ. κ. δημ. φροντίς, μέριμνα: Πλάτ.Πολ.463D αἰδοῦς τε περὶ καὶ κηδεμονίας καὶ τοῦ ὑπάρχον δειν εἶναι τὴν γονέων, Φιλῶδ.Θαν.25,Φιλ.Βί.Μωυσ.3 ἔνεκα τῆς ἀλέκτου καὶ πρὸς ἕνα ἕκαστον καὶ πρὸς ἅπαντας ἐνοίας γε καὶ κηδεμονίας, Δίων Κ 43,17 τὴν κηδεμονίαν τὴν παρ' ἐμοῦ καρπούμενοι, Ἐπιγρ. ἡ κηδεμονία τῶν Ἀθηνῶν ἡ καθόλου φροντίς περὶ τῶν ὑποθέσεων τῆς πόλεως, Πόπ. ἡ τοῦ αὐτοκράτορος περὶ πάντας κηδεμονία: προαασία: Μηναι.11,8 Συνεῖ οὗτος . . περὶ τὸ γένος ἡμῶν πολλὴν τὴν κηδεμονίαν ἐπιδεικνύμενος, Καισάρ. Δαπ. ἐν Σάθ.3,75 εὐχαριστήριος φῶδας αὐτῆ ἀναπεμφόμενος τῆς περὶ ἡμᾶς αὐτῆς κηδεμονίας, Πισαδ.Χρ.Μηλ.85 ὁ Χαλλῶν ἄφρη τὸ χαρῆσίου του ὑπὸ τῆν κηδεμονίαν τῶν ἐν Ἀρτη μουσουλμάνων' || εἰδ. νεώτ. ἐπιτήρησις, ἐπιμέλεια ἀνθλίκου ἢ ὑπεξουσίου: κηδεμονία ὄργανοῦ μαθητοῦ' || κ. νεώτ. νομ. ἡ ὑπὸ τοῦ δικαίου διαρρυθμιζομένη σύμπραξις εἰς τὴν διαχείρισιν τῆς περιουσίας ὀρισμένου προσώπου, ἀνατεθειμένη εἰς ἕτερα πρόσωπα.

κηδεμονικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων εἰς κηδεμόνα, προσηπτικός, φρονιτικῶν, ἐπιμελούμενος: Πολύδ.ἀπ.80 κηδεμονικός φίλος, Φιλῶδ.Παρρ.130 κηδεμονική νοθεσία, Πλούτ.Ἠθ.55Β παρησια κηδεμονική καθαπτόμενος, Ἐπικτ.Γνώμ.63' || τὸ οὐδ. τὸ κηδεμονικόν ἡ κηδεμονία: Πολύδ.8,32,13, 12 τὸ κηδεμονικὸν ἐμφανίζοντες, Κικ.Ἀττ.2,17,3, Μουσάν.ἀπ.14,73B' κ. συγκρ.: Ἰώσ.Π1 28,2' κ. ὑπερθ.: Φιλ.2,288.

κηδεμονικός ἑπίρρ. κ. μων. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον κηδεμονικὸν βλλ., προσηπτικός: Ἐπιγρ.,Πολύδ. 4,32,4 φιλικὸς καὶ κηδεμονικός, Ἰώσ.Α1 11,6,6 κηδεμονικός ὑποδείξει, Μουσάν.ἀπ.15,Α 79 Η,Λουκ. Συμπ.46 ὁ Ἴων κηδεμονικός ἔλεγε τοῦτο πεποιθέναι, Σωφ.1,28 κηδεμονικός ἀποκρίναι, Φώτ. Ἐπιστ.34,31 συμπεφρόντως καὶ κηδεμονικός, Μιχ. Ἀτταλ. ἐν Σάθ.3,5 κηδεμονικός ἔχει πρὸς τὴν σωτηρίαν ἡμῶν || νεώτ. κατὰ τρόπον ἢ ἀπὸ ἀπόφωας κηδεμονίας.

κηδεμών-ονος [ἰδ.] [κῆδω] κ. νεώτ. ὁ ἔχων τὴν φροντίδα προσώπου ἢ πράγματος: π. Ὀμ. πάντοτε ἐπὶ προσ., ὁ ἐπιμελούμενος τῆς κηδεῖας τῶν νεκρῶν: Ἰλ.Ψ 163 κηδεμόνες δὲ παρ' αὐθὶ μένον καὶ νῆσον ὄλην' || γεν. ὁ φρονιτικῶν, μεριμνῶν περὶ ἄλλων προσ., ὁ προατῆτης: Θεογν.645 παύρου κηδεμόνας πιστούς εἰρωῖς κεν ἔταιρους, Σοφ.Φιλ.195 καὶ νῦν ἄ νοναὶ διχᾶ κηδεμῶνων, Ἀριστοφ.Σφ.242 χθῆς οὖν ὁ Κλέων ὁ κηδεμῶν ἡμῖν ἐφεῖτ' ἐν ὧρα, Ξεν.Ἀπομν.2,7,12 καὶ αὶ μὲν ὧς κηδεμόνα ἐφίλου, ὁ δὲ ὧς ὠφελίμους ἠγάπα, Φιλῶδ.Θαν.23' || κ. ἐπὶ τῶν προσατῶν θεῶν: Αἰσχ.Ἰκ.76 τᾶσθε φυγᾶς Ἀερίας ἀπὸ γᾶς εἴ τις ἐστὶ κηδεμῶν, Ξεν.ΚΠ 3,3,21 συμπαρεκάλει δὲ καὶ ἦρωας γῆς Μηδίας οἰκῆτορας καὶ κηδεμόνας, Πλάτ.Πολ.412C εἰς τοῦτο δεῖ ὑπόρχειν καὶ δυνατοὺς καὶ ἑτι κηδεμόνας τῆς πόλεως: || νεώτ. εἰδ. ὁ ἐπιμελητὴς ἀνθλίκου ἢ ὑπεξουσίου: κηδεμῶν ὄργανοῦ - μαθητοῦ - οἰκοτρόφου:

|| ὁ διὰ νόμου ὀριθεὶς προστάτης : Σοφ. Ἄντ. 549 τοῦδε γάρ σὺ κηδεμών, Πάπ. κουράτωρ καὶ κατὰ νόμους κηδεμών· 2) κηδεστής, συγγενής ἐξ ἀγχιστίας ἢ ἐξ ἐπιγαμίας, ἀντιθ. Ξυγγενής : Εὐρ. Μῆδ. 990 ὦ κακόνυμφε κηδεμών τυράννην, Ἀριστ. Σφ. 731 εἶθ' ὦφελόν μοι κηδεμών ἢ Ξυγγενῆς εἶναι τις ὅστις τοιαῦτ' ἐνουθετεῖ.

κηδεος-ον ὁ κηδεὶς βλ. λ. 2) : Ἰλ. Ψ. 160 γάδε δ' ἄμφι πονησόμεθ' οἷσι μάλιστα κηδεός ἐσσι· νέκυις γείος ἀνήκει ἢ φροντίς τῆς κηδεῖας | **κηδεοσαι** μέσ. ἀόρ. προστ. τοῦ κῆδω βλ. λ.

κηδεστής (ἰ) | κῆδος, κηδεύω | κ. νεώτ., δωρ. **κᾰδεστίς** συγγενής ἐξ ἀγχιστίας ἢ ἐξ ἐπιγαμίας : Ξεν. Ἀπομν. 1, 8 οὔτε τῶ δυνάτου ἐν τῇ πόλει κηδεστίς λαθόντι ᾄλλον εἰ διὰ τούτους στερῆσεται τῆς πόλεως, Πλάτ. Νόμ. 773B χρῆ προθυμείσθαι γίνεσθαι κηδεστίαν τὸν αὐτῶ Ξυνείδατα, Ἀριστ. Πολιτ. 1312b, 16 κηδεστής ἄν καὶ προσλαθὼν τὸν δῆμον, Κερκ. 17, 25, Φιλ. 2, 555 2) ὁ γαμβρός : Ἀντιφ. 6, 12 κατέστινα δὲ ἐπιμελεῖσθαι... δημότην μὲν τωτωνί τῶν δικωκόντων, κηδεστήν δ' ἔμαυτοῦ, ὦ ἐγὼ δέδοκα τὴν θυγατέρα, καὶ ἔξιον αὐτὸν ἰσάει ἄριστα ἐπιμελεῖσθαι, Ἰσοκρ. 10, 43 ἐπεθύμησε Διὸς γενέσθαι κηδεστής· 3) ὁ πενθερός : Ἀριστ. Θεσμ. 74 οὐ χρὴν σε κρῖπτειν, ὅσα κηδεστήν ἐμὸν, Δημ. 377 τῶ δὲ κηδεστής (ἐστίν) ἐκείνος κ. μητρικός : αὐτ. 954 εἰ δὲ πρὸς γένους δόξαν ἀναίει Φορμίωνα κηδεστήν· || ἀνδράδελφος ἢ γυναικάδελφος : Εὐρ. Ἔκ. 834 τοῦτον καλῶς δρῶν ὄντα κηδεστήν σέθεν δράσειε, Ἀνδοκ. 1, 50 τὸν κηδεστήν, ὅς ἔχει σου τὴν ἀδελφὴν ἠπερ σοὶ μὴν ἐστίν, Λυσ. 13 | κηδεστής γάρ μοι ἦν Διονυσιάδωρος, Δημ. 867 μετὰ δὲ τῆς γυναικὸς τὰ κείνης ἀποδοῦς οἰκίας καὶ κηδεστής, Τιμ. Ἰστ. 84.

κηδεστία (ἡ) κ. νεώτ. συγγενὴ ἐξ ἐπιγαμίας, ἀγχιστίας, κηδεῖα βλ. λ. 2) : Ξεν. Ἑλλ. 2, 4, 21 πρὸς θεῶν... καὶ συγγενείας καὶ κηδεστίας. **κηδεστικός**-ῆ-όν μων. ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς συγγένειαν : Εὐστ. 942, 36 οἰκειότης κηδεστικῆν. **κηδεστρία** (ἡ) μτην. ἢ φροντιζούσα τὸν οἶκον, οἰκονόμος : Πλάτ. || δημ. φύλαξ : Πάπ. παρ' ἀφελίκαν τέκνων διὰ κηδεστρίας τῆς μητρὸς· 2) ἡ πενθερά : Εὐστ. Βί. Κωνστ. 3, 52 τῆς ὀσιωτάτης μου κηδεστρίας.

κηδεστωρ-ορος (ὁ) μτην. ὁ κηδεμών βλ. λ. 1) : Μαν. 4, 514 πάτρης κηδεστωρες. **κηδευμα**-ατος (τὸ) συγγένεια δι' ἐπιγαμίας : Εὐρ. Μῆδ. 76 παλαιὰ καινὰ λείπειτα κηδευμάτων, Πλάτ. Νόμ. 773B τὸν δ' ἐναντίως πεφυκότα ἐπὶ τὰναντία χρῆ κηδεύματα πορευέσθαι· || ποι. ἀντὶ κηδεστής, ὁ αὐτὸ πάς συγγενέων : Σοφ. ΟΤ 85 ἀναξ, ἐμὸν κηδευμα, πατ Μεινοικέως. **κηδεύσιμος** γλῶσσα. τοῦ κηδεός βλ. λ. Ἡο.

κηδεύσεις-εως (ἡ) μτην. κ. νεώτ. κηδεῖα βλ. λ. 1) : Αἰλ. 2, 10, 48 ἐπὶ κηδεύσει τοῦ νεκροῦ· 2) κηδεμονία : Πλωτίν. 718B ἐπιμελῆσαι καὶ κηδεύσεις. **κηδευτής** (ὁ) ὁ κηδεμών βλ. λ. 1) : Ἀριστ. Πρ. 19, 48 ἐστὶ γὰρ ἄ χορός κηδευτής ἀπρακτος· εὐνοίαν γὰρ μόνην παρέχεται, οἷς πάρεστι. **κηδεύτρια** (ἡ) μων. θηλ. τοῦ κηδευτής βλ. λ. ἢ περὶ τῆς κηδεῖας νεκροῦ φροντιζούσα : Συμ. Παναγ. 251 νῦν δὲ πάλιν νύξεσθαι με ἀντηνεγείνετο, ὅτι παρευρέθη τὸν υἱὸν μου κηδεύτρια. **κηδεύω** (κῆδος) κ. μων., νεώτ. κ. δημ. ἐπιμελοῦμαι πινος, φροντιζῶ, περιποιῶμαι : Σοφ. ΟΤ 1323 εἰ γὰρ ὑπομένεις με τὸν τυφλὸν κηδεύων, αὐτ. ἀπ. 683, 4 κηδεύει πάλιν, Εὐρ. Μῆδ. 888 ὑμῶν τε κηδεύουσαν ἤδεσθαι σέθεν, αὐτ. Ὀρ. 883 νόσημα κηδεύοντα παιδαγωγίῳ· 2) εἶδ. φροντιζῶ δπως ἀποδώσω τὰς τελευταίας περιποιήσεις εἰς νεκρὸν, ἐνταφιάζω, θάπτω νεκρὸν : Σοφ. Ἠλ. 1141

ἀλλ' ἐν Ξενοίσι χερσὶ κηδευθεὶς τάλας σμικρός, Ἐπιγρ. μ' ἔβαφε καὶ ἐκῆδευσεν, Ἀριστ. ἀπ. 519 βασιλέων κηδευομένων, Πολυδ. 5, 10, 4 κηδεύσας Ἀθηναίων τοὺς τετραλευηκότας, Ἰώσ. Αἰ 14, 7, 4 κεκηδευμένους νεκροὺς ἐν μέλιτι, Ἐπιγρ. εἶς ἦν Ἰσορρόνι οὐδένη ἐξέταται ἔτερον πτώμα κηδεύσαι, Μηναι. 11, 10 Συνεῖ, ὁ μάρτυρες ὑπὸ τῶν πιστῶν κηδευθέντες, τὴν ἀτελεύτητον καὶ αἰδίον ζῶσιν ζῶνιν, Παπαδ. Χρ. Μηλ. 125 οἱ κλέπτες ἐκῆδευον τοὺς νεκρούς των μετὰ πάσης τιμῆς, Θεοτ. Κ Κατὰ δ. 78 ἦταν ἡ ὥρα ποῦ ἐκῆδευσαν τὸ λείψανον τοῦ ἀδικοθανάτου, ἐκῆδευθη δημοσίᾳ δαπάνῃ· 3) παθ. κηδεμονεύομαι, διατελῶ ὑπὸ κηδεμονίᾳ βλ. λ. . Κωδ. Ἰουστιν. 3, 10, 11· 4) ἐπὶ γαμβροῦ, λαμβάνω παρὰ τινος γυναικα, συνάπτω συγγένειαν δι' ἐπιγαμίας : Αἰσχ. Πρ. 890 ὡς τὸ κηδεύσαι καθ' ἑαυτὸν ἀριστέως μακρῶ· || μτ. συστοίχ. αἰτ. κηδεύω λέχος νυμφεύομαι : Σοφ. Τρ. 1227 ἀλλ' αὐτός, ὡ παῖ, τοῦτο κηδεύσον λέχος· || μτ. δοτ. προσ. συνδέομαι δι' ἐπιγαμίας μετὰ τινος Εὐρ. Ἰνπ. 634 κηδεύσας καλοῖς γαμβροῖσι χαίρων ἀσώζεται πικρὸν λέχος, Δημ. 1372 κηδεύσειεν αὐτῶ, Μεν. Ἐπιτ. 427 || γίνομαι γαμβρός τινος : Μοῖρ. 368Ρ τινὶ κηδεύομεν Ἀττικῶ· παρὰ τινος γυναικα λαμβάνομεν Ἑλληνες· κ. παθ. νυμφεύομαι : Εὐρ. Φοῖν. 347 ἀνυμνῶσα δ' Ἰσμηνοῦς ἐκῆδευθη λουτροφόρου χλιδαῖς· 3) μτ. αἰτ. προσ. κάμνω τινὰ συγγενῆ μου διὰ γάμου : αὐτ. Ἐκ. 1202 πότερα κηδεύων τινα ἢ Ξυγγενῆς ὧν, ἢ τιν' αἰτίαν ἔχων· || ὁμο κηδεύω τὴν θυγατέρα τινὶ διδῶ εἰς τινὰ τὴν θυγατέρα μου εἰς γάμον : Ἰώσ. Αἰ 6, 10, 2· || κ. ὁμο. ὁ κηδεύσαντες οἱ συνάφαντες τὸν γάμον : Εὐρ. Μῆδ. 367 ἀγῶνες τοῖς νεωστί νυμφίοις καὶ τοῖσι κηδεύσαισι οὐ σμικροὶ πόνοι.

κηδηῶ μέλλω τοῦ κῆδω βλ. λ. **κηδηίτος**-η-ον ὑπερθ. τοῦ κῆδος βλ. λ. ὁ ἄλειπτης φροντιδὸς καὶ ἐπιμελεῖας ὄξιος : Ἰλ. 1642 κηδηίτοισ' ἔμεναι καὶ φίλατοι, Ὀδ. Κ 225 ὄραμος ἀνδρῶν, ὅς μοι κηδηίτος ἐτάρων ἦν· 2) κηδηίτοιο (ὁ) ἢ πλησιέστατα διὰ γάμου συγγενέωντες : Ὀδ. Ο 583 κηδηίτοιοι τελέθουσι μεθ' αἰμά τε καὶ γένος αὐτῶν.

κηδομαι κ. μων. κ. νεώτ. μέσ. τοῦ κῆδω βλ. λ. **κηδομένως** ἐπίρρ. μτην. μέσ. φροντιδία, προνοητικότητα : Ἀριστ. Ἰδ. Λόγ. 619D κηδομένως ἔχειν [εἰμοι προνοητικῶς, φροντιζῶ]. **κηδός**-εος (τὸ) (κῆδος) κ. μων., δωρ. κᾰδος φρῶντης, ἐνδιαφέρον περὶ τινος, μτ. γεν. : Ὀδ. Χ 254 τῶν δ' ἄλλων οὐ κῆδος, ἐπὴν αὐτὰς γὰρ πέσσην· 2) θλιψίς, ἀνησχία, στενοχωρία : Ἰλ. Ν 464 εἴ πέρ τί σε κῆδος ἰκάνει· || κυρ. κτ. πληθ. φροντιδεις, ἀνησχία, θλιψίεις : Ἰλ. Α 445 ὅς νῦν Ἀργεῖοισι πολύστονα κῆδὲ ἐφῆκεν, αὐτ. Β 69 Τρωεῖσι δὲ κῆδὲ' ἐφῆθη ἐκ Διός, Ὀδ. Δ 108 τῶ δ' ἄρ' ἐμελεῖεν αὐτῶ κῆδ' ἐσεσθαι· 3) εἶδ. ὑπερ τῶν νεκρῶν, ἐπικηδεῖοι τελεταί, πένθος : Ἰλ. Ε 156 πατέρη δὲ γόνυ καὶ κῆδα λυγρὰ λείπει· αὐτ. Δ 270 τοῖσιν δ' αὐθάνατος καὶ κῆδὲ' ὀπίσσω ἐσεσθαι, Ἀρχιλ. 9 κῆδα στονόεντα, Αἰσχ. Χο. 469 ἰὼ δῦστον ἀερετα κῆδη, Πλωτ. Σόλ. 12 θυσίας τινὰς εὐθὺς ἀναμίξεις πρὸς τὰ κῆδη· κ. κτ. ἐν. : Πίνδ. Π 4, 112 κᾰδος ὡσαύτε φθιμένονυ δνοφερόν ἐν δώμασι θηκάμενοι· κ. πένθος, κηδεῖα : Ἡρ. 2, 36 τοῖσι ἄλλοισι ἀνθρώποισι νόμος ἄμα κῆδεῖ κεκάρθαι τὰς κεφαλὰς τοῦς μάλιστα ἰκνεύεται (ὁσάκις ἐπέληθ' ὀθανάτος ἐν οἰκονείᾳ), αὐτ. 6, 58 ἐς τὸ κῆδος ἴνασι ἰουνοδεύειν τὴν κηδεῖαν, Εὐρ. Ἄλκ. 828 θυρατὸν κῆδος εἰς τάφον φέροι, Ἰσοκρ. 19, 31 ἐπὶ μὲν τὸ κῆδος οὐκ ἤξιμωσεν ἀφικέσθαι, Πλάτ. Πολ. 605D ὅταν οἰκεῖν τινὶ ἡμῶν κῆδος γένηται, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 1165α, 20 εἰς τὰ κῆδη... οἱ συγγενεῖς ἀπαντῶσι [συνοδεύουσι τὰς κηδεῖας] :

4) ἀντικείμενον ἐπιμελείας: Αἰσχ. Ἀγ. 699 Ἴλιψ δὲ κήδος ὀρθώνυμον τελεσσοφρων μῆνις ἤλασεν (ἐπὶ τῆς Ἑλένης, λογοπαίγιον ἐπὶ τῆς διὰ γάμου συγγενείας, τῆς κηδεστίας): 5) κηδεστία, συγγένεια διὰ γάμου: Ἡρ. 7, 189 κατὰ δὴ τὸ κήδος τοῦτο οἱ Ἀθηναῖοι . . . συμβαλλόμενοι σφι τὸν Βορέην γαμβρόν εἶναι, Αἰσχ. Ἰκ. 33D Ἄργος κήδος ἔγγενες τὸ πρῖν, Εὐρ. Φοῖν. 77 κήδος Ἀδράστου Λαδῶν (συγγενεῖς μετὰ τοῦ Ἀδράστου, ὡς νυμφευθεὶς τὴν θυγατέρα αὐτοῦ, Φιλ. 1, 553 κατ' ἐπιγίαν τῶ ἀσκήτῃ κήδος συνάπτειν, Μετοχ. Θ ἐν Σόθ. 1, 175 βασιλέως ἄρρενε παῖδε σφίσιν ἔπασθον τὰ κήδη τιμάντες || κ. ὁ γάμος: Θουκ. 2, 29 εἰκός τε καὶ τὸ κήδος Πανδίωνα ξυνάφασθαι τῆς θυγατρὸς.

κηθούνη (ἡ) μτγν. θλίβω, στενοχωρία, θλιβερὰ μέρημα, ἔγνωια: Ἀπολλ. Ρ. 1, 277.

κηθούνης-ον ἀνήσυχος, στενοχωρημένος: Εὐρ. Ὀρ. 1017 ποδὶ κηθούνης παραστειρός.

κήθω κ. μσν., νεώτ. μ. μέσ. κηθόμαι, παρατ. ἔκηθα, μέσ. κ. παθ. κηθόμαι, ἐνεργά, ταρασσώ, ἐνοχλώ, δυσσαροῦμαι, μτ. αἰτ. προσ.: Ἰλ. Ε 404 δὲ τόξοισι ἐκηθε θεοῦς, οἱ Ὀλυμπον ἔχουσι, οὗτ. Ω 240 ὅτι μ' ἤλθετε κηθήσοντας, Ὀδ. 1, 402 Ἰστέμειο δ' εἶποντο περὶ σπόρον, ὅτι ἡ κηδοί, Καλλ. Αἴτ. 3, 123 Λύδαμιν οὐ γὰρ ἐπὶ τῆρος ἐκηθε κείσῃ: 2) μέσ. κ. παθ. ἐνδιαφέρομαι, φροντίζω, μεριμνῶ περὶ τινος, μτ. γνικ. ἐπὶ προσ. ἡ πόλεων: Ἰλ. Α 56 κηθετα γάρ Δαναῶν, ὅτι ῥα θνήσκοντας ὀράτο, αὐτ. Ω 353 ὀλλυμένων Δαναῶν κεκαθησόμεθ' ἑσπτόν περ, Ὀδ. Χ 358 οἴκω ἐν ἡμετέρῳ κηθέσκετο παῖδός ἐόντος, Ἡρ. 1, 209 ἐμεῦ θεοὶ κηθόνται καὶ μοι πάντα προδικινύουσι, Σοφ. Αἴ. 203 ἔχουεν στοναχὰς οἱ κηθόμενοι τοῦ Τελαμῶνος κηθόθεν οἴκου, Θουκ. 6, 14 ἤγει σοι προσήκειν ἠλεῖσθαι τε τῆς πόλεως, Πλάτ. Χορμ. 173 Α εἴ τίς γε αὐτοῦ καὶ σμικρὸν κηδέται, Ἐπιγρ. καὶ γαμτοῦ κηθεο καὶ τεκῶν ἱθρήνει περὶ . . .

|| μτ. γνικ. πράγμ.: Ἀριστοφ. Νεφ. 106 εἰ τι κηδεῖ τῶν πατρῶων ἀλόφωτον, Ἀριστοφ. Πολιτ. 1320α, 6 δεῖ ἥρος ταῦτα ἀντιπράττειν τοὺς κηθόμενους τῆς πολιτείας, Πάπ. κηθόμενος τῶν ἔργων, Σέργ. Μακρ. ἐν Σόθ. 3, 243 τῶν ἀπανταχοῦ ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν κηθόμενος, - ὁ δῆμος κηδέται τῆς ὑγείας τοῦ λαοῦ: 3) συναπτόμενον μτ. ρ.: Ἡρ. 7, 220 μὴ ἀπόλωνται κηθόμενοι, Πλάτ. Πολιτ. 273 D κηθόμενος ἴνα μὴ χεῖμασθαίς, - κηδέται φρόβω τοῦ πνιγῆναι || ἀπολ. κτ. μτγ. κηθόμενος-η-ον ὁ φροντίζων, μεριμνῶν περὶ τινος, περὶ φροντίς: Ἰλ. Α 106 ἄμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέουσα τε κηθόμενή τε, αὐτ. Π 516 δύνασαι δὲ σὺ πάντα: ἀκούειν ἀνέρι κηθόμενῳ, Πίνδ. Ο 6, 47 ἴψ μελισσῶν καθόμενοι, Ἀριστοφ. Νεφ. 1410 ἐγνώμ' ε, εὐνόων γε καὶ κηθόμενος || συχ. η. Ὀμ. ἐν τέλει στή-χου: Ἰλ. Η 110 ἀνὰ δὲ σχέο κηθόμενος πρὸς || ὄμ. φροντίζω περὶ ταρῆς τινος, ἐνταφιάζω: Αἰλ. ἀπ. 106 || κ. φροντίζω περὶ τινος, προσωδ.: Ἐπιγρ. τοῦ μνημείου τοῦτου ἡ γερούσια κηδέται: 3) ρημ. π. κηδος, ἀκηδῆ, ἀκήδεστος, κηδεύω, κηδεῖα. Ἐκ ρ. καθ- (πρὸλ. τὰ ὄμνρ. κηδεμών, κηδεστής) κηκαδῶν, κηκαθήσομαι.

κηθώικα δῶρ. κρῶσ. τοῦ καὶ ἔδωκε. κηθωλός Σουῖδ. «ὁ φροντίζων καὶ κηθόμενος ὄλων».

κήων ἐπ. γ' ἐν. ἐνεργ. ἀόρ. α' τοῦ καιῶ βλ. λ.: Ἰλ. Φ 349 κῶδ' ὄ' ἄρα νεκροῖς κήων.

κηθάριον (τὸ) ὑπόκορ. τοῦ κηθίς βλ. λ., κληρωτής: Ἀριστοφ. Σφ. 674 εὐ κηθαρίου λαγαρυζόμενον καὶ τραγαλίζοντα τὸ μηδὲν.

κήθαιον Ἦσ. «συνεπορεύοντο».

κηθαῖν Ἦσ. «βοηθεῖν».

κηθίθιον (τὸ) ὑπόκορ. τοῦ κηθίς βλ. λ.

κηθί(ν)ιον (τὸ) λῶπ. τὸ κηθίθιον βλ. λ.

κηθιον (τὸ) μτγν. ὑπόκορ. τοῦ κηθίς βλ. λ.: Ἐρμῖππ. 27.

κηθίς-ἴδος (ἡ) μτγν. ἄγγετον, εἰς δ' ἔρριπταντο αἱ φῆφοι κατὰ τὴν ψηφοφορίαν: Πολυδ. 10, 150.

κηθαί Ἦσ. «βοηθεῖν».

κηθωσία (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων λεπι-δοπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν νυμφαλιδῶν.

κήτα Ἦσ. «καθάρματα».

κήτος ἰων. τ. τοῦ Κετος βλ. λ.

κήκ δῶρ. κρῶσ. τοῦ κῆκ, καὶ ἐκ: Ἀριστοφ. Ἀγ. 790 ὁμομαρία γὰρ ἐστὶ κῆκ τωῦτοῦ πατρός.

κήκα δῶρ. κρῶσ. τοῦ καὶ αἶκα, καὶ εἶκα.

κηκάζω μτγν. κακολογῶ, ὑβρίζω, λοιδορῶ: Λυκόφρ. 1386 ὄταν κῆρη κασωρίς . . . κηκάση γάμου» πρὸλ. Φῶτ. «κηκάζεις, κακολογεῖς».

κηκάς-ἄδος (ἡ) μτγν. ἰων. τ. ταῦ σκαῖς, ἐπιζήμιος: Νικ. Ἀλεξ. 185 πιστότερον δεῖ βότρυν ἐσφάτο κηκάς ἀλόπηξ: || ὑβριστικός: Καλλ. ἀπ. 253 κηκάδι σὺν γλώσσῃ.

κηκασμός (ὁ) μτγν. ὕβρις, κακολογία: Λυκόφρ. 545 καὶ πρῶτα μὲν μύθοισιν ἀλλήλοισι ὀδάξ βρῦξοισι κηκασμοῖσι ὑκρωκωμένοι, αὐθῆσι δ' ἐναχιμάσουσιν αὐτανέμοιοι.

κηκίθαλος (ὁ) εἶδος ὄστρακοδέρμου: Ἐπίχ. η. Ἀθῆν. 3, 85D παντοδαπὰ κογχύλια, λεπάδας ὄσπετους κραδύλους κηκίθαλους τηθύνια.

κηκιδιά (ἡ) δημ. τὸ φυτόν δρυῖς ἡ σμύλαξ.

κηκιδίνη (ἡ) νεώτ. γημ. μεθυλικὸς αἰθέρ τοῦ κηκιδικοῦ ὀξέος, χρήσιμος εἰς τὴν ὀφθαλμοιατρικὴν.

κηκίδιον (τὸ) μτγν., μσν. κ. νεώτ., δημ. κηκίδι ὑπόκορ. τοῦ κηκίς βλ. λ. 2): Φιλούμ. η. Ἀέτ. 16, 1171071, Εὐστ. 956, 1' || ἐν χρ. ὄς κίτρινον χρώμα, γραφῶδ', ἔμενον ἐσφ. κηκίδιον: Ψαλμῶκ. π. ΖΨσ'. Ἀλλ. 165B'.

2) Ἡρωδῖαν. Ἐπιμ. 65 «ὁ καρπὸς τῆς κυπαρίτου» 3) νεώτ. κ. δημ. ὁ καρπὸς τῆς κηκιδιάς βλ. λ.: 4) ὄμ. ἡ ζῳοκηκίς βλ. λ.

κήκιδω (τὸ) δημ. τὸ κηκίδιον βλ. λ. 2), ὁ καρπὸς τῆς κυπαρίσου: Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 47, 21. σὲ κήκιδω κυπαρίσου || ὁ γέρω - μάγος κρῦβεται.

κηκιδωγόνος-ον νεώτ. ἐπὶ ἐντόμων, ὁ προκαλῶν τὴν γένεσιν κηκίδων βλ. λ. 2) ἐπὶ τῶν δένδρων.

κηκιδώμια (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμων διπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν κηκιδωμῶν.

κηκιδώθρος-ον μτγν. ὁ φέρων κηκίδα βλ. λ. 2): Ἀγαθολκ. η. Εὐστ. 694, 43 ἡ γὰρ δεικαρπὸς δρυῖς κηκιδωφόρος ἐστίν.

κηκίς-ἴδος (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ. ὕγρασις τις λιπαρὰ ἐξερρομένη εἰς τὴν ἐπιφάνειαν παντοίων σωμάτων, ὅσον ἐπὶ καιομένου ξύλου: Αἰσχ. Χο. 268 φθίνοντας ἐν κηκίσι πισσῆρει φλογός' ἐπὶ αἵματι, ἡ κηκίς: αὐτ. 1012 φθόνου δὲ κηκίς ἔξω χρώ-νῳ ξυμβάλλεται: || ἐπὶ τῶν λιπαρῶν ὕγραν ἄττια τῆ δυνάμει τοῦ πυρὸς ἐκρέουσαν ἐκ τοῦ καιομένου θύματος: Σοφ. Ἀντ. 1008 ἐπὶ σποδῶ μωδῶσα κηκίς μηρίων ἐθήκετο: || ἐπὶ τοῦ χυλοῦ τῆς πορφύρας, χρησιμοποιούμενον πρὸς βαφικὴν: Αἰσχ. Ἀγ. 960 τρέφουσα πολλῆς πορφύρας Ἰσάρ-γυρον κηκίδα παγκάλινιστον, εἰματῶν βαφάς:

2) κ. μσν. κ. νεώτ. τὰ ἐπὶ τοῦ φλοιοῦ τῆς δρυὸς αχμητιζόμενα ἐκ τῆς ἐκροφῆς τῶν ὕγραν οἰδη-ματα, χρησιμοποιούμενα εἰς τὴν βαφικὴν: Ἰνπ. Γυν. Φύσ. 32. Θεῶφρ. Φ 1, 21, Διοσκ. 1, 107' || τὸ ἐκ τῆς κηκίδος χρώμα, τὸ κῆκικον: Δημ. 816 κηκίδα δὲ καὶ χαλκὸν ἐβδομήκοντα μῶνν ἐωυημέναν: || εἶδ. τὸ χρησιμοποιούμενον ὡς γραφικὴ μελάνη: Εὐστ. 955, 64' κ. ἰδ. ὅς ἀόρατος γραφικὴ μελάνη: Φιλ. Βερων. 102, 32.

κηκίω, δῶρ. κῆκίω ἀνέρχομαι, ἀναβλύζω, ἀφθόνως τρέχω, ἐκρέω: Ὀδ. Ε 455 θάλασσα δὲ κή-

κίε πολλή ἄν στόμα τε βίνας θ'· Ἀπολλ.Π.1,542 ἀφρῶ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα κελαϊνὴ ἐκήκλειεν ἄλμη· || κ. ἐπὶ αἰματος : Σοφ.Φιλ.784 στάζει γὰρ αὐ μαι φοίνιον τόδ' ἐκ βυθοῦ κηκτον αἶμα· || μτ. συστοίς, αἰτ. ἀναπέμνη· Ἀπολλ.Ρ.4,929 θερμὴν ἐπὶ κήκει πόντος ἀθύμην· || μέσ. διαρρέω : Σοφ.Φιλ.697 θερμωτάταν αἰμάδα κηκιομένην ἐλ- κειν ἐνθῆρου ποδός.

κήκραν Ἦσ. «ἐκεκράγγεισαν».

κηλαίω Ἦσ. κηλῶ βλλ.

κήλας (ὀ) μγν. εἶδος Ἰνδικοῦ πελαργοῦ, λεπτό- πηλος, μαρμαροῦ : Αἰλ.ΖΙ 6,14 κήλαν ἐν Ἰνδοῖς ἀκούω δρην . . τριπλάσιον ὠτίδος.

κηλάς-άδος (ή) ἡ προμηνύουσα ἄνεμον οὐχὶ βροχῶν, νεφέλη ἀνυδρῶς : Θεόδωρ.Σημ.2,6,791 αἱ κηλάδες νεφέλαι ἔθερος ἄνεμον σημαίνουσι· || ὄθ. κηλάς ἡμέρα ἡ χειμερινὴ ἡμέρα· Ἦσ., Καλλ.ἀπ.63Ρ ἰάμφ.1· 2) κηλάς αἶψ' Ἦσ. «αἶψ' ἤτις κατὰ τὸ μέτωπον σημεῖον ἔχει τυλοειδές»· 3) Σουῖδ. «ἡ ἀδάπηξ».

κηλάστρα (ή) κ. νεώτ. Ἦσ. «κηλάστρα· σκαφι- δες, ἀγγεῖα ποιμενικά· 2) τὸ φυτὸν πρίνος· Ἦσ. : || κ. νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οικο- γεν. τῶν κηλαστρωδῶν.

κηλαστρός (ή) κ. νεώτ., συγχ. κηλαστραον (τὸ) ἡ κηλάστρα βλλ.2) : Θεόδωρ.ΦΙ3,4,5, αὐτ.1,9,3· || νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οικογενείας τῶν κηλαστρωδῶν.

κηλασός-ον (καίω) κ. νεώτ., δ. τ. π. Ὀμ. κηλαίος ἐν χρ. μ. κτ. δστ. κ. ἐν φρ. πυρὶ κηλέω ἢ -εῖω : Ἰλ.Θ 235 τάχα νῆας ἐνίπρησαι πυρὶ κηλέω, αὐτ. 217 καὶ νύ κ' ἐνέπρησαν πυρὶ κηλέω νῆας ἕσας, αὐτ.Θ 742 ἐπὶ νηυσὶ φέροισι σὺν πυρὶ κηλέω, Ἦσ.Θ 435 τρίποδ' ἴστασαν ἐν πυρὶ κηλέω, Ἦ- σισδ.Θ 865 οὖρεος ἐν βῆσσησι δαμαζόμενος πυρὶ κηλέω· 2) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οικογεν. τῶν ἀμαραντωδῶν.

κηλαπίθεσμος (ὀ) νεώτ. κ. δημ. εἰδικὸς ἐπιθε- σμος ἢ ζωστήρ πρὸς διαρκῆ ἐν ἀνατάξει συγ- κράτησιν κήλης.

κηλασῆς (ὀ) λεξ. ὁ ἀπατεῶν Σουῖδ., Ζωναρ.

κήλη (ή) κ. νεώτ. κ. δημ., ἀπ. κατὰ οἶδημα, ὄγκος, ἰδ. ἐντερικὴν, ρήγμα, κατέβασμα· || ἱατρ. ὄρισμ. ἡ μερικὴ ἢ ὀλικὴ πρόπτωσης σπλάγχχνων ἀπὸ οἰασθῆποτε κεικλεισμένης κοιλότη- τος τοῦ σώματος : Ἰππ.Ἀέρ.7 τοισι δὲ παιδίοισι κήλαι ἐπιγίνονται· μάλιστα καὶ τοισιν ἀνδράσι κήλαι κ. αἰλκας, Λουκίλλ.ΑΠ 6,166 εἰκόνα τῆς κήλης Διονύσιος ὡδ' ἀνέθηκεν· 2) ὄθος ἐπὶ τῶν νώτων τοῦ βουβάλου : Ἀριστ.ΖΙ 606α,16 καὶ ὀ βλεῖ ὡσπερ αἱ κήμηλαι, κάλας ἔχουσιν ἐπὶ τῶν ἀκρωτίων ἰδιόρθ. χαίτας· || κ. ἀνθρώ- που : Εὐρ.276,1, Γαλ.7,729, Ἀρτεμίδ.Δαλδ.3,45· πρβλ. Φρύν.Σοφ.Παρ.81Β «καλήτης καὶ κήλη Ἀττικοί. κηλήτης καὶ κήλη Ἴωνες».

κηληθόνος (αἰ) ᾄδικα δαιμόνια, ὡς αἱ Σειρή- νες : Πινδ.ἀπ.53· πρβλ. Ἀθην.7,290Β, τίσι διαφέρειν οὐτός ὕμιν δοκεῖ τῶν παρὰ Πινδάρου κηληθόνων, αἱ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τὰς αειρήσι τοὺς ἀκρωμένους ἐποιοῦν ἐπιλανθανομένους τῶν τρο- φῶν διὰ τὴν ἡδονὴν ἀφαιναίνεσθαι ;·

κηληθμός (ὀ) ἡδονή, τέρψις, καταγοήτευσις : Ὀδ.Λ 334 κηληθμῶ δ' ἔρχοντο κατὰ μέγαρα.

κηληθρον (τὸ) τὸ κήλημα βλλ.· Φρύν.ἐν ΑΒ 46,25 «κήληθρον, τὸ κηλοῦν καὶ πεῖθον».

κήλημα-ατος (τὸ) γοητεία, μαγεία, μαγικὸν θέλ- ηγρον : Ἰδουκ.π.Σχόλ.Πλάτ.Αδ 6 ἔρωσ κηλήμασι παντοδαπαῖσι εἰς ἀπειρα δίκτυα Κύπριδος βάλα- λει, Εὐρ.Τρφ.893 ὡδ' ἔχει κηλήματα.

κηλήνη Ἦσ. «μέλαινα».

κηλησις-εως (ή) ἡ κατάβελξις, καταμάγευσις δι' ἐπιφῶδων, γοήτευσις : Πλάτ.Εὐθ.290Α θη-

ρίων τε καὶ νόσων κήλησις· || κ. μτφ. ἐπὶ τῆς διὰ ρητορικοῦ λόγου καταθέξεως : αὐτ. ἡ δι- καστῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῶν ἄλλων ὄχλων κήλησις· || ὄμ. θελξις διὰ μουσικῆς καὶ ἡθέων ἦχων : αὐτ.Πολ.601Β φύσει αὐτὰ ταῦτα με- γάλην τινὰ κήλησιν ἔχειν.

κηλησωμία (ή) νεώτ. τερατογ. τερατομορφία τοῦ σώματος κατῶπιν σπληγχνωπώσεως προσδαλ- λούσης καὶ τὴν θαρρακίην χάραν.

κηλησιώμενος (ὀ,ή) νεώτ. τερατογ. ὁ ἔχων κηλη- σωμίαν βλλ.

κηλήτεια (ή) Ἦσ. «ἐησυχάστρια», ἡ κηλοῦσα, μαγεύουσα.

κηλητήριος-ον ὁ καταθέλων, καταπράων, μαγεύων : Εὐρ.Ἐκ.535 δέξει χάος μου τάσδε κηλητήριος, Σουῖδ. κηλητήρια ἄσματα Ἰβελ- κτικά· || τὸ οὐδ. τὸ κηλητήριον τὸ κηληθρον βλλ., φίλητρον : Σοφ.Τρ.575 ἔσται φρενός σοι ταῦτο κηλητήριον τῆς Ἡρακλείας.

κηλητής (ὀ) (κήλη) μγν. κ. νεώτ., ἀπ. καλήτης, ὁ πάσων ἐκ κήλης βλ.1), ἀσπεμένος : Στράδ. 17,34 γελῶν οὖν ὄρων βαρυμάστους, . . τοὺς δὲ κηλήτας καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἐπιφαινοῦσας σίγη, Γαλ.10,988, Δίων Κ 73,2 ὁ κηλήτης Διόφαντος, ΑΠ 11,342, Λουκ.Ἐπιβρ.39 οὐδέποτε εἰς σοφρομίον δ' κηλήτης Διόφαντος ἐμβαίνει, Φρύν.Προπ.81Β καλήτης, Συνέσ.Ἐπιστ.160Β καὶ ἐκάλουον ἀλλή- : λους οὐκ ἀπὸ τῶν ὄνοματων, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἀτυχημάτων, ὁ χωλόος, ὁ κηλήτης, ὁ ἀριστερῶς χεῖρ, ὁ παραδῶψ.

κηλητής (ὀ) μγν. ὁ κηλῶν, θέλων, ἰδ. δι' ἄσμα- τος ἢ λόγου : Τίμων Φλ.π. Διογ.Α Β,67 κ- ἐπέων.

κηλητικός-ή-όν μγν. ὁ καταθέλων, εὐφραι- νων, θελκτικὸς : Ἀθην.14,633Α μετέβαινον ἀσμένους ἐπὶ τὴν μουσικὴν, ἐχοῦσης τὸ κηλητικὸν τῆς ἐπιστήμης.

κηλητρον (τὸ) τὸ κηληθρον βλλ.· Ἦσ.

κηλητῶρ-ορος (ὀ) ὁ κηλητής βλλ.· Ὀρφ.ἀπ.297α,δ

κηλίβανα Ἰω.Λυδ.Ρωμ.146 «σιδηρὰ καλύμματα» ὡς ἔτυμολογία τοῦ κλιβανάρου.

κηλιδοκαθαριστής (ὀ) νεώτ., θηλ. -ιστρια ὁ καθαριστὴς τῶν κηλίδων, ὁ καθαρίζων ὑφάσμα- τα· ἢ ἐνδύματα ἀπὸ κηλίδων.

κηλιδοκαθατήριον (τὸ) νεώτ. κ. -ιστήριον τὸ ἐργαστήριον ἐνθα καθαρίζονται ἐνδύματα ἢ ὑφά- σματα ἀπὸ κηλίδων.

κηλιθῶ-δων κ. νεώτ., ὄωρ. κηλ- βάλλω κηλῖα, ρυπαῖον, λερῶδες : Δίων Κ 61,33 τὴν ἐσθῆτα αὐ- τοῦ ἐκηλῖθωσε· κ. παθ. Ἀριστ.Ἐυυν.2 τῶν ἱματίων τὰ μάλιστα καθαρὰ κηλιθούται, αὐτ. 77,11 εἰ δ' ὄνν καὶ ἐφείθετό τινων ἢ ἀποκτεῖ- ναι σφᾶς, ἀλλ' ἐπλεξέ γε αὐτοὺς ὡστε καὶ κη- λιθούσθαι· || ὄμ. μτφ. ρυπαῖον, κατασχιῶνω : Εὐρ.Ἦρ.131Β οὐ δεσποῖσι δὲ τυραννίδας πατέ- ρας ἐκηλιθωσαν, Ἐκφ.π.Στοδ.Ἀνθολ.48,64 τῶς ἀγιωτάτους τόπους ἐκηλιθωσαν τινες, Δίων Κ 72,18 κηλιθῶν τὸν τῆς ἰστορίας ὄγκον· κ. παθ. Φιλ.1,156.

κηλιθώδης πυρετός (ὀ) ἱατρ. πυρετός, συνήθ. δεκαήμερος, ἐμφανιζόμενος μετ' ἐξανθήματος ἐν εἰδει μικρῶν ἐρυθρωπῶν κηλίδων.

κηλιθωμά-ατος (τὸ) μγν. κ. νεώτ. κηλις, ρύ- πανσις, λέκασμα : Ἰόδιος π. Φῶτ.Βιβλ.188,31 ἀπο- καθῆραι τῶν κηλιθωμάτων.

κηλιθώσις-εως (ή) μον. κ. νεώτ. μολυσμός, ρύ- πανσις : Φῶτ. π. Μαί Coli,Vat.1,365C· || νεώτ. κ. μτφ. ἡ κηλιθώσις τῆς ὑπολήψεως του.

κηλιθωτός-ή-όν λεξ. ὁ πλήρης κηλίδων, λερω- μένος· Σουῖδ. κηλιθωτόν, ἐρρωπώμενον.

κηλικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κήλην βλλ.· 2) ὁ πάσων κήλην βλλ.11.

κηλικτάς-ά (ὀ) λακ. τ. τοῦ κηλήτωρ, κηλητής. βλλ., γόνς Πλοῦτ.Ἦθ.220Ρ ἰάμφ.1.

κηλίμη (τό) δημ. είδος μαλλίνου έγχωρίου τάπητος. **κηλίδας-τίδος** (ή) κ. νεώτ., δημ. -ίδα ρύπος, στίγμα, βρόσ, λεκές, λεικία, ιδ. επί αίματος: Αίσχ.Εύμ.787 βροτοφθόρους κηλίδας εν χώρα βαλεί, Σοφ. 'Ηλ.446 κἀπὶ λουτροῖσιν κάρφ κηλίδας ἐξέμαξεν, Εύρ.ΙΤ 1200 κηλίδς ἐβαλέ νιν μητροκτόνος' || κ. γεν. : 'Αριστλ.Ευπν.469b,32 οὐ βῆδιον ἐκμάξαι τήν . . κηλίδας | ἐκ τοῦ κατόπρου |, οὗτ.ΖΓ 780b,32 ἐν ἱματίω καθάρῳ καὶ αἰ μικρὰ κηλίδας ἐνόη-λοι, Θεόδωρ.Χαρ.19,7 ἱμάτιον κηλίδων μεστόν, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 32,5 καὶ σάν ἀσχημης μαῦρες κη-λίδας στή γῆ ἀγνάπτεφες κάτω' || ὁμ. μτφ. ἠϊκόδς ρύπος, κηλίδος: Σοφ.ΟΤ 1384 τοιάυδ' ἐγώ κηλίδα πνύσας ἐμὴν ὀρθοῖς ἐμελλον ὀρμασιν τούτους ὄραν, αὐτ.ΟΚ 1134 κηλίδς κακῶν ζῦνοικος, Ξεν.Ελλ.3,10 ἐστάθη τὴν ἀσιπίδα ἔχων, ὁ Δοκεὶ κηλίδς εἶναι τοῖς σπουδαίοις Λακεδαιμονίωιν' || αἰ-σχρά τιμωρία: 'Ανθ.Π,3,38 ἐὶ δὲ δὴ θεία κηλίδς τῷ δράσαντι προσπίπτει ἀσεβοῦντι, 'Ηρωδιαν. 'Ιστ.6,8,8 τιμωρίας τε καὶ κηλίδας πάσας αὐ-τοῖς ἀνήκεν' || ὁμ. Ιατρ. κηλίδς, στίγμα τοῦ σώ-ματος: Λύκκ. 'Ορειδ.9,44,3' || κ. νεώτ. δερματολ. πῶσα ἀλλοιώσις τῆς χροιάς τοῦ δέρματος' || ὁμ. νεώτ. μεταλλουργ. κηλίδας στίγματα ἐπὶ τῆς ἐπι-φανείας τῶν σιδηρουργικῶν προϊόντων, ἄτινα πα-ρουσιάζονται κατὰ τὴν ἐνανθρωπίσιν ἐν περι-πόσει ἀτελοῦς ἐκτέλεσας.

κηλῶν (τό) τὸ ζῦλον τοῦ βέλους: δθ. αὐτὸ τὸ βέλος, ἐν χρ μ. κτ. πληθ.: 'Ἠλ.Α 53 ἐνήμημα μὲν ἀνὰ στρατῶν ὤφκτο κῆλα θεοῖο | τὰ βέλη τῶν 'Απόλλωνος ὄπερ ἐλογίζοντο ὡς ἐπιφέροντα τὸν αἰφνίδιον θάνατον |, αὐτ.Μ 280 ἀνθρώποισι πιφασ-κόμενος τὰ ἀ κῆλα | τῶς ἰδίος, ἄτινα ἐφερον θύ-ελλαν καὶ κεραυνόν |, 'Ἠσιοδ.Θ 708 βροντήν τε . . καὶ αἰθαλόεντα κεραυνόν κῆλα διὰς μεγάλοιο' || κ. μτφ.: Πινδ.Π 1,12 (φορμύγγος) κῆλα δὲ καὶ δαιμόνων θέλγει φρένας, 'Ορφ.Αργ.10 φρικώ-δασ κῆλα πύραυσκον || κῆλας νηῶν τὰ κάλα, ζυλεῖα πρὸς κατασκευὴν πλοίων: 'Ἠαιοδ.ἀπ.206. **κηλῶν** 'Ἠσ. «ξηρὸν».

κηλεξ (ἰατρ.) μsn. ὄγρ τοῦ κέλωξ, ταχινός: 'Ἠσ. Λυδ.Ρομ.180,12.

κηλοστιγμία (τό) νεώτ. βοταν γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ἐρικινωδῶν.

κηλοτομία (ή) μτγν. κ. νεώτ. τομὴ κήλης, ἐγ χειρῖσιν πρὸς ἀνάταξιν τῶν σπλάγγων: Παῦλ. Αἰγ.6,63.

κηλοτομικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κη-λοτομίαν βλ.λ.: Γαλ.Θρασ.24 κηλοτομικὴ τέχνη.

κηλοτόμος (ὁ) μτγν. ὁ τῆν κήλην τέμνων: Παῦλ. Αἰγ.19,34 τὴν περὶ τῶν κηλοτόμων διδασκαλίαν.

κηλόχορτον (τό) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν

κηλόγυμα 'Ἠσ. «κίνυμα».

κηλῶ-έω κ. νεώτ. μαγεῖω, τέρω, θέλω, ιδ. διὰ τῆς ρουσιῆς: Εύρ.Αλκ.359 πόσιν ὄνυμοι κηλῶ-σαντά σ' ἐξ 'Αἰδοῦ λαθεῖν, Πλάτ.Λύσι.206b λό-γοις τε καὶ ὠδαῖς μὴ κηλεῖν ἀλλ' ἐξαγορεύειν πολλὰ ἄμυστα' || ἐπὶ τοῦ Περικλέους ὡς ρή-τορος: Εὐθ.94,6 οὕτως ἐκήλει' || δι' ἐφηδῶν καταθέλω, μαγεῖω: Πλάτ.Φαῖδρ.262D καὶ πάλιν ὄργισμένοι ἐπάδων κηλεῖν, 'Αχα.17,2 τῷ με κη-λῆσαι τρήσῃ' || κ. ἐπὶ ὄρωδοκίας: Θεό-πομπ.Κωμ.π. 'Αθην.1,485C ὡς ποτ' ἐκῆλησεν Καλ-λίστρατος υἱὰς 'Αχαιῶν κέρμα φίλον διαδόυς' || κ. παθ. τέρπομαι, θέλωμαι: 'Αρχιλ.π.Φιλοδ Μουα.20Κ κηλεῖται αἰδαῖσαι' || κ. μαγεύομαι: Πλάτ.Πολ.358B πρωταίτερον τοῦ δειντοῦς ὑπὸ σοῦ ὤσπερ ὄφρις κηληθῆναι, αὐτ.Νόμ.885D παρὰ τὸ δίκαιον ὑπὸ πινῶν δῶρων παρατρέσασθαι κηλούμενο, Αἰσχίν.1,191 ἐφ οἷς καταρθῶσαντες εὐφρανθήσονται, τοῦτοις κεκήληνται, 'Αριστλ.Ἠ Εὐδ.1230b,35 κηλούμενος παρὰ ταῖς Σειρήσιν

|| σπαν. ἐπὶ καλῆς σμ. : Πλάτ. 'Επιστ.333C ὁ παι-δεῖα τὸν νοῦν κηληθεῖς ἀμελεῖ τῆς ἀρχῆς ἐπι-τρέφας ἐκείνω' 2) ρηματ. π. κηλαῖνω, κηλη-σις, κήλημα, κηληθμός, κηλητής. 'Εκ. ρ. κηλ-**κηλῶ-όω** μτγν. τὸ ἐνεργ. κτ. ἀσάρφ. ὄορ. α' -ῶσαι: 'Αν.Κρ.4,257 εἰσβλήσασαι, ἐπὶ τῶν ἐμβρύων' || παθ. ὑφίσταμαι κηθλωσιν: Πτολ.Τετροδ.6,149,26 ἐμβρυοτοκίας κηθλῶνται' 2) δ. τ. τοῦ κηλῶ-έω βλ.λ.' || π. 'Ἠσ. «κηλοῦν» εὐχεσθαι θεῶς.

κῆλων-ωνος (ὁ) (κήλων) κ. νεώτ. μακρὰ ζυλίν δοκός, δι' ἧς ἀνασύρουσιν ὕδωρ ἐκ τῶν φρεά-των, γεράνι: Επιγρ.Πάπ. κῆλωνα ἐκχύσσειαν, 'Ἠσ. 2) ὄρρηθ ὄνος ὀχευτής: 'Αρχιλ.96 ὡστ' ὄνου Πριπνέως κῆλωνος ἐπλήμμυρον, Φιλ.2,307 ὄνους ὑπερμεγέθει, οὗς προσαγορεύουσι κῆλωνας' || κ. νεώτ. ὁ ὀχευτής, βαρδῶτος Ἴππος: 'Ἠσ. Σουῖδ.: 'Ἰππιατρ.6,28 ἐπὶ θείας γυνῶναι κῆλωνα χρήσιμον, Τζέτ.Χιλ.3,8 κῆλωνες ὀκτακόσιοι, χω-ρὶς τῶν ἐν πολέμοις' || δθ ἐπὶ τοῦ Πανός: Κρατιν.321.

κῆλωνιον (τό) κ. -ώνιον, ἰων. -ήϊον ὁ κῆλων βλ.λ. || : 'Ἠρ.1,193 οὐ . . αὐτοῦ τοῦ ποταμοῦ ἀνα-δαίνοντος ἐς τὰ ἄρουρας, ἀλλὰ χερσὶ τε καὶ κῆλωνήϊοσι ἀρδόμενος, 'Αριστοφ.π.Πολυδ.7,143 τῶν δὲ τοῖς κηπουροῖς ὑπηρετοῦντων ἐστὶ καὶ τὸ κῆλωνιον, 'Αριστλ.Μηχ.857a,34,Αιν.Τακτ.39,7, Γαλ.Χρ.Μορ.7,7, 'Απολλδ.Δαμ.Πολιορκ.162,8.

κῆλωνεύω μτγν. ἀναρτῶ ἀπὸ κῆλων ἡ ἄξονα: 'Ἠρωδ.Πνευμ.120' κ. παθ.: 'Αθην.Μηχ.29,14.

κῆλωνίτης (ὁ) νεώτ. ζῷολ. γένος ἐντόμων κεν-τροφώρων, ἀ. κελονίτης.

κῆλωσία (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰ-κογ. τῶν ἀμαρανοειδῶν.

κῆλωστά-ων (τά) μτγν. κ. κηλωτά τὰ χαμαιτυφεῖα, πορνεῖα: Λυκόφ.π.1387.

κῆμαυτόν ὄωρ. κρῶσ. τοῦ καὶ ἐμαυτόν.

κῆμιψ 'Ἠσ. «φλέψ. γεῶδης ἐν πέτραις».

κῆμος (ὁ) μτγν. είδος αὐτοῦ, τὸ λεοντοπόδιον: Διοσκ.4,133, 'Ορφ.Αργ.920.

κῆμός (ὁ) κ. μsn. κ. νεώτ., ὄωρ. κῆμός πλέγμα ἢ φῶματρον τιθέμενον περὶ τὸ στόμα τοῦ ἴππου ἵνα μὴ δάκηνη: Ξεν.Ἰππ.5,3 εἰδῆναι δὲ χρῆ τὸν ἵπποκό-μων καὶ τὸν κῆμὸν περιτιθέναι τῷ ἴππῳ, Φιλδδ. ἢ Μάρκ. 'Αργ.Απ 6,246 κέντρα διωξικέλευθα φι-λορρωθῶνὰ τε κῆμῶν, Μηνστ.11,5 Θεοτ. κῆμψ χα-λινώσαντες' || κ. μτφ. κῆμός αἰμάτος φῶ-ματρα: Αἰσχ.ἀπ.125' || ὁμ. σάκκος, κρεμάμενος ἀπὸ τοῦ αὐχένους τοῦ ἴππου εἰς δν τὸ στόμα αὐ-τοῦ εἰσέρχεται ἵνα τρώγῃ ἐξ αὐτοῦ, γάγιστρον: 'Ἠσ. || ὕψωμα τὴ χρήσιμον εἰς τοὺς ἀρτοποι-οὺς διὰ τὰ καλύπτουν ῥίνα καὶ στόμα: 'Αθην.12, 548C ὁ δὲ σιτοποιὸς χειρῖδας ἔχων καὶ περὶ τῷ στόματι κῆμῶν ἐτριβε τὸ σταῖς' || ὁμ. φορ-βεία βλ.λ.: Φώτ. 2) πλεκτόν ἄγγειον χρήσιμον διὰ τὴν ἀγραν τῆς πορφύρας: Σοφ.π.Σχολ. 'Αρι-στοφ.Ἰππ.1147 κῆμοσι πλεκτοῖς πορφύρας φθειρεῖ γένος' || τὸ ἐν εἶδει κωνίου ὀνώτατον μέρος τῆς κῆλης δ' οὐ αἰ φῆμοι ἐρρίπτοντο ἐν τῇ δ-κασιτῇ ὕδρια: 'Αριστ.Ἰππ.1150 κῆμῶν καταμη-λῶν οὐ καθῶν. Φώτ.161,13 «κῆμός, πλέγμα κωνοειδές, δι' οὐ καθῶσιν οὐ δίκασται τῆ φῆμον εἰς τὸν κά-δον» 3) γυναικεῖον κόσμημα: 'Ἠσ. κ. Φώτ. «γυναικεῖον προκόσμημα».

κημῶ-όω (κημῶ) θέτω περὶ τὸ στόμα τοῦ ἴππου τὸν κῆμῶν, τὸ φῶματρον, φῶμῶ: Ξεν.Ἰππ.5,3 χρῆ-τὸν Ἰπποκόμον καὶ τὸν κῆμῶν περιτιθέναι τῷ ἴ-ππῳ . . καὶ ἀεὶ δὲ, ὅποι ἐν ἀχαλίνωτων ἀγρ, κη-μῶν δει' || εἰδ.Ιατρ. φῶμῶ: 'Αριστοφ.Ἰππ.1147 «καὶ οἱ Ιατροὶ κημῶσαι λέγουσι τὸ τὸν ὀφθαλμὸν φη-μῶσαι» 3) ἐφοδιάζω διὰ φορβείας βλ.λ.: 'Ερωσιανῶν,7,38 πολιψ δ' ἐπὶ πολλῶσι λωτῶ κη-μῶθεῖς κώμους εἶχε σὺν Ἐξωμῶ.

κρημώνες (ἴδι) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων ὑμενοπτερών τῆς οἰκογ. τῶν καθρονιδῶν.

κῆμωσις-εως (ἴδι) κ. κῆμωσις Ἦσ. φῆμισις. **κῆμωτρον** (ἴδι) μτγν. ὁ κῆμὸς βλ.λ.: Νεῖλ.1144C. **κῆν** ὄρωρ. κρᾶσ. τοῦ καὶ ἐν: Θεόκρ.15,86 ὁ κῆν Ἀχέρωντι φιλεῖται.

κῆνιασις (ἴδι) ὁ εἰς τὸ ἀκρωτήριον κῆνιασιν κατοικῶν: Σοφ.Τρ.238 βωμοῦς τέλη τ' ἔγκαρπα Κηναίω Διί.

κῆνεον Ἦσ. «καθαρόν». **κῆνιαυτός** ὄρωρ. κρᾶσ. τοῦ καὶ ἐνιαυτός. **κῆνοθεν** ἐπίρρ. ἐκείθεν: Ἀλκ.86.

κῆνος αἶσαλ. τοῦ κείνος, ἐκείνος βλ.λ.: Σαφρ.2,1. **κῆνοῦσι** Ἦσ. «ἐκεῖ».

κῆνσεσις (ἴδι) (λατ.) μων. κῆνσος βλ.λ.): Λέων Σοφ. Νεαρ.224.

κῆνσιώω (λατ.) μων. διατιμῶ: Βασιλικ.56,3,3. **κῆνσιόρεια** (ἴδι) μτγν. τὸ δέξιμα τοῦ κησίτορος βλ.λ.: Ἰσιδ.Πηλ. Ἐπιστ.1,275.

κῆνσίτωρ (ἴδι) Ἦσ. «ὁ τῆν γῆν μετρῶν».

κῆνσος (ἴδι) (λατ.) μτγν. νόμισμα τῆ ἀξίας θηναρίου: ΚΔΜατθ.22,19 τὸ νόμισμα τοῦ κῆνσου. 2) κεφαλικὸς φόρος: αὐτ.17,25 οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς ἀπὸ τῶν λαμβάνουσι τέλη ἢ κῆνσον. **κῆνσουάλιος** (ἴδι) μτγν. κ. -άλις ἀρχαιοφύλαξ: Ἰουστίν.Νεαρ.128,13.

κῆνσοφύλαξ (ἴδι) μτγν. ὁ τῶν κῆνσων βλ.λ., φύλαξ: Νεῖλ 268B.

κῆνσωρ-ορος (ἴδι) (λατ.) μτγν. Σουῖδ. ἐπιμητής παρὰ Ῥωμαίους.

κῆντινάρι (ἴδι) (λατ.) δημ. πλοκαμῖς ἐκ σκορόδων περιλαμβάνουσα ἑκατὸν τοιαῦτα.

κῆνυγμα Ἦσ. «τὸ κενὸν τοῦ σώματος, οἷον σκιά, καὶ εἰδωλον, φάντασμα, ἀσθενές, καὶ ἀχρεῖον».

κῆνύει Ἦσ. «καλεῖ».

κῆνυσσόμεν Ἦσ. «εἰδωλον ἐγενόμεν».

κῆνώ Ἦσ. «ἐκείθεν».

κῆξ ὄρωρ. κρᾶσ. τοῦ καὶ ἐξ. **κῆξ-κῆξός** (ἴδι). δ. τ. καυᾶξ ἢ καυῆξ κ. κῆξ θαλάσσιον τὴν πτηνὸν ὄρωμον εἰς τὴν θάλασσαν ὅπως συλλάθῃ τὴν λέαν του, πιθ. ὁ λᾶρος: Ὀδ.Ο 479 ἀντὰρ ὁ ἐνδοῦπιπτε πεσοῦσ' εἰς εἰναλίη κῆξ, Ἰππών.2, Ἀντιρ. Ἐλεγ.ἀπ.Εὐφορ.130, Καλλ.ἀπ.167, Λυκάφρ.741, Λεωνίδ.Ταρ.ΑΠ7,652, Βαθρ.115,2,Διον. Φυσ: Ὀρν.2,7.

κῆξάπινας ὄρωρ. κρᾶσ. τοῦ καὶ ἐξάπινες.

κῆομεν ἐπ. τ. τοῦ κῆμεν, ἀόρ ὑποτ. τοῦ καίω βλ.λ.

κῆπάδιον (ἴδι) εἶδος, ποικιλία ἀμπέλου: Πᾶν. εἴ τις τὸ ἐμβάλοι .. ἀντὶ Θεοδαίου ἢ Λευκοῦ κηπάδιον ἢ ἄλλο τι κῆμμα.

κῆπατός-ον (κῆπος) κ. μων. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κῆπον, ὁ φυτευόμενος, καλλιεργούμενος ἐν αὐτῷ: Ἀριστλ.Πρ.926β,7 κῆπατοί σίκες, Διοσκ. 2,146, Γαλ.6,627,13 ταῦτα μὲν οὖν ἄγρια καλεῖται λῆχανα, πρὸς διορισμὸν τῶν κηπαίων. 2) κηπαῖα (θύρα) (ἴδι) ἢ φέρουσα εἰς τὸν κῆπον θύρα, ἢ τοῦ κῆπου θύρα: Ἐρμιππ.λ.Ἀθῆν.5,668Α τὴν δὲ τάλαιαν πλάστιγγ' ἐν ἰδίῳσι παρὰ τὸν τροφῆα τῆς κηπαίας ἐν τοῖσι κορήμασιν οὖσαν, Εὐστ.Πον.213,11 τὰ ἀπὸ κηπαίας λεγόμενα κ. παρομ.π.Διογ.Α 7,25 τὰς κηπαίας θύρας Ἰκρυφά, λάθρα. 3) εἶδος φυτοῦ: Διοσκ.3,151.

κῆπάκι (τό) δημ. κηπαρίον βλ.λ.

κῆπάριον (ἴδι) μων. κ. νεώτ. μικρὸς κῆπος, περιβολάκι: Ζαχαρ.Παπ.Διαλογ.1,7.

κῆπη ὄρωρ. κρᾶσ. τοῦ καὶ εἶπε.

κῆπει ὄρωρ. κρᾶσ. τοῦ καὶ εἶπε.

κῆπεια (ἴδι) κ. νεώτ. ἡ καλλιέργεια τοῦ κῆπου: Πλάτ.Νόμ.845D ὄδωρ δὲ πάντων μὲν τὸ περὶ τὰς κῆπείας διαφερόντως τρῆψιμον, Διόδ.Σ 5,43

κῆπειά τε παντοδαπαί, καὶ λειμώνες πολλοὶ καὶ διάφοροι, Ἰώσ.ΠΙ 5,2,2.

κῆπειος-α-ον μτγν. ὁ κῆπειος βλ.λ.): Νικ. Θηρ.88 κῆπειον κρηπῆν.

κῆπευμα-ατος (ἴδι) κ. μων. κ. νεώτ. τὸ ἐν κῆποις καλλιεργούμενον, τὸ ἐν κῆφῳ ἀναπτυχθὲν ἄνθος, φυτὸν τοῦ κῆπου: Ἀριστφ. Ὀρν.1100 Λευκότροφα μύρτα, Χαρίτων τε κῆπέματα, Ἀπολλ. Ἰστορ.ἀπ.π.Ἀθῆν.15,682D δίκτυον τρῶψι φυτεῦσαι κύκλω τῶν κῆπευμάτων, Δικαίφρα.Ἰστ.Βί.Ἐκλάδος 126,13 κῆπέματα ἔχουσα πλειεστα, Πρῶδρ. Τετραστιχ.Βασιλ.3,132 μικρὸν ἢ κῆπέμα μοι.

κῆπεύς-εως (ἴδι), ὄρωρ. κῆπεύς ὁ κηπουρός: Φιλύλλ.14, Λεωνίδ.Ταρ.ΑΠ7,329.

κῆπεύσιμος-ον μτγν. μων. κ. νεώτ. ἐπὶ φυτῶν, ὁ κῆπευτὸς βλ.λ., ὁ ἐν κῆποις καλλιεργούμενος κ. γεν. ὁ διὰ καλλιεργείας ἀναπτυσσόμενος καὶ πολλαπλασιαζόμενος: Ἐρμει.Ἄλ.Φαῖδρ.193 σίτον ἢ ἄλλο τι κῆπεύσιμον, Ἀλέξ.Τραλλ.Πυρ.7,Σχόλ. Νικ.Θηρ.63 ἀβροτόνου δύο γένη, τὸ μὲν κῆπεύσιμον, τὸ δὲ ὄρειον. || νεώτ. εἶδ. ἐπὶ λαχάνων καὶ φυτῶν ἄνθοκομίας. 2) νεώτ. ἐπὶ ἀγρίων φυτῶν, ὁ δεκτικὸς κῆπεύσεως βλ.λ.31.

κῆπευσις-εως (ἴδι) μων. κ. νεώτ. ἡ κῆπεια βλ.λ. || ὁ διὰ καλλιεργείας, αὐλακώσεως, λιπᾶνσεως, ἐμφυτεύσεως σχηματισμὸς ἀγροῦ εἰς κῆπον κ. γεν. ἡ καλλιέργεια, ἀποτριώσις, σπορὰ πρὸς παραγωγὴν βρωσίμων προϊόντων: Φωκ.Ἰω.Ἐκφρ. Πλαίσια.20 περιγῶρος κῆθυρος εἰς κῆπευσιν χρηματίζουσα τῶν ἐν τῇ ἐρήμῳ ἰδρυμένων μονῶν. 2) νεώτ. κ. ἢ εἰς κῆπευτὰ δόση ὑλοτομία πρὸς ἀραιώσιν δι' ἀφοριρέσεως (ἀποκοπῆς καὶ ἐκκριζώσεως) τῶν παλαιωτέρων ἢ τῶν ἡμιζήρων δένδρων. 3) ὄμ. νεώτ. ἐπὶ φυτῶν, ἢ διὰ καλλιεργείας ἐν κῆφῳ συμφωνίας πρὸς τὰς γεωπονικὰς μεθόδους ἐνέργεια πρὸς ἐπίτευξιν ἡμέρου παραλλαγῆς ἀγρίου φυτοῦ, γινομένη ἴδ. ἐπὶ κομητικῶν ἄνθοφόρων φυτῶν.

κῆπευσις (ἴδι) γλωσσ. κῆπεύς βλ.λ.

κῆπευτικός-ή-όν μτγν. μων. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς κῆπον: Κλήμ.Ἄλ.Στρωμ.7,15,91 μὴ τὸ οὖν ἀπεχοναί οἱ γεωργοὶ τῆς κῆπευτικῆς ἐπιμελείας. || οἱ κῆπευτικοὶ οἱ ἀγαπῶντες τὴν κηπουρικὴν, οἱ κηπουροὶ: Θεοφάν.Πρωτοσπ.ἐν Φαβρ.Ἑλλ.Βιβλ.12,847. || νεώτ. εἶδος φυτῶν, ὁ διὰ κῆπειας βλ.λ. φυόμενος, πολλαπλασιαζόμενος, εὐδοκιμῶν, ἄ. κῆπευτὸς ἀντιθ. ἀγριος: ἀσπάραγος ὁ κῆπευτικός. || κ. νεώτ. ἡ κῆπευτικὴ ἢ κηπουρικὴ τέχνη. || ἐπίρρ. νεώτ. -ώς.

κῆπευτός-ή-όν μτγν. μων. κ. νεώτ. ὁ ἐν κῆφῳ καλλιεργούμενος καὶ αὐξάνόμενος: Διοσκ.3,45 κῆπευτὸν σκόρδο, Γεωπ.12,30,7, Παῦλ.Αγρ.1,13.

κῆπέυω κ. νεώτ. φυτεύω καὶ καλλιεργῶ ἐν κῆφῳ: Λουκ.Ἄλ.Ἰστ.1,34 λῆχανα κῆπέυοντες, Ἐρμει.Ἄλ.Φαῖδρ.202Α, Θεοφύλ.Σ Ἐπιστ. τὰς ἀπυρήνους βόας Ἐρυθρὰ κῆπέουσιν, οἰνοχοοῦσας νῆμα πότιμον. || παθ. κ. νεώτ. ἐπὶ φυτῶν, καλλιεργοῦμαι ἐν κῆφῳ, εἶμαι κῆπεύσιμος, κῆπευτικός, κῆπευτός: Διοσκ.3,43. || τὰ κῆπευόμενα τὰ ἐν κῆποις καλλιεργούμενα καὶ φυόμενα φυτὰ: Εὐδουλ. π.Ἀθῆν.13,568B Ἠριδανὸν ἀγνοῖσι ὑδᾶσι κῆπευε κόρας (ἐπὶ τὴν θὺγατῆρον τοῦ Φαεθόντος, αἰτίως μετεβλήθησαν εἰς αἰγίρους): Ἀριστλ.ΖΜ 668α,18 τὰ κῆπευόμενα φύσεσιν ἐκ τοῦ ὕδατος, Θεόφρ. Φ17,1,1 εἰσὶ δὲ τρεῖς ἀροτοὶ πάντων τῶν κῆπευόμενων, Γαλ.6,542 τὰ κῆπευόμενα ταῦτα φυτὰ.

2) μτφ. ἐπιμελοῦμαι, περιποιούμαι: Εὐρ.Τρω.1175 δὲν πόλλ' ἐκῆπευσ' ἢ τεκοῦσα βᾶστρυχον φιλήμασιν τ' ἔδωκεν. 3) καλλιεργῶ ὡς κῆπον πρβλ. κῆπευσις: Θεόφρ.ΦΑττ.4,6,7 βροχομένου καὶ κῆπευομένου τοῦ τόπου, Ἠλιόδ.Αἰθ.9,4 εἰς τὸ μέρος τῆς πόλεως πάλαι κῆπευόμενον, ἐκφο-

ρούτων· 4) κ. μφ. ζωοποιῶ, ζωογονῶ : Εὐρ. Ἰην.78 αἰδῶς δὲ ποταμίαισι κηπεύει δρόσοις, Φιλῶστρ. Ἀπολλ.2,26 ὄψαο ἄ ποταμῶς κηπεύει·

5) ρηματ. π. κηπευτής, κηπεύσις, κήπευμα, κηπεύσιμος, κηπευτός, κηπευτικός.
κῆνι ὄψρ. κρῶσ. τοῦ καί ἐπί.
κῆνίθεα Νύμφαι ἰαί μτν. αἱ Νύμφαι τῶν κῆ-
 νων : Ἀριστοτ.1,3 ἰαί μφ.

κῆνίσιον ἰαί μτν. κ. μον. ὑποκορ. τοῦ κῆπος βλ. λ. ἱ, κῆσιον, κῆσιρίον : Πλούτ. Ηθ.1098B, Διογ. Α 3,20, Σχόλ. Ἰλ. Δ 2, Εὐστ. Πον.295,10.

κῆνιον ἰαί ὑποκορ. τοῦ κῆπος βλ. λ. ἱ : Ἐπιγρ., Γαλ.2,21' || εἶδ. μικρός ἐκ καλλιωπιστικῶν φυ-
 τῶν κῆπος : Θουκ.2,62 οὐ κῆνιον ἢ ἐγκαλλώπισμα πλούτου πρὸς ταῦτην νομισαντας ὀλιγώρησαι· 2) εἶδος κουράς, ἄ. κῆπος βλ. λ. 41 : Λουκ. Λεξιφ.5 καὶ γὰρ οὐ κῆνιον, ἀλλὰ σκάφιον ἐκεκαρμην.
κηποκόμας ἰαί μτν. ὁ κεκαρμένος κατὰ τὸν τρόπον τὸν λεγόμενον κῆπος βλ. λ. 41 : Κωμ. Ἀ-
 δέσπ.34D.

κηποκόμια ἰαί νεώτ. ἡ τέχνη τοῦ κηποκόμου, τοῦ κηπουροῦ, τοῦ περιθολοῦ, ἢ κηπουρική.

κηποκόμος ἰαί Ἦσ. κ. νεώτ. ὁ κηπουρός.

κηπολάχανια ἰαί πάπ. ὁ λαχανόκηπος.

κηπολάχανον ἰαί πάπ. ἢ κηπολαχανία βλ. λ.

κηπολόγος μτν. ἐπί τῶν Ἐπικούρου, ὁ διδάσκων ἐν κήπῳ : Φανί. ΑΠ 6,307 εἰς ὃ Ἐπικού-
 ρου, κουρεῖον προλιπών, ἄλατο κηπολόγος.

κηπομανής οὐς-ές νεώτ. ὁ ἔμμανός ἀγαπῶν τὴν κηπέισιν ἢ τοὺς κήπους.

κηπομανία ἰαί νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ κηπομανοῦς.

κηποπαράδεισος ἰαί πάπ. λαχανόκηπος μετὰ

δενδροκήπου, περιβόλι.

κηποποιία ἰαί μον. ἡ παρασκευὴ κήπου : Γε-
 ωπ.12,2,1.

κηπόπολις-εως ἰαί νεώτ., ἔσφ. -οὔπολις πόλις ἔχουσα πολλοὺς κήπους, συνικονισμός ἐξ ἐπαύλειων, ἕκαστη τῶν ὁποίων ἔχει κήπον.

κηποπότισμα ἰαί μον. κ. νεώτ. τὸ πότισμα

τοῦ κήπου βλ. λ. ἱ : Καλλιμ. Χρυσ.1695.

κῆπος ἰαί κ. μον., νεώτ. κ. δημ., ὄψρ. κῆπος τόπος οὐκ ἐνδεδεμένος περιεκλεισμένους καὶ ἀρδευό-
 μενος, φυτεία, περιβόλι : Ὀδ. Η 129 ἐν δὲ δῶμα κρήναι ἢ μὲν τ' ἀνά κῆπον ἅπαντα σκιδνάται, αὐτ. Δ 737 καὶ μοι κῆπον ἔχει πολυδένδρον, ΚΔ Λουκ.13,19 ὁμοία ἐστὶ κόκκις σινάπεως, ἐν λα-
 βῶν ἀνθυβίος ἐβάλεν εἰς κῆπον ἐαυτοῦ, Πρόδρ. 1,216 καὶ θρέφει καὶ τὸν κηπουρὸν καὶ μουχτε-
 ρὸν ὁ κῆπος || τόπος ἢ χώρα καλῶς καλλιεργη-
 γμένη καὶ πλουσία εἰς παραγωγὴν : Πίνδ. Π 5,24 ἀμφὶ κῆπον Ἀφροδίτης ἀειδόμενον (ἢ Κυρήνη), αὐτ. 9,53 διὸς ἐξοχον ποτὶ κῆπον ἐνεῖκα ἰή Λιδύη!

|| ποί. Διὸς κῆποι ὁ οὐρανός : Σοφ. ἀπ.320' οἱ Φαίβοιο παλαιοὶ κῆπος ὁ ἀνατολικὸς οὐρανός : αὐτ. 956' κ. ἀπολ. : Ἡρ. 8,138 οἱ κῆποι τοῦ Μίδεω (ἐν Μακεδονίᾳ), Σοφ. ἀπ.24 κῆπος Εὐβοίας ἐπὶ τῆς παρὰ τὸ Πάνορμον χώρας : Καλλι. Ἰστ.2' καὶ ἐπὶ τοῦ περιπεφραγμένου μέρους ἐνθα ἐτελοῦντο οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες : Πίνδ. Ο 3,24 τοῦτῳν ἔδοξεν γυμνὸς αὐτῷ κῆπος ὀξείας ὑπακουόμεν ἀγ-
 γαστῆ ἀέλου· 2) εἶδ. φρ. οἱ ἀπὸ τῶν κήπων οἱ μαθητὰ τοῦ Ἐπικούρου ὡς διδάσκοντες ἐν κήπῳ : Σέξτ. Ἐπιμ. Μαθ.9,84· 4) ὄμ. φρ. Ἀδωνίδος κ., πόσι φυτευόμενα διὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Ἀδωνίων : Πλάτ. Φαιδρ.276B εἰς Ἀδωνίδος κήπους ἄρῳν χαιροῖ θωροῦν καλοῦς || κ. ποροιμ. π. Φιλῶστρ. Σοφ.1,20 οἱ Ταντάλου κῆποι ἐπὶ ματαίας ἡδο-
 νῆσι || κ. μφ. : Πίνδ. Π 9,27 ἐξαιρέτων Χαρίτων νέμοιο κῆπον ἰθὴν ποσίην, Πλάτ. Ἰων 534A ἀπὸ κρηπῶν μελιρρῦτων ἐκ Μουσῶν ἠν κῆπων τινῶν καὶ ναπιῶν δρεπόμενοι, αὐτ. Φαιδρ.276D τοὺς ἐν γράμμασι κήπους... παιδιάς χάριν σπερεῖ τε

καὶ γράφει· 4) μτν. εἶδος κουράς καὶ διακο-
 σμῆσεως τῆς κόμης : Πολυδ.2,29, Αἰλ. Δ. ἀπ.230, Σχόλ. Εὐρ. Τρφ.1175 ἔσσι δὲ καὶ εἶδος κουράς ὁ κῆπος, φ' ἠρώμενοι διεβάλλοντο κατεμπεπανὸν δὲ τὰς ἐξω τῆς κεφαλῆς τρίχας· 5) τὸ ἐφήθειον τῶν γυναικῶν : Διογ. Α 2,116' 6) ὄψρ. τοῦ κῆβος βλ. λ. : Ἀγαθρ. 75, Στράβ.16,4,16 κυνοκέφαλοι καὶ κῆποι λέοντος πρόβατων ἔχοντες, Αἰλ. Ζ1 17,8.

κηποτάφιον ἰαί πάπ. κ. -τάφιον ἰαί τὸ κηποτά-
 φιον βλ. λ.

κηποτύραννος ἰαί μτν. ὁ τύραννος τοῦ κήπου, ὁ ἐν τῷ κήπῳ τυραννεύων, ἀρχων, ἐπίθ. τοῦ Ἐπι-
 κουρείου φιλοσόφου Ἀπολλοδώρου : Διογ. Α 10,25.

κηπούπολις-εως ἰαί νεώτ. ἔσφ. ἀντὶ κηπόπολις.

κηπουργία ἰαί μτν. ἡ ἐν τῷ κήπῳ ἐργασία, ἢ κηπουρική : Πολυδ.7,101.

κηπουργικός-ή-όν ὁ ἐν κήπῳ καλλιεργούμενος : Πάπ. θριδάκος κηπουργικός.

κηπουργικός-ή-όν μτν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερό-
 μενος εἰς κηπουργίαν βλ. λ. : Πολυδ.7,141.

κηπουργῶ-έω μον. καλλιεργῶ κήπον : Στουδ. Θε-
 ὄδ.891,155B ὁ καλλιργῶν, ὁ κηπουργῶν.

κηπουρία ἰαί ἔσφ. φρ. τοῦ κηπουρία βλ. λ.

κηπουρικός-ή-όν κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνή-
 κων ἢ ἀρμόζων εἰς τὸν κήπον ἢ τὴν κηπουρικήν : Πλάτ. Μίν.316E κηπουρικοί ἄρα νόμοι ἡμῖν εἰσὶν οὗτοι, Θεόδωρ. Φ17,4,5 κηπουρικοί θύραι || ὁ ἐκ κήπου προερχόμενος : Φιλ. Μην. Βελον.100,10 τοῖς κηπουρικοῖς κτεσί, Ἀπολλῶ. Δαμ. Πολιορκ. 220,18, Ἰππιατρ.33,8 ἀδράχην λαχάνον ἐστὶν ἀ-
 γριον καὶ κηπουρικόν' || κηπουρικός ἰαί πρα-
 γματεία περὶ κηπουρικής ὑπὸ Κασσιανίου : Πλίν. Φ1,19' || μον. κ. νεώτ. κηπουρική ἰαί ὡς οὐς ἢ τέχνη τοῦ κηπουροῦ, ἢ κηπευτική : Πρόδρ. 1,208 κηπουρικήν πολυκάρπον νά ῥγάζουμον τὴν τέχνην || κ. κηπουρικά ἐργαλεῖα τὰ χρή-
 σιμα εἰς τὴν κηπουρικήν ἐργαλεῖα' 2) ὁ ἔμπει-
 ρος εἰς τὴν κηπουρικήν : Πολυδ.7,141.

κηπουρικός ἐπίρρ. μτν. κατὰ τρόπον κη-
 πουρικόν βλ. λ.

κηπουρός ἰαί ἱκῆπος-οὔρος κ. μον. κ. νεώτ. ὁ φυλάττων κήπον : Εὐφορ.154 κηπουρός ὄψις· 2) ὁ περιποιούμενος καὶ καλλιεργῶν κήπον : Θεόδωρ. Φ17,2,5, Πολυδ.18,6,4 φυτὰ δὲ καὶ κηπουροὺς πέμψω τοὺς φροντιστοῦντας θεραπείας τοῦ τόπου καὶ τῆς αὐθιγῶν τῶν ἐκκοπέντων δένδρων, ΚΔ Ἰω.20,15 ἐκείνη δοκοῦσα ὅτι ὁ κηπουρός ἔσσι, Φιλῶστρ. Ἡρ. 16,18 γεωργῶν τε ἐμὲ, καὶ κηπου-
 ρόν, Πρόδρ.1,212 καὶ ἄλλα τὰ τῶν κηπουρῶν σκόρδα καὶ κρομμυδίτζια' || τίτλ. ἔργου τοῦ Ἀντιφάνους.

κηπουρῶ-έω μτν. μελετῶ τὴν κηπουρικήν, ἐξ-
 σκοῦμαι εἰς αὐτήν : Φλεγ. Οὐμορ.8, Πολυδ.9,13.

κηποφύλαξ-ακος ἰαί Ἐπιγρ. κ. νεώτ. ὁ τὸν κή-
 πον φυλάττων : Ἐπιγρ. Χριστοπ. Ποί. ἱεὺδ. Φέξη 56,21 καὶ μέσα κηποφύλακα τὸν Ἐρωτα εὐρῆκα.

κηπρίαρτος ἰαί πθ. ὁ κακῆς ὑπολήψεως δι' ἀνθρωπικότητα : Πάπ. κηπρίαρτω οὐκ ἐξὸν ἱεραῶσθαι.

κηπριός ἰαί ὁ κηπουρός βλ. λ. : Ἀρχιπν.44, Πλάτ. Μίν.316E κηπρωῶν ἰδιορθ. κηπουρῶν.

κηπρωῶ-έω μτν. κηπουρῶ βλ. λ. : Πολυδ.7,141.

κῆρ-κῆρός ἰαί κ. νεώτ., αἰτ. κῆρα, ὄψρ. πληθ. κῆ-
 ρες ἢ θεὰ τὸν θανάτου ἰαί, τὸν βίαιου ἢ τοῦ ὀλέθρου : Ἡλ. Β 834 κῆρες γὰρ ἄγαν μέλανος θα-
 νάτοιο, αὐτ. Ψ 79 ἐμὲ μὲν κῆρ ἀμφέχει στυγερά, ἢ περὶ λάγῃ γινόμενόν περ, αὐτ.141 διχθαδίας κῆρας φερέμεν θανάτοιο τέλοσδε ἐπὶ τοῦ Ἀ-
 χιλλέωσι, Ὀδ. Α 171 τίς υἱ σὲ κῆρ ἐδάμασε ταπ-
 λεγέος θανάτοιο, Ἡσίοδ. Ο 217 καὶ Μοῖρας καὶ Κῆρας ἐγείνατο νηλεοποιήους, Αἰσχ. Ἐστ.1055 ὦ μεγάλαιχοι καὶ φθερσιγενεῖς Κῆρες Ἐρινύες,

Σοφ.ΟΤ 472 κῆρες ἀναπλάκητοι, Εὐρ.Ήλ.1252 δειναί δὲ κῆρες σ' αἰ κυνώπιδες θεαί || κ. ἐπὶ τῆς Σφιγγός : Αἰσχ.Ἐπι.777 τὰν ἀραξάνδραν κῆρ' ἀφελόντα χώρας || κ. παροιμ. π.Ζηνοδ.4,33 θύραξ κῆρες οὐκ ἐνὶ Ἀνθεστήρια [δ.γρ. Κάρες] ἰπὸν τῶν ἐχόντων τὰς αὐτὰς ἀπαιτήσεις πάντοτε, τῶν νομιζόντων ὅτι ὑπάρχουσι αἱ ἴδιαι εὐκαιρίαι· 2) ὡς προσηγορ. καταστροφή, θάνατος· π. Ὁμ.οπαν. ἀνευ προσ. σημ. : Ήλ.Α 228 τὸ δέ τοι κῆρ εἶδεταί εἶναι ἰστούθ θάνατος σοὶ φαίνεται ὅτι εἶναι, αὐτ.Β 352 Ἄργεοὶ Τρῶεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες || συχν. π. τοῖς μετέπειτα : Ἀлк.συμπλ.7,7 ὑπὰ κῆρι . . διννάεντ' Ἀχέροντ' ἐπέροισε, Εὐρ.Φοιν.950 μέλαινον κῆρ' ἐπ' ὀμμασιν βαλῶν || ὄμ. ἐπὶ λοιμοῦ, ἀσθενείας : Σοφ.Φιλ. 42 πῶς γὰρ ἂν νοσῶν ἀνὴρ κῶλον παλαίφ κηρὶ προσβαλεῖ μακράν· || κ. ἐπὶ γεν. σημ. : Αἰσχ. Ἀγ.206 βαρεῖα μὲν κῆρ τὰ μὴ πιθέσθαι ἰθὰ ἴτο θλιθερά καταστροφή τὸ νὰ μὴ ὑπακούσῃ τις, Σοφ.Τρ.454 ὡς ἐλευθέρω ψευδεὶ κῆρ πρόσεστιν οὐ καλῆ ἰσπρεπὲς δυνείδοσι || σπ. ἐν τῷ πληθ. π. περ. κ. νεώτ. σφάλματα, ἐλαττώματα : Πλάτ. Νόμ.937D τοῖς πλείστοις . . κῆρες ἐπιπεφύκασιν, αἱ καταμιαίνουσι τε καὶ καταρροπαλινουσι, Θεόδωρ.ΦΑτ.5,10,4 (τόποι) ἴδιας ἔχουσι κῆρας, Διον. Ἀλ.Ρωμ.2,3 προσεῖναι δέ τινος ἕκαστη ἰπῶν πολιτειῶν κῆρας συμψύτους || κ. ἀμαρτήματα, πταίσματα : Τιμ.Λοκρ.95B ἀκήρατον τῶν ἐκτὸς κῆρων, Πλούτ.Κίμ.2 τὰς ἐπιπερσοῦσας ταῖς πράξεις ἀμαρτίας καὶ κῆρας, ἐλλείμματα μάλλον ἀρετῆς τινοῦ ἢ κακίας· σπαν. κτ. ἐν. : Πλούτ. Ἄντ.2 φιλιαν . . ὥσπερ τινὰ κῆρα προσεσεῖν.

κῆρ [τὸ] συνηρ. τοῦ κέαρ βλλ., π. Ὁμ. πάντοτε κῆρ μτ. δοτ. κῆρι, π. τραγ. κέαρ ἢ καρδία : Ήλ.Ε 139 νῦν δὴ ποὺ Ἀχιλλῶος ὀλοόν κῆρ γῆθεῖ ἐνὶ στήθεσσι, Ὁδ.Σ 344 ἄλλα δὲ οἱ κῆρ ὤμαρνα φρεσὶν ἦσαν || ὡς ἔδρα τῆς βουλήσεως : Ήλ.Ο 52 αἰψά μεταστρέφει νόον μετὰ σὸν καὶ ἐμόν κῆρ' || κ. ὡς ἔδρα τῶν ὀρέξεων : αὐτ.Χ 504 θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ' || τῆς θλίψεως : αὐτ.Η 428 νεκροῦς πυρκαϊῆς ἐπενήσαν ἀχνύμενοι κῆρ, Αἰσχ.Πρ.245 εἰσιδοῦσα τ' ἠλγύνθην κέαρ || κ. τῆς τέρψεως : Πινδ.Ι 5[4],20 ἐμὸν κέαρ οὐ γέεται ὄμνων, Ἀριστοφ.Ἀχ.5 τὸ κέαρ πύφρονθην || ἐπὶ τῆς ἀρκτου ἢ τοῦ λέοντος : Ήλ.Μ 45 τοῦ δ' οὐποτε κυδάλιμον κῆρ ταρβεῖ οὐδὲ φοβεῖται || ἢ δοτ. κῆρι ὡς κῆρ. ἐξ ὀλης τῆς καρδίας, ἐγκαρδίας, καρδιακά : αὐτ.Ι 117 ἀντὶ νυ πολλῶν λαῶν ἐστὶν ἀνῆρ, ὃν τε Ζεὺς κῆρι φιλήσῃ || συνηθ. ἐπιτεταμ. : αὐτ.Ν 430 τὴν περὶ κῆρι φιλήσει πατῆρ καὶ πότνια μήτηρ ἰγυήσῃσιν ὑπερμέτρως, αὐτ.Ν 206 καὶ τότε δὴ περὶ κῆρι Ποσειδάων ἐχολώθη, Ὁδ.Ε 36 οἱ κέν μιν περὶ κῆρι θεῶν ὡς τιμήσουσιν.

κῆρα [ἡ] πάπ. κρηωτὴ πινακίς.
κῆρα [ἡ] μιν. κ. ὄμ. φθορά, ὀλεθρος, θάνατος : Κορυδαλλ. ἐν Φαθρικῷ. Ἐλλην.Βιβλ.13,723 μόνος ὢν κῆρας ὑπέροτρος, ὄμ. μ. ἐν τῇ ἀρᾷ μῶρα καὶ κῆρα· πρβλ. κῆρ 2).

κρηαίνω [κῆρ] φθίρω, βλάπτω, καταστρέφω : Αἰσχ.Ίκ.979 θῆρες δὲ κρηαίνουσι καὶ βροτοί, Φιλ.Ι,653 || παθ. βλῆπτομαι, καταστρέφομαι : Πλούτ. Ἀρέσκ.Φιλ.2,4 ἐν ᾧ καὶ τὰ περιέγασα κρηαίνεταί, Ἰεροκλ.Πλ.Χρ. Ἐπι.14,451M· 2) ἀμτθ. ἔχω ἐλαττώματα ἢ ἀτελείας : Φιλ.π.Εὐσ.Εὐάγγ. Προν.387B περὶ ἅ κρηαίνει γένος τὸ πλείστον ἀνορθῶν· 3) [κῆρ] εἰμὶ πλήρης μεριμῶν, φροντιδῶν, ἀνήσυχος : Εὐρ.Ἡρ.51B ποτ' ἄνευρα κρηαίνουσα ὄρω· || κρηαίνω τι ἢ ἐπὶ τινὶ τί περὶ τὴν ἀνησυχῶ διὰ τὴν ἰδίαν τινα : Εὐρ.Ἰνν.223 τί ποτ' ὤ τέκνον, τῶδε κρηαίνεις ; Μάξιμ.Καταχρ.93 αἰὲν ἐπ' ἀνέρι κρηαίνουσα, Φιλ.2,205 κρηαίνειν περὶ τι.

κρηαλοφῆ [ἡ] ὄμ. ἀλοφῆ ἐκ κρηοῦ καὶ ἑλαίου.
κρηαμέντης [ὁ] (ἀμῶνα) μτγν. ὁ ἀποτρέπων τὸ κακόν, ἐπιθ. τοῦ Ἡροκλέους : Λυκοφρ.663.

κρηάνθεμος [ὁ] μτγν. κ. νεώτ. κ. -εμον [τὸ] ὁ κῆρινθος βλλ. : Διοσκ.5,9, αὐτ.2,82 [πληθ.].

κρηάφης-ίδος μτγν. εἶδος ἀκρίδος : Νικ. Ἀλεξ. 394 κάλῃς κρηαφίδος, πίνυες τε καὶ αἰθίνετος ἔχινου· 2) Ἡσ. κῆραβος.

κρηάφρων-ονος [ὁ] νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογ. τῶν πρωκτοτριπιδῶν.

κρηάχτης [ὁ] μτγν. εἶδος λίθου ἀχάτου, κρηίνου χρώματος : Πλιν.ΦΙ 37,139

κρηαφία [ἡ] μιν. τὸ ὀνάπτειν κρηία, φωταφία : Πασχ.Χρον.383C.

κρηεζίνη [ἡ] νεώτ. χημ. ἢ κερεζίνη βλλ.

κρηέλιον [τὸ] μτγν. κ. νεώτ. ἀλοφῆ ἐκ κρηοῦ καὶ ἑλαίου : Γαλ.13,832 τὸ καλοῦμενον ὑπὸ τῶν νεωτέρων ἱατρῶν κρηέλιον, Ἰππιατρ.Ιβι,13 ἐνάλειφε ἡμέρα κρηέλιω.

κρηεζινορῆ [ἡ] μτγν. ἐμπλαστρον ἐκ κρηοῦ . Ἀλεξ.Τραλλ.12.

κρηεφουλλῶν [τὸ] νεώτ. ὁταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν σκιαδοσθῶν.

κρηέσιον [ἡ] κῆρι· Ἡσ. κὼλέθριον, νοσητήριον.

κρηεσφόρος-ον μιν. θαυατηφόρος : Νικ.Χων. π.Φαθρικῷ. Ἐλλην. Βιβλ.6,147 τὰ τῶν κῆρων κρηεσφόρα καὶ ἀνθρώποις ὀλεθρία.

κρηεσσιφώρητος-ον ὄναι κῆρες βλλ. φέρουσιν : Ήλ.Ο 527 ἐξελαάν ἐνθάνδε κύνας κρηεσσιφώρητους.

κρηεσθῆ [τὰ] νεώτ. βοταν. ὑποσποκίγγεια φυτῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν κακτιῶδων.

κρηήθρα [ἡ] νεώτ. ὄμ. κ. κρηήθρα κρήνη πλάξ διηρημένη εἰς πληθῶν μικρῶν ἐξαγῶνων κελῶν, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐναποθετοῦν αἱ μέλισσαι τὸ μέλι των : Ζερβ.Λυρ.Σάτ.4,216 κρηήθρα πού λαμπυρίζει ἀπάνυ τῆς τρεμῆμενον τὸ φῶς.

κρηηθοροστάτης [ὁ] νεώτ. μελισσοκ. εἰδικὸς ἄσας ἐφ' ᾧ τοποθετοῦνται αἱ κρηήθρα πρὸς ἀφάρεινον τοῦ καλύπτοντος αὐτὰς ἐλαφροῦ στρώματος κρηοῦ.

κρηηθοροστέριον [τὸ] νεώτ. μελισσοκ. εἰδικὸν κιβώτιον ἐν τῷ ὁποίῳ τοποθετοῦνται πρὸς μεταφορῶν αἱ κρηήθρα τῆς κυψέλης.

κρηία [ἡ] πάπ. ὄ. γρ. τὸ κρηία βλλ.

κρηιάζω φωτοκά, ἐπὶ τοῦ ἰχθύος πορωύρας, τῆς ὀπίας τὰ ὡὰ ὀμοιάζουσι πρὸς κρηήθρα : Ἀριστολ.Ζι 546b,25 ἀφίσει γὰρ [τὰ ὄστρακοδερμιο] ἀρχόμενα κρηιάζουσιν γλισχροτάτα μυζῶδη, ἐξ ἧς τὰ λευρωδῶδη συνίσταται.

κρηιανθος [ὁ] νεώτ. ζωολ. γένος ἄνθοζῶων τῆς οἰκογ. τῶν κρηιανθῶδων.

κρηιαπτᾶριον [τὸ] πάπ. ὁ κρηροστάτης : κρηιαπτᾶριον ἐν σὺν λύχνω αὐτοῦ χαλκοῦν.

κρηιάπτης [ὁ] γλωσσ. κρηροστάτης.

κρηίδιον [τὸ] μτγν. ὑποκορ. τοῦ κρηίον βλλ.ΙΙ, κρηήθρα : Ἀετ.5,137.

κρηιζίνη [ἡ] νεώτ. κ. κρηιζίνη εἶδος παραφίνης λαμβανομένης ἐκ τοῦ ὄζοκρηιτοῦ βλλ.

κρηρίζω μτγν. ἔχω ἐμφάνειον κρηιού, φαινόμενα ὡσάν-κρηίον : Ζώσ.Ἀλχ.215B.

κρηικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κρηόν, ὁ περιέχων κρηόν βλλ. : κρηικά φάρμακα.

κρηιμονάριος [ὁ] [λατ.] μιν. ὁ τελετάρχης τῆς παπικῆς αὐλῆς : Ροδ.Πάν.Ία.133 πολλοὶ τῶν ἀξιωματικῶν τῆς παπικῆς αὐλῆς, ἐν οἷς καὶ ὁ μέγας κρηιμονάριος, ἦτο ἀυτάρχης, συνέδεον μυστικὰ μετὰ τῶν ἀρχιεπιστῶν σχέσεις.

κρηίνη [ἡ] μτγν. μιν. κ. νεώτ. κρηίον βλλ.2) Ἡσ.Φῶτ.· 2) κρήνη (ἐνν. ἐμπλαστρον) εἶδος ἐμπλάστρου : Ἀσκληπιάδ.Ν.π.Γαλ.13,93b· 3) νεώτ. χημ. οὐσία ἐξαγῶμένη ἐκ τοῦ κρηοῦ βλλ.

κρήνη (ή) νεότ. βοταν. γένος φυτών της οικογεν. των **βοραγινειδών**.

κρήνη (ή) (ή) κ. νεότ. η τροφή των μελισσών, εριθόκη : 'Αριστ.Ζ1.623b,23 (ταίς μελισσαις) τροφή **ήν** καλοῦσι τινες κρήνηον. Πλίν.Φ1.11,17, 'Ησ.: 'Ησ. εἰλικος ποίων'. 3) νεότ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν **τραχυφυλλιδῶν**.

κρήνης-η-ον [κρηός] κ. νεότ. ὁ ἐκ κρηού πεποιθμένος, κερένιος : 'Αριστ.Φ.Εκκλ.1035 ἡ τὸν Δί', ἡνπερ ἦ γέ που τῶν κρηίνων, 'Αρχηπ.3D, Πλάτ.Θεαίτ.191C θές δὴ μοι λόγου ἕνεκα ἐν ταῖς φυχαῖς ἡμῶν ἐνὸν κρήριον ἐκμαγεῖον' || ὁμ. κρήνη ὄψωρα τὸ μέλι : 'Αλκμ.75' 2) μτφ. ὁ εὐπλάστος καὶ μαλακὸς ὡς κρηός : Πλάτ.Νόμ.633D τοὺς θυμῶσι κρήνους ποιοῦσιν, 'Αρρ.Ἐπικτ.3,16, 10 κρηίνας τὰς ὑπολήψεις ἔχειν' || ὁμ. ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ κρηού, ὠχρός : Σουῖδ. ἐν λ. ἐκπρώθην' || ἐπὶ γυναικός, ὁ ἐπιχρῶσθεις, πασσαλεμμένος με μωρωδικὰ : Φιλῶστρ.Ἐπιστ.22' 3) τὸ θηλ. κρήνη ὡς οὖσ. βλ.λ.

κρηοκλός (ή) πᾶπ. ὁ κρηία φώτισμοῦ κατασκευάζων.

κρηοθεραπεῖα (ή) νεότ. ἰατρ. ἡ θεραπευτικὴ χρῆσιμοποίησις τῶν παραφινῶν πρὸς κατασκευὴν περιδημάτων ἢ περιτυλιγμάτων κρηωδῶν, συγκρατομένων ἐπὶ πολὺ εἰς ὑψηλὴν θερμοκρασίαν.

κρηοκλέτης (ή) μτγν. ὁ κλέπτης κρηήθραν, τίτλ. τοῦ δεκάτου ἐνάτου εἰδουλίου τοῦ Θεοκρ.

κρηιολός (ή) 'Ἐπιγρ. λαμπὰς ἢ εἰκὼν ἐκ κρηού.

κρηίον (ή) [κρηός] κ. μσν. κ. νεότ., δημ. κρηί κ. κρηί κρηήθρα : 'Υμν.Ἐργ.559, 'Ἡσιόδ.Θ 507 τιθεῖται τὴ κρηία λευκά, 'Ηρ.5,114 ἐσμός μελισσῶν ἐσδύς ἐς αὐτὴν κρηίον μιν ἐνέλησσε, Πλάτ.Πολ.552C ὡς ἐν κρηίω κρηήν ἐγγίνεταί, Θεόκρ.19,2 τὸν κλέπταν πὸτ' Ἐρωτα κακὰ κέντασε μελίσσα κρηίον ἐκ σίμβλων συλευμένον, ΠΔ Βασ.1,14,27 καὶ ἔβασεν αὐτὸ εἰς τὸ κρηίον τοῦ μέλιτος, ΚΔ Λουκ.24,42 οἱ ἐπέδωσαν αὐτῷ ἰχθύος ὅπου μέρους καὶ ἀπὸ μελίσσαν κρηίου, Καισάρ.Διαπ. ἐν Σάθ.3,140 ἄς παύση ἡ Μακεδονία ἀν ἐγκωμιάζεται εἰς τὴν στυπτηρίαν τῆς .. ἢ Ἀθῆνας εἰς τὸ κρηί καὶ τὸ μέλι τῆς' || ἐν χρ. ἐν τῇ ἱατρ. : 'Ἰππ.475,5 πνεῖν διδόναι κρηίον ἐν ὕδατι ἀποδρῶχων, 'Αριστ.Θεσμ.506 παιδίων κρηίω βεβουμένον (ἔχον τὰ ὕδα πεφοραγμένα διὰ κρηού)

2) νεότ. κ. δημ. λαμπὰς ἐκ κρηού ἢ ἄλλης συγγενούς οὐσίας κ. φωτιστικῆ μονός ποὺς καταμετρησιν ἐντάσεως φωτός:λαμπτήρ πεντήκοντα κρηίων' 3) κτ. πληθ. κρηία τὸ μέλι : 'Ἰππῶν.ν.Αθῆν.14,645C οὐ τῆγάνιτας σπασμοῖσι φαρμάσων, οὐκ ἀττανίτας κρηίσιον ἐμβάτων, Ἀριστ.αν.π.αὐτ.2, 38f νεκτάρ κατασκευάζειν τινὰς .. οἶνον καὶ κρηία συγκιρνάντας' 4) μτφ. ἐπὶ βιβλίου ποιημάτων : ΑΠ 9,190' κ. κτ. πληθ. τίτλος 'Αυθολογιῶν : Γέλλ.Προσίμ.δ' 5) ὁμ. μτφ. ἐπὶ παντός ευχαριστοῦ : Αἰδῶν.Ἐπιστ.112,1 τῆς ἐπιθυμίας τὸ κρηίον' 6) εἰδος ὀρεματικού νοσήματος, μελικρίας : Διοσκ.2,164 ὕγιατες δὲ καὶ κρηία καταπλασθεῖσα μετὰ τοῦ μέλιτος.

κρηιοποιός ὄν ὁ κατασκευάζων κρηήθραν : 'Αριστ.Ζ1.623b,7 ἔστι δὲ ταῦτα, ὅσα κρηιοποιά, οἶον αἱ μέλιτται καὶ τὰ παραληθῆσια τὴν μορφήν.

κρηιοῦμαι-όμαι ἀρχ.λέξ. τρομάζει, γίνομαι ὡσάν κρηί : 'Ἡσ. κρηιοῦσθαι, ἐκπλητρεῖσθαι', Σουῖδ. ἐκκρηιόθην, διὰ τὸ δέος κήρινος ἐγενόμην' || 'Ἡσ. ἐκκρηιόθην, ἐσκοτώθην, ἐπτορήθην, ἐθανάτωθην, ἀμεινον δὲ ὠχρίασεν Κρηιωθῆναι, ὑπὸ σκοτοδίνου ληφθῆναι.

κρηίς-ιδος (ή) μτγν. δ.γρ. ὁ ἰχθύς κρηίς βλ.λ. : Δίφιλ.Σ.π.Ἀθῆν.8,355D σκορηίσι δὲ οἱ πελαγίοι καὶ κρηίδες τροφιμώτεροι (δ.γρ.ι. Ἀλέξ.Τραλλ.7,1 **κρηίτης** (ή) νεότ. ὄρυκτο ἄτ. κρηίτης βλ.λ.

κρηίτης-ιδος (ή) μτγν. πολύτιμος λίθος ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ κρηίου βλ.λ.ι : Πλίν.Φ1.37,153.

κρηιτραφής-ους-ές (κρη-τρέφω) ὁ γεννηθεὶς καὶ ἀνατραφεὶς ἐν ἀθλιότητι : 'Ἡσιόδ.Ἐργ.418 ὑπὲρ κεφαλῆς κρηιτραφῆς ἀνθρώπων, Χρησμ.π.Σχόλ. Εὐρ.Φοίν.638 βῶας κρηιτραφῆος Πελαγοντος' 2) ὁ φθείρων τὴν ὑγίαν, ὁ θανατῶν : Συνέσ. *Υμν.329C λυε μεριμνῶν κρηιτραφῆων.

κρηιφάτοι (ή) [κρη-φείνω] 'Ἡσ. ἐδοσι νόσφ τε-θῆκασιν.

κρηιφόνον (ή) νεότ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν **ψευδομυρικιδῶν**.

κρηιῶδης-ους-ες κ. νεότ. ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς κρηήθρας : Θεόφρ.Φ1.3,13,3 κρηιῶδες ἀνθος' || κρηιῶδης στοματιτῆς (ή) νεότ. ἱατρ. χρονία φλεγμονὴ τοῦ στόματος χοιραδικῶν ἰδ. παιδιῶν.

κρηίωμα-ατος (ή) νοσηρὰ ἔκκρισις λήμης ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν, τσιμπλάσμα : Σοφ.ἀπ.715.

κρηίων-ωνος (ή) μτγν. κ. νεότ. κρηίω λαμπὰς : Πλούτ.'Ηθ.263E πέντε λαμπάδας ἀπτοῦσιν (οἱ Ρωμαῖοι) ἐν τοῖς γάμοις, ἄς κρηίωνα ὀνομάζουσιν' 2) 'Ἡσ. κ. Φώτ. ἐν λ. κρηίνα ἐ μασίτη' 3) νεότ. βοταν. γένος φυτῶν.

κρηοβάτης (ή) νεότ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν **βρονηθιδῶν**.

κρηογλάσσος (ή) νεότ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν **καρδιθιδῶν**.

κρηρογνία (ή) μτγν. ὁ σχηματισμὸς κρηού ἢ κρηήθρας : ΠΔ Μακκ.4,14,19 μέλισσαι περὶ τὸν τῆς κρηρογνίας καιρόν.

κρηρογῶφια (ή) μτγν. κ. νεότ. ἡ διὰ κρηού ζωογράφου, δθ. ἐγκαυστικὴ ζωογραφικὴ : Καλλιξ.1 πὰς τόπος κρηρογῶφια κατεπεποικίλω' 2) νεότ. μέθοδος ζωογράφου ἢ ἱχθυογράφου τῆς βοήθειας κρηού, ἰδ. πρὸς ἀναπαραγωγὴν ζωογραφικῶν μετρήσεων ἢ γεωγραφικῶν χαρτῶν' 3) ὁμ. νεότ. κ. ἡ διὰ κρηρογῶφιας ἐκτελεσθεῖσα εἰκὼν.

κρηρογῶφ-ῶ μτγν. ζωογραφῶ διὰ κρηού : 'Αθῆν.5,200B τριακόσια δὲ κεκρηρογῶφῆμενα χρῶμασι παντοίοις.

κρηροθέτης (ή), δωρ. -θέτας ὁ κρηροδέτος βλ.λ. : Εὐρ.ΙΤ 1125 σπιρῆς δ' ὁ κρηροθέτας κάλαμος οὐρείου Πανός κώπιας ἐπιβώυξει.

κρηροδέτος-ος-ον [κρηρός-δέω] μτγν. κ. νεότ. ὁ διὰ κρηού συνηρμοσμένος, συγκολληθεὶς : Ἀντίπ.Σιδ. ΑΠλ.4,305 ζουθὸς περὶ χεῖλεσιν ἐσμός ἐπλάσσε κρηροδέτων. σείω μέλι, Εὐφρο.π.Ἀθῆν.4,184A τὴν δὲ πολυκάλαμον Σειληνόν, Μαρσῶν δὲ τὴν κρηροδέτων' || κρηροδέτων πνεύμα τὸ φύσημα τοῦ με κρηόν συνημμένου αἰόλου : Θεόκρ. Ἐπιγρ.5,4.

κρηροδωμ-ῶ μτγν. κ. νεότ. ὁ δὲ κρηρόδωμος ἐκτελεσθεῖσα εἰκὼν, ἐπὶ μελισσῶν : Φωκυλ.161 ἡ δρυὸς ὠγγυγίς κατὰ κοιλιάδος ἐνδοθὶ σίμβλων σμῆνετ' μυριότρητα κατ' ἀνθεα κρηροδωμοῦσα

κρηροδοσία (ή) [κρηρός-δοσιμ, δόσις] φόρος τις ἰσόμοι' ἐπὶ τοῦ κρηού : Συμ.Θεσπ.π.Τελετ.Μυστηρ.10' 2) δημ. κρηροδοσία ἢ ἐφ' ὅπαξ εἰς ἐκκλησίαν ἢ μονὴν ἀπαιτούμενη ποσότης κρηού διὰ πᾶσας τὰς ἐκκλησιαστικὰς ἀνάγκας ἢ ἡ ἔτησια τοιοῦτη.

κρηροδόχος-ον 'Ἡσ. κ. νεότ. ὁ δεχόμενος ἐν ἑαυτῷ τὸν κρηόν, ὁ ἐφ' ἵγνεται τοῦ κρηού ἢ τῆς : χάλκινος λέθης κρηροδόχος' || κ. ὁ ἐν φ' τίθενται, στήνονται ἀναπτόμενα κρηόν ἐν ἐκκλησίᾳ, ἰδ. τὰ μικρὰ ὑπὸ τῶν πιστῶν λατρευτικῶς προσφερόμενα : ὁ κρηροδόχος δίσκος τοῦ μανουαλίου' 2) 'Ἡσ. καμῆνη, οἱ κρηροδόχοι τῶν μελισσῶν, ἦτοι οἱ τῆς κυψέλης τόποι ἐν οἷς ἀποτίθεται ὑπὸ τῶν μελισσῶν ὁ ὑπ' αὐτῶν παραγόμενος κρηρός, τὸ μελισσοκρηί.

κρησιδής-ους-ές κηρός - είδος κ. νεώτ. ὁ τὸ εἶδος κηροῦ ἔχων, ὁ κηρὸς ὁμοιος ἢ παρεμφερής· Πλάτ.Τίμ.61C τὰ δὲ πλέον ὕδατος αὐὰ πάντα ὅσα κρησιδῆ καὶ θυμιατικά σώματα ζυμῆγγυται, Γαλ.1,67,5 ἀπάλα τε ὄντα καὶ οἶον κρησιδῆ τὰ τῶν βρεφῶν ὄστα 2) ὁ ἔχων τὸ χρώμα καὶ τὴν λεϊότητα τοῦ κηροῦ, κτρινωπός καὶ σιλιν-πός, ἐπὶ λίθου, μαρμάρου ἢ ἄ. ὕλης· Φιλόστρ. 781 ἡμίκυκλος στοὰ κρησιδής ὑπὸ τοῦ ἐν αὐτῇ λίθου, Σχόλ.Νικ.Θηρ.798 διὰ τὸ μελιτόχρομα εἶναι ἦγον κρησιδής, ὁ κατεργασμένος ἀλά-**δαστρος** εἶναι κρησιδής· 3) μτφ. ἐπὶ τῆς ψυχῆς, εὐμάλακτος, εὐκόλος εἰς τὸ ὑποσῆναι πλά-**σιν**· Φιλ.1,64 ἐν τῇ ψυχῇ κρησιδεῖ οὖση 4) νεώτ. κτ. πληθ. οὐδ. τὰ κρησιδῆ περιληπτ. αἱ ὕλαι ὅσαι βιομηχανικῶς κατεργασμέναι χρησιμοποιοῦνται ἀντὶ κηροῦ ἢ ἐν ἀναμίξει, μετὰ κηροῦ, κρὸς φωτισμόν, ἐπάλειψιν κττ. οἶον ἡ στεατίνη, ἡ παραφίνη, ἡ κερεζίνη.

κρησιζίνη (ἡ) νεώτ. ἡ κερεζίνη βλ.α. || χημ. τὸ φωτιστικὸν πετρέλαιον.

κρηρόν (κῆρ) ἐπίρρ. κρηρόθι βλ.α.· EM 511,20. **κρηρόθι** (κῆρ) ἐπίρρ. ἐν τῇ κρηρόθι, ἐκ καρδίας, ἐγκροθιάς, π. Ὀμ. πάντοτε ἔπομ. τοῦ μάλλον· Ἰλ.1 300 εἰ δέ τοι Ἀτρεΐδης μὲν ἀπήχθητο κρηρόθι μάλλον, Ὀδ.Ε 284 ὁ δ' ἔχυσάτο κρηρόθι μάλλον, Ἡσιόδ.85 ἡ δίκη εἶσθ' ἰκέτησι τίον δ' ἄρα κρηρόθι μάλλον.

κρηρόκαλη (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων λεπιδοπτερόν τῆς οἰκογεν. τῶν ὄφιμοιδῶν.

κρηρόκλυστος-ον ὁ ἐστρωμένος διὰ κηροῦ· Πάπ. οἴνου Συριακοῦ βανώτια κρηρόκλυστα.

κρηρόκομη (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν μηλοῖδῶν.

κρηρόκοπις-ίδος (ἡ) νεώτ. χαλύδωνος περίστρεφόμενος τροχίσκος, δι' οὗ κόπτονται αἱ τεχνεῖαι κρηθήρα.

κρηρόκτανος (ἰ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν πριονιδῶν.

κρηρόλιθος (ἰ) νεώτ. ὄρυκτολ. ὁ κερόλιθος βλ.α.

κρηροληψία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ κατὰ τὴν σφῆνιν μετατροπὴ τοῦ ταφέντος πτόματος εἰς μάζαν κρησιδῆ.

κρηρομαντῆα (ἡ) νεώτ. ἡ διὰ τοῦ κηροῦ μαντεία.

κρηρομάρμαρος (ἰ) μsn. συγκολλητικὴ τις οὐσία πρὸς κατασκευὴν ὑδατοστεγῶν ἀρδευτικῶν ὀχετῶν· Στεφ. Ἀθ. Ἰνπ.2,384D.

κρηρομαστίχη (ἡ) μsn. κ. νεώτ. μελίγμα κηροῦ καὶ μαστίχης· Ζυμ.Θεσσ.π. Φαθρικ. Ἐλλην.βιβλ.14,60.

κρηρόμελι-ιτος (ἰ) σχόλ. μέλι ἐν τῇ κρηθήρα· Σχόλ.Θεοκρ.7,83.

κρηρόμυια (ἡ) νεώτ. παλαιοζ. γένος ζῴων τῆς οἰκογεν. τῶν πλευρομυιδῶν, ἀπαντῶντων ἐν ἀπολιθώσει.

κρηρόν Ἡσ. κλεπτόν, νοσερόν.

κρηροξίδη (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων διπτερόν τῆς οἰκογεν. τῶν ἀκαλυπτεριδῶν.

κρηροξύλομορφα (ἰ) νεώτ. βοταν. ὑποδιαίρεσις φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν φοινικιδῶν.

κρηρόξυλον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν φοινικιδῶν.

κρηροπάγης-ους-ές μτγν. συνηρησομένος, κεκολλημένος διὰ κηροῦ· Ἀπολλωνιδ.ΑΠ 6,239 μελιχροῦ νέκταρος ἐμπλήσας κρηροπάγης θαλάμας.

κρηροπάζουσα Ἡσ. «βαστάζουσα».

κρηροπάλη (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων ὑμενοπτερόν τῆς οἰκογεν. τῶν σφικιδῶν.

κρηροπανον (ἰ) νεώτ. ὄψασμα ἀδιὰκρόροχον, ἐπιληγμένον δι' ὕλης περιερούσης κηροῦ.

κρηροπηγία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς ὑποδιαίρεσεως τῶν τυλοφόρων.

κρηροπήγιον (ἰ) μsn. κ. νεώτ. σκευὸς ἐφ' οὗ

προσκολλᾶται ἐν ἡ περισσώτερα κηρία καντηλιῆρι σαμῆται· ἀργυροῦν - πῆλινον κρηροπήγιον· εἶδ. τὰ κρηροπήγια τῆς ἐκκλησίας οἱ κρηροστάτοι, τὰ μανουῦλια.

κρηροπίσος (ἰ) ἀλοιφῆ τις ἐκ κηροῦ καὶ πίσεως· Ἰνπ.Νοῦσ.2,18.

κρηρόπιττα (ἡ) νεώτ., δημ. κερόπιττα ὁ διὰ τὸ ἐμπόριον προωρισμένος κηρὸς εἰς σχῆμα ἀνάλογον τοῦ δοχείου ἐντός τοῦ ὁποῖου διὰ τήξεως συνεκentrῶθῃ || ἡ κρηθήρα, μελόπιττα.

κρηροπλαστεῖον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. τύπος κηρίων εἰκόνων ἢ ὁμοιωμάτων· Ἐπιφάν.Αἰρ.23,64B.

2) νεώτ. τὸ ἐργαστήριον ὅπου πλάσσεται ὁ κηρός, ὅπου κατασκευάζονται λαμπάδες, κεράδικο.

κρηροπλαστής (ἰ) κ. νεώτ. ὁ πλάσσων ἐκ κηροῦ ὁμοιώματα· Πλάτ.Τίμ.74C ταῦτα ἡμῶν διανοθεῖς ἡ κρηροπλαστής.. σάρκα ἐγγυμον καὶ μαλακὴ συνέτασσε, Πλούτ.Ηθ.167D λιθοξόος καὶ κρηροπλαστής ἀνθρωπόμορφα τῶν θεῶν τὰ εἶδη ποιοῦσι, Πλωτίν.344B οἱ κρηροπλασταὶ ἢ κρηροπλασταί· 2) νεώτ. ὁ πλάσσων τὸν κηρόν, κατασκευαστὴς λαμπάδων· 3) κρηροπλαστής τῆς συκῆς νεώτ. ζωολ. ἐντομον τῆς τάξεως τῶν ἡμιπτερόν τῆς οἰκογεν. τῶν κοκκοειδῶν.

κρηροπλαστικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς τὸ κρηροπλαστεῖν || ἡ κρηροπλαστικὴ (τέχνη) ἡ τέχνη τοῦ κρηροπλαστικοῦ βλ.α.1)· Ὀκελλ.2,3 ἡ ὄλη ἰερίτη ἀμορφος) πρὸς κρηροπλαστικὴν, Πλούτ.7,165· 2) νεώτ. ἡ τέχνη τοῦ κρηροπλαστικοῦ βλ.α.2).

κρηρόπλαστος-ον (κρηρός - πλάσσω) κ. νεώτ. ὁ ἐκ κηροῦ πηπασμένος, κατεσκευασμένος, κηρίνος· Σοφ. ἀπ.398,5- μελίσεως κρηρόπλαστον ἔργονον || μτφ. ἐπὶ κορασίου, ὁ οἶνετ ἐκ κηροῦ πηπασμένος ὁ ὡς πλαγγῶν εἰδειδής· Φιλιδ.ΑΠ 9,570 ἐξανθῶ, κρηρόπλαστες, μυράχροε· 2) κρηρόδετος βλ.α.· Αἰσχ.Πρ.574 ὑπὸ δὲ κρηρόπλαστος ὄδοτεῖ δόναξ.

κρηροπλαστῶ-έω πλάσσω τι ἐκ κηροῦ· Ἰνπ. 828B ὡσερ κρηροπλαστῶντων χρῆ ἐς τὴν φύσιν τὴν δικαίαν ἀγειν, Εὐδουλ.41 κρηροπλαστήσας ἔρωθ' ὀνόπτερον, Μακάρ. Ὀρ.238,30 οἱ γὰρ θέλοντες σκεῖθι κατασκευάσαι.. πρῶτον κρηροπλαστοῖσι || πλάττω ὡς ἐκ κηροῦ· Ἀρετ.Χρον.Παθ. 2,13 ἐκρηροπλαστῆσεν δικως ἐκ γενετῆς τὸν ἀνθρωπὸν ἢ φύσιν· || κ. μτφ. πλάσσω, δημιουργῶ· Μεθόδ.Συμπ.45,3 κρηροπλαστῶν ἐξ ὑγρῶν καὶ βραχυτάτων σπερμάτων· 2) ἐπὶ μελίσεων, κατασκευάσσει ἐκ κηροῦ κυψέλην, κρηθήραν· Διδό. Σ 17,75.

κρηρόπλατος (ἰ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων διπτερόν τῆς οἰκογεν. τῶν μυιδῶν.

κρηροποιεῖον (ἰ) νεώτ. ἐργαστήριον κατασκευῆς κηρίων, ἄ. κρηροπλαστεῖον, κεράδικο.

κρηροποιία (ἡ) νεώτ. ἡ τέχνη τῆς κατασκευῆς κηρίων, λαμπάδων.

κρηροποιός-όν σχόλ. κ. νεώτ. ὁ κατασκευαστὴς κηρίων, κρηροπλαστής, κεράς· Σχόλ. Ἀριστφ. Σφ.1075 ζῶον κρηροποιόν.

κρηροπρίων (ἰ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν ἀλκυονιδῶν.

κρηροπυλῆτον (ἰ) μsn. κ. νεώτ. τὸ κατάστημα ὅπου πωλεῖται κηρός ἢ κηρία· Θεοφάν.Καντίν.420,15.

κρηροπύλης (ἰ) γλωσσ. κ. νεώτ. ὁ πωλητὴς κηροῦ ἢ κηρίων.

κρηρόρρυγχος (ἰ) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ἀλκυονιδῶν.

κρηρός (ἰ) κ. μsn. κ. νεώτ. τὸ κηρίον τῶν μελίσεων, ὑποκηρίνη οὐσία ἐκκηρινωμένη ὑπ' οὐτῶν, κηρί· Ὀδ.Μ 48 ἐπὶ δ' οἶσατ' ἀλειφαῖα ἑταίρων κηρόν δεφῆσας μελιπέδες, Πλάτ.Πολ.588D ἀπῆλα-

στότερον κηρού και τών τοιούτων λόγος, πεπλάσθη, Θεόκρ.1,27 βαθύ κισυβιδιον κεκλεισμένον ἀνά κηρῷ, βί. Ἀλεξ.57 παῖς χερσὶ τὰς ἑαυτοῦ κηρόν καταμαλάσων | ἐπλάσσει ἀνθρωπάριον και πλοῖα σὺν κηρῷ | ἢ κηρήθρα: Θεόκρ. 20,27 ἔρρε μοι φωνὴ γλυκερώτερα ἢ μέλι κηρῷ ἔν χρ. εἰς τὴν ἐγκαυστικὴν ζωγραφίαν κ. γεν. κοσμητικῶς: Φιλόστρ. Ἐπιστ.22, Ἐπιγρ.: ὄμ. διὰ γραφῆν ἐπὶ πινακίδι: Πάπ. 2) συνεκτ. ἢ ἐπηλειμμένη κηρῷ πινακίς: Λιθόν. Ἐπιστ.886,1 λόγους εἰς γραμμάτων και κηρόν ἐρχομένους 3) ὄμ. μτγν. κηρός κ. νεώτ. Ἰσπανικὸς κηρός σφραγιστικὸς κηρός, βουλλοκέρι: Λουκ. Ἀλεξ.21 βελόνην πυρώσας τὸ ὑπὸ τὴν σφραγίδα μέρος τοῦ κηροῦ διατήκων ἐξήρει και μετὰ τὴν ἀνάγκην τῆ βελόνης αὐθὺς ἐπιχλιάνσας τὸν κηρόν | κηρός Τυρρηλικὸς λευκαυθεὶς κηρός μελισσῶν ἔν χρ. εἰς τὴν ἱατρ. και φαρμακ. δι. ἄλοιφας: Γαλλ.13,411 4) μτγν. ἐν τῷ πληθ. κηροὶ λαμπάδες ἐκ κηροῦ: Ἡρόδ.9,11 κηροῦ τε και δάσος ἀφάμενοι. **κηροσβάστης** (ὁ) νεώτ. σκευὴς ἐκκλησιαστικῶν, χρησίμου διὰ τὴν σβέσιν τῶν ἀνημμένων κηρίων. **κηροσκόρος** (ὁ) νεώτ. εἶδος ἐντόμων ἐχθρῶν τῶν μελισσῶν, κατατρωγόντων τὰς κηρήθρας· ἀ. γαλερία ἢ μελιτοφάγος. **κηροσσίαιον** Ἡσ. «καλαϊών». **κηροστάτης** (ὁ) μsn. κ. νεώτ. μέγα κηροπήγιον ὅπου τοποθετεῖται, στήνεται τὸ κηρίον, μαουαλί: Σέργ.Μακρ. ἐν Σάβ.3,359 και τῶν ἄλλων ἐκκλησιῶν, κανθίλας, πολυελαίους, κηροστάτας, δίσκους ἀπέδωκε τοῖς Ἱεροσολύταις. **κηρόστενος** (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν ἄσινιδῶν. **κηρόστερνον** (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν κεραμπυδικῶν. **κηροσταμον** (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν τινιδῶν. **κηροτακίς**-ἴδος (ἡ) μτγν. ξύλινον ἀβαθεὶς πινακίον, παλέτα, ἐν ᾧ ἀπέθετον ὑποθερμανθέντα μαλακῶν κηρόν οἱ ζωγράφοι χρησιμοποιοῦμενον ὑπ' αὐτῶν εἰς τὰς ἐπὶ ξύλου ζωγραφίας: Πάπ. 2) ὄμ. σκευὴς τὶ πινακιοειδὴς ἐν ᾧ οἱ ἀχρηματισταὶ ἔθετον τὸν χρησιμοποιούμενον ὑπ' αὐτῶν εἰς μείξιν κ. διαφ. κατοσκευασὴς μαλακῶν κηρόν: Συνέσ. Ἀλχ.60Β, Ζῶα. Ἀλχ.158Β. **κηροτένιον** (τὸ) νεώτ. χημ. κ. κηρωτένιον ἀκόρεστος ὑδρογονάνθραξ τῆς σειρᾶς τοῦ αἰθυλενίου. **κηροτέχνης** (ὁ) μτγν., μsn. κ. νεώτ. ὁ κηροπλάστης βλλ.: Ἀνακρέωντ.10,9. **κηροτήτης** (ὁ) (κηρός-τήκη) νεώτ. εἰδικὸν κιδώτιον μεθ' ὑάλινου καλύμματος, ἐντὸς τοῦ ὁποῦ τοποθετοῦνται αἱ κηρήθραι πρὸς τῆξιν διὰ τῆς ἠλιακῆς θερμότητος. **κηροτικὸν ὄξυ** (τὸ) νεώτ. χημ. κεκορεσμένον λιπαρὸν ὄξυ. **κηροτόμος** (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν χρυσομελιδῶν. **κηροτρόφος**-ον (κηρός) ὁ ἐκ κηροῦ κατασκευασμένος, κηρόπλαστος, κήριος: Φίλιππ.ΑΠ 6,236 σιμβλεύει κηρότροφα δῶρα μελισσῶν. **κηροτρόφος**-ον (κηρ) ὁ τρέφων θάνατον, θανατοτρόφος: Νικ.Θηρ.192 ὅτε λυγρὰ θαλαπούσης ὄφιος κηροτρόφου μετὰ γαῖα. **κηροτυπία** (ἡ) νεώτ. μέθοδος χαρακτηριστικῆς ἐπὶ πλάκας κεχρισμένης διὰ κηροῦ. **κηροῦς** Ἡσ. ἐκέει. Κρήτες. **κηροουλκός**-ον (κηρ-ἔλκος) μτγν. ὁ ἐπιφέρων καταστροφήν: Λυκούργ.407 κηρουλκὸν πάγην. **κηροῦμαι**-όμεαι (κηρ) εἶμαι καταστραμμένος, ἔχω ὑποστῆ ζημίαν: ΕΜ 322,13. **κηρουργία** (ἡ) μsn. ἢ κατασκευὴ κηροῦ Ἐφραίμ 562C.

κηρόφιν Ἡσ. «ἐκ τῆς φυκῆς». **κηροφόρος**-ον γλωσσ. κ. νεώτ. ὁ φέρων, κρατῶν τὸ κηρίον 2) νεώτ. ὁ φέρων, παράγων κηρόν: κηροφόρον φυτόν. **κηροφορῶ**-έω Σουῖδ. φέρω, παράγω κηρόν. **κηροφύτων** (τὰ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν εὐκνημιδῶν. **κηροχάραξις**-εως (ἡ) ἢ κατασκευὴ τσιγκογραφικῶν πλακῶν δι' ἐπιχύσεως ἐπ' αὐτῶν λεπτοῦ στρώματος κηροῦ, ἐφ' οὗ χαράσσονται τὰ σχέδια. **κηροχίτων**-ωνος (ἡ) μτγν. ὁ περιβεβλημένος κηρόν, κήριος: Ἀντίφ.Θεσσ.ΑΠ 6,249 λαμπάδα κηροχίτωνα. **κηροχρῶς**-ωτος (ὁ, ἡ) κ. νεώτ. κηροχρῶς-οος-οον-οον ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ κηροῦ: Χαίρημ.π. Ἀθήν.13,608D κόμαι κηροχρῶτες ὡς ἀγάλματος. **κηροχυσία** (ἡ) (κηρόν-χύνω) νεώτ. ἢ χύσις, τήξις κηροῦ. **κηροχύτης** (ὁ) νεώτ. εἰδικὸν μελισσοκομικὸν ὄργανον διὰ τὴν τῆξιν τοῦ κηροῦ πρὸς συγκόλλησιν τῶν κηρηθῶν ἐπὶ τῶν πλαισίων. **κηροχύτης**-ον κ. νεώτ. ὁ ἐκ χυτοῦ κηροῦ κατασκευασμένος: Καστορ.π. Ἀθήν.10,455Α ἐπη συνθεῖς, ἀναξ, μωροσπὸλε θηρ, κηροχύτων ὡς μελιγμ' ἰεῖς 2) νεώτ. κηροχῦτοι γραμμαῖ αἱ γραμμαὶ τῶν διὰ κηροχάρδεως κατασκευασμένων τσιγκογραφικῶν πλακῶν | ὄμ. αἱ γραμμαὶ δι' ἀποτελοῦσαι τὸ σχέδιον τοῦ μέλλοντος νὰ βαφῆ διὰ χαβαϊαῆνης μεθόδου ὑφάσματος μπατί. **κηροχυτῶ**-έω χύνω, σχηματίζω μορφὰς ὡς ἐν κηρῷ: Ἀριστφ.Θεσμ.56 κηροχῦται και γογγύλλει και χροανεύει, Ἰνποδ.π.Στοβ.4,1,94 πλάσσει και κηροχῦται τὸν ψυχάν. **κῆρτεα** Ἡσ. ἐτὰ κέρδη. **κῆρυγμα**-ατος (τὸ) | κηρύσσω | κ. μsn. κ. νεώτ., δημ. ἐν εἰδ. σμτ. τὸ ὑπὸ τοῦ κήρυκος ἀγγελῶδες μsn. προκήρυξις, γνωστοποίησης: Ἡρ.3,52 κῆρυγμα ἐποίηστος, αὐτ.6,7Β ἄριστον γάρ ποιούμενοι τοῖσι Ἀργείοισι ἐκ τοῦ κηρύγματος ἐπέκεστος (διὰ προκήρυξεως), Σοφ. Ἀντ.8 κῆρυγμα θεῖναι τὸν στρατηγὸν ἀρτίως, Θουκ.4,105 τὴν ξυμβασιν μετρίαν ἐποίηστος, κῆρυγμα τὸδε ἀνειπών, Αἰσχίν.3,154 προεθῶν ὁ κῆρυξ.. ἐκήρυττε τὸ κάλλιστον κῆρυγμα, Δημ.253 δευτέρω μοι κηρύγματος ἦδη (τούτου) γιγνομένου | ὄμ. ἀναγγεῖλαι νίκης εἰς ἀγῶνας: Δίων Κ 63,14 | πρόσκλησις: Σοφ. Ἀντ.162 σύγκλητον τίνδε γερόντων προὔθετο λέσχην, κοινῷ κηρύγματι ἐμφάς | ὄμ. αἰμοιδῆ προκηρυττομένη, προσφερομένη διὰ προκήρυξεως: Ξεν.Ἑλλ.5,4,10 ὁ μέντοι ἐν τῆ ἀκροπόλει ἀρμωστής ἐπεὶ ἤθετος τὸ νυκτερινὸν κῆρυγμα, εὐθὺς ἐπεμφεν.. ἐπὶ βοήθειαν, Αἰσχίν. 3,33 φέτος θεῖν ὁ νομοθέτης τὸν ῥήτορα σεμνύνεσθαι.. και μὴ ἐργολαθεῖν ἐν τοῖς κηρύγμασιν 2) κ. νεώτ. λόγος θρησκευτικὸς ἀπειθυνόμενος εἰς τὸ κοινόν, κῆρυγμα: ΚΔ Λουκ.11,32 κατακρινοσιν αὐτὴν, ὅτι μετενόησαν εἰς τὸ κῆρυγμα Ἰωάν. Μνηστ.12,24 Ὁδ.4 κηρύγματα προσηλὸν τοῦ Χριστοῦ τὴν ἀνάδειξιν μνηνύοντα εἴληψα | εἶδ. νεώτ. κ. Δημ. θρησκευτικὸς λόγος, συνῆθ. ἐν τοῖς ναοῖς ὑπὸ τοῦ ἱεροκήρυκος: πηγάζει τακτικά εἰς τὸ κῆρυγμα. **κηρυγμαῖς** (ὁ) σχολ. ἡ κήρυξις βλλ.: Σχόλ. Π.Φ 575. **κηρούκαινα** (ἡ) θηλ. τοῦ κήρυξ βλλ.: Ἀριστφ. Ἐκκλ.713 λαδοσθα κηρούκαιναν εὐφώνων τινα 2) κτ. πληθ. Σουῖδ. ἐτὰς εἰς τὰς αὐλάς παριούσας και τὰς αουνοικίας, ἐφ' ᾧ τε συναγείρειν τὰ μύσματα, και ἀποφέρειν εἰς θάλασσαν. **κήρυκα** (ὁ) δημ. ὁ κήρυξ βλλ. **κηρυκεία** (ἡ), ἰων. -ῆτι τὸ ἀξίωμα ἢ τὸ ἔργον τοῦ κήρυκος: Ἡρ.7,134 τοῖσι αἱ κηρυκῆαι αἱ ἐκ Σπάρτης πάσαι γέρας δέδονται, Πλάτ. Νομ.7,42Β

ἀναγκαίας άλλης τῆ πόλει κηρυκείας' || πρεσβεία Νόμ.π.Αισχίν.1,21 μὴ ἐπὶ κηρυκείαν ἀποστελλίσθω 2) ὁ μισθὸς τοῦ κήρυκος: Ἰσαΐ.ἀπ.46. **κηρυκείον** ἰτόι κ. μαν. κ. νεώτ., ἰων. -ήσιον, δωρ. κάρυκειον ἢ ράβδος τοῦ κήρυκα: Ἡρ.9,100 κηρυκῆσιον ἐφάνη ἐπὶ τῆς κυματωγῆς κείμενον, Ουκ.1,53 ἔδοξεν αὐτοῖς. ἄνδρας ἐς κελήτιον ἐμβιβάζσαντες ἀνεκ κηρυκείου, Φιλ.2,560, βί. Ἀλεξ. 1257 φοροῦνται καὶ κηρυκείον ἐν τοῖς κροτάφοις τούτου || φρ κηρυκείο συμπληγμένα ἐκ τῶν θαλλῶν ἰκετηρία: Δειν.1,18 κ παροιμ φρ. π. Φώτ. το κηρυκείον ἢ τὴν μάχαιραν εἰρήνην ἢ πόλεμον || ἐν Ἐπιγρ. ὡς σφραγίς 2) Σουῖδ ἐς ὅτι ἐπὶ τῆ κηρύξει, μισθός 3) Σουῖδ ἐφ' ὃ ἀνάβηθ ἐ κήρυξ ἐκήρυττε

κηρύκειος-ον ὁ ἀνήκων εἰς κήρυκα: Σοφ.ἀπ 784 κηρυκείον γράμμα, Ἀνων.π.Σουῖδ. κηρυκείος γραφή' || Κάρυκίφιος ἐπίδνυμον τοῦ Ἀπόλλωκος ἐν Βοιωτία: Ἐπιγρ **κηρύκειω**-ατος ἰτόι προκήρυξις, διάγγελμα: Αἰσχ.Ἐπ.τ.651 ὡς οἴποιτ ἀνδρὶ τῶδε κηρυκευμάτων μέρφει.

κηρύκειος-εως ἰήι Σουῖδ ἢ κηρυκεία βλ.11 **κηρυκευτικός**-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κήρυκο βλ.11 || τὸ οὐδ κηρυκευτικός ὡς οὐσ νεώτ. ναυτ σημό δηλοῦν τὴν προσέλευσιν προσώπου ἐντεταλμένου πρὸς ἑναρξιν διαπραγματεύσεων εἰς ἐχθρῶν πλοίων || ὅμ καὶ αὐτὸ τὸ πλοῖον τὸ φέρον τὸ σημό ταῦτο.

κηρυκεῖω κ νεώτ. εἶμαι κήρυξ, ἀσκά καθήκοντα κήρυκος: Πλάτ.Νόμ.941Α εἰάν τις . . ἀποπρεσβεύσας γίνηται φανερός ἢ κηρυκεύσας, Αἰσχίν.1,19 μὴδ κηρυκευσάτω, μὴδ πρεσβευσάτω, μὴδ τοὺς πρεσβεύσαντας κρινέτω' || μτ. γενικ. εἶμαι κήρυξ τινός: Λυκούργ. ἐν Ἐπιγρ κηρυκεῖν τῆς βουλῆς 2) μτδ. κ-τινί τῆ μ. τὴ προκηρύττω. γνωστοποιῶ Αἰσχ.Ἰκ.221 ἐλευθέρους νυν ἐσθλά κηρυκεῖτω. Εὐρ.Τρω.787 τὰ δὲ τοιάδε χρὴ κηρυκεῖν

κηρυκῆ ἰήι ἰων. τ τοῦ κηρυκεία βλ.11 **κηρυκῆσιον** ἰτόι ἰων τ τοῦ κηρυκείον βλ.11 **κηρυκίδαι** ἰοί Φώτ. ἱερατικὸν τὴ γένος ἐν Ἀθήναις. **κηρυκικός**-ή-όν ὁ ἀνήκων εἰς κήρυκα, ὁ τῶν κηρυκῶν: Πλάτ.Πολιτ.260D τὸ βασιλικὸν γένος ἔοικεν ἀπὸ τοῦ τῶν κηρυκῶν γένους ἀφωρίσθαι' || ἢ κηρυκικὸ ὡς οὐσ. ἢ τέχνη τοῦ κήρυκος βλ.11: αὐτ.260E κελευστικῆ, κηρυκικῆ, καὶ πολλὰς ἑτέρας ταύτων τέχνας συγγενείων.

κηρυκικός-η-ον ἀρχ.λεξ. ὁ ἀνήκων εἰς κήρυκα βλ.11. Σουῖδ «κηρυκῆ ράβδος ἢ τοῦ Ἑρμοῦ» 2) τὸ θηλ. κηρυκῆ ἢ κηρυκῆαινα βλ.11' Ἡσ., Φώτ. || κ. -ινῆ ἰένν ἀρχῆ ἐν πάπ. τὸ ἀξίωμα τοῦ κήρυκος βλ.11.

κηρυκοειδής-οῦς-ές Ἡσ. ὁ ὁμοιος πρὸς κηρυκείον, ὁ ἔχων σχῆμα κηρυκείου: Ἡσ. ἐν Ἀ. Ἑρμῆς. **κηρυκῆσιον** ἰτόι δ.γρ. τοῦ κηρυκείον βλ.11: Ἀριστοφ.ἀπ.518' 2) κολλύριον: Ἀλεξ.Τραλλ.2' 3) ἐν τῷ πληθ.οἰεῖται μετεροὶ λίθοι: Παυλ.Αγ.6,88.

κηρυκοφόρος-ον λεξ. ὁ φέρον κηρυκείον βλ.11: ΕΜ812,23 ασαγομάντιον, ὅπερ φοροῦσιν οὐ κηρυκοφόροι.

κηρυκτικός-ή-όν μτγν. κ. μαν. ὁ κηρυκικός βλ.11: Γαλ.1,227' 2) τίλος ἐνὸς τῶν λόγων τῶν ἀποδιδομένων εἰς τὸν Ἀθανάει ἐν Μί.28,917.

κηρυκτός-ή-όν ὁ διὰ κήρυκος ἀναγγελθείς: Ἐπιγρ. κηρυκτός στέφανος.

κηρυκώδης-οὺς-ές ὁ ὁμοιος τῷ ὄστρακοδέρμῳ κήρυξ βλ.11: Ἀριστοφ.Ζι 527α,28 ὅπὸ δὲ τοῦ περὶ τὰ στήθη κηρυκώδους ἄλλος ἐστὶν εἰλιγμός.

κηρυλική ἀλκοόλη ἰήι νεώτ. χημ. κ. κηρωτίνη ἀλειψατική ἀλκοόλη ἀπαντώσα ἐν τῷ κηρῷ. **κηρύλος** ἰόι κ. νεώτ. μυθικὸν θαλάσσιον πτη-

νὸν ἐκ τοῦ εἰδους τῆς ἀλκυόνος: Ἀργῆλ.141, Ἄλκυ.26,2, Ἀριστοφ.Ζι 593β,12 περὶ δὲ τὴν θάλατταν καὶ ἀλκυὸν καὶ κηρύλος, Αἰλ.Ζι 5,48' || κ. νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ἀλκυονιδῶν.

κήρυκος ἰόι κ. π. Φώτ. κάρυκος βόλος τις τῶν κούβων: Εὐδόκ.57,2.

κήρυξ-όκος ἰόι κ. κήρυξ (κηρύσσω | κ. μαν. κ. νεώτ., δημ.-κος, δ.τ.-κος, αἰολ. κάρυξ ὁ ἀναγγέλλων τὴ δημοσίως, διαλολητής, τελέτης κ. γέν. δημόσιος ἀγγελιαφόρος: Ἰλ.β.50 αὐτὰρ ὁ κηρύκειος λιγυφθόγοισι κέλευσε, αὐτ.Α 334 κήρυκες, Διὸς ἀγγελοὶ ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν, Ὀδ.Τ 135 οὐθ' ἴκετάν οὐτε τὴ κηρύκων, οἱ δημοσεργοὶ εἶσαν' || ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ ὡς ἀγγελιαφόρου τῶν θεῶν: Ἡσίοδ.Ἐργ.80 ἐν ἄρα φωνῆν θῆκε θεῶν κήρυξ, Αἰσχ.Αγ.515 τὸν τ' ἐμὸν τιμῆρον Ἑρμῆν, φίλον κήρυκα κηρύκων σέβας' || ἀπεστολμένος διάφορος τοῦ πρεσβετοῦ, διότι διεβίβασεν ἀγγελίος μεταξὺ ἐθνῶν ἐν πολέμῳ πρὸς ἄλληλα διατελοῦντων: Αἰσχ.Ἰκ.727 ἴσως γὰρ ἐν κήρυξ τις ἢ πρέσβυς μόλοι, Πλάτ.Νόμ.941Α ἐάν τις εἰς πρεσβετηρῆς ἢ κήρυξ καταφευγόμενος τῆς πόλεως παραπρεσβεύηται πρὸς τινα πόλιν, Δημ.159 καίτοι τὸ παρανομεῖν εἰς κήρυκα καὶ πρέσβεις, τοῖς ἄλλοις τε πᾶσιν ἀσεβῆς εἶναι δοκεῖ' || ἐν χρ. ἐναλλάξ μετὰ τοῦ ἀπόστολος: Ἡρ.1,21 Ἀλυάτης δὲ . . ἐπέμπε κήρυκα ἐς Μίλητον βουλόμενος σπονδῶδες ποιήσασθαι . . ὁ μὲν δὲ ἀπόστολος ἐς τὴν Μίλητον ἦν' || ἱερατικὸν τὴ γένος ἐν Ἀθήναις: Ουκ.8,53 Εὐμολεπιδῶν καὶ Κηρύκων, Ἀνδοκ.1,16 ὦ Καλλία, . . ἀνοσιώτατε, πρώτων μὲν ἐβήγην Κηρύκων νῦν, Πaus.1,38,3 αὐτοὶ Κήρυκες θυγατρὸς Κέκροπος . . καὶ Ἑρμοῦ παῖδα εἶναι λέγουσιν πρὸλ. κ. κηρυκίδαι' || ὁ ἐκτελὼν χρέη μαγείρου κατὰ τὰς ἐορτὰς: Κηδμη.3,17' || συχ. κ. ὡς θηλ. κήρυξ ἰήι: Πινδ.Ν.β,1 ὦρα πόντια, κάρυξ Ἐφροδίτας ἀμφοσιῶν φιλοτάτων' || ὅμ. ἐν Ἀθήναις ὁ κηρύττων καὶ τῶν τῶν τῶν ἐν ταῖς συνελεύσεσι: Ἀριστοφ.Ἀχ.42 κήρυξ, τῆς ἀγορεύειν βούλεται: Ἀνδοκ.1,36 τὴν βουλὴν εἰς τὸ βουλευτήριον ὁ κήρυξ ἀνέπειο ἰέναι κ. ἐν Ἐλευσίνοι: Ξεν.Ἑλλ.2,4,20 Κλεόκριτος ὁ τῶν μυστῶν κήρυξ, μάλ' ἐπιφάνος ὢν. . . ἔλεξεν, Φιλόδοτ.Σοφ.2,33,4' || ὅμ. κήρυξ δημοπρασίας: Θεόφρ.ἀπ.97 ὑπὸ κήρυκος πωλεῖν, Πάπ.ἀπ.δοτος πάντα τὰ ἔργα ὑπὸ κήρυκα, Ἀμμών.81V' || γεν. ἀγγελιαφόρος: Σοφ.ΟΚ 1511 αὐτοὶ θεοὶ κήρυκες ἀγγέλουσι μοι ἐπὶ τοῦ ἀλεκτρυόνος: Ἀριστοφ.Ἐκκλ.30 ὦρα βαδίζεις, ὡς ὁ κήρυξ ἀρτίως ἡμῶν προσιόντων δεύτερον κεκόκκυκεν' || μτφ. ἐπὶ τῆς γραφῆς, ἀναγγελία, μάρτυς: αὐτ.Θεσμ.780 δέξασθε σμίλην ὀλοκούς, κήρυκας ἐμῶν μόχθων' || ἐπὶ τοῦ Ὀμήρου: Ἐπιγρ. ῥῶμων κάρυκ' ἐρετὰς' || ὅμ. ὁ ἱεροκήρυξ: ΚΑ Τιμ.1,27 ἐπέθην ἐγὼ κήρυξ καὶ ἀπόστολος, Προκλ.Δημ. ἐν Σάθ. 3,485 κήρυξ καὶ διδασκαλος τῶν θεῶν λογίων' 2) εἶδος ὄστρακοδέρμου ἢ κοχλίου ἐχοντος κοχλῆν ἐλικοειδῶς συσστραμμένην: Ἀριστοφ.Ζι 528α,10 αἶ τε πορφύρα καὶ οἱ κήρυκας καὶ ὁ κόχλος καὶ τάλλα τὸ στρομβέδι, Δικελ.Καρ.ἀπ.133, Μάχ.π. Ἀθῆν.8,349C ἀγωνιῶ δὲ καὶ δόδοικα παντελῶς μὴ ποτ' ἐπίδοις κήρυκι τὸν πόδ' ἀναπαρῶ, Γαλ.4,670, Ἀκκίφρ.1,7, Ἀλεξ.Τραλλ.3,7' 3) ρηματ. π. κηρυκεῖω, ἐπικηρυκεῖσθαι, κηρυκεία, κηρύκειον, κηρυκεύω, κηρύσσω (-ττω), κήρυγμα, κηρυκτός, ἀκήρυκτος, κήρυξις, προκήρυξις κλπ. Ἐκ ρίζ. καρ-, γαρ-γνρ- (γαρούω, γηρῶω = φωνάζω), λέγω, λαλόω, λατ. garrio = φησαρῶ, γηρῶω = φωνῶ' κηρύσσω ἰκηρύκω-ζωῖ.

κήρυξις-εως ἰήι μτγν. μαν. κ. νεώτ. διακήρυξις, προκήρυξις: Δίων Κ 63,14 ἡγωνίσαστο . . κήρυκι

πρός πάντα τά κηρύξεις δεδομένα· || κ. νεώτ. ἡ διὰ κήρυκος ἀνακοινώσεις, τὸ διαλόγημα· || κ. νεώτ. πολιτ. δικον. ἡ διὰ κήρυκος γνῶμονή με- γαλοφώνως πρὸς τὸ κοινὸν γνωστοποίησις τοῦ ἐνεργηθῆσαντος πλειστηριασμοῦ· 2) κήρυγμα: Κλημ. Ἀλ. Στρωμ.7,4, Ζαχρ. Πάπ. Διάλογ.1,4.

κηρύσσω κ. μιν. κ. νεώτ. δημ. ἐν εἰδ. σημ., ἀπ. -πτον, ὄρω. κήρυσσον, παρακ. ἐκήρυσσον, ἄπ. -πτον, μέλλ. -ύξω, ὄρω. κερυζῶ, ὄρω. ἐκήρυξα, ἀπ.ολ. μτχ. κερυζαίσα, παρακ. κηκέρυχα, παθ. μέλλ. κηρυχθήσομαι κ. κηρυξομαι, ὄρω. ἐκήρυ- χθη, παρακ. κηκέρυμαι, εἶμαι κήρυξ, ἐκτελῶ τὸ ἔργον τοῦ κήρυκος βλ.λ. || 1) Ἰ.Ρ.325 οἱ παρὰ πα- τρι γέροντι κηρύσσω γήρασκε· || εἶμαι κή- ρυξ ὀμνοπρασίων· Δημ.1081 διατελεῖ γὰρ ἐν Πει- ραιεῖ κηρύτων· || ὄμ. κίνωμ προκήρυξιν ὡς κήρυξ· Ἰλ.Β.438 λαὸν κηρύσσοντες ἀγείρου- τιν κατὰ νῆας ἰδὲ συναθροίσαι τὸν λαὸν διὰ τῶν κηρύκων, Ὀδ.Β.Β οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἤγειρον μάλ' ὤκα, Αἰσχ.Εὐμ.566 κήρυσσε, κή- ρυξ, καὶ στρατὸν κατειργαθῶ· κ. ἀπ.προσ.· Ξεν. Ἀν.3,4,36 ἐκήρυξε τοῖς Ἕλλησι συσκεκλιθε- σθαί ἵβην· προκήρυξις, ὁ κήρυξ προεκήρυξεν! 2) μτ. αἰτ. προσ. καλῶ, συγκαλῶ διὰ τοῦ κήρυ- κος· Ἰλ.Β.51 κέλευσε κηρύσσειν ἀγορήνδε κάρη κομόντας Ἀχαιοῦς, αὐτ.443 κηρύσσιν πολε- μόνδε κάρη κομόντας Ἀχαιοῦς κ. κηρύσ- σιν τινὰ καλῶ τινα εἰς τὸ μέρος· Ἀριστ. Ἀχ.748 ἐγὼν δὲ κερυζῶ δικαιοπολιν· || κ. παθ. καλοῦμαι· Εὐρ.Ρήσ.538 τίς ἐκήρυχθη πρῶτιν φυ- λακῆν; τίς ἐκλήθη εἰς τὴν πρῶτην φυλακῆν;· 3) προκήρυσσω τινὰ ὡς νικητὴν· Πλούτ. Ἡθ.185Α πότμον ἤβλεπε. ὁ νικῶν ἡ κηρύσσων τοὺς νικῶντας εἶναι; Φιλόστρ. Σοφ.1,11, Φαθωρίων ἡ εὐλῶντις ἐν σοφισταῖς ἐκήρυττεν· κ. παθ.· Ξεν.ΚΠ.8,4,4 μῆτε κηρυχθήσεσθαι μῆτε ἀθλα λήψεσθαι, Λυσ.19,63 τὴν πόλιν κηρυχθῆναι καὶ αὐτὸν στεφανωθῆναι· || διακηρύττω ὡς κακοῦργον ἢ κατάδικον· Δημ.787 κρύ- πτει καὶ διασφάζει τὰς πρῶτας ἡμέρας αὐτὸν ἐκείνη, ὅς ἐξήτουν καὶ ἐκήρυττον οἱ ἐνδεκα, Μελεαγρ.ΑΠ.5,176 κηρύσσω τὸν Ἔρωτα, τὸν ἄ- γριον· || παθ. ἐπὶ χώρας, διακηρύττομαι, ἐξαι- ρομαι, ἐπανοῦμαι· Εὐρ.Τρω.223 Σικελίαν ὄρεον ματέρ', ἀκούω καρύσσεσθαι στεφανοῖς ἀρετῆς· 4) ἐπικηρύσσομαι· Αἰσχ.Χο.124 κηρύξας ἐμοί, τοὺς γῆς ἐγερθε δαίμονας κλύειν, Εὐρ. Ἐκ.146 κήρυσσε θεοὺς τοὺς τ' οὐρανίδας τοὺς θ' ὑπὸ γαῖαν· || παθ. καλοῦμαι, εἶμαι· Εὐρ.ἀπ.1 μὲν λέγουσιν οἱ τοὺ κηκέρυξαι πατρός· 5) μτ. αἰτ. προγμ. προκηρύττω, ἀνογγέλλω· Αἰσχ. Ἀγ.1349 πρὸς δῶμα εὐρ' ἀσπίσι κηρύσσειν βοήν, Σοφ. Α1.1240 ἀγῶνας Ἀργείοισιν κηρύξει· προκη- ρύττω πρὸς πώλησιν· Ἡρ.6,121 τὰ χρήματα αὐτὰ κηρυσσόμενα ὑπὸ τοῦ δημοσίου ὠνέεσθαι, Πλούτ. Ἡθ.207Α κηρύττειν τὰ πατρώα· || κη- ρύττειν ἀποικίαν προσκαλῶ (ἀνθρώπων) πρὸς σχηματισμὸν ἀποικίας· Θεουκ.1,27 ἀποικίαν ἐς τὴν Ἐπίδαμνον ἐκήρυσσον· κ. κηρύσσειν ὅς βουλοί- το τὸ κῆνω προκήρυξιν ἐάν τις θελῶ, μτ. ἀπαρφ.· Ἡρ.2,134 κηρυσσόντων Δελφῶν ἐκ θεοπροπίου ὅς βουλοίτο ποιεῖν τὴν Αἰακίπου φυγῆς ἀνελέ- σθαι· || κ. παθ. ἐπὶ ἐγκλήματος, προκηρύττο- μαι· Ἀντιφ.2,3,2 τῷ τούτων φόνῳ τὸ κακούργη- μα ἀν ἐκήρυσσετο, Θεουκ.4,38 προσίεσθαι τὰ κε- κηρυγμένα· 6) διακηρύττω, λέγω τι, διαλαλῶ· ΚΔ Ματθ.10,27 ὁ εἰς τὸ οὐς ἀκούετε, κηρύξατε ἐπὶ τῶν δωματίων, Μηναι.12,23 Κοιτάς, οὐτοὶ δὲ ἤμην κηρύττουσιν ἐν Βασάνοις, ὃν ἡ Παρθένος ἀσπάρωσ ἐκύσεν· κ. παθ.· Σοφ.ΟΤ.137 τούτ' ἐκήρυξεν πόλει (ταῦτα διελαλήθησαν ἐν τῇ πόλει· 7) παραγγέλλω δημοσίᾳ, διατάσσω·

Αἰσχ. Ἐπ.1048 αὐτὸς σε μὴ περιστά κηρύσσειν ἐ- μοί, Σοφ.ἀπ.893 εὐφημίαν κηρύσσειν· κ. παθ· αὐτ. Ἀντ.447 ἠδίστα κηρυχθέντα μὴ πρᾶσσειν τάδε; ἰαὶ δοθεῖσαι δημοσίᾳ διαταγαί, τὰ διασταχθέντα; κ. μτ. ὄρω. προσ. κ. ἀπαρφ.· Πίνδ.Π.4,200 κέρυ- ξε δ' αὐτοῖς ἐμβαλεῖν κώπαισιν· 8) ἐπὶ τοῦ ἀλεκτριόνος, κρόζω· Ἀντιφ.Θεσσα.ΑΠ.5,2 πάλαι δ' ἤφως ἀλέκτωρ κηρύσσω φθονερὴν Ἥριγέ- νειαν ἀγει· 9) ἐκκλ., μτγν., μιν., νεώτ. κ. δημ. κηρύττω, διδάσκω τὸν θεῖον λόγον· ΚΔ Ματθ.3,1 παραγίνεται Ἰωάννης ὁ βαπτιστὴς κηρύσσω ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς Ἰουδαίας· 10) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ πολέμου, γνωστοποιῶ ἐπισήμως· ἡ Ἰαπωνία ἐκή- ρυξε τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Κίνας· 11) ἐν φρ. μου ἔχει κηρύξει τὸν πόλεμον με ἐχθρεύεται, με κηνη- γαί ἰεπὶ ἀνθρώπων διακεκμένων ἐχθρότων ἐναντίον τινός καὶ ἀποβλεπόντων εἰς τὴν ἐξούτωνσιν αὐτοῦ! 12) νεώτ. κ. δημ. παθ. κηρύττομαι ἐν χρ. κ. ὡς μέσο δηλοῦμαι, φανερόνομαι· || ἐν φρ. κηκρυ- γμένος ἐχθρός = φανερός, δεδηλωμένος ἐχθρός. **κηρῶ-ῶ** ἐπικαλύπτω τι διὰ κηροῦ, κηρῶω κατῖ· Ἡρώνδ.3,15 κηροῦν δέλτον· || αὐνήθ. ἐν τῷ παθ. ἐπικαλύπτομαι διὰ κηροῦ· Ἰνπ. Ἀρθρ.30, Ἀντ.Τακτ' 22,25 κηκρῶσθαι τὰ ἔσωθεν τῆς κλεφύδρας· || συναρτίζομαι, συγκολλῶμαι διὰ κηροῦ· Λόγγ. 2,35 κηκρῶτω ἡ σφίγις· 2) μέσο. σχηματίζω τι δι' ἐμαυτὸν ἐκ κηροῦ· Διδότ. Ζαν.ΑΠ.9,226 ἀγ- γεα κηρῶσασθε· 3) παθ. -οῦμαι -οομαι (ἀγ- γεα καταστρέφομαι, βλάπτομαι· Κλημ. Ἀλ.76 οὐ γὰρ κηροῦται τῇ φθορᾷ ἢ γῆλ.

κηρώδης-ους-ες κ. νεώτ. ὁ ὄμοιος πρὸς κη- ρόν, ὁ κηροειδής, ὁ κήρινος· Θεόφρ.3,13,3 κ.Γαλ. 10,476 ἴαμφ. ἀνάγν. ἀντὶ κηριώδεις· || νεώτ. ὁ ἔ- χων τὰς ἰδιότητες ἢ τινὰς τῶν ἰδιοτήτων τοῦ κη- ροῦ· κηρώδεις ὕλαι· 2) εἶδ. ὁ μαλθῶδης, ὁ μαλακός· αὐτ.19,20.

κήρωμα-ατος [τὸ] ἱκρῶ] κ. νεώτ. τὸ ὀπτε- λεσμα τοῦ κηροῦ, τὸ ἐκ τοῦ κηροῦ ἐπικαλύμμα ἢ ἐπόλειμμα· δθ. πρᾶγμα ἐπικεκαλυμμένον διὰ κηροῦ· || εἶδ. πῖνας ἐκαλυμμένους δι' ἐπιστρώματος κη- ροῦ πρὸς γραφῆν· Ἐπιγρ.,πρβλ. Ἡρ.7,239· 2) ἱατρ. κηροῖν ἄλοιφῃ, κηρωτῆ, κηραλοῖφῃ· Ἰνπ.Διοσίτ. 15 περιπέλλων κηρώσασθαι καὶ ταινιδοῖσιν πε- ριελάσων προσχε, Ὀρειδ.ἀπ.63· 3) μτγν. χρι- σμῶ τι ὑγρὰς ὕλης περιεχώσης κηρῶν, δι' ἧς κτ. τοὺς χρόνους τῆς Ρωμ. αὐτοκρατορίας ἠλεῖφοντο οἱ παλαίσται [λατ. ceromai]· || κ. ἡ πράξις τῆς διὰ τῆς ὕλης ταύτης ἐπαλειφῆς· Καίλ. Αὐρ. Ὑγ. Παραγγ.35, Πλούτ. Ἡθ.638C· 4) μτ. συνεκθ. ὁ παρὰ τὴν παλοίστραν τόπος ἐνθα ἠλεῖφον διὸ κηρώματος τὸ σῶμα αὐτῶν οἱ παλαίσται, τὸ ἀ- λειπτῆριον· Πλίν.35,2· 5) ὄμ. μτφ. ἡ πρὸς πνευ- ματικὸν ἀγῶνα προπαρασκευῆ ἢ τὸ πρὸς τοιοῦ- τον ἀγῶνα διδασκαλείον· Πλούτ. Ἡθ.790ε ἀσκη- θεις οὐκ ἐν παλαίστραις καὶ κηρώμασιν ἀκιν- δύνων σοφιστῶν· 6) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ κη- ροῦ, τὸ κέρωμα.

κηρωματικός [ὁ] μτγν. ὁ κατασκευάζων κηρώ- ματα βλ.λ.2]· Πάπ. οἰκία Ἐπιμάχου κηρωματικῶ 2) ὁ διὰ κηρώματος γινόμενος· Κάσοφ.55 ἰέν λατ. μεταγρ. ceromaticus· 3) ὁ ἀλλημιμένος διὰ κηρώματος βλ.λ.3]· Ἰουθεν.3,68.

κηρωματιστής [ὁ] σχόλ. ὁ ἀλείφων διὰ κη- ρώματος βλ.λ.2] κ. 3]· Σχόλ. Ἀριστφ. Ἰνπ.490.

κηρωματίτης [ὁ] μτγν. ἱατρὸς ἐπιθετῶν κηρωτῶ ἐν τοῖς τραύμασιν· Κύριλλ. Σκυθ.Βι. Σάβθα 44.

κηρῶν-ῶνος [ὁ] ἱκρῶς] σχόλ. ἡ κυψέλη τῶν μελισσῶν· Σχόλ. Ἀριστφ. Ἐκκλ.737 τὰ κηρία, ἴσως τοὺς κηρῶνῶνας λέγει.

κήρωσις-εως [ἡ] τὸ ὕλικόν, ἡ οὐσία τοῦ κηροῦ τῶν μελισσῶν· Ἀριστλ.Ζ1 553b,28 κήρωσιν δὲ φέ- ρουσιν ἀπὸ τοῦ ἰακρῶ τοῦ δένδρου.

κρηωτάριον (τὸ) μτγ. ἔμπλαστρον ἐκ κρηού: Σωφ.51 μετὰ τινος τὸν εἰρημένον κρηωταρίων, Διομόκρ.π.Γαλ.13,225.

κρηωτή (ἡ) [κρηώ] τὸ κήρωμα βλλ.2), ἀλοιφή τις ἐκ κρηού ἐν ἱατρ. χρ.: 'Ἰππ.Κατ.' Ἰντρ.12, Ἀριστφ. Ἀχ.1176 κρηωτῆν παρασκευάζετε, Φιλ. Βελοπ.96,18, Γαλ.11,391. || ἀλοιφή κοσμητική, καλλωπιστική ἐκ κρηού κ. ἄ., ἴδ. ἀρωματικών ὑλῶν κατασκευαζομένη: Ἀριστφ.ἀπ.320,1, Διοσκ. Γ.109 κρηωτὴ οὐρανθίνη.

κρηωτικόν ὄξύ (τὸ) νεώτ. χημ. λιπαρὸν ὄξύ ἀποτελοῦν ἐν τῶν κυρίων συστατικῶν τοῦ κρηού τῆς μελίσης καὶ περιεχόμενον ἐν αὐτῷ ἐν ἐλευθέρα καταστάσει.

κρηωτίνη (ἡ) νεώτ. χημ. χημικὴ οὐσία, ἄ. κηρυλικὴ ἀλκοόλη.

κρηωτοειδής-οὗς-ές μτγ. ο. ομοίως πρὸς τὴ κήρωμα βλλ.2): Γαλ.13,118, Ἀέτ.16,61.

κρηωτομέλαγμα-ατος (τὸ) μτγ. ἔμπλαστρον ἐκ κρηού: Γαλ.13,849 ἐνίοι τῶν ἱατρῶν κρηωτομέλαγματά τινα προσηγόρευσαν.

κρηωτός-ῆ-όν κ. νεώτ. ὁ ἐπικεχρισμένος ἢ κεκαλυμμένος διὰ κρηού, κυρ. ὅπως καταστῆ ἀδιάδροχος: κρηωτός χάρτης - κρηωτὸν ὑφασμα ἴδὸ ἀδιάδροχον, ὁ μουσαμάς. || συνθ. ἐν χρ. τὸ θηλ. ἡ κρηωτὴ βλλ.λ.: κρηωτὸν ἐμπλαστρον φαρμακευτικὴ σκευασία ἐκ διαφόρων οὐσιῶν ἐπιχριστος ἐπι λεπτῆς ὀδόντης, τερωτό.

κρηωτώδης-ους-ες μτγ. ὁ κρηωτοειδής βλλ.λ.: Γαλ.12,813.

κῆς ὄρω. κρᾶσ. τοῦ καί εἰς.

κησηλιά (ἡ) ὄρω. ποικιλία τις τοῦ οἰκονομίου βερικοκκέα.

κησσόν Ἦσ. «εὐδοχόν».

κῆτα (ἡ) Ἦσ. «καλαμίνθη».

κῆται ὑποτ. τοῦ κείμαι βλλ.λ.

κητῆια (ἡ) μτγ. ἄγρα μεγάλων ἰχθύων, ἴδ. θύνων: Αἰλ.Ζ1 13,16. 2) τὸ μέρος ἐνθα ἀγρεύονται μεγάλοι ἰχθύες: Στράβ.5,4,4 εἰσι δὲ καὶ κητῆια παρ' αὐτοῖς ἄρισται, Ἀθῆν.7,283C ὑπὸ τῶν ταῖς κητῆιας παρεδρευόντων ἀνδρῶν παρανομεῖται.

κητέλαιον-α-ον [κῆτοσ] μτγ. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναπερμένος εἰς κῆτος, ὁ τοῦ κῆτους: Μόσχ.11, 115 κητέλαιον ὑπότινον ἐφηρμειαι ἐσθιζόμενον, Νόων.Δ 39,240 κητέλαια γένυες, Ἐπιγρ. κητέλαια πέλωρα. || γεν. ὁ τερατώδης, μεγάλος, πελώριος Ἦσ.: || νεώτ. χημ. κῆτειον σπέρμα τὸ κητό-σπομα βλλ.λ.: 2) Φώτ.162,13 «κῆτειον, λάχανον ἀνθερικό μμοιον» 3) ὡς κυρ. ὄν. Κῆτειο (οἶ) ἀγνωστός τις λαός τῆς Μυσίας: Ὁδ.Λ 521.

κητέλαιον (τὸ) νεώτ. ρευστὸν λίπος ἐξαγόμενον ἐκ τῶν διαφόρων θαλασσίων κητῶν, χρῆσιμον πρὸς καύσιν, εἰς τὴν λίπανσιν τοῦ δέρματος, τὴν σπονοποιάν, τὴν παρασκευὴν ἐδωδίου λίπους διὰ σκληρύνσεως κ. ἄ.

κῆτέλιον (τὸ) νεώτ. χημ. ὑδρογονάνθραξ, δι' ἀποστῆξεως τῆς κητυλικῆς ἀλκοόλης.

κητεράχιον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος πτεριδῶν ἐκ τῶν πολυποδωδῶν, ἄ. λεγ. κητεράχ.

κῆτμα-ατος (τὸ) μτγ. τεταριχευμένος θύνος, ὠμοτάριον: Δίφιλ.Σ π. Ἀθῆν.3 121B τὸ δὲ ὠμοτάριον κῆτμα τινὲς λέγουσι Γόμφ.1.

κητινή (ἡ) νεώτ. χημ. τὸ σπουδαιότερον τῶν συστατικῶν τοῦ κητέλιου σπέρματος βλλ.λ.

κῆτιον (τὸ) Ἦσ. «ᾧ τὰς φήφους διωθοῦσιν ἐν τοῖς κληρωτηρίοις» πρβλ. κῆθιον. 2) Ἦσ. ἐμειντήριον ἀπὸ λαχάνου ἀγρίου, ὄπωρ ἀπὶ πτερόν κηθισαν εἰς τὸ στόμα»: Κρατίν.266.

κητόδωρον (ὁ) μτγ. ὁ προμηθεύων πέρρον, βορὰν εἰς τὰ κῆτη: Λυκόφρ.954 ταῖς κητοδωροῖς συμφοραῖς δεδηγημένος.

κητωειδής-οὗς-ές νεώτ. ὁ ὁμοιάζων πρὸς κῆ-

τος βλλ.λ), κητώδης || ζωολ. τάξις ὑδροβίων θηλαστικῶν.

κητοθῆριον (τὸ) μτγ., ὄ.γρ. -θηρεῖον ἀποθήκη σκευῶν χρῆσιμων πρὸς ἀλείψαν μεγάλων ἰχθύων: Αἰλ.Ζ1 13,16 τὰ χωρία ἐνθα αὐτοῖς εἰώθη θησαυρίζεσθαι τὰ τε δίκτυα τὰ μεγάλα καὶ ἡ λοιπὴ παρασκευὴ θηρατικὴ, καλεῖται γένος κητοθῆρια.

κητονια (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν κητονιδῶν.

κητονίδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογέν. ἐντόμων πεταλοκέρων.

κῆτος-ους-εος (τὸ) κ. νεώτ. κ. ὄρω. ὑπερμεγέθης θαλάσσιος ἰχθύς, μέγα θαλάσσιον θῆριον: Ὁδ.Μ 97 δελφινὰς τε κύνας τε, καὶ εἴ ποθι μετίζον ἐλασιν κῆτος, Μόσχ.2,116, ΠΔΓέν.1,21 καὶ ἐποίησεν ὁ θεὸς τὰ κῆτη τὰ μεγάλα, Μῆναι.1,1, Ὁδ.6 τὸν προφήτην διέσωσας ἐκ τοῦ κῆτους, φιλόανθρον, Παλαμ.Περ.Χαιρ.128,17 στῆς θάλασσας τὰ κῆτη σὰ νὰ θέλαμε | καὶ στὰ φῖδια | κιντυνιμένα πάντα ν' ἄρμυνοῦμε | ζῶης ταξίδια: ἴδ. ἢ φώκη: Ὁδ.Δ 446 ἄλεσσε δὲ κῆτους ὀδμήν. || τὸ θαλάσσιον θῆριον, εἰς ὃ ἐξετέθη ἡ Ἀνδρομέδα: Εὐρ.ἀπ.121 ἐκθῆναι κῆτι φορβάν. || ὄμ. ὁ θύνος βλλ.λ.: Ἀρχέστρ.ἀπ.34,3. || ἐν τῇ φυσ. ἱστορίᾳ, πᾶς μέγας θαλάσσιος ἰχθύς ἐκ τῶν φολιανοειδῶν: Ἀριστ.Ζ1 5661,2 δελφίνας δὲ καὶ φάλαινα καὶ τὰ ἄλλα κῆτη, ὅσα μὴ ἔχει βράγχια ἀλλὰ ψαψίπτερα, ζωοτοκοῦσιν. || κ. νεώτ. ζωολ. τὰ ὑδροβία θηλαστικά, τὰ ἀποτελοῦντα τὴν τάξιν τῶν κητωδῶν. 2) κ. νεώτ. ἀστερισμός τις περὶ τὸν Ἰσημερινὸν ἵαν ἐκτεταμένος: Ἀρατ. 354, Εὐδοξ.π. Ἰππαρχ.1,2,20.

κητόσαυρος (ὁ) νεώτ. παλαιος. γένος δεινοσαυρίων ἔρπετων ἐκ τῶν κητοσαυριδῶν, ἀπαντῶντων ἐν ἀπολιθώσει.

κητόσπερμα-ατος (τὸ) νεώτ. λευκὴ μᾶζα κηρωδῆς εὐρισκομένη ἐν διαλύσει ἐντὸς τοῦ ρευστοῦ λίπους κοιλότητων τινῶν τοῦ κρανίου φυσητῆρος τοῦ μακροκεφάλου καὶ ἄλλων κητῶν, ὁ σπέρμα κῆτειον, ὄρω. σπερματόετο, ἐξ οὗ παρασκευάζεται ὁ ὀρμύνομα κηρός.

κητοτρόφος-ον μσν. ὁ τρέφων κῆτη: Εὐστ. 294,16 πρβλ. κ. κητέεις.

κητοῦμαι-όμαι μτγ. αὐξάνομαι εἰς κῆτος, γίνομαι κῆτος: Αἰλ.Ζ1 14,23 κητοῦμένα τῷ ἰχθύϊ.

κητοφάγιος-ον. ἐπ. ὁ τρώγων κῆτη: Πλάου. 10,12,3 πατρός δ' ἐκ κητοφάγιου ἰδιᾶφ. πιθανωτ. γρ. σιτοφάγιος 1.

κητοφόνος-ον μτγ. ὁ φονεύων κῆτη: Φιλίππ.Θεσσ.ΑΠ 6,38 κητοφόνον τε τριάναν, ἐν ὕδασι κερτρὸν ἔγχος, Ὀππ. Ἀλ.5,113.

κητοφόντης (ὁ) μσν. ὁ κητοφόνος βλλ.λ.: Μιχ. Ἀκου.1,228.

κητοφίος-εως (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθύων τῆς οἰκογ. τῶν δοραδινῶν σιλουροειδῶν.

κητυλικὴ ἀλκοόλη (ἡ) νεώτ. χημ. ὀξειπρωτική ἀλκοόλη, λαμβανόμενη διὰ ἀσπυνοποίησης τοῦ σπέρματος τοῦ κῆτους.

κητώδης-οὗς-ες κ. νεώτ. ἐπὶ ἰχθύος, ὁ ὄμοιος πρὸς κῆτος: τὰ κητώδη μεγάλοι ἰχθύες ἐκ τοῦ εἰδους τῆς φαλοίνης: Ἀριστ.λ. Ἀναν.476b,13,αὐτ. Ζ1 591h,26 οἱ δὲ σελαγῶδες καὶ δελφίνες καὶ πάντες οἱ κητώδεις θῆπιοι ἀναπίνοντες λαμβάνουσι. || ὄμ. ἐπὶ τοῦ καρχαρίου κ. ἄ.: Γαλ.6,728, Ξενοκρ.π. Ορειβ.2,58, Ἀλέξ.Τραλλ.1,15. || κ. νεώτ. ζωολ. κητώδη τάξις μεγάλων ὑδροβίων καὶ κυρ. τῶν ἐν τῇ θαλάσῳ βιοῦντων θηλαστικῶν. 2) γεν. μέγας, τερατώδης: Διόδ.Σ2,54 ἐλέφαντες καὶ ἄλλα ζῶα κητώδη.

κητώεις-εσσα-εν πθ. ὁ πλήρης κοιλότητων ἢ ἀδύσσωαν, π. Ὁμ. ὡς ἐπιθ. τῆς Λακεδαιμόνιος: Ἰλ.Β 581 οἱ δ' εἶχον κοίλην Λακεδαιμονία κητώ-

εσαν' || δ. έν. π. Στράβ.8,57 γραφόντων δὲ τῶν μὲν Λαικεδαίμονα κητώεσαν τῶν δὲ κατετάεσαν, ζητοῦσι τὴν κητώεσαν τίνα δεχέσθαι χρῆ, 'Απολ.Σοφ.Λεξ.' Οὐ. « Λαικεδαίμονα κητώεσαν τὸ μὲν ὑγιές, μέγα κύνος ἔχουσαν, ὡς και εἰ τῆς κητός. τινὲς δὲ οἱ εἰς ἡν κήτη ἐκθρόασσεται, τινὲς δὲ καλαμινθώδη καίεται γὰρ φυτὸν ἢ καλαμίνθος ὑπ' ἐνίων καλεῖται » 2) μγν. ἐπ. ὁ σπηλαιώδης, ὁ κοίλος, ἐπὶ τοῦ δουρείου ἵππου: Κόνιν.12,314 3) ὁ κήτειος βλ.λ.), ὁ πελώριος: Νόνν.Δ 43,251 κητώετα πῶσα, αὐτ., 274 κητώεσα φάλαγγ. κητός-α-ον μγν. ὁ κητώδης βλ.λ.: Πρόδρ. 'Ερωτ.162 κητῶν γένος.

κητὸ ὄρω. κράσ. τοῦ και εὐ.

κητὸξ-υκος (ὁ) ὁ κῆξ βλ.λ.: Βάβρ.115,2, Διον.Φυσ. 'Ορν.2,7.

κητός-α-ον πθ. καθαρτικός ἢ μεκαυμένος: 'Ἐπιγρ. θύεν τρικτεύαν κητῶν.

σηφα ὄρω. κράσ. τοῦ και ἔφη.

κηφῆλια (ἡ) νεώτ. ζωολ. κ. κηφῆς οἰκογ. ριζοστόμων δισκοφόρων ἀκαληφῶν.

κηφῆν-ἦνος (ὁ) κ. νεώτ., δημ. -ας ὁ ἄρην τῶν μελισσῶν: Διφιλ.426,7, 'Αριστλ.Ζ1 553h,5 τὰς μὲν μελιτῶνας εἰσδύεσθαι, τοὺς δὲ κηφῆνας μῆ, διὰ τὸ εἶναι αὐτῶν μείζους' 2) μγφ. κ. νεώτ., δημ. -ας ὁ δεικνὸς καὶ ἀεργὸς ἄνθρωπος, ὁ προσπαθὼν νὰ ζῆ ἄνευ ἐργασίας εἰς βέρρος ἄλλων. παρσίτος: 'Ἡσιόδ.'Εργ.304 δε κεν ἀεργὸς ζῶη, κηφῆνεσι κοθούροις εἰκελος ὄρμην, 'Αριστοφ.Πῆλ κηφῆνες ἦμῖν εἰσὶν ἐγκαθήμενοι, οὐκ ἔχουτες κέντρον, Πλάτ.Πολ.552C τὸν τοιοῦτον ἐν οἰκίᾳ κηφῆνα ἐγγίγνεσθαι' || ἐπὶ τῶν κλεπτόντων ἕνας ιδέας συγγραφένος: Δισκ.7,708, Πλουτ. 'Ηθ.42λ πανηγυρικὰ κηφῆνων βοτάνη σοφιστικῶνων ἡγούμενον ἔαν' || συνεκτ. γενηραϊκὸς και ἐξησθενωμένος ἀνθρώπος: Εὐρ.Τρω.192 πού γαίης δουλειούσῳ γραῖς, ὡς κηφῆν.

κηφῆνραιδὸ (τὸ) δημ. ἀθροισμα ὀκνηρῶν και παρασίτων ἀνθρώπων.

κηφῆνιον (τὸ) κ. νεώτ. ὑπκορμ. τοῦ κηφῆν βλ.λ., ὁ κηφῆν κατόστασις ἐμερῶου: 'Αριστλ. Ζ1 623h,34 πλάττουσι δὲ κηρία πρώτων ἐν οἷς αὐτὰ γίγνονται εἶτ' ἐν οἷς ὁ ἀ καλούμενοι βασιλεῖς, και τὰ κηφῆνια' 2) ἡ κυφῆλη τοῦ κηφῆνος: αὐτ.624a,2 πλάττουσι δὲ . . κηφῆνια πρὸς αὐτὰ ἐλάττω δ' ἐστὶ ταῦτα τὰ μεγέθει τῶν μελιτῶν' 3) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογ. τῶν σκυδμητιδῶν.

κηφῆνὸμια (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογ. τῶν οστριδιῶν.

κηφῆνοπαγίς-(ἡ) νεώτ. ὄργανον ἐκ μετῆλλου διὰ τὴν σύλληψιν τῶν κηφῆνων κατὰ τὴν εἰσοδὸν ἢ ἔξοδον ἐκ τῆς κυφῆλης.

κηφῆνώδης-ους-ες ὁ ὁμοιος πρὸς κηφῆνα: Πλάτ.Πολ.554B κηφῆνώδεις ἐπιθυμίας ἐν αὐτῷ διὰ τὴν ἀπαιδεύσειαν μὴ ᾠφμεν ἐγγίγνεσθαι' 2) ἐπὶ θεωριῶν, ὁ ἀνάγκης λόγου, ἀργόχαλος: Κλεομῆδ.2,1 τὰ τοιαῦτα . . ἐστὶ κενὰ και κηφῆνώδη' 3) ἐπὶ προσ.ἀργός, νεθρός: Φιλῶδ.Θαν. 38 κηφῆνώδης και γέρων γένος.

κηψίασις (μῆν) (ὁ) 'Ἐπιγρ. ὄρω. κάψισις ὄν. μγνός ἐν Κφ.

κηψισός (ὁ) κ. νεώτ. αὐνήθ. ὄν. ποταμῶν κ. εἰδ. ὁ τῆς Φακιδίος πορῆν εἰς τὴν λίμνην Κοπαΐδα: 'Ἰλ.Β 522 παρ ὄν ποταμὸν Κηψισὸν διὸν ἔλαιον, Πίνδ.Π 4,46 Κηψισὸν παρ' ὄχθαι' || ὁ τῶν 'Αθηνῶν περιφημότερος: Σοφ.ΟΚ 687 κηψίαν μινύθουσι Κηψισὸν νομάδες ρεέθρων' || ὁ τῆς 'Αργολίδος κ. ἄ.: Στράβ.9,3,16 ἐστὶ δὲ Κηψισός . . τέταρτος και πέμπτος ὁ ἐν Σικυονίαι και ὁ ἐν Σκόρω, ἐν 'Απολλωνίᾳ δὲ τῆ πρὸς 'Επιδαμνῶ πηγῇ ἐστὶ κατὰ τὸ γυμνάσιον, ἦν καλοῦσι Κηψισόν.

κῆφος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογ. τῶν οὐροκεριδιῶν.

κηχι κ. κηχῆ ἢ κῆχυ (Κύριλλ.) 'Ἡσ. « ῥύπος ».

κῆχος κ. κῆχας ἢ κῆχός μγρ. πάντοτε ἐν φρ. ποῖ κῆχος; πθ. ποῖ γῆς; γὰ ποῦ; ἢ ποῖ δῆ: 'Αριστοφ.ἀν.656 ποῖ κῆχος; ἀπόκρ.: εὐθὺς Σικελίας, Φερεκρ.165 ποῖ κῆχος; ἀπόκρ.: ἐγγὺς ἡμερῶν τεσσάρων.

κῆώδης-ους-ες ὁ εὐωδιάζων ὡς ἐκ θυμιάματος, εὐώδης: 'Ἰλ.Ζ 483 ἢ δ' ἄρα μιν κῆώδει δέξαστο κόλπῳ δακρυόεν γελάσασα, Διόν.Περ.941 κηώδεα φῦετο πάντα' πρβλ. κ. κεώδης.

κῆώεις-εσσα-εν ὁ κηώδης βλ.λ.: 'Ἰλ.Γ 382 κῆώ δ' εἰσ' ἐν θαλάμῳ εὐώδει κῆωντι, 'Αντίφ.Σιδ.ΑΠ 7, 218,9 κῆων μύρον, Νόνν.Δ 16,270 γατα δὲ κῆώεσαν ἀναπτύσασα λοχέην' 2) τὸ οὐδ. κῆων 'Ἡσ. « μέλαν, καθαρὸν ».

κῆα ἄρχ. λεξ. « μέθη »: Κύριλλ., Ζωαρ.

κῆάω 'Ἡσ. ἔκτετ. τ. τοῦ κῆα « ἐκίαθεν, ἐπορεύετο »' πρβλ. μετακῆάω.

κῆαλάρω (κῆα) δημ. ἄδρ. (ἡ)κῆαλάρα κ.(ἡ)κῆαλάρισα, βλέπω διὰ διόπτρας, μετὰ τὰ κῆαλία' || παρατηρῶ μετ' ἐνδιαφερόντος: τὴν ἐκιαλάρισε και τοῦ καλάρεσε' 2) βλέπω τινὰ ἐκ τοῦ μακρόθεν, ἀντικαθεσόμεναι ἐξ ὀπισθάσεως: τὸν κῆαλάρισα κοίτης ἐξερρόβαλε.

κῆαλί (τὸ) [ἴταλ.] δημ. συνήθ. κτ. πληθ. κῆαλία (τὰ) τὸ τηλεσκόπιον, ἢ διόπτρα: βλέπω μετὰ τὰ κῆαλία' || εἰδ. κτ. ἐν. τὸ νουτικὸν τηλεσκόπιον.

κιαμέτι (τὸ) [τουρκ.] δημ. ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν κατὰ τοὺς Μωαμεθανούς' 2) πολλὸς θέρυθος: ἔγινε κιαμέτι.

κιανεῖς-κιαια-κιανένα μγν. κ. δημ., κρητ. ἄρσ. κ. κιανένας, δ. προφ. τοῦ κανεῖς βλ.λ., οὐδεῖς: 'Ερωτ.φ.145, 'Ερωτόκρ.1,11 κ. ἄ.

κιανθεῖς 'Ἡσ. « ἐτοῖρα κιανγάλη » [διορθ. λίαν καλή].

κιάντωρ 'Ἡσ. « κιναιδῶς ».

κιάρος-α-ο [ἴταλ.] δημ. καθαρός, διαυγής: τὸ λάδι εἶναι κιάρο.

κιαρσοκῆυρο (τὸ) [ἴταλ.] δημ. τρόπος ζωγραφικῆς διὰ μολυβδίζου μόνον ἢ ἀνθρώπος ἐπὶ λευκοῦ βόθρου' || φωτιστικαῖσμα, εἰκὼν μονόχρωμος' 2) ἢ διὰ τοῦ ἀνω τρόπου γενομένη μονόχρωμος εἰκὼν, φωτιστικαῖσμα.

κῆασθαι 'Ἡσ. « εἰσθαῖ ».

κῆαται 'Ἐπιγρ. « ἀντὶ κῆαται, κῆνταί.

κιαιτίης (ὁ) [τουρκ.] μγν. κ. δημ. ὁ γραμματεὺς: Καισάρ.Δαν.ἐν Σάθ.3,42 ἦτον κάποιος Μουσταφά . . κῆιτίης εἰς τὸ κῆαίμι τοῦ ρεῖς ἐφένδη.

κῆατο 'Ἡσ. « ἐκινεῖτο ».

κῆαλος 'Ἡσ. « διάκονος » 2) Σουῖδ. « ὁ ληστής » πρβλ. κῆζάλης, κῆτῶλης, κῆθαλος.

κῆάριον (τὸ) [λατ.] 'Ἐπιγρ. κ. πόπ. σιτηρέσιον.

κῆαρίτης (ὁ) μγν. ἄρτος πιτυροχρον, τὸ μαῦρο φῶμι: Πρόδρ.1,151 τὸ μεσοκάθαρον τὸ λέγουν κῆαρίτην.

κῆβα 'Ἡσ. « ἠήρα ».

κῆβηλεία (ἡ) | κῆβηλεύω, κῆβησι | κ. μγν. κ. νεώτ. κ. -ία ἐπὶ μετῆλλων, Πολυδ.3,86 « σκωρίας ἀνάμειξις », | αὐτ.438 γρ. -ία | 2) γεν. νοθεία, νόθευσις, ἐπὶ πράγμ. πρβλ. κῆβηλεύεμα' 3) δθ. μγφ. ἐπὶ προσ., διαφθορά, διαστραφή, κ. εἰδ. μοιχεία: Πλάτ.Νόμ.916δ κῆβηλείαν δὲ χρῆ πάντα ἀνδρα διανοσθῆναι και φεῦδος και ἀπάτην ὡς ἐν τι γένος δν' βλ. κ. κῆβηλία.

κῆβηλεύεμα-ατος (τὸ) [κῆβηλεύω] τὸ ἀποτελεσμα τοῦ κῆβηλεύω βλ.λ., ἢ νόθευσις τῶν πωλουμένων πραγμάτων: Πλάτ.Νόμ.917ε τὰ δὲ κῆβηλεύεματά τε και κακουργίας τῶν πωλουμένων.

κῆβηλεύω | κῆβηλος, κῆβησι | κ. μγν. κ. νεώτ., παθ. κῆβηλεύομαι, ἄδρ. ἐκῆβηλεύθην, μγφ.

παρακ. κειβδηλευμένος επί χρυσού κ. άργύρου κ. ιδ. επί νομισμάτων, άναμνηνύω, κιβδον, σκωρίαν εις τόν χρυσόν ή. τόν άργυρον, νοθεύω προσθέτων εν μείξει σκωρίαν ή ευτέλες τι μετάλλον: 'Αριστλ. ΗΝικ. ΙΙ 65b. 12 τούς τό νόμισμα κιβδηλεύουσιν κ. παθ.: 'Αριστφ. Βάτρ 721 ού κειβδηλευμένους, αλλά καλλίτους άπάντων, ώς δοκεί, νομισμάτων || συνεκδ. επί εδωδιμων κ. ά έν έμπορεία πραγμάτων, νοθεύω: Πλάτ. Νόμ. 917H πέτα γάρ τών κατ' άγοράν ό κιβδηλεύων τι φεύδεται και άπατά 2) νεώτ. ειδ. επί μετολλικών νομισμάτων, παραχαράττω, παραποιώ, ήτοι κατασκευάζω νομίσματα προσόμοια φαινομενικώς πρός τά Κράτους τινός είτε εκ τής αύτής είτε εξ άναμεικτού ευτέλεστέρως, είτε εξ άλλω ευτέλους ύλης, κατασκευάζω κιβδηλα, κάλπικα βλ. 3) μτφ. έξαπατώ, δολιάω ένεργώ, παγιδεύω: Εύρ. Βάκχ. 475 εύ τούτ' έκιδδήλευσας, iv' άνούσαι θέλω 4) νεώτ. μτφ. επί συναισθημάτων, άρετών κττ., νοθεύω, παραποιώ, έξευτελιζώ έν χρ. κ. ποθ: ή μεταπολεμική διασθορά έκιδδήλευσε τόν έρωτα - τήν τιμήν, - ή τιμιότης εις τούς παρηκμασμένους λαούς είναι πάντοτε κιβδηλευμένη 4) ρημστ. π. κιβδήλευμα, κιβδηλεία.

κιβδηλία ή) | κιβδηλος, κιβδης | κ. μον. κ. νεώτ. κ. -εια, ίων. -ην ή έκβολός βλ. 1), ή σκωρία: Σχόλ. 'Αριστφ., Σουίθ. ε' ό του άργύρου ρύπος 2) κ. νεώτ. επί νομισμάτων, ά. κιβδηλεία βλ. 1).

3) μτφ. ή φαυλότης, κακία, μοχθηρίο; δολιότης: 'Αριστφ. 'Ορν. 158 πολλήν γ' άπειλες τού βίου κιβδηλίαν, Δίωv Κ 52.35 ύποψια κιβδηλίας: || άγυρτεία: 'Ιπν. 937 όστις μή έπιθυμεί δημοικίδεος κιβδηλίας' πρβλ. κιβδηλος, κιβδηλεύω, κιβδηλεία.

κιβδήλιος-ον μον. ό τώ κιβδήλω ιδιάζων, ό άπατηλός: ΚΜανασσα. 70C άν μήν βυναίνης τήν ψυχήν ήήμασι κιβδηλούς.

κιβδηλις-εως ή) άρχ. λεξ. κ. έν AB κιβδηλις, 'Ησ. ε'στι δε κιβδηλις έν τοίς μετάλλοις σκωρία, άφ' ής πάν φαυλον κιβδηλον, μοχθηρόν, φεύμα, νόθον, άδόκιμος.

κιβδηλιώ-άω έξω τήν δψιν κιβδήλου νομισματος: || κ. μτφ. φαινομα κίτρινος, πάσχω έξ ίκτέρου: 'Ησ. ε'χώριας: 'Αριστλ. Πρ. 859b. 1) δια τί οι κιβδηλιώντες ή από λιμού τούς πόδας ιδούσιν.

κιβδηλοποιείον (τό) νεώτ. έργαστήριον κατασκευής κιβδήλων νομισμάτων.

κιβδηλοποιία ή) νεώτ. ή τέχνη του κιβδηλοποιού, ή κατασκευή κιβδήλων νομισμάτων

κιβδηλοποιός ή) νεώτ. ό κατασκευάζων κιβδηλα νομίσματα, παραχαράκτης, καληποιάνας.

κιβδηλος-ος | κιβδος | κ. μον. νεώτ., δημ. κιβδηλος-η-ο ό νενοθευμένος, νόθος, άδόκιμος: Θέογν. 119 χρυσού κιβδήλιος και άργύρου, Εύρ. Μήδ. 516 τί δή χρυσού μέν δες κιβδηλος ή τεκμηρί' άνθρώποισιν άπάσας σαφή, Ξεν. Άπομν. 3, 19 μή διδάξας διαγιγνώσκειν τό τε καλόν και τό κιβδηλον' || γεν. ό μή γνήσιος: Πλάτ. Πολ. 507A κιβδηλον άποδιδούς τόν λόγον τού τόκου, αύτ. Νόμ. 728D και τούτων τίνες άληθείς και όσαι κιβδηλοι, ΠΔΛευτ. 19, 19 Ιμάτιον εκ δύο ύφασμένων κιβδηλον ού έπιβαλείς σεαυτώ 4) νεώτ. επί νομισμάτων, ών τό μετάλλον δέν είναι τό ύπό τής εκκιδόσθης πολιτείας έπιαιήμας χρησιμοποιούμενον, κάλπικος: || κτ. έπέκτ. επί χαρτονομισμάτων, ό πλαστός: κιβδηλα χαρτονομίσματα 2) μτφ. ίδιως επί προσ. δόλιος, φευδής, άπατηλός, κάλπης: Θέογν. 117, Εύρ. 'Ιπν 616 τί δή κιβδηλον άνθρώπους κακάν γυναικάς εις φώς ήλιου καταγνώσας, Πλουτ. 'Ηθ. 823C νόθα και κιβδηλα θωπεύματα' || όμ. επί χρυσών, άπατηλός: 'Ηρ. 1, 66 χρυσώ κιβδήλω πνισοί' || όμ. τό ούδ. ώς ούσ. ή δολιότης, άπάτη: Σέργ. Μακρ.

Σάβ. 3, 303 άπειθήσαι δε ή διασμιλεύσαι τό κιβδηλον 3) ρημστ. κ. κιβδης, κιβδηλεύω, κιβδηλεία, κιβδηλέωμαι. 'Εκ ρίζ. κιβδ- | κιβδος=σκωρία | **κιβδωλοφανής**-ους ή) νεώτ. όρυκτολ. τό όρυκτόν ήμεινίτης.

κιβδης 'Ησ. εκκαούργος, κάπηλος, χειροτέχνης. **κιβδης** (ή) άρχ. λεξ. πθ. -κ. -η καταβολός ή μείγμα χρυσού, δι' ήν ενθεύετο ό χρυσός: Πολουδ. 7, 99 ετην δε σκωρίαν και κιβδον εκάλεσαν. **κιβδων**-ανος ή) άρχ. λεξ. π. Φώτ. **κιβδανες** ό μετολλεύς, ό έν τοίς μεταλλείοις έργαζόμενος: Μοίρ. 239 κ'ιβδανες 'Αττικοί, μεταλλευταί τών λιθων 'Ελληνες: Φώτ. κ'ιβδανες οί μεταλλευταί.

κιβικία ή) 'Ησ. άνευ έρμηνεύματος: πρβλ. κιβικία.

κιβινύδα 'Ησ. εκ'ατά νότου' πρβλ. κηβινύδα.

κιβίσις-εως ή) κυπρ. κ. κιβησις, κύβεσις κ. κυβησία ήήρα, σκακούλιον, οίον ό σάκος τών θηρευτών, πρβλ. κιββα: 'Ησίοδ. Α 224 άμφί δε μιν κίβησις θέε, . . άργυρηί (σχόλ. κ'επεριεχε δε τήν κεφαλήν ής Γοργόνος σκακούλιον άργυρούv) |, Καλλ. όπ. 177 έπίθησι πάντα έμή κίβησις.

κιβιτάνος ή) (λατ.) μον. φρούραρχος, καστροφύλαξ: Χρον. Μορ.

κιβιλεύρα 'Ησ. εκ στογασσασθαι.

κιβος (ή) Σουίθ. εκ κίβος, κιδωτός.

κιβούριον (τό) κ. μον. κ. δημ. νεοκρόν φέρετρον: Χρον. Μορ. 2743 κ' ός βάλουσιν τό λειψάνον εκεί εις τό κιβούριον, Ψυχόρ. Ταξ. 94 κοίτουσαν οι νιάυφες έλιπίδες τυλιμένες στο κιβούρι με τά χρυσά τους ροδά' 2) ό τάφος, τό μνήμα: Πολίτ. 'Εκλ. Γραγ. 50,3 και βγάλετε τά χαντζάρια σας, φκειάστε μά ώριό κιβούρι, νά ναι πλατύ γιά τ' άρματα, μακρύ γιά τό κοντάρι, Παιουμ. Παράμ. 62,8 σάν κιβούρι, από χρόνια, πώς κρατιέμαι κλειστό | πρβλ. κιβώριον.

κιβούριον (τό) κ. μον. κ. νεώτ., μον. κ. κιβούριον τό περικάρπιον του αίγυπτιακού κύμαου, ό ή ρίζα καλείται κολοκασία: Νικ. όπ. 81,3 τά δε πεπτηνώτα άκαμιαυ καρποιο κιβώρια δαιτυμύνοι-σιν εκ χέρας ήθίσειοι πάσαι ποθεύουσιν όρέξει, Διδ. Σ 1, 34 τό τε κιβώριον θαφιλέστατον ύπάρχον, φέρε τόv καλούμενον Αίγυπτιον κύμαον' || κτ. έπέκτ. επί του ίδιου του φυτού: Σωρ. 1, 57' 2) είδος ποτηρίου: Διδ. 'Αλ. π. 'Αθην. 11, 477F διά τό κάτωθεν εκ στενόν συνήχθαι, ώς τά αίγυπτία κιβώρια' 3) μον. κ. κιβούριον ό ούρανός τής 'Αγίας Τραπεζής έν τώ 'Ιερών, κουβούκλιον, όρθριον: Μαλόλ. Ι 490, 3, Ποσχ. Χρον. 713, ΚΠορφ. 'Εκθ. 232, 16.

κιβωμάξα (ή) νεώτ. στρατ. παλαιόν είδος τετρατρόχου άμάξης, ής τό πήγμα ήτο εκ πασών τών καθέτων πλευρών κλειστόν έν είδει κιβωτίου.

κιβωτάριον (τό) μτγν. κ. μον. ύποκορ. μικρόν κιβώτιον, μικρός ύλαμος βλ. : 'Ηρωv Αύτωμ 28, 4 κιβωτάριον πώμα μή έχον, Γεωπ. 18, 21.

κιβωτίδιον (τό) 'Επιγρ. κ. νεώτ. μικρόν κιβώτιον: Ξυλίνοv - χάρτινοv κιβωτίδιον.

κιβωτίον (τό) κ. μον. νεώτ. κ. δημ. ύποκορ. του κιβωτός βλ. 1: 'Αριστφ. Πλ. 711 παρεθήκη και θοιδυκα και κιβωτίον, 'Αριστλ. Μεταφ. 1042b, 18, Πλουτ. 'Αλέξ. 26 κιβωτίου δε τινος αύτψ προσερχόυτος, Λουκ. Τιμ. 3 μόγις έν τι κιβωτίον περιωσθή-ναι προσοκείλαν τώ Λυκωρεί, Ξυνέσ. 'Επιστ. 266 από τών κιβωτίων έξεράσαι βιβλία, ASS 'Ιων. 4, 717, 16 έν κιβωτίω τό δώρον έχων, 'Αναστ. Γορδ. έν Σάθ. 3, 443 ού κιβωτίον, ού βιβλίον, . . ούδ' άλλα τι τών σκευών έάσαντες άνανόχλη-τόν 2) νεώτ. κ. δημ. άνευ ύποκορ. σμν. μεγάλη θήκη στήματος όρθογωνίου παραλληλεπί-δου μετά καλύμματος έπίπέδου ή κυρτού, μπα-κούτ, στενωτός, κασσέλα: || όμ. μεγάλη θήκη εκ ξύλου ή και εξ άλλου ύλικού, έν ή συσκευα-

ζόμενα μεταφέρονται έμπορεύματα, τρόφιμα, πυρομαχικά κτ., κάσσα, κασσόνι

κιβωτιοποιία (ή) νεωτ. η τέχνη του κατασκευάζειν κιβώτια βλ.λ.2).

κιβωτιοποιείον (τό) νεωτ. τὸ ἐργαστήριον τοῦ κιβωτιοποιού.

κιβωτιοποιός (ὁ) (κιβώτιον) νεωτ. ὁ κατασκευαστής κιβωτίων, μισουλός

κιβωτιοειδής-οὗς-ές (κιβωτός) ἴσα. ὁ ἔχων σχήμα κιβωτού, ὁ ὅμοιος πρὸς κιβώτιον ἴσα. ἐν.λ. θβθ.

κιβωτόκρυπτος-ον μυν. ὁ ἐν κιβωτῷ βλ.λ.21. κρυπτόμενος: ΚΜανασσι.32 κιβωτόκρυπτε Νῶε.

κιβωτιοποιός-όν (κιβωτός) μγν. ὁ κατασκευάζων κιβωτούς: Πλούτ. Ἡθ.580Ε.

κιβωτός (ή) (πιθ. κίβος) κ. μυν., νεωτ. κ. δημ. ζυλίγη θήκη, κιβώτιον, σευτόπιον, κασσέλα: Ἰσ. 12,10 ἴππ.1000 ἐπι γέ μούσι κιβωτός πλέα, Λυσ 12,10 εἰσελθὼν εἰς τὸ δωματίον τὴν κιβωτὸν ἀνοίξου, Ἰσθην.3,84.1 μέγα κειμήλιον ἀπετίθεντο ἐν ταῖς κιβωτοῖς μετὰ τῶν ἱματίων 2) μγν., μυν. κ. νεωτ. τὸ μετὰ πλοίων ἐπ' αὐτῶ ὁ Νῶε διασώθη ἐκ τοῦ κατακλυσμοῦ: ΠΔ γέν.6,14 ποίησον οὖν σεαυτῷ κιβωτὸν ἐκ ζύλων τετραγώνων, ΚΔ Ματθ.14,38 ἀχρι ἧς ἡμέρας εἰσῆλθε Νῶε εἰς τὴν κιβωτὸν 3) μγν., μυν. κ. νεωτ. πᾶσα μεγάλη θήκη, ἐν ἣ φυλάσσονται ἱερὰ κειμήλια σίον ἢ χρυσοκόσμητος Κιβωτός τῆς Διαθήκης ἢ τοῦ Μαρτυρίου, ἐν ἣ διεφιλάττον οἱ Ἰσραηλιταὶ τὰς πλάκας τοῦ Μωσέως, τὴν στήμναν καὶ ἡ ῥάβδος Ἰσραὴλ ἢ βλαστήσασαν ῥάβδον τοῦ Ἀαρῶν: ΠΔ Ἐξ. 25,10 καὶ ποιήσεις κιβωτὸν μαρτυρίου ἐκ ζύλων ἀσήπτων, ΚΔ Ἐβρ.9,4 τὴν κιβωτὸν τῆς διαθήκης περιεκαλυμμένην πάντοθεν χρυσίῳ, ἐν ἣ στήμνος χρυστὴ ἔχουσα τὸ μᾶννα καὶ ἡ ῥάβδος Ἀαρῶν ἢ βλαστήσασα καὶ αὐτὴ πλάκας τῆς διαθήκης, Φώτ. Ἐπιστ.166,2 ἡ κιβωτός μετὰ τῶν ἀλλων ἀπορόητων ἐν τῷ ναφ' ἀπεκρύψεται 4) κ. μγν. χώρος ἱερᾶς παρακατοθήκης καὶ σωτηρίας: Μηναι.1,36 Ὡδ.4 κιβωτός ἀγιάματος, ἐξ ἧς πηγὴν ἰσάσεων ἀντλοῦμεν, ἡ σορός σου γέγονε τοῖς τιμωσί σε, - τὸ ναπειστήμιον εἶναι ἡ κιβωτός τῶν ἰδεῶν τῆς ἐλευθερίας 5) ὄμ. μγν. Φρ. νεωτ. κιβωτός τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης μέγα λεξικὸν συσταχθέν τῇ ἐποποιίᾳ τοῦ πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως.

κιβωτοτεράπλευρος-ον μυν. ἐπὶ δόμου, ὁ ἔχων τέσσαρας πλευρὰς ἐν σχήματι κιβωτοῦ: Βαλα.25,182 κιβωτοτεράπλευρος ἐκ λίθου ὁδός

κιγκάλερια (ή) (γαλλ.) νεωτ. κ. δημ. περιληπτικὴ ὀνομασία τῶν ἐκ μετάλλου βιομηχανικῶν προϊόντων, ἴδιας δὲ τῶν οικιακῆς χρ., ὀλον πρόκες, βιδούλες, λουκέτα κτ.: ἔμπορος εἰδῶν κίγκαλερας.

κίγκας (ὁ) ὁ κίγκλος βλλ.

κίγκασος ἴσα. «κιβευτικός τις βόλος».

κίγκαλια (ή) νεωτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν βignonιωδῶν.

κίγκλιδοποιός (ὁ) νεωτ. ὁ κατασκευαζὼν κίγκλιδος, κάγκελα.

κίγκλιδῶ-ῶν (κίγκλις) νεωτ., δημ. κίγκλιδῶνως περιβάλλω, φράσσω διὰ κίγκλιδων, καγκελλῶνω 2) ρημστ.π. κίγκλιδωμα, κίγκλιδωτός.

κίγκλιδωμα-ατος (κίγκλιδῶ) νεωτ. κ. δημ. φραγμός, περιφραγμα ἐκ κίγκλιδων: κίγκλιδωμα σιδηροῦν 3) κίγκλιδωμα κλίμακος ἢ ἐπὶ τῷ κλιμακοπλεύρου σιφῶν τῶν κίγκλιδων, χρησιμεύουσα ὡς στήριγμα τῶν ἀνερχομένων καὶ κατερχομένων τῆν κλίμακα.

κίγκλιδωτός-ή-ός(η) (κίγκλιδῶ) μγν., νεωτ., δημ. καγκελωτός ὁ περραγμένος διὰ κίγκλιδῶματος: Ἀκύλ.ΠΔ Βασ.2,1,2.

κίγκλιζῶ (κίγκλος) κινῶ, σαλεύω τὴ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ δικήν κίγκλου, ὡς ὁ κίγκλος τὴν οὐράν του ἴσα.

«κίγκλιζει, σαλεύει, μοχλεύει, κινεῖ» 2) διασειῶ, κινῶ τισ' πρβλ. τσιγκλιζῶ, τσιγκλάω

βιον, ἀλλ' ἀτρεμίζειν, τὸν δὲ κακὸν κινεῖν 3) ρημστ. π. κίγκλισι, κίγκλισμός.

κίγκλις-ιδος (ή) κ. νεωτ. συνήθ. κτ. πληθ. ἐν Ἀθήναις, ἡ κίγκλιδατὴ, καγκελλωτὴ θύρα τοῦ δικαστηρίου ἢ βουλευτηρίου, δι' ἧς οἱ δικασταὶ ἢ οἱ βουλευταὶ εἰσέρχονται ὁπως διέλθωσι διὰ τῶν δρυφάκτων: Ἀριστοφ.Σφ.124 ὁ δ' ἀνεφάνη κνεφάτος ἐπὶ τῇ κίγκλιδι, Πολυδ.4,37 παρὰ τῇ κίγκλιδι ζῶν (ρήτωρ) 2) κ. μγν. ἐν φρ.: Πλούτ. Ἡθ.975C ῥητορεία κίγκλιδων ἐπίδειξουσα καὶ βήματος ῥητορικῆ ἱκανότης ἔχουσα ἀνάγκην ἐξαοικίσεως καὶ τριβῆς ἐν τοῖς δικαστηρίοις, Λουκ. Μισθ.Συν.21 ἐντός τῆς κίγκλιδος διατρίβοντα (ἐπὶ ρητόρων διημερευόντων ἐν ταῖς δικαστηρίοις) 3) κ. μγν.: Ἰουλ.Καῖσ.330C αὐτὴν ἀδιαλεκτικὰ κίγκλιδες ἰδιαλεκτικῶς σοφιστεῖται, ὅπισθεν τῶν ὀπίστων φραγμῶν δίκην δύναται τίς νὰ κρυθῇ 2) εἶδος δεσμοπτηρίου, πθ. τὸ μετὰ σιδηρῶν ῥάβδων στενὸν δωμάτιον δεσμοπτηρίου: Πλούτ.Λούκ.20 σχοινισμοὶ καὶ κίγκλιδες 3) μγν. κ. νεωτ. σπαν. κοθ' ἐν, δρυφάκτων, κίγκλιδωμα, κάγκελλα: Πλούτ.Γάλλ.6,14 τὸν νεκρὸν εἰς μέσον ἐκτίσαντες καὶ περιβάλλοντες κίγκλιδα θέαμα τοῖς βουλομένοις μεθ' ἡμέραν παρέσχον, αὐτ.Καῖσ.68 τῷ μὲν νεκρῷ περιωρεῦσάτετε ἐξ ἀγορᾶς βάθρα καὶ κίγκλιδας, - χωρίζεται διὰ κίγκλιδων 4) νεωτ. ζυλίγη ἢ σιδηρὰ ῥάβδος συναποτελοῦσα μετ' ἄλλων φραγμῶν ἐμποδίζουσα τὴν διάθασιν, ἀφῆνυσα ὁμως ἐλευθέραν τὴν θέαν, κάγκελλο.

κίγκλισις-εως (ή) (κίγκλιζῶ), ἴων. γεν. κίγκλισις πικνὴ καὶ ταχεῖα κίνησις: Ἰπν.Ἀρθρ.71 ἀπ' ὀλίγης μὲν κατατάσιος, βραχείης δὲ κίγκλισις.

κίγκλισμός (ὁ) (κίγκλιζῶ) ἡ κίγκλισις βλλ.: Ἐρωταί. «βραχεῖα, συνεχρῆς κίνησις, ἀπὸ τοῦ κίγκλου, ὀρνέου πολυκινήτου»: Ἰπν.Ἀρθρ.14 2) τὰραχος: Μέν.478.

κίγκλοβάτης (ὁ) (κίγκλος-βαίνω) ὁ βαίνων, ὁ περιπατῶν ὡς κίγκλος: Ἀριστοφ.ἀπ.140 λорδοῦ κίγκλοβάτων ῥυθμόν.

κίγκλόδου-οντος (ὁ) νεωτ. ζωολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ἀναβατιδῶν.

κίγκλος (ὁ) κ. νεωτ. μικρὸν πτηνον κινουὸν συνεχῶς τὴν οὐράν του καὶ συχνάτων εἰς ὕδατῶδες τόπους, σεῖσοπυγίς, σεουσουράδα 2) νεωτ. ζωολ. γένος ψιδικῶν πτηνῶν τῆς οἰκογ. τῶν ὑδροβατιδῶν: ἴσα. «ὄρνεον πικνῶδες τὴν οὐράν κινουόν»: Θεόγν. 1257 κίγκλος πολὺπλαγκτος, Ἀριστοφ.ἀπ.29, Ἀριστοφ.Ζ1 593h,5 καὶ σχοίνιλος καὶ κίγκλος . . πάντες δὲ οὗτοι τὸ οὐραῖον κινούσι 3) μγν. ἐν παροιμ. κίγκλον πτωχότερος (ἐπὶ λίαν. πτωχοῦ, διότι ἐφρόνου, ὅτι ὁ κίγκλος δὲν εἶχεν ἴδιαν φωλεάν): Μέν.221 2) ἰχθύς τις: Νουμῆν.π.Ἀθήν. 7,326Α ἀκόνας κίγκλος τε καὶ ἑλλοπιὴν τρήχουρον 3) νεωτ. εἶδος ἀρχαίας σατυρικῆς ὀρχήσεως, καθ' ἣν οἱ ὀρχησταὶ ἐξέτελλον κωμικὰς κινήσεις, κινούντες ὄσφον καὶ πυγὴν, ἀπαμμοῦμενοι τὴν κίνησιν τῆς οὐράς τοῦ πτηνοῦ κίγκλου.

κίγκράμας ἴσα. «κύβραμος».

κίγκρημι, ὄμωρ. γ' ἐν κίγκρητι, κεράννυμι: Ὀρφ.ἀπ.321h|TVZ.

κίγκρῶ-ῶν ἴσα. «κίγκρῶ, κινῶ».

κίγνολίνη (ή) νεωτ. χημ. παράγωγον τοῦ ἀνθρακένιου χρησιμοποιοῦμένου ἐν τῇ θεραπευτικῇ.

κίγχνῶν κ. κίχνῶν βλλ.

κίγχνολοπιονικόν ὀξύ (τό) νεωτ. χημ. προϊόν ὁ ξιδωτικῆς διασπάσεως τῆς κινίνης καὶ ἄλλων ἄλ. καλοειδῶν.

κίγχνῶνη (ή) νεωτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν ἐρυθροδανωδῶν.

κιγχονικός-ή-όν επί δρογών κ. φαρμάκων, ὁ περιέχων ἀντιπυρετικά ἀλκαλοειδή.

κιγχονίη (ή) νεώτ. χημ. ἀκαλοειδές ἀπάντων εἰς τοὺς φλοιούς τῆς κιγχόνης.

κίθαρος (ὁ) ἔσφ. γρ. ἀντί κίκαθος βλ.λ. : Πλουτ. 9, 83.

κίθαλον Ἦσ. «κρόμμυον».

Κιθάρια (ή) ἐπίκλησις τῆς ἐν Φενεῷ τῆς Ἀρκადίας λατρευομένης Δήμητρος : Παιου. 8, 15, 3 ἔχον ἐντὸς Δήμητρος πρόσκειται Κιθάριας.

κίθαρία (ή) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκοῦ τῶν γεωμετρίδων.

κίθαριδα (ή) νεώτ. ζωολ. ὁμοιογένειο τῶν κανονικῶν ἐνδοθραξιακῶν ἔχινσοειδῶν.

κίθαρις-εως (ή) κ. μιν. κ. νεώτ. κάλυμμα τῆς κεφαλῆς τῶν Περσῶν βασιλέων, ἄ. κίταρις, πιθ. τία-ρα κ. κερθασία Ἦσ. «πίλος βασιλικός» : Φιλ. 2, 152 κίθαρες γὰρ οἱ τῶν ἐφῶν βασιλεῖς ἀντί διαδήματος εἰώσασιν χρῆσθαι, Πολυδ. 7, 58 ἥ π. ἰουδ. διάδημα, σαρίκι : ΠΔ Ἐξ. 28, 4 χιτῶνα κοσμημάτων καὶ κίθαριν καὶ ζώνην ἥ νεώτ. γυναικ. κάλυμμα τῆς κεφαλῆς : Παυσ. Χρ. Μηλ. 11, 2 εἶχεν ἀπορρίψει ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τὴν κίθαριν καὶ ἐφάνησαν ὁ βόστρυχοι τῆς κόμης τῆς 2) εἰδος ἀρκαδικοῦ χοροῦ : Ἀθην. 14, 631 D ἡ παρά Ἀρκασί κίθαρις παρά Σικυωνίους τε ὁ ἀλητήρ.

κίθαφεύω ἀρχ. λεξ. διαθιθρόσκω : Φώτ. 164, 11 2) ἀμβ. Ἦσ. «πανοιργεύομαι».

κίθαφη Ἦσ. ἐν λ. κίθαφεύω «ἀλόγηξ» πρβλ. κινδάφη.

κίθαφιος-ον κ. κινδάφιος κινδάφιος βλ.λ.

κίθαφος-η-ον ἀρχ. λεξ. κ. κινδάφος δόλιος, πανούργος π. Ἦσ. ἥ κ. ὡς οὐσ.

κίθναι (αι) Ἦσ. καὶ ἐχχώριοι νεφρυγμένα κριθαῖ (πιθ. κίθραι πρβλ. χίθρον).

κίθναμι παθ. τοῦ ἀγρ. κίθνημι (ἀπαντῶν μ. ἐν τῷ συνθ. ἐπικ-), ποι. ἀντί σκεδάννυμαι, ἐν χρ. μ. κτ. ἐνεσθ. κ. παρσат., ἐξαπλοῦμαι ὑπεράνω, σκορπίζομαι : Πλ. Θ. ἰ ἠώς μὲν . . . ἐκίθνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν, Πίνδ. ἔπ. 129, 6 ὅδρα κατὰ χῶρον κ-, Εὐρ. ἔκ. 916 ὕπνος ἠδύς ἐπ' ὄσσοις κίθναται, Ἀντίπ. Σ. ἔ. Α. Π. 7, 713 κινδάνομος ἐν νεφέλαις κολοίων κρωγμος.

κίθνόν Ἦσ. «ἐνθάδε».

κίθνός-ή-όν Ἦσ. «κίθνοτέρους ὀσθνεστέρους».

κίθραι (αι) πιθ. γρ. ἀντί κίθνοι βλ.λ.

κίθριά (ή) δημ. τὸ φυτὸν κίτρεα ἡ δεκάχειρ, κίτρος, φραπιάς.

κίθρινος-εως (ή) (κίω) λ. πλασθεῖσα ὡς ἐτυμολ. τῆς λ. κίθρις : Πλάτ. Κρατ. 426 C ἔδει δὲ κίθρινην καλεῖσθαι.

κιάλη Ἦσ. «φέγγος, φῶς, πάχνη, ὀμίχλη».

κιετισμός (ὁ) νεώτ. δοξασία τις μυστικιστῶν τοῦ καθολικοῦ δόγματος : πρβλ. ἡσυχασμός.

κίξερίτης (ὁ) νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτὸν ἐνυδρὸν θεϊκὸν ἄλας τοῦ μαγνησίου.

κίζλαρ-γάς (ὁ) (ταυρική) δημ. κ. κισλαραγάς ὁ ἀρχιμνηστικός τῶν σουλτανικῶν ἀνακτόρων.

κίθαρινός-ια-ιον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Κίθαρινάνα.

κίθαριναλον (ὁ) κ. κιττάναλον βλ.λ.

κίθάρα (ή) κ. μιν. κ. νεώτ., ἰων. -η εἶδος ἐγχάρδου μουσικοῦ ὄργανου [ἐκ 4-6-7-11 χορδῶν], διαφέρον τῆς λύρας κατὰ τὸ ἦχον, π. Ὀμ. κίθαρις : Εὐστ. 381, 4 «ἡ κινούσα ἡ κευθούσα ἔρωτας» : Ἦρ. 1, 24 λαβάντα τὴν κίθαριν, Εὐρ. ἰων. 882 ὡ τὰς ἐπταφθόγγου μέληων κίθάρας ἐνοπῶν, ΠΔ Γεν. 4, 2 ὁ καταδείξας φαλτήριον καὶ κίθαραν, Λουκ. Ὀρχ. 16 παῖδων χοροὶ συνελθόντες ὑπ' αὐτῶν καὶ κίθαρα οἱ μὲν ἐχόρευον, ΚΔ Κορινθ. 1, 14, 7 εἰτε αὐλὸς εἰτε κίθαρα, Ἀθην. 14, 627 B κίθάρας ἔχοντες 2) νεώτ. κ. δημ. ἐξαχάρδον μουσικὸν ὄργανον παίζόμενον διὰ κρούσεως τῶν χορδῶν ὑπὸ

τῶν δακτύλων : Σολωμ. Ἀνάμν. ἰ τώρα ἄς παύσῃ τῆς κίθάρας ἡ γλυκὸφων χορδῆ 3) μιν. ὁ θώραξ, τὸ στήθος, ἄ. κίθαρος : Ἰππιατρ. 46 4) μιν. κτ. πληθ. οἱ πλευραὶ τοῦ ἵππου : Ἰππιατρ. 38 ατ τε κίθαρά παρ' ἑκάτερα τοῦ σώτου 5) φυιὸν τι : Ψιλούτ. Ἠθ. 997 γεννᾶται ἐν τῷ Παγγαίῳ θρεῖ βοτάνη, κίθαρά καλουμένη 6) νεώτ. ναυτ. πρό-χιλος τίς ἐκῶν σχῆμα 7) ρηματ. π. κίθαρις, κίθαριζῶ, κίθαροδός, κίθαρωδία, κίθαρωδῶ. Ἄ-γνώστου ἐτυμολογίας πιθανώτατα ὄσανον ἐκ γλώσσης ἀσιατικῆς ἢ ἄλλης τινός.

κίθαροῖδοτος (ὁ) ποι. ἀντί κίθαρωδός βλ.λ., βωιωτ. κίθαρωδός, ὑπερθ. κίθαροῖδοτάτος, Εὐπ. 293, Ἀριστοφ. Σφ. 1278 φίλον ἄνδρα τε σοφώ-τατον, τὸν κίθαροῖδοτάτον.

κίθαρηφόρος (ὁ) (φῆρω) Ἰππιορ. ἐπὶ τῶν ἀγρωτῶν νομισμάτων τῆς Λυκαίης συμπολιτείας, ὁ φῆρων ἐπὶ τῆς προσπίθας ὀφείας τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἀπολλωνίου ἢ Κασσαροῦ καὶ κίθαρον.

κίθαριζῶ (κίθαρις) κ. μιν., νεώτ. κ. δημ. κρούω, παίζω κίθαρον ἢ γεν. μουσικὸν ὄργανον : ἰλ. Σ. 570 τοῖσιν δ' ἐν μέσοισι πάσι φθόγγῳ λι-γυῆ ἱμερόεν κίθαριζε, Ἡσιόδ. Α. 202 ἐν δ' ἄρα μέσσω ἱμερόεν κίθαρίζε Διὸς καὶ Ἰπταῖος υἱὸς χρυσεῖη φθόγγῳ, Ἄλκμ. 35 ἔρπει ἄντα τῷ σιδή-ρω τὸ καλῶς κίθαρισαδεν, Φιλ. δδ. Μουσ. 7Κ ἄδειν καὶ κίθαριζέω, Πλουτ. Ἠθ. 233 F φάλην ἐπισημύ-σαντα ἐξημίωσαν, ὅτι δακτύλοισι κίθαριζέι, ΚΔ Ἀπ. 14, 2 ὡς κίθαρωδῶν κίθαριζόντων ἐν ταῖς κί-θάραις αὐτῶν ἥ ἐπὶ ἄμουσου κ. ἀπαιδεύτου :

Ἀριστοφ. Σφ. 959 κίθαρίζειν οὐκ ἐπίσταται κ. ἐν παροιμ. : Λουκ. Ψευδολ. 7 ὄνον κίθαρίζειν περιώ-δων ὄρων ἀνεκόνχασε ἥ κ. παθ. ἐπὶ μουσι-κῆς ἡ μελωδίας, ποιήσομαι εἰς τὴν κίθαρον : Πλουτ. Ἠθ. 1144 D κίθαρίζόμενον ποῖμα 2) ρηματ. π. κίθαριστέον, κίθαρισις, κίθαρισμα, κίθαρισμός, κίθαριστήριος, κίθαριστής, κίθαριστός.

κίθαριον (ὁ) μτγν. ὑποκορ. τοῦ κίθαρος βλ.λ. 2) : Πτολ. Εὐεργ. 9 J (διορθ. καθάριον).

κίθάρης (ὁ) ποι., αἰτ. κίθαριν ἢ κίθαρα : Ὀδ. Α. 153 κηρῆ δ' ἐν χερσίν κίθαριν περικαλλέα θῆκεν Φημίω, Πίνδ. Θ. 1, 5, 65 πόρρον τε κίθαριν, Ἀριστοφ. Ἔεσμ. 124 σέβρομα . . . κίθαριν τε ματέρ' ὕμνων 2) ἡ τέχνη τοῦ κίθαρίζειν, ἄ. κίθαρι-στός : ἰλ. Γ. 54 οὐκ ἄν τοι χροῖσῃ κίθαρις.

κίθαρίζω-εως (ή) (κίθαριζῶ) ἡ κρούσις, κι-θάρας, τὸ παίζειν τῆς κίθάρας : Πλάτ. Πρωτ. 325 B ἐπιμελεῖσθαι εὐκοσμίαις τῶν παίδων ἡ γραμμα-τῶν τε καὶ κίθαρισεως ἥ μτ. τοῦ ἐπιθ. φίλος, ἡ ἀνευ φῶδης, ἀνευ ὄρατος : Πλάτ. Νόμ. 669 B φι-λῆ κίθαρισει τε καὶ αὐλήσει προσχρῶμενοι.

κίθαρισμα-ατος (ὁ) (κίθαριζῶ) κ. νεώτ. ὁ ἐπὶ τῆς κίθάρας κρουόμενος μέλος, μελωδία διὰ τὴν κίθαρον : Πλάτ. Πρωτ. 326 B εἰς τὰ κίθαρισμα-τα ἐνετινότες, Μάξ. Τύρ 7, 6, Ἀχιλλ. Τάτ. 2, 1 ἀκρο-ασόμενον τῶν κίθαρισμάτων 2) νεώτ. κ. δημ. ἡ κρούσις τῆς κίθάρας, τὸ παίζειν τῆς κίθάρας.

κίθαρισμός (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ κρούσις τῆς κίθάρας, ἡ κίθαρισις : Καλλ. Δ. ἡλ. 312 περὶ βωμόν ἐγειρομένου κίθαρισμοῦ κύκλιον ὠρχήσαντο.

κίθαριστήριος-α-ον ἐπὶ τῶν οὐλῶν, ὁ πρὸς κι-θάραν κρουόμενος, οἱ συμφωνίαν μετὰ κίθάρας ἀποτελοῦντες : Ἐφορ. 3 J αὐλῶν τραγικῶν τε καὶ λυσιγῶν καὶ κίθαριστήριον 2) πάπ. τὸ οὐδ. κίθαριστήριον ὡς οὐσ. ἐκτέλεισι κίθαρισμα-τος, κρούσεως κίθαρος : Πάπ. κίθαριστήριος Σαραπιακὸς ὑπαυλισμοῦς β.

κίθαριστικός (ὁ) (κίθαριζῶ) κ. μιν., νεώτ. κ. δημ., θηλ. κίθαριστήρις κ. κίθαριστήριος ὁ κρούων, παίζων κίθαρον : Ἡσιόδ. Θ. 95 ἄνδρες ἴσοιδοί ἔασιν ἐπὶ χθόνα καὶ κίθαρισταί, Ἀριστοφ. Ἰππ. 992 τὸν κίθαριστήν ὀργισθέντ' ἀπάγειν κελεύειν,

*Αριστ.Ποι.1455a,3 άκούων γάρ του κίθαριστού, Φώτ.βιβλ.529,36 και κίθαρον λέγοντας λέγουσι και κίθαριστήν' 2) λίθος τις εύρισκόμενος έν Μεγάροις, περί ου άναφέρεται ότι ήχει πληττότεμος : ΑΠλ.4.279 κίθαριστής λίθος.

κίθαριστικός-ή-όν ο είς κρούων κίθαράς άναφερόμενος κ. συγκρ. : Πλάτ.Ιππ.Ε 375B ή κίθαριστικώτερα και αυλητικώτερα και τάλλα πάντα τά κατά τάς τέχνας τε και τάς επιστήμας' 2) ή κίθαριστική ή έν. τέχνη) ώς ούσα. ή τέχνη του κίθαρίζειν, του παίζειν κίθαρον : Πλάτ.Γοργ. 501E ούκοϋν και αι τοιαύτε άπασαι, οίον ή κίθαριστική ή έν τοίς άγώσι;' 3) ο κίθαριστικός ο έμπειρος εις τό κίθαρίζειν, που ζεύρει να παίξει κίθαρον : Πλάτ.Ίων 540D ει έτύγχανες Ιππικός ών άμα και κίθαριστικός.

κίθαριστικός έπίρρ. μτγν. κατά τρόπον κίθαριστικόν βλ.λ. : Πλούτ.'Ηθ.404F.

κίθαριστρια (ή) κ. μον. νεώτ. κ. δημ. κ. κίθαριστρίς θηλ. του κίθαριστής, ή παίζουσα κίθαρον : *Αριστλ.'Αθ.50,2 τάς κίθαριστρίδας ούτοι σκοπούσι, Πολυδ.4,62 αυλητρίδων, φαλητριών, κίθαριστριών, *Αρσέν.Μελ.225 τάς μουσουργούς και κίθαριστρίδας και όρχηστρίδας έπισήζοντων' 2) τίτλος δράματός τινος του *Αναξανδριδου.

κίθαριστρίδα-ίδος (ή) 'Επιγρ. θηλ. του κίθαριστής, ή κίθαριστρια : Άγαθ.ΑΠ 221 εις *Αριάδην τραγώδων και κίθαριστρίδα.

κίθαριστός-ύος (ή) ίων. ή τέχνη, ή κρούσις, τό παιξιμο της κίθαράς, ή κίθαριαίς : Ίλ.Β 600 άοιδων .. άπέλοντο και εκέλευσθον κίθαριστών. **κίθαροβύλον** (τό) νεώτ. βοταν. γένος φυτών της οικου. των βερβενωδών.

κίθαρος (τό) δωρ. ο θάραξ του σώματος, τό στήθος *Ήσ. < πλευρά, στήθος > : Ιππ.Τόπ.'Ανθρ. 3 την άποτελευτήσαν Ισχει άς τον κίθαρον' 2) ίχθύς τις εκ των ρομβοειδών, ιερός του *Απόλλωνος, ά. κίθαρωδός : *Αριστλ.ΖΙ 508b,17 οί δ' ίχθύες άνωθεν περί την κοιλίαν, .. οίον κωιδιός.. κίθαρος, Αιλ.ΖΙ 11,23 έν τή *Ερυθρά βαλάττη γίνεται ίχθύς πλατύς τό σχήμα κατά την βούβλωταιν' || όμ. ίχθύς τις του Νείλου : Στράβ.17,24 ίχθύες δ' έν τώ Νείλω .. έπι σίλουρας, κίθαρος (δ.γρ. κίθαρός).

κίθαρωδισ-εις-ως (ή) | κίθαρωδών | μτγν. ή κίθαρωδία βλ.λ. : Δίων Κ 63,8.

κίθαρωδία (ή) κ. νεώτ. κρούσις κίθαράς και ψήη προς αυτήν, κίθαρωδήςσις : Πλάτ.Νόμ.700D αλώμδιας δη τας κίθαρωδίας μιμούμενοι, αυτ. *Ίων 533B ούδέν έν κίθαρισει ούδέ έν κίθαρωδία, Πλούτ.'Ηθ.1133C τό συνεχές της κατά την κίθαρωδιαν διαδοχής.

κίθαρωδικός-ή-όν ο άνήκων ή άναφερόμενος ή άρμόζων εις την κίθαρωδιαν : *Αριστφ. Βατρ.1282 εκ των κίθαρωδικών νόμων εργασμένοι, Πλάτ.Νόμ.722D κίθαρωδικής ψήης, Πλούτ.'Ηθ.1131F την κίθαρωδιαν και την κίθαρωδικήν ποίησιν πρώτον φησιν *Άμφιας έπινοήσαι κ. ύπερθ. : *Αριστλ.Πρ.922b,15 ή ύποδωριστή κίθαρωδικωτάτη των άρμονιών' 2) ή κίθαρωδική ή έν. τέχνη) ώς ούσα. ή κίθαρωδία, ή κίθαριστική: Πλάτ.Γοργ.502Α ούχι ή τε κίθαρωδική δοκει σοι πύσα .. ηύρησθαι.

κίθαρωδός (τό) | κίθαρο, άδω, άοιδός | κ. νεώτ. ο κρούων, παίζων κίθαρον και άδων προς αυτήν : Ηρ.1,23 *Αρίωνα τον Μηθμνοσίων .. ένόντα κίθαρωδόν, Φερεικρ.61, Πλάτ.Συμπ.179D άτε ών κίθαρωδός, Πλούτ.'Ηθ.166Α δικαίω τώ στάματι τούς κίθαρωδούς εκέλευον, ΚΔ *Απ.14,2 ώς κίθαρωδών κίθαρίζοντων έν τας κίθαράς αυτών' || κ. επί γυναικός : *Αλκίφρ.3,33 κίθαρωδός γυνή' 2) είδος ίχθύος της *Ερυθράς θα-

λάσσης, ά. κίθαρος : Αιλ.ΖΙ 11,23 ένθεν τοι και ίχθύς αυτός κίθαρωδός κέκληται.

κίθαρωδών-ών (ή) κίθαρωδός) κ. μον. κ. νεώτ. άμψ. κρούω κίθαρον και άδω προς αυτήν : Πλάτ.Γοργ.502Α ο πατήρ αυτου Μέλης .. έδόκει σοι κίθαρωδών;' Πλούτ.'Ηθ.443Α Ζήνωνα εις θέατρον άνόητα κίθαρωδούτους *Αμοιβέως, Διογ. Λ 6,47 κίθαρωδει και ού ληστέυει, *Άχμ.'Ονειροικρ.235a,34' 2) ρηματ. κ. κίθαρωδήςσις.

κίθωνιον (τό) πάπ. κ. κίθώνιον τό χιτώνιον. **κίθρα** (ή) μτγν. πιθ. έπιθ. είδ. άμπελοφόρου γής: *Ηρόδ.'Ιστρ.58,100 της εκ κίθρας σταφυλής.

κίθων-ώνος (τό) ίων. άντι χιτών βλ.λ. **κίθωνή** (ή) 'Επιγρ. άντι χιτών βλ.λ.

κίθωνιον (τό) 'Επιγρ. ίων. άντι χιτώνιον βλ.λ. **κίθωνίσκος** (τό) 'Επιγρ. ίων. άντι χιτωνίσκος βλ.λ.

κιντήζω (τουρκ.) δημ. κόπτω, λιανίζω τό κρέας, ώστε να γίνει κρέας.

κικαθίσαι (ο) νεώτ. ζωολ. οικογένεια έντόμων του άθροίσματος των όμοπτέρων.

κικαίος *Ήσ. < ίσον έλλύχνιον τό των καρπων λέπος >.

κικαμία-ων(ίτα) μτγν. κ. π. *Ήσ. κικαμία (ή) είδος λαχάνου : Νικ.Θηρ.841 κικαμία τ' όρδειλον δε περιδρυές' || *Ήσ. < κικαμία τώ λαχάνω και κικαλίδι όμοιον τ' >.

κικέα (ή) μτγν. τό φυτόν κίκι βλ.λ. : *Αέτ.Β.30 της κικέας, Παύλ.Αιγ.7,20.

κικέλος *Ήσ. τροχός.

κικενθία (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτών της οικουγεν. των γεντιανιοειδών.

κίκερ Ιλατ.1 μτγν. Πλούτ.Κικ.1 < κίκερ γάρ οι Λατίνοι τού έρέβινθον κολουσι >.

κίκερος *Ήσ. < ό χερσαίος κροκόδειλος >.

κίκι-εως κ. -ιος κ. νεώτ. κ. κίκι τό φυτόν κρότων βλ.λ. : *Ηρ.2,14 τό καλεισι μέν Αιγύπτιοι κίκι' 2) τό εκ του καρπου αυτου εκθλιβόμενον, τό κικινέλιον, ρετινόλαδο' Χοιροδ.έν ΑΒ 1108 < τό κίκι είδος δ' έστι παρ' Αιγυπτίσι έλαιου > : Πλάτ.Τιμ.60Α, Διόδ.Σ 1,34 τό άποθλιβόμενον εκ τινος φυτου, προαγαρουόμενον δέ κίκι.

κικίβαλος (ό) πιθ. είδος μαλακοστράκου : *Επίχ. 42' προθ. κικοβαυλιτίδες.

κικίβιον δ.γρ. του κικιδιον βλ.λ.

κικίμιον *Ήσ. < τής κορώνης τό κόρησιον >.

κικινθέλη (ή) νεώτ. ζωολ. γένος έντόμων κολεοπτέρων της οικουγεν. των κικινθελιδών.

κικινθελίκον όξύ (τό) νεώτ. χημ. άκόρετον όργανικόν όξύ, ου τό τριγλυκεριδίου όποτελει τό κύριο συστατικό του κικινθελαιου.

κικινάλιον (τό) νεώτ. τό εκ των καρπων του κικέως παρασκευαζόμενον καθαριστικόν έλαιον. τό ρετινόλαδο.

κικίννος (ό) ούλαι τρίχεις, βόστρυχος : *Αριστφ.Σφ. 1069 γήρας εινα κρεπτιον ή πολλών κικίννουσ νεανιών, Θεόκρ.11,10 ήρατο δ' ου μάλοισ ούδέ ρόδω ούδέ κικίννοις, Μελ.εαργ.ΑΠ 5,196 ναι μό τον εύλόκακρον Τιμούς φιλέρωτα κικίννον.

κικίννουρος (ό) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνών της οικουγεν. των παραδεισιδών.

κικιννοεικόν όξύ (τό) νεώτ. χημ. ο όξινοςθεικός εστήρο του κικινθελαικού όξέος.

κικίντος-π-ον [κίκι] μτγν. κ. νεώτ. ό εκ του καρπου του κικέως παραγόμενος : Διοσκ.1,32 κικινον έλαιον [κικινέλιον], Γαλ.11,870.

κικιοουργός (ό) πάπ. ο κατασκευάζων κίκι βλ.λ.

κικιοφόρος-ον πάπ. έπί της γής, ο φέρων, παράγων κίκι : έν τή κικιοφόρω γή.

κικίρρος (ό) ήθ. *Ήσ. < δλεκτρών >.

κίκκα (ή) (2) θηλ. τού κίκερος. *Ήσ. < άλεκτορίς >.

κίκκα (ή) (2) νεώτ. βοταν. γένος φυτών της οικουγεν. των ευφορβιοειδών.

κικκαθάζω (κικκαθαῖν), π. Φωτ. κικκαθίζω, επί γλαυκός, φωνάζω κικκαθαῖν βλ.λ. Φώτ.164,20 «κικκαθίζεν, τὴν τῶν γλαυκῶν φωνὴν οὕτως καλεῖ»: Ἀριστοφ.Λυσ.761 ἐγὼ δ' ὑπὸ γλαυκῶν . . κικκαθαζοῦσάν (διορθ. κικκαθίζουσάν).

κικκαθαῖν κωμ. ἀνομασποημένη κραυγὴ κατ' ἀπομίμηση τῆς φωνῆς τῆς γλαυκός, κουκουθιάου: Ἀριστοφ.Ὀρν.261 κικκαθαῖν κικκαθαῖν.

κικκάθη ἡ| σκόλ. ἡ γλαυῆ, ἡ κουκουθιάου: Σχόλ. Ἀριστοφ. Ὀρν.261.

κικκαθίζω π. Φωτ. κικκαθαζώ βλ.λ.

κικκάθινος-ἰνή-ἰνον ἀρχ. λεξ. ὁ ἀξίος κικκάθινου, εὐτελής, ἀσήμαντος, μηδαμινός: Ἦσ. κικκάθινου=ἐλάχιστον, οὐδένα,

κικκάθιος (ὁ) νομισμάτων ἐλαχίστος ἀξίας ἐν Ἀιδῷ: Φώτ.164,18 «κικκάθιος, ὄνοματοποιοῖται τι νομισμάτων ἐν Ἀιδῷ»: Πολυδ.9,83 τὴν φῶθιν εἶναι τριῶβολον καὶ δύνασσθαι ὀκτὼ κικκάθους.

2) Φώτ.165,81, «κίμβικας καὶ κικκάθους τοὺς αἰχροῦς».

κικκασος (ὁ) Ἦσ. «ὁ ἐκ τῶν παραμυριῶν ἰδρῶς ρέων, καὶ βόλου ὄνομα»: πρβλ. κίγκασος.

2) Φώτ. «ὀβολοῦ ὄνομα» | πηθ. διορθ. βόλου.

κικκή (ἡ) Ἦσ. «ἡ ἀπὸ τῶν αἰθρίων δυσσομία».

2) αὐτ. «συνουσία».

κικκίδαι Ἦσ. «μυδῶνα» . . .

κικκιδόντις Ἦσ. «παιδὸς ἀφῶδευμα».

κικκός Ἦσ. «ἀλεκτρῶν, κλεπτης διαχώρησις».

κικκλήσκω ποι. μτ. ἀναδιπλώσεως τοῦ καλῶ ἐν χρ. μ. κτ. ἐνεστ. κ. παρ.τ. ἐπ. ἀπαφρ. κικκλήσκω, καλῶ, προσκαλῶ: Ἰλ.Λ 606 τίπτε με κικκλήσκε, Ἀχιλεῦ, ; Ὀδ.Χ 397 κικκλήσκε σε πατήρ ἐμός || κ. μέσ.: Ἰλ.Κ 300 ἀμυδίς κικκλήσκετο πάντας ἀρίστους || εἶδ. καλῶ εἰς δεξιόν, γεῦμα, συμπόσιον: Ἰλ.Β 404 κικκλήσκεν δὲ γέροντας ἀριστίας Παναχαίων. **2)** ἐπικαλοῦμαι τινα, προσκαλῶ τινα εἰς βοήθειαν: Ἰλ.Ι 569 κικκλήσκουο' Αἰδην καὶ ἄπειρην Περσεφόνησαν, Αἰσχ.Ἰκ.212 Ζηνὸς ὄρνιν τόνδε νῦν κικκλήσκετε. **3)** προσφωνῶ, προσαγορεύω: Ἰλ.Ψ 221 φυγὴν κικκλήσκων Πατροκλήος δεῖλοιο. **4)** ὀνομάζω, καλῶ: Ἰλ.Β 813 ἀνδρες βαλίσαν κικκλήσκουσιν, Αἰσχ. Ἀγ.712 κικκλήσκουσα Πάριν τὸν αἰνῶλεκτρον' κ. παθ. Ὀδ.Ο 403 νήσας τίς Συρίη κικκλήσεται, Αἰσχ.ἀν.402 ἀφ' οὗ δὲ ῥήγιον κικκλήσεται, Ἀρετ. Ὀξ.Παθ.2,6. **3)** ρηματ. π. βλ. ἐν λ. καλῶ.

κικκία Ἦσ. «κικκρά φθερίσι»

κικκνωφ Ἦσ. «θηρίων»: πρβλ. κνωφ.

κικοβαυλιτικός-ἶδος (ἡ) κτ. πληθ. Ἦσ. «ἐκικοβαυλιτικός» κογχυλίου τι γένος μέλαν, καὶ τὰ ἐκ στέατος σκολήκιας».

κικόνης (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν κωλυδιδῶν.

κίκους Ἦσ. «ὁ νεός τείτιξ».

κικουτά (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν σκιαδανθῶν, τὸ φευδωκόωνιον.

κικραμ ὄσρ. ἀντι κεράννυμι βλ.λ.

κικράω ὄσρ. ἀντι κεράννυμι: Εὐστ.234,39.

κικριθινίτις Ἦσ. «ἀνδρογάχη»: πρβλ. κικηθώτις.

κικυμής-ἶδος (ἡ) (λατ.) μτν. ἡ κικκάθη, ἡ γλαυῆ: Καλλ.ἀν.318 κάρτ' ἀγαθὴ κικυμής.

κικυμος (ἡ) κ. κίκυβος Ἦσ. «λαμπτήρ. **2)** Ἦσ. «γλαυῆ».

κικυμώ(σσω) ἀρχ. λεξ. εἶμαι ἀμβλῶς τὴν δραστίνω ὡς ἡ γλαυῆ, βλέπω ἀμυδρῶς Ἦσ. «κικυμώσσειν» δυσθλεπτεῖν, Σουίδ. τυφλώττειν.

Κικυνία ἡ| κ. μαν. δῆμος τῆς Ἀττικῆς: Σχόλ. Ἀριστοφ.Νεφ.210,Θεόφωστ.Καν.101 [κῶδ. -υνα].

Κικυνναός-έως (ὁ) Ἐπιγρ. κ. σκόλ. κτ. πληθ. -εις κ.-ης, ὁ κάτοικος τῆς Κικύννης: Σχόλ. Ἀριστοφ.Νεφ. 210 καὶ ποῦ Κικυννῆς εἰσιν ὀμολογῆσθαι;

Κικυννοῦθεν ἐπίρρ. ἐκ Κικύννης: Ἀριστοφ.Νεφ.134.

Κικυννοί ἐπίρρ. ἐν Κικύννη: Λυσ.17,5 τῶν δὲ Κικυννοῦ καὶ τῆς οἰκίας ἐδικαζόμεν τοῖς ἔχουσι.

κίκυς-ως (ἡ) ποι. δύναμις, ρώρη, ἰσχύς, ἐνεργητικότητα: Ὀδ.Λ 393 οὐ γὰρ οἱ ἐτ' ἦν ἴς εἰμῆδος, οὐδὲ τι κίκυς, Ὑμν. Ἀφρ.237, Αἰσχ.ἀν.23Δ σοὶ δ' οὐκ ἐνεσσι κίκυς οὐδ' ἀμόροστοι φλέβες.

κίκυος μτν. ἀμτθ. ἰσχύος, εἶμαι ἰσχυρός, δυνατός: Ἡρωδιαν.2,533. **2)** σπείδω, ταχύω: Σουίδ.

κίκω ἀχρ. ἐν. τοῦ ὄσρ. ἀορ. ἐκίω ἦνεγκον: Σιμμ.26,7 || κ. μέα. Ἦσ. «κίεζατο» εὔρεν, ἔλαβεν, ἦνεγκεν. **2)** Ἦσ. «κίεζαντες, ἐλθόντες, πορευθέντες» πρβλ. ἀποκίω.

κικληθισμός (ὁ) μν. τὸ κελᾶδιμα, τὸ ὄσμα πτηνοῦ: Ἐρωτοκρ.2,673 κὶ ὁ νόστιμος κικληθισμός, ποῦ τὰ πουλάκια κᾶναν πρβλ. Αθηνᾶ 25,307.

κικληθῶ-έω μν. ἐπὶ τῷ ὄσματι τῶν πτηνῶν, ὄσρ. φάλλω, κελᾶδῶ: Ἐρωτοκρ.1,129 τὸ χε γρικῆει τ' ἀπῶνοιου, πῶς κικληθῶνας κλαίει πρβλ. Χατζιδ. Ἀκαθ. Ἀν.1,207.

κικλᾶριος Ἦσ. «ἥλιος».

κικλρικαννίτης (ὁ) νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτῶν θειοσσημιτικῶν ἄλας τοῦ μαλιβῆδου.

κιλίας Ἦσ. «στρουθοῦς ἀρσην».

κικλᾶρχης (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ τίπλος προέδρου τῆς συνόδου τῶν πόλεων τῶν ὑπαγομένων εἰς τὸ Κοινὸν Κιλίκιας (πηθ.).

κικλῖαρχία (ἡ) Ἐπιγρ. ἡ προεδρία τῆς συνόδου τῶν πόλεων τοῦ Κοινοῦ τῆς Κιλίκιας.

κικλίκιω λεξ. συνθ. ἐν τῷ μέσ. κικλίκισμαι μιμοῦμαι τοὺς Κιλίκιας, ὅθεν εἶμαι σκληρός καὶ δόλιος ὡς οἱ Κίλικες, ἐξαπατῶ Σουίδ. «κακοθεύεσθαι, κακοθηζέσθαι»: Εὐστ.741,2 ἐπονηρεύεσθαι. **2)** ρηματ. π. κικλίκισμός.

κικλίνον (τὸ) μτν., μν. συνθ. κτ. πληθ. χονδρὸν ὑφάσμα, κατασκευαζόμενον ἐκ τριχῶν αἰγῶν τῆς Κιλίκιας: Προκ.Περσ.2,26 προκαλύματα ἐκ τραγείων τριχῶν, ἃ δὲ καλοῦσι κιλίκια. **2)** μαν.εἶδ. τὸ τριχίνον ράσον ἀσκητοῦ. **3)** πάπ. ἰστίον πλοῖου: Ἰλωσα. πλοῖον σὺν ζυγῷ καὶ κικλίω. **4)** παράρρημα ἐκ τῶν ἰστίων κρεμάμενον πρὸς προφυλαξίν ἐκ τῶν ἐθνηρικῶν βλημάτων.

κικλίκιος-α-ον κ. -ος-ον ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Κιλίκίαν ἢ τοὺς Κίλικας: Αἰσχ.Πρ.351 τὸν γνηνεῖ τὴ Κιλικίαν οἰκλήτορα ἄνθρωπον, Κωμ. Ἀδέσπ.806 Κιλίκιοι τράγοι, Στραβ.2,1,3, Διοσκ.1,4 κιλίκιος τρόπος ὀδῶνος, πονηρός).

κικλίκισμός (ὁ) ἡλικίωσι ὁ κιλίκιος τρόπος, ἀπιστος, ὠμός, σκληρός, δόλιος: Θεόπομπ. Ἰστ.289Α «τὸν ἐκ παροιρίας φόνον».

κικλίμι (τὸ) Ἰπερσ. ἰδημ. ὁ τίπλος τᾶπητος ὑφανομένου δια σάιτας καὶ διχ δια κόμβων, χρησιμοποιούμενου πρὸς ἐπίστρωσιν καὶ διακόσμησιν τῶν διαφόρων μερῶν τῆς οἰκίας καὶ ὡς κάλυμμα τῆς κλίνης.

κικλιμάκι (τὸ) δημ. ὑποκορ. τοῦ κικλίμι βλ.λ.: Παπαδ.Χριστ.Διηγ.26 καὶ ἐπ' αὐτῆς μικρόν. κικλιμάκι.

Κιλιά-ἴκος (ὁ, ἡ) || συνθ. κτ. πληθ., θηλ. κ. Κιλίασιν, ὁ κάτοικος τῆς Κιλίκιας: Ἰλ.Ζ 397 Κιλίκεσσι ἀνδρεσσιν ἀνάσσων || θηλ. ἐπὶ χώρας, ἡ Κιλίκια: Τραγ. Ἀδέσπ.162 Κιλίε χώρα.

κιλιά-ἴκος (ὁ) |21 νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν δρεπανουλιδῶν.

κίλλα Ἦσ. «ἀστράγαλος, ἡ ὄναι».

κίλλακτηρ-ἦρος (ὁ) μτν. ὄσρ. ὄνηλάτης, γαϊδουρολάτης: Πολυδ.7,185.

κίλλακαρούειν Ἦσ. «κατιλλῶπτειν».

κίλλανός (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν καραβιδῶν.

κίλλης (ὁ) ἀρχ. λεξ. ὄσρ. ἄ. κίλλος: Ἦσ. ἐν λ. κίλλα.

κίλλιας-αντος (ὁ) [κίλλος-βοῖνω] κ. νεώτ. συνθ. κτ. πληθ. τρισκέλες τι κατασφάσμα, ἐφ' οὗ οἱ καταπονήθεται πολεμιοὶ ἀπειθεσσαν τὸς αὐτῶν

άσιδας : 'Αριστφ. Άχ.1122 τούς κιλλιβαντας οισε, παϊ, τής άσιδος [αχόλ. «τρισκελή τινα σκευάσματα, έφ' ών επιπέσσει τός άσιδας, έπειδαν κώμως πολεμούντες» : 2) όκριβας ζωγράφου, ξύλινον κατασκευάσμα, έφ' ού ίστοται ή ζωγραφουμένη εικόω : Πολυδ.10,163' 3) τμήμα τι του τής άμόξης πήγματος : ούτ.1,143' 4) τά ύποστηρίγματα εξέδρας : 'Ησ. «κιλλιβαντες» τραπέζων βάσεις και ύποθέματα : Μοσχίη. 'Αθην.5,208C καταστρώματα διά νεώς έπι κιλλιβάντων κατασκευάστο, Πάπ. έργαστηρίδιον χρυσοχούν σύν τοϊς ένεκα τούτου ψάδομημένοι κιλλιβασιν' 5) κ. έν τή έν. ξύλινον κατασκευάσμα πρός στήριξη του καταπέλτου : Βητ.58,6 ύφος του κιλλιβαντος' 6) νεώτ. στρατ. τός κατασκευάσμα τό ύποβαστάζον τόν σωλήνα του πυροβόλου.

κιλλικύριοι [οί] κ. κιλλικύριοι τάξεις δούλων έν Συρακούσiais : 'Αριστλ. όπ.586' πρβλ. 'Ηρ.7,155 (πιθ.1. κιλλινητής [ό] νεώτ. όρυκτολ. όρυκτόν πολυπυρρικόν διας.

κίλλιξ-ικός [ό] 'Ησ. «στάμων» ή βοϋς τό έν κέρασ έχων διεστραμμένον.

κίλλιξ-α-ον [κίλλιξ] μγν. ό έχων τό χρώμα του όνου, φαϊός, κίλλός : Πολυδ.7,86 «κίλλιον: όνάγριον χρώμα» : Πολυδ.7,56 κίλλιον έσθητος χρώμα.

κίλλοβόροι [οί] μγν. οι κίλλιβαντες βλ.λ.3.

κίλλος [ό] 'Επιγρ. δωρ. όνος, γάδιμαρος : 'Ησ. «όνος» : Πολυδ.7,56' πρβλ. κίλλαι' 2) 'Ησ. «τέτι-εξ πρώνος» ύπό Κυπριών.

κίλλός-ή-όν ό έχων τό χρώμα του όνου, φαϊός, σταχτός, ά. κίλλιος : πρβλ.Εϋστ.1057,56 : Εϋδουλ.103 κίλλόν θερλατριον.

κίλλουρος [ό] 'Ησ. «είδος σεισοπυγίδας».

κίλο (τό) [γαλλ. κτ. συγκοπή του κίλογραμμη] νεώτ. κ. δημ. διεθν. μετρική μονάς ίσοδυναμούσα πρός βάρος χιλίων γραμμαρίων, χιλίογραμμον.

κίλο- νεώτ. κ. δημ. πρώτον συνθετικόν δηλοϋν μετροητικήν μονάδα ίσην πρός χιλιάς έκ των δια τού δευτέρου συνθετικού δηλοϋομένας μονάδων, οϊον κίλοβάττ, κίλοβόλτ, κίλοτζάσουλ.

κίλοβάττ [τό] νεώτ. κ. δημ. φυσ. μονάς ισχύος ίση πρός 1000 βάττ βλ.λ.

κίλοβόλτ (τό) νεώτ. φυσ. μονάς πρός μέτρησην ύψηλών τάσεων, ίση πρός χιλία βόλτ.

κίλτ [άγγλ.] νεώτ. βραχεία πτυχική πολύχρωμος φούστα, έξικινουμένη μέχρι των γονάτων, τó έθνικόν άλλοτε ένδυμα των 'Ιρλανδιών.

κιμαδιάζω [κιμάς] δημ. μεταβάλλω εις κιμάν, λεπτοκοπό, φιλοκόβω κρέας.

κιμαί 'Ησ. «χυμός πύρινος».

κιμαός 'Ησ. «χυλός μορέας».

κιμάς [ό] [τουρκ.] δημ. κ. κιμαίος κρέας λεπτοκομμένον δια μαχαριών, νυν δε δι' ειδικού ιδ. μηχανήματος.

κιμβάλις λεξ. είμαι νωθρός, δειλός, συστέλλομαι, ζαρωμένος όπό φόβον : Φώτ.166,13 «κιμβάλειν, στραγγεΰεσθαι» [κώδ. στραγγεΰεσθαι]' 2) 'Ησ. «κιμβας» στρατεύει» πρβλ. όκιμβάζω, σκιμβάζω.

κιμβεία [ή] φειδώλια, φιλαργυρία, γλισχρότης : 'Αριστλ. 'Αρετ.1251b,5 κιμβεία δε έστι καθ' ήν δαπανώσι μέν, κατά μικρόν δε και κακίως και πλέον βλάπτοντα τή μη κατά καιρόν ποιείσθαι τó διάφορον' πρβλ. κιμβικεία.

κιμβερικόν [τό] κώδ. αντί κιμμερικόν βλ.λ.

κιμβεύω 'Ησ. «όδοιπορώ».

κιμβικεία [ή] κ. κιμβικία ή γλισχρότης πρβλ. κιμβεία : 'Αριστλ. 'Αρετ.1251b,5 π.Στοβ.3,1,194, Φώτ., Σουΐδ. έν λ. κιμβικα.

κιμβικέομαι μον. μικρολόγω, φειδωλεύομαι, ταγκουρούμαι : Εϋστ.Πον.77,30, Νικ.Χων.7,9.

κιμβίξ-ικός [ό] κ. μων. φειδώλιος, γλισχρός, τσιγκούνης, σφιχτός : Σουΐδ. «κίμβιξ, ό λίαν μικρο-

λόγος περί χρήματα» : Ξενοφ.2, 'Αριστλ. ΗΜ 1192b, 9 έστι δε και τής άνελευθεριότητος είδη πλείω' οϊον κιμβίξας τινας καλοϋμεν, Πλουτ. 'Ηθ.632C τόν εϋδάπανον και μεγαλοπρεπή και χαριστικόν, κιμβίξια και κύμινον προσαγορεύων' 2) μγν. επί συγγραφέων, ό διηγούμενος λεπτομερείας άνάξιας λόγου, μικρολόγος : 'Αθην.7,303D 'Αρχέστρατος δ' ό κιμβίξ' πρβλ. πολυλογίας, φαφαλή. **κιμβρός** [ό] μγν. Σουΐδ. «ληστής» : Πλουτ.Μάρ.11 ότι κιμβρούς έπονομάζουσι Γερμανοί τούς ληστές.

κιμβρος 'Ησ. «νούς, Φρύγες».

κιμικίφυγον [τό] νεώτ. βοταν. γένος φυτών τής οικογεν. των βατραχοειδών.

κιμινίτης [ό] νεώτ. όρυκτολ. πέτρωμα ή φαισιτειογενές τής οικογεν. των τραχητόδολεριτών.

κιμμερϊδϊος βαθμϊς [ή] νεώτ. γεωλ. ή μεσαία έκ των πέντε βαθμϊδων στρωμάτων, εις άς ύποδιαιρείται ή άνωτέρα ίουρασίος ύποδιάλαισις του μεσοζωϊκού άθροίσματος στρωμάτων.

κιμμερϊκόν [τό] γέν. ιμάτιον, κώδ. κιμμερϊκόν γυναικεία έσθής : 'Ησ. «χιτωνίσκου είδος πολυτελοϋς», Φώτ.165,22 : 'Αριστφ.Λυσ.52 κιμμερϊκόν ένδϋσσομαι [κώδ. κιμμερϊκόν].

κιμμερϊκόσ-ή-όν ό των Κιμμεριών : Αισχ.Πρ.730 Ισθμόν . . Κιμμερϊκόν ηξεις' || τó οϋδ. κιμμερϊκόν άς οϋσ. βλ.λ.

κιμμερϊος-α-ον, Ιων. θηλ. κιμμερϊή ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τούς Κιμμερϊους : 'Ηρ.4,12 έστι δε πορθήτια Κιμμερία' || θηλ. κ. Κιμμερϊς-ϊδος : 'Αριστλ.άπ.478' || οι Κιμμερϊοί λαός μυθϊκος ζών πέραν του 'Ωκεανού έν διηγεκεί σκότει : 'Οδ. 14 Κιμμερϊών άνδρών' || λαός κατοικϊων περϊ τά έλη τής Μαϊωτίδος : 'Ηρ.1,15 Κιμμερϊοί έξ ή-θένον ύπό Σκυθϊων των νομάδων έξανασσαντες άπίκοντο έξ τήν 'Ασίην.

κιμονό (τό, άκλ.) νεώτ. είδος μακροϋ ένδϋματος των 'Ιαπωνϊκών' 2) οικιακόν ένδυμα γυναικϊών, οϊον τó προηγούμενον.

κιμπερλίτης [ό] νεώτ. γεωλ. πέτρωμα πυριγενές τής οικογεν. των περϊδοτιτών κ. πυροξενϊτών.

κίμπτω σκίμπτω' 'Ησ. «κίμφαντες» έρείσαντες, στηριζαντες.

κίμωλια [ή] κ. μων, νεώτ. κ. δημ., μτ. ή άνευ τής λ. γή, λευκόν χάμα έκ Κίμωλιος, έν χρ. αντί σάπωνος έν τοϊς λουτροϊς και τοϊς κουρείοις των 'Αθηνών : 'Αριστφ.Βάτρ.713 Κίμωλιας γής, Στράβ.10,5,1 έγγυς δε τούτων Κίμωλιος, όθεν ή γή ή Κίμωλια, 'Ιππιατρ.38,17 καταχρϊόμενος κίμωλια μετά όξους' 2) νεώτ. κ. δημ. ή κρητίς και τó έκ ταύτης κατασκευαζόμενον κονδύλιον, δι' οϋ γράφοϋσιν επί του μαιουροπίνακος, τεμπεσίρι.

κίμωλιον (τό) νεώτ. όρυκτολ. ό κιμωλίτης βλ.λ. **Κίμωλιος-α-ον** κ. νεώτ. ό έκ τής νήσου Κίμωλιου προερχόμενος : 'Αμφϊς 40 Κίμωλία Ιαχάδες, **κιμωλίτης** [ό] νεώτ. όρυκτολ. όρυκτόν πυριτικόν άργίλιον ένυδρον, εύρισκόμενον συνθ. επί τής νήσου Κίμωλιου, σαπουνόχωμα τής Κίμωλιου, ά. κιμωλιον.

Κίμωνειος-α-ον κ. νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τόν Κίμωνα : Κρατίν.151 έν τοϊς Κίμωνειοϊς έρείπεισι, Πλουτ.Κίμ.4 μνησθ' έν αυτοϋ των λειψάνων εις τήν 'Αττικην κομμοσθέντων έν τοϊς Κίμωνειοϊς δαϊκνυται, Κίμωνειος συνθήκη' || Φώτ. «Κίμωναί» έρείπια 'Αθήνησιν, έν οϊς άνεπάτων και έπεραίνοντο».

κίμωσις-εως [ή] δ.γρ. του κίμωσις βλ.λ.

κίνα [ή] νεώτ. βοταν. ό κίρκος και άντιπυρετικός φαϊός των διαφόρων ειδών του φυτοϋ κίγχνη' 2) ποτόν οιοηρωματώδες ύπόκικρον τήν γεϋσιν' 3) **κίνα γλώσσα** λαϊκόν έβραϊκόν άσμα εις έλληνικην διάλεκτον γεγραμμένον.

κινάβαρι-εως [τό] δ.γρ. κιννάβαρι βλ.λ.

κινάθευμα-ατος (τὸ) ἡ περὶ τοὺς κύβους ἀπάτη, δθ. πανούργον παίγιον : Ἀριστφ.ἀπ.699' || κτ. πληθ. Φωτ. «κιναβέυματα» πανουρήματα.

κινάθρα (ἡ) ἡ ἰδιάζουσα ὁμή των τράγων, ἰδίως κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ ὄργασμου, τραγίλα : Πολυδ.2,77 «τὴν ἐν τοῖς τράγοις δυσωδίαν» : Λουκ.Δίς Κατ.10 τράγον ἔνορην θύουσι μοι πολλῆς τῆς κινάθρας ἀπόζοντα' || κ. ἐπὶ προσ. : Λουκ.Ἐνάλ.Δ 1,5 οἶος ὁ Κύκλωψ ἐστὶ κινάθρας ἀπόζων' || ἡ ἐκ τοῦ ἰδρωτὸς δυσωδία, ἄ. γράσος : Ἦσ. «ἡ δυσωδία τῶν μασχαλῶν τῶν αἰγῶν» 2) πυκνὴ καὶ μεγάλη γενεΐα : Λουκ.Νεκρ. Δ 10,9 ἀνθρωπινώτερος νῦν ἀναπέφνας ἀποθήμενος αὐτοῦ τὴν κινάθραν' 3) Φωτ. «κινάθρα» μικρολογία : οἱ δὲ τὰ ἀποκαθάρματα : οἱ δὲ τὴν τῆς ἀλώπεκος σόδην.

κινάθρευμα-ατος (τὸ) Ἦσ. «κιναθρεύματα» ἀποκαθάρματα δζοντα.

κινάθρῶ-άω (κινάθρα) συνήθ. ἐπὶ τράγου, δζω κινάθρας, ἐκβάλλω δυσωδίαν, βρωμῶ : Ἀριστλ. Πλ.294 αἰγῶν τε κιναθρώντων μέλη ἰσχόλ. «δυσωσσίαν ὀποπεμπόντων ἐκ τῶν μασχαλῶν» |.

κινάθευς-έως ἰδί νεογνὸν ἀλώπεκος' || μτφ. πανούργος : Θεόκρ.5,25 καὶ πῶς, ὦ κιναδεῦ, τάδε κείσεται ἐξ ἰσῶ ἄμμιν ; | κῶδ. |.

κινάθιον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ κινάδος βλ.λ. : Ἀρποκρ. **κινάθρος**-ος (τὸ) ἡ ἀλόπηξ : Σχόλ.Θεόκρ.5,25 «οἱ Σικελῶται γὰρ τὴν ἀλώπεκα κινάθιον προσγοροῦσιν» τοιοῦτον γὰρ τὸ ζῶον πανούργον κινάδος δὲ παρὰ τὸ κινεῖσθαι ἐν αἰδοῖ, ἡ ἀναιδῶς, ἡ παρὰ τὸ κινεῖσθαι ἐν δόλω' 2) μτφ. ἐπὶ προσ., πανούργος, ἀπάτης, δόλιος : Σφ.Ατ.103 ταυτίτριπον κινάδος ἐξήρου μ' ὄπου, Ἀριστφ. Ὀρν.429 πυκνότατον κινάδος . . , τρίμμα, παιπάλημ' ὄλον, Δημ.281 οὐς σὺ ζῶντας μὲν, ὦ κινάδος, κολακῶν παρηκολούθει' 3) Ἦσ. «θρίον, τέρας» : Δημόκρ.259.

κινάθρα Ἦσ. «ἀλόπηξ».

κινάθραλίνη (ἡ) νεῶτ. γημ. ἑτεροκυκλικὴ ἑνωσις, τηρομένη εἰς 48 βαθμ. Κ καὶ ζέουσα εἰς 243, ἥς παραγωγή αἱ κινάθραλιν ἀποτελοῦσαι ἰδίαν τάξιν ὀργανικῶν ἐνώσεων.

κινάθρας Ἦσ. «κρυπτός» πρβλ. κινάθος.

κινάθριζεν Ἦσ. «μινυρίζεν, κινεῖν» 2) αὐτ. «ἀποθησαυρίζεν κατὰ μικρὸν συλλέγοντα» πρβλ. κινάθριμος, κινάθος.

κινάθισμα-ατος (τὸ) (κινάθριζω) ἡ ἐλαφρὰ κίνησις καὶ ὁ ἐξ αὐτῆς προκύπτων ἵκερος' || εἰδ. ἐπὶ τῶν πτηνῶν, ὁ ἐκ τοῦ ἐλαφροῦ τρυφυγισματος προκαλούμενος φόφος : Αἰσχ.Πρ.124 τί ποτ' αὐ κινάθισμα κλύω πέλας οἰωνῶν ;

κινάθισμός ἰδί (κινάθριζω) ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κινάθριζεν βλ.λ.2) Φωτ.166,11 «κινάθισμόν, οἱ μὲν τὴν κίνησιν ἀποδιδοῦσιν, οἱ δὲ τὸν θησαυρισμὸν κινάθον καλοῦσιν».

κινάθος (ὁ) τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κινάθριζεν βλ.λ.2) τὸ κατὰ μικρὸν συντελεσθὲν θησαυρίσμα : Φωτ.166,11 «οἱ δὲ τὸν θησαυρισμὸν κινάθον καλοῦσιν».

κινάθρα (ἡ) κ. μων. ἡ παρὰ φύσιν ἀσέλιγεια, ἰδ. ἀναφ. πρὸς τὸν πάσχοντα ταύτην : Αἰσχ.Ιν.1,131 ἐξ ἀνανδρίας καὶ κινάθρας ἐνεγκάμενος τοῦ νομα' ἄ. κιναιδία βλ.λ.' πρβλ. κιναιδέομαι 2) κτ. πληθ. τὰ εἰς κινάθρον ἰδιάζοντα, οἱ τρόποι, ἡ συμπεριφορά, τὰ καμῶματα κιναιδίου : Δημήτρ. 97 ὁ τὰ τύπανα καὶ τὰ ἄλλα τῶν μαλθακῶν ὄργανα κιναιδείας εἰπῶν.

κιναιδεύομαι σχολ. ἀποθ. εἶμαι κιναιδός, πάσχω τὰ τοῦ κιναιδίου' || ἔχω τοὺς τρόπους, τὰς ἐξείεις κιναιδίου : Σχόλ.Λουκ.ΖΤραγ.8.

κιναιδία (ἡ) (κιναιδός) ἡ παρὰ φύσιν ἀσέλιγεια : Αἰσχ.2,99 ἐν ναιοὶ μὲν γὰρ νῦν ἐκλήθη δι' αἰσχροῦργίαν τινὰ καὶ κιναιδίαν βάταλος | ἐπὶ πά-

σχοντος κιναιδίου, Λουκ.Δημῶν.50 κυνικοῦ δὲ τινοσ . . κατηγοροῦντες καὶ εἰς κιναιδίαν διαβάλλοντες | γεν. ἐπὶ πάσχοντος ἡ ἐνεργούντος κιναιδίου' 2) συνεκδ. ἡ τὰν ἠθῶν διαφθορά, ἡ κακοήθης καὶ ἀναίδης συμπεριφορά : σχολ. «πορνη καὶ ἰδιόρθ πορνηκὴ ἀσημοσύνη» Σουίφ. «κιναιδα καὶ κιναιδία ἡ ἀναίσχυτία» : Διων Κ 45,26 τὴν κιναιδίαν καὶ τὴν πλεονεξίαν' πρβλ. κιναιδός.

κιναιδία-ον μτν. ὁ ἀναπερρόμενος, ἰδιάζων εἰς κιναιδίον : Ἀρτεμίδ.Δολδ.2,12 ἐτήρησα δὲ πολλὰκις καὶ ἀνδρας πλουστους σημαίνουσιν διαδεδλημένους' ἐπεὶ κιναιδία εἶσι.

κιναιδίζω μτν. ὄγω βίον κιναιδίου βλ.λ., εἶμαι κιναιδός, φέρομαι ὡς κιναιδός : Ἀντίοχ. Ἀστρ. ἐν Κατ. Ἀστρ.Κ 7,113.

κιναιδίων (τὸ) σχολ. μικρὸν πτηνόν' Ἦσ. «κιναιδοῖον, ὄρνεον, ἰγὺξ», Σχόλ.Θεόκρ.2,17 κλυῖν . . ἡ κιναιδίων, ἡ παρὰ Ῥωμαίους οἰσπονηγὴ καλομένη, διὰ τὸ πανταχοῦ στρέφειν καὶ λυγίζειν τὸν αὐχένα ἡ τὴν πυγὴν.

κιναιδισμα-τος (τὸ) μων. ἡ πράξις καὶ τὸ ὄποτέλεσμα τοῦ κιναιδίζω βλ.λ. : Εὐστ.1784,54.

κιναιδογράφος-ον ὁ γράφων περὶ ἀσελγῶν πράξεων, ὁ συγγραφεὺς κιναιδισμάτων : ΑΒ 429 ὁ τῶν κιναιδογράφων ἱαμβός.

κιναιδολογία (ἡ) τὸ λέγειν, ὀμιλεῖν περὶ αἰσχρῶν, ἀσελγῶν πραγμάτων : ΑΒ 1389.

κιναιδολόγας-ον μτν. κ. μων. ὁ ὀμιλῶν περὶ αἰσχρῶν, ἀσελγῶν πραγμάτων : Διογ.Κ 4,40 φθορά τῶν νέων καὶ κιναιδολόγον ἀποκαλοῦντες Εὐστ. 1784 καὶ οὕτω γελοισμοῦς ὑποκινεῖ φίλους κιναιδολόγους' 2) ὁ γράφων αἰσχράβιβλια, κιναιδογράφος : Ἀθῆν.620Γ καλεῖται δεοῦτος καὶ κιναιδολόγος.

κιναιδολογῶ-έω μτν. ὀμιλῶ, γράφω, πραγματεύομαι περὶ αἰσχρῶν πραγμάτων, περὶ ἀσελγῶν : Στράβ.14,1,4 ἤρξεν δὲ Σωτᾶδης μὲν πρῶτος τοῦ κιναιδολογεῖν.

κιναιδός ἰδί κ. μων. κ. νεῶτ. ὁ παρὰ φύσιν συνουσιαζόμενος, εἴτε ἐνεργῶν εἴτε πάσχων : Πλάτ. Γοργ.49Ε ὁ τῶν κιναιδῶν βίος, οὗτος οὐ δεῖνός καὶ αἰσχρός καὶ ἀβλιός' || νεῶτ. ὁ πάσχων παρὰ φύσιν, παθικός' 2) συνεκδ. ὁ αἰσχρός, κακοήθης, ἀκόλαστος δυνδρωμένος Φωτ.166,10 «κιναιδός, ἀσελγὴς, μαλακός» : Ἡρόδ.2,74 Πάπ. Καλλιάνης . . ὁ κιναιδός παροινίως κλίνας'.

3) κοινὸς χορευτὴς : Πάπ. κιναιδοὶ μουσικοί, Ἐπιγρ. 4) κτ. πληθ. αἰσχρὰ ποιήματα : Διογ.Α 9,110' 5) μτν. εἶδος θαλασσίου ἰχθύος : Πλίν.Φι 32,145' 6) κιναιδίων βλ.λ. : Γολ.1,2740' 7) μτν. πολύτιμος λίθος, μαργαρίτης : Ἀρρ.1νδ.8,8.

κιναιδώδης-ους-ες μων κ. νεῶτ. κατὰ τὸν τρόπον τῶν παθητικῶν κιναιδῶν βλ.λ., ὁ ὀμιλοῦν παρὰ τὰ τῶν κιναιδῶν ἡ τὰ ὑπὸ τῶν κιναιδῶν γινόμενα, ἐθιζόμενα : Σχόλ. Ἀριστφ. Ἄχ 849 μοιχός δὲ εἶδος κοῦρας ἀπρεπῶς κιναιδώδης, Φωτ. 560,23 σφιγκτας Κρατῖνος τοῦς κιναιδώδεις καὶ μαλθακούς . φωνῆ κιναιδώδης.

κιναιδός Ἦσ. γλώσσα. τοῦ κινάθρ.

κιναιδθησία (ἡ) νεῶτ. ἡ αἰσθησις τῶν μῦθῶν συστολῶν καὶ κινήσεων.

κιναισθητικός-ῆ-όν νεῶτ. ὁ ἀνοφερόμενος εἰς τὴν κιναισθησίαν, ὁ προκαλῶν ταύτην' || κιναισθητικὰ αἰσθήματα τὰ προκαλοῦμενα ἐν ἡμῖν ἐξ ἐρεθίσεως τῶν εἰς τοὺς νένοντας, τοὺς μῦς καὶ τὰς ἀρθρώσεις ἀποληγόντων αἰσθητηρίων νεύρων' 2) εἰδ. κιναισθητικὴ μνήμη πάσα νοητὴ παράστασις κινήσεως συνεπαγομένη τὴν προαιρετικὴν τοῦτῃς ἐκτέλεσιν' 3) εἰδ. κιναισθητικός τύπος εἰς τῶν τριῶν παραστατικῶν τύπων, παρὰ τὸν ὀκυποτικὸν καὶ ὀπτικόν, ἀπομνημονεύων ταχῶς κινήσεις.

κινάκης (ὁ) ἀκινάκης βλ.λ.: Σοφ.ἀπ.1061.

κινάδινη (ἡ) νεώτ. γην. ὄργανο κῆνωσις τῆς τάξεως τῶν κινολιλικῶν σωματῶν.

κινάμαν (τὸ) μτην. δ.τ. τοῦ κινάωμον βλ.λ.: Νικ. Ἐπρ.947 κινάμοιο.

κινάωμον (τὸ) μτην. τὸ κινάωμον βλ.λ.: ΚΔ' Ἀπ. 18,13 καὶ κινάωμον καὶ ἄωμον καὶ θωμίματα.

κινάρα (ἡ) μτην. κ. νεώτ. κ. κινάρα γένος φυτῶν τῆς τάξεως τῶν συνθέτων, ἀκανθοφόρον, κηπευόμενον, δημ. ἀγκινόρα: Πτολ.Ευεργ.Ι, Πάπ. πέμφοι ἤμιν κινάρας, Διοσκ.3,8.

κιναρῶν-ώνος πάπ. τόπος ἐνθα φύονται κινάροι, ἀγκινόροι, ἀγκιναρότοποι.

κιναρρηφάγος-ον ὁ τρώγων κινάρας, ἀγκιναροφάγος: Ἰουδ.π. Ἀθῆν.8,343F μὴ με Λεοντίδος τραγικὸν κιναρρηφάγου ἤθος λεύσων Ὑψηλῆς ἐς κοκόν ἤτορ ὄρα.

κιναρύεσθαι Ἦσ. «τὸ θρηνεῖν μετὰ τοῦ γογγύζειν. καὶ κινεῖσθαι».

κινάς (οἱ), δημ. κ. κινά (τὸ, ὄκλ.) ξαυθὴ βαφὴ διὰ τὴν κόμην, διὰ τοὺς δυχαῖς καὶ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων: Γρουπ.Σκ.Τερρ.19,12 πρῶτα βαμμένα μὲ κινά τὰ ὠρατὰ μου δακτύλια.

κινάχρα (ἡ) πυκνὸν ὀσκόκινον πρὸς κοσκίνισιν τοῦ ἀλευροῦ καὶ διαχώρισιν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν πιτύρων, ὄθ. κ. ἡ κοσκινίζουσα γυνή: Ἀριστλ. Ἐκκλ. 730 γῶρει σὺ δεῦρο κινάχρα καλὴ καλῶς τῶν χρημάτων θύραζε πρῶτη τῶν ἑμῶν (σχόλ. «κινάχρα, ὄνομα δούλης»).

κινδαλισμός (ὁ) δ.γρ. τοῦ κινδαλισμός βλ.λ.

κινδαλος (ὁ) δ.γρ. τοῦ κινδαλός βλ.λ.

κινδαξ ακος (ὁ, ἡ) Ἦσ. «κινδακας· εὐκινήτους» 2) ὁ κίνδυνος: Φώτ. «κινδαξ, κίνδυνος».

κινδάπη π. Ἦσ. «κινδάφην· ἐψήλην» 2) αὐτ. «ἐκινδάφισαισκεν· ὑπέψηλην».

κινδαφός (ὁ) δ.γρ. τοῦ σκινδαφός βλ.λ.

κινδος (ὁ) ὄνομα ἀγγύστου εὐώδους βοτάνης: Μνησίμ.4,63.

κινδυν-ἴνος (ὁ) κίνδυνος βλ.λ.

κινδυνεμα-ατος ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κινδυνεύω, τολμηρὸν καὶ ἐπικίνδυνον ἐπιχειρήμα, τολμημα: Σοφ.ΟΚ 564 πλεῖστο· ἀνήρ ἐπὶ ξένης ἠθλοσε κινδυνεματ' ἐν τωμῶν κάρρα, Πλάτ.Πολ. 451Α τοῦτο οὖν τὸ κινδυνεμα κινδυνεύειν, Φιλῶστρ.736 ὑπὲρ τῶν φίλων κινδυνεματα.

κινδυευτής (ὁ) ὁ ριφοκίνδυνος, ὁ τολμηρός: Θουκ.1,70 παρὰ δύναντο λημταί καὶ παρὰ γνῶμην κινδυευταί.

κινδυευτικός-ή-όν ὁ ἐχωρὸς, ὁ ἱκανός, κατὰλληλος εἰς τὸ κινδυνεύειν, ὁ ριφοκίνδυνος: Ἀριστλ.Ρητ.1,367b,4.

κινδυεύω κ. μαν., νεώτ. κ. δημ., προφ. δημ. κ. κιντυεύω, μέλλ. κινδυεύσω, δημ. -έφω βθαί, παρακ. κεικινδυεύω, ὑπεροσ. ἐλλεπει, παθ. κινδυεύομαι (γένιστο κ. μέσ. σύνθετ. διακινδυεύομαι, Θουκ.4,19), μέλλ. κινδυεύησσομαι, μέλλ. τετελ. κεικινδυεύσομαι (Ἀνφιπ.5,75), ἀόρ.μ.κτ.μτχ.οὐδ. κινδυεύθεν-έντα, μτχ. παρακ. κεικινδυευμένον-α, ἐμβάλλω ἑμαυτὸν ἢ εὐρίσκομαι εἰς κίνδυνον ἤτοι εἰς περίστασιν ἀπειλοῦσαν τὴν κατάστασιν κ. ἰδ. τὴν ζῶν μου, ὄθ. κ. τολμῶ μὲ μὲ κίνδυνον ἐμοῦ, ἐπιχειρῶ τὸ ἐνεχόν ἀπειλῆν, ἤτοι δυνάμενον νὰ προκαλέσῃ φθορὰν, ὀλεθρὸν ἐμοῦ, ριφοκινδυεύω, ἀποτολμῶ: Ἦρ.4,11 μηδὲ πρὸς πολλοὺς μένοντας κινδυεύειν, Ξεν. Ἀπομν.3,3,14 ἔτοίμους κινδυεύειν πρὸς τοὺς πολεμίους 7) μτ. ἐμ-προσθ. διορ. [εἰς] ἀποτολμῶ, ριφοκινδυεύω νὰ μεταθῶ, ν' ἀναμιχθῶ εἰς π.: Φερεκρ.Π κινδυεύειν εἰς τὴν Αἴγυπτον 2) ἀπολ. ἐπιχειρῶ πράξειν ἐπιφύβου, ἐπικίνδυνον: Ἦρ.3,69 ἀντιπέμνει . . φαρμῆν κινδυεύσειν μεγάλως, ἦν ποιη ταῦτα, Ἀριστφ.1204 ἐγὼ δ' ἐκινδύνευσσα, - δια νὰ πλου-

τήσῃ, πολλάκις ἐκινδύνευσε 3) ὄμ. ἀπολ. εὐ-ρίσκομαι, ἐπιπλῶ εἰς δεξιὴν περίστασιν ἀπειλοῦσαν τὴν κατάστασίν μου, ἰδ. τὴν ζῶν μου: Ἰππ. Ἀφ.7,82 ἰεπὶ ἀσθενούντος, Θουκ.3,28 εἴ τ' ἀπο-μωθῶσιν ἀπὸ τῆς ξυμβάσεως, κινδυεύσασθε, Ἀριστλ.ΗΝικ.1124b,8, ΚΔΛουκ.8,23 κατέβη λαίλαψ ἀνέμου εἰς τὴν Ἄλμυρην . . καὶ ἐκινδύνευσαν, Ἐρωτῶτκρ.1,167 νὰ βλάβῃ ἔτιο λογιμῶν, νὰ θῆς νὰ κιντυεύῃς, Παισαδ.Χρ.Μηλ.141 τὸ παιδί αὐτὸ κινδυεύει, δὲν εἶναι καλὰ, παροίμ. ἀνέμαθος ποῦ ξανοιγτῆ πάντα θὰ κιντυεύῃ ἰεπὶ κολυμβη-τῶν κ. μτφ. ἐπὶ ἐστερημένων πείρας ἐπιχειρημα-τιῶν 4) διατελῶ εἰς κίνδυνον, εἰς ἀπειλιτικὴν δι' ἐμὲ κατάστασιν ἐν πολέμῳ, ἐπὶ προσ. κ. κτ. συνεκδ.ἐπὶ στρατιάς, ἐπὶ στόλῳ, ἐπὶ τόπῳ, Θουκ. 4,8 ἀγγέλει Εὐρυμέδοντι . . παρεῖναι ὡς τοῦ χωρίου κινδυεύοντος, Ἰσοκρ.1,43 ἐάν δὲ ποτὲ σοὶ συμβῇ κινδυεύειν, ζήτηί τῆν ἐκ τοῦ πολέ-μου σωτηρίαν, Πολύδ.3,11,5,6 αὐτοὶ δὲ πεπυκνω-κότες . . ἐπὶ τὰ μέσα καὶ τὸν κινδυεύοντα τό-πον, - ἐν μέλλοντι πολέμῳ αἰ μεγάλοι πόλιες θὰ κινδυεύσωνται ἐκ τῶν βομβαρδισμῶν ἀεροπλά-νων 7) κ. κ. μτ. δοτ. δηλοῦσης τὸν ἢ τὸν ὑφιστά-μενον τὸν κίνδυνον, τὴν ἀπειλὴν φθορᾶς, βλάβης, ὀλέθρου: Ἦρ.2,120 ὥστε τοῖσι σφετερόσι σώ-μασι καὶ τοῖσι τέκνεσι καὶ τῇ πόλει κινδυεύειν ἐδούλοντο, Δημ.115 τῖσιν οὖν ὄμεις κινδυ-εύσαιτ' ἄν, εἴ τι γένοιτο, Πολύδ.1,70,1 κινδυεύ-ουσι προφανῶς ὁ Καρχηδόνιοι τοῖς ὄλοις πρά-γμασι, Πάπ. κινδυεύω τῷ ζῆν 7) συνηθέστ. μτ. ἐμπροθ. διορ. (ἐν, περὶ μτ. γενικῶν, μτην. σπαν. κ.αίτ. πρὸς μτ. σίτ., ὑπὲρ μτ. γενικ. ἐν χρ. κ. ἐν τῇ νεώτ., νεώτ. κ. δημ. διὰ γινάμ. αἰτ.) Ἀριστφ.Πλούτ.524 τίς γὰρ πλοῦτος ἐθελήσει περὶ τῆς ψυχῆς τῆς αὐτοῦ τοῦτο ποιῆσαι; Λυσ.7,15 ὑνὸν δ' οὐ περὶ αἰσχύνης . . ἐκινδύνεουσι, αὐτ.2,79 (ὑπέρ), Ξεν. Ἀ-πομν.3,3,14 κινδυεύειν πρὸς τοὺς πολεμίους, Δημ. 197 περὶ τῆς αὐτοῦ βασιλείας κινδυεύσαντα, Εὐνάπ. Ἰστ.ἀπ.244D κινδυεύειν περὶ διαχιλίους (ἐκτίθεσθαι εἰς κίνδυνον, εἰς μάχην μετὰ διαχιλίῳν), Κάλβ.ῶδ.10,33 τὴν κόμην πάντα ὁ θριαμβος στέ-φει τῶν ὑπὲρ πάτρης κινδυεύοντων, ἐκιντυνε-φα γιὰ νὰ εὐ γλυτώσω 5) δημ. συνεκδ. ἀ-γωνίζομαι ἐπικινδύνως, ἐπιρροχῶς, μέχρις ἐξανα-τλήσεως: οἱ φτωχοὶ ἐργάται κινδυεύουσι γιὰ τὸ φωμὶ τῶν παιδιῶν τους 7) ὄμ. δημ. κτ. ἐπέκτ. μτ. ρημ. κτ. ὑποτακτ. [ἀντι]στ. πρὸς ἀπαρφ.] ὑφίσταμαι τὸν κίνδυνον ἀποτυχίας ἢ μόλις καὶ μετὰ βίας, σιολεῖ μετὰ κινδύνῳ, ἐπιτυγχάνω τι: ἐκιντυνεφε ν' ἀποτύχη στὶς ἐξετάσεις, κιντυνεύ-ει νὰ βγάλη τὸ φωμὶ του 6) μτ. σιστοίχ. αἰτ. κτ. ἐντονωτέρων ἐκφρ., ἀναλαμβάνω τι τολ-μηρῶς, ριφοκινδύνων διατρέχω κίνδυνον: Ἀντιφ. 5,82 κινδυεύσαντες δὲ τοὺς ἐσχάτους κινδύ-νους διὰ τοὺς τοιοῦτους ἀνθρώπους, Πλάτ.Πολ. 451Α τοῦτο . . τὸ κινδυνεμα κινδυεύειν, Δημ.1033 κινδυεύειν τὴν φευδομαρτυρίαν κινδυεύω, ἐκ-τιθεμαι εἰς κίνδυνον νὰ κατηγορηθῶ ἐπὶ φευδο-μαρτυρίῃ 7) παθ. ἀποτολμῶμαι, μετὰ κιν-δύνου πράττομαι, γίνομαι, κατορθοῦμαι: Θουκ. 2,43 ἡ ἐναντία μεταβολὴ ἐν τῷ ζῆν ἐπὶ κινδυεύ-εται ἰάκομῃ καὶ εἰς τὴν ζῶν, εἰς τὸν τρόπον τοῦ ζῆν ὑπάρχει κίνδυνος μεταβολῆς, αὐτ.1,78, Ἀρρ. Ἀν.2,7,3 τῶν ἡδὲ σφίσι καλῶς κεικινδυευμένων 7) τὸ οὐδ. τῆς μτ. τοῦ παρακ., ἡ τολμηρὰ ἐπιχει-ρήσις: Πινδ.Ν 5,14 αἰδέομαι μέγα Φειπεῖν ἐν δι-κα τε μὴ κεικινδυευμένον 7) τὸ οὐδ. τῆς μτχ. τοῦ ἀορ. κτ. πλθθ. τὰ κινδυεύματα, οἱ κιν-δυνοὶ: Λυσ.2,54 οὐ ράδιον τὰ ὑπὲρ πολλῶν κιν-δυνευθέντα ὑφ' ἐνός ὄρθουα 8) μτ. ἀπαρφ. διατρέχω τὸν κίνδυνον νὰ . . διατέλω ὑπὸ τὴν ἀ-πειλῆν τοῦ νὰ . . Ἦρ.8,65 τὸν ναυτικῶν στρατῶν

κινδυνεύσει βασιλεύς ἀποβαλεῖν, Πλάτ. Ἀπολ. 28B ἐξ οὗ κινδυνεύει νυκί ἀποθανεῖν, Πλάτ. Ἰων. 1,4 καὶ τὸ πλοῖον ἐκινδύνευε τὸ συντριβῆναι, -κινδυνεύει νὰ μείνη πτωχός· πρβλ. ἀνάτ. δημ.5) || ὄμ. μτ. ἀπαρφ. ἔνεστι, ἀορ. ἡ παρακ. πρὸς δὴλωσιν τοῦ ὅτι εἶναι δυνατὸν ἢ πιθανόν νὰ συμ· βῆ τι : Ἡρ.4,105 κινδυνεύουσι οἱ ἄνθρωποι οὗτοί γόπτες εἶναι, Πλάτ. Θεαιτ.164E κινδυνεύουσιν τοῦ δικαίου ἔνεκ' αὐτῷ βοηθεῖν (πιθανός θὰ ἔχωμεν νὰ βοηθῶσμεν αὐτὸν χάριν τοῦ δικαίου)· || ὄμ. ἔχω τὴν εὐκαιρίαν, δύναμαι, μπορῶ : Ξεν. Ἀπομν. 2,3,17 κινδυνεύσεις ἐπιδειξάι χρηστοί εἶναι ἰδὸ ἔχης τὴν εὐκαιρίαν νὰ δεῖξης τὴν ἀξίαν σου)· || κ. μτ. ἀπαρφ. μέλλ. : Θουκ.4,117 [γρ. ἀμφ.] 9) τὸ γ' ἔν. πρὸς. τοῦ ἔνεστι. ἀπροσ. ὡς καταφοτική ἢ βεβαιωτική ἀπόκρισις, πιθανός, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἰαώς : Πλάτ. Σοφ.256E καὶ πάλιν, ὅτι μετέχει τῷ ὄντος, εἶναι τε καὶ ὄντα. Κινδυνεύει· || κ. πρὸς κόλασιν ἢ μετρίσιν ἰαχυρισμοῦ ἐξ ἀβροφροσύνης ἀπλώς, χάριν νὰ ὑπονοῖται οὐδεμία πραγματικὴ ἀμφιβολία : αὐτ. Συμπ.206D κινδυνεύεις ἀληθῆ, ἔφην ἐγώ, λέγειν ἰ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἔχεις δικαίον)· 10) παθ. διακινδυνεύουμαι, ἐκτίθεμαι εἰς κίνδυνον : Θουκ.2,35 καὶ μὴ ἐν ἐνὶ ἀνδρὶ πολλῶν ἀρετὰς κινδυνεύεσθαι εὐ τε καὶ χείρον εἰπόντι πιστευθῆναι, Δημ.915 ἐπιμαρτυροῦμενοι ὅτι τὰ χρήματα ἤδη κινδυνεύεται τῷ δαείσασθαι)· 11) Ἐπιγρ. κ. παθ. μτ. ἐνάργ. σμν. (γρ. ἀμφ.)· 12) νεώτ. κ. δημ. καταβάλλω μεγάλας προσοχθείας, κοπιᾶζω, ὀγωνίζομαι· πρβλ. ἀνάτ. δημ.5) 13) ρηματ. π. κινδύνευμα, κινδυνευτής.

κίνδυνος κ. μσν. κ. νεώτ., ἑτεροκλ. δοτ. κίνδυνος (ἴδε ἔξ ὀνομαστ. κίνδυν, Ἀλκ.1381, δημ. κίντυνος, πλῆθ. δημ. κ. τὰ κίντυνα κ. τὸς ἀφρηνη. ἢ συγκεκριμένον) περιστασις ἀπειλοῦσα τὴν ζωὴν ἢ τὴν κατάστασιν τινος, ἰδ. ἐν πολέμῳ, ἐν δικαστηρίῳ κ. γεν. ἐν ἄλλοις : Θεογν.585 πᾶσιν τοῖς κίνδυνος ἐπ' ἔγγρασιν, Πίνδ.Ο.183 ὁ μέγας δὲ κίνδυνος ἀναλκιν οὐ φῶτα λαμβάνει, Θουκ.2,71 ἐλευθερώσας τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τῶν Μήδων μετὰ Ἑλλήνων τὸν ἐβελησάντων συνάρασθαι τὸν κίνδυνον τῆς μάχης, Βατραχομ.9 κίνδυνος γαλέης (κίνδυνος ἐκ τῆς γαλέης)· || συνήθ. ἐν φρ. : Ἡρ.3,69 εἶδε σε γεγονυῖαν ἐν κίνδυνον ἀναλαβεσθαι, Ἀισχ. Ἐπ.1028, Εὐρ. Ἡρακλ.504 εἰ πόλις μὲν ἀξιοὶ κίνδυνον ἡμῶν οὐνεκ' ἀφρῆσθαι μέγαν, Θουκ.5,108 ἀλλὰ καὶ τοὺς κινδύνους τε ἡμῶν ἔνεκα μᾶλλον ἡγοῦμεθ' ἂν ἐγχειρίσασθαι αὐτοῦς, ΚΔ Ρωμ.8,35 τίς ἡμᾶς χωρίσει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ; θλιψίς. ἢ κίνδυνος ἢ μάχη; - ἀδειλάσας πρὸ τοῦ κινδύνου, Ζερβ. Τραγ. ΚΚ71,21 ὄλουθε ὁ κίντυνος με' ὤνευ, ἰ μπροστὰ γκρεμὸς καὶ πίσω βράχος)· || κ. ἐμπροθ. μτ. τῆς ἐν : Ἀριστοφ. Πλ.348 ἐνὶ κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι, Θουκ.7,77 γῦν ἐν τῷ αὐτῷ κινδύνῳ τοῖς φουλοτάτοις αἰωροῦμαι, - τὸ ἀτόηλοισιν διέτρεξε κίνδυνον, - ὁ ἀσθενὴς εὐρίσκειται ἐν κίνδυνῷ)· || κ. μτ. τῆς ἐπὶ μτ. αἰτ. : Θουκ.2,39 ἡμεῖς δὲ ἀνεπιμένους διατρώμενοι οὐδὲν ἴσσαν ἐπὶ τοῖς ἰσοπαλεῖς κινδύνους χωροῦμεν)· || κ. μτ. τῆς πρὸς μτ. αἰτ. : Θουκ.8,27 μὴ βιαζομένη γρ πρὸς αὐθαίρετους κινδύνους ἵεναι, - ἔδειον μὲ θάρρος πρὸς τοὺς κινδύνους)· || κ. μτ. τῆς εἰς : Ξεν. ΚΓ1,2,115 εἰς τὸν αὐτὸν κίνδυνον ἐμβαλεῖν, - εὐρέθημεν εἰς κίνδυνον)· || κ. μτ. πρὸς τῆς εἰς : Θουκ.5,99 ἡμᾶς ἐξ προὔπτον κίνδυνον καταστήσειαν)· || μτβ. κ. κτ. δοτ. : Ἀισχ. Ἐπ.1048 γῶρον τῆδε κινδύνῳ βαλεῖν, Πάν. ἐκ δὲ ῥαθυμίας κινδύνῳ τῷ ἐσχάτῳ σεαυτὸν ὑποβάλλεις)· || κ. ἀομλ. : Αἰσχίν.3,163 ἄσμενος δ' ἂν ἡμᾶς εἰς τὴν συμμαχίαν προσεδέξατο διὰ τοῦ ἐπιφερομέ-

νους αὐτῷ κινδύνους, - ὑφίσταμαι κίνδυνον)· || κ. ἐνὸρθρ. : Δημ.301 ἄλλ' οὕτως ἐπειπεσθην μέγαν εἶναι τὸν κατελιηφότα κίνδυνον τὴν πόλιν, - ἀφῆπει τὸν κίνδυνον) κ. μτ. τῆς περὶ κ γενικ. : Ξεν. Ἑλλ.7,1,7 οὐ περὶ τῶν ἰσων ὁ κίνδυνός ἐστίν τοῖς κατὰ θάλατταν ἀγῶσιν)· || κ. μτ. ἀπαρφ. : Λυσ.13,27 σοὶ δὲ πρῶτον μὲν κίνδυνος ἦν βασανισθῆναι ὑπομείναντι)· || κ. μτ. ἐπιθ. συγκρ. : Ἀντιφ.2,29 τόνδε τὸν κίνδυνον οὐκ ἀσφαλέστερον τοῦ ἀπὸ τῆς γραφῆς ἡγοῦμην εἶναι, Ἀριστλ. Πολιτ.128α,14 ἐπὶ τῷ αὐτοῦ κινδύνῳ [μὲ ἴδιόν του κίνδυνον], Πάν. Ἰδιῶ ἡμῶν κινδύνῳ)· 2) τόλημμα, ἐπιχείρησις, προσπόθεια, δοκιμῆ : Ἀριστοφ. Νεφ.955 νῦν γὰρ ἄπας ἀνθάδε ὁ κίνδυνος ἀνεῖται σοφίᾳ; 3) μάχη, πόλεμος : Πολύδ. 1,87,10 γενομένου δὲ τοῦ κινήματος κατὰ τοὺς Καρχηδονίους, οἱ μὲν πλείστοι τῶν Λιβύων ἐν αὐτῷ τῷ κινδύνῳ διεφθάρσαν)· 4) νεώτ. φρ. κρούω τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου προειδοποιῶ περὶ ἐπιχειρούμενου κακοῦ, ἐφιστῶν ἰδιοτέρως τὴν προσοχήν) ὁ κώδων τοῦ κινδύνου κρούσις κώδωνος δηλοῦσα κίνδυνον, ὡς κατὰ τὰς πυρκαϊκὰς) ὄμ. φρ. ἐπιγραφουμένη εἰς μέρη ἔνθα ὑφίσταται κίνδυνος ἠλεκτροληψίος πρὸς ἀπαγορευσιν πλησασμοῦ ἢ ἐκπαφῆς : κίνδυνος - θάνατος)· 5) νεώτ. νομ. ἢ εὐθύνη ἢ φέρει τις ἐκ τινος ἐνεργείας ἢ γεγονότος ἐνδεχομένου ἐπιζητοῦ)· 6) νεώτ. ναυτ. κίνδυνου σήματα τὰ ἀπὸ πλοίου ἐν ἀμυχονίᾳ σηματοδοτούμενα σήματα ἐσχάτης ἐπικλήσεως βοηθείας.

κινδυνώδης-ους-ες κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ ἐνέγαν, παρουσιάζων κίνδυνον ἢ κίνδυνος, ὁ πλήρης κινδύνου, ἐπικίνδυνος, ἐπιφροσος : Ἰνπ. Πρωγν.14, Πολύδ.8,20,3 τῆς καταβάσεως. ἑπισηφαλεῖς ἔχουσης καὶ κινδυνώδεις καταφορᾶς, Ἀραβ. Μυθ. Χαλλ.1,55 νὰ ἐλευθερωθῆς ἀπὸ μίαν ἐπιβουλήν τῶσον κινδυνώδη, - ὁ διάπλους τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὕδεν εἶναι πλέον κινδυνώδης)· || κ. συγκρ. -ἐστερος : Ἰνπ. Ἀρθρ.65, - ἡ δειλία κινδυνώδεστερα τῆς τόλης)· || κ. ὑπερθ. : Ἰνπιατρ.65,2 τῶν σφαλερῶν νοσημάτων καὶ κινδυνώδεστών, - κινδυνώδεστων ἐγχείρημα.

κινδυνώδης μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον κινδυνώδη, ἐπικίνδυνος, ἐπικινδύνως : Διον. Ἄλ. Ρωμ.7,6 τὸ πέλγασον. κινδυνώδεις διανύσας, Γολ.8,7,62 **κινεζικός**-ή-ή(σ)ν νεώτ., δημ. κ. κινεζικός ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Κινέζους ἢ τὴν Κίνα ἢ ὁ ἐξ αὐτῶν ἔχων τὴν προέλευσιν, οἰκικός : κινεζικός πολιτισμός, - κινεζικὰ βάζα)· || τὸ οὐδ. τὰ κινεζικὰ ὡς οὐσ. ἢ σινική γλώσσα) μτφ. λόγοι τελείως ἀκατάλητοι : αὐτὰ ποῦ μοῦ λέε εἶναι κινεζικὰ.

κινεδολή (ἢ) νεώτ. χημ. ἐν ἐκ τῶν κυρίων συστατικῶν τῶν αἰθέρων ἑλαίων, ἄ. ἐυκαλυπτόλη. **κινεολικός**-ή-ή(σ)ν νεώτ. χημ. ὁ εἰς τὴν κινεδολῆν βλ. ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος)· || κινεολικά φάρμακα τὰ περιέχοντα αἰθέρια ἑλαία, ἄν κύριον συστατικὸν εἶναι ἡ κινεδολή.

κινεραρία (ἢ) νεώτ. βοταν. γένος ποωδῶν κοσμητικῶν φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν συνυθῶτων.

κινεζιγίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. κρυσταλλοομοιοῦσες πέτρωμα τῆς οἰκογεν. τῶν γενεσίων.

κινηθμός (ὁ) ἡ κίνησις, ὄρμη : Πίνδ. Π.4,208 συνδρόμων κινηθμὸν ἀμαμάκτους ἐκφυμένῃ πετρᾶν.

κινήθρον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. κινήτρον βλ. : Πολυδ.7,169 κ. καταηλοῦν, τὸ τῷ κινήθρῳ καταδύειν ἰ τὰ ἔρια ἰ.

κίνημα-τος(τὸ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτελεσματ. τοῦ κινῶ, ἡ κίνησις : Ἀριστλ. Ρητ.214α,4 οὐδ' ἢ γραμμῆ ἐκ στιγμῶν οὐδ' ἡ κίνησις ἐκ κινήματων, Παισαδ. Χρ. Μηλ.68 ἡ νέα πτοηθεῖσα ἐστράφη δι' ὀρθητικοῦ κινήματος.

1) εἶδ., ἐπὶ τῶν κινήσεων τῶν μιμικῶν ὑποκριτῶν : Λοκκ. Ὀρχ.62 μιμικτικὸς ἐστὶ καὶ κίνημασι τὰ ἀδόμητα δεῖξιν ὑποχνεῖται' 2) κ. νεώτ. κ. δημ. πολιτικὴ κίνησις, στάσις, νεώτ. ἰδ. ἡ ἀποσκοποῦσα εἰς ἀνατροπὴν τοῦ καθεστώτος : Πολυβ. 5,29,3 μέγα τὶ καὶ θυαχερές κίνημα περὶ τὴν αὐλὴν εἶναι' κ. κτ. πληθ. : Γλυκτ. Φάβ.20 τὰς δὲ ἀποστάσεις τῶν πόλεων καὶ τὰ κίνηματα τῶν συμμάχων, - ἡμνηστεύθησαν οἱ μετασχόντες εἰς τὸ κίνημα' 3) ἐθρησμός, ἐξάσις, παραχρῆ : Γλυκτ. Αἰμ.18 ὡσπερ κυβερνήτης τῶ παρόντι σάλα καὶ κίνηματι τὸν στρατοπέδου' 4) συνήθ. κτ. πληθ. ἐπὶ τῆς αἰσθήσεως, τοῦ νοῦ, ἐρεθισμοί, ἐντυπώσεις : Ἐπικ. ἀν.411 κίνηματα τῆς σαρκός, Θεόφρ. ἀν.89,1 κίνημα μελωδικτικὸν περὶ τὴν ψυχὴν || συγκινήσεις, τροχὴ : Ἐπικ. ἀν.131, Βι. Μακκαρ. Πατρ. ἐν Σάθ.507 τὰ μὲν γὰρ τοῦ νοῦς κίνηματα' || δημ. κ. κτ. ἐν : Ἐπικτ. ἀν.14' 5) ἰατρ. μερικὴ ἐξέρθρωσις ὁσούτ' κτ. πληθ. : Ἰνπ. Ἄγγ.47' 6) κ. ἐν τῇ γραμμ. κλίσει : Ἡρωδιαν.2,265' 7) κτ. πληθ., κινούμενα πράγματα : Μόξ. Τύρ.41,2.

κίνηματις ἰδί νεώτ. κ. δημ. ὁ μετέχων ἀντιπειθαρχικῶ, ἀνατρεπτικῶ κινήματος, στασιαστικῆς ἢ κυβερνητικῆς θά πατάξ τούς κίνηματις.

κίνηματικός-ή-όν νεώτ. ὁ εἰς τὸ κίνημα ἢ τὴν κίνησιν ἀναφερόμενος' 2) ὁ μεταδίδων κίνησιν : κίνηματικὴ ἄλλυσις μηχανισμοῦ || εἶδ. ἐν τῇ φυσ. σύστημα ἀλληλενεδῶτες ἠνωμένων σωμάτων, δι' οὗ ἐπιτυγχάνεται ἢ ἀπὸ τινος κινήτηρι κέντροι μηχανῆς μετάδοσις κινήσεως πρὸς ἄλλα σημεῖα τῆς αὐτῆς μηχανῆς, ἢ ἡ μετατροπὴ τοῦ εἶδους τῶν κινήσεων.

κίνηματογράφος-εως νεώτ. ἡ λήψις κίνηματογραφικῆς ταινίας, ἢ διὰ κίνηματογραφικῶν μηχανημάτων ὀπιοτύπως εἰκόνας ἐν τῇ διαδοχῇ τῶν : ἐνηργήθη κίνηματογράφος τῶν προηγουμένων γάμων, - ἀνέλαβε τὴν κίνηματογράφειν τῶν ἀγώνων.

κίνηματογραφία (ἡ) νεώτ. ἡ μηχανικῶς διὰ διαδοχῆς στιγμιοτύπων φωτογραφ. εἰκόνας ἀποδόσεις τῆς κινήσεως' || ἡ τέχνη τοῦ κίνηματογράφου : ἡ κίνηματογραφία διὰ τῆς ἀποδόσεως καὶ τοῦ ἡχου εἰσῆλθεν εἰς νέον στάδιον.

κίνηματογραφικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κίνηματογράφον, τὴν κίνηματογραφίαν : κίνηματογραφικὴ ταινία, - κίνηματογραφικὸι ἀστέρες [οἱ ἐξέχοντες ἡθοποιοὶ τοῦ κίνηματογράφου]' 2) κ. μτφ. ὁ γοργῶς, μετὰ ταχειῶν ἐναλλαγῶν ἐξελισσόμενος : τὰ γεγονότα διεδραματίσθησαν μὲ κίνηματογραφικὴν ταχύτητα' ἐπίρρ. -ως, δημ. -ά.

κίνηματογραφικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον κίνηματογραφικόν' || ὄθ. ταχεῶς, γοργῶς.

κίνηματογραφιστής ἰδί νεώτ. ὁ κίνηματογράφος, ὁ λήπτης κίνηματογραφικῶν ταινιῶν.

κίνηματογράφος (ἰδί) νεώτ., δημ. κ. κίνηματόγραφος μηχανήμα προβολῆς φωτεινῶν εἰκόνας ἐν τοχατῇ διαδοχῇ, προκαλοῦσα τὴν ἐντύπωσιν τῆς ἀπολύτως συνεχούς κινήσεως' 2) ἡ τέχνη τῆς δι' ἐπαλλήλων εἰκόνας ἀποτυπώσεων ἐπὶ ταινίας ἀποδόσεως τῆς κινήσεως : βωδός-ὄμιλλων κίνηματογράφος, - ὁ κίνηματογράφος ὑστερεῖ ἐμφανῶς τοῦ θεάτρου ὡς πρὸς τὴν ἄμεσον μετὰ σοσιν τῆς αἰσθητικῆς συγκινήσεως, - σκηνοθέτης ἡθοποιός τοῦ κίνηματογράφου' 3) ἡ ἀθεῦσα ἐν ἡ δίδονται παραστάσεις κίνηματογραφικῶν ἔργων : οἱ ἰδιοκτῆται κίνηματογράφων ἐξήγγισαν ἐλάττωσιν τῆς φερολογίας.

κίνηματογραφῶ-έω νεώτ. κ. δημ. διὰ τοῦ κίνηματογραφικῶ μηχανημάτων ἀποτυπῶ τὴν κίνησιν προσώπων ἢ ἀντικειμένων διὰ τὴν ἐπὶ τῆς ἄθνης προβολῆς : κίνηματογράφησε τὴν στρα-

τωτικὴν παρέλασιν' κ. ποθ. : οἱ χθεσινοὶ ποδοσφαιρικὸι ἀγῶνες ἐκίνηματογραφήθησαν. **κίνησις-εως** (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐρπετῶν τῆς οἰκογεν. τῶν χερσιδῶν.

κίνησιςαλγία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. δριμύς πόνος γινόμενος αἰσθητός κατὰ τὰς συστολάς τῶν μῶν, καθιστῶν οὕτω ἐπιπόνους τὰς κινήσεις, ὀφειλόμενος δὲ εἰς ρευματικὰ ἢ νευρικὰ φαινόμενα.

κίνησιςαίσιος-ον ἴσθ. ὁ κινῶν τὴν γῆν, ὡς ἐρμην. τοῦ ἐνοσογίαιος.

κίνησιςθεραπεία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. θεραπευτικὴ μέθοδος ἐγκλιθεῖ ἐπὶ τῆν ἐνέργειαν μεθοδικῶν κινήσεων μελῶν τοῦ σώματος πρὸς θεραπείαν ποικίλων παθολογικῶν καταστάσεων.

κίνησιςμετρον ἰδί νεώτ. κ. κίνησιογράφος βλλ.

κίνησιςροφία (ἡ) νεώτ. ἡ μέθοδος πρὸς γραφικὴν παράστασιν τῶν κινήσεων σώματος τινος.

κίνησιςροφικός-ή-όν νεώτ. ὁ εἰς τὴν κίνησιογραφίαν ἀναφερόμενος : κίνησιογραφικὴ συσκευή.

κίνησιογράφος ἰδί νεώτ. κ. κίνησιςμετρον ὄργανον δι' οὗ αὐτομάτως ἐπὶ εἰδικῆς συσκευῆς γραφικῶς παριστῶνται αἱ κινήσεις σώματος, ὀργανικῶν.

κίνησιολογία (ἡ) νεώτ. ἡ περὶ τῆς κινήσεως καὶ τῆς φυσικῆς αὐτῆς σημασίας θεωρητικὴ ἀντίληψις.

κίνησιτροπισμός ἰδί νεώτ. ἰατρ. ἡ ἐνέργεια ὀχρηστων, παρασίτων κινήσεων συνοδευουσῶν τὰς συνθήσεις κινήσεως τοῦ ἀνθρώπου, παρουσιαζομένη συνήθως εἰς τοὺς πάσχοντας ἀπὸ πρωτόγονον ἄνοιαν.

κίνησιπολος-ον [κινῶ-πόλος] πάμ. μαγ. ὁ τὸν πόλον ἡτοῖ τὸν οὐράνιον πόλον κινῶν.

κίνησις-εως (ἡ) [κινῶ] κ. μων. κ. νεώτ., δημ. -η ἢ πρῆξις τοῦ κινεῖν ἢ τοῦ κινεῖσθαι, μεταβάλλειν θέσιν, κατάστασιν ἀντίθ. στάσις, ἡρεμία, ἀκίνησις : Ἀριστλ. Φυσ.201β,18 « ἡ τε κίνησις ἐνέργεια μὲν τις εἶναι δοκεῖ, ἀτελής δέ' αἴτιον δ' ὅτι ἀτελής τὸ δυνατόν, οὐ ἐστὶν ἐνέργεια. Καὶ διὰ τοῦτο δὴ χαλεπὸν οὕτην λαβεῖν τί ἐστιν » : Πλάτ. Κρατ. 426c τῆς κινήσεως. ἡ δὲ ἀρχὴ ἀπὸ τοῦ κινεῖν ξενικὸν δὲ τούνομα' τοῦτο δ' ἐστὶν ἵεναί, αὐτ. Σοφ.250,4 κίνησιν καὶ στάσιν ἀπ' οὐκ ἐναντιώτατα λέγειν ἀλλήλοισι, Ἀριστλ. Φυσ.202α,10 ἢ γὰρ ἡ κίνησις ὑπάρχει, τοῦτ' ἢ ἀκίνησις ἀφ' ἡμέρας, ΚΔ' 1ω,5,3 πληθῶς πολὺ ἀσθενούντων. ἡ ἐκδεχομένην τὴν τοῦ ὕδατος κίνησιν, - ἡ κίνησις τῆς γῆς εἶναι περιστροφικὴ, - ἡ μηχανὴ ἐτέθη εἰς κίνησιν, - ἀπαγορεύεται τὸ κἀτέρχασθαι [τῶν λεωφορείων] ἐν κινήσει [διατελούτων], - γοργῇ - ἀργῇ κίνησιν' κ. κτ. πληθ.π. Ἀριστλ. : αἱ μεθ' ἡμέραν γινόμενα κινήσεις = αἱ καθ' ἕνα, αἱ ἐργονορικαὶ κινήσεις = αἱ ἐν ἐργονορίαις [Ἐνύμν. κερ.], Ἐπικτ. Διατρ.2,20,19 οὐδ' ἀνθρωπῶν οὐδὲ τὰ παντελῶς ἀπολέσει τὰς κινήσεις τὰς ἀνωκοινωνικὰς [τὰς συγκινήσεις], - αἱ κινήσεις τῶν οὐρανίων σωμάτων' || π. τοῖς Κυρηναικοῖς φιλοσ.

λεῖα κινήσις ἡ ἥδων, τραχεῖα κίνησις ὁ πόνος : Διογ.Λ86' δημ. π. Ἐπικουρεῖσις φιλοσ. : ἡδεῖται κινήσεις = ἡδοναί' πρθλ. Λοκκ.Παρσο.9 ἐν τῶν τῶν Ἐπικουρεῖων βίω γενόμενος αὐθις. ὅτε αὐτῶ ὑπῆρχεν ἐν ἀργίᾳ τὴ βιοτεύειν καὶ τρυφᾶν. καὶ κινεῖν πάσας τὰς λεῖας κινήσεις' 2) εἶδ. ὁ χορός : Τυρτ.16 Ἄρεος κινάσις, Ἐπιγρ. πραγματικὴ ἐνυρθμός κινήσις, Λοκκ. Ὀρχ.63 κινούμενον δὲ ἄλογον ἄλλως κίνησιν' 3) ἀναφ. πρὸς στρατόδξας, ἐλιγμός, ἀνάπτυξις μονάδος τινὸς στρατοῦ, συνήθ. κτ. πληθ. : Πολυβ.10,23,1 ἵσαν δὲ κινήσεις, ἅς ὑπελάμβανε πρὸς πάντα καιρὸν ἐρμύζειν, αἷς ἔδει συνειθῆσθαι τοῖς ἰσπέταις, - αἱ κινή-

σειας του δεξιού κέρατος έτεινον προς ύπερφάλαγγισιν του έχθρου, - δι' επιτυχούς κινήσεως ένίσχυσεν εγκαιρώς την καμπτομένην πτέρυγα' 4) επί κρατών, κτ. έν. ή πολεμική σύγκρουσις, σύρραξις, ό πόλεμος: Θουκ.Ι. κίνησις γάρ αύτη δή μέγιστη τοίς Έλλησιν ένέγνετο. 5) άναφ. προς την πολιτικήν, αντίπαλος ένέργεια προς επίκράτησιν, δράσις προς κατάληψιν τής άρχής, στάσις έναντίον τής άρχής ή του κυριάρχου, επανάστασις, κίνημα βλλ.2: Θουκ.3,75 πείθουσιν αύτόν ένέντε ναύς. . καταλιπείν, όπως ήσασν τι έν κινήσει ώσιν ό έναντίος, Πολύβ.3,4,12 έσως τής . . έπιγενομένης ταραχής και κινήσεως, Έπιγρ. ή κίνησις ή 'Ιουδαϊκή ή επανάστασις κατά τής ρωμ. κυριαρχίας'. || συνεκδ. ή έκ στασεως πολιτική μεταβολή: Άριστλ. Πολιτ.1268h, 25 έχει γάρ συκοφαντίας και κινήσεις πολιτείας. 6) μετοκίνησις, μεταβολή, μετατάσις επάγασσα άλλαγην περιβάλλοντος ή καταστάσεως: Βέττ. Βάλλ. 97,19 7) νεώτ. κ. δημ. κτ. έν. έν άναφ. προς πόλιν, ή έν ταις όδοίς κ. γεν. έν ταις κέντραις κυκλοφορία προσώπων, ή προς συναλλαγάς, προς δοσοληφίας επικοινωνία, ή προς τέρψιν όμοδική συναναστροφή: κατά τάς έορτάς αί 'Αθήναι έχουσιν μεγάλην κίνησιν, - τό χρημασιπτήριον δέν έχει κίνησιν, - εις τήν αγοράν τήν παραμονήν των Χριστουγέννων δέν παρετηρήθη μεγάλη κίνησις, - προημυθέναι ζωηρά ή άποκριτική κινήσις' || συνεκδ. κ. μτ. επίθ. δηλονότις τό είδος τής έπικοινωνίας: χορευτική - χρημασιπτική - έμπορική - περιηγητική κινήσις (-η), - κοσμική κινήσις (τά καθ' έκάστην συμβαίνοντα παρά τή έπιφανεστέρα κοινωνική τάξει), - κοινωνική κινήσις (τά καθ' έκάστην κοινωνικά γεγονότα), - θεατρική - καλλιτεχνική έπιστημονική κινήσις' 8) νεώτ. κ. δημ. ή έν τινι τόπω κυκλοφορία μεταγωγικών όχημάτων, άμαξών, αυτοκινήτων κτ., συνηνοσομένης και τής έν ταυτώ κυκλοφορίας προσώπων: ή όδος Σταδίου μ. μεσημβρ. έχει ζωηράν κίνησιν' || όμ. άναφ. προς λιμένα, έπί πλοίων: ό λιμήν του Πειραιώς έχει μεγάλην κίνησιν' || όθ. συνεκδ. έξοδοι κινήσεως ή άλλας κινήσις ή διά τήν χρήσιν μεταγωγικών μέσων κ. δι' ά. συναφή έξοδα γινομένη δαπάνη: πλην του μισθού οι έπιθεωρητά λαμβάνουν και ποσόν τήν ημιαίως δι' έξοδα κινήσεως, - δέν μέ φθάνουν είκοσι δραχμαί ήμερησίως διά τήν κίνησιν' 9) νεώτ. κ. όημ. τό σύνολον των έν ώρισμένω χρόνω όμοίων και αντίθετων συμβάντων, κατ' όριθμόν (στατιστική) προσδιοριζομένων: κινήσις πληθυσμού (στατιστικός προσδιορισμός των γεννήσεων, των θανάτων, των γάμων κ. ά. έν τω άναφ. τόπω), - κινήσις ταμείου ή των εισπραξέων και των πληρωμών δοσοληφία! 10) νεώτ. μτφ. ή προσοευτική τάσις. ζωηρότης: κινήσις ιδεών'. 11) όμ. επίθ. έν ταις είκοστικαίς τέχναις, ή ζωηρότης, ή φυσικότης τής όπεικονίσεως: ή σύνθεσις - τό άγαλμα - ή προσωπογραφία αύτή έχει πολλήν κίνησιν' 12) πάπ. κ. νεώτ. νομ. έναρξις δικαστικού αγώνος κατά τινος, νεώτ. πάντοτε μτ. προσδ. γενικ.: κινήσις διεκδικητικής αγώγις, ά. έγεροίς' 13) μον. νομ. πράξις, προσταγή, άπόφασις τιμωρίας, κόλασμού: Κώδ. 'Ιουστιν.1,3,43,10 βασιλική κινήσις' 14) γραμμ. κλίσις: ΕΜ 410,36 του ζήμι κινήσις ούχ εύρηται.

κίνησιφόρος-ον ό προζενών, φέρων κίνησιν βλλ.λ.) : Όρφ. Ύμν.10,21.

κίνησιφυλλος-ον μτν. κ. μον. ό κινών τά φύλλα έρμ. του έννοσιφυλλος: 'Απολλ. Σοφ. Λέξ. 'Όμ. 'Ησ.

κίνησιχθων-ονος-ον σγλό. ό κινών τήν γήν, επίθ. του Διονύσου: Σχόλ. Σοφ. 'Αντ.154.

κίνητηρ-ήρος (ό) κ. νεώτ. ό δίδων κίνησιν εις τι:

'Υμν. 'Όμ. 22,2, Πινδ.14(3),19 2) νεώτ. μηχαν. πάν τό δυνόμενον να μετοδώση κίνησιν, να χρησιμεύση ώς κινήτηριος δύναμις ώς λ.χ. τό δσδρ, ό άήρ, ό άτμός, ό ήλεκτρισμός.

κινήτηριος-ια-ον κ. νεώτ. ό κινήτικός βλλ., προτρεπτικός: Αισχ. 'Ικ. 307 βοήλατον μύμπα κινήτηριον' || έξεγερτικός: άπό 448 άλγεινά θυμού κάργα κινήτηρία' || τό ούδ. κινήτηριον ώς ούσ. τό κίνητρον βλ. λ), ή κουτάλα: Σχόλ. 'Αριστοφ. 'Ινπ. 980. 2) νεώτ. ό θέτων εις κίνησιν: κινήτηριος μηχανή - δύναμις.

κινήτης (ό) ό θέτων εις κίνησιν, εις ένέργειαν, ό έφευρισκων: 'Αριστοφ. Νεφρ. 1397 6 καινών έπών κινήτα και μοχλευτά' 2) ό ύποκινήτης, ό προκαλών ταραχάς, στασιαστικός: Πολύβ. 6,28,17,12 6) κινήται και καχέκται.

κινήτικός-ή-όν κ. νεώτ., παραθ. -ώτερος, -ώτατος, ό ικανός να κινή, να προκαλή εις ένέργειαν: 'Αριστοφ. Πολ. 1290h, 31 των κινήτικων μοριών, αύτ. Μετ. 365b, 30 (ύπερβ.), Γαλ. 4,376 δυνάμειος κινήτικης, - κινήτικα νεύρα, - κινήτικα μύες' || κ. μτ. γενικ. ό προκαλών τήν δι' έρεθισμού άποβολήν υγρών, έκκρισιν: 'Ινπ. 'Αφ. 5,24 κ-βη-χέων, Διοσκ. 4,173 ή ρίζα αύτής . . κινήτική χολής δέδοται, Ξενοκρ. π. 'Ορειβ. 2,58,50' 2) μτφ. προτρεπτικός, παρορμητικός: 'Αριστιαν. ΧΙ, 88 λόγος κινήτικός προς άρετήν, Διον. 'Αλ. 'Ισοκρ. 13 τό γάρ μέγιστον και κινήτικώτατον των όχλων, Στωϊκ. όπ. 3,28 τό μήτε όρημής μήτε άφορημής κινήτικόν' || ό έξάουτο μόνον κινήτικός ό αύθορημής ένέργων: 'Επίκ. Ύδσ. 28,7' 3) όθ. κ. ό στασιαστικός, ό προκαλών ταραχάς: Πολύβ. 1,9,3 και συνθεσών των άρχαίους μισθοφόρους καχέκταις δυναί και κινήτικοίς, Διόδ. Σ 19,14' 4) κινήτός, εύκίνητος: Πλάτ. Τιμ. 58D τό μέν ούν υγρόν . . κινήτικόν αύτό τε καθ' αύτό, 'Αριστλ. ΖΙ 590a, 33'

|| νεώτ. φισ. κινήτικη ένέργεια ή ένέργεια ήν έχει κινουμένη μάζα ώς έκ τής ταχύτητος αύτής.

5) νεώτ. τό θηλ. ή κινήτικη ώς ούσα. κάδοος τής μηχανικής έξετάζων τήν κίνησιν καθ' έαυτήν, άνεξαρτήτως των προκαλούντων αύτήν στίμων.

κινήτικότης (ή) νεώτ. ή ιδιότης του κινήτικού, τό προκολλούσιν κίνησιν ή του κινουμένου: ή κινήτικότης των νεύρων' || ή τάσις προς κίνησιν, δράσιν, ένέργειαν: Ζερβ. Μυθ. Ζ 132 τήν ένέργεια και τήν αύξηση τής ζωής τήν βλέπουμε σάν άποτέλεσμα κάποιας ένστικτικής και τυφλής κινήτικότητας.

κινήτικώς έπίρρ. μτν. κατά τρόπον κινήτικόν βλλ.λ.) : Πρόκλ. 'Αλι. 52C.

κινήτιος (ό) νεώτ. φιλοσοφ. όρος δηλών ότι ή ούσία των πραγμάτων κινείται μεταβαλλομένη κατ' άδιακρίτους κωνόνας, ά. κινήσικρατίο (ιδιενθ. όρος ισοήθισμει).

κινήτιδ-άω έπιθυμώ να συνουσιασθώ, ηβητιώ: Πλάτ. Κωμ. π. 'Αθην. 10,442A μάτουν έξεσιν ύμιν διά κενής κινήτιαν (ιδιορθ. βηνητάν).

κινήτιδλάσμα-ατος (τό) νεώτ. τό δραστικόν μέρος του πρωτοπλάσματος των κυττάρων.

κίνητοποίησης-εις (ή) νεώτ. ή εις κίνησιν, ένέργειαν θέσις: κίνητοποίησης μηχανής' 2) ειδ. έπιστρατεύσις.

κίνητοποίησ-έω νεώτ. θέτω εις κίνησιν, εις ένέργειαν, χρησιμοποιά' 2) ειδ. έπιστρατεύω κ. ποθ.: κίνητοποίησιν τρείς μεραρχία.

κινήτος-ή κ. -ός-όν κ. νεώτ. όν δύναται τις να κινήσει, ό δυνάμενος να μετακινήθ, ό κινουμένη: Πλάτ. Τιμ. 37D είκά δ' έπινοεί κινήτων τινα αϊώνος παισιάν, - κινήτη γεφυρα' 2) νεώτ. επί των έορτών, οι μη έορταζόμεναι τήν αύτήν κατ' έτος ήμέραν: κινήται έορτα' 3) νεώτ. κ. επί του πληθυσμού, ό προσκαίρωσ διαμέμων εις τινα τό.

πον : κινήτος πληθυσμός· 4) ὁ ὑποκείμενος εἰς ἀλλοίωσιν : 'Αριστλ.Η.Νικ.1134β 29' 5) νομ. ἐπὶ κινήτων, πραγμάτων, περιουσιῶν, ὁ δυνάμενος τὸ μετακινήθῃ : Μηναι.12,3 Σουξ. διαπωλήσας κινήτα τινα εἶδη καὶ κοσμήματα, Κώδ.'Ιουστίν.1,10,1 κινήτῃ οὐσίᾳ, - κινήτῃ περιουσίᾳ· || πάπ. κ. νεώτ. ὄμ. σπμ. τὸ οὐδ. κτ. πληθ. ὡς οὐσ. κτ. παράλειψιν τοῦ κτήματός ἢ πράγματα, ἀντίθ. ἀκίνητα : Πάπ. τὰ κατεσχόμενα ἐν. κινήτοισ, - ἡ περιουσία του εἶναι εἰς ἀκίνητα.

κίνητοχλαίβαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογένεια θαλασσιῶν ζώων τοῦ ἀθροίσμ. τῶν ὀλιτρίχων.

κίνητρον (τὸ) μγν., μον. κ. νεώτ. τὸ ὄργανον, τὸ μέσον δι' οὗ κινεῖται, ἀνοικνεῖται τι· || εἰδ. τορνήν, ἀρύταινα, κουτάλα : Πολυδ.7,169, Εὐστ. 1675,57, Σχόλ.Νικ.Θηρ.109' 2) νεώτ. κ. μγφ. τὸ εἰς δράσιν ὠθεῖον αἶψιον, ἄ. ἐλατήριον : τὸ κίνητρον τοῦ ἐγκλήματος ὑπήρξε ἡ ἐκδίκσις.

κινιδίνη (ἡ) νεώτ. χημ. ἀλκαλοειδὲς ἀπαντῶν εἰς τὸν φλοιὸν τῆς κίνιας, ἰσομερὲς πρὸς τὴν κινίνην μεθ' ἧς καὶ ὁμοίας πως ἔχει τὰς θεραπευτικὰς ἰδιότητας.

κινικίνη (ἡ) νεώτ. χημ. ἀλκαλοειδὲς ἀνευρεθὲν εἰς τὸν φλοιὸν τῆς κίνιας καὶ σχηματίζουменον ἐπίσης κατὰ τὴν θέρμανσιν τῆς ὀξίνης θεϊκῆς κινίνης, κεκτημένην δὲ τοξικὰς ἰδιότητας.

κινίνη (ἡ) νεώτ. χημ., δημ. κινίνο (τὸ) ἀλκαλοειδὲς τῆς κινχόνης, οὐτινος τὰ ἄκατα εὐρέως χρησιμοποιοῦνται ἐν τῇ θεραπευτικῇ, εἰδικώτερον μὲν κατὰ τῆς ἐλονοσίας, ἀλλὰ καὶ καθόλου ἐπὶ περιετῶν νοσημάτων, οἷον ἐπὶ τυφοειδοῦς πυρετοῦ, ἐπιλοχίου, πνευμονίας, γρίπης, ὀξέων ρευματισμῶν τῶν ἀρθρῶν κλπ., διδόμενον δὲ πρὸς τοῦτους καὶ κατὰ τὸν τοκετὸν πρὸς πρόκλησιν ἐντοκωτέρων συστολῶν τῆς μήτρας : θεϊκῆ - ὕδροχλωρικῆ κινίνη· 2) δημ. μγφ. πᾶν τὸ ἐξαιρετικῶς πικρὸν τὴν γεῦσιν : μοῦ φερὲν ἔσαν κατὰ κινίνο.

κινινόχορτο (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν ἐρυθραία τὸ κενταύριον.

κινίξυς (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἑρπετῶν τῆς οἰκογεν. τῶν χειριδῶν περιλαμβάνον χελώνας ἰθαγενεῖς τῆς 'Αφρικῆς.

κίνα (ἡ) μγν. κ. νεώτ. εἶδος ἀγρώστεως φυομένης ἐν Κιλικίᾳ : Διοσκ.4,32' 2) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ἀγρωστοειδῶν.

κιννάβαρι-εως (τὸ) κ. νεώτ. ὄρυκτον μεταλλοῦρον περιέχον θεῖον καὶ ὑδράργυρον χρώματος ἐρυθροῦ : 'Αριστλ.Μετ.378α,26, Θεόφρ.Λίθ.58 κιννάβαρι εἶναι ἄμμον ἦν συλλέγουσι λαμπυρίζουσαν, καθάρει ὁ κόκκος· || κατὰ τινὰς τὸ αἶμα ὄψεως, δράκοντος : Διοσκ.5,94, Πλιν.ΦΙ 33,116' πρβλ. κ. κιννάβαρις.

κινναβαρίζω μγν. ἔχω τὸ χρῶμα τοῦ κινναβάρεως, εἶμαι ἐρυθρὸς ὡς κιννάβαρις : Διοσκ.5,76 ἐν τῇ τριφίᾳ κινναβαρίζω.

κινναβάριος-η ον νεώτ. ὁ βεβαμμένος διὰ κινναβάρεως, ὁ ἔχων χρῶμα ὁμοιον τῷ τοῦ κινναβάρεως : 'Αριστλ.ΖΙ 501α,30, 'Αθην.9,390Β τὸ ῥύγχος οὐχὶ κινναβάριον ἔχον.

κιννάβαρις-εως (οἱ) τὸ κιννάβαρι βλ.λ. : 'Αναξάνορ.14' 2) ἐρυθρόδανον : ΨΔιοσκ.3,143.

κινναβαρίτης (οἱ) νεώτ. ὄρυκτολ. τὸ ἀποτελοῦν θεοσοῦον ἔνσιον τοῦ ὕδραργύρου.

κιννάθευμα-τος (τὸ) δ. γρ. τὸ κιννάθευμα βλ.λ.

κίναθος (οἱ) δ. γρ. τὸ κίναθος βλ.λ.

κινναμίνη (ἡ) νεώτ. χημ. ἀρωματικῆ ἔνωσις, ἀπαντῶσα εἰς τὸ βάσισμαον τοῦ Περού, παρουσιάζουμένη δὲ ὑπὸ μορφῇ βροχέων πρισματικῶν κρυστάλλων ἀχρῶν, διαλυτῶν εἰς τὸ οἶνονπνευμα, τὸ κλωροφόρμιον καὶ τὸν πετρελαϊκὸν αἰθέρα.

κινναμὸς ἐνθρον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν οὐλντερανοειδῶν.

κινναμολόγος (οἱ) μγν. τὸ μυθ. πτηνὸν κιννάμων βλ.λ.2) : Πλιν.ΦΙ 10,97.

κιννάμων (τὸ) μγν. τ. τὸ κιννάμων βλ.λ. : Πλιν.ΦΙ 10,97' || γεν. κιννάμοιο ἐν Νικ.Θηρ.947.

κινναμωμέλαον (τὸ) μγν. κ. νεώτ. τὸ ἔλαιον τοῦ κιννομάμου, τὸ κανελλόλαδο : Γαλ.14,515.

κινναμωμίζω μγν. ὁμοιάζω πρὸς τὸ κιννάμων βλ.λ. : Διοσκ.5,121 πολυσοῦον καὶ κινναμωμίζον τῷ τῶν τῶν θαμνίσκων.

κινναμωμικός-ή-ον νεώτ. ὁ ἐκ κινναμώμου παραγόμενος : κινναμωμ- ἀλκοόλη - ὄξύ.

κινναμώμιμος-η ον ὁ ἐκ κινναμώμου ἢ μετὰ κινναμώμου παρεσκευασμένος : 'Αντιφάν.35, Διοσκ.1,61.

κινναμωμικός-ιδος (ἡ) μγν. κατώτερον εἶδος κινναμώμου βλ.λ. : Γαλ.12,26.

κιννάμμον (τὸ) (ἔδρ.) κ. νεώτ.κ. κιννάμ- ἀνώτερον εἶδος κασσίας, ἡ κανέλλα (κτ. 'Ηρ. τὸ δνομα παρελέσθον ὡς 'Ἑλλήνων παρὰ τὸν Φοινικῶν) : 'Ηρ.3,111 τὸ . . κιννάμμον ἐστὶ τούτων θαυμαστότερον συλλέγουσι, Διον.Περ.945 κιννάμμον· || νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν σαπωνιδῶν· 2) εἶδος μυθικοῦ πτηνοῦ κατασκευάζουτος τὴν φωλέαν τοῦ ἐκ ζύλων κινναμώμου : 'Αριστλ.ΖΙ 616α, φασὶ δὲ καὶ τὸ κιννάμμον ὄρνενον εἶναι . . καὶ τὸ καλούμενον κιννάμμον φέρειν ποθὲν τοῦτο τὸ ὄρνενον, καὶ τὴν νεοτιάν ἐξ αὐτοῦ ποιεῖσθαι, Αἰλ.ΖΙ 2,34.

κινναμωμοφόρος-ον μγν. ὁ παράγων κιννάμμον : Στρόβ.1,4,2.

κιννουρίδες 'Ησ. ἐτὰ μικρὰ ὄρνιθαρία.

κιννουρίς-ιδος (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογεν. τῶν νεκταρινιδῶν.

κιννοδαφικόν ὄξύ (τὸ) νεώτ. χημ. δαφικόν ὄξύ ἐκ τοῦ φλοιοῦ τῆς κίνιας.

κινολίνη (ἡ) νεώτ. χημ. ἄχρουν, ἰσχυρῶς φωτοθλαστικὸν ὕδρον εὐρισκόμενον ἐν τῇ πίσσῃ τῶν λιθανθράκων, παρασκευαζόμενον ὁμωκ καὶ βιομηχανικῶς, ἐν χρήσει δὲ ὡς προφυλακτικὸν τῶν φυτῶν κατὰ τὸν παρασίτων, πρὸς δὲ καὶ εἰς τὴν παρασκευὴν χρωμάτων εὐαίσθητοποιῶν διὰ τὴν φωτογραφίαν.

κινολινικόν ὄξύ (τὸ) νεώτ. κρυσταλλικὸν σῶμα παραγόμενον δι' ὀξιδώσεως τῆς κινολίνης.

κίνον (τὸ) νεώτ. περιληπτικὸν ὄνομα διαφόρων ὄρωγν περιεχοσῶν συτητικῶς χυμοῦς.

κινόνα (ἡ) νεώτ. χημ. τάξις ἀρωματικῶν οὐσιῶν χαρακτηριζομένη διὰ τῆς ἐν τῷ βενζολικῷ πυρηνί παρουσίας δύο ἀτόμων ὀξυγόνου ἠνωμένων ἀπ' εὐθείας μετ' ἀτόμων ἀνθρακῶς τοῦ πυρηνίου.

κινόστειρος (οἱ) νεώτ. ζωολ. γένος χερσεμυδῶν ἑρπετῶν περιλαμβάνον χελώνας ἐλοθίους.

κινότροπινη (ἡ) νεώτ. χημ. ἄχρους κόνις εὐδιάλυτος εἰς τὸ ὕδωρ, διομοιητὴ ἐσωτερικῶς ἀντὶ τῆς οὐροτροπίνης.

κινότροπος (οἱ) 'Ησ. ὁ κίνων τὴν οὐρὰν ἴππος.

κινστάρνα (ἡ) (λατ. cisterna) μον. δεξαμενὴ ὀδῶν, στέρνα : ΨΚωδ.ἔκδ.Πreg.23).

κινσταροειδής-ος-ές μον. ὁ ἐν εἰδεί δεξαμενῆς ἐκτισμένος : ΨΚωδ.231.

κιντηνάριον (τὸ) μον. κ. κεντηνάριον βλ.λ. : Διγεν.'Ακρ.2,116 νὰ πάρος καὶ τὴν προικὰ σου ἐκ ταύτης τῆς ἡμέρας | ἐλκοσι κιντηνάρια.

κίνυγμα (τὸ) (κινύσσομαι) πᾶν κινούμενον, αἰωρούμενον τῆδε κάκεισε, μετάρω, ταλαντευόμενον : Αlox.Πρ.157 νῦν δ' αἰθέριον κίνυγμ' ὁ τάλας ἐχθροῦς ἐπὶ χάρτα πέπνοθα.

κίνυμα ποι. ἀποβ., μ. κτ. μητ. ἄνεστ. κινύμενος κ. γ' πληθ. παρατ., κινούμαι, πορεύομαι, ἐκινῶ, θέτω ἐμαυτὸν εἰς κίνισιν, ἀναχωρῶ, ἐκινῶ : 'Ιλ. Δ 281 ἐς πόλεμον πυκνὰ κίνυτο φάλαγγος, αὐτ. Κ 280, 'Οδ.Κ 556 κινυμένων δ' ἐτάρων θυγαθῶν

και δούπον ακούσας: || μτγν. ποι. ἐπὶ ὀρχήσεως : Αὐτορ. ΑΠ 5,128 ὀρχηστρίδα... καποτέχνους σχήμασιν ἐξ ἀπαλῶν κινυμένων ὀνύχων.

κινύρα (ἡ) ἰέβρ. κινωρ) κ. μων. [κινυ-] μουσικὸν ὄργανον δεκαχορδόν κρουόμενον διὰ τῆς κειρὸς ἢ διὰ πλῆκτρον, ἴδ. πρὸς θρηνητικὰ μέλη, «κιάβρα οἰκτρα» πρβλ. κινύρομαι : ΠΔ Βασ.1,16,23 ἐλάμβανε Ἀσυθὴ τὴν κινύραν καὶ ἐφάλλεν ἐν χεירὶ αὐτοῦ, ἴδωσ. Α1 7,12,13 ἐξάδειν δυνάμενον καὶ φάλλειν ἐπὶ κινύρα. ΨΧρυσόστ. ἐν Ἄν.Βασασ.83,7,499.

κινυρίζω κινύρομαι βλ.λ. : Ἰλ.1 612, ἰάναγωσις π. Ζηνοδ.).

κινύρομαι ἐν χρ. μ. κτ. ἐνεστ. κ. παρατ., πιθ. ἄορ. κινύρομαι (Μόσχ.3,43), ἐκπέμπω θρηνώδη φωνήν, θρηνώδ, ὀδύρομαι, κλαίω : Ἄριστφ. Ἰππ. ἢ τί κινυρόμεθ' ἄλλως, Ἄπολλ. Ρ1,292, Ὀππ.Κυν.3,217 οἰκτρα κινυρομένη 2) μτ. αἰτ. προσ. θρηνώδ τινα: Καλλ. Ἀπολλ.20' κ. μτ. συστ. οἰτ. : Αἰσχ. Ἐπ.123 κινύρονται φόνων χαλινῶι ἰδία τοῦ κρότου των θρηναλογοῦν, προσηνυμένων φόνων.

κινύρός-ά-όν θρηνώδης, γοερός, κλαυθμηρός, λυπητερός : Ἰλ. Ρ 5 ὡς τις περὶ πόρτακι μήτηρ πρωτοτόκος κινυρῆ, Ἄπολλ. Ρ 4,605 κινυρός γόος, Νόνν. Δ 38,95 πέτληα κινυρὰ πρβλ. κινύρομαι.

κινύσσομαι παθ. κινούμαι, σείομαι ἐδῶ καὶ ἑκεί, ταλαντεύομαι : Αἰσχ. Χο.196 ὅπως δίφροντις οὐσα μὴ κινυσομένη.

κινύτιδος Ἦσ. «κινητικὸς χαραδριός».

κινῶ-οὐς (ἡ) δῶρ. τ. τοῦ κινήσις βλ.λ. : Ἐμπ.123,2.

κινῶ-έω κ. μων., νεώτ., δημ. κινῶ κ. κουνῶ, ἄορ. ἐκίνησα, ἐπ. κίνησα, δημ. ἐκκοίνησα, παθ. ἄορ. ἐκινήθη, ἐπ. γ' πλῆθ. ἐκίνηθη, παθ. πορακ. κεκίνημαι, εἰς κίνησην, εἰς ἐνέργειαν τίθημι, σαλεύω : Ἰλ. Β 147 ὡς δ' ὅτε κινήσῃ Ζέφυρος βαθὺ λήϊον, αὐτ. Ρ 442 κινήσας δὲ κάρη, Ὀδ. Ο 298 οὐδὲ τί κινήσει μελέων ἦν, αὐτ. Χ 394, Σοφ. Φιλ. 866, Εὐρ. Ἐκ. 940 ἐπεὶ νόστιμον ναῦς ἐκίνησε πόδα, αὐτ. Ἀνδρ. 607 μὴ κινεῖν δόρυ, Ὀουκ.1,82 ὅπλα μὲν μήλα κινεῖν | πόλεμον μὴ κηρύττειν, ΚΔ Ματθ. 27,39 ἐβλάσφημον αὐτὸν κινούνησας τὰς κεφαλὰς αὐτῶν, Σολωμ. Ἐθν. Ὀν. 89,3 καὶ τὸ δάχτυλο κινώντας | ὅπου ἀνεῖ τὸν οὐρανόν, - ἐκίνησε τὸ χερί του, φρ. ἐκούνησε τὸ κεφάλι εἰς ἐνδειξιν λύπης, ἀμφιβολίας, ἀπογοητεύσεως, - τὸ ἐλατήριον κινεῖ τὴν μηχανήν κ. παθ. : τὰ μηχανήματα κινούνται. δι' ἠλεκτρισμοῦ | τίθενται εἰς ἐνέργειαν, λειτουργοῦν | || μέσ. νεώτ. κ. δημ. εὐρίσσομαι ἐν ἐνεργείᾳ, ὄρω, ἀνίθω, ἀδράνω : ἡ ἐργασία μόλις τώρα ἀρχισε νὰ κινήται, - κουνήσου λιγάκι καὶ θὰ τὰ καταφέρῃς || ὄμ. μέσ. κινούμαι εὐρίσσομαι ἐν κινήσει, τίθημαι εἰς κίνησην, πορεύομαι, βαδίζω : Ἰλ. Α 47 ἐκλαγξάν δ' ἄρ οἶστοι ἐπ' ὤμων χωρομένοιο, αὐτοῦ κινηθέντος, Πινδ. ἀν. 101 κινήθεις ἐπέη (ἀμφ.), Σοφ. ΟΚ 1371 οἶδε κινούνται λῆχοι πρὸς ἄστου Θήβης, - ἡ πρώτη μεραρχία ἐκινήθη πρὸς τὰ βόρεια ὕψηματα || δημ. κινῶ ἀμτβ. ἐκκινῶ, ξεκινῶ : Πολίτ. Ἐκλ. Τραγ. 63,7 κινῶν καὶ πᾶν στήν ἐκκλησίᾳ γιὰ νὰ λειτουργηθοῦνε, Παναδ. Χρ. Μηλ. 170 ἄς κινήσου με νὰ πάμε, τώρα ποῦ ἐγγίκε τὸ φεγγάρι, πλιό, Μαλακ. Μπαταριός || γιὰ τὸ βελούχι κινάγον τοῦ Κώστα Καλαντέρη 2) μεταγοπίζω, μετακινῶ, μεταθέτω : Ἦρ. 1,183 καὶ τὸν Ἰρέα ἀπέκτεινε κελύοντα μὴ κινεῖν τὸν ἀνδριάντα, Πλάτ. Νόμ. 842Ε μὴ κινεῖτω γῆς ἄρια μηδεῖς, Ὀουκ. 2,24 ἦν δὲ τις εἰρηγὴ ἐπιφθισῆ κινεῖται τὰ χρήματα ταῦτα ἐς ἄλλο τι (νὰ χρησιμοποιηθῶσι πρὸς ἄλλον σκοπόν), Ξεν. Ἀν. 6,4,27 καὶ διακίμων μὲν καὶ κινεῖν τὰ στρατοπέδων νυκτὰς οὐκ ἀσφαλὲς ἐδόκει εἶναι, ΚΔ Ματθ. 23,4 θεσμάουσι γὰρ φορτὰ βαρεὰ καὶ δυσβάστακτα καὶ ἐπιτιθέασιν ἐπὶ τοὺς ὤμους τῶν ἀνθρώπων, τῶ δὲ δακτύλῳ

αὐτῶν οὐ θέλουσι κινήσαι αὐτά, αὐτ. Ἄν. 205 || κ. παθ. μετακινούμαι, ἀλλάσσω θέσην: μὴ κινήθης ἀπὸ τῆ θέσης σου 3) ὄθ. κ. μτφ. μεσθάλω, μετατρέπω : Ἦρ. 3,80 νόμαίε τε κινεῖ πάτρια, Ἄριστ. Πολιτ. 1268α, 28 νότον βαλαδρὸν ἢ συμφῆρον ταῖς πόλεσι τὸ κινεῖν τοὺς πατρίους νόμους κ. παθ. : Πλάτ. Νόμ. 797 κινούμενα δὲ αὐτὰ καὶ κιναιτομόμενα || κ. ἀπολ. : Ἄριστ. Πολιτ. 1266α, 13 μετὰ τὴν τετήρημον κινεῖν ἐξῆσι τοῖς ἱατροῖς (μεταβάλλειν τὴν θεραπεσίαν) 4) διεγείρω, διατοράσσω : Ἰλ. Π 264 τοὺς δ' εἶπερ τις, κινήση ἄεκων (περὶ σφηκῶν), Εὐρ. Βάκχ. 690 ἐξ ὄπνου κινεῖν δέμας, αὐτ. Μήδ. 99, Ἀνάξ. ἱπ. 2 ἐάν με κινήσῃ καὶ ποιήσῃ τὴν χολήν... ἔξῆσαι κ. παθ. : Φερεκρ. 64,5 κινεῖται γὰρ εὐθύς μοι χολή || μέσ. ἀναπαράσσομαι, συγκινούμαι : Ἰλ. Β 144 κινήθη δ' ἀγορή, αὐτ. Π 280 || ὄμ. εὐρίσσομαι ἐν ἐξεγέρσει, ἐν στάσει : Διών Κ 40,17 οὐ Γαλάται ἐκινήθησαν ἀδύη, Κωδ. Ἰουστίν. 4,20,13 | πολιτικῶς κινεῖσθαι || εἰδ. κεινημένος ὁ διατελὼν ἐν φυσικῇ παραχῇ, συγκεινημένος : Πλάτ. Φαῖδρ. 245B ὡς πρὸ τοῦ κεινημένου τὸν σῶφρονα δεῖ προαρεῖσθαι φίλον 5) προτρέπω, παρακινῶ, ὑποκινῶ : Πλάτ. Πολ. 329D ἐτι λέγειν αὐτὸν ἐκίνου, αὐτ. Λυσ. 329Α, ΚΔ Πράξ. 24,5 κινούτα στάσις πάσιν τοῖς Ἰουδαίοις, Ἐρωτόκρ. 1,7 αὐτὰνα μ' ἐκινήσασι τὴν σήμερον ἡμέρα | ν' ἀναβιβάτω καὶ νὰ πᾶ τὰ κάμην καὶ τὰ φέραν κ. παθ. : Ἄραβ. Μυθ. Χαλ. 1,8 ὁ Αἰδίν, κινούμενος ἀπὸ υπερβολικῆν ἀγάπην καὶ φυσικὴν κλίσην πρὸς τὸν ἀδελφόν του || μέσ. παρασούρομαι : Ἐρωτόκρ. 1,93 ἀγάλη-γάλη σ' ἐρωτώ καὶ πόθον ἐκίνου, αὐτ. 2,6 . 6) προκαλῶ : Σοφ. Ἠλ. 18 ὡς ἦμιν ἦδη λαμπρὸν ἡλίου σέλας ἔφα κινεῖ φθῆγμα | ὄρνιθων σαφῆ, αὐτ. Τρ. 975 σίγα, τέκνον, μὴ κινήσῃς ἀγρία δδύνην πρὸς ὁμόφρονος, Εὐρ. Ἠλ. 302 ἐπεὶ δὲ κινεῖς μῦθον... Πλάτ. Πολ. 450Α ὅσον λόγον πάλι ὠσπερ ἐξ ἀρχῆς κινεῖτε περὶ τῆς πολιτείας, αὐτ. 566B, - τὸ κινεῖν αἴτιον, - ἐκίνησε τὸν γέλωτα, - ἐκίνησε τὴν προσοχὴν τῶν ἀκροατῶν του || νεώτ. κινῶ ἀγωγὴν ὄργανοι δικαστικοῦ ἀνώγει 7) ἐν εἰδ. ἱατρ. σημ. ἐνεργῶ καθαριστικῶς : Διοσκ. 2,109 κινεῖν ὄρρησιν, αὐτ. 2,6 κινεῖν κολίαν, - τὸν κίνησε τὸ καθάρσιο 8) ἐν αἰσχρ. σημ. βινῶ : Εὐν. 233,3 ἐκίνου γυναῖκα, Ἦρ. ὄδ. ἱατρ. 5,2 9) ἐν παροιμ. φρ. ὡς : Ἦρ. 5,96 πᾶν χρῆμα ἐκίνε | ἐάν μέσον μετήρηχο | ὄμ. : Πλάτ. Φιλ. 15C μὴ κινεῖν εὐ κείμονα | μὴ μεταβάλλειν τὰ καλῶς ἔχοντα | ὄμ. νεώτ. κινεῖν πάντα λίθων (μετέρχεσθαι πᾶν μέσον), - σὺν Ἄθηνᾳ καὶ χεῖρα κινεῖ (μὴ ἀναμένης μόνον ἐκ τῶν θεῶν τὴν βοήθειαν, ἀλλ' ἐνεργεῖ).

κινῶθαλον ἰοῖ ἰσὶδ. ἐξήγησις τοῦ κινῶθαλον βλ.λ. : Σχολ. Πλάτ. ἈΕ. 365C.

κινῶπτερον (τὸ) μτγν. ζῶον δηλητηριώδες, ἴδ. ὄφις : Καλλ. Δία 25 πολλὰ δὲ Καρλιωνος ἄνω διεροῦ περ ἐνότος ἰλιουδὸς ἐβλάλοτο κινῶπτερα.

κινῶπηστος-οῦ ἰοῖ μτγν. κινῶπτερον βλ.λ. : Νίκ. Ὀπρ. 141.

κιζαλαεῶ Ἐπιγρ. μετέρχομαι τὸν ληστήν, ληστεύω : ἡ κιζαλαεῶσι ἡ κιζαλαεῶς ὑποδέχοιτο ἢ λείζοιτο ἢ ληίστας ὑποδέχοιτο.

κιζάλλης ἰοῖ ὁ ἐν ταῖς ὁδοῖς ληστής, ὁ κλέπτης : Δημόκρ. 260 κιζάλλης καὶ ληστής, Ἐπιγρ. ὅστις κλέπτει ὑποδέχοιτο || Ἦσ. «κιζάλλης φῶρ, κλέπτης, ἀλαζών», Ἰω. Γραμμ. μ. Ἰων. Διαλ. 2, 208 «κιττάλης, κλέπτης».

κιζαλλία (ἡ) ἀρχ. λεξ. ἡ ἐν δημοσίᾳς ὁδοῖς κλοπῇ, ληστείᾳ Ἦσ. «ἐπᾶσα καθοστεγία».

κιζας ἰοῖ Φῶτ. «τοὺς ἐν ὁδῶ ληστάς» πρβλ. κιζάλλης.

κιζία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἴκουεν. τῶν ἀποκουνοειδῶν.

κιζία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἴκουεν. τῶν ἀποκουνοειδῶν.

κιζία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἴκουεν. τῶν ἀποκουνοειδῶν.

κιζία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἴκουεν. τῶν ἀποκουνοειδῶν.

κιζία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἴκουεν. τῶν ἀποκουνοειδῶν.

κιζία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἴκουεν. τῶν ἀποκουνοειδῶν.

κιζία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἴκουεν. τῶν ἀποκουνοειδῶν.

κιζία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἴκουεν. τῶν ἀποκουνοειδῶν.

κιζία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἴκουεν. τῶν ἀποκουνοειδῶν.

κιζία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἴκουεν. τῶν ἀποκουνοειδῶν.

κιζία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἴκουεν. τῶν ἀποκουνοειδῶν.

κίβιος ἰδί Ἦσ. «τέττιξ» 2) νεώτ. ζωολ. γένος ἡμιπτέρων ἐντόμων τῆς οἴκας. τῶν φουλαγοειδῶν.
κιοκράνον ἰδί τὸ κιοκράνον, κολωνοκέφαλο : Πλάτ.Κωμ.72, Ξεν. Ἐλλ.4,4,5 πῆπει τὸ κιοκράνον ἀπὸ τοῦ κίονος οὔτε σεισμοῦ οὔτε ἀνέμου γενομένου, Χορὶκὸς 84B.

κιοκία(ς) ἰκί (- ὄλος) ἐπίρρ. δημ. ἤδη, ἀπὸ τοῦδε : Ἐρωτόκριτ.1,2020 μὲ μάντια ἄσα καὶ νά πῃ, ὁ κλέφτης ἤρθεν κιοκίασ-, ἀκόμα ὁ Σεπτέμβρης δὲν καλομήθηκε, κι ἔπιασε κιοκία τὸ κρύο· 2) πρὸς τοῦτοις, εἰς ἐπίμετρον : δὲ φτάνει ποῦ μ' ἀδίκησε, παρὰ φοβερίζει κιοκία.

κιοκίαλλη ἰή) νεώτ. ὁμὰς γαστροποδῶν μαλακίων τῆς οἴκογεν. τῶν ἐλικιδῶν.

κιοκιοδόν ἰκίαν) ἐπίρρ. σχόλ. δίκην κίονος, ἦτοι εἰς καθέτους γραμμὰς : Σχολ.Διον.Θρ.183,191 «γράφεται κιοκιοδόν δίκην κίονος ἦτοι παραλλήλως κατὰ γραμμὴν».

κιοκίος-ή-όν μων. ὁ τοῦ κίονος, ὁ περὶ κιοκίων : Εὐστ.1390,18 εἰς τὸ ἀπλῶς πολλὸ τοῦ κατὰ τὸ Ἀτλαντικὸν ἕρος ὕψους τῆν κιοκιοκὴν φαντασίαν οὐμιδόσσαθα.

κιοκίον ἰδί, - μων. κιοκίον ὑποκορ. τοῦ κίαν, κιοκίονος : Φιλ.Βελοπ.76,15, Πολυδ.7,73 ἐκ ξύλου πεποιημένον κιοκίον, Ἐπιγρ., Πολίτ. Ἐκλ.Τραγ.280,1 ἐσὺ ἄσαι κιοκίον πορφυράν, ποῦ στέκει στὸ πάλτιν· 2) κ. ἄνευ ὑποκορ. σημ. κίαν. στύλος : Χρον.Μορ.888 ὁμῆρος εἰς τὴν Ἁγίαν Σοφίαν· ἔστηκεν κιοκίον φοβερόν, μέγα, φηλδὸν ὑπάρχει.

κιοκίος-ιδος ἰή) μτγν. κ. νεώτ., ἀνατομ. ἢ ἐν τῇ μέσῃ τοῦ ἰσθμοῦ τοῦ φάρυγγος ραγοειδῆς προεκβολή, ἡ σταφυλή : Διοσκ.1,107, Ἄρετ. Ὁξ.Ποθ.1,8.

κιοκίσκας ἰδί μτγν. κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ κίαν, στυλίσκος : Ἀθην.12,514C ὁ δὲ θρόνος . . χρυσοῦς ἦν, ὃν περιεστῆκεσαν τέσσαρες κιοκίσκοι λιθοκόλλητοι χρυσοί, Ἰώσα.1A 8,3,6' || εἶδ νεώτ. ναυτ. κιοκίσκοι μικροί, ξύλινοι ἢ ἐκ χυτοσιδήρου κίονες, ἀνά δύο διατεταγμένοι ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἐν χρ. διὰ τὴν ἀνάδεδιν ριμουλικίων.

κιοκίτης ἰδί μων. ὁ κιοκιοειδῆς : Εὐστ.Πον.113,73 κιοκίτης σταυρός.

κιοκίτης-ιδος ἰή) νεώτ. ἰατρ. φλεγμονὴ καὶ ἐξοιδίσησι τῆς κιοκιοειδῆς, ἄ. σταφυλίτις.

κιοκιοθαβρον ἰδί νεώτ. τὸ βῆθρον τοῦ κίονος, κιοκιοστάτης.

κιοκιοδόσμος ἰδί νεώτ. ναυτ. τροφὴ ἀλύσειωσ ἢ κάλωσ ἐπὶ κίονος, κιοκιοσκός, δημ. δέσιμο στὴ μνήτια.

κιοκιοδέτησις-εως νεώτ. ναυτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κιοκιοδετῶ.

κιοκιοδετῶ-έω νεώτ. ναυτ. διὰ περιστροφῆς τοποθετῶ κάλων ἢ ἄλυσιν ἐπὶ κίονος ἢ κιοκιοσκου, δημ. ριχὼν στὸ μπαμπά ἢ δένω στὴ μνήτια.

κιοκιοειδῆς-οὐς-ές μων. κ. νεώτ. ὁ ἐν εἶδει κίονος, στύλου : Εὐστ.1399,33 ἦθηκ δοράτων κιοκιοειδῆς, Εὐμόθ.9.

κιοκιοκράνον ἰδί) μτγν. κ. νεώτ., μτγν. τ. τοῦ κιοκράνον βλ.λ. : Στράβ.4,4,6 καρπὸν δ' ἐκφέρει παραπλήσιον κιοκιοκράνω κορινθιοურγεῖ (ὁ χρ. κιοκράνω). Διόδ.Σ 5,47 εὐκίους τῶν ἀλίεων ἀνεσπαιμένοι τοῖς δικτύοις Ἀθῆνα κιοκιοκράνασ- κιοκιοκράνον κορινθιακόν - δωρικόν.

κιοκιορραγία ἰή) νεώτ. αἱμορραγία τῆς κιοκιοειδῆς, ἄ. σταφυλορραγία.

κίονας ἰδί νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολοπτερίων τῆς οἴκογεν. τῶν κομυκοιλιονιδῶν.

κιοκιοστάτης ἰδί) νεώτ. ὁ ὑποστάτης κίονος, κιοκιοδθρον.

κιοκιοστοιχία ἰή) νεώτ. σειρά κίωνων κατὰ κανονικὸς ἀπ' ἀλλήλων ἀποστάσεις στοιχοῦντων.

κιοκιοτομία ἰή) νεώτ. ἰατρ. ἡ ἔκτομη τῆς κιοκιοειδῆς, ἄ. στοφυλοτομία.

κιοκιοφορία ἰή) μτγν. ἡ πρῶξις τοῦ κιοκιοφορῶ, τὸ κροτέιν κίονας : Διον.Περ.66.

κιοκιοφόρος ἰδί) μτγν. ὁ κρατῶν, βαστάζων, φέρων ἐφ' ἑαυτοῦ κίονας : Διον.Περ.66.

κιοκιοφορῶ-έω μων. ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντος, φέρω τοὺς κίονας, βαστάζω τοὺς στύλους τοῦ οὐρανοῦ : Εὐστ.1390,10 τὸν Ἀτλαντα ὁ μῦθος κιοκιοφοροῦντα ποιεῖ.

κιοκιοσκί ἰδί) δημ. περίπτερον : Παλαμ.Περ. Χαίρ.120,10 καὶ ἡ παλάτια ὑψῶνω ἢ κιοκιοσκία, Δροσ πέσαν τοῦ βουνοῦ τ' ἀπόσκια | στοῦ μοναστηριοῦ τὰ κιοκιοσκία· 2) ἐξοχικὴ ἐπαυλις.

κιοκιοστοιχία ἰή) νεώτ. κ. κιοκιοστοιχία βλ.λ.

κιοκιοσεῦ ἰτουρκ.) δημ. δειλιῶ : μόλις τὸν εἶδε ἀγριεμένο κιοκιοσεῦ καὶ τὸ ἴσκασε φευγάλα· || κ. μὴ κάμνω τινὰ νὰ δειλιάσει, φοβίζω.

κιοκιοτή ἰδί) δημ. δειλιός, ἀνάνδρος.

κιοκιολάφι ἰδί) ἰτουρκ.) δημ. εἶδος καλύμματος τῆς κεφαλῆς.

κιοκιοῦνκι ἰδί) ἰτουρκ.) δημ. σωλὴν ὄχετοῦ.

κιοκιοῦπι ἰδί) ἰτουρκ.) δημ. πῖθος, πῆθαιρι.

κιοκιοριθεραπεία ἰή) νεώτ. ἡ διὰ τοῦ ραδιοῦ θεραπεία, ἄ. ραδιοθεραπεία ἴδρος σχηματισθεῖς πρὸς τμητὸν τοῦ ἀνοκαλύφαντος τὸ ράδιον συζυγικοῦ ζεύγους τῶν Γάλλων φυσιοδιφῶν Κυρί.)

κιοκιουρός ἰδί) ἰέβρ. δοχεῖον πρὸς ἐνθεσιν σίτου ἢ μέτρον χωρητικότητος Ἦσ.

κιοκιοῦρτος ἰδί) δημ. κύρτος βλ.λ., ἀλειυστικὸς κάλαθος περιέχων δόλωμα : Μπασιλ.Ἐπιευτικὰ 28 τῆς ἀπόχης καὶ τοὺς κιοκιοῦρτους τοὺς πηδᾶ σὰν νὰ κοροιδεῖται μὲ τὸν φάρα.

κιοκιοφτές ἰδί) δημ. ὁ κροτέας βλ.λ.

κιοκιολίνης ἰδί) ἰταλ.) δημ. τὸ μάρμαρον τὸ παρουσιαζόν ἐπικάλυμμα λεπτῶν φύλλων μαρμαρυγίου ἐπὶ τῶν ἐπιφανειῶν στρώσεως.

κιοκιοπυρός ἰδί) πάπ. ἀμφ. ἐνοσίχας : Διδόσκορος κιοκιοπυρός | πῖθ. κιοκιοπυρός.]

κιοκιοφωός ἰδί Ἦσ. « κλειασμοός, κακολογία » πρβλ. σκέρφαρος.

κίρα ἰή) Ἦσ. λακων. λ. ἡ ὀλόπηξ.

κίρβα ἰή) Ἦσ. πῆρα βλ.λ., πρβλ. κίβθα.

κίρκαέτας ἰδί) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν τῆς οἴκογεν. τῶν ἱεροκιδῶν, δημ. ζεφτερί.

κίρκαία ἰή) κ. -εα ἰγαλ.12,261 μτγν. κ. νεώτ. τὸ φυτὸν ἀλεξιτοειδῆς : Διοσκ.3,119' || κίρκαία ρίζα ἢ ρίζα τοῦ φυτοῦ τούτου χρησιμοποιεῖσασ ὡς μαγικὴ βοτάνη : Ἀπολλδ.3,15,1' 2) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἴκογεν. τῶν ὀναγροειδῶν.

κίρκαϊος ἰέραξ ἰδί) πάπ. εἶδος ἰέρακος.

κίρκαϊος ἰδί) ὁ ἄ. κίρκαϊος βλ.λ. : Ἀριστ. Ἄν.973b,20.

κίρκασμα Ἦσ. « τοὺς βότρους ».

κίρκη ἰή) μτγν. ἀγνωστὸν τι πτηνόν : Αἰλ.Ζ1 4,5 σειρήν, μελίσιςσ ὄνομα, πρὸς κίρκην ἰέχθρά.) κίρκη δὲ πρὸς κίρκον οὐ τῷ γένει μόνον, ἀλλὰ καὶ τῇ φύσει διαφέροντε πεφύρωσασ.

κίρκηλάτας -ον ὁ ἐλαυνόμενος, καταδικωμένος ὑπὸ κίρκου : Αἰσχ.Ἰκ.62 κίρκηλάτου ἀπῆδονος.

κίρκησια ἰέν. ἀγωνίσματα ἰτά) ἰλατ.) μτγν. ἀγῶνες τοῦ ρωμαϊκοῦ ἱπποδρόμου : Ἀρρ. Ἐπικτ.4,10,21.

κίρκλιος ἰδί) κίρκιος βλ.λ., πῖθ. ἀντὶ καίκιας : Ἀριστ. Οὐρ.394b,31.

κίρκίνος ἰδί) ἰλατ.) μτγν. ὁ διαβήτης : Γαλ.1,47.

κίρκλιον ἰδί) Ἐπιγρ. ὑποκορ. τοῦ κίρκος βλ.λ.21. σημ. βλ.λ.

κίρκλιος ἰδί) μτγν. θρασυκίας βλ.λ. : Ἀγαθ.μωμ.2,7.

κίρκλιτωρ -ορος μτγν. ὁ περὶ τὸν στρατὸν περιερχόμενος κτ. πληθ. : Ἰω.Λυδ.Ρωμ.46 «περὶ τοὺς μοχομένους περιόντες».

κίρκος ἰδί) κ. νεώτ. εἶδος ἰέρακος, κίρκενέξι : Ὁδ.Ν87 οὐδέ κεν Ἰρηξ κίρκος ἑμαρτήσιν ἰδία τοῦ Ἰρηξ ὀλοῦται τὸ γένος, διὰ δὲ τοῦ κίρκος τὸ εἶδος, Ἀριστ.Ζ1 1620a,18 τῶν δὲ ἱέρακος . .

τρίτος ο κίρκος, 'Οππ.Κυν.1,64,Αίσχ.ἀπ.304,5 κίρκος λεπάργος' **2)** συνηθέστ. π. νεζ. κίρκος κύκλος, περιφέρεια, κυκλοειδής πράγμα, δακτύλιος, κρικέλι: 'Επιγρ.,Πόλυδ.1,94' **3)** μγν. κ. μον. λατ. εϊτεμπί ιπποδρόμος ἀμφιθέατρον: Πολύδ.30,22,2, Πλούτ.Αίμ.32 ἐν τε τοῖς Ἰππικαῖς θεάτροις, ἄ κίρκους καλοῦσι, Πάπ. οἱ Ἴπποὶ τοῦ δημοσίου κίρκου || γεν. παλαιοστρα: Πολύδ. φῆ ὄνωτ.' **4)** εἶδος τῆ λύκου: 'Οππ.Κυν.3,304' **5)** ὄν. λίθου τινός, οὐ ἀνωστον ἡμῖν τὸ εἶδος: Πλίν.Φ137,153' **6)** 'Ἦσ. κῆ τοῦ αἰγείουρου βλάστησις' **7)** 'Ἦσ. Φωτ. «κίρκος, ὁ κωπηλάτης» **8)** πόπ. κτ. πληθ. οὐδὲ κίρκα μυσικά καταδόσματα, μαγανεύει, ἀμφοδμεσα.

κίρκελλι (τό) δημ. συνηθ. κτ. πληθ. μικροὶ σιδηροὶ ἢ χάλκινοι ἢ ὀστεῖνοι δακτύλιοι, ἰδ. οἱ συρραπτόμενοι εἰς μικρὰ παραπετάσματα παραθύρων, ἄ. κρικέλια: ἀγόρασε μὴ δέκα κίρκελια γὰ τὰ κουρτινάκια.

κίρκω-ὄω δένω, στερεωθὲ διὰ κίρκων, δένω ὀλόγυρα: Αἰσχ.Πρ.74 σκέλη δὲ κίρκωσον βίβ.

κίρνω-ᾶω κ. μον. κ. νεώτ. κ κίρνημι, ἐν χρ. μ. κτ. ἐνεστ. κ. παρὰτ. ἀπαφρ. κίρναται, παρὰτ. γ' ἐν. ἐκίρνα (Ἰ.Οδ.Η 182), κίρνη (Ἰ.Οδ.Ξ 781, ποι. γ. τοῦ κεράννου, ἀναμειγνύω οἶνον μεθ' ὕδατος, ἀνακαταίνω νερὸ μεθ' κρασί: 'Οδ.Κ 356 ἢ δὲ τρίτη κρητήρι μελιφρονα οἶνον ἐκίρνα ἤδῶν ἐν ἀργυρέφω, 'Ηρ.4,66 ὁ νομάρχης ἕκαστος ἐν τῷ ἐμυτοῦ νομῶ κίρνω κρητήρα οἶνου, 'Ἡρωδιαν.Ἰστ.8, 4,9 καὶ κίρνωτῶτες θεῖψ τε καὶ ἀσφάλτω πίτταν ἔλαϊόν τε' κ. παθ. 'Επιγρ. κριτήρες κίρνεσται' || κ. μέσ.: 'Αθην.10,426β αἰτούτων οὐν τῶν μὲν πλέον οἶνου τῶν δὲ ἴσον ἴσω φασκόντων κίρνεσθαι' **2)** κ. μφ. ἐπὶ παντός πράγματος ἢ καὶ ἐννοίας, συγκεῶναι, μετρίω: Πλνδ.1,541,25 μὴ φθόνος κόμπον τὸν ἐοικὸτ' αἰοῖδᾶ κίρναμεν ἀντὶ πόνων, 'Αριστοφ.ἀπ.683 κίρναντες πόλιν, Πολύδ.4,21,3 βουλόμενοι δὲ μαλάττειν καὶ κίρναντὸ τῆς φύσεως αὐθάδες' κ. παθ.: Πλνδ.ἀπ181 ποτὶ μῶμον ἔπαινος κίρναται, Φιλῶδ., 'Οργ.59V ἡ φύσις καὶ τὰ κίρναμενα ταῦτη' ὄμ. κ. μέσ.: 'Επιγρ. χθῶν δὲ πάσα καὶ θάλασσα κίρναται τεῶν χάριν' **3)** διὰ μίξεως διῶω γεῦσιν τινα: 'Ἡρ.4,52 κρήνη πικρῆ, οὕτω δὲ τὴ εἶουσα πικρῆ . . κίρνω τὸν ὕψανιν ἐόντα ποταμόν' **4)** κ. ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ, σχηματίζω κράμα ἐξ αὐτοῦ, δδ. νοθεύω: πρθλ. κηδηλεύω: 'Επιγρ. τὸ χρυσοῖον κίρνω ὑδαρῆστερον' **5)** μον. κ. ἰδιωμ. προσφέρω εἰς τινα ποτὸν, κερνώ: Βί.Ἀλεξ.3468 οἱ πινεκχῦται τοιγαροῦν πυκνότερον ἐκίρνω οἶνον αὐτὸν Ἀλέξανδρον ἐν σκεύει χρυσέοις.

κίρρα 'Ἦσ. εἶδος ἰχθύος **κίρρα** κ. μον. γίνομαι κίρρος βλλ., κίρρινω-δός, κίρρινίζω: Εὐστ.Πον 309,9. **κίρρατος**-αία-ον οχόλ. κίρρος βλλ., κίρρινω-δός: Σχόλ.Νικ.Ἐθρ.519. **κίρρας**-ἄδος (ἦ) μγν. ποι. θελ. τ. τοῦ κίρρος βλλ.: Νικ.Ἐθρ.519. **κίρρινη** (ἦ) νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθύων τῶν γλυκέων ὑδάτων τῆς οἰκογ. τῶν κυπρινιδῶν. **κίρρις**-ἴδος (ἦ) μγν. εἶδος θαλασσίου ἰχθύος, ἄ. κηρίς: 'Οππ.Ἀλ.1,129, 3,187' **2)** εἶδος τέρρακος: EM 515,15' **3)** λήκνος π. Λάκωσι: αὐτ.515,17. **κίρριτης** (ἰ) νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθύων ἀκαθοπεριουζίων τῆς οἰκογεν. τῶν περικιδῶν. **κίρροειδής**-οὐς-ές μγν. ὁ ἔχων χρώμα κίρρον, ὑπόξανθος, κίρρινωπός: 'Απολλῶ.Ἰστορ.ἀπ.24J. **κίρροκλαῖα** (ἰ) μγν. εἶδος τῆ σῦκων: 'Αθ.θην.78A οἶδα δὲ καὶ ἄλλα σῦκων ὄνοματα λεγόμενα, βασιλεῖα συκοβασιλεῖα κίρροκλαῖα. **κίρρολίθος** (ἰ) νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτον βασικὸν φωσφορικὸν ἄλας τοῦ ἀψθεσίτου καὶ ἀργιλίου

κίρροπόδα (τὰ) νεώτ. ζωολ. κατηγορία μαλακοστράτων.

κίρροδός-ἄ-ον ὑπόξανθος, κίρρινωπός: 'Ἰππ.Διαίτ. 52 κίρρω ὀνωφ, Νίκ.Ἰ.Ἀλ.44,Γαλ.6,804 ἀγαθός ὁ κίρρος οἶνος καὶ γλυκύς.

κίρροχρῶς-ωτος πθ. ἀνόγν. ἀντὶ κίρροχρῶς: Χαίρημ.1,5

κίρρώδης-οὐς-ες μον. ὁ ἔχων χρώμα πορτοκαλόχρου: 'Ἰππ.Ἰατρ.104.

κίρρωσις-εως (ἦ) νεώτ. ἡ-μεταβολὴ τῆς φυσικῆς χροῖας εἰς κίρραν, κίρρινισμα' **2)** νεώτ. ἰατρ. κίρρωσις τοῦ ἥπατος πάθησις χαρακτηριζομένη ἐκ τῆς ὑπερμέτρου ἀναπτύξεως τοῦ ἐν τῷ ἥπατι συνδετικῷ ἴσθου, ἢς πλείστα δσα παθολογικά φαινόμενα ἴσθ.λ.χ. ἀσκήτις, αἰμορροῖδες, δόγκωσις τοῦ σπληνός ἐπονται' || ὄμ. ἰατρ. κίρρωσις τοῦ νεφροῦ, κ-κίρρωσις τοῦ πνεύμονος Ἰαθολογικὰ κατστάσεις χαρακτηριζόμενοι ἐκ τῆς ὑπερπλασίας τοῦ ἰνώδους συνδετικῷ ἴσθου).

κίρρωτικός-ῆ-όν νεώτ. ὁ ἀνήγων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κίρρωσιν βλλ.2), ὁ πάσχων ἐκ κίρρωσεως βλλ.2).

κίρσιον (τό) μγν. κ. νεώτ. εἶδος σκολύμου θεωρουμένου ὡς ἀντιφαρμάκου τῆς νόσου κίρσος βλλ.: Διοσκ.4,119' || νεώτ. βοταν. γένος κυναρειῶν συνθέτων φυτῶν.

κίρσοειδής-οὐς-ές (κίρσος- εἶδος) κ. νεώτ. ὁ ὅμοιος πρὸς κίρσόν, ὁ ἔχων τὸ σχῆμα κίρσου, ὁ ἐξωδηκῶς, ὁ προσημένος, ἐπὶ τῶν φλεβῶν: 'Ἰππ. Νούσι.1,14 ὀκόταν οὖν πονήση, κίρσοειδέα τε γίνεται καὶ μετέωρα ἔσω (τὰ φλέβια) κ. ἐπὶ τῶν ἐλικῶν τοῦ ἐγκεφαλοῦ: Ρουφ.Ἰουμ.148' κ. ἐπὶ τοῦ σπερματικῷ πόρου: Γαλ.4,565 ὁ πόρος ὁ σπερματικός, ὃν ὀνομάζουσι ἐνίοι κίρσοειδῆ παραστάτην' ἐπίρου. νεώτ. -ῶς.

κίρσοκλήλη (ἦ) (κίρσος- κήλη) μγν., μον. κ. νεώτ. κίρσώδης διεύρυνσις τῶν σπερματικῶν φλεβῶν: Κέλο.Ἰατρ.7,18, Γαλ.7,730, Παιὺλ.Αἰ.Ἰ.Ορισμ.6,64.

κίρσομφαλός (ἰ) νεώτ. ἰατρ. κίρσοειδῆς διόγκωσις τῶν περὶ τὸν ὄμφαλον φλεβῶν.

κίρσός (ἰ) κ. νεώτ. ἡ ὑπερμέτρος καὶ μόνιμος διεύρυνσις τῶν φλεβῶν ὑπὸ τὸ δέρμα ἢ τὸν βλενογόνον ὑμένα Πολύδ.4,146 «ὀδημα φλεβῶν περὶ κνήμη ποδός, παιδίων ἐπιγαστριον, μηρούς, ὀσχεον», 'Ἰππ.Ἀφορ.6,21 | Γαλ. κίρσος, ἐστὶν ἀνεύρυνσις τῶν φλεβῶν τῶν ἐν τοῖς μηροῖς καὶ σκέλεσιν ἀπὸ παχέος καὶ μελαγχολικοῦ γενόμενος οἴματος»: 'Απολλῶ.Παραδ.42, Γαλ.7,730,Φιλῶδοτ.Γυμν.35' πρθλ. κ. κριζός, κρισσός κ. κισσός 2).

κίρσοτομία (ἦ) (κίρσοτομῆ) μγν., μον., νεώτ. ἡ ἐκτομὴ τῶν κίρσων, ἐγγειρησις πρὸς ἀφαίρεσιν τῶν κίρσων: 'Ορειδ.45,18,18,Ποῦλ.Αἰγ.6,82.

κίρσοτομῆ-ῶ (κίρσος- τέμνω) ἐκτέμνω τοὺς κίρσους, ἐνεργῶ κίρσοτομίαν βλλ.: 'Ἠλῶδ.Χειρ.(ι) π. 'Ορειδ.45,18,24' κ. παθ.: αὐτ.45,18,5.

κίρσοουκία (ἦ) (κίρσοουκί) μγν. ἐγγειρησις πρὸς θεραπείαν τῶν κίρσων: 'Ορειδ.45,18,30

κίρσοουκίος (ἰ) (κίρσοουκί) μγν. χειρουργικὸν ἐργαλεῖον δι' οὗ ἐκτελεῖται ἡ κίρσοουκία βλλ.: Γαλ.14,790. 'Ορειδ.45,18,5.

κίρσοουκοῦμαι-έομαι (κίρσος-ἐλκω) παθ. μγν. ὑποβάλλομαι εἰς ἐγγειρήσιν πρὸς θεραπείαν κίρσων, ὑψίσταται κίρσοουκίαν βλλ.: 'Ἠλῶδ.Χειρ.(ι) π. 'Ορειδ.45,18,31.

κίρσοφθαλμία (ἦ) νεώτ. ἰατρ. ὀνόματος διεύρυνσις τῶν ἀγγείων τοῦ ἐπιπεφυκτοῦ.

κίρσῶ-ὄω (κίρσός) μγν καθιστῶ τινα ἢ τι κίρσοειδῆ: Γαλ.4,579' κ. παθ.: 'Ἠλῶδ.Χειρ.π. 'Ορειδ. 45,19,1,Γαλ.18(1),499 ἀνευρύνονται μὲν καὶ κίρσοῦνται' **2)** ρηματ. π. κίρρωσις.

κίρσώδης-οὐς-ες (κίρσός) κ. νεώτ. κ. κίρσοειδής βλλ.: 'Ἰππ.Πρόορρ.2,10 φλέβας παχέας περὶ τὴν

γαστέρα κισρώδεις, Γαλ.6,863,16,αὐτ.Χρ.Μορ.14,7 κισρώδστερος. 2) νεώτ. ὁ πλήρης κισρών.
κισρωσίς-εως (ἡ) κισρωσίς ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κισρώ βλ.λ.: Ὁρει.6,45,18,29.
κίρτος ἄμφ. σημ.: Σιμων.240.
κίς-κίος (ἰ) κ. νεώτ., αἰτ. πλ. κίς, ὁ τρώξ, ὁ ἀκώλητος τοῦ σίτου· Ἀμμών.74 «κίς τὰ ἐν ταῖς κριθαῖς καὶ τοῖς πυροῖς κισρώσις»: Πινδ.ἀν.222 κείνον ἰτόν χρυσόν οὐ σῆς οὐδὲ κίς δάπτει, Θεόδωρ.Φαίτ.4,15,4 κίς. || νεώτ. ζωολ. ὄρισμ. γένος κολεοπτερών φυτοφάγων κισιδῶν ἐντόμων.
κισαράκι (τῶ) δημ. τὸ φυτὸν κίστος ὁ κρητικὸς.
κισρηζῶ κίσηρις ἡ γιν. λειώ, σιλβῶ, τρίβω πὶ διὰ κισρήεως: Νικὼλ.Δαμ.Καίσ.47, Γλωσσ.
κισήριον (τῶ) λεξ. ὑποκορ. τοῦ κίσηρις βλ.λ.: EM 515,28 κίσηρις, τὸ κισήριον, Γλωσσ.
κισρησίς-εως (ἡ) κ. ἰδος· Χαιροδ.Θεο.1,329H1 κ. νεώτ. κ. κισρησίς, ἑκαφρός καὶ σπογοειδής ἢ διότροπος λίθος, ἢ ἑκαφρόπετρα: Ἀριστ.ἀν.320 μύρον, κίσηριον, Ἀλεξ.124 ὄσπερ κίσηρις λήφεται διεξόδους σωματός, Ἀριστ.ΗΝικ.111α,13, Θεόδωρ. Λιβ.22, Φιλίππ.Θεοσ.ΑΓ 6,62 τὴν παρὰ θίνα κίσηριον, αὐχμηρὸν πόντου τρηματοέντα λίθον, Φανλ. αὐτ.295. || εἰδ. νεώτ. γένος πορώδεις, φαιόλευκον, σπογγώδους ἰστού καὶ ἡφαιστείας προελεύσεως πέτρωμα, χρησίμων ὡς λειαντικὸν μέσον καὶ πρὸς κατασκευὴν ἑκαφρῶν πλινθῶν.
κισηροειδής-οὐς-ές (κίσηρις- ἰδος) κ. μιν. ὁ ὄμιος πρὸς κίσηριον βλ.λ.: Διογ.Ἀν. ἐν Πλούτ. Ἀρέσκ.Φιλ.2,13,5 κισηροειδῆ τὰ ἄστρα ἰδ.γρ. κισηρωδῆ, Θεόδωρ.Φι 3,7,5, Γλυκ.268C.
κισηροειδής ἐπίρρ. ὄμιως πρὸς κίσηριον βλ.λ.: Στοβ.Ἐκλ.1,26,3.
κισηροῦμαι-όμαι κίσηρις μεταβάλλομαι εἰς λίθον κίσηριον βλ.λ.: Θεόδωρ.Λιβ.20 τῆς διαδάρους λίθου τῆς φλογουμένης, ἢ καὶ κισηροῦται.
κισηρωδής-οὐς-ές (κίσηρις) κ. μιν. ὁ κισηροειδής βλ.λ.: Ἐφορ.65 [ει], Διόδ.Σ 1,39 τὴν Ἐτυπυτον, παταμώχιστον οὖσαν καὶ χαιύνην, Αἰτὶ δὲ κισηρωδῆ τὴν φύσιν, Σχόλ.Ἀριστ.φ.Νεφ.71 φελλεάτας λέγουσι Δωριεῖς τοὺς κισηρωδῆς λίθους, Διοσκ.5,74, Γαλ.6,329,2 λεπτύνουσι γὰρ μάλλον ὄσσι τραχύτητος κισηρωδῶν. . . μετέχουσι, Γεωλ.2,6,35, Τζέτζ.Λυκόφρ.177G.
κισθαρος (ἰ) μιν. κ. νεώτ. εἶδος τοῦ φυτοῦ κίστος βλ.λ.: Διοσκ.1,97, Λεξ.βοταν. ἐν Ἀν.Βοασ.2, 398 κισθαρος καὶ κισθαρος ὁ χαμαικέρσος.
κισθος (ἰ) ἡ κισθός ὁ κίστος βλ.λ.: Εὐν.14,5, Μνησίμ.4,63 λίθου, κίνδου, κίθου, μίνθου, Θεόδωρ. Φι 6,1,4 [πῖθ. γρ. ἀντὶ κισθός], Διοσκ.1,97 κισθος ἄρρην ἰτὸ φυτὸν κίστος ὁ λαχνισκός. αὐτ. κισθος θήλυς (τὸ φυτὸν κίστος ὁ ἐλελεσφακόφυλλος).
κισιδάι (αἰ) νεώτ. ζωολ. οἰκογέν. κολεοπτερών ξυλοφάγων ἐντόμων.
κισίρις κτ. Ἡσ. εἶδος πτηνῶν.
κίσκα Ἐπιγρ. ἀντὶ τίς κε, τίς ἀν.
κισμέτι (τῶ) [ἰαράβ.1] ἡ μοῖρα, τὸ πεπρωμένον, τὸ ριζικό, ἡ τύχη.
κίσρα Ἡσ. «κίρα τὸ ἦθος, παλιγκοτος, κῶσι».
κισσά (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ., ἀπτ. κίττᾶ γένος ζηροδαιτικῶν κορακιδῶν πτηνῶν, ἢ κορακάξα: Ἀριστ.φ. Ὀρν.302 κίττα, τρυγῶν, κορυδάς, Ἀλεξ. 92 σοῦ δ' ἐγὼ λαλιεσσὸν οὐπῆσποτ' εἶδον. . . οὐ κίτταν, Πλούτ. Ἡθ.973C θαυμαστόν τι χρέμα πολυφώνου καὶ πολυφθόγγου κίττης ἔτρεψε, Γαλ. 6,632 ἰπαροῖμ.) ὁ κίττα τὰ ἐν Σερῆνᾳ μιμουμένα. 2) μιν. κ. νεώτ. (ατρ. διαστρωθῆ) τῆς ὀρέξεως ἐγκύων ἢ ὑστερικῶν γυναικῶν, καθ' ἣν αὐτὰ καταλαμβάνονται εἰτε ὑπὸ ζωρηρᾶς ἐπιθυμίας πρὸς βρώσιν ἀσυνήθων ἐδεσμάτων, εἰτε, τοῦναντίον, ὑπὸ ἐντόμων ὀπιστροφῆς πρὸς αὐτά, ἀλλοτρι-

φαγία βλ.λ.2], κακοφυχία: Διοσκ.1,115, Σωρ.1,48, Γαλ.2,878E ταῖς κυοῦσας ἢ κίσσα γίνεται, αὐτ. 8,343, Σέξτ. Ἐπιμ.Μαθ.5,62.
κισσάβιζ κίσσα ἡ γιν. ἀπτ. κίτταβιζ φωνάζω, κρῶζω ἢ κίσσα βλ.λ.11: Πολυδ.5,90.
κισσάμπλος (ἡ) μιν. κ. νεώτ. τὸ ποῦδες φυτὸν ἔξινη βλ.λ.: Διοσκ.4,39, Γαλ.19,131. || νεώτ. βοταν. γένος μνιπερωδῶν φυτῶν.
κισσάνθημον (τῶ) μιν. ἢ κισσάμπλος βλ.λ.: Διοσκ.4,39, Γαλ.12,51. || εἶδος τι κυκλαμίνου βλ.λ.: Διοσκ.2,165.
κισσάρος (ἰ) κ. μιν. ἔσφ. γρ. ἀντὶ κίσσαρος, πυγῆ: Ἰππ.π.Ἐρωτιαν. 2) κισσός: Γλωσσ.Παῦλ. Aly.7. 3) κίστος βλ.λ.: Διοσκ.1,97.
κισσαρᾶς (ἰ) δημ. τὸ φυτὸν κίστος ὁ κρητικὸς: Κρυστ.Γκόλφω 58 μὰ ἢ παπαρούνα, ὁ κίσσαρᾶς, πῖσκασα τὴν αὐγούλα.
κισσοχαλιτή (ἰ) πᾶν., κλητ. κισσοχαίτα, ὁ ἐστεμμένος διὰ κισσοῦ, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος
κισσούς-εως (ἰ) διὰ κισσοῦ ἐστεμμένος. ὁ κισσοστεφής: Αἰσχ.ἀν.341 ὁ κισσεύς Ἀπόλλων. ὁ βακχεύς, ὁ μάντις.
κισσηείς-εντος-εσσα-εν μιν. ὁ κισσίνος βλ.λ.: Νικ.Θηρ.510, Νόνν.Δ 40,93.
κισσηείς-ιδος (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτερών φυτοφάγων βουρηρησιδῶν ἐντόμων.
κισσηεφής-οὐς-ές (κισσοῦ- ἐρέφω) μιν. κ. νεώτ. ὁ κισσοῦ ἐστεμασμένος, ὁ κεκαλυμμένος διὰ κισσοῦ, ὁ κισσοσκεπής: Καλλ.Ἐπιγρ.ἐν Sitzungsberichte der Berliner Akademie der Wissenschaften 1912,548, Φιλόστρ.Διολ.2, Σουῖθ κισσηεφής (πῖθ. γρ. ἀντὶ κισσηεφής).
κισσηήρης-οὐς-ές κισσός-ἀραρισκὸς ὁ περιβεβλημένος διὰ κισσοῦ, ὁ κισσηεφής: Σοφ.Ἀντ 1132 κισσηήρης ὄσφι χλωρὰ τ' ἄκτᾶ.
κισσηριζῶ ἔσφ. τ. τοῦ κισρηζῶ βλ.λ.
κισσηρις-εως (ἡ) (κ. ἰδος) ἔσφ. γρ. τοῦ κίσηρις βλ.λ.: Θεόδωρ.Λιβ.22, Ἀσπίς.ΗΝικ.65,4.
κισσηροειδής-οὐς-ές ἔσφ. γρ. τοῦ κισηροειδῆ βλ.λ.
κισσηροῦμαι-όμαι ἔσφ. γρ. τοῦ κισηροῦμαι.
κισσηρωδής-οὐς-ές (κίσηρις) ἔσφ. γρ. τοῦ κισηρωδῆ βλ.λ.: Διόδ.Σ 1,39.
κισσησις-εως (ἡ) μιν. ἡ κίσσα βλ.λ.2]: Γαλ. 19,455. 2) ἀντὶ ἡ κῆσις, ἡ γέννησις: Ἐπιφάν. 1,79 ποῦ ἡ κῆσις τῆς φαντασιολογίας.
κισσητός-ἡ-ὄν (κισσῶ) σχόλ. ἔφετος, ἐπιθυμητός, ποθητός: Εὐστ.Διον.Περ.946 ε τὸ δὲ ἀπὸ κισσοῦ στεφάνωμα τὸ τοῦ σίνου συμβολικῶς κισσητόν, ἦτοι ἐπιθυμητόν, ἀνίττεται, εἴ γε τὸ κισσοῦ ἐπὶ τοῦ ἐπιθυμῆν τιθεταί. Κισσητός οἶνος». **κισσηεφής-οὐς-ές** πῖθ. γρ. ἐν Σουῖθ, ἀντὶ κισσηεφής βλ.λ.
κισσία (ἡ) νεώτ. ἡ ἐκ τοῦ κορμοῦ μεγάλων κισσῶν ἐξαγομένη ρητινώδης οὐσία.
κισσίνος-η-ον (κισσός) ὁ ἐκ κισσοῦ, ὁ ἀπὸ κισσοῦ ἢ ξύλον κισσοῦ: Εὐρ.Βάκχ.177 στεφανοῦν τὰ κράτα κισσίνους βλαστημάσιν, αὐτ.702, αὐτ. Ἀλκ.756 ποτήρα δ' ἐν χερσέσσι κισσίνον λαβών, Καλλιῆ.2 θυμιατῆρα. . . κισσίνους χρυσοῖς κλωσὶ διακεκοσμημένα [μὲ χρυσὰ στεφάνια ἐν εἶδει κισσοῦ]. || τὸ οὐδ. κισσίνον ὡς οὐσ. ὄνομασία ἐμπλαστροῦ: Ὁρειβ.ἀν.88.
κισσίαν (τῶ) μιν. ὑποκορ. τοῦ κισσός βλ.λ., τὸ φυτὸν ἀσκαληιάς βλ.λ.: ΨΔιοσκ.3,92.
κισσίας-α-ον ὁ ἀνήκων ἢ ἀνοφερόμενος εἰς τὴν ἐν τῇ νοτίῳ Πελοπί Κισσίαν, ὁ ἐκ Κισσίας, ὁ τῆς Κισσίας: Ἡρ.5,49 ἔχειται δὲ τούτων γῆ ἡδὲ Κισσίη, Αἰσχ.Χο.423-ἔκοφα κορμὸν Ἄριον ἐν τε Κισσίας νόμιος Ἰπλεμιστράς! γυναικίος ἀδοῦσης ἐκτεθλημμένον θρῆνον! || τὸ ἀρσ. ἐν πλθθ. οἱ Κισσίοι οἱ κάτοικοι τῆς Κισσίας, οἱ ἐκ Κισσίας

καταγόμενοι : Ἦρ.3,91 τῆς ἄλλης Κισαίων χώρας, αὐτ.7,62, Στραβ.15,32 Κισαίοι οἱ Ξουσιοί.
κισαίτης (ἰό) νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτέρων σαρκοφάγων μηλοειδῶν ἐντόμων.

κισσοδρύος-ον |κισσός-δρύω| ὁ βρύων κισσοῦ, ὁ κεκαλυμμένος ὑπὸ κισσοῦ : Ὀρφ. Ὑμν.30,4.

κισσοδέτης (ἰό) δωρ. τ. τοῦ κισσοδέτης (κισσός-δέω||| ὁ περιδεθεμένος, ὁ ἐστεμμένος διὰ κισσοῦ, ἐπιθ. τοῦ Διονύσου : Πινδ.ἀν.75,9 [πιθ. γρ. ἀντί τοῦ τῶν κωδ. κισσοδόταν, κισσοδαή].

κισσοδέτος-ον |κισσός-δέω| μτγν. ὁ κισσῶ δεδεμένος, ὁ ἐστεφανωμένος διὰ κισσοῦ, κισσοδέτης : Νόνν.Δ 14,262.

κισσοειδής-ους-ές |κισσός-εἶδος| μτγν. κ. νεώτ. ὁ ὁμοιος πρὸς κισσόν : Διοσκ.2,166 φύλλα κισσοειδή, Γαλ.4,556 κισσοειδή μὲν ἐνίοισι, ἔλικοειδή δ' ἄλλοις ὀνόμασι τὴν φύσιν αὐτῶν : || εἶδ. μαθημ. τὸ θηλ. κισσοειδής (ἐνν. γραμμῆ) ὡς οὐσ. ἢ ὑπὸ τοῦ μαθηματικοῦ Διοκλέους ἐπινοηθεῖσα καρμύλη πρὸς λύσιν τοῦ θλητου προβλήματος : Πάππ.54,21, Πρόκλ.Εὐκλ.111ε.

κισσοειδῶς ἐπίρρο. σχόλ. κατὰ τὸν τρόπον τοῦ κισσοῦ : Σχόλ.Θεοκρ.13,42.

κισσοκόμης (ἰό) |κισσός-κόμη| ὁ κισσῶ περιδεθεμένος τὴν κόμην, ὁ ἐστεμμένος διὰ κισσοῦ : Ὀμ. Ὑμν.26,1, Μακεδ.ΑΠ 6,56 κισσοκόμων . . Σάτυρον.

κισσοκόρυμβος-ον |κισσός-κόρυμβος| μον. ὁ κόρυμβος τοῦ κισσοῦ, πυκνὸς κλάδος κισσοῦ : Ἰππιατρ.77.

κισσοπλεκτός-ον |κισσός-πλέκω| ὁ πεπλεγμένος μετὰ κισσοῦ : Ἀντιφάν.209,1 ὁ νῦν δὲ κισσοπλεκτα καὶ κρηναῖα . . μέλας . . ποιοῦσιν (ἐπὶ τῶν βακχικῶν διθυράμβων) |διόρθ. ἀντί τοῦ τῶν κωδ. κισσοπληκτα, ἤτοι πεπλεγμένα ὑπὸ τοῦ κισσοῦ, ἢ τοῦ θύρσου, πλήρη μανίας].

κισσοποιήτος-ον |κισσός-ποιῶ| μτγν, ἀτ. κισσῶ ὁ ἐκ κισσοῦ ἢ ξύλου κισσοῦ πεποημένος : Λουκ. Διόν.1 δροράτια μικρὰ ἔχουσαι, . . κισσοποιήτα.

κισσοῖς (ἰό) κ. νεώτ. κ. ἔθμ., ἀτ. κισσοῖς γένος ξυλωδῶν ἀναρριχόμενων ἀρακιδῶδων φυτῶν : Ὑμν. Διόν.40, Σοφ. Ἀντ.826 τὰν κισσοῖς ὡς ἀτενῆς πετραία βλάστα δάμασεν, Θεόδωρ.Φι.3,18,6, Πάπ. στεφανώσας αὐτὸν κισσοῦ στεφανῶν, Πλούτ.Ἦθ. 648B ὁ κισσοῖς τοῖς ἰσχυροῖσι τῶν δένδρων περιπλεκόμενοι συνεξανίστανται |μτφ. ἐπὶ τῶν νέων πολιτικῶν ἀνδρῶν οἵτινες προάγονται προσκολλόμενοι εἰς τοὺς γερωντοτέρους|, Διοσκ.2,179, Ζερβ. Τραγ.ΚΚ 7,8 σὲ χοροῦς μεθυστοῦ θὰ ξεπέσουμε |καὶ στεφανίωσα κισσοῦ| θὰ φοροῦσάμεν, Γρην.Σκ. Τερρ.101,4 εἶμαι τὸ χάλασμα . . ποῦ ὁ κισσοῖς τὸ περιζῶναι' ὄμ. ὡς ἱερὸς τοῦ Διονύσου : Σοφ.ΟΚ 674 τὸν οἰνώφα νέμουσα κισσόν, Εὐρ.Βάκχ.81, Ἀριστφ.Θεσμ.999 κύκλω δὲ περὶ σὲ κισσοῖς εὐπέταλος ἔλικι θάλλει, Λουκ.Διόν.1 ἔκφρονες καὶ μεμνηταί, κισσῶ ἐστεμμένοι' || ὡς ἐπιθ. τοῦ Διονύσου : Πaus.1,31,6 ὀνομάζουσι . . Διόνυσον Μελαθρόμενον, καὶ Κισσόν τὸν αὐτὸν θεόν, τὰν κισσόν τὸ φυτὸν ἐνταῦθα πρῶτον φανῆναι λέγοντες' 2) κτ. Ἦσ. κισσοῖς, Ἀχαιοί'.

κισσοστέφανος-ον |κισσός-στέφω| μτγν. ὁ ἐστεμμένος κισσῶ, ὁ στεφανωμένος μετὰ κισσόν, ἐπὶ τοῦ Διονύσου : ΑΠ 9,524,11.

κισσοστεφής-ους-ές |κισσός-στέφω| κ. κισσῶ, μτγν. κ. νεώτ. κ. κισσοστέφανος βλλ. : Ἀνακρέοντ. 46,5 κισσοστέφης δὲ κείμαι, Ἀλκιφρ.3,48.

κισσοτόμος-ον |κισσός-τέμνω| μτγν. ὁ τέμνων κισσόν, κτ. πληθ. κισσοτόμοι (ἐνν. ἡμέραι, ἢ οἱ ἡμέραι καθ' ἃς ἔκοπον κισσόν, ἐορτὴ ἐν Φλιουπῆ τῆς Ἀργολίδος τελομένη ἐτήσιως πρὸς τιμὴν τῆς Ἠθῆς καὶ ἀναγομένη εἰδικῶς εἰς τοὺς Ἰκέτας : Πaus.2,13,4 ἀγεται δὲ καὶ ἐορτὴ σφισιν ἀπέτειος, ἦν καλοῦσι Κισσοτόμους).

κισσοφάγος-ον |κισσός-τρώγω| μτγν. κ. ἀτ. κισσοφάγος ὁ ἐσθίων, ὁ τρώγων κισσόν : Λόγγ.3,5. **κισσοφορία** (ἦ) |κισσοφορῶ| Ἐπιρρ. τὸ κισσοφορεῖν, τὸ φέρειν τὸν κισσόν : κισσοφορίας καὶ ἀγορανομίας ἐπιτελεσκόντα.

κισσοφόρος-ον |κισσός-φέρω| κ. ἀτ. κισσοφόρος ὁ φέρων κισσόν ἢ ὁ ἐστεφανωμένος διὰ κισσοῦ, ἐπὶ τοῦ Διονύσου : Πινδ.Ο 2,30 φιλεῖ δὲ παῖς ὁ κισσοφόρος, Ἀριστφ.Θεσμ.988 οὐ κισσοφόρε Βάκχει δέσποτα, Ἐπιρρ. ὁ κισσοφόρος παῖς Διός' || ἐν χρ.κ. μτφ. : Σίμων.148 κισσοφόροι διθύραμβοι' 2) ὁ ἐν ᾧ φθύνονται ἀφθονοὶ κισσοῖ : Εὐρ.Τρω.1066 κισσοφόρα νάπη.

κισσοφορῶ-έω |κισσός-φέρω| κ. ἀτ. κισσοφορῶ φέρω, φορῶ στέφανον ἐκ κισσοῦ, κομῶμαι διὰ κισσοῦ, ὡς οἱ βακχεύοντες : Ἐπιρρ. |πιθ. γρ.1' || μτφ. ἐπὶ τραγικῶν ὑποκριτῶν, βακχεύω, εἶμαι ἐν βακχικῶ ἐνθουσιασμῶ : Διοσκ.Ἐπιρρ.ΑΠ 7,707, Πλούτ.Ἦθ.5B μοιχεύοντες καὶ κισσοφοροῦντες (δ.γρ. οἰκοφοροῦντες).

κισσοφύλλον (ἰό) |κισσός-φύλλον| μτγν. τὸ φύλλον τοῦ φυτοῦ κισσοῦ βλλ. : ΠΔ Μακκ.3,229 τοῦτους τε ἀγοραφρομένους χαράσσεισθαί καὶ διὰ πυρὸς εἰς τὸ σῶμα παρασήμω Διονύσου κισσοφύλλω' 2) φυτὸν τὶ τοῦ εἶδους τοῦ κυκλαμίνου : Διοσκ.3,106.

κισσοχαίτης (ἰό) |κισσός-χαίτη| ὁ κισσοκόμης, ὁ κισσοστέφης, ἐπὶ τοῦ Διονύσου : Πρατίν.Λυρ.1,17 θριαμβοδιθύραμβε κισσοχαίτ' ἀναξ', Ἐκφαντ.3. **κισσοχαρής-ους-ές** |κισσός-χαίρω| ὁ χαίρων, ὁ ἠδόμενος ἐπὶ τῷ κισσῶ : Ὀρφ. Ὑμν.52,12.

κισσοχίτων-ωνος (ἰό,ἦ) |κισσός-χίτων| ὁ περιδελημένος διὰ κισσοῦ, ἐπιθ. τοῦ Διονύσου : Ὀρφ. Λιθ.261 Διὸς αἰγιόχοιο Ἰέει κισσοχίτωνι.

κισσοθύιον (ἰό) κ. μαν. ξύλινον ποτήριον τῶν ἀγορῶν, καλούμενον οὕτω εἴτε ὡς κατασκευαζόμενον ἐκ ξύλου κισσοῦ, εἴτε ὡς φέρον περιγεγλυμμένα φύλλα ἢ βλαστοὶς κισσοῦ Ἐυμόλοισι, κ. Ἀθῆν.11,477Α ἐγένους τὶ ποτηρίου, ἴσως κατ' ἀρχὰς ἐκ κισσίνου κατασκευασθῆν ξύλου, Φιλημ.αὐτ.11, 476F «τὸ μόνον ποτήριον», Πολυδ.6,97 «τὸ δὲ κισσοθύιον κισσοῦ περιέθει, ἀπ' οὗ καὶ τὸ ὄνομα», ἐν χρ. π. τοῖς Κύκλωφιν : Ὀδ.1346 Κύκλωπα προσπύων . . κισσοθύιον μετὰ κερσιν ἕων μέλανος σίνουιο' κ. π. τῷ Εὐμαίῳ : αὐτ.Π 52' κ. γων. : Θεοκρ. 1,27 βαθῆ κισσοθύιον κεκλυμμένον ἀδεί κερῶ, ἀμφώες, Καλλ.Ατ.1,1,12 ὄλιγω ἤδετο κισσοθύιῳ, Πρίοκ.316Δ σίνου κισσοθύιον ἐπιδιδῶσαι' 2) μον. ξύλινον ἀγγεῖον γάλακτος, γαλακτοδοχεῖον, κορδάρρα : Εὐμᾶθ. Ὑσμ.10.

κισσῶ-άω ||| |κισσῶ 2|, ἀτ. κισσῶ ἐπὶ ἐγκύου γυναικός, σφοδρῶς ἐπιθυμῶ, ὀρέγομαι ἀσυνήθων καὶ ἄλλοκοτῶν βρωμάτων, ὑποφέρω ἐκ κισσῆς βλλ.2) : Ἀριστλ.Ζ1 584a,19 εἰώσασθαι δὲ ταῖς κοῦσσαις αἰ ἐπιθυμῶσι γίνεσθαι παντοδαπαί, καὶ μεταβάλλουσι ὀρέγω' ὁ καλοῦσι τινες κισσῶν, Πολ. 36 ἰσθροῖσιν δὲ τὴν Λητῶ κῦουσαν τὸν Ἀπόλλωνα κισσῆσι γηθυλλῆθος, Ἀρρ.Ἐπικτ.4,8,35 Γαλ. 6,422' || μτφ. ἐπιθυμῶ, ποθῶ : Ἀριστφ.Εὐρ.497 ἄμεις μὲν γ' οὐν οἱ κισσῶντες τῆς εἰρήνης σπᾶτ' ἀνδρείως, Λόγγ.4,33 ἐκίττα ἢ πόλις ἐπὶ τῷ μερικῶ' || κ. μτ. ἀπαφρ. ἐπιθυμῶ σφοδρὰ νὰ πράξω τῆ : Ἀριστφ.Σφ.349 κισσῶ διὰ τὸν σαυίδων μετὰ χοίρεινς περιελθεῖν' 2) ἐπὶ γυναικός, μεθ' ἠδονῆς συλλαμβάνω : ΠΔ Φαλαμ.501δ|,7 ἐν ἀνομίαις συναλεθῆσθαι, καὶ ἐν ἀμαρτίαις ἐκίσσοσέ με ἢ μήτηρ μου |κτ. Κύριλλ. ἑυμένεαδεν, κτ. Ἦσ. ἐγέννησεναι' | πρβλ. κισσοῖς].

κισσῶ-όω (2) |κισσῶς|, ὄτ. κισσῶ περιδέω, στέφω, κοσμῶ διὰ κισσοῦ : Εὐρ.Βάκχ.205 μέλλων χορεύειν κράτα κισσῶσας ἔμῶν, Ἀλκιφρ.2,3 κισσῶμενος.

κισσώδης-ους-ες (κίσσα 2) ὁ κισσῶν, ὁ πάσχων ἐκ κίσσης βλ.2), ὁ ὀρεγόμενος σφοδρῶς δαυνήθων, ἀλλοκίτων βρωμάτων, ἰδ. ἐπὶ ἐγκύου γυναικός : Διοσκ.5,6,14.

κισσῶν-ώνος [ὀ] (κισσῶ) μγν. κ. μων. μέρος, τόπος κατάφυτος ἐκ κισσοῦ : Ἡρωδίου.Τεχν.Λειψ. 1,40.Θεόβγουστ.Καν.38,27.

κισσῶσις-εως [ή] Ἐπιγρ., ἀπ. κίττωσις ἡ ἐνέργεια τοῦ κισσοῦ βλ.λ., ἡ διὰ κισσοῦ στέψις : Γαμπλιῶνος κίττωσις Διονυσίου θ'.

κισσῶτης-ή-όν (κισσῶ) μγν., μων. κ. νεώτ. ὁ ἐστεμμένος, ὁ περιδεδεμένος διὰ κισσοῦ : Ἄγαθ. ΑΠ 6.172 δτ' ἐς Διόνυσον ἐφοῖτα κισσῶτῆν στέρνοις νεβρίδ' ἀναπατομένη.

κιστάρη [τό] δημ. τὸ φρυγανῶδες φυτὸν κίστος κτ. τὰς διαφ. αὐτοῦ παραλλαγὰς, ἴτοι ὁ λοχναῖος, ὁ μικρανήθης, ὁ ἐλεσισφακόφυλλος, ὁ κρητικός, ὁ ἄ. κιστάρη ἡμερο.

κισταρος [ὀ] μγν. κ. δημ. τὸ φυτὸν κίσθαρος, κίστος βλ.λ. : Διοσκ.

κιστάφορος-ον Ἐπιγρ. ὁ κισταφορῶν, ὁ φέρων κίστην κατὰ τὰς μυστικὰς τελετάς, κισταφόρος.

κιστάφορῶ-έω [κίστη] Ἐπιγρ. φέρω, φορῶ κίστην κατὰ τὰς μυστικὰς τελετάς.

κιστέλη [ή] νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτέρων κιστελίδων ἐντόμων.

κιστέρνα [ή] [λατ.] μγν. κ. μων. ἡ δεξαμενή καὶ κυρ. ἡ ὑπόγειος δεξαμενὴ ὑβερῶν ὑδάτων, ἡ στέρνα : Πασχ.Χρον.576,10, αὐτ.593,7.

κίστη [ή] κ. νεώτ. θήκη, κιβώτιον ἢ κάνιστρον ποικίλης ὕλης καὶ διαφόρων σχημάτων, μετὰ ἢ ἀνε πώματος' Ἡσ. ἀγγέλιον πλεκτὸν εἰς ὁ βρώμα ἐνετίθετο καὶ ἰμάτια : Ὀδ.Ζ 76 μήτηρ δ' ἐν κίστῃ ἐτίθει μενοεικὲ' ἐδωδῆν, Ἀριστοφ.Ἀχ.1098 φέρ' ἐξω δέυρο τὴν κίστην ἐμοί, αὐτ. Ἰππ.1211, Θεόφρ.Π 5,7,5, Καλλ.Ἐκ.1,2,13 ἴγρ. κίστην, Εὐφορ.9'

2) εἶδος κιβωτίου περιέχοντος τὰ πρὸς γραφὴν ἀνάγκη : Ἀριστοφ.Σωφ.529 ἐνεγκάτω μοι δέυρο τὴν κίστην τις ὡς τάχιστα, Παῦλ.Σιλ ΑΠ 6,654 καὶ κίστην πολύωπα μελανδόκου. 3) Ἐπιγρ. ἡ φηροφόρος κάλλη.

4) **μυστικὰ κίστα** ἡ ἀπλῶς κίστα αἰ φερόμενα ἐν ταῖς πομπαῖς τῶν ἐορτῶν τῆς Δήμητρος καὶ τοῦ Διονυσίου, κεκλεισμένα ἀείποτε καὶ περιέχουσα ἱερὰ ἴδια τῆ λατρείας τῶν θεοτήτων τούτων AB 105,14 «κίστος ὀξέουσι λέγειν τὰς μυστικάς. Ἄλλ' ἐτίθετο γε κἀπὶ τῶν χηλῶν» : Πλουσ.8,25,7 τὸ μὲν δὴ τῆς Ἐρινύος τὴν τε κίστην καλουμένην ἔχει ἐν τῇ δεξιᾷ ἄρδα. 5) νεώτ. στρατ. κιβώτιον ἐκ χάλυβος πρὸς ἐναπόθεσιν καὶ μεταφορᾶν τῶν πυρομαχικῶν διὰ τῶν βλητοφόρων ὁχημάτων.

κιστίβερ [ὀ] [λατ.] Ἐπιγρ. εἰς ἐκ τῶν πέντε ἀνδρῶν τῶν ἐπαγρυπνοῦντων κατὰ τὰς νυκτερινὰς ὥρας πρὸς ἀσφάλειαν τῆς δημοσίας τάξεως καὶ ἡσυχίας : Γαιωνάδ. δε κιστίβερ ἡν ποτε Ῥώμη.

κιστίδα [οῖ] νεώτ. βοταν. οἰκογόν. δικτυληδόων ροιδαῶδῶν φυτῶν.

κιστίδιον [τό] μγν. ὕποκορ. τοῦ κίστη βλ.λ. μικρὰ κίστη : Ἀρτεμίδ.Δαλδ.1,2.

κιστίς-ιδος [ή] [κ. -εως] ὕποκορ. τοῦ κίστη βλ.λ. : Ἰππ.Γων.1,104 ἔφηνας ἐς χαλκὴν κιστίδα, τούτῳ χρώ., Ἀριστοφ.Ἀχ.1137 τὰ σγρώματ' .. ὄπισον ἐκ τῆς ἀσιπίδος, τὸ ἀείπουν, .. ὄπισον ἐκ τῆς κιστίδος [ὡς λογοπαίγνιον, Ἡλινόδ.Αἰθ.4,1] ταινίαν .. ἀφελόμενος εἶχεν ἀποκειμένην ἐκ κιστίδ.

κιστό [τό] δημ. κ. κίστο τὸ φρυγανῶδες φυτὸν κίστος βλ.λ. ὁ κρητικός.

κιστοειδής-ους-ες [κίστη] Ἡσ. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τὸ σχῆμα κίστης, ὁ ὁμοῖος πρὸς κίστην βλ.λ. : Ἡσ. ἐν λ. ὄγκιον πλέγμα κιστοειδέε' 2) νεώτ. βοταν. τὸ οὐδ. ἐν πλθ. κιστοειδῆ ὡς οὖσ. οἰκογόν. δικτυληδόων παριετικῶν φυτῶν.

κιστόλη [ή] νεώτ. χημ. ὀργανικὴ ἔνωσις εἰς τινα αἰθέρια ἔλαια, ὡς τὸ τοῦ κίστου, τοῦ ροσμάρινου ἢ δενδρολιθάνου κτ.

κίστος [ὀ] κ. νεώτ. κ. κίσθος γένος κιστωδῶν φυτῶν, ἂν τὸ εἶδος κίστος ὁ κρητικός ἐκκρίνει τὸ λάδιον βλ.λ., δημ. κιστάρη, κίστο, κίσταρος, ἀτίσσαρος, ἀγριοσφακομηλιά, ἀλάδανος : Ἰππ. Ὑγρ.5,Γαλ.12,27.

κιστοφόρος-ον [κίστη] κ. νεώτ. ὁ φέρων ἢ βαστάζων κίστην, κυρ. τὴν μυστικὴν, τὴν περιέχουσαν τὰ ἱερὰ σκευῆ ἢ τὰ χρειώδη ἐν τοῖς μυστηρίοις : Δημ.313 ἐξαρχος καὶ προηγμένων καὶ κιστοφόρος καὶ λικνοφόρος [δ.γρ. ἀντὶ τοῦ τῶν κωδ. κιστοφόρος] πρβλ. κισταφόρος. 2) ὡς οὖσ. ὄνομα ἀξίας τριῶν περιπού ἀρχ. δραχμῶν φέρον ἐντετυπωμένην τὴν κίστην τοῦ Διονυσίου : Κίκ.Ἄττ. 2,6,2.

κιστοειδῆ [τά] νεώτ. βοταν. τὰ κιστοειδῆ, βλ. κιστοειδής 2).

κίτ [τό] [γαλλ. ἀιλ.] δημ. ἴσα - ἴσα, πάτσι, ἀπαγάδι, ἐν χρ. ἐν φρ. ἤλαμε κίτ, - εἰμεθα κίτ [δὲν ὀφείλει τίποτε ὁ εἰς εἰς τὸν ἄλλον] δθ. ρ. κιστάρω || ἐν χρ. κ. μφ.

κιταρίνη [ή] νεώτ. χημ. τὸ δινάριον ἄλας τοῦ μεθυλενοκιτρινοῦ ὄξεος παρεχόμενον ὡς φάρμακον κατὰ τὸ ἀρθριτισμοῦ.

κίταρις-εως [ή] ἡ κίδορις βλ.λ. : Κτησ.ἀν.29,47 ἐπέθεντο αὐτῶ τὴν κίταριν, Πλουτ.Πομπ.42,47 δὲ κίταριν .. ἐδῶκε .. Φαύατῳ, αὐτ. Ἀρτζ.28 ἡ κίταρις ἐστῶσα περὶ τῆ κεφαλῆ.

κιστάρω [κίτ] δημ. εἶμαι κίτ βλ.λ., ἐξοφλῶ δι' ἀντιδόσεως.

κιτραζινικόν ὄξύ (τό) νεώτ. χημ. καρβονικὸν παράγωγον τῆς πυριδίνης, λαμβανόμενον διὰ θερμάνσεως τοῦ κιτρικοῦ ἀμμωνίου βλ.λ.

κιτρακονικόν ὄξύ (τό) νεώτ. χημ. ἀκόρεστον δικρακονικόν ὄξύ, ἰσομερές πρὸς τὸ ἰτακονικόν ὄξύ καὶ λαμβανόμενον διὰ θερμάνσεως τοῦ κιτρινοῦ ὄξεος.

κιτράλη [ή] νεώτ. χημ. ἡ κιτράλιον (τό), ἀκόρεστο ὄξεδῶδῆ ἀναντίωσα εὐρύτατα. ἐν τῇ φύσει καὶ εἰς πλείστα αἰθέρια ἔλαια, ἄ. γερανιάλη ἡ νερόλη ἢ λιμονάλη.

κιτραλικά φάρμακα [τά] νεώτ. δρῶγα ὧν ἡ ἐνέργεια ὀφείλεται εἰς δύο ἀλδεύδα, τὴν κιτράλην καὶ τὴν κηροελλῶλην.

κιτράτων [τό] μγν. ἀρωματώδες ποτὸν παροσσκευαζόμενον ἐκ τῶν κίτρων : Ἀλέξ.Τραλλ.8,2.

κιτρέα [ή] μων. κ. νεώτ., δημ. κιστρία τὸ φυτὸν κίτριον τὸ μηδίκον : Γεωπ.10,7,8 κιστρία δὲ εἰ βούλει μέλανα ποιῆσαι, μηλέας κλάδων τῆ κιστρέα ἐγκέντριζε. || νεώτ. βοταν. γένος ἐσπεριδοειδῶν φυτῶν.

κιτρέλαιον [τό] νεώτ. αἰθέριον ἔλαιον ἐξαγόμενον ἐκ τῶν κίτρων βλ.λ.

κιτρένιαν [τό] νεώτ. χημ. τὸ ἐκ τοῦ αἰθερίου ἐλαίου τῶν λεμονίων ἐξαγόμενον ἀκάθαρτον λιμονένιον.

κίτρες-α-ον πῶπ. ὁ κίτράχρους βλ.λ., κίτρινος : χλανίδιον κίτρεον.

κιστρία [ή] δημ. ἡ κιστρέα βλ.λ.

κιστρικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ κίτρον ἢ γεν. τὰ ἐσπεριδοειδῆ, ὁ ἐκ τοῦ κίτρον προερχόμενος. || εἰδ. χημ. κιστρικόν ὄξύ ὄξιον συστατικόν τοῦ ἐπ' αὐτῶν λεμονίων, ἀποτελοῦν ἐν καθάρῳ καταστάσει δις ροαεῖς πρισματικῶς κρυστάλλους διαλυτοὺς ἐν ὕδατι.

κιστρινάδα [ή] δημ. τὸ χρώμα τοῦ κίτρινου || ἡ ὠχρότης.

κιστρινάδι [τό] δημ. κίτρινον χρώμα, κιστρίνη κηλίς, κίτρινον στίγμα. 2) ὁ κρόκος τοῦ ψόου, τὸ κίτρινο.

κιτρινάζω δημ. κ. κιτρινίζω, άόρ {έκιτρινάσα άμτθ. γίνονται κίτρινος, καθίσταμαι χλωμός, ώχρος, ώχρωιά, χλωμιάζω : κιτρινάσει άπ' τ'ό φόδο του' 2) ρημ.ατ.π. κιτρινίσμα.

κιτρινάρης (ό) δημ. τ'ό θηλ. κιτρινιάρα, τ'ό ούδ. κιτρινιάρικη επί προσ., ό έχων πάντοτε κίτρινον χρώμα, ό ώχρος ές νόστου ή νοσπράς ίδιουσγ-κράσις, χλωμός, άρρωστιάρης.

κιτρινιάσμα (τ'ό) {κιτρινάζω} δημ. ή άπόκτησις κίτρινου χρώματος, τ'ό χλόμισμα : τ'ό κιτρι-νίσμα τού προσώπου' || κιτρινίσμα ώχρά άπόχρωσις λευκών ύφασμάτων, χάρτου κττ., προερχομένη έκ τής πολυκαιρίας.

κιτρινίζω μυν. κ. δημ., άόρ. {έκιτρινίσα, άμτθ. κιτρινάζω βλ.λ. : Έρωτόκρ.4,1894 χλομαίν' άν είναι κόκκινο, κι άν είν άσπρο μαυρίζει, | και μπλόδ' άν είναι λειώνεται ζιμιό και κιτρινίζει (τ'ό λούλουδο), - χλωμίσασι, κίτρινισε, τόν έφασε ή άρώστια' || επί φύλλων, μαραινομαι : κιτρι-νισαν τά φύλλα των δένδρων' 2) μτθ. βάπτω ή καθιστώ τί κίτρινον : τ'ό σίδερο κιτρινισε τά άσπρορουχα' 3) ρημ.ατ.π. κιτρινίσμα.

κιτρινίλα (ή) δημ. ή κίτρινη χρώσις, ή άπόκτησις κίτρινου χρώματος' || επί προσ., ώχρότης προερχομένη έξ άσθενείας ή νοσπράς ίδιουσγ-κράσις, ή χλωμάδια.

κιτρινίσμα (τ'ό) {κιτρινίζω} δημ. τ'ό κιτρινίσμα, **κιτρινοθαμμένος-π-ο** {κίτρινος-βάπτω} μυν. δημ. ό κίτρινος, ό ώχρος, ό κιτρινιάρης : Έρω-τόκρ.2,1447 έσκέπασε τά μάγουλα τά κιτρινο-θαμμένα | με σίδερα πολλά βαρά και πολυ-σκουριασμένα.

κιτρινοειδής-οūs-ές {κίτρινος-είδος} σχόλ. ό έχών τ'ό χρώμα τού κίτρον, τού λεμονίου, ώχρος σαν τ'ό κίτρο, τ'ό λεμόνι : Σχόλ.Θεόκρ.5,95 αΙ δε μελιχραΙ (άκυλοι) . . . κίτρινοειδείς.

κιτρινολούλουδο (τ'ό) δημ. τ'ό φυτόν νεκράν-θερον τ'ό άρουραϊόν.

κιτρινόξυλο (τ'ό) δημ. τ'ό βραζιλιανόν ξύλον, βλ. βροζιλιάνας' 2) δημ. τ'ό φυτόν ράμνος ό άειθαλής.

κιτρινοπούλα (ή) δημ. τ'ό ξηροβατικόν πτηνόν συκσφαγός βλ.λ.

κιτρινοπαύλι (τ'ό) δημ. τ'ό καλοβατικόν πτηνόν χερσαρίος βλ.λ.

κίτρινος-π-ο(ν) {κίτρον} μτγν., μυν. κ. νεώτ., δημ. τ'ό θηλ. κίτρινη ό άνήκών ή άναφερόμενος εις τ'ό δένδρον κίτρεα, ό έκ τού δένδρου κίτρεα βλ.λ. : Δίων Κ 61,10 κίτρινον ξύλον' 2) κ. μυν., νεώτ. κ. δημ. ό έχών τ'ό χρώμα τού κίτρον, τού λεμονίου, ήτοι τ'ό χρώμα τ'ό κείμενον μεταξύ τού πρασίνου και τού πορτοκαλόχρου έν τώ ήλιακώ φάσματι : Έρωδιαν' Επίμ.179, Πάπ., Ψελλ.Θαυμασ. 144,8W κηρωτή κίτρινη, Βαλαωρ.Φροσ.2,95 σά φύλλο κίτρινο και μαρμαμμένο' || δημ. επί προσ., ό ώχρος τήν δφιν, χλωμός, κιτριναρίας : είναι κί-τρινος σαν ζαφουρά - σαν τ'ό λεμόνι' || νεώτ. κ. δημ. κίτρινη φυλή τ'ό σύνολον των έχόντων κίτρινην έπιδερμίδα λαών, ά. μογγολική φυλή' όμ. κίτρινος κίνδυνος ό προερχόμενος εκ τής ένώ-σεως άπάντων των λαών τής κίτρινης φυλής' || νεώτ. Ιατρ. κίτρινος πυρετός όξεΐα λοιμώδης νόσος των θερμοών κλιματών όφειλομένη εις ίδιαι-τέραν σπειροχίτην, χαρακτηριστική ζομένη δε έξ ικτέ-ρου, διηλού παραξισμού και αίμορραγιών' || νεώτ. κ. δημ. φρ. κίτρινος τύπος τ'ό σύνολον των έφη-μερίδων άτινες έπιδικουσι αυξησιον τής κυκλο-φορίας αυτών δια σκονδαλωδών ή συνταρακτι-κών δημσοσιευμάτων κττ.' κίτρινοι έργάται χα-ρακτηρισμός άποδιδομένων ύπό τών άπεργών εις τούς συντηρητικούς έργάτας και τούς άπεργο-σπάστας' 2) δημ. τ'ό ούδ. κίτρινο ως ούσ, τ'ό

κίτρινον χρώμα : έβαλε πολύ κίτρινο στον ασθε-στη και μου χάλασε τ'ό χρώμα' || δημ. ό κρό-κος τού ψου, τ'ό κίτρινάδι : από δυό άβγά νά ρουφήξής μόνο τ'ό κίτρινο' 3) μυν. όμ. τ'ό ούδ. ως ούσ. άλοιφή κίτρινου χρώματος : Παυλ.Αιγ. 7,18' 4) δημ. κίτρινη βιολέττα τ'ό ποώδες φυ-τόν χειρανόσ ό κοινός' 5) δημ. κίτρινο λινάρι τ'ό φυτόν λίνον τ'ό κομθονθές.

κιτρινοσιδηρίτης (τ'ό) νεώτ. όρυκτολ. έυδόνρον όρυκτιόν τρισίτιον τού σιδήρου.

κιτρινοτριβλαττος-ον μυν. μθ. ό έχων μίαν κίτρινην και τρείς πορφυράς ραδδώσεις : Μιχ' Ατ-ταλ. έν Σάθ.1,69 έτερον βλατιόν κιτρινοτριβλα-των, έχον μέσα γρύφα και περιφέρεια έσωφορία.

κιτρινοφυλλιάζω δημ. επί δένδρων, κιτρινίζω εις τά φύλλα μου, άποκοιού ταύτα χρώμα κίτρι-νον, μαοαίνονται. κ. μτθ. επί προσ. γίνομαι ώχρός, κιτρινίζω, μαραινομαι, θήνω : Πολιτ'Εκλ.Τρογ. 167,25 θά μαρασθού τά χείλη μου, θά κιτρινο-φυλλιάσων | από τ'ό χλίο τ'ό νερό, τήν κάφα τήν μεγάλην, Παλαμ.Παρακ.120,8 περνώς κίτρι-νοφυλλιάσας, | χιονίζει στά μαλλιά σου.

κιτρινοχρoια (ή) νεώτ. τ'ό κίτρινον χρώμα, ή κίτρινη χρώσις τού προσώπου, ή κίτρινίλα.

κιτρινόχρους-οος-ουν-οον {κίτρινος-χρόα} μυν. κ. νεώτ. ό έχών τ'ό χρώμα των κίτρον, πού έχει κίτρινο χρώμα, κίτρινος : Άχμ. Όνειροκρ.177,30 εκ των κίτρινοχρόων όπωρών.

κιτρινωπός-ή-ό(ν) {κίτρινος-ώπη} νεώτ. κ. δημ. ό ύποκίτρινος, ύπαχρος, χλομοστικός : Παπαδ. Φόν.96 τ'ό λευκάκος και κίτρινωπών ράκος, Ζερβ.Μυθ.2 64 τήν ώρα εκείνη έπιώτιζε λειψό-σχημο κίτρινωπό φεγγάρι τίς ράγες τού βουνού.

κιτρινοειδής-οūs-ές (κίτρινος-είδος) μτγν. ό δ-μοιος πρός κίτρον : Γαλ.14,392 στοιχάδα κίτρι-νοειδή.

κίτριον (τ'ό) κ.-ιον κ. μυν., νεώτ. κ. κίτρος (ή) τ'ό φυτόν κίτρεα βλ.λ. | ή κίτρεα : Έπιγρ., Πάπ., Ίώσ.Α1 13,13,5 θύρσοι εκ κίτριών, Γεωλ.10,8,1' || νεώτ. βοταν. γένος ρυτωδών έσπεριδοειδών φυτών, ών είδος κίτριον τ'ό μηδικόν περιλαμβά-νον τās κίτρεας, δημ. κίτριά' 2) κ. κίτρον ό καρ-πός τής κίτρεας : Ιουδ.24, Δισκ.1,115,5, Γαλ.12,77, Άθην.3,84D τ'ό αυτό τούτο και περι τ'ό κίτριον έστί, Άλέξ' Αφρ.Πρ.119, Γεωλ.10,7,8.

κίτρεδάλαμο (τ'ό) δημ. τ'ό ποώδες φυτόν μέλισσα ή φαρμακευτική, ά. μελισσοδόναν.

κίτρολεϊμονάνθη (τ'ό) δημ. τ'ό άνθος τού φυ-τού κίτρολεϊμονιά βλ.λ. : Παλαμ.Παράκ.49,1) δυό κίτρολεϊμονιά, τρία πεύκα, άριές έλίεις.

κίτρολεϊ(τ)μονιά (ή) δημ. ποικίλα λεμονέας πα-ραγοούσης μεγάλους ως κίτρα καρπούς' || μτθ. ώς χαρακτηρισμός άγαπημένης γυναικός : δ.διστ. ώ κίτρολεϊμονιστα μου, κι ώ κίτρολεϊμονία μου, | έπού 'σαι πού τά μάρανες τά φύλλα τής καρδιάς μου.

κίτρολεϊ(τ)μονο (τ'ό) δημ. ό καρπός τής κίτρο-λεϊμονιάς βλ.λ., ά. παστολέμονο' || μτθ. επί των σφρηγών και προπετών μοστών των νεανιών : δ. διστ. τά δυό σου κίτρολεϊμονα | νά σου τά σφιξω, δαίμονα.

κίτρομηλέα (ή) νεώτ. τ'ό φυτόν κίτριον ή νερα-τζέα.

κίτρομηλον (τ'ό) {κίτρον-μηλον} μτγν. κ. μυν. τ'ό νεράντζιον : Δισκ.3,104, Γεωλ.10,76,7.

κίτρομυκκής-ητος(ό) νεώτ. βοταν. γένος μυκη-δινοειδών μυκήτων.

κίτρον (τ'ό) μτγν., νεώτ. κ. δημ. κ. κίτριον ό καρ-πός τού δένδρου κίτρεα βλ.λ. : Άθην.3,85C Πάμφι-λος δ' έν ταις γλώσσαις Ρωμαϊους φησιν αυτό κίτρον καλείν : προβ.Γαλ.Λεπτ.Δι.10' || νεώτ. κ. δημ. ό καρπός τού φυτού κίτρεα ή κοινή :

κόλθ.1,18 μοσχολοάει τὸ κλίμα σου, | ὦ φιλάττη πατρίς μου, | καὶ πλουτίζει τὸ πέλαγος | ἀπὸ τῶν μυρωδιῶν | τῶν χρυσῶν κίτρων, ὁ κόλανθ. ἄν ἐχρησ κίτρον κόψε το, κάμε το μέ το μέλι | καὶ δάσε τῶν παλληκαριῶν ὄπου 'ναί βραγιασμένοι.

κιτρονέλλα (ή) δημ. τὸ φυτὸν κυμπονάγων ὁ νάρδος : **κιτρονέλλας** ἔλαιον (αἰθέριον ἔλαιον ἐξαγόμενον ἐκ τοῦ φυτοῦ τούτου)· 2) δημ. τὸ ἀρωματικὸν καὶ φαρμακευτικὸν φυτὸν μέλισσο ἢ φαρμακευτική· 3) δημ. τὸ ποδῶδες φυτὸν λιπία ἢ κίτροσμος, ὁ. λουίζα.

κιτρονελλάλη (ή) νεώτ. χημ. ἀκόρεστος ἀλδεϋδὴ ἀπανάτωσα εἰς τὰ αἰθέρια ἔλαια τῶν φυτῶν κυμπονάγων τοῦ νάρδου, εἰδῶν τινας εὐκαλύπτου, τῆς μελίσσης κττ.

κιτρονελλάδη (ή) νεώτ. χημ. ἀκόρεστος ἀλκοόλη ἐκ τῆς τερπενικής σειράς, ἀπανάτωσα εἰς τὸ ροδόλαιον, τὸ ἔλαιον τῆς κιτρονέλλας κττ.

κιτροπραγωγός-ὄν | κίτρον - παράγω | νεώτ. ἐπὶ τόπων, ὁ παράγων ἀφθονίαν κίτρων, ὁ πρόσφορος πρὸς καλλιέργειαν τῆς κίτρεας· 2) ἐπὶ ηρσοσ, ὁ καλλιεργητῆς κίτρεας.

κιτρας (ή) νεώτ. βοταν. κ. κίτριον ἢ κίτρεα γένος ρυτωδῶν ἔσπεριδοειδῶν φυτῶν, οὐ κωριώτερα εἶδη, κίτρος ἢ λεμονέα, κίτρος ἢ μανδαρινέα, κίτρος ἢ κίτρεα, κίτρος ἢ πορτογαλέα κ.ά.

κιτροφαίνη (ή) νεώτ. φαρμακ. φάρμακον ἀποτελούμενον ἐκ φαινεθίνης καὶ κίτρικου οξέος, παρεχόμενον ὡς ἀντιπυρετικὸν καὶ ἀντινευραλγικὸν εἰς κεφαλαλγίας, νευρολίγιας κττ.

κιτρόφυλλον (τό) | κίτρον - φύλλον | μιν. φύλλον τοῦ φυτοῦ κίτρεα· Γεωπ.9,28,1.

κιτρόφυτον (τό) | κίτρον-φυτόν | μιν. τὸ φυτὸν τῆς κίτρεας· Γεωπ.10,8,2 πασσάλια τῶν κίτροφύτων.

κιτρόχρους-οος-οον-οον | κίτρον-χρόα | ὁ ἐκ τῶν χρώμα τῶν κίτρων, κίτρινόχρους· Τζέτζ.Χιλ.9,630.

κίττα (ή) ἄττ. τ. τοῦ κίτσα βλλ.η· 'Αριστλ. 'Ορν.302 κίττα, τρυγῶν, κορυδός.

κίτταίτζω ἄττ. τ. τοῦ κίσατζίω βλλ.· Πολυδ. 5,90 τὰς κίττας κίτταίτζειν.

κίττάλης | ἰω.Διάκ. ἐν Hoffmann Griech. Dial. ii p.208 «κίττάλης κλέπτης» πρβλ. κηζάλλης.

κίττανάλον 'Ἡσ. κη κρησέρα (κωδ. κρησέρα)·.

κίτταρις-εως (ή) κτ. 'Ἡσ. ἡ κίτταρις βλλ. παρά Κυπριοίς· πρβλ. κίτταρις.

κίτταρος (τό) 'Ἡσ. «κίτταρημα ὁ φοροῦσι Κύπριοι, οἱ δὲ τὰ διαδήματα φοροῦντες | καί; | κίτταροι λέγονται»·.

κίτταρος-εως (ή) ἄττ.τ.τοῦ κίτταρος βλλ.·Γαλλ.19,455.

κίττασι (τό) ἄττ.τ. τοῦ κίττασι βλλ.· 'Αριστφ.Εἰρ.535 κίττου, τρυγοῖου, προβατίων βληχλωμένων, Πλάτ. Συμπ.212ε ἔσπεφαναμένον αὐτὸν κίττου τέ τινα σπεφάνα δασαί καὶ ἰων.

κίτταφόρος-ον ἄττ.τ. τοῦ κίτταφόρος βλλ.·

κίττω (ή) μτγν. εἶδος τοῦ φυτοῦ κασσία βλλ.· Διοσκ.1,13.

κίττω-άω ἄττ. τ. τοῦ κίττω βλλ.· 'Αριστφ.Εἰρ.497 ὕμπε μὲν γ' οὐν οὐ κίττωνές τῆς εἰρήνης.

κίττωσις-εως (ή) ἄττ.τ. τοῦ κίττωσις βλλ.· 'Ἐπιγρ. Γαμηλιώσις κίττωσις Διονυσίου.

κίττωνός(τό) ὄμρ. τ. τοῦ κίττων βλλ.· Σώφρ. ἄπ.35 τατωμένα τοῦ κίττωνός, Πάπ.

κίττωνίον (τό) πάπ. ὕποκορ. τοῦ κίττων βλλ.

κίττην-νός(τό) ζῶναρ. ἢ ὀλόνηξ.

κίττος-οος(τό) μεσοση.τ. ἀντὶ τοῦ στέφανος· Πλουσ.3,26,9 ἐπέκειται δὲ οὐ οὐ τῆ κεφαλῇ στέφανος, ὁ αὐτὸς ἢ Μεσοφθιοὶ κίττος κλοοῦσι τῆ ἐπιχωρίω φωνῇ·.

κίχάνω κ. κίχάνω, παρ.τ. ἐκίχων, ὄμρ. ἐκίχων κ. κίχων γ' ἐν. πρόσ. ἐκίχων κ. κίχων γ' πλνθ. πρόσ. κίχων, ὕποτ. κίχω γ' ἐν. πρόσ. κίχησι, ἀπαρφ. κίχην, μτχ. κίχων, ὄμρ. α' ἐκίχησα,

μέλλ. ἀπαρφ. κίχησέμεν, ὄμρ. μὴ θεματικός ὄμρ. ἐκίχην, β' ἐν. πρόσ. ἐκίχεις, α' πληθ. κίχημεν, γ' ὄμρ. πρόσ. κίχητην, ὕποτ. κίχημαι, κίχησόμεν, εὐκτ. κίχησίν, ἀπαρφ. κίχηται κ. κίχημένοι, μτχ. κίχησι, τὸ μέσ. κίχάνομαι, μέλλ. κίχησομαι κ. μτγν. κίχησῶ, ὄμρ. α' κίχησαστο, ὄμρ. β' ἐν. μτχ. κίχησόμεν, ἐπιτυχάνω, ἐντυχάνω, συναντῶ, καταλαμβάνω, εὐρίσκω· 'Ἡσ. «ἐκίχωναν, ἐτύχωναν, καταλαμβάναν, εὐρίσκω»· 'Ἰλ.Α.26 μὴ σε, γέρον, κοίλησιν ἐνὼ παρά νηυσὶ κίχεται, 'Ὀδ.Κ.60, Αἰσχ.Χο.622 κίχάνει δὲ νιν Ἐρυθῆς, Εὐρ.'Αλλκ.477 Ἄδμητον ἐν δόμοισιν ἄρα κίχάνω, 'Ὀμη.'Αλλ.5,116 εὐδοντας ἐκίχησε φυλακτῆρας || Ἰδ. καταλαμβάνω τινὰ τρέφων, καταφθάνω, προφθάνω, προλαβαίνω, βρίσκω· 'Ἰλ.Ζ.228 ὄν κε θεός γε πόρη καὶ ποσσὶ κίχεται, αὐτ.Π.342, αὐτ.Ψ.407 Ἴππουσ δ' Ἄτρεΐδασ κίχάνετε, αὐτ.Κ.370 ἠέ σε δοῦρα κίχασσαι (Ἰδ. σὲ φθάσω με τὸ δόρυ), αὐτ.Φ.128 εἰς κεν ἄστυ κίχολομεν Ἰλιου ἱρήσ, αὐτ.Γ.291 εἰως κε τέλος πολέμοιο κίχεται ἔως να φθάσω εἰς .), Πίνδ.Π.2,50 ὁ καὶ πτερόεντ' αἰετὸν κίχε, Βαγκ.1,67 κίχάνει τὰ φεγύοντα· ὄμρ. κ. ἐπὶ πραγμάτων, καταστάσεων κττ.· 'Ἰλ.Ε.187 ὄς τούτου βέλος ὠκὸ κίχήμενον ἔτραπεν ἄλλη | βέλος ταχὺ ὄτε ἔμελλε νὰ ἐπιτύχη αὐτὸν), αὐτ.Λ.451, αὐτ.Γ.165 ἠδὲ κίχάνει δίφα τε καὶ λιμός, αὐτ.Χ.303, 'Ἐπιγρ. τὸν ἐμ πόντῳ κίχε μοῖρα· 2) σπαν. μτ. γενικ. ὡς τὸ τυγχάνω· Σοφ.ΟΚ.1487 ἄρ' ἐτ' ἐμφύχοι, τέκνα, κίχεται μοι· 3) ρηματ. π. κίχησις.

κίχηλα (ή) ὄμρ. τ. τοῦ κίχλη βλλ.· 'Ἡσ. «κίχηλαι· αἱ κίχλη τὰ ὄρνεα»· 'Ἐπιχ.157 τὰς τ' ἔλαιοφιλοφάγους κίχηλας, 'Αριστφ.Νεφ.339 κρέα τ' ὄρνιθα κίχηλαν.

κίχησιππον ὄμρ. γλώσσ. ἐπὶ τοῦ καλενδρούρου·.

κίχησις-εως (ή) | κίχων | 'Ἡσ. λήφισ.

κίχητός 'Ἡσ. «ὁ ἰσὶς) ἐμβάπτεται ὁ λιβανωτός. Κύπριοι»·.

κίχλάζω μιν. ἀντὶ κίχλιζω βλλ.· Γραμμ. π. Valck. Anitmadn. ad Ammon.175.

κίχλη (ή) κ. μιν. νεώτ. κ. κίχλα, ὄμρ. κ. σίχλα, ὄμρ. κίχλη, γένος κωδικῶν κοττυφιδῶν πτηνῶν· 'Ὀδ.Χ.468 κίχλαι ταυσιπτεροὶ ἠὲ πέλειαι, 'Ἐπιχ.157, 'Αριστφ. 'Ορν.591 ἀγέλη τρία κίχλων, 'Αριστλ. Ζ1.617α,18 κίχλων δ' εἶδη τρία· ἢ μὲν ἱερόδορος .. ἔτερα τριχῶς .. ἄλλη δὲ, ἦν καλοῦσι τινας Ἰλλᾶδα, Ἀθῆν.2,64F Συρακόσιοι δὲ τὰς κίχλας κίχηλας λέγουσιν, Ἀλέξ.Τραλλ.1,10 κίχλα, Γεωπ.15,1,19 κίχλα· 2) εἶδος θαλασσίου ἰχθύος· 'Ἐπιχ.60, 'Αντίμ.π.'Αθῆν.7,304F ἡ ὀκηνη ἢ Ἴππου ἢ ὄν κίχλην καλοῦσιν, 'Αριστλ.Ζ1.598ε,|| εἰσι δὲ πρόσγειοι συνόδουιν, κἀναθροσ, ὄρφως . τρίγλη, κίχλη, Νουμῆν.'Ἡρ.π.'Αθῆν.7,305C ὄρφων ἔναλον γένος ἠὲ μελαγχρῶν κὼσσοφον ἢ κίχλας ἀλειδιέας, 'Ὀμη.'Α.1,126, αὐτ.4,173, Ἀλέξ.Τραλλ.1,15.

κίχληβάτις 'Ἡσ. ἀνδρογῆν.

κίχλησκα 'Ἡσ. ἔσφ. γρ. ἀντὶ κίχλιζω βλλ.

κίχλιδιώ-άω κωμ. ἔφετ. τοῦ κίχλιζω βλλ.· Κωμ. 'Ἀδέσπ.1038 [διόρθ. ἀντὶ κίχλιδιῶν].

κίχλιζω (κίχλη), μέλλ. κίχλιζω, ἄττ. κίχλιῶ, κυρ. φωνῶν, φωνάζω ὡς ἡ κίχλη, ὄμρ. γελῶ, χασκογελῶ, χαχανίζω· Μοῖρ.213 «κακάζειν Ἀττικοί, κίχλιζέειν Ἕλληνες», κτ. Σχολ.'Αριστφ. «ἀτάκτως γελᾶν καὶ ἀμέτρως» ἰδ. ἔμρ. ἐσθλόν, τρώω λιπαρός κίχλας, κ. γεν. εὐωχοῦμαι, τρυφῶ, καλοτρώω, ξεροπανάω); 'Αριστφ.Νεφ.983 οὐδ' ὀφθοφαγεῖν, οὐδὲ κίχλιζέιν, οὐδ' ἴσχει τινὸς πᾶς ἐναλλάξει, Θεοδκρ.11,78 πολι.σι συμπαισάσεν με κῶρα τῶν νύκτα μέλονται, κίχλιζοῦσι δὲ πάσαι, 'Ἡρώνδ.7,123 ἡ ὀκηνη Ἴππου πρὸς θύρην κίχλιζοσα | καχάζοσασ |, Μάκεδ. ΑΠ.5,244 κίχλιζέις, χρεμέτισια γάμομο προκλέουθον ἱεῖσα, Ἀλκίφρ.1,33 κίχλιζοσα μετ' ἐκείνης καὶ μωκωμῆντ' || κ.μ.φπ.: Φιλ.2,265 σεσαρῦτα καὶ

κίχλιζουσα (ήδονή) || τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σμ.· *Αριστοφ.ἀπ.333,4 2) ρηματ. π. κίχλισμός. **κίχλισμός** (ὁ) | κίχλιζω, ἰ) τὸ κίχλιζειν, ὁ ἤχηρός γέλωσ, ὁ καγχασμός: ΑΒ 271,30 «πορνιακὸν γέλωσ πολλὸς καὶ ἀκοσμος, ὅταν διὰ τὸ χ γράφηται ὄταν δὲ διὰ τὸ κ κίχλισμός, ἤχων τινα ἀποτελῶν», Κλημ. *Αλ.196 «ἐπὶ γυναικῶν κίχλισμός, ἐπὶ ἀνδρῶν, καγχασμός»: *Αριστοφ.Νεφ.1073 ἡδονῶν θ' ὄσων μέλλεις ἀποστρεφέσθαι, παίδων, γυναικῶν, κοττάδων, ὄφων, πόττων, κίχλισμῶν.

κίχλοκόσσιφος (ὁ) μγν. εἶδος κίχλης βλ.λ.), δημ. τσιχλοκότσιφος: Διοσκλητ. *Ἔδικτ 4,27.

κίχρα ἰτάι μγν. τὸ πολυετές . καὶ λαχανευόμενον φυτὸν κίχριον τὸ ἐντετμημένον ἢ ἀντίδιον, τὸ ραδίκι, ἢ κικραλίδα, τὸ κικροσάρουλο: Νικ. *Αλεξ.429 κίχρα καρδαμίδας τε.

κίχρη ἰήι τὸ κίχριον βλ.λ.: Θεόδωφ.Φ1 7,7,1, **κίχρηριον** (τὸ) τὸ λαχανευόμενον φυτὸν κίχριον τὸ ἐντετμημένον ἢ ἀντίδιον: *Αριστοφ.ἀπ.293 κίχρη ἰ ὄ.γρ.-κίχρηαι, Θεόδωφ.Φ1 1,10,7 ὄμ. κ. ἐν Αἰγύπτῳ: Πλιν.Φ1 19,129.

κίχρωίδης-ους-ες (κίχρηριον) ὁ ὁμοιος πρὸς κίχριον βλ.λ., ὁ παρεμφερὴς πρὸς κίχριον, ὁ ἐκ τοῦ γένους τοῦ φυτοῦ κίχρηριον: Θεόδωφ.Φ1 9,16,4 **κίχρωίδες** φύλλον, αὐτ.7,11,3 τὰ κίχρωίδη.

κίχρη ἐνεστ. ἀντὶ χράω (-άω) βλ.λ., δανείζω τινί τι: Δημ.1250 τῶν δὲ κτημάτων σοι τῶν ἐμῶν κίχρη δ,τι βούλει· || ὄμ. τὸ μέσ. κίχρηαι δανείζομαι: Πλάουτ. *Ηθ.534B· 2) ρηματ. π. κρήσις, κρήσις, κρήσις, ἰόμ. κρήσις. Ἐκ ρίζ. κρη-, κρη- (πρβλ. καὶ κρήω - κρησιμός, κρήω-κρήζω).

κίχρησις-εως ἰήι μσν. ὁ δανεισμός: Τζέτζ. Χιλ.12,303.

κίχρῶ-άω μγν. τ. τοῦ κίχρημι βλ.λ.: ΠΔ Βασ.1,1, 28 κἀγὼ κίχρῶ αὐτὸν τῷ κυρίῳ πάσας τὰς ἡμέρας ἄς ζῆ αὐτός, Πάπ. ὅτι κίχρᾶς μοι τοὺς στατήρας, Πάπ. κέχρηκα.

κίχρηριον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος συνθέτων φυτῶν περιλαμβάνον φυτὰ ποώδη, ἐτήσια ἢ πολυετῆ λοχανικά, φαρμακευτικά κττ., δημ. ραδίκι, ἀντίδι.

κίω, κίεις, προστ. κίε, ὑποτ. κίης, εὐκτ. κίσι, κιοτήν, κιοίτε, μτχ. κίων, κιοῖσα, παρστ. ἔκιον, ἐπ. α' πληθ. πρὸς. κίωμεν, εἴμι, πορεύομαι, ὑπάγω, πηγαίνω, βαδίζω, συνήθ. ἐπι προσ. κ. γεν. ἐπι ἐμφύων ἀλλὰ κ. ἐπὶ ἀφύων: *Ιλ.Α 348 ἢ δ' ἀέκουσ' ἄμα τοσι γυνὴ κίεν, αὐτ.307, *Ὀδ.Δ 427 πολλὰ δὲ μοι κραδίη πόρφυρε κίοντι, *Ιλ.Β 509 τῶν μὲν πεντήκοντα νέες κίον, Αἰσχ.Πέρσ.1068 αἰακτὸς ἐς δόμουσ κίε, αὐτ. *Ικ.852 κί' ἐς δόρυ, αὐτ.504 τούτῳ μὲν εἴπας, καὶ τεταγμένους κίσι, Πλάτ.Κρατ. 426C τῆς κινήσεως . ἢ . ἀρχὴ ἀπὸ τοῦ κίειν.

κίων-ονος (ἢ, ὁ) κ. μαν. κ. νεώτ. στύλος ξύλινος, λίθινος ἢ σιδηροῦς, π. *Ὀμ. ἰδ. ὁ ὑποβαστάζων τὰς δοκοὺς τῆς ὀροφῆς τοῦ μεγάρου, κολῶνας: *Ὀδ. Α 127 ἔγχος μὲν ρ' ἔσσιπες φέρων πρὸς κίωνα μακρῶν, αὐτ.Ζ 307, αὐτ.Θ 66 πρὸς κίωνα μακρὸν ἐρείσας, αὐτ.473, Πίνδ.Ο 6,2 χρυσείας ὑποσάσαντες εὐτειχεῖ προθύρῳ θαλάμου κίονας, *Ηρ.1,92 αἶτε τὸ βῆος αἰ χρύσειαι καὶ τῶν κίονων αἰ πολλαί, Σοφ.Α1,108 δεθεῖς πρὸς κίον' ἔρκειου στέγης ἰπρὸς μασίγλουςι, Αριστοφ.Νεφ.815 ἐσθι' ἐλθῶν τοὺς Μέγακλέους κίονας, Ἰπποκρίστ.Πλάτ.Εὐθ.303B ὀλίγων καὶ οἱ κίονες οἱ ἐν τῷ Λυκίῳ ἐθοροῦθησαν, Ἐπιγρ. τῶν σπονδύλων τῶν κίονων, Πλούτ. *Ηθ.397B κίων τις ἄστας ἄνω χαλκῶς Ἴέρωνος, Πολυδ.7,121 κίων θωρακῶς, Βί. *Αλεξ.5252 τὰ δ' Ἰπερλαῦν νασοῖς ὡς ἐκ μιάς φηφίδος | ἀπαντα κατασκευάσαστο σὺν κίσι μεγίστοις, - ἰωνικός κίων, - κίων κορινθιακοῦ ρυθμοῦ· || νεώτ. ἀρχιτεκτ. λίθινον ἢ ξύλινον κυκλῶδρικὸν συνήθως καὶ ὑψηλὸν ἀρχιτεκτονικὸν καὶ διακοσμητικὸν μέλος, ἰσάμενον μεμονωμένον καὶ χρησιμεύον πρὸς στή-

ριξιν τοῦ ὑπεράνω αὐτοῦ τιθεμένου θριγκοῦ ἢ θόλου, ἀπορτιζόμενον ἐκ τριῶν μερῶν, τῆς βάσεως, τοῦ σώματος ἢ κορμοῦ καὶ τοῦ κιονοκράνου: κίων θωρακῶ ρυθμοῦ - ἰωνικὸ ρυθμοῦ - κορινθιακοῦ ρυθμοῦ· 2) κ. ἐπὶ τῶν σὺλων γῶν βασταζόντων καὶ διαχωριζόντων τὸν οὐράνον καὶ τὴν γῆν καὶ ἀνεχομένων ὑπὸ τοῦ ἄτλαντος: *Ὀδ. Α 53 ἄτλαντος θυγάτηρ . . ὄσατε θαλάσσης πάσης βένθεα οἶδεν, ἔχει δὲ τε κίονας αὐτὸς μακράς, *Ηρ.4,184 τούτω τὸν κίωνα τοῦ οὐρανοῦ λέγουσι οἱ ἐπιχώριοι εἶναι, Αἰσχ.Πρ.349 ἄτλαντος, ὃς πρὸς ἑσπερούς τῶπουσ ἔσθηκε κίον' οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς ὄμων ἐρείδων· κ. ἐπὶ τῆς Αἴτης: Πίνδ.Π1,19 κίων δ' οὐρανια συνέχει· κ. ἐπὶ τῶν Ἡρακλείων στήλων: αὐτ.Ν 21 οὐκέτι πρῶτέρω δάταν δλα κίονων ὑπὲρ Ἡρακλέος περὰν ἐυμαρέσ· 3) ἐπιτύμβιος στήλη ἢ ὀδελίσκος: *Ἄνδοκ.13,38 ὑπὸ τὴν σκίαν καθέσθαι μεταξύ τοῦ κίονος καὶ τῆς στήλης ἐφ' ἣ ὁ στρατηγός . . ὁ χαλκῶς, Λεωνίδ. *Αλ.ΑΠ 7,163, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 1061 κίων τετραπλευρός [ἐπὶ ὀδελίσκου] ὄμ. κ. ἐπὶ στήλης φερασίσης ἐπιγραφήν: Ἐπιγρ. ἀγγράφαι ἐγ κίονα λίθινον, αὐτ. ἔσται ἡ στήλη ἐπὶ τοῦ κίονος· || κίων θριαμβικός μεμονωμένος κίων Ἰδρυθεῖς εἰς ἀνάμνησιν νίκης ἐν Ρώμῃ ἢ ἄλλοις πόλεσιν· 4) νεώτ. ναυτ. ἕκαστος ἐκ τῶν βραχέων καὶ ἰσχυρῶν χυτοσιδηρῶν ἢ ξυλίνων στυλῶν τῶν διαπεράωντων τὸ κατάστρωμα καὶ ἐνισχυμένων πρὸς πρῶρον καὶ καθάθεν δι' ἀντερείστικου τύλου, στερεῶς ἐνερμυσμένου ἐν τοῖς ζυγοῖς, καὶ χρησιμεύοντων πρὸς κιονοδέτησιν τῆς ὀλύσεως ἢ τοῦ κάλω τῆς ἀγκύρας, ὁ μπαμπάς· 5) ἡ σταφυλὴ τοῦ οὐρανόσκου· *Ησ. κίων, ὁ στύλος· καὶ τὸ ἐν τῷ στόματι, ὃ καλεῖται σταφυλή, ΑΒ 48,19 κίων, στόμα, ὁ οἱ πολλοὶ κιονίδα κολούσας: *Ἰπν. *Ἐπίδ.1,26,5 αὐτὴ ἐξ ἀρχῆς φάρυγγα ἐπιώδυνος· Ἐρευθῶς κίων ἀνεσπασμένος, *Αριστοφ.Ζ1 493,3 ἔσω δ' ἄλλο μῆριον σταφυλοφόρον, κίων ἐπιφλεβός· 6) τὸ διάφραγμα τῆς ρινὸς ἢ τὸ ὑπερὸ τὸ διάφραγμα πρὸσθον σαρκῶδες, ὡς ἐπὶ τὸ χεῖλος φέρων Πολυδ.2,79,80 ἐτῆς ρινὸς διάφραγμα καὶ στυλῆς, ὡσπερ τεῖχιον τὰ τρυπήματα διαίρουσιν: Ροῦφ. *Ὀνομ.37· || νεώτ.ἀνατ. πτυχιὸ τὸ δέρματος φερομένη ἐκ τοῦ ἄνω χεῖλους τοῦ στόματος εἰς τὸ ἀκρορρινίον καὶ χαρίζουσα ἀπ' ἀλλήλων τοὺς δύο μυκτῆρας κατὰ τὴν βάσιν τῆς ρινός· 7) εἶδος ἀκροχορδῶνος βλ.λ.: *Ἰπν.Πυν.2, 212, αὐτ.Πυν.Φύσ.65· 8) εἶδος μετεώρου: Πλούτ. *Ἀρέσκ.Φιλ.3,2,5.

κλασεάλληλη (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἀκεφάλων τετραδονιδῶν μαλακίων.

κλασεανή (ἡ) δημ. ἢ γκλασεανή βλ.λ.

κλασεαρία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος ὕμενομυκῆτων τῆς οἰογεν. τῶν κλασεαριδῶν.

κλασεάλληλη (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος κλασεαλλινιδῶν πρωτοζώων.

κλασεάλλινιδαι [οἱ] νεώτ. ζωολ. οἰογέν. ἀσκιδιῶν πρωτοζώων.

κλασεαῖνον [τὸ] [ἰταλ.] νεώτ. εἶδος μεγάλου κλειδοκομβόλου βλ.λ.

κλασειγράφος (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτέρων φηλαφιδῶν ἐντόμων.

κλασεγιγία (ἡ) νεώτ. γένος θεοφραστοῶδων φυτῶν.

κλασεκουάριαι [οἱ] [λοτ.] μγν. ἐπιτελεστικά ὄργανα ἐντελομένα τῆν δέσμευσιν τῶν συλλαμβανόμενων ὑποδίκων ἢ καταδίκων, οἱ δέσμευται: *Ιω.Διδ.Ρωμ.3,8,16.

κλαδικύμβαλον [τὸ] [ἰταλ.] νεώτ. εἶδος κλειδοκυμβάλου ἔχοντος τριγωνικὸν σχῆμα καὶ δι' ἔκδοστον πλῆκτρον ἰδιαίτερα ἀντίστοιχον χορδῶν, ἧτις ἐπιηλασιάζετο ἢ ἐτριηλασιάζετο πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ἤχου.

κλαγγάζω (όνοματοπ.) μγν., μσν. κ. νεώτ. ἐπὶ πτηνῶν κ. ἰδ. τῶν γενράων, ποιῶ κλαγγήν, ἐκβάλλω ἀνθρώπου φωνάς, κραυγάζω, κρώζω· Πλουδ.5, 89 κείποις δ' ἄν κλάζειν μὲν ἀετούς, κλαγγάζειν δὲ γεράουσι· ἐπ' ἀμφρον δὲ καὶ κλαγγήν· κ. ἐπὶ ψιδικῶν πτηνῶν: 'Ἰω.Χρυσ7,104,12 ταῖς μελωδίαις κλαγγάζει' ἢ ὄμ. κ. ἐπὶ τῆς γλώσσης τῶν Σκυθῶν: Πορφ.Αποχ.3,3 κλαγγάζει δοκοῖσι καὶ μηδὲν διασβροῦν' ἢ νεώτ. κτ. ἐπέκτ. ἐπὶ ζιφῶν καὶ ἄλλων ἀγχευόμενων ὄπλων, ἡχῶ, ἀντηχῶ συγκρουόμενος· 2) ρημοτ. π. κλαγγή.

κλαγγαίνω (κλάζω) ἐπὶ θρησκευτικῶν κυνῶν, ὑλακτῶ, γαυγίζω, μ. κτ. ἔνεστ.: Αἰσχ.Εὐμ.131 ὄναρ δι-ώκεις θήρα, κλαγγάνεις δ' ἄπερ κύνων μέρι-μσαν ὀσπῶν' ἐκλείπων πόνου, Ξεν.Κυν.6,23.

κλαγγάνω ἐπὶ πτηνῶν, κράζω, κραυγάζω: Σοφ. ἀν.959,4 ὄπου τις ὄρνις οὐχὶ κλαγγάνει· ἢ πθ. ἐπὶ τῆς λύρας, ἀντηχῶ ὀξέως: Σοφ. Ἰχν.308.

κλαγγή (ἡ) (κλάζω) κ. νεώτ. κ. δημ., ὄστ. κτ. μεταπλασμ. κλαγγί, κυρ. ἀναβροσφ φωνή, κραυγὴ ζῶου, κρωγμὸς πτηνοῦ κ. ἰδ. γεράουσι: 'Ἰλ.Γ3 ἤτε περ κλαγγῆ γενράων πέλει οὐρανόθι πρῶ, αὐτ.5, Εὐρ.Τρω.146 ὡσεὶ πτανοῖς κλαγγῶν ὄρνι-σιν· κ. ἐπὶ τῶν Ἀρπυιῶν: 'Ἀπολλ.Ρ2,269 νεφεύων ἐξέλαμνε ἔσειουσιντο κλαγγῆ, κ. ἐπὶ τῆς κρωγῆς τῶν κηνῶν: Πλουτ.Ηθ.325C κλαγγῆς διατόρου καὶ τραγῆσας ἐνεπεπλήκωναν τὸν τόπον' ἢ ἐπὶ τῆς ἀνθρώπου κρωγῆς ζῶου, οἷον αὐδῆς: 'Ὀδ.Ξ412 κλαγγῆ δ' ἀσπετος ὦροτο σὺν ἀυλίζομενά-ων ὄμ. κ. ἐπὶ τῶν ὄρωγγων τῶν λύκων καὶ τῶν λεόντων: Ὀμ.Υμν.14,4 ἢ κ. ἐπὶ τοῦ σιγρισμοῦ τῶν ὄρεων: Πίνδ.Διθύρ.2,18, Αἰσχ.Ἐπιτ.381 Τυδεύς δὲ μαργῶν καὶ μάχης λελιμμένος μεσημβριναῖς κλαγγαῖσιν ὡς ὄρακων βοῶν' ἢ ἐπὶ τῆς ὑλακῆς τῶν κυνῶν: Ξεν.Κυν.4,5 διωκέτωσαν δὲ ἐρρωμέ-νων . . σὺν πολλῇ κλαγγῇ καὶ ὑλαγμῶ, αὐτ.6,17 ὑλαγμῶν ποιήσει τῶν κυνῶν καὶ κλαγγήν·

ἢ γεν. συγχεκμενὴ βοῆ, κρωγὴ πλήθους, θόρυ-θος, ταραχὴ: 'Ἰλ.Γ2 Τρῶες μὲν κλαγγῆ τ' ἐνοπή τ' ἴσαν ὄρνιθες ὡς, σὺτ.Κ523, 'Ὀδ.Α605 ἀμφὶ δὲ μιν κλαγγῆ νεκύων ἦν ὠλωνῶν ὡς, Ἀπολλ.Ρ2, 1078 σπῆ δὲ κλαγγῆ δῆτοσιν πέλει ἐξ ὀμάδοιο ἀν-δρῶν κινυμένων, Ἑρωδιαν.Ἰστ.4,15,1 οὐ βάρβα-ροι μείστω τε κλαγγῆ βοήσαντες, ἐπέδραμον τοῖς Ρωμαίοις ἢ ὀ σιργισμὸς τοῦ τᾶξου καὶ τῆς νεύρας: 'Ἰλ.Α49 δεινὴ δὲ κλαγγῆ γένει' ἀρ-κρυραῖο βοῖστο' ἢ νεώτ. κ. δημ. ἡχος συγ-κρουόμενων ξιφῶν ἢ ἄλλων ἀγχευόμενων ὄπλων: Πλαοδ.Χρ.Μηλ.119 ἢ κλαγγῆ τῶν ξιφῶν καὶ ἢ βροντῆ τῶν καριοφιλίων, Καρκθ.Ζητ.187 ὠρη-σαν μὲν βλαστήμιες καὶ θόρυθο καὶ σπαθίων κλαγγῆ' ἢ ὄμ. ἐπὶ τοῦ ἡχου πνευματῶν μουσι-κῶν ὀργάνων: Τελέστ.4 ὄλλος δ' ἄλλων κλαγγάν-εις κερατόφωνων ἐπέβιζε μάγαδιον, Μυσισμ.4, 57, Σολωμ.Ἐλ.Πολ.2,3 ἔνας τῶν Ἑλλήνων πολε-μαργῶν σαλπίζει κράζοντας τοὺς ἄλλους εἰς συμβούλιο, καὶ ἢ ἀσπασμένη κλαγγῆ, ὅπου βγαί-νει μὲσ' ἀπὸ τὸ ἀδυνατισμένο στήθος του' κ. ἐπὶ ὄμοισι: Σοφ.Τρ.207 ἐν δὲ κοινῶς ἀρσένων τρω κλαγγὰ τὸν εὐφροτέρων Ἀπόλλω προστά-ταν, Νικῶμ.Τραγ.1 κλαγγῆ ἀηδόνοιος' ἢ εἰδ. ἐπὶ τῆς δυστυχίαν σηματοδότης φωνῆς τῆς Κασ-σάνδρας: Αἰσχ.Αγ.152 τὰ δ' ἐπιφοδὰ δυσφάτω κλαγγῆ μελοτυπεῖς.

κλαγγῆδον (κλαγγῆ) ἐπίρρο. κ. μων. μετὰ κλαγγῆς, κρωγῆς, κρωγμῶ, θορύβου: 'Ἰλ.Β463 ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμενα πτερυγέ-σιν, κλαγγῆδόν προκασιζόντων, Λουκ.Ἰλ.42, Νικ.Χων.ἐν Σάθ.1,120 μάχεσθαι κατὰ μὲν πτηνῶν ἀγέ-λας κλαγγῆδόν πετομένων.

κλαγγόν ἐπίρρο. μγν. τ. τοῦ κλαγγῆδον βλ.λ.: Βάδρ.124,13 κλαγγόν εἶπε φωνήσας.

κλάγγις ἴσ. «γάλα Κρήτες»· πρβλ.γλάγος.

κλαγγούρος (ἰ) ἴσ. 'Ἀρκάδ.73,10 «ὁ κρακτικὸς».

κλαγγόφωρος ὄν (κλαγγῆ - φωνή) μγν. ὁ ἔχων κλαγγώδη φωνήν, τραχεῖον, βραγχώδη: Καισάρ. Διαλ.3,110,659 κλαγγόφωρος ὁ γέρανος.

κλαγγώδης μγν. κλαγγαίνω βλ.λ., ἐπὶ τῶν θη-ρευτικῶν κυνῶν: Θεόκρ. Ἐπιγρ.6,5.

κλαγγώδης οὐς-ες (κλαγγῆ) κ. νεώτ. ὁ ὅμοιος πρὸς κλαγγῆν βλ.λ., βραγχώδης, οὗτος καὶ διαπε-ραστικός, ἐπὶ τῆς φωνῆς: Ἰνπ.Κωικ.550,αὐτ.Προρρ. 1,17, Γολ.16,553, αὐτ.Χρ.Μορ.7,7 ἢ νεώτ. ἰατρ.

κλαγγώδης ἡχος ἢ μεταλλικῆ ἀπήχησις τοῦ δευτέ-ρου τόνου τῆς καρδίας ἐπὶ τινων καρδιοπαθειῶν.

κλαγέρως ἄ-όν (κλάζω) μγν. ὁ ὀξέως κρᾶζων, ὁ κρωγάζων, ἐπὶ τῶν γεράων: 'Ἀντίπ.Σιδ.ΑΠ6, 107 ἄρκυν τε κλαγερῶν λαιμοπέδαν γεράων.

κλαγκτός ἢ ὄν (κλάζω) ὁ κλαγέρως βλ.λ.: 'Ἀν-τιφον.234,4 κλαγκτασι φωνάσις.

κλάδα (ἡ) κλάδας, αἰτ. (κτ. μεταπλασμ.) ἐν. κ. πληθ. τοῦ κλάδος βλ.λ.

κλάδα (ἡ)τ2 δημ. μεγεθυτ. τοῦ κλαδῶ βλ.λ. ὁ μέ-γας κλάδος, ἢ κλάρα: 2) εἶδος ὑψάματος ἐκ βάμβοκος ἢ καὶ μετόξης, φερόντος τετυπωμέ-να σχήματα κλάδων, βλαστῶν, ἀνθῶν κτ.

κλάδα, κλάδας αἰολ. κ. ὄαρ. αἰτ. ἐν. κ. πληθ. τοῦ κλαῖς βλ.λ.

κλάδανθος (ἰ) νεώτ. γένος συνθέτων φυτῶν.

κλάδαρῶμιτῶν (ἰ) ἀρχ. λεξ. ὁ ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς θολορούς ἐξ ἔρωτικῆς συγκινήσεως, μὲ γλαδῶ μῖτια· ἴσ. «εὐσειστοι τὸ δυματα».

κλάδαρῶνυχος (ἰ) (κλαδαρός - ρύγχος) μγν. τὸ μικρὸν παρυδάτιον πτηνῶν τροχίλος: Αἰλ.Ζ112, 15 τὸν καλούμενον κλαδαρῶνυχον ἑταῖρον καὶ φίλον ἔχει ἰὸ κροκόδειλος.

κλάδαρός ἄ-όν(ἡ) τοῦ ἀρχ. κλαδαρός, μγν. ὁ εὐκόλος θραυσόμενος, ὁ εὐθραυστος: Λεωνίδ.Ταρ. ΑΠ19,322 κλαδαραὶ κάμακες (δ.γρ. κλαμαραί), Πολύβ.6,25,5 τὰ δὲ δόρατα . . λεπτὰ καὶ κλαδα-ρά ποιοῦντες 2) μτρ. ἀτονως, γαλαρός, ἀσθε-νῆς: Κλήμ.Ἰλ.294 κλαδαρός ὄψεσι ἱεταραγμένα, ἡδυνασθῆ, ἐρωτόληπτα βλέμματα, αὐτ.293 κλα-δαρὸν περιβλέπουσαι (ρίπτουσαι) τριγυρῶς ἐρωτι-κῆ, ἡδύπαθῆ βλέμματα' 3) ὁ κυματοειδής: Κατ.Ἀστρλ.Κ7,241 ζυμφόρος κλαδαρά ὄλον ἱμάς.

κλάδασσα παθ. ὄρμω, κινουμαι μεθ' ὀρ-μῆς, ταράσσομαι: Ἑμπ.100,22 αἶμα κλαδασσά-μενον διὰ γήϊν.

κλάδεια (ἡ) μων. ἢ κλάδευσις βλ.λ.: Γεωπ.3,14 κλαδεῖα μετοπωρινῆ.

κλαδεμός (ἰ) δημ. κ. κλάδεμα τὸ κλάδεμα βλ.λ.: δ.διστ. ἀγάπησα νά χω ζωῆ μά γῶ ζωῆ δὲν ἔχω, ἴσαν κλήμα μὲ κλαδεύουσα καὶ κλα-δεμὸ δὲν ἔχω, Κρυστ.Γκόλφω 29 ποῖα στάν' εἶναι χωρὶς βοσκῆ, χωρὶς ζευγὰ χωράφι | κι ἀμπέλι δὶχως κλαζεμὸ καὶ νιὸς χωρὶς ἀγάπη.

κλαδερός ἢ-ὁ δημ. ἐπὶ φυτῶν, ὁ πλήρης κλά-δων, ὁ γεμῶτος κλαδί.

κλάδες ἴσ. «ζυγὰ, Αἰολεῖς».

κλάδευμα-ατος (ἰ) (κλαδεῖω) γλῶσσα. κ. νεώτ., δημ. κλάδεμα ἢ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κλαδεύειν βλ.λ.: 2) γλῶσσα. κτ. πληθ. κλα-δεύματα φίλλα ἀπεσπασμένα ἐκ τῶν δένδρων.

κλάδευσις-ως(ἡ) (κλαδεῖω) μγν., μων. κ. νεώτ. κ. κλαδεῖα ἢ ἐνέργεια τοῦ κλαδεύειν, τὸ κλά-δευμα: 'Ἀκὺλ.ΠΔ'Ἀσμ.2,12,Γεοπ.4,5,2.

κλαδευτήρα (ἡ) δημ. μεγεθυτ. τοῦ κλαδευτήρι, μέγο κλαδευτήριον ἢ καὶ ἀπλῶς κλαδευτήριον· 2) ὄνομοια τῆς οὐρῆς τοῦ ἀστεριαμοῦ τῆς Μικρῆς Ἀρκτου· 3) τὸ πτηνὸν κύφελος ὁ ἀ-πους, ἄ. πετροχελιδόν.

κλαδευτήριον (ἰ) ἴσ. «νεώτ. κ. δημ. κο-πτερόν ὄργανον ἐκ κυρτοῦ χαλυδίνου ἐλάσματος

έν χρήσει πρὸς κλάδευσιν τῶν δένδρων καὶ ἰδίως τῆς ἀμπέλου: Ἦσ. ἐν λ. βροκκετήριον, δρέπανον, κλαδευτήριον, Λασκαρ.Μισοτ.65 τὸ κλαδευτήρι, λίγι ξέρουεν νάν τὸ μεταγερίτζωνται, Ζερβ. Τραγ.ΚΚ 51,22 στά πιὸ φηλά κλαδιά | πού δέν τὰ πήρε κλαδευτήρι' 2) μτγν. κτ. πληθ. κλαδευτήρια ἐορτή κατά τὴν ἐποχὴν τοῦ κλαδεύματος: Ἦσ. ἐν λ. βισθην.

κλαδευτής (ὁ) γλωσσ. νεώτ. κ. δημ., τὸ θηλ. κλαδευτήρια κ. δημ. κλαδευτέρα, δεινδροκόμος εἰδικὸς εἰς τὸ κλαδεύειν δένδρα: Ζερβ. Τραγ.ΚΚ 51,7 ἦταν τὸ δένδρον στὴν αὐλή | κάποιος γριάς, πού ἀπὸ τὸ φένο | χολιά καὶ βάνει κλαδευτή | βαθιά νά κόψη κάθε κλώνο, αὐτ.12.

κλαδευτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ κλαδεύειν ὡς καὶ ὁ πρὸς τοῦτο χρήσιμος: κλαδευτικὴ φάλις (γεωργικὸν ἐργαλεῖον χρήσιμον πρὸς κοπήν τῶν κλάδων καὶ κλαδίσκων τῶν δέντρων καὶ θάμνων).

κλαδευτός-ή-ό δημ., ὁ διὰ κλαδεύσεως, μὲ κλάδεμα: τὸ ταιμιάρι τὸ ἀφήνουν κλαδευτὸ στούς κήπους' κ. ἐπίρρ. τὰ.

κλαδέωμ μτγν., μον., νεώτ. κ. δημ., ἀόρ. ἐκλάδευσα, δημ. (ἐκκλάδεψα, παθ. ἀόρ. ἐκλαδευθην, δημ. (ἐκκλαδευτήκα, δημ. μτχ. παθ. παροκ. κλαδεμένος, ἀποκόπτω τοὺς περιττοὺς κλάδους δένδρου ἢ θάμνου πρὸς τόναυσιν καὶ πλουσίαν καρποφορίαν: Ἄρτεμιδ. Δαλδ.1.51 θερίζειν καὶ τρυγᾶν καὶ κλαδεύειν, Κλήμ. Ἄλ. Στρωμ.1,9,43 ἐκλαδεύσαι δεῖ, σκάφαι, ἀναδησαι, αὐτ.7,12,74 ἐν ἀμπελώνι φυτεύων, κλαδεύων, ἀρδέων, Γεωπ.3,14, δ.διστ. ἀγάπησα νά 'γω ζωή, μά γώ ζωή δέν ἔχω, | σάν κλήμα μὲ κλαδεύουεν καὶ κλαδεμὸ δέν ἔχω, Ζερβ. Τραγ.ΚΚ 51,10 κὶ ἀπὸ τὸ πεισμά της στραβή | ζητᾷ ὡς ἀπάνω νά κλαδέφῃ' κ. παθ.: Κλήμ. Ἄλ. Ποιδ.1,8,66 καθυλομαεὶ γάρ μὴ κλαδευομένη ἡ ἀμπελοσ.

κλαδῶν-ῶνος (ὁ) ὁ κλάδος, τὸ κλαδί: Ὁρφ. Ἄργ.925 κλαδῶσιν ἐραυνῶν, ΑΠ9,78 (πιθ. γρ.).

κλαδῶφορος ὁν | κλάδος - φέρω μτγν. κ. δημ. ὁ φέρων, ὁ βαστάζων κλάδους, ὁ ἔχων ἐν χειρὶ κλάδους: Ἡρωδιαν. Ἐπιμ.103.

κλαδῶφορῶ (ὁ) κλαδῶφορός | σχόλ. κ. μον. φέρω. ἔχω μετ' χειρὶ κλάδους: Χρόλ. Εὐρ. Φοιν.791, Πρόβρ. ἐν Θησ. Στεφ. ἐν λ. κλαδῶφοροῦντες εὐλογεῖτε τὸν λόγον.

κλάδι κτ. μεταπλ. δοτ. τοῦ κλάδος βλλ.: 2) δημ. κλαδί ὁ κλάδος φυτοῦ, τὸ κλαδίον βλλ.

κλαδί αἰολ. κ. δωρ. δοτ. τοῦ κλείς βλλ.

κλαδίον γλωσσ. ὁ ἐκ κλάδων.

κλαδίον (τὸ) μτγν. ὑπόκορ. τοῦ κλάδος βλλ., κλαδάκι, κλαδί: Φιλολύμ.π. Ἄετ.5,124 κλαδίον, λιθῶν. λόγ.16,46 κλαδίον ἐλαῖων αἰτῶντες, Εὐστ. 1875,47. 2) τὸ κλανίον βλλ.: Πόπ. τιμὴ κλαδίον ἀσήμου δραχμῶν οὐκτά.

κλαδίον νεώτ. δημ. κ. κλαρί, ὑπόκορ. τοῦ κλάδος, μικρὸς κλάδος, κλαδίσκος ἢ κατ' ἐπέκτ. κλάδος: Χατζόπ. Ἀπλ. Τρόπ.17,2 κισσέ . . με τ' ἀνανθα κι ἀνεύωθα κλαδιά, Μαλοκ. Μπαταριάς πουλιά τὸ Παράδεισον | ἔμπουσανε κι ἀηδένια στὰ κλαδιά, - κουθάλισαν πολλά δεμάτια κλαδιά' || φρ. δέν τὸν ἀφήνει νά σταθῆ σέ χλωρὸ κλαδί (τὸν καταδιώκει ἀπηνῶς') 2) νεώτ. βοταν. γένος κυπεριδῶν φυτῶν.

κλαδίον (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ὑμενοπτερῶν τεθηρηθῶν ἐντόμων.

κλαδίσκας (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὑπόκορ. τοῦ κλάδος βλλ., μικρὸς κλάδος, κλαδάκι: Γαλ.12,35, Ἀνακρεόντ.1β,4 καλὸν τὸ δένδρον ἀπαλάς δ' ἔσειε γαίτας μαλακωτάφ κλαδίσκω.

κλαδοδίπτερος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἡμιπτερῶν φανοφοριδῶν ἐντόμων.

κλαδοειδής-οὐς-ές γλωσσ. ὁ πολὺκλάδος, **κλαδοόθριξ-τριχος** (ἡ) νεώτ. βοτον. γένος ἀμραντοειδῶν φυτῶν. 2) γένος λευκοφυκῶν σχιζοφυκῶν.

κλαδοκερα (τὸ) νεώτ. ζωολ. κατηγορία φυλλοπόδων μαλακοστράκων, περιλαμβάνουσα μικρὰ θαλάσσια ζῶα ἐγκεκλισμένα ἐντὸς διθύρου κόγχης φεροῦσας κατὰ τὸ ἀνώτερον αὐτῆς μέρος τῆμα δι' οὗ ἐξέρχεται ἡ κεφαλή.

κλαδοκρinoειδῆ (τὰ) νεώτ. παλαιότ. τάξις κρinoειδῶν ἐχίνοδέρμων πελματοζῶων ἀπαντῶντων μ. ἐν ἀπολιθώσει.

κλαδολογία δημ. κ. κλαδιολογία καθαίρω τὰ δένδρα ἀποκόπτον τοὺς περιττοὺς κλάδους: Βλαχογ. Ἀνέμ.33 ὄργωνε, σκάλιζε, κλαδιολογούσε' κ. παθ. κάθε δεύτερο χρόνο πρέπει νά κλαδιολογῶνται οἱ ἐλαῖες.

κλαδονομία (ὁ) νεώτ. ζωολ. οἰκόγειν. ὑδροειδῶν μεδουσῶν.

κλαδοπόδα (τὰ) νεώτ. ζωολ. τὰ ζῶα, ὧν οἱ πόδες εἶναι διηρημένοι ἐν εἰδει κλάδων.

κλαδορρυχίς (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος μακροτόρρων πελαγοειδῶν πιπνῶν.

κλάδος (ὁ) (κλώ) κ. μον., νεώτ. κ. δημ., τ. κτ. μεταπλοσμον σχηματισθέντες δοτ. τῶ κ. τῆ κλαδί, αἰτ. τὸν κ. τὴν κλάδος, γεν. πληθ. τῶν κλαδέων, δοτ. πληθ. κλάδες κ. ἐπ. κλαδέεσαι, αἰτ. κλάδας, βλαστός φυόμενος ἐκ τοῦ κορμοῦ τῶν δένδρων ἢ τῶν ριζῶν τῶν θάμνων καὶ δυνάμενος νά φέρῃ ἄλλους ὁμοίους βλαστοὺς, κλών, κλώνος, κλωνί, κλωνάρι, κλαδί, κλορή, κλάρα, κυρ. ὁ πρὸς ἐγκεντροισμὸν ἀποκοπόμενος βλαστὸς Θεοφρ. Φι1,19 «κλάδον δὲ ἰκαλοῦσι τὸ βλαστήμα τὸ ἐκ τούτων ἰτῶν ἀκρυνόμενῶν ὡς ἐν οἶον μάλιστὰ τὸ ἐπέτειον»: Ἄριστλ. Νεότ.468b,25, αὐτ. 752a,20 προσέφηκε γάρ ἡ ἀρχὴ τοῦ σπέρματος, τὰ μὲν ἐν τοῖς κλάδοις, τὰ δ' ἐν τοῖς κελύφεσι, τὰ δ' ἐν τοῖς περικαρπίοις' || γεν. τρυφερὸς, θαρρὸς ἢ μὴ βλαστός δένδρου ἢ θάμνου: Ἦρ. 7,19 ἀπὸ δὲ τῆς ἐλαίας τὸς κλάδους γίνῃ πασαν ἐπίσχειν, Ἄριστφ. Ὀρν.239 ὅσα θ' ὤμων κατὰ κήπους ἐπὶ κισσοῦ κλάδσαι ὄμων ἔχει, αὐτ. Λυσ.632 φορητὸς τὸ εἶδος τὸ λοιπὸν ἐν ὑπὸ τῶν κλαδί, Αὐρ. Ἀδέσπ.122 κλάδα, Νικ.ἀν.74,53 σαμφύχου λιθάνου τὴ νῆας κλάδας, αὐτ.19 κλαδέεσαι, Αἰλ.Ζ1,4,38 ἐπιβῆναι τῆ κλαδί μὴ δυναμῶν, Γεωπ.9,5,6 ληπτέον δὲ φυτὸν ἀνωθεν ἀπὸ τῶν ὀρηκῶν καὶ τῶν νέων κλάδων, Διηγ. Ἀχίλλ. 1226 ὑπόκλινε τὴν κορυφήν, τοὺς κλάδους καὶ τὰ ἀνήθη' || κλάδος ἐλαίας περιτετυλιγμένος δι' ἔριπον, κρυστούμενος ὑπὸ τῶν ἰκετών: Αἰσχ. Εὐμ.43, αὐτ.1κ.22 σὺν τοῖσδ' ἰκετῶν ἔχειριπλοῖς ἐριστέπτοις κλαδίοισιν, Σοφ. ὈΤ3 ἰκτριπίοις κλαδίοισιν ἐξεστρεμμένοι, αὐτ.143' || ὁμ. ἐπὶ κλάδων δάφνης ἐν χρ. ἐν τοῖς ναοῖς: Εὐρ. Ἰων.80 ὡς πρὸ ναοῦ λαμπρὰ θῆ πυλῶματα δάφνης κλαδίοισιν' 2) σανίς, μαδέραι: Πόπ. 3) νεώτ. μτγν. γεν. πᾶν ὁ, τι διακλαδίζεται ἕκ τινος ὅλου διήκη κλάδου ἢ ἀποτελεῖ ὑποδιαίρεσιν, τμήμα αὐτοῦ, οἷον κλάδος ποταμοῦ - δροῦς - ὄδοῦ, - ἡ γεωμετρία εἶναι κλάδος τῶν μαθηματικῶν, - ἡ ὀφθαλμολογία εἶναι κλάδος τῆς ἱατρικῆς - κλάδος τέχνης - ἐμπορίου - βιομηχανίας - διοικητικῆς - τραπεζικῆς κττ. || νεώτ. κλάδοι γενεαλογικοὶ | σειρὰ οἰκογενεῶν καταγομένων ἀπὸ κοινοῦ γενάρχου' || μτγν. διακλάδωσιν ἀμοφώρου ἀγγείου: Γαλ.15,14. 4) μτφ. ἐπὶ τῶν βροχόντων: Ἐμπ.29,1 ἀπὸ νῦνται δύο κλάδοι ἀίσκονται' 5) μτφ. κλάδος ἐλαίας ἐπὶ νέας κόρης, νεάνισος: Ἐλλ. Ἐπιγράμ.368,7 Θεοδώρα κλάδος ἐλαίας, ταχὺ πῶς ἐμαράνθης' 6) δημ. κλάδος ἰδ' ἢ τὸ κ. κλάδοι (τὸ) ἡ ἐποχὴ τοῦ κλαδεύματος τῶν ὀυπέ-

*λων ἢ τῶν ἐλαίων, ὡς καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ κλάδευμα : φρ. στὸν κλάδο καὶ στὸν τρύφο, παροιμ. πρώην κλάδια ἔκανε κι ὄφιμη σκαφή (ἐπὶ τῶν ἐγκαιρῶς ἐκτελούντων τὴν ἐργασίαν αὐτῶν).

κλαδοσπόριον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος δεματιοειδῶν μυκήτων.

κλαδοσταφός (τὸ) γένος φαιοφυκῶν φυτῶν.

κλαδοτομία (ἡ) ἱκλαδοτομῆ| πάπ. ἡ ἐνέργεια τοῦ κλαδοτομῶ βλ.λ., τὸ κλάδευμα : κλαδοτομησαί δικαίαις κλαδοτομίαις.

κλαδοτομῶ-έω | κλάδος - τέμνω | πάπ. τέμνω τοὺς περιττοὺς κλάδους ἀυπέλου, κλαδεύω : κλαδοτομησαί δικαίαις κλαδοτομίαις.

κλαδοῦχος-ον ἀντὶ τοῦ ὄρω. κλαδοῦχος βλ.λ., κλειδοῦχος 2| : Ἰω.Λυδ.Μην.1.15 Ὁρφεὺς δὲ κλαδοῦχον ἰτὴν δεκάδα προσηγόμενεσιν, ἐξ ἧς ὡσεὶ κλάδοι τινὲς οἱ ἀριθμοὶ φύονται.

κλαδοφοριὰ (αἰ) νεώτ. βοταν. οἰκογέν. κομφορδοειδῶν φυκῶν.

κλαδοφόρον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος σιφυνοκλάδων φυκῶν.

κλαδοφόρος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτερόων λυκιδίων ἐντόμων.

κλαδοφυλλος-ον νεώτ. ἐπὶ φυτῶν, ὁ φέρων ἐπὶ τοῦ ἐνιαίου στελέχους φύλλα ἀντὶ κλαδίσκων.

κλαδραατὶς-ἴδος (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος χεδροπῶν φυτῶν.

κλαδῶ-άω || λεξ., ὄρω. ἀπαρφ. κλαδάσαι, σείω : Ἦσ. κλαδάσαι, σείσαι, πρβλ. κραδάω 2| | κλαδῶσι | κλαδεύω : Φρύν.149 κλαδῶσι ἀμπέλους ἰέσφ. γρ. ἀντὶ κλάν |, πρβλ. Ὁμ.Μ193R.

κλαδῶ-έω (2) μτγν. κ. μσν. κ. κλαδεύω βλ.λ. : Ἀρρ.Ἰυδ.11.10 ἡ τρυγῶν ἢ κλαδοῦσιν, Νικ.Χων.17.10.352D κλαδῶν ἢ ὡς ἀμπέλους τὰ τοῦ σώματος ἀκρωτήρια.

κλαδῶσης-ους-ες | κλάδος | σχόλ. ὁ ἔχων ἀφθόνα κλάδους, ὁ πλήρης κλάδων, γεμάτος κλαδία : Σχόλ.Νικ.Θηρ.544, Εὐστ.1634,26.

κλαδῶσις (αἰ) νεώτ. βοταν. διάφορα μέρη φυτῶν τιῶν, ἅπαν ἀναληφροῦσι τὰ ἐλλείποντα φύλλα ἢ πρὸς τὴν ἀμυλογόνον λειτουργίαν.

κλαδῶν-όνος (ὁ) Ἦσ. « κλαδῶνός κλάδος ».

κλαδωνία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος κλαδωνιοειδῶν λειχήνων.

κλαδωνιοειδῆ (αἰ) νεώτ. βοταν. ἡ κλαδωνιοειδὴ οἰκογέν. ἀσκολεϊκήνων λειχήνων.

κλαδῶνω ὄρω, ὄρω. |ἐ|κλαδῶσα, παθ. ὄρω. |ἐ|κλαδῶθηκα, μτγ. παθ. παρακ. κλαδῶμένος, ἐπὶ φυτῶν, ἐκφῶω, κτώμαι κλάδους 2| ἐπὶ τῶν μεταξοσκαληκῶν, ἀνέρχονται ἐπὶ τῶν τεθειμένων κλάδων μορέας πρὸς κατασκευὴν τοῦ ἰδίου βουβυκίου 3| ρηματ. π. κλαδωτός.

κλαδωτός-ή-ον |κλαδῶν(ω)| ὄρω. ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἔχων ἀφθονίαν κλάδων, ὁ πλήρης κλάδων || ἐπὶ ὀμάδων, ὁ ἐν σχήματι κλάδων, ὁ δικιν κλάδου : Παπαδ.Χρ.Μηλ.153 βόσκουσι . . πετροκλάδουρα καὶ παγοῦρια τοῦ κόσμου, μετὰ ἐρυθρὰ προέχοντα ὡς κλαδωτὰ ἀγνά των 2| ἐπὶ ὕφασμάτων, ὁ φέρων σχέδια κλαδίσκων ἐνυφασμένα ἢ τετυπωμένα.

κλαζομένοις-α-ον κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐν Ἰωνίᾳ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἀρχαίαν πόλιν Κλαζομένας, ὡς καὶ ὁ ἐκ Κλαζομένων προερχόμενος : κλαζομένια ἀγγεῖα ἰεῖδος ἀρχαίων ἀγγείων τῆς περιφήμου ἀγγειοπλαστικῆς τέχνης τῶν Κλαζομένων1, -κλαζομένια σαρκοφάγοι (πῆλινα νεκρῶν) ἀρνακὸς εὐρεθεῖσαι ἐν Κλαζομεναῖς 1| || ὡς οὖσα. Κλαζομένιος, θηλ. -νία ὁ κάτοικος τῆς ἀρχαίας πόλεως Κλαζομεναί, ὁ ἐκ Κλαζομένων καταγόμενος : Ἦρ.1.51 ὁ μὲν χρῶσθεσ κεῖται ἐν τῷ Κλαζομένιαν ἠθσαυρῷ, Στροβ.14.1,31 ἐπ' αὐτῷ δὲ τῷ ἰσθμῷ Τῆσι καὶ

Κλαζομένιοι, παροιμ. φρ. ἔξεσι Κλαζομένιοις ἀσχημονεῖν ἱφσικόν ν' ἀσχημονοῦν οἱ ἀπὸ χαρᾶ κτήρος ἢ ἀπὸ ἀγωγῆς ἐπιρροεῖς τροῦ τοῦτο 1.

κλάζω |ρίζ| κλαγγ-| μέλλ. κλάζω, ὄρω. α' ἐκλαγγα, ὄρω β' ἐκλάγω, παρακ. κέκλαγα, ἐν ὑποτ. κέκλαγγω, ὄρω. κέκλαγα, ἐπ. κέκλαγα, ἐν μτγ. κέκλαγγος, πληθ. κέκλαγγοντες κ. κέκλαγγότες, μτγν. κέκλαγγος, παθ. μέλλ. κέκλαγγομαι, ἐκβάλλω ὄρειαν κραυγὴν, παράγω ὄρων καὶ διαπεραστικὸν ἦχον 2| ἐπὶ πτηνῶν, κράζω, κρώζω 3| Πολυδ.5.89 « εἰποῖς δ' ἄν κλάζειν μὲν ἀετούς, κλαγγάζειν δὲ γεράνους » : Ἰλ.Κ.276 οὐκ ἴδον . . ἀλλά κλάγγαντος ἄκουσαν (ἐρωδοῦκ), αὐτ.Μ.207 αἰετὰς . . δὲ κλάγγας πέτετο ννοιῆς ἀνέμοιο, αὐτ.Π.429 αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες . . μεγάλα κλάζοντα μάχωνται, αὐτ.Ρ.756 ὡς τε φέρων νέφος ἔρχεται ἢ ἐκολοῖων, οὐλον κέκλαγγοντες, Ἡοῖοδ. Ἐργ.449 εὐτ' ἄν γεράνου φωνῆν ἐπακούσῃς ὑψόθεν ἐκ νεφῶν ἐνιαυσία κέκλαγγος, αὐτ.Α.406, Σοφ. Ἀντ.112 ὄρεα κλάζων κλάτος εἰς γῆν ὡς ὑπερέπτη, αὐτ. Οἴ.966 τοὺς ἀντα κλαζόντας ὄρειαι 2| ἐπὶ κυνῶν, ὑλακτῶ, βαύζω, γαυγίζω : Ὁδ.Ξ.30 Ὁδυσῆα ἴδον κύνες . . οἱ μὲν κέκλαγγοντες ἀπέδραμον, Ἀριστφ.Σφ.929 ἴνα μὴ κέκλαγγωε διὰ κενῆς ἄλλως ἔγω, Σεν.Κυν.3.9 κέκλαγγα, αὐτ.6.23 3| ἐπὶ προσ., βῶθ, κραυγάζω, ἀλαλάζω, φωνάζω : Ἰλ.Ε.591 Ἐκτῶρ . . ὠρο . . ἐπ' αὐτοὺς κέκλαγγος, αὐτ.Α.168 ὁ δὲ κέκλαγγος ἐπετ' αἰεὶ Ἀτρεΐδης, αὐτ.Β.222 ὄμ. κ. μτ. συστοίχ. αἰτ. : Πινδ. Π.4.23 Ζεὺς πατὴρ ἐκλαγγε βροντάν (ἐβρόντησε), αὐτ.Παιδ.8,20 ἐκλαγγε κέαρ ὄλοισι στοναχαῖς, Αἰσχ. Ἀγ.48 μέγαν ἐκ θυμοῦ κλάζοντες Ἀρητρόπον αἰγυπῶν, αὐτ.Πέρσ.943 κλάγγω δ' ἀρίδακρον αὐτάν 2| ἐκφῶω, λέγω τι μεγαλοφῶνος : Αἰσχ. Ἀγ.201 ἄλλο μῆγαρ . . μάντις ἐκλαγγεν (ἐβόησεν ἐξηγούμενος ἄλλην θεραπείαν, μέσον), αὐτ. Π.74 Ζῆνα . . ἐπὶνικια κλάζων (ἰσθῶν μεγαλοφῶνος τὸ ἄσμα τῆς νίκης εἰς τιμὴν τοῦ Διός) 4| ἐπὶ ἀφῶων, ἀνητῶ, αὐριζῶ, βοίζω : Ἰλ.Α.46 ἐκλαγγαν διστοῖ ἐπ' ὤμων χωρομένοιο 2| ἐπὶ τοῦ συριγμοῦ τοῦ ἀνέμου : Ὁδ.Μ.408 2| ἐπὶ τοῦ κρότου ἢ τριγμοῦ τῶν τροχῶν : Αἰσχ. Ἐπ.205 ὄτε τε σύριγγες ἐκλαγγαν ἐλίτροχοι, Εὐρ.Ρῆσ.567 δεσμα πωλικῶν ἐξ ἀντύγων κλάζει αἰδῆρου (Δούκ.Ν ἐτὰ σιδηρὰ δεσμα τῶν ὀρμάτων ἀρσσοσυσι) 2| κ. μτ. συστοίχ. αἰτ. : Βακχ.17,3 τί νέον ἐκλαγε σάλπιγγ' . . αἰοῖδαν, Αἰσχ. Ἐπ.386 χαλκήλατοι κλάζουσι κώδωνες φόβον ἰδιαχέουσι διὰ τοῦ ἦχου των τρόμου 2| ἐπὶ τῆς θαλάσσης, μυκῶμαι, βροχῶμαι, μουγκρίζω : Βακχ.16, 127 ἐκλαγεν δὲ πόντος 2| ἐπὶ μουσικοῦ : Ὑμν. Πάν.14 (ἐπὶ τοῦ Πανὸς ἀλυσούτος), Εὐρ. Ἰων.905 σὺ δὲ κιθάρᾳ κλάζεις παῖνας μέλπων, 1. ἔαργ. ΑΠ.7,196 κλάζεις μέλιμα λυρᾶς ἐπὶ τοῦ ἰ-τιγχοῦ 3| ρηματ. π. κλαγγῆ, κλαγγῆδον, κλαγγῆω. Ἐκ ρίζ. κλαγ - κλαγγ - (κλαγγ-ζω = κλάζω, λατ. clango).

κλάμημα-ατος (τὸ) μσν. κ. δημ. τ. τοῦ κλαῖω βλ.λ.1| : Ἐρωφ.Πρόλ.84 καὶ κῶμα ξόδια τοὶ χαμέ, καὶ κλάμημα τὰ γέλια.

κλαθρία (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος χαλινοφιδῶν σπῶγγων περιχμαθῶν σπόγγους δεινδρομόρφους.

κλαθρον (τὸ) ὄρω. τ. τοῦ κλαῖθρον βλ.λ. : Ἐπιγρ. ἐν τοῖς κλάθροις.

κλαθρουλινίδια (αἰ) νεώτ. ζωολ. οἰκογέν. πρωτοζῶων ἠλιοζῶων.

κλαῖω πάπ. κ. δημ. τ. τοῦ κλαίω βλ.λ.

κλαί(τ)ων Ἦσ. κλαίω.

κλαίησω κ. κλαίησω ἄττ. μέλλ. τοῦ κλαίω βλ.λ. : Ὑπερείδ.Δημ.ἀπ.10, Δημ.440 ὑπὲρ αὐτοῦ κλαίησει τοῦ τὰ τοιαῦτα περπεσθευκτότος.

κλαίησος κλαίησος (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος σιμαροβοειδῶν φυτῶν.

κλαιϊόν Ἦσ. ἐτό κανοῦν. **κλαϊουσα** ἡ) δημ. τὸ κοσμητικὸν δένδρον ἰτέα βλ. λ. ἢ βαθυλιανία.

κλαΐει-ἰδός ἰκ. -ἰδός|ἰαί δωρ. τ. τοῦ κλαΐει βλ. λ.: Πίνδ.Ι.939 κρυπαὶ κλαΐειες ἐντὶ σοφᾶς Πειθοῦς ἱερᾶν φιλοτάτων.

κλαΐστρον ἰτό| δωρ. τ. τοῦ κλαΐστρον βλ. λ.: Πίνδ.Π.1,8 γλεφάρων ἀδύ κλαΐστρον ἰέπ| τοῦ ὄπνου.

κλαΐω κ. μον. κ. νεώτ., δημ. κ. κλαΐγω, αἰολ. κλαΐω, ἀττ. κλάω, δημ. ἐνεστ. ὄριστ. κλαΐ-(γ)ω, κλαΐ(γ)εις κ. κλαΐς, κλαΐ(γ)ει, κλαΐ(γ)ου-με κ. κλαΐμε, κλαΐ(γ)ετε κ. κλαΐτε, κλαΐ(γ)ου-νε κ. κλαΐν(ε), ἐπ. β' ἐν. πρόσ. ἐν εὐκτ. κλαΐοισθα, ἀττ. παρατ. ἔκλαον, ἐπ. κλαΐον, ἐν. κλαΐεσκον, μέλλ. κλαΐσομαι, β' ἐν. κλαΐσῃ ἢ κλαΐσει, κ. σπαν. κλαΐσομαι, ἀττ. κλαΐσω κ. κλαΐσω, ἠπ. κλαΐσω, δημ. κλαΐσω, ἀττ. ἔκλασα, ἐπ. κλαΐσα, ἀόρ. ἔκλασα, ἐπ. κλαΐσα, δημ. ἔκλαφα, ἀόρ.β' ἔκλαβε, μέσ.ἀόρ. ἔκλασομαι, παθ. μέλλ. κλαΐσθήσομαι κ. κλαΐσομαι, ἀόρ. ἔκλασθη, δημ. μέσ. ἀόρ. ἔκ-κλασθηκα, πορακ. κέκλαυμαι κ. κέκλαυσαι, δημ. ἐν μτχ. κλαμμένος κ. κλαμημένος, ἀμτθ. κέω, χώνω δάκρυα, ἐνεκα λύθη, πόνου κττ., θρηνώ, ὀ-δύρομαι: Ἰλ.Α.362 τί κλαΐεις; τί δέ σε φρένας ἴκετο πένθος; αὐτ.Γ.297,αὐτ.Θ.364 ὁ μὲν κλαΐε-σκε πρὸς οὐρανόν, Σ.340 ἀμφί δέ σά Τρωαί... κλαΐονται, Ὀδ.Κ.201 κλαΐον δέ λιγέως, οὐτ.Υ.92, Αἰσχ.Ἐπτ.656 οὕτε κλαΐεν οὐτ' ὀδύρεσθαι πρῆπει, Σοφ.Τρ.1072,Πλάτ. Πολ.614Ε,αὐτ.Φιλ.48Α τὰς γε τραγικάς θεωρήσεις, θαν δ' ἀνα χαιρόν-τες κλάσσι, μὲνυσται, Ἀριστ.Π.900α,20 διὰ τί οἱ κλαΐοντες ὀξύ φθέγγονται, Πλούτ.Περ.36 οὐ-δὲ κλαΐων οὐδὲ κηδεύων οὐδὲ πρὸς τάφῳ τινὸς ὤφθη τῶν ἀναγκαίων, ΚΔ Ματθ.26,75 ὁ Πέτρος.. ἐξελλῶν εἶω ἔκλασε πικρῶς, αὐτ.Μάρκ.5,38,αὐτ. Ἰω.11,31,Ζηνοβ.4,78 κλαΐει ὁ νικηθεὶς, ὁ δὲ νικῆ-σας ἀπόλωλε ἴπαροισι., Διογεν.1,32 αἵματι κλαΐ-ειν ἴχθιν αἰματηρὰ ἦτοι μεγάλης ὀδύνης δάκρυα|, Σωρ.1,107 (ἐπὶ τῶν νηϊῶν), Πλάτ. ἔκλαιε γάρ, ὅτι, Ἀκολουθ.Μ.Σαββάτου Ἐγκώμ.Στάσις.2,38 ἔκλαιε πικρῶς ἢ Παναγμωκος Μήτηρ σου, Λόγε, Ἐρω-τόκρ.3,51 θωρεῖς με πῶς ἐπόδωκα, πάντα γρινῶν καὶ κλαΐω, Πολιτ.Ἐκκ.Τραγ.232,4 ἂν κἀμης νιές νὰ κλάθουνη καὶ νιούς ὅ ἄναστενάζουν, ὁ δῖστ. ἀκόμα δὲν ἠλάργεραις ἢ ἀρχίνησα νὰ κλαΐω | καὶ τῆς καμμένης θάλασσης παίνεματα νὰ λέω, - ἔκλαιε σὰν μωρὸ παιδί| ἢ οἱ μ. χώνω δάκρυα, δακρῶν ἐκ χαρᾶς: Ὀδ.Π.216 κλαΐον δὲ λιγέως, ἀδινώτερον ἢ τ' οἰωνοί, Εὐστ.1799,57, Ἐ-ρωτόκρ.3,123|,Γρουν.Σκ.Τερρ.38,4 στήν ἀγκαλιά τῶν εἰδικῶν μου ἐπάνω | -ὦ ἢ φεῦτική χαρὰ μου | -γλυκὰ κλαΐω| 2) ἐν φρ. πρὸς δῆλων διαφόρων ἐνοιῶν, οἶον: Ἰλ.Β.263 αὐτὸν δὲ κλαΐοντα... ἐπὶ νῆας ἀψήσω ἰθὰ τὸν ἀποστειλῶ κλαΐοντα, μὲ κλάματα, δηλ. δαρμῆνοί, ὀδόθ. συνθῆ. ἐν φρ.: Ἦρ.4,127 ἂντὶ δὲ τοῦ ὄντι δεσποτῆς ἔρησας εἶναι ἐμός κλαΐειν λέγω ἰνὰ σκόνης, σκάσει, Αἰσχ.Πι. 925 κλαΐος ἄν, εἰ φάσειςαι ἰθὰ κλάσης, θὰ τι-μωρηθῆς, ἄν ἐγγίσῃ|, Σοφ.ΟΤ.401 κλαΐων δακεις μοι... ἀηλατήσεις ἰπρὸς βλάθην σου, πρὸς λύ-νην σου, μὲ κινδυνόν σου|, Εὐρ.Ἦρακλ.270 κλαΐων ἀρ' ἀφει τῶνδε, αὐτ.Κικλ.554, Εὐπ.363 κλαΐει ἐφ-πῆμν, Ἀριστφ.Σφ.1327 κλαΐσεται τῆς τῶν ὀπι-σθεν ἐπακολουθούτων ἐμοὶ ἰθὰ κλαΐσω, δηλ. θὰ μετανοήσῃ τις ἐκ τῶν...|, οὐτ.Εἰρ.255 κλαΐσει μακρὰ ἰθὰ ὑποφέρῃς πολὺ|, αὐτ.Πλ.612 σὲ δ' ἔάν κλαΐει μακρὰ τὴν κεφαλὴν (βερναρδ.Γρ. ἐσέ δὲ ν' ἀψήσω νὰ κτυγῆς, νὰ σπάνῃ τὸ κεφάλι σου, νὰ κουρεύσεις|, αὐτ.Σφ.584 κ. ἐν φρ. δημ. τρά-βα με κ ἰδς κλαΐω (σὲ τῶν προσποιομένων ὅτι ἀποποιοῦνται τοῦθ' ὄπερ ἐπιθυμοῦσι), ὁμ. πα-

ροισι. νὰ κλαΐω οἱ χῆρες, νὰ κλαΐν κ' οἱ παν-τρεμένοι| ἐπὶ τὸν εὐτυχοῦντῶν ἢ τῶν εὐδίων καὶ μευφιμοῦσύντων|,ὁμ.ἀ(ν) δὲν κλάφθῃ τὸ παιδί, | δὲν τοῦ δίνει ἡ μάνα του βυζί| (ὅτι πρῆνει ὕ ἀπατή- τις τὸ δικαιόν του, διὰ νὰ τὸ εὐρή| 3) μτθ. κατακλαΐω, θρηνώ διὰ τινὰ|, μυρολογῶ ἰδ. νε-κρόν: Ἰλ.Υ.210 τῶν δὴ ὕν ἔτεροι γε φίλων παι-δα κλαΐονται, Ὀδ.Α.363 κλαΐεν ἔπειτ' Ὀδυ-σῆα, φίλον πόσιν, Αἰσχ.Ἐπτ.828 τοὺς... ἀτέκνονα κλαΐωσι πολεμήρχου, αὐτ.Ἀγ.890,Σοφ.Ἠλ.1117 εἰ-περ τι κλαΐεις τῶν ὀρεστείων κακῶν, αὐτ.1122, Πλάτ.Πολ.388Β μὴδὲ ἄλλα κλαΐοντα τε καὶ ὀ-δυρόμενον, ὅσα καὶ σὰ ἐκεῖνος ἐποίησε, Πλούτ. Ἰλκ.33,ΚΔ Ματθ.2,18 Ραχὴλ κλαΐουσα τὰ τέκνα αὐτῆς, αὐτ.Ἀν.18,9, Ἀκολουθ.Μ.Σαββάτου Ἐγκώμ. Στάς.3,43 κλαΐει καὶ θρηνεῖ σε ἢ Παναγνὸς σου Μήτηρ, Σωτὴρ μου, Πολιτ.Ἐκκ.Τραγ.237,15 κ ἄν δὲ σὲ κλάφῃ ἡ μάνα σου, ὁ κόσμος σὲ δακρύ-ζει, Χατζ.ὄπ.βρ.Θρ.58,4 λές καὶ κλαΐει τὸν καμῶ- μου, Γρουν.Σκ.Τερρ.754, φρ. νὰ κλαΐῃ ἡ μάνα τὸ παιδί καὶ τὸ παιδί τὴ μάνα ἰεπὶ σοβαρῶ δυσ-τυχημάτων|, παροισ. δὲν κλαΐω κείνα ποῦ παθα, | μόνο τὰ θέλω πάθει ἰδὲν θρηνώ διὰ τὰ παθή-ματα τοῦ παρελθόντος, ἀλλὰ διὰ τὰς συνεπείας οὐτῶν| κ. παθ. εἶμοι ἀντικείμενον κλαυθμοῦ, θρη-νοῦ: Αἰσχ.Χο.687 σποδὸν κέκευθεν ἀνδρός εὐ-κεκλαυμένον| κ. ἀποισ.: Ἀριστφ.Νεφ.1436 μέ-την ἐμοὶ κεκλαύσεται || δημ. οἰκτιρῶ, ἐλει-ονολογῶ: κλαΐω τὴ μοῖρα μου καὶ τὸ ριζίκι μου, - κλαΐει τὴν τύχη του - τὴν κακομοιραία του, φρ. εἶναι γιὰ νὰ τὸν κλαΐς| 4) ἐπὶ βροφῶν, ἀ-νοζητῶ τὴ ἢ τινα κλαυθμυρίζων, ζητῶ τὴ μὲ κλαυ-θμυρισματα: Ἄρρ.Ἐπικτ.2,16,39 5) τὸ μέσ. κλαΐομαι κλαΐω, θρηνώ ἔμαυτον, διὰ τὸν ἑαυτόν μου, κλαΐω δυνατὰ: Αἰσχ.Ἐπ.920 ἄ κλαμοίμας μου μινύθει τοῖνδε δυοῖν ἀνάκτιον ἰεπὶ φρῆν| (βερναρδ.Γρ. ἐκ καρδία μου, ἐν ᾧ κλαΐει διὰ τοῦς δύο τοῦτους ἀνοκτας, τῆκεται [φθεβεῖται] ὁμ. κτ. παρακ. παθ. μτχ. κεκλαυμένους πλήρης δακρυ-ῶν, βουτημένους στὰ δάκρυα: αὐτ.Χο.457 ἐγὼ δ' ἐπιφθέγγομαι κεκλαυμένα, Σοφ.ΟΤ.1490 ἔνθεν οὐ-κεκλαυμένοι πρὸς οἶκον ἴεσθαι| ἀντὶ τῆς θεω-ρίας| 6) δημ. τὸ μέσ. κλαΐ(γ)ομαι ἢ κλαΐου-μαι παραπονοῦμαι κλαΐων ἢ κοὶ ἀπλῶς παραπο-νοῦμαι, δεινολογῶ, μεμφιμοῖρῶ: Ζερθ.Μυθ.Ζ.52 ἀ-πελιτισμένη ἐπῆγε... νὰ κλαΐαυτὴ στὸν ἴδιο τὸν ὄχροντα,-ὄλο κλαΐεται, ποτὲ δὲν εἶναι εὐχαρι-στημένος, - ἐρχεται κοὶ μοῦ κλαΐεται κάθε μέ-ρα πῶς δὲν τὸν βροθῶ| 7) ὁμ. τὸ μέσ. μτθ. θρηνώ πρὸς ἑμαυτόν: Αἰσχ.Ἀγ.1096 κλαμοίμα τά-δε βρέφῃ σφαγᾶς ὀπτάς τε σάρκας (βερναρδ.Γρ. εἰδοῦ τὰ παιδία κλαΐοντα ἰδούρομεναι| τὴν σφο-γῆν των καὶ τὰς ὀπτάς των σάρκας|), Σοφ.Τρ.153| 8) ρηματ. π. κλαυτός καὶ κλαυστός, ἀκλυτος, κλαυθμός, κλαμῶ, κλαυθμυρισμός. Ἐκ ἰβρ. κλαΐ-ῶ = κλαΐω, κλάω.

κλαϊωμίλια ἡ) (κλαΐω-ὀμιλία) μτγν. κ. ποι. κλαϊ-ωμιλίη ἢ ἐν τῷ κλαΐει ὀμιλία, τὰ συγκατακλαΐ-οντι, ἢ συντροφιά στὰ κλάματα: Ἀρμιαν.ΑΠ.9,573 καὶ κλαϊωμιλίη καὶ γελωμιλίη.

κλάκι (τὸ, ἀκλ.) (γαλλ.) δημ. ὑψηλὸς κυλινδρικός ἀνδρικός πῆλος τῆς ἐπισήμου στολῆς δυναμέως, δι' ἔσωτερικῶν ἐλατηρίων, νὰ συμπερισταται εἰς πλάκα, ἄ. ταλιῆτρο.

κλάκκα ἡ) (γαλλ.) δημ. τὰ ἐν θεάτρῳ χειροκρο-τήματα τὰ ἐν ἐγκαθέτῳ βλ.λ.ι| 2) κτ. ἐπέκτ. ὁμῶς ἐγκαθέτῳν θεάτρῳ ὑποστηριζόντων διὰ χει-ροκροτημάτων ἔργον τι ἢ ἠθοποιῶν τινα κατὰ τὴν παράστασιν.

κλακέρ ἰό, ἀκλ.ι| (γαλλ.) δημ. ἐγκαθέτος ἐντε-ταλιμένος νὰ χειροκροτῇ ἢ ν' ἀποδοκιμάζῃ ἠθο-ποιόν, ρήτορα κτ.

κλακιδιον (τό) νεώτ. σφηνίσκος δι' οὐ ἐνοῦνται δύο τεμάχια ἢ στερεοῦνται τεμαχίων τὴ διαπερασθὲν δι' ἑτέρου, πρβλ. ἀναστολεῖς

κλακαφόρος (τό) Ἐπιγρ. ἡ κλαίκοφορος ὁ φέρων τὴν κλειδα ὁ κλειδοῦχος, ὄνομα ἥρωος λατρευομένου ἐν Ἐπιδαύρῳ || ὄμ. τίτλος ἱερέως ἐν Μεσσήνῃ: Ἐπιγρ.

κλακίτις ἄ-όν ἢ κλακίτις ὄωρ. τ. τοῦ κλειστός βλ.λ.: Ἐπιγρ. θησαυροὶ λίθινοι δύο κλαίτικοι.

κλάλιον (τό) πάπ. ἀντί κλάνιον βλ.λ.
κλάμα-ατος (τό) ἢ κλάμα κλώ | Ἐπιγρ. ἀντί κλάσμα βλ.λ.: κλάματα περονών.

κλάμα (τό) | κλαίω | δημ. τ. τοῦ κλαῦμα βλ.λ. || δ. διστ. τί μου τὰ μνηστὰ τὰ λόγια, τί μου στέλλεις γράμματα | κι ἐγὼ γράμματα δὲν ξέρω κι ἀρχινῶ τὰ κλάματα.

κλαμάρος-ἄ-όν δ. γρ. ἀντί κλαδάρης βλ.λ.: Λεωνίδ. ΑΠ 9,322 || κτ. Ἦσα. « κλαμαράν, πλαδαράν, ἀσθενή ».

κλαμβός-ἰ-όν μσν. ἠκρωτηριασμένος, κολοβωμένος: Ἰνπιατρ.14 ὤτα μὴ μικρά, μηδὲ κλαμβά. **κλάμμα**-ατος (τό) αἰολ. τ. τοῦ κλήμα βλ.λ.: Ἄλκ. ἐν Πάπ. ὉΞ.1788 ἀπ.15 ιιβ9.

κλαμμίς Ἦσα. « ἀναδενδράς ».

κλαμμός (τό) δημ. κ. κλαμμός ἀντί κλαυμμός βλ.λ.
κλαμπανίζω δημ. κρούω τοὺς κώδωνας ναοῦ τινος, χτυπῶ τὴν καμπάνα τῆς ἐκκλησίας: Λασκαρ.Ποιήμ.98. 2) ρηματ. π. κλαμπάνισμα.

κλαμπάνισμα (τό) δημ. ἢ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κλαμπανίζω, ἢ κώδωνοκρουσία.

κλάμπα (τό) δημ. κώδων ναοῦ, ἢ καμπάνα τῆς ἐκκλησίας: Λασκαρ.Ποιήμ.71.

κλαμψήσσαι Ἦσα. « βοήσαι, καλέσαι ».

κλανιάρης (τό) δημ. τὸ θηλ. κλανιάρη, τὸ οὐδ. κλανιάρικο ὁ συγκαίς περδόμενος.

κλανιον (τό) πάπ. κ. λεξ. ἢ κλάνιον φέλιον: Ἦσα. « κλανία: φέλια βροσχιόνων », Γλωσσ.

κλάνισκιον (τό) Ἐπιγρ. ἀντί κλανίσκιον βλ.λ.
κλάννω γλωσσ. κλώ-ῶν) βλ.λ.

κλάνω λεξ. κ. δημ., ἄορ. ἐκλασα, δημ. μτχ. παθ. παρακ. κλασμένος κλώ (-ῶν) βλ.λ.: ΕΜ1,50. 2) δημ. ἀμτβ. πέρδομαι: παροιμ. πέραυ ἐκλασε ὁ λαγός καὶ φέτος μύρισε (ἐπὶ γενεόντων ἀναγγελιομένων πολὺ μετὰ τὴν τέλειαν αὐτῶν) | 3) δημ. ἐκδηλῶ ὑβριστικῶς τὴν πρὸς τινα περιφρόνησίν μου, οἰστέ περδόμενος κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ.

κλαξέ-ῖ(α)κός (τό) κ. Ἐπιγρ. ἢ κλαξέ ἀντί κλαξ βλ.λ.: θησαυροὶ λίθινοι δύο λαίτικοι .. καὶ ἐπιθέντα κλαξίκας.

κλάξον (τό) | ἰγγλ. ἄκλ. | δημ. ἠχητικὸν ὄργανον χρησιμοποιούμενον ἐν τοῖς αὐτοκινήτοις κατὰ τὴν διὰ τῶν ὀδῶν κυκλοφορίαν αὐτῶν πρὸς ἀποφυγὴν συγκρούσεων.

κλαξῶ ὄωρ. μέλλ. τοῦ κλαίω βλ.λ.: Θεόκρ.6, 32 αὐτὰρ ἐγὼ κλαξῶ θύρας.

κλάσων (τό) | ἰγγλ. ἄκλ. | κ. κλάσων δημ. κωμικὸς τῶν ἱπποδρομιῶν, ἄ. παλιᾶτος.

κλαούρα (τή) δημ. ἢ κλαφούρα βλ.λ.
κλαουρίζω δημ. κλαφουρίζω βλ.λ.

κλαουράνη (τή) νεώτ. βοταν. γένος ἔσπεριδοειδῶν ρητιοειδῶν φυτῶν.

κλάπα (τή) μσν. κ. δημ. ζύλον ἢ ἔλασμα, διὰ τοῦ ὁποίου συνδέονται δύο ἢ πλείονες σανίδες πρὸς ἀλληλάς. 2) δημ. ζύλινα ἐμβόλα ἐντεταχισμένα ἐντὸς τῶν τοίχων. ἐφ' ὧν στερεοῦνται τὰ πλοῖσα τῶν θυρῶν, παραθύρων κτ.: Καριβ.Ζητ. 155 τὰ παράθυρα σὲ κάθε χτύπημα ἐσειοῦνταν, λές καὶ ἤθελαν νὰ .. φύγουν ἀπ' τὴ κλάπες τους: || σιδηροῦν ἔλασμα δι' οὐ οἱ κτίσται συνδέουν τοὺς λίθους οἰκοδομητῆς τίνος: 3) ὄμ. δημ. ἢ στρόφιγγ θύρας, ὁ γίγγυμος, τὸ

μάσκουλο, ὁ μεντεσές: || σιδηροῦς κλοῖος ἐν φ' ἐφαρμύζει ὁ σύρτης: 4) ὄμ. δημ. ἑκατέρω τῶν δύο παρωπίδων τῶν ἱππῶν: 5) ὄμ. δημ. ἐκάστη τῶν κλειδῶν πνευστοῦ μουσικοῦ ὄργανου: 6) μτχ. κ. μσν. κτ. πληθ. κλάπα βλ.λ.

κλαπαδόρα (τή) ἰταλ. | δημ. λαϊκὸν πνευστὸν ὄργανον.

κλαπατῆρας Ἦσα. « χρονίζειν ». **κλάπα** (ῖα) μτχ. κ. μσν. πληθ. τὸ κλάπα, αἱ ζύλινα ἐμβόδες, τὰ τσόκαρα: Δίων Κ77,4, Σουίδ. ἐν λ. κωλόβαθρον. 2) οἱ κορμοὶ, τὰ στελέχη: Σχόλ. Ἀριστοφ.Γιλ.276, Τζέτζ.Χιλ.13,300.

κλαπατάρι (τό) δημ. πτέρυξ κατακειδίου πτηνοῦ: Κρυστ.Τραγ.136,22 δὲν ἐχω φτερά, δὲν ἐχω κλαπατάρια.

κλαπάτσα (τή) δημ. κ. χλαπάτσα ἢ νόσος τῶν προβάτων διαστομίας βλ.λ.

κλαπέεις-έντος μτχ. παθ. ἄορ. β' τοῦ κλέπτω βλ.λ.
κλαπήναι ἀπαρφ. παθ. ἄορ. τοῦ κλέπτω βλ.λ.

κλαπέτο (τό) δημ. βαλβίς, ἰδ. ἐπὶ τῶν ναυτικῶν μηχανημάτων.

κλάπος (τό) μσν. τὸ βασισιτικὸν ὄργανον ποδοκίχῃ βλ.λ.: Κορ. Ἀτ.1,68 ἐν λ. κλαποτά. 2) γυναικίον ἐνδύμα φέρον κεντήματα σχήματος ἤλων: Τζέτζ. ἐν Κορ. Ἀτ.1,68 ἐν λ. κλαποτά ὄμως γυναικες εὐνεγε καὶ τινες τῶν ἀρχόντων | κλεπτῶν Ἀβδάων ἔχουσι κλάπους τιμωτέρους.

κλαποτά κτ.-όν (κλαπότα) μσν. κ. κλαποτός ἐπὶ ἐνδυμάτων ἡτ., ὁ πεποικιλισμένος, ὁ φέρον κεντήματα εἰς σχῆμα ἤλων: Διηγ. Ἀρχιλ.1122 καὶ κλαποτῶν κλαπίσων εἰ(χεν ἢ) σέλλα ἐκείνη | τὸ οὐδ. ἐν πλ. κλαπωτά ὡς οὐσα, ἐνδύματα φέροντα κεντήματα εἰς σχῆμα ἤλων: Πρόδρο.1,91 ἄν μ' ἔλειπαν τὰ γράμματα καὶ μάθαινα τεχνίτης, | ἀπ' αὐτοὺς ὁποῦ κάμνουσιν τὰ κλαποτά καὶ ζοῖσιν: || τέχνη κλαπωτή ἢ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν κλαποτά βλ.λ.: Πρόδρο.1,92 νὰ μαθα τέχνην κλαποτῆν καὶ νὰ ζοῖν μετ' ἐκείνην.

κλάρα (τή) δημ. μεγεθυτ. τοῦ κλαρί βλ.λ., μέγας κλάδος: Καριβ.Ζητ.42 ἐκρέμονταν ἀπὸ τὴν .. σκεπή .. δύο κλάρες μπουρπέλες μετ' τὴ σκόνη καθισμένην, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 65,24 φτιάσκει ἀπὸ κλάρες σκιαχτρα κι ἀπὸ βάτα, - τοὺς πήρε μετ' τὴν κλάρα (τοὺς ἔτρεφεν ἀκόπως εἰς φυγὴν) || φρ. ποῦ τὴν πᾶς τὴν κλάρα: | τίνος τὰ λέξεις αὐτά: | 2) τὸ ἀρπακτικὸν πτηνόν, ὄρνεον, γυπάετος ὁ γενειοφόρος, ἄ. ὄξυς.

κλαρά (πληθ. οὐδ.) Ἦσα. « φέλια ».

κλαραγεῖ | γρ. κώδ. κλαραγεῖων | Ἦσα. « ἐλαφρῶς καθεθεῖ. Σικελοῖς: » πρβλ. δημ. γλαρώνω.

κλαράκι (τό) δημ. ὑποκορ. τοῦ κλαρί βλ.λ., κλωνάριο, κλαδίσκος: Πολίτ. Ἐκλ.Τραγ.58,13 ἐνα πουλὰκι φῶνας ἐν ἀπὸ φηλὸ κλαράκι, παροιμ. τὰ κλαράκια ἔχουν τὰ ἀνθούς καὶ τὰ κλαριά τοὺς ἄρκασιους | ἢ νεότης παρέχει τὰς τέρφεις, ἢ ὠριμότης τὴν εὐμόρειαν |

κλάρας Ἦσα. « φωνίξ τὸ δένδρον ».

κλάρας (ῖα) Ἦσα. κ. δημ. Ἦσα. « αἶ ἐπὶ τοῦ ἐδά-φους | ἐσχάρος: » || δημ. σπαν. τὰ ἐπὶ τῶν πεζοδρομιῶν ἰσοπέδως ὀριζήντια σιδηρὰ κιγκλιδώματα, τὰ χρησιμεύοντα διὰ τὸν ἀερισμὸν καὶ φωτισμὸν ὑπογείων, ἄ. σκάρες.

κλαρί (τό) δημ. κλάδος δένδρου ἢ θάμνου, κλαδίον: Πολίτ. Ἐκλ.Τραγ.47 | κλαίτε τὰ δέντρα, κλαίτε, κλαίτε τὰ κλαριά, Κρυστ. Ἀγροτ.118,8 ἀκούει φωνοφούλισμα κλαριῶ καὶ λέει πᾶς τὸ ἴβρε, Καριβ.Ζητ.220 τὰ κλαριά τῶν πλατάνων, παροιμ. κάθε κλαρί τὸ δρόμο του (ἴδιον ἑκαστός ἄνθρωπος ἔχει τύχην) | 2) συνεκδ. περιληπτ. πολλὰ ὄμοι ἄγρια δένδρα, ὄσας, λόγγος: τὸ βουδὸ μσν ἔχει πολὺ κλαρί. φρ. βῆκες στὸ κλαρί ἔγινε ληστής |, παροιμ. κάλλια στὸ κλαρί

παρά στό κλουβί | καλύτερον ληστής παρά φυλακισμένος ή έν γενικωτ. σημ. καλύτερον άνεξάρτητος έστω και στεροόμενος ή περιωρισμένος έστω και άνέσεις έχων | κ. π. κληθ. γεν. τά δένδρα : διστ. 'Αθ.Διάκου γιά δέξ καιρό πού διάλεξε ό χάρος νά μέ πάρη, | τώρα η' άνθίζουν τά κλαρία και βγάν ή γή χορτάρι.

κλάρια (τά) δωρ. τ. του κληρίου βλλ. έν χρ. κτ. πληθ. μικρά κτήματα έκ κληρονομίας προερχόμενα κ. γεν. κηρός κλήρου, τμήμα άγρού | Διόδ. Ζων.6,98 «κτημάτιον» 2) κλάρια (τά) Έπιγρ. έορτή πρός τιμήν του 'Απόλλωνος του κλαρίου καθ' ήν έτελούντο ήπικιο όγάνες : Κλάρια έν Κολοφών | 3) μγν. | κτ. τινας έσφ.φρ. |, ά. κλαρία βλλ. 4) Σουιδ. «φέλια» προβλ. κλαρά.

κλαρία (τά) ά. κλάρια χρωστικαί συγγραφαι, γραπταί όμολογιαί χρέους, χρέογραφα, χρωστικά : Πλουτ. 'Αγ.13 τά παρά τών χρωστών γραμματέα ..., ά κλαρία | δωρ. κλαρία | καλούσι.

κλαρίας (ό) νεώτ. ζωολ. γένος άκανθοπτερυγίων ιχθύων τής οικογεν. τών σιλουριδών.

κλάριοι 'Ησ. «κλάδοι».

κλαρινέ(τ)οι (τά) (ίταλ.) δημ. κ. κλαρίνο ξύλινον πνευστόν μουσικόν όργανον έν χρ. ιδ. εις όρχήστρασ, ό εύθύαυλος.

κλαρίνο (τό) (ίταλ.) δημ. ό εύθύαυλος, τό κλαρινέτο, έν χρ. ιδ. εις λαϊκάσ όρχήστρασ | φρ. στέκεται κλαρίνο (έπί στρατιωτικώ ίσταμένω εύθύτησ εις στάσιον προερχήσ ή χαιρετισμού) : όμ. σκαπτ. κ. επί τών μεσά κόμπου παριστομένων εις τελετάσ έν έπισήμω περιβολή.

κλάριος (ό) δωρ. τ. του κληρίου βλλ., ό δια κληρου διανεμών, διαμοιράζων, έπιθ. του διός : Αλοχ. 'ικ.360 'Ιδοιτο δητ' άνατον φυγαν Ικεισα Όξειμ διασ κλαριου, Πaus.8,53,9 τό δέ χλάριον. . καλεΐται . . Διός Κλαριου 2) έπιθετον του 'Απόλλωνος έκ τής έν 'Ιωνία πολήγην Κλάρου : Έπιγρ., Κολλ. 'Απολλ.70 ώπολλον, πολλοί σε Βοηδρόμιον καλέουσι, πολλοί δέ Κλάριον, Πaus.2,2,8 3) τό άρσ. κτ. πληθ. ώς ούσα. κλάριο βλλ.

κλαρίτης (ό) νεώτ. όρυκτολ. όρυκτόν θειοαρσενικόν άλασ του χαλκού.

κλαριών-άνος (ό) Έπιγρ. όνομασία μηνός έν Νοτίω τής 'Ιωνίας και έν Έφθα.

κλάρκεια γλώσσα | ή νεώτ. είδος σκληρωτικής συφιλιδικής γλωσσίτιδος έχούσης τήν όνομασίαν αυτής έκ του πρώτου περιγράφαντος αυτήν 'Αγγλου άνατόμου 'Ιακ. Αύγ. Κλάρκ | κλάρκειος στήλη όμάσ κυττάρων και τό όπίσθιον κέρασ του φαιού όξενος του ωαίσιου μυελού.

κλαρκία | ή νεώτ. γένος όναγροειδών φυτών.

κλαρονομώ-έω δωρ. τ. του κληρονομώ βλλ.

κλαροπόντικο (τά) δημ. τό τρωκτικόν ζώον μύς ό δασόδιος.

κλάρος (ό) δωρ. τ. του κληρος βλλ. | Πινδ.Π 4,190 κλάροισ θεοπροπέων Ιεροίς, Έπιγρ. είλεν κλάρω Ζηνί τροπασί φέρειν.

κλάρω-ώω δωρ. τ. του κληρώ βλλ. : Έπιγρ. τά δικαστήρια ά κα δέη κλαρώειν.

κλαρώνω δημ. ιδ. επί μεταξοκωληκων, άνερχομαι επί τών θετειμένων κλάδων πρός κατασκευήν του βόμβυκος : κλαρώνων τά σκουλήκια μας 2) κτ. έπέκτ. κ. επί φυτών, άπλούμαι, άπλώω τά κλαδιά και τά φύλλα μου δια τά περιβάλλω τι : Βαλαωρ. 'Αθ.Διακ.1,86 τό περιπλακάδι . . περφηανεύεται, και θέλει νά κλαρώσ η στ' άνδρειωμένο μέτωπο.

κλαρώται (οί) (κλάρος) οί δουλοί των έλευθερων πολιτών έν Κρήτη, ή καλλιεργούτες τά κτήματα εκείνων, ά. άφαιμάται 'Ησ. «κλαρώται» ελωτες, δουλοί : Έφορ.29J, 'Αριστ.άπ.586, Κολλίστρ.'Ιστ.10, Πολυδ.3,83.

κλαρωτάς (ό) δωρ. τ. του κληρωτής βλλ. : Έπιγρ. κλαρωτάσ δικαστήν.

κλάσσαυχενομαι (κλώ-αύχιν) νεώτ. ά. κλάσσαυχενίζομαι, βαδίζω, περιπατώ κλίνων τόν αύχένα ότε μέ πρός τά δεξιά ότε δέ πρός τά άριστερά ώς θηλυδρίας, άκκίζομαι, έπίδεικνόμεναι, κορδώνομαι, κομαρώνω, επί του 'Αλκιβιάδου : 'Αρχηπ.45 κλάσσαυχενεται τε και τραυλίζεσαι. κλάσσαυχενίζομαι | νεώτ. κλάσσαυχενούομαι βλλ. 2) ρηματ.η. κλάσσαυχενώσασ.

κλάσσαυχενιάσ (ό) νεώτ. ή έներγεια του κλάσσαυχενίζεσθαι, τό θηλυπρεπός άκκίζεσθαι.

κλασθήναι παθ. άόρ. ά' άπαρφ. του κλώ-άω | κλάσθρον ά.φρ. κλάσθρον 'Ησ. «κλεΐθρον».

κλασίθωλαξ-άκος (ό-ή) κλώ-βώλαξ | μγν. ό κλών, θραύων τάς βώλους τής γής : 'Αγαθ.ΑΠ 6,41 χαλκόν άροτριήν, κλασιθώλακα.

κλασικισμός (τό) νεώτ. κ. δημ. ό κλασικισμός.

κλασικιστής (ό) νεώτ. ό κλασικιστής βλλ.

κλασικός-ή-ών (ό) νεώτ. κ. δημ. ό κλασικός βλλ.

κλάσις-εις (ή) (κλώ) κ. νεώτ., δημ. κ. -η ή έներγεια του κλών, ή θραύσις, τό σπάσιμο, τό τσάκισμα, τό λύγισμα, ό τεμαχισμός : Πλάτ.Τιμ.43D πάσαισ δέ κλάσαισ και διαφοράσ τών κύκλων έμποισιν, ΚΔ Λουκ.24,35 έν τή κλάσει του άρτου, αύτ.Πράξ.2,42 || ή κλάσις των άμπέλων ή άποκοπή των φύλλων και των κλάδων άμπέλου, ή κλάδευσις : Θεόφρ.ΦΑΙτ.2,14, αύτ.3,14 | των δ' άμπέλων των τελέων ήδη πρώτων μέν και μέγιστων έστιν ή κλάσις 2) ή κλάψις, επί των γονάτων ήνωμένων : 'Αριστλ.Πρ.883η,33, 'Αρχύτ.π. Σιμηλκ.Φυσ.785,25 τό σάσειν περι ό ά κλάσις, 'Αλέξ.'Αφρ.Μετ.143,9 κλάσις όφειαν ή άνάκλοσις, ή διάθλασις | φρ. κλασιν λαβειν | λαμβάνα έκκλασιν, παρέκκλασιν | Πλωτίν.6,9,8 || επί έπίδεσμου : Έρωτιαν.έν λ. σκέπαρος όταν κλάσιν ποιη και γονίαν | όταν κλην παρέκκλασιν και γονίαν | || όμ. κ. επί του λαβυρινθου του ώπτός : Γολ.Χρ.Μορ.8,6 3) τό μέλος, ή άρμονία τής φωνής, ή ποικιλη τροφή, τό λύγισμα τής φωνής, τό τσάκισμα : Φιλ.1,276 έν κλάσει και τόνους έμμελωτός φωνής, αύτ.2,266 κλασίν έμμελωστα- τας φωνής 4) νεώτ. κ. δημ. άντι κλάσις | ατ. | σύνολον προσώπων ή πραγμ. άποτελούντων μέρος ένός όλου, τάξις, μοίρα, όμάς : στρατολογική κλάσις | τό σύνολον των στρατευομένων ή των εφεδρών του αυτού έτους |.

κλάσμα-ατος (τό) | κλώ-άω | κ. νεώτ. κ. δημ. τό όποτέλεσμα του κλών βλλ., θραύσμα, τεμάχιον, απόκομμα, τμήμα μονάδος αριθός : Έπιγρ., ΠΔ Βασ.1,30,12 διδόσαισ αύτῶ κλάσμα παλάθης και έφαγ, αύτ.2,11,21, Έπιγρ. μελάθρον κλάσμα- τα, Διδό.Σ 17,13, Πλουτ.ΓΓράκχ.19 τά των ύπηρετών δόρατα συγκλίνωτες. . διελαΐμβανον ως άμυνούμενοι τοίς κλάσμασι τους έπερχομένους, Λουκιλλ.ΑΠ11,153 άν δη παραρπάξις άρτους και κλάσματα άναΐδωσ, ΚΔ Μάρκ.8,19 ότε τους πέντε άρτους έκλασα . . και πάσαισ κοφίνους κλασμάτων πλήρεις ήρατε;, αύτ.'Ιω.6,13 Φαί. ΑΠ 6,304 θάλασσασ τινάτων φαφαρού κλάσμα- τος εις άπάταν | νεώτ. μαθηματ. κλάσμα ή κλασματικός αριθμός ποσόν παριστώμενον δια δύο άκεραίων αριθμών γραφομένων του ένός κάτωθεν του έτέρου και κωρυσιμένων δια μικράσ όριζοντίας γραμμής, άν ό μέν κάτωθι δη- λοί εις πόσα ίσα μέρη διηρέθ η άκερνια μονά και κακείται παρονομαστήσ, ό δέ άνω πόσα εκ των μερών τούτων ελήφθησαν και καλεΐται αριθμητής 2) ρήσις : Βέττ.Βαλ.1,0,31.

κλασματήρ-ήρος (ό) νεώτ. ύληνη σφαιρική φιάλη έν χρσει έν τοίς χημικισ έργαστηρίοις δια τάς κλασματικás άποστάξεισ.

κλασματίζω (κλάσμα) μον. κόπτω εἰς κλάσμα-
τα, τεμάχια, τεμαχίζω: Θεοφάν.332.

κλασματικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνα-
φερόμενος εἰς τὸ κλάσμα βλλ. || **κλασματι-
κός ἀριθμός** (τὸ κλάσμα), - **κλασματική μονάς**
(ἕκαστον ἐκ τῶν ἰσῶν μερῶν εἰς ἃ διηρέθη ἡ
ἀκεραία μονάς) 2) ὁ κατὰ κλάσματα, τμή-
ματα γινόμενος: **κλασιμ-ἀπόστασις**: κέφιρρ.-κός.

κλασματίον (τό) Ἐπιγρ. ὑποκορ. τοῦ κλάσμα
βλλ., τὸ μικρὸν κλάσμα.

κλασματοκυττάρων (τό) νεώτ. παραλλαγή λευ-
κοκυττάρων τοῦ συνδετικού Ἰστοῦ ἐν εἶδει εὐμε-
γέθους κυττάρου μετὰ μακρῶν ἀποφυάδων, ὧν
τὰ κατὰ τόπους τροφοφόρα ὄγκώματα ἀποπί-
πτουσι κλόμενα.

κλασματώσις-ως (ή) νεώτ. τὸ φαινόμενον τῆς
ἀποπτώσεως τῶν ἀποφυάδων τοῦ κλασματοκυτ-
τάρου βλλ. 2) χημ. ὁ διὰ κλασματικῆς ἀπο-
στάξεως διαχωρισμός μεγάλων διαφορῶν βα-
θμοῦ ζέσεως ὕγρων εἰς τὰ συστατικά αὐτοῦ.

κλασματίζω (τό) ἡ θραύσις, τὸ τάξιμα: ΠΔ
Ἰωήλ.1,7 ἔθετο . . τὰς συκάς του εἰς κλασμόν
[δ.γρ. ἀντὶ συγκλάσμων].

κλασμάριον (τό) ἡ γράφη. [γαλλ.] νεώτ. ὁ ἐκ χαρ-
τονίου χαρτοφύλαξ, ἐντός τοῦ ὁποῦο φυλάσ-
σονται ταξινομημένα διάφορα ἐγγραφα τῶν ἐμπο-
ρικῶν ἰδ. γραφείων.

κλασσεται Ἦσ. ἐδρχεται. Συρακοσίαι.

κλασσοίαι ναῦσχοι: Ἰω.Λυδ.Ρωμ.1,27.

κλασσικίζω νεώτ. κ. δημ., ἀμτθ. μιμοῦμαι τοὺς
κλασσικούς βλλ. 2) εἶμαι ὁπαδός τῆς κλασ-
σικῆς παιδείσεως.

κλασσικισμός (τό) νεώτ. κ. δημ. ἡ τεχνοτρο-
πία, τὸ ἕφος τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ Λατίνων
συγγραφέων καὶ καλλιτεχνῶν 2) ἡ τάσις, ἡ διδά-
σκεισις πρὸς μίμησιν τῶν κλασσικῶν συγγραφέων
ἢ καλλιτεχνῶν 3) ἡ μελέτη τῶν κλασσικῶν συγ-
γραφέων, αἱ κλασσικαὶ σπουδαί.

κλασσικιστής (τό) νεώτ. κ. δημ., ὁ μιμούμε-
νος τοὺς κλασσικούς συγγραφεῖς ἢ καλλιτέχναις
2) ὁ ἀσχολούμενος περὶ τὴν μελέτην τῶν κλασ-
σικῶν 3) ὁ ὁπαδός τῶν ἐπὶ τῶν κλασσικῶν
σπουδῶν ἐρειζομένου ἐκπαιδευτικοῦ συστήματος.

κλασσικός-ή-όν (λατ.) νεώτ. κ. δημ., κυρ.
Ἑλλην ἢ Λατίνος συγγραφεὺς ἢ καλλιτέχνης ἀνή-
κων εἰς τὴν πρώτην τάξιν, ἀνεγνωρισμένος ὡς ἀρι-
στος, διαπρεπής, ἐπιφανής, δόκιμος: || ὄμ. κ.
κτ. πληθ. οἱ κλασσικοί ὡς οὐα: ἐκδόσεις τῶν
Ἑλλήνων καὶ Λατίνων κλασσικῶν 2) κτ.
ἐπέκτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς κλασ-
σικούς συγγραφεῖς ἢ καλλιτέχναις, ὡς καὶ εἰς τὰ
ἔργα αὐτῶν: **κλασσικά ἔργα** - **συγγράμματα**,

- **κλασσική ποίησις** - **τέχνη** - **ἐποχή** - **κλασσική
περίοδος** (ἡ καθ' ἣν ἤμιασεν ὁ ἐλληνικός καὶ λα-
τινικός πολιτισμός), - **κλασσική ἐκπαιδευσις** (ἡ
ἐρειζομένη ἐπὶ τῶν κλασσικῶν συγγραφέων)
|| κτ. ἐπέκτ. συγγραφεὺς ἢ καλλιτέχνης, ὡς καὶ
λογοτεχνικὸν ἢ καλλιτεχνικὸν δημιουργημα οἰουδη-
ποτε λαοῦ καὶ χρόνου καὶ τόπου ἐκ τῶν θεωρου-
μένων ὡς προτύπων τοῦ εἶδους αὐτῶν 3) εἶρων.
ὁ ἔχων κακὴν τινα ἰδιότητα εἰς ἀνυπερβλήτων βα-
θμόν, ὁ ἀπαράμιλλος ὡς πρὸς κακὴν τινα ἰδι-
ότητα: **κλασσικός ἀνίκανος** - **φεύτης** ἑπίρρ. -ὡς.

κλαστικός (κλάσις) ἀποκόπτω ἐκ φύλλα καὶ
τοὺς κλάδους ἀμπέλου, περιποιοῦμαι, κλαδεύω
ἀμπέλου, μτφ. ἀμεινῶ τινα, τὸ κόπτω τὰ φτερά
του: Ἀριστφ.Ἰππ.166 βουλήν πατήσεις καὶ στρα-
τηγούς κλασάσεις.

κλαστήριον (τό) [κλωή] σχόλ. κ. λεξ. τὸ κλα-
δευτήριο: Σχόλ. Ἀριστφ.Ἰππ.166 «τὸ δρέπανον ᾧ
κλαδεύουσι καὶ ἔλλα καὶ κλήματα ἐν ταῖς ἀμπέ-
λοις», Ἦσ. «δρέπανον τὸ τῆς ἀμπέλου».

κλάστης (τό) [κλωή] Ἦσ. «ἀμπελοφυγός».

κλαστικός-ή-όν νεώτ. ὁ διὰ κλάσεως ἢ κατὰ
κλάσματα γινόμενος: **κλαστική ἀνατομία** (ἀνα-
παρστάσις τοῦ ἀνθρώπινου σώματος διὰ τεχνη-
τῶν πινάκων λυομένων κατὰ τρόπον, ὡστε νὰ φαί-
νωνται τὰ ὑποκείμενα μόρια).

κλαστόθριξ-ότριχος (τό) πάπ. πιθ. ὁ ἔχων οὐλον
τριχώμα, οὐλόθριξ, σγομρομάλη, κατσαρομά-
λης: **λευκόχρωξ κλαστόθριξ ἀναφάλαντος**.

κλαστός-ή-όν [κλωή] μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ τε-
θραυσμένος, ὁ σπασμένος, ὁ τσακισμένος: Παῦλ.
Σιλ.ΑΠ.6,71 τὰ νοσηλῆκτου κλαστό κύπελλα μέ-
θης: || νεώτ. δυ δύναται τις νὰ θραύσῃ, ὁ δε-
κτικός θραύσεως: || μσν. κ. νεώτ. τὸ οὐδ. κλα-
στόν ὡς οὐα. τεμάχιον ἡμισυμένου ὄρτου: Δου-
κόγγ. 2) πάπ. πιθ. κλαστόθριξ βλλ.

κλαστότης-ους-ες μσν. κλειστός, περικεκλει-
σμένος: Χρον.Μορ.6969Η ὁ τόπος ἐπου εἰματεν
ἐνι κλαστόδης τόπος | κι οὐδέν ἔνι διὰ πόλε-
μον κάμπος πλατύς, καθάριος.

κλαυδιανὰ γράμματα (τά) νεώτ. τὰ ὑπὸ τοῦ
αὐτοκράτορος Κλαυδίου Α' πρὸς συμπλήρωσιν
τοῦ λατινικοῦ ἀλφαβήτου ἐφευρεθέντα: || **κλαυ-
διανὸν μέταλλον** κράμα χαλκοῦ καὶ κασιτέρου
εἰς ὃ προαίθεται φευδάργυρος καὶ μόλυβδος.

κλαυθμηρός-ά-όν [κλαίω] σχόλ. κ. νεώτ. ὁ γι-
νόμενος διὰ κλαυθμοῦ, ὁ πλήρης κλαυθμοῦ, θρη-
νώδης, θρηνητικός, πένθιμος, κλαφίρικός: Σχόλ.
Εὐρ.Ἐκ.337,-κλαυθμηρὸν ζαμα, - κλαυθμηρὰ φω-
νή κ. ἑπίρρ. νεώτ. -ὡς.

κλαυθμηρόν (ή) [κλαίω] κλαυθμός βλλ.: Πλάτ.
Νόμ.792Α παῖδιος τὸ δῆλμα ὧν ἐρᾷ καὶ μισεῖ
κλαυθμοναὶ καὶ βοαὶ ἰδιόρθ. ἀντὶ κλαυμοσῶν].

κλαυθμός (τό) [κλαίω] κ. μσν. κ. νεώτ. τὸ κλαίειν,
τὸ κλαῦμα, ὁ θρήνος, τὸ κλάφιμο: Ἰλ.Ω.717 ἐπει-
τὰ ἄεσσε κλαυθμοῖο, ἐπὴν ἀγάγωμι δόμονδε
(Ἐκτορα), Ὀδ.Ρ.8 παύσεσθαί ὀψ κλαυμοῦ τε . .
γδοίαι τε, Ἦρ.1,111 οἶκος μὲν πάς Ἀρπάνου κλαυ-
θμῶ κατέχετο, αὐτ.3,14,Αἰσχ.Αγ.1554 καταθάφω-
μεν οὐχ οὐτὸ κλαυθμῶν τὸν ἐξ οἴκων, Ἀριστ.
Πολ.1336α.35 τὰς δὲ διατάσεις τῶν παίδων καὶ

κλαυθμοῦ οὐκ ὀρθῶς ἀπαγορεύουσι, ΠΔ Γεν.
45,2 ἀφήκε φωνὴν κλαυθμοῦ, αὐτ.Ἰερ.38,15 φωνὴ
ἐν Ῥαμᾷ ἠκούσθη θρήνου, καὶ κλαυθμοῦ, καὶ
ὄδυρμου, Διόδ.32,6 κλαυθμός μετὰ δακρύων,
Πλούτ.Ρωμ.19 κλαυθμός ἅμα διὰ πάντων ἐχώρει
καὶ πολλὸς οἴκτος ἦν, αὐτ. Περ.36 ὡστε κλαυθμὸν
τε ῥῆξαι καὶ πληθὸς ἐκέαι δακρύων, ΚΔ Ματθ.
8,12 ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμός τῶν
δόντων, αὐτ.Πράξ.20,37 Ἰκανός δὲ ἐγένετο
κλαυθμός πάντων, Μηνσαί.12,9 Ὀρθρ.Οἶκος δέ-
ξει μοι τὰς δειήσεις . . ἐβόα ἐν κλαυθμῷ ἡ σώ-
φρων Ἄννα, Ἀκολουθί Μ Σαββάτου Ἐγκώμ Στάσ.
2,22 τέτρωμαι θέναι καὶ σπαράττομαι τὰ σπλάγ-
χνα, Λόγε, . . ἔλεγεν ἡ Πάναγνος ἐν κλαυθμῷ, Βι.
Αλεξ.3922 κλαυθμός δὲ γέγονεν πολὺς ἐν τῇ
ταφῇ Δαρείου.

κλαυθμηρίζω (ή) μτγν. ὁ κλαυθμηρίζω βλλ.:
Ὀππ.Κυν.4,248 παῖδος κλαυθμηριῶν προκαλύμο-
τα (δ. γρ. ἀντὶ κλαυθμηριῶν).

κλαυθμηρίζω (κλαυθμῶν) κ. νεώτ. μτθ. ποιῶ
τινα κλαίειν συνεχῶς δι' ἄσθενους καὶ λεπτῆς φω-
νῆς, κάμνω κάποιον νὰ κλαίῃ σὺν μικρῷ παιδί, νὰ
κλαουρίζῃ: Πλούτ.Ἦ8,9Α μιμεσθαί τὰς τιθᾶς,
αἰτινες, ἐπειδὴν τὰ παιδία κλαυθμηρίζωσιν, εἰς
παρηγορίαν τὸν μαστόν ὑπέχουσι, Ἀθῆν.8,364Α
κλαυθμηρίζουσι τὸν οἰκέτας (πιθ. γρ. ἀντὶ κλαυ-
θμῶν) | κ. μεσθ. κλαίω: Πλάτ.ἈΕ.366Δ λαλήσαι
μὲν ὀδμω δυνάμενος ἄ πάσει, κλαυθμηρίζομενον
δὲ καὶ ταύτην τῆς δυσαρεστήσεως μίαν ἔχον
φωνῆν (τὸ ἠήσιον), Διόδ.Σ.4,20 τοῦ δὲ βρέφους
κλαυθμηρίζομένου, Κόνων.48,4,Πλούτ.Ἦ8.149D τῆ

δὲ φωνῆ καθάπερ τὸ νεογνὰ παιδάρια κλαυθμυρίζοντες. 2) ἄμφθ. κ. νεώτ. κυρ. ἐπὶ βρεφῶν, κλαίω συνεχῶς δι' ἀσθενεῖς καὶ λεπτιῆς φωνῆς, ὑποκλαίω, κλαυρίζω: Ἰνπ.Προγν.24 τοῖσι δὲ παιδίοισι σπασμοὶ γίνονται, ἢν... ἀκλαυγέωσι καὶ κλαυθμυρίζωσι, Σωρ.1,88, Ἀλεξ. Ἀφρ.Πρ.1,121 τὰ βρέφη μέλουσ ἀκούοντα κλαυθμυρίζοντα, ἡσυχάζει, Λιδαν.4,80,24 ἀπαλθὸν κλαυθμυρίζοντας. 3) ρηματ. π. κλαυθμύρισμα, κλαυθμυρισμός:

κλαυθμυρίξ-ιδος (ἡ) μτγν. ὁ κλαυθμυρισμός: Ὀππ.Κυν.4,248 παῖδες κλαυθμυρισμῶν προκαλύματα (δ.γρ. κλαυθμυριῶν).

κλαυθμύρισμα-ατος (τὸ) (κλαυθμυρίζω) μσν. κ. νεώτ. ὁ κλαυθμυρισμός βλλ. : ΨΧρυσ.10,976Α κλαυθμύρισμα καὶ σπάργανα.

κλαυθμύρισμός (ὁ) (κλαυθμυρίζω) κ. μσν. κ. νεώτ. τὸ κλαυθμυρίζω, ὁ κλαυθμός, μιμνηρισμός βρέφους ἢ ὁ ὄμοιος πρὸς βρέφους: Ἰσαί.ἀπ.163, Πλούτ.Αικ.16 τὰ βρέφη. ἀφροδα καὶ ἀπειρα δυσκολίας ἀγενοῦς καὶ κλαυθμυρισμῶν, Ὀππ.Κυν.4,248 ἰέφφ. γρ. ἀντὶ κλαυθμυριδῶν, ΨΧρυσ.8,663Α ἴνα τοῦ κλαυθμυρισμοῦ καταπαύσθ.

κλαυθμῶδης-ους-ες (κλαυθμός) ὁ διακοπτόμενος ὡς ὑπὸ λυγμοῦ, θρηνώδης: Ἰνπ. Ἀφορ.6,54 κλαυθμῶδεις ἀναπνοαί, Ἰεροκλ.Στ.58Α ἀνάρθρος ἐπὶ καὶ κλαυθμῶδεις φωναί.

κλαυθμῶν-ῶνος (ὁ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. τὸπος κλαυθμοῦ, θρήνου: ΠΔ Βασ.2,5,23 καὶ παράση αὐτοῖς πλησίον τοῦ κλαυθμῶνος, αὐτ.24 ἐν τῷ ἀκούσθαι σε τὴν φωνὴν τοῦ συγκληισμοῦ ἀπὸ τοῦ ἄλλου τοῦ κλαυθμῶνος, Εὐστ.Πον.137,50.

κλαυκίθων Ἦσ. «λαμρυνόμενος τὰς ὄψεις» ἰδηλ. γλαυκίδωνι.

κλαῦμα-ατος (τὸ) (κλαίω) κ. μσν. κ. νεώτ., ὄημ. κλάμα κ. κλάημα κ. κλάψιμο τὸ κλαίειν, τὸ θρηνεῖν, ὁ κλαυθμός, ὁ θρήνος, ἰδ. κτ. πληθ.: Αἰσχ.Πέρσ.705 κλαυμάτων λήξασα τῶνδε καὶ γόνων σαφές τι μοι λέξων, αὐτ. Ἀγ.887 κλαυμάτων... πηγαί κατεσθῆκασιν, Ἰνπ.ἀπ.4,39 πολλῶν γὰρ αὐτῷ κλαυμάτων ἀξία ἐργασαί, Ξεν.ΚΠ2,2,14 κλαύμασι μὲν γε καὶ πατέρες ἴοις σωφροσύνην μηχανῶνται καὶ διδάσκαλοι παισὶν ἀγαθὰ μαθήματα, Εὐστ.Πον.187,23, Ἐρωφ.Πρόλ.84 κἀνω ἔδδια ταὶ χαρές, καὶ κλάμητα τὰ γέλια, Ἐρωτ.ἀπ.4,89 ὡσάν ὄντα ψυχομαχῆ, ἐχτύπαν ἢ καρδιά τῆς, | καὶ μετὸ κλάμημα σιγαλὴ ἦτον ἢ ἐμιλιά τῆς, Κάλβ.8,20 στόμα μαχαίρας, βάσσα, | κλαύματα φυλακῆς, φρ. μητῆν ἢ βάζω τὰ κλάματα (ἀρχίζω γεροῦς θρήνουσι' || ὄημ. παροιμ. τὸ κλάμα βγαίνει πρᾶμα |α| μεμφιοριαί καὶ αἱ ἱκεσίαι ἀποφέρουν ἀφέλην|. 2) ταραχῆ, θλίψις, δυστυχία: Σοφ. Ἀντ.932 τοῖσιν ἀγουσίην κλαύμα' ὑπάρξει βραδυτῆτος ὕπερ (κλαύσεται), Ἀριστοφ. Ἐπ.249 τοῖσιν Μεγαρέσιν ἐνθάθεν τὰ κλαύματα (ἐπέφερε δυστυχίαν).

κλαυμαρῆται Ἦσ. «κλαίει». **κλαυμαρῶμενον** Ἦσ. «κλαίοντα. Ταραντίνοι». **κλαυμονή** (ἡ) αἰορθ. κλαυμονή βλλ.: Πλάτ. Νόμ.792Α.

κλαυμυρίζομαι μτγν. ἀντὶ κλαυθμυρίζομαι βλλ., κλαυθμυρίζω Φώτ.Λεξ.168,10 «κλαυμυρίζεται καὶ κλαυμυριεῖται λέγουσιν' οὐ κλαίει καὶ κλαύσει»: Μέν. Ἐπιτρ.432, Ἰεροκλ.Στ.29Α, Μάξ.Τύρ.9,3.

κλαῦσάρα κτ. κρῶσ. κλαύσει ἀρα: Ἀριστοφ. Ἐπ.532 κλαῦσάρα σὺ ταύτης καταφευδόμενος. **κλαυσάσκω** ποι. τ. τοῦ κλαίω βλλ.: Εὐστ.200,5. **κλαυσιέω** μτγν. ἐφετ. τοῦ κλαίω βλλ.: Ἀπολλ. Σοφ.Λεξ. Ὀμ.ἐν λ. ὀφείοντες κλαυσιέοντες λέγουσιν οἱ Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ κλαυστικῶς ἔχοντες: Συνέσ. 15Α γελασίοντες ἐν ταυτῷ καὶ κλαυσίοντες.

κλαυσιγέλωσ-ωτος (ὁ) (κλαίω - γέλωξ) κ. νεώτ., αἰτ. κλαυσιγέλωτα, ὄστ. πληθ. κλαυσιγέλωσι, ὁ

μετὰ κλουθμοῦ ἀνάμεικτος γέλωξ, τὸ νὰ κλαίη κἀνεὶς καὶ νὰ γελᾷ αὐχρῶνως, γέλια με κλάματα: Ξεν.Ἐλλ.7,2,9 κλαυσιγέλωξ εἶχε πάντας ἰδῶι ἔκλαιον καὶ ἐγέλων ἢ ἔκλαιον ἀπὸ χαράνι, Δημήτρ. 28 οὐ μὰ τὸν Δία πάθος κινήσει, οὐδὲ ἔλειον, ἀλλὰ τὸν καλοῦμενον κλαυσιγέλωτα, Πλούτ. Ἦθ. 1097F τοῖς παραδισμοῖς καὶ κλαυσιγέλωσι || ὡς ἐπίθ. τῆς Φρόνης: Ἀθην.13,591C δύο ἀναγράψει Φρόνας γεγονέναι, ὧν τὴν μὲν ἐπικαλεῖσθαι κλαυσιγέλωτα τὴν δὲ σαπέριον.

κλαυσίθεινος-ον (κλαίω - δειπνοῖ) μτγν. ὁ κλαίω, μεμφιοριῶν διὰ τὸ δειπνοῖν τοῦ ἢ ὁ κλαίω διὰ τὴν ἀπόλειαν τοῦ δειπνοῦ: Βασ.3,208B. **κλαυσίθυρος** | κλαίω - θύρα | γλωσσ. τοῦ παρακλαυσίθυρον βλλ., ὁ παρὰ τὴν θύραν ἐρωμένης παραπρονετικῶς ὄδω.

κλαυσιμάχος-ον (κλαίω - μάχη) ὁ κλαίω ἐπὶ τῇ μάχῃ, ὁ ἐπιθυμῶν σφραδῶς νὰ πολεμήσῃ, ὡς κωμ. λογοπαίγνιον τοῦ ὀνόματος Λάμαχος: Ἀριστοφ. Ἐπ.1292 εἰς Λαμάχου... ἢ γὰρ ἐγὼ θαύμαζον ἀκούων, εἰ σὺ μὴ εἶπες ἀνδρὸς βουλομάχου καὶ κλαυσιμάχου τινὸς υἱὸς ἰοχόλ. ἐπείειξ δὲ παρὰ τὸ τέλος τοῦ Λάμαχος ὀνόματος).

κλαύσιμος-η-ον (κλαίω) γλωσσ. ὁ ζῆσιος κλαυμάτω, θρήνου || ὁ θρηνώδης παραπρονετικός. **κλαῦσις-εως** (ἡ) (κλαίω) μτγν. τὸ κλαίειν, τὸ κλαῦμα, ἡ κλάψα: Ἀνδρον.Ρ 570, αὐτ.571 M.

κλαῦσμα-ατος (τὸ) (κλαίω) μτγν. τ. τοῦ κλαῦμα βλλ.: Πορφ. Ἐμβρ.124.

κλαῦσομαι μέλλ. τοῦ κλαίω βλλ., ὄωρ. μέλλ. κλαῦσομαι.

κλαυστή-ηρος (ὁ) (κλαίω) μτγν. ὁ κλαίω, ὁ θρηνώδης ἢ ἐπὶ τινι, ὁ θρηνολογῶν: Μαν.4,192 κλαυστήρας ἀποφθιμένω.

κλαυστικός-ή-ον σχόλ. ὁ ἔχων κλίση, διάθεσιν, ὁ ἐπιρρηπῆς εἰς τὸ κλαίειν, κλαφιάρης: Σχόλ. Ἀριστοφ.Θεσμ.1056 πνευθητικῶν καὶ κλαυστικῶν.

κλαυστικός ἐπίρρ. λεξ. ἐν φρ. κλαυστικῶς ἔχειν κλαυσίαν: Ἀπολλ.Σοφ.Λεξ. Ὀμ.ἐν λ. ὀφείοντες.

κλαυστός-ή-ον (κλαίω) ἢ κλαυτός-ή-ον κ. νεώτ., ὄημ. κλαυτός ὁ ἀξιος κλαυθμοῦ, ὁ ἀξιοθρήνητος: Αἰσχ. Ἐπ.333 κλαυτὸν δ' ἀριτρώποις ὠμοδρόπων νομίμων προπράσειον διαμετῆται δωμάτων στυγαίων ὄδων, Σοφ.ΟΚ 1360 ὁ κλαυτὰ δ' ἐστίν' 2) ὄημ. ὁ κλαίω, ὁ κλαμένος: τὸν ἔδειραν καὶ μετὶ ἔβρε κλαυτός.

κλαυτὰ ἐπίρρ. ὄημ. μετὰ κλουθμοῦ, κλαφιάρικο, παραπροναίρικο: Χατζ.ἀπ.Βρ.Θρ.69,12 τὸ λόγο κι ἀραξὲ κλεφτὰ | καὶ ὄπου περνοῦν τὸν τραγουδεῖ κλαυτὰ.

κλαυτερὰ ἐπίρρ. ὄημ. κλαφιάρικο βλλ. **κλάψα** (ἡ) (κλαίω) ὄημ. κλαυθμός, θρήνος, κλάψιμο: Πόλιτ.Ἐκλ.Τραγ.13,12 μῆτροσ πουλάκι, πῆρ-χεσαι ἀπὸ τ' ἀντικρυ μέρη, | αἴς μου τὶ κλάψες θλιβερές, τὶ μαῦρα μυρολόγια) ἀπὸ τὴν Πάρ-γα βγαίνουσε, Σολωμ.Φορμακωμ.5 ὦ παρθέναι! ἂν ἡμπόρειαν οἱ κλάψες | πεθαμένου νὰ δώ-σουν ζωή' || παροιμ. ἡ κλάψα τοῦ μικροῦ παιδιοῦ εἶναι τ' ἄρματα του' || κτ. ἐπέκτ. συνήθ. κτ. πληθ. οἱ κλάψες αἱ μεμφιοριῶν, τὰ συνεχῆ παραπόνο: ἀντὶ νὰ με πλερώσῃ, ἀρχισε τὶς κλάψες γιὰ τὴ φτώχεια του.

κλαφ(ι)άρης (ὁ) ὄημ., τὸ θηλ. -ρα, τὸ οὐδ. κλαφ(ι)άρικο ὁ ἐπιρρηπῆς εἰς τὸ κλαίειν: κλαφάρικο μωρὸ' 2) κτ. ἐπέκτ. ὁ μεμφιοριῶς: παροιμ. ὁ Θεὸς ἐμίσησε τὸν ἀρχοντα τὸν κλαφ(ι)άρη καὶ τὸ φτωχὸ τὸν κλαυθιάρη.

κλαφ(ι)άρικο ἐπίρρ. ὄημ. κλαυθμῶρ, θρηνωδῶς, παραπροναίρικο: Ζερβ.Μυθ.Ζ δὲ ἀκούοντας τὸν ἀνεμο... νὰ βουζῆ κλαφάρικο.

κλαφ(ι)άρικος-η-ο ὄημ. ὁ κλαυθμῶρ, θρηνώδης, παραπροναίρικο: Καρκῶ.Ζητ.59 ἀρχισε με

κλαφάρικη φωνή ὁ ζητιάνος, Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 21, 15
 κεί ποῦ ἡ κλαφάρικη τοῦ ὑπνοῦ ἡ βρῦση | τῆς
 λησμονιάς σταλάζει τὸ νερό.

κλάφιμο (τό) δημ. ὁ κλαυθμός, τὸ κλάμα βλ. λς.
 || κτ. ἐπέκτ. ἡ μεμφιμορία, τὸ παρόρνονον.

κλαφοπαναγιά (ή) δημ. σκωπτ. ἐπὶ προσ., ὁ ἔ-
 χων ὕψος κλαυούσης Παναγίας, ὁ προσοσιούμε-
 νος τὸν δυστυχή, ὁ κλαφάρης: Καλλιγ. Θάν. 8λ. 265
 νά μοῦ κουρευθεῖς ὄλοι μαζί! . . κουτοπόνηροι!
 . . κλαφοπαναγίες.

κλαφοπούλι (τό) δημ. τὸ ἀρπακτικὸν πτηνὸν
 ὡτὸς ὁ νυκτοκόραξ

κλα(φ)ούρα (ή) δημ. ὁ κλαυθμυρισμός, ἡ μεμφι-
 μορία, τὸ νά κλαί(φ)ουρίζῃ κανεῖς: ἀπ' τὴν πολλή
 κλαφοῦρα δέν πάει μπροστὰ ἡ δουλειά μας.

κλα(φ)ουρίζω κλαφούρα(ι) δημ. κλαυθμυρίζω,
 μεμφιμορίζω.

κλάω ἄττ. τ. τοῦ κλαίω βλ. λς.: Ἄπολλ. Δύσκ. Ἐπιρρ.
 187, 26 «τὸ κλάω παρὰ Ἀττικαῖς ἐν μακρῷ τῷ α».
κλειανός-ή-όν Ἦσ. «κλειανῶν» ὄνομαστῶν, ἐν-
 ὄξων (ἔσφ. γρ. ἀντὶ κλειενῶν).

κλειόθην ἐπιρρ. ἀρχ. λεξ. ὄρω. **κλειόθων** κλεπτικῶς,
 κρυφίως, λάθρα, κλεφτὰ: Ἄπολλ. Δύσκ. Ἐπιρρ.
 198, 6, ΕΜ 103, 13.

κλειεΐτης (ό) νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτὸν ἄλας τοῦ
 οὐρανικοῦ ὀξέος περιέχον ὑπτιρον, ἔρβιον κ. ἄ.

κλειέω δημ. τ. τοῦ κλείτω βλ. λς.

κλειανός-ή-όν ποι. ἰων. τ. τοῦ κλεινός βλ. λς.:
 Σώκρ. π. Διογ. Α 2, 42.

κλειενός-ά-όν λυρ. αἰολ. τ. τοῦ κλεινός βλ. λς., πε-
 ριφήμος, ὑπερβ. -ῶτατος: Σίμων. 120. Πινδ. Π 4, 280
 τὸ κλειεννότατον μέγαρον Βάπτου δικαίαν Δα-
 μοφίλου προσιδῶν, αὐτ. 5, 20, Σκόλ. 5 ὦ Πάν Ἀρ-
 καδίως μέδων κλειενῶν.

κλειέω Ἦσ. «καλῶ φωνῶ».

κλειθῶν-όνος ἰή. ἰων. κ. ἐπ. τ. τοῦ κληθῶν βλ. λς.:
 Ὀδ. Σ II χάρην δὲ κλειθῶν δίος Ὀδυσσεύς.

κλειέας (ή) «κληθόνας».

κλειά (τά) ποι. συνηρ. τ. ἀντὶ κλέεα βλ. λς. κλέος:
 Ἡσίοδ. Θ 100 αἰοῖδος Μουσῶν θεράπων κλειά
 προτέρων ἀνθρώπων ὑμνητῆ

κλειανθος (ό) νεώτ. βοταν. γένος γαλεγειῶν
 ψυχανθῶν γεδροπῶν φυτῶν.

κλειγᾶστωρ-ορος (ό) νεώτ. ζωολ. γένος διπτέ-
 ρων βραχυκέρων μυιδῶν ἐντόμων.

κλειδοάγκυρα (ή) Ἐπιγρ. πομπή κλειδοῦχων.

κλειδοάκι (τό) δημ. ὑποκόρ. τοῦ κλειδοῖ βλ. λς.

κλειδαράς (ό) δημ. ὁ κλειθροποιός βλ. λς.

κλειδοαρθοκάκη (ή) νεώτ. ἱατρ. φυματιώδης
 φλεγμονή τῆς στεροκλειδικῆς ἀρθρώσεως.

κλειδαριά (ή) δημ. ἄ. κλειδωνιά, τὸ κλειθρον
 βλ. λς.: φρ. ἤδρε τὴν πόρτα σφαλιχτὴ καὶ τὰ
 κλειδιὰ παρμένα, δ. τραγ. σκύφω φιλῶ τὴν κλει-
 δαριά καὶ προσκυνῶ τὴν πόρτα.

κλειδοάρτρουα (ή) δημ. ἡ ὀπή τοῦ κλειθρου
 ἐν ἣ ἐσέρχεται ἡ κλείς, ἡ τρύπα τῆς κλειδοριάς:
 παροιμ. εἰν' ἀπὸ κεινούς που εἶδε ὁ Θεός ἀπὸ
 τὴν κλειδοάρτρουα | ἐπί λαν παουσίωσιν ἡ ἄνευ ἄ-
 ζίας ἐπιφανῶν].

κλειδός (ό) πάπ. κ. δημ. ὁ κατασκευόζων κλει-
 δος, ὁ κλειδοποιός, ὁ κλειδαράς: Πάπ. [πθ. γρ. I.

κλειδογκάρσιος μᾶς (ό) νεώτ. ἀνατ. μικρὸ μυ-
 τικὴ δεομῆ τοῦ τραπεζοειδοῦς μυδὸς τῆς ὠμορρα-
 χιαίας χώρας, συνδέουσα τὸ ἀκρωμιακὸν ἄκρον
 τῆς κλειδος πρὸς τὴν σπονδυλικὴν στήλην.

κλειδία (ή) νεώτ. ζωολ. γένος λεπιδοπτερωῶν ἑτε-
 ροκέρων ἀκρονυκτιδῶν ἐντόμων.

κλειδικός (ό) νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτερωῶν
 φωτοφωρῶν σκυδμαινιδῶν ἐντόμων.

κλειδίον κ. μων., νεώτ. κ. δημ. ὑποκόρ. τοῦ
 κλείς βλ. λς., μικρὰ κλείς, κλειδοάκι: Ἄριστ. Θεσμ.
 421 σφ . . ἄνδρες . . κλειδία . . φοροῦσι . . Λακω-

νικ' ἄπτα, τρεῖς ἔχοντα γομφίους, Ἄριστ. Θ. αὐμ.
 832b, 23 τὰ κλειδίον τοῦ οἰκλήματος, Ἐπιγρ.

|| μτγν., μων., νεώτ. κ. δημ. ἄνευ ὑποκόρ. σμ. ἡ
 κλείς: Πορφ. Χριστ. 26 τὰ κλειδία τῶν οὐρανῶν, -
 τὰ κλειδία τοῦ κάστρου, - τὸ κλειδοῖ τοῦ γραφεῖ-
 οῦ - τῆς κάσσης - τοῦ σπιτιοῦ' || κ. μτφ. τὰ
 κλειδία τοῦ Παραδείσου, - τὰ κλειδία τῆς καρ-
 δίας' 2) εἶδος ἀναστοχαστικῆς βλ. λς.: Ἦρων

Πνευμ. I, 24, Πάπ' 3) νεώτ. κ. δημ. κτ. ἐπέκτ.
 πᾶν ἐργαλεῖον ἡ μοχλός, δι' οὗ κοχλιούνται ἡ ἄ-
 ποκοχλιούνται περικόχλια ἡ ἐπιφέρεται περιστρο-
 φῆ εἰς ὄργανον ἡ μηχανισμόν τινα: τὸ κλειδοῖ τοῦ
 ρολοιοῦ, - γαλλικὸ κλειδοῖ' || δημ. ναυτ. κυρ-
 τὸν σιδηροτὸν τεμάχιον ἔχον τὰ ἄκρα παχύτερα
 καὶ διάτρητα πρὸς ἐισαγωγὴν γόμφου, δι' οὗ συν-
 δέονται πρὸς ἄλλα τὰ ἄμματα μίᾳ ἀλύσειω,
 τὸ ἀγκύλιον' || δημ. ναυτ. τὸ ἄμμα βλ. λς. 61'

|| σύστημα μοχλῶν πρὸς σύσσειν ἡ ἀπόσειεν
 δύο σιδηροτροχιῶν' || μικρὸν ἐργαλεῖον, δι' οὗ
 τείνονται ἡ χαλαροῦνται αἱ χορδαὶ τῶν μουσικῶν
 ὀργάνων, ὁ κόλλαθος, τὸ στριφτάρι' || μικρὸς
 μοχλός ξυλίνου πνευστοῦ μουσικοῦ ὄργανου ἐν εἰ-
 δεὶ πλήκτροι δι' οὗ ἀνοίγειται ἡ κλείετα μίᾳ τῶν
 ἐπὶ τοῦ σωλήνος ὀπῶν πρὸς ρύθμισιν τῆς φωνῆς'

|| ὀδοντοιατρικὸν ὄργανον μετὰ μοχλοῦ πρὸς ἐκ-
 ριζωσιν τῶν ὀδόντων' 4) νεώτ. κ. δημ. ὁ κεντρικὸς
 σφηνόλιθος οἰκοδομικοῦ τόξου, βόλου, ἀφίδος'

5) τὰ περὶ τὸ ὄστυον τῆς κλειδὸς μέρη τῆς σαρ-
 κὸς τοῦ ἰχθύος βῆσσου: Ἀθην. 7, 3) 5D τὰ κλειδία
 καθ' αὐτὰ ταριχεύεται, ὡς καὶ τῶν ἀντακλαίων
 αἱ γνάθοι' πρὸλ. κλειδία' 6) νεώτ. μουσ. ὁ
 γνώμων βλ. λς. 121'

7) νεώτ. κ. δημ. μτφ. ὄχυρὰ
 τοποθεσία θεσπόζουσα τῆς κατ' αὐτὴν περιοχῆς':
 || καίριον στενὸν σημεῖον διαδόσεως: τὸ Γιβραλ-
 τάρ εἶναι τὸ κλειδοῖ τῆς Μεσογείου' || ὄμ. δημ.
 ἐπὶ προσ., ὁ κατέχων ἐμπιστῶν τινα θέσιν: εἶναι
 τὸ κλειδοῖ τῆς δουλειᾶς' 8) μτγν. κ. μων. εἶδος
 στυπτικῆς καταποτίου, χάπι: Γαλλ. 13, 87, αὐτ. 290,
 Παῦλ. Αλγ. 3, 40 || ὄμ. στυπτικὸν τι ὑπόθετον:
 Ἄλεξ. Τραλλ. 9, 3 κλειδοῖον ὑπόθετον.

κλειδοκάρης-ατος (τό) νεώτ. μουσ. εἶδος χαλ-
 κίνου πνευστοῦ μουσικοῦ ὄργανου μετὰ κωσοει-
 δοῦς τομῆς καὶ κώδωνος ἐν χρ. εἰς τὰς φιλαρμo-
 νικὰς καὶ τὰς στρατιωτικὰς μουσικάς.

κλειδοκόκκαλο (τό) δημ. τὸ ὄστυον τῆς κλει-
 δὸς βλ. λς. ἐν εἰδ. σμμ.

κλειδοκρανική δυσόστωσις (ή) νεώτ. ἱατρ.
 συγγενὴς κληρονομικὴ δυσμορφία, καθ' ἣν παρα-
 τηρεῖται ἔλλειψις τοῦ στερνικοῦ ἢ τοῦ ἀκρωμια-
 κικοῦ τμήματος τῆς κλειδὸς ὡς καὶ αὐξήσις τῆς
 ἐγκαρσίας διαμέτρου τοῦ κρανίου μετὰ καθυ-
 στερήσεως τῆς συνοστεώσεως τῶν πηγῶν.

κλειδοκράτης (ό) δημ. κ. κλειδοκράτορας ὁ
 κρατῶν τὰς κλειδὰς, ὁ ἐμπεισιευμένος τὴν φύ-
 λαξιν τῶν κλειδῶν, ὁ κλειδοῦχος: δ. διστ. νά ἦμον
 στὴν Πιάτρα Πατρινὸς καὶ ατὰ χωριά χωριότης,
 | νά ἦμον καὶ στὴν καρδούλα σου κλειδοῖ καὶ
 κλειδοκράτης' || εἰδ. ἐν ἀναφ. πρὸς δίκτυον
 ὑδρεῦσεως διὰ σωλήνων, ὁ ἐνεργῶν τὸ ἀνοίγμα
 καὶ τὸ κλεισθῶν τῶν στροφίγων παροχῆς ὑδάτος,
 ἄ. εἰδ. ὄν. νεροκράτης.

κλειδοκράτορας (ό) δημ. τὸ θηλ. κλειδοκρα-
 τήρισα ὁ κλειδοκράτης.

κλειδοκυθήριον (τό) νεώτ. μουσ. εἶδος κλει-
 δοκυμβόλου κατὰ τὸν μεσαιῶνα.

κλειδοκυμβάλιστής (ό) νεώτ., θηλ. κλειδοκυμ-
 βάλιστρια ὁ παίζων κλειδοκύμαλον, ὁ κάτχος
 τῆς τέχνης τοῦ παίζειν κλειδοκύμαλον βλ. λς., ὁ
 πιανίστας.

κλειδοκύμαλον (τό) νεώτ. μέγα τοποθετημέ-
 νον, ἴστω οὐχὶ φορητὸν πολυχόρδον μουσικὸν ὄρ-
 γανον λειτουργοῦν διὰ πλήκτρων, τὸ πιάνο βλ. λς.

κλειδομανταλώνω | κλειδι-μάνταλο | δημ. παθ. επί προσ. εν μέσοι σημ. -ώνομαι, άόρ. -ώθηκα, μτχ. παρακ. -ωμένος. έπί θύρας, κλειδώ, κλειδώω δι' επιβλήτος, με μάνταλον, δη. κλειώ άσφαλώς, εν χρ. κ. ιτ. μτχ. παθ. παρακ.: Παπαδ.Χριστ. Διηγ. Ιέκδ.Φρέη) 14 ο άνεμος έκαμνε τά σφιχτοκλεισμένα παράθυρα και τάς κλειδομανταλώμενας θύρας να στενάζωσι· 2) επί προσ. μέσο. κλειώ άσφαλώς τάς εισόδους τής οικίας μου, του δωματίου μου, ιδ. εκ φόβου και προς άποσόβησιν εισόδου κακοποιών· οι φοδιτάρηδες κι οι παραλήδες κλειδομανταλώνονται, δη. τραγ. γριά μήν κμαρώνεσαι, μή κλειδομανταλώνεσαι· προβλ. διπλομανταλώνω.

κλειδομαντεια |ή) νεώτ. είδος μαντικής κατά τον μον. προς άνακόλυφιν φωνές ή κλέπτου, γινομένης διά κλειδός ήτις προσεδένητο εις κλειστόν βιβλίον, τετυλιγμένη εις χάρτην έφ' ου άνεγράφετο τό όνομα του ύπόπτου ώς ένόχου.

κλειδοπινάκω |τό) δημ. πλατύ και βαθύ ξύλινον πινάκιον έχον επικάλυμμα, εν χρ. εις χωρία προς μεταφοράν έδέσματος έξω τής οικίας, ά. καστινά.

κλειδοποιός |οι| |κλείς-ποιώ| μτγν. κ. νεώτ. ο κατασκευάζων κλειδία, κλειθοροποιός, κλειδοράς: Ιάπ., Σχόλ.Παύλ. Άλ.Ρ.2, Κατ. Άστρλ.Κ 5)3)88.

κλειδορρηξία |ή) νεώτ. ίατρ. κατάμα άμφότερων των κλειδών έμβρύου έπισυμβαίνον ένίστε κατά τούς άνωμόλους τοκετούς.

κλειδοσάβιγξ-ιγκος |ή) νεώτ. μουσ. είδος χαλκίνου πνευστού μουσικού όργάνου εν χρ. εις τάς στρατιωτικάς και τάς φιλαρμονικάς μουσικάς, ή κορνέττα, ά. κεράτιον μετ' έμβόλων.

κλειδοτομία |ή) νεώτ. ίατρ. έχειρήσις, καθ' ήν τέμνονται ή μία ή και άμφότεραι αι κλειδες του έμβρύου κατά τον τοκετόν, όταν ή έξοδος αύτου έκ τής πυέλου καθίσταται αδύνατος.

κλειδός |Ήσ. «κλειδί(α)ριον μικρόν» |διορθ. άντι «κλείς» κλεινάριον» |.

κλειδοϋχος |ο,ή| |κλείς-έχω| κ. μον. νεώτ. κ. δημ., άττ. κληδοϋχος, ο έχων, ο κρατών και διαφυλάττων τάς κλείς, ο έντεταλμένος τήν φύλαξιν των κλειδίων, ο κλειδοφύλαξ, ο κλειδοκράτης, δη. ο έχων τήν φροντίδα, τήν φύλαξιν τόπου τινός· Αίσχ.ΐκ.291 κληδοϋχον Ήρας φασί δωματων ποτέ ΐώ γενεσάσι τήδ' εν Άργεία χθονί |Γέριερα τής Ήρας|, Εύρ.ΐπν.541 Έρωτα . . τον τάς Άφροδίτας φιλάττων θαλψμων κληδοϋχον, ου σεβίζομεν, αυτ.ΙΤ 131 κηδός σάν αυλάν . . πόδα παρθένοιον δ-ιον οσίας κληδοϋχου δουλα πέμνω |επί τής ΐφιγενείας|, αυτ.Υφιπ.άπ.3|ήν.28 κληδοϋχος Διός κ. επί τής Παλλάδος ως προστάτιδος θεάς· Άριστφ.Θεσμ.1142 Παλλάδα . . δευρο καεϊν . . ή πόλιν ημετέραν έχει, . . κληδοϋχος τε καεϊται· όμ. κ. επί του Αλακού ως κριτού των νεκρών· Έπιγρ. κ. επί τής Έκάτης· Όρφ.άπ.316· κ. επί τής Μοίρας· Πλούτ.Ή8.591Β των συνδέσμων έκάστου Μοίρα κλειδοϋχος Άνάγκης θυγάτηρ κάθηται· όμ. κ. επί των πυλών· Λόλλ.Βάσα. ΑΠ 7,391 κλειδοϋχοι νεκρών πυλαί κ. επί του Άποστόλου Πέτρου ως κλειδοϋχου του Παραδεισου· ΨΧρυσ.8,623D ο κλειδοϋχος των ουρανών προσκληθείς κ. νεώτ. εν. φρ. ο κλειδοϋχος του Παραδεισου |επί του Άποστόλου Πέτρου|· || νεώτ. ο έπιστατών επί τής άσφαλείας ναού, φυλακών, άποθήκης κττ.· || νεώτ. αξιωματικούς ηγεμονικής αλληής, έντεταλμένος τήν οικονομικήν διαχειρίσιν των άνακτόρων κτλ.· 2) νεώτ. κ. δημ. ειδ. σιδηροδρομικός υπάλληλος έντεταλμένος τον χειρισμόν των κλειδών των τροχιών, ά. νεώτ. βελονοφύλαξ· 3) χαρακτηρισμός των αριθμών 4 και 10 οτινες π. Πυθαγορ. έθεωρούnton ως οι

κλειδες τής τάξεως του Παντός· Θεολ.Άριθμ.22 60· || π. ΐω.Λυδ.Μην.1,15 κ. ΕΜ 253,50 καλοϋνται οι αριθμοι οϋτοι κλαδοϋχοι ως έν οι λοιποι αριθμοι διεκδοϋζονται έξ αυτών ως εκ στελεχους, άναμφιβολως εκ πλάνης προσελθούσας εκ του δωρ. τ. κληδοϋχος.

κλειδοϋχός-έω |κλειδοϋχος|, άττ. κληδοϋχός είμαι κλειδοϋχος βλ.λ· Εύρ.ΙΤ 1463 κλίμακας βραυρωνίας δει τήσδε κληδοϋχειν θεάς, ΐω.Χρυσ.6,935· κ. άπολ.· Έπιγρ. κληδοϋχοίντος Άριστωνος· 2) όμ. τό μέσο. κτ. μτχ. κληδοϋχοϋμενοι παραφυλαττόμενοι· Εύρ.Ήρ.1288 γλώσσης πικροϋς κέντροισι κληδοϋχοϋμενοι.

κλειδοφορία |ή| |κλειδοφορώ| Έπιγρ. τό κλειδοφορειν βλ.λ.

κλειδοφορός |ο,ή) Έπιγρ. κ. μτγν. ίων. κληδοφορός ο φέρων τάς κλείς, τό κλειδιά, κλειδοϋχος· Έπιγρ. ή κλειδοφορός Έκάτης, Σινέσ. 333β κληδοφοροοι.

κλειδοφορώ-έω |κλείς-φέρω| Έπιγρ. κλειδοϋχός είμαι κλειδοφορός, ιδ. επί Γερείας.

κλειδοφύλακιον |τό| |κλείς-φυλόκιον| Έπιγρ. κιδάτιον, εν ώ φυλάττονται αι κλειδες |πιβ|.

κλειδοφύλακός-έω |κλείς-φυλάττω| μτγν. φυλάττω τι διά κλειδός κεκλεισμένον, μτφ.· Σεραπ. 1,55 κλειδοφυλακήσμεν έαυτων τάς διανοίας.

κλειδοφύλαξ-ακος |ο,ή| |κλείς-φυλάξ| μτγν. κ. νεώτ. ο φυλάσσων τάς κλείς, ο κλειδοϋχος·Λουκ. Έρωτ.14 άνογεισις τής θύρας ύπό του κλειδοφύλακος έμπειστημένου γυναιου.

κλειδοϋχορδον |τό) νεώτ. είδος παλαιού τύπου κλειδοκιμβόλου εν χρ. κατά τον μον. εν Εύρώπη.

κλειδοϋχρονα |ή) δημ. ή τελευταία ήμερα του Αιγούστου και ένιαχού ή πρώτη του Σεπτεμβριου, καθ' ήν έληγε τό έτος συμφώνως προς τήν κατ' ένδικτιώνω βλ.λ. μέτρηριον χρόνου.

κλειδώνω |κλείς| κ. μον. κ. νεώτ., δημ. κλειδώνω, άόρ. |έκλειδωσα, παθ. άόρ. έκκλειδώθη, δημ. |έκκλειδώθηκα, μτχ. παθ. παρακ. |κεκλειδωμένος, κλειώ διά τής κλειδός, βαλανά, εν παθ.· Έπιγρ. ναός έξυλιωμένος και κεκεραμωμένος και τεθურωμένος και κεκλειδωμένος, Σχόλ.Άριστφ.Όρν.1159 κεκλειδωται, Πάπ. οικία τεθυρωμένη και κεκλειδωμένη, ΨΚωδ.166,9 |εκδ. 17γεμ.1

2) δημ. έγκλείς τι που άσφαλίζω αυτο διά τής κλειδός· τούς κλειδώνω μέσο· στήν κάμαρα, -κλειδώνω τά λεφτά στο μπαούλο, - τούς έχει κλειδωμένα τά γλυκά· 3) μτφ. περιορίζω τινά καθ' ύπερβολήν· κλειδώνει τή γυναικα τον, δεν τή άφήνει να βγη καθόλου έξω· 4) όμ. μτφ. κρύπτω, φυλάττω εν τώ νώ ή τή καρδιά· Βαλαωρ.Άθ.Διόκ.4,210 τό φοδερό τό μυστικό, που έκράτει κλειδωμένο |βαθιά στα φυλλοκάρδια του· || δημ. τό μέσο. κλειδώνομαι μτφ. μένω εν τώ δωματίω μου, παραμένω εν τή οικία μου· κλειδώνονται μέσα όν· τά έφτά μεσημέρια· 5) νεώτ. κ. δημ.ναυτ. συνδέω, συγκοινωνώ διά συνδετικών άγκυλιών τά σμματα άλυσεως προς άλλα ή ή τό άκρότατον άγκυλιών προς τον διακτύλιον τής άγκυρας· 6) δημ. άμτθ. κλειόμαι διά κλειδός· δεν κλειδώνει καλά ή κλειδαριά· ή πάρτα· 7) ρηματ. π. κλειδωμαι, κλειδωσας, κλειδωτός.

κλειδωμά-ατος |τό| |κλειδω| μτγν. κ. δημ. ή ένέργεια και τό άποτέλεσμα του κλειδω βλ.λ.· Θεοδώρ.2,867Α ή μοχλών μηδέ βαλάνων εν κλειδωμασιν, Σουίδ. εν λ. κλειθορίας.

κλειδωνιάς |οι| δημ. ο γρ. του κληδωνιάς βλ.λ. **κλειδωνιάς** |οι| δημ. τό φιδικόν πτηνόν αιγίθια|λος βλ.λ.

κλειδωνιά |ή) δημ. ά. κλειδαριά, τό κλειθρον. **κλειδωνιάστρα** |ή) δημ. ή όπή του κλειθρου, ή τρύπα τής κλειδωνιάς, ή κλειδαρότρυπα.

κλειθώνω [κλεις] νεώτ. κ. δημ. τ. του κλειθώ.
κλειθωσις-εως [κλειθώ] σχόλ. μυν. κ. νεώτ., δημ.
 -η τὸ κλειθῶμα βλ.λ.: Σχόλ. Ἀριστοφ. Ὀρν.1159,
 Ζαχαρ. Πάν.2,1871 τὴν κλειθῶσιν τῆς ἀρκλικῆς κε-
 κλασμένην θεασάμενος· 2) νεώτ. κ. δημ. κλει-
 θωσις γίγλυμος βλ.λ.: ἢ ἄρθρωσις τῶν ὀ-
 στῶν: Καρκθ. Ζητ.32 ἄλλη ἔφαγε στήν κλειθῶση
 τοῦ χειροῦ, χτύπησε στήν κλειθῶση στό γόνατο
 καί πονάει πολῦ.

κλειθωτήρι [τό] δημ. κ. κλειθωτήρι μετὰλλινον
 ὀσμημα τῆς ἑλληνικῆς γυναικείας ἐνδυμασίας,
 δι' οὗ συνδέονται τὰ δύο ἄκρα τῆς ζώνης ἔ-
 κτόσθα, θηλυκατήρι.

κλειθωτός-ή-ό [κλειθώνω] δημ. ὁ κλειόμενος
 ἢ ὁ κεκλεισμένος διὰ κλειδός· ἢ ὁ ποροῦμε-
 νος, ὁ θηλυκατός.

κλειζῶ, ὄρωρ. μέλλ. κλειζέω, μτγν. μυν. κ. νεώτ.
 τ. του κληζῶ βλ.λ.: Πινδ. Ὀ.1,113 ἐτι γλυκυτέραν
 κεν ἔλομαι σὺν ἄρματι . . κλειζεῖν.

κλειθρία [ή] ἴενν. ὀνήη μτγν., ἴων. κληθρία ἢ
 ὀνή τὸ κλειθροῦ. ἢ κλειθορότροφα ἢ γεν ὠ-
 γυή, σχισμὴ θύρας, σχισμάδα, χαρμαμάδα: Φερεκ
 Σύρ.π.Διογ.Α.1,122 διεῖς δάκτυλον ἐκ τῆς κληθρί-
 ης ἰδιόρθ. Dind. ἀντι κλειθρος, διόρθ. Μελαργε
 κληθρος [ή κλειθρία], Λουκ. Νεκυομ.22 δεῖξας τῆ
 χειρὶ πόρρωθεν ἄμαυρόν τι καί λεπτὸν ὡσπερ
 διὰ κλειθρίας ἐσρέον φῶς.

κλειθριδιον [τό] μτγν. ὑποκορ. τοῦ κλειθρία
 βλ.λ., τρυπίσθα κλειθριδιῶς ἢ χαρμαμάδα: πόρτας:
 Εὐάφρ. Ἰστ.1,14 πρὸς τῆ ὀροφῇ τῶν . . στοῶν κλει-
 θριδία καθεστῶσι· θυριδία ἐνίοι καλοῦσι.

κλειθριον [τό] μτγν. ὑποκορ. τοῦ κλειθρον βλ.λ.,
 μικρὰ κλειθριδιῶ: Ἦρωδ. Αὐτομ.9,5.

κλειθριδιός-ους-ες [κλειθρία] γλωσσ. ὁ
 πλήρης ὠργῶν, γεμάτος ὀχιμαῶδες, χαρμαμάδες.
κλειθρολαθίς-ιδος [ή] νεώτ. ἰστρ. εἶδος χει-
 ρουργικῆς λοθιδος ἐχοῦσης δύο σκέλη καὶ κλει-
 θρον εἰς τὴν βάση.

κλειθρον [τό] [κλειώ] κ. νεώτ. κ. δημ., ἴων. κληθ-
 ρον, ὄρωρ. κληθρον, κ. ἀπ. κληθρον ὁ μο-
 χλός δι' οὗ ἐκλείετο ἡ θύρα, ὁ ἐπιθλιός, ὁ σύρτης,
 ἢ ἀμπαρά: Εὐστ.1358,59 «μοχλός τῆς θύρας»:
 Ἐπιφρ. ἀμφιδέαι . . ἀπὰ κλειθροῦ συνήθ. κτ.
 πληθ.: Αἰσχ. Ἐπ.396 τίς Προίτου πυλῶν κληθρων
 λυθέντων προστατεῖν φερέγγυος;· Σοφ. Ὀ.1294
 κληθρα γὰρ πυλῶν τάδε διοίγεται, οὐτ'. Ἀντ.1186,
 Εὐρ. Ἦρ.1029 κληθρα κλίνεται. δόμων, αὐτ'. Ἰνπ.808,
 Ἀριστοφ. Σφ.1484, αὐτ'. Λυσ.264 κληθροις δὲ καί μο-
 χλοῖσιν τὰ προθύλακα πακτοῦν, Ξεν. Ἀν.7,1,17 δια-
 κλίνοντες ταῖς ἀξίαις τὰ κλειθρα ἀναπεταναύ-
 ασι τὰς πύλας, Πλάτ. Ἀξ.371B τὰ δὲ πρόθυλα τῆς
 εἰς Πλατῶντος ὀδοῦ σιδηροῦς κλειθροις καὶ
 κλεισιν ἄψυχραι· ἢ νεώτ. μικρὸς μεταλλικός
 μηχανισμός, δι' οὗ συνδέονται κινητὸν τι μέρος με-
 τὰ τινος ἀκινήτου τῆ ἐννεργεία κλειδός βλ.λ., ἢ κλει-
 θριδιῶ, ἢ κλειθωνιά: Χατζζόη βρ. Ὀρ.19 ἴτανε βρά-
 θυ | καὶ ἡ θλιφὴ φώλιαξ ἐστὶ σκληθρο | κι ὁ
 ἄραρος σφύριξ ἐστὶ κλειθρο· 2) προβλήθης λι-
 μένος: Αἰν. Τακτ.11,3 τοῦ λιμένος τὸ κλειθρον· κ.
 κτ. πληθ. εἰ ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς εἰσόδου λιμένος
 προβλήτες: Φιλ. Μηχ. Βελον 94,42 τὰ στόματα τῶν
 λιμένων φράττειν τοῖς κλειθροῖς, Διόδ. Σ.18,64
 καταλέβεται τὰ τελεῖα Πειραιεῖος καὶ τοῦ λιμένος
 τὰ κλειθρα, Ἀθην.12,5351 ἢ δὲ τριήρης ἐφ' ἧς
 αὐτὸς κατέλει μέχρι μὲν τῶν κλειθρων τοῦ
 Πειραιεῖος προέτρεχεν . . Ἰστιος· 3) φράκτης,
 φραγμός, κικλιθώμα: Γολ.12,296 ἐπι θάμνος καὶ
 κλειθροις· 4) ἢ κλειθρία βλ.λ.: Ἰγμν. Ἐρμ.146
 μεγάραιο διὰ κληθρον ἐδυνεν· 5) μτφ. κ.
 νεώτ. κτ. πληθ. καιρία σημεῖα διαθῶδες: Στράβ.
 8,6,20 πεζὴ δὲ τῶν ἔκκομιζομένων ἐκ τῆς Πελο-
 ποννήσου καὶ τῶν εἰσαγομένων ἐπιπτε τὰ τελεῖα

τοῖς τὰ κλειθρα ἔχουσι [ἐπι τῶν Κορινθίων], ἢ
 Ἄγγλια ἔχει τὰ κλειθρα τῆς Μεσοπέλου· ἢ ἐ-
 ξαιρετικῶς ὀχυρὰ τοποθεσία θεσποζέουσα τῶν
 περὶ αὐτῆν μερῶν: αὐτ.9,4,15 τότε μὲν οὖν ἦν ἐν-
 δοξότατα τὰ χωρία ταῦτα, ἦνικα τῶν κλειθρων
 ἐκυβίευσεν τῶν περὶ τὰ στενά· 6) κ. ὡς τοπω-
 νύμιον: Ἐπιφρ. ἐν τοῖς κληθροῖς [ἐν τοῖς κλειθ-
 ραῖς]: 7) τὸ ὄνομα ἢ τὸ στόμιον τοῦ λά-
 ρυγγος: Ἰνπ. Νούσ.2,28 φλεγμαῖναι τοπίσθην τῆς
 γλώσσης καὶ τὸ κλειθρον τὸ ὑπὲρ τοῦ βρόγχου.

κλειθροποιός [ός, ή] γλωσσ. κ. νεώτ. ὁ κατα-
 σκευαστῆς κλειθρων, ὁ κλειδαρᾶς.

κλειθρωσις-εως [ή] μον. ἢ σύγκλεισις, ἢ κλει-
 θωσις τὸ κλειθῶμα, μτφ.: ΨΧρυσ.10,900B τῆ σῆ
 τοῦ στόματος κλειθρῶσι.

κλειμάτα Ἦσ «ὀποδομήματα», πρβλ. κλήμα,
 κ. κλίμα.

κλεινία [τά] πάπ. ὕδροφράκται: παράσχοι
 τοῖς δεῖνα εἰς τρία κλεινία ἐπὶ τῆς ἐπάνω διω-
 ρυγος ὑπὲρ σιθῶσεως πλίνθου μυριάδων x.
κλεινώθη [τά] νεώτ βοταν διαίρεισι συν-
 θέτων φυτῶν.

κλεινός-ή-όν (κλέος) κ. μυν. κ. νεώτ., αἰολ. κλε-
 ννός, παραθετ. κλεινωτόρος, κλεινώτατος, ὁ
 ἔχων κλέος, ὁ πλήρης κλέους, δόξιος, ευκλείης, ἐν-
 δοξος, περιφημὸς ἐπιφανής, διάσημος, ὀνομα-
 στός, ἔραυοστός: Σόλ.19,3 ἐμὲ ξύν νηὶ θεῷ κλει-
 νῆς ἀπὸ ψήμου . . πέμποι Κύπρις, Σοφ. Αἰ.596 ὡ
 κλεινὰ Σαλαμίς, αὐτ'. Ἠλ.160, Πάν. ἐν τόπῳ τῷ
 κλεινῷ καλουμένῳ· συνήθ. ὡς ἐπιθ. πόλεων: Πινδ.
 Ὀ.32 κλεινῶν Ἀκραγάντα γεραιρων, Ἐπιφ.185,
 Ἀριστοφ. Ὀρν.1277 ὡ κλεινωτάτην αἰθέριον οἰκί-
 σιας πόλι· ἴδ. ἐπὶ τῶν Ἀθηνῶν: Πινδ. ἀπ.76, Αἰσχ.
 Πέροσ.474 πικρὰν δὲ παῖς ἐμὸς τιμωρῶν κλεινῶν
 Ἀθηνῶν πύρε, Εὐρ. Φοῖν.1758 ὡ πάτρας κλεινῆς
 πολιτῆ· ὄμ. κ. ἐπὶ πόσι: Πινδ. Π.1,31 τοῦ μὲν
 ἐπωνυμίαν κλεινός οἰκιστῆρ ἐκῦδανε πόνιν,
 Ἐπίγραμμ.π. Ἦρ.7,228 μνήμα τόδε κλεινοῖο Μεγι-
 στία, Αἰσχ. Πρ.834 ἢ Διὰς κλεινῆς δάμαρ, Σοφ. Τρ.
 19 ὁ κλεινός ἤλθε Ζηνός Ἀλκμήνης τε παῖς, οὐτ'.
 Φιλ.575, Πλάτ. Σοφ.243Α κλεινοῖς καὶ παλαιοῖς
 ἀνδράσι ἐπιτιμαῖ, αὐτ'. Νόμ.721C, Καισάρ. Δαπ. ἐν
 Σόθ.3,141 προτροπῇ τῆς κλεινῆς ἀριστοκρατίας
 τῶν Βενετσάνων· ὄμ. κ. εἰρων.: Αἰσχ. Πρ.872 τό-
 ξοισι κλεινός, Σοφ. Ἠλ.300 ὁ κλεινός αὐτῆ ταύ-
 τὰ νυμφίος παρῶν [ἐπὶ τοῦ Αἰγίσθου]· ὄμ. ἐπὶ
 πραγμ., καταστάσεων, ἰδιοτήτων, παθῶν κττ.: Πινδ.
 Π.9,112 πατῆρ δὲ θυγατρί φυτεύων κλεινώτερον
 γάμον, Σοφ. Φιλ.654 τὰ κλεινὰ τόξ' ἂ νῦν ἔχεις,
 αὐτ'. Ὀ.1525 ὄς τὰ κλειν' αἰνίγματ' ἦδει, Εὐρ. ΙΑ.1529
 κλεινώτατον στέφανον δός, Ἀριστοφ. Νεφ.1024 ὡ
 καλλιπυρον σοφίαν κλεινωτάτην ἐπάσχων, Λουκ.
 Περ.εγρ.18 καὶ τοῦτο κλεινὸν αὐτοῦ καὶ διὰ
 στόματος ἦν ἄπισιν [τὸ ἐννῶριον ὄλοι]: 2) τὸ
 οὐδ. κτ. πληθ. ὡς ἐπίρωρ. περιφημ.: Εὐρ. Ἦρ.61 Τα-
 φίων ὄς ποτ' ἐξείλες πόλιιν στρατηλατῆσας
 κλεινὰ Καθμεῖων ὄρορος· 3) ἐν Κρήτῃ, ὁ παῖς
 οὗ ἐφ' οὗ τὰ παιδικὰ, ὡς τὸ ἀπ. καλός: Ἀθην.
 782C «κλεινοῖο λέγονται παρὰ Κρησίν οἱ ἐρώ-
 μενοι . . κολουῖνται δὲ οἱ ἀρρασθέντες [παῖδες]
 παρασθέντες», Ἦσ. «κλεινοῖ, οἱ εἰς τὰ παι-
 δικὰ ἐπὶ κάλλει ἀρπαζόμενοι παῖδες»: Ἐφορ.
 149], Στράβ.10,4,21 διασημον ἐσθητὰ φέρουσιν,
 ἄφ' ἧς γνωσθήσεται ἕκαστος κλεινός γενόμενος·
 τὸν μὲν γὰρ ἐρώμενον καλοῦσι κλεινόν.

κλεινω δημ. τ. του κλειώ βλ.λ.

κλειζαί ὄρωρ. ἐνεργ. ἀπαρφ. ὄρωρ. τοῦ κληζῶ βλ.λ.
κλειπούς Ἦσ. «κόσμος τις τοῦ καλουμένου
 γείσου».

κλειρός Ἦσ. «κλειδίον».

κλεις-δός [ή] κ. μυν., νεώτ., δημ. ἐν πορομ., ἀπ.
 σίτ. κλειν κ. μτγν. κλειδα, πληθ. ὀνομαστ. κλει-

δες, αἰτ. κλειδας κ. συνηρ. κλεις, δοτ. κλεισιν, ἰων. τ. κλειτί-ιδος, αἰτ. κλητίδα, δωρ. κλειτί-ιδος, ἀλλ' αἰτ. κλειτίδα ἢ κλητίδα κ. οἰτ. πληθ. κλειτίδας, αἰολ. κλειτί (κῶδ. κλειτί) κ. κλειτί, αἰτ. κλειτί, πληθ. ὄνομαστ. κλειτίδες (κῶδ. κλαδέει, ἀρχ. αἰτ. κλης-κληδος, αἰτ. κληῖδα, ὁ μοχλῶς δι' οὗ κλειταί εἰσώθεν ἢ θύρα, ὁ ἐπιβλής, ὁ σύρτης τῆς πόρτας: Ἰλ. 2 168 θύρας σταθμισίην ἐπήρσαν κλητίδι κρουπτῆ, αὐτ. Ω 455 τρεῖς δ' ἀναοίψισκον μεγάλην κλητίδα θυράων, Ὀδ. Α 442 ἐπὶ δὲ κλητίδ' ἐτάσσον σεν ἰμάντι, αὐτ. Δ 802 ἐς θάλαμον δ' εἰσήλθε παρὰ κλητίδος ἰμάντα· 2) ῥάβδος μεταλλῆν κεκαμμένη εἰς δύο βραχίονας, ἀπολήγουσα κατὰ τὸ ἐν ἄκρον αὐτῆς εἰς λαθὴν κατὰ δὲ τὸ ἔτερον εἰς ἀγκιστρον, ὅπερ εἰσαγομένον ἐξώθεν διὰ τῆς ὀπῆς τῆς θύρας συνελάμβανε τὸν ἰμάντα ἢ ἐξέχον τὴν μέρα τοῦ μοχλοῦ, ὅπως θέσει τούτα εἰς τὴν οἰκίαν θέσει ἢ τὰ ἀπόσπυρ: Ἰλ. 2 87 οἴσασα κλητίδι θύρας. . ὁμοιο, αὐτ. Μ 456 δῖοιο δ' ἐντοσθεν ὀχῆες εἶχον ἐπιμοῖοι, μία δὲ κληίς ἐπαρήρει, Ὀδ. Φ 6 εἶλετο δὲ κληίδ' εὐκαμπέα χεῖρ, Παρμ. Ι 14· 3) κ. νεώτ., δημ. ἐν παροιμ. μικρὸν ἐργαλεῖον, νεώτ. πάντοτε μετάλιον, οὗ ἡ ὀδοντωτὴ ἄκρα εἰσαγομένη ἐν τῇ ὀπῇ τοῦ κλειθροῦ καὶ στρεφομένη δεξιὰ ἢ ἀριστερὰ μετατοπίζει τὴν βόλανον αὐτοῦ καὶ ἐπιφέρει τὸ κλεισίμον ἢ τὸ ἄνοιγμα θύρας, καλύμματος κωιδιού κτ.: Αἰσχ. Εὐμ. 827 κληῖδας οἶδα ὀμματος μὴν θεῶν, Εὐρ. Βάκχ. 448 κληῖδ' ἀνήκαν θύρετρ' ἀνευ θνητῆς χερσός, Πλάτ. Κωμ. 77 κλεινὸν παρακλειδίον (ἀντικλειδί), Λυσ. Ι 13, Μέν. ἀπ. 343 Λακωνικὴ κλεις, Ἐπιγρ. κωριεῖσονται τῶν κλειδίων, Πλούτ. Ἰθ. 43C ὁ τῆ κλειδί τὰ ξύλα σχίζειν τῆ δ' ἀξίνην τὴν θύραν ἀνοίγειν πειρώμενος, Κδ Ματθ. Ι 6, 19 καὶ δώσω σοι τὰς κλειδας τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, αὐτ. Ἀπ. Ι 18, Βι. Ἀλεξ. 344 λάβε τὰς κλειδας τοῦ κοιτῶνός σου, μεῖνον αὐτὸς ἐγγύς μου· 4) κ. ἐπὶ τῆς ἱεράς κλειδός ἢν ἔφερον κατὰ τὰς ἑλετάς: Ἐπιγρ.· 5) δημ. παροιμ. ἐγὼ κρατῶ τὴν κλειδίά μου, κὶ ἄλλως τὴν κλειδίά μου ἰεπὶ βασιζομένον ἐπὶ ματαίᾳ ἀσφαλείᾳ κοί μὴ καθαρῶν τῶν κινδύνων εἰς δὲ ἐξετέθησαν: 4) κ. μτφ. Πίνδ. Π 84 Ἀσυχία, . . βουλάειν τε καὶ πολεῖων ἔχουσα κλειδας, Αἰσχ. ἀπ. 316 ἔστι κατὰ κληῖς ἐπὶ γλώσση ἰεπὶ τῆς σωτηρίας, Σοφ. ΟΚ 1052 χρυσέα κληῖς ἐπὶ γλώσση βέβαια προσόλων Εὐρολη δ' ἄν, Εὐρ. Μήδ. 661 ἀνοίξαντα κληῖδα φρενῶν Ἰβερναρδ. Γρηγ. ἐφ' οὗ ἀνοίξῃ τὴν θύραν (= τὸ κλειθρον) τῆς καρδίᾳς τοῦ κοθαράς (ἰ.ε. καὶ δεῖξῃ αὐτὴν καθαράν), Ἀριστ. Θεσμ. 176 ἢ πᾶσι τοῖς χοροῖσιν ἐμαίριζε τὴ καὶ κληῖδας γέμου φυλάττει (ἐπὶ τῆς Ἄρας ὡς κλειδοῦχο, προστάτιδος τοῦ γάμου), Κδ Λοκ. Ι 1, 52 ἤρατε τὴν κλειδί τῆς γυνώσεως· 5) ὁμ. μτφ. ἐγὼ κ. νεώτ. τὸ βασικὸν μέσον πρὸς λύσιν ἢ ἐρμηνοσίαν δυσνόητου προβλήματος, μυστηρίου, ἀινυματώδους συγγράμματος, συμβηματικῶν γράμματος κτ.: Βέττ. Βάλ. 179, 4, ὁ Σαμπλιδὸν ἀνεκάλυψε τὴν κλειδίαν τῶν ἱερογλυφικῶν ἐπιγραφῶν, - ἀνεκάλυψαν τὴν κλειδίαν τοῦ κρυπτογραφικοῦ ἀλφαβήτου, - κλεις γαλιτικῆς μεθόδου (ἢ μεταφραστικῶν θεμάτων τῆς μεθόδου)· 6) στραγγιλον ἀγκιστρον ἢ γλωττίς ἐν τῇ πόρῃ: Ὀδ. 2 294 ἐν δ' ἄρ' ἔσαν περόνια δσκα δσκα πᾶσαι χρύσσαι, κλησίην ἐγγυμπίου ἀραρυίαί· 7) εἶδος ἀναστολέως: Ἦρωμ. Πνευμ. Ι 25· Β) νεώτ. κατ' ἐπέκτ. πᾶν ἐργαλεῖον ἢ μοχλῶς, δι' οὗ κωλιούνται ἢ ἀποκωλιούνται περικόχλια ἢ ἐπιφέρειται περιστροφή εἰς ὄργανον ἢ μηχανισμόν τινα, κλειδί 1) σύστημα μοχλῶν πρὸς σύζευξιν ἢ ἀπόσπυξιν δύο αἰδηροτροχιῶν· 2) μικρὸν ἐργαλεῖον, δι' οὗ τεῖνονται ἢ χαλαροῦνται αἱ χορδαὶ τῶν μουσικῶν

ὄργάνων, κόλλαθος, κλειδί, στριφτάρι· 3) μικρὸς μοχλῶς ξυλίνου πνευστοῦ πλῆκτρον, δι' οὗ ἀνοίγεται ἢ κλειεται ἐκάστη τῶν ἐπὶ τοῦ σωλήνος ὀπῶν πρὸς ῥύθμιον τῆς φωνῆς: 9) τὸ μεταξὺ τοῦ ἄκρου τοῦ ἀτέρνου καὶ τοῦ ἀκρωμίου τῆς ὀμοπλάτης σιμμοειδὲς ὄστρον, τὸ κλειδοκόκκα: Ἰλ. Ε 146 τὸ δ' ἔτερον εἴρει μέγ' ἄλω κλητίδα παρ' ὄλων πλῆξ', αὐτ. Ο 325 ὅθι κληίς ἀπόσπει κρυχένα τε στηθός τε, αὐτ. Χ 324 ἢ κλητίδες ἀπ' ὤμων αὐχέν' ἔχουσιν, Ἰπν. Ἀέρ. 7 τούς δὲ ὤμους καὶ τὰς κλητίδας καὶ τὸ πρόσωπον καταλελεπτόσθαι, αὐτ. Ἀρβρ. Ι 3, Σοφ. Τρ. 1035 παῖσον ἐμάς ὑπὸ κληῖδος, Διογ. Ἀπ. ὁ. Ἀνδοκ. 161 ἐπὶ πωλιον. . ἀνάσθε ἐπεσον καὶ τὴν κλεινὴν συνετριβῆν, Δημ. 247 τὴν κλεινὴν καταγότα, τὴν χεῖρα, τὸ σκέλος πενηρωμένον, Ἀριστ. Ζ 513b, 35 φέρουσι εἰς τὰ πλάγια καὶ τὰς κλειδας, αὐτ. 516a, 28 ἀπὸ δὲ τῆς ῥάχους. . αἱ κλειῖδες καὶ αἱ πλευραὶ (ἐπὶ τοῦ κροκοδείλου), Πλούτ. Ἀρξ. 9 διήλασε παρὰ τὴν κλειδίαν διὰ τοῦ τραχήλου τὴν αἰχμῆν· 11) οἱ περὶ τὸ στηθός σάρκες τοῦ ἰχθύος θύνου, ἀ. κλειθίων βλ. 5), τὸ φίλετο, τὸ πλατῆρι: Ἀριστ. 7, 2 κλειῖδες μὲν ὅπαι δύο παρεσκευασμένοι. - Αἱ τὰς θύρας κλειοῦσι; - Τοῦ θύνου μὲν οὖν ῥ' ὡς λογοπαίγνιον, Διφιλ. Σ π. Ἀθην. 8, 357Α τὰ δὲ ὑπογάστρια αὐτοῦ καὶ ἡ κλεις εὐστομα καὶ ἀπαλό ἰούθ ὀρκύνου, Ἀθην. 7, 303Α ἐπιμόνον δὲ τῶν θύνων καὶ τὰς κλειδας κληνομένας: 10) νεώτ. ὁ κεντρικὸς σφηνόλιθος οἰκοδομικοῦ τόξου, θόλου, ἀψίδος: 11) τὸ ἔθρονον τῶν ἐρωτῶν ἐν πλοῖοι· Ἦσ. «κληῖδες» τῆς νεώτ. τὰ ζυγά, ἐφ' ὧν οἱ ἐρέσσοντες κόθηνται: 12) ὁμ. κ. ὁ σκαλοῦς τῆς κώπης: Ἰλ. Π 170 ἐν δὲ ἐκάστη πενήτηκον ἔσαν ἄνδρες ἐπὶ κλησίην ἐταῖροι, Ὀδ. Β 419, αὐτ. Ο 38 θησάμενοι δ' εὐ πάντες ἐπὶ κλησίην ἐρέτρα ἐκβητε ἰδῆσαντες τὰς κώπας εἰς τοὺς σκαλοῦς: 12) κ. νεώτ. κ. ἐπέκτ. μτφ. ατενὴ διάδασσις, πόρος μεταβάσεως ἀπὸ τόπου εἰς ἄλλον, ὁλον κλεισώρεια, ἀκρωτήριον, πορθμός ἐν ἐπικαίρῳ τοποθεσίᾳ κείμενος, στενὸς ἢ προέχων τόπος, ὃν ἐστὶν κατέχη τῆς δύνατος νὰ ἐμποδίσῃ τὴν διάβασιν ἄλλων: Ἦρ 5, 108 περιέπλεον τὴν ἄκρον, αἱ καλεῦνται κληῖδες τῆς Κύπρου, Εὐρ. Μήδ. 212 ἐφ' ἄλμυρον πόντου κληῖδ' ἀπέραντον ἰτὸν Ὀρθακίον ὄσοπον, Στράβ. Ι 6, 4, 3 μῆκος δὲ ἀπὸ τῶν κλειδίων ἐπὶ τὸν Ἄκμαντα περὶ σταδίων χιλίων, - ἡ Ἀγγλία κατέχει τὰς κλειδας τῆς Μεσογείου: 13) κτ. πληθ. ἱεροῦ στέφανοι· Ἦσ. «καὶ παρὰ Ἐφεαίσις τῆς θεοῦ τὰ στέμματα»: Εὐρ. Τρω. 256 ῥίπτε. . ζαθέουσι κληῖδας, ὅπῃ χρόδος ἐνδύτων στεφάνων ἱεροῦς στολμοῦς: 14) εἶδ. μετρικ. ρυθμός, εὐφωνία: Σχόλ. Ἀριστ. Εἰρ. 1127 ἐξ ἱαμβικῆς βάσεως καὶ τροχαϊκῆς κλειδός: 15) νεώτ. μουσ. ὁ γῶμιον βλ. 12): ἢ κλεις τοῦ σόλ: 15) Ἦσ. «κλειδί, ὑποδύματα εἰδος. Κρῖτες».

κλεισία (ἢ) Ἐπιγρ. κ. κλεισία βλ., τὸ πανδοχεῖον: τὰν κλιάν τὰν ἐν τὰ κλεισία: 2) κτ. πληθ. δ. γρ. ἀντὶ κλεισιᾶδες βλ., ἐν Αἰλ. Δ ἀπ. 231.

κλεισιᾶς (-ᾶδος (ἢ) [κλιών]) κ. νεώτ. ἰδ. κτ. πληθ. συμπηματοσόμενα μεγάλα θύρα τῆς ἀνάρας, δι' ὧν εἰσέρχονται τὰ κτήνη: Πολυδ. 4, 125 «τὸ δὲ κλισίον ἐν κωμωδίᾳ παρὰ κειται παρὰ τὴν οἰκίαν παραπετάσμαισι δηλοῦμενον, καὶ εἰς μὲν σταθμὸς ὑποζυγίων, καὶ αἱ θύρα αὐτοῦ μείζους δοκούσι, ἐσλοῦμαι κλεισιᾶδες πρὸς τὸ καὶ τὰς ἀμάρξας ἐσελαύνειν καὶ τὰ ακευοφάρας, Εὐστ. 1957, 59 ἐσλοῦμαι πύλωνες, πλατεῖοι θύρα δι' ὧν καὶ εὐζῆν εἰσέρχονται»: Διον. Ἀλ. Ρωμ. 5, 39 ταύτης τῆς οἰκίας. . αἱ κλεισιᾶδες θύραί μόναι τῶν ἐν τῇ Ῥώμῃ δημοσίων καὶ αἱ ἰδιωτικῶν εἰς τὸ ξὺν ἑξ ἑμὸς ἀνοίγονται, Πλούτ. Πονλ. 20 ὅπως ἀσθησις ἄκω γέ-

νοίτο τοίς παρερχομένοις ἢ προστάσει και μὴ καταλαμβάνοντο προϊούσαι ταίς κλεισιάσιν εις τὸν στενωπὸν, Αἰλ Δ.ἀν.231 κλεισιάι ἰάντι κλεισιάδες; || διθυροὶ πύλαι: Μοίρ.2271* || ἐσωτερικαὶ θύραι οἰκίῳ, ἀντιθ. αὐλεια: Φιλ.1.520 ἐν οἰκίᾳ αὐλειαί πρόκεινται κλεισιάδων, αὐτ. 2.82 οἰκοὶ καταμένει και μὴδὲ τὰς κλεισιάδας ὑπερβάσιναι, αὐτ.π.Εὐσ.Εὐαγγ.Προτ.8.14 οὐ μόνον ταίχων ἐντός ἀλλὰ και κλεισιάδων θαλασσευομένων ἀποτῆν, Κλήμ. Ἀλ.Παῖδ.2.3.35 χρυσάστρικτοί τε και γελώνης πεποικιλμένοι κούτης κλεισιάδες. 2) μτφ. εἰσοδος: Ἦρ.9.9 μεγάλαι κλεισιάδες ἀναπετάσονται ἐς τὴν Πελοπόννησον τῷ Πέτρῳ, Πλούτ. Ἀλκ.10 μεγάλας δ' αὐτῷ κλεισιάδας ἐπὶ τὴν πολιτείαν ἀνοίγοντας τοῦ τε γένους και τοῦ πλοῦτου, Ἀριστειδ.Λόγ.32/1,21. 3) νεώτ. κτ. ἐν. τὸ θυροφύλλον ἢ τὸ παραθυροφύλλον, τὸ κανάτι. 4) νεώτ. ναυτ. κτ. ἐν. ὀρθογωνίον ἐκ σανιδῶν κάλυμμα κλειῶν τὴν θυρίδα πλοῦτο, τὸ μονόφυλλο πορτέλλο. 5) μτγ. κ. νεώτ. ὑδροφορική τε ποταμοῦ, λίμνης ἢ διώρυγας: Διον. Ἀλ Ρωμ.1,66 και αὐτὴν [τὴν λίμνην] διὰ κλεισιάδων ἀνοίγομένων ὑποδέχεται τὸ πεδίον. 6) νεώτ. κτ. ἐν. εἰδος φράγματός ἐν χρήσει ἐν τοῖς ἰχθυοτροφείοις. **κλεισιμο(ν)-ατος** [τῶ] [κλειώ] νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια και τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κλειεῖν βλ.λ., τὸ κλειδῶμα, τὸ σφάλισμα: τὸ κλεισιμο τῆς πόρτας - τοῦ μπασούλου - τοῦ σπιτιοῦ. || τὸ κλειεῖν ἢ κλειέσθαι ἐν κλεισθῷ χώρῳ, ὁ μικρὸς περιορισμός, ἡ κλεισοῦρα: Ξενοφ.Ζοκ.Μαντ.24 μοῦ μίλησε γιὰ τὸ κλεισιμο ἐπὶ σπῆτι, γιὰ τὴν ἐπιμονὴν μισανθρώπια, - τὸ κλεισιμοστὴ φυλακῆ, - μαρβάζωσαν τὰ κορίτσια ἀπ' τὸ πολὺ κλεισιμο. || μτφ. διακοπὴ λειτουργίας ἢ ἐπικοινωνίας: ὦρα κλεισιματος τῶν καταστημάτων κατά τὸ θέρος, -τὸ κλεισιμο τῶν συναρτήσεων, - τὸ κλεισιμο τῆς κάβουλας. || κλεισιμον λογαριασμοῦ [ἐκκαθάρισις τοῦ πιστωτικοῦ ἢ χρεωστικοῦ ὑπολοίπου αὐτοῦ], - κλεισιμον βιβλίου (ἢ καθ' ὠρισμένους περιόδους ἢ ἐπ' εὐκαιρία ὠρισμένου γεγονότος ἐκκαθάρισις τῶν λογαριασμῶν και ὁ συνοψισμός τῶν ὑπολοίπων αὐτῶν πρὸς σύνταξιν ἰσολογισμοῦ), - κλεισιμον συμφωνίας [ἢ περάτωσις τῶν διαπραγματεύσεων και ἢ ὀριστικὴ σύναψις τῆς συμφωνίας], - κλεισιμον πληγῆς [ἢ ἐπούλωσις]. **κλεισιον** [τῶ] κ. κλεισιον ὑπόστεγοις αὐλῆ ἐν χρ. ὡς σταθμὸς κτηνῶν ἢ ὡς ἐργαστήριον: Πολυδ.4,125 ε. . ἐν δὲ Ἀντιφάνου: Ἀκαστρία, και ἐργαστήριον γέρονε τὸ καλούμενον κλεισιον, EM 520,14 κλεισιον σημαίνει τὸν τόπον ἐνθα ἴσταται τὰ ζεῦγη. Ὁ μὲν τεχνικός διὰ τῆς ἐξ διπθόγγου γραφῆς, ὁ δὲ Ἡρωδωτιανὸς διὰ τοῦ ἰλέγεια: Δίων Χρ.40,9 τῶν κλεισιῶν, οἷς ὑποδέεται τὰ πρόβατα. 2) γεν. εὐτελής οἰκίῳς, καλύθη: Ἀντιφάν.21, Λυσ.12,18 τριῶν ἡμῖν οἰκίῳν οὐσῶν οὐδέμεις εἴσαν ἐξενεχθῆναι, ἀλλὰ κλεισιον μισθωσάμενοι προὔθεντο αὐτόν: εὐτελέες οἰκίῳς πόρῳς, διασώμενος οἰκός, πορνείον: Δημ.270 ὡς ἡ μήτηρ τοῖς μεθήμερις γάμοις ἐν τῷ κλεισιῷ τῷ πρὸς τῷ Καλαμῆτῳ χρωμένη. 3) βωμός ἢ ναοικός: Πaus.4,1,7 ὁνόθηκε . . ἐς τὸ κλεισιον τῶν Λυκομηιδῶν εἰκόνα. **κλεισις-εως** [ἢ] [κλειώ] κ. μον. κ. νεώτ., ὄτι. κλησις ἢ ἐνέργεια τοῦ κλειεῖν βλ.λ., τὸ κλεισιμο, τὸ κλειδῶμα: Αἰν.Τακτ.20,1, Σχολ. Ἰλ.Ω 454 ἀπὸ τοῦ γενομένου κατά τὴν κλεισιον ἦχος. 2) μον. κλεισιόρεια: Ἀκρολ.Γ 81C ἐν τῇ κλεισει τῶν ἐν τοῖς Βοθῶνις ὄρων. **κλεισιμα-ατος** [τῶ] [κλειώ] μτγ., μον. κ. νεώτ. περιφραγμα τόπου τινός: Βασί.5131 κλεισιματι δεσποτηρίῳν, Βί.Νεῖχου 66,27 κτήνους διαβάτους τὸ κλεισιμα, Τζέτζ.Χιλ.1,903 ὀχυρώσαντες τὸ ἑδάφος τοῖς σχοίνοις χειραγωγῆς τὰ πλάγια και

κλεισιμασι στερροῦσιν. || νεώτ. αὐτός οὗτος ὁ περιφρακτός τόπος, ὁ περίβολος.

κλεισιμα-ατος [τῶ] [κλειώ] μον. φῆμη, δόξα: Νικ.Χων.295C.

κλεισιότος [ῶ] [κλειώ] μον. προσγορία, ὄνομα: Παχυμ. Ἀνδρόν.429A.

κλεισιόσπητης [ῶ] δημ. ἐκεῖνος διὰ τοῦ θανάτου τοῦ ὁποῖου κλειεῖ ὁ ἑαυτοῦ οἶκος ἐνεκα ἐλλείψεως ἀπογόνων, πού θεθαίνει και κλειεῖ τὸ σπῆτι του ἐπειδὴ δὲν ἀφῆνει ἀπογόνους, ἰδ. εἰρων ἐν παροιμ. φρ. κλεισιόσπητης ὁ μακαρίτης ἐπὶ γέροντος ἀποθανόντος και καταλιπόντος πλῆθος υἱῶν και ἐγγόνων].

κλεισοῦρα [ἢ] [κλειώ] μτγ., μον. κ. δημ. στενὴ διάβασις μεταξύ δύο ὀρέων ἢ δυσβάτων τόπων, κλεισώρεια, δερβενί: Προκόπ.Περσ.2,29, Ἄνω Κορν. 10 τὰ γὰρ τέμνη, ἀπερ κλεισοῦρας ἢ ἰδιώτις οἰδὲ γλώσσα καλεῖν, Λιβ.Ροδ.2417 ὄρη ἐπιρηπασμένη εἰς τὰ ἐγγίζαν εἰς τὰ νεφέη, κλεισοῦρες ἐδιδέθημεν, τόπους ἀγριωμένους, Χρον.Μορ 4708 και ὅταν ἦλθεν και ἔσωσεν σὲ μίαν στενὴν κλεισοῦραν. || π. Βυζαντινοίς, τὰ ὀχυρώματα τῶν διαβάσεων: Σουῖδ. κλεισοῦραι, οὕτω καλοῦνται τὰ ὀχυρώματα τῶν διαβάσεων τῆ πατρίῳ τῶν Ρωμαίων φωνῆ. 2) μικρὰ διοικητικὴ περιφέρεια ἐν τῇ βυζαντινῇ αὐτοκρατορίᾳ, περιλαμβανούσα 5-8 μικροτέρας διοικητικὰς περιφέρειὰς τὰς καλουμένας τοποτηρησίας ἢ βόνδα. 3) δημ. κλειστός και κακῶς εἰριζόμενος χώρος: τὸ γραφεῖο μυρίζει κλεισοῦρα. || δημ ἢ συνεχῆς παραμονή, ὁ περιορισμός ἐντός τοῦ οἴκου: Λασκαρ. Μυστ.23 μένοντας ὄλον τὸν ἐπίλοιο χρόνο κλεισμένες εἰς τὸ σπῆτι, ὅπου ἡ κλεισοῦρα τοὺς νεκρῶν ἐν τῷ σῆμα.

κλεισοῦράρχης [ῶ] μον. κ. νεώτ. ὁ ἀρχηγὸς τῆς φρουρῆς τῆς φυλασσούσης κλεισοῦραν βλ.λ.: Δουκάγγ 663. || ὁ στρατιωτικὸς διοικητὴς τῆς κλεισοῦρας βλ.λ.2].

κλεισοῦροι βλ.λ. ἐπίρρ. μον. ὁμοίως πρὸς κλεισοῦραν βλ.λ.: Εὐστ.1309,14.

κλεισάνθηρος-ον νεώτ. βοταν. ἐπὶ ἀνθέων, ὁ φέρων ἀνθῆρας κλειστούς, παρὰ τὴν κανονικὴν ἀνθησίν του.

κλειστογαμία [ἢ] νεώτ. βοταν. ἐπὶ ἀνθέων, ἡ αὐτογονιμοποίησις ἐρμαφοδιτῶν ἀνθέων, παραμένοντων διορκῶς κλειστόν.

κλειστόγαμος-ον νεώτ. βοταν. ἐπὶ ἀνθέων, ἡ παρουσιάζων κλειστογαμίαν βλ.λ.

κλειστόκαρπα [τῶ] νεώτ. βοταν. ὄφροισμα φυλλοδρόων περιλαμβάνον μικρὰ βρυόφυτα ἐχόντα ἀμυχον σποριογόνιον ἀνευ κινηδός.

κλειστοκαρπία [ἢ] νεώτ. βοταν. ἡ εἰς τινα βρυόφυτα βλ.λ. συμβαινούσα σπῆσις ἢ θραύσις τοῦ περιβλήματος τῆς κάψας αὐτῶν, και ἡ οὕτως ἀπελευθέρωσις τῶν ἐν αὐτῇ σποριῶν.

κλειστοκονίσις-εως [ἢ] νεώτ. βοταν. ἡ αὐτεπικονίσις εἰς κλειστόν ἄνθος.

κλειστός-ἡ-ὸν [κλειώ] κ. νεώτ. κ. δημ., ἰων. κληστός, ἀπ. κληστός, ὁ δυνάμενος νὰ κλεισῆ, ὁ κλειόμενος, ὁ μὴ ἀνοικτός, σφαιλιστός: Ὁδ.Β 344 κλησιταί δ' ἔπασαν σανίδες πυκνὰς ἀραρυῖαι δικλίδες, Εὐρ.ἀν.617 οὐ δῶμα γαίας κλειστόν, Θουκ.2,17 και εἰ τι ἄλλο βεβαίως κληστόν ἦν, Στραβ.13,2,2 ὦν ὁ νότιος κλειστός τριηρικὸς ναυαὶ πενήκωντα, Κρουστ. τὸ Μαρμαρωμένον Βασιλόπουλο ἔνα παλάτι ἀδιάβατο κλειστό και ρημαγεμένο, Χατζιδ.Βρ.Ορ.78,4 κλειστό στή γαλήνη, κλειστό στή βοή . . τὸ παράθυρο μένει. 2) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ καταστημάτων, γραφεῖον, ὁ ἀργῶν, ὁ μὴ ἐργαζόμενος: τ' ἀπόγευμα ἢ τράπεζα εἶναι κλειστή, - τὸ κατὰστημα εἶναι κλειστό. 3) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ φορεμάτων, ὁ μὴ ἐ-

ζωμος' 4) δημ. φρ. με κλειστά τὰ μάτια (μετ' ἀπολύτου πεποθήσεως ἢ ἐμπροσθένος) 5) δημ. σπαν. το οὐδ. ὡς οὐστὸ τὸ ἑσώκαρδον, γλέκω ἐπίρρ. δημ. κλειστά.

κλειστός-ή-όν (κλείω) ἄρχ. λεξ. ὁ πεφνημιμένος, ἔνδοξος, ξακουστός Ἀπολλ. Σοφ. Λεξ. Ὀμ. 401 «κλειστός ἐνδόξος».

κλειστοφοβία (ή) νεώτ. ἱατρ. ὁ φόβος ὑφ' οὗ καταλαμβάνονται τινες ἐν κλειστῷ χώρῳ.

κλειστρον (τό) (κλείω) μτγν. κ. νεώτ. ὄρω. κλάτ-τρον κ.η. Ἦσ. κλάστρον, τὸ κλειθρον, ἢ κλειδω-νιά· Ἦσ. «κλάστρον» κλειθρον. 2) μοχλὸς πρὸς κλειδωσιν, σύρτης, κ. μτφ. Ἰνδ. Π. 1, 8 γλεφάρων ἄδῳ κλάττρον, Λουκ. Τόξ. 57 κλώπες τινες ἀνασπασάντες τὸ κλειστρον ἐκφέρουσι ἅπαντα· 3) νεώτ. στρατ. μηχανήμα, δι' οὗ κλείεται καὶ ἀνοίγεται τὸ ἐπίσθιον μέρος τοῦ κοίλου τῶν ὀπισθο-γεγμένων πυροβόλων.

κλεισθρία (ή) (κλείω-θρος) μν. κ. νεώτ. στε-νή διάθρασι μετὰ ὄρέων, ἢ κλεισθρία· Θεο-φύλ. Σ 7, 14 Παπασ. Χρ. Μηλ. 79 ἦτο ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ πολιορκῆ εἰς κλεισθρίας τοὺς ἔχθρους.

κλεισάνθρα (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν ἀποκυνοειδῶν.

κλειτοπόδιον (τό) ἄρχ. λεξ. μέρος πλοίου· Πολυδ. 95 «δευτέρα τρώκλι».

κλειτορία (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν φασιολοειδῶν.

κλειτοριάζω (κλειτορίς) μτγν. ἐπιφάω τῆς κλει-τορίδος, ἀσελγῶς φηλαφῶ· Ἦσ. «κλειτοριάζειν» τὸ ταῦτην φηλαφῶν, Σουίδ. «τὸ ἀκολάστως ἀπει-σθαί τοῦ γυναικείου αἰδοίου»· Ροῦφ. Ὀνομ. III.

κλειτοριεκτομία (ή) νεώτ. ἱατρ. ἡ ἐκτομὴ τῆς κλειτορίδος διὰ πάθσιν αὐτῆς ἢ ἐρεθισμὸν προ-καλοῦντα σύσπασιν τοῦ κόλπου.

κλειτοριδικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφε-ρόμενος εἰς τὴν κλειτορίδα.

κλειτοριδισμός (ός) νεώτ. ἡ ὑπέμετρος ἀνό-πτυξις τῆς κλειτορίδος καὶ ἡ ἐκ τούτου προερ-χόμενη γενετήσιος διαστροφῆ.

κλειτορίζω Ἦσ. «τὸ ἀκολάστως τούτου τοῦ σαρκίου ἀπεισθαί», ἄ. κλειτορίζω· 2) ρηματ. π. κλειτοριδισμός, κλειτορισμία.

κλειτορίς-ιδος (ή) ἄρχ. λεξ. κ. νεώτ. τὸ δίκην γλωττίδος ἔξεχον εὐαίσθητον κεραιώδες μέρος τοῦ γυναικείου αἰδοίου· Ροῦφ. Ὀνομ. III· 1) νεώτ. ἱατρ. μικρὸν σαρκίον ἐπιδερκτικὸν στυσεως, ἔξεχον ἐν τῷ ἄνω μέρει τοῦ γυναικείου αἰδοίου· 2) ὄνομα λίθου· Ψπλοῦτ. Ἠθ. II 64B λίθος κλειτορίς ὀνομαζόμενος ἰδ. γρ. κλιτορίς.

κλειτορισμία (ή) νεώτ. ἱατρ. ὁ κλειτοριδισμός.

κλειτορισμός (ός) νεώτ. ἱατρ. ὁ κλειτοριδισμός.

κλειτός-εος (τό) ἰ) ποι. ὄρω. ἀντὶ κλέος βλλ.

κλειτός-εος (τό) 2) κτ. πλ. κλείτεια ἢ κλειτύς· Ἀπολλ. P. I, 599.

κλειτός-ή-όν (κλείω, κλέω, κλέος) ἐπὶ προσ., ὁ πεφνημιμένος, ἔνδοξος· Ἰλ. 451 οὗ τις δύνατο Τρώων κλειτῶν τ' ἐπικούρων δεῖξαι Ἀλέξαν-δρον, Ὀδ. Z 54 μετὰ κλειτούς βασιλῆας, Πινδ. N 6, 69 Ἀλκιμίδα τὸ γ' ἐπάρκειεν κλειτὰ γενεά· ἢ ἐπὶ πόλεως· Ἰλ. P 307 ἐν κλειτῷ Πανοσῆ· ἢ ἐπὶ πραγμ., μεγαλοπρεπῆς, λαμπρῆς, ἔξοχος· Ἰλ. Δ 102 ἀρῶν πρωτογόνων ρέξεν κλειτὴν ἐκατόμην.

κλειτύς-υός (ή) ὄ. γρ. κλιτύς βλλ.

κλείω (ί) κ. μον. κ. νεώτ., δημ. κ. κλειώ κ. ἰδιωμ. κλείω, ἰων. κληίω, ἄττ. κληίω, ὄρω. κλάω κ. κλά-ζω, μέλλ. κλεισῶ ἄττ. κλησῶ κ. ὄρω. κλαζῶ, μέσ. μέλλ. ἰων. κλησσομαι, παθ. μέλλ. κλεισθή-σομαι, τετελ. μέλλ. κέκλεισομαι Ἰ. Ἀριστφ. Λυσ. 1072, ὄρω. ἔκλεισα, ἰων. ἐκλήισσα, ἄττ. ἔκλησα, παρσκ. κέκλεικα, ἄττ. κέκληκα, παθ. παρσκ. κέκλειμαι, μτγν. κέκλεισμαι κ. κέκλημαι Ἰ. Ἐπιχ. I.

ἰων. κέκλημαι, ὑπερσυντ. ἐκέκλεικον, παθ. ὑπερσυντ. ἐκέκλειμην κ. μτγν. ἐκέκλεισθη, δημ. μτχ. παρσκ. κλειόμενος, ἀποφραττῶ, ἐμπο-δίω μτχ. ἐπὶ εἰσοδῶν ἢ τῶν ἐξοδῶν, κλειζόμενος· Ὀδ. Φ 387 κλήσειν δὲ θύρας μεγάρων ἐν καιοτάωντων, Εὐρ. Ἡρ. 997 κληῖ πύλας, Ἀριστφ. Ἀχ. 499 κλειε-πηκτὰ ὀρωμάτων κ. παθ. Ἰ. Σοφ. ὄν. 393 ψυ-χλῆς ἀνοίγει τὴν κεκλημένην πύλην, Δημ. 778 κε-κλειμένης σου τῆς ἐξουσίας οὐ κικηλίσιν, το-σοῦτοις καὶ τληκούσις ὀφθαλμοί· 2) εἶδ.

φράττω πόρον πρὸς παρεμβόδιαν διαβάσεως, ἀποκλείω. Αἰσχ. Πέρσ. 723 ὥστε Βόσπορον κλη-σαι μέγαν, Ὀσκα 4, 8 τοὺς μὲν οὖν ἑσπλους ταῖς ναυσὶν ἀντιπύρροις βύζην κλησειν ἔμελλον, - τὰ χιόνια ἔχουν κλείσει τὸ χωριό, - ἔχουν ρί-ξει πέτρες κ' ἔκλεισε ὁ δρόμος ἢ δημ. ἐν φρ. ἔκλεισε ἢ πληγὴ ἐθεραπεύθη, ἐπούλωθη Ἰ. κ. παθ. Ἰ. Ἡρ. 2121 τοῦ οἰκήματος κεκλήμενος, Λυσ. 22, 14 τὰ ἐμπόρια κέκλεισθαι, Δημ. 22 κέκλειμέ-νων τῶν ἐμπορίων 3) ἐγκλείω ἢ τὴν ἔκλεισε σπὸ φρενοκομείῳ κ. παθ. Ἰ. Αἰσχ. 956 πύ-ργων βαθεία μηχανὴ κεκλημένη Ἰ. κ. μέσ. Ἰ. Παπασ. Χρ. Μηλ. 34 διότι συνήθεον ἦτο νὰ κλείω-ται αἱ κόραι, ὅταν ἦσαν μόναι, MM καὶ νὰ κλει-στοῦν τὸ κλειδί, νὰ καμαρῶνται τὴ σπουδῆ· 4) ἐμπερικλείω, περικλείω· Εὐρ. Ρῆσ. 304 χρυσὴ δὲ πλαστῆξ ἀχάνεια ζυγηφόρον πώλων ἔκλειε χιόνος ἐξουαστέρων 5) παθ. δεσμεύομαι Ἰ. Εὐρ. Ἀνθρ. 503 ὄδ' ἐγὼ χέρας αἱματηρὰς βρόχοι-σι κεκλημένα 6) ὄμ. παθ. μτφ. δεσμεύομαι, ὑπάγωμαι εἰς ὑποχρέωσιν· αὐτ. Ἰλ. 977 ὄρκιος κε-κλήμεθα 7) παραδίδω τινα δεσμεῖν εἰς τινα Ἰ. ΠΔ Βασ. I, 23, 20 κλεισάντων αὐτὸν εἰς τὰς χεί-ρας τοῦ βασιλέως 8) νεώτ. κ. δημ. συσφίγω, συγκλείω, συνάπτω κ. κλείω τὰ σκέλη - τὴν θύραν - τὰ παράθυρα - τὸ βιβλίον 9) νεώτ. κ. δημ. μτφ. ἐπὶ ἐργασίᾳ διεξαγομένης ἐν τῷ συνόδῳ ἢ ἐν μέρει ἐν κτηρίῳ, οἷον ἐκπαιδευτικῆς, φιλανθρ-πικῆς, βιομηχανικῆς, ἐμπορικῆς κττ., παῦα ἢ διακό-πη πρὸς καιρὸν τῆν ἐνέργειαν μου ἢ τὸ ὄρφανα-τροφεῖον κινδυνεύει νὰ κλεισῆ ἄλλειψί πύρων, - τὰ σχολεῖα κλείουν ἐπὶ τριμήνῳ τὸ θέρος, - ἐξ αἰτίας τῆς κρίσεως πολλὰ ἐμπορικά πολλὰ ἐργαστασία ἔκλεισαν, - κατ' ἀστυνομικὴν διάτα-ξιν τὰ θέατρα κλείουν τὸ μεσονύκτιον ἰδὲν ἐρ-γάζονται πέρα τοῦ μεσονυκτίου, - αἱ τράπεζες κλείουν ἀπὸ τῆ 1-4 μ.μ., παρομοι. βερσέ αὐ δίνει ὁ φαῦρος κλείνει, φρ. ἔκλεισαν αἱ πιστώσεις

διεκόπη ἢ περιωρισθῆ ὁ ἐπὶ τόκῳ δανεισμός ὁ ὑπὸ τῶν τραπεζῶν κ. ἄ. κεφαλαιοῦχων ἐνεργού-μενος 10) ὄμ. κ. μτφ. ἐπιβάλλω, διατάσσω τῆν παῦσιν ἢ τῆν διακοπὴν ἐνεργείας ἰδρυμάτων τίνος, ὑποχρέω, ἐξαναγκάζω εἰς παῦσιν τῆς ἐνε-ργείας, τῆς ἀσχολίας, τῆς λειτουργίας οὗτο ἰ. πρὸς διαμαρτυρίαν κατὰ τῶν αὐθαίρεσιν τὰ Πατρι-αρχεῖα ἔκλεισαν τὰς ἐκκλησίας, - ἡ κυβερνήτης ἔκλεισε τὰ χαρτοπαίγνια, - τὸ νέο ἐμπηρικὸ πω-λάει κάτω τοῦ κόστους γιὰ νὰ κλεισῆ τ' ἀντι-κρινά· ἢ συνεκδ. ἐπὶ τῶν τιμῶν νομισμάτων

καὶ ἀξιών ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ ἐν φρ. κλείω εἰς, κατὰ τὴν τελευταίαν τῆς ἡμέρας χρηματιστηρια-κῆν δοσοληψίαν ἔχω τὴν συναφῆς ἰδιὰ τοῦ εἰς ὀρίζομενην τιμῆν, συνήθ. χρ. κατ' ἄωρ. ἢ Ἰλιρα ἔ-κλεισεν εἰς τὰ 505, - αἱ μετοναί τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς ἔκλεισαν εἰς τὰ 370, - αἱ ὀμολογίαι τοῦ ἀναγκαστικῶ, - τὰ ἀνταλλάξιμα ἔκλεισαν μετ' ἑάφραρον ὑπερτίμησιν 11) ὄμ. νεώτ. κ. δημ. συμπληρωθ, φέρω εἰς πέρας, ἀποτελεῖω, τερω-ρίζω· τὸ παιδί τούτο ἔκλεισε τὰ ἐπτά ἐτεσθῆεν εἰς τὸ ὄψον ἐτος τῆς ηλικίας του, - τὸν Ὀκτώ-βριον κλείω τὰ πενήντα, ἔκλεισεν ἡ ἀνάκρισις (ἐκρίθη περαιοῦθῆσαι), - ἐντός τοῦ πρώτου δεκα-

ημέρου του Ίανουαρίου πρέπει να κλεισθ ὁ Ἰσολογισμός· 12) ὄμ. νεώτ. κ. δημ., μτ. συσφαιρ. δηλωτικῶν λ., συνομολογῶ μετὰ τινος, συνάπτω : κλειῶ εἰρήνην ἐπὶ κρατῶνι, - κλειῶ συμφωνίαν ἐπὶ ἰδιωτικῶν/ φρ. ἐπὶ γεωργικῶν ἢ βιομηχανικῶν προϊόντων, συνομολογῶ τὴν ἀγοράν ἢ τὴν πώλησιν τοῦ συναφῶς ὀριζομένου ποσοῦ, συνήθ. κτ. ἀόρ. ἢ παρακ. (ἀναλυτ.) ἢ μέλλ. : θά κλειῶ χίλιους τόνους κάρφιου, ἔκλεισε - ἔχει κλειεῖ χίλιες ὀκάδες λάδι - πεντακάσια καντάρια βαμπάκι· 13) εἰδ. ἐν ἄσφ. πρὸς στενάς ἐπικαίρουσας διαβάσεις ἰδ. θαλασσῶν, ἐπὶ κρατῶν, κλειῶ ἐμπροσθίω τὴν διόδωσιν : ἡ Τουρκία ἔκλεισε τὸν Ἑλλάσποντον, - εἰς μέλλοντα πόλεμον ἡ Ἀγγλία θά κλειῶ τὸ Γιβραλτῶρ καὶ τὸ Σουέζ· || κ. ἀμτβ. : ἔκλεισαν τὰ στενά· || ὄμ. ἐπὶ θαλάσσης ἢ ποταμοῦ, ἐκ πηξέως τῶν ὕδατων παύω νὰ εἶμαι πλωτός : ἔκλεισαν ἡ Ἀζοφικὴ - ὁ Δούναβις·

14) ὄμ. ἐν διαφ. φρ. κτ. συνεκδ. ἢ παροιμ. ἔνοιαν, ὅσον κλειῶν τὰ μάτια μου προσποιοῦμαι ὅτι δὲν ἀντιλαμβάνομαι, παραδέχομαι ὄμ. ἀποθησικῶ : ὅταν κλειῶ τὰ μάτια, δέ[ν] μ' ἐνδιαφέρει τί θά γίνῃ, - δὲν ἔκλεισε μάτι ἰδὲν ἐκοιμήθη, - τὴς ἔκλεισε τὸ μάτι πρὸς μυστικὴν συνεννόησιν ἢ καὶ ἐρωτικὴν πρόσκλησιν, - τοῦ ἔκλεισα τὸ στόμα ἵδων ἀπεσιτόμασ, τὸν ἠνάγκασα νὰ σιωπήσῃ/ πρβλ. τοῦ βουλλῶσασ τὸ στόμα· 15) ρημτ. π. κλειστὸς (κλιθιστός), ἀκλειστός (ἀκλιθιστός), κλειεῖς ἢ κλιεῖς, ὄμρρ. κληεῖς, κλειθρον ἢ κληθρονί, κλειεῖς, σὺγκλειεῖς, ἀπόκλειεῖς, κλειόεις. Ἐκ ριζ. κλαF- (κλαF-ίω = κλειώ), λατ. claudō, clavis.

κλειῶ (2) ἔπ. ἀντὶ κλέω βλ.λ.1), ἔγκωμιάζω, λαμπρύνω.

κλειῶ (3) ἔπ. ἀντὶ κλέω βλ.λ.2), καλῶ.
κλειώ [ου] (ή) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακίων πτεροπόδων.

κλειῶ (ή) νεώτ. μαθημ. στρεβλὴ σφαιρική καμπύλη διαγραφομένη ὑπὸ σημείου τῆς ἐπιφανείας σφαιράς τινός
κλειμαξίδα (ή) δημ. κ. κληματῖδα τὸ φυτὸν βιθουρνον ἢ λοντῖνα : Ζερβ.Γραφ.ΚΚ 46,15 με κλειμαξίδα, μ' ἀφίθια κ' ἀπήγαμον φωτιῶν ἀνάδει.

κλειμεντήσι [οἰ] νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτον πολυμηρτικὸν ἄλλας τοῦ μαγνησίου.

κλέμμα-ατος (τὸ) (κλέπτω) κ. μον. τὸ κρυφίως τοῦ ἰδιοκτῆτος εἰλημμένον ὑπὸ τινος, τὸ κλοπιμαῖον, τὸ κλεμμένο : Εὐρ. Ἐκ.618 εἰ τις τοὺς νεωστὶ δεσπότης λαθοῦσ' ἔχει τι κλέμμα τῶν αὐτῆς δόμων, Ἀριστ.Λ.Πρ.952α, Στράβ.15,1.53 κλέμματα πλειόνων ἢ διακοσίων δραχμῶν, Νικ.Χων. ἐν Σάβ.1,117 τῶν δὲ συνήθων κλεμμάτων τε καὶ ληστρημάτων καὶ τῶν ἐς προὔπτον μαχησῶν ἀποσχόμενοι· 2) κλοπὴ : Ἀριστ.Φ.Ἰνπ.1203 τὸ δὲ κλέμμ' ἐμόν· 3) στρατήγημα ἐν πολέμῳ : Θουκ.5,9 τὰ κλέμματα ταῦτα καλλίστην δόξαν ἔχει· 4) δόλος, ἀπότη : Δημ.236 τὸ μὲν τοῖνον ἐν τῇ πρεσβείᾳ πρώτων κλέμμα μὲν Φιλίππου, Αἰσχίν.3,100· 5) κρυφίον ἐρωτικὴν πράξις : Ρουφ.Ἰνπ.ΑΠ.5,17,2 οἱ μὴ τοῖς σπαλατοῖς κλέμμασι τερπόμενοι, Αἰλ.Ζ1,1,2 κλέμμα ἐρωτικόν.

κλεμμάδιος-α-ον ὁ ἐκ κλοπῆς προερχόμενος, κλοπιμαῖος, λαθραῖος : Φώτ.168,19 κλεμμάδιον, κλεφμισίον : Πλατ.Νομ.955β ἐάν τις κλεμμάδιον ὄσιον ὑποδέχεται γινώσκων, τὴν αὐτὴν ὑπέχετ' αὐτὸν δίκην τῷ κλεψάντι.

κλεμμαδόν ἐπίρρ. Ἦσ. κατὰ τρόπον κλεπτικόν, κλέφτικα.

κλεμματικός-ή-όν μτγν. κλεπτικός, δόλιος, ἀπιστῆλος : Ἀγαθ.ΑΠ.11,350 τῆς σῆς κλεμματικῆς παγίνια φαντασίης ἰδ. ἀνύγων ἡμεριστικός.

κλεμματιστής [οἰ] μσν. ἐπὶ προσ., ὁ ἔχων κλίσην πρὸς τὴν κλοπὴν, ὁ κλέπτης : Νικ.Χων.133C.

κλεμμένος-ο δημ. τὸ παθ. παρακ. κεκλεμμένος τοῦ κλέπτω, ὁ ἐκ κλοπῆς προερχόμενος, ὁ κλοπιμαῖος, τὸ κλεψιμῖο : εὐρήκαν τὰ κλεμμένα· 2) τὸ θηλ. ὡς οὖσ. ἐπὶ γυναικῶν, ἢ κλεφτῆ, ἢ ἐξ ἀπαγωγῆς οὐζύου : τὴ γυναῖκα τοὺ ἴδων ἔχει κλεμμένη, γιατί δὲν τοῦ τὴν εἶδαν.

κλέμιν Ἦσ. « εἰθρον ἀνακλιτών ».
κλεμμύς-ύος [ή] μτγν. κελώνη : Ἀνωτίν.Λιβ.32,2
κλεμμύω Ἦσ. « κλεμμένωι κηρύσσειν ».

κλεογένης-ους [οἰ] νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κλοεοπτερόν τῆς οἰκογ. τῶν γεωμετρίδων.

κλεοκορῖς-ιδος [ή] νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων λεπιδοπτερόν τῆς οἰκογ. τῶν ἀκρονυκτιδῶν.

κλεομέλλη [ή] νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν καππαριδῶν.

κλεοκονίζω [τοῖ] μτγν. τὸ φυτὸν κληνοπόδιον βλ.λ. : Διοσκ.3,95.

κλέος-ους [τοῖ] [κλέω] κ. μον. κ. νεώτ., δωρ. κλέ-Φος, ἐν χρ. μ. κτ. ὀνομαστ. κ. οἰτ. τοῦ ἐν. κ. πληθ., ἔπ. ἐν τῷ ὀνομαστ. κ. αἰτ. τοῦ πληθ. κλέᾶ ἢ πρόφωνηεντος κ. π. Ἡσιόδ. κλέα, φῆμη, λόγος, εἰδῆσις, ἀθέβαιος ἀγγελία : Ὀδ.Π 461 τί δὴ κλέος ἔστ' ἀνά ἄστου, αὐτ.Ψ 137 μὴ πρόσθε κλέος εὐρύ φόνου κατὰ ἄστου γένηται ἀνδρῶν μνηστήρων κ. μτ. γενικ. : Ἰλ.Λ 227 μετὰ κλέος τιετ' Ἀχαιῶν, Πίνδ.Π 4,125 κείνου γε κατὰ κλέος, Σοφ. Φιλ.251 τῶν ἐμῶν κακῶν κλέος : || ἀπλὴ φῆμη, ἀντὶθ. βεβαία γνώσις, ἀγγελία : Ἰλ.Β 486 ἡμεῖς δὲ κλέος ὅλον ἀκούομεν οὐδὲ τὶ ἴδμεν, Αἰσχ.Ἀγ. 487 ταχύνορον γυναικομηρυτον δαυταὶ κλέος· 2) κ. μον. κ. νεώτ. συνήθ. π. Ὀμ. καλὴ φῆμη περὶ τινος, δόξα : Ἰλ.Ε 3 κλέος ἐσθλὸν ἀροῖτο, αὐτ. Χ 514 ἀλλὰ πρὸς Τρώων καὶ Τρωιάδων κλέος εἶται ἸΓαξ,Θ « ἀλλὰ πρὸς δόξαν τῶν Τρώων καὶ Τρωιάδων κλέος εἶται »), Ὀδ.Θ 74 κλέος οὐρανὸν εὐρύν ἴκανε, Πίνδ.Ο 9,101 πολλοὶ δὲ διδάσκαται ἀνθρώπων ἀρεταῖς κλέος ὤρουσαν ἀρεσσαι, Ἦρ.7,220 μόνον δὲ αὐτοῦ κλέος μέγα ἐλείπετο, Ἀριστ.Φ.Νεφ.459 κλέος οὐρανόμνηκς ἐν βροτοῖσιν ἔξει, Λυσ.2,5 περὶ οὐράς ἀκούειν κλέος μέγα, Πλάτ.Συμπ.208C κλέος ἀθάνατον καταθέσθαι, ΚΔ Πετρ.1,2,20, Βι.Ἀλεξ.5142 ποῖον δὲ κλέος ἐν ἡμῖν γενήσεται τῆς νίκης, Καισάρ. Δαπ.ἐν Σάβ.3,142 δι' ὧν ἀθάνατον κλέος... δαθήσεται· 3) κτ. πληθ. ἔνδοξοι πράξεις, κατορθώματα Ἦσ. « ἀνδραγαθίας » : Ἰλ.1,189 εἶδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν, Ὀδ.Θ 73, Ἀπολλ.Ρ,1, κλέα φωτῶν μνησμοῖ· 4) σπαν. ἐπὶ κακῆς σμ., κακὴ φῆμη, διαβόητος κατηγορία, προσβολή, ντροπὴ Φώτ. « κλέος : τὴν φαύλην δόξαν Ἀριστοφάνης » : Πίνδ. Ν 8,36 θανῶν ὡς παιστὶ κλέος μὴ τὸ δύσφαιρον προσάψω, Εὐρ.Ἐλ.135 οὐ ποῦ νιν Ἑλένης αἰσχροὺν ὤλεσαν κλέος,·

κλεοφανίδαι [οἰ] νεώτ. ζωολ. οἰκογ. ἐντόμων κλοεοπτερόν τοῦ ἀθροίσματος τῶν νυκτιγῶν.

κλέπας Ἦσ. « νεότερον, πηλώδες » ἢ δασυῖ, ἢ ὑγρόν.

κλεπία [ή] Φώτ. ἢ κλοπῆ.

κλεπίμος-ον (κλέπτω) πάπ. ὁ κλόπιμος, ὁ κλεμμένος : τὸ κλεπίμον ἔλαιον.

κλέπος-ους [τοῖ] τὸ κλοπιμαῖον, ἢ κλεψιά, τὸ κλεψιμῖο Πλουδ.8,34 « τὸ κλέμμα ὠνόμασε κλέπος » ἢ π. στίχ. τοῦ Σόλ.1.

κλεπταποδοχὴ [ή] (κλέπτω-δέχομαι) νεώτ. ἢ ἐν γνώσει ἀποδοχὴ καὶ ἀπόκρυψις ἢ χρῆσις κλοπιμαῖων πραγμάτων.

κλεπταποδοχος [οἰ] νεώτ., δημ. κλεπταπόδοχος ὁ ἀποδεχόμενος κλοπιμαῖα, ὁ ὑποπτικῶν εἰς τὸ ἀδικημα τῆς κλεπταποδοχῆς βλ.λ.

κλεπτάριον [τοῖ] γλωσσ. ὑποκορ. τοῦ κλέπτης.

κλεπτέλεγχος-ον μτγν. κ. μον. ὁ ἐξελέγχων τὸν κλέπτην, ὁ ἀποδεικνύων τινὰ κλέπτην : Διοσκ.

5,161 κλεπέλεγχος λιθος (ὁ ἔχων μαγικὴν πρὸς τοῦτο δυνάμιν)· 2) μυν. εἶδος θεοφασίας, καθ' ἣν ὁ δοκιμαζόμενος ἤσθιε τὸν ἄρτον τῆς Μ. Πέμπτης, ἐπικατορήμενος καθ' ἐούτου τὴν ἀμεσην τιμωρίαν τοῦ Θεοῦ, ἂν εἶχε φευσθῆ· || κ. ὡς ἐπιθ. τοῦ ἐσθιομένου πρὸς τοῦτο ἄρτου· κλεπέλεγχον βρώμα.

κλεπτήρ-ἦρος (ἴ) (κλέπτω) μγν. ὁ κλέπτης, ὁ κλεφταρός· Μαν.1,311.

κλέπτης (ἴ) (κλέπτω) κ. μυν. κ. νεώτ., δημ. προφ. κλέφτης, θηλ. κλέπτρια, δημ. κλέφτρα, παραθ. κλεπτίστερος - κλεπτίστατος, ὁ διαπραττὼν κλοπὴν· :Ιλ.Γ.11 κλέπτη δέ τε νυκτὸς ἀμείνω, Αἴσχ. Πρ.946 τὸν πυρὸς κλέπτην λέγω· || ὁ ἀπὸ συστρέφωτος λάθρα ἀφαιρῶν καὶ ἰδιοποιούμενος, κλέπταν ξένα πράγματα, ἀντιδιαστ. ἄραφα· Γλάτ. Πολ.351C Ἀπατᾶς ἡ κλέπτας ἢ ἄλλο τι ἔθνος· πρβλ. κλεπτίστατος· || παροιμ. φωνάζει ὁ κλέφτης νὰ φύγῃ ὁ νοικοκύρης | ἐπὶ τῶν ζήτουμένων νὰ μεταστρέψωσι τὰς εὐθύνας τὸν εἰς βάρους ἐκείνων τοὺς ὁποίους ἐζημίωσαν· || π. Ἀριστλ. ἐν φρ. ὁ τοῦ κλέπτη λόγος, λογικὸν σθένος· : Ἀριστλ. Σοφ. Ἐλ.180b,18· 2) γεν. ὁ ἀπατεῶν, πανούργος, δόλιος· Σοφ. Αἴ.1135 κλέπτης γὰρ αὐτοῦ ψηφοποιὸς πύρεθης, Δημ.119 κακῶν ἀλλοτρίων κλέπτης· 3) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων ὑμενοπτερόν τῆς οἰκοῦ, τῶν κλεπτιδίων.

κλεπτίθης (ἴ) κ. νεώτ. κωμ. πατρωνυμ. τοῦ κλεπτή, ὁ υἱὸς τοῦ κλέπτου, κλεφτογόνος· Φερεκρ.219· πρβλ. κλωπίθης· 2) γεν. ζωολ. οἰκοῦ ἐντόμων ὑμενοπτερόν τοῦ ἀθρ. τῶν κεντροσφύρων.

κλεπτίζομαι (κλέπτης) μυν. εἰμί κλέπτης, κάνω τὸν κλέφτη· Γερμ.249.λ.

κλεπτικός-ῆ-όν κ. νεώτ. ὁ ἔχων κλίσην, ὁ ἐπιρρηθῆς εἰς τὸ κλέπτειν· || ἡ κλεπτική ὡς οὐσ. | ἐνν. τέχνη | ἡ τέχνη τοῦ κλέπτειν, ἡ κλοπὴ· Πλάτ. Πολ.334B εἶκοεν οὐν ἡ δικαιοσύνη καὶ κατὰ σὲ καὶ καθ' Ὀμπρον . . κλεπτικὴ τις εἶναι, Λουκ. Κατὰ πλ.4 μὴ ἐπὶ πάντων, . . χρωτὴ τῆ κλεπτικῆ.

κλεπτικός ἐπίρρο. μυν. λάθρα, κρυφίως, διὰ κλοπῆς· Εὐστ.81,41.

κλέπτια-ἴδος (ἴ) μγν., θηλ. τοῦ κλέπτης, ἡ κλέπτρια, κλεφταρός· Αλκιφρ.3,22 τὴν κλέπτριν ἀλώπεκα.

κλεπτικός (ἴ) ὑποκορ. τοῦ κλέπτης, κλεφτάκι, κλεφτόπουλο· Εὐπ.420.

κλεπτίστατος-ῆ-ον ἀγγ. ὑπερθ. τοῦ κλέπτης βλ.λ., ὁ εἰς ὑψίστον βαθμὸν κλέπτης, ὁ θρασύτατος καὶ ἐπιτηδειότατος κλέφτης, ὁ εὐρύτατος ἀσκήσας τὴν κλοπὴν, κλέφτορος, κλεφταρός· Ἀριστοφ. Πλ.27 τῶν ἑμῶν γὰρ οἰκετῶν πιστότατον ἡγοῦμαι σε καὶ κλεπτατόν.

κλεπτίστερος-α-ον συγκρ. τοῦ κλέπτης, ὁ μεγαλύτερος κλέπτης· Σουίδ. ἐν λ. Νεοκλειδης.

κλεπτοάσιος (ἴ) μγν. ὁ ἱερατοῦλος, ὁ κλέπτων τὰς ἐκκλησίας· Τζέτς. Χιλ.9,276 ἀπατάσθαι δολοί, τοῖς τῶν κλεπτοαγίων τε, καὶ τζουριχοαγίων, τοὺς οὗς ἐχειροτόνησαν ἠνώμασαν ἁγίους.

κλεπτοαλή (ἴ) νεώτ. ζωολ. (ζῶον οἰλουροειδῆς τῆς Μαδαγασκάρης, ἄ κρυπτοπρωκίτης).

κλεπτομανής-οὐς-ές νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐκ φρενικῆς ἀνωμαλίας ἔχων μανίαν, ἀκατάσχετον ἐπιθυμίαν νὰ κλέπτῃ.

κλεπτομανία (ἴ) κ. δημ. ἡ ἀνοτάσχετος ἐπιθυμία εἰς τὸ κλέπτειν.

κλεπτομάστιξ-ιγος (ἴ, ἡ) Ἐπιγρ. ἐπίθ. τοῦ Πριᾶπου, ὁ μαστιγῶν τιμωρῶν τοὺς κλέπτας· κορυνηφόρῳ, κηποφύλακι, κλεπτομάστιγι.

κλεπτοσύνη (ἴ) (κλέπτω) ἡ τέχνη τοῦ κλέπτειν, δόλος, πανουργία, ἀπάτη· Ὁδ.Τ.396 δὲ ἀνθρώπου ἐκέκαστο κλεπτοσύνη, Μαν.6,207 εἵνεκα κλεπτοσύνης εὐνής λαθρίας τε Κυθάρης.

κλεπτοδώνημα-α-ατος (τὸ) (κλεπτοδωνῶ) μγν. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κλεπτοδωνῶ, τὸ λαθρεμπόριον· Βασιλικά 568.

κλεπτοδωνῶ-ἔω μγν. κ. μυν. δολιεύομαι τὰ τέλη, κάνω λαθρεμπόριον· Μέν.Πρ.22D εἰ μένοι παρὰ τὸ δοκοῦν τολμῆσαι τι, ἄγουν, τὸ λεγόμενον, κλεπτοδωνῶσαι· κ. παθ.· Τζέτς. Χιλ.13,526 ὀδελίσκος, ὃ πλήττοντες τοὺς σάκκουκας τὰ κλεπτοδωνόμενα νοοῦσι καὶ κρατοῦσι· 2) ρηματ.π. κλεπτοδωνῶμαι.

κλεπτοτόκος-ον σχόλ. ὁ τόκος, υἱός, θυγάτηρ κλέπτου, ὡς ἔρουπ. τοῦ κλοποπάτωρ βλ.λ.· Σχόλ. π. Ιακοβ. ΑΠ.3,820· 2) τὸ θηλ. ἡ τεκούσα κλεπτήν· πρβλ. θεστοκόκος.

κλεπτοτρόφος (ἴ) Σουίδ. ἐν λ. Δειπνολόγῳ | ὁ ἐπιζητῶν προσκλήσεις εἰς δεῖπνα, Δειπνοθόρας.

κλεπτοουργία-οὐς-ές μγν. ὁ ἀσκῶν, ἐνεργῶν κλεπτοουργίαν βλ.λ.· Ἀρκάδ.27,23 (ἰδιόρθ. τοῦ λεπτοουργί).

κλεπτοουργία (ἴ) μγν. τὸ ἐργάζεσθαι τὴν κλοπὴν, κλοπὴ, κλεφιά· Φιλῆς 2,182.

κλέπτρια (ἴ) μγν. κ. νεώτ., δημ. κλέφτρα, θηλ. τοῦ κλεπτήρ κ. κλέπτης βλ.λ.· Ἰω.Χρυσ.9,334 κλέπτρια δούλη τὰ τοῦ δεσπότη λαθραίως ὑφαίρουσα, Σωτ.Κωμ.2.

κλέπτω κ. μυν. κ. νεώτ., δημ. κλέβω κ. κλέφτω, ἴων. παρὰ κ. κλέπτεσκον, μέλλ. κλέψω κ. μέσ. κλέψομαι, ἀόρ. ἐκλέψα, παθ. ἀόρ. α' ἐκλέφθην | Ἦρ.5,84 | κ. δημ. ἐκλέψατα, β' ἐκλάπη κ. πόπ. ἐν μτχ. κλεψίς, παρὰ κ. κέκλαμαι κ. Ἐπιγρ. ἐν μτχ. κεκλεβῶς κ. παθ. κέκλεμμαι κ. κέκλαμαι | Ἀριστοφ. Σοφ.57 | κ. δημ. ἐν τῇ μτχ. κλεμμένος, μτ. αἰγ. κ. ὀπλ. λαμβάνω τι κρυφίως, σφετερίζομαι δολίως | π. Ὀμ. κ. Ἡσιόδ. δὲν χαρακτηρίζεται τὸ κλεπτεῖν ὡς ἀνήθικον καὶ κακόν, ἀλλ' ὡς δειγμα πολυμηχανίας καὶ δεξιότητος· | Ἰλ.Ε.268 τῆς γενεῆς ἐκλέψεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγγίσις, αὐτ.Ω.24 κλέψαι δ' ὄτρυνεσκον εὐσκόπον ἀργεφόντην· || ἐπὶ καυῆς σημ.· Σόλ.4,13 κλεπτοῦσιν ἐφ' ἀραγῆ ἄλλοθεν ἄλλος, Ἦρ.1,186 ἴνα μὴ διαφωιτόντες τὰς νυκτας κλεπίονεν παρ' ἀλλήλων, Πλάτ. Νόμ.857B μὴδὲν διαφέρειν τῷ κλεπτοντι μέγα ἢ σμικρόν ὑπελομένῳ, παροιμ. δούλεψε νὰ φῆς καὶ κλέψε νὰ χῆς | ἐπὶ παροιμ. αὐτ. σχηματίζονται μόνον διὰ κλοπῶν· κ. παθ.· | Ἦρ.5,84 κλεφθέντων δὲ τῶνδε τῶν ἀγαλμάτων· || κτ. μτχ. ὁ κλεπτικός· Ἀριστοφ. Σοφ.900 κλεπτον βλέπει ἔχει βλέμματα κλεπτοῦ, οὐτ.933· 2) ἀνοφ. πρὸς κ. ἰδίως γυναῖκας, ἀπάγω· Πίνδ.Π.4,250 κλέβεν τε Μήδειαν σὺν αὐτῷ, Σοφ. Φιλ.644 ὅταν παρὰ κλέψαι τε χάρησαι βίῳ, Ἀντιφ.5,38 οὗτοι κλεπτοῦσι τοὺς μνηστῶνας κατ' ἀφανίζουσιν, - δὲν τοῦ τῆν εἶδιε ὁ πατέρας τῆς κὶ αὐτὸς τῆν ἐκλεψε· 3) καταβιβάζω κρυφίως· Εὐρ. Τρω.958 οἱ πολλὰ κίς μ' ἐφηρῶν ἐξ ἐπαθέων πλεκταῖσιν εἰς γῆν σώμα κλεπτοῦσιν τῶδε· 4) καταλαμβάνω κρυφίως, ἀπαροτηρήτως· Ξεν. Ἀν.5,6,9 ἦν δὲ καὶ δυνήθητε τὰ τε ὄρη κλέψαι, Διον. Ἀλ. Ρωμ.4,10 κλ- τὴν ἀρχήν· 5) ἐπιτυχῶν τινος δι' ἀπόθης, κατορθῶ τὴν δολίως· Θεόκρ.22,151 γάμον δ' ἐκλέψατε δῶροις· κ. παθ.· Ἀριστοφ. Ρητ. Ἀλ.1440η,21· 6) ἀπολάττω, αφαιρῶ ἀνεπαίσθητως· Διον. Ἀλ. Σουθ.19 τᾶσεις φωνῆς, αὶ καλούμεναι προσώδια, διάφοροι, κλέπτοσαι τῇ ποικιλίᾳ τὸν κόρον· κ. παθ.· Πλάτων.4,7,5 τοῦ ποσοῦ κλεπτομένου· || κ. μέσ.· Ἰππ. Νόου.2,12 ἐκ τῶν δεσθαλμῶν ἐσσορῶντι κλεπταί οἱ ἰ αὐγῆ· 7) μτ. αἰτ. προσ. ἀπάγω τιν, φανακίζω, δολιεύομαι· | Ἰλ.Σ.217 ἄρπασαις ἦ τ' ἐκλεψε νῶν | κολακευτικός λόγος ἐξηπόνησεν, ἀπεπληάνη τὸν νοῦν, Ἡσιόδ. Ὀ.613 οὐκ ἐστί Διὸς κλέψαι νόον, Πίνδ. Π.3,29 κλέπτει νιν οὐ θεός, οὐ βροτὸς, ἐργος

οὔτε βουλαις. Αἰσχ.Χο.854 αὐτοί φρέν' ὄν κλέφτειν, Αἰσχίν.399 κλέπτων τὴν ἀφρόσιν καὶ μιμούμενος τοὺς τάληθ' λέγοντας. || κ. μέσ. 'Ηρ.7,49 τὸ πρῶσ αἰεὶ κλεπτόμενος ἰσοπλαναμένως πάντοτε εἰς τὸ πρῶσ. ἀποπλάνων ἐαυτὸν διὰ τῆς εἰς τὰ πρῶσ πορείας. || κ. παθ.: Πλούτ.Πολ.413.1 οὐκὼν κλεπέντες ἢ γοιπευθέντες ἢ θιασθέντες τοῦτο πάσχοιουσιν; 'Αριστ.Ρητ.1408b,8 κλέπεται ὁ ἀρκαστής. || κ. ἀπρῶσ.: 'Αριστ.Ρητ.1404h,24. 8) κρύπτω τι, ἀποκρύπτω, συγκαλύπτω: Πίνδ.Ο.6,36 οὐδ' ἔλαθ' Αἴπυτον ἐν παντὶ χρόμῳ κλέπτοισα θεοῖο γόνου, Ξεν.Ἰππαρχ.5,2 τοὺς ἐαυτοῦ Ἰππέας ἄμα κλέπτοντα ἐξ ἀπροσδοκίτου τοῖς πολεμίοις ἐπιτίθεσθαι, Αἰσχίν.3,142 τοῖς ὄνομαι κλέπτων καὶ μεταφέρων τὰ πράγματα ἰσυκαλύπτων τὰ πράγματα μὲ φευδῆ ὄνόματα). Σύνεσ.Ἐπιστ.147 δεῖνον γάρ ἢ εὐνοια κλέφαι τὴν ἀλήθειαν. κ. παθ.: Δημήτρ.118 φυγῶν δὲ καὶ τὰ μέτρα τίθεναι συνεχῆ καὶ μὴ κλεπτόμενα ὑπὸ τῆς συνεχίας. 9) ποιῶ τι κρυφίως, λάθρα: Σοφ.Ἠλ.37 δόλοισι κλέφαι χειρὸς ἐνδίκους σφάγας, Πλάτ.Νόμ.933ε κλέπτων ἢ βιαζόμενος ἰκρυφίως ἢ διὰ τῆς βίας. 10) φιδυρίζω, διαδίδω κακὸς φήμας: Σοφ.Αἰ.188 ὑποδαλλόμενοι κλέπτοισι μύθος ἰδιασπειροῦσι κρυφίως φεύδῃ. || κ. μέσ.: Λουκ.Ἐρωτ.15 κλεπτομένης λαλιάς ἰμυστικῆς, κρυφίας. 11) ἐπὶ ζωγράφω, ἀντιγράφω: Λουκ.Ἐπγ.41 ζωγράφε, τὰς μορφὰς κλέπτες μόνον. 12) νεώτ. κ. δημ. μτφ. σφετερίζω. ξένιν ἰδεῶν, ἐφεύρεθαι κττ., ἀποστερῶ τινα ἠθικοῦ τινος ἀγαθοῦ. 13) ρηματ. π. κλέπτης, κλοπεύς, κλοπῆ, κλέμμα Ἐκ ρίζ. κλεπ-, κλέπ-τω, λατ. clero.

κλερροντία (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν κωδωνωδῶν.

κλέτας (ἰ) ἰγν. πιθ. κλιτύς: 'Αν.Κρ.2,303,13 «κλέτας» ὄρεινῆν, τραχείων ἐξοχήν»: Λυκόφωρ.703 λιπὼν δὴ Ληθαίωνος ὑψηλὸν κλέτας, Νόνν.Δ.5,59.

κλεύθωμα ἀντὶ κλεύθωμαι βλ.λλ., δ. ἀνάγν. τοῦ κεύθωμαι: 'Α.Ψ.244.

κλεύθον: 'Ησ. «κλεύθον».

κλεφτά ἐπίρρ. μαν. κ. δημ. κ. κλεφτάτα κατὰ τὸν τρόπον τοῦ κλέπτος, σὸν κλέπτης, κρυφίως: Ἐρωτ.κρ.1,484 κρυφά κλεφτά τὴν πάσασε τοῦ ἔρωτ' ἢ ὀδύνη, Βαλαωρ.: Ἀθ.Διάκ.5,113 σὸ σπλι τοῦ Κροκίδα κλεφτά σὰς ἐσυμμαζῶνε, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 65,8 καὶ τὸ σκοτάδι ἐρχάγορα τὸν κλέφτη τὴν ἔγνοια παινιδιαρῆκα ἔσφονιάζει. 2) ἐν βία καὶ προχειρῶς, σὸ πῶδι, γρήγορα: ἐφάγομε μερικὲς πηρουγιές κλεφτά, διότι ἔπρεπε νὰ φύγωμε.

κλέφτης (ἰ) μαν κ. δημ. τ. τοῦ κλέπτης βλ.λλ.: Ἐρωτ.κρ.5,683 καὶ διχως ἄλλο γρήγορα τὸν κλέφτη θεῖ νὰ μάθῃ, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 11,3 κλέφτης μὴν μῆθ' ἀπεί λυκος μετ' στή στήνη. 2) ἐπὶ τουρκοκρατίας, ὁ διαπύμενος εἰς τὰ ὄρη καὶ μὴ ὑποτασσόμενος εἰς τοὺς Τούρκους: Βαλαωρ. 'Ο Δήμος καὶ τὸ καρσιφύλλι του ἰ ἐγερούσα, μωρὲς παιδιὰ, πενήνια χρόνος κλέφτης, Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.17,11 τὸ Διάκο νὰ χαλάσετε, τὸ φοβερό τὸν κλέφτη. 2) κτ. πληθ. οἱ κλέφτες νεοελληνικῆ παιδιὰ, καθ' ἣν οἱ παῖκται διὰ κλήρωσιν χωρίζονται εἰς ὄρηχον, στρατιώτας καὶ κλέφτες. 3) κτ. πληθ. ὁ σφετερισμὸς τῆς Μεγάλης 'Αρκτου.

κλεφτιά (ή) δημ. τὸ σύμολον τῶν ἐπὶ τουρκοκρατίας κλεφτῶν, ἢ κλεφτουριά: Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.37,9 γευίζου τὰ βουνὰ κλεφτιά, καὶ τὰ λαγκάδια σκλαδους.

κλέφτικα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τὸν τρόπον τῶν κλεφτῶν, ὡς οἱ κλέφτες: Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.39,11 νὰ σουρίζω κλέφτικα, νὰ σμιζῶ τοὺς συντρόφους. **κλεφτικός** η-ο δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κλέπτη, ὁ ῥέπων εἰς τὴν κλοπὴν, κλε-

πτικός: κλεφτικός γάτος - παιδί. 2) ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς ἐπὶ τουρκοκρατίας κλέφτες, ὁ κλεφτικός: Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.22,2 **πυλι**, πῶς πάει ὁ πόλεμος, τὸ κλεφτικό ντουφέκι; Παλαμ.Περ.Χαιρ.207,8 πῶ καὶ λαλοῖσε κὶ ἀνθίζε κὶ ἀηδόνι καὶ λουλούδι μονάκριβο μετ' στή σκλαβιά τὸ κλεφτικό τραγοῦδι. || κλέφτικα τραγοῦδια ἰδρυμῶδη ἄσματα γεννηθέντα κατὰ τοὺς χρόνους τῆς τουρκοκρατίας καὶ ἔμνευσθέντα ἐκ τοῦ βίου τῶν κλεφτῶν καὶ ἄρματολῶν.

κλεφτικός-ἡ-ὄν νεώτ. δημ. κλεφτικός βλ.λλ.2), ὁ τῶν κλεφτῶν: Παπαδ.Χρ.Μηλ.78 τότε συνέβη ἡ φοβερὰ ἐκείνη παρασπονδία, ἣν εὐλόγως ὁ Χριστός ἐμελλε νὰ νομίσει ἀνήκουστον εἰς τὰ κλεφτικά χρονικά. || τὸ κλεφτικὸν ὡς ὄσθ. τὸ σύμολον τῶν κλεφτῶν, ἢ κλεφτουριά: αὐτ.49 ἐκ τοῦ κλεφτικού ὄσθ ἢ τρεῖς ἔπασον.

κλεφτοκράβα (ἰ) δημ. ἐπὶ τουρκοκρατίας, πλοῖον μεταφέρων ἐνόπλιους ἐπαναστάτας, πολεμιστάς, κλέφτες: Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.80,5 πάφε, γιאלέ μου, τὸ θυρό, .. νὰ βγοῦν τὰ κλεφτοκράβα, πῶχον τοὺς κλέφτες μέσα.

κλεφτοκόδη δημ. κόπτω τι κλεφτά, κρυφίως, κλέπτω: Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 42,4 κὶ ἀπ' τὴς μακριές τὴς βέργες πῶ χ'αν γῦρει κλεφτόκοβαν σταφύλια.

κλεφτοκότας (ἰ) δημ. ὁ κλέπτης ὄρνιθον, ὄρνιθοκλέπτης. 2) συνεκδ. εὐτελής κλέπτης.

κλεφτοπολεμάρχος (ἰ) δημ. ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἐπὶ τουρκοκρατίας κλεφτῶν: Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.93,21 πρέπει καὶ νὰ ναι ἄξιος, νὰ ναι πρωτοαλλήκκαρο καὶ κλεφτοπολεμάρχος.

κλεφτοπόλεμος (ἰ) νεώτ. κ. δημ., σπαν. νεώτ. κλεφτοπόλεμος ἐπὶ τουρκοκρατίας, πόλεμος κατὰ τὸν τρόπον τῶν κλεφτῶν. || συνεκδ. πόλεμος διεξαζόμενος μεταξὺ ἀτάκτων στρατευμάτων ἢ μεταξὺ τακτικοῦ στρατοῦ καὶ ἀτάκτων ἀντιπάλων, καθ' ὅν δὲν τηροῦνται οἱ κανόνες τῆς πολεμικῆς τακτικῆς.

κλεφτόπουλο (ἰ) δημ., θηλ. κλεφτοπούλα ἐπὶ τουρκοκρατίας, νεαρὸς κλέφτης, ὑποτακτικὸς ἀνάρτου: Βαλαωρ. ὁ Δήμος καὶ τὸ καρσιφύλλι του ἰὸ σὸν πῆστω ποὶ ἀποκάτω θὰ ῥχωνται τὰ κλεφτόπουλα τ' ἄρματα νὰ κρεμᾶνε, Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.93,10 κανένας δὲν τὴ λόγιασε .. μὰ νὰ μικρὸ κλεφτόπουλο σκυφτὸ χαμογελά τῆς.

κλεφτός-ἡ-ὄ (κλέπτω) δημ. ὁ ἐκ κλοπῆς προερχόμενος, κλοπιμαίος: παροιμ. τὸ κλεφτὸ τὸ πρῶμα δὲν φτουράει. || ἐπὶ γυναικῶν, ἢ ἀπαχθείσα: τὴν γυναικα του τὴν ἔχει κλεφτή.

κλεφτότοπος (ἰ) δημ. κ. κλεφτοτόπι (ἰ) τόπος κατάλληλος πρὸς διαμονὴν κλεφτῶν βλ.λλ., ὅθεν ἀπόκηρμος: Παπαδ.Φόν.148 ὑπῆρχον κατὰ τοὺς βορείους αἰγιαλοὺς .. πολλοὶ κλεφτότοποι, μέρη ἀπάτητα. 2) τόπος ἐν ᾧ οἱ κῆτοικοὶ κλέπτουσι, ἰδίως ἐκτρέπονται εἰς ζωοκλοπὰς.

κλεφτοῦπι (ἰ) δημ. ὕπνος μικρὰς διαρκείας, σὸ πῶδι, ἔλαφρός: Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 65,6 κλεφτιάει ἢ γῆς καὶ κλεφτοῦπι παίρνει, σὰ δουλειτῆς ἀποστειμένου πῶ νυστάζει.

κλεφτοφάνα (ή) δημ. ἐπὶ τουρκοκρατίας, τὸ σύμολον τῶν κλεφτῶν, ἢ κλεφτιά: Βαλαωρ. Ἀθ.Διάκ.3,14 καὶ λές με τὴ γαργάρα π' ἀνάκραζαν τὴν κλεφτουριά καὶ τὴν ἀποζιτοῦσαν, Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.43,15 ἢ κλεφτουριά τὴ χαιρέται.

κλεφτοφάης (ἰ) δημ. ὁ ζῶν ἐκ τῆς κλοπῆς: 'Αρτ.Βατοπ.1,85 κλεφτοφάης τὴν κοιλιά του μ' ἰ δια σκλέγεται νὰ πρῆσκα.

κλεφτοφάναρο (ἰ) δημ. μικρὸς φορητὸς φανὸς σχήματος συνήθως ὀρθογωνίου παραλληλεπίπεδου, ἐνίοτε δὲ καὶ κυλινδρικοῦ, χρησιμοποιούμενος συνήθ. ὑπὸ τῶν κλεφτῶν. || ὁ μικρὸς ἠλεκτρικὸς φανὸς τοῦ θυλακίου.

κλέφτω δημ. κλέπω βλλ.
κλέφ-πός (ο)ι μτγν. ὠ κλέπτης : Φρύν.Σοφ.Παρ. 17 Β κλέφω κλέφ και βούκλεφ.
κλεψία (ή) (κλέπω) μόν., δημ. κ. κλεψιά ή κλοπή: Νίκ.Χων.390 C, Σολωμ., "Ονειρο 6 σ' ἄλλους τόπους ἔνωσ' κλεψίες, φόνους, κι ἄχι ἐδῶ, Λασκαρ. Μυστ.33 επειδή ὁ ριπασιός, ὁ τσακισμός και ἡ κλεψιά θέλει τὸ ξεθεμελέφουε.
κλεψίαμος (ο)ι ἑνεαχόρδον μουσικόν ὄργανον, οἷον ἡ λαμβία, τρίγωνος κτ.: Φιλλ.π.Ἀθῆν.14, 636 C ἐν οἷς δὲ παρελογίζοντο τὰ ἐν τοῖς μέτροις κλεψιάμβους' 2) κτ. πληθ. 'Ἡσ. ἑπέλη τινά παρὰ Ἀλκιμῶνι.
κλεψιγάμια (ή) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ ὑπαρξίς σαρκικῶν σχέσεων γυναικῶς και ἀνδρός μὴ συνδεομένην διὰ νομίμου γάμου, λαθρογαμία : Ἡρωδιαν 'Επιμ.93, Εὐστ.152,3, - τέκνα ἐκ κλεψιγάμιας.
κλεψιγάμος-ον μτγν. μσν. κ. νεώτ. ὁ ἐρχόμενος εἰς λαθραῖαν σαρκικὴν μεζίν, μοιχός: Νόνν. Δ 8,60 κλεψιγάμου Κρονίδου νεώτερα λέκτρα, 'Επιφ.2,108 Β εἶθε . . . μὴ κλεψιγάμος πάντοτε και κακεργάτης ἐγένετο' 2) ὁ γινόμενος κατὰ τὴν κλεψιγαμίαν: Μεθόδ. Συμπ.38,2 κλεψιγάμοι τε θσοραί' 3) ἐπὶ τέκνων, ὁ ἐκ κλεψιγαμίας γεννηθεὶς νόθος : τέκνα κλεψιγάμα.
κλεψιγάμω-έω μτγν. κ. μσν. μείγνυμαι κρυφίως μεθ' ὑπάνδρου γυναικῶς ἡ κόρης : Ἀριστ.αἰν.69, Τζέτζ.'Ομ.152.
κλεψιθύρος (ο)ι μσν. ὁ κρυφίως εισερχόμενος ὁ παρεσθών : Στέφ.2325 ὁ κλεψιθύρο και ἀμύπητο, οἱ πάσης ἀνοίας πεπληρωμένοι.
κλεψικολιτής (ο)ι μτγν. ὁ μοιχός. ὁ γαμοκλόπος. Ψκαλλισθ.1,46.
κλεψίλογος (ο)ι μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀρμόδιος λέξεις ἡ φράσεις παρ' ἄλλων, λογοκλόπῃ : Ὀριγ.3123 [ἐκδ. Μί.].
κλεψιλογῶ-έω μτγν. ἀρμόσια λέξεις ἡ φράσεις παρ' ἄλλων, λογοκλόπῃ : Ὀριγ.3021 [ἐκδ. Μί.].
κλεψιματικός-η(-ια)-ο δημ. ὁ κλεψιματίας βλλ., κλοπιματίας : κλεψιματικά πράγματα.
κλεψιματίας-αία-ον μτγν. κ. νεώτ., δημ. κλεψιματικός ὁ ἐκ κλοπῆς προερχόμενος, ὁ κλοπιματίας : ΠΔ Τωθ.2,13 οὐ γὰρ θεμιτόν ἐστιν φαγεῖν κλεψιματόν, Πάπ. καμήλια κλεψιματία.
κλεψιματίας ἐπὶρρ. μτγν. κλεψιματικός: Δοσθ.412Κ.
κλεψιμαχῶ-έω μσν. μάχομαι, πολεμῶ κλοπίως, κρυφίως : Γαζ.Θ ἐν 'Ιλ.Τ 150.
κλεψίμι (τ)οι δημ. κ. κλεψίμι τὸ ἐκ κλοπῆς προερχόμενον πράγμα, τὸ κλοπιματόν, κλεψιματικό - Ζερβ.Λυρ.Σάτ.Μέριμ.142 ἔτσι κλεψίμια ὁ ποταμὸς τῆς Λήθης κρυφοπαίρνει.
κλεψίμι (τ)οι δημ. κ. κλεψίμι βλλ. τὸ κλοπιματόν : Βαλαωρ.Ἀθ.Διάκ.4,47 ποὺ τόφερνε πάσα φορά τὸ κλεψίμι, Θεοτ.Κ Κατάδ.72 εἶχε κονσπυρηθῆ μετὰ κλεψιματία του.
κλεψίμι (τ)οι δημ. ἡ πράξις τοῦ κλέπτης, κλοπή, κλεψία : εὐκαλο κλέφμιου.
κλεψίμη (ή) νεώτ. ζωολ. γένος σκωλήκων τρηματωδῶν τῆς οἰκογεν. τῶν κλεψινιδῶν.
κλεψινίδαι (ο)ι νεώτ. ζωολ. οἰκογένεια σκωλήκων τρηματωδῶν τῶν ἀβρολιματῶν τῶν βδελλῶν.
κλεψινουός-οος-ουον-ουον μτγν. ὁ ἐξασπατῶν τὸν νοῦν, δουλερός : Νόνν.Δ 8,47 κλεψινουός ἀφορσιν.
κλεψινουφός-ον μτγν. ὁ κρυφίως νυμφευόμενος, ὁ κλεψιγάμος : Λυκόφρ.111δ.
κλεψιποτῶ-έω ἀρχ. λεξ. πινῶ ἀπατηλῶς, ἐξασπατῶ τινα ἐν τῷ πίνειν πινῶ ὀλιγώτερον αὐτοῦ : Ἀνών.π.Σουιδ. αὐτῆ γε μὴ κλεψιποτουσα και σωφρονοσα, Πολυδ.6,20.
κλεψιρρύτος-ον [ῥέω] 'Ἡσ. ὁ κρυφίως ρέων. ὄνομα ρυακῶς ἐν Ἀθήναις, ρέων ἐφ' ἱκανὸν διάστημα ὑπὸ τὴν γῆν.

κλεψισοφός-ον μτγν. κ. μσν. ὁ προσποιούμενος τὸν σοφόν : Μεθόδ.376 Β κλεψισοφοι νοθεύοντες τὰς γραφάς, Φώτ.Βιβλ.308,23.
κλεψιτόκος-ον ἐπιθ. τῆς Ρέας, ἡ τίκτουσα κρυφίως : Ὀππ.Κυν.3,11 ἀργίγονδν μιν ἐόντα . . κλεψιτόκος Ρεῖη κόλποις ἐνικατέθητο Κρήτης.
κλεψιτυπία (ή) νεώτ. ἡ ἐν ἀγορίῳ τοῦ συγγραφῆς ἡ τοῦ ἐκδότου ἐκτύπωσις ἔργου πινός πρὸς ὄφελος τοῦ ἐνεργούντος ταῦτην, τυποκλοπία.
κλεψιτυπος-ον [ή] νεώτ. ὁ ἐκ κλεψιτυπίας προερχόμενος.
κλεψιτύπος-ον μσν. ὁ τρώγων λάθρα, κρυφίως : Στοῦδ.Θεόδ.2,156.
κλεψιφρων-ονος-ον [φρήν] ὁ ὑποκρινόμενος, προσποιούμενος ἀγνοίαν : Ὀριγ.Ἐπιμ.413 Ἐρμείω βουλή κλεψιφρονος' 2) ὁ κλεψίνος βλλ., ὁ ἀπατηλός : Μαν.1,93 ἐσκότισεν μοῖνῳ κλεψιφρονί ρέυματι κείνους και φρένας ἠλλοίωσε.
κλεψιφύλακος-ον μτγν. ὁ κρύπτην τὴν χαλότητα αὐτοῦ, ὁ ἀνεπαίσθητος χαλαίνων : Λουκ.Ὀκ.33 κλεψιφύλακον πῶδα τιθεῖς.
κλεψύδρα (ή) [κλέπτω-ῦδωρ], ἰων.-η εἶδος σίφωνα ὁ ἀπορροφητικὸ ὕδατος ἡ ἀ.ἡγροῦ:Σιμηλίκ. Οὐρ.524,19 κάγγειον στενατόμον πλατεῖαν ἔχον τὴν βόσιν μικράς ὀπαίς διατετριμμένην : Ἐπιμ. 100,9, Ἀριστ.Φυσ.2,13α,27 ἐναπολαμβάνοντες ἐν ταῖς κλεψύδραις, Ἡρων Πνευμ.2,27' 2) χρονόμετρον λειτουργοῦν δι' ὕδατος, συνθῆ. ἐν χρ. πρὸς ὄρισμον τοῦ χρόνου τῶν θαλασσοῦσων ἐν τοῖς διάσθησις: Σχόλ. Ἀριστ.Φ.93 κάγγειον τετριμμένην, ἐν φ' ὕδωρ ἐβαλλον, και εἰων ρεῖν ἀχι τῆς ὀπῆς' και οὕτως ἐπαυον τὸν ῥήτορα : Ἀριστ.Φ.857 πάντα γὰρ πάρεστι νῦν ὄσων δεόμεθα, πλὴν γε δὴ τῆς κλεψύδρας, Ἀριστ. Ποι.1451α,8 πρὸς κλεψύδρας ἀν ἡγυμίζοντο, Ἡρωνδ.2,43 τὴν ὀπῆν ἔθισον τῆς κλεψύδρας || ὄμ. πρὸς ἀστρουν, μετρήσιος κ. ἀ.: Προκλ.Υποτ.4,7' 3) πηγή τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθῆνων Σουιδ. κλεψύδραν τὴν πηγήν, διὰ τὸ ποτὲ μὴ πλημμυρεῖν, ποτὲ δὲ ἐνδεῖν : Ἀριστ.Ὀριμ.1695 ἐστι δ' ἐν Φανασί πρὸς τῇ Κλεψύδρῃ πανοῦργον ἐγλυπτογαστόρων γένος, ἀ. Ἐρπεδῶ' 4) πηγή παρὰ τὴν κορυφὴν τῆς Ἰθώμης : Παιου.4,3,16 ὑπορρεῖ. ὕδωρ ἐκ πηγῆς καλουμένης Κλεψύδρας.
κλεψυδροπός (ο)ι μτγν. ὁ κατασκευαστὴς και πωλητὴς κλεψυδρῶν και ὑδραυλικῶν ὀρολογίων.
κλεψυδρῶν (τ)οι μτγν. κ. μσν. ὑπόκορ. τοῦ κλεψύδρα βλλ.: Φιλόστρ.Σοφ.2,10,1, Ἀναστ.Σιν.Ὀδ. 74,30 χρσποῖσι και κλεψύδρα . . συλησαντες.
κλεψυδροπιδαι (ο)ι νεώτ. παλαιός, οἰκογένεια ἐκλεψιδάντων ζῶων ἐκ τῶν πελοποσσυριών.
κλεψυδρωφ-ωπος (ο)ι νεώτ. παλαιός, γένος ἐκλεψιδάντων ζῶων τῆς οἰκογ. τῶν κλεψυδροπιδῶν.
κλέω, ἐπ. κλείω π. Ὀμ. μ. ἐν τῷ ἐνεργ. ὄρω. μτχ. ἐνεστ. κλέω ἀντὶ κλέουσα (Ἀριστ.Φ.Λυσ.1299) γνωστοποιῶ τῇ, φημιζῶ, ἐγκωμιάζῶ : Ὀδ.Α 338 τ' ἀποκτεῖσιν ἀσίδοι, Ἡσιόδ.Θ 105 κλείετε δ' ἀθανάτων ἱερὸν γένος αἰὲν ἐόντων, Εὐρ.Ἀлк.447 ἐν τ' ἀλύρις κλείοντες ἄνους, Ἀριστ.Φ.Λυσ.1299 Μῶα μὲλε Ἰάκωνα πρεπτόν ἀμν κλέωα τὸν Ἀρμύκλας [Ἀπόλλω] σίον || κ. μέσ. : Εὐρ.ἀπ. 70 γῆρην ἀν σοφοὶ κλείονται' || κ. παθ. μτ. ὄστ. ἐπαίνοῦμαι, ἐγκωμιάζομαι, φημιζομαι διὰ τῆς πράγης : 'Ιλ.Ω 202 ἦς ἴφρασι τὸ πάρος περ ἐκλε' ἐπ' ἀνθρώπων ζείνουσ ἦδ' οἷσαν ἀνάσσει : ἰάντι ἐκλέωσι, Πίνδ.1 541,27 κλείονται ἐν φορμύγγειαι [δοξάζονται] διὰ λυρικῶν μελωδιῶν' 2) ὄδω, φάλλω : Βαχμ.15,13' 3) κλέω, ἐπ. κλείω καλῶ, ὀνομαζῶ : Ἀπολλ.Ρ.3,246 και μιν . . ἐπανυμῆην Φαέθοντα ἐκλεον, Ὀππ.Ἄλ.5,536 τὴν τ' ἀκίδα κλείουσι' κ. παθ. : Ἀπολλ.Ρ.1,238 ἔνθα περ ἀκτα κλείονται Παγασι Μανητῖδες, Ὀππ.Ἄλ.

1,379 κλειονται γαλεοί 4) ρηματ. π. κλέος, κλεινός, κλειτός.
κλεῶμη (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν κακπαροειδῶν.
κλεωνία (ή) μγν. τὸ φυτὸν ἐλένιον, ἄ. κλεῶνιον· Ἡσ. κλεωναίαι· ῥαφανίδων τὴ γένος, ἀπὸ τοῦ ἐν Κλεωναίς εἶναι· Ψωισκ.1,28.
κλεωνία (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν χιλιανθῶν.
κλεωνία (οἶ) νεώτ. ζωολ. οἰκογέν. ἐντόμων κολεοπτέρων ἐκ τῶν ρυχοφώρων, ἄ. κλεωνοειδῆ.
κλεωνιον (τό) μγν. τὸ φυτὸν ἐλένιον· Διοσκ.1,28.
κλεωνός (οἶ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν κλεωιδῶν.
κλήσας Ἡσ. ἐφραμοίς.
κλήσας ἄπτ. ὄνομαστ. πληθ. τοῦ κλείς βλ.λ.
κλήσιν (καλῶ) ἐπίρρ. ἐπ. ὄνομαστ. κατ' ὄνομα, μέτ' ὄνομα· Ἡσ. «καλῶν ἐξ ὀνόματος»· Ἰλ.11 κλήσιν εἰς ἀγορὴν κικλήσκων ἀνδρᾶ ἕκαστον.
κλήσοντας (οἶ) ἰκλήδωνί δημ. εἶδος παιγιώδους μαντείας, τελομένης ἰδίως μεταξύ νεανίδων κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου [24 Ἰουλίου]· ὁ.δίστ. ἀνοίγουμε τὸν κλήσωνα μετ' Ἀηγιαννιοῦ τῆ χάρη | κὶ ποιαί χεὶ καλῶ· ριζικὸ σήμερα νὰ σέ παρῆ· 2) μτφ. φρ. αὐτὰ τὰ λέν στὸν κλήσωνα ἐπὶ λόγων μὴ ἐχόντων σοβαρὰν σημασίαν.
κλήσωνίζω (ικλήδωνί) μγν. προσμαίνω, προηνώω, προμαντεύω· Ἡσ. || μέσ. ὑποκαμβάνω τὴ ἑμαυτὸν ὡς σημεῖον, προήνυμα, μαντεύομαι εἰς τινος σημείου· ΠΔ Δευτ.18,10 μαντεύόμενος μαντεῖαν, κληδονίζόμενος καὶ οἰωνίζόμενος· || Ἡσ. ἐκλήδονιζετο· ἑμαντεύετο ἀπὸ ἀκοῆς μαντείας δεχόμενος· 2) δημ. βγάζω τὸν κλήσωνα βλ.λ.
3) ρηματ. π. κληδονίωμα, κληδονισμός, κληδονιστής, κληδονιστικός.
κλήδονιος-α-ον (ικλήδωνί) κ. μσν. ἐπίκλησις τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Ἑρμοῦ, ὁ παρέχων οἰωνὸν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ὁ προσμαίνων, ὁ πανομφαίος· Σχόλ. Ἰλ.Θ 250, Εὐστ.169,27.
κλήδονιος-ιδος (ή) μσν. ἀγγελία, εἰδήσις, πρόρρησις, κληδῶν· Βί. Ἀλεξαν.917 **εὐθεν** Ἀλεξανδρὸς λαθῶν τὴν κληδονίδα ταύτην νικηφορῶν ὑπέστρεφεν εἰς τὴν Μακεδονίαν.
κλήδονισμα-ατος (τό) (ικλήδωνίζω) μγν. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κληδονίζειν, μνύματα, οἰωνός, σημεῖον· Λουκ.Ψευδοκ.17 ὑπὸ πονηρῷ τῷ πρῶτῳ καὶ δυσφῆμῳ κληδονίσματι.
κλήδονισμός (οἶ) (ικλήδωνίζω) μγν. ἡ ἐπὶ τινὶ πράξει παρατήρησις σημείου ἀπὸ τινος ἤχου, φωνῆς· ΠΔ Ἡσ.2,6 ὅτι ἐνεπλήσθη γὺς τὸ ἀπ' ἀρχῆς ἡ γῶρα αὐτῶν κληδονισμῶν, ὡς ἡ τῶν ἀλλοφύλων, αὐτ.Δευτ.18,14 (ἰ.γρ.), Ἰω.Χρυσ.666B οἰωνισμοῦς, καὶ κληδονισμοῦς.
κλήδονιστής (οἶ) (ικλήδωνίζω) μσν. ὁ ἐξηγητὴς τῶν κληδῶν, ὁ διὰ κληδῶνων προμαντεύων· Μορίνος π.Μετανόσιος 138B πρὸς φαρμακοῦς, καὶ μάγους, καὶ κληδονιστάς.
κλήδονιστικός-ή-ον μγν. κ. μσν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμυζὸν εἰς τὴν παρατήρησιν τῶν οἰωνῶν, μαντευτικός· Εὐνάπ.446 τὸ κληδονιστικὸν μαντείας γένος, Κεδρ.Γεωργ.36A.
κλήδουσι-ους (τό) (κλείω) Ἡσ. «κλήδεα» φραγμοίς, περίκλεισμα, περίφραγμα.
κλήδουχος (οἶ) ἄπτ. τ. τοῦ κλειδοῦχος βλ.λ.
κλήδουχῶ-εῶ ἄπτ. γρ. τοῦ κλειδοῦχῳ βλ.λ.
κλήδων-ῶνος (οἶ) (κλείω), ἐπ. κληδῶν κ. κληδῶν [κτ. μετριχίαν ἕκτασι], Εἰφουδ.294,46 ἐτὸ δὲ κληδῶν οὐκ ἔχει τὸ ἴωτα, ἐπειδὴ οὐκ ἔστιν ἀπὸ τοῦ κληζῶ, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ κλῶ, τοῦ σημαίνοντος τὸ καλῶ, γέγονε κλήσω καὶ κληδῶν, φῆμη, φωνῆ περιέχουσα προόρρησιν, μνύματα, ὑπόδειξις περὶ μέλλοντος, γεν. φωνῆ, ῥησις μαντικῆ, παρ' Ὀμ.

1 Ὀδ. δις | ἐν τῇ σημ. εὐτυχίας μνύματα ἐκ λόγου συναγομέναι· Ὀδ.Σ 117 χαιρέν δὲ κληδῶνι δίος Ὀδυσσεύς, ὄμ. αὐτ.Υ 120, Ἡρ.5,72 ὁ μὲν δὴ τῆ κληδῶνι οὐδὲν χρεώμενος ἀπεχείρησε (τῆς λ. ἐν τῇ φρ. ἐναλλασσομένης πρὸς τὴν προειρημένην λ. φῆμη), Αἰσχ.Πρ.486 κληδῶνας τὴ δυσκρίτους ἐγγῶρις· αὐτοῖς, ΠΔ Δευτ.18,14 οὗτοι κληδῶνων καὶ μαντεῖων ἀκούσονται | ἰ.γρ. κληδονισμῶν), Πaus.9,11,17 μαντικῆ δὲ καθέστηκεν αὐτῶν ἀπὸ κληδῶνων· 2) εἰδήσις, ἀγγελία, φῆμη περὶ τινος, διδῶσις, παρ' Ὀμ. ἐν τῷ τ. κληδῶν | Ὀδ. ἀπαξ | μτ. γενικ. πληροφωρία περὶ τινος προσ., μαντάτο, χαμπέρι· Ὀδ.Δ 317 εἰ τινὰ μοι κληδῶνα πατρὸς ἐνίσποις, Ἡρ.9,101 ὡς μέντοι ἡ κληδῶν αὐτῆ σφι ἐσέπτατο, Αἰσχ.Χο.253 εἰρ' ἐξ ἀμαυρᾶς κληδῶνος λέγει μαθῶν, Ἄνδοκ.1,130 ὅτι παρὰ τοῖς παιδαρίοις τοῖς μικροτάτοις καὶ τοῖς γυναικοῖς κληδῶν ἐν ἀπάσῃ τῇ πόλει κατεῖχεν· 3) φῆμη ἐνδοξός, κλέος, ζῆκουσι· Αἰσχ.Αγ. 927 χωρίς ποδοφῆστρον τε καὶ τῶν ποικίλων κληδῶν αὐτεῖ (φωναίει, προβάλλει τὸ κλέος μου) || κ. γεν. φῆμη προσ. ἐν συνεφ. μτ. τὸν ἐπιθ. καλὸς ἢ αἰσχρὸς· Σοφ.ΟΚ 258 τί δῆτο δόξης ἢ τί κληδῶνος καλῆς μάτην βεούσης ὠφέλημα γίγνεται, Εὐρ. Ἄлк.315 μὴ σοὶ τιν' αἰσχρὴν προσβαλοῦσα κληδῶνα πῆξεν ἐν ἀκμῇ σους διαφείρη γάμου· 4) ἐπίκλησις· Αἰσχ.Αγ.228 λιτάς δὲ καὶ κληδῶνας πατρῶους παρ' οὐδὲν αἰῶνα παρθένοιον ἔθεντο· 5) κραυγὴ, φωνή, φωνάγμα· Σοφ.Ἰχν.232· 6) ὄνομασις, ἐπωνυμία Αἰσχ.Εὐμ.418 γένος μὲν οἶδα κληδῶνας τ' ἐπωνύμου· 7) μγν. κτ. προσωποποίησης θεᾶ ὡς ἡ φῆμη κ.ἀ.· Πλουτ.Καμ.30 αὐτὸς δὲ ἰδρῶσαστο νεῶν Φήμης καὶ Κληδῶνος.
κλήζω (ή), ἰων. κληζῶ, δωρ., μσν. κ. νεώτ. κλειζῶ, μέλλ. κλήσω κ. κλησῶ | Ἀριστ.τεῖδ., δωρ. κλειζῶ, ἀόρ.ἐκλήσα, παθ.παρακ. κελήσισμαι κ. κέκλησμαι κ. ἐκλήσισμαι, καθιστημί τινα εὐκλεᾶ, ἔνδοξον, δοξάζω, ἐγκωμιάζω· Ὑμν.31,18, Εὐρ.ΙΑ 1522 κλήσωμεν Ἀρτεμιν, Ἀριστφ. Ὀρν.950 κλήσων, ὡ χρυσόθρονον, τὰν τρομερὰν· 2) ὀμικλ. ἀπὸ περὶ τινος ἀνοφέρω· κ. παθ.· Αἰσχ.Αγ.31 πότερα γὰρ αὐτοῦ ζώντος ἢ τεθνηκότος φάτις· ἐκλήζετο· 3) ἐπικροτῶν, ἐπιδουκιμάζω· Ἰνν.Ἀρρ.42 ταῦτο κληζήσων· 4) ἡπ. ἐπικαλοῦμαι· 5) διατάττω, προστάζω· Μαιιστ.38 δίκη ἀνεμωλιῶ ἐκλήσισαν· ὄσον θεράποντα· 6) καλῶ, ὀνομάζω Σοφ.ΟΤ 48 σὲ νῦν μὲν ἦδε γῆ σωτήρα κλήζει, Κίναμ.ι06Α τὸν ἀρχοντα· ἐκείνῳ κλειζουσ σουλάτῃ κ. παθ.· οὐτ.1452 ἐνθα κλήζεται οὐμός Κίθαιρων οὗτος, Ξεν.ΚΠ 1,2,1 οἱ δὲ Περσέειδαι ἀπὸ Περσέως κληζόμενοι, Ἀππ.Ἐμφ.Πολ.1 ἄρος τὸ ἀπὸ τοῦδε κληζόμενον ἱερὸν, Παχυμ.Γ 363A ταῖς ἀπὸ τοῦ βασιλέως ὀνομασίαις ὡς γαμβρὸς κλειζόμενος.
κλήζω (2) μγν. ἀντί κλείω, καλῶ· Ὑμν.Ἰσ.159 κ. παθ.· Ἐδ. ἐν ΑΠ 9,62.
κλήδων-ῶνος (ή) ἐπ. τ. τοῦ κληδῶν βλ.λ.2 | Ὀδ.Δ 317.
κλήθρα (ή) κ. νεώτ., ἰων. -η εἶδος δένδρον παρυσιαίου, ἔχον ὑπέμβροτον ξύλον καὶ φλοιὸν σκληθρα, σκληθρον· Ὀδ.Ε 64 κλήθρα τ' αἰγιερά τε καὶ εὐώδης κυνάρισσος, Θεόδωρ.Φι 1,4,3 || νεώτ. γένος κυπελλοφώρων φυτῶν.
κλήθρων-η-ον μγν. ὁ ἐκ κλήθρας προερχόμενος· Ἀθῆν.Μηχ.17,15 [κῶδ. κλειθρινος].
κλήθροσι (ή) (τό) νεώτ. βοταν. οἰκογένεια δικοτυλιδῶνων φυτῶν.
κλήθρον (τό) γλωσσα. κ. νεώτ. ἡ κλήθρα βλ.λ. || νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶ κληθρωιδῶν.
κλήθρον (τό) ἄπτ. τ. τοῦ κλειθρον βλ.λ.

κλήθρος (ὁ) μγν. ἡ κλήθρα : Φιλόστρ. Νεώτ. Εἰκ. δ. **κλήθρῳδῃ** (ἴ)τῳ νεώτ. βοταν. οἰκογέν. δικτυληθῶν φυτῶν.

κλήθοφορος (ὁ) ἰων. ἀντὶ κλειδοφόρος βλλ. **κλήϊζω** ἰων. κ. μων. ἀντὶ κλήϊζω βλλ. 2), καλῶ κ. παθ. : Ἀναστ. Γορδ. ἐν Σάθ 3,444 ὁ τῷ τοῦ πατριάρχου ὀνόματι φευδῶς κληθόμενος.

κλήθρη (ἡ) ἰων. ἀντὶ κλειθρία βλλ. **κλήθρον** (ἴ)τῳ, ἰων. κ. ἀττ. κλήθρον, ἀντὶ κλειθρον βλλ. : Ὑμν. Ἐρμ. 146.

κλήϊς-ἰδος (ἡ) ἰων. ἀντὶ κλείς βλλ. **κλήϊσκω** δ. τ. κλήϊζω, κολῶ κ. παθ. : Ἰηπ. Καρδ. 8. **κλήϊστός-ἡ-όν** ἰων. κ. ἐπ. ἀντὶ κλειστός βλλ. : Ὁδ. Β. 344 κλήϊσταί δ' ἔπασαν σανίδες.

κλήϊω ἰων. ἀντὶ κλείω βλλ. 1) : Ἦρ. 4,7.

κλήϊμα-ατος (ἴ)τῳ (κλῶ) κ. μων., νεώτ. κ. δημ., αἰολ. κλήϊμα τρυφερὸς κλάδος δένδρου, ἰδ. ὁ ὄνπερ κόπτοιαι καὶ ἐμβάλλουσι ἐν τῷ φλοιῷ ἄλλου δένδρου, ἐμβολός : Ξεν. Οἰκ. 19,8 τὸν βλαστὸν τοῦ κλήϊματος θάττον χωρεῖν διὰ τῆς μαλακῆς ἢ διὰ τῆς ἀργού εἰς τὸ σκληρὸν» πρβλ. Ἀριστλ. Ζ1 550h, 8 κἀν τῆ ἢ τοιοῦτον ἐκβεβλημένον, ὁλον ὕλη, κλήϊματα ἢ λίθοι» 2) κ. νεώτ. κ. δημ. κλάδος ἀμπέλου : Ἀριστφ. Ἐκκλ. 1031 κλήϊμα ὑπόθου συγκλάσσα τέτταρα, Θεόδφρ. Φ1 2,5,5, Πλάτ. Πολ. 353A ἀμπέλου κλήϊμα, ΚΔ ἰω. 15,5 ἐγὼ εἶμι ἡ ἀμπέλος, ὕμεις τὰ κλήϊματα : || ἐν χρ. κ. μτφ. : Δημ. Π. Ἀσχίν. 3,166 ἀμπειουργοῦσι τινες τὴν πόλιν, ἀνατετρακίαι τινες τὰ κλήϊματα τὰ τοῦ δήμου» || ὁμ. ἐπὶ τοῦ ὀμφαλίου λώρου : Δημόκρ. 148 πείραμα καὶ κλήϊμα τῷ γεννωμένῳ καρπῷ»

3) μγν. π. Ρωμ. ἡ ἐκ κηματοῖδος ράβδος τοῦ Ρωμαίου ἐκατοντάρχου, ἡ βίτσα, ἡ βέργα : Πλούτ. Γάλλ. 26 τὸ κλήϊμα πρῶτον, ᾧ κολλάουσιν ἐκατοντάρχη τοὺς πληγῶν δεομένους» 4) μγν., μων., νεώτ. κ. δημ. ἡ ἀμπέλος : Καισάρ. Δαπ. ἐν Σάθ 3,84 διὰ κλήϊμα ἀμάραντον εὐρήκαμεν τὸν τῆμον καὶ ζωοποιὸν Σταυρόν, Ζερβ. Λυρ. Σάτ. 1,6 στή γῆ ποῦ . . ἀδερφοσυνηριάζουσι τὰ κλήϊματα κι οὐ ἐλίεζ» || παροιμ. χίλια κλήϊματα δεκάσταφύλια [ἐπὶ τῶν πτωχαλαζόνων] : || τὸ στέλεχος τῆς ἀμπέλου» 5) τὸ φυτὸν πιτυοῖσσα : Διοσκ. 4,165» 6) τὸ φυτὸν πολύγονον : Πλίν. Φ1 27, 113» 7) Ἦσ. «κλήϊμα ὑπόδημα» πρβλ. κλήϊμα.

κλήϊματριά (ἡ) δημ. ἀμπέλος μεμονωμένη καὶ ἀναρριχωμένη ἐπὶ δένδρου ἢ ἐπὶ προβεβλημένων δοκῶν ἀπὸ τοῦ τοίχου τῆς οἰκίας ἢ ἀ. χωριστοῦ ἰκριώματος περιπλεκομένη, ἀναδενδράς, κρεβατίνα, περγουλιὰ, θράνα : Παλαιμ. Τρισεύδ. 21 θυμάμαι καὶ στοῦς Μύλους τὸ γλέντι μας ἀποκάτου ἀπὸ τὴν κληματριά, Πορφύρ. Σκ. 16,5 κάτω ἀπ' τὴ μαρμένη μας κληματριά» || συνεκδ. κ. τὸ ἐκ δοκῶν κατασκευάσμα, ἐφ' ὧν ἀπλοῦνται οἱ κλάδοι τῆς ἀναρριχωμένης ἀμπέλου.

κλήϊματρός-ἡ-ὸ δημ. ὁ τῆς κληματριάς βλλ. : κληματρὸς σταφύλια.

κλήϊματῶν ἐπίρρ. μων. Δίκην κλήματος, σὺν κλωνάρη : Μελέτ. Γαλ. ἐν Ἀν. Ὁξ. 39,3 ἐξῆθεν κληματῶν φλέβας καὶ ἀρτηρίας ἐπαφιεῖσαι.

κλήϊματίδιον (ἴ)τῳ μων. ἐκκλ. ὑπόκορ. τοῦ κλήϊμα βλλ. ἐν εἰδ. σημ. : ASS Ἰουλι. 168,2 ὑποκάτω κειμένων τοῦ φορτίου τῶν κληματιδίων.

κλήϊματίω μων. κλαδεύω ἀμπέλου : Ἀλλ. ΠΔ 25,4. **κλήϊματικός-ἡ-ὸν** γλωσσ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς κλήϊμα, κλάδον ἀμπέλου.

κλήϊματίως-ἡ-ον κ. μων. κ. νεώτ., δημ. κληματένιος ὁ κατασκευασμένος ἢ ἀποτελούμενος ἐκ κληματιῶν ἀμπέλου : Θεογ. 1360 κληματιῶν πῦρ, Διοσκ. Ἀλεξ. 22 κληματινὴ κονία» 2) νεώτ. ἡ κληματινὴ ὡς οὐς. τέφρα ἐκ κλάδων ἀμπέλου.

κλήϊματιον (ἴ)τῳ ὑπόκορ. τοῦ κλήϊμου, κληματάκι : Θεόδφρ. Φ1 9, 11, 9.

κλήϊματίς-ἰδος (ἡ) κ. μων. κ. νεώτ. ὑπόκορ. τοῦ κλήϊμα, κλαδίσκος κλήματος, κληματσοῖδα : ΠΔ Δευτ. 32,32 καὶ κληματίς αὐτῶν ἐκ Γομμόρρας, Φιλ. 1,612» || γεν. κλάδος : αὐτ. 1,527» 2) κτ. πληθ. ζῦλα πρὸς κείον, φρύγανα : Ἀριστφ. Θεσμ. 778 ἴαμεν ἐπὶ τὰς κληματίδας, Θουκ. 7,53 ἐπὶ τὰς λοιπὰς ἐμπρήσαι βουλόμενοι ὀκτάδο παλαιῶν κληματιδίων καὶ θαδῶς γεμισσάντες . . πῦρ ἐμβαλόαντες, Ἀριστλ. Ζ1 550h, 9, ΚΜανασσ. 3C ὄργανοι κληματιδίων» 3) φυτὸν κληματιδῶδες, ἀναρριχώμενον διὰ τῶν κλώνων του καὶ περιελισσόμενον εἰς τὰ δένδρα, ὁλον ἢ ἀμπέλος, ἢ κισσός, τὸ ἀγριόκλημα : Διοσκ. 4,7 «κληματίδα» κλήϊματα μικρὰ ὅσον σκίνου τὸ πάχος, πέτασον δὲ μικρὸν, δάφνη ἐμφορὲς τῷ τε σχήματι καὶ τῇ χροῇ» : || θάμνος ἀναρριχώμενος, χελιδονία : 4,180, Γαλ. 12,31» || νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν βατραχοειδῶν.

κλήϊματίτις-ἰδος (ἡ) μγν. ἐν ἐπιθ. σημ. ἡ ἔχουσα μακροῦς κλάδους ἀναρριχωμένους : Διοσκ. 3,4 κληματίτις ἀριστολόχεια» 2) ὡς οὐς. κληματίς ἡ λευκάμπελος : Ψιδιοσκ. 4,180.

κλήϊματόβεργα (ἡ) δημ. κληματίς βλλ. 1). **κλήϊματόβεργα** (ἡ) δημ. κληματοβέργα βλλ. **κλήϊματόβερσις-ἑως** (ἡ) μγν. πλέγμα ἐκ κληματιδίων, ἀπὸ λυγοριῆς : Ἀθῆν. Μηχ. 36,6 ἰ δ. γρ. κληματόβερσις 1).

κλήϊματοειδής-οὐς-ές μγν. ὁ ἐκ τοῦ εἰδους τῶν κληματιῶν, ὁ ὅμοιος κλήϊματι, ὁλον ἢ κληματίς ἢ λευκόμπελος, χελιδονία : Γαλ. 13,192 Διοσκουρίδης δ' ἀμφότου ἐν τῷ τετάρτῳ μὲννηται, τοῦ μὲν ἀπλῶς ὀνομαζομένου κληματοειδοῦς.

κλήϊματόεις-εντος-εσσα-εν μγν. ὁ πλήρης κληματιῶν, κλώνων : Νίκ. Ἀλεξ. 530 κληματοεσσα ἐν δεξεί ῥύπτου τέφρην.

κλήϊματόεμλο (ἴ)τῳ δημ. συνηθ. κτ. πληθ. στέλεχος ἀμπέλου χρησιμοποιοῦμενον πρὸς καῖσιν. **κλήϊματόμυαι-όμαι** | κλήϊμα | μέσ. ἀναδίω πολυλοῦς κλώνους, βλαστοῦς, ὁλον τὸ ἀκάθευτον κλήϊμα : Σοφ. ὄπ. 255 κληματῶνται χλωρὸν οὐνάνθης ἑμας, Θεόδφρ. Φαίτ. 2,10,3 δύναται γὰρ ἡ μὲν, ἐφ' ὁσονοῦν ἀφινεσθαι κληματομένη, ἢ δὲ καὶ ἐς ὕψος ἀίρεσθαι.

κλήϊματόφυλλο (ἴ)τῳ δημ. φύλλον ἀμπέλου, κλήϊματος, ἀμπελόφυλλο.

κλήϊματίβια (ἡ) δημ. κλάδος, βλαστοὺς ἀμπέλου, κληματοβέργα» 2) τὸ φυτὸν βιβουρνον ἢ λαντάνο» 3) τὸ φυτὸν κληματίς ἢ φλογερά.

κλήϊματῶδης-οὐς-ές μγν. ὁ ὅμοιος πρὸς κλάδους ἀμπέλου : Διοσκ. 3,24. **κλήϊνιος** Ἦσ. «ἐνδοξος».

κλήϊνικοί Ἦσ. «Ἰσχυροὶ καὶ δαιτιοί».

κλήϊρα (ἡ) δημ. κληρονόμος, τέκνον : Καρκ. Ζητ. 175 ἐκόνταν μὲ ἀκράτητῃ ὀρμῇ . . νὰ σώσουμι μὰ τους κλήϊρα καὶ παρηγοριά» || συνηθ. εἰς φρ. ὑβριστικῆς ἢ ἀγανακτικῆς τοῦ διὰ βόλου ἡ κλήϊρα, -καταραμένη κλήϊρα» || γεν. ἐν φρ. ἐθνοτής : ἡ τουρκικὴ κλήϊρα κ. γενικῶτ. ἡ ἀνθρωπίνῃ ἢ τοῦ ἀνθρώπου ἡ κλήϊρα ἢ ἀνθρωπότης : Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 22,4 κὶ ὅσο ἐγὼ ἀνέβαινα φηλά, τόσο ἡ μικρόλογο τοῦ ἀνθρώπου κλήϊρα ἐμῆκρανε ἀδύναμη μπροστὰ μου.

κλήϊραρχος (ὁ) μων. ὁ ἀρχων, ὁ προϊστάμενος κλήϊρου ἢ τοῦ περιφερείας τινὸς διοικητικῆς : Γρόδρ. π. Ὁσφ. Στεφ. ἐν λ.

κλήϊραρχῶ-ἑω μων. εἶμαι κλήϊραρχος, ἀρχων διαμερίσματος : ΚΜανασσ. 25A.

κλήϊριδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογένεια ἐντόμων κολεοπτέρων τοῦ ἀθρ. τῶν μαλακοδέρμων.

κλήϊρικισμός (ὁ) νεώτ. κληροκρατία βλλ. **κλήϊρικισμῶ-ἑω** μων. κ. νεώτ. ποιῶ τινα ἢ τὴ κληρικόν, ἢ το κτήμα τοῦ κλήϊρου : Βαλο. 1189.

κληρικός-ή-όν (κλήρος) κ. μων., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κληρονομίαν: Ἄρποκρ. ἐν λ. παρακαταβολῇ περὶ τῶν κληρικῶν ἄλλοι τε εἰρηκασί ρήτορες καὶ Ὑπερείδης· 2) μτγν. ἄστρολ. ὁ συμφώνως πρὸς τὸν κληρὸν βλλ. λθι: Βέττ. Βόλ. 122, 13· 3) μτγν., μων., νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κληρὸν, τὸ ἱερατεῖον, ἱερωμένως ἀντίθ. κοσμικός: Καισαρ. Δαπ. 3, 39 πηγαίνοντας δύο κληρικοί νά τὸν φέρουν εἰς τὸ ἅγιον βῆμα.

κληρικόφρων-ονος-ον νεώτ. ὁ φρονῶν τὰ τοῦ κλήρου: κληρικόφρων κόμμα· 2) ὁποδός πολιτικοῦ κόμματος ἐπιδιώκοντος τὴν ἀνόμεϊξιν τοῦ κλήρου εἰς τὸν δημόσιον βίον· || κ. γενικώτ. ὁ ἐπιζητῶν, ὁ ἐπιδοκιμάζων τὴν ἐνεργὸν ἀνάμειξιν, τὴν ἐπέμβασιν τοῦ κλήρου εἰς τὸν δημόσιον ἢ καὶ εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον: ἐφημερίς κληρικόφρων.

κληρῖον (τό) μτγν. ὑποκορ. τοῦ κλήρου, μικρὰ κληρονομία, κτημάτιον: Διόδ. Ζων. ΑΠ 6, 98 οὐ μέγα τοῦτο κληρῖον ἐν λυπρῇ τῆδε γεωλοφίᾳ.

κληρόδενδρον (τό) νεώτ. βοταν γένος φυτῶν τῆς οἰκῆ. τῶν βερθενοειδῶν.

κληροδοσία (ῆ) | κληροδοτῶ | μτγν., μων. κ. νεώτ., δημ. κληροδοσία διανομὴ κληρῶν γῆς: ΠΔ Ψαλμ. 77/78, 55 ἐκληροδότησεν αὐτοὺς ἐν σχολίῳ κληροδοσίας, Διόδ. Σ 5, 53 ἀναλαβὼν τοὺς καθυστερησάντας τῆς κληροδοσίας· || νεώτ. γεν. ἢ διὰ κλήρου δόσις, διὰ κληρώσεως διανομὴ πραγμάτων· 2) ἢ διὰ διαθήκης ἢ κωδικέλλου δόσις, ἀπονομὴ εἰς ὀρισμένον πρόσωπον μέρους τινός ἥτοι ποσοστοῦ ἢ ὀρισμένου ποσοῦ ἢ ὀρισμένου πράγματος ἐκ τῆς περιεχομένης εἰς τὸν ἰῆ τοῦς | κληρονομῶν περιουσίας τοῦ διαθέτου.

κληροδότημα (τό) νεώτ. κ. δημ. τὸ διὰ κληροδοσίας βλλ. ὀριζόμενον καὶ παρεχόμενον.

κληροδότης (ὁ) | κληρος-διδῶμι | μτγν.: κ. νεώτ., θηλ. -άτειρα-κ. -ότρια ὁ διανεμὼν ἢ ἀπονέμων διὰ κλήρου: Ἰω. Χρυσ. 5, 829, 41· 2) μτγν., μων. κ. νεώτ. ὁ καταλείπων εἰς τινὰ κληροδότημα, ὁ διαθέτης ὁ ὄρισας κληροδοσίαν.

κληροδοτῶ-έω | κληρος-διδῶμι | μτγν., μων. κ. νεώτ. διανεμῶ, διαμοιράζω κλήρους γῆς, ὀθ. κ. καθιστήμι τινα εἰς κληρὸν, κάμνω τινὰ κληροῦχον: ΠΔ Ψαλμ. 77/78, 55 καὶ ἐκληροδότησεν αὐτοὺς ἐν σχολίῳ κληροδοσίας· || παθ. ἐπὶ γῆς, διανεμῶμαι, μοιράζομαι εἰς κληρούς: Φιλ. 2, 291 ἐκληροδοτεῖτο ἡ χώρα· 2) γεν. καταλείπω τινὶ τι ὡς κληρὸν οὐτοῦ, ἀφήνω κάτι σὲ κάποιον σὰ μεράδι του, μερικὸ τοῦ: ΠΔ Ἐσθρ. 2, 9, 12 καὶ φάγητε τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς, καὶ κληροδοτήσητε τοὺς υἱοῖς ὑμῶν ἕως αἰῶνος· || ἐν χρ. κ. μτφ. ἐπὶ ἠθικῶν ἀγαθῶν ἢ κακῶν: Θεοφύλ. Σ 129, 9 γυναικείας ἐσθῆτας ἐπαθλα τῆς ἀδοξίας κληροδοτήσας· || ὀμ. κ. παθ.: αὐτ. 170, 22 κληροδοτεῖται τὴν ψυχλῶσιν, Εὐστ. Πον. 228, 70 κληροδοτεῖται τῷ Ρωμαϊκῷ νίκῃ· 3) νεώτ. καταλείπω τινὶ τι διὰ κληροδοσίας βλλ. λ. 2).

κληροδόχος-ον (κλήρος-δέχομαι) νεώτ. ὁ ἄνθρωπος οὗ καταλείπεται κληρονομία, κληροδότημα, ἀντίθ. κληροδότης.

κληροδομοθετῶ-έω μτγν. ἑσφ. γρ. τοῦ κληρῶ θεσομοθετῶ: Πλουτ. Ηθ. 340C.

κληροκρατία (ῆ) νεώτ. κ. κληρικοκρατία πολιτικὴ καὶ κοινωνικὴ κυριαρχία τοῦ κλήρου, τῶν κληρικῶν.

κληροκρατικός-ή-όν νεώτ. ὁ ὁπαδός τῆς κληρικοκρατίας, κληρικόφρων.

κληρομαντεία (ῆ) νεώτ. μαντεία, ἐν ἢ ἐπικρατεῖ τὸ σύστημα τοῦ κλήρου εἰς τὸ μαντεύεσθαι.

κληρονόμια ατος (τό) | κληρονομῶ | μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κληρονομεῖν, ἢ κλη-

ρονομία: Λουκ. Τυραν. 6 παραδοθησομένην τὴν πόλιν ἄλλοτε ἄλλω δεσπότη καὶ πονηρῷ κληρονόμῳ γενησόμενον τὸν δῆμον, κλήμ. Ἀλ. 879.

κληρονομία (ῆ) κ. μων. κ. νεώτ., δημ. κ. κληρονομία ἢ κληρ- περιουσία ἢ μέρος αὐτῆς περιεχομένου μετὰ τὸν θάνατον τοῦ κατόχου εἰς τὴν κυριότητα ἄλλου: Ἰσοκρ. 19, 43 γενέσθαι διαδόχους τῆς κληρονομίας μὴ ταύτην, Δημ. 1051 ὠμολογεῖτο γὰρ παρὰ πάντων τῆς γυναικείας εἶναι ἡ κληρονομία κατὰ τὴν ἀγχιστεῖαν, Ἀριστλ. Πολιτ. 1309a, 23 τὰς κληρονομίας μὴ κατὰ δόσιν εἶναι ἀλλὰ κατὰ γένος, Νικόλ. Δαμ. 173, 29 τὰς τε κληρονομίας ταῖς θυγατρῶσι λείπουσι· || μεριδίον, συμμετοχὴ: Ἀριστλ. ΗΝικ. 1153b, 33 εἰληφασί γε τὴν τοῦ ὀνόματος κληρονομίαν αἰ σωματικαὶ ἡ δοναί· 2) νεώτ. κ. δημ. μτφ. σωματικαὶ καὶ ψυχικαὶ ἰδιότητες καλαὶ ἢ κακαὶ μεταβιβαζόμεναι ἐκ τῶν γονέων εἰς τὰ τέκνα ἢ τοὺς ἀπογόνους· || κτ. ἐπεκτ. ἡ κληρονομία τῶν προγόνων ὁ πνευματικὸς βίος καὶ ἡ δόξα τῶν προγόνων.

κληρονομιάτος-α-ον μτγν. κ. μων. ὁ ἐκ κληρονομίας ἔχων τὴν ἀρχὴν: Ψχρυσ. 6, 688C ἔλαβε τὰ κληρονομίατα πράγματα, Ἀποστ. Διατ. 11, 49 τὸ κληρονομίατον γῆδιον, Πάπ. τὰ ἐν τῷ ἀγγρῷ δυναί μοι ἐκ διαφόρων τόπων γονικῶν τε κληρονομιάων μου καὶ ἰδιοκτητίων.

κληρονομικός-ή-όν πάπ., γλωσσ., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κληρονομίαν: Πάπ. ἡ ὑπάρχουσα αὐτῷ κληρονομικῷ δικαίῳ οἰκία· || νεώτ. νομ. κληρονομικὸν δίκαιον τὸ σύνολον τῶν κανόνων τῶν ρυθμιζόντων τὰς περιουσιακὰς σχέσεις τῶν προσώπων μετὰ θάνατον· || τὸ οὐδ. κτ. πληθ. ὡς οὐσ. τὰ κληρονομικά ἐνν. ζητήματα: εἶναι εἰδικὸς εἰς τὰ κληρονομικά· 2) ὁ ἐκ κληρονομίας προερχόμενος: Πάπ. κληρονομικὰ πράγματα, -έχω ἕνα σπῆτι κληρονομικό· 3) νεώτ. κ. δημ. μτφ. σωματικαὶ ἢ ψυχικαὶ ἰδιότητες μεταβιβαζόμεναι ἐκ τῶν γονέων εἰς τὰ τέκνα ἢ τοὺς ἀπογόνους: κληρονομικὴ εὐφυΐα· || κ. ἐπίρρ. -ῶς.

κληρονομικότης-πος (ῆ) νεώτ., δημ. κληρονομικότητα ἢ ἰδιότης, τὸ γνῶρισμα τοῦ κληρονομικοῦ: πνευματικὴ -σωματικὴ κληρονομικότης· || νεώτ. βιολ. ἡ μεταβίβασις τῶν αὐτῶν ἰδιοτήτων ἀπὸ τῶν προγόνων εἰς τοὺς ἀπογόνους· 2) νεώτ. εἰδ. ἐπὶ μετὰλλων, ἐπήρεσις, ἢ διατρεφὶ παρὰ τὰς περαιτέρω θερμικὰς ἢ μηχανικὰς κατεργασίας ὁ ἀρχικὸς αχηματισμὸς τοῦ κόκκου τῶν μετὰλλων.

κληρονόμος (ὁ) (κλήρος-νέμομαι) κ. μων., νεώτ., δημ. κ. κληρονόμος, θηλ. κληρονόμη, ὄωρ. κληρονόμος μτ. γενικ. προσ. ἢ πράγματος ὁ συνήθως δικαιώματι γένους νεμόμενος τὸν κληρὸν, τὴν περιουσίαν: Λυσ. 32, 23 κληρονόμων εἶναι τῶν τοῦ θεωνώτος χρημάτων, Πλάτ. Νόμ. 923b τῷ κληρονόμῳ τοῦ τὴν διαθήκην διαθεμένου καταλείπετο, Ἰσοκρ. 19, 9 κληρονομῶν τῶν αὐτοῦ καταστάσας, Καισαρ. Δαπ. ἐν Σάθ. 3, 77 πάντων τῶν βορείων μερῶν πατρικοῖς καὶ προπατορικοῖς κληρονόμοις· || δημ. τὸ τέκνον κ. συνήθ. ἄρρεν: καλοὺς κληρονόμους ἰεῦχῃ πρὸς νεονύμφους, δῶως ἀποκτησῶμαι καλὰ τέκνα· 2) μτφ. ὁ λαμβάνων ἰδιότητά τινα σωματικὴν ἢ ψυχικὴν ἀπὸ τῶν γονέων ἢ προγόνων: Ἰσοκρ. 5, 136 τῆς δ' εὐνοίας τῆς παρὰ τὴν πολλῶν καὶ τῶν ἄλλων τῶν προειρημένων μηδένας ἄλλους καταλείπεσθαι κληρονόμους, Δημ. 603 κληρονόμων γὰρ σε καθίστασιν ὁ νόμος τῆς ἀτιμίας τῆς τοῦ πατρός, Ἀριστλ. Πολιτ. 1270a, 28 ἐν καταλήθῃ κληρονόμῳ, Δίηγ. Ἀχιλλ. 320 ἄμποτε καὶ τοῦ ἀπέμνηστος νά γένης κληρονόμος, Γρυπ. Σκ. Τερρ. 75, 11 τῆς τριτῆς γενεᾶς μου ὁ κληρονόμος.

κληρονομῶ-έω κ. μον., νεώτ. κ. δημ. μτ. γενικ. πράγματος, λαμβάνω μερίδιον κληρονομίας: 'Ισοκρ.Ι,3 ὡσπερ τῆς οὐσίας οὗτω και τῆς φιλίας τῆς πατρικῆς κληρονομίην, Δημ.329 δὲ γε κεκληρονομῆκασι τῶν . . χρημάτων, 'Αριστλ. Πολιτ.Ι309α, 25 μηδὲ πλειόντων ἢ μίας τὸν αὐτὸν κληρονομεῖν' || κ. μτ. αἰτ.: Λυκούργ.88 τεβνεώτες ἐκκληρονόμου (ταύτην), Λουκ.Νεκρ.ΔΙ,3 ἐπεθύμεις κληρονομεῖν . . τὰ κτήματα καὶ τὸν πῖθον' 2) μτ. αἰτ. λουβάνω, κτώμαι: Πολύβ.Ι5,22,3 κληρονομήσειν παρὰ . . τοῖς Ἑλλήσι τὴν ἐπ' ἄσσειβιφ δόξαν, ΠΔΜακκ.Ι,2,57 ἐκκληρονόμησε θρόνον βασιλείας εἰς αἰῶνα αἰῶνος, ΚΔ Μάρθ.Ι9,20 ζῶντων αἰῶνων κληρονομήσει' 3) μτ. γενικ. λαμβάνω τι διὰ κληρονομίας, ὡς περιουσίας, θρόνον, τίτλον, κτλ.: Λουκ. 'Ιστ. Συγγρ.20 εἰκοσιαν οἰκέτη νεοπλοῦτων, ἄρτι κληρονομήσαντι ταῦ δεσποτῶν' || μτγν., νεώτ. κ. δημ. αυνήθ. μτ. αἰτ.: Πλούτ. Σὺλλ. 2 ἐκκληρονόμησε δὲ και τὴν μητριαν ἀγαπήθεις ὡσπερ υἱὸς ἢ πατῆρος, ἐκκληρονόμησε τρία ἐκατομύρια' πρβλ. Δίων Κ 45,47' || κ. παθ. ἔχω διαδόχους ἐν τῇ κληρονομίᾳ: Φιλ.2,172 ὁ νόμος φύσει εἶστι κληρονομεῖσθαι τοὺς γονεῖς ὑπὸ τῶν παίδων, Λουκ. Τόξ.22' || κ. μτφ.: ΠΔ Σοφ. Σειρ.Ι9,3 σῆτες και σκώληκες κληρονομήθησιν αὐτῶν' 4) κ. μτφ. λαμβάνω ἰδιότητά τινα σωματικὴν, φυγικὴν ἀπὸ τῶν γονέων ἢ προγόνων: τῇ φθισί ἐκκληρονόμησε ἀπὸ τὸν πατέρα του' 5) καταλείπω κληρονόμου μετ' ἐμέ: ΠΔ Παροιμ. Ι3,22 ἀγαθὸς ἀνήρ κληρονομεῖ υἱοὺς υἱῶν' 6) ρηματ. π. κληρονομία.

κληροπαλῆς-ος-ές (ἰσάλλω) ὁ κλήρω διανεμόμενος: 'Υμν. Ἐρμ.Ι29 μοῖρας κληροπαλεῖς.

κληρονομῶ-έω μον. διανεμῶ γίν εἰς κλήρους: Θεοφάν.Κερ.285 ἱμέσ. .

κλήρας (ὁ) [πιθ. κλάω] κ. μον., νεώτ. κ. δημ., δωρ. κλάρος λαχνός (π. 'Ομ. πετράδιον ἢ ξυλόριον φέρον σῆμα τοῦ κληρομένου, τιθέμενον αυνήθως ἐντὸς περιεφραλαίας κτλ.): 'Ιλ.Η175 οἱ δὲ κληρον ἐσημνάντο ἕκαστος, ἐν δ' ἔβαλον κυνέη, . . πάλεν δὲ Γερήνιος Ἰππότα Νέστωρ, ἐκ δ' ἔθορε κλήρος κυνέης . . Αἶαντος, 'Οδ.ε' 209 ἐπὶ κλήρους ἐβάλλοντο, 'Ηρ.3,83 ἦτοι κλήρω γε λαχόντα, Πλάτ. Πολ.619D διὰ τὴν τοῦ κλήρου τῆν' || ἐπὶ χρῶμα: Εὐρ. 'Ιππ.Ι057 ἢ δὲ ἔβαλος ἕκαστος κληρον οὐ δεδεγμένη κατηγορεῖ σου πιστά, 'Αριστφ. Εἰρ.365 Ἐρμῆς γὰρ ὦν κλήρω ποιήσεις οἷδ' ὅτι ἱεροσάτης τοῦ κλήρου ἦτο ὁ Ἐρμησί' πρβλ. 'Ησ. ἐχρώντο δὲ τοῖς κλήροις μαντεύομενοι ἐν 'Ολυμπίᾳ' 2) ἢ κλήρωσι, τὸ βάλω, ρίψω λαχνού: Εὐρ. 'ΙΑ 1198 κλήρον τίθεσθε παῖδ' ὅτου θανειν χρεῶν, Ξεν. 'Αθ.Ι,2 δοκαὶ δικαιοι εἶναι πάσι τῶν ἀρχῶν μετρίαι ἐν τῷ κλήρω, 'Αριστλ. Πολιτ. Ι300α,Ι9, Πλούτ. Αἰμ.10 οὐκ ἔασαντες κληρον γενέσθαι (λατ. φρ. sortitio provinciarum), θι. 'Αλεξ. 856 ἐπέθε κάλις ἱερά και κλήρος τοῖς ἀνδράσι' 3) τὸ διὰ λαχοῦ λαχθῶναι τινὶ τιμῆα γῆς, ἢ διὰ λαχοῦ ἀνομιή γῆς εἰς τοὺς πολίτας: 'Ηρ.2,109 εἰ δὲ τινος τοῦ κλήρου ὁ ποταμός τι παρέλοιτο, ἐλθῶν ἀν πρὸς αὐτὸν ἐσπίμαε τὸ γεγεννημένον, Οσοκ.3,50 κλήρους δὲ ποιήσαντες τῆς γῆς πλὴν τῆς Μηθυμναίων τριχιλίου, Πλάτ. Νόμ.741B οὐτε γὰρ ὁ νεύμας κλήρος ὦν θεός ὕμιν ξύμμαχος, 'Αριστλ. Πολ.Ι265b,Ι5' 4) γεν. μέρος γῆς, ἀγροκῆπιον, κτήμα: 'Ιλ.Ο 498 οἴκος και κλήρος ἀκήρατος, 'Οδ.ε' 64, 'Ηρ.Ι,76 οἱ κλήροι τῶν Συρίων, Αἰσχ.ἀν.463 Κύπρου Πάφου τ' ἔχουσα . . κλήρων'

5) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἐκ κληρονομίας μερίδιον, ἢ κληρονομία: Πλάτ. Νόμ.923D ἐὰν δὲ περιγίγηται τις τῶν υἱῶν αὐτῶ μὴ ἐπὶ τινὶ κλήρω πεποιθμένος, 'Ισαί.ΙΙ,9, 'Αριστλ. 'Αθ.9,2 ὡσπερ ὁ περὶ τῶν κλήρων και ἐπικλήρων, ὑπέθηκεσα τὸν κλή-

ρὸν μου' 6) νεώτ. ὁ ἐκ κληρωτῶος ἐξαγομέος λαχνός λαχεῖν' || μτφ. τύχη, μοῖρα, ριζικό: τοιοῦτος ἔλαχε ἡμῖν κλήρος' 7) δημ. ἐπὶ στρατιωτῶν, ἢ κλήσις τῆς κλάσεως, εἰς ἣν στρατιωτικός ἀνήκει: φρ. ἐπήγε με τὸν κλήρον του ἱεστρατεύθαι πρὸς ἐκκληρώσιν τῆς στρατιωτικῆς του θητείας, ἀντίθ. ἐπήγε ἔθειλοντῆς' πρβλ. κληρωτὸς ἐν εἰδ. σημ. 8) μτγν. ἀστρολ. βαθμοὶ βλ.61 τινὲς ἐν τῷ ζῳδιακῷ κύκλῳ συνδεόμενοι μετὰ πλανητῶν και ἔχοντες ἐπίδρασιν κατὰ τὴν γέννησιν πινος: Βέττ.θόλ.59,2, Παῦλ. 'Αλ.2'

9) περιοχῆ, σφαιρα: Δαράσκ. 'Αρχ.369 ἕνα θεῶν πολλῶν ἄμα προεστάναι κλήρων' 10) μτγν. ἐπὶ τῶν Λευιτῶν, ἢ τῆξις τῶν κληρικῶν, ἀντίθ. τῶν λοικῶν: ΠΔ Δευτ.Ι8,1 οὐκ ἔσται τοῖς ἱερεῦσι τοῖς Λευφαῖς ἄλλ φολῆ Λευὶ μέρος οὐδὲ κλήρος μετὰ 'Ισραήλ' || μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ τῶν χριστιανῶν, τὸ σύνολον τῶν ἀνωτέρων και κατωτέρων κληρικῶν, τὸ ἱερωτεῖον: Μηναι.Ι2,6 Σύνξ. ὁ θεος ἕκείνος μνηθεῖς, τῇ Συνόδῳ ταῦτα και τῷ κλήρω κοινοῦται, - ὁ κλήρος τῆς Ἑλλάδος' 11) κ. νεώτ. βαθερον ἐντομον ἐν ταῖς τῶν μελισσῶν κυφέλαις: 'Αριστλ. ΖΙ 605b,11 ταῖς δὲ μελίταις ἐγγίγνεται ἐν τοῖς σμῆνεσι θηρία . . τὸ τε σκωλήκιον τὸ ἀραχνιόον και λυμαινόμενον τὰ κηρῶα καλεῖται κλήρος, οἱ δὲ πυραύσθην καλοῦσιν' || νεώτ. ζῳολ. γένος ἐντόμου ἐν ταῖς κωκοῖσι τῆς οἰκογ. τῶν κληριδῶν' 12) ρηματ. π. κληρῶ, κληρωσις, κλήρωμα, κληρωτῆς, κληρωτῆς [κληρωτρίσι, κληρωτῆριον.

Κληρουργία (ἡ) μτγν. ἢ κληρονομία: Σύμμ.ΠΔ Ρρὺθ.47.

κληρουρχῶ-έω Ἐπιγρ. διοικῶ κληρουρχίαν.

κληροῦρημα-ατος (ἴδι [κληρουχῶ]) μτγν. μέρος γῆς διὰ κλήρου ἀνομιεθῆν ὑπὸ πόλεως εἰς τινὰ ἄς κληροῦχον, ὅποιον: 'Απν.Ἐφρ.Πολ.3,2 τὰ κληροῦρηματα συγγωροῦντες αὐτοῖς πιρὸσκειν.

κληροῦρησις-εως (ἡ) [κληρουχῶ] μον. κληροῦρησις βλ.λ.: Νικ.Χων. ἐν Σάθ.Ι,106 προσειδοῦς ὁ στερρον ἐκείνω τὴν τῶν ἐτέρων φυλῶν κληροῦρησιν και τῆς Σίαν τὴν κατὰσχεσιν' κτ. πληθ. Νικόλ.Δαμ.Ι30,27J.

κληρουχία (ἡ) [κληρουχῶς] κ. μον. κ. νεώτ. ἢ διὰ κλήρου διανομῆ γῆς ἐν ζῆνῃ χώρα εἰς τοὺς πολίτας: 'Αριστφ. Ρητ.Ι384b,32 περὶ τῆς Σάμου κληροῦρησις ἐδημιούρρησεν, Πολυδ.4,81,2 τοῖς πολλοῖς ὑποδείξει τὴν ἐλπίδα τῆς κληρωσις και τῶν ἀναδασμῶν, Διόδ.Σ 15,23' || εἰδ. εἰς στρατιώτας ἐν ἐνεργείᾳ: Πάντ. || πάπ. ἠριθμημένος κλήρος γῆς: 2) αυνεκθ. τὸ σύνολον τῶν κληροῦχων: 'Ισοκρ.4,107 τὰς κληροῦρησις ἡμῶν ἀνειδίξεν, Πλούτ. Περ.34 κληροῦρησις ἔγραφεν' || ἀποικία: Διον. 'Αλ.Ρωμ.8,75, Πλούτ. Φλαμ.2' 3) ὁ κλήρος ἢ κληρονομία κ. γεν. ἢ δόσις πράγματός τινος ὡς κλήρου, ἄς κληρονομικοῦ μερίδιου: ΠΔ Νε.ΙΙ,20, Φιλ.2,290 τῶν ἀγῶνων και κινδύνων, οὗς ὑπέστημεν . . ἄθλόν εἰσιν αἱ κληροῦχια.

κληροῦχικός-ῆ-όν ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς κληρουρχίαν, ὅποιος: 'Αριστφ. 'Νεφ.203 πότερα τὴν κληροῦχικὴν; || Πλούτ. Γράχ.5 κληροῦχικός νόμος [ἀποικιακός νόμος, λατ. lex agraria] || τὸ οὐδ. ὡς οὐα.: Δημ.Ι82 τῶν ὄρφανῶν και τῶν κληροῦχικῶν και τῶν κοινωνικῶν.

κληροῦχος (ὁ) [κληρος-έχω] κ.μον. κ.νεώτ. ὁ κατέχων γῆν ἀνομιεθησασαν διὰ κλήρου εἰς αὐτόν, ὁ λαθῶν διὰ κλήρου μερίδιον, εἰδ. ἐν ζῆνῃ χώρα ὑπὸ τὴν ὡς πολίτου ἰδιότητά του: 'Ηρ.5,77 τετρακισχιλίους κληροῦχους ἐπὶ τῶν ἱπποδοτέων τῇ χώρῃ λείψουσι, Οσοκ.3,50 κλήρους δὲ ποιήσαντες τῆς γῆς πλὴν τῆς Μηθυμναίων τριχιλίου, Αἰσχ.νλ.53 οὗτος μὲν οὐν ἀπειπεν ἐν Σάμῳ μετὰ τῶν κληροῦχων' || δῶλις ἐπὶ τῆς Πτολεματ-

κῆς Αλύπτου, ὁ κάτοχος στρατιωτικοῦ κλήρου : Πλάτ. || μτφ. ὁ λαβὼν τὴν ὡς μερίδιον ὑπὸ τῆς εἰσαρμένης : Σοφ. Αἴ.508 αἰδεσάι δὲ μητέρα πολλῶν ἑτῶν κληροδοχὸν (λορευτῆν, μτφρ. «συλλογίσου καὶ τὴν μάννα σου, ποῦ τῆς πέφυτος πολὺ τὰ χροῖα σου ἢ τῆς ζῆσης») 2) ὁ διανεμὸν κλήρου, τμήματα γῆς: Ἄρποκρ. «κληροῦχοι ἐκόλοῦντο οὗς Ἄθηναῖοι ἐπεμνον ἐπὶ τὰς πόλεις ἅς ἐλάβοντων κλήρου ἐκάστοις διανεμοῦντες», Φώτ.: || συνεκτ. μτφ. ἐπὶ τοῦ Θεοῦ: Φιλ.2,121 ἦδον εἰς τὸν κληροδοχὸν Θεὸν καὶ τὸν ἀληθῶς ἡγεμόνα τῆς ἀποικίας. 3) ὁ κάτοχος κληρονομικῆς μερίδος: Φιλ.2,290. 4) πάπ. ἐν τῇ Ρωμαϊκῇ Αλύπτῳ, ὁ γαιοκτήμων. 5) παθ. ἐπὶ τῆς γῆς, ὁ διανεμομένος διὰ κλήρου: Διον. Ἀλ.8,75.

κληρωθῶ-ῶ (κλήρω-ἔχω) συνθ. ἐκ κατακτηθεισῶν χωρῶν διανεμομένων μεταξὺ τῶν νικητῶν λαμβάνω μέρος τῆς γῆς διὰ κλήρου: Ἦρ.6,100 τοὺς . κληρωθέντας τῶν Καλκιδεῶν τὴν χώραν, Πλάτ.Κριτ.1,107C ἄλλοι κατ' ἄλλους τόπους κληροῦχῶντας θεῶν, Ἄνθ. Ἐμφ.Πολ.5 μόνον δὲ ἤχθητον ὅσοι τὰ τῶν ἐλευσομένων σὺν Πομπηίῳ χωρὶς ἐκεκληροῦχῶντας. 2) μτγν. κληρονομία: Σύμμ.ΠΔ Ψαλμ.81(82),8. 3) διανεμὸν διὰ κλήρου κτήματα, δίδω τιμὴν χωρῶν ὡς κληροῦχαιαν: Διόδ.Σ.5,9 τὸ δὲ τελευτάτων πάσας τὰς νήσους εἰς εἰκοσιὰ ἔτη διελέμενοι, πάλιν κληροῦχοισιν, Διον. Ἀλ.Ρωμ.9,37 μόνως ἀν ὀδτως ἀναγκασθῆναι τοὺς ἐν ἀκμῇ τῶν δυνάεων ὑπάτους κληροῦχῆσαι τὴν γῆν. κ. παθ.: Διάνκ.Κ.45,9 χωρῶν ἄλλην κληροῦχῆθῆναι. || κ. μτφ.: Καλλιστρ.Εἰκ.10 ὦ καὶ τὴν ἐν ἄστροις ἐκκληροῦχῆσε τύχην. 4) ρηματ. π. κληροῦχημα.

κληροδόχος ἰδ.ἡ μὲν διόρθ. σκληροδόχος. Τζέτζ.κίλ.9,298 πρὸς τὸ αὐτὸς κληροδόχον ἔγραφα τὰ γραφέντα.

κληρωθῶ-ῶ [κλήρω] κ. μων., νεώτ. κ. δημ. -ώνω, ὤρω, κλῶρω, παθ. ἀόρ. ἐκκληρωθῆν κ.δημ. [ἐκ]κληρωθῆκα, ἀναφ. πρὸς ἄρχοντας, ἐκλέγω διὰ κλήρου, καθίστημι, διορίζω, ἀντίθ. αἰροῦμαι, χειροτονῶ: Ἦρ.1,94 τὸν βασιλεῖα αὐτῶν οὗο μοίρας διελόντα Λυδῶν πάντων κληρωθῶν, Ἰσοκρ.7,22 οὗκ ἐξ ὀπάντων τὰς ἀρχὰς κληροῦντες, Ἀριστλ.Ρητ.1,393b,5 εἰ τις τοὺς ἀβλήτας κληροῖη πῶ ἢ ἂν δύνωνται ἀγαυίζεσθαι, ἀλλ' ὅτι ἀνδραχῶσιν, Λουκ. Ἐρμ.ὸτ.39 οἴσθα οὖν καὶ τοῦτο, πῶς κληροῦσιν ὄντια ὄντιν χρῆ παλαίειν καὶ παγκρατιάειν. || κ. παθ. ἐκλέγομαι, διορίζομαι διὰ κλήρου: Δημ.728 οἱ κεκληρωμένοι καθίσουσιν ἐξ ὑμῶν, Ἀριστλ. Ἀθ.43,2 βουλή δὲ κληρωθῆται φ', ὦ ἀπό (τῆς) φυλῆς ἐκάστης, Λουκ.Πένθ.2 κεκληρωσθαί μὲν γὰρ αὐτὸν ἀρχεῖν τῶν ἀποθανόντων, οἱ κληρωθέντες ἔνορκοι. || παρίσταται κληρωτικός ὑποφύγιος ὑπουργήματος: Λυσ.6,4 ἔβη κληρωσόμενος τῶν ἐννεα ἀρχόντων καὶ ἄρχη βασιλεῦς, Ἀριστλ. Ἀθ.27,4 κληροῦμεναι ἐπιμελῶς ἀεὶ μάλλον τῶν τυχόντων. || ἐπὶ τοῦ κλήρου, πῶς εἰς τὴν: Εὐρ. Ἰων.416 οὗς ἐκλήρωσεν πάρος. 2) ρίπτω κλήρον, ἐξέγω κλήρον ἐκ κληρωτίδος: Πλάτ.Νόμ.759C κληροῦν οὕτω τῇ θεῖα τύχῃ ἀποδιδόντα, Ἀριστφ. Ἐκκλ.682 κῆτα στήσασα παρ' Ἀρμοδίῳ κληρωσάω πάντας, Πολύβ.6,20,2 κληροῦσι τὰς φυλάς κατὰ μίαν. || κ. μέσ.: Αἰσχ. Ἐπ.55, Ἀριστφ. Ἐκκλ.836 ὅπως ἂν ὕμιν ἡ τύχῃ κληροῦμένοις φράση καθ' ἕκαστον ἄνδρα, Δημ.558 οὗ δὲ μῆδεν λαχεῖν εὐχόμενος τῶν ἐξιώντων, ὅτ' ἐκλήρωθ'. 3) μέσ. λαμβάνω τὴν διὰ κλήρου: Εὐρ.Τρω.29 βῶθ' Ἰκάμανδρος θεσπότηας κληροῦμενων, Αἰσχίν.1,188 κληροῦσθαί Ἰερωσύνην. || κ. μτφ. κατέχω τὴν ὡς κληρὸν ἔρω, σὰ μερικτὸν μου, σὰ δικὸν μου: Δαρμάκ. Ἀρχ.321 τὸ ταῦτὸν ὁ δημιουργὸς ἐκλή-

ρωσάτο. || κ. ἀστρολ.: Βέττ.Βάλλ.61 ἥλιος κληρωσάμενος τὴν ὥραν. || γεν. ἔχω τι, κατέχω: Ἰνν.Ἐπιδ.20, Αἰλ.Ζ.15,31 τὴν καρδίαν κεκληρωταί ἐπὶ τῇ φάρυγγι. 4) δημ. ἄμτβ. ἐπὶ λαχείου, γίνεται κλήρωσις: τὸ λαχεῖο κληρώνει. || κ. μέσ.: τὸ λαχεῖον κληροῦται τὴν ἐρχομένην Κυριακὴν. 5) δημ. ἄμτβ. ἐπὶ στρατιωτῶν, καλοῦμαι πρὸς ἐκλήρωσιν τῆς στρατιωτικῆς μου θητείας: πῶς κληρώνεις; | πῶτε πηγαίνεις στρατιωτῆς; διότι πρὸ τοῦ 1915 ἡ πρόσκαιρος ἐγένετο διὰ κληρώσεως. | πρβλ. κληρωτός ἐν εἰδ. σημ. 6) ἀπονέμω, δίδω: Πίνδ.Ο.8,15 ὄμμε δ' ἐκλάρωσε πτόμος Ζηνί, Θουκ.6,42 ἐν ἐκάστῳ ἐκλήρωσαν. κ. παθ.: Εὐρ. Ἐκ.100 ἴν' ἐκλήρωσθην καὶ προσετάχθην δοῦλα. 7) ἐπὶ χρησμών, χρηματοδοτῶ διὰ κλήρου: Εὐρ. Ἰων.908 ὅς ὄμφαν κληροῖς πρὸς χρυσοῦς θίκους. 8) μτγν. ἐκκλ. ποιῶ τινα κληρικόν, ἱερωμένον, χειροτονῶ: Κύριλλ.Σκυθ.244Α. 9) ρηματ. π. κληρωθῶ, κλήρωσις, κληρωτής, κληρωτός, κληρωτήριον, κληρωτής κ. κληρωτής.

κλήρωμα-ατος [τὸ] [κλήρω] μων. τὸ διὰ κλήρου διανενημενίον, δεδομένον, δῶρημα: Εὐατ. Πον.23,1 τὸ τοῦ θεοῦ πλήρωμα καὶ κλήρωμα.

κλήρωσις-εως [ἡ] [κλήρω] κ. νεώτ., δημ. -ῆ ἡ διὰ κλήρου ἐκλογὴ: Πλάτ.Φαῖδρ.249B ἀφικναύμεναι ἐπὶ κλήρωσιν τε καὶ αἰρεσιν τοῦ δευτέρου βίου, Ἰσοκρ.7,23 ἐν μὲν γὰρ τῇ κληρώσει τὴν τύχην βραβεῦναι, - ἡ κλήρωσις τῶν ἐνόρκων (ἡ διὰ κλήρου ἐκλογὴ τῶν μελῶν τοῦ ὄρκου τοῦ δικαστηρίου). || κ. μτφ.: Εὐρ. Ἀνδρ.384 πικρὰν κληρωσιν αἰρεσίν τε μοι βίου καβίωτης (ἐκλογὴν μεταξὺ δύο κακῶν). 2) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐξαγωγή λαχῶν ἐκ κληρωτίδος: ἡ κληρωσις τοῦ λαχείου. πρβλ. κληρῶ 4). 3) δημ. ἐπὶ στρατιωτικῆς πρόσκαιρος πρὸς ἐκλήρωσιν τῆς στρατιωτικῆς θητείας: θά πά στρατιωτῆς μὲ τὴν κληρωσὴν τοῦ ἀντίθ. ἐθέλοντός. πρβλ. κληρῶ.

κληρωτήριον [τὸ] [κλήρω] ψηφοφορικὸς κάδος, ἐξ οὗ ἐξήγοντο οἱ κληροὶ τῶν δικαστῶν, ἡ κληρωτής: Ἀριστφ. Ἐκκλ.681 τὰ δὲ κληρωτήρια ποιήτρεις; , Εὐβουλ.74,5 Ἀριστλ. Ἀθ.63,2 κληρωτήρια εἰκοσι. 2) τόπος ἐν ᾧ γίνονται αἱ διὰ κλήρου ἐκλογαί. Πολυδ.9,44 «κληρωτήριον, ἴνα οἱ κληρωταὶ συνεκάθισον». ἈΒ.47,15 «κληρωτήρια, ἐνθα κληροῦνται οἱ δικασταί»: Πλούτ. Ἠθ.793D ἡ πρὸς πᾶν μὲν αἰεὶ κληρωτήριον φιλαργία. 3) Ἐπιγρ. ὁ κατάλογος τῶν διὰ κλήρου ἐκλεχθέντων: ἐπικληρωσάτωσαν εἰς τὰς φυλάς τὰ ἀνευχεθέντα ὄνοματα καὶ ἀναγραφάτωσαν εἰς τὰ κληρωτήρια.

κληρωτής [ὁ] [κλήρω] ἰδ., ὤρω, κλῶρωτής ὁ ἐκλέγων τινὰ κλήρω, ὁ κληρωτικός ἐκλογεὺς: Ἐπιγρ. κλαρωτὰς δικαστῶν, Πολυδ.9,44. 2) ὁ κήτωρ, κύριος πινος, ὁ πεποικημένος διὰ τὴν ἰδιότητος: Μακάρι.154D ἀρετῆς κληρωτήν.

κληρωτίς ἑπίρω. μτγν. κ. κληρωτέϊ διὰ κλήρου, μὲ λαχόν: ΠΔ Ἰησ.21,4 ἀπό φυλῆς Βενιαμίν κληρωτὶ πόλεις δεκατρεῖς.

κληρωτικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς κλήρωσιν, ὁ πρὸς κλήρωσιν χρησιμεῖων. || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ.: Ἀθην.450C ὅτι κληρωτικὸν σημαίνει ὕμεις διακρίνατε ἰάγγειον.

κληρωτικός ἑπίρω. μων. κατὰ τρόπον κληρωτικόν: Θεοφύλ.Σ.5,23, Γλυκ.36D εὐπαθεσάτην ὁ ἀπὴ τὴν φύσιν κληρωτικός ἀνεπίματο.

κληρωτίς-ιδος [ἡ] σχόλ. κ. νεώτ. ὄχογιον, ἐν ᾧ τίθενται οἱ λαχοὶ κατὰ τὴν κληρωσιν.

κληρωτός-ή-όν [κλήρω] κ. μων., νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἀρχόντων, ὁ διὰ κλήρου ἐκλεγόμενος, ἀντίθ. αἰρετός, χειροτονητός: Πλάτ.Νόμ.692Α ἐγγὺς τῆς κληρωτῆς ἀγαθῶν δυνάμεως, Ἰσοκρ.12,153 τὰς

ἀρχάς οὐ κληρωτάς ἀλλά' αἰρετάς ποιήσαντος, Ἀριστλ. Πολιτ. 1294b, 8 δημοκρατικόν μὲν... τὸ κληρωτάς εἶναι τὰς ἀρχάς, τὸ δ' αἰρετάς ὀλιγαρχικόν, - κληρωτῶν δικαστήριον | τὸ ὄρκωτον δικαστήριον | 2) νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀρσ. ὡς οὖσ. ὁ καλούμενος πρὸς ἐκπληρώσειν τῆς θητείας του στρατεύσιμος, ἀντιθ. ἐξελοντής, **ἔφεδρος** : ἡ ὀρκωμοσία τῶν κληρωτῶν.

κληρωτικός (-ιδος ἡ) σχολ. ἡ κληρωτῆς βλλ. : Σχολ. Ἀριστοφ. Σφ. 750 α' τὸ ἡμέκωτον τὴν κληρωτρίδα ἦτοι τὸν κάδον, περιφέροντός **ἔδαλον** τὸς φήφους.

κληρωτῶς ἐπίρρ. γλωσσ. διὰ κλήρου.
κλήφ-εδος (ἡ) ἀπτ. ἀντὶ κλείς βλλ.
κλήσις-εως (ἡ) κ. μων. κ. νεώτ., δημ. κ. -η ἡ διὰ φωνῆς, ἡ προφορικὴ πρὸς ἀκλήσις τινος, τὸ φωνεῖν, καλεῖν τινα ὀνομασί, τὸ φωνάγμα ἐνὸς | ἡ πολλῶν | ὀνομαστικῆ : Πλάτ. Συμπ. 172A κατιδῶν με πόρρωθεν ἔκλεσε καὶ παίζων ὅμα τῆ κλήσει'. || νεώτ. ὀνομαστικὴ κλήσις ἡ ἐκ καταλόγου ἐκφωνοῦσαι ὀνομάτων πρὸς πρὸς βεβαίωσιν τῆς παρουσίας αὐτῶν ἢ ἐν ταυτῷ καὶ πρὸς ἐκτέλεσιν ὑπ' αὐτῶν ὑπερβιμένον τινὸς ἔργου : ἡ φηφοροφία ἀγένητο δὲ' ὀνομαστικῆς κλήσεως, - ὁ διδάσκαλος ἐνεργῶν ὀνομαστικῶν κλήσιν σημαίει τοὺς ἀπόντας' 2) λόγος, ὄμιλος πρὸς τινα, ἰδ. περικτικὴ προτροπὴ, ὑποδείξεις, παραίνεσις, προτάσις : Ξεν. ΚΠ 3, 2, 14 ἀκούσαντες δὲ ταῦτα οἱ Χαλδαῖται... ὥχοντο οἰκάζε. Ὁ δὲ Ἀρμένιος ὡς ἤκουσε τὴν τὴ κλήσιν τοῦ Κύρου καὶ τὴν πρᾶξιν'. 3) πρόσκλησις φιλοφρονητικῆ, κάλεσις, ἰδ. εἰς δεῖπνον, εἰς συμπόσιον κτ. : Ξεν. Συμπ. 1, 7 ἐπισυνάγοντες τὴν κλήσιν, οὐχ ὑποσχομέντο συνδεινῆσαι κ'. μτ. ἐμπροθ. διορ. [εἰς] : Δημ. 351 ἐνταῦθ' οὐτ' ἔπεινος οὔτε κλήσις εἰς τὸ πρυτανεῖον ἄσπι τῶν πρῶσθεν ὑπὸ τῆς βουλῆς, Μέν. Ρητ. ἐν Walz. 9, 298 κλήσις εἰς πανηγυρίαν κ. μτ. γενικ. προσδ. : Πλούτ. Περ. 7 κλήσις τὴ δεῖπνον καὶ τὴν τοιαύτην ἄσπασαν φιλοφροσύνην'. 4) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ εἰς τὸ δικαστήριον πρόσκλησις τινὸς πρὸς διεξαγωγὴν δικῆς' Ἀριστοκρ. * κλήσις ἡ πρόσκλησις, ταυτέστι παραγγελία εἰς κρίσιν' νεώτ. κ. δημ. νεμ. ἔγγραφος πρόσκλησις διδοῦκυ ἡ μάρτυρος εἰς τὸ δικαστήριον ἢ εἰς ἀρχὴν δικαστικὴν ἢ ἀστυνομικὴν ἐνεργούσαν ἀνάκρισιν, γινομένη εἴτε ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τῆς δικαστ. ἢ ἀστυν. ἀρχῆς, εἴτε ὑπὸ ἐνδοσφρομένου ἰδιώτου : Ἀριστοφ. Νεφ. 875 ἀπόφραξιν δικῆς ἡ κλήσιν, Ἀντιφ. 6, 38 τὰς κλήσεις καλεῖσθαι ὁσας ἔδει'. || νεώτ., δημ. κ. πρόσκλησις ἔγγραφος ἢ ὄρχης πρὸς ἰδιώτην ἢ ὑπάλληλον : ἔλαθε κλήσιν τῆς ἰκονομικῆς ἀφορίας - τοῦ ταμίου, - κλήσις εἰς ἀπολογία ὑπὸ πρῶστὰμένου διοικητ. ἡ ἐκπαίδευτ. ἀρχῆς πρὸς ὑπάλληλον | 3) πρόσκλησις εἰς βοήθειαν, εἰς ἀρωγὴν, εἰς ἐπικουρίαν : Πολυδ. 2, 50, 7 οὐ μόνον ἀεούλατο δι' αὐτοῦ γενέσθαι τὴν κλήσιν'. 4) εἰδ. ἢ πρὸς θεὸν ἢ θεοῦς ἐπικλήσις : Ρήτ. ἐν Σπέγγελ 132 κλήσεις θεῶν'. 7) μτγν. ὁ θεὸς ἐν καθορισμὸς τινος πρὸς τὴ ἔργον, προορισμὸς, ἀποστολὴ βλλ. 5) κ. 6) : Κδ Κορινθ. 1, 7, 20 ἕκαστος ἐν τῆ κλήσει ἡ ἐκλήθη, ἐν ταύτῳ μενέτω'. 8) κ. μων. ἐπωνυμία, ἐπιθετικὸς, δι' ὀνόματος χαρακτηρισμὸς τινος : Ἡσ. «ὀνομασία» : Κλεανθ. 1, 123 τοὺς θεοῦς εἶναι κλήσεις ἱεράς, Βι. Ἀλεξ. 189 οἱ γενεθλιολόγητοι φέροντες κλήσιν μάγων'. || φρ. μὴ κλήσει δι' ἐνὸς περιληπτικῷ ὀνόματος, δι' ἐνὸς γενικῷ ἐπιθετῷ, διὰ μιᾶς ὀνομασίας : Πλάτ. Πολιτ. 262D σύμπασι δὲ τοῖς ἄλλοις γένεσιν... βάρβαρον μὴ κλήσει προσειπόντες, αὐτ. 287B ἀγγεῖον μὴ κλήσει προσφθεγγόμεθα'. 9) γραμμ. ἐπὶ τῶν πτώσεων, ἡ ὀνομαστικῆ : Ἀριστλ. Αἴρ. 48b, 41

αὶ κλήσεις τῶν ὀνομάτων | αὶ ὀνομαστικαί' || ἡ κατάληξις τῆς ὀνομαστικῆς πτώσεως (εἰδ. ἐν ἀναφ. πρὸς φύσει καλύθερα ὄν.) : οὐτ. Σοφ. Ἐλ. 173b, 40 ἐχόντων θηλείας ἡ ἀρρεῖνας κλήσιν | κατὰ τὴν τῆς ὀνομαστικῆς | 10) ὁμᾶς προαίωμα ἐχόντων ἀπὸ κοινοῦ τὴν ὑποχρέωσιν ὀρισμένης εἰσφορᾶς ἡ ὑπηρεσίας ἢ κ. ἄ. τὰ αὐτὰ δικαίωματα πρὸς τι, συμμορία βλλ. | : Διον. Ἀλ. Ρωμ. 4, 18 ἐγένοντο δὲ συμμορία μὲν εἰς, ἄς καλοῦσι Ρωμαῖοι κλάσεις κατὰ τὰς Ἑλληνικάς κλήσεις παρονομασμένας (λατ. classes).
κλήσις-εως (ἡ) | κλείω | ἀπτ. ἡ κλείσις βλλ., τὸ κλείσιμο : Θουκ. 2, 94 τὸ λαῖπὸν ἐπισοῦντο λιμένων τε κλήσει καὶ τῆ ἄλλῃ ἐπιμελείᾳ.
κλήσις-εως (ἡ) ἀπτ. ἀντὶ κλείσις βλλ.
κλήσις ἀπτ. μέλλ. τοῦ κλήω βλλ. || φρ. μέλλ. τοῦ κλήω βλλ.
κλήσει-εως (ἡ) | κλητεύω | νεώτ. ἡ εἰς τὸ δικαστήριον κλήσις μάρτυρος ἢ διαδίκου.
κλήσει | κλητός, καλῶ κ. νεώτ. κατατίθημι μάρτυρα ἐν δικαστηρίῳ, μάρτυρῶ : Ἀριστοφ. Νεφ. 1218 ὅτε τὴν ἔμαυτοῦ γ' ἔνεκα νυνὶ χρημάτων ἔλακω σε κλητεύουσα' 2) κ. νεώτ. καλῶ τινα εἰς τὸ δικαστήριον μάρτυρα : Δημ. 277 τίς οὖν ἐκλήσειεν ἡμᾶς; || συνηθ. καλῶ διὰ κλητῆρος μάρτυρα μὴ θέλοντα νὰ προσέλθῃ, ὅπως καταθέσῃ τὴν μαρτυρίαν του : Δημ. 890 ἐγὼ μὲν γὰρ αὐτὸν κλητεύω, σὺ δ' οὔτε καταγγήσας οὔτε νῦν κλητεύεις, Πολυδ. 8, 36 τὸν δὲ οὐ βουλόμενον μαρτυρεῖν ἐκλήσειον κ'. παθ. : Καρικ. Ζήτ. 31 ὁ ἄλλος πού ἐκλήσειτο κ' μάρτυρας στὸ δικαστήριον' || μστ. προκαλῶ τὴν ἐκδοσιν κλήσεως : Ἀριστλ. Πρ. 951a, 27 κλητεύεσθαι τὴν δικην' 3) ρηματ. π. κλητεύσις.
κλήσις-εως (ἡ) | καλῶ κ. μων. κ. νεώτ., δημ. κλητῆρας ὁ καλῶν τινα εἰς τὸ δικαστήριον' Σχολ. Ἀριστοφ. Σφ. 189 «κλητῆρας οἱ καλούντες εἰς τὸ δικαστήριον πάντας» : Ἀριστοφ. Ὀρν. 147 τν ἀνακύφεται κλητῆρ' ἀγοῦσ' ἔωθεν ἡ Σαλαμινία, Πλάτ. Νόμ. 846C λήσειων τε πέρι δικῶν καὶ προσκλήσεων καὶ κλητῆρων, Δημ. 244 κλητῆρες Κηφισσοῶν... Κλέων Κλέωνος Κοθωκίτης || νεώτ. κ. δημ. δικαστικὸς κλητῆρ ὑπάλληλος ἔργον ἔχων νὰ καλῆ τοὺς μάρτυρας καὶ τοὺς διαδίκους εἰς τὸ δικαστήριον ἢ νὰ κοινοποιῆ δικόγραφο'. 2) ὁ μάρτυς, ὃν ἐπικαλεῖται τις εἰς μαρτυρίαν, ὃτι πορόντος αὐτοῦ προσεκέλεσε τινα εἰς τὸ δικαστήριον : Ἀριστοφ. Σφ. 1408 πρὸς τοὺς ἀγορανομῶν βλάβης τῶν φορτίων, κλητῆρ' ἔχουσα Χαιρεφῶντα τούτων'. 3) κήρυξ, καλεστής : Αἰσχ. Ἰκ. 622 Ἀργεῖος λέως ἔκραν' ἀνευ κλητῆρος ὡς εἶναι γάδε' || κ. μτφ. : Αἰσχ. Ἐπτ. 574 Ἐρινύος κλητῆρας' 4) κωμ. φορτηγὸς ὄνος : Ἀριστοφ. Σφ. 189 ὡστ' ἔμοιγ' ἰνδῶλλαται ὀμοειδῶτος κλητῆρος εἶναι πωλοῖα λοχῶ. ἐντὶ τοῦ ὄνου ἡ ἡμίονου κλητῆρος εἶπε'. 5) νεώτ. κ. δημ. κατώτερος ὑπάλληλος δημοσίου ἢ ἰδιωτικῷ γραφεῖον ἐκτελῶν διάφορα ὑπηρετικὰ ἔργα, συνηθ. ἰσάμενος ἔξωθεν τῆς θύρας : κλητῆρ τραπεζῆς - ὑπουργεῖου' || ἀστυνομικὸ κλητῆρες παιδιότερον τὰ κατώτερα ἀστυνομικὰ ὄργανα, ἀστυφύλακες' || δημ. μτφ. ἐν φρ. ἐπὶ ἐκπεσμῷ ἀνθρώπου τινὸς : φρ. ἀπὸ δημαρχος κλητῆρας.
κλήσις-εως (ἡ) νεώτ. ὁ δι' οὐ καλεῖται' || νομ. κλητῆριον θέσιμα ἡ κ. κτ. παρὰ ἐπιφθ. τοῦ προσδίου τὸ κλητῆριον ὡς οὐσ. τὸ ἔγγραφον δι' οὐ καλεῖται τις νὰ παρουσιασθῆ ὡς κατηγορούμενος ἐνώπιον δικαστοῦ ἢ ἀνακριτοῦ.
κλήσις (ἡ) κ. νεώτ. γραμμ. ἰέν. πτώσις ἡ πτώσις δι' ἧς καλοῦμεν ἡ προσαγορευομένη τινα ἢ τι, ἡ πέμπτῃ κατὰ -σειράν κατατάξεως : Διον. Τραγ. 636, 7, Ἀπολλ. Δυσκ. Ἀντων. 6, 9.

κλητικὸς-ή-όν (καλῶ) κ. μον. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κλῆσιν, πρόσκλησιν: Ρήτ.9,298 κλητικὸν ἐπιφώνημα 2) ἐπὶ τῶν ὕμνων, ὁ περιέχων ἐπίκλησιν, ὁ ἀναπεμπομένος κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν θεοφανίων ἢ ἐπιδημιῶν τῶν ἀρχαίων θεῶν: Ρήτ.9,32 κλητικὸ ὕμνος 3) ὁ ἀνήκων ἢ ἀρούζων εἰς τὸ καλεῖν ἢ ἐπικαλεῖσθαι τινα: Ἀπολλ.Δυσκ.Συντ.46,8 ἐν κλητικῇ συντάξει 4) κ. νεώτ. γραμμ. ἢ κλητικὴ ὡς οὐσ. βλ. κλ.

κλητικῶς ἐπίρρ. νεώτ. διὰ κλήσεως, προσκλήσεως 2) διὰ κλητικῆς βλ. κλ.

κλητόριον (τό) λεξ. κ. μον. Σουίδ. « βασιλικὴ τράπεζα » 2) κ. μον. ἐπίσημον γεῦμα παρατιθέμενον ἐν τοῖς ἀνακτόροις τοῦ Βυζαντίου.

κλητορολόγιον (τό) μον. ὁ κανονισμὸς ὁ διέπων τὰ ἐν τοῖς βασιλ. ἀνακτόροις τοῦ Βυζαντίου παρατιθέμενα ἐπίσημα γεύματα: 2) κτ. πλ. βιβλία περιέχοντα τὸν κανονισμὸν τούτου: ΚΠορφ. Ἐκθ.515.

κλητός-ή-όν (καλῶ) κ. νεώτ. ὁ κεκλημένος, προσκεκλημένος, καλεσμένος: Αἰσχίν.2,162 ἴσον δ' οἱ κλητοὶ καὶ συνδειπνοῦντες σὺν ταῖς ἀπὸ τῆς ἑλλήνων προσεβδίας οὐκ ἐλάττους ἢ διακόσιοι, Αἰλ.Ζ1 Π,12 ὡσπερ ἐπὶ δαίτα ἡκων κλητός, ΚΔ Ματθ.20,16 πολλοὶ γὰρ εἰσι κλητοί, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί 2) ἐυπρόσδεκτος: Ὁδ.Ρ386 οὗτοι γὰρ κλητοὶ γε βροτῶν ἐπ' ἀπειρονα γαίαν 2) ὁ περιζήτητος, σπουδαῖος, ἐκλεκτός: Εὐστ. « κλητός, ἐξονομακλήδην ἐπιλέκτους »: Ἰλ.1165 κλητούς ὄτρυνονεν 3) ὁ ὄν ἐπικαλεῖται τις: Ἀνάκ.π.Σουίδ.

κλήτωρ-ορος (ὁ) (καλῶ) ὁ κλητῆρ: Δημ.1147 ἰδ. γρ.), Πλουτ. Ἡθ.128F ὅψ' ὧν ζῆνοι μόλις ὡσπερ .. ὅπ' ἀγγέλων ἢ κλητόρων, Ἡρωιδαν.2,937 2) ὁ προσφέρων δειπνον, ὁ ἐστιάτωρ: Τίμ.Ἰστ.88Α. 3) ὁ ἐπικαλούμενος τοὺς θεούς: Γρόικλ.Κρατ.100Ρ.

κλητώριον (τό) ἑσφ.γρ. ἀντὶ κλητόριον βλ. κλ.

κλητορολόγιον (τό) μον. κ. κλητορολόγιον βλ. κλ.

κλήω ἀρχ. ὄπτ. ἀντὶ κλεῖω (ἢ) βλ. κλ.

κλιθάνάριος (ὁ) (λατ. clibanarius) μτγν. κ. νεώτ. ὁ θωρακοφόρος: Ἰω.Αυδ.Ρωμ.1,46 « κλιθάνάριοι, ὀλοσίδηροι » κλιθίανα γὰρ οἱ Ρωμαῖοι τὰ σιδηρὰ καλύμματα καλοῦσι, ἀντὶ τοῦ κλημίνας 2) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακοστράκων τῆς οἰκογεν. τῶν παγουριδῶν.

κλιθανεύς-έως (ὁ) (κλιθίανος) μτγν. κ. νεώτ. κ. κριναεύς ὁ ἀνάπτων τὸν κλιθίανον καὶ ἐπιμελούμενος τῆς ὀπτήσεως τῶν ἄρτων καὶ ἔδεσμάτων, ἄρτοποιός, φούρναρης: Μάν.1,80 κλιθανεὺς καὶ ζυμωτοί.

κλιθανή (ἡ) δημ. συνήθ. ἐν Μάν. ἢ γκλαδανή βλ. κλ.

κλιθανιά (ἡ) δημ. ὁ διὰ πηλοῦ κατασκευασμένος προγεωρῶς ἐν ὑπαίθρῳ κλιθίανος, φούρνος.

κλιθανικός-ή-όν πάπ. κ. κριθανικός ἐπὶ σκευῶν, ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κλιθίανον: Πάπ. σὺν κλιθανικοῖς σκεύεσιν.

κλιθάνικιος-ον μτγν. ἐπὶ ἄρτου, ὁ ἐν κλιθῶν ὀπτημένος, ψημένος, ὁ κριθανίτης: Ἀθῆν.3,113Β κλιθάνικιος δὲ καὶ φουρνάκιος χαίρουσιν ἀπαλωτέρα τῆ ζύμῃ

κλιθάνιον (τό) πάπ. κ. νεώτ. ὁ κλιθίανος, ὁ φούρνος 2) νεώτ. π. Βυζ. εἶδος φολιδωτοῦ θωρακος 3) βλ. κλιθάνάριος (ἢ).

κλιθάνιον-ον πάπ. κ. κριθάνιος ὁ κατάλληλος πρὸς ὀπτησιν, ψήσιμον: Πάπ. ἔργαστήριον κλιθάνιον, αὐτ. οἰκίδιον κλιθάνιον 2) τὸ οὐδ. κλιθάνιον ὡς οὐσ. βλ. κλ. (ἢ).

κλιθανίτης (ὁ) κ. κριθανίτης βλ. κλ. ἐπὶ ἄρτου, ὁ ἐν κλιθῶν ὀπτημένος, ψημένος: Ἀριστ.ἀπ.125.

κλιθανοειδής-ους-ές μτγν. ὁ ἐχων σχῆμα κλιθάνου, ὁ ὄμοιος κλιθῶν: Διοσκ.1,96 πωμάσας τὸν λύχον .. ἀγγεῖω κεραμέω κλιθανοειδεῖ.

κλιθάνος (ὁ) κ. μον. κ. νεώτ., ἄττ. κριθίανος Φρούν. 179 « κλιθάνος οὐκ ἐρείς, ἀλλὰ κριθίανος διὰ τοῦ ρ, διὰ τὸ δοκεῖν τὴν πρώτην τῶν ἀνθρώπων τροφήν εἶναι κριθίας, ἤλιον, ἢ σιδηροῦν ἀγγεῖον πλατύτερον εἰς τὰ ἄνω καὶ στενωτέρον εἰς τὰ κάτω, ἐν ᾧ ὄψων ἄρτον: Ἡρ.2,92 ἐν κλιθῶν διαφανεῖ πνίγαντες οὕτω τρώουσι 2) κ. μον. κ. νεώτ. θάλαμος θλωτός πρὸς ὀπτησιν ἄρτων καὶ ἔδεσμάτων, κλίμανος, φούρνος: Μηναι.12,5,Συνεῖ, εἰς κλιθάνον πυρὸς ἐκλιθῶν, ἐξήλθεν ἀβλαθής 2) κλιθίανος φορητός κλίμανος ἐκ μετ' ἄλλου χρησιμοποιουμένη εἰς ἐκστρατείας πρὸς ὀπτησιν ἄρτου 2) νεώτ. κλιθίανος ἀπολυμαντικός μηχανημα χρησιμεῖον πρὸς ἀπολύμανσιν διαφόρων μεμολυσμένων ἀντικειμένων 3) συνεκδ. κοίλωμα ἐντὸς βράχου: Αἰλ.Ζ1,2,22' πρθλ. κριθίανος.

κλιθανοφόρος (ὁ) κ. μον. κ. κριθανοφόρος ἐπὶ στρατιωτῶν, ὁ βαρέως ὤπλισμένος, θωρακοφόρος, ἄ. κλιθιανόφωρος: Δουκογῆ. ἐν λ.

κλιθάνωτος-ή-όν κ. μον. κ. κριθανωτός ὁ ἐν κλιθῶν ὀπτημένος, ψημένος, ὁ κλιθιανίτης: Ἀλκυ. 20 [κῶδ.]: 2) κ. μον. τὸ οὐδ. κλιθάνωτος ὡς οὐσ. ἔδαφος ἐστρωμένον διὰ τεμαχίων ἐκ κεράμου ἢ ἐξ ὑάλου: Εὐστ.1286,20.

κλιθία (ἡ) νεώτ. βοταν. κ. ἱμαντόφυλλον γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν ἀμαρυλλιδωδῶν.

κλιθινίδα (ἡ) νεώτ. ζωολ. οἰκογένεια ἐντόμων κολεοπτέρων τοῦ ἀθροίσματος τῶν σαρκοφάγων.

κλιθία Ἰσ. ἀτάριχος 3) πρθλ. κλειθίον Ζι.

κλίκα (ἡ) (γαλλ.) δημ. ὄμοιος ἀνθρώπων ἐπιδιώκων τὴν προαγωγὴν τῶν συμφερόντων τῶν διὰ τῆς κολακειᾶς ἰσχυροῦ τινος, δν περιστοιχιζοῦσι: ἢ κλίκα τοῦ πρῶτουπουργοῦ 2) γεν. ἄτομα ἀλληλοὑποστηρίζόμενα πρὸς ἐπιδιώξιν ἰδιοτελῶν σκοπῶν.

κλίμα-ατος (κλίνω) κ. κλίμα (Ἡρωιδαν.1,524,11) κ. νεώτ., κ. μον. κ. δημ. ἢ πρὸς τὰ κάτω βαθμιαία κλίσις ἐδάφους, κλίσις μέρους τινὸς τῆς γῆς, τὸ κἀναντες, ἢ κατωφρέεια: Πολυβ.2,16,3 ἐκότερον τὸ κλίμα νένονται τῶν προειρημένων ὄρων Ὁμβροί, αὐτ.7,6, ἢ .. πόλις τῷ μὲν δλω κλιματι τέτραπται πρὸς ἄρκτους 2) τὸ χεῖλος, ἢ ὀφρύς: Ἀπολλῶ.Δαμ.Πολιορκ.140,7 2) ἄστρον. ἐπὶ τοῦ κόσμου, ἢ ἐπικλιθῆς θέσις: Ἰνπαρχ.1,2,22 κλίμα τοῦ κόσμου, ἔμιν.16,12' 3) ἰδ. ἢ ἀπὸ τοῦ ἰσημεριου πρὸς τοὺς πόλους ἀπόκλισις τῆς γῆς, κ. γεν. ἢ γεωγραφικὴ θέσις τόπου τινὸς ἀναφορικῶς τῆς πρὸς τοὺς πόλους ἀποκλίσεως αὐτοῦ, ἢ πρὸς ἐν τῶν τεσσάρων σημείων τοῦ ὀρίζοντος κλίσις τόπου τινὸς, μέρος τῆς γῆς ἢ ζώνη, γεωγραφικὴ θέσις: Πολυβ.5,44,6 τὸς δὲ πρὸς μεσημβρίαν κλίμασι καθήκει πρὸς τὴν Μεσοποταμίαν, Διον. Ἀλ.Ρωμ.1,9 ἀπὸ μεσημβριου κλίματος, Στράβ.1,110 αἰνιτταται γούν καὶ τὸ κλίμα τῆς χώρας αὐτῶν ζοφώδες δν, ΚΔ Ρωμ.15,23, αὐτ.Γαλ.1,21 ἤλθον εἰς τὰ κλίματα τῆς Συρίας καὶ τῆς Κιλικίας, Πλουτ.Μάρ.11 τῶν ὑπαρκτίων κλιμάτων, Ἀφ.ΑΠ9,97,6 γαίης ἀμφοτέρης κλίματα, Βέττ.Βάλ.6,14, Ἀθῆν.12,523B οὐκ ὀλίγον δὲ πρὸς τὴν τρυφήν καὶ τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ συμπαντος τούτου κλίματος καὶ τὸ πλῆθος ἐγένετο τῶν ἀνθρώπων, Ἡρωιδαν.Ἰστ.2,11,4 οὐδέ τι ἦν γῆς μέρος ἢ κλίμα οὐρανοῦ ὅπου μὴ Ρωμαῖοι τὴν ἀρχὴν ἐξέτειναν 4) εἶδ. ἐκκλ. μεγάλῃ περιφέρειᾳ ἀποτελουσα ἴδιαν ἐκκλησιαστικὴν διοίκησιν: τὸ κλίμα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου - τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας 5) εἶδ. νεώτ. μετεωρ. τὸ σύνολον τῶν μετεωρολογικῶν συνηθῶν τῶν ἐπικρατούσων συνήθειν ἐν τινὶ τόπῳ καὶ ἀποτελουσῶν τὴν μέσιν ἀτμοσφαιρικὴν κατάστασιν αὐτοῦ, τὸ κλίμα τῆς Ἑλλάδος εἶναι εὐκρατον, - κλίμα ξηρὸν - ὑγρὸν - ὑγιεινὸν - ὀρεινὸν - βαρὺ - φυχρὸν, - δὲν τὸν σκῶνει τὸ

κλιμα [βλῆται τὴν ὕγιαν αὐτοῦ], - ὁ Ιατρός τοῦ συνθέσπειν ἀλλήγην κλιματος (ἢ μεταβῆ εἰς τόπον εὐκραιότερον)· 6) διεύθυνσις, κύριον σημεῖον τοῦ ὀρίζοντος· Ἄριστλ. Κόσ. 392α, 3 κατά τὸ βόρειον κλίμα, Στράβ. 10, 2, 12 ἔστι μὲν γὰρ δεξασθαι τὰ τέτταρα κλίματα (τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος Α, Δ, Β, Ν), Πλούτ. Ἠθ. 365Β τὸ νότιον κλίμα τοῦ κόσμου, Ἰσίδ. Σεβ. Ἐτυμ. 13, 1, 3, Γεογρ. 1, 1, 1]· 7) ἐπὶ ζῶναι γεωγραφικοῦ πλάτους ἐν τῇ οἰκουμένῃ, εἰς τὰς πόλεις ἡ μεγαλύτερα ἡμέρα διαφέρει κατὰ ἡμίσαιαν ὥραν ἀπὸ 13 μέχρι 16 ὥρων· Ἐρατοσθ. Π. Σκύμν. 113, αὐτ. π. Στράβ. 2, 1, 35, αὐτ. 2, 5, 34 εἰπεῖν περὶ τῶν κλιμάτων, ὅπερ καὶ αὐτὸ ἔχει καθολικὴν ὑποτύπωσιν, Ποσειδών. π. Στράβ. 6, 2, 1 τοῖς κλίμασιν ἀφορίζων τὴν νῆσον πρὸς ἄρκτον μὲν τὴν Πελαγιάδα, αὐτ. π. Πρόκλ. Τίμ. 3, 125D, Πτολ. Μαθ. 2, 12, Κοτ. Ἀστρ. Κ 8(4), 37· 8) ἐπὶ ἀστρολογικῆ ζῶναι ἀντιστοιχοῦσαι πρὸς τὰς προηγουμένας· Βέττ. Βολ. 22, 33, Νεχέφ. ἀν. 5, Φόρυμ. 2, 11, 2· 9) μτφ. ὁ πρὸς τιναὶ κλίσεις, εὐνοϊκὴ διάθεσις, συμπάθεια· Ἄρρ. Ἐπικτ. 2, 15, 20· 10) πτώσις, ἀπάθεια, ὀλεθρος· Ἐπιγρ. ὁ δὲ δαίμων νῆσιον ἀντεβόλασ' ἔπαταιεὶ κλίματι (διὰ θανάτου ἐν ἡλικίᾳ ἐπὶ ἐτών)· 11) εἶδ. γραμμ. τύπος κλινομένου, κλιτός· Ἄπολλ. Δύσκ. Ἐπιρρ. 173, 25· 12) κτ. Ἡσ. ὑπόδημα, πρβλ. κλείματα.

κλιμάγραμμον (τότ' νεώτ. μαθημ. εἶδος μαθηματικοῦ τύπου πρὸς σύστημα ἀναπαράστασιν τῶν κυριωτέρων κλιματικῶν στοιχείων.

κλιμάξ ἀρχ. λεξ. ἀντὶ κλιμακίως βλλ. 2].

κλιμακκῶν-ῶνος [ὁ] γλωσσ. κλιμαξ, σκάλα.

κλιμακκῶν (κλιμαξ) ἐπίρρ. ἴσηφ. γρ. π. Ἡσ. -ιδόν] μτγ. κ. νεώτ. δίκην κλιμακος, κατὰ τρόπον κλιμακοῦτον, κατὰ βαθμίδας, βαθμίδων, σκάλες-σκάλες· Ἄπολλ. Δύσκ. Ἐπιρρ. 197, 19, Συνεσ. 48C ὁδὸν παρεσκευάσατο καὶ κλιμακκῶν ἀνεῖσιν, - παρ-ετάχθησαν κλιμακκῶν.

κλιμακκῶρος -ον [κλιμαξ - φέρω] ἀντὶ κλιμακοφόρος βλλ. 2]· Ἡσ. «ὁ κλιμακκῶρος ὁ ἐπὶ κλιμακίου τιθεὶς τὸν νεκρὸν».

κλιμακκίδιον [τό] τὸ κλιμακίον βλλ.· Ἄρμειδ. 12.

κλιμακκίως (κλιμαξ) ἐπὶ παλαιστον, ποιοῦμαι χρῆσιν τοῦ τεχνάσματος κλιμαξ βλλ. 5], ἀνοπηδῶν ἐπὶ τὸν νότιον τοῦ ἀντιπόλου καὶ καταπιέζων αὐτὸν προσπαθῶν τὸν καταβόλον· Ἡσ. ἐπαλαίειν, σκελεῖζειν, ἀπατᾶν· Ἄριστφ. ἀ. 4D, Πολυδ. 3, 155 καὶ πλαγιαίσειν δὲ καὶ κλιμακκίειν, παλαισμάτων ὀνόματα· 2) μτφ. διαστρέφω, διαφθείρω· Ἄρρ. κ. κλιμακκῶν, παρακλίνω, παρατρέπω· Φωτ. 170, 20, Δειν. ἀν. 9, 1 κλιμακκίειν τοὺς νόμους· 3) πθ. ἐγείρω, ἀνυψῶ, ἐπὶ ἵππου· Ἄριστφ. ἀν. 63B· 4) ρημ. π. κλιμακκός.

κλιμακκίον [τό] κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ κλιμαξ βλλ. 1], μικρὰ κλιμαξ, σκαλίτσα· Ἰνπ. Ἄρθρ. 6, Ἄριστφ. Εἰρ. 69 λεπτὰ κλιμακκία ποιοῦμενος, πρὸς ταδτ' ἀνερχίχαι· ἄν εἰς τὸν οὐρανὸν, Ἄριστφ. 4 ἀναβῆναι τὴν πρὸς κλιμακκίον Καναπέων, Πλούτ. Ἠθ. 781B ὑφείλαε κάτωθεν τὸ κλιμακκίον, εἰτα ἡμέρας πάσιν πρσπεθίθει φέρουσα, Πολυδ. 10, 171, Ἐπιγρ. κλιμακκίον ἐξυλινον περὶχρυσον ὄφασιν ἀργυροῖς διαζωμένον· 2) βαθμὶ κλιμακος, σκαλί, σκαλοπάτι· Ἠλιόδ. Χειρ. π. Ορειβ. 48, 60, 1· 3) νεώτ. στρατ. τμήμα στρατοῦ ὀποτελοῦν στοιχείων ἄλλης μεγαλύτερας στρατιωτικῆς μονάδος διατεταγμένης κατὰ κλιμακκίαν ἰσίν· 4) τὸ φέρετρον· Ἡσ. ἐν λ. κλιμακκῶρος· 5) χειρουργικὴ μηχανὴ πρὸς ἀνάταξιν ἐξηρθρωμένου μέλους· Ἰνπ. Ἄρθρ. 6.

κλιμακκίς-ἰδός [ή] μτγ. κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ κλιμαξ βλλ. 1], μικρὰ κλιμαξ· Πολυδ. 5, 97, 5 προσθεὶς τὰς κλιμακκίδας τοῖς τεύχεσι κατεπείραξε τῆς πόλεως· ἢ ἡ κλιμαξ πλοίου· AB 272, 18 «κλιμακκίδες, αἱ τῶν πλοίων ἀποβάθραι»· Ἐπιγρ.· ἢ νεώτ.

ναυτ. κατακόρυφος ἢ ἐπιτοίχιος κλιμαξ τῶν πλοίων μεταόρουσιν ἐκ τοῦ καταστρώματος ἢ τῶν υποφροματῶν εἰς τὸ κύτη· 2) ὡς σκαπ. ἐπίθ., γυνή ποιοῦσα ἐαυτὴν κλίμακα, ἥτοι κύπτουσα, ἴνα διὰ τῆς ράχους αὐτῆς ἐνέλθῃ τις εἰς τὴν θύρα· Πλούτ. Ἠθ. 50D τὰς ἐν Κύφω κοκακίδας· κλιμακκίδια πρσραγορευθείσας, ὅτι τὰς γυναιεὶς τῶν βασιλέων ἀναβαίνειν ἐπὶ τὰς ἀμάξας δι' αὐτῶν ὑποκατακλινόμενα παρεῖχον, Ἄθην. 6, 256D κλιμακκίδες μετανομάσθησαν· 3) ἐξυλινὴ αὐλαξ ἐν διώστρῳ εἰς πολεμικὴν μηχανήν· Ἡρών Βελοπ. 100, 7, Φιλ. Μηχ. Βελοπ. 54, 7· 4) χειρουργικὴ μηχανὴ πρὸς ἀνάταξιν ἐξηρθρωμένου μέλους· Ὀρειβ. 47, 4, 15· 5) ἐξυλινον πλοῖσιον μετ' ἀνοιγμάτων πρὸς τοποθέτησιν χρηματοκιβωτίων ἐν τῇ ὀροφῇ· Ἐπιγρ.

κλιμακκίσιος [ὁ] Ἡσ. ἑσφ. γρ. ἀντὶ κλιμακκίσιος.

κλιμακκίσιος [ὁ] Ἡσ. εἶδος παλαιστοῦ τεχνάσματος, παλαιστικὸ κόλλη.

κλιμακκῶσεις -εως [ή] μτγ. ἑσφ. γρ. ἀντὶ κλιμακκῶσεως βλλ.· Ἄθην. Μηχ. 36, 6.

κλιμακκῶσιδης -οῦς -έξ [κλιμαξ - εἶδος] μτγ., μν. κ. νεώτ. ὁ ὄμοιος πρὸς κλιμακα, ὁ ἔχων τὸ σχῆμα ἢ τὴν διάταξιν κλιμακος, κλιμακκῶτος· Σχόλ. Ἰνπ. 1, 8 πῆγμα τετράγωνον παραπλήσιον κλιμακκῶσιδι, Στέφ. Ρητ. 286, 12 κλιμακκῶσιδης λαθύριθος· κ. ἐπίρρ. νεώτ. -ῶς· ἢ ὁ ὄμοιος πρὸς ἀνεμόσκαλον βλλ.· Ἄπολλ. Κιτ. 1 [δ. γρ. 1].

κλιμακκῶσις -εντος -εσσα -ην [κλιμαξ] μτγ. ὁ ἔχων βαθμίδας, ὁ δίκην κλιμακος πεποιμένος, μεσκαλοπάτι· Σουῖδ. «κλιμακκῶσσαν, κλίμακα ἔχουσαν ὑψηλὴν»· Νόνν. Δ 18, 56 πτύχα πέτρης στεῖνῃν κλιμακκῶσσαν· ἢ ὄμ. κ. ὡς ὄ γρ. ἀντὶ κλιμακκῶσις βλλ.· Ἰλ. Β 729 ἰθῶμην κλιμακκῶσσαν ἰδ. γρ. ἀντὶ κλιμακκῶσσαν.]

κλιμακκῶσιγία [ή] [κλιμαξ - πῆγμα] μτγ. ἢ πῆξις, ἢ κατασκευὴ κλιμακος βλλ. ἢ κ. 2], τὸ δικαίωμα τῆς στερεώσεως κλιμακος ἐπὶ ἀλλοτρίας ἰδιοκτησίας.

κλιμακκῶσιλευρον [τό] νεώτ. τὸ ἐπὶ τοῖς τοίχοις τοποθετούμενον ἐξυλιν ἔφ' οὗ δι' ἐντορμίας στήριζονται αἱ βαθμίδες τῆς κλιμακος, τὸ σκαλομέρι.

κλιμακκῶσισιον [τό] νεώτ. ὁ τόπος ἐν ᾧ ἴσταται, ἰδρύεται ἡ κλιμαξ, ὁ χώρος δὲ κατακαμβάει ἢ κλιμαξ ἐν τινὶ οἰκοδομῇ.

κλιμακκῶσιος -ον [κλιμαξ - φέρω] μτγ. κ. νεώτ. ὁ φέρων, ὁ βαστάων κλιμακας· Πολυδ. 10, 12, 1 τοὺς εὐραστοστάτους τῶν ἀνδρῶν εἰς διαχιλίους ὁμόσε τοῖς κλιμακκῶσιόσι ἐπιστήσας, ἐνήρητο τῆς πολιτορίας, Διόδ. Σ 18, 33 ἀπακολουθούτων· κλιμακκῶσιον· δι' ὧν ἐμελλε τὴν τειχομαχίαν ποιεῖσθαι, Ἄππ. Μιθριδ. 26, - κλιμακκῶσιος τοῖχος (ἔφ' οὗ στήριζεται ἡ κλιμαξ)· ἢ νεώτ. κλιμακκῶσιος χώρος ὁ ἐν ᾧ ἰδρύεται ἡ κλιμαξ, τὸ κλιμακκῶσισιον βλλ.· 2) Ἡσ. «κλιμακκῶσιος» ὁ ἐπὶ κλιμακκίου τιθεὶς τὸν νεκρὸν· [κωδ. κλιμακκῶσιος.]

κλιμακκῶσι-φρος [ὁ] κ. νεώτ. βαθμὶς κλιμακος, σκαλί, σκαλοπάτι· Ἡσ. «κλιμακκῶσις, οἱ τῆς κλιμακος βαθμοί»· Ἰνπ. Ἄρθρ. 78, Εὐρ. Ἐλ. 1570 πλῆσασα κλιμακκῶσι εὐσφύρου ποδός, Ἄριστφ. ἀν. 277, Ἐπιγρ. πῶν τὰ μέτωπα τῶν κλιμακκῶσιων λεία καὶ ὀρθά, ΠΔ ἱερ. 40, 22 ἐν ἐπὶ κλιμακκῶσιον ἀνάβαινον ἐφ' αὐτῶν, αὐτ. 43, 17· ἢ νεώτ. τμήμα κλιμακος ἐνάντων δύο πλατύβαθμα· 2) εἶδ. ἀστρολ. κρίσιμος, ἐπικίνδυνος περὶοδὸς τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, ὀρίζομένη διὰ πολλαπλασίαν τοῦ 7, ὅσον 35, 49, 63· Βάρρ. π. Γελλ. 3, 10, 9, Βέττ. Βολ. 143, 9, Πτολ. Τετράβ. 141, Ἡρασιτ. Ἀστρ. 1, 1, Θεολ. Ἀριθμ. 53 κλιμακκῶσις ἐβδοματικὴ· 3) γεν. κίνδυνος, δυσχερὴς κατάστασις· Ἀνών. Σουῖδ. ἐν λ. ἐγκοπή.

κλιμακκῶσιζω μτγ. εἰσέρχομαι εἰς τὸν κλιμακκῶσιον ἐνιαυτὸν, διέρχομαι τὴν ἐπικίνδυνότε-

ρας περιλαμβανόμενοι μεταξύ δύο παραλλήλων ποδών τὸν ἰσημερινὸν κύκλον I. - κλιματικά περιοχὰ ἢ τὰ μέρη τῆς Γῆς, τὰ ἔχοντα περίπου τὸ αὐτὸ κλίμα, κλιματικοὶ τύποι ἢ διάφοροι κατηγορίαι κλιμάτων. - κλιματικοὶ συντελεσταί.

κλιματογραφία (ἡ) νεώτ. κλάδος τῆς κλιματολογίας, ἔχων ἀντικείμενον τὴν ἔρευναν ἢ σπουδὴν τῶν κλιματολογικῶν συνθηκῶν τοποῦ τινός.

κλιματοθεραπεία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ κατάλληλος χρησιμοποίησις τῶν κλιματολογικῶν συνθηκῶν πρὸς θεραπείαν παθολογικῶν τινῶν καταστάσεων τοῦ ὄργανισμοῦ.

κλιματολογία (ἡ) νεώτ. κλάδος τῆς μετεωρολογίας, ἔχων ἀντικείμενον τὴν μελέτην καὶ σπουδὴν τοῦ κλίματος ἐκάστης χώρας ὡς καὶ τὴν ἐπίδρασιν αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου ὄργανισμοῦ, τῆς γεωργίας, τῆς κτηνοτροφίας κτ.

κλιματολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κλιματολογίαν ἢ τὸ κλίμα τοποῦ τινός: κλιματολογικαὶ συνθήκαι, - κλιματολογικαὶ παρατηρήσεις.

κλιματόστομον (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος ἑτεροτρίχων σπειροστομιδῶν ἐγγηματικῶν.

κλινάμαξα (ἡ) νεώτ. σιδηροδρομικὴ ἀμαξα ἐμφωδιασμένη διὰ κλιῶν πρὸς ἀνάπαυσιν τῶν ταξιδιωτῶν, τὸ βαγκόν-λι.

κλινάνθιον (τὸ) νεώτ. βοταν. ὁ ὀποδοχεύς τῶν ἀνθυλλίων εἰς τὴν κεφαλὴν συνθέτου φυτοῦ.

κλινάριον (τὸ) κ. μ. κ. δημ. ὄνομα τοῦ κλίην, μικρὰ κλίην, κρεβάτι: Ἄριστ. ἀπ. 239, Θεόδωρ. Π1 5, 6, 4 τὰ κλινάρια τὰ ἐνδιόφρα (τὰ ἐλαστικά, τὰ ὑποχωροῦντα ὑπὸ τὸ βάρος), ΚΔΠρᾶξ. 5, 15 ἐκφέρειν τοὺς ἀσθενεῖς καὶ τίθειν ἐπὶ κλιναρίων καὶ κρεβάτων (δ. γρ. ἀπὸ κλιῶν), Ἄρρ. Ἐπικτ. 3, 5, 13, Πάπ. || μ. κ. δημ. ἀνεῦ ὕποκορ. σημ. κλίην, κρεβάτι: Ἐρωτόκρ. 2, 1237 ἐδράδιασε κ ἐνύχτισσε, καθέννας σὺ κλινάρι | ἤθεκε γιὰ νὰ ἀναπαθ, αὐτ. 5, 52, Πορφύρ. Σκ. 10, 9 μέσ' σὺ στερνὸ ἀνθοστόλιστο κλινάρι, | μέ τῆ λευκῆ νυφιάτικη στολῆ (εἰς τὸ νεκροκρέβατο).

κλιναρῆχος (ὁ) (κλίην - ἄρχω) μτγν. ὁ ἐπιστάτων καὶ διατάσσων τὰ κλινοειδῆ παρὰ τὴν τράπεζαν καθίσματα ἐκάστου τῶν συνδιαιτησάντων, ὁ συμποσίταρος: Φιλ. 2, 537 ὁ συμποσίταρχος, ὁ κλιναρῆχος, ὁ παραξίπολις.

κλιναρῆχος (ὁ) πάπ. ὁ πρόεδρος τῆς Ἰσιακῆς ἀδελφότητος.

κλιναρῆδος (ἡ) μτγν. κλινοειδὲς κάθισμα: Εὐστ. Βί. Κωνστ. 3, 15 ἀμφὶ τὰς ἐκατέρωθεν προσαναυόοντο κλιναρῆδας.

κλιναρῆτος-ον (κλίην - ἐγειρω) μ. κ. ὁ ἐκ τῆς κλίηνς, ἐξ ὄνου ἐγειρόμενος: Νικ. Χων. 362D τῶν μακρῶν ἐκείνων παραγγελμάτων .. ἐληλεγμένον καὶ ὡς κλιναρῆτος ἀποπνάντων ἐνύπνιον.

κλιναρῆς-α-ον (κλίην) ὁ τῆς κλίηνς ἢ ὁ διὰ τῆς κλίηνς, ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς κλίην: Δημ. 816 ἔξ' ἅλα κλίηνει' εἰς ὀγδοικόντα μνάς ἀξία.

κλίην (ἡ) ἱκλίω | κ. μ. κ. μ. κ. δημ. ἔπιπλον χρησιμὸν πρὸς ἐπίκλισιν ἢ κατάκλισιν, ἀνάκλιτρον χρησιμὸν πρὸς ὕπνον καὶ κατὰ τὸ φαγίτρον ὡς κάθισμα, κρεβάτι: Ἠρ. 9, 16 οὐ χωρὶς ἐκατέρωθεν κλίηναι, ἀλλὰ .. ὄθησιν ἐν κλίην ἐκάστη, αὐτ. 6, 139 κλίην στρώσαντες, αὐτ. 1, 50 κλίνας τε ἐπιχρῆσους καὶ ἐπαργύρους, αὐτ. 9, 80, Εὐρ. Ἐκ. 1150 ἴζω δὲ κλίηνς ἐν μέσῳ κάμφος γόνυ, Πλάτ. Κωμ. 208 ἐν κλίηναις ἐλεφαντόποσιν .. κατακείνται, Ἄριστ. Ἀχ. 1090, αὐτ. Πλ. 540 ἀντὶ δὲ κλίηνς στίβιας σχοίνων κέρων μεσάν, Ἄνδοκ. 1, 61 φερόμενος τε ἐπὶ κλίηνς ἀνεκομίσθη οἶκαδε, Ξεν. ΚΠ 8, 2, 6 ὁ αὐτὸς κλίην στρώνωνσι, Πλάτ. Συμπ. 217D ἀνεπαύετο οὐδ' ἐν τῇ .. κλίην, ἐν ἧπερ ἐδείκνυε, Ἰσοκρ. 19, 25 ἐξ μῆνας δὲ συναχῶς ἐν τῇ

κλίην κείμενον ἰεπὶ ἀσθενούς, Ἐπιγρ. κλίην μιλσιοσφῆς ἀμφικεφαλος, ΚΔ Ματθ. 9, 2 προσέφερεν αὐτῷ παραλυτικὸν ἐπὶ κλίηνς Βεβλημένον, αὐτ. Μάρκ. 4, 21, οὐτ. Πρᾶξ. 5, 15, Ἰώσ. Α1 20, 67 εἰ χριστὸς κλίηνς ἐκάθευδον, Πλούτ. Ηθ. 128B μίαν ἡμέραν ἐν κλίην διαγίνειν, Λουκιλλ. ΑΠ 11, 92 τὴν δὲ κενὴν κλίην οἱ φράτορες ἦσαν ἐπ' ὤμων, Πάπ. κλίην γορευθῆ, αὐτ. κῶδες κλίηνς. || νεώτ. κ. δημ. ἐπιπλον ἐφ' οὐ κατακίηνεται ἢ κοιμάται τις, κρεβάτι: Ἐρωτόκρ. 5, 55 εἶχε χαρὰ πῶς βράσκειται στῆ μρισμένη κλίην, δ. διστ. μόνον ἂν με σκοτώσασιν ἐπὶ κλίην παῦ κοινοῦμαι, Παλαμ. Περ. Χαίρ. 41, 5 σείσμον πανάλαφρο σὲ ὕπνου κλίην || τὸ νεκρικὸν φέρετρον, τὸ νεκροκρέβατο: Θουκ. 2, 34 μία δὲ κλίην κενὴ φέρεται ἐστρωμένη τῶν ἀφανῶν, Πλάτ. Νόμ. 947B, αὐτ. D ἔχουσαν κλίνας παρ' ἀλλήλας λιθίνας κειμένας, οὐ δὲ τὸν μακρῖον γεγονότα βέντας, κύκλω χώσαντες, Χατζ. 6π. Βρ. Θρ. 46, 3 στήν κλίην παῦ τῆν ἔχουν γυρεῖ | ρόδα τῆς σκόρπισαν πολλὰ. 2) τὸ κοίλωμα τάφου, κιβωτοῦ: Ἐπιγρ. 3) ἱερὰ κλίην στρώσις ἱερῶς κλίηνς, ἐστίασις τῶν θεῶν, συμπόσιον τῶν θεῶν: Πάπ. Σαπάνη ἱερὰς κλείν(ης), Πάπ. κλίην τοῦ κυρίου Σαράπιδος (ἐπὶ ἑορταστικῷ συμπόσιῳ). 4) γεν. συμπόσιον, ἐστίασις: αὐτ. παροιήσας κλίνας. 5) νεώτ. ναυτ. λιθόπιστον ἢ ξύλινον ὀρθογώνιον καὶ ἐπικλίηνες πρὸς τὴν θάλασσαν κατασκευάσμα, ἐν χρ. ὡς βάσις πρὸς ναυπήγησιν πλοίων. 6) νεώτ. στρατ. στερεὸν σινδώμα ἐπὶ διαπέδου, ἐφ' οὐ στήριζονται οἱ τροχοὶ τῶν κλιθιδανῶν τῶν πυροβόλων.

κλινηρῆς-ους-ες μτγν., μ. κ. νεώτ. ὁ κατακείμενος ἐν τῇ κλίην ἐνεκαπόσασιν, κατὰκλιτος: Φιλ. 2, 317 κλινηρῆς γενόμενος, Ἰώσ. Π1 2, 21, 6. Πλούτ. Πύρρ. 11 παραγενόμενος κλινηρῆς μὲν αὐτὸν ἰδεῖν, αὐτ. Ηθ. 797C παντάπασιν ἦδη τὸν σώματος ἐξημυρωμένους δύνανται, καὶ τὰ πολλὰ κλινηρῆς διημερεύων, Γαλ. 1, 297, αὐτ. 19, 505, 16 μηδ' ἀναγκάζεσθαι τὸν ἀνθρώπον κλινηρῆς γενέσθαι, Σωφ. 1, 46 κλινηρῆ τινὰ πρῆναι, Ἄθην. 12, 554D ἧς καὶ εἰς ἐρωτα ἐμπεσῶν ἐλθῶν εἰς ἄστῃ κλινηρῆς γίνεται (ἔπεσε σὺ κρεβάτι, ἀρρώστησε), Μνηστ. 3, 12 Συνε, ἐκ τούτου .. τοῦ χαλεποῦ νοσήματος ἔμεινε διαπαντός τοῦ βίου κλινηρῆς καὶ ἀκίνητος, - ἀσθενῶν παραμένει κλινηρῆς.

κλινηφόρος-ον (κλίην - φέρω) μ. κ. ὁ φέρων, ὁ βαστάζων κλινοειδὲς κάθισμα: ΨΧρυσ. 7, 248,

κλινοῖδον (τὸ) ὕποκορ. τοῦ κλίην βλ. λ.) Ἄριστ. Αυσ. 916 φέρε νῶν ἐνέγκω κλινοῖδον νῶν, Διον. Ἄλ. Ρωμ. 7, 68, Ἰώσ. Α1 17, 6, 3, Πλούτ. Ηθ. 781E ἧς ἐπάνω πιθεις τὸ κλινοῖδον ἐκάθευδε μετὰ τῆς ἑταίρας, αὐτ. 1, 66B, Ἄντυλλ. Ὀρειδ. 6, 23, 6 κλινοῖδον κρεμαστόν. 2) φορητὴ κλίην, φορεῖον: Πλούτ. Κοριολ. 24 ἐν κλινοῖδῳ, κομμοσβεις ἐπὶ τὴν σὺγκλιτρον.

κλινηκί (ἡ) νεώτ. κ. δημ. αὐτοτελεθὲς θεραπευτήριον, νοσοκομεῖον ἐιδικῶν νοσημάτων: κλινηκί χειρουργικῆ-ματευτικῆ - ἀφοροδισμῶν νοσημάτων || τμήμα νοσοκομείου δι' ἀσθενεῖς ὠρισμένων νοσημάτων: αἱ χειρουργικὰ κλινηκία τοῦ Εὐαγγελιστοῦ. 2) πρακτικὴ διδασκαλία καὶ ἐφορομὴ τῆς ἱατρικῆς ἐπὶ ἀσθενῶν: διευθυντῆς τῆς χειρουργικῆς κλινηκῆς τοῦ Πανεπιστημίου.

κλινηκί (οἱ) νεώτ. χριστιανοὶ τῶν πρώτων μ. κ. αἰώνων, λαμβάνοντες τὸ βάπτισμα ἐπὶ τῆς ἐπιβαναίου κίηνς, ἐκ τῆς ἀντιλήψεως ὅτι ἦσαν ἀνάξιοι ὄπως λάθωσι τοῦτο προηγουμένως, ἔνεκα τῶν ἀδυναμιῶν καὶ ἀμαρτιῶν αὐτῶν.

κλινηκός-ή-όν μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος ἢ ἀρμόζων εἰς τὴν κλίην. 2) εἰδ. τὸ ἀρ. κλινηκός ὡς οὐσ. ἱατρὸς ἐπισκεπτόμενος κατ' οἶκον τοὺς κλινηρῆς ἀσθενεῖς: Νικαρχ. ΑΠ 11

113 ὁ κλινικός Μάρκος, Γαλ.12,829· || ὄμ. ὡς οὐα. τίτλος ἔργου τοῦ Δημοκράτους· Γολ.13,349· || νεώτ. τὸ θηλ. κλινική (ἐνν. τέχνη) ὡς οὐα. ἡ θεραπευτικὴ μέθοδος τοῦ κλινικοῦ ἱατροῦ· Πλιν. Φι 29,4· || νεώτ. κ. δημ. ὡς οὐα. βλ.λ.· 3) ὁ κλινῆρης, ὁ κατάκοιτος· Αὔστ. Ἐπιστ.8 κλινικός ἐσθ' ὁ γέρων || νεώτ. τὸ ὄρα. κτ. πληθ. κλινικοί ὡς οὐα. βλ.λ.· 4) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πρακτικὴν διδασκαλίαν καὶ ἐφαρμογὴν τῆς ἱατρικῆς ἐπὶ τῶν ἀσθενῶν· κλινικὴ μορφή νοσήματος, - κλινικοὶ χαρακτήρες (τὰ ἴδια παθολογικά, ἀνατομικά καὶ συμπτωματολογικά γνωρίσματα ἐκάστης νόσου μελετώμενα παρὰ τὴν κλινὴν ἀσθενοῦς), - κλινικά μαθήματα (ἡ διδασκαλία τῆς ἐφαρμοσμένης ἱατρικῆς, γινουμένη παρὰ τὴν κλινὴν ἀσθενοῦς ἐν νοσοκομείῳ καὶ ἀναφερομένη ἐκάστοτε εἰς τὸ νόσημα ἐξ οὗ πάσχει ὁ ἐξεταζόμενος ἀσθενής), - κλινικὴ παθολογία, - χειρουργική, - θεραπευτικὴ ἢ ἐφαρμογὴ τῶν ἐιδικῶν τούτων κλάδων πρακτικῶς ἐπὶ τῶν ἀσθενῶν) κ. ἐπίρρ. νεώτ. -ὡς· κλινικῶς ἐξεταζόμενος ὁ ἀσθενής παρουσιάζει τὰ ἐξῆς συμπτώματα.

κλινίον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ κλινῆ βλ.λ.11, τὸ κλινίδιον· Θεόδωρ. Φι 4,2,5.

κλινίς-ἴδος (ἡ) κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ κλινῆ, τὸ κλινίδιον· Κρατίν.137 οἱ δ' ἀλυσκάουσι ἐπὶ ταῖς κλινίαισι, Ἀριστοφ. Θεσμ.261 λάμβαν' ἀπὸ τῆς κλινίδος· 2) Πολυδ.10,33 «τὸ ἐπὶ τῆς ἀμάξης καταστρωθῆναι, ὅταν μεταίωι τὰς νύμφας, ἐφ' οὗ κἀθῆται ἡ νύμφη, μεταξὺ τοῦ παρόχου καὶ τοῦ νυμφίου», Ἡσ. «ἐπὶ τῆς ἀμάξης νυμφικῆ καθέδρα», Φώτ.52,23 3) νεώτ. βοταν. ἡ περιπτασις καθ' ἣν τὰ ἀνθικά ὄργανα τῶν ἀγγειοσπέρμων, ἐκφυόμενα πυκνότητα καὶ ἐγγύς ἀλλήλων, σχηματίζουσι τὰς ἀνθοδόχας βλ.λ.

κλινιδάτια (ἡ) | κλινῆ-βαίνω| μσν. ὁ ἐν τῇ κλινῇ περιουσία· Φαβρίκ. Ἐλλ.Βιβλ.12,273 Hatties.

κλινιδασκαλία (ἡ) νεώτ. ἱατρ. συγγενής ἢ ἐπικτητος διαμορφία καθ' ἣν δάκτυλός τις τῆς χειρὸς ἢ τοῦ ποδὸς ὑψίστατα. παρέκκλινον ἐκ τῆς φυσικῆς αὐτοῦ θέσεως.

κλινιδιανῶνιος (ἡ) νεώτ. ὄρυκτολ. ὁ εἰς ἕκ τῶν τριῶν ἀξόνων τοῦ μονοκλινοῦς κρυσταλλικοῦ συστήματος καὶ ἰδίας ὁ διήκων λοξῶς πρὸς τὸν κατακόρυφον.

κλινιδιποδα (τὰ) νεώτ. τὰ σιδηρὰ καὶ σπανίως ξύλινα δίποδα, τὰ χρησιμεύοντα ἀνά δύο διὰ τὴν ἐπ' αὐτῶν τοποθέτησιν τῶν κλινισανίδων τὰ στρίποδα.

κλινιδιόης-οὐς-ές (κλινῆ-εἶδος) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ὁμοῖος πρὸς κλινῆν, ὁ ἔχων ἀχῆμα κλινῆς || κτ. πληθ. κλινιδεῖς ὡς οὐα. αἱ τρεῖς ἐνδοθεν τοῦ κρανίου ἀποφύσεις τοῦ σφηνοειδοῦς ὁστοῦ· Σουττ. π.Θησ.Στεφ. ἐν λ.· || νεώτ. ἀνατ. κλινιδεῖς ἀποφύσεις τρεῖς μικραὶ διπλῆς ἐξοχῆς τοῦ σώματος τοῦ σφηνοειδοῦς ὁστοῦ κατὰ τὸ ἐφίππιον τῆς ἀνα ἐπιφανείας αὐτοῦ.

κλινιδισίατης (ὁ) νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτὸν πολυπυρρικότων ἄλας ἐκ τῆς ὁμάδος τοῦ ἐπιδότου.

κλινιδερραπεία (ἡ) νεώτ. ἱατρ. θεραπεία τῶν ψυχῶσεων διὰ τῆς ἐν τῇ κλινῇ παραμονῆς καὶ ἀναπαύσεως τῶν ἀσθενῶν.

κλινιδερμαντήρ-ῆρος (ὁ) νεώτ. κ. κλινιδερμαντήριον (τὸ) συσκευὴ χρῆσιμος πρὸς θερμανσιν τῆς κλινῆς διὰ θερμῶν ὕδατος.

κλινιδασκῆδριον (τὸ) λεξ. καθέδρα, ἐφ' ἧς δύναται πς νὰ καθίσει ἀνακλινόμενος, πολυθρόνα· ΑΒ 272, Φώτ.Λεξ.ἐν λ. κλιντήρ.

κλινιδέρι (τὸ) δημ. τὸ ἐτήσιον φυτὸν ἄμμι τὸ μεῖζον.

κλινιδέρις-ω (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος διπτέρων βραχυκέρων λεπιδῶν ἐντόμων.

κλινικοφαλία (ἡ) νεώτ. ἱατρ. παθολογικὴ διαμόρφωσις τοῦ κρανίου ἐν σχήματι ἐφίππιου.

κλινικόκοσμοι (οἱ) | κλινῆ-κοσμῶ| Ἐπιγρ. ὑπάλληλοι ἔχοντες ἔργον τὴν τακτοποίησιν, τὸν εὐτρεπισμὸν τῶν κλινῶν κατὰ τὰς τελετάς.

κλινικοσμῶ-έω | κλινῆ-κοσμῶ| μτγν. τακτοποιῶ τὰς κλινίας δελφίνο, εὐτρεπίζω τὰς κλινίας τραπέζης, κ. μτφ. ὀμιλῶ πάντοτε περὶ εὐτρεπισμοῦ τῶν κλινῶν τραπέζης· Παλούθ.12,24,3 κλινικοσμοῦντος καὶ τὰς τῶν ὑφασμάτων ἰδιότητας . . ἐξεργαζόμενου συνεχῶς.

κλινιδάλη (ἡ) | κλινῆ-πάλη| μτγν. ἡ ἐπὶ τῆς κλινῆς πάλη, τὸ πάλημα στὸ κρεβάτι, ἐν αἰσχρ. σμν. ἡ σουουσία· Σουττ. Dom.22.

κλινιδάτια (ἡ) μσν. τὸ νὰ εἶναι τις κλινιοπετῆς βλ.λ., κλινῆρης, κατάκοιτος· Νεφ.ἐν Cod.Reg. 1189, fol.140A ἐν σκότει κλινιοπεταίς.

κλινιοπετής-οὐς-ές | κλινῆ-πίπτω| κ. μσν. ὁ κλινῆρης, ὁ κατάκοιτος· Ἰνπ.Νοῦσ.1,14 πρὶν λεπτυνθῆναι καὶ κλινιοπετῆ γενέσθαι, Ξεν. Ἐλλ.5,4, 58 ὁ μὲν Ἀγροσίλαος κλινιοπετῆς ἦν, Διον. Ἄλ. Ρωμ.9,13, Πλάτ. Ἡθ.791B τὰ πολλά κλινιοπεταίς δι' ἀρρωστίας, Πολυδ.3,106, Παχυμ. Ἄνδρον.56D· 2) Ἡσ. κλινιοπεταίς ἐπὶ δίφρου καθήμενος.

κλινιοπηγία (ἡ) | κλινῆ-πήγνυμι| ἡ σύμνηξις, ἡ κατασκευὴ κλινῶν· Θεόδωρ. Φι 3,10,1 αὐτ.5,7,6.

κλινιοπηγιον (τὸ) | κλινῆ-πήγνυμι| μτγν. ὁ τόπος ἐνθα κατασκευάζονται κλινῆαι, ἐργαστήριον κλινῶν· Πολυδ.7,159.

κλινιοπηγός (ὁ) | κλινῆ-πήγνυμι| μσν. ὁ κλινιοποιὸς βλ.λ.· Θεόγωστ.Καν.96, ἀμφ.γρ.ἐν Ἐπιγρ.

κλινιοπήξ-πηγός (ὁ) μσν. τ. τοῦ κλινιοπηγός βλ.λ.· Θεόγωστ.Καν.40.

κλινιοπόδιον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. βοταν. τὸ ποδῶδες καὶ ὀρωματικὸν φυτὸν κλινιοπόδιον τὸ κοινόν· Πλιν.Φι 24,137, Διοσκ.3,95, Γολ.12,30· || νεώτ. βοταν. τὸ ποδῶδες καὶ ὀρωματικὸν φυτὸν καλαμῆθη βλ.λ.

κλινιοποιική (ἡ) ἐνν. τέχνη| ἡ| μτγν. ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν κλινίας· Πολυδ.7,159.

κλινιοποιός (ὁ) κ. νεώτ. ὁ κατασκευάζων κλινίας, κρεβάτια· Πλάτ. Πολ.596B τί δὲ ὁ κλινιοποιός οὐκ . . ἐ.εγες, ὅτι οὐ τὸ εἶδος ποιεῖ, . . ἀλλὰ κλινῆν τινά· Δημ.816 μοχαρισποῦσι μὲν τριάκοντα, . . κλινιοποιός δ' εἶκος τὸν ἀριθμόν.

κλινιόπους-ποδος (ὁ) μτγν., μσν. συνήθ. κτ. πληθ. οἱ πόδες τῆς κλινῆς, τὰ στρίποδα· Γεωπ.13,9,9 λεπτοκάρουον προσάπτει τοῖς κλινιόποιον· || κ. γεν. τὸ ἐφ' οὗ στηρίζεται τ.· Ἡσ. ἐν λ. θρηγικός κλινιόπους τοῖχου· πρβλ. EM 425,28 «ἡλέκτρα . . τὰ ἐν τοῖς κλινιόποσι τῶν σφιγγῶν ὄμματα, ἢ τῶν ἐν ταῖς κλινίας ποικιλλομένων».

κλινιοπῶλιον (τὸ) τόπος ἐν φ. πάλουσι κλινίας· Κράτ.Θηθ.Ἐπιστ.18.

κλινιορρομβικόν σύστημα (τὸ) νεώτ. τὸ κλινιορρομβοειδικὸν σύστημα βλ.λ.

κλινιορρομβοειδικόν σύστημα (τὸ) νεώτ. ἐν τῶν ἐπὶ τὰ κρυσταλλικῶν συστημάτων, καθ' ἃ κρυσταλλοῦνται τὰ διάφορα κρυσταλλικά σώματα.

κλινίος (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος βλενιδῶν ἰχθύων.

κλινισανίς-ἴδος (ἡ) νεώτ. ἐκάστη τῶν σανίδων δι' ἣν τοποθετουμένων ἐπὶ κλινιοδῶν σχηματίζεται κλινῆ.

κλινισκάπασμα-ατος (τὸ) νεώτ. πᾶν σκέπασμα μάλινον ἢ βαμβάκερον, δι' οὗ καλύπτεται τις ἐν τῇ κλινῇ, κουβέρτα.

κλινιστάτης (ὁ) νεώτ. περιστροφικὴ συσκευή ἐπὶ τῆς ὁποίας τοποθετοῦνται μὲ διαφόρους κλίσεις φυτὰ πρὸς πειραματισμόν.

κλινιστρόφιον (τὸ) μτγν. κολαστήριον, βασιανιστήριον ὄργανον· Ἀγαθ.107B κλινιστρόφιὰ τε καὶ ποδοστράδας.

κλινοστρωμνή (ή) νεώτ. τὰ ἐπὶ τῆς κλίνης ἀπλούμενα στρώματα, σινδόνια, μαξιλάρια, κλινοσκεπάσματα.

κλινοτρόχος (ή) τὸ φυτὸν σφενδάμνος ἢ ψευδοσπλάγινος (ἴμφ.) : Θεόδωρ. Φί 3,11,1.

κλινοουργός (ὁ) ὁ κλινοποιός βλ.λ. : Πλάτ. Πολ. 597Α τελέως δὲ εἶναι ὄν τὸ τοῦ κλινοουργοῦ ἔργον ἢ ἄλλου τιδὸς χειροτέχνου.

κλινοφόρος-ον μυσ. ὁ κλινοφόρος βλ.λ. : Θεοφύλ. Σ' Ἰστ. 84,17 μία τῶν κλινοφόρων ἡμιόνων τοῦ στρατηγοῦ.

κλινοφορῶν-έω μτγν. φέρω κλίνην, σηκῶν, κουβαλῶ κρεβάτι : Ψυχρ. σ. 8,622 παραλύτος κλινοφορεῖν ἐκελεύετο.

κλινοχάρης-οῦς-ές μτγν. ὁ χαίρων, ἡδόμενος τῇ κλίνῃ, ὁ ἀγαπῶν τὸ κρεβάτι : Λουκ. Τραγ. 131 ἴδε, πρὸς θυμέλας ἡ κλινοχάρης βαίνει δαίμων σκιπῖν βάσιν στριζομένην.

κλινοχλωρον (τὸ) νεώτ. ὀρυκτολ. κ. ριπιδιόλιθος ὀρυκτὸν τῆς ὁμάδος τῶν χλωριτῶν κρυσταλλούμενον εἰς τὸ μονοκλινές σύστημα.

κλινοχομῖτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν ὀρθοπριπτικὸν ὄλας τῆς ὁμάδος τῶν χουμιτῶν.

κλιντήρ-ῆρος (ὁ) (κλίνω) κ. νεώτ. ἀνάκλιτρον, διφρος, ἔδρα ἀνακλίσεως καὶ κατακλίσεως : Ὁδ. Σ 190 ὡδε δ' ἀνακλιθεῖσα, λύθεν δὲ οἱ ὄψα πάντα, αὐτοῦ ἐνὶ κλιντήρι, Θεόδωρ. 2,86 κείμεν δ' ἐν κλιντήρι δέκ' ἄματα καὶ δέκα νύκτας, Τρώφ. 441, Λουκ. Συμπ. 8 ἐν δεξιᾷ μὲν εἰσόντων αἱ γυναῖκες ὄλον τὸν κλιντήρα ἐκείνον ἐπέλαβον, Κλήμ. Ἰ. Π. 2,3 κλιντήρες ἀργυροί :

|| ὄμ. νεκροδόκος κλιντήρ φέρετρον νεκρικόν : Ἀντίφιλ. ΑΠ 7,634 || νεώτ. καθέδρα εὐρύχωρος καὶ ἀναπηκτικὴ μὲ ἐρείσιωτων καὶ βραχιόνων, πολυθρόνα : Καλλιγ. Ὁάν. Βλ. 188 ἐρρίφθη ἐπὶ μαλακοῦ κλιντήρος καρχαζῶν.

κλιντήριδιον (τὸ) μυσ. ὑποκορ. τοῦ κλιντήρ βλ.λ. : Φώτ.

κλιντήριον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ κλιντήρ βλ.λ. : Ἀριστφ. ἀπ. 266, Φυλαρχ. 447.

κλινηρίσκος (ὁ) Ἐπιγρ. τὸ κλινηρίον βλ.λ.

κλινονητίης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν κρυσταλλούμενον κατὰ τὸ μονοκλινές σύστημα.

κλίνω κ. μυσ., νεώτ. κ. ὄμ. (π. Ἄττ. αὐνήθ. σὺν βετον μτ. τῶν προθ. ἐκ, ἐν ἔγν.), ἀπό, ἐπί, ὑπό, παρά, κατά, παρὰ. ἐκλίνομαι (π. Ἄττ. μ. κατέκλινομαι μέλλ. κλίνω (σπαν.), ἄορ. ἐκλίνα (π. Ἄττ. σπαν. ἀπλοῦς), μτγν. παρακ. κ. ὑπερσυν. κέκλικα, ἐκε κλίκειν, μέσ. κλίνομαι (π. Ἄττ. μ. σὺνθετ. ἐκλίνομαι, ἐκλίνομαι (π. Ἄττ. μ. τὸ γ' ἐν. ἐκλίνοτε, σπαν.), μέλλ. παθ. β' ὡς μέσ. μ. σὺνθετ. ἰκατα-| κληνίσσομαι, ἄορ. παθ. β' ὡς μέσ. ἐκλίνην (σπαν. ἀπλοῦς, π. Πλάτ. Φαῖδ. 109Α γρ. ἐκλίθη), σὺνήθ. σὺνθετ. (κατ-)εκλίνην κ. ἡραρτημένως κατεκλίθη, σπαν. κ. (ἐν-)εκλίνην, κ. μτ. παθ. σμ. (σὺνθετ. μτ. τῆς ἀπό) ἀποκλινηναί (γρ. κ. ἀποκλιθῆναι ἀνοτραπή-νη), παρὰ παθ. ὡς μέσ. κέκλιναί (σπαν.) κ. μτγ. παθ. παρακ. π. Ἄττ. σὺνθετ. ἐπιεκλιμένος κ. ἐγκεκλιμένος κἀμνω τινά ἢ τι νὰ στραφῆ, νὰ γύρη πλάγιον ἢ πρὸς τὰ κάτω : Ἰλ. Τ 223 ἐπὴν κλίνησι τάκαστα Ζεὺς ἴδων κἀμν τὴν Ζυγαριὰ νὰ γύρη ἀπὸ τῆ μιᾶ μεριά! || μτγν. κ. νεώτ. ὄμ. ἐνεργ. κἀμνω τὸ νὰ εἶναι πλάγιον, νὰ λάβῃ λοξὴν θέσιν, στάσιον, τὸ γέρνω, τὸ σκύβω, τὸ κἀνω νὰ σκύβῃ : Κδ Ἰω. 19,30 καὶ κλίνας τὴν κεφαλὴν παρέδωκε τὸ πνεῦμα, φρ. ἐκκλ. ἐν ὀλει. Τεὶς κεφαλαῖς ὁμῶν τῷ Κυρίῳ κλίνατε, - ὁ συνεχῆς βίαιος ἀνεμος ἐκλίνα τοὺς κορμούς τῶν δένδρων' || μεταδόλλω τὴν ὀρθὴν, τὴν καθέτον θέσιν, στάσιον τινὸς εἰς πλάγιον, πλάγιάζω, στριζίζω, ἀκουμβῶ τὸ πλάγιός ἐπὶ τινος : Ἰλ. Ψ 510 κλίνας δ' ἄρα μᾶστιγα ποτὶ ζυγόν, κ.τ. Ὁ 435' κ.τ. δοτ. : Ἄττ. Α 593 πλη-

οῖσι ἔστησαν, σάκε' ὤμοισι κλίναντες ἰερείσαντες τὰς ἀσπίδας ἐπὶ τῶν ὤμων' || κ. μτφ. μτγν. : Κδ Λουκ. 9,12 ὁ δὲ ὑλὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἔχει πού τὴν κεφαλὴν κλίνας' ἐν χρ. ὡς φρ. ἐν νεώτ. κ. ὄμ. : δὲν ἔχω (-εις-ει) πού τὴν κεφαλὴν κλίνας (ἔσφ.) || στρέφω τι πρὸς τι : Ἰλ. Γ 427 ὄσατε πάλιν κλίνασα (στρέψασα ὁπίσω τοὺς ὀφθαλμούς τῆς), Σοφ. ΟΚ 193 μηκέτι τοῦδ' ἀντιπῆτρον βήματος ἐξῶ πὸδα κλίνης, Πλάτ. Τιμ. 77Ε τὰς δ' ἐκ τῶν ἀριστερῶν ἐπὶ τὰ δεξιὰ κλίναντες (στρέψαντες πρὸς τὰ δεξιὰ) :

2) κἀμνω τινά ν' ἀνακλιθῆ, κατακλίνω : Ἰρ. 9,16 κληθῆναι (ἐφῆ) καὶ ὀθηθῆναι ἀνδρας πενήτηκοντα, καὶ σφῆνον οὐ χωρὶς ἑκατέρους κλίνας ἰβάλλουον νὰ ἀνακλιθῆν ἐπὶ τοῦ ἀνακλιτρον ὅπως δεινῆσσαι, Εὐρ. Ὀρ. 277 κλίνομαι ἔς εὐνήν :

3) μτφ. ταπεινῶ : Σοφ. Αἴ. 131 ἡμέρα κλίνας κἀνάγει πάλιν ἄπαντα τὰνθρώπινα ἴμιο ἡμέρα ταπεινοὶ καὶ ἀνυψοὶ ὄλα τ' ἀνθρώπινα πράγματα' || ἐν τῇ μαγ. καθιστῶ ὑποχέριον, ὑποδοῦλα : Πάπ. κλινεῖν φυγῆν' || π. γρ. μυσ. σχηματίζω τοὺς τύπους δνόματος ἢ ρήματος : Ἀπολλ. Δύσκ. Συντ. 212,20.-κλίνω τὸ ρῆμα γράφω - τὴν λέιν γίνω κ. παθ. : αὐτ. 68,7 αἱ πρωτότυποι (ἀντωνυμία) οὐ κλίνονται εἰς τὰς πρώσεις :

4) παθ. κάμπτομαι : Ὁδ. Τ 467 ἀφ' δ' ὁ πᾶς πρὸς κλόνον εὐζώνοιο τιθήνοιο ἐκλίθηθ' :

5) παθ. ἐπὶ πράγμ., ἴδ. ἐν ἰσορροπίᾳ εὐριακουμένου, ἐκκλίνω, τὸ γέρνω : Ἐόεγν. 856 ὡσπερ κεκλιμένη ναὺς παρὰ τὴν γῆν ἔδραμεν, Πλάτ. Φαῖδ. 109Α ἰσορροπον γάρ πρᾶγμ' ὁμοίον τινὸς ἐν μέσῳ τεθεῖν οὐχ ἔξει μάλλον οὐδ' ἦτον οὐδαμῶς κληθῆναι' || εἶδ. ἐπὶ λέβητος ὄντος ἐπὶ πυροστάτου, ἀνατρέπομαι : Ὁδ. Τ 470 ἐν δὲ λέβητι πέσε κνήμη . . ἀφ' δ' ἔτερωσ' ἐκλίθη' τὸ δ' ἐπὶ χθονὸς ἐξέχουθ' ὕδωρ' :

6) ἐνεργ. ἐν ἀναφ. πρὸς μάχην, σύγκρουσιν ἀντιπάλων, κάμπτω τινά ἢ τινας, τὸν ἢ τοὺς ἀνογκάζω νὰ στρέφουον πρὸς τὰ ὁπίσω, τρέπω εἰς φυγῆν : Ἰλ. Ε 37 Τρώας δ' ἐκλίνα Δαναοί, Εὐρ. Ἰκ. 704 ἐκλίνα γάρ κείρας τὸ λατὸν ἡμῶν' || κ. μέσ. ἐν τῇ αὐτ. σμ. : Ἐπιγρ. Περσῶν κλίναμενοι (δύναμι) || ὄδ. παθ. ἐπὶ μάχης, ἐπὶ ἀγώνος, ρέπω, τείνω, κατακλίω εἰς τὴν ὑποχώρησιν, τὴν ἦταν τοῦ ἔτερου τῶν ἀντιπάλων : Ἠσ. Ὁ 711 κάρτος δ' ἀνεφαίνοντο ἔργων, ἐκλίθη δὲ μάχη' :

7) γεν. μτφ. κάμπτω, λυγίζω, ταπεινῶ κ. παθ. κάμπτομαι, ταπεινούμαι : Αἰσχ. Περσ. 931 αἰνῶς, αἰνῶς ἐπὶ γόνυ κέκλιται (ἢ Ἀσία) :

8) μέσ. στηριζομαι, ἀκουμβῶ ἐπὶ τινος, μτ. δοτ. ἢ ἐμπραθ. διορ. : Ἰλ. Γ 135 οἱ δὲ νῦν ἔσται . . ἀσπίσι κεκλιμένοι, Ὁδ. Ζ 307 κίνοι κεκλιμένη, Ἀρχιλ. 34 πρὸς τοῖχων ἐκλίθησαν' || κ. παθ. ἐπὶ πράγμ., αὐτ. Α 194 φύλλων κεκλιμένων χθαμαλὰ βεβλήσται εἶναι, Πίνδ. Ο 195 Ἄλφροσ πάρω κλιθείς, τῦθον ἀμφίπολον ἔχων πολυζευεντάφω παρὰ βωμῶ' || ὄμ. κ. κτ. παθ. σμ. : Ἀντίπ. Θεσσα. ΑΠ 7,493 οὐ νόσφω . . οὐδ' ὑπὸ δυσμενέων δούρατι κεκλιμῶσ' || ἐπὶ πράγμ., κείμαι ὄμοι, κατὰκειμαι, κ. παθ. ἀποθετομαι, τοποθετοῦμαι χαμαί : Ἰλ. Κ 472 ἐπεὶ δὲ σφιν καλὰ πορ' αὐτοῖσι χθονὶ κέκλιτο' :

9) ἐν μέσ. σμ. κλίνομαι μτ. κ. παθ. ἄορ. κ. παρακ. ἐν χρ. ὡς μέσ. ἔχω, λαμβάνω ὄλας πλάγιον καὶ ὑπὲρ τῶν στάσιον, θέσιον ἐπὶ κλίνης ἢ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἢ ἐν τῷ ἐδάφει, κοιτομαι, ἐφαπλώνομαι, πλάγιάζω ἰὼς τὸ σὺνήθ. κατακλινομαι : Ἰλ. Κ 350 ἐν νεκείσασσι κλινοθήνη, Ὁδ. Σ 213 πάντες δ' ἤρσαντο παρὰ λεχέσσι κλιθῆναι ἰνὸ πλάγιόνων. πλησίον τῆς νόμφης, αὐτ. Α 194 φύλλων κεκλιμένων χθαμαλὰ βεβλήσται εἶναι, Πίνδ. Ο 195 Ἄλφροσ πάρω κλιθείς, τῦθον ἀμφίπολον ἔχων πολυζευεντάφω παρὰ βωμῶ' || ὄμ. κ. κτ. παθ. σμ. : Ἀντίπ. Θεσσα. ΑΠ 7,493 οὐ νόσφω . . οὐδ' ὑπὸ δυσμενέων δούρατι κεκλιμῶσ' || ἐπὶ πράγμ., κείμαι ὄμοι, κατὰκειμαι, κ. παθ. ἀποθετομαι, τοποθετοῦμαι χαμαί : Ἰλ. Κ 472 ἐπεὶ δὲ σφιν καλὰ πορ' αὐτοῖσι χθονὶ κέκλιτο' :

10) μέσ. εἶδ. ἐν ἀναφ. πρὸς δειπνον, συμποσίον, ἀνάκειμαι, κάμνωμαι ἔα-πλωτῶ, πλάγιαστὰ ἐπὶ κλίνης, ὡς συνδοσιόμοι, ὡς

συμποσιαστής: 'Ἡσ.Ι,211 κλιθέντες ἔδαινυντο, πληρωθέντες δὲ φορβῆς καὶ σίνου πύδων, κώμ. Ἀδελφ.1203 κλιθητι καὶ πάωμεν' 1) ἐπὶ τόπων ὄρεων, πόλεων, χωρίων κτ., ἔχω ροπήν, κατωφύρειαν τείνουσαν πρὸς τι κτ., σημειών του ὀρίζοντος, εἶμαι ἐστραμμένος, βλέπω πρὸς . . . ἔχω κατωφύρειαν τείνουσαν, φθάουσαν πρὸς ἄλλον τινὰ τόπον, κατηφορίζω πρὸς . . . 'Ὁδ.Ν 235 ἡ τις ἀκτὴ κειθ' ἄλλ' κεκλιμένη ἐριθώλακος ἠπειροιο, Θεόγν.1216 πόλις γε μὲν ἐστὶ καὶ ἡμῖν καλὴ, Ληθαίῳ κεκλιμένη πεδίῳ, Πολύδ.2,14,4 πλευρά αὐτῆς τὴν πρὸς ἀνατολάς κεκλιμένην, Ἐπιγρ. ἄρος Κοῖον δὲ κέκλιται πρὸς Παρνασσόν, Γεωπ. 2,6,5 ξηροὶς καὶ κεκλιμένοις τόποις καὶ πρὸς ἀνατολάς ἡ μεσημβρίαν' 12) ἐπὶ προσ. ἐν ἀναφ. πρὸς τόπον, διαμένω, κατοικῶ πησίον, μῦθος, διατριβή, βίω ἐν τινι τόπῳ: 'Ἤλ.Ε 709 Ὀρέσδιον αἰολομύρην, ὅς ρ' ἐν Ἰγλὴ νέεσκε . . . λίμνη κεκλιμένης Κηφισίδι, Σοφ.Τρ.101 πόθι μοι νοσῆι ποτ' . . . ἡ ποτὶς αὐλόωνς ἡ δισασίαν ἀπειροὺς κλιθειτέρμ.Βερναρδ.Γρ.κποι ἡ τῆς θαλάσσης τῆς στενωμάκου κατοικεῖ ἡ κατὰ τὰς δύο ἠπειροὺς διατρίβει' 13) μτφ. κ. νεώτ. ἐπὶ προσ., ἔχω ροπήν, τάσιν, κλίσιν πρὸς τινα ἢ πρὸς τι: Πίνδ.Ν 4,15 κιθαρίζων ἄμα κε τῷδὲ μέλει κλιθεὶς ὕμνον κελάδῃσε καλλίνικον, - κλίνει πρὸς τὴν πολιτικὴν - πρὸς τὴν μυστικοπάθειαν' 14) ὁμ. μτφ. ἐν φρω. ἐκίνητο, φθέρουσι, παραμυζῶ: Ξεν. Ἀπομν. 3,5,13 θαυμάζω . . . ἡ πόλις ὄπως ποτ' ἐπὶ τῷ χεῖρον ἔκλινεν, - οἱ πολιτικοὶ ἀβρανοθέντες κλίνουσι πρὸς τὴν ἀφάνειαν' 15) πᾶν. κ. ἀπολ. τὸ κλίνον ἀναλήμφεσθαι' 16) εἰδ. κ. νεώτ. ἐπὶ στρατιωτ. παρατόξω, στρέφωμαι, ἀλλάσσω διευθύνω: Πολύδ.3,115,9 ἀπὸ τοῦ δεξιῷ κέρατος κλίναντες ἐπ' ἀσπίδα . . . παρίσταντο, νεώτ. στρ. πρόσταγμα κλίνετε ἐπὶ δεξιᾷ - ἐπ' ἀριστερᾷ' 17) ἐκτελῶ περιστροφήν: Ἀσκληπιδ.10,4' 18) κ. νεώτ. ἐν ἀναφ. πρὸς χρόνον, ἐπὶ φωτός, ἐπὶ ἡμέρας, ἐπὶ νυκτός, ἐλαττοῦμαι, φθίνω, ἐγγίζω, φθάνω εἰς τὸ τέλος, ἐνεργ. κ. μέσ.: Σοφ.ἀπ.255 καὶ κλίνεις (τὸ ἡμέρι), Ἀπολλ.Ρ 1,452 κλίνουσαν ὑπὸ ζῶφον ἡλιόιο, Πολύδ.3,93,7 ἄμα τῷ κλίναι τὸ τρίτον μέρος τῆς νυκτός, ΚΔ Λουκ.9,12 ἡμέρα ἤρξατο κλίνειν' 19) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐνεργ. ἐπὶ χρωμάτων ὅς κ. ἐπὶ φωνῆς, ἔχω ἀπόχρωσιν συγγενῆ πρὸς . . . πλησιάζω: Ἀριστλ.Φυσιογν.812β,3 κλίνει πρὸς τὸ ξανθὸν χρῶμα, - ἡ φωνὴ του κλίνει πρὸς τὴν τοῦ βαρυτόνου, - βαθὺ κίτρινον ποῦ ἐκλίνει πρὸς τὸ χρυσοῦ' 20) ρηματ. π. κλίνη, τρικλινος, κλίσια, ἐγκλίσια, κλίμα, κλίμαξ, κλιμακίς, κλιμακῆδον, κλιτός, κλισίη (ὁμηρ.), κλισμός (ὁμηρ.). Ἐκ ρίζ. κλι-, κλίνω-, λατιν. clineo.

κλίπεος (ὁ) ἱλατ. ἰσπ. κυκλοτερὴς ἀσπίς καλύπτουσα τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ ἄνω μέρος τοῦ σώματος μέχρι τοῦ γόνατος (ἴδ. ἐν χ. π. Ρωμαίοις).

κλιππερ (τὸ) (ἀγγλ.) νεώτ. ὄψις, ὄψιφρον, μακρὸν καὶ στενὸν καὶ ταχύπλουν μέγα Ἰσπιοφόρον πλοῖον.

κλισέ (τὸ) (γαλλ.) νεώτ. κ. δημ. μεταλλίην ἐγκρακτος πλάξ ἐς φευδαργύρου ἢ χαλκοῦ, χρησιμοποιομένη ἐν τῇ τυπογραφίᾳ πρὸς ἀναπαγωγὴν εἰκότων, γραμμάτων καὶ ἰσοκλήρων σελίδων.

κλίσια (ἡ) (κλίνω), ἰων. κλίσια μέρος πρὸς ἀνάκλισην ἢ κατάκλισην, τόπος ὅπου ἀναπαύεται ἢ πλαγιάζει κανεῖς, ὄθ. καλύθη ἢ πρόχειρον τι οἰκοδόμημα ἢ παράπηγμα ἐν χρείᾳ ὡς πρόσκαιρος κατοικία, στέκι' Εὐστ.77,33 εὐκλιναν αὐτοσχέδιον καὶ καιρικὴν' ἦτοι γεν. ἰέν εἰρήνη ἢ καλύθη ποιμένος, χρησιμεύουσα εἰς αὐτὸν ὡς νυκτερινὸν καταφύγιον καὶ ὡς ἀποθήκη ζωοτροφῶν καὶ σκευῶν αὐτοῦ: 'Ἤλ.Σ 589 σταθμός τε κλίσιας τε κατηρεφέας ἰδὲ σηκόσ, Ὁμ.Π 159 στή δὲ κατ' ἀντίθρον κλίσιας Ἰεῦστ. ἐσταθμὸν ἢ κατοικίαν

ἀγροτικὴν κτ.: ἢ ἐν καιρῷ πολέμου, καλύθη ξυλίνη, ἐν ἢ κατόκωον οἱ πολιορκηταὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς πολιορκίας, στρατιωτικὸν παράπηγμα: 'Ἤλ.1 663 εἶδε μυχῷ κλίσιας ἐυπήκτου, αὐτ.Ω 448 κλίσην Πηληϊάδεω ἔφικτον ὕψηλῃν, αὐτ.Α 487 ἔσκιδαντο κατὰ κλίσιας ἰανά τὸ στρατόπεδον, 'Ὁδ.Θ 501 πῦρ ἐν κλίσιασ βαλόντες' σπαν. ἐν χρ. π. ποιηταίς: Βακχ.12,135, Αἰσχ.ἀπ.131 εἴσω κλίσιας, Σοφ.Αἴ.191 ὡδ' ἐφάσθη κλίσιας ὄμυ' ἔχων κακῶν φάτιν ἄρη, Εὐρ.ΙΑ 189 κλίσιας ὄλοφορος Δασαῶν' 2) Ἐπιγρ. Βάκχου κλίσιαι τὰ οἰνοπολεῖα, οἱ ταβέρνοι' 3) Ἐπιγρ. κτ. ἐπέκτ. τάφος: Ἀΐδω νυκτιὸν μέλας ὑπεδέξατο κόλπος εὐσεβῶν θ' ὄσιν ἐκύναν εἰς κλίσιν' 4) ὁμ. παρεκκλήσιον: ἡ κλίσια ἢ ἱερά' 5) εἶδος θρόνου, ἐφ' οὗ ἀνακλινοῦνται τῆς ἡ κάθεται, κλισμός, ἀνάκλιτρον, καναπές: 'Ὁδ.Δ 123 τῆ δ' ἄρ' ὄμ' Ἀδρήστη κλίσιν εὐτυκτον ἔθηκεν, αὐτ.Τ 55 τῆ παρὰ μὲν κλίσιν πυρὶ κάθυσαν' 6) κλίνη τραπέζης, ἀνάκλιτρον, ἐφ' οὗ κατακείμενοι ἐδέξινου: Πίνδ.Π 4,133 αἴψα δ' ἀπὸ κλίσιαν ὤρτο σὺν κείνοισι, Καλλ.Αἴτ.1,18 φ' ξυλὴν εἶχον ἐγὼ κλίσιν, Πολ.π. Ἀθῆν.11,474D τὰς δὲ κλίσιας ἐλάτινας χαράζεις ποικίλοισι στρώμασι κεκοσμημένας' 7) θέσις ἐν τῇ κλίνῃ τραπέζης, ἢ ἐπὶ ἀνακλίτρον παρὰ τὴν τράπεζαν θέσις πινός: Ἠγῆσ.18 ἀδόξου ποτὲ κλίσιας παρ' αὐτῷ τυγῶν ἤνεγκεν, Πλούτ.Ἠθ.148F προσμειναι δεπθῆς τῷ δειπνῶν, ἐλθόντι δὲ νέμων κλίσαν ἄτιμον, αὐτ. Ἀντ.59' 8) νυμφική, συζυγική κλίνη: Εὐρ. Ἄλκ.994 ἐξεύξω κλίσιας ἄκοντι, αὐτ.ΙΤ 857 Ἀχιλλεύς εἰς κλίσιαν λέκτρον δόλι' δτ' ἀγόμαν' 9) μτφ. συνεκτ. ὁμηγυρις, ὁμᾶς ἀνθρώπων συνεσπασόμενον, ὁμιλος συνεπινοῦντων: ΚΔ Λουκ.9,14 κατακλίνετε αὐτοὺς κλίσιας ἀνά πεντήκοντα' 10) συμπόσιον, εὐχάια: Ὀνήσανδρ.35,5 εὐχάια τε καὶ κλίσιαι' 11) εἶδος ἐντεκμηρίου, καλύθη πρὸς συνάντησιν: Λουκ.Ἐρωτ.12 ἦν δ' ὑπὸ ταῖς ἄγαν παλινοκίοις ὕλαις Ἰλαραὶ κλίσιαι τοῖς ἐνεστιάσθαι θέλουσιν' 12) ὁ τρόπος τοῦ κατακλίσθαι, τῆς κατακλίσεως: Ἰων.Ἐπιδ.7,25, Πλούτ.Σερτ.26 μετέβαλε τὸ σχῆμα τῆς κλίσιας, ὅστιον ἀνείξ ἑαυτὸν, ὡς οὐτε προσέχων οὐτε κατακοῦν.

κλίσιαζω μτφ. ἐπισκέπτομαι κλίσιας βλ.41, παρεκκλήσια, βρωμός κτ.: Θεμιστ.Λόγ.13,178D κλίσιαζεις καὶ κινῶν ἀγυαῖς (πθ. κλεισάζειν). **κλίσιας** ἄδος (ἡ) κ. νεώτ. ὄγρ. ἀντὶ κλεισιάς βλλ. **κλίσισθη** (κλίσισ) ἐπίρρ. ἐκ τῆς κλίσιας, ἐκ τῆς αὐτοσχέδιου στρατιωτικῆς καλύθης, ἀπὸ τῆς στρατιωτικῆς κληνῆς: 'Ἤλ.Α 391 τὴν δὲ νέον κλίσισθην ἔβαν κληνῆκες ἄγοντες κοῦρην θρισπός. **κλίσισθη** (κλίσισ) ἐπίρρ. εἰς τὴν κλίσιν, εἰς ἢ πρὸς τὴν αὐτοσχέδιον στρατιωτικὴν καλύθην: 'Ἤλ. Α 185 ἄγω θρισηίδα καταλιπάρρον αὐτὸς ἰών κλίσισθη, αὐτ.458, 'Ὁδ.Ε 45 ἔπεο, κλίσισθ' ἴομεν. **κλίσισμετρον** (τὸ) νεώτ. τοπογρ. ὑψομετρικὸν ὄργανον χρήσιμον πρὸς καταμέτρησιν τῶν κλίσεων' 11) εἰδ. πυροβολ. μικρὸν φορητὸν ὄργανον χρησιμὸν πρὸς μέτρησιν τῆς ἀπὸ τοῦ ὀρίζοντος γωνίας διαφορᾶς ὄψους ἀντικειμένου τινός. **κλίσιογράφος** (ὁ) νεώτ. ναυτ. αὐτογραφικὸν ὄργανον προσαρμοζόμενον ἐπὶ τοῦ κώνου γυμνασίῳ τῆς τορπίλλης, κατὰ τὰς βολὰς ἀσκήσεως, καὶ χαράσσον ἐπὶ χάρτου ἐν συνεχείᾳ τὰς πρὸς τὰς δεξιᾷ ἢ ἀριστερᾷ τῆς κατακορύφου μεταβολὰς κλίσεως τῆς αὐτοκινήτου τορπίλλης, ἦτοι τὴν διατοίχησιν αὐτῆς. **κλίσιοκάμμη** (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος λεπιδοπτερῶν βουδουκιδῶν ἐντόμων. **κλίσιον** (τὸ) (κλίνω) σῆκημα περὶ τὴν κατοικίαν τοῦ δεσποῦ, ἐν φ' κατόκωον οἱ δούλοι, οἱ ὑπηρέται, εὐτελὲς οἶκημα' Σχολ.'Ἤλ.Α 90 εὐκὸν γάρ

φφαι τινα μέγαν Ὀμηρος τῶν ἐν ταῖς ἐπαύλεισι κατασκιαζομένων πῦρ δὲ ἐν αὐτῷ κλεινῶν, καὶ κοιμᾶσθαι τοὺς ἐργάτας σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις· Ὁδ.Ω 208 ἔνθα οἱ οἶκος ἔην, περὶ δὲ κλισιον θέε πάντη, ἐν τῷ σιτέσκοντο καὶ ἴξανον ἡδὲ ἴαυον δῶμες ἀνάγκαται | κτ. Ἀμερ.π.Αιλ.Δ ἀπ.231 προστῶν | πρβλ. κλιση.

κλισιον [τό] τὸ κλεισιον βλ.λ.

κλισιοσκόπιον [τό] νεώτ. μικρὸν ὄργανον φερόμενον ἐπὶ τῆς κάννης τῶν πυροβόλων ὀπλων καὶ χρησιμεῖον διὰ τὴν ὀρθὴν καθ' ὕψος καὶ κατὰ διεύθυνσιν σκόπευσιν.

κλισις-εως (ή) (κλίνω) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. -η ἢ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κλίνειν, ἢ ἐκ τῆς καθέτου ἢ ὀριζοντίας θέσεως μετᾶσθαι εἰς τὴν πλάγιαν, κάμφει, λυγίσμα, γέρισμο· Πλούτ.Πύρρ.8 τῶν μὲν ἄλλων βασιλέων ἐν πορφυρίαις καὶ δωροφόροις καὶ κλίσει τραχήλου καὶ τῷ μείζον δι-αλέγεσθαι, - ἢ κλισις τῆς κεφαλῆς πρὸς τὰ πλάγια, - κλισις τοῦ ἐδάφους - τοῦ πλοίου - τῶν δένδρων - τοῦ τοίχου· 2) εἶδ. ἢ ἀπόκλισις, ἢ βαθμιαία κατάδυσις, ἢ ὕψις τοῦ ἡλίου· Διον. Περ.1075 κλιση ἡλιου, αὐτ.585 ἀκτίων ἴσταν ἐπὶ κλισην ἔρχομενάων· 3) ὄμ. ἢ καμψή ποταμοῦ ἢ ὄσραγγος· Ἀγαθρχ.23,25· 4) νεώτ. γεωμ. κλισις ἐπιπέδου ἢ γωνία, ἢν σχηματίζει αὐτὴ μετὰ τῆς ἐπὶ τοῦ ὀριζοντίου ἐπιπέδου προβολῆς αὐτῆς | | νεώτ. τοπογρ. ἢ γωνία, ἢν σχηματίζει ἐπίπεδον τὴν τμήμα τοῦ ἐδάφους πρὸς τὸ ὀριζόντιον ἐπίπεδον· | | νεώτ. ἄστρον. ἢ γωνία, ἢν σχηματίζει τὸ ἐπίπεδον τῆς τροχιαῖς οὐρανοῦ πινὸς σώματος μετὰ τοῦ ἐπιπέδου τοῦ ἰσημερινοῦ αὐτοῦ· 5) τὸ κατακλίνεσθαι, ἢ κατὰκλισις· Εὐρ.Τρω.113 δύστηνος ἄγῳ τῆς βαρυνδαίμονος ἄρθρων κλισεως, ὡς διακριμαί· | | τόπος κατὰλληλος πρὸς κατὰκλισιον· Ὀππ. Ἀλ.1,25 ποταί τε χθαμαλαὶ μαλακὴ κλίσει ὕπνον ἔλεσθα· | | ὁ τρόπος τοῦ κατακλίνεσθαι· Ἰπν. Ἐπιδ.7,77· κ. πληθ.· Ροῦφ.Νεφρ. Κύστ.1· 6) κ. νεώτ. στρατ. ἀλλαγὴ κατευθύνσεως ἢ θέσεως, στραοφῆ· Ἀλν.Τακτ.32 ἐπ' ἀσιπίδα κλισις ἰάντι ἐφ' ἡνίαν (πρὸς τὰ ἀριστερά), Πολύβ. 3,115,10 ἐπὶ ὄδρῳ ποιούμενοι τὴν κλισην ἰπρὸς τὰ δεξιὰ, αὐτ.10,23,2 ἀ καθ' Ἰπνον μὲν κλισεις ἐφ' ἡνίαν καὶ πάλιν ἐπὶ ὄδρῳ ἰπρὸς τὰριστερό καὶ πάλιν πρὸς τὰ δεξιὰ, - κλισις ἐπὶ δεξιὰ· | | ἢ κατ' ἄνδρα κίνησις· Ἀσκληπιόδ.102· 7) γεωγραφικὸς τόπος, κλίμα, ἐν ἑκ τῶν τεσσάρων σημείων τοῦ κόσμου· Διον.Περ.615 αἱ δ' αὐτὲ περὶ κλισην Εὐρωπῆς ἰνῆσοι γεγάσσι· 8) νεώτ. κ. δημ. μτφ. τάσις, ροπή πρὸς τι, φυσικὴ διάθεσις· Ζερβ.Μοθ.Ζ 77 ὡστε νὰ λάβῃ ἀκατανίκητη κλιση στῆς μελέτες τῶν σκοτεινῶν ἀσκητῶν, - ἔχει μεγάλη κλιση εἰς τὰ γράμματα - εἰς τὴν καλλιτεχνίαν· | | εἶδ. ψυχολ. σταθερὰ τάσις εἰς τὸ ἐπιθυμεῖν τι καὶ εἰς τὸ ἐπιδοῦναι τὴν ἀπόλαυσιν τοῦ ποθουμένου· 9) μτγν. κ. νεώτ. ὁ σχηματισμὸς τῶν διαφόρων τύπων κλιτοῦ πινος μέρους τοῦ λόγου· Διον. Ὁρ.632,8, Ἀπολλ.Δύσκ. Ἀντῶν.12,14, αὐτ. Συντ.130,16 αἱ κατὰ πρόσωπον κλισεις· | | νεώτ. γραμμ. ἢ τυπικὴ μεταβολή, ἢν ὀφίστανται κατὰ τὰς καταλήξεις αἱ κλιταὶ λέξεις ἀναλόγως πρὸς τὴν ἔννοιαν τὴν σχετίζουσαν αὐτὰς πρὸς ἄλληλας· κλισεις ὀνομάτων ἰωρισμένα συστήματα καταλήξεων, - πρώτη κλισις, - δευτέρα κλισις, - τρίτη κλισις· | | ὄμ. γραμμ. ἢ ἀδεήσις· ΕΜ 23,53 ἐχωρίς τοῦ εὐαρεστῶ εὐηρηστου, εὐορκῶ εὐόρκου· ἐπὶ τούτων γὰρ ἔσωθεν ἔγενετο ἡ κλισις·

κλιση [τό] ἡσ. «κλιση, σκηνή, καθέδρα» καὶ ἡ ἑσπαικὶ ἀπὸ τοῦ κλίνεσθαι ἐν αὐτῇ τὰ θρέμματα. Καὶ πρόθυρον. Νίκανδρος.

κλισμάκιον [τό] Ἐπιγρ. ὑπόκορ. τοῦ κλισμὸς βλ.λ. κλισμάκιον μικρόν.

κλισμία [τό] μτγν. ἢ νυμφικὴ κλίνη· Καλλ.Αἴτ.3,1,16. **κλισμὸς** [τό] ἰκ. ἢ, Ἐσώκρ.15,85) κλίνω) εἶδος καθίσματος μετὰ ἐρείσινάτου καὶ ἀνευ ἐπισχειρῶν, κλιντήρ, ἀνάκλιντρον, πολυθρόνα· Ἰλ.Θ 436 χρυσέοισιν ἐπὶ κλισμοῖσι καθίζον, Ὁδ.Α 145, Ἐθούγν. 1191 οὐκ ἔραμαι κλισμῷ βασιλῆω ἐγκατακεῖσθαι τεθνεῶς, Ἰπν.Γυν.2,149 καὶ τὸν κλισμὸν θέσθαι πρὸς ποδῶν ὑψηλότερον, Εὐρ. Ὁρ.1440 οὐδὲ ἴχθυος πέδω δεῦρ' ἀποστάσα κλισμοῦ, Ἐσώκρ.15,85, Ἀρτ.251 κλισμὰς δίφροιο, Ἀθῆν.5,192F ὁ δὲ κλισμὸς περριτωτέρως κεκόσμηται ἀνακλίσει· 2) κλισις, κατοψέρεια· Ἀριστλ.Χρωμ.792a,22.

κλιτα ἡσ. εστοαί, ἢ σέλλας ἰκῶδ. ἐλαϊαί εἰς τὸ κατακλίνεσθαι.

κλιτά ἐπίρρ. μσν. μετὰ συστολής καὶ ταπεινότητος, με σεβασμῶν, με θλιφῶν· Ἐρωτόκρ.1,2140 εἰδὲ κλιτά καὶ ντροπιστά τὸν ἡδραπεν ἢ κόρη, αὐτ. 4,393,αὐτ.395,αὐτ.5,1315 πολλά κλιτά τὸν προσκυνοῦ, τὰ πόδια ντου φιλοῦσι.

κλιτῆρ-ήσων [τό] ἔσφ. γρ. ἀντὶ κλιντήρ βλ.λ.· Πορφ. Ἀποχ.5,3 κλιτῆρες καὶ δίφροι.

κλιτικός-ή-ών μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κλισην τῶν κλιτῶν μερῶν τοῦ λόγου· Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.180,10 εἰς τὸ κλιτικὸν μέρος, Χοιροθ.Θεο.2,81 κλιτικὴ ἔκτασις ἢ χρονικὴ αὐξήσις, ΕΜ 295,14-κλιτικὴ περίοδος τῆς γλώσσας ἰκαθ' ἢν ἡ γλώσσα ἤρχισε νὰ σχηματίζῃ τύπους τῆς αὐτῆς λέξεως, -κλιτικαὶ γλώσσαί· ἰέν αἰς ἀνεπτυκθῆ ἡ κλισις διαφόρων μερῶν τοῦ λόγου.

κλιτοκόνη (ή) νεώτ. βοταν. γένος μυκῆτων τῆς οἰκογεν. τῶν ἀγαρικῶδων.

κλιτόμετρον [τό] νεώτ. τοπογραφικὸν ὄργανον πρὸς μέτρησιν τῶν κλιτῶν τῶν εὐθείων γραμμῶν.

κλιτόν [τό] νεώτ. μουσ. μία τῶν τριῶν χρωῶν τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς ἀνήκουσα εἰς τὸ ἐναρμόμιον γένος καὶ ἀντιστοιχοῦσα πρὸς τὸ ἡμιόβορον τῆς ἀρχαίας παραιοσημαντικῆς τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς, ἢ χροῶ τοῦ ναυὰ ἢ νισαμποῦ.

κλιτόπλοος (ή) νεώτ. βοταν. γένος μυκῆτων τῆς οἰκογεν. τῶν ἀγαρικῶδων (ὕμενομοκλήτων).

κλιτός-ους-εως [τό] (κλίνω) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἢ κλιτός, ἢ κατοψέρεια, τὸ κεκλιμένον ἐπίπεδον· Λυκόφρ.600 θεατρομόρφω πρὸς κλιτε γεωλόφω· | | ὁ κρημνιστὸς· Λυκόφρ.737 ὄρμων Μισσηοῦ στήφα νάσσονται κλιτῆ | κτ. Σχολ. κλήματα·

2) κλίμα, γεωγραφικὸς τόπος, ἐν τῶν τεσσάρων σημείων τοῦ κόσμου· Αἴτ.7,699 βάρειον ἐς κλιτός· 3) τὸ κατώτερον μέρος ἢ ἄκρον τόπου πινός· Πλδ Ἐξ.26,18 εἰκοσιν στύλους ἐκ τοῦ κλιτός τοῦ πρὸς βορρῶν, αὐτ.Βασ.3,7,39,αὐτ.1εζ.47,1· 4) μσν. κ. νεώτ. ἀρχιτεκ. ἐκάστη τῶν τριῶν ἢ πέντε κατὰ μῆκος διαίρεσεως τῶν ἀρχαίων χριστιανικῶν ναῶν καὶ ἰδίας τῶν βασιλικῶν· Σέργ.Μακρ.ἐν Σάθ.3,395 τὸ μὲν δεξιὸν κλιτός ναὸν τῆς ἁγίας μεγαλομάρτυρος Εὐφρημίας καινοτομήσας· 5) μσν. τὸ κέρας στρατεύματος· Θεοφύλ.Σ 102B εὐωνύμιου κλιτός ἠγήσασθαι, αὐτ.133Α κατὰ τοῦτο τὸ κλιτός διαίρετες.

κλιτός-ους-εως [τό] μτγν. ὁ γρ. ἀντὶ κλειτός βλ.λ., κλιτός· Ἀπολλ.Ρ 1,599 κλιτα (ἰκῶδ. κλείτεα).

κλιτός-ή-ών (κλίνω) μτγν., μσν. κ. νεώτ. κατοψέρεϊς, κατοψερικός· Ἀρκαδ.78,26· 2) μσν. ὁ κεκλιμένος, ὁ κεκυφός, ὁ σκυμμένος· Λιβ.Ροδ.261W ἔρα κατὰ τὸν τράχηλον καὶ χαμηλὰ τὸ στήμα, | ποῖτε δαινὸν τὸ βλεφαρον ὡσάν φοβερισμένος· | | μσν. κ. δημ. κτ. ἐπέκτ. ὁ κατψήξ, ὁ λυπημένος, ὁ ἄθυμος, ὁ πλήρης πόνου καὶ οἰδύνης· Ἐρωφ.4,520, Ἐρωτόκρ.1,1106 κλιτός πολλά καὶ ταπεινός, χαλός καὶ παραμμένος· 3) μτγν. κ. νεώτ. γραμμ. ἐπὶ τῶν μερῶν τοῦ λόγου, ὁ δεκτικὸς κλισεως, ὁ σχηματίζων τοὺς διαφόρους αὐτοῦ τύπους δι' ἰδιαίτερας δι' ἕκαστον καταλή-

ζεως : Γρηγ.Ναζ.3,463Α, - κλιτά μέρη του λόγου ἰδηλ. τὸ δρθρον, τὸ οὐσιαστικόν, τὸ ἐπίθετον, ἡ ἀνωμαλία, τὸ ρῆμα καὶ ἡ μετοχή.

κλιτόη (ἡ) μων., ὄμη., κ. ἰδ. ἐν Κρήτη, κ. κλιτόητα ἡ ἰδιότης τοῦ κλιτοῦ βλλ. 2) ἡ ταπεινότης, ἡ σεμνότης, ἡ ἐξ ἀνατροφῆς εὐπρέπεια : Ἐρωτόκρ.Ι,2217 καὶ πάντα με κλιτότητα καὶ με ταπεινωσύνῃ ἐθώρειε.

κλιτύς-υός (ἡ) ἰκλινώ κ. νεώτ. κ. κλειτύς, αἰτ. πληθ. κλιτύς καταφερῆς πλευρά δρους ἡ λόφου, τὸ πλόγιον, τὸ πρανές, ἡ καταφέρεια βουνού, ἡ βουνοπλαγιά : Ἰλ.Π 390 πολλὰς δὲ κλιτύς τὰ ἀποτμήγουσι χαράδραι (εὐστ. ἐτὰ ἀποκλίματα καὶ ἐξέχοντα τὰν ὀρέων), Ὁδ.Ε 470 ἐς κλιτὺν ἀναβάς καὶ δάσκιον ὄλην, Σοφ.Ἀντ.ΙΙ45 μολεῖν καθαροῖσι ποδί Παρνασίαν ὑπὲρ κλιτύν, Εὐρ. Βάκχ.411 σεμνά κλιτύς Ὀλύμπου, Νικ.Ἀλεξ.34 Νυσαίην ἀνά κλιτύν ὑπέδραμον, Παπαδ.Φόν. 103 τὴν δυτικὴν κλιτύν καὶ ἀνέρον εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Ἀναγύρου.

κλιφί (τό) ὄμη. κ. κλιφί τὸ ἐξωτερικόν περιβλήμα κωνοστρωμῆς καὶ ἰδίως προσκεφαλαίου 2) ὁ κινδυλοφόρος.

κλιανθος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος λεπιδοπτερῶν ζυλιανθῶν ἐντόμων.

κλωθάδι (τό) ὄμη. τὸ φυτὸν περιεταρία ἡ λουδαϊκή.

κλωθόπους-οδος (ὁ) (κλωϊός - πούσι μων. κ. νεώτ κλωϊός τῶν ποδῶν, βασιανιστήριον ὄργανον ἐκ δύο ζύλων, μεταξὺ τῶν ὁπίων συνεκλειόντων οἱ πόδες καταδίκων ἢ παραφρόνων, ποδοκάκη, φάλαγγα : Τζέτζ.Χιλ.Ι3,300 κοῖσποι δὲ καὶ κλωϊόποδες.

κλωϊός (ὁ) κ. μων. κ. νεώτ. μτ. ἔτερονγεν. πληθ. κλωϊά Ἰχοιροθ. ἐν ΑΚρ.2,234), ἀτ. κλωϊός σιδηρῶν ἡ ἐκ ζύλου κυκλικός δεσμὸς τοῦ λαίμου τῶν κωνῶν : Εὐπ.159,16 αὐτὸν ὁ παῖς θύραζε ἐξαγαγὼν ἔχοντα κλωϊόν, Ἀριστφ.Σφ.897 τμήμα κλωϊός σύκινος, θάνατος μὲν οὖν κύνειος, Ξεν.Ἑλλ.2,4,41 ὡπερ τὸν δάκνοντα κύνας κλωϊῶ δῆσαντες, Βάθρ.100(99),6 κλωϊός σιδήρειος, Πλούτ.Σόλ.24 κύνα δακόντα παραδούνα καλεούμεν κλωϊῶ τριπλήκει δεδεμένον, αὐτ.Φάθ.20 2) δεσμὸς τραχήλου ἱπποῦ : Ἀρχι.ΑΠ 9,19 κλωϊῶ δεῖρην πεπεδημένος ἱππος 2) εἶδος βασιανιστήριου ὄργανου ἐν ᾧ ἐνεκλειόντο τὰ μέλη τῶν καταδίκων ἴσος κ. περιτραχήλιος δεσμός, κολλάριον, κωνιάκος : Εὐρ.Κύκλ.235 δῆσαντες δὲ σὲ κλωϊῶ τριπλήκει κατὰ τὸν ὄμφαλόν μεσον αὐτὸν σπλάχῃ ἔφασκον ἐξαμύσεσθαι βίγα, Ξεν.Ἑλλ.3,3,11 δεδεμένος καὶ τῷ χεῖρι καὶ τὸν τραχήλον ἐν κλωϊῶ μασιτιοῦμενος καὶ κεντοῦμενος, ΠΔ Δευτ.28,48 ἐπιθήσει κλωϊόν σιδηρὸν ἐπὶ τὸν τραχήλον σου, ἕως ἂν ἐξολοθῆσῃ σε, Λουκ.Τόξ.32 τοῦτο. Ἰκετύσας τὸν δεσμοφύλακα ἐξεργάσατο παρ' αὐτοῦ πλησίον τῷ Ἀντιφίλω καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῷ κλωϊῶ δεδεσθαι, Ἰουλ.Ἐπιστ.89Β, Μηνσαῖ.ΙΙ,4 Σύνε, περιελάων τοὺς κλωϊούς ἐξ αὐχένος τοῦ Ἱερουμοῦ. συντέριφε 3) κτ. πληθ. κλωϊά Ἰχοιροθ.ἐν ΑΚρ.2,234 ἐτὰ δεσμά : Εὐστ.Πον.33,60 κατεργάζεσθαι κλωϊά τοιαῦτα, Κίνωμ.100Α κλωϊά αὐτὸν εἶχον 2) νεώτ. γεν. αἰ πέδα 4) περιλαίμιον πρὸς κόσμον, κόσμημα τοῦ λαίμου, περιδέραιον : Εὐρ.Κύκλ.184 τὸν χρύσειον κλωϊὸν φοροῦντα περὶ μέσον τὸν αὐχένα, ΠΔ Γεν.41,42 ἐνέδυσεν αὐτὸν στολὴν βυσσίνην καὶ περιέθηκε κλωϊόν χρυσοῦν περὶ τὰν τραχήλον αὐτοῦ 5) νεώτ. ναύτ. διπλάσι σιδηροῖσ τεφράναι στερεοῦμεναι ἐπὶ τοῦ ἄκρου τοῦ ἄκροκρεαίου, δι' ὧν διέρχονται τὰ δορῶτα τῶν μεγάλων κεραιῶν, τὸ σίδερο τῶν ηπιστοναίων.

κλωιοφόρος-ον ἰκλωιοφορῶ) μτν. κ. νεώτ. ὁ φέρων κλωϊόν, ὁ φορῶν περὶ τὸν τραχήλον σιδηροῦν δεσμόν : Παλλάδ.Λαου.924ε κλωιοφόρος

παῖδα χρυσοζώνουμ 2) νεώτ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. εἰδικὸν μηκνῆμα πρὸς συγκράτησιν τῶν πειραματοζώων κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πειράματος.

κλωιοφορῶ-έω (κλωϊός) μων. φέρω κλωϊόν, σιδηροῦν δεσμόν περὶ τὸν τραχήλον : Γεώργ.Ἀλ.Βι.Χρυσ.8,228,24 κλωιοφορήσαντες ἐξωρίσθησαν.

κλωιστρον (τό) ἡ κλωιστρον ἴσος. πηθ. κλειστορον. **κλωιστρομωγῆς** ἴσος. ἀκούσται θρήνου 2) ἰσθ. διορθ. κλιεῖτ οἰμωγῆς ἀκούετε θρήνου 1).

κλωιῶ-ὄω δεσμεῖω τραχήλον τιος διὰ κλωιῶ : ἐν Ἰσο.Σεφ.

κλωιωτά ἴσος. «δεσμοῖς διεξελθιμένα». **κλωιωτής** ἴσος. ὁ διὰ κλωιῶ δεδεσμευμένος τὸν τραχήλον, ὁ φορῶν κλωϊόν, ὄθ. κ. ὁ δεσμιότης.

κλωικιον (τό) μων. ἡ ἀμῖς βλ.λ. : Σεφ.Ἀθ.Ἰππ.Ι,163Δ,αὐτ.159Δ ἰσθ. γρ. ἀπὶ κλωϊῶ, κλωϊῶ). **κλωῖμ** (τό, ἀκλ.) ἰγγλ. γρ. κ. κλωῖμ ἡ ὑπὸ τῶν ἀστρυφολόκων φερομένη βραχεῖα βαρεῖα ράβδος.

κλώνησις-εως (ἡ) ἰκλωνῶ) κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ κλωνεῖν ἢ ἡ ἀπορημένη ἐνωσις τοῦ κλωνεῖσθαι, ἰσχυρὰ διασείσις, κλωνισμός, σάλος συντάραξις : Ἰππ.Νουσι.4,48 ὑπὸ τῆς κλωνῆσεως τοῦ ὑγροῦ, αὐτ.55 τῷ κλωνῆσει περιθραύεται τὸ φαρμάδεσ, Ἀκύλ.ΠΔ Ἰωθ 3,17, Κόιντ.8,41 λευγαλέοις σφῆκεσιν ἐοικότες, οἱ τε κλωνῆσει χρημοῦ ἐκπυτάνται ἰσθ. γρ. 2) νεώτ. ἄστρον. κλώνησις ἡ κλώνησις τῶ ἀξένοσ τὸ φαινόμενον καθ' ὃ ὁ ἄξων τῆς γῆς ὑπόκειται εἰς περιοδικὴν κλινῆσιν πέρησι τῆς μεσησ θέσεωσ, ἣν θά εἶχε συνεπεία μόνη τῆς μεταπτώσεωσ.

κλωνιέμαι ὄμη. κ. κλωνιόμαι συγκλονίζομαι, συνταράσσομαι, ἰδ. φυκικός : Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.1842 τρανταφυλλάκι μ' κόκκινο, μῆλό μου μυρωδάτο, ἰσά σὲ φιλω μαραινέσαι, σά σὲ κρατῶ κλωνέσαι.

κλωνίζω ἰκλώνος) μων. νεώτ. κ. ὄμη., ἀόρ. ἐκλόνισα, παθ. ἀόρ. ἐκλονίσθη κ. ὄμη. κλωνιστικα, παρακ.παθ.μτχ. κλωνισμένος, κλωνῶ, διασειῶ πρὸς ὀπώλειαν τῆς σταθερότητος, διασαλεύω πρὸς πῶσιν, ταράσσω : Ψχρυσ.9,902Κ ἡ γῆ πάσα κλωνίζεται, - ἡ γέφυρα ἐκλονίσθη ἀπὸ τὸν σεισμόν 2) μτφ.συνταράσσω φυκικός ἢ πνευματικός, συντελω εἰς τὸ νά ἀπολέσῃ τις τὴν εὐσθηθειάν του, κάμνω τινά νά χάσῃ τὴν κανονικὴν αὐτοῦ κατάστασιν μεταβάλλων αὐτὴν ἐπὶ τὰ χεῖρω κ. παθ. ἢ φτώχεια τὸ ἐκλόνισε τὸ θάρρος, Διβ.Ροδ.355 ἐκάστα κὶ ἐκλονίζετον ὁ νοῦς μου ἀπὲ τὸν φόβον, - ἀπὸ τὰ πολλὰ βάσανα κλωνίστηκε ἡ ὑγεία του 3) ὄμ. μτφ. νεώτ. κ. ὄμη. συντελω εἰς τὸ νά ἀπολέσῃ τις τὴν πίστιν, ἦν εἶχε περὶ τινος, ἐμβάλλω εἰς τινὰ διαταγόμεν, ἐμπνέω ἀμφιβολίας : οἱ λόγοι σου ἐκλόνισαν τὴν πίστιν του 2) μὲσ. ἀμφιβάλλω περὶ τινος, χάνω τὴν βεβαιότητά μου, τὴν πίστιν μου περὶ τινος : Θεοτ.Κ Κατὰδ.92 γιὰτι εἶχε κλωνιστῆ ἡ ἀθάνα πῆσθ στῆ Δικαιοσύνη καὶ τὴν καλωσύνη τῆς Θεῖας Πρόνοιας, - ἤρχισε νά κλωνίζεται ἡ ψὲς πρὸς τὴν τιμιότητα τῆς συζύγου του 4) ὄμ. νεώτ. κ. ὄμη. τὸ μέσ. σεῖομαι ἰσχυρῶσ, χάνω τὴν ἰσορροπίαν μου, ταλαντεύομαι, κινδυνεύω νά ὑποχωρήσω, νά πέσω : ἤρχισε νά κλωνίζεται τὸ φράγκο, - κλωνίζεται τὸ δυτικὸν μέτωπον, - κλωνίζεται ἡ κυβέρνησις 5) ρημτ. π. κλωνιστήρ, κλωνισμός.

κλωνικός-ἡ-ὸν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κλώνον, ὁ πλήρης κλωνισμοῦ καὶ ταραχῆσ, ἀ. κλωνώδης 2) εἶδ. λατρ. κλωνικολοσασμοῖ διαδοχῇ ἐντόνων συσπάσεωσ ἐπερχομένων ἐπὶ ἐκλαμφίας καὶ χωρίζομένων διὰ πλήρουσ χαλαρώσεωσ.

κλώνιον (τό) ἴσος. εἰσχιν, ράχις, ὄσφυς 2) κλώνις-ἰσθ (ἡ) τὸ ἱερὸν ὄστυον : Ἀντίμ.65 2) Σχόλ.Αἰσχ.Πρ.496 γραστήρ, διὰ τὸ δεικνύοντα.

κλώνις-ἰσθ (ἡ) τὸ ἱερὸν ὄστυον : Ἀντίμ.65 2) Σχόλ.Αἰσχ.Πρ.496 γραστήρ, διὰ τὸ δεικνύοντα.

κλώνις-ἰσθ (ἡ) τὸ ἱερὸν ὄστυον : Ἀντίμ.65 2) Σχόλ.Αἰσχ.Πρ.496 γραστήρ, διὰ τὸ δεικνύοντα.

κλώνις-ἰσθ (ἡ) τὸ ἱερὸν ὄστυον : Ἀντίμ.65 2) Σχόλ.Αἰσχ.Πρ.496 γραστήρ, διὰ τὸ δεικνύοντα.

κλώνις-ἰσθ (ἡ) τὸ ἱερὸν ὄστυον : Ἀντίμ.65 2) Σχόλ.Αἰσχ.Πρ.496 γραστήρ, διὰ τὸ δεικνύοντα.

κλώνις-ἰσθ (ἡ) τὸ ἱερὸν ὄστυον : Ἀντίμ.65 2) Σχόλ.Αἰσχ.Πρ.496 γραστήρ, διὰ τὸ δεικνύοντα.

κλώνις-ἰσθ (ἡ) τὸ ἱερὸν ὄστυον : Ἀντίμ.65 2) Σχόλ.Αἰσχ.Πρ.496 γραστήρ, διὰ τὸ δεικνύοντα.

κλονισμός {δ} {κλονίζω} νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κλονεῖν, τὸ νὰ κλονίζηται, νὰ διασειήται τι πρὸς πῶσιν· || μτφ. διάσεισις, διασάλευσις σταθερῶς τινος καταστάσεως· κλονισμός τῆς ὑγείας, - ἡθικῶς κλονισμός· || εἶδ. ἄστρον. ἡ κλόνισις βλλ.. 2) εἶδ. ἰατρ. τὸ πόσχειν ἐκ κλονικῶν βλλ. σπασμῶν.

κλονιστήρ-ῆρος {δ} Ἦσ. «παρμηριος μάχαιρα, παρῖσιον».

κλονιστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κλονισμόν, ὁ μετὰ κλονισμοῦ γινόμενος, ὁ συγκλονιστικός· κλονιστικός κραδασμός.

κλονοειδῶς ἐπίρρ. σχόλ. μετὰ κλόνου, με πῶλυν κλονισμόν, ταραχήν· Σχόλ. Ἰλ.Χ.448 κλονοειδῶς ἐσείσθη Ἰγλώσω, ἐπὶ τοῦ ἐλελιχθη.

κλονοεῖς-εντος-εσσα-εν (κλόνος) λεξ. ὁ πλήρης κλόνου, κλονισμοῦ, ταραχῆς, κλονώδης· ΕΜ 521,22 «κλονέοντα, ταρασσόντα, ἀπὸ τοῦ κλίνω» {δ.γρ. κλονέοντα}.

κλονοκάρδιος-ον {κλόνος-καρδία} ὁ κλονῶν, ὁ σειῶν, ὁ ταρασσών τὴν καρδίαν, ἐπίθ. τοῦ κερραυνοῦ· Ὀρφ. Ὑμν.19,8 {εἰκ. ἀντί χρονοκάρδιος}.

κλόνος {δ} κ. μιν. κ. νεώτ. βίασις, θορυβώδης, ταραχώδης κίνησις, σφοδρὰ σεισις, κλονισμός, διατάραξις, ἰδ. ἡ ταραχὴ τῆς μάχης, ὁ θόρυβος τῆς συμπλοκῆς, ὠθισμός· Ἰλ.331 Ἀτας δὲ Κλεόδουλον Ὀϊλιάδης ἐπορούσας ζῶνδ' ἔλε, βλαφθέντα κατὰ κλόνου, αὐτ.713, αὐτ.Ε 167 ἀνὰ κλόνου ἐγχείσων {τὸν ὠθισμόν, τὴν σύγκρουσιν τῶν δορυῶν}, Ἠσιόδ.Α 148 ἔρις. κορυσσουσα κλόνου ἀνδρῶν {τὸν ὠθισμόν τῶν ἀνδρῶν}, Αἴσχ. Πέρο.107 Ἰπποκάρμας τε κλόνους, αὐτ. Αγ.405 λιπούσα δ' ἄστοισιν ἀσπίτορας κλόνους λογιζίμους τε {ὠθισμοὺς ἀσπίδων καὶ λογίων}, Εὐρ. Ἴων.206 σκέφαι κλόνου. Ἰγνάντων· 2) μτγ. τῆρος, σύγκυσις, συντάραξις· Ἀκύλ.ΠΔ Ἰεξ.12,8, Θεμιστ.Λόγ.6,73B ἡ ταραχὴ καὶ ὁ κλόνος καὶ ὁ κυδοιμός· 3) ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἀναταραχῆ, ἄσλος, θόρυβος· Προδρ.313 Jacobs ὁ κλόνος τῆς θαλάσσης καταστορέαθ'· 4) ἐπὶ τῆς διανοίας, ἡ ταραχὴ, ἡ σύγκυσις· Φιλ.Ι.230 ὁ ἄφρων σάλου καὶ κλόνου ὑπομένει· 5) κίνησις, ταραχὴ, ἐν φυσιολογικῇ σημασίᾳ, ἰδ. ἐπὶ τῆς ἐν τῇ κοιλίᾳ κινήσεως ἀέρος· Ἀριστ.Περ.387 ζῆμου. ἐμπληθθεὶς εἶτ' ἐταράχθη τὴν γαστέρα, καὶ κλόνος ἐξαιφνης αὐτὴν διεκορκορύπησεν, Πλάτ. Ἠ0.Ε81Α σίτουε τινα σφυγγὸν καὶ κλόνου ἔχοντος τοῦ πνεύματος, Ἀρετ.Χρον.Πα81,7 κλόνου πάταγος· || ὁμ. ἐπὶ σφυμοῦ· Γαλ.9,76· || κ. γεν. ἐπὶ τοῦ σώματος· Γαλ.9,65f, Βασ.2,127Α ὁ κλόνος τῶ συμπαυτι ὄγκω τοῦ σώματος ἐπιγίνεταί· || νεώτ. ἰατρ. κλόνος μελῶν ὁ κλονιστικός κραδασμός τῶν ἄκρων· 6) γεν. σεισις, κλονισμός· Ἀλεξ. Ἀφρ.Τοπ.466,25· || μτγ. εἶδ. σεισμός· Εὐάγγ.4,415 ὁ κλόνος ὁ τὴν παραλίαν Φοινικὴν κατασεισας.

κλονοί-εω {κλόνος} κ. μιν. κ. νεώτ., δημ. κ. κλονίζω, συνήθ. κτ. ἐνεστ. μέλλ. κλονήσω, ἄορ. ἐκλόνωσα, τὸ παθ. συνήθ. κτ. ἐνεστ. μέλλ. κλονήσομαι, ἄορ. μτγ. κλονηθῆν, οεῖω τινὸς βίαιως, σφοδρῶς, διασειῶ, διασολεῶν πρός ἀπώλειαν τῆς σταθερότητος, ταρασσῶ· Ἰλ.Υ.492 πάντα τε κλονέων ἄνεμος φλόγα εἰλυφάει· ἐπὶ τοῦ πυρὸς ἐνθεν καὶ ἐνθεν φερομένη ὑπὸ τοῦ ἀνέμου Ι, Ἀρετ. Ὀξ.Νούα.1,10 βῆχες κλονοῦσι τὸν θώρακα· κ. παθ.· Στραν. Ἀμ.1,15 λαίλαπα κλονεύμενοι, Πινδ.Π.9,48 φάραθοι κρύμασι ριπαῖς τ' ἀνέμων κλονέοντα, Ἰνν.Νούα.4,55, αὐτ.Ἰον.2 κλονήσομαι, Σοφ.ΟΚ 1241 ὡς τις αὐτὰ κυματοπλήξ χειμερία κλονεῖται, Λουκ.Ὀν.47 τὸ δὲ ομηπόσιον ἐκλοιετο τῶν γέλωτι, Αἴλ.Ζ1,244 κλοιεσθαι τὴν γαστέρα, Βί. Ἀλεξ.545 μέγιστοι βροντῶν κτύποι

| σὺν ἀστραπαῖς γεγόνασι, κρότοι καὶ λαρηηδῶνας, | ὡστε τὸν κόρμον ζυμάντα κινεῖσθαι καὶ κλονεῖσθαι· || ἐμβάλλω τινὰ εἰς ἀταξίαν, ταραχήν, σύγκυσις, διώκω ἐν θορύβῳ, τρέπω εἰς φθῆν· Ἰλ.Ε 96 πρὸ δ' ἔβην κλονέοντα φάλαγας, αὐτ.Ο 324, αὐτ.Ψ 212 νεφέρα κλονέοντε πάροισεν, αὐτ.Χ188 Ἐκτορα δ' ἄσπερχές κλονέων ἔβην ὠκὺς Ἀχιλλεύς, αὐτ.Λ 496 ὡς ἔφρανε κλονέων πεδίον, Ἠσιόδ. Ἐργ.553, Πινδ.Ι.1781,65 ἐνίκασε δῆποτε καὶ κείνος ἄνδρας ἀφύκτω χερὶ κλονέων {ἐπὶ πύκτου}, Βακχ.12,118 εὐτ' ἐν πεδίῳ κλονέων μοινοῖτ' Ἀχιλλεύς, Ἀπολλ.Ρ 4,908 δμφρ' ἄμυδις κλονέοντος ἐπιθρομῆνται ἀκούα κρημῷ {ἰσομυγος}, Γρηγ.Νοξ.1,329f ἵνα τελέως αὐτὸν καθημηρίσω, ἔφρανε κλονέων τῶ λόγῳ τοῦς γεννάδας ἐκείνους· κ. παθ.· Ἰλ.Ε 93 ὑπὸ Τυδείδῃ πυκνιοὶ κλονέοντο φάλαγες Τρώων, αὐτ.Φ 528· 2) μτφ. συνταράσσω, καταπονῶ, ἐνοχλῶ, πεiràζω, συντελῶ εἰς τὸ ν' ἀπολέση τις τὴν εὐστάθειαν, τὴν κανονικὴν τὴν κατάστασιν· Σοφ.Τρ. 146, αὐτ.ΟΚ 1244 τόνδε. δειναί. ἄται κλονέωνται, Ἀριστ.Ἰνν.361 οὐ λάδρακας καταφαγῶν Μιλησίους κλονήσεις, Φιλ.Ι.589 πάλαι κλονεῖται τὴν φυγὴν, Ἀγασθ.110,631 μῆποτε σε κλονεῖ φιλότης {εἶθε νὰ μὴ σέ πειρώξῃ ποτὲ ὁ ἔρωσι}, Βίτσην. 72,35 καὶ μὴ τρεμούλα τὴν κλονεῖ, | σάν ξέδαθο καλάρι· κ. παθ.· Μηναι.3,12 Ὀρθρ.Ὡδ.3 Θεοτ. τῶν παθῶν τὰς προσβολαῖς κλονοῦμενὸν με στερέωσαν· 3) τὸ παθ. ὁρμῶ ἀγρίως, τρέχω, φέρομαι ἰππὸ ὁρμῆς· Ἰλ.Δ 302 τοὺς γὰρ ἀνώγει σφοῦς Ἰπποῦς ἐχέμεν' ἠμῆδ' κλονεῖσθαι ὀμίλῳ {Ζεῦθ. μτφρ. «τοὺς καθολοκάρηδες ἐπρόσταξέ προτρέποντάς τους | τ' ἄλογα νὰ κρατοῦν καλά καὶ μὴ σπῶ πηλῆθος | νὰ μὴ τρέχουν» | ἡ ἀνατινάσσομαι, χοροπηδῶ· Ἠσιόδ.Α 317 οἶρά τε πολλοὶ νῆχον ἐπ' ἄκρον ἕδωρ, πόρ δ' Ἰχθύες ἐκλονέοντο ἰπλησίον δὲ ἐπινόσσαντο, ἐχοροπηδῶν οἱ ἰχθύες·} || κ. μτφ.· Φιλ.Ι,298 κλονεῖται ἡ οἰκουμένη· 4) εἶδ. ἐπὶ τῶν μελισσῶν, συνέρχουσι εἰς σμήνος, βριθῶ· Ἀπολλ.Ρ 2,133 ἀσάλλεες ᾤ ἐνὶ σμῆλω θορυβῶδῶν κλονέονται· 5) μτγ. παθ. παρακ. κεκλονημένος ὁ οὐ ἔχει κλονισθῆ ἡ πρὸς αὐτὸν πίστις, ὀθ. γραμμ. ὁμψισθητήριος, ἀδόκιμος· Πορφ.Χριστ.35 τὸ κεκλονημένον ῥῆμα· 6) ρηματ.π. κλόνισαι.

κλονώδης-ους-ες {κλόνος} μτγ, μιν κ. νεώτ. ὁ πλήρης κλόνου, ταραχῆς καὶ ἀταξίος, ὁ ὑπὸ ἀρῆμενος κλονισμός, ταραχώδης, σπασμώδης, κλονιστικός· Γαλ.8,544 κλονώδης σφυμοῦ, Σχόλ. Ἰνν.1,291 Dietz εἰ το ῥίγος ἐπὶ τριταίῳ κλονώδης, Ψελλ.π. Ἀν.Βασασι.1,191 ῥίγος κλονώδης ἐπίρρ. μτγ. ὡς· Γαλ.9,79.

κλόξ ἐπίρρ. μιν. κατ' ὀνοματοποιαν δηλωτικὸν φόφου· Συνοδ. Ἐπιστ. Τριῶν Πατριαρχ. πρὸς αὐτοκρ. Θεόφ. ἐκδ. Ἰω. Σακεκελ.33 κλόξ ἀποφοφίσας ὁ ὀφθαλμοῦ ἐκπεπήδηκεν.

κλόουιν {δ} δημ. ὁ κλῶον βλλ.

κλοπαίος-α-ον {κλονή} ὁ κλοπιμαῖος, ὁ ἐκ κλοπῆς προερχόμενος, ὁ κλεμμένος· Αἴσχ.Πρ.110 θρωπῶμα πυρὸς πηγὴν κλοπαίαν, Εὐρ. Ἀлк.1035 σοὶ μέλειν γυναικῆα χρεῖ ὄν γὰρ κλοπαίαν, ἀλλὰ σὺν πόνῳ λαθῶν· || τὸ οὐδ. πληθ. κ. ὡς οὐσ.· Πολυδ.8,33 ἐγὼ κλοπαῖα, & καὶ κλεμματα καὶ κλοπιμαῖα, καὶ φωρία· || λαθραῖος, κρύφιος, δόλιος· Πλάτ.Νόμ.934f τῶν κλοπαίαν τε καὶ βίαιων πάντων τὰς ζῆμιας, Διον. Ἀλ.Ρωμ. 2,71 κλοπαῖος ἀφανισμός.

κλοπαῖα {ἡ} {κλοπεύω} μτγ. τὸ κλέπειν, ἡ κλοπῆ, τὸ κλέψω, κλεψία· Στράβ.15,3,18 ἀπὸ κλοπῆς τρεφόμενοι {δ.γρ. ἀντί κλεψεία}.

κλοπεῖον {τὸ} μτγ. τὸ κλεμμενόν, τὸ κλοπιμαῖον, τὸ κλεμμένον· Μόξιμ.600.

κλοπεύς-έως [ό] κ. μον. κλώφ, κλέτης, κλέφτης : Σοφ.Φιλ.77 κλοπεύς κλώφ γενήσει τών ἀνικήτων θηλων, Εύστ.Πον.329,48 πώς δέ ἄν κλοπεύς τοσοῦτον ἄχθος οὕτω λαθῶν μέσης ἡμέρας ἄριστο· 2) γεν. ὁ πρόττων τῆ κρυφίως : Σοφ.Ἀν.493 φιλεῖ δ' ὁ θυρός πρόσθεν ἡρήσθαι κλοπεύς τών μηδέν ὄρθως ἐν σκότῳ τεχνωμένων ἵνα φωράτο ὡς κρυφίως ἐγκληματίας.

κλοπεύω μτν. εἶμι κλέπτῃς, κλέπτω : Ἀππ. Ἰλλυρ.15· 2) πιθ γρ.ἀντὶ κλοπεύω βλ.λ. : Ἠλιόδ. Αἰθ.1,30 κλοπεύοντας περὶ τὸ νησιδίων.

κλοπή [ή] [κλέπτω] κ. νεώτ., δημ. κ. κλεψία ἡ ἐνέργεια τοῦ κλέπειν, ἡ ληθραία ἀφαίρεσις καὶ ὁ σφετερισμὸς ἀλλοτρίου ἀντικειμένου· νεώτ. νομ. ὄρισμ. ἡ ἀνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ ἰδιοκτητοῦ ἀφαίρεσις ἀλλοτρίου κινητοῦ πράγματος ἐπὶ σκοπῷ ἰδιοποιήσεως : Αἰσχ.Ἀγ.534 ὀφλῶν γὰρ ἀρπαγῆς τε καὶ κλοπῆς δίκην, αὐτ.402 ἦ σχυνη ἔξιναν τράπεζαν κλοπῆσι γυναικός, Εὐρ. Ἐλ.1175, Ἀριστοφ.Ἰππ.444, Ἀντιφ.2,1,6 ἱερῶν κλοπῆς δυοῖν ταλάντων γεγραμμένος, Λυσ.30,25 πολλοὺς . . ἐπὶ κλοπῇ χρημάτων ἀπεκτείνετε, Πλάτ.Νόμ.941B κλοπῇ μὲν χρημάτων ἀνελευθερον, ἀρπαγῇ δὲ ἀναίσχυντον, Δημ.735 κλοπῆς ἐν ταῖς εὐθύναις ἐτάλκεν, Ἀριστολ.Ἀθ.54,2 κἀν μὲν τινα κλέπτοντ' ἐξελέγξωσι, κλοπῆν οἱ δικασταὶ καταγιγνώσκουσι, ΚδΜάρκ.7,22 κλοπαί, πλεονεξία, πονηρία, Πλούτ.Περ.32 εἶτε κλοπῆς καὶ δωρῶν . . βουλοῖτο τῆς ὀνομαζέειν τὴν διαξίν, Ἐπιγρ. σκεῖος . . ἐκφέρειν ἐκ τοῦ ἱερῶν ἐπὶ κλοπῆν, Πάπ. ὄνον ἢ ὄντα ἀπὸ κλοπῆς· ἢ ἐπὶ συγγραφῶν, ὁ σφετερισμὸς, ἡ ἰδιοποιήσις τῆς πνευματικῆς ἰδιοκτησίας τινός, λογακλοπία : Πορφ. π.Εὐσ.Εὐαγγ.Προπ.10,3 περὶ τῆς τοῦ Σοφοκλέους κλοπῆς πραγμάτων· 2) κρυφία, μυστικὴ πράξις, δόλος, ἀπάτη, τέχνησος : Σοφ.Φιλ.1025 κλοπῇ τε κἀνδάνηρ ζυγίης ἰλαθραίως ἡ δὲ ἀπάτης, αὐτ.Αἰ.246 ποδοῖν κλοπᾶν ἀρέσθαι ἱ φυγεῖν κρυφίως, Εὐρ.Ηρ.100 κλέπτουσα μῦθοις ἀθλίως κλοπᾶς (διὰ λόγων ἐξαπατῶσαι, αὐτ.Ἰων.1254, Αἰσχίν.2,57 πράγματος μεγάλου κλοπῆν καὶ δεινὴν ἀναίσχυντιαν ἀνθρώπου· 3) ἐν πολέμῳ, αἰφνιδισμὸς, ἀπροσδόκητος ἐπίθεσις : Ξεν.Ἀν.4,6,14 ἀτάρ τι ἐγὼ περὶ κλοπῆς συμβάλλομαι;

κλοπιός-ή-όν ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος ἡ ἰδιώτων εἰς κλέπτην, ὁ κλεπτικός : Πλάτ.Κρατ.408A τὸ κλοπιόν τε καὶ τὸ ἀπατηλὸν ἐν λόγοις ἵπερὶ τοῦ Ἐρμού.

κλοπιμαίος-α-ον μτν, μον. κ. νεώτ. ὁ προερχόμενος ἐκ κλοπῆς, ὁ διὰ κλοπῆς ἀποκτηθεὶς, ὁ κλεψιμῖος, ὁ κλεψιμαίικος : Ἀντωνίν.Λιβ.23,4 περὶ τῶν βοῶν, ὅτι κλοπιμαίος ἀγει, Λοσκ.Ἰκορ.20 τὸ φῶς αὐτὸ κλοπιμαίον τε καὶ νόθον εἶναι, Πολυδ.8,33 κλέμματα καὶ κλοπιμαῖα, Εὐστ.Πον.222,53 μὴ παραπίπτουσι κλοπιμαῖας γλυκυκότητος· ἐπίρρ. γλωσσ.-αίως.

κλόπιμος-ον κ.-π-ον μτν. ὁ κλοπικός, κλεπτικός, κλεψτικός : Φίλιππ.Θεσσ.ΑΠλ.4,193 ἀλλοτρίων ἀπέχειν κλοπιμους χέρας· ἢ ὁ κλοπιμαίος, ὁ κλεμμένος : Φωκυκλ.135 φωρῶν μὴ δεῖξῃ κλοπιμῶν ἀνδρῶν παραθήκην.

κλόπιμως ἐπίρρ. μτν. κατὰ τρόπον κλοπικῶν βλ.λ. : Μαν.5,298 κλόπιμωσ φθειροῦσι λέχη διασῶν συνεφεθῶν.

κλόπιος-α-ον (κλώφ) κλοπικός, δόλιος, ἀπατηλός : Ὁδ.Ν 295 λήξειν ἀπατῶν μῦθων τε κλοπιων, Μοικ.ΑΠ 9,249 κλοπία χεῖρ, ΑΠλ 4,123.

κλόπος [ό] κλοπεύς, κλώφ, κλέπτης : Ὑμν.Ἐρμ.276 βοῶν κλοπῶν ἡμετεράων, Ὀππ.Κυν.1,517 ἐρίφων κλόπος.

κλοποσηρία [ή] [κλοπός· σηορά] μον. ἡ παράνομος ἐκ μοιχείας σύλληψις ἢ κατ' ἄλλους ἡ

κλοπία σηορά, ἡ κρυφία συνουσία : Ἄχμ. Ὀνειροκρ.216 Πνευσίγ.

κλοποφόρημα-ατος [τό] [κλοποφορῶ] μτν. τὸ κλαπέν ἀντικείμενον : Ἡρωδίων.Ἐπίμ.72.

κλοποφορία [ή] [κλοποφορῶ] μσν. τὸ κλοποφορεῖν, τὸ κλέπειν, ἡ κλοπή : Ζωνορ.1219 κλοποφορία· κλωπεία δὲ μέγα καὶ βίβοθρογον.

κλοποφορῶ-έω [κλοπόος· φέρω] μτν. κ. μον., μέλλ. κλοποφορήσω, κλοπεύω, κλέπτω ἀπὸ πινοσ, ἀσφαρῶ τὶ ἀπὸ πινοσ διὰ κλοπῆς· Σουίδ. ἐτὸ ἐν κλοπείῳ φέρω· : ΠΔ Γεν.31,26 Ἰνατὶ κρυφῇ ἀπέδρασ, καὶ ἐκλοποφορήσας με, Ψχρυσ.1,1003B (ἐκδ.Ρατ.) μὴ κλοποφορῶν τὰ τῆς διακονίας, ASS Σεπτ.3,867,13 καταρχομένην πρὸς τὸ κλοποφορήσαι· 2) ρηματ. π. κλοποφορῆμα, κλοποφορία.

κλότιον [τό] πᾶπ. ἡ κλότος [ό] εἶδος ἀγγείου ἢ καλῶθου : μήκων ἐν κλοτίῳ [ἰβη, γρ. κλονίον].

κλοτοπειυτής [ό] [κλοτοπεύω] Ἦσ. « ἐξαλλάκτης, ἀλαζών ».

κλοτοπιῶς ἀναβάλλω τι διὰ δολίας προφάσεως, ἡ πρῶττω δολίως ἢ κομπάζω, ἡ κῶθησι ἀργός καὶ ψευράς, χῶνα τὸν κιορῷ μου μὲ λόγι· Εὐστ.1177,2 ἐτὸ κλοτοπιεῖν καὶ οἶον παρακλέπτει τὸν καιρὸν· : Ἰλ.Τ 149 οὐ γὰρ χρὴ κλοτοπιεῖν ἐνθάδ' ἐόντας οὐδὲ διατριβεῖν ἱσχύλ. « ὑποκλέπτειν αὐτοῦς τῆς μάχης ἐν ταῖς λόχοις », Ἠλιόδ.Αἰθ.1,30 κλοτοπιεῖοντας περὶ τὸ νησιδίων ἰβη.γρ.ἀντὶ κλοπεύοντας· ἢ Ἦσ. « κλοτοπιεῖν· παραλογίζεσθαι, ἀπάται. κλεψιγαμεῖν, στραγγεῦσθαι ».

κλωθεῖα [ή] δημ. μεγεθ. τοῦ κλουθί. μέγας κλωθός : σπᾶσανε τὴν κλωθεῖα ἢ ἐκλεφαν τῆς κότες· ἢ μεγεθ. κλωθεῖαρος· κτ. ἐπέκτ. ἢ φυλακή.

κλωθαί [τό] δημ. ὑποκορ. τοῦ κλουθί βλ.λ.

κλωθαρος [ό] δημ. μεγεθ. τοῦ κλωθεῖα κ. τοῦ κλωθί βλ.λ.

κλουθί [τό] δημ. τὸ κλουθίον βλ.λ.

κλουθιάζομαι δημ. ἀποθ. ἐπὶ πτηνῶν, δύναμιναὶ ζῆσῳ ἐγκλειστος ἐντός κλωθοῦ, ζῶ ὑεσα σὲ κλουθί : τὰ ὀδῶντα δὲν κλουθιάζονται· 2) ρηματ. π. κλουθίασμα.

κλουθιάζω δημ κ. κλουθιάζω, ὄρρ. [ἐ]κλουθιάζω κ. [ἐ]κλουθιάζω, ἀμτθ. ἐπὶ φῶν, γίνωμαι ἔωλος, κλούθιος, μπαγιατιάζω, κλωθῶ· 2) μτφ. καθίσταμαι ἀνόητος, ἀκριτος : γέραςε καὶ κλουθιάζω· κλουθιάζω τὸ μυαλὸ τὸ ἰσποκουιούθηκε· 3) μτθ. καθιστῶ τινα ἔωλον, κάμνω τι νὰ γίγη κλουθίον· ἢ κ. μτφ. μου κλουθιάζω τὸ κεφάλι μὲ τῖς φωνές του· 4) ρηματ. π. κλουθίασμα.

κλουθιάζω δημ. κλουθιάζω βλ.λ.

κλουθίασμα [τό] [κλουθιάζω] δημ. τὸ ἀποτελεσμα τοῦ κλουθιάζω, τὸ χόλασμα τῶν ἀθῶν· 2) ἡ κλουθιάζομαι ἢ ἐγκλειστίς τῶν πτηνῶν ἐντός κλωθοῦ.

κλουθιά [ή] δημ. τὸ ποῦδες φυτὸν χηνοπόδιον τὸ λευκόν.

κλουθίον [τό] πᾶπ. κλάθος : κλουθίον φῶν.

κλουθίον [ον] πᾶπ. κ. δημ. ὑποκορ. τοῦ κλωθός, ὁ μικρός κλωθός : Πάπ. ἢ δημ. ἀνευ ὑποκορ. σημ. ὁ κλωθός, τὸ κλωθίον : Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ 239,9 πουλᾶκι ν εἶχα στὸ κλουθί καὶ τὸ εἶχα ἡμερωμένο, Πισαδῶ Χρ.Μηλ.53 σάν τὰ πουλιά πού κελαδοῦν μὲσ' τὰ κλουθιά· ἢ παροιμ. κάλλιο στὸ κλαδί παρὰ στὸ κλουθί ἢ ἐπὶ τῶν προτιμῶν τῶν τῆν ἐλευθερᾶν (ῶν), φρ. ἵππεκ στὸ κλουθί κι αὐτὸς [παντρεύτηκε] ὑποκορ. κλουθιάκι, μεγεθιων. κλούθια.

κλούθιος-α-ο δημ. ἐπὶ φῶν, ὁ ἔωλος, ὁ γαλοσμένος, ὁ ἠλλοιωμένος· 2) μτφ. μωρός, ἀνόητος, κούτος : εἶναι κλούθιος· συνθθ. μτ. τῶν λ. κεφάλι, μυαλὸ : κλούθιο κεφάλι· ἢ φρ. κλούθια κὶ ἀπισια ἢ ἐπὶ εὐχῆς ἀντιβασκανικῆς.

κλουδιώνη ἡμεῖς. ζωολ. γένος διπνευμόνων κρουσίων ἀραχνῶν.

κλουδός ἰδίον. κλωδός βλ.λ.: Τζέτζ.Χιλ.5,602. **κλουδιώνη** ἡμεῖς. κρημ. λεύκωμα ἐκ τῶν πρωταρινῶν ἀνευρέθη ἐν τοῖς σπέρμασι ἰχθύων πινῶν.

κλωσία ἡμεῖς. βοταν. γένος ὑπερικωδῶν σταλαμορφῶν φυτῶν.

κλουσιδαί ἰδίον. βοταν. οἰκογέν. δικοτυληδόνα κιστανθῶν φυτῶν.

κλουστρον ἰδίον. γιν. εἶδος πλακοῦντος: Χρυσ. Τυαν.π. Ἀθην.14,647D κλουστρον κυριανόν, κλουστρον τουτάνον, κλουστρον ταβωνιανόν.

κλυδάδιον ἰδίον. γιν. δημ. κλυδάδι τὸ φυτὸν κλυδάτι βλ.λ.: Διοσκ.4,86.

κλυδάτις ἰδίον. γιν. τὸ φυτὸν ἐξήνη, δημ. κλυδάδι: Νίκ.Θηρ.537 ἡεῖ καὶ ἐξήνην, τὴν τε κλυδάτιν καλοῦσιν.

κλύδα ἰδίον. μεταπλ. αἰτ. τοῦ κλύδων βλ.λ., ἰώσ ἀπὸ ὀνομαστ. κλύξ: Νίκ. Ἀλεξ.170.

κλυδάζομαι κλυδωνίζομαι βλ.λ., ἐπὶ τοῦ ὑγροῦ τῆς πλευριτίδος: Ἰνπ.415,10 κατὰ τοῦτο γὰρ πῶν ξυνίσταται, καὶ συνιατάνον ἐἴ τις σείη τὸ σῶμα, κλυδάζεται καὶ φόφον παρέχει. 2) τολαντεύομαι, ἐπὶ πτηνῶν: Μάξ.Τύρ.214 ἡ γέρανος κλυδάζεται τὴν πτησὶν ὡσπερ ναῦς χειμαζομένη.

κλυδάξις-εως ἰδίον. γιν. τολαντώσις, ἀνακίνησις τοῦ στομάχου: Διοσκ.ἀπ.141.

κλυδασμός ἰδίον. γιν., μὲν. κ. νεώτ. κλυδωνισμός, κτύπος, κυματισμός, ὄρημ τῶν κυμάτων: Στράβ.4,1,7 λίμνην οὖσαν παγῆναι μετὰ κλυδασμοῦ. || κ. μὲν. κ. νεώτ. ἰατρ. κυστοειδῆς τολαντώσις ἡ ἀνακίνησις πύου ἐν οὐδῆται: Παῦλ. Αἰσχ.116,45 κλυδασμοῦ συναίσθησις, Λάσκ.Θεοδ.π. 8σ. κωδ.1193,68 πολὺς γὰρ ἐστὶν ὁ κλυδασμός.

κλυδάττομαι γιν. κλυδωνίζομαι βλ.λ.: Διογ.Λ 5,66 ὕδατι κλυδαττομένη.

κλυδῶμα εἶμα. κυματισμός: Ἀριστ.Πρ.966β,7.

κλυδῶσις-α-ον ὁ κλυδωνιζόμενος, ὀρμητικός, κυματώδης, ταραχώδης: || Ἡσ.κλύδιον πέλαιος.

κλυδῶν-ωνος ἰδίον. κ. μὲν. κ. νεώτ. κύμα ὄθ. περιηλιτ. κύμασις, σάλοσ θαλάσσης, θαλασσοταραχή, φουρτούσα: Ὀδ.Μ 421 κλυδῶν ἀπὸ τοῖχου λῦσε κλυδῶν τρόπιος, τὴν δὲ φίλην ἔφερε κύμα, Αἰσχ.Πρ.431 βοῶ δὴ πόντιος κλυδῶν ξυμπίπτων σπένει βυθός, Σοφ.ΟΚ1687 πόντιον κλυδῶν ἄλαμναί, Τιμόθ.Μιλ Περσ.146, Θεόδωρ.Χαρ.25,2 Ἀριστ.Ζ1 548η,13 νεεῖρα . . . καὶ κλυδῶν, αὐτ.ΖΜ 685α,32 κὴ ἀποσπᾶσθαι ἀπὸ τῶν πετρῶν, ὅταν κλυδῶν ἡ καὶ χειμῶν: κ. κτ. πληθ.: Λυκόφρ.474, Πολύδ.10,10,3 οἱ λίδες καθ' ἑκάτερον τὸν εἰσπλοῦν παρεισπίπτοντας κλυδῶνας ἀποτελοῦσι. 2) ἰατρ. κλυδασμός, κυματοειδῆς τολαντώσις τοῦ στομάχου καὶ τοῦ θώρακος: Γαλ.1,348. || ὁ ἦχος ὁ ἀκούόμενος κατὰ τὴν πλευριτίδα: αὐτ.Β,285. || ἡ ροὴ τῶν ὑγρῶν: Ἀρετ. Ὀξ. Παθ.1,5 ἡν κλυδῶν ὑγρῶν ἀναπνέη εἰς τὰς διαπνοὰς. || κ. ἐπὶ ἐσωτερικῶ ὕδατος ἐν ὑδρωπῇ: αὐτ.Χρον.1,παθ.2,1. 3) μτφ. κ. νεώτ. ἐν φρ. μέγα κύμα δυστυχίας, συμφορά: Αἰσχ. Πέρσ.599 ἐπίσταται βροστοῖν ὡς ὅταν κλυδῶν κακῶν ἐπέλθῃ, Σοφ.ΟΤ 1527 εἰς ὅσον κλυδῶνα δεινῆς συμφορᾶς ἐλήλυθεν, Μηναι.12,1 Ὀδ.6 μαινομένην κλυδῶνι ψυχροφθόρῳ . . . τῶν παθῶν τὴν θάλασσαν κατεύνασον, Θεοφύλ.Σ'ιστ.1780 κλυδῶνας συμφορῶν. || πλημμυρα, πληθός: Σοφ. Ἠλ.733 κλυδῶν ἐπιπνον ἐν μέσῳ κυκώμενον, Εὐρ. Ἴων 60. || ταραχή, ἀνωμολία: Πλάτ.Νόμ. 758 ἡ πόλις τε ὡσαύτως ἐν κλυδῶνι τῶν ἄλλων πόλεων διαγομένη, Δημ.442 κλυδῶνα καὶ μανίαν τὰ καθεστῆκῶτα πράγμαθ' ἠγοούμενῶν, Πλούτ. Κορίοκ.32 ἐν χειμῶνι πολλὰ καὶ κλυδῶνι τῆς πόλεως Σέργ.Μακρ. ἐν Σάθ.3,232 κλυδῶν καὶ ταραχὴ κατέλαθε τὴν ἐκκλησίαν.

κλυδωνίζομαι ἰκλυδῶνίζω ἰμτγ., μὲν. κ. νεώτ ὑφίσταμαι κλυδῶνα, σάλον ἐκ κυμάτων, λίαν κυμαίνομαι, συτταρόττομαι: Βέττ.Βαλ.354,26 τὸν κλυδωνιζῶν κλυδωνιζομαι καὶ ἀστογενὴ θαλασσομαχοῦντα, Φιλόπ.Ἰω. Ἰγνομ.381,7 κλυδωνιζομένη ναῦς, -δεινῶς τὸ πλοίαριον ἐκλυδωνιζέτω, ἔρμαιον τῶν κυμάτων. 2) μτφ. δισροπῆται, συτταρόττομαι, τάλαιπωροῦμαι, πάσχω ὡς ὑπὸ κλυδῶνας, ὑπὸ τρικυμίας: Πλάτ.Ἠσ.57,20 οἱ δὲ ἀδικοὶ κλυδωνισθήσονται, Ἰωσ.Α' 9,11,3 ἄδικος ταρασσόμενος καὶ κλυδωνιζόμενος, Θεοφύλ.Σ'ιστ. 184Α τῷ θρύλῳ κλυδωνιζομένης τῆς πόλεως ἰσυτταραττομένης, - ἐκ τῆς ἐμπειρίας τῶν συχνὰ ἐναλλασσομένων κυδερνήσεων τὸ ἔθνος ἐκλυδωνιζέτω. 3) ὁμ. μτφ. ἀμφιταλαντεύομαι, πάσχω ψυχικῆν ἀστάθειον: ΚΔ Ἐφεσ.4,14 ἴνα μηκέτι ὤμην νηπιοί, κλυδωνιζόμενοι καὶ περιφερόμενοι παντὶ ἀνέμῳ τῆς διδασκαλίας. 4) ρηματ. π. κλυδωνισμα, κλυδωνισμός.

κλυδωνῶν ἰδίον ὑποκορ. τοῦ κλυδῶν βλ.λ., μικρὰ κύματα, ταραχὴ, συχν. ἀνευ ὑποκορ. σημ., Εὐρ. Ἐκ.48 δούλης ποδῶν πάροισεν ἐν κλυδωνῶν. || κ. μτφ. ἐπὶ πόλεως: Αἰσχ.Ἐπτ.795 κλυδωνῶν πολλῶσι πληγαῖς ἀντλον οὐκ ἐδέξατο κ. ἀπολ.: Μηναι.3,26 Ὀδ.3 ἐπιφανον πᾶσιν οὐρανόθεν . . . καὶ παῦσον τὰ κλυδῶνι, Ἀρρ.Εὐδ.3. 2) κυματωγῆ, ρηγνῆ: Θεου.2,84 ἰδιόθρ. κλυδῶν βλ.λ. 3) μτφ. ἀνακίνησις, ἀνοκάτεια: Αἰσχ.Χο.164 κάμοι προσέστη καρδίαν κλυδῶνιων χολῆς. **κλυδωνισμα**-ατος ἰδίον ἰκλυδωνίζω ἰ. Σουῖδ. κ. νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κλυδωνιζομαι βλ.λ., γλῶσσο. τοῦ κλυδῶνιων.

κλυδωνισμός ἰδίον ἰκλυδωνίζω ἰ. Σουῖδ. κ. μὲν. κ. νεώτ. κλυδῶνισμο βλ.λ.: Ἡρωδιδ.Ἐπιμ.179. 2) μὲν. κ. νεώτ. μτφ. δὴν, ταραχὴ, ἀνωμολία ψυχικῆ, τάλαιπωρία τοῦ βίου: Θασμας. Ἀγ.Κλήμεν. π.Κοτῆ. Ἀγ.Πατρ. Ἀποστ.1,815 ὅθι τῶν τοῦ βίου κλυδωνισμῶν καταποντιζόμενον, Αἰθ.Ροδ.3197 ποῖον ψυχῆς σου κλυδωνισμῶν τὸν ἐπαθεὶς διὰ μέγαν.

κλυδῶνῶ Σουῖδ. «κλυδωνίζω».

κλύζω κ. νεώτ., ἐπ. παρσι. κλύζεκον, ἐπ. μέλλ. κλύσσω, ἀπαρφ. ἀορ. κλύσαι, παθ. ἀορ. ἐκλύσθη, παρακ. κέκλυσαι, ἐπὶ τῆς θαλάσσης, μτ. οἰτ. βρέχω, περιβρέχω διὰ τῶν κυμάτων, ὀρμῶ καὶ σκεπάζω: Ὑμν. Ἀπολλ.75 ἐνθ' ἐμὲ μέγα κύμα . . . κλύσει: || ἀπολ. ὑφόρμαι ἀνώθεν: Αἰσχ. Ἀγ.1182 κύματος δίκην κλύζειν πρὸς αὐγάς. || συχν. ἐν τῷ παθ.: Ἰλ.Σ 392 ἐκλύσθη δὲ θάλασσα ποτὶ κλισίας τε νέας τε, Ὀδ.1,384 ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατεργαμένης ὑπὸ πέτρης ἰψόβη, ἔκανε κύματα ἡ θάλασσα ἔνεκα τοῦ πεσόντος βράχου, Ἡσιόδ.Α 209 ἐν δὲ λίμνη εὐσμορς ἀμαιομακείτοιο θαλάσσης. ἐτέτυκτο . . . κλύζομένη ἱκελοσ ἰφανόμενος ὡς τὰ κυμαίνοντι, Βατραχομ.76 ὕδασι . . . ἐκλύζετω. 2) παθ. ἐπὶ τῆς, βρέχομαι ὑπὸ θαλάσσης, περιβρέχομαι: Πολύδ.34,1,2 κλύζεσθαι δ' αὐτὴν ἰπὴν παραλιανὴ τῷ Σικελικῷ πελάγῳ. 3) ὀνοπλῶνα, καθοίρω, ξηλώνω: Σοφ.ἀπ.854 κλύζουσι φαρμάκῳ χολῆν, Καλλ.Ατ.3,1,25 ἐκλύζεν ποταμῶν λύματα κ. μτφ.: Εὐρ.ΙΤ 1193 θάλασσα κλύει πάντα τάνθρώπων κακὰ. || ὁμ. ἐκπλῶνα, καθοίρω: Ξεν.ΚΠ.1,3,9 εὐ κλύσαι τὸ ἐκπλῶνα, Ἀριστ.Ζ1 603η. || κλύζουτες τοὺς μνηστῆρας οἶψιν. || εἰδ. καθοίρω διὰ κλυστῆρος: Ἰνπ.Διαίτ.19 ἡν μὲν ἰσχὺ τε καὶ ἀκμᾶζῃ τῇ ἡλικίᾳ, κλύσαι, ἡν δὲ ἀσθενέστερος ἢ, Νίκαρχ.ΑΠ.1,118 οὐτ' ἐκλυσεν Φεῖδων μ., οὐθ' ἡφατο, ἀλλὰ πυρέξας ἐμνήσθη αὐτοῦ τοῦνομα, ἀπέθανον κ. ἐν φρ. εἰς ὡτα κλύω χεῶ ὕδωρ εἰς τὰ ὡτα καὶ καθοίρω οὗτᾶ: Εὐρ. Ἰνπ.654 ἀγῶ ῥυτοῖς νασμοῖσιν ἐξομόρξομαι, εἰς ὡτα κλύζων.

4) κολύπτω, ἐπιστρώνω διὰ κηροῦ : Ἐπιγρ. Πα-
νίωνιον στεγνώσαντι καὶ κλύσαντι, αὐτ. κηρῷ
κλύσαντι' κ. ποθ. : Θεόκρ. 1,27 κισσὺδιον
κεκλυμένον ἀδέει κηρῷ' 5) ρηματ. π. κλύ-
δω, κλυσμός, κατακλυσμός, κλυστήρ. Ἐκ ρίζ.
κλ-, λατιν. cluere = purgare καθορίζω.

κλύθι προστ. ἀορ. τὸ κλύω βλ.λ.
κλυμένη ἴθι νεώτ. ζωολ. γένος ζωνσοκαληκῶν
τῆς οἰκογ. τῶν μαλδανιδῶν.

κλύμενον ἴθι τὸ φυτὸν οἰγόκλημα τὸ τυρρη-
νικόν : Θεόδ. ρρ. Φ1 9,8,5, Διοσκ. 4,14' || ὄμ. τὸ φυ-
τὸν ἀκορηϊοῦρος ὁ σκωληκοειδής : Διοσκ. 4,13,
Πλίν. Φ1 25,70' || τὸ φυτὸν περιαλλοκαῦλον τὸ
ἀρουραϊόν : ΨΔιοσκ. 4,13' || Ἦσ. « κισσός » :

Ἄντιμ. 68 κισσοῦ τε κλυμένοιο.

κλύμενος-η-ον κλυτός, ἐνδοξός ἢ διαδόχτος :
Ἄντιμ. 68, Θεόκρ. 14,26 τούτων τὸν κλύμενον κατε-
τέκετο τήνον ἔρωτα : || συνήθ. ὡς κύρ. ὄν.
Κλύμενος ἐπὶ τοῦ θεοῦ τοῦ κῶτα κόσμου : Δα-
μαγ. ΑΠ 7,9 ἀμειλικταίο βαρῷ Κλυμένοιο φρόνη-
μα, Ἀριστοδίκ. αὐτ. 189 λευμῶσι ἐπὶ Κλυμένοιο
φρόνημα, Παισ. 2,35,9 ὁ νῶας ἔστιν ἀπαντικρῶ
τῆς χθονίας, καλεῖται δὲ Κλυμένοιο, καὶ τῷ Κλυ-
μένῳ θύουσιν ἐνταῦθα.

κλυστήρ-ηρος ἴθι Ἐπιγρ. πιθ. ἔσφ. ὁ κλυστήρ βλ.λ.

κλυπαστρίδι ἴθι νεώτ. ζωολ. οἰκογ. ἐχίνων
τοῦ ἀθροίσμ. τῶν γναθοστόμων' 2) παλοιοζ.
γένος ζῶων ἀπαντῶντων ἐν ἀπολιθώσει.

κλυπιδάι ἴθι νεώτ. ζωολ. οἰκογ. ἰχθύων τοῦ
ἀθροίσμ. τῶν τελεσοτέων.

κλυπαδλή ἴθι νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς
οἰκογ. τῶν σταυρανθῶν.

κλυπαντλία ἴθι νεώτ. ἱατρ. ὁ κλυστήρ βλ.λ.

κλύσμα-ατος ἴθι κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ὑγρὸν
τὸ εἰσαγόμενον διὰ τοῦ κλυστήρος εἰς κοιλιτῆρα
τοῦ σώματος πρὸς πλύσιν καὶ κάθαρσιν : Ἦρ. 2,
77 ἐμέτοισι θηρῶμενοι τὴν ὑγιήνην καὶ κλύσμα-
σι, Ρουφ. π. Ὀρειδ. 8,24' || νεώτ. κ. δημ. κ.
ἢ διὰ τοῦ κλυστήρος πλύσιν κοιλιτῆρος τινος τοῦ
σώματος, ἰδ. τῶν ἐντέρων : τοῦ ἔκαναν κλύσμα
σήμερα τοῦ ἀρρώστου' || κ. αὐτὸ τὸ ὄργα-
νον δι' οὗ γίνεται ἡ πλύσις· προβλ. κλυστήρ'

2) κυματῶν, ρηγμῶν βλ.λ. : Λουκ. Πλ. 8 ἀπόξυροι
δὲ εἰσι πέτραι καὶ ὀρέται παραθιγόμεναι τῷ
κλύσματι' || τόπος κατακλυζόμενος ὑπὸ τῶν
κυμάτων, ἀκτὴ : Πλούτ. Καῖσ. 52 ἐπὶ τοῦ κλύσμα-
τος ἐπήξε τὴν ἑαυτοῦ σκηνήν, Λουκ. Ἐνὸλ. Δ. 6,3
καὶ πηγήν . . ἀναδοθῆναι ἐάσω ἐνταῦθα πατά-
ξας τῆ τριαίνην τὴν πέτρων πλησίον τοῦ κλύσμα-
τος' 3) μτφ. ἐν κακῇ σημ., ἐπὶ κιναιδῶν, κά-
θαρμα : Πολυδ. 6,126' || κ. ἐπὶ ἑταίρας : αὐτ. 7,39
ἢ κατατετριμμένη ἑταῖρα κλύσμα καὶ πλύμα.

κλυσματικόν ἴθι μτγ. τὸ κλυσματικόν βλ.λ. :
Ρουφ. π. Ὀρειδ. 7,26,191.

κλυσματιον ἴθι ὑποκορ. τοῦ κλύσμα βλ.λ. :
Ἰαν. Ἐπιδ. 3,17 γ' ἀπὸ δὲ κοιλιῆς ὀφέ κλυσματίφ
καλῶς διήλαθε, Ρουφ. Νεφρ. Κυστ. 1.

κλυσμός ἴθι μτγ. κ. μον. τὸ κλύσμα βλ.λ. :
Διόδ. 2,182 τὰς δὲ νόσους προκαταλαβανόμε-
νοι θεραπεύουσι τὰ σώματα κλυσμοῖς, Ρουφ. π.
Ὀρειδ. 7,26 Ἰηπιατρ. 106,14 χρῆσθαι κλυσμοῖς,
Μηχ. Ἄτταλ. ἐν Σθ. 1,36 τοῖς μοναχοῦς μεταλαμ-
βάνειν ἐκ τούτου αὐτὸ κλυσμοῦ.

κλυστήρ-ηρος ἴθι κ. νεώτ., δημ. -ήρι εἰδικὴ
συσκευὴ πρὸς εἰσαγωγὴν ὑγρῶν ἐντὸς διαφόρων
κοιλιτῶν τοῦ σώματος ἢ πρὸς πλύσιν τραυμά-
των : Ἦρ. 2,87 ἐπεὰν τοὺς κλυστήρας πλήσωνται
τοῦ ἀπὸ κέδρου ἀλειφατος γινομένου, ἐν ὧν
ἐπλησαν τοῦ νεκροῦ τὴν κοιλίην, Φιλῶδ. Παρρ.
300, Σωρ. 2,59, Λύκ. π. Ὀρειδ. 8,33,3, Γαλ. 10,35B,
Ἄρτεμιδ. Δαλδ. 5,79 κλυστήρα προσθέμενος'

2) κλύσμα βλ.λ. : Νίκ. Ἀλεξ. 139 ἐν κλυστήρι νέ-

ον γλάγος οἶος ἀμέλξας κλύζει' || τρῶφιμοι
κλυστήρες τροφὴ εἰσαγόμενὴ διὰ κλυστήρος εἰς
τὸ ἔντερον : Λύκ. π. Ὀρειδ. 8,34.

κλυστηρίδιον ἴθι μτγ. ὑποκορ. τοῦ κλυστήρ
βλ.λ. : Γαλ. 7,433.

κλυστηρίζω μτγ. εἰσάγω ὑγρὸν διὰ κλυστή-
ρος βλ.λ. εἰς κοιλιτῆρα τοῦ σώματος πρὸς πλύσιν
ἢ κάθαρσιν : Καίλ. Αὐρ. Ὀξ. 3,4.

κλυστήριον ἴθι μτγ. κ. νεώτ., δημ. -ήρι τὸ
κλυστηρίδιον βλ.λ. : Γαλ. 7,443' || νεώτ. κ. δημ. ὁ
κλυστήρ βλ.λ. 1.

κλύτανθος ἴθι νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κο-
λεοπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν κεραμβυκιδῶν.

κλύτα β' πληθ. ἀορ. προστ. τοῦ κλύω βλ.λ.

κλυτία ἴθι νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων διπτε-
ρων τοῦ ἀθροίσμ. τῶν βραχυπτερῶν.

κλυτόβουλος-ον μτγ. ὁ ἐνδοξὸς διὰ τὰς αὐ-
τοῦ βουλὰς : Ὀνη. Ἀλ. 3,26 Ἐρμεῖα κλυτόβουλε.

κλυτόδενδρον-ον μτγ. ὁ περιφημὸς διὰ τὸ
δένδρον αὐτοῦ : Φίλιππ. Στέφ. 4,2,1 ἀνθεὰ σοὶ δρέ-
φας Ἐλικώνια, καὶ κλυτόδένδρου Περίας κείρας.

κλυτοεργός-όν ὁ περιφημὸς διὰ τὰ κατὰ αὐ-
τοῦ ἔργα' ὄθ. κλυτοτέχνης βλ.λ., ἐπιθ. τοῦ Ἠφαι-
στου : Ὀδ. Θ. 345 λίσσεται δ' αἰεὶ Ἠφαιστὸν
κλυτοεργόν, Ἄγαθ. ΑΠ 10,64 κλυτοεργὸς τύχη.

κλυτοχλήξ-ουξ-ές μτγ. ὁ κλυτοεργὸς βλ.λ. :
Φίλ. π. Ἀλεξ. Πολ. ἐν Μιλ. Ἰστ. Γραμμ. ὄπ. 3,213.

κλυτόκαρπος-ον ὁ ἐνδοξὸς, πεφημισμένος διὰ
τὸν καρπὸν αὐτοῦ : Πινδ. Ν. 4,76 ἐνθα πείραν
ἐχόντες οἰκάει κλυτόκαρπον οὐ νέοντι' ἀνευ
στεφάνων.

κλυτόμαντις-εως ἴθι ὁ περιφημὸς, ἐξασκουστός
ὡς μάντις : Πινδ. Παῖαν. 6,2.

κλυτόμητις-ιδος ὁ περιφημὸς διὰ τὴν εὐφύνην
του, σύνεσιν. ἐπιθ. τοῦ Ἠφαιστου : Ὀδ. Ὀμ. 20,1'
|| τοῦ Ἀπόλλωνος : Παιαν. Ἐρ. 1371' || ὄμ. τοῦ
Ἀσκληπιοῦ : Ἐπιγρ., Φιλῶστρ. Νεώτ. Εἰκ. 13' || ἐπιθ.
δικαστοῦ : ΑΠλ. 4,43 Δαμόχαρι κλυτόμητι.

κλυτόμαχος-ον ὁ περιφημὸς διὰ τοὺς μῆχθους
του : ΑΠλ. 5,362 Καλλιόνα κλυτόμαχος.

κλυτόνοος-οος-οιν-οον ὁ περιφημὸς διὰ τὸν
νοῦν, διὰ τὴν σοφίαν αὐτοῦ : Ἐπιγρ. ΑΠ 3,4 κλυτό-
νοος Πολυμήδης.

κλυτόπαις-παιδός ἴθι μτγ. ὁ ἔχων περίφη-
μον, ἐξακουσμένα τέκνα : Φίλιππ. ΑΠ 9,262 Ἀριστο-
δικῆν κλυτόπαιδα.

κλυτόπῳλος-ον ὁ ἔχων περιφημὸν πῳλοῦς ἢ
ἵππους. ἐν ἴλ. πάντοτε ὡς ἐπιθ. τοῦ Ἄδου : ἴλ. Ε
654 εὐχὸς ἔμοι δῶσειν, ψυχὴν δ' Ἄιδι κλυτο-
πῳλῶ' || μτγ. πῳ. κλυτόπῳλος λόχος οἱ ἥρω-
ες τοῦ δουριεῖου ἵππου : Τρύφ. 92.

κλυτός-η-όν (κλέω, κλέομαι) ὁ ἐνδοξὸς, ὁ περι-
φημὸς, διάσημος ἐπ' ἀγαθῶν, ἔξακουστός, συχ-
ν. ὡς ἐγκωμιστικόν ἐπιθ. θεῶν, ὄμ. κ. ἡρώων : ἴλ. 1
362 εἰ δὲ κεν εὐλοήην δῶη κλυτός ἐννοσίγαιος,
αὐτ. Υ 320, Ὀδ. Ω 409 κλυτὸν ἄμφ' Ὀδυσσῆα,
Πινδ. Π 9,59 κλυτὸς Ἐρμῆς, Βαχχ. 16,7 κλυτὴ Ἀθά-
να' || κ. ἐπὶ ἐθνῶν ἢ καὶ τοῦ συνόλου τῶν
ἀνθρ., ὄμ. κ. περιληπτ. ἐπὶ τῶν νεκρῶν : ἴλ. 3 361
ὁ μὲν ὄχετ' ἐπὶ κλυτὰ φῶλ' ἀνθρώπων Ὀδ. Κ
526 αὐτὰρ ἐπὴν εὐχῆσι λίσσῃ κλυτὰ ἔθνεα νε-
κρῶν' || κ. ἐπὶ πόλεων ἢ χωρῶν : ἴλ. Ω 437 σοὶ
δ' ἄν ἐγὼ πομπὸς καὶ κε κλυτὸν Ἄργος Ἰκοίμην,
Σοφ. Ἄντ. 1118 κλυτὰν ὡς ἀμφεπέρι Ἰταλίαν, Εὐρ.
ΙΑ 263' || κλυτὸν ὄνομα ἐνδοξοῦν ὄνομα : ἴλ.
1 364 ἴερμ. Σχολ. τὸ ὄνομα δι' οὗ καλεῖται τις' 2)
ἐπὶ ζῶων, ἰδ. τιθασῶν, καλῶς, ὠραῖος, δια-
λεκτός, καλοθρεμμένος : Ὀδ. 1 308 ἤμελεγε κλυτὰ
μῆλα, Σοφ. Ατ. 375 κλυτοῖσι πεσῶν ἀπλοῖσις ἐρε-
μνὸν αἰμ' ἔδευσα' || Ἦσ. « κλυτὴ ὄρνις, ἀλε-
κτρῶν » 3) ἐπὶ βλαστήσεως, ἐπὶ κτίσματος,
λαμπρός, ὠραῖος, μεγαλοπρεπής : ἴλ. Β 854 ἄμφι

τε Παρθένου ποταμών κλυτά δώματ' ἔναιον, Ὀδ.Ζ 321 και το κλυτὸν ἄλσος ἱκόντο· || γεν. ἐπὶ πραγμ. ἢ γεγονότων, εὐχάριστος, εὐφρόδουνος, καλὸς, εὐάριστος : Βακχ.16,73 κλυτὸς αἰθῆρ, Πίνδ.Ο 14,21 πατρὶ κλυτὰν φέροισ' ἄγγελίαν, αὐτ. Π 10,6 ἄγγελιν ἐπικωμῶν ἄνδρων ὄπα· 4) ἐπὶ ἔργων ἀνθρώπων ἡ δεξιότατος, ἥτοι τεχνουργημάτων, οἷον ὄπλων, ἐνδυμάτων, σκευῶν κττ., ὁ λίαν ἐντέχνως κατασκευασμένος, ὁ ἀρίστος ἐξέριγγα ἐντέχνος, δθ. λαμπρὸς, εἰσάσιος, περίφημος : Ἰλ.Ε 435 Αἰνεῖται κτείναι και ἀπό κλυτά τεύχεα δύσαι, Ὀδ.Υ 72 ἔργα δ' Ἀθηναίη δέδεας κλυτά ἐργάζεσθαι, Σοφ.Ατ.177 ἢ βα κλυτῶν ἐνάρων φευσθεῖσα δώροισ, Κράτ.Θηδ.10,6 κλυτά χρήματα· || ὄμ. κ. ἐπὶ πνευματικῶν προϊόντων, ὁ ἐξαιρετὸς ἐμπνεύσεως, συνθέσεως, ἐκτελέσεως : Πίνδ.Ν 7,16 εὐρηται ἄποινα μὶχθων κλυταὶς ἐπέων ἀοιδαῖς, **κλυτόστομα** ἰτόι νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκίου. τῶν βιγνιονιδῶν.

κλυτοτέρμων ὦρα ἰήλ μγν. ὠροσκόπος : Μαν.4,28.

κλυτοτέχνης ἰόι ὁ περὶ τὴν χαλκευτικὴν τέχνην ἔχουχος, δθ. ἐνδοξος, περίφημος, ἐπιθ. τοῦ Ἡφαίστου : Ἰλ.Α 571 τοῖσιν δ' Ἡφαιστος κλυτοτέχνης ἦρχ ἄγορεύειν.

κλυτοτεχνία ἰή μσν. ἢ περίφημος, καλὴ τέχνη : Εὐστ.Ἰλ.Σ 420.

κλυτοτεχνικός-ἡ-ὄν μσν. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κλυτοτεχνίαν βλ.λ. : Εὐστ.Π48,57 διὰ τὸ αὐτοῦ κλυτοτεχνικὸν ἰδία τὴν ἐν τῇ τέχνῃ ὄδξαν αὐτοῦ.]

κλυτότοξος-ον ὁ περίφημος διὰ τὸ τόξον αὐτοῦ, ἐνδοξὸς τοξότης, ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος : Ἰλ.Δ 101 εὐχοε δ' Ἀπόλλωνι λυκηνγενεῖ, κλυτοτόξω.

κλυτοφωγγής-οὐς-ές μγν. ὁ λαμπρῶς φωτίζων : Μαν.2,148 ἀστερέως κλυτοφωγγεῖς.

κλυτοφώφμος-ον περίφημος, ἐνδοξός, πεφημισμένος : Ὀρφ. Ἀργ.214 Ἀμφίων κλυτοφώφμος.

κλυτρίβαι ἰοῖ νεώτ. ζωολ. κ. κλυτρωεῖδῃ (τὰ οἰκοί. ἐντόμων τοῦ ἀθροίσματος τῶν φυτοφάγων.

κλυφί ἰτόι δημ. κ. κλίφῃ βλ.λ.

κλύω, παρατ. μτ. σμ. ὄρ. ἔκλυον, ποι. κλύων, γ' ἐν. ἔκλεεν, ὄρρ. προσ. κλύθι, πληθ. κλύθε, μτ. ἐπ. ἀναδιπλ. κέκλυθι, κέκλυθε κ. ἐν. κέκλυκε, ἀκούω : Ἀριστφ.Βάτρ.Π173 κλύειν, ἀκούσαι, ταυτὸν δν ἀσφάεστατα· || μτ. γενικ. προσ. κ. αἰτ. πράγμ. ἀκούω τὶ παρά τῆσιν : Ἰλ.Γ 86, Ὀδ.Τ 93 πάντα γάρ εὐ ἤδησθ', ἐπεὶ ἐξ ἔμευ ἔκλυες αὐτῆς, Σοφ.ΟΤ 429 ἢ ταῦτα δῖτ' ἀνεκτὰ πρὸς τοῦτου κλύειν· μ. μτ. γενικ. προσ. κ. ἰδ. μτ. μτχ. : Ἰλ.Κ 47 οὐ γάρ νω ἰδόμεν, οὐδ' ἔκλυον αὐδ-δήσαντος, Σοφ.ΟΚ 1406 τὰ σκληρὰ πατρὸς κλύετε τοῦδ' ἄρωμένου· μ. μτ. αἰτ. πράγμ. : Ὀδ. Β 30 ἢε τιν' ἀγγελίην στρατοῦ ἔκλυεν ἐρχόμενον, Ἐμπ.Π2.11 κλύειν βᾶξιν, Βακχ.16,67 κλύε ἑχάν Ζεὺς· μτ. γενικ. πράγμ. : Ὀδ.Κ 311 θεὰ δέ μοι ἔκλυεν αὐδῆς, αὐτ.Μ 271 κέκλυται μευ μύθων κακὰ περ πάσχοντες ἔταίροι· || μτ. γενικ. ἀντικειμ. ἀκούω περὶ τῆσιν προσ. ἢ πράγμ. : Σοφ. ΟΚ 307 κλύων σοῦ δεῦρ' ἀφιξεταί ταχὺς κ. μτ. μτχ. Ἀισχ. Ἐπτ 837 αἰμοσταγεῖς κροεὺς κλύουσα δυσμῶρας θανάτων, Σοφ.Φιλ.261 κεύειν, δν κλύεις τ-σας τῶν Ἡρακλείων ὄντα δεσποτῶν ὄπλων σπον. μτ. αἰτ. κ. ἀπαφρ. : αὐτ.Τρ.68 καὶ ποῦ κλύεις νιν, τέκνον, ἰδρῦσαι θρονάς· κ. κλύειν ὀ-θούνεκα ἀκούω δτι . . . αὐτ. Φιλ.1307 κλύων ὀθούνεκα Αἰγίσχος μὲν οὐ κατὰ στέγας· || π. τραγ. ὁ ἐν. μὲ σμ. παρακ. ἔχω ἀκούσει ἢ μάθει, γνωρίζω : Σοφ.ΟΤ 305 εἰ τὶ μὴ κλύεις τῶν ἀγγέλων, Εὐρ. Ἰνν.1004 οὐκ ὄφθα πράξην τήνδε πλην λόγφ κλύων γραφῆ τὸ λεύσανον κ. ἀπολ. κτ. μτχ. : Αἰσχ.Πρ.448 κλύοντες οὐκ ἤκουον· || γεν. παρατρωδ. ἐνωσθ. γνωρίζω : Ὀδ.Ζ 185 χάρματα δ'

εὐμένετῃ, μάλιστα δέ τ' ἔκλυον αὐτοί, Ἡσιόδ. Ἐργ.9 κλύθι ἰδῶν ἄφων τε· 2) ἰδῶ ὄκρῶσιν εἰς τι, ἀκροῦμαι, προσέχω : Ἰλ.Ο 300 αἰ δ' ἀρα τοῦ μάλα μὲν κλύων ἠδὲ πύθοντο· ἰδ. κτ. προστ. παρακλεισται. ἐπὶ προσευχῶν : Ἰλ.Α 37 κλύθι μευ, ἀργυροτόξε, αὐτ.Θ 5 κέκλυται μευ. . . θεοὶ πᾶσαι τε θέανται· || μτ. δοτ., σπον. γενικ., ἰδῶ προσοχῆν εἰς τὸ διὰ προσευχῆς αἰτούμενον, ἐπισκοπῶ, ἐπὶ θεῶν, αὐαναῖο, ἐπὶ ἀνθρ. : αὐτ.Α 43 ὡς ἔφατ' εὐχόμενος, τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων, αὐτ.Ω 335 και τ' ἔκλυες, φ' κ' ἐθέλησθα, Σόλ.Ι3,2 κλύετε μοι εὐχομένω· || κ. ὑπακοῦω, ὑποτάσσομαι : Ἡσιόδ. Θ 474 θυγατρὶ φίλῃ μάλα μὲν κλύων ἠδ' ἐπίθοντο· || ὄμ. κ. μτ. γενικ. : Αἰσχ. Ἀγ.1064 ἢ μαινεταί γε και κακῶν κλύει φρενῶν, Σοφ.Ατ.1352 κλύειν τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα χρῆ τῶν ἐν τέλει· 3) π. τραγ. ὡς ἀκούω βλ.λ.31, κολοῦμαι, γίνεται λόγος περὶ ἐμοῦ, μτ. ἐπίορ. : Αἰσχ. Ἀγ.468 τὸδ' ὑπερκόπως κλύειν εἰς βαρῶ, αὐτ.Εὐμ.430 κλύειν δικαίως ἰδίορθ. δικαιοῖ· μᾶλλον ἢ πράξει θέλεις, Σοφ.Τρ. 721 ζῆν γάρ κακῶς κλύουσιν οὐκ ἀνασχετὸν [κατηγοροῦμένην]· κ. μτ. ὄνομ. : Αἰσχ.Πρ.863 κλύειν ἀνακτικὸν μᾶλλον ἢ μαιφόνος· 4) ρηματ. π. κλυάτος. Ρίζ. κλυ-, λατιν. κλέω, πρόβλ. κλέω.

κλώ ἄω παρατ. ἔκλων, μέλλ. κλώσω, ὄρρ. α' ἐκλάσσω, ἐπ. κλάσε κ. κλάσσε, μέσ. ποι. ὄρρ. κλάσαστο, παθ. μέλλ. κλασθήσομαι, ὄρρ. ἐκλάσθη, παρακ. κέκλασμαι, μτχ. ὄρρ β' κλάς ἰός ἀπὸ κλήμῃ, θραύω, ἀποκόπω, τσακίζω, σπάζω· Ἰλ.Α 534 ἐκλάσθη δὲ δόναξ, ἐβάρυε μευ ἠμρόν, Ὀδ.Ζ 128 ἐκ πυκνῆς δ' ὀλης πτόρθων κλάσε χειρὶ παχεῖρ φύλλων· || εἰδ. ἀποκόπω τοὺς ὀργῶντας βλαστοῦς ἀμπέλου : Θεόδωρ.ΦΑτ.Ι,15] διὰ τὸ μπερίαν ἐν τοῖς ἀνω γίνεσθαι πληγῆν, κλωμένην ἢ κορφολογομένην, Γαλ.δ,134, Δίων Κ 71,5 ἀναδεδουράδα δὲ ποτε αὐτὸν κλώσσα, Λόγγ.3,29· πρόβλ. Ἡσ. κ. κῶν . . . τέμνειν ἀμπέλουσ ὄρηρ ἡμέεις κλαδεύειν· || κόπω εἰς τεμνῆμα : Κδ Λουκ.24, 30 λαβῶν τὸν ἄρτον εὐλόγησε και κλάσας ἐπεδίδου, αὐτ.Καρ.Ι,10,16 τὸν ἄρτον δν κλάμεν, οὐχὶ κοινωνία τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ ἔστιν; 2) γεωμ. ἐπὶ γραμμῶν, κόμω πρὸς τὰ ἔσω ἢ πρὸς τὰ ἔξω : Πλάττ.904,17 κλάσαι εὐθείαν τὴν ΑΓΒ ἐν λόγῳ τὰ θεθέντι, αὐτ.122,3 ἀπὸ δύο σημείων τῶν Β,Ε κλάσαι τὴν ΒΝΞΕ· || κ. παθ. μεταβάλλω διεύθυνον, διαθλώμαι : Ἀριστ.Α.Υατ.76,9 ἢ δὲ γεωμετρία, ἰ τὸ ἄλογον, ἢ τὶ τὸ κεκλάσθαι, ἢ νεύειν, αὐτ.Φυσιογν.228β,24 ἢ κέκλασμένη ἰγρομῆ, Ἀπολλ.Περγ.2,52 αἰ κλώμενα εὐθείαι, αὐτ.3, 52 ἐὰν ἀπὸ τῶν σημείων κλασθῶσιν· ἐπὶ ὀπτικῶν ἀκτίνων : Ἀριστ.Μετ.377β,22· ἐπὶ ἀρτηρίων : Γαλ. 9,84· κ. γεν. : Πλούτ. Ἠθ.968Β καμπαῖς κέκλασμέναις ὑποπορεύσεσι, αὐτ.747D τὰ κλώμενα τῶν ρευμάτων ἰτὰ σχηματίζοντα τεθλασμένην γραμμῆν· 3) μτφ. θραύω, ἐξασθενῶ, μεταίωμαι : Ἰώα.Πι 3,7,13 κλάσαι τὴν ἐπιθία ταῦτην· || ἢ μτχ. παθ. παρακ. κέκλασμένος ἐκτεθλυμμένος, ἀδυνατισμένος : Ἰνπ.1229Ε φωνῆ κέκλασμένη, σαφῆς δέ, Ἀριστ.Φυσιογν 808α,9 τὰ κέκλασμένα τῶν ὀμμάτων ἰ ὀφθαλμοὶ ἀδυνασιμενοὶ, Πλούτ. Ἠθ.ΙΙ, 38C κέκλασμένα μέλη ἰδιανοικιλλόμενα διὰ μεικισμῶν, Λογγίν.41, . . . μῆμος κέκλασμένος ἰστικκομῆμοσι, Φιλῶδ.Ρητ.1,198S τὸ κέκλασμένον και παντοδαπὸν ἰτῆς λέξεως· 4) παθ. κλώμαι συγκινουῶμαι : Ἰώσ.Βι.43 ἐκλάσθη πρὸς ἔλεον.

κλωθῖον ἰτόι μσν. κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ κλωθός βλ.λ., μικρὸς κλωθός : Εὐστ.Διον.Περ.1131 Εὐλίγων ζωγραῖον θρησῖον, οἷον κλωθῖον.

κλωδομαγῶ-ἔω μσν. μόχομοι ἐν τῷ κλωθῷ βλ.λ. : Ἰω.Κλημ.173,34 περὶ κλωθῶν κλωδομαχοῦντων.

κλωθός ἰόι μγν., μσν. κ. νεώτ. φορητὸς ἢ μόνιμος οἰκίσκος πτηνῶν ἢ ἡμέρων ἢ ἀγρίων ζῶων,

κατεσκευασμένος, ανάλογως τῆς χρήσεώς του, εἶτε ἐκ μεταλλῶν συρμάτων εἶτε ἐξ ἀραιῶς πεπλεγμένων ἑλληνῶν ραβδίσκων εἶτε ἐκ σιδηρῶν κικλίδων· Ἀντίφ. ΑΠ 6,109 νευροτενεῖς παγίδας κλωβούς τ' ἀμφοῖράνας ἀνασπαράσσει τὸ δερᾶν· γας, Βατρ.124,3, Βι. Ἀλεξ.4380 τῆ κέρκω δὲ τὴν ἄλυσον τὴν τοῦ κλωβῶ προσκορούσας ἥ νεώτ. πάν τ' ὁμοιάζον πρὸς κλωβόν· κλωβός φάρου [τὸ ἀνάκτορον τμήμα αὐτοῦ τὸ περιέχον τὰ φωτιστικὰ μέγανηματα].

κλωγμός [ὁ] [κλωζω] κ. μων. κ. νεώτ. κ. κλωμός ἡ φωνὴ τῆς ὀρνίθου, τὸ κακόρισμα· Πλούτ. Ἡθ.129Α κλωκῶν λαρυγγισμοῖς καὶ κλωστοῖς ἀλεκτοριδῶν· 2) τὸ διὰ τῆς γλώσσης κροτάλισμα, δι' οὗ παρακινουσι τοὺς ἴππους εἰς τὸ βᾶδισμα· Ξεν. Ἰππ.6,10 εἰδέναι δὲ χρὴ ὅτι διδάγμα ἐστὶ καὶ τῷ ποπισημῷ μὲν πρᾶνθεσθαι, κλωσμῷ δὲ ἐγειρεσθαι· καὶ εἰ τις ἐξ ἀρχῆς ἐπὶ μὲν κλωσμῷ τὰ πρᾶτα, ἐπὶ δὲ ποπισημῷ τὰ χυλεῖα προσφῆροι, μάθῃ ἂν ὁ ἴππος ποπισημῷ μὲν ἄγειρεσθαι, κλωσμῷ δὲ πρᾶνθεσθαι, Πολυδ.1,209· 3) ἦχος, συριγμὸς ὄρασεσκίας, δυσαρσεσκίας, ὃν ἐξέβαλλον οἱ θεοταὶ ἀποδοκιμάζοντες ὑποκριτὴν, ρήτορα κττ.· Χρυσμ.π.Λουκ.Ζ1 τραγ.31 πολλά γὰρ ἔνθα καὶ ἐνθα μόθου ἑτεραλέει κλωγμῷ ταρφέως ἄκρα κόρυμβα καταπλάσσοισιν ἐχέτης, Γεωργ. Ἄλ.Βι.Ἰω.Χρυσ.8,28 ὡσπερ γὰρ ἐν θεάτρῳ κλωσμός ἦν, συριττόντων τῶν ἀσεβῶν.

κλωδαστήτης [ὁ] νεώτ. ὄρνικτὸν τοῦ ἄρσενικοῦ.

κλωδία Ἥσ. ἐκλέπητος.

κλωδωνίας -ων μτγ. μακεδ. ὄν. τῶν μαινάδων· Πλούτ. Ἀλέξ.2 αἱ τῆδε γυναικες . . Κλωδωνές τε καὶ Μιραλλόνες ἐπωνυμίαν ἔχουσαι, Πολυδ.ιν.4,1.

κλωζω κ. νεώτ. ποιῶ κλωγμὸν, φωνῶ, ἐπὶ τοῦ ἠχοῦ τῶν κολοίων· Πολυδ.5,89 κορώννας κρώζειν, κολοῖος κλωζεῖν ἢ κολοῖσθαι· ἥ νεώτ. ἐπὶ ὀρνίθων, ἐκδόλων φωνῆν κλώσει, κακαρίζω· 2) ἐκβάλλω κλωγμὸν εἰς σημεῖον ἀποδοκιμασίας, συριττω· Δημ.586 ὕμῶν οἱ θεώμενοι τοῖς Διουαίοις εἰσιόντ' εἰς τὸ θέατρον τοῦτον ἐσυριττεῖτε καὶ ἐκλώετε, Ἀλκιφρ.3,71 μὴ λάβη χυρᾶν τὰ ἀστικὰ μεράκια κλωζειν ἢ συριττεῖν· κ. ποβ. Ἄριστειδ.2,548 συριττεσθαι γε καὶ κλωζεσθαι, Συνέσ.106ς. ἀσχημονῶν κλωζεσθαι.

κλωζων -ων [αἱ] αἱ κλωβουσαι, ὄν. τῶν Μοιρῶν· Ὄδ.Η.197 πείσεται ἄσσο αἱ αἴσα κατά Κλωθέες τὰ βαρεῖαι γεινομένην νῆσαντο λίνῳ.

κλωθογυρίζω νεώτ. κ. δημ. γυρίζω κυκλωτέρως, στριφογυρίζω, ἔρχομαι ἄνω κάτω· Καρκθ. Ζητ.19 τὸ πρόσωπὸ τοῦ ἐκυθιρῶπαζες, δεῖχοντες τὴς μαυρὲς σκέψεις πού ἐκλωθογύριζαν μέσα στὸν νοῦν του· 2) μτφ. ὑπεκφεύγω, δι-στάζω, προσπαθῶ νὰ ἀποφυγῶ· παροιμ. φρ. μὴ τὰ κλωθογυρίζης (ἐπὶ τῶν ἀναβαλλόντων τὴν ἐκτέλεσιν ἀναποφεύκτων πράξεων).

κλωθογύρισμα [τὸ] νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κλωθογυρίζειν βλ.α., στριφογύρισμα· ἥ ἡ συστροφή τῶν ὕδατων· Καρκθ. Ζητ.124 τὰ φορεῖα δίμως . . , ὑπάκουα στήν ἀλύγιστη δύναμη τῆς τύχης καὶ τοῦ ποταμοῦ τὰ κλωθογύρισμα· 2) μτφ. ὑπεκφυγή, προσπάθεια πρὸς ἀποφυγὴν.

κλωθοειδής [ἡ] νεώτ. ἡ ἐπίπεδος καμπυλὴ, ἡ ἔξουσα καμπυλότητα ἀνάλογον τοῦ τόξου τῆς.

κλωθοφόρος [ὁ] μων. ἐπιθ. τοῦ θεοῦ, ὁ κωνίζων τὴν μοῖραν, τὴν εἰμαρμένην τῶν ἀνθρώπων· Λάσκ.Θεόδ.768.

κλωθώ κ. μων., νεώτ. κ. δημ., ὄρρ. ἐκλωσα, κατασκευάζω νῆμα ἐξ ἑρίου, βῆμακος κττ., νῆ-θω, γέθω· Ἡρ.5,12 σκευάσθαι τὴν ἀδελφεήν . . ἐκ τοῦ βραχίονος ἴππου ἐπέλευσας καὶ κλωθουσαν λίνον, Λουκ.Δραπ.12 ἡ κρόκην στρέφω

ἢ ἴμιον κλωθῶειν· κ. ποβ. ΠΔ Ἐξ.35,6 βύσσον ἐκκλωσμένην, καὶ τρίχας αἰγίως, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 60,9 κὶ ὄλα θωρεῖ καλά κλωσμένα ὀπὸ γερὸ κλωστήν νὰ μπαίνουν ἢ μὲ τὴ σειρά 'φῶδια' ἢ ὄμ. γυρίζω, στρέφω· Λουκ.Ζ Ἐλεγχ.19 καθήσθη κλωθῶν ἄτρακτον τοσοῦτων πραγμάτων μεστὸν ἥ ὄμη. στριβὴ διὰ τοῦ κλωστοῦ, κατασάρων (ποβ.)· Πολίτ. Ἐκλ.Τραγ.246,1 εἶχε τὸ φθεῖ τοῦ στραβὰ καὶ τὰ μαλλιά κλωσμένα ἥ ἴδ. ἐπὶ τῆς εἰμαρμένης, ὀρίζω τὸ περνωμένον, τὴν μοῖραν τοῦ ἀνθρώπου· Ἀριστ.Κόσμ.40β,22, Λιβ. Ροδ.3303 ἐκλωσεν πάλιν ἡ βουλή τῆς τύχης ἥ συχ. ἐν τῷ μέσ. Ἀντίφ.Σιδ.ΑΠ7,14 ἐκλωσα-σθε πανάφθιμον ἡμῶν αἰσίδῳ, Ἐπιγρ. ἐπὶ τὰ δὲ μοι μοῖραι . . ἐνιαυτοὺς ἐκλώσαντο, αὐτὰ τὴς μοιρῶν μίτον ὕμιν ἐκλώσαντο· ἥ παθ. τὰ κλωσθέντα ἢ μοῖρα τινος, τὸ περνωμένον· Πλάτ. Νόμ.960ς ἀπεικασμένα τῆ τῶν κλωσθέντων σω-τήρι· 2) ἀμτθ. κ. μτφ. ἐν τῷ ἔνεργ. ἐπὶ γλοιώ-δους χυμοῦ, ὅστις λαμβανόμενος διὰ τῆς χειρὸς ἐκτείνεται δίκην νημάτων· Νιν. Ἀλεξ.93 χυλῶ ἐνὶ κλωθῶντι· 3) ρηματ. π. κλωθῶ, κλωστή, κλω-στήρ, κλωστήριον· Ἐκ ριζ. κωλ-, κλο-ι = στρέφω, περιφέρω), κοίης = ἡλακάτη.

κλωκυδία Ἥσ. «τὸ καθῆσθαι ἐπ' ἀμφοτέρους ποσίν».

κλωμάκκιες -εσσα-εν ὁ ἔχων πλῆθος κλωμά-κων, λίθων, ὀρεινός, πετρώδης· Ἰλ.Β.729 οἱ δ' εἶχον Τρικλην καὶ Ἰθάμην κλωμακέσσασαν.

κλωμαξέ -άκος [ὁ] μτγ. σωφρ. λίθων, πετρώ-δης τόπος· Λυκόφρ.653 Ἥσ. «κλωμακόν, κρη-μυάδες, δύσβατον».

κλωμπ [τὸ] [ἀγγλ] νεώτ. κ. δημ. πολιτικὴ λέ-σχη, ἢ κλομπ· 2) κ. κλομπ ράβδος ξυλίνη, ἣν φέρουσιν οἱ ἀτυνομικοὶ ὡς δῆλον.

κλων -ωνός [ὁ] κ. νεώτ. κλώνος, κλάδος, κλω-νάρη· Σοφ.ΟΚ 483 τρίς ἐννέ' αὐτὴ κλώνας ἐξ ἄμφοιν χερσίν, Εὐρ. Ἡλ.324 οὐπω γὰρ ποτ' οὐ-δὲ κλώνα μυρσίνης, Πλάτ.Πρωτ.334β εἰ δ' ἐθέ-λοις ἐπὶ τοῦς πτόρθους καὶ τοὺς νέους κλώνας ἐπιβάλλειν, Θεόδωρ.ΦΑίτ.1,3,1 τὰ γὰρ ὀπὸ παρα-σπάδος καὶ ῥίχης καὶ κλωνῶς, οὐ πάντως δύ-νανται ἂν καὶ ἀπὸ Εὐλύου καὶ ὀπ' ἀκρέμονος, ΠΔ Ἰώδ.18,13 βρωθήσασιν αὐτὸ κλώνες ποδῶν, Διοσκ.4,170, Παυσ.Φόν.10,1 μιά ὑπουλος ἀσθε-νεια φθειρούσα τὸν καρπὸν καὶ μαυρίζουσα τοὺς κλώνας τῶν δένδρων· 2) κλωστή, κλω-νιά, ἢ ἴς· Παῦλ. Αἰγ.6,13 κλών βύσσου.

κλωνανθές -οῦς-ές νεώτ. ὁ ἔχων κλώνες ἀν-θισμένους, ὁ θάλλων ἄμα καὶ ἀνθῶν.

κλώνας Ἥσ. ἐκλώδους.

κλωναρᾶκι [τὸ] δημ. ὑποκορ. τοῦ κλωνάρη βλ.κ. **κλωνάρειον** [τὸ] μων. κ. νεώτ., δημ. κ. κλωνάρη τρυφερός μικρὸς κλάδος, βλοστός· Σχόλ.Νίκ. Θηρ.665 κλωνάρια φηγάνου, Γεωπ.13,19,9, Ἐρωφ. 5,170 σὰ ῥόδον ὄντα κόφεται κὶ ἐκ τὸ κλωνάρη βγαίνει, Δίηγ. Ἀχιλλ.720 εἰς τὸ καθῆν κλωνάρηον Ἐρωτες κατοικοῦσιν, Βαλοωρ. Ἀθ.Διὰκ.267 ἐπ' ἀνωθὲ τοῦ μαῦρα ἢ τοῦ φεροδου τοῦ ρουπαικοῦ τὰ φύλλα, τὰ κλωνάρια, Βάλθ.Λυρ.18,17 ζῆτει τὰ θαλερώτερα ἢ πλέον ἀφθάρτα κλωνάρια.

κλωναρῶφυλλον [τὸ] δημ. τὸ φύλλον τοῦ κλω-ναρίου βλ.κ., ἐν ἀντίθ. πρὸς τὸ ριζόφυλλον (ἐπὶ τῶν ποσῶν φυτῶν).

κλωνιά [ἡ] δημ. κ. κλωνί [τὸ] νῆμα διὰ ρόψιμον, ἄρισμένον περὶπου μήκους· μιά κλωνιά σαλλί

κλωνιάζω δημ. ἐπὶ φυτοῦ, ἐκφύω, βιάζω κλώνους· 2) μτφ. συνδέω νῆματα πρὸς κατα-σκευὴν ποσότητος τινος νηματος.

κλωνίδιον [τὸ] μων. ὑποκορ. τοῦ κλών βλ.κ., κλωνάρηκι· Γεωπ.12,19,9.

κλωνίζω λεξ. κλαδεύω, κόπτω κλάδους· Σοῦιδ.

κλωνιον κ. νεώτ., δημ. κλωνί ύποκορ. του κλών βλλ. : Θεόδωρ. Φ13,13,5, Μελεαγρ. ΑΠ13,256,8, Γεωπ. 2,27,6 κλωνία άδρωτόνου, Νικηφ. Πατρ. μτ. Μαυρίκ. 17D κλωνιος δένδρων, Παλαμ. Παράκ. 13,16 τό πουλάκι δέ χτζίει | στ' άδεια κλώνια φωλιά. **κλωνιακος** |ό| μτγν. κ. νεώτ. ύποκορ. του κλών βλλ. : Διοσκ. 5,68.

κλωνίτης |ό| μτγν. ό έχων κλώνους : Ήρωδιαν. Έπιμ. 72 κλωνίτης πρέμυθ.

κλωνοβλάστημα |τό| νεώτ. νέος κλάδος άναβλαστούνας μετά τό κλάδευμα παλαιού.

κλωνογυρτος π-ο δημ. κ. ερτος ό έχων τούς κλώνους κλίνοντας προς τό έδαφος : Σολωμ. Λόμπρ. 17,52 άνανθη κλαίει . . του ανθρώπου τή μοίρα | κλωνόγυρτη έτία.

κλωνοκήδης-οός-ές νεώτ. ό δμοιος προς κλώνα. **κλωνοκοπή-έω** μτγν. κόπητ τούς κλώνους βλλ., βλαστολογώ : Έπιφών. Φυσιολ. 3,192.

κλώνος |ό| νεώτ. κ. δημ. ό κλών βλλ. : Πολιτ. Έκλ. Τραγ. 193,7 φηλά τή χτζίει τή φωλιά, καί θά λυγίση ό κλώνος, Παλαμ. Παράκ. 15,9 χωρίς φούντωμα, δίχως άνθος, χλόισμα, καρπό, κάθε κλώνος σου στήχος τραγουδιού π' άγαπάώ.

κλωνοφυώ-έω μσν. φυώ κλώνας : Μοσχόπ. 'Ησίοδ., Εργ. 421.

κλωφομάστιξ-ίγος |ό| μτγν. ΑΒ 49,5 «ό κλωϊώ δεδωμένος καί μαστιγιούμενος» : Κωμ. 'Αδέςπ. 1039.

κλωφός |ό| άρχ. άπτ. τ. του κλωϊός βλλ.

κλωπεία |ή| ή κλοπή : Πλάτ. Νόμ. 823Β καί κλωπείαι καί ληστών καί στρατοπέδων στρατοπέδους θήραι, 'Ισοκρ. 12,21 λόγω μέν επί θήραν, έργω δ' επί κλωπειαν τών έν τοίς άγροίς κατοικούντων, Πλούτ. Φιλ. 4 κλωπειάς ένεκα καί λεηλασίας εις τήν Λακωνικήν έμβάλλοντες 2) ειδος χοροού : 'Ιούδ. 6,74.

κλωπειώ κλέπτω : Ξεν. Αν. 6,1 | εκλώπειουν δέ καί οί Παφλαγόνες εύ μάλα τούς άποσκεδανυμένους, Λουκ. Κατάπ. | κλωπεύει ό γεννάδας.

κλωπηθίς έπίρρ. κλοπιμαίως βλλ. : Θεόδωγωστ. Καν. 163.

κλωπήσις π-ον μτγν., ίων. κ. ποι. τ. του κλοπισίος βλλ. : 'Απολλ. Ρ 3,1197 βή ρ' ές έρημαίην κλωπήσις ή ότε τις φώρ.

κλωπιθί |οί| κωμ. όν. άπτικου δήμου : 'Αριστφ. 'Ιππ. 79 τώ χείρ' έν Αιτωλίω, ό νους δ' έν Κλωπιθών' ηρβλ. Κρωπίθαι.

κλωπικός-ή-όν ό κλεπτικός, ό ρέπνω, έχων διάθεσιν προς κλοπήν : Πλάτ. Κρατ. 408Α τό κλωπικόν τε καί τό άπατηλόν | έσφανάγν. του κλοπικόν | 2) κρύφιος, λαθραίνος : Εύρ. Ρήσ. 205 πρέπουσαν έργω κλωπικός τε βήμασιν.

κλωπιτεύω Σουίδ. κλωπεύω βλλ.

κλωποπάτωρ-ορος |ό| μτγν. ό εκ κλέπτου πατρός καταγόμενος, έπί υιού του 'Ερμού : Θεόδωρ. Σύρ. 15 στήσας οίστερ Ζαέπτας, κλωποπάτωρ, άπάτωρ, λαρνακόγιμν.

κλωπομαι-όμαι άρχ. λεξ. ποι. τ. του κλέπτω βλλ. : 'Ησ. «κλωποσθαι» λάθρα καί άφορητ' ίέναι καί πρσσοσθαι 1) αύτ. «επιθυμείν, θέλειν».

κλώσιμο-ιματος |τό| δημ. τό κλώθειν, γένεσιμ.

κλώσιος-εως |ή| μτγν. κ. νεώτ. ή νήσις, τό γένεσιμ : Κορνούτ. Φύσ. Θε. 13 2) τό κλώσιμα βλλ. | : Λυκόφωρ. 716 λινεργής κλώσις.

κλώσκω 'Ησ. «κλώθω».

κλώσκα-ατος |τό| κλώθω | τό υπό κλώσιν, τό κλώθόμενον : Νίκ. π. 'Αθην. 9,372Ε αυτάρ σιν σικύας τμήγαν άνά κλώσασιν εϊραις, Παιου. 6,26,7 τό δέ έργον τών ζών κλώσιμα εύρίσκειται λεπτόν, τοίς ποσίν αυτών περιελιγμένον 1) όμ. τό κεκλωσμένον, νήμα, κλωστή : ΠΙΔ 'Αριθμ. 15,38 καί επιθήσεται επί τή κρσπέδα τών πτερυγών κλώσμα ύακίνθινον 1) κ. μτφ. τό νήμα τής

μοίρας, τής τήχης : 'Επιγρ. κλώσματα θεία τελών 2) μτφ. δημ. επί ποταμού, κυκλωτερές γύρισμα, στριφογύρισμα : Πολιτ. Έκλ. Τραγ. 279,19 κυρά μου, έσύ σαι ό ποταμός, ό χρυσομελιάρης, | όποι έχεις κλώσματα πολλά με σεϊσμαν καί με διώμαν, δ. τραγ. 35,25 του ποταμού τά κλώσματα καί τών βρυσών τίς στάσεις 3) μον. μέρισμα, στενοχωρία : Λιβ. Ροδ. 2207 κλώσιμα άν είχε δύσκολον ό νοίς μου ουκ ένθυμάτα.

κλώσματιον |τό| μσν. ύποκορ. του κλώσιμα βλλ. |, κλωστίσις : Σχόλ. Γρηγ. Ναζ. π. Βαστ. εις Γρηγ. Κορ. 874 κλωσματίτινα βεδορμένα.

κλωσματόδεσμος |ό| νεώτ. ναυτικός δεσμός διά τήν συνένωσην δύο λεπτόν σχοινίων άνευ μεγάλης έπαυξήσεως του πάχους.

κλωσμός |ό| μτγν., μσν. κ. νεώτ. ό κλωγμός βλλ. 2) : 'Αρσοκ. ένλ. εκλώζετε κ κλωσμός, ό γινόμενος έν τώ στόματι φόφος, ώπερ προς τάς εκβολάς έχρότον τών άκρασματών».

κλώσσα |ή| δημ. ή επωφόρισιμα όρνις ώς ψ. ή έχουσα νεοσοσούς : κάθονται οί κώττες μου κλώσσες, δ. τραγ. κλώσσα τά πουλιά δέν τά 'βγαίεις σωστά 1) όνομασία του άσπρισμού τής Πλειάδος.

κλώσσημα |τό| δημ. ή πράξις καί τό άποτέλεσμα του κλωσσαν βλλ., ή έπώσσις : Δέν γεννῆ ή κόττα από τό κλώσσημα 2) συνεκτό, τό σύνολον τών φών τά όποία επωφείει ή όρνις.

κλωσσοπούλι |τό| δημ. ό νεοσοσός τής όρνιθος.

κλώσσος |ό| δημ. τό φυτόν εφιάλτης ό σκώφ.

κλωσσοφωλιά |ή| δημ. τό μέρος ένθα επωφείει τά φά της ή όρνις, επωσστήριον.

κλώσσω λεξ. κλώζω βλλ. | : Σουίδ έν λ. φωλός «τήν κατοικίον όρνιν τήν έπώσζουσαν καί κλώσσοσαν».

κλωσσο-άω δημ. επί τών όρνιθών κ. πτηνών, επωφάζω 1) επί τών όρνιθών, θέλω νά επωφάσω : μου κλωσσανε οί κόττες καί δέν γεννυόται.

κλωστή |ή| δημ. κεκλωσμένον νήσω, ιδ. προς ραφήν : κλωστή λινη- μεταξωτή - μάλλινη, κλωστές γιά κέντημα, δ. τραγ. κόκκινη κλωστή δεμένη στην άνέμη τυλιγμένη | προεισαγωγή εις παραμυθία 1) μτφ. έν φρ. από μία κλωστή κρέμεται επί υποθέσεων ών ή έμβασις εύρίσκειται εις κρίσιμον αμείβιον.

κλωστήρ-ήρος |ό| μτγν. κ. νεώτ. άτρακτός, άδράχτι : Θεόδωρ. 24,70 ανθρώποις, δ τι μοίρα καττά κλωστήρως επείγει, 'Απολλ. Ρ 'Αργ. 4,1062 οίον δε κλωστήρα γυνή ταλαεργός έλπισει έννυχίη 2) κεκλωσμένον νήμα, κλωστή, ράμμο : Αισχ. Χο. 507 τόν εκ βυθού κλωστήρα σφάζοντες λινούς 1) όμ. νηματόδεμα, κούκλα : 'Αριστφ. Βάτρ. 1349 άτρακτιον ελίσσουσιν χροίον, κλωστήρα ποιούσα, Πλουτ. 'Ηδ. 558D 3) μτφ. ή κλωστή, τό νήμα τής τήχης : 'Επιγρ. μοιρών κλωστήρι, ούτ. μαριδίσι κλωστήρες 4) νεώτ. ζωολ. γένος εντόμων τής οικου, τών νωτοδοντιδών.

κλωστήριδιον |τό| νεώτ. μικρόβ. πολύμορφον απορογόνον μικρόθιον, ού ό σπόρος, κείμενος έν τώ μέσφ του μικροβιακού σώματος, διδει εις αύτό σχήμα άτρακτού ή πλήκτρον κώδωνος.

κλωστήριον |τό| μσν., νεώτ. κ. δημ. κλώσιμο, μίτος, νήμα : Κ Μανασσ. 'Ερωτ. 7,47 μη σθένων τά κλωστήρια του δαιμονος άμειψαι 2) νεώτ. κ. δημ. έργοστάσιον ένθα γίνεται ή κλώσις, ή κατασκευή νήματος : κλωστήριον βμάδικος-έρλου».

3) νεώτ. βοταν. γένος μυκήτων τής οικου, τών δεσμιδιωδών.

κλώστης |ό| μσν., νεώτ. κ. δημ., θηλ. κλώστρα κ. κλώστρια ό κλώθων, ό ειδικός τεχνίτης τών κλώστηριών : Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 60,10 κί δλα

θωρεῖ καλά κλωσμένα ἀπὸ γερὸ κλώστην νά μρσίουν με τή σειρά φάδια: || εἶδος μεγάλου ἀράκτου, συνήθ. σιδηροῦ· 2) τὸ θηλ. κλώστρα ἐργαλεῖον νηματοποιίας: χάλασαν δυὸ κλώστρες τὸ ἐργοστάσιον· || κ. μτφ. μσν. ἢ μοῖρα: Λιβ.Ροδ.22/2 ἡ κλώστρα ἢ μυριοεπιδύωνος ἐκίλισε τὸν χρόνον.

κλωστής (ἴδι), ὄρω. -τάς ὁ κλώθων, κλώστης: *Ἐπιγρ., ΕΜ 495,27.

κλωστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κλώσιν, εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν νημάτων: κλωστική μηχανή· || τὸ θηλ. κλωστική (ἡ) ὡς οὐσα. ἢ τέχνη τοῦ κλώθειν: ἀπειρος τῆς κλωστικῆς.

κλωστόμαλλος-ον μσν. γλώσσα, τὸ στρεφίμαλλος: Εὐστ.1638,17 ὁ εἰπὸν στρεφίμαλλον δὴν τὴν ὡς εἶπεῖν κλωστόμαλλον.

κλωστομέτρον (ἴδι) νεώτ. ἐργαλεῖον πρὸς μέτρησην τοῦ ὀριθμοῦ τῶν κλωστῶν ἐνὸς τμηαίου ὕψαματος.

κλωστοποίησης-εως (ἡ) νεώτ. ἡ μεταποίησης εἰς κλωστήν, ἢ κατασκευὴ τῆς κλωστής, ἢ κλώσις.

κλωστός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ κεκλωσμένος, ὁ μεταθεθλημένος εἰς κλωστήν: Αἰν.Τακτ.18,14 κλωστόν λίνον, ΠΔ Λευτ.14,6 τὸ ἔυλον τὸ κέδρινον, καὶ τὸ κλωστόν κόκκινον, καὶ τὸν ὕσσωπον, *Ἰωσ.Α1 3,7, ἡ κλωστός βύσσος, Πλωτ.Σδλ.12 ἐξάφαντας δέ τὸ ἔδους κρόκην κλωστήν καὶ ταύτης ἐχομένους· || μτφ. ἐπὶ τῆς τύχης: *Ἐπιγρ. μοῖρα κλωστόν ἐξεντομίτον.

κλωστοῦφαντήριον (ἴδι) νεώτ. κλωστήριον κ. ὕφαντήριον, ἐργοστάσιον ἐνθα γίνεται κλώσις κ. ὕφανσις.

κλωστοῦφαντικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν τέχνην ἢ βιομηχανίαν τῆς κλώσεως καὶ ὕφανσεως ὀμοῦ· || τὸ θηλ. κλωστοῦφαντική ὡς οὐσα. ἢ τέχνη καὶ ἡ βιομηχανία: τῆς κατασκευῆς νημάτων καὶ ὕψασμάτων.

κλωστοῦφαντουργός (ἴδι) νεώτ. ὁ τεχνίτης ἢ ὁ βιομηχανος τῆς κλωστικῆς ἔργα καὶ ὕφαντικῆς.

κλωστόφορος-ον νεώτ. ὁ φέρων κλωστήν: κλωστοφόρα φυτὰ (φυτὰ ὧν αἱ ἴνες κλώθονται).

κλώστρα (ἡ) ὄρω. ὁ κλώστης βλλ.

κλωστρήδιον (ἴδι) νεώτ. μικροβ. τὸ κλωστρήδιον βλλ.

κλώστρον (ἴδι) μσν. τὸ κλώσμα βλλ., ἢ κλωστή, τὸ νῆμα: ΚΜανασσο. *Ἐρωτ.24,5 οὐδ' ἔστιν ἀναλύσιμον τοῦ δαίμονος τὸ κλώστρον.

κλώστρος (ἴδι) ὄρω. τὸ φυτὸν κληματῆς ἢ κηροῦλης.

κλωτσηδόν ἐπίρω. ὄρω. με λακτίσματα, με κλωστής: τὸν πέταξαν ἐξω κλωτσηδόν.

κλώτσημα (ἴδι) ὄρω. κ. κλώτσημα ἢ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κλωτσοῦ, λάκτισμα.

κλωστής (ἡ) ὄρω. τὸ διὰ τοῦ ποδὸς κατα τινος πλήγμα, τὸ λάκτισμα: φρ. τὸν ἔδιωξε με τῆς κλωστής· || ἴδι. ἐπὶ τῶν ὑποκυγίων: ἀρχισε τὸ ἄλογο τῆς κλωτσίεως.

κλωτσοπατῶ ὄρω. πατῶ διὰ λακτισμάτων· || ἴδι. μτφ. περιφρονῶ: Κορκβ.Ζητ.26 κ' ἔτσι κάτοντας ἐπίστευε πῶς ἐκλωτσοπατοῦσε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του τοὺς δυστυχισμένους χωριάτες.

κλώτσοσι (ἴδι) ὄρω. ἰσχυρὸν λάκτισμα, κλωτσία: ὁ τραγ. κόκκινη κλωστή ὁρμένη στὴν ἀνέμη τυλιγμένα, δῶσ' τῆς κλώτσο νὰ γυρίση παραμυθί· φρ. ἀρχινήσει (τυλικὸν ἐπὶ τῆ ἐνάξει παραμυθίων)· φρ. εἶναι τοῦ μπάτσου καὶ τοῦ κλώτσου (ἐπὶ τελείως ἐξητυλισμένου ἀνθρώπου).

κλωτσοσκούφι (ἴδι) ὄρω. εἶδος παιδιᾶς, καθ' ἣν εἰ παιζόντες κλωτσοῦν ἓνα σκούφον: *Ἄρτ.Βατς. 2,78 ποιάς τμηῆς: στὸ κλωτσοσκούφι τὴν πετᾶ με τώρα ἐμεῖς· || παροιμ. ὄρω. ἄκα παιζ', ὁ κασιδιάρης, ἐξ' ἀπὸ τὸ κλωτσοσκούφι (ἰδιότη ἀποκα-

λύπτων τὴν κεφαλὴν ἀποκαλύπτει καὶ τὸ νόσμησά του)· || μτφ.: φρ. ἔχει γίνεῖ κλωτσοσκούφι (τὸν κτυποῦν ἢ τὸν ἀδικοῦν πάντες).

κλωτσοῦ-άω ὄρω. λακτιζῶ τινά: τὸν κλωτσοσε τὸ μουλάρι κι εἶναι στὸ κρεβάτι· || μτφ. ἔχω τὴν συνήθειαν νὰ λακτιζῶ: κλωτσοῦν τὰ ζῶα του· || παροιμ.: τὰ ἄτια ἔταν κλωτσοῦνται, οἱ γάταροι χτυπιούνται ἰπρὸς τοὺς ἀδυνάτους, οἵτινες, ἀλληλοχρῶνται τῶν ἰσχυρῶν, οὕτω καταπιέζονται καὶ ζημιούνται· || παροιμ. ὅταν εὐρίσκης κότσα, ὅλα τὰ φάρια κλώτσα (ἴδι ἔκαστον πράγμα ἀρεστὸν εἶναι εἰς τὸν καιρὸν του)·

2) μτφ. ἐκιδώκω περιφρονητικῶς, ἀπαρνοῦμαι: κλώτσοσε τὸν πατέρα του· || ὄρω. ἀπώθω, ἀποκρούω: κλώτσοσε τὴν τύχη του· 3) ἐπὶ ἄλλου, τινάσσομαι ἐκ τῆς ἐκπυροσκορήσεως: κλώτσοσε τὸ τουρέκι του καὶ τὸν χτύπησε στὸν ὄμο.

κλώφ-κλωφός (ἴδι) κλωφάει ὁ κλωφῆς: *Ἦρ.1,41 μὴ τιτες κατ' ὄδον κλωφες κακοῦργοι ἐπὶ δηλήσι φανεῖσαι ὕμιν, Εὐρ. *Ἐλ.553 οὐ κλωφῆς ἔσμεν, οὐχ ὑπηρέται κακῶν, Ξεν. *Ἀν.4,6,17 οἱ γὰρ γυμνήτες τῶν ἐπομένων ἤμιν κλωφῶν ἔλαδόν τινας ἐνεδρεύσαντες, *Ἀλκίφρ.3,19 τὸν κλώφα φωροάσας· || συμβολ. κλώφ η.Κλημ. *Ἀλ.Στρωμ.5,675 *ἐτῆλαν-θῶνσαν κυρίου γυναικὸν ἄμα καὶ ἡμέραν δηλοῦ.

κμάεθρον μτγν. δοκός: Πάμφρ.η.ΕΜ 521,34.

κμητός-ή-όν ἀρχ. λαός, εἰργασμένος, κατεργασμένος: *Ἦσ. κμητὰ πεποιημένα, πεπονημένα.

κνά (ἢ κ. τὸ) (ἀραβ. ἰ) ὄρω. κ. κηνά κ. κνάς (ἴδι ἢ κηνάς βαφῆ τριχῶν ἢ οὐχῶν ἐρυθροῦξανθος).

κνάδᾶλλω *Ἦσ. δ. τ. τοῦ κνώ βλλ.

κνάζαι *Ἦσ. «βροθεῖ».

κνάω δ. τ. τοῦ κνώ βλλ.· πιβ. ἔσφ.φρ. ἀντὶ κοινιεῖ ἐν ΠΔ Σοφ.Σειρ.38,23· 2) ρηματ. π. κνήθω, κνηθμός, κνήσις, χνούς, κόνις (λατ. cīpiis, κονία, κονίτζω).

κνακίας (ἴδι) ὄρω. τ. τοῦ κνηκίας βλλ.

κνακός (ἴδι) ὄρω. τ. τοῦ κνηκός βλλ.

κναμίς (ἡ) κ. κνάμις ὄρω. τ. τοῦ κνημῆς βλλ.

κνάμτω δ. τ. τοῦ κνάτω βλλ.

κνάς *Ἦσ. «γᾶλα λευκόν».

κναξί ἢ πρῶτῃ γαλακτώδης τροφή, τὸ γόλα: Θέσις π. Κλημ. *Ἀλ.Στρωμ.5,675 Ἴδε σοὶ σπένδων κναξί τὸ λευκὸν ἀπὸ θηλαζόντων θηλάων κνακῶν.

κνάτω ξαίνω, λαναρίζω ἔρια· ὄρω. κατεργάζομαι, λευκαίνω ὕφασμα: Διοσκ.4,159 κνάπτειν μάτια κ. παθ.: Ξενοκρ.π.Διογ.Α 4,10 παρ' ἔμοι πόκος οὐ κνάπεται· 2) μτφ. ἐπὶ βασιαντηρίου, διαξάινω, σπαράττω: Πλάτ.Πολ.166Α καταβαλόντες καὶ ἐκδειραντες, εἰκλον παρὰ τὴν ὄδον ἐκτός ἀπ' ἀσπαλῶν κνάπτοντες· || κ. γεν. κατασπαράττω, κατασχίζω: Κρατίν.275 κνάπτειν μάστιγι· || παθ. ποι. ἐπὶ σωματῶν σπαρτατμένων καὶ συντριθόντων ἐπὶ ὀξέων βράχων: Αἰσχ.Πέρσ. 576 κναπτόμενοι δ' ἄλι δεινά, φεῦ, σκύλλονται πρὸς ἀνάουδων (ἰορθοβ. γυνη-ἰ) κ. ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ Ἐκτορος ἐλκομένου κατόπιν τοῦ ἄρματος: Σοφ Αἰ.1031 Ἐκτωρ μὲν . . . ζωατῆρι πρισθείς ἰπικῶν ἐξ ἀντύχων ἐκνάπτει αἰέν· || φρ. κνάπτειν γλώσσαν συνέχειν ἐντὸς τῶν ὀδόντων· πρβλ. ὄρω. δόγκωσε τῆ γλώσσά σου: Κωμ. *Ἀδεσπ.1313.

κνάπτω-ορος (ἴδι) μτγν. κ. γνάπτω ποι. τ. τοῦ κνοφεύς βλλ.: Μον.4,422.

κναστήριον *Ἦσ. «ἐνήλοισιν, Λάκωνες».

κνάσω ὄρω. τ. τοῦ κνήσω, μέλλ. τοῦ κνώ βλλ.

κναφάλιον (ἴδι) μτγν. κ. νεώτ. ὄρω. τοῦ γναφά(λι)λιον βλλ.

κναφάλλον (ἴδι) κ. νεώτ. τὸ κνέφαλλον βλλ.· πρβλ. γναφάλλον.

κναφᾶλῶδης-ους-ες μτγν. ὁ γναφᾶλῶδης βλλ.

κναφείον (ἴδι), ἰων. -ήτων τὸ γναφείον βλλ.: *Ἦρ. 4,14 ἐσελθόντα ἐς κναφῆιον ἐν Προκοννήσω ἀπο-

θανείν, Πλούτ.Κικ.Ι οί μὲν γάρ ἐν κναφείῳ τινα καὶ γενέσθαι καὶ τραφῆναι τὸν ἀνδρα λέγουσιν. **κναφείως-εως** (ὁ) κ. νεώτ. ὁ γναφεύς βλ.λ.Ι: 'Ηρ.4,14 τὸν κναφεία κατακλιθῆσαντα τὸ ἐργαστήριον ἀγεσθαι ἀγγελέοντα τοῖσι προσήκουσι τῷ νεκρῷ, 'Αριστφ.Σφ.1128 ἀπέδωκ' ἀφείλων τῷ κναφεί τριῶδολον' || κ. θηλ. Ἰ Δισχ.Χο.760 κναφεύς τροφεύς τε ταῦτὸν εἰχέτην τέλος. **κναφευτικὸς-ή-όν**, ἄπτ. γνάφ- ὁ ἀνήκουσ ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κναφεία βλ.λ.' || τὸ θηλ. ἢ κναφευτικὴ ὡς οὖσ. ἢ τέχνη τοῦ κναφεύς βλ.λ.: Πλάτ.Πολιτ.282Α τῆ τέχνη τῆ κναφευτικῆ. **κναφικῶς** κ. γν- βλ.λ., καθαρίζω ὑφάσματα. **κναφίτην** (τὸ) ἰων.τ. τοῦ κναφείου βλ.λ.: 'Ηρ.4,14 τοὺς δὲ προσήκοντας τῷ νεκρῷ ἐπὶ τὸ κναφίτην παρεῖναι. **κναφικὸς-ή-όν** μτγν. ὁ κναφευτικὸς βλ.λ.: Διοσκ.4,160.

κνάφισσα (ἡ) πάπ. κ. γνάφισσα βλ.λ. **κνάφος** (ὁ) ὁ γνάφος βλ.λ.Ι: 'Αλκ.Κωμ.35' || ὁμ. τὸ φυτὸν Ἰπποφαῆς βλ.λ.: Γαλ.19,106' 2) ὁ γνάφος βλ.λ.2) 3) Σουῖδ. ἐν λ. κνάφον ὀργανόν τι ἐν κύκλῳ κέντρα ἔχον, δι' οὗ τοὺς βασανιζομένους κτείνουσιν, ὅμοιον κναφικῶ κτενίς' πρβλ. γνάφος 3) : 'Ηρ.1,92 τὸν ἀνθρώπων τὸν ἀντιπρήσσοντα ἐπὶ κνάφου ἔλκων διέφθειρε. **κνάφω** μτγν. δ. ἀνάγν. τοῦ κνάφω βλ.λ.: Διοσκ.4,159.

κνάφ μτγν. δαλός: 'Ηρωδιαν.1,404. **κνάφισ-εως** (ἡ) σχολ. ἢ κατεργασία ὑφασμάτων: Σχόλ.'Αριστφ.Πλ.166. **κνε8ελίτης** (ὁ) νεώτ. ὄριχθου. ὄρθοπυριτικὸν ἄλας τῆς ὁμάδος τοῦ ὀθιθίου.

κνεφάζω (κνεφας) ἐπικαλύπτω διὰ κνέφους, ἀμαυράνω, σκοτίζω: 'Αισχ.'Αγ.131 ὁσον μή τις ἀγαθεὸς ἐν κνεφαση προτυπὲν ὁτόμιον μέγα Τροίας.

κνεφαίος-ον κ. -α-ον κ. νεώτ. σκοτεινός, ἀμαυρός: 'Αισχ.Πρ.1029 εἰς ἀναούγητον μολεῖν 'Αδην κνεφαία τ' ἀμφὶ Ταρτάρου βάθη' 2) ὁ ἐν τῷ σκότει: 'Ἰππῶν.63 κνεφαίος ἐλθῶν. ἰέλθων ἐν τῷ σκότει, κατὰ τῶν κύκτα' || ὁμ. ἐνωρίς τὴν πρωΐαν, θαμνιά: 'Αριστφ.Σφ.124 ὁ δ' ἀνεφάνη κνεφαίος ἐπὶ τῆ κιγκλίδι' 2) νεώτ. ζφολ. τὸ θηλ. κνεφαία ὄνομα ἐντόμων τοῦ γένους ψυχῶν αεσιά.

κνεφαίως ἔπιρρ. σχολ. κατὰ τὴν ὥραν τοῦ κνεφους βλ.λ.: Σχόλ.'Αριστφ.Λυσ.327 ἐπιρρηματικῶς ληπτόεσ ἀντὶ τοῦ κνεφαίως.

κνεφαλλον (τὸ) ἔριον ἀπορριφθὲν κατὰ τὴν κατεργασίαν τοῦ μαλλοῦ ἢ τῶν ὑφασμάτων, ἀπομεινάρη, ἐν χρ. πρὸς πλήρωσιν στρωμάτων καὶ προσκεφαλαίων' δθ. στρώμα ἢ προσκεφάλαιον: Εὐρ. ἀπ.677 κνεφάλλου δ' οὐχ ὑπερτείνεις πόδα, Κρατίν.99,Εὐπ.228, 'Αριστφ.ἀπ.19.

κνεφᾶς (τὸ), ἄπτ. γεν. κνεφους, μτγν. κνεφατος, δοτ. κνεφᾶ κ. κνεφέϊ (ὡς εἰ ἐκ τοῦ κνεφας) σκότος. π. 'Ὀμ. τὸ ἐσπερινὸν σκόφως, σκοτεινίασμα, σουρούπωμα: 'Ἰλ.Λ 194 ὅση τ' ἥλιος καὶ ἐπὶ κνεφας ἱερὸν ἔλθῃ' || γεν. σκότος: 'Αισχ.Εὐρ.396 καιπερ ὑπὸ χθόνα τάξην ἔχουσα καὶ δυσάλιον κνεφας, Εὐρ.'Ἰππ.836 τὸ κατὰ γὰς κνεφας μετοικεῖν σκότῳ θανόν τὸ πλάμων' || κ. μτφ. : 'Αισχ.Εὐρ.378 τοῖσιν ἐπὶ κνεφας ἀνδρῶ μύσος πεπτόταται' || τὸ πρωῒνον λυκόφως ἢ λυκουγῆς: 'Αριστφ.'Ἐκκλ.290 πολλὴν τὴν ὁδὸν διήνυσαν καὶ ἅμα κνεφᾶ πηλοσὶ γίνονται τοῦ τῶν Ὑρκανίων στρατεύματος ἰκατὰ τὴν ἀσύνῃ, τὰ χαρμάτατα.

κνεφός (τὸ) δ. γρ. τοῦ κνεφας βλ.λ.' 'Ησ. 'κνεφός' σκότῳσις'.

κνεφῶδης-ους-ες μτγν. σκοτεινός, σκιερός: 'Ὀμ.ριγ.3,450.

κνεφροσιδῆ (τὰ) νεώτ. βοταν. οἰκογέν. δικωτυληθῶνων φυτῶν τῆς τάξεως τῶν γερανικῶν.

κνώρος (ὁ) κ. κνώρον(τὸ) κ. νεώτ. τὸ φυτὸν ὀαφροειδὲς τὸ κνήδιον: Θεόδωρ.Φι 6,1,4' 2) τὸ φυτὸν δάφνη ἢ χαμελαία: αὐτ.6,22 κ. λευκός.

3) κ. τὸ φυτὸν θυμελαία: αὐτ.1,10,4' || κ. ἐν τῷ οὐδ. κνώρον(τὸ): Διοσκ.4,172,Γλιν.Φι 13,114' || νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν μοναδικῶν τῆς οἰκογεν. τῶν κνεωροειδῶν' 4) τὸ οὐδ. κνώρον τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον: 'Ησ. εὐναϊκεῖον μῆριον.

κνεωροῖδῆ (τὰ) νεώτ. βοταν. οἰκογέν. φυτῶν τοῦ ὀθροῖσμου. τῶν γερανικῶν.

κνή, ἄπτ. κνή β' ἐν. τοῦ κνώ βλ.λ.

κνηθιά-άω μτγν. ἐφρετι. τοῦ κνήθω βλ.λ., ἐπιθυμῶ νὰ ζῶμαι, αἰσθάνομαι κνησμον, ἄ. κνησιῶ: 'Ηρωδιαν.2,949, EM 116,25.

κνηθιδός (ὁ) μτγν. κνησμός, φαγοῦρα: Νικ.'Αλεξ.251.

κνηθώ μτγν.τ. τοῦ κνώ βλ.λ., ζῶω, ζῶνω, ἐρεθίζω: Στράτ.ΑΠ 12,238 ὡς λέγεται, κνήθειν οἶδεν ὄνος τὸν ὄνον πρβλ. Μοῖρ.234Ρ κνήην 'Αττικοί, κνήθειν 'Ελληνες'. || μέσ. ζῶομαι, τριβομαι: 'Αριστ.Ζ1 609α,32 τὸν ὄνον κνήθεσθαι εἰς τὰς ἀκάνθας τὰ ἔλκη' || παθ. αἰσθάνομαι κνησμον, κνίζομαι, γαργαλίζομαι: Παῦλ.Αιγ.6,60,ΚΔ Τιμ.2,4,3 κατὰ τὰς ἐπιθυμίας τὰς ἰδίας ἑαυτοῖς ἐπισωρεύσους διδασκάλους κνηθόμενοι τὴν ἀκοήν || ὁμ. παροξύνομαι, ἐξερεθίζομαι: 'Αριστ.Πρ.957,15.

κνηκάνθιον (τὸ) ἡ κνήκος βλ.λ.: ΨΔημόκρ.π. Ζωσ.'Αλχ.160Β.

κνηκίος (ὁ) μτγν. κ. κνήκος ὁ ἔχων ὑπέρυθρον, ἐρυθροκρίτρινον χρώμα: Λυκόφρ.550.

κνηκέλαιον (τὸ) μτγν. τὸ ἔλαιον τῆς κνήκου βλ.λ.: Διοσκ.1,44.

κνηκίας (ὁ) [κνηκός] μτγν., δωρ. κνακίας ὁ λύκος: Σουῖδ. ἐκ Βάθρ.Μυθ. τὸν κνηκίαν χάσκοντα λακτικῶς φεύγει.

κνηκίνος-η-ον μτγν. ὁ εἶς κνήκου λαμβανόμενος: Πάπ. κνήκιον ἔλαιον, Διοσκ.1,36.

κνήκιον (τὸ) μτγν. τὸ φυτὸν τρίφυλλον βλ.λ.: Διοσκ.3,109' 2) ἀρωματικὸν φυτὸν, σόμφυον, ματζουράνα: ΨΔιοσκ.3,39.

κνηκίς-ιδος (ἡ) μτγν. κ. μον. ξανθὴ, ὠχρὰ κηλ. ἰδ. ἐν τῷ οὐρανῷ, ὠχρὸν καὶ ἀμαυρὸν νέφος: Καλλ.ἀπ.ἀνών.36,Πλούτ.'Ηθ.581Ρ διαδρομὴ κνηκίδος ἀραιάς, Κλεομήδ.2,1 αἰ περὶ τὸν ἥλιον φαινόμενα πολλὰκίς οἰοεῖ κνηκίδες νεφώδεις, Φώτ.173,2 κνηκίδας ὡς ἡμεῖς, τὰς τὸν χειμῶνα σημαίνουσας νεφέλας 2) ἡ ὠχρὸν τὸ χρῶμα ἔχουσα ἀντιλόπη' 'Ησ. 3) καλοῦ εἶδους δέρμα' 'Ησ. 4) μελανία βλ.λ.: 'Ησ.

κνηκίτης (ὁ) μτγν. εἶδος πολυτίμου λίθου: 'Ἐρμ. Τρισμ. ἐν 'Ἐπιγρ. κνηκίτης λίθος.

κνηκσιδῆς-οὐς-ές 'Ησ. ἐν λ. κνηκίς, ὁ ὅμοιος πρὸς κνήκον βλ.λ.

κνηκόπηρος-ον ὁ ἔχων χρώμα κητρινωπὸν ὁσον τὸ τοῦ σίτου: Σάπ.π. 'Αθῆν.14,649Α κνηκόπηρος ἤδονας τραγημάτων ἔμειξεν.

κνήκος ἡ κ.ὀι κ. κνήκη(τὴ) τὸ φυτὸν ἀτρακτυλῆς ἢ βασικῆ: 'Ἰππ.Διαίτ.64 τὰ ἀπὸ χλοῆς ποιούμενα καὶ τὰ ἀπὸ σταφίδος καὶ στεμφύλων καὶ πυρᾶν καὶ κνήκου καὶ μύρτων, 'Αναξονθρ.41,56, 'Αριστ.Ζ1 550b,27 αὐτὰ δὲ σκληρὸν ὅμοιον κνήκου σπέρματι, ἔσω δ' ἔγχυμον, Θεόδωρ.Φι 6,1,3 φυλλάκανθος κνήκος, 'Ασκληπιάδ.Ν π. Γαλ.Φυσ.Δυν.1,13' 2) κνήκος ἄγρια δύο εἰδῶν φυτὰ, ἀτρακτυλῆς ἢ λευκόκαυλος κ. κνήκος ἢ ἐρακάνομα: Θεόδωρ.6,4,5' || φρ. πάγωνι θάλλων ὡς τράγος κνήκω χλιδᾶς εἶσαι ἀκόλαστος ὡς τράγος ὁστις τράγει ἀκορέστω τὸν κνήκον: Σοφ.'Ιχν.358' || νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν συνθέτων. **κνηκός-ή-όν**, δωρ. κνακίος-ά-όν ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς κνήκου, κροκίζων, κητρινωπός, ἐπὶ τοῦ τρά-

γου : Θεσπ.4, Θεόκρ.7,16 ἐκ μὲν γὰρ λασιαιο εἶχε τράγου κνακόν δέρμ' ὧμοισι νέας ταρισσο ποτόσδον, Ἄγαθ. ΑΓΓ 6,32 κνακόν ὑψηνήτα τάνδ' ἀνέθηκε τράγον. || κ. ἐπὶ λύκου : Βαδρ.ΙΙ3,2' πρβλ. Ἦσ. «κνακός» φάρος, Ἴππος».

κνηκασυμμιγής-οῦς-ές ὁ μεμιγμένος μετὰ κνήκου βλ.λ. : Φιλῶξ.3,19.

κνηκαφόρος (γνή ή) πάπ. ἡ φέρουσα, παράγουσα κνήκον βλ.λ.

κνηκώδης-οῦς-ες ὁ κνηκοειδής βλ.λ. : Θεόφρ. ΦΙ Ι,1,3 ἔφρα καθάπερ τὰ κνηκώδη.

κνήκων-ώνος ἰδί [κνηκός] μτγν., δωρ. κνάκων, ὄν. τράγου : Θεόκρ.3,5 τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα φυλάσσο, μὴ τὸ κορύφῃ.

κνήμα-ατος ἰδί μτγν. ὄ. γρ. τοῦ κνήμα βλ.λ.Ι : Γαλ.19,112.

κνήματος-α-ον μτγν. κ. νεώτ. ὄ. γρ. τοῦ κνήματιος βλ.λ. : Γαλ.19,112.

κνήμαργος-ον μτγν. ὁ ἔχων λευκὸς κνήμας : Θεόκρ.25,127 ταῦροι συνάμ' ἐστιχόωντο κνήμαργοί θ' ἔλικτες τε.

κνήμη (ή) κ. μων. κ. νεώτ., δωρ. κνάμα τὸ μεταξὺ τοῦ γόνατος καὶ τῶν σφυρῶν μέρος τοῦ ποδός, ἡ γόμπα : Ἰλ.Δ.147 μιάνην αἵματι μηροῦ εὐφυέες κνήμαι τε ἰδὲ σφυρὰ κάλ' ὑπένερθεν, Ὀδ. Θ.135 μηροῦς τε κνήμας τε καὶ ἀμφω γέτρας ὑπερβην αἰχένα, Ἦρ.6,75 παραλαβὼν τὸν σιδηρον ἀργεὺν ἐκ τῶν κνήμας ἐωύτων λιωδόμενος, Εὐρ.Φοῖν.1394 κνήμας τε διεπεράσαν Ἄργειον δόρυ· || ἐπὶ ἴππων : Ξεν.Ἰππ.1,5,12 κ. παρομ.π.Θεοκρ.16,18 ἀπωτέρω ἡ γόμυ κνάμα, ἀντιστοιχ. πρὸς τὴν δημ. || τὸ αἶμα νερὸ δὲν γίνεται· 2) ἀνάτ. τὸ πρόσθιον ὄσαστον τῆς κνήμης, τὸ κνημιαῖον ὄσαστον : Γαλ.4,23 καλεῖται μὴ κνήμη δλον τοῦ σκέλους τὸ μέρος ὅσον ἐστὶ μεταξὺ τοῦ γόνατος καὶ τοῦ ἀστραγάλου· καλεῖται δὲ καὶ τὸ μείζον ὄσαστον ἐν αὐτῷ· τέτακται δὲ ἐσωθεν τοῦτο . . τὸ γὰρ ἐξωθεν ὄσαστον περόνη, Φώτ. Ἐπιστ.241 εἰώθασιν γὰρ κολεῖν κνήμην καὶ τὸ ἐμπροσθε μὲν τοῦ σκέλους εἰς μὴν ἐπηρμένον, ὡσπερ τὸ ὀπισθεν ἀντικνήμιον· 3) συνεκὸ, ἐπὶ τὸν φυτῶν, τὸ μεταξὺ δύο κόμβων ἢ γονάτων μέρος : Θεόφρ.ΦΙ 9,13,5 κνήμαι πικναί· 4) μτφ. ἀκτὶς τροχοῦ : Πολυδ.Ι,144 Ἐἰστ.598,4' 5) ὄμ. κτ. πληθ. κνήμαι Πολυδ.Ι,144 καὶ ἐνηρμωσμένα ῥάβδοι τῆ ἀφίδις· 6) ὄμ. Ἦσ. «κνήμαι, τὰ τῆς ἀμάξης περιθέματα»· || αὐτ.ετὰ ἐπὶ τῶν θρόνων ἐκατέρωθεν ζύλα, διὰ τὴν καθέδραν πενηγότα· 7) αὐτ. κνήμαι, τραγέσι τόποις καὶ δυσβάτοις·

κνήμια (ή) κ. νεώτ. Ἦσ. «ἀντικνήμιον»· 2) Φώτ. «κνήμια, τὰ ἐν τοῖς θρόνοις καὶ τροχοῖς διερείσματα»· 3) κνήμη βλ.λ.41 : Λυσ.ἀπ.95' || κ. νεώτ. ναυτ. αἱ ἀκτίνες παντός τροχοῦ τῶν ὑψηρῶν μηχανημάτων τῆς ἀτμομηχανῆς· 4) κνήμη βλ.λ.51' 5) κτ. πληθ. κνήμια Ἦσ. «φθοραῖ».

κνημιατός-α-ον κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κνήμη βλ.λ.Ι ἢ τὸ γαστροκνήμιον : Ἰππ.Ὀστ.10,4 τοῦ ὄσπεου τοῦ κνημιαίου ἄκρου.

κνημιαῖον ἰδί Ἐπιγρ. πιθ. τὸ περὶ τὴν κνήμη φέλιον : κνημιαία χαλκᾶ.

κνημιαφόρος-ον κ. νεώτ. ὁ φορῶν περικνημιάς, ἔχων ὀπλισμένας τὰς κνήμας : Ἦρ.7,92 θωρηκοφόροι . . καὶ κνημιαφόροι· 2) νεώτ. ζωολ. γένος ἐρπετῶν τῆς οἰκου. τῶν ἀμοιδίων.

κνημιαωτός-ῆ-ον γλωσσ. ὁ κνημιαοφόρος βλ.λ.

κνήμιον ἰδί πάπ. ὑποκορ. τοῦ κνήμη βλ.λ.Ι· 2) νεώτ. ἀνθρωπολ. σωματομετρικὸν σημεῖον ἐπὶ τῆς κνήμης.

κνημιοπάχης-οῦς-ές ὁ ἔχων τὸ πάχος κνήμης : Ἄριστφ.ἀπ.π.Φώτ.Λεξ.173,8 τὸ κνημιοπαχὲς ζύλον.

κνημιοσφιγκτης ἰδί νεώτ. ἐργαλείον τῶν ἀμαξοπηγῶν, δι' οὗ σφιγγονται αἱ ἀκτίνες τῶν τροχῶν.

κνημῖς-ἰδος (ή) ἰ κνήμη), αἰολ. αἰτ. κνάμιν, σἰολ. ὄν. πληθ. κνήμιας, τὸ μεταλλικὸν ἢ δερματίνον κάλυμμα τῆς κνήμης ἐν χρ. ἐν τῷ ὀπλισμῷ ὡς προφυλοκτικόν, περικνημῖς : Ἰλ.Γ.369 κνημιάς μὲν πρῶτα περὶ κνήμην ἐθηκε ἀργυροῖσιν ἐπισφουρίοις ἀραυαῖσι, αὐτ.Σ.613 τεθεῖ δὲ ὁ κνημιάς.. κασσιτέροιο, Ὀδ.Ω.229 περὶ δὲ κνήμησι . . κνημιάς ῥαπτάς ἔδεδοτο, Ἦρ.ἀποδ.Α.122 κνημιάς ὀρειχάλκου φαινεύο, Ἦρ.ἀίστου κλυτὰ δῶρα κ. ἐν τῷ ἐν. : Ἰλ.Φ.592 ἀμφὶ δὲ ὁ κνημῖς νεοτεύκτου κασσιτέροιο σμερδαλέον κονάδῃσε, Λουκ. Ρητ.Διδ.18 περὶ τῶν μετώπων μὲν ἡ κνημῖς, περὶ τῆς κνήμης δὲ ἡ κόρυς· 2) ἀκτὶς τροχοῦ : Διδῶ.Σ.18,27 τὰ μὲν πάλγια καὶ αἱ κνημιάς κατακεκρυσάμεναι· 3) κνημῖς βλ.λ.Ι : Διον.Περ.714.

κνημομηριατός-α-ον νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κνήμη ἀμα καὶ τὸν μηρὸν : κνημομηριαία διάθροναξ.

κνημοπάχης-οῦς-ές ὁ κνημιοπαχὴς βλ.λ. : Θεόφρ.ΦΙ 9,4,3 παχύτερον δὲ ἡ κνημοπαχὴς.

κνημῖος ἰδί κ. μων. ὁ προέχων βραχίον ὄρους : Ἰλ.Β.821 ἴδης ἐν κνημοῖσι θεὰ βροτῶν εὐνηθεῖσα, Ἰγμ.Ἀπόλλ.283, Ὀρφ.Ἀργ.465' || Ἐπιγρ. δημόσιος κνημῖος δημόσιον ἄσος· 2) π. Ἀργ. τὸ φυτὸν ὀρίγανον : Εὐστ.265,40.

κνημῶ-ῶω καλύπτω, περικαλύπτω : Ἀντίοχ.Πανδ.δεκτ.1207Α κνημῶσον τοὺς πόδας· || Ἦσ. «κνημῶσαι, περικῶσαι, φράξαι, κλεισαι, ἐλθεῖν»· 2) παθ. Ἦσ. «κνημοῦμαι, φθειρομαι» κ. «κνημωθῆναι, φθορῆναι»· 3) ἐν τ. κνημωθεῖς πιθ. ἔσφ.ἀνθγν. τοῦ κνημωθεῖς τὸ κνημῶ βλ.λ. : Ἐρμυσίαν, 7,38 πολλάκι . . κνημωθεῖς Ἰδιορθ. κνημωθεῖς ἰ κώμους εἶχε σὺν Ἐξαμῶ.

κνημῶδης-οῦς-ες λεξ. γλωσσ. τοῦ κνημαργος βλ.λ. Ἦσ. «κνημῶδης, παχύσαρκος».

κνήμιον ἰδί Ἐπιγρ. ἀμφ. ἐνν. ἰπιθ. τῶν κτηνίων, κρητ. γεν. πληθ. τοῦ κτήνος ἰ.

κνησάρα (ή) δημ. ἡ κρησάρα βλ.λ.

κνησείω λεξ. ὄ.τ. τοῦ κνησῶ βλ.λ. : Σουίθ.

κνησίς-εως ἰή [κνώ] τὸ κνήθειν, τρίφεις : Πλάτ. Φιλ.46D τῆ τρίφει δὲ καὶ τῆ κνήσει μὴ ἐπικνηπαί τις, Ἄρετ. Ὀξ.Νουσί.Ι κνήσις κροτάφων καὶ ὠτων κ. πληθ. : Πλάτ.Φιλ.51D οὐδὲν ταῖς τῶν κνήσεων προσφερεῖς· || μτφ. γαργαλισμός : Πλούτ. Ἠθ.167B τρυφή ἐνεκα καὶ κνήσεως ὠτων· 2) ἰδί τὸ παθ. ἰ κνησμός, ἐρεθισμός : Πλάτ. Φαῖδρ.251C τὸ τῶν ὀδοντοφυουσῶν πάθος περὶ τοῦς ὀδόντας γίνεταί, ὅταν ἀρτι φῶσιν, κνήσις τε καὶ ἀγανάκτησις περὶ τὰ οὐλα.

κνησίχρῶσος-ον μτγν. ὁ ξέων, ρινιζῶν τὸν χρῆσον : Φίλιππ.Θεοσ.ΑΠ 6,92 ρίνην τε κνησίχρῶσον ἐκωδῆκτορα.

κνησιῶ-ῶω ἔφει. τοῦ κνώ βλ.λ., ἐπιθυμῶ κνήθεσθαι, αἰσθάνομαι κνησμόν, φαγοῦρα : Ἄριστφ. Ἐκκλ.919 ἦδη τὸν ἀπ' Ἰωνίας τρόπον τάλαινα κνησιᾶς, Πλάτ.Γοργ.494C καὶ φωρῶντα καὶ κνησιωντα, σφθόνας ἔχοντα τοῦ κνήσασθαι, κνώμενον διατελοῦντα τὸν βίον εὐδαιμόνως ἐστὶ ζῆν.

κνησιδωτός ἰδί ἐν πληθ.ἀποξέσματα, τρίματα : Ἰππ.Φύσ.Παῖδ.238,32 μολιβδου κνήσματα, Πλάτ. Ἰππ.Μ.304Α κνήσματα τοῖ ἐστί καὶ περιμητῶτα τῶν λόγων ἰδ. γρ. κνήσματα· 2) δῆγμα, δάγμακα : Ξεν.Συμπ.4,28 ἐν τῇ καρδίᾳ ὡσπερ κνήσμα τὶ ἐδόκουν ἔχειν· || φήκτρας κνήσμα περιφρ. τοῦ φήκτρα, ζύστρα : Μοικ.ΑΠ 6,233 πριστὸν φήκτρας κνήσμα σιδηρόδετον.

κνησμονή (ή) μτγν., μων. κ. νεώτ. ὁ κνησμός βλ.λ. : Ἀρχιπ.π. Αἴτ.3,167, Ὀρειθ.ἀπ.116, Ἐπιγρ.ΑΠ 304 τὰς θελεζήλικτρος κνησμονάς, Γεωπ.1,12,34 ἀπὸ κνησμονῆς νοσήματα, Ἰππιατρ.114,10 κνησμονῆν ἔχοντας τοῦ πόρου, Πισιδ.Γ.Ἐξαμ.1506 σταγῶν δὲ κέδρου κνησμονῆν ἀποξέει.

κνημονικός-ή-όν μυν. ὁ ἠνίκων τις τὴν κνημονίην βλλ. : Βασίλει. ἐκδ. Heimb.2 Συμπληρ.275.

κνησμός(ισ) κ. νεώτ. δυσάρετος ἐρεθισμός τοῦ δέρματος, φαγοῦρα : Ἰνν.Ἀρχ.Ἰηρ.16 ὅσοι ἄν . . ριγώσῃσι διαφερόντως πόδας . . όταν περισταλέωσι τε καὶ ἐν ἄλλῃ γένωνται ὑπὸ καύματος καὶ κνησμοῦ, Ἀριστλ.Ζ1 578b,3 γίνονται δὲ τοῖμαι, διὰ τὸ νεῖος οὖσιν ἐπιπίπτει νόσημα κνησμον εἰς τοὺς ὄρχεις, Διφιλ.π.Ἀθῆν.3,90Α ἡ ἀκαλήφη . . κνησμον ποιεῖ τοὺς ἀναγούσιν, ἐπειδὴν μὴ προαλείφονται, Ἀλέξ.Ἀφρ.Πρ.1τὸ ποιούνην τὸν κνησμον φλέγμα, παχύ καὶ ψυχρόν' || ἀμυχή, γρατσούνισμα : Πλούτ.Ἡθ.126Β ὡσπερ τὰ φωριώματα κνησμον αἶε δεῖσθαι καὶ γαργαλισμῶν' 2) συνεκδ. ἐπὶ εὐχαρίστου σισθησεως, ἡδονῆς, γαργαλισμός : Ἀριστλ.Ζ1 723b,34 ὅτι δ' ἡδονῆσ φροδρότερα γίνεται ἐν τῇ ἡμίλει τῇ τῶν ἀφροδισίων . . διότι κνησμός ἐστιν ἰσχυρός' 3) μτφ. ἐρεθισμός, διέγερσις : Πλούτ.Ἡθ.61Α ἂν δὲ πρὸς εἰσείραν . . κνησμός τις ἐξ ὀργῆς καὶ ζῆλουτιπίας ἐγγένεται.

κνησμώδης-ους-ες κ. νεώτ. ὁ πάσχων ἐκ κνησμοῦ : Ἰνν.Ἀφρο.6,9, Ἀρετ.Χρον.Παθ.1,15, Γαλ.10, 261' 2) ὁ αὐνοδευόμενος ὄπο κνησμον ἢ ἔξαψιν : Ἀριστλ.Πρ.887a,35,Γαλ.6,18 φωρμώδης διάθεσις ἢ λεπρωδῆς ἢ ἀλωμώδης ἢ κνησμώδης' 3) μτγν. κ. νεώτ. ὁ προκαλὼν κνησμον, ἐρεθιστικός : Στράβ.11,13,2 ἄλες . . κνησμώδεις.

κνησμώδης ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον προκαλῶντα κνησμον : Γαλ.19,70 δάκνεσθαι κνησμώδως.

κνηστήρ-ῆρος(ισ) μτγν. ζυστική μάχιρα, ἄκνηστις : Νίκ.Θηρ.85 σιλφίου, ἢ κνηστήρι κατατρίφειεν ὀδόντες' 2) Ἡσ. φρονεῖς, ὀλετήρ' 3) γλῶσσ. τοῦ κνηστρον βλλ. : Ἐρωτιαν.

κνηστικός-ή-όν σχόλ. κ. νεώτ. ὁ προκαλὼν κνησμον, ἐρεθιστικός : Σχόλ.Εὐρ.Ἰνν.304 κνηστικός αὐτῆν λόγοις ἐρεθίζει.

κνηστικός ἐπίρρ. ἀρχ. λέξ. ἐρεθιστικῶς Μοῖρ. 206 ἐν λ. κνησιῶν κνηστικῶς ἔχειαν.

κνηστis-εως κ. -ιος(ή) μάχιρα πρὸς ζέσιν τυροῦ, τυροτρόπιτης : Ἰλ.Α 640 ἐπὶ δ' αἴγειον κνή τυρῶν κνηστὶ χαλκίει, Νίκ.Θηρ.6,696, Λεωνίδ.Ταρ. ΑΠ 6,305 τὰν εὐχάλλκωτον ἔνυγαμπτόν τε κρεάγραν καὶ κνηστὶν καὶ τὰν ἔτνοδόνον τορῦναν' || τυροῦ κνηστis ἢ ζέσις, τὰ ζέσματα τοῦ τυροῦ : Γορφ.Πυθ.34' 2) κνησμός βλλ.1) : Ὀππ.Ἀλ. 2,427' 3) Ἡσ. «κνηστῖν, ῥάχιν».

κνηστis-ιδος(ή) μτγν. περόνη, βελόνη κοσμητική τῆς κόμης : Πλούτ.Ἀντ.86 ἐπεὶ καὶ φάρμακον αὐτὴν ἐλέχθη φορεῖν ἐν κνηστίδι κοίλῃ, τὴν δὲ κνηστίδα κρύπτειν τῇ κόμῃ.

κνηστίω-άω μτγν. κνησιῶ βλλ. : Πλούτ.ἀπ.149, Γαλ.7,197, Φιλὸπ.Ἰω.Υπομν.277,5' || κ. μτφ. : Κλήμ.Ἀλ.677 ἀκολάσασαν κνησιώσαν, Ἰουλ.Θεμ.11 ἀκοα κνησιώσασαι.

κνηστός-ή-όν ἐξεσμένος : Ἀρτεμίδ.Ἐφ.π.Ἀθῆν. 3,111Δ κνηστός ἄρτος ποῖός παρα Ἰωσιν' 2) κατακεκομμένος : Ἀριστφ.ἀπ.908 λάχσαν κνηστά.

κνηστρον(ισ) τὸ θυμὸν δάφνη ἢ χαμελίαια : Ἰνν. Γου.1,80' || ἢ θυμελαία : Διοσκ.4,172.

κνήφη(ή) μτγν. μυν. κ. νεώτ. φωρίσις : ΠΔ Δευτ.28,27 πατάξει σε κύριος . . φώρα ἀγρία, καὶ κνήφη ὥστε μὴ δύνασθαι σε ἰαθῆναι, Σχόλ.Ὀμ.Ἰλ.Β 820 κνήφην λουμώδη συνέβη γενέσθαι ποτὲ ταῖς τῶν Ρωμαίων γυναιξί' πρβλ. Σουῖδ. ἐν λ. Ἀφροδίτῃ' || κ. νεώτ. ἰατρ. δερματοπάθεια χαρακτηριζομένη ὑπὸ κνησμοῦ.

κνηφός(ισ)-γλῶσσ. ἰάμφ. σημ.1 λευκὸς σπόρος, ἢ ἄκνησιος γόνος.

κνήφω γλῶσσ. ἔχω κνησμον, φαγοῦραν.

κνίσα μτγν. ἑτερόκλ. αἰτ. τοῦ κνίδη ἰώσ ἀπὸ ὀνομαστ. κνίσι : Εὐστ.871,62.

κνίσα(ή) δημ. ἡ κνιδωσις βλλ.1) 2) δημ. τὸ φυτὸν τσουκνίδα.

κνιδάται Ἡσ. «δάκνεται' ἴσως ἀπὸ τῆς πόας». **κνιδαιος**-ον λέξ. ὁ ἐκ τῆς κνίδος βλλ. : Σουῖδ. «κνίδῃ' βοτάνῃ. καὶ κνιδεῖος καρπὸς τῆς κνίδος». **κνιδέλαιον**(ισ) μτγν. τὸ ἐκ κνίδων κόκκων παρασκευαζόμενον ἔλαιον : Διοσκ.1,43.

κνίδη(ή) κνίζω) κ. νεώτ. τὸ φυτὸν τσουκνίδα : Ἰνν.Δι.2,54, Ἀριστλ.Ζ1 522a,8 οἱ δὲ . . ὅσοι ἂν μὴ ἔλασταν τὴν ὀχλίαν τῶν αἰώνων, λαβάνοντες κνίδην τρίβουσι τὰ ὄρθατα, Θεόκρ.7,110 δακνόμενος κνάσαι καὶ ἐν κνιδίαις καθέδοις, Νίκ. Θηρ.880, Ἀρτέμων ΑΠ 12,124 καὶ κνίδης καὶ πυρὸς ἡφάμεθα' || ἡ ἀκαλήφη βλλ. : Διοσκ.4,93' || νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν κνιδοειδῶν' 2) θαλάσσιον ζῶον, τὸ ἀκτίγιον : Ἀριστλ.Ζ1 548a,23 γίνονται τὰς ὄστρακοδέρμοις καὶ τὰ μὴ ἔχοντα ὄστρακα, οἶον αἶ τε κνίδαι καὶ οἱ σπόγγι οἱ ἐν ταῖς σφραγί' 3) κ. μτ. τῶν δύο ἀνωτ. σημ. ὀμοῦ : Ἀρχεγόρπ.Ἀθῆν.7,285C ἂν δὲ που μίληρις αὐτοῦ γεύσασθαι, ὀμοῦ χρῆ κνιδὰς ἀφωνεῖν, τὰς ἀμφικρούσι ἀκαλήφας.

κνιδικά(ισ) κ. νεώτ. βοταν. τάξις δικτυληθῶνων περιλαμβάνουσα πόας, θάμνους καὶ δένδρα.

κνιδιαν(ισ) κ. νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν σκιαδιόφωρων.

κνιδιος-αων(κνιδιος) κ. νεώτ. ὁ ἐκ κνίδου καταγόμενος : Ἡρ.1,174 οἰκέουσι δὲ καὶ ἄλλοι καὶ Λακεδαιμονίαν ὄπκοι κνιδίαι' 2) κόκκος κνίδιος κόκκος τις τοῦ θύμου θυμελαία, ἐν χρ. ὡς καθάρσιον : Εὐβουλ.128, Θεόφρ.Φ1 9,20,2, Διοσκ. 1,36' 3) κνίδιον(ισ) μέτρον οἴνου : Πλάτ. οἶνου κνίδια τρία ἡμισυ' 4) τὸ κνίδιον βλλ.

κνιδιοσυρῆς-ους-ές σχόλ. ὁ ἐργαζόμενος κατασκευασμένος ἐν κνιδῷ, πρὸσθιν Κυδίας τέχνης : Σχόλ.Ἀριστφ.Εἰρ.142.

κνιδιόλαστα(ισ) κ. νεώτ. ζωολ. κύτταρα τοῦ ἐξωδέρματος τῶν κοιλεντερωτῶν, ἄτινα προκαλοῦν τὴν ἐκτόξευσιν ὑγροῦ δι' οὐ φονεούσι μικρὰ ζῶα ἀποτελοῦντα τὴν τροφήν τοῦ κοιλεντερωτοῦ, ἄκνίζοντα κύτταρα.

κνιδιοειδῆ(ισ) κ. νεώτ. βοταν. οἰκογέν. δικτυληθῶνων φυτῶν τῆς τάξεως τῶν κνιδιῶν.

κνιδόψα(ισ) κ. νεώτ. ζωολ. κατηγορία κοιλεντερωτῶν ζῶων.

κνιδόθων ἐπίρρ. μτγν. ἐκ τῆς κνίδου : Λουκ. Λεξίφ.7 τὰ μέν Φωκαῆθεν, τὰ δὲ Κνιδόθεν.

κνιδόκοκκος(ισ) μτγν. ὁ κόκκος τῆς κνίδος βλλ.1) : Ἀλέξ.Τραλλ.8,2.

κνιδομαί δημ. ζῦσμα, ζῦνομοι.

κνιδόντες Ἡσ. «κνιδῇ μαστιγούντες».

κνιδόσκαλος(ισ) κ. νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν εὐφορβιοειδῶν.

κνιδόσπερμον(ισ) μτγν. κ. -όσπερμα-ατος σπόρος κνίδος : Γαλ.19,732 ἀπὶ κνιδόσπερμου, κολίου σπέρμα, Ἀλέξ.Τραλλ.5,6.

κνιδώδη(ισ) κ. νεώτ. βοταν. οἰκογέν. δικτυληθῶνων φυτῶν.

κνιδώσις-εως(ή) κ. νεώτ. κνησμός, οἷος ὁ προκαλούμενος ἐκ κνίδος : Γαλ.Αεξ.Ἰνν.502 κνιδώσις, νύξις τινὲς κνιωμώδεις, οἷαι καὶ ἀπὸ κνίδος γίνονται' || κ. νεώτ. ἰατρ. δερματοπάθεια λίαν κνησμώδης, χαρακτηριζομένη ὑπὸ ἐξανθήματος : Ἰνν.110Α εἰ καὶ ἐτὴν γλώσσαν ἄκραν ἀφικνεῖται ἡ κνιδώσις.

κνίξα(ή) γλῶσσ. ἡ κνίδη βλλ.1) 2) ἀναφερόμενον ἄνευ ἐρμ. ὑπὸ Εὐστ.ἀπ.Ἀνακρ.87 κνίξη τις ἦδη καὶ πέπειρα γίνομαι σὴν διὰ μαργοσύνην.

κνιζός-ή-όν πθ. ὁ πελαγαίαιμος, μεμαραμμένος : Λοβέκ.Παραλ.20.

κνίζω κ. νεώτ., μέλλ. κνίσω, ἀόρ. ἐκνισα, ὄφρ. ἐκνισα, παθ. ἀόρ. ἐκνίσθην οχιζῶ, ἀμύσσω : Ἡ-

ρώνδ.4,59 παῖδα .. γυμνὸν ἦν κνίσω .. οὐχ ἔλκος ἐξεῖν; ἢ ζῶω διὰ σὺδρησι, εἰδ. συκάμινω, ἴνα ἀφαιμάσωσι: ΠΔ'Αμ.7,14 αἰπόλος ἦμην καὶ κνίζων συκάμινω, 'Αθην.2,521: ἢ παθ. αἰσθητικοί ροπήν πρὸς τὴν ἀμφ. ἢ: Θεόφρ.ΦΙ 9,20,4 εἰς ὕπνον δὲ ἐν οἴνῳ μέλανι αὐστηρῶ κνισθεῖσσι ἢ νεώτ. προκαλῶ κνισμὸν, ἐρεθίζω τὸ δέρμα: κνίζοντα κύτταρα αἰ κνισοδλάσται βλλ.: 2) μέσ. γαρ- γολίζομαι: 'Αριστ.ΖΙ 587,7 τὰ δὲ παῖδια .. οὐδὲ κνίζονετα τὰ πολλὰ ἀσθάνετα: 3) οὐχ. μτρ. ἐπὶ ἐρωτος, περρίζω, ἐρεθίζω, ταρασσω: 'Ηρ. 6,62 τὸν δὲ 'Αρίστωνα ἐκνίζε ἀρα τῆς γυναικὸς ταύτης ἔρωτος, Εὐρ.Μήδ.568 οὐδ' ἂν σὺ φραῖης, εἴ σε μὴ κνίζοι λέχος, Θεόκρ.5,122 κήγῳ μάν κνιζῶ, Μόρσων, τινά' καὶ τὴν δὲ λεύσσεις ἢ κ. ἐπὶ ἄ. αἰσθημάτων, οἶον κόρου: Πίνδ.Π 8,32 μὴ κόρου ἐλάθων κνίζε' ἢ κ. ἐπὶ ἀδρηνιῶν: 'Ηρ.7,12 Ζέρξην ἐκνίζε ἢ 'Αρταβάνου γνῶμη, αὐτ.10 εἰ τὰ σμικρὰ οὐδὲν μὴ κνίζει, Σοφ.ΟΤ 786 ἐκνίζε μ' αἰε τοῦθ' ὕψιπνε γὰρ πολὺ, Εὐρ.ΙΑ 326: 4) προ- κολῶ, περρίζω, ταιγγιδῶ: 'Αριστ.Σφ.1286 Κλέων μ' ὑπετάρτεν ἐπικείμενος καὶ με κνίσει ἐκνι- σῶ. ἐπιφέρα, προκολῶ, προξενῶ: Πίνδ. Ν 5,32 τὸ δ' ἄρ' ὄργανον κνίζων αἰπεινοὶ λόγοι προβάλλω: 'Αριστ.Βάτρ 1198 καὶ μὴν μὰ τὸν Δί' οὐ κατ' ἐπὸς γέ σου κνίσω: ἢ ἐρωτικῶς λυπῶ, θυσορρετώ: 'Αλκίφρ.1,32 ἄλλ' εἰκοκς κνί- σαι τὸν Ὑπερείδην καὶ ἐλαττόν σοι νῦν προσέ- χοντα κ. ἐπὶ καλῆς σημ.: Πίνδ.Ι 651,50 ἀδεῖα δ' ἐνδον νιν ἐκνίξεν χάρις: 5) παθ. ταρασσομαι, ἐνοχλοῦμαι: Εὐρ.Μήδ.555 οὐχ, ἢ σὺ κνίξει, σὸν μὴν ἐχθαίρων λέχος' κεντῶμαι, πληγῶνομαι: Θεόκρ.4,59 τήνων τὰν κνύνοφρον ἐρωτίδα, τὰς προκ' ἐκνίσθη ἢ: περρίζομαι: 'Αππ.Μεβ.10 κνιζό- μενος ὑπ' ἐρωτος ἐπὶ τῆ παιδί, Μεν.Περικλ.16 ἐκνίσθης; (ἐπερρίζησθαι) 6) ρηματ. π. κνιζή ἴλατ. πίδοσι, κνισμός, κνισμα, κνισδῶλω, κνιζῶλον, κνιζῶ- λων, κνισα ἢ κνιζ-ζα, κνισῶ. 'Ἐκ ρίζ. κνιζ-.

κνικίνη (ή) νεώτ. χημ. γλυκοζίτης περιεχόμενος εἰς κνικὸν τὴν ἱερῶκανθαν, ἐν χρ. εἰς τὴν ἱατρικὴν. **κνικιον** (τό) τὸ κνίκιον βλλ.

κνικός (ή) δ.γρ. τοῦ κνίκος βλλ. **κνικά** 'Ησ. « πηλῆ ».

κνικία (ή) μγν. φιλαργμία, ταιγγουιά: Δω- ρόβ. ἐν Κατ.'Αστρλ.Κ 6,81.

κνικεῖν 'Ησ. «σεῖειν, ζῦειν μέλαθρα καὶ δοκοῦς». **κνικεῖος-α-ον** μγν. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κνίση' ἢ κνίσειον αἶμα δν. μυστικὸν οὐσίας πιδὸς ἐν χρ. εἰς τὴν ἀλχημείον.

κνικεῶω μγν. εἶμαι φιλάργυρος, ταιγκούνης: Δωρόβ. ἐν Κατ.'Αστρλ.Κ 6,81.

κνιλία (ή) μγν. λιμός, ἑλληφίσις τροφίμων: Θεο- φάν.Χρον.248B ἐγένετο δὲ ἐν τῷ χρόνῳ ταύτῳ θανατικὸν καὶ κνιλία παντός εἶδους.

κνιπιδός 'Ησ. «πέρασμο δοράς». **κνιπιθλόγος** (τό) (κνιψ-λέγω) ὁ τοῦς κνίπας θη- ρειῶν, κνιποφάγος, δν. εἶδους δρυσοκολάπτου: 'Α- ριστλ.ΖΙ 593α,12 ἄλλος, δὲ καλεῖται κνιπολόγος, τὸ μέγεθος μικρὸς, δσον ἀκανθυλλίς.

κνιπός-ή-όν μγν. ὁ φιλόργυρος, ταιγκούνης: Λουκίλλ.ΑΠ II,172 αὐλὸς ὁ κνιπός.

κνιπότης-ητος (ή) ἡ φλόγωσις τῶν ὀφθαλμῶν: 'Ππ.Τόν.'Ανθρ.413,29 ὅταν δὲ εἰς τοῦς ὀφθαλμούς κατά σμικρὸν ῥέη, καὶ κνιπότητα παρῆχη, τοῦ- τον ἐγγρῖει μαλθακώδει, ὅτι μέλλει ἐξρησινεῖν ἄμα καὶ δάκρυον ὄλιγον ἄγειν ἢ π. 'Ἐρωτιον. «ξηροφθαλμία».

κνιποπιθ-όμοι ἀρχ. λεξ. ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, φλογίζομαι: ἢ ἐπὶ κροσίων: 'Ησ. «κεκνιπωμένοι, καρνοὶ ὑπὸ ἐρυσίθης διεφθορμένοι».

κνίς-κνιζός (ή) μγν. αἰτ. κνιζῶ, ὄνομ. πληθ. κνι- ζες, ἢ κνιζή βλλ.: Ὀππ.'Αλ.2,429, Σύμμ.ΠΔ'Ησ.55,13.

κνίσσα (ή) κ.νεώτ. κ.δημ., ἐσφ.γρ. κνίσσα, ἐπ. κνι- σῆ ὁ λιπαρὸς ἀτμῶν καὶ ἡ ὄσμη τοῦ ὀπρωμένου κρέατος, εἰδ. ἱερείου: 'Ιλ.Α 317 κνισῆ δ' οὐρανὸν ἴκεν ἐλίσσομένη περὶ κανῶν, αὐτ.Ὁ 549 κνισῆν δ' ἐκ πεδίου ἄνεμοι φέρον οὐρανὸν εἰσω, 'Α- ριστφ.'Ορν.193 τῶν μηρίων τὴν κνίσαν οὐ δια- φράσσει' πρβλ.'Αριστλ.Μετ.4,9 «ἢ δὲ πίνος θυμί- σσις λιγνύς ἢ δὲ λιπαροῦ κνίσσα»: ἢ γεν. ἡ εὐωδία εὐχόμενου κρέατος: οὐτ'.Αχ.1045 ἀποκτενεῖς λιμῶ με καὶ τοὺς γείτονας κνισῆ τε καὶ φωνῆ τοιαῦτα λάσκων, 'Αλεξ.π.'Αθην.2,60Α παρέχουσαι κνίσαν ἡμῖν πλείονα παραφίδες καὶ λήρος, Πορφ.'Αποχ. 2,42 αἰ ἐκ τῶν αἱμάτων καὶ σαρκῶν κνίσσαι ἢ κ. ἡ ὄσμη ἐρευνημοῦ: Ξενοκρ.π.'Ορειθ.2,58,152 ἢ νεώτ. κ.δημ. κ.μτρ.: Γρην.Σκ.Τερρ.69,4 τῆς κακίας ἡ κνίσσα ἄλμηρης τὸν θρέφει: 2) τὸ ἐπιφέρων τὴν ὄσμην τοῦτην καὶ ἀτμῶν, τὸ παχὺ ἐπίπλου, ἐν ᾧ ἡ σὰρξ τοῦ θύματος ἐτυλίσσετο καὶ ἐκάετο: ΑΒ 1905 κνίσσα ἐπίπλουτος: 'Ιλ.Α 460 μηρούς τ' ἐξέταμον κατά τε κνισῆ ἐκάλυψαν, Αἰσχ.Πρ.496 κνισῆ τε κῶλα συγκαλυπτὰ.

κνισαίσις εσσα-εν δωρ. τ. τοῦ κνισθείς βλλ. **κνισαίσιος**-α-ον ἀρχ. λεξ. ὁ πλήρης κνισῆς: 'Ησ. **κνισαίριον** (τό) σχόλ. ὑποκορ. τοῦ κνίσσα βλλ.2: Σχόλ.'Ιλ.Α 66.

κνισδῶ δωρ. τ. τοῦ κνίζω βλλ. **κνισθείς**-εσσα-εν (κνίσσα), δοτ. συνηρ. κνισάντι ὁ πλήρης κνισῆς καιόμενον θυμάτων: 'Οδ.Κ 10 κνισῆεν δὲ τε δῶμα περιστεναχίεσσι αὐλῆ ἦ- ματα, Πίνδ.Ο 7,80 μῆλῶν τε κνισάεσσα πομπὰ καὶ κρις ἀμφ' ἀέθλοισ.

κνισηρός-ά-όν ὁ κνισθείς βλλ.: 'Αχα.7. **κνισμα**-ατος (τό) ἐν τῷ πληθ. ἀμυχαί, ἐλαφραὶ πληγῆ: ΑΠ 12,67 μὴ που κνισματ' ὄνουξιν ἔχει, 'Ηρώδ.9,4 μὴ σε (κνισμάτων (γεγυῶτα) ἴαμφ.' 2) μτρ. ἐξερεθισμός: Φιλῶδ.Παρρ.160' κ. ἐπὶ τῶν ἐραστῶν, ἐρίδες, μαλῶματα, κακιώματα: Πομπ. Α117,219 καὶ τὰ τῶν παθούτων κνισματα καὶ μύστην λύχων ἀπειπαμένη, Βασ.Λιβόν.'Επιστ.8 καθάπερ ἐρωτικὰ τινὰ κνισματα τὰς ἐρασταίς, τὰς λεπτὰς ἐκείνας ἀκάνθας ἡ φύσις τῷ ῥόδῳ προσέφυσεν: 3) θρῶσσμα, τρίμμα: Πλάτ.'Ιππ.Μ 304Α κνισματὰ τὸ ἐστι καὶ περιτμήματα τῶν λῶγων ἰδ.γρ. κνισματα.

κνισμός (τό) κ. νεώτ. ὁ κνισμός, ἡ φαγοῦρα τοῦ δέρματος, ἰδ. μτρ.: Σοφ.ἀπ.537 ἢ ἐξερεθισμός: 'Αριστφ.Πλ.974 οὐκον ἐρεῖς ἀνύσσα τὸν κνι- σμὸν τίνα: ἢ ἐπὶ τῶν ἐραστῶν, ἐρις, φιλονι- κία: 'Αλκίφρ.1,29 κἂν μοι κνισσῶς τις πρὸς αὐ- τὸν ἢ διαφορὰ γνηται: 2) μέλος, ἄσμα διὰ τὸν αὐλόν: Τρυφ.π.'Αθην.14,618C κρουσίθυρον, κνισμὸς ῥόθων.

κνισμῶδης-ου-ες κ. νεώτ. δ.γρ. τοῦ κνισμῶ- δης βλλ.

κνισοδιώκτης (τό) ὁ διώκων, ἐπιζητῶν λίπος, δν. μυός: Βατραχομ.232.

κνισοθύτης (τό) μγν. ὁ ποιῶν θυσιὰς ἀναδι- δοῦσας κνίσαν: 'Ισαάκ Κοθολ. ἐν Πατρ.Πράξ. 2,396Α τῶν κνισοθυτῶν 'Ελλήνων.

κνισοκόλαξ-ακος (τό) ὁ παρσίτος δεῖπνον, αἰσχιστὸς κόλαξ: 'Ασι.π.'Αθην.3,125D τὰ .. ἐπὶ τὰ περί τοῦ κνισοκόλακος πρβλ.Φρόν.π.ΑΒ 47,10 «κνισοκόλαξ: τὸν οὐδέποτε ἀγαθοῦ κόλακα, τοῦ αἰσχιστοῦ δὲ πάντων».

κνισολοιχία (ή) ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ λίπος ὀπτοῦ κρέατος, λιχνεία, λοιμαργία: Σόφιλ.5.

κνισολοιχός-όν ὁ ἀγαπῶν καὶ λειχῶν τὸ λίπος, λεῖψουρος, λοιμοργός: 'Αντιφάν.64, 'Αμφίς π. 'Αθην.9,386Ε Εὐρύβατε κνισολοιχέ .. οὐκ ἐσθ' ὄπως οὐκ ὀλιγογῶτωρ εἰ σὺ.

κνίσσος-εος (τό) μγν. σπάν. τ. τοῦ κνίσσα βλλ.: Κωμ.'Αδῶσπ.608, Σχόλ.'Ιλ.Β 233.

κνυσός-ή-όν μτγν. ὁ κνυσήεις βλ.λ.: 'Αθήν.3.11ε1: ὁ δ' ἔχαριπτος... διὰ τὸ κνυσὸν κακοτομαχώτερος' 2) ἐν τῷ συγκρ. -ότερος λιχνός βλ.λ.: 'Αθήν.12.549Α καὶ Μελαύθιος... ἀπήχθετο ἐκ τῶν ἀπολαύσεων κνυσόντων ὧν τὸ 'Οὔσασως. **κνυσότηρητής** (ἰ) μτγν. ὁ κνυσοδῶκτης βλ.λ.: Κωμ. Ἀδέσπ.1042.

κνύσα (ἡ) ἔσφ.γρ. τοῦ κνύσα βλ.λ.
κνυσάλαδος-α-ον ἔσφ.γρ. τοῦ κνυσάλεος βλ.λ.
κνυσάριον(ἰ)δὲ ἔσφ.γρ. τοῦ κνυσάριον βλ.λ.
κνυσήεις-εσσα-εν ἔσφ.γρ. τοῦ κνυσήεις βλ.λ.
κνυσοδός-ἄ-ον ἔσφ.γρ. τοῦ κνυσοδός βλ.λ.
κνυσοδῶκτης (ἰ)δὲ ἔσφ.γρ. τοῦ κνυσοδῶκτης.
κνυστός-ή-όν ἔσφ.γρ. τοῦ κνυστός βλ.λ.

κνυσῶ-ἄω (κνύσαι) (ἡ) πληρῶ τι διὰ τῆς κνύσης ἱερείου, γευίζω ἀπὸ κνύσαν: 'Αριστφ. Ἰνπ.1320 τίν' ἔχων φήμην ἀγαθὴν ἦκει, ἔφ' ὅτω κνυσῶμεν ἄγνυας; (κάνομεν τὰς ἄγνυας νὰ εὐωδιάζωσιν αἱ ἐκ τῆς κνύσης τῶν καιομένων θυμάτων), Χρησμ.π. Δημ.530 χοροῦς ἰστανάι κατὰ τὰ πάτρια καὶ κνυσῶν ἄγνυάς καὶ στεφανηφορεῖν, Εὐρ' Ἀлк.1156 βρωμοῦς τε κνυσῶν βουθύτοιαι πρῶτορροαίς' || κ. ἄρτθ. : Χρησμ.π.Δημ.531 κνυσῶν βρωμοίσι κάρη στεφάναις πυκᾶσαντας, Λουκ.ΖΤρσγ.22 εἰ τις θύει καὶ κνυσᾷ παρὰ τοὺς βρωμοῦς.

κνυσῶ-ῶ (ω)2) κνυσῶ-ἄω βλ.λ.: Μάτρ.π.'Αθῆν.4.136D ὁ μάγειρος αἰζόντας παρέθηκε φέρων, κνύσασε δὲ δώματ' || ὄμ. κ. μτφ. : Φιλ.1,628 κνυσοῦν τὰς ἑαυτῶν ψυχάς' 2) παθ. ἀναδίδω κνύσαν: 'Αριστ.Ζ1.534η,5 ἔαν δὲ νεαρῶ δελεᾶται καὶ κεκνυσμένη, εὐθύς φερόμενοι πόρρωθεν εἰσδύουσι (δελεᾶται νοστήρω). 'Αντιλλ.π.'Ορειθ.10.19,4 ὑποθυμιατέον βδέλλαις κνυσουμέναις, Γαλ.8.37 εἰ κνυσοῦται τὰ σιτία κατὰ τὴν γαστέρα' || μεταβάλλομαι εἰς κνύσαν, ἐξατριζομαι: 'Αλέξ.'Αφρ. Ἰρ.217 ὑπεροπώμενος ὁ ἰχθύς κνυσοῦται καὶ ἀφονίζεται' || κ. ἐν τῷ ἔνεργ. μεταβάλλω εἰς ἄτιμον, ἐξατριζώ : Λουκ.'Ἐπ.Κρον.23 τὸν μάγειρον δὲ τὸν ζυμῶν κνυσῶσαι 3) παθ. γίνομαι λιπώδης, ηἰχῶς, ἐπὶ βρασοθέντος ἐλαίου: 'Ἡλιόδ.π.'Ορειθ.10.37,3 ἰομφί), Σωμ.1,69 τὸ ἐκ τῆς ἐφήσεως κεκνυ(ω)μένον ἔλαιον.

κνυσῶδης-ου-ες (κνύσαι) ὁ ἀναδίδων κνύσαν ὅποτε κρέστος, λιπορρός, παχύς : 'Αριστ.Ζ1.534α, 23 καὶ ὄλως δὲ πρὸς τὰ κνυσῶδη φέροντες πάντες βάττον, αὐτ.ΖΜ.675η,|| τὸ δὲ μετὰ τοῦτο εὐθύ πρὸς τὴν ἐξέδον διατείνει τοῦ περιττώματος, καὶ τοῖς μετὰ τοῦτο τὸ μῆριον, ὁ καλούμενος ἄρχος, κνυσῶδης ἐστί, τοῖς δ' ἀπίμελος, Γαλ.8,35 κνυσῶδες ἐρυγγάνει, Ἀλέξ.Τραλλ.Πυρ.1 κνυσῶδης ὀσφία' || λιπώδης, ηἰχτός : Γαλ.6.289 μῆτε κνυσῶδες γενεῖσθαι τοῖσιν 2) μτφ. ὁ ταγός, τασάρχος : Πλούτ.'Ἡθ.1088Γ τὸ μνημονευόμενον ἀμαυρόν καὶ κνυσῶδες.

κνυσωτός-ή-όν ὁ ἀναδίδων κνύσαν, ἐπὶ καιομένων ἱερείου : Αἰσχ.Χο.485 παρ' οὐδέλινοις ἔσει ἄτιμος ἐμπύροισι χθονός.

κνύφος (ἰ)δὲ Ἡσ. κνύθη βλ.λ.
κνυφισί-ἰώ κνύφω βλ.λ.

κνύφω μτγν. ἀνευ ἔρμ.π.'Ἡρωδιαν.2,949.

κνύφ-ἰπός(ἰ)δὲ κ. νεώτ., ὄνομαστ. πληθ. κνύφες μικρὸν εἶδος ἐντόμου τῶν σκακῶν καὶ δρυῶν, τρώγοντος τοὺς φήνας βλ.λ.: πρβλ. σκνίφ:'Αριστφ.'Ορν. 590 εἶθ' ὁ κνύφες καὶ φήνας δει τὰς σκακὰς οὐ κατέδονται, 'Αριστ.Ζ1.534β,19 αἱ μέλιται καὶ οἱ κνύφες, Θεόφρ.Φ1.2,8,3 ἐγγίνεται γὰρ καὶ ἐν ταῦτοις θηρίδι' ἄττα, κνύφες, οἱ όταν ἐν ταῖς σκακῶν γίνονται, κατεσθίουσι τοὺς φήνας' || ὄμ. μικρὸς μύρηξ : 'Αριστ.Α108.44η,12' 2) ἐν τῷ πληθ. 'Ἡσ. ὄμματα περιθεβρωμένα.

κνυογελῶ δημ. κτ. συγκ. τοῦ ὀνυογελῶ βλ.λ.: 'Ερωσφ.5,60 θρωεῖ τόνε, καὶ κνυογελᾷ λιγάκι.

κνύθη (ἡ) 'Ἡσ. ἐν λ. κνύος εἰ ὅκ τοῦ ἄξονος ἡ-χος' 2) || αὐτ. ὅκ τῶν ποδῶν φόφος' 2) ἡ κνύη αὐτ. κνύθη, μέρος τοῦ ἄξονος, τὴν χοινυκίδα.
κνυοπίτης (ἰ)δὲ νεώτ, ὄρυκτολ, ὄρυκτόν μεταπτατικὸν ὁδοβόσιον περιέχον δημητρίον.

κνύος-ός κνύη βλ.λ.: Φώτ. κνύος, τὸ πρὸς τῷ ἄκρῳ ἄξονι τοῦ τροχού' 2) ὁ τῶν ποδῶν φόφος, κρότος βημάτων : Αἰσχ.ἀπ.237.

κνυότα(ν) (ἰ)δὲ ἱρωσ) νεώτ. κ. δημ. εἶδος μαστίχας καὶ ὁδοβόσιον λωρίδιον ἀπολλογισμῶν εἰς μεταλλικὰ σφαιρίδια, ἐν χρ. εἰς τὴν Ρωσίαν πρὸς ἐπέκτεσιν τῆς ποιητῆς τῆς μασιγώσεως.

κνύ 'Ἡσ. ἐτὸ ἐλάχιστον.

κνύζα (ἡ) κνύω μτγν., μαν. κ. νεώτ. κνησμός, φάρα : Φιλῶξ.Γραμμ.π.ΕΜ.528.2.Εὐστ.1746,6' || κ. νεώτ. ἱατρ. κνησμάδης δερματοπάθεια' 2) ἡ κόνυσα βλ.λ.: Θεόφρ.4.25 αἰγίπριον καὶ κνύζα καὶ εὐδύτης μελίται, Ἰνπιατρ.32' 3) χαρακτηρισμὸς διεφθαρμένου: 'Ανοκρ. π.'Ἡρωδιαν.2,901.

κνυζήθμος (ἰ)δὲ φωνῆ τῶν κνύων, ὁ μιμνήσκων: 'Οδ.Π.163 κνυζήθμω δ' ἐτέρωσε διὰ σταθμοῦ φρόβηεν' || τῶν ἀγρίων θηρίων ὁ κνηθμός: 'Απολλ.Ρ.3,884' εἶδ. τῶν ἀρκτύλων: Ὀππ.Κυν.3.169 εἰκόσε κνυζήθμοισιν ἀναίθεατον θορύζωσι' 2) τῶν νηπίων, ὁ κλαυθμυρισμός: 'Αγοδόκλ.π.'Αθῆν. 9,376Α Διὶ θληὴν ἐπέχευε ὕς, καὶ τὸ σφετέρω γρυσμῶ περιοιχεύεσθαι τὸν κνυζήθμον τοῦ βρέφους ἀνεπαίστατον τοῖσι παροῖσι ἐτίθει.

κνυζήμα-ατος (ἰ)δὲ ὁ κνυζήθμος βλ.λ. τῶν νηπίων. 'Ἡρ.2,2 ἐνετέλλετο ὁ Ψαρμῆτιχος θέλων ἀκούσαι τῶν παιδίων, ἀπαλλαγθέντων τῶν ἄσχημων κνυζήματων, ἠτινα φωνὴν ῥήζουσι πρῶτιν, ἴμερ.π. Φώτ.Βιβλ.365,24 ἀσήμεροι εἰ κνυζήμασι, Γρηγ. Νύσσ.2,390Α οἶόν τις μῆτη εὐσπλαγγχος, τοῖς τῶν νηπίων κνυζήμασιν συνδιεμμελλίζμεν.

κνυζός (ἰ)δὲ 'Ἡσ. κνυζόν, ἀέρα ἐπνεύφελον καὶ πνευματώδη' || αὐτ. 'κνυζοί, οἱ τὸ δῆματα πνοῦντες.

κνύζω σκαλιζώ, ζύω : Εὐστ.1766,34' κ. παθ. ζύομαι : Σώφρ.ἀπ.9 κνύζομαι καὶ οὐδὲν ἰσχύω, ἀ δὲ ζυῖμα ἐκ ποδῶν εἰς κεφαλαὶν ἰπνάεται (ἰ)γρ. κνυζοῦται' 2) 'Ἰνπ.π.Γαλ.Αεξ.ἐκκνυζεν, ἐφόφειν' || ἐπὶ κνύων, κνυζῶ βλ.λ.: Ἀνών.π.Σουίδ. κνύζω τε οἱ κνύες ἀγχοῦ τῆς ὄλης γενόμενοι' 3) 'Ἡσ. κνυζέσθαι μοχθεῖν, κλαίειν, ἀφονίζεσθαι.

κνυζῶ-ἔω φθέγγομαι γοερώς, οὐρλιάζω, ἐπὶ κνύος : Πολυδ.5,64 κνύας κνυζούσας' || ὄμ. κ. μέσ. κνυζῶμαι-ἴομαι κ. -έομαι Πολυδ.5,86 κνυζῶσθαι ἀμετασβᾶτος ἐπὶ κνύων, ὅταν προσερχόμενοι καὶ αἰνόντες λαλιάν τινα ὑπὸ χροᾶς ὀφίασι : Σοφ. ἀπ.722 κνυηδὸν κνυζούμενον' || μτφ. μέσ. ἐπὶ νηπίων, κλαυθμυρίζω : 'Αριστφ.Σφ.977 ποῦ τὰ παιδία; ἀναβοᾶνιεν', ὦ πονηρὰ, καὶ κνυζοῦμενα αἰτεῖτε κἀντίθελετε καὶ διακρύετε, Θεόφρ.2,109 ἐν ὕπνῳ κνυζεῦνται φωνεῦντα φίλαν ποτὶ μᾶτέρα τέκνα.

κνυζῶ-ῶω (κνυζός) καθιστῶ τινα σκιοτεινόν, ἐπιφέρω ἀμαυρόσιν, βλάπτω : 'Οδ.Ν.401 κνυζῶσω δὲ τοὶ ἴσοε πάρος περικαλλέ' ἐόντε' 2) ὄωρ, τ. τοῦ κνύζω, ζύω : ΕΜ.522,54.

κνύζωφ 'Ἡσ. ἐλάχανον ὄμοιον σελίνῳ.

κνυθόν 'Ἡσ. ἐσμικρόν.

κνύθος 'Ἡσ. ἐδικονθα μικρός.

κνύμα-ατος (ἰ)δὲ κνύω) πρῆματός κνησμός, ἐλαφρὸς ἦχος φηλαφήματος, ἐπὶ ἀνθρώπου φηλαφῶντος πρὸς εὐρεσιν τοῦ ρόπτρου τῆς ὕρας ἐν τῷ σκότει : 'Αριστφ.'Ἐκκλ.36 ἦκουσα ὅ τὸ ὀδοῦσ' μνήν τὸ κνύμα σου τῶν δακτύλων.

κνύξ μτγν. ἀλμπ. ὄμ. τοῦ φωτοῦ κανθός βλ.λ.4) : Ψιδισκ.4,109.

κνύος (ἰ)δὲ πάθος τῆς κεφαλῆς πρὸκαοῦν τὴν πτώσιν τῶν τριχῶν, λειχήν τῶν κεφαλῆς : 'Ἡσιόδ.

ἀπ.κ.Εύστ.1746 καί γάρ σφιν κεφαλῆσι κατὰ κύνων αἰὼν ἔχευεν.

κνυπώ-ώω 'Ησ. «θριγκώ».

κνώσα ἰήλ. μγν. φώρα, ὡς ὄβρις : 'Ηρώδ.7,95.

κνώω ξέω. φηλαφῶ, ψαύω, κτυπῶ ἐλαφρῶς : 'Αριστ.Θεσμ.481 οὗτος πόθω μου κνουεν ἐλθῶν τὴν θύραν.

κνώ-άω, β' ἐν κνῶ, ἀτ. κνῶ, ἀπαρφ. κνῆν (ἐφθαρ. εἰς κνεῖν), ἰων. κνᾶν, μέλλ. κνήσω, ἀορ. κνῆσα, ἀπαρφ. κνώσαι, γ' ἐν. ἐπ. παρσῆ. (ἐπι-) κνῆ, ἀπαρφ. μέσ. κνῆσθαι κ. μγν. κνάσθαι, μέλλ. κνήσασθαι, ἀορ. ἐκνήσαρην κ. ᾄωρ. ἐκνώσ-α, παθ. β' ἐν. κνάται, παρσῆ. ἵκατα-ἵκνῆσμαι, ἀποξέω, ξέω : 'Ιλ.Α.639 ἐπὶ δ' αἰγιον κνῆ τυρὸν κνήστι χαλκείη' || ἀφαιρῶ ξαίων : 'Ηρ.7,239 δελτιον διπτυχον λαθὼν τὸν κηρὸν αὐτοῦ ἐξέκνησε' παθ. : Θεόφρ.Φ19,20,4 (ἀμφ. ἀντί κνήσεια)' 2) ξῶω, εὔνω : 'Ιην.Αγμ.21 κνήσαι τῆ χειρὶ, 'Αριστ.Λ.Πρ.965α,23 κνήσαι τὸν περὶ τὰς μασχάλας τόπον' || μέσ. εὔνωμαι. Εὔνωμαι : Πλάτ.Γορυ.492C ἀφθόνως ἔχοντα τοῦ κνήσθαι, Τιμοκλ.2,5D, 'Αριστ.Λ.1611b,16 εἰλαφοί κνήσῃ τὰ δένδρα κνώμενοι, 'Ηρώδ.4,51 τὸ βρέγμα κνήση, Φιλῶδ.Ρητ.2,143S τριβεῖν τοὺς ὄφθαλμοὺς καὶ κνάσθαι, Πλούτ.Πομπ.48 τίς ἐνὶ ἀκτύλω κνάται τὴν κεφαλῆν ;, Λοκ.Δίς Κατ.1 κνήσασθαι τὸ οὖς, Γαλ.8,443 κνησάμενον ἐνὶ τῶν ποδῶν τὴν πλευρᾶν' || ὄμ. μέσ. αἰσθάνομαι κνησμόν, νιώθω φαγοῦρα : αὐτ.10,437' 3) προκλιῶ κνησμόν, γαργαλίζω : Πλάτ.Συμπ.185E ἀναλαθὼν τὶ τοιοῦτον σὺν κνήσας ἀν τὴν δῖνα, πᾶρε |ϊδῖρῶ. ἀντὶ κνήσας;' || ὄμ. κ. μέσ. : Λοκ.Ορχ.2 τοῖς τὰ ὕψα περὶ κνωμένοισι' || κ. μγφ. : Πλούτ.'Ηθ.61D τοῦτο κνᾶ καὶ γαργαλίζει καὶ ἀναπέθει καὶ ἀψίτσει τοῦ λογιμοῦ' κ. παθ. : Λοκ.Νεκυμο.3 ταῦτα ἐνόμιζον εἶναι καλά καὶ οὐ παρέργως ἐκνώμην πρὸς αὐτά.

κνωδάκιζω (κνωδάξι) μγν. σπηρίζω τι ἐπὶ κέντρον, ὥστε νὰ στρέφεται ἄς ἐπὶ ἄξονος : 'Ηρών Πνευμ.2,4 ἐκνωδακισμένον ἀγγεῖον.

κνωθάκιον (τὸ) μγν. ὑποκορ. τοῦ κνωδάξ βλλ., περιστροφικὴ γλωσσ. : 'Ηρών Πνευμ.1,38.

κνωθακοφύλαξ-ακος (ὁ) πᾶν. ὁ φύλαξ τοῦ ἄξονος τῆς οὐράνου ζωφίρας.

κνωθάλιον (τὸ) 'Ησ. «ζωφίσις, μικροῖς ζωφίσις ἢ κνωθαλίσις».

κνωθάλο(ν) (τὸ) κ. μσν. νεώτ. κ. δημ. πᾶν ἄριον ἢ ἐπικίνδυνον καὶ βλαβερόν ζῶον : 'Οδ.Ρ.317 οὐ μὲν γάρ τι φύγεσκε βαθείης βένθεσιν ὀλης κνωθάλον, ὅττι δῖοιστο, 'Ησιόδ.Θ.582 κνωθάλασσα ἤπειρος πολλὰ τρέφει ἠδὲ θάλασσα' || γεν. ἐπὶ ζῶων : Αἰσχ.Χο.601 ἔριωσ παρακνίξ κνωθάλων τε καὶ στρόδων' || ἐπὶ βοῶν ἢ ὄνων : 'Υμν.Ερμ.188 γέροντα κνωθάλον, Πίνδ.Π.10,36 γελοθ' ὄρων ἔβριον ὄρθην κνωθάλων' || ἐπὶ πτηνῶν καὶ κτηνῶν : αὐτ.'Κ.1000 κνωθάλα πετροῦντα καὶ πεδοστιβῆ κάλωρα' || ἐπὶ θαλασσοῦσαν θηρίων : 'Αλκμ.60,5 κνωθάλα' ἐν βένθεσι πορφύρας ἄλας, Αἰσχ.Χο.58ῶ ποντίη τ' ἀγκάλοι κνωθάλων ἀνταίων βροτοῖσι' || κ. γεν. θηρίων : αὐτ.Πρ.462 κἀζευθεῖ πρῶτος ἐν ζυγοῖσι κνωθάλα, Σοφ.ἀπ.905 ἀνημέρωσα κνωθάλα ὄδων' ἐπὶ κήρων, λεόντων : Εὐρ.'Κ.146 μάχην γε διασοῖν κνωθάλοιν ἀπεικαστάς, Νικ.Χων. ἐν Σάθ.1,115 ὄσπερ καὶ μάνδρας λέοντος ἄπεισι κνωθάλοιν τοῦ θηρός' || ἐπὶ ὄφεων : Πίνδ.Ν.1,50 ἄμειδος ἀμυνεν ὄβριν κνωθάλων, Νικ.Θηρ.98 ἐκ τριδόσιο μειμιγμένα κνωθάλα χύτρη' || κ. ἐπὶ κωνάπων : Μελέαγρ.ΑΠ.5,150 ὄξυθσαι κνώωνες ..., υκτιόος κνωθάλα διπτέρουγα' 2) μγφ. ἐπὶ προσ., ὁ μωρόδ ἢ ἀνάξος, ὁ τ.ποτένος : Αἰσχ.Εὐμ.644 ὦ παντμοῆ κνωθάλα, στύχη θεῶν, Ζερβ.Λυρ.Σοτ.Ἑδοῖ

τοῦ Καντήλη81 μᾶ πού βρισκόμαστε στή γῆ σάν κνώδαλα καὶ μπάνγια' || κ. κομ. κτήνη : Κρατίν.233 τρία κνώδαλα ἀναίδῃ' || κ. ἐν φρ. ὄδρα Μουσαν κνώδαλα νόστιμον θήραμα τῶν Μουσῶν : Κερκ.7,9.

κνωδάλαδης-ους-ες μσν. θηριώδης, ἄγριος : Τζέτζ.Χιλ.5,521.

κνώδαξ-ακος (ὁ) μγν. κ. νεῶτ. ὁ ἄξων περίεξ τοῦ ὁποῖου στρέφεται μηχανὴ : Γαλ.14,720 καθάπερ ἐπὶ κνώδακος τῆς τοῦ δευτέρου σπονδύλου ἀποφύσεως ἡ κεφαλὴ ἐπιστρέφεται' || νεώτ. κυλινδρῶν τεμαχίων μηχανισμοῦ, περὶ τὸ ὁποῖον περιστρέφεται ἄλλο μέλος τοῦ αὐτοῦ μηχανισμοῦ, ἀτρακτος ἢ ἄξων περιστροφῆς' || ὁ ἄξων σφοίρας : 'Ορφ.ἀπ.247,26' || κ. συχν. ἐν τῷ πληθ. : 'Ηρών Πνευμ.1,43,Σέξτ.Ερμ.388D ἡ σφαίρα τοῖς κνωδάξι περιδίδεται, 'Ορείθ.49,22,21' 2) ἐν τῷ πληθ. κοῖλα ἔδρανα, ἐφ' ὧν περιστρέφονται ἄξωνες μηχανῆς : Φιλ.Βελοπ.75,45 κύλινδρον ὀχούμενον ἐν κνωδάκι' 3) 'Ησ. «χρυσοχοῖκὸν ὄργανον» 4) κτ. πληθ. 'Ησ. κοί ἐν τοῖς ψυσητήρσιν ἄκοι».

κνώδη 'Ησ. «χωρία, θηρία».

κνωθῶν-οντος (ὁ) κυρ. ἐν τῷ πληθ. δύο προέχοντες ὁδόντες ἐπὶ τῆς λεπίδος κνηγετικού ὀδόντος : Ξεν.Κυν.10,3,16 τὰ δὲ προδόντια, πρῶτον μὲν λῶγως ἔχοντα, κατὰ δὲ μέσον τὸν καυλὸν κνώδοντας, Φιλῶστρ.Εικ.1,28' || φρ. ξίφους διπλοὶ κνώδοντες τὸ δίστομον ξίφος : Σοφ.Αντ.1233' || ἐν 'Επιγρ. κ. κτ. ἐν. : φασιγόμων κνωθόντι' || κ. μ. κνωθῶν τὸ ξίφος : Σοφ.Αἱ.1025 πῶς σ'ἀποσπᾶσω πικρὸν τοῦδ' αἰδῶλον κνωθόντων, Λυκόφρ.466.

κνώος 'Ησ. ἐλσυχία πάντων».

κνωπέυς-έως (ὁ) 'Ησ. «ἐρπίτις».

κνωπόμορφος-ον μγν. ὁ ἔξων μορφὴν κτήνους, ζῶου : Λυκόφρ.675 κῆρα κνωπόμορφον.

κνωσῶ 'Ησ. «κνωσέοντι, καθεύδοντι» |ϊδιορθ. κνώσσαντι, πρβλ. κνώσσω».

κνώσσω ποι. ὑπνώτωτ' 'Ησ. «κνώσσειν, ὑπνοῦν, καθεύδειν, κοιμᾶσθαι», αὐτ. «ρέγγειν», Εὐστ.Πον.59,56 ἐτὸ βαθῆος ὑπνώττειν : 'Οδ.Δ.809 περιφρων Πηλεόπεια ἠδὲ μάλα κνώσσοι' ἐν δνειρείσει πύλησιν, Σίμων.37,6,Πίνδ.Ο.13,71 κνώσσαντι οἱ παρθένος τόσα εἰπεῖν ἔδοξεν, 'Εοείρ.21,65 εἰ δ' ὄρα μὴ κνώσσων τὸ τὰ χωρία ταῦτα μεταπέσεις, 'Αγαθ.ΑΠ.5,293,11 τὴν φύλακα κνώσσοσαν ὑπέκφυγον' || μένω ἀκίνητος, ἡσυχάζω ὡς ἐν τῷ ὑπνώφ : φρ. παροιμ. ἰπ. 'Ηρώδ.8,101 Λάτρινον κνώσσεις μένεις ἀκίνητος ὡσάν σθοῦρα, δθ. ὄλα στριφογυρίζεις.

κνωτία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἴκογεν. τῶν διφρακιδῶν.

κνώφ-ωπός (ὁ) μγν. συντετμ. τ. τοῦ κινώπετον βλλ. : Νίκ.Θηρ.751 ἄλγεα δὲ προτέρσιον ἴσα κνώπῃσσι πελάζει' 2) ζῶναρ, «τυφλώς».

κοάξω νεῶτ. ἐπὶ βατραχῶν, φωνάζω κοάξ-κοάξ' || ἐπὶ ἀνθρώπων, ὀμιλῶ ὡς βᾶτραχος ἢ μιμοῦμαι τὴν φωνὴν τῶν βατραχῶν.

κοακτῆρ-ῆρος (ὁ), 'Επιγρ. κ. κοιακτῆρ ἐπιμηλη-τῆς τῶν μωστρίων ἐν Σπάρτῃ πρβλ. κόης, κοίης. **κοάκτωρ** (ὁ) (λατ.) γλωσσ. ὁ εἰσπράκτωρ χρημάτων ἐκ δημοπρατίων.

κοαλθεῖν λυδ. 'Ησ. λ. βασιλεύς.

κοαλέμος (ὁ) ὁ ἀνόητος, εὐήθης, ἡλίθιος, βλάξ : 'Αριστ.ἰπν.198 ὁπόταν μάρφρ. γαμφηλῆσι δράκοντα κοάλιον, Αλοχίν.Σαρκ.16' || προσφωυόμενος ὡς θεός ἢ δαίμων : 'Αριστ.ἰπν.221 στεφανοῦ, καὶ σπένδε τῷ Κοαλέμω' || χλευαστικὸν ἐπῶν. τοῦ πάνπου τοῦ Κίμωνος : Πλούτ.Κίμ.4 καὶ τῷ πάντη Κίμωνος προσκοϊκῶς τὴν φύσιν, ἐν δὲ εὐήθειαν φασὶ Κοάλεμον προσαγορευθῆναι.

κόβαλοι 'Ησ. «βάρβαροι».

κοάξ ὄνομασπ. πρὸς ἔκφο. τῆς φωνῆς τῶν βα-
 τράχων: Ἀριστφ.Βάτρ.209 βρεκεκέξ κοάξ κοάξ.
κόβαρον Ἦσ. «ἐλάχιστον».
κόσμα [τὸ] νεώτ. κ. κοασμός[ο] τὸ κοάξειν,
 ἡ φωνὴ τῶν βοτράχων.
κοάτι [τὸ] νεώτ. ζωολ. γένος θηλαστικῶν τῆς
 οἴκοιεν. τῶν ἀρκιτιδῶν.
κόθα [ἡ] δῆμ. ἐν τῷ ναυτ. ἡ ἄλυσις, δι' ἧς ὀρ-
 τῶνται ἀπὸ τοῦ μέσου τῶν αἰ μεγάλοι τῶν ἱστιο-
 φόρων πλοίων κεραταί.
κοθάθια [τὰ] δ.γρ. τοῦ κοθάθια βλ.βλ.
κόθατος ἐν πάπ. ἀνευ ἔρμην. [ἐν κατολόγῳ πο-
 τηρίων] πρβλ. καθάθα, γαθαθῶν.
κοθαία [ἡ] νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἴ-
 κογεν. τῶν πολεμονιζῶν.
κοθακτρα Ἦσ. «κοθακείματα, πανουργήματα».
κοθαλεία [ἡ] ἡ παρὰ πονηροῦ ἀνθρώπου κο-
 λακεία: Δείν.ἀπ.68.
κόθαλεύω πάπ. μεταφέρω, κουβολῶ: EM 524,24
 ἐπὶ μεταφέρειν τὰ δολιότρια μισθοῦ κατ' ὀλίγον»: Πάπ. μισθὸς Εὐχαρίστου κοθαλευοντος θρούα εἰς
 οἶκον, αὐτ. κόθαλεύσαι χόρτον καὶ ἄχυρον ἀπὸ
 γεουχικῆς χορτοθήκης ἕως τοῦ στάβλου.
κοθαλία [ἡ] Σουῖδ. δ.γρ. τοῦ κοθαλεία βλ.βλ.
κοθαλικευμα-ατος [τὸ] ἡ κοβολεία βλ.βλ.: Ἀ-
 ριστφ. Ἰππ.332 θράσει καὶ κοθαλικεύμασιν.
κοθαλικεύω δ. τ. τοῦ κοβολεύω βλ.βλ.
κοθαλισμός [τὸ] ἡ μεταφορὰ, τὸ κουβάλημα:
 Πάπ. εἰς κοθαλισμόν χόρτου.
κόθαλος [ο] ὁ πανούργος, δόλιος, ἀπατεών:
 Ἀριστφ. Ἰππ.450 κόθαλος εἰ, Δίωμ Κ 53,3: ἢ ἐπὶ τῶν
 τοῦ Μίδου: Φρόν.Κωμ.4: ἢ ἐν τῷ πληθ. κόθα-
 λοι[οι] κακοποιὰ φαντάσματα, ἃ ἐπεκαλοῦντο οἱ
 πανούργοι καὶ δόλιοι καὶ ἀπατεῶνες: Ἀριστφ.
 Ἰππ.635 Βερεσῶχεθοί τε καὶ Κόθαλοὶ καὶ Μόθων
 ἢ ἐπιθ. πτηνῶν τινος ὁμοίου τῇ γλαυκί: Ἀριστφ.
 Ζ1 597b,23 ἔστι δὲ κόθαλος καὶ μιμητῆς, καὶ
 ἀντορχοῦμενος ἀλίσκοιται . . καθάπερ γλαυξ:
 2) κόθαλι[τὰ] ὡς ἐπιθ. παίγνια πανούργου, ἀπά-
 ται, δόλοι: Ἀριστφ. Ἰππ.417 ἄλλα γ' ἔστι μου κό-
 θαλα παιδιδὸς ὄντος, Φερεκρ.162 ὄβριστον ἔργον
 καὶ κόθαλα.
κοθαλάνθη [ἡ] νεώτ. φαρμακευτ. τετρασθενῆς
 ἀλκοολη, ἄ. ἐρυθρίτης.
κοθαλιτῆς [ο] νεώτ. ὄρυκτολ. κ. -ίτης ὄρυκτὸν
 ἀποτελοῦν ἔνωσην τοῦ κοθαλίτου μετὰ θείου καὶ
 ὄρσενικοῦ.
κοθάλιτον [τὸ] νεώτ. χημ. χημικὸν ατοικεῖον
 ἢ κοθαλίτου χρώματα ἐνώσεις τοῦ κοθαλίτου,
 χρησιμοποιοῦμεναι πρὸς χρώσιν τῆς ὑάου καὶ
 τῆς πορσελάνης.
κοθαλομηνίτης ὁ νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτὸν
 ἀποτελοῦν σεληνικὸν ἄλας τοῦ κοθαλίτου.
κόθαρος Ἦσ. «ἀνθρώπος».
κόθαριρα Ἦσ. «γελόσια».
κόθαρισκος Ἦσ. «γελοιαστής, σκάθης, λοιδοριστής».
κόθαρισκον Ἦσ. «εἰρύθλιον».
κοθαλλινῆς [ο] νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτὸν τῆς ὁ-
 μάδος τοῦ κινναβαρίτου, ἀποτελοῦν θειοῦχον
 ἔνωσην τοῦ χάλκου.
κόθηρα [ἡ] Ἰορτογ.1 νεώτ. κ. δῆμ. κ. κόμπρα δη-
 λητηριώδης ὄφις τῆς Ἀσίας τοῦ γένους νύγια βλ.βλ.
κόθω δῆμ. κ. κόθω κ. ἰδιωμ. κόθωγ κόπω
 βλ.βλ., διαίρω τὴ διὰ τέμνοντος ὄργανου, χωρίζω
 εἰς μέρη, τεμαχίζω: κόθω τὸ φῶμι, - κόφε τὸ
 πεπόνι, - θά κόφω τὴ ροδακινία ἀπὸ τῆ ρίζα:
 κ. παθ.: τὸ κρέας εἶναι χονδρὸν καὶ δὲν κόβεται
 ἢ χωρίζω τὸ ὕψασμα ἢ τὸ δέρμα εἰς τεμάχια
 ἵνα ραφῶν: σήμερα ὁ ράφτης μοῦ ἔκοψε τὰ
 παλτό μου: ἢ ἀποκόπτω, ἀποσπῶ, δρέπω:
 Χατζόπ. Ἀπλ.Τρ.44,8 οἱ θενιστῆς τὸ χλωρὸ
 χόρτο κόβουν τραγουδιῶντας - κόφε μου λίγα

λουλούδια ἀπὸ τὸ περιδῶλι, - τοῦ ἔκοφα ἔνα
 σταφύλι ἀπὸ τὴν κληματαριά: ἢ κόπω τὴ καὶ
 ἀποβάλλω ὡς περιτόν: κόθω τὰ νύχια μου,
 - πάω νὰ κόθω τὰ μαλλιά μου: 2) τραυματι-
 ζῶ διὰ τέμνοντος ὄργανου ἢ ἄλλως: ἔκοφα τὸ
 δάχτυλό μου μετὰ τὸ ξυράφι: κ.παθ.: ἐκόπηκα στὸν
 τρύγο: 3) φρ. κόθω νόμισμα κατασκευάζω
 μεταλλικὰ νομίσματα διὰ κοπῆς μεταλλικῶν ἐλα-
 σμάτων: ἢ κτ. ἐπέκτ. ἐν φρ. ἡ τράπεζα ἔκοφε
 χαρτὶ ἔθεσεν εἰς κυκλοφορίαν χαρτονόμισμα:
 4) ἀποκόπτω τὴν κεφαλὴν ἀνθρώπου ἢ ζώου:
 ἔκοφαν τοὺς ἐπαναστάτες, - τὸ Πάσχα θὰ κό-
 φουμε τὸ ἀρνί: 5) ἀλέθω, τρίβω: θὰ κόφουμε
 τὸ σιτάρι στὸ μύλο, - κόφε τὸν καφέ: 6) δια-
 κόπτω ἢ ἐλαττώνω παροχὴν τινα ἢ χρῆσιν: μοῦ
 ἔκοψε ὁ γαλατῆς τὸ γάλα, - θὰ μοῦ κόψουν τὸ
 ἐπίδομα: κ. ἐν φρ. τὸ μάς ἔκοφαν τὸ νερὸ - τὸ
 φῶς - τὸ γκάζι ἔπαυσαν νὰ μάς χορηγοῦν ὕδωρ,
 ἠλεκτρικὸν ρεῦμα, φωτᾶσιον: κ. ἐν τῷ παθ. κό-
 πηκε τὸ νερὸ ἐσταμάτησε ἢ ῥοῦ τὸ ὕδατος:
 κ. παροιμ. φρ. θὰ μοῦ κόψης τὸ νερὸ νὰ
 ξεραθοῦν τὰ λάχανα [εἴρων. εἰς δῆλωσιν ὅτι ὁ
 λέγων δὲν πτοεῖται ὑπὸ σπαιλῶν]: 7) εἶδ., ὀρί-
 ζω, παρέχω τινὶ ὀρισμένον μνησίον ἢ ἡμερήσιον
 χρηματικὸν ἐπίδομα: τοῦ ἔκοφε μισθὸ - ἐπίδομα
 - σύνταξη: 8) ὄμ. ἀποβάλλω ξέιν, παύομαι τῆς
 χρήσεως πράγ. τιος, ἰδ. βλοθεροῦ ἢ δασκνη-
 ροῦ: ἔκοφα τὸ κρασί - τὸν καφέ - τὰ χαρτιά
 - τὸ κἀνισμα: κ. μεταθιβαστικῶς: θὰ σοῦ τὰ
 κόφω αὐτὰ ἐγώ, - τὸ κρασί μοῦ: τὸ ἔκοφε ὁ
 γιατρός [μοῦ] τὸ ἀνηγόρευσι: 9) ἐλαττώ, μειώ:
 ὁ κἀνός - τὰ σπῆρα κόβουν τὴν ὄρεξη [τὴν
 ἐλαττώνουν]: κ. ἐν τῷ παθ.: μοῦ κόπηκε ἡ ὄρεξη
 - ὁ πυρετὸς [ἠλαττώθη] κατέπαυσεν: ἢ κ. ὄμτβ.
 μετριόζομαι: ἔκοψε τὸ κρῖο - ὁ ἀέρας [καταρροῦσε]
 ἢ ἰο] κουράζω, παραλύω, βασανίζω: αἰτῆ ἡ
 δουλειὰ κόβει τὰ γόνατα, - μάς ἔκοψε τὸ κρῖο:
 ἢ φρ. μοῦ ἔκοψε τὸ αἷμα - τὴ χολή - τὴν καρ-
 διά [με κατατρόμαξε]: κ. παθ.: μοῦ κόπηκε
 ἡ χολή - μοῦ κόπηκαν τὰ ἦπατα [κατατρόμαξε]:
 11) ἐπὶ ἐνδυμάτων, ὑποδημάτων κτ., στενωχάρω,
 πιέζω: μετὰ κόβει ὁ γιανὰς τὸ σακιοῦ - τὰ
 παπούτσια στὰ δάχτυλα: 12) εἶδ. ἐν φρ. κό-
 βει παράδες-μονέδα [κερδίζει ἀφθόνας]: 13) εἰς
 φρ. ἐν διαφ. σῆμ. ὅταν αὐτὰς κόβει εἶναι ἀκρι-
 βός, - κόβει πολλὰς φευτιές [λέγει πολλὰ φεύδη],
 - κόβει καὶ ράβει ἰ ψλωρεὶ ἀκαταπόστως ἢ ἐν
 ὄμ. φρ. εἶναι παντοδύναμος, κάνει ὅ τι θέλει,
 - κόθω δρόμο ἰδιανῶ μακρὰς ἀπαστάσεις ἢ τρέ-
 χω: ὄμ. φρ. ἐπὶ ὁδοῦ, ἐν τῷ σῆμ. τοῦ συντομῆως:
 πάμε ἀπὸ δὴ νὰ κόψουμε δρόμο ἰνὰ μεταβῶμεν
 συντομώτερον: ὄμ. φρ. ἀναχοιτίζω, μειώ: μὴ τοῦ
 κόβης τὰ δρόμο - τὴ φόρα: ἢ τὸ ἔκοφε λάσπη
 [ἔψευε ταχέως, ἐδραπέτευσε]: κ. ἀπλ. κόβε! ἀντὶ
 κόβε δρόμο, φύγε ἀμέσως: ἢ ἐν φρ. ἔκοφε τὸ
 γάλα - τὸ κρασί [ἔχουσε τὴν φυσικὴν του σύστα-
 σιν], - ἔκοψε τὸ χρώμα [ἐχάλασε, ξεθωράισε], -κό-
 βει τὸ κεφάλι του - τὸ μυαλό του ἢ ἀπλ. τοῦ
 κόβει [εἶναι εὐφύης, ἔξυμνος, κατανοεὶ εὐκόλως]:
 14) ἀμτβ.ἔχω τὴν ἰκανότητα τοῦ κόπτειν, τέμνω:
 κόβει καλά τὸ μαχαίρι, γιατί εἶναι ἀκονισμένο:
 κ. παροιμ. κόβει δικονα μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπων κα-
 κῶν κ. δυστροπῶν: 15) ἐπὶ ὀχημάτων, διασπῶ,
 φρονεῶ ὑπὸ τοῦς τροχῶς μου: τὰν ἔκοφε τὸ
 τρῆινο: 16) χαρτοπαικ. χωρίζω εἰς δύο δέ-
 σμην παίγνιοχαρτῶν πρὸ τῆς ἐνάρεξως τοῦ παίγνι-
 οῦ: ποῖς κόβεις; 17) εἰς ἀπρόδα. ἐν φρ. με
 κόβει [ἢ κόφτει, -δὲν με κόβει, με νοιάζει-δὲν με
 νοιάζει, δὲν ἐνδιωφέρομαι]: 18) τὸ μέσ. κ. παθ.
 κόπτομαι κ. κόβωμαι χωρίζομαι, ἀποσπῶμαι:
 Πολίτ. Ἐκλ.Τραγ.165,2 ἔνα κομμάτι μάλαμα, ἔνα
 κομμάτι ἀσπί, | ἐκόπη ἀπὸ τὸν οὐρανὸ κ' ἐπε-

σε μέσ' στὰ διάδα· 19) ὀμ. κτυπῶ τὸ στήθος μου, ὀδύρομαι, κῶπται· κῶπται γιὰ τὸ θάνατο τοῦ ἀνεψιοῦ τῆς· 20) ὀμ. ὑποβάλλομαι εἰς πᾶσαν θυσίαν· κῶπται γιὰ τοὺς φίλους του - γιὰ τοὺς συγγενεῖς του· 1) ὑποβάλλομαι εἰς ὑπερβολικούς πόνους· κῶπκα ὀλη μέρα στὸ κουβάλημα - στοὺς δρόμους· 2) ἐν φρ. εἶρων. κῶπκε στὰ ἐξῆδα ὑπεβλήθη εἰς μεγάλας δαπάνας.

κόγγιν (τὸ) [λατ.] μγν. μέτρον ὕψους, συνεκδ. κ. δημητριακῶν, χωροῦν ἐξ ἑτάσας, χροεῖς· Διοσκ. **κόγγολι** (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν ἀγριόσπερμα τὸ κοινόν.

καγγρασίτης (ὁ) νεώτ. πετρογρ. πέτρωμα ἐκρη- γιγενέος πλουτώνιον τῆς οἴκου. τῶν νεφελινικῶν καὶ σοδαλιθικῶν πετρωμάτων.

καγγρέσσον (τὸ) [λατ.] νεώτ. κ. δημ. τὸ ὄργανον τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας ἐν τοῖς Ἑνωμένοις Πολιτεῖαις τῆς βορείου Ἀμερικῆς· καγγρέσσα **θρησκευτικά** ἐλευθερία συνελπίσεις κληρικῶν καὶ λαϊκῶν πρὸς ἐξέταση καὶ λύσιν θρησκευτικῶν καὶ ἠθικοκοινωνικῶν ζητημάτων.

κογιονδεγάλλο (τὸ) δημ. ποικιλία τῆς ἀμπέλου. **κογκερία** [ἡ]-νεώτ. παλαιός. γένος μολακοστράκων ἐκ τῶν μυτιλιδῶν ἀπαντῶντων ἐν ἀπολιθώσει.

κογκία [ἡ] νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἴκου. τῶν **βερβενοειδῶν**.

κογκορδάτον (τὸ) [λατ.] νεώτ. ἡ μεταξὺ τῶν πόσα καὶ κράτους τινὸς συμβασίς, δι' ἧς ρυθμίζονται αἱ μεταξὺ αὐτῶν σχέσεις.

κογκύλιον (τὸ) ἀρχ. λεξ. τὸ κογκύλιον βλ.λ. Ἦσ. κογκύλιον ἐκπιάζοντες.

κογιτινίω [ἡ] (λατ.) ἐρευνα, ἀνάκρισις· Πάπ. δὴλῶ κτλ. ἀγωνίην τὴν ἔτρα οὐδινεμ κογιτινίω.

κόγξ Ἦσ. «ἔμπαξ, ἐπιφώνημα τετελεσμένοις καὶ τῆς δικαστικῆς ψήφου ἤχος ὡς ὁ ἐπὶ κλεψύδρας, παρὰ τῆ Ἀττικοῖς βλάξ».

κογγαλιζέ ἀρχ. λεξ. ἐπὶ τῶν κόγχων, μουρμουρίζω, φωνῶ· Ἦσ. «κογγαλιζειν, νεποίηται ἀπὸ τοῦ ἤχου τῶν κόγχων».

κογγάριον (τὸ) μγν. ὕποκορ. τοῦ κόγχη βλ.λ. 1) Στράβ. 16, 241 ἀναληφθῆς δ' ἰσθῆς βαλασάμου εἰς κογγάρια λαμβάνει πῆξιν, Διοσκ. 2, 9 χημῶν τε κοί τιν ἀλλων κογγαρίων, Ἄρετ. 106β ζῶμοι ἀλεκτοριδῶν, κογγαρίων.

κογγαυτός (ὁ) μν. πθ. ὁ γραπτός διὰ κόγχης, κογκυλίω· Κ Πορφ. Ἐκθ. 128 κογγαυτοὶ ταῖνες.

κόγχη [ἡ] κ. μν. κ. νεώτ. τὸ μετὰ διψοῦς ὀστράκον κογκύλιον, κοκίλι, ἀχηθάδα· Ἐμ. 76, 1, Σώφρ. π. Ἀθην. 3, 86ε ταῖδε ται μακρὰ κόγχαι, Ξεν. Ἀν. 5, 38 ἰχθύες τε ἐν ἀμφοτέροις ἐνεοίαι καὶ κόγχαι, Ἄραρ. 8, 2, Ποσειδ. 14, 2.

1) ἐπὶ διαφόρων εἰδῶν κογκυλίων· Ἀριστ. Ζ1 528α, 22 πίνναι καὶ γένη κογγῶν ἕνια καὶ κήρυκες· κ. παροιμ. π. Τελεκλ. 19 κόγχην διελειν ἐπὶ λίαν εὐκόλων πράξεις κ. π. Ἦσ. κόγχη ἀξίον ἐπὶ μηδανῶν πραγμάτων, ἀναξίω λόγῳ· 2) μέτρον μικρὸν δι' ὕψος ἰσὸς τὸ παρ' ἡμῖν κοκλιάριον τοῦ γλυκοῦ· Φερεκρ π. Ἀθην. 11, 481β ἔκεραμεύσαντο τοῖς ἀνδράσιν ποτῖρια πλατέα . . χωροῦντ' οὐδὲ κόγχην, Ἰπκ Γυν. Φύσ. 40 τοῦ ἀνεμίου τρίψας ὄσων κόγχην, Θεδφρ. Φ1 9, 6, 2· 3) κ. νεώτ. πᾶν ὄν, τι ὀμοιάζει πρὸς κογκύλιον, ἰδ. πᾶσα τοιαύτη κοιλότης ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ σώματι, ὅταν τὸ κοίλωμα τοῦ ὠτός· Ροῦφ. Ὀνομ. 44. Πολυδ. 2, 76 «τὸ ὑπὸ τῆ ἀνθελίκου τοῦ ὠτός, κόγχην»· 4) ἡ ἐπιγονατίς· αὐτ. 188 «τὸ ἐξῶθεν ἐπικείμενον πλατὸν καὶ περιφερὲς ὄστωσ, ὡσπερ φράγμα τοῦ γόνατος κόγχος καὶ κόγχη»· 5) τὸ κοίλον τῶν ὀφθαλμῶν· ἡ κόγχη τοῦ ὀφθαλμοῦ· 6) κόγχαι ρινικαὶ νεώτ. ἀνατομ. τρία ὀστένια πέτλας, ἄτινα, ἐκπορευόμενα ἐκ τοῦ ἐξῶ τοιχώματος τοῦ κύτους τῆς ρινὸς προέρχονται πρὸς τὰ ἔσω καὶ κάτω· 7) κόγχη ἡ ἐπιμυλις νεώτ.

ζωφ. προεξοχὴ κομψιλίας ἐπὶ τῶν πλάγιον καὶ ὀλίγον κἀνωθεν τῆς κοιλίας τῶν ζῴων· 4) κόφα ἡ θήκη περὶ σφραγίδος προσρητημένης εἰς ἔγγραφο· Ἀριστφ. Σφ. 565 τῆ κόγχη τῆ πᾶν σερμῶν τοῖς σημείοισιν ἐπούσει· 5) μν. κ. νεώτ. κοίλωμα πρὸς τοποθέτησιν ἀγάλματος, ἰδ. ἐν τοῖς ναοῖς· Μόσχ. 1. Λειμῶν. 145 σταθεῖς ἐμπροσθεν τοῦ θυσιαστηρίου, προσέχων εἰς τὴν κόγχην· 6) τὸ τέταρτον μέρος σφαιρας· Ἦσ. Ἦσ. Στερεομ. 1, 40· 7) νεώτ. κοίλωμα τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους, σχηματιζόμενον εἰς τὰς κορυφὰς τῶν ὑψηλῶν ὄρεων εἰς τὴν περιοχὴν τῶν χιόνων· Παπαδ. Φόν. 161 ἐκάθισεν εἰς τὴν κόγχην τοῦ βράχου.

κογγήστρα [ἡ] δημ. γὸ φυτὸν ἀναγαλλίς βλ.λ. ἡ ἀρουραία, ἄ. γαλατοίδες.

κογκίξ πάπ. βόλιω τι ἐρυθρόν, κόκκινον.

κογκικός ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κόγχην βλ.λ. 3).

κογγινίη [ἡ] νεώτ. χημ. ἀλκαλοειδὲς ἀπαντῶν παρὰ τὴν κινίνην εἰς τὸν φλοιὸν τῆς κίνας.

κογγιολίη [ἡ] νεώτ. χημ. πρωτεϊνικὴ ὕλη τῆς ὀμάδος τῶν σκελετινῶν.

κογγίον (τὸ) ὕποκορ. τοῦ κόγχη βλ.λ. Ἀντιφάν. Ζ1 π. Ἀθην. 4, 160D, Στράβ. 16, 4, 17 περιέκνεται δὲ τοῖς τραχίλοις κογκία ἀντὶ βασκανίων.

κογγιστής (ὁ) πάπ. ὁ βαφεύς.

κογγιστική [ἡ] πάπ. ἡ τέχνη τοῦ βάπτειν, ἡ βαφικὴ τέχνη.

κογγίτης (ὁ) μγν. κ. νεώτ. μύρισμα ἐμπεριέχον ἀποκλιθώμενο κογκύλια, εὐρισκόμενον παρὰ τὰ Μέγαρα· Παιουσι 144, 6 μνήμα ἔστι . . ἐκοσμηθῆ λίθω κογγίτη, μόνους δὲ Ἑλλήνων Μεγαρεῦσιν ὁ κογγίτης οὗτός ἐστι· 2) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν ἀνθρακικὸν ὀσβεῖστιον, προερχόμενον ὀπὸ κελύφη κογκυλίων.

κογγοδελφαιρικός ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ εὐρισκόμενος συγχρόνως εἰς τὴν κόγχην καὶ τὸ βλέφαρον· 1) κογγοδελφαιρική αὐλαξ νεώτ. ὀφθαλμ. ἡ ἐμβάθυνσις τοῦ βλεφάρου, ἡ σχηματιζομένη ἐκ τοῦ καλύπτοντος τὸν σφιγκτήρα τῶν βλεφάρων δερμάτος.

κογγογενής οὖς-έξ μγν. ὁ ἐκ κόγχης γεννηθεὶς· Κατ. Ἀστρλ. Κ1, 173.

κογγόδεσμος (ὁ) νεώτ. ζωφ. γένος μαλακοστράκων τῆς οἴκου. τῶν λεπαδιδῶν.

κογγοειδής οὖς-έξ μγν., μν. κ. νεώτ. ὁ ἐκ τοῦ εἶδους τῶν κογκυλίων· Στράβ. 3, 2, 7 τὰ τε γὰρ ὀστρεωδὴ πάντα καὶ κογγοειδῆ καὶ τοῖς πλῆθειν ὑπερβάλλει καὶ τοῖς μεγέθει· 2) ὁ σχῆμα κόγχης ἔχων, ὁ κοίλος· Τζέτζ. Λυκόφρ. 1105 «κόγχον, ὄστωσ τοῦ ἐγκεφάλου κογγοειδῆς»· 2) κογγοειδῆς (γραμμῆ) [ἡ] ὡς ὄσων. ἐν τῇ γεωμ. κομπύλη γραμμῆ· Νικομήδης π. Πρόκλ. Εὐκ. 272F.

κογγοειδής ἐπίρρ. μγν. ἐν σχῆματι κόγχης· Χορικ. 86β.

κογγοημοειδῆ ὄστα νεώτ. ἀνατομ. αἱ δύο πλάγια μοῖραι τοῦ ἡμοειδοῦς ὄστωσ, ἄ. λαδύρινθοι.

κογγοηθράς (ὁ) ὁ θηρεύων, ἀλιεύων κογκύλια· Ἐπιχ. π. Ἀθην. 3, 85D.

κογγολαπῆς ὀδός (ὁ) νεώτ. ζωφ. γένος μαλακίων τῆς οἴκου. τῶν μουρικιδῶν.

κογγόμετρον (τὸ) νεώτ. ἀνθρακωπ. ἐργαλεῖον πρὸς μέτρησιν τῶν ὀφθαλμικῶν κογγῶν τοῦ κρανίου.

κόγχος (ὁ) κ. ἡ κ. νεώτ. ἡ κόγχη βλ.λ. 1) Ἀριστφ. ἀπ. 34, Ἐπιχ. 42, 9. Κράτ. Θη. 6, 7, Ἀριστλ. Ζ1 528α, 24 γένη κόγχων ἕνια καὶ κήρυκες· 2) κόγχη βλ.λ. 2)· Φρόν. Κωμ. 47 κόγχος ἄλων, Διοσκ. 1, 32 θεῖς ὕψ' ἡλιον, ἀνάγει κόγχω καθ' ἐκάστην ἡμέραν· 3) πᾶν ὄν, τι ὀμοιάζει πρὸς κογκύλιον, ὅταν τὸ ἀνώτατον μέρος τοῦ κρανίου· Λυκόφρ. 1105 tu-

πείς σκεπάρνῳ κόγγον εὐθέῳ μέσον 4) ὁ ὀμφαλὸς τῆς σπίνδος: Πολυδ.δ,23,5 προσημρο-
σται δ' αὐτῷ κατ' αἰδηρὰ κόγχος 5) μικρὸν
ἀγγεῖον, χόσιν: Διοσκ.5,110 θέντες ἐπὶ λαπάδος
κεραμεῖς κόγγον σιδηρῶν ἔχοντα κιννάδαρι
6) τὸ κοίλωμα τῶν ὀφθαλμῶν: Πολυδ.2,71 7) ἡ
ἐπιγονατίς: αὐτ.188 πρβλ. κόγχη 31 8) εἶδος
πικρῶ ζῶμου ἐκ φακῶν: Τιμαν.Φλ.π. Ἀθην.4,
159F κἄν τὴν πολυβρόχλητον ἔχῃς φακὴν, ἢ τὸν
καλούμενον κόγγον.

κογγυλαγόνες Ἦσ. «γυναίκες, νύμφαι».
κογγυλαυτίης (ὁ) μτγν. ὁ ἀλιεύων κογγύλας: Ἰ-
ουστίν.Νεαρ.38,6.

κογγυλαυτικός-ἡ-ὄν μτγν. κ. μσν. ὁ ἀνήκων
εἰς ἡ κατάλληλος διὰ τὴν ἀλίειαν κογγύλων: Μιχ.
'Ακου.2,278 κογγυλευτικά πορθημεῖα || κογγυ-
λευτικὴ (ἡ) ὡς οὗς ἡ τέχνη τοῦ ἀλιεύειν κογγύ-
λας: Ἰουστίν.Νεαρ.38,6.

κογγύλη (ἡ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἡ κόγχη βλ.λ.)
τὸ περιβλημα τῶν ὄστροσκοφῶρων, ἰδ. ἡ πορφυ-
ρα, τὰ κογγύλια, ἐξ ὧν παρεσκευάζον τὴν πορ-
φυράν: Φιλ.1,536 τὸ γὰρ τῆς βαφῆς αἴτιον ἐκ
θαλάττης ἡ ὀμυνομούσα κογγύλη, Πράξ. Ἀγ.Σιλ-
βέστρου 318,5 μγνὲν δὲ κογγύλις τὸ αἶμα χροῶν
πορφυράν αὐτῶν παρέσχεν || κ. μτφ.: Λέων
Φιλ.ΑΠ 9,214 τῆ τῶν λόγων σου κογγύλη. . β-
πτικὴ τὰ χεῖλη καὶ στολιζίεις τὰς φρένας.

κογγυλιάδαφος (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ βράπων διὰ πορ-
φύρας.

κογγυλιάζω μσν. ἀνακογγυλιάζω βλ.λ.): Παῦλ.
Αἰγ.3,5 ἐν ἡλίῳ κογγυλιάζε.

κογγύλας (λίθος) (ὁ) ὁ κογγίτης βλ.λ.: Ἀριστφ.
ἀπ.193.

κογγυλιάτης (ὁ) κ. νεώτ. ὁ κογγίτης βλ.λ.: Ξεν.
'Αν.3,4,10 ἦν δὲ ἡ μὲν κρηπὶς λίθου ξεστοῦ κογ-
γυλιάτου, Φιλῶστρ.71 νεῶν λίθου κογγυλιάτου
|| νεώτ. πετρογρ. πέτρωμα ἀσβεστολιθίνου, σχη-
ματισθὲν διὰ τῆς συσσωρεύσεως καὶ ἀποθέσεως
ὄστροκῶν ἀσβεστολιθίνων διαφόρων κογγυλίαν
|| κογγυλιάτου λίθου ὑποδιηλαστικῆς στρωμάτων
νεώτ. γεωλ. ἡ μεσαία ἐκ τῶν τριῶν ὑποδιαπλάσει-
ων τῶν γεωλογικῶν στρωμάτων.

κογγυλιάτός-ἡ-ὄν πᾶν. ὁ κογγυλιωτός βλ.λ.
κογγυλιῶν (τὸ) λεζ. ὑποκορ. τοῦ κογγύλιου βλ.λ.):
Σουίδ. ἐν λ. ἀκαλήφη.

κογγυλειυτίης (ὁ) ὄγρ. κογγυλευτικὴ βλ.λ.

κογγυλοειδής-οὗς-εὗς νεώτ. κ. -λοειδής ὁ ἔχων
σχῆμα κογγυλίου βλ.λ.: Παπαδ.Φόν.161 τὸ κογ-
γυλοειδὲς ἄντρον.

κογγυλολογία (ἡ) νεώτ. ζφολ. ὁ κλάδος τῆς
ζφολογίας ὁ πραγματευόμενος περὶ τῶν ζφῶν τῶν
ἐμφωδιασμένων διὰ κογγῶν.

κογγυλολόγος (ὁ) νεώτ. ὁ περὶ τὴν μελέτην
καὶ κατὰ τὰς τῶν κογγυλίων ἀσχολούμενος.

κογγύλιον (τὸ) κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ κογγύλη,
εἶδος μικροῦ διθύρου κογγυλίου ἡ χήμης, ἀχηθό-
δας: Ἐπιχ.42,1, Σώφρ.π. Ἀθην.3,86ε γλυκικρέου
κογγύλιον, Ἀριστλ.Ζι 547b,7 ἡ πορφυρά. . δια-
τρηθὲν τὰ κογγύλια καὶ τὸ αὐτῆς ὄστροκον, Πάπ.
(...) ον ἀσχημον καὶ ἐπάνω κογγύλιον || ὅμ. τὸ
ὄστροκον χήμης, τὸ ὄστροκον παντός διθύρου
μαλακοστροκάου: Ἦρ.2,12 ἰδῶν τὴν Ἀιγυπτὸν
προκειμένην τῆς ἐχομένης γῆς κογγύλια τὴ φαι-
νόμενα ἐπὶ τοῖσι ὄρεσι, Ἰνπ.Δι.2,48, Διοκλ.ἀπ.133
|| ἐν χρ. πρὸς κάλυψιν σφραγιδῶν: Σχόλ. Ἀριστφ.
Σφ.585 τῶ κογγυλίῳ τῶ ἐπικειμένῳ ταῖς σφραγι-
σι, τῶ μὴ ἀφανίζεσθαι τοὺς τύπους αὐτῆς || ὅμ.
ὄρυκτον ὄστροκον: Πλάτ. Ἦρ.367B 2) κό-
χλας βλ.λ.: Κρίτ. Ἰατρ.π.Γαλ.12,660, Διοσκ.2,8.

κογγυλιώδης-οὗς-εὗς ὁ ὄμοιος πρὸς διθύρον ὀ-
στροκάοδερον: Ξενοθ.3 ἰδῶν πρῶτον ἀπὸ τῆς
βαλάττης λίθους κογγυλιώδεις ἰσοτράκα ὀπολε-

λιθωμένας, Στράβ.1,3,4 ὑψάμους καὶ κογγυλιώ-
δεις εὐρίσκεισθαι τοὺς βόθρους.

κογγυλιωτός-ἡ-ὄν (κογγύλιον) γλωσσ. ὁ βεβο-
μένος διὰ πορφύρας.

κογγυλιώδης-οὗς-οὖν-οὖν μσν. ὁ ἔχων τὸ
χρῶμα τῆς κογγύλης, τῆς πορφύρας, κόκκινος:
Βαλο.Συντ.καν.4,498 κογγυλιώχρα ἰμάτια.

κογγυλιώ-ὄω μτγν. κίμων τι πορφυροῦν, βά-
πτω κόκκινον: Ἀνδρ.Κρ.365 ἦν ἐξ ἀγράφτων καὶ
παρθένικων αἰμάτων βαφεῖσθαι ἐν πνεύματι βα-
σιλικῶς κογγυλίωσεν καὶ οἶοναι πορφυράν βα-
σίλειον ὑποδύς περιέθετο τὸ ἡμέτερον φύραμο.

κόγγυς (ὁ) μτγν. τὸ κέλυφος τῶν ὄστρέων:
Πολυδ.δ,15 «κογγυλίαν κόλλους» καὶ ὄστρέων κόγ-
γυς (ὁ) ὄστρ. κόγγουσι.

κογγυλιώδης-οὗς-εὗς μτγν. ἐσφ.ἀνάγν. τοῦ κογγυλιώδης
βλ.λ.: Ἀθην.3,86B κογγυλιώδης δὲ ὄν τὸ ὄστροκον
προσέχεται ταῖς πέτρας ὡσπερ αἱ λαπάδες.

κογγυλιωτός-ἡ-ὄν (κόγχης) πᾶν. ὁ ἔχων κόγγον, ὅμ
φαλόν: κογγυλιώτης φυκτῆρ.

κόδα (ἡ) (ἰταλ.) νεώτ. τὸ τρίτον κ.τελευταῖον, διάφο-
ρον δὲ, κατὰ ρυθμὸν μέρος χορευτικῆς μελωδίας.

κόδαλα Ἦσ. εἰθύς, κεστρεύς.

κοδαλοῦμαι Ἦσ. «ἐνδραμῶ» || αὐτ. ἐκο-
δαλουμένη, ἀρσεκουομένη, ἀπρογοῦσα.

κοδιάνον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰ-
κογεν. τῶν εὐφορβιδῶν.

κοδικίλλος (ὁ) (λατ.) ὄγρ. τοῦ κωδικέλλος βλ.λ.:
Ἐπιγρ. ἐπὶ τῶν κοδικίλλων.

κοδομεία (ἡ) μτγν. ὁ φρυγῶν κριθῶν Πο-
λυδ.1,246.

κοδομείον (τὸ) Πολυδ.δ,64 ἐτὸ ἐργαλεῖον, ᾧ ἐνέ-
φρυττον, ἴσως ἀγγεῖον κερομεοῦσα.

κοδομείων Ἦσ. «τὸ ἐν Ἰνῶφ φρύγειν ἢ τι ἀγ-
γεῖν».

κοδομείος-έως (ὁ) Ἦσ. «ὁ φρύγων τῆς κρι-
θῆς» κ. «ὁ ἐπίτασσω τῶ φρύγοντι τὰς κριθὰς».

κοδομείτρια (ἡ) μτγν. κ. μσν. τὸ θηλ. τοῦ κοδο-
μείους βλ.λ.: Πολυδ.1,246,Φώτ.

κοδομείω Ἦσ. φρύγω κριθάς.

κοδομή (ἡ) Ἦσ. «ὄνομα θεραπευμένης».

κοδομῆιον (τὸ) λεζ. ἰων. τ. τοῦ κοδομείων βλ.λ.

κοδομρίτης (ὁ) νεώτ. πετρογρ. πέτρωμα πυριγε-
νὲς πλουτώνιον.

κοδράντιος (ὁ) μτγν. τὸ τέταρτον τοῦ ἀσσαρίου
λεπτότατον εὐτέλης χαλκῶν ὀνομα: ΚΔ Μαθθ.
5,26 οὐ μὴ ἐξέλθῃς ἐκεῖθεν ἕως οὐ ἀποδύς τὸν
ἐσχάτον κοδράντιον.

κοδύμαλον (τὸ) τὸ κυδώνιον: Ἄλκμ.90, Ἀθην.3,
81F κοδύμαλα καλεῖσθαι τὰ κυδῶνια μῆλα.

κοζάκα (ἡ) νεώτ. κ. δημ. εἶδος χοροῦ κατ' ἀ-
πομνημονίον τοῦ χοροῦ τῶν Κοζάκων.

καζάκοι (οἱ) νεώτ. κ. δημ. ὁ πληθυσμὸς τῆς
ΝΑ Ρωσίας ἕως καὶ ἐπὶ αὐτοκρατορίας ὑπὸ ἡ-
μιαυτόνομον καθεστῶς μετ' ἰδιατέρων προνομίων.

κοζάντιος (ὁ) δημ. ποικιλία τῆς ἀμπέλου.

κόζι (τὸ) (τουρκ.) δημ. ἐπὶ εἶδος χαρτοπαγνίου,
τὸ ἐπικρατέστερον χαρσίον, τὸ αὐτοῦ.

κοθάροβ (ὁ) Ἐπιγρ. ὄγρ. τ. τοῦ καθαροῦ βλ.λ.

κοθει Ἦσ. καίσαθαίται, νοεῖ.

κόθεν ἐπιγρ. ἰων. τ. τοῦ νόθεν βλ.λ.

κόθημα (τὸ) Ἦσ. καίδοιον.

κόθορονος (ὁ) κ. μσν. κ. νεώτ. εἶδος ὑψηλῶν
βαρεῶν ὑποδημάτων, τὰ ὄποια ἐκάλυπτον ὄλους
τοὺς πόδας καὶ τὰς κνήμας μέχρι σχεδὸν τῶν γο-
νῶτων, ἀχιστὰ εἰς τὸ ἄνω ἔμπροσθεν μέρος, κοί-
θενόμενα δι' ἰμάντων, ἐν χρ. ὑπὸ τῶν θρησκευτῶν
καὶ αὐχ. ὑπὸ τῶν μαχητῶν Ἰππέων: Ἦρ.1,155 κι-
θῶνάς τὴ ὑποδύνειν τοῖσι ἐμασι καὶ κόθορονος
ὑποδέσθαι, Ἀριστφ.Λυσ.657 τῶδε τὰ φάτικα πα-
τάξω γὰρ κόθορον τὴν γνάθον || προσωπίου
σχήματος ὑποδήματα, εὐρύτερα, ἐλαφρότερα.

επαμφοτέρως προσαρμοζόμενα εις τους πόδας, έχοντα πολὺ παχύτερα πέλματα καὶ λίαν ὑψηλὴν τὴν πτέρναν [πολὺ φηλὸ τακούνι] ἐν χρήσει ὑπὸ τῶν ὑποκρινομένων ἐν τραγωδίαις ἥρωας, ὧπως οὕτω φαίνονται ὑψηλότεροι. || δθ. ἡ λέξις π. κωμ. εἰς ὑποδήλων τῆς τραγωδίας : 'Αριστφ. Βάτρ. 47 τὴ κόθορον καὶ βόπαλον ἐυνηλ- θέτην; πρβλ. 'Ορατίου 'Ωδ. 2, 1, 12, 'ΑΠ 80, 280.
2 κ. μιν. κ. νεώτ. μφ. ἐν ἐπιθ. χρ. πρὸς χαρσ- κτηρισμὸν προσώπων ἐπαμφοτερίζοντων τὰς γνώ- μας ἢ ἐμεταβόλων τὸ φρόνημα κ. γεν. μὴ ἐχόν- των χαρακτήρα, εἰδ. λεχθεῖσα ὡς προσωνοῦσα τοῦ Θηραμένου: Ξεν. Ἑλλ. 2, 3, 31 δθεν δῆπου καὶ κό- θορον ἐπικαλεῖται, αὐτ. 2, 3, 47 ἀποκαλεῖ δὲ κό- θορον μὲ ὡς ἀμφοτέροις πειρωμένων ἀρμότ- τειν, Κίνωμ. 128 Β κόθορον δίκην μεθαμρῶζεσθαι' || δθ. κ. παροιμ. : Ζηνὸδ. 3, 93 ἐμεταβολώτερος κόθορον' || νεώτ. ἐν χρ. ἰδ. ἐπὶ πολιτικῶν, με- θισταμένων καιροσκοπικῶς ἢ πρὸς ἰδιοτέλειαν ἀπὸ κόμματος εἰς ἄλλο.

κοθούριν 'Ἡσ. « ὀλώπεκα » πρβλ. κόθορος κ. κλόουρις.

κόθορος-ον ἐπὶ τῶν κηφῆνων, ὁ τὴν οὐρὰν βε- δλαμένος, κολοβός, ὁ μὴ ἔχων κέντρον, ἀκεν- τρος 'Ἡσ. « ἀκεντρος καὶ ἀργός » : 'Ἡσιόδ. Ἐργ. 304 κηφῆνσαι κοθούρις εἰκελος ὀρμην.

κοθρής (ὁ) δῆμ., θηλ. -ού, πληθ. κοθρήδες ὁ ἐπαι- τὸν καὶ συλλεγόμεν κοθρία βλ.λ., κοθροκόμματα, ξεροκόμματα κ. γεν. ὑπόλειμματα τροφῶν ὧπως συντηροῦται, φωμοζήτης. **2** κτ. ἐπέκτ. ὕριστι. ὁ εὐτέλης συμφεροντολόγος, ὁ ταπεινώσεις, ἐ- ξευτελισμοὺς χάριν ἔστω καὶ μικροῦ κέρδους ἀνεχόμενος : κοθρήδες σάν καὶ ἀένα δὲν κάνω ἐγὼ πάρεα.

κοθρί (τὸ) | κόθορος | δῆμ. Ζηρόν ὑπόλειμμα ἄρτου. || κτ. ἐπέκτ. ὑπόλειμμα στεγνὸν ὀπτοῦ ὄφου, ἰδ. κρέατος.

κοθρίτης (ὁ) δῆμ. ὁ οἰνεὶ ἐπάγγελμα ἔχων τὴν ἐπαιτείαν, ὁ οὐχὶ ἐκ περιστατικῆς ἀπορίας, ἀλλὰ καθ' ἑξῆς ἐπαιτῶν, ζητιάνος, διακουιάρης, κοθρῆς βλ.λ. || δῆμ.

κόθρο (τὸ) δῆμ. Ξύλινον περιλαίμιον προβάτου ἢ αἰγός, ἀφ' οὗ συνθῆ. ἔξαρτάται κωδωνίσκος : Κρυστ. 142, 28 | ἐκδ. Φέξη | ἄλλοις γαλαροκόδου- νο περνάει στὰ κόθρα μέσα.

κοθροκόμματο (τὸ) δῆμ. Ζηρόν ὑπόλειμμα ἄρτου, ἰδ. τὸ διδόμενον εἰς ἐπαιτάς, ξεροκόμμα- το πρβλ. μπουκιά' || κτ. ἐπέκτ. κ. στεγνὸν ὑπόλειμμα, ἀπομεινάρη ὄφου, ὄμ. διδόμενον εἰς ἐπαιτήν.

κόθρος (ὁ) δῆμ. γεν. τὸ περίφραγμα, ἢ στε- φάνη, ὁ γῦρος πράγματος ἔχοντος κυκλικὸν σχῆ- μα' || εἰδ. ὁ γῦρος τοῦ κοσκίνου, ἄ. κοσκινό- γυρος' || τὸ χεῖλος τοῦ ταφίου' || ἢ ξυλίην στεφάνη τροχοῦ ἀμύξης ἢ βυτίου, τσέρκι' **2** συνεκδ. στοργυλός, ξύλινος τύπος τυροῦ, φόρμα' || κτ. ἐπέκτ. μέγας, στοργυλός τὸ σχῆμα ξηρὸς τυροῦ, φορμαέλλα.

κοθρῶ-οὐς (ἡ) 'Ἡσ. « βλάδῃ ».

κοί κωμ. ἀπομίμησις τοῦ γρυλλισμοῦ ἢ τῆς κραυγῆς τῶν χοιριδίων : 'Αριστφ. Ἀχ. 780 φώνει δὴ τὴ ταχέως, χοίριον . . κοί κοί.
κοία (ἡ) λιθινὴ σφαῖρα, σφαιρικὸς λίθος, σφαι- ρα : 'Αντίμ. 69' **2** 'Ἡσ. « κλέψημο ».

κοιάζω 'Ἡσ. « ἐνεχυράζω ».

κοιακτήρ-ἦρος κοιακτήρ βλ.λ.

κοιάστω-φρος (λατ.) μτγν. ἄνωτερος δικαστ. ὑπάλληλος παρὰ Ρωμαίους καὶ Βυζαντινοίς, ἀνα- κριτής : Ζώσ. 32, 6 τὰ βασιλεῖ δοκοῦντα τεταγμέ- νους ὑπαγορεύειν, δν κοιάστωρα καλεῖν οἱ ἀπὸ Κωνσταντινίου δεδώκασι χρόνοι.

κοιάται 'Ἡσ. « κίεράται ».

κοιάτης (ὁ) δ.γρ. τοῦ ὀνοκοίτης βλ.λ.
κοίβινος (ὁ) (λατ.) γλωσσ. δρεπανηφόρον ἄρμα' **2**) ὀδοποιρικὸν ὄχημα.

κοιά 'Ἡσ. « κοίλα ».

κοίβιον (τὸ) πάπ. δ.γρ. τοῦ κώβιον βλ.λ.

κοίζω ἐπὶ τῶν χοιριδίων, κράζω, φωνάζω κοί' || δθ. ἐπὶ προσ., κραυγάζω ὀξέως, γρυλλίζω ὡς χοιριδίων : 'Αριστφ. Ἀχ. 746 ὧπως δὲ γρυλλίζετε καὶ κοίζετε χήσειτε φωνάν χοιρίων μυστηρικῶν.

κοίη ὄστ. ἰων. τ. ἀπὶ ποῖα, ποῖος βλ.λ.

Κοιητῆ-ἰδος (ἡ) ἄ. Κοιογενής : Καλλ. Διήλ. 150 (ἀμφ.).

κοίης (ὁ) ἀντὶ κῆς βλ.λ., ὁ ἱερεὺς τῶν μυστηρίων τῆς Σαμοθράκης' || 'Ἡσ. « ἱερεὺς Καθερίων ὁ καθάϊρων φονέα ».

κοίκινος-η-ον | κόϊξ | μτγν. ὁ ἐκ φύλλων φοί- νικος κατασκευασμένος, πεπλεγμένος : Στράβ. 17, 2, 5 καὶ τὰ κοίκινα δὲ πλέγματα Αἰγυπτιακά ἐσσι φυτοῦ τινος, ὁμοία τοῖς σχοινοῖσι.

κοικύλλω εἶμαι ὀργός, χάσκω ἔνθεν κἀκεῖθεν, κοιτάζω ὀλόγυρα σάν χάσας : 'Αριστφ. Θεσμ. 852 τί αὐτὸ σὺ κυκνάς, ἢ τί κοικύλλεις ἔχων; Δι- μήτρ. Λόκ. 1014 Ρ. 92 Φ. (ἀμφ.).

κοιλαγγίτας (ὁ) Ἐπιγρ. βαθεῖα φάραγγ.

κοιλαινω ἱκοῖλος κ. νεώτ., ἄορ. ἐκοίλινα κ. ἄττ. ἐκοίλινα, μέσ. ἐπ. ὄορ. κοίλινατο, παθ. ἄορ. ἐκοίλιανθη, παρακ. κεκοίλισμαι κ. μτγν. κεκοίλισμαι, καθίστημι τὴν κοίλον ἐξορύττω τὸ ἔνδον αὐτοῦ, κάρνω κατὶ νὰ γίνῃ κοῖλον, βαθου- λό, κοίφω, βαθουλόων, σκάτω : Χοιρίκ. 10 πέτρην κοιλαινεὶ ῥαῖνις ὕδατος ἐνδελεχει, 'Ἡρ. 2, 73 κοι- λήναντα τὸ φῶν τὸν πατέρα ἔς αὐτὸ ἐντιθέναί, Θουκ. 4, 100 κεραῖαν μεγάλην δίχα πρίσαντες ἐκοίλιαν ἀπασαν καὶ ξυνήρυσσαν πάλιν ἀκρι- βῶς | ὡσπερ αὐλόν; 'Αριστλ. Ζ' 614 β. 14 θηρεῦοντα δὲ τοὺς σκύλληκος οὕτω σφῶδρα φαοὶ κοιλαι- νει, ὡστε καταβάλλειν τὰ δένδρα | ἐπὶ τοῦ δρυσοκόλαπτου; Θεόκρ. 23, 43 χῶμα δὲ μοι κοί- λανε (δ.γρ. χῶσόν τι) | σκάφη μου τάφον; Πολυδ. 1, 61 κοιλάναι τάφρον; 'Αθην. 11, 479 Α κοιλά- ναντες τὰς χεῖρας δέχονται τὰ γόνατα' κ. παθ. : 'Ἰππ. 11 ηρ. τὸ κεκοίλισμαι ἐντοσθεῖ ἐπὶ ἐλκῶν; αὐτ. Διαιτ. 30 ὀφθαλμοὶ κοιλαινοῦνται, αὐτ. Ἄρθρ. 52 κοιλαινεσθαι κατὰ τὸν κενεῶνα καὶ κατὰ τὰ ἄρθρα, EM 233, 51 γλαφυρὰ φῶριμῆξ γεγυμμένην καὶ κεκοιλαιμένην' || τὸ παθ. ἐπὶ εὐτέλους ξύλου, πληροῦμαι ὅπων, γειγίω τρῦπες : Θεόφρ. ΦΙ 3, 12 | || τὸ ἐνεργ. μτφ. : 'Οππ. Ἀλ. 4, 19 ὄσσε τε κοιλῆαι παρὰ τε φρένα πάσαν ἀείραι, ΑΠλ. 4, 142 ἐκ καρδίης σέο θυμὸς ὄμματα κοιλῆνας ἐς χόλον ἠτρήσειεν' **2** καθιστῶ τινα κενόν, πτωχόν, εὐτέλη : Λυκόφρ. 772' || τὸ μέσ. ἐπὶ ὕφους συγγραφέως, εἶμαι κοίλος, ἀδύνατος, χαλα- ρός : Λουκ. 1στ. Συγγρ. 55 διήγησις . . λείψω τε καὶ ὀμαλῶς προσιόσα καὶ αὐτὴ ὀμοίως, ὡστε πρὸς ἔνθεν μὲδὲ κοιλαινεσθαι' **3** παρ. ἀναφ. πρὸς πληρωμῶν, παρέχω ἀναβολήν, παραχωρῶ προεσίμην' || ἐλαττώ, περικόπτα, λιγοστεύω : Πάπ. ἐάν δὲ τῶν τῶν καθ' ἡμέραν ὄσσεων κοιλάνωσι, αὐτ. καὶ μὴ ἐξεῖναι μοι κοιλαινεῖν τὸν σταθέντα μισθὸν πρὸ τῆς συναληρωσεως τοῦ χροῦν; **4**) ρηματ. η. κοίλασμα, κοιλανσις.

κοιλαισις-α-ον μτγν. ὁ κοίλος βλ.λ. : Γαλ. 18 | 21, 568 προῦποβάλλων τῶν τετραμῶων κώλω δέρμα κοιλαισιον ἀτρέμα κατὰ τὴν ποδῶν χῶραν.

κοιλαισθος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτε- ρων δυτιστικῶν ἐντόμων.

κοιλανὰ γλυφος-ον νεώτ. ὁ ἐπὶ κοίλης ἐπι- φωνεῖς ἀνάγλυφος, ἀντιθ. ἐκτυπος.

κοιλανσις-εως (ἡ) [κοιλαινω] μτγν., μιν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κοιλαινεῖν, τὸ βαθουλόωμα : 'Αλέξ. Ἀφρ. Σοφ. 105, 10, Παῦλ. Αἰγ. 6, 90, Εὐστ. 159, 35' || νεώτ. μεταλλοτεχν. ἢ μηχανικὴ

κατεργασία, δι' ἧς δίδεται εἰς ἐπίπεδον μεταλλικὸν ἔλασμα σχῆμα κοίλον (ἑσωτερικῶς καὶ κυρτὸν ἐξωτερικῶς) μὴ ἀναπτύξιμον.

κοιλαντικός - ἡ-ὄν ΕΜ ὁ ἐπιτήδειος, ὁ κατάλληλος εἰς τὸ κοιλαινεῖν βλ.λ.

κοιλάρας (ὁ) δημ., τὸ θηλ. κοιλάρου, τὸ οὐδ. **κοιλάράδικο** ὁ ἔχων μεγάλην ἢ προεταμένην κοιλίαν, ὁ προγαστρωρ : Καρκβ.Ζητ.16 ὁ ἀγάς παχύς, **κοιλάρας**.

κοιλάρφανος - ἡ-ὄν δημ. κ. **κοιλάρφ** - ὁ ἐκ κοιλίας μητρὸς θρῶφανός, οὐ ἀπέθανεν ὁ πατήρ πρὶν ἢ γεννηθῆ: Βαλαωρ. Ἀθ.Διάκ.4,185 θὰ μείνη μαύρη χήρα | ἢ γῆ μας . . . καὶ τὰ κοιλάρφανά της | θὰ μᾶθουν νὰ χορταίνουε λαθύρια, Γρουπ.Σκ. Τερρ.95,5 περνά κι ὁ νιὸς τραγουδιστῆ, μοναχογιὸς δὲ τῆς χήρας, | **κοιλάρφανο** χλωμὸ παιδί.

κοιλιάς - ἄδος (ἡ) κ. νεώτ. ὡς οὐστ. τὸ κοίλωμα, ἡ κοιλότης : ΨΦωικυλ.173, πρβλ.Θεόφρ.ὄπ.169 || ὄμ. εἰς τοίχους : ΠΔΛευτ.14,37 καὶ ὄφεται τὴν ἀψὴν . . . ἐν τοῖς τοίχοις τῆς οἰκίας **κοιλιάδας** χλωροῦσας || ὄμ. κ. εἰς βράχον, πέτραν : Στρόβ.12,3 || καὶ **κοιλιάδας** τινὰς ὕσωνει βόθρουσ πετρίνους : 2) κ. νεώτ. κ. δημ. βαθύς χώρος μεταξύ ὄρεων, μικρὰ πεδιάς περικλειομένη ἐκατέρωθεν ὑπὸ ὄρεων. ἢ ὕψωματόν : Πλάτ. Ἐπιγρ. 5,6, ΔΠ Γεν.14,8 καὶ παρετάξαντο αὐτοῖς εἰς πόλειον ἐν τῇ κοιλιάδι, Πάπ. νότου γῆ Πασημίας, **βορρᾶ κοιλιάς** Ὑπαγίς, ἀπληγίτου γῆ τῶν Ἰβιοδοσκῶν, λιθὸς γῆ Πασημίας, ἀνά μέσον κοιλιάς, Πολύβ.5,44,7 διαφωράς δὲ καὶ συγκλίσεις πλείους ἔχον ἐν αὐτῷ διέξευκται κοιλιάσι, Πισπαῖ. Χρ.Μηλ.65 ἐντὸς βαθείας κοιλιάδος, Σολωμ.Κροτ. 19 μὴ εἶδατε τὴν ὁμορφίαν, ποῦ τὴν κοιλιάδα ἀνιάζει, - ἡ κοιλιάς τῶν Τερμῶν 3) ὡς ἐπιθ. θηλ. γένους τοῦ κοίλους : Θεόφρ.Σημ.11 **κοιλιάδες** νεφέλαι, Τρυφιδ.194 εὐνὴ κοιλιάς 4) νεώτ. ἀνατ. κοιλιάς παρεγκεφαλίδος αὐλαξ ἐν τῷ μέσῳ τῆς κάτω ἐπιφανείας τῆς παρεγκεφαλίδος.

κοιλασία (ἡ) μγν. τὸ κοίλωμα, ἡ κοιλότης : κτ. πηλθ. ὀδοντώσεις, χαραγαί εἰς δοκοὺς : Ἡρων Βελου.137,13 τὰς εἰρηνάσας **κοιλασίας**, Ἡσ.

κοιλίασας - ατος (ἡ) μγν. κ. νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κοιλαινεῖν, τὸ κοίλωμα, βαθουλάσμα, κούφωμα : ΠΔ Ἡσ.Β14 καὶ ἐν κοιλιάσμαι ἐγκαθήμενοι ἐν ἱεροσολαῖμ 2) γάραγμα, αὐλαξ : Ἀπολλῖδ.Πολιορκ.182,7, Ἀθην.Μηχ 36,6 3) ἐπὶ λυχνίας τὸ ἐνδον, τὸ ἔσω κοίλωμα, ἡ κοιλία τοῦ λύχνου : Ἡρων Πνευμ.2,22.

κοιλάτος - π-ο δημ. ἐπὶ ζῶων, ὁ ἔχων μεγάλην κοιλίαν, ὄθ. εὐτραφής : Βαλαωρ.Φωτ.1,123 ἤθελε βόδιον κάτασπρα, μεγάλα, τραχηλάτα, | νὰ ναι στεφανοκέρτατα, κοντόσφαγα, **κοιλάτα**.

κοιλίμβολον (τὸ) | κοίλος - ἔμβολον) μγν. κ. νεώτ. κοίλον ἔμβολον, παράταξις στρατοῦ εἰς σχῆμα κοίλου ἐμβόλου Σουῖδ. ἐπειδὴν ἡ ὀντιστομοὶς διφραγαλία τὰ μὲν ἐπόμενα κέρατα συνάφη, τὰ δὲ ἠγούμενα διαστήση : Αἰλ.Τακτ.37,7, Ἀρσ.Τακτ.29,6 2) νεώτ. ναυτ. εἰδικὸς σχηματισμὸς παρατάξεως κοπήθρων πολεμικῶν σκαφῶν εἰς σχῆμα κοίλου ἢ ἀνετραμμένου ἐμβόλου.

κοιλίμβολος - ὄν | κοίλος-ἔμβολος) κτ. ὁ ἔχων ἢ ἀσχηματίζων κοιλίμβολον βλ.λ. : Ἀσκηλ.μθ.1,5.

κοιλάντερα (τὰ) | νεώτ. ζῶολ. ἡ κοιλεντερωτὰ ὄμοταξία ἀσπονδύλων ὑδροβίων ζῶων περιλαμβάνουσα τὰς μεθοῦσας, τὰ καράλλια, τοὺς σπόγγους καὶ πάντα τὰ μετ' ἀκτινωτῆς συμμετρίας θαλάσσια ζῶα.

κοιλίηπατα (τὰ) | γλωσσ. ἐντόσθια ὄρνιθος.

κοιλία (ἡ) | κοίλος) κ. μων. κ. νεώτ., δημ. **κοιλιά**, ἱων. **κοιλίη**, ἡ κοιλότης τοῦ σώματος ὀνθρῶπων καὶ ζῶων, ὁ θώραξ κ. ἢ γαστήρ Γαλ.15,896 ἐνίστε μὲν γὰρ οἱ παλαιοὶ τὸν θώρακα τὴν ἄνω

κοιλίαν ὀνομάζοντες, τὸ μετὰ τὸ διάφραγμα πᾶν τῆς τροφῆς ἀγγεῖον, κάτω κοιλίαν προσγοροῦσιν, ἐνίστε δὲ ἄνω κοιλίαν ὀνομάζοντες, εἰς ἣν καταπίνομεν τὰ σίτια, ποτὲ μὲν τὰ μετ' αὐτὴν ἄπαντα. Κοιλίαν μὲν οὖν καλοῦσι κάτω : ἐνίστε δὲ μόνον τὰ παχέα τῶν ἐντέρων. Εἰσι δὲ οἱ τὸ κῶλον μόνον ὀνομάζουσι τὴν κάτω κοιλίαν : Ἰνπ. Ἀρβρ. 46, αὐτ.Παθ.6 τὰ κατὰ κοιλίαν νοσήματα | τὰ νοσήματα τῆς θωρακικῆς κοιλότητος. 2) εὐρεία κοιλότης τοῦ σώματος τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ζῶων κειμένη μεταξύ τοῦ θώρακος καὶ τοῦ πυθμένος τῆς πύελου καὶ περικλειομένη ἄνωθεν μὲν ὑπὸ τοῦ διαφράγματος, κάτωθεν δὲ ὑπὸ τῆς ὀστεώδους λεκάνης τῆς πύελου, ἐμπροσθεν ὑπὸ τοιχωμάτων ἀπαλῶν καὶ ὑπεκτικῶν καὶ ὀπισθεν ὑπὸ τῶν ὀσφυϊκῶν σπονδύλων καὶ μυϊκῶν τοιχωμάτων ἐγκλίρουσα δὲ τὰ σπλάγχνα, ἄ. γαστήρ : Ἡρ.2,87 ἐπλησαν τοῦ νεκροῦ τὴν κοιλίην, οὔτε ἀνασταμόντες αὐτὸν οὔτε ἐξελάοντες τὴν νηδύν, Ἐπιγρ. || ἰδ. ἡ κάτω κοιλία : Ἰνπ. Ἐλκ.3, Ἀριατφ. Βάτρ.485 δέισασα γὰρ εἰς τὴν κάτω μου κοιλίαν καθέριπυεν, Πλάτ.Τιμ.73Α τῷ περικλειομένῳ πόματι ἐδέσματός τε ἔξει τὴν ὀνομαζομένην κάτω κοιλίαν ὑποδοχὴν ἔθεσαν, Ἀριστλ.ΖΜ 650α,13 ἡ δὲ τῆς ἄνω καὶ τῆς κάτω κοιλίας : || ἄνω κοιλία ὁ στόμαχος : Πλάτ. Τιμ.85Ε εἰς τὴν κάτω ζυνοσθεσία ἢ τὴν ἄνω κοιλίαν, Ἀριστλ.ΖΜ 650α,13 3) ὁ στόμαχος : Ἀριστφ. Ἰνπ.280 κενὴ τῇ κοιλίᾳ ἐσθραμῶν ἐς τὸ πρυτανεῖον ἰήσσις. Ἀριστλ.Ζ1 489α,2 καλεῖται δὲ, ὡ μὲν λαμβάνει, στόμαχος εἰς δὲ δέχεται, κοιλία, ΚΔ Ματθ.12,40 ἐγένετο ἱωνάς . . . ἐν τῇ κοιλίᾳ τοῦ κήτους τρεῖς ἡμέρας, αὐτ.Λουκ.15,16 ἐπέθυμι γεμίσει τὴν κοιλίαν αὐτοῦ, - ἐγέμισε τὴν κοιλία του (ἐχορτάσθη), - μὲ ἄδεια κοιλιά, παρομ. ποῦ δὲν κοιμήσῃ γόνατα κοιλιά δὲν θεραπεύγει | πρβλ. τὰ καλὰ κῆποις κτῆνται ἡ, ὄμ. ἡ κοιλία παραθύρια δὲν ἔχει (δὲν δύναται τις νὰ γωρῆζι τὴ ἔφαγεν ὁ ἄλλος, ὄμ. τοῦ παιδιοῦ ἡ κοιλία κοφίη | καὶ τρελλὸς ὅπου τὸ δίνει τὰ παιδία τρώγων διαρκῶς ἐφ' ὅσον δίδεται εἰς αὐτὰ τροφή) : || ἡ μεγάλη κοιλία τῶν μηρυκαστικῶν ζῶων : Ἀριστλ.Ζ 507β,5 μεγέθει δὲ πολὺ ἐλάττω ἐστὶν ὁ κεκρῦφαλος τῆς κοιλίας : || ἐπὶ τῶν πτηνῶν, ὁ στόμαχος : Ἀριστλ.ΖΜ 674β,22 τὰ μὲν πρὸ τῆς κοιλίας ἔχουσι τὸν καλούμενον πρόλοβον ἀντὶ τῆς τοῦ στόματος ἐργασίας : || ὄθ. κ. ἐπὶ γαστριμάργων, λοιμάργων, κοιλιοδούλων : ΚΔ Ρωμ.16,18 οἱ γὰρ τοιοῦτοι . . . δουλεύουσιν . . . τῇ ἑαυτῶν κοιλίᾳ, αὐτ.Φιλ.3,19 ὧν ὁ Θεὸς ἡ κοιλία, - ἡ ζῶη του ἀρχίζει ἀπὸ τὴν κοιλία του καὶ τελειώνει στὴν κοιλία του 4) τὰ ἐντόσθια, τὰ ἔντερα : Ἡρ.2,40 ἐπέαν ἀποδείρωσι τὸν βούν, . . . κοιλίην μὲν ἔκειλην πᾶσαν ἐξ ὧν εἶλον, αὐτ.86, αὐτ.92, Ἀριατφ. Ἰνπ.356 ἦνυστρον βοῦς καὶ κοιλίαν ὑέταν καταστροχθίσας (πατά ἀπὸ κοιλία χοίρου), αὐτ.160 οὐ πλύνειν ἕως τῆς κοιλίας πωλεῖν τε τοὺς ἀλλήλους, αὐτ. Πλ.1169, Ἐπιγρ. κοιλίας τὸ ἦμισον, Πολύβ.7,15,8 εἰς ἣν ῥιπέτιστα συνέδαινε τοὺς ἐκ τῆς πόλεως νεκρούς καὶ τὰς τῶν ἱππῶν καὶ τὰς τῶν ὑποζυγίων τῶν ἀποθνήσκόντων κοιλίας, Καισάρ.Δαπ. ἐν Σθθ.3,191 στρατὸν τὸν Ἰάτρευσε ἀπὸ διαφροῶν κοιλίας, - μοῦ πονεῖ ἡ κοιλία μου : || νεώτ. κ. δημ. συνεκτ. τὸ πρόσθιον τοίχωμα τῆς γαστέρος : κοιλίας γῶραι, - ὁ ὕψαλος εὐρίσκειται εἰς τὸ κέντρον τῆς κοιλίας : || φρ. : Ἰνπ.Κωακ.126 κοιλία καταργασία, Θεοπομ.Κωμ.622 κοιλίαν σκληρῶν ἔχειν (εἶμαι δυσκοιλίος), Κωμ. Ἀδέσπ. 730 κατὰ κοιλίαν νοσεῖν | μὲ πονεῖ ἡ κοιλία μου, Ἀριστλ.Πρ.863β,29 τὴν κοιλίαν λυεῖν ἱκνεῖν, προκαλεῖν κένωσην, καθαίρειν τὴν κοιλίαν διὰ καθαρ-

τικού], αὐτ.864b,14, αὐτ.947b,13 αἱ κοιλίαι λύονται, αὐτ.Ζ1 728a,15 τοὶ γε διεσθαρμένοις τὴν γέ-
 νειαν, ἔστιν ὅτε ἀναλύονται αἱ κοιλίαι, αὐτ.Πρ.
 867b,31 αἱ κοιλίαι ἐθλυτοί [εἶσι], αὐτ.Ζ1 588a,7
 ἔάν ἡ κοιλία σπῆ, Μηνσιθ. Ἄθ.π. Ἄθ.ν.1,32B οἶνοι..
 κοιλίας λύουσιν, αὐτ.32B οἶνος.. κοιλίας μα-
 λακτικῶς, οὐτ.3,92C ἔκλυτος ἡ κοιλία γίνε-
 ται, αὐτ.3,121D γλυκετὲς χυμοί.. ὑπάγουσι τὰς
 κοιλίας Διφιλ.Σ π. Ἄθ.ν.2,71E οἱ τῶν φονικῶν
 ἐγκέφαλοι.. στατικοὶ κοιλίας, Διδδ.Σ 5,41 τὰς
 κοιλίας τὰς βρούσας [τὰς διαρροίαις], Διοσκ.
 2,72 κοιλίαν ἐκλύειν, αὐτ.163 κοιλίαν ὑπάγειν,
 αὐτ.171 κοιλίαν μαλάσσειν' || δημ. μτφ. φρ.
 πρέπει νὰ ἔχεις μεγάλη κοιλιά [νὰ εἶσαι ὑπομο-
 νητικὸς ἕναντι τῆς ἐνοχλητικότητος τῶν ἄλλων, νὰ
 δέχεσαι ἐπιπηλῆξεις ἢ ἀποδοκιμασίας], - ἔπεισε μὲ
 τὴν κοιλιά (πληροῦσθον), - μὲ τὴν κοιλιά στοὺ στό-
 μα [ἐπὶ ἐπιτόκιο γυναικίως], - ἔκαμε κοιλιά ἡ κοι-
 λιὰς (ἔγινε προγάστρῳ, κοιλιαράς)' || δημ. κτ.
 ἐπέκτ. κῶρυμα πρὸς τὰ ἔσω, ἐξόγκωμα ἢ προε-
 ζοχὴ ἐν εἶδει κοιλίας: ἡ κοιλιά τοῦ κανατιοῦ
 - τοῦ πθωο, - ἔκαμε κοιλιά ὁ τοῖχος καὶ θά
 γκρομιστῆ-ἡ κοιλιά τοῦ σκάφους;' 3) τὰ περιτ-
 τώματα, ἡ κόπρος, ἴδ. κτ. πληθ.: Ἰππ. Ἀέρ.10 τῶν
 τε κοιλίων μὴ συνεστηκυῶν ἰτῆς κόπρου μὴ οὐ-
 σίας σκληρῶν, αὐτ. Ἐπιδ.1,10 κοιλία τε γὰρ, καὶ
 εἰ τύχονεν ἐφυγραινόμεναι, οὐτ.4,23 κοιλία σκλη-
 ρή, αὐτ.Διαίτ. (Ἰθόβα) 56 στερεῖν.. ποιεῖν τὴν
 κοιλίην, αὐτ. ἦν δέ σοι κατὰπυκνος ἡ κοιλίη
 δοκῆ εἶναι, μαλθακῶ κλύσασθαι ὑπόκλυζε, αὐτ.
 Ἐπιδ.4,23 ὀρθοῖς καὶ κοιλίη ἀρχώας' 6) γεν.
 ὄνομ. διαφόρων κοιλοτήτων τῶν ὀργάνων τοῦ σώ-
 ματος, οἷον τῶν πνευμόνων, τῆς καρδίας, τοῦ ἡ-
 πατος, τοῦ ἐγκεφάλου, τῶν νεφρῶν: Ἰππ. Ἀοθρ.41
 κοιλία αἱ τὸ πνεῦμα δεχόμεναι καὶ προπέμπου-
 σαι, Ἀριστολ.Ζ1 496a,4 ἡ δὲ καρδία ἔχει μὲν τρεῖς
 κοιλίας, - κοιλία ἐγκεφάλου [τέσσαρες κοιλό-
 τητες τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ ἐγκεφάλου ἐπεστρωμέ-
 ναι ὄλαι δι' ἐπενδύματος καὶ πεπληρωμέναι ἐγκε-
 φαλονωπιαίου ὕγρου], - κοιλία καρδίας [αἱ δύο
 κατώτερα καὶ εὐρύτερα κοιλότητες τῆς καρδίας,
 αἱ πλησιέστεραι πρὸς τὴν κορυφὴν αὐτῆς καὶ κεί-
 μεναι κάτωθεν τῶν συστοίων κόλων αὐτῆς], -
 κοιλία λάρυγγος [κοιλώματα ἐν τοῖς πλαγίσις
 τῆς μέσης μοίρας τοῦ κοίλου τοῦ λάρυγγος], -
 κοιλία νεφροῦ [ἡ ἐπὶ τοῦ μέσου τοῦ ἔσω χελοῦς
 τοῦ νεφροῦ κοιλότης]' 7) κοίλωμα ὁσίου:
 Ἰππ. Ἀοθρ.δ1' 8) ὑποθετικαὶ κοιλότητες ἐντός
 τῶν ὀνών: Ἐρασιστρ.π.Γαλ.4,375,αὐτ.707, Ἀντιλλ.π.
 Ὀρειδ.8,6,30,αὐτ.7,9,4, πρβλ. νηδύς' 9) ἡ μή-
 τρα, ἡ ὑστέρα: Ἰππ.Ιυν.1,38 ΚΔλοικ.1,41 ἐκίρτησε
 τὸ βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ αὐτῆς, οὐτ.42 εὐλογημέ-
 νος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου, αὐτ.11,27 μακαρία
 ἡ κοιλία ἡ βαστάσασα σε, αὐτ.1ω.3,4 εἰς τὴν
 κοιλίαν τῆς μητρὸς αὐτοῦ, Μηναι.11,9 Ὀδ.8 Ἐοετ.
 ἡ Παρθένος.. ἔσχεν ἐν κοιλίᾳ τὸν ἡμάρτυράμενον,
 Λασκαρ.Ποιημ.112,1 ὄντις ἀκόμα μ' εἶχε στὴν κοι-
 λιὰ τῆς, | μ' ἐκαμάρωνε ἡ μάνα μου ἡ καμμένη,
 εἶναι παλιάνθρωπος ἀπὸ τῆς μάνας του τὴν κοι-
 λιὰ' 10) γεν. πᾶν κοίλωμα, πᾶσα κοιλότης ἐν τῇ
 γῆ: Ἀριστολ.Μετ.349b,4,αὐτ.350b,23 ὄμ. κ. ἐν τοῖς
 νεφείοις: αὐτ.369b,2' || μτγν., μον. κ. νεώτ. κοιλία
 Ἄδου ὁ Ἄδης: Μηναι.11,9 Ὀδ.8 Ἐοετ. τὸν ἡμάρ-
 τυράμενον Ἄδου κοιλίας' 11) πθ. τὸ ἄκρον
 τοῦ δακτύλου: Ἄρετ.Χρον.Παθ.1,8 κοιλίαι.
κοιλιά θελφοί [οἱ] νεώτ. διδυμα τερατογενῆ ἔμ-
 βρυα συγκεκολλημένα διὰ τῆς ὑπογαστρικῆς κοι-
 λιᾶς χώρας.
κοιλιάζω [κοιλία] δημ. ἀμτθ. ἐπὶ οἰκοδομημά-
 των, προσκτῶμαι καμπύλην προεζοχὴν, ἐξογκοῦμαι
 κατὰ τὴ μέρος τῆς ἐπιφανείας μου, κάμνω κοιλιά'
 2) ρηματ. π. κοιλιασμα.

κοιλιατός-α-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμε-
 νος εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ λάρυγγος: κοιλιά πτυχῆ
 λάρυγγος, - κοιλία ἀπόφυσις λάρυγγος.
κοιλιακός-ῆ-όν μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀ-
 νήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κοιλίαν, ὁ τῆς κοι-
 λίας: Πλούτ. Ἄντ.49 ἐκ πολλῆς ἀπορίας ὑδερ-
 κούς καὶ κοιλιακούς περιεπιπτον ἀρρωστήμασιν,
 Διοσκ.1,42 τὰ κοιλιακά, Γαλ.8,388 κοιλιακὴ διά-
 θεσις, - κοιλιακαὶ ἐνοχλήσεις, - κοιλιακὸς τύ-
 φος, - κοιλιακὴ νόσος ἰχρονία πάθισις τῶν παι-
 δῶν, ἐκδηλουμένη διὰ χρονίας ἢ διαλειπούσας
 διαρροίας, καὶ σημαντικῆς κοιλιακῆς ἐξογκώ-
 σεως, - κοιλιακοὶ μύες, - κοιλιακὰ νεύρα, - κοι-
 λιὰκὴ ἀρτηρία, - κοιλιακὸς μίσχος' || μον.
 τὸ οὐδ. κοιλιακόν ὡς οὐσ. βαρετα κοιλιακὴ νό-
 σος, πθ. ἡ δυσεντερία: Χρον.Μορ.720b τὸ κοι-
 λιακόν τοὺς ἐκόλλησεν καὶ πάθαναν οἱ Φράγ-
 κοι' || νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ. κτ. πληθ. κοιλια-
 κά ὡς οὐσ. τὰ νοσήματα τοῦ ἐντερικοῦ σωλήνος.
 ἴδ. τῶν παιδῶν: Δυδ μῆνες τώρα ἔχομε τὸ παιδί
 μας ἀρρωστο μὲ κοιλιακά' 2) ἐπὶ προα., ὁ
 πάσχων κατὰ τὴν κοιλίαν, τὸ ἐντόσθιον, τὰ ἐντερα:
 Πλούτ. Ἡθ.101C σίτια καὶ ὄφα κοιλιακῶς ἐτοιμά-
 ζεις καὶ δυσεντερικῶς, Ροῦφ.π. Ὀρειδ.8,24,30,
 Γαλ.6,525 οἰκειόν ἐστιν ἔδεσμα κοιλιακῶν τε καὶ
 δυσεντερικῶν, Φιλῶν.π. Ὀρειδ.5,20,2.
κοιλιακῶς ἐπίρρ. μsn. κατὰ τὴν κοιλίαν: Ἄχμ.
 Ὀνειροκρ.19,23 ἀσθενεῖ κοιλιακῶς ἰσάσχει ἐκ
 κοιλιακοῦ νοσήματος).
κοιλιαλγία [ἡ] νεώτ. ἱατρ. τὸ κατὰ τὴν κοιλίαν
 ἄλγος, ὁ κοιλιοπόνος.
κοιλιαλγῶ-ἔω μτγν. ἔχω ἄλγος, πόνον ἐν τῇ κοι-
 λιᾳ, ἔχω κοιλιοπόνον: Γαλ.14,467 θίδου πιεῖν τὸ
 ὕδωρ κοιλιαγούντι.
κοιλιαργία [ἡ] Ἐπιγρ. κτ. ἀνομοίωσιν ἀντὶ κοι-
 λιαλγία βλλ.
κοιλιαρῆς-α-ικο δημ. κ. κοιλιαρῆς [μ. ἀρσ.] ὁ
 ἔχων μεγάλην καὶ προτεταμένην κοιλίαν, μπάνκα,
 ὁ προγάστρῳ, ἄ. κοιλιαράς.
κοιλιασμα [τὸ] [κοιλιάζω] δημ. ἐπὶ οἰκοδομημά-
 των, τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κοιλιάζω, ὁ σχηματισμὸς
 κοιλώματος ἐν εἶδει κοιλίας εἰς τινα ἐπιφάνειαν.
κοιλίδιον [τὸ] μτγν. κ. κυλιδίων [ἰατ.] ὀσκόρ.
 τοῦ κοιλία βλλ.31, μικρὰ κοιλία, κοιλίον: Στροδῶ.
 15,5,14 ἐδλυτον τὸ κοιλίδιον ἔχων προσέφρανε
 πολὺ τῇ θύρα καὶ τῷ τοίχῳ.
κοιλίνιος [ὁ] νεώτ. ζῳολ. γένος κολεοπτέρων
 κεντροφόρων βρακοειδῶν ἐντόμων.
κοιλιοδαίμων-ονος [ὁ] ἡ κ. μsn. ὡς ἐπίθ. παρα-
 σίτου, ὁ ἔχων θεὸν τὴν κοιλίαν, τὴν γαστέρα' πρβλ.
 κοιλιοδόουλος: Εὐπ.172, Ἀθῆν.3,97C γάστρου, ἔφη,
 καὶ κοιλιοδαίμων ἀνθρώπου, Κλήμ. Ἀλ.174,14 δαι-
 μων καθηγείται λιχνοτάτος, δὲ ἐγῶγε οὐκ ἂν
 αἰσχυνηθῆιν κοιλιοδαίμονα προεπιπεῖν.
κοιλιοδασμος [ὁ] γλωσσ. κ. νεώτ. δεσμός, ζῶ-
 νη τῆς κοιλίας, ζῶστηρ πρὸς περισφιγῆν ἢ συγ-
 κράτησιν τῆς κοιλίας.
κοιλιοδόουλος [ὁ] μτγν., μsn. κ. νεώτ. ὁ οἰσπε-
 ῖο δούλος τῆς κοιλίας αὐτοῦ, ὁ λαίμαργος, ὁ φάγας:
 Παλλᾶδ. Λαυσ.21,53.Β1.Στεφ.Νεώτ. ἐν κῶδ.Βασ.1196,
 105B καὶ τοὺς τὰ αὐτὰ φρονούντας ἐπισκόπους,
 ἐπισκότους.. καὶ κοιλιοδόουλους ἐπουμάζων.
κοιλιοκῆλη [ἡ] νεώτ. ἱατρ. κῆλη παρουσιαζο-
 μένη κατὰ τὴν κοιλιακὴν χώραν ἔνεκα διασπάσε-
 ως τῆς αὐνοχῆς τῶν τοιχωμάτων αὐτῆς.
κοιλιολάτρης [ὁ] μτγν. ὁ οἰσπεῖο τῆς κοιλίας αὐ-
 τοῦ λάτρης, ὁ κοιλιοδόουλος: Παλλᾶδ.Β1.Γω.
 Χρυσ.116.
κοιλιολυσία [ἡ] [λύω] μτγν. ἡ τῆς κοιλίας λύ-
 σις, διάρρησις: Κικ. Ἄττ.10,13,1] περὶ κοιλιολυσίαν
 γίνεσθαι [λαμβάνειν καθαρτικόν], AB 323 ὑπότρυμ-
 μα.. ὡ πρὸς κοιλιολυσίαν ἐχρώντο.

κοιλολυτικός-ή-όν μων. ὁ προξενῶν διάρροισαν, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν νὰ λήθῃ τὴν κοιλίαν, καθαρτικός : Γεωπ.ΙΩ.51.

κοιλολυτῶ-έω ἀρχ.λεξ. λῶω τὴν κοιλίαν, προξενῶ λύσιν τῆς κοιλίας, διευκολύνω τὸ ὀνοπήτιον : Ἦσ. ἐν λ. βδέλλεσθαι.

κοιλιομανία ἰήι μτγν. κ. μων. ἡ μανία, ἡ περί τῆς κοιλίας μανική φροντίς, λαίμαργια, ἀδηφάγια : Νειλ. Ἐπιστ.202,7 ὁ ἀκρατής γέλωσ καὶ ἡ κοιλιομανία. ἰω.Κλημ.88,18 πρὸς τὴν κοιλιομανίαν καὶ τὴν ὀξυκολίαν.

κοιλιοξυ-εως ἰήι νεώτ. ζωολ. γένος ὑμένσπτερον κεντροσφάρων ἀπιπῶν ἐντόμων.

κοιλιοπανά-έω (κοιλία-πανά) μων. ὠδίνω, κοιλιοπανά βλ.λ. : Λεόντ.Νεοπ.177C.

κοιλιοπτῶσις ἰήι νεώτ. Ιατρ. πτώσις ἡ χαλάρωσις τῆς κοιλίας καὶ τῶν ἐν αὐτῇ σπλάνχνων μετὰ κατωφεροῦς προπετείης τοῦ προσθίου κοιλιακοῦ τοιχώματος.

κοιλοπέλης ἰοί ὁ πῶλον κοιλίας, πατσές, ὁ πωλητῆς κοιλίων ἢ ἀλλαντῶν : Ἄριστφ.Ἰνπ.200 κοιλοπέλησιν δὲ θεός μέγα κύδος ὀπάξει.

κοιλοστροφή ἰήι (κοιλία-στροφή) σχολ. ἡ μετὰ ὀξέως πόνου ἀναστροφή, συστροφή ὀδυνηρά τῶν ἐντέρων : Σχόλ.Νικ. Ἀλεξ.597 εἰλίγγιο δυσσάθεος τῆς κοιλοστροφίας φησίν.

κοιλοστροφος ἰοί μων. ὁ ἐπὶ τῆς κοιλίας συρόμενος.

κοιλοστομία ἰήι νεώτ. Ιατρ. ἡ δὲ ἔχειρήσεως διάνοιξις τῶν τοιχωμάτων τῆς κοιλίας.

κοιλοσχοῖον ἰτοί ἔσφ.γρ. ἀντὶ κοινουχοῖον (ἀμφ.ἐρμ.Ι. κοιλιοσφῶ-έω μτγν. κυοσφῶ, φέρω ἐν τῇ κοιλίᾳ βρέφος, εἶμαι ἔγκυος : Ἐπιφάν.2,297.

κοιλίς-ιδος ἰήι ἀρχ.λεξ. κ. ἐπικοιλίς Πολυδ. « τὸ ἄνωθεν βλέφαρον ».

κοιλίσκος ἰοί μτγν. ὁ κοῖλος ἔκκοπεύς, μάχαιρα χειρουργική κοίλη εἰς τὸ ἔμπροσθεν : Ἦσ. «κοιλίσκον, κοῖλον» : Γαλ.10,150 τῶν κοιλῶν ἔκκοπέων, οὗς καὶ κοιλίσκους ὀνομάζουσιν ἰδ.γρ. κυκλίσκουσ), Παῦλ.Αἰγ.6,90.

κοιλίσκωτός ἰοί μτγν. κοιλίσκος βλ.λ. : Παῦλ. Αἰγ.6,90 ἔκκοπέυς κοιλίσκωτός ἰδ.γρ. κυκλίσκωτός).

κοιλίτικος ἰήι μτγν. ἡ ἀσθένεια τῆς κοιλίας, κοιλίτικος : Κατ. Ἀστρλ.Κ.2,161.

κοιλίτσα ἰήι δημ. ὑποκορ. τοῦ κοιλία βλ.λ. κ. ἄνευ ὑποκορ. σημ. : ὠροισμ. αὐτὸς μὲ τὴν τρελλίτσα του γεμίζει τὴν κοιλίτσα του (ἐπὶ τῶν ὑποκρινόμενων τῶν φρονεοβλαδῆ πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ ὀκοπόυ αὐτῶν) : κτ. ἐπέκτ. ἐν τῷ πληθ. κοιλίτσαε περίληπτ. ἡ κοιλία, τὰ ἔντερα κ. ἄ. τῶν σπλάνχνων σφαγίου, ὁ πατσάς.

κοιλιώδης-αὖς-ές κ. μων. ὁ ὅμοιος πρὸς κοιλίαν, ὁ ἔχων σχῆμα κοιλίας : Ἄριστλ.ΖΜ 678b,30 ὑπόσχαλι κοιλιώδεις, Εὐστ.194,22 μῦθεν τὶ ἔχειν ὑπόκενον καὶ κοιλιώδες.

κοιλίωσις-εως ἰήι κοιλίωσις βλ.λ.

κοιλογάστρω-ορος ἰοί ἡ (κοῖλος-γαστήρ) ὁ ἔχων κοιλὴν τὴν γαστήρα, κενὴν τὴν κοιλίαν, πειναλέος, ἀδηφάγος : Αἰσχ.Ἐπ.1035 οὐδὲ κοιλογάστρωε λύκοι πάσανται ἢ μτφ. ἐπὶ τῆς κοιλῆς ἀσπίδος : αὐτ.496 κύτος προσηφάσταις κοιλογάστρωε κύκλου.

κοιλογένειος-ον πάπ. ὁ ἔχων κοιλίωμα, λακκάκι εἰς τὸ περί τὸ γένειον μέρος, εἰς τὸ πηγούνι : ἀγένειος, ἀκνημος, κοιλογένειος.

κοιλογενυς-υος ἰοί νεώτ. ζωολ. γένος τραχηλικῶν ὀπουχιῶν ὀθλασπικῶν ζῴων.

κοιλολάσσαν ἰτοί νεώτ. βοταν. γένος κοσμητικῶν ὀρχεωδῶν πολυετῶν φυτῶν.

κοιλολήσιος-ον μτγν. ὁ ἔχων κοιλότητα γωιδόη : Ζηνοδ.π.Πρακλ.Εὐκλ.165F.

κοιλόδοντα ἰτοί νεώτ. ζωολ. παλαιότερα ὑποδιαιρέσεις ἔρπετων περιλαμβάνουσα τὰ ἐκ τῶν σαυροειδῶν ἔρπετῶν ἔχοντα κοίλους ὀδόντας.

κοιλοκάριον ἰτοί νεώτ. βοταν. γένος δεινδρωδῶν μυστικοειδῶν φυτῶν.

κοιλόκερα ἰτοί νεώτ. ζωολ. ὑποταξία ἀρτιοδακτύλων μηρκαστικῶν θηλαστικῶν ζῴων.

κοιλοκρόταφος-ον μτγν. ὁ ἔχων κοίλους, βαθουλούς κροτάφους : Ἄρετ.Χρον.Παθ.2,7.

κοιλόκυρτος-ον ἰοίλος κ. κυρτόν] νεώτ. ὁ ἔχων τὴν μίαν τῶν ὀφθαλμῶν κοιλὴν, τὴν δ' ἑτέραν κυρτὴν : κοιλόκυρτος φακοί.

κοιλομέτερος ἰοί νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτέρων φυτοσφάνων τενεβριονιδῶν ἐντόμων.

κοιλομήχος-ον ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἔχων κοῖλον μίαχον : Θεόφρ.Φ13,7,5.

κοιλομελία ἰήι νεώτ. Ιατρ. αἰ ἐπὶ τοῦ κωπιαίου μυελοῦ ἀπαντῶσαι παθολογικῆς προελεύσεως κοιλότητες.

κοιλόμυχος-ον ἰοίλος-μυχοί ὁ κοῖλος ἔσθωνε : Θεόφρ.Φ13,7,5 (διόρθ. ἀντὶ κοιλόμυχοσ).

κοιλῶν ἰτοί νεώτ. κ. δημ. μέτρον χωρητικότητος πρὸς μέτρησιν δημοτριακῶν ἰδίων καὶ ἰσοδυναμοῦν πρὸς 24 περίπου ὀκάδας.

κοιλονυχία ἰήι νεώτ. κ. ὀρθότ. κοιλων-ἀλ-λοῖωσις τῶν ὀνύχων χαρακτηριστικὴ ἐν τῇ ὑπεργρωσεῶς τῶν πλαγίων χειλέων αὐτῶν κατά τρόπον, ὥστε τὸ μέσον τμήμα αὐτῶν νὰ εἶναι ἐμβεδυθισμένον, ἐμφανίζον κοιλὴν καὶ λείαν ἐπιφάνειαν.

κοιλοπέδος-ον ἰοίλος-πέδον ὁ ἐν κοίλῃ πεδιόδῃ κείμενος, εὐριακόμομος : Πίνδ.Π 5,38 κοιλόπεδον νόσος ἰαθουλή καὶ χαμηλὴ κοιλίας.

κοιλοπαλις-ιδος ἰήι νεώτ. ζωολ. γένος ὀφιδίων φαμφοριδῶν ἔρπετῶν.

κοιλοπιτῆ ἰήι « ὀπλίτης, τινὲς δὲ διστάς ».

κοιλοπόδια ἰήι νεώτ. Ιατρ. παθολογικὴ διαμόρφωσις τοῦ ἄκρου ποδὸς καθ' ἕν τὸ κατά τὸ μέσον ὑπερβολικῶς κοῖλον πέλαμα αὐτοῦ στηρίζεται ἐπὶ τοῦ ἑδάφους μόνον διὰ τῆς πτέρυγης καὶ τοῦ προσθίου τμήματος αὐτοῦ.

κοιλοποιούμαι ἔομαι ἰοίλος-ποιούμαι ἢ πάπ. παρέχω προθεσίαν, δίδω ἀναβολήν, πρβλ. κοιλίω 3) : μῦθένα μῆνα κοιλοποιούμενοι.

κοιλοπόνημα-ατος ἰτοί δημ. κ. κοιλοπόνεμα α) ὠδίνες, οἱ πόνοι τῆς κοιλίας κατὰ τὸν τοκετόν.

κοιλοπόνια ἰήι δημ. κ. κοιλοπόνεμα ἰτοί βλ.λ., αἱ ὠδίνες τοῦ τοκετοῦ : Καρικβ.Ζητ.93 εἶεν ἀποκάμει ἀπὸ τῆς κοιλοπόνις κὶ ἤθελε νὰ σταματήσῃ τὴν ἀνυπόφορη καρποφορία τῆς κοιλίης τῆς.

κοιλοπόνος ἰοί δημ. ὁ πόνος τῆς κοιλίας, ἡ κοιλιογία ἢ ὁ κοιλικός, ὁ κοιλικόπονος.

κοιλοπόνο-άω δημ. ἀρτθ. ἐπὶ ἐπιτόκων γυναικῶν, ἔχω ὠδίνας, πόνους τοκετοῦ, ὠδίνω : κοιλοπονάει τρεῖς μέρες κὶ ἀκόμα δὲ γέννησε 2) ρηματ. π. κοιλοπόνημα, κοιλοπόνια.

κοιλοπόνο-οδος-οον νεώτ. ὁ ἔχων κοιλοπόδιον βλ.λ.

κοιλοριζία μων. πνάξ : Θεόγνωστ.Καν.21.

κοῖλος-η-ον κ. μων. κ. νεώτ., αἰολ. καὶ ἰων. κοῖλος (Ἄκκ.15,5 ἀμφ. Μιμν.12,6) κ. κοῖλος (Ἄνακρ. 91 μτ. συγκρ. κοιλώτερα, ἐπὶ πραγμ. ἐχόντων βάθος, ἰδ. καμπύλον, ὁ ἔχων τὸ ἔσω μέρος οὐτοῦ κενόν, κοῦφον, ὁ ἀδειος : Ὀδ.Δ 277 τρίς δὲ περισταίεας κοῖλον λόχον ἀμαρῶσσαι ἰ ἐπὶ τοῦ δουρείου Ἰππου), αὐτ.Β 424 Ἰστόν δ' εἰλάτινον κοῖλης ἐντοσθε μεσόθρησ ἀπῆσαν, αὐτ.Φ 417 ἰώσ ἐπὶθ. τῆς φασέρτας, Ἠσιόδ.Ἐργ.52 τὸ μὲν ἰπύρι ἐκλεφ' . . ἐν κοίλω νάρθηκι ἰεκυφέν ἐν κούφῳ στελέχει νάρθηκος - ὁ Προμηθεύς), Σοφ.ΟΚ 1593 ἔστη . . . κοῖλου πέλας κρατῆρος ἰπλησίων τοῦ λεκανοειδοῦς λάκκου), αὐτ.1596 μέσος στάς τοῦ τε Θοαρκίου πέτρου κοῖλης τ' ἀγέρου ἰτῆς

κοῦφον τὸν κορμὸν ἐγούσης, δθ. πολυχρονίου ἀγρίας ἀπιδέας! 2) ὁ τὸ κοῦφον αὐτοῦ κοιλώδες ἔχων, δθ. πλατὺς κατὰ τὸ μέσον, βαθύς, εὐρύχωρος, ὡς ἐπιθ. τῶν πλοίων ἐν 'λ. κ. ἀπαξ ἐν 'Οδ., βραδύτ. π. 'Αττ. ὡς ἄν. εἶδ. τύπου πιθ. φορητοῦ οἴου ὁ γαυλός, ἀντιβ. μακρὰ ναῦς: 'λ. Α 26 μὲν σε, γέρον, κοίλησιν ἐγὼ παρά νηυσὶ κίχελω, 'Οδ. Α 21. 'Αργεῖων οἱ ἄριστοι ἔβαν κοίλησιν ἐνὶ νηυσὶν, Ξεν. Ἑλλ. 1,6,19 τῶν νεῶν τὰς ἄριστα πλεούσας δύο ἐπλήρωσε. . . ἐξ ἀπασῶν τῶν νεῶν τοὺς ἀρίστους ἐρέτας ἐκλέξας καὶ τοὺς ἐπιθέτας εἰς κοίλην ναῦν μεταβίβασας, Δημ. 883 καταδὸς τῆς νυκτός εἰς κοίλην ναῦν, διέκοπτε τοῦ πλοίου τοῦδαφος: || κοίλη ναῦς περιφρ. κ. τὸ κύτος πλοίου, τὸ ἀμπάρι: Συνέσ. Ἐπιστ. 32 δεδεμένος ἐπὶ τοῦ καταστρώματος μὴ εἰς κοίλην ναῦν καταβαθῆι 3) γεν. ἐπὶ τόπων, χώρων, πραγμάτων, ὁ εἰσέχων, ὁ βαθύς εἰσχωρῶν ἢ τὸ σχῆμα βαθύς, βαθουλός: 'Οδ. Κ 92 αἰ μὲν ἄρ' ἔντοσθεν λιμένος κοίλοιο δέδεντο, αὐτ. Μ 93 μέσοι μὲν τῆ κατά σπείους κοίλοιο δέδουκεν ἰέντος τοῦ βαθέος σπηλαίου, Αἰοχ. Εὐμ. 23 ἔνθα Κωρυκίς πέτρα κοίλη, Πλάτ. Κριτ. 116β εἰργάζοντο νεωσοίκους κοίλους διπλοῦς ἔντος: || ὁμ. ἐπὶ χωρῶν, ὁ ἐν μέσῳ ὄρειον πεδινός, δθ. κ. ἡ ὄνομ. κοιλός: 'λ. Β 581 οἱ δ' εἶχον κοίλην Λακεδαιμόνα κητώεσσαν, 'Οδ. Δ 1 ἰσχολ. Εὐστ. «κοίλην καλεῖ δὴ τὸ κύκλω μακροῦς ὄρεισι περιεχίφθαι» 4) δθ. κ. ὡς κύρ. ὄν. ἐπὶ τοῦ μεταξὺ λιθάνου καὶ Ἀντιλιθάνου τμήματος τῆς Συρίας: Πολύδ. 1,31. || ὁμ. κ. τ. οὐδ. πληθ. ἐπὶ τμήματος τῆς Εὐβοίας: 'Ηρ. θ, 13 εἴουσι κατὰ τὰ Κοίλα τῆς Εὐβοίας: || ὁμ. κτ. θηλ. ἐπὶ τῆς κοιλώδους τοῦ 'λίσου: || γεν. ἐπὶ χώρας, ἡ χαμηλὰ κειμένη, ἡ βαθουλῆ: Θεόδωρ. Φι 4,14,12 πονοῦσι δὲ μάάλιστα τῶν τόπων οἱ κοίλοι: 4) ἐπὶ ἀγγείων καὶ σκευῶν, ὁ καμπυλωτὸν βάθος ἔχων, βαθύς, βαθουλός: 'Ηρ. 4,2 ἔϋλινα ἀγγήια κοίλα: || ὁμ. ἐπὶ τάφου: 'λ. Ω 797 αἰφα δ' ἄρ' ἐς κοίλην κάπνιστον θέσαν, Σοφ. Ατ. 1165: || ὁμ. συνεκδ. ἐπὶ μετάλλου, ὁ ἐξεργασμένος καὶ κατασκευασμένος εἰς ἀγγεῖον: Θεόπομπ. ἱστ. 283Α κοίλος ἀργυρος καὶ χρυσός ἀπεργασμένος καὶ ἐκκώματος καὶ κρατήρες, Λουκ. Ὀνειρ. 24 χρυσός ὁ κοίλος μάμπολος: 5) ἐπὶ γραμμῶν ἐπιγραφῆς ἢ πινακίδος, ὁ εἰσέχων, ὁ βαθύς ἐγκεχωρημένος: 'Επιγρ. γράφαί δὲ καὶ εἰς σανίδα κοίλα γράμματα καὶ εἰστάλαν, Λογγίν. Ρητ. 199Η: 6) ἐπὶ ἐκκοπέως, γλυφάνου, ὁ καμπυλωτοῦ σχήματος κατὰ τὴν ἀκρὴν αὐτοῦ: Γολλ. 10,445: 7) Ἐπιγρ. ὁ θολωτός, ὁ ἀφιδωτός: ἄλλαν εἰς τὸ θύρωμα κοίλαν: 8) ἐπὶ ὄδοῦ, ἡ χωρῶσα καμπύλος πρὸς τὰ χαμηλὰ: 'λ. Ψ 419 αἰφα δ' ἔπειτα στεῖνος ὄδοῦ κοίλης ἴδεν Ἀντίλοχος, 'Ηρ. 6,103 τέθαπται δὲ Κίμων. . . πέραν τῆς διὰ Κοίλης καλεομένης ὄδοῦ: κ. κτ. συγκρ. κοιλότερος, ἐπὶ ὄδοῦ ἡ χώρας: 'Αριστλ. Μετ. 352η, 33 κοιλότερα τῆς κάτωθεν χώρας: 9) ἐπὶ ποταμῷ, ὁ ἔχων εὐρείαν, βαθεῖον κοίτην, ὕψηλός θ-χῶς, δθ. δύσπορθος: Πολύδ. β, 21, 37, 4: || κ. ἀντιθ. ὁ ἐλλειψῆν ὕδατος ἔχων, ποῦ ἐρρήχουσε, ἔχει φυροπεριὰ, εἶναι λειφερός: Θεοκρ. 7, 84 ἐν κοίλω ὄντι τῷ ποταμῷ, Σωκρ. π. Ἀθην. 9, 388Α ἐπεὶ δὲ τοῦ ποταμοῦ κοίλου ρυέντος λιμός ἐγένετο: 10) ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἡ ἐκ τῶν κυμάτων καμπυλωμένη, σχηματίζουσα κοιλότητα, δθ. τρικυμώδης: Ἀπόλλ. Ρ 2, 595, Πολύδ. β, 160, 6 κοίλης καὶ τραχείας οὐσῆς τῆς θαλάσσης: 11) ἐπὶ λιμένος, ὁ ἐσώτατον μέρος, ὁ μυχός: Θεοκρ. 7, 52 αἰ Συρακόσιοι. . . ἐν τῷ κοίλω τοῦ λιμένος καὶ αὐτὸν τε διαφθερούσι: 12) ἐπὶ τῷ ἀνθρ. σώματι, οἱ ἐσχαί, αἱ κοιλότητες, τὰ ἐντός τοῦ σώματος διάκενα: Εὐρ. Φοῖν. 1411 πρῶσω τὰ κοίλα γαστρὸς

εὐλαδούμενος: || ἐπὶ τῆς καρδίας, αἱ κοίλαι αὐτῆς: Ἀριστλ. Ζι 496α, 13 καὶ ἐν τοῖς κοίλοις αὐτῆς νεῦρα ἐνεστί: || ἐπὶ τῶν νεφρῶν: αὐτ. 497α, 11 ἔχουσι γὰρ οἱ νεφροὶ ἐν μέσῳ κοίλων: || ἐπὶ τῶν χειρῶν: Ἀπολλ. δ. π. Ἀθην. 11, 479Α ὡς καὶ τὸ τῶν χειρῶν κοίλον: || κ. ἐπὶ τῶν ποδῶν: Ἰνν. Ἐπιδ. 5, 48 τὸ κοίλον τοῦ . . ποδός, Ἰσ. παροῖμ. τὸ κοίλον τὸν ποδὸς δεῖξαι (τρέπεσθαι εἰς φυγὴν): || κ. ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν: Ἰνν. Γυν. 2, 119 τὰ κοίλα τῶν ὀφθαλμῶν: 13) κενεὸν βλ. λ.: Ἀριστλ. Ζι 630α, 3 ἐστὶ δὲ πρὸς τὰς πληγὰς εἰς μὲν τὰ κοίλα ἀσθενής: 14) νεώτ. ἀνατ. κοίλον τυμπάνου ἐπικουρικὸν μέρος τοῦ ὄργάνου τῆς ἀκοῆς πρὸς μεταβίβασιν τῶν ἡχητικῶν κυμάτων εἰς τὸ ἔσω οὖς: || κοίλον στόματος ὁστέινον εἶναι τὸ ἀπαρτιζόμενον ἐκ τεσσάρων ὁστέινων τοιχωμάτων: || κοίλον στόματος μετὰ τοῦ μαλακῶδιν μορίου ἡ κοιλότης ἧς παράγεται, ὅταν καθέλκοντες τὴν κάτω γνάθον ἀνοίγωμεν τὸ στόμα: 15) νεώτ. ἀνατ. κοίλαι φλέβες τὰ δύο φλεβικὰ πρέμνα, ὅτινα ἐπαναφέρουσιν εἰς τὴν καρδίαν τὸ αἷμα τῶν ὄντων καὶ τῶν κάτω μερῶν τοῦ σώματος: 16) ἐπὶ νοσημάτων, τὰ ἐσωτερικὰ, τὰ προσβάλλοντα ἐσωτὶ ὄργανον τοῦ σώματος ἢ ἐκ παθήσεως ἐσωτερικοῦ ὄργάνου προερχόμενα: Φιλόστρ. Ἀπολλ. 3, 44 κοίλα νοσήματα: 17) συνεκδ. μτφ. ἐπὶ τῆς φωνῆς, ὑπόκωφος, βαθύς: Θεόδωρ. 22, 75 ἢ ῥ' Ἀμυκος, καὶ κόχλον ἔλδων μυκτατο κοίλον, Λουκ. Νερόδ. 6 φθέγγεται δὲ κοίλον μὲν φύσει καὶ βαρὺ: || κ. κτ. ὑπερθετ.: Ἀριστείδ. Κ, 110 ὁ κοιλώτατος τῶν φθόγγων: 18) μτφ. ἐν ἀναφ. πρὸς στάσις, πρότασις τῆς χειρὸς, ἡ ἐπαίτεια: κ. συνεκδ. ὁ ἐπαίτης: Στράτ. ἐν ΑΠ 12, 212 τὴν χεῖρα μοι κοίλον προσενήνοχε: 19) κτ. οὐδ. τὸ ἐνδοθεν θεωρούμενον σχῆμα τῆς περιφέρειας κύκλου: ἀντιθ. κυρτός: Ἀριστλ. Φυσ. 222β, 3, Φιλόστρ. Νεώτ. Εἰκ. 2, 20 κοίλα καὶ ἐσέχοντα: || ὁμ. κ. ἐπὶ στρατιωτικῶν σχηματισμῶν: Ἀσκληπιδ. β, 11: || νεώτ. ἐπὶ τοῦ κατόπτρου: κοίλον κάτοπτρον: 20) ἐπὶ τῶν σταθμῶν τῶν θυρῶν ἢ κλιθῶν, τὰ καμπημένα, ὑποχωρούμενα: Σοφ. ΟΤ 1262 ἐκ δὲ πυθμένων ἔκλινε κοίλα κλιθρα κάμπηται στήγη, Θεόδωρ. 15 σταθμὰ κοίλα θυράων οἴκου: 21) ἐπὶ κλίνης, ἡ κενή: Σοφ. Γρ. 901 παῖδ' ἐν αὐλαῖς εἶδε κοίλα δέμνια σπορνύνθ: 22) μτφ. ἐπὶ μηνός, ὁ βροχῶς, ὁ Φεβρουάριος ἢ κ. ὁ ἐκ τριάκοντα ἡμερῶν: Γέμμ. 8, 3: 23) ὁμ. πάπ. ἐπὶ ἡμέρας, ἡ καθ' ἣν ἐπετρέπετο νὰ μὴ γίνωνται πληρωμαί: ἡμέραν κοίλην ποιεῖσθαι: 24) μτφ. ἐπὶ λόγων ἢ πράξεων, ὁ κενός περιεχομένου, ὁ ἀσκοπος: Ἐρμεί. Ἀλ. Φαῖδρ. 170Α αἱ κοίλαι ἐνέργειαί κ. συγκρ.: αὐτ. 67Α κοιλοτέρα θεωρεῖρα: 25) Ἰσ. «κοίλος θυρεὸς, οὐκ ἔχων θύρας»: 26) νεώτ. ἐν ἀναφ. πρὸς τὸ ἀρχ. θεάτρον, τὸ οὐδ. κοίλον ὡς οὐσ. τὸ διὰ τοὺς θεατὰς προωρισμένον μέρος τοῦ ἀρχαίου ἐλληνικοῦ θεάτρου: 27) νεώτ. ἀποκρυφ. ὁμ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. κατὰ τὴν μυστικὴν κοσμοθεωρίαν, ἡ ὕλη ἔξ ἧς συγκρίνεται τὰ ἡλιακὰ ἡμῶν συστήματα. **κοιλώδης** ὄν. νεώτ. ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἔχων σπέρμα κοιλώδες καὶ τὴν κοίλην ἐπιφάνειαν αὐτοῦ πρὸς τὴν κάτω ὄβη τοῦ φωτός. **κοιλώσταθμος** ὄν. μτφ. ὁ ἔχων φατωτὴν ὄροφὴν, στήγην, ὁ θολωτός: ΠΔ Ἄγγ. 1, 4 εἰ κληρὸς μὲν ὄντι ἐστὶ τοῦ οἴκειν ἐν οἴκοι ὤμων κοιλωστάθμοι, Πλάτ. Θυρίδες κοιλωστάθμοι: || Ἐπιγρ. τὸ ἀρσ. κοιλώσταθμος κ. οὐδ. -ον ὡς οὐσ., στήγη, ὄροφῆ φατωτῆ: τὸν κοιλώσταθμον τοῦ ναοῦ. . . ποίησαι. **κοιλώσταθμῷ** ἔω μτφ. ἐφοδιζάω τι διὰ φατωτῆς ὄροφῆς, κατασκευάζω ὄροφῆν: ΠΔ Βασ.

3,69 και **έκοιλστόμαχησε** τόν οίκον κέδρους (γλώσσα, « έσανίδωσε κεκοιλωμέναις υπό των τε-
 χιτών σανίαν»).

κοιλστόμαχος (ή) ο κενόν στόμαχον έχων
 || επί της διαθέσεως, ή αίσθησις της κενότητος
 του στομάχου, τό να αισθάνεται τις τόν στόμα-
 χόν του κενόν: Ψ'Ιηπ.π.' Αν.Βασασ.3,428 διάρροια
 και **δυνεντερία** . . και **κοιλιακά διαθέσεις** οίον
 ειπείν . . **κοιλστόμαχοι**.

κοιλστομία (ή) μγν. ή ιδιότης του έχοντος
 βαρύφωνον, υπόκωφον φωνήν: Κοϊντιλ.1,5,32

κοιλστομοσ-ον μγν. επί της φωνής, ό έχων
 υπόκωφον φωνήν, α. **κοιλδοφωνος** βλ.κ. 2) μφ.
 επί της διφαλαγγίας, ή έχουσα τούς ήγεμόνας έκ-
 τέρας φάλαγγος επί τά αυτά μέρη τεταγμένους.
κοιλδοφυρτος Σουϊδ. « ό χλωδ».

κοιλδοώματος-ον ό έχων οίκον, κοΐφον σώμα:
 'Αντιφάν.52,2 **τεκτόν κοιλδοώματος** κύτος.

κοιλότης-πτος (ή) κ. νεώτ. τό κοίλον μέρος
 πράγματός πινος, βαθουλώμα, κοΐφωμα: 'Αριστλ.
 Μετ.354α,12 **κοιλότης** της γής, αὐτ.Ζ1 529α,21 **κοι-
 λάττα** έχον έν αύτώ στενήν, Θεόφρ.'Αν.30, ΠΔ
 Σοφ.Σαλ.17,18 **άντανακλωμένη** έκ **κοιλότητος**
όρέων ήχώ, Πολύδ.3,104,4 **πολλάς** . . **έχόντων** . .
κοιλότητας (τών τόπων, Πολυδ.1,199 **κοιλότης**
της όπλης του Ίππου, αὐτ.9,95 **κοιλότης** κύβου,
 'Αθήν.11,479B ή του Ισχύου **κοιλότης**, Ορειστ.Φυσ.
 42,3 **κοιλότης** έν ρινί (ισοτήρ), - αί **κοιλότητες**
τών βράχων || νεώτ. άνάτ. πός κοίλος χώρος
 του σώματος **έγκλίηως** διάφορα όργανα: **κοιλό-
 ττης** του θώρακος - της λεκάνης - του κρηνίου -
φάρυγγος, - **όφθαλμική** **κοιλότης** 2) ή ιδιό-
 ττης ή ή μορφή του κοίλου: 'Αριστλ.Μεταφ.1025h,
 33' || είδ. αρχιτεκ. **κοίλος** τύπος, μήτρα:
 Προκ.Γαζ.'Εκφρ.157B **κοιλότητες** 3) μγν. μφ.
έλλειψις υπερητών χρημάτων: Φιλόδ.Οικ.71J.

κοιλοφθαλμία (ή) ή ιδιότης του έχοντος **κοί-
 λους**, βαθουλούς **όφθαλμούς**: Φρύν.Κωμ.27.

κοιλοφθαλμιώ-ώω **έμμαι** **κοιλοφθαλμος**, έχω **κοί-
 λους** **όφθαλμούς**: Κρατιν.288, Γαλ.6,444 **ώχροι** και
κοιλοφθαλμιώντες, 'Αλέξ.'Αφρ.Πρ.1,98.

κοιλοφθαλμος-ον ό έχων **κοίλους**, βαθουλούς
όφθαλμούς άντιθ. **έξοφθολμος**: Ξεν.Ιηπ.1,9, 'Α-
 ριστλ.Φυσιογν.811b,25, Πάπ., Πολυδ.1,191.

κοιλοφθής-ούσ-ές μγν. ό περδικός **κοίλος**, ό
έκ φύσεως **κοίλος**, **κούφιος**, **βαθουλός**: 'Οππ.'Αλ.
 4,653 **χώρον** **κοιλοφυή**.

κοιλοφυλλος-ον ό έχων **κοίλα**, **βαθουλά** **φύλλα**:
 Θεόφρ.Φ11,10,8.

κοιλοφώνος-ον ό έχων **βαθειαν**, **υπόκωφον** **φω-
 νήν**, α. **κοιλδοστομος**: 'Ησ. έν λ. ληκυιστής.

κοιλοφώνως **έπίρρο**. μγν. **κατά** **υπόκωφον**, **βα-
 θύν** **τρόπον** **φωνάζειν**: Φιλόδ.Ρητ.1,200S **κοιλοφώ-
 νως** **λαρυγγίζειν**.

κοιλωαίλιος-ους-ες μγν. ό έχων **κοίλα**, **βαθου-
 λά** **χείλη**: Φίλ.ηπ.Θεσσ. έν ΑΠ 6,94 και **κύμβαλ'**
άξυποδα **κοιλωχείλεα**.

κοιλωρευτήρια (ή) νεώτ. **βοταν**. **γένος** **δυσσασπι-
 δειών** **σπινδοσειδών** **φυτών**.

κοιλω-ώω (κοίλος) μγν. **καθίστημι**, **ποιώ** **τι** **κοί-
 λον**, **διακοιλιαίνω**, **βαθουλώω**, κτ. παθ. **Διόδ** Σ 3,
 13 **εισδυόμενοι** **διά** **τών** **υπόνομων** **εις** **τά** **κεκοί-
 λωμένα** **της** **πέτρας**, **Διοσκ**.3,48 **κεκοιλωμένον** **έ-
 σφαρος** 2) ρηματ. π. **κοίλωμα**, **κοίλωσις**.

κοιλωθής-ους-ες (κοίλος) μγν. κ. μων. ό έχων
κοιλώματα, ό πλήρης **κοιλωμάτων**: Βάθρ.20,2
κοιλώδης **φάραγγ**, Σουϊδ.έν λ. **χαμαιζήλοι** **δίφροι**
κοιλώδεις, 'Ανν.Κομν.12.

κοίλωμα-ατος (τό) [κοιλώ] κ.νεώτ. κ.δημ. τό άπο-
 τέλεσμα του κοίλου, τό **κεκοιλωμένον**, **βεθοθι-
 σμένον** **μέρος** **έπιφανείας** **πινός**, **βαθουλώμα**, **κού-
 φωμα**: 'Αριστλ.Πνεύμ.483b,23,αὐτ.Κόσ.395b,34,Θε-

όφρ.Φ13,8,3 **κοιλώματα**, 'Επίκ.'Επιστ.2,44U **τά** **κοι-
 λώματα** **των** **νεφών**, Βάθρ.86,1,Ροφφ.'Ονομ.145,
 Διόδ.Σ 3,44 του . . **κύματος** . . τό . . **καταπινόμε-
 νον** **κοίλωμα** **σπασμόν** **ποιεί** **καταπηκτικόν**, Πάπ.
κοίλωμα του **νότου**, Πορφύρ.Σκ.151 και **τήν** **πη-
 γή** **στό** **κοίλωμα** | του **βράχου**, **έκει** **στην** **άκρια**:
 2) είδος **δεξαμενής**, έν ή **έγκείνοι** **τό** **πλευράζον**
έκ **του** **ποταμού** **ύδωρ**: Πολύδ.4,4,39,8 **ο** **μηδεμιάς**
μέν **υπαρχούσης** **έκρύσεως** **δέον** **άν** **ήν** **προσ-
 αναβαίνον** **εί** **μειζών** **και** **πλείω** **του** **κοιλώμα-
 τος** **περιλαμβάνειν** **τόπον**, αὐτ.4,39,2 **εις** **δέ** **τά**
προειρημένα **κοίλωματα** **πολλών** . . **ποταμών** . .
έκβαλλόντων: || ή **κοίτη** **χειμάρρων**: αὐτ.4,70,7
ποιεί **δέ** **και** **τό** **παράπαν** **έγχεοράν** **και** **δυσπρό-
 σοδον** **τήν** **πόλιν** **διά** **τό** **μέγεθος** **του** **κοιλώμα-
 τος** **τό** **ποταμούς**: || γεμ. **γθαμαλός** **τόπος**, **κοί-
 λός**, **λάικα**: ΠΔΓεν.23,2 έν **πόλει** 'Αρβόκ, ή **έστιν**
έν **τώ** **κοίλωματι**, 'Αγαθρ.32, Πάπ. **κοίλωμα** **έμ-
 βροχόν**: || **νάπ**. ή **άνδρυσίς**, ή **άνασκαφή**:
 3) μγν. **έλικος** **επί** **του** **κερατοειδούς** **του** **όφθαλ-
 μού**: Γαλ.14,77,3 'Αέτ.7,29' 4) είδ. **άστρολ** **τα-
 πείνωμα**: Παύλ.'Αλ.Α 2, Κατ.'Αστρλ.Κ 8111,243 **κοι-
 λώματα** 5) μφ. τό **πρώτον**, τό **άσθενές** **ση-
 μείον**: Φιλόδ.Κακ.12J **άν** **μή** **φανερά** **τά** **κοιλώμα-
 τα** ή της **εὐτυχίας** **αὐτοῦς**.

κοιλωνύξ-ύξος (ή) [κοίλος-δνυξ] επί **ίππων**, ό
έχων **κοίλας** **όπλάς**: Στήσιχ.49 **κοιλωνύχων** **ίππων**
πρώτων.

κοιλώπαν 'Ησ. **επερίζωμα**.

κοιλωπής-ούσ-ές [κοίλος-ώφ] μγν., θηλ. κ. **κοι-
 λωπις**-ιδος βλ.κ. ό έχων **κοίλους** **όφθαλμούς**: Νίκ.
 'Αλεξ.442 **κοιλωπέας** **αὐγας**.

κοιλωπής-ιδος (ή) μγν. θηλ. του **κοιλωπής** βλ.κ.,
ό **κοίλος**: 'Αντίπ.Σιδ.ΑΠ 6,219,5 **ίθρις** **άνηρ** **κοιλώ-
 πιν** **ορείδās** **δύσαστο** **πέτρην**.

κοιλωπός-όν (κοίλος-ώφ) ό **φανόμενος** **κοίλος**,
ό **κοίλος**: Εὐρ.ΙΤ 263 **ήν** **τις** **διαρρώξ** **κυμάτων**
πολλή **σάλω** **κοιλωπός** **άγμος**.

κοιλωπός-εως (ή) [κοιλώ] ή **ένέργεια** **και** **τό** **άπο-
 τέλεσμα** **του** **κοίλου**, **τό** **κοίλωμα**: 'Ιηπ.Σορκ.15
Σωρ.1,82' || ή **κοιλανσις**, **επί** **των** **αὐλών**: Νικόμ.
 Γερ.'Αρμον.4,10 **κοιλώσεων** **εὐρύτητας** (κωδ. **κοι-
 λώσεων**).

κοιλωτέα 'Ησ. **πιθ**. **κολουτέα**.

κοιμηθιά (ή) **δημ**. ή **φωλαξ** **άγριον** **ζώον** **και**
ιδίως **του** **λαγωού**.

κοιμηθρα (ή) **λεξ**. **τόπος** **κατάλληλος** **πρός** **κοί-
 μησην**: Σουϊδ. έν λ. **Ιαυθοί** **αί** **κοιμηθρα**.

κοιμημα-ατος (τό) [κοιμώ] τό **κοιμάσθαι**, ή **συγ-
 κοίμησις**, **τό** **πλάγισμα**, κτ. πληθ.: Σοφ.'Αντ.864
κοιμημάτa **τ'** **αὐτογέννητ'** **έμφ** **πατρὶ** **δυσμόρου**
ματρὸς **ίσχυκοίμησις** **μητρὸς** **μετά** **του** **τέκνου** **αὐ-
 τῆς**, **σχόλ**. «**συνουσιαι** **του** **πατρὸς** **αὐτογενεΐς**»,
 αὐτ. 'Ιχν.268' κ. κτ. έν.: 'Ερωτιαν.έν λ. **κωματώδεις**.

κοιμησις-εως (ή) [κοιμῶσθαι] κ. νεώτ. τό **κοι-
 μάσθαι**, **τό** **νά** **κοιμάται** **τις**: Πλάτ.Συμπ.183A **κοι-
 μήσεις** **επί** **θύραις**, ΚΔ 'Ιω.11,13' **έδοξαν** **οτι** **περί**
της **κοιμήσεως** **του** **θνηου** **λέγει** 2) ό **θνηος**
του **θανάτου**, **ό** **θανάτος**: ΠΔ Σοφ.Σειρ.46,19 **πρό**
καιρου **κοιμήσεως** **αίώνος** **έπεμαρτυροῦσai**, αὐτ.
 48,13 **έν** **κοιμήσει** **έπροφήτευσε** **τό** **σώμα** **αὐτοῦ**,
 'Επιγρ.'Πάπ. **ό** **θεός** **της** **κοιμήσεως** **Κυριλλοῦδοντος**,
ή **κοιμησις** **της** **Θεοτόκου**.

κοιμητηρία (ή) **λεξ**. **τό** **κοιμητήριον** βλ.κ. ||: ΕΜ
 550,56 ή **κοιμητηρία** **και** **ανά**.**αυσις** **ζώνων** **τε** **και**
άνθρώπων **από** **των** **άγρων**.

κοιμητήριον (τό) κ. νεώτ. κ. δημ. **τόπος** **πρός**
κοίμησιν, **δωμάτιον** **θνηου**, **κοιτών**, **ύπνωτήριο**:
Δωσιπ.δ. 'Ιστ. έν 'Αθήν.4,143C **τόν** **δ'** **άλλον**, **έν** **ώ**
τόυς **ξένους** **κοιμήζουσι**, **κοιμητήριον** **προσαγο-
 ρεύουσι**, 'Επιγρ. έν **δέ** **τώ** **κοιμητηρίω** **καθεύδειν**
χωρίς **μέν** **τούς** **άνδρας**, **χωρί**; **δέ** **τάς** **γυναίκας**,

Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 67,1 στό πλατύ μβαίνει τοῦ ὕπνου κοιμητήρι· 2) κ. μον. νεώτ. κ. Δημ. τὸ νεκροταφεῖον· Ἐπιγρ.Ἐύσ. Ἐκκλ. Ἰστ.7,11, Ἰω.Χρυσ.5.563 ὁ τόπος κοιμητήριον ὠνόμασται, ἵνα μάθησθε ὅτι οἱ τελευτηκότες καὶ ἐνταῦθα κείμενοι οὐ τευθήσασται, ἀλλὰ κοιμῶνται, Σολωμ.Λάμπρ.19,3 σὲ κοιμητήριο | εἶναι σημειάμενα | διὸ κυριαρχοῖται.

κοιμητικῶς ἐπίρρ. λεξ. νυσταλέως· ΕΜ 485,18 κοιμητικῶς ἔχω ἐφέριμαι ὕπνου, ἐπιθυμῶ νὰ κοιμηθῶ ἢ νυστάζω|.

κοιμητῶρο-ορος |ὸ| [κοιμῶ] μτγν. ὁ κοιμιστῆς βλ.λ.· Γρηγ.Ναζ.2,222.

κοιμίζω κ. νεώτ.κ.δημ..μέλλ. ἀττ. κοιμῶ, ἀόρ. (ἐ-)κοιμῶσαι, δημ. μτχ. παθ. κοιμῶμαι, κοιμῶμενος, κοιμῶμαι, ἀποκοιμίζω, κάμνω τινὰ ν' ἀποκοιμηθῆ· Εὐρ. Ρήσ.826 ἐπέε ἀγρυπνον ὄμμ' ἐν ἐφθέρῳ οὐτ' ἐκοιμῶσαι οὐτ' ἐβουξας, Καλλ.Δια 47 σὲ . . ἐκοιμῶσαι Ἀδρησταίνα Λεϊκῶν ἐν χρυσέφ, Δωσιπῶδ.Ἰστ. ἐν Ἀθῆν.4.143C ἐν ᾧ τοὺς ξένους κοιμίζουσι ἰδοῦσι βάλλουσι τοὺς ξένους νὰ κοιμηθῶν, ΠΔ Βασ.3.3,20 ἐκοιμῶσαι αὐτὸν ἐν τῷ κλῆρῳ αὐτῆς, - (ἐ)κοιμῶσαι τὸ παιδί στήν ἀγκαλιά της κ. παθ.· Εὐρ.Ἐκ.826 πρὸς σοῖσι πλεουρίσι παῖς ἐμὴ κοιμίζεται | μτφ. καταπαύω, καθισχυρίζω, καταπραῖνω· Σοφ.ΑΓ.674 λείων τ' ἄημα πνευμάτων ἐκοιμῶσαι στένοντα πόντον ἰδελ. οἱ ὄνεμοι ἀφῆκαν τὴν θάλασσαν νὰ λησχύσῃ, παυσάμενοι αὐτοὶ ἀπὸ τοῦ νὰ πνεύσῃ, Εὐρ.Φοίν.184 μεγαλαγορίαν ὑπεράνορα κοιμίζεις ἱκαθησυχάζεις τὴν κομποροπιοσύνην, Νικοφ.7 κοιμίζειν τὸν λύχον | Πολυδ.7,178 «τὸ κατασβέσαι τὸν λύχον ὁ νῦν κοιμῶσαι . . λέγουσιν», Ξεν.Συμπ.2,24 ὁ οἶνος . . λῦσας . . κοιμίζει, Πλάτ.Νομ.873Α τὸν θυμὸν . . κοιμῶσαι, Μελέαγρ.ΑΠ 1219 κοιμίζειν πόθον, Διον.Ἀλ.Ρωμ.9,38 κοιμίζειν τὴν σπᾶσιν, Φίλιππ.Θεοσ.ΑΠ 9,290 θάλασσαν ἀγρίαν ἐκοιμῶσαι ἰοὶ δαίμονες, Παρμενί.ΑΠ 7,183 ἐλπίδας οὐ θάλαμος κοιμῶσαι, ἀλλὰ τάφος, - τὸ ναρκαυτικό κοιμίζει τοὺς πόνους· κ. παθ.· Πλάτ.Πολ.591B τὸ μὲν θηριώδες κοιμίζεται καὶ ἡμεροῦται | μτφ. νεώτ. κοιμίζομαι, κ. Δημ. κοιμῶμαι καταλαμβάνομαι ὑπὸ τοῦ ὕπνου, περιπλήτω εἰς ὕπνον· 2) ἐπὶ τοῦ ὕπνου τοῦ θανάτου, κάμνω τινὰ νὰ κοιμηθῆ τὸν αἰώνιον ὕπνον τοῦ θανάτου· Σοφ.ΑΓ.832 καλῶ δ' ἄμα ὀνηματοῦ Ἐρμῆν χθόνιον εὐ με κοιμῶσαι, Εὐρ.Ἐκ.473 Τριτάνων γενεάν . . Ζεὺς ἀμφιπύρῳ κοιμίζει φλογμῶ· | τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ ἀμρ.· αὐτ.Τρω.594 κοιμῶσαι μ' ἐς Ἀΐδου· 3) εἰδ. γραμμ. μετοσβάλλω τὴν δξείων εἰς βαρεταῖν· Σχόλ.Ἰλ.Θ 334 ἀναστρέφει τὴν ἀπο, ἵνα σημαῖν τὸ ἀπωθεῖν, καὶ τὴν πρό, ὡς πλεονάζουσιν κοιμίζει, Σχόλ.Διον.Θρ.23Η· 4) ρηματ. π. κοιμῶσαι, κοιμισμός, κοιμιστῆς, κοιμισμα.

κοιμιστός-(ῆ) [κοιμίζω] μτγν. ἡ ἐνέργεια· τοῦ κοιμίζεῖν βλ.λ.1), ἡ ἀποκοίμῶσαι· Ἐπιγρ. κοιμιστός ἰπιθ. γρ. ἀντὶ κοιμησις· 2) ἡ ἐνέργεια τοῦ κοιμίζεῖν βλ.λ.3), ἡ μεταβολὴ τοῦ ὄξεος τόνου εἰς βαρύν· Σχόλ.Διον.Θρ.23Η.

κοιμιστέω-(το) [κοιμίζω] δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κοιμίζω, τὸ ἀποκοίμῶσαι· Παλαιμ. Περ.Χαιρ.158,15 σάν τοῦ βρέφους τὸ κοιμισμα.

κοιμιστέω-π-ο· δημ. παθ. μτχ. τοῦ κοιμίζω βλ.λ., ὁ περιπεσών εἰς ὕπνον, ὁ ὑπὸ τοῦ ὕπνου κατειλημμένος· εἶχα κοιμισμένο τὸ παιδί μου· | ἰδ. ἐν μτφ. χρ. ὁ νεθρός, ὁ ἀράρηνος, ὁ ὑστερῶν κατὰ τὴν ὄσπιν· κοιμισμένο παιδί, - κοιμισμένο μυαλό [κοιμισμένος].

κοιμιστός |ὸ| [κοιμίζω] σχόλ. ἡ κοιμισίς βλ.λ.2)· Σχόλ.Διον.Θρ.23Η ὁμαλισμός λέγεται ἢ κατένευξις καὶ ὁ κοιμισμός.

κοιμιστός |ὸ| [κοιμίζω] μτγν., δωρ. κοιμιστάς ὁ κοιμῶν, ἀποκοιμίζων τινὰ· Ἀσκληπιάδ.ΑΠ 12, 50, κτμιστάν λύχον.

κοιμιστικός-ῆ-όν σχόλ. κ. νεώτ. ὁ ἀνήλικος ἢ συντελὸν εἰς τὴν κοίμῶσαι, ὁ ἐπιφθέρων ὕπνον, ὑπνωτικός· Σχόλ.Ἰλ.Γ 382 κοιμιστικῶ, εὐώδει.

κοιμῶ-ῶω κ. μον., δημ. κοιμῶμαι, νεώτ. μ. κτ. μέσ. κοιμῶμαι, ἐνεργ. μέλλ. κοιμησῶμαι, δωρ. κοιμῶσαι, ἀόρ. (ἐ)κοιμῶσαι, ἐπ. κοιμῶσαι, μέσ. κοιμῶμαι, δημ. κοιμῶμαι κ. κοιμῶμαι, μέλλ. κοιμησῶμαι, ἐπ. ἀόρ. κοιμησάτω, κοιμησάτω, παθ. μέλλ. κοιμηθήσομαι, ἀόρ. ἐκοιμηθήν, δημ. (ἐ)κοιμήθηκα, προστ. κοιμήθητι, δημ. κοιμῶσαι, παρακ. κεκοιμῶμαι ἐν μτχ. κεκοιμημένος, κοιμίζω τινὰ, κατακλίνω τινὰ νὰ κοιμηθῆ, βιάζω ἕναν νὰ πλαγιάσῃ, ἀποκοιμίζω· Ἰλ.Ξ 236 κοιμησὸν μοι Ζηνὸς ὑπ' ὀφρύσιν δσσε φεινώ [Γαζ.Θ «κοιμῶσαι μοι ὑπὸ ταῖς ὀφρύσι τοὺς φεινωὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Διός», Ὀδ.Γ 397 τὸν δ' αὐτοῦ κοιμησῶ . . Νέστορα, αὐτ.Μ 372 ἤμε . . κοιμησάτω νηλεῖ ὕπνω, αὐτ.Δ 336 ἐν ἐυλόγῳ ἑλαφῶς . . νεβροὺς κοιμησάτω, Αλσχ.Επτ.3 βλεφάρα μὴ κοιμῶσαι ὕπνω, - κοιμῶμαι τὸ παιδί· | μτφ. καταπαύω, καταπραῖνω, κατευνάζω, καθισχυρίζω· Ἰλ.Μ 281 κοιμησας δ' ἀνέμου, αὐτ.Π 524 κοιμῶσαι δ' ὀδύνας, Ὀδ.Μ 169 κοιμησας δὲ κύματα δαίμων, Αλσχ.Εὐμ.832 κοιμῶσαι . . κύματος . . μένος, αὐτ. Ἀγ.597 κοιμῶσαι . . φλόγα, αὐτ.Ι 247 κοιμῶσαι στόμα [κατασίγασον τὸ στόμα σου, σιώσαι], Σοφ.Φιλ.650 κοιμῶ τὸ δ' ἑλκος [κατευνάζω τοὺς πόνους τοῦτου ἐδῶ τοῦ ἑλκους]· 2) τὸ μέσ. κ. παθ. κοιμῶμαι κ. νεώτ., δημ. κοιμῶμαι κ. κοιμῶμαι κατακλινομαι πρὸς ὕπνον, κείμαι ἐπὶ τῆς κλίνης, πλαιγιάζω· Ἦσ. «κοιμηθέντι, κατακλιθέντι», Εὐστ. «ἀναπίπτω, καὶ ὡς εἰς ὕπνον ἀνακλινομαι»· Ἰλ.Α 476 κοιμησάτω παρὰ πρυμνήσας νηός, Ὀδ.Ζ 16 ᾗ ἐνὶ κούρῃ κοιμῶσαι, αὐτ.Ξ 411 κατὰ ἤβρα κοιμηθῆναι [ἐπὶ ζῶων], Ἦρ.Ι 9 ἐς τὸ ὄσκημα ἐν τῷ κοιμῶμεθα, αὐτ. 2,95, Εὐρ.Ρῆσ.439 ἐν . . δώμασιν κοιμῶμενος, Ἀριστοφ.Λυσ.758 κοιμῶσαι ἐν πόλει, Πλάτ.Συμπ. 203D ἐπὶ θέρπας καὶ ἐν δόδοις ὑπαιθριος κοιμῶμενος, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 67,15 στῆς ἀμμουδιῆς, στὰ φύκια | νεράιδες ἀλαφρόσκιωτες κοιμῶνται, - κοιμῶμαι πάντα ἀργά· | μτφ. περιπίπτω εἰς ὕπνον, καταλαμβάνομαι ὑπὸ ὕπνου, καθέσω, μτ. συστοιχ. αἴτ.· Ξεν.Ἰέρ.6,7 ποῖον δὲ τίνα ὕπνον ἐκοιμῶμαι, Λοκ.Ἐνάδ.Δ 2,3 ὡς θάνατος ἐκοιμήθησθε ἰσπύον· κ. ἀπολ.· ΚΔ Ματθ.28,13 νυκτὸς ἐλθόντες ἐκλεψάν αὐτὸν ἡμῶν κοιμῶμενος, αὐτ.Λοκ.22,45, Ἀθῆν.Ι 0, 434B ἀπὸ τῆς μέθης συνεχέως κοιμῶσαι δύο ἡμέρας καὶ δύο νύκτας, δ. τραγ. κοιμῶσαι καὶ παραγγεῖλα στήν Πόλιν τὰ προικία σου, - κοιμήθηκα πέντε ὥρας, παροιμ. κοιμῶσαι, ἀκαμάτρω μου, κὶ ἢ μοῖρά σου δουλεύει, φρ. ὅταν κοιμῶσαι δὲν τρώει [εἰρωνικός ἔπαινος]· 3) δημ. μτφ. εἶμαι καθρός, ἀδρανής, ὑστερῶ κατατὴν νοητικὴν ἱκανότητα· αὐτὸς κοιμῶσαι ὄρθος, - κοιμῶσαι στὰ πόδια του, - κοιμῶσαι τὸ μυαλό του· 4) μτφ. κ. δημ. παροιμ. ἐκδηλούμενος, ἀδρανῶς, δὲν λειτουργῶ· Πλάτ.Πολ.571B τὸ ἐπιθυμητικόν . . ὄπως ἂν κοιμηθῆ καὶ μὴ παρέχῃ θέρουον, - ὁ ὄνμος κοιμῶται, - κοιμήθηκα τὰ ῥωλόγι μας· | νεώτ. κ. δημ. μτφ. εὐρίσκειν εἰς κατάστασιν τελείας ἀκνήστιας ἠρεμῶ τελείως· κοιμῶνται τὰ νερά τῆς λίμνης· 5) κοιμῶσαι τὸν ὕπνον τοῦ θανάτου· Ἰλ.Α 241 πεσών κοιμησάτω χάλκεον ὕπνον [ἐκοιμήθη τὸν χαλκοῦν ὕπνον], Καλλ.Ἐπιγρ. 11,2 ἱερὸν ὕπνον κοιμῶσαι, Σολωμ.19,5 δύο ἀδελφία . . κοιμῶνται κάτω | τὸν ἀνεξήγητον ὕπνον θανάτου· | κ. μον.κ. νεώτ. ἀπολ. ἀποθνήσκω· Σοφ.Ἦλ.509 ὁ ποτισθεῖς Μυρτίλος ἐκοιμήθη, Αλσχρ.8,7 κεκοιμῶμαι, ΠΔ Βασ.3,2,10 ἐκοιμήθη Δαυὶδ μετὰ τὸν πατέρα αὐτοῦ, καὶ ἐτάφη, ΚΔ Ματθ.27,52 πολλὰ σώματα τῶν κεκοιμημένων ἀγίων ἠγέρθη, αὐτ.Ἰω.11,11, αὐτ.Κορινθ.

1,15,18 ο κοιμηθέντες ἐν Χριστῷ, Ἐπιγρ. κοιμῶμαι τὸν αἰώνιον ὕπνον [ἐπιτύμβιον ἐπιγράμμα], Πάπ. ἐάν τὸ παιδίον κυρηθῆται [sic], Πάπ. ἐκοιμήθη ὁ δεῖνα, Μηναι.3,17 Ὁρθρ. Ὡδ.5 κοιμηθεὶς δὲ πρὸς φέγγος μετέβης τὸ ἀνέσπερον, - ὁ ἅγιος ἐκοιμήθη

6) κ. δημ. ἐπὶ σαρκικῆς μείξεως, συνουσί-σας, συγκοιμῶμαι, πλαγιάζω: Ὡδ.Θ 295 τῆ δ' ἀσπαστὸν εἰστάτο κοιμηθῆται, Ἡσιόδ.Θ 213 οὐτινι κοιμηθεῖσα θεὰ τέκε Νύξ, Πίνδ.1,7|8|,23 σὲ δὲ ἐξ νάσον Οἰονίαν ἐνεγκὼν κοιμᾶτο, Ἡρ.3,68 πέμ-πων. . . παρὰ ταύτην τὴν θυγατέρα ἐπυυθάνετο, παρ' ὅτεψ ἀνθρώπων κοιμῶτο, Εὐρ. Ἄνδρ.390 ἐκοιμήθην βίᾳ σὺν δεσπόταισι, Τιμοκλ.2,2 κοιμά-σθαι μετὰ τινας, Ἐπιγρ. ἀπὸ γυναικὸς ἀνὴρ τὰν νύκτα κοιμαθῆς, - ἐκοιμήθηκε πολλές φορές μ' αὐτήν· **7)** φυλάττω φυλακὴν ἐν καιρῷ νυκτός, διέρχομαι τὴν νύκτα, διανυκτερεύω: Αἰσχ. Ἀγ.2 ἀπαλλαγὴν πόνων φρουράς . . . ἴν κοιμώμενος στῆγες Ἄφειδῶν ἀγκαθεν, Ξεν.ΚΠ 1,24 οὐ δὲ ἐφθδο κοιμῶνται περὶ τὰ ἀρχαία σὺν τοῖς γυμνητικοῖς ὀπλοῖς, αὐτ.9, Πάπ. ἐποίησα τὸν νυκτοστράτηγον φύλακα κοιμάσθαι πρὸς τὴ οἰκίαν· || ἐπὶ πραγμάτων, παραμένω κατὰ τὴν νύκτα, ἐξακολουθῶ διαμένων κατὰ τὴν νύκτα: ΠΔ Λευίτ. 19,13 οὐ μὴ κοιμηθῆσαι τὸ μισθὸς τοῦ μισθωτοῦ σου παρὰ σοὶ ἕως πρωῆ, αὐτ. Ἰσο.6,10 ἡ κιβωτός . . . ἀπῆλθεν εἰς τὴν παρεμβολήν, καὶ ἐκοιμήθη ἐκεῖ· **8)** μ. αἰτ. βλέπω τι καθ' ὕπνον, ὄνειρεύ-μαι: Λουκ. Ὀνειρ.6 ἐκ τῆς ἐκείνου σοι εὐχῆς τὸ ἐνύπνιον καὶ μεταλλάξαι ἅλα χρύσεια κεκοιμησθαι μοι δοκεῖ· **9)** ρηματ. π. κοίμησις, κοίμημα, κοιμητήριον, κοιμήθρα, κοιμηθιά.

κοινάδελφος [ὁ] νεώτ. γεν. ὄνομ. παντός τέρα-τος διφρούς ἦτοι ἀποτελουμένου ἐκ δύο ἀνεπτυ-γμένων ἠνωμένων σωματίων, ἐχόντων δὲ ἐν ἡ πλει-ονα κοινὰ ὄργανα.

κοιναισθησία [ἡ] νεώτ. ὄρος ἐν τῇ φυσιολο-γίᾳ σημαίνον τὸ ὀρίστον συναίσθημα ὄπερ ὁ ἀν-θρώπος ἔχει περὶ τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ ἐν τῇ ζωῇ, ὑπάρχον ἀνεξαρτήτως τῶν ἐξωθεν διὰ τῶν αἰσθή-σεων συνειδητῶν ἐρεθισμῶν. Τὸ συναίσθημα τοῦ-το προέρχεται ἐκ τῶν ὑποσυνειδητῶν παραστάσε-ων, ἐκ τῆς ὀριστικῆς αὐτοῦ βουλτικῆς ἐνεργ-ούσης ὡς καὶ ἐκ τῆς ἀσαφῆς ὑφισταμένης μνή-μης, πρὸς δὲ τοῦτοίς ἐκ τῶν συνήθων καὶ συν-εχῶν, ὁδεν μὴ συγκεκριμένων συνειδητῶν ἐρεθι-σμῶν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου καὶ ἐκ τῶν ὀμα-λῶν καθ' ἅπαν τὸ σῶμα λειτουργιῶν, τῶν συνολι-κῶς ἀποτελουσῶν τὸ φαινόμενον ἐζωῆς. Τὴν κοι-ναισθησιαν πινὲς ὀνομάζουσαι, ἀνακριθῶσι, ἔκτην αἰσθησιον ἡ αἰσθησιον τῆς ὑπάρξεως.

κοιναισθητικὸς-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ προερχόμενος ἐκ τῆς κοιναισθησίας βλ.λ., ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κοιναισθησιαν: κοιναισθητικαὶ ἐκδηλώσεις καθ' ὕπνον· || εἰδ. Ιατρ. κ. φυσιολ. κοιναισθη-τικαὶ παραισθησεις ἡ διάφοροι τῆς πραγματικό-τητος ἀντιληψίς τῶν ὑπαγομένων εἰς τὴν κοιναισθη-σιαν λειτουργιῶν τῶν ὀργανισμοῦ ἡ τῶν ἐκτελου-σῶν ταύτας ὀργάνων, ὁλον ἡ ἀντιληψίς ὅτι ἐξα-κολουθεῖ νοοῦν μέλος τοῦ σώματος ἡδὴ ἀποκο-πέν, ἡ ἰδεοληψία ὅτι δαίμων ἡ ζῶον ἡ πράγμα τι εὐρίσκεται ἐν τῷ στομάχῳ κτ. Αἱ κοιναισθητικαὶ παραισθησεις εἶναι συνήθεις εἰς φρενικὰ παθη-σεις προερχομένης ἀρχικῶς ἐξ ἐνδοτοξικῶν κα-ταστάσεων.

κοινάν-ἄνος [ὁ] ὄρω. τ. τοῦ κοινῶν βλ.λ.: Πίνδ. Π 3,28 κοινάν παρ' εὐθυτάτῳ γυνάμα πηθῶν.

κοινάνια [ἡ] ὄρω. τ. τοῦ κοινῶν βλ.λ.: Πίνδ.Π 1,97 οὐδέ νιν φόρμιγγες . . . κοινάναν . . . παιδῶν ὄρασιον δέκονται ἰδ. γρ. κοινανίαν, Αἰσ.1,49,27.

κοινανικός-ἡ-ὄν ὄρω. τ. τοῦ κοινανικός βλ.λ.: Ἀρχαί.π.Στοβ.1,48,6.

κοινανῶ-έω ὄρω. τ. τοῦ κοινανῶ βλ.λ.: Ψῆφ.π. Θουκ.5,79 ταὶ δὲ ἄλλαι πόλεις ταὶ ἐν Πελοπον-νάσῳ κοινανανῶν τὰν σπουδῶν.

κοινάριον [τὸ] Ἐπιγρ. λατ. ὕποκορ. τοῦ κοινῶν βλ.λ.5] ἐν λατ. μεταγρ. εὐναγίατα.

κοινάσας ὄρω. τ. τοῦ κοινάσασ τοῦ ρ. κοινῶ.

κοινάσσαι ὄρω. τ. τοῦ μέλλ. κοινάσσομαι τοῦ ρ. κοινῶ βλ.λ.

κοινάτο [τὸ] [κοινός] δημ. κοινοπραξία, συνε-ταιρισμός ποιμένων πρὸς τυροκομίαν ἀπὸ κοινοῦ.

κοινάτορας [ὁ] ὁ μετέχων κοινάτο βλ.λ., ὁ πρὸς ἀπὸ κοινοῦ τυροκομίαν συνεταρίζόμενος.

κοινάγχημα-ατος [τὸ] νεώτ. φυσιολ. ὁ ποικί-λης συστάσεως κοινός ἱστός ὁ συνδέων τὰ διά-φορα ζῶα ἰαία μίξας καὶ τῆς αὐτῆς ζωϊκῆς ἀποικίας.

κοινάτων [τὸ] Ἐπιγρ., ἀρχ. λεξ. κοινῆ ἀθροῦσα, κοινὸς τόπος συγκεντρώσεως· **2)** ἐταιρεία, σύν-δεσμος, λέσχη: Ἐπιγρ. κοινεῖσις τοῖς ἐν Νισύ-ρωι· **3)** χαμαιτυπείον, πορνεῖον βλ.λ.: Ἡρω-διαν.1,327, Ἡσ.

κοινῶν-ἄνος [ὁ] ὁ κοινῶνός βλ.λ. (πιθ.): Εὐρ. Ἡρ. 149 [γρ. ἀμφι].

κοινῆ ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἰκυρ. ὄρω. τοῦ θηλ. τοῦ ἐ-πιθ. κοινός, ὄρω. κοινῆ, βοιωτ. κυνῆ κοινός βλ.λ., ἀπὸ κοινοῦ: Ἡρ.1,148 κοινῆ ἐξαραιρημένος ὑπὸ Ἰώνων Ποσειδέωνι, Σοφ.ΟΚ 1339 κοινῆ καθ' ἑμῶν ἐγγυαλῶν ἀδρύνεται, Ἀριστλ.Πολιτ.1,278b,23 καὶ κοινῆ πᾶσι καὶ χωρὶς, Ἡρωδιαν.1,14,3 ὠλοφύ-ροντο κοινῆ μὲν πάντες τὰ δημόσια, - τὰ κοινῆ συμφέροντα (τὰ γενικά συμφέροντα)· **2)** δημο-σία: Ξεν.Ἑλλ.1,2,10 τοῖς δὲ . . . κρατίστοις γενομέ-νοις ὀριστῆται ἔδωσαν καὶ κοινῆ καὶ ἰδίᾳ πολ-λοῖς, αὐτ. Ἀπομν.2,12.

κοινιάζω δημ. [προφ. τρισύλλ.] ἰδ. ἐπὶ ποιμένων, συγκροτῶ, ἀποτελῶ συνεταρισμὸν χάριν τυροκο-μίας, κἀμω κοινῶτο βλ.λ.

κοινισμός [ὁ] ἡγν. ἡ ἀνάμειξις διαφόρων δια-λέκτων, τὸ ἀναμειγνύειν κατὰ τὴν γραφὴν ἡ τὸν λο-γὸν διαφόρους διαλέκτους: Κοινηλ.8,3,59 [γρ. ἀμφ.].

κοινίτης [ὁ] ὀχόλ. ἐπὶ τῷ βίῳ, ὁ οὐ μετέχει τις, ὁ κοινός: Εὐστ.64,39 κειμήλια χρήσιμα εἰς τὸν βίον, ὃν δὴ τις ἔφη κοινίτην.

κοινοθιακός-ἡ-ὄν ἡγν., μον. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὸ κοινόδιον βλ.λ., τὸ κοινῆ ζῆν: Βασ.3,1385β τὰ κοινοθιακῶν κατορθώ-ματα, Κόριλλ. ἐν ASS Ματθου 3,17,35 τὸν κοινοθια-κὸν κανόνα ἀκριθῶς διδασχθέντας, Ἰω.Κλιμ.384,32 τῶν κοινοθιακῶν θεορῦθων καὶ κσανθάλων, - κοινοθιακὴ διαίτα, - κοινοθιακὸν μοναστήριον.

κοινοθιακός ἐπίρρ. μον. κ. νεώτ. κατὰ τὸν τρόπον τοῦ κοινοθίου, κατὰ τὸν τρόπον τῆς ἀπὸ κοινοῦ διαδιδάσεως: Στοιδ.Θεοδ. Ἐπιστ.2,133,590λ ἐάν μὴ ἰδιοδούλας ἀλλὰ κοινοθιακῶς ζῆσθε.

κοινοθιάρχης [ὁ] ἡγν., μον. κ. νεώτ., τὸ θηλ. κοι-νοθιάρχισσα ὁ προϊστάμενος κοινοθίου, ὁ ἡγου-μένος κοινοθιακοῦ μοναστηρίου: Πάπ.Μόσχ.1 2956Α, Ἀπορθέμ.Πατέρ.224D.

κοινοθιάρχη [ἡ] μον. κ. νεώτ. τὸ ἀξίωμα τὸ ἔργον τοῦ κοινοθιαρχοῦ βλ.λ.: Εὐστ.Πον.222,30.

κοινοθιάτης [ὁ] νεώτ. κ. δημ., τὸ θηλ. κοινοθιά-τῆσσα ὁ ἐν κοινοθίῳ ζῶν μοναχός.

κοινόςδιον [τὸ] ἡγν., μον., νεώτ. κ. δημ. βίος ἐν κοινοτήτι, ἡ ἀπὸ κοινοῦ συμβίωσις: Γέλλ.1,9 [ἀμφ.γρ.]· **2)** κ. νεώτ. κ. δημ. εἰδος μοναστη-ρίου, ἐν ᾧ οἱ μναχοὶ διατίθενται ἀπὸ κοινοῦ καὶ κατὰ κοινὸν τρόπον διαπάναις τῆς μονῆς, ἐργα-ζόμενοι πρὸς ὠφέλειαν μόνον αὐτῆς καὶ στεροῦ-μενοι ἰδίᾳς περιουσίας: Ἰουστίν.Νεαρ.123,36, Πάπ.

3) νεώτ. βίολ. ἀποικία μονοκυττάρων ὀργανισμῶν περιβαλλομένων ὑπὸ κοινοῦ ὕμενος· || νεώτ. ζῶολ.-θῆροσιμα ζῶων κοινῶς βιούντων, ἄν ἐκα-στον ὄρω μεμονωμένως ὡς ἴδιον ἄτομον.

κοινόθιος-ον (κοινός - θίος) μτγν. μον. κ. νεώτ. ὁ ζων ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλων: Πτολ.Τεράθ.119 προσφιλεῖς καὶ κοινόθιους, | Συμβλ.Πυθ.5,29' 2) τὸ οὐδ. κοινόθιον ὡς οὐσ. βλ.βλ.

κοινόθιτος-πος (ή) γλῶσσ. κ. νεώτ. ἡ ἀπὸ κοινοῦ συμβίωσις, ἡ κοινωνία 2) νεώτ. τὸ καθεστὼς ἢ τὸ σύστημα τοῦ κοινοθίου βλ.βλ.2)

|| τὸ νὰ ζῆ τις κοινοθιακῶς.

κοινοβλάθης-ους-ές (κοινός - βλάπτω) μον. ὁ βλάπτων τὸ κοινόν, ὁ ἐπιβλάθης τῷ δημοσίῳ, ἀντίθ. κοινωφελής: Νικ.Χων.Χρον.313D ἕτερον ὑπεκύμανε κοινοβλαθὲς καθ' ἅλα κακόν.

κοινοβουλευτικός-ός,-ή,-ές) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς κοινὴν σύσκεψιν, εἰς κοινοβούλιον, συμβουλευτικός: Ἰησοῦς.Π.Στοθ.4,1,94 τῷ τὸ γὰρ βουλευτικὸν μέρος τὸ μὲν ἐστὶ πρόεδρον, τὸ δὲ ἀρχοντικόν, τὸ δὲ κοινοβουλευτικόν 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ κοινοβούλιον ἢ τὸν κοινοβουλευτισμὸν: κοινοβουλευτικὸν πολίτευμα | οὗ βῆσις εἶναι τὸ κοινοβούλιον | - κοινοβουλευτικὴ κυβέρνησις, - κοινοβουλευτικὴ δικαιοσύνη | ὁ τρόπος καθ' ὃν τὰ νομοθετικὰ σώματα ἐκπληροῦσι τὰ καθήκοντα αὐτῶν) | - κοινοβουλευτικὸν δίκαιον (κλάδος τοῦ συναγματικοῦ δικαίου περιλαμβῶν τὸν τὸν κανόνες, καθ' οὓς συγκροτεῖται καὶ λειτουργεῖ τὸ κοινοβούλιον) | ὁ προσμοιᾶζων ἢ προσαρμοζόμενος πρὸς τὰς ἀρχὰς καὶ τοὺς τρόπους τοῦ κοινοβουλίου: λόγος κοινοβουλευτικός, - γλῶσσα κοινοβουλευτικὴ ἐπίρρ.νεώτ.-ῶς.

κοινοβουλευτισμός (ή) νεώτ. κ. δημ. τὸ πολιτικὸν σύστημα καθ' ὃ ἡ κυβέρνησις χωρὸς πινὸς ἀπορρέει ἐκ τῆς ἐλευθέρως ἐκδηλουμένης λαϊκῆς βουλήσεως καὶ ἀπολοῦει τῆς ἐπιστασιούσης τῶν ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἐκλεγόμενων ἀντιπροσώπων ἢ ἐν τῇ βουλῇ ἢ γερουσίᾳ, ἃ κοινοβουλευτικὸν σύστημα.

κοινοβουλή (ή) λεξ. ὁ κοινῶς βουλευόμενος, ὁ συσκέπτομενος περὶ τίνος, συνέεδρος κοινοβουλίου 'Ἡσ. «κοινοβούλοι, συνέδροι».

κοινοβουλία (ή) σχόλ. ἡ κοινὴ βουλή, ἡ περὶ τῶν κοινῶν σύσκεψις: Σχόλ.Ἰλ.Χ.261 κοινοβουλία.

κοινοβούλιον (ν) (τό) μτγν. νεώτ. κ. δημ. ἡ κοινὴ βουλή, συνεδρίασις, σύσκεψις, τὸ συνέδριον: Πολυβ.28,16,1 κοινοβούλιον καταγράφειν ἐκ τῶν ἐπιφανεστάτων ἡγεμόνων, Στραθ.8,7,3 κοινοβούλιον εἶναι τόπον συνήγεται αὐτοῖς ἐν ᾧ τὰ κοινὰ ἐκρημάτιζον, 'Επιγρ. 2) νεώτ. κ. δημ. τὸ σύνολον, ἡ συνέλευσις τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ λαοῦ ἐν συναγματικῷ πολιτεύματι, ἡ βουλή 3) μτγν. τόπος συνεδριάσεως: 'Ανθ.Ἐμφ.Πολ.1,51 ἐς βουάνον παρήλθεν, ἡ κοινοβούλιον ἦν τῶν ἀποστάντων' || νεώτ. κ. δημ. κ. τὸ οἶκημα ἐν ᾧ συνεδριάζει ἡ βουλή.

κοινοβουλιῶ-έω (κοινός - βουλή) βουλευόμηναι, συσκέπτομαι ἀπὸ κοινοῦ περὶ τίνος, ἀποφασίζω ἀπὸ κοινοῦ: Ξεν.Λακ.13,1 ὅπως αἰεὶ συνόντες μάλλον καὶ κοινοβουλιᾶσιν, ἢν τι δεύονται' || κ. μέσ. 'Ἡσ. «κοινοβουλεῖτο, ἐκόντο».

κοινοβουμία (ή) (κοινός - βουμῶ) ἐν ἀναφ. πρὸς τοὺς θεοὺς, τὸ ἔχειν ἕνα βουμῶν κοινόν, ἢ ἐπ' ἑνὸς κοί τοῦ αὐτοῦ βουμῶ κοινὴ λατρεία πολλῶν θεῶν: Αἰσχ.Ἰκ.222 πάντων δ' ἀνάκτων τῶνδε κοινοβουμῶν σέβεσθε.

κοινογαμέται (οἱ) νεώτ. βιολ. πολυπύρνα πρῶτοπλασματικὰ σωματίνα, χρησιμεύοντα ὡς γενετήσια κῆττα εἰς πολλοὺς μύκητας.

κοινογάμια (τά) οἱ κοινοὶ γάμοι, ἢ ἄνευ συζυγικοῦ δεσμοῦ κοινὴ μετὰ ἀνδρῶν μετὰ γυναικῶν, ἐλευθέρου γάμος: Κλέαρχ.Ἰστ.49 πρῶτος Κέκροφ μίαν ἐνὶ ἔξευξεν, ἀνάβην τὸ πρότερον οὐσῶν τῶν συνόδων καὶ κοινογαμῶν ὄντων.

κοινογαμία (ή) (κοινός - γάμος) μτγν., μον. κ.

νεώτ. τὰ κοινογάμια, τὸ καθεστὼς τῆς ἐλευθέρως σαρκικῆς μετῆξως μεταξὺ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν: Τατιαν.246Α (ἐκδ. Βενετ.) τίς γὰρ ἐν ἐπιμαρτυρήσει τῇ Κράτητος κοινογάμια, 'Ἀκρον.Κ ἐν ΑΣΣ 2,740,11 τὴν Πλάτωνος κοινογαμίαν.

κοινογενής-ους-ές (κοινός - γεννώμα) ὁ ἐκ τῆς ἐνώσεως δύο διαφόρων γενῶν γεννηθείς, ἀντίθ. ἰδιογενής: Πλάτ.Πολιτ.265B ὁ πολιτικὸς ἀρ' ἐπιμελίαν ἔχειν φαιναται, πότερα κοινογενούς φύσεως ἢ τίνος ἰδιογενοῦς;

κοινογονία (ή) ἡ διὰ μετῆξως γονιμοποιήσεως δύο διαφόρων γενῶν, ἢ μετῆξως διαφόρων γενῶν, οἶον τοῦ ἵππου καὶ τοῦ ὄνου, ἀντίθ. ἰδιονογία: Πλάτ. Πολιτ.265D τὸ συχιστὸν τε καὶ τῷ... μώνυχι διαίρειν αὐτὴν ἢ τῇ κοινογονίᾳ τε καὶ ἰδιονογίᾳ;

κοινογραφῶ-έω μσν. γράφω τὴν κοινὴν διάλεκτον, τὴν ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἀμιλημένην' || ἐν χρ. τὸ παθ. ἐπὶ λέξεων, γράφομαι ἢ λέγομαι κατὰ τὴν κοινὴν διάλεκτον: Εὐστ.1553,28 τὸ βυβλῶντα ἢ συζυγία δευτέρα τῶν περισπωμένων ἐστίν, ὅτε κοινογραφεῖται.

κοινοδημῶ ἐπίρρ. Σουῖδ. διὰ κοινοδημίου, κατὰ τρόπον κοινοδημίου βλ.βλ. | πθ. γρ.-έσφ. |.

κοινοδήμιον (τό) 'Ἡσ. δημόσιον δικαστήριον 2) Σουῖδ. «τὸ τῷ δημοσίῳ κοινόν» 3) κοινὴ, γενικὴ τοῦ δήμου, τοῦ λαοῦ συνέλευσις: 'Ἡσ.

κοινοδῆμος-ον μτγν. ὁ τῷ δήμῳ, τῷ λαῷ κοινός, πάνδημος: Φιλ.1,678 ὡσπερ ἐκ πανηγύρεως κοινοδήμου.

κοινοδικαστήριον (τό) πάπ. ἃ. κοινοδίκιον βλ.βλ.

κοινοδικαίον (τό) μτγν. τὸ ἴσχυον εἰς πλείονας ὁμοσπόνδους πόλεις δίκαιον: Βέκκ.2,413,58, 'Επιγρ.

κοινοδίκιον (τό) μτγν. ἕνωσις πολλῶν πόλεων εἰς τὴν αὐτὴν δικαιοδοσίαν' || δθ. κοινὸν πολλῶν πόλεων δικαστήριον, ὡφ' οὗ κατὰ κοινῶς ἐκ συμφωνίας ἴσχυον δίκαιον | κοινοδίκιον βλ.βλ. | ἐδικάζοντο αἱ πρὸς ἀλλήλους ἢ κ.δ. ἰδιωτικῆς φύσεως διαφοραὶ: Πολυβ.23,15,4 περὶ δὲ τῶν κατὰ κοινοδίκιον συνεχώρησαν αὐτοῖς, μετέχειν' 2) πάπ. ἐν Αἰγύπτῳ δικαστήριον δικάζον τὰς μεταξὺ Ἑλληνῶν καὶ Αἰγυπτίων διαφορὰς.

κοινοδίκιος-ον μτγν. ὁ κοινὸν μετ' ἄλλων δικαίων ἔχων' || ὁ ἐκ κοινοῦ εἰς διαφ. πόλεις δικαίου προερχόμενος: Χρησμ.π.Φλέγ.1,7.

κοινοδρομῶ-έω μετέχω εἰς δρόμον, τρέχω ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλων: Ξεν.Συμπ.4,64 διὰ τοὺς σοὺς λόγους ἔρωντες ἐκκοινοδρομοῦμεν ἀλλήλους ζητοῦντες | πιθανῶτ. γρ. ἐκκοινοδρομοῦμεν βλ.βλ. |.

κοινοεργής-ους-ές μτγν. κ. μσν. ὁ κοινὸν μετ' ἄλλου ἔργον ἔχων, ὁ ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλων ἐργαζόμενος: Σιμπλικ.Ἐπικτ.37D κοινοεργὴ μόρια, Μελετ.Γαλ.π.Ἀν.Κρ.3,104,29 καὶ πᾶσι ἐστί κοινοεργῆς μετ' ἀλλοῦ, ἦδη λέλεκται.

κοινοεργῶ-έω μσν. ἐνεργῶ, ἐργάζομαι ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλων: Μελετ.Γαλ.π.Ἀν.Κρ.3,36,6 ἄμφω δὲ ἡ γαστήρ καὶ τὸ ἦπαρ κοινοεργοῦσιν.

κοινοεἰρηής-ους-ές 'Επιγρ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς κοινὸν θάνατον: κοινοθανεῖ Μοιρῶν γήρσι.

κοινοβλακῶ-έω ἔχω ἢ ἐπιδιῶκω νὰ ἔχω κοινὸν μετ' ἄλλου θυλάκιον, βαλάντιον, ταμίειον, πουργί: Αἰσχ.ἀν.797.

κοινοκαθέτας 'Ἡσ. «συνθηκοφύλακας».

κοινοκτημοσύνη (ή) (κοινός-κτημήν) νεώτ. κ. δημ. ἡ ὑπὸ δύο ἢ πλείονων ἀπὸ κοινοῦ καὶ κατ' ἴσον δικαίωμα κτήσεως, χρήσεως καὶ ἀπόλαυσεως ὑλικῶν ἀγαθῶν, ἀποτελοῦντων οὕτω κοινὴν τῶν μετεχόντων περιουσίαν' || εἰδ. νομ. ὁ θεσμοῦ τοῦ οἰκογενεακοῦ δικαίου, ὁ παρὰ τισι χώραις κατὰ διαφ. παραλλαγὰς ἰσχύων, καθ' ὃν αἱ περιουσίαι τῶν συζύγων καθίστανται κοιναὶ ὁμοφύτεροις εἶτε γενικῶς εἶτε ὑπὸ τινος περιορισμοῦς, ἀναφερομένου εἰς εἰδικὰ τινὰ κτήματα ἢ εἰδικὰς τινὰς

χρήσεις εκατέρωθεν τών συζύγων. 2) νεώτ. κ. δημ. κοινοβίωδη θεωρητικήν ἀρχήν τών σοσιαλιστικῶν κομμουνιστικῶν δοξασίων, μαρξικών κ. ἄ., καθ' ἣν δὴ τὰ οικονομικά ἀγαθὰ [γῆ, κτίρια, μέσα καὶ ὄργανα παραγωγῆς, προϊόντα] πρέπει νὰ θεωρῶνται καὶ νὰ ὄσιν ἐν τῷ συνόλω αὐτῶν κοινὸν κτήμα τῆς κοινωνικῆς ὀλότητος (εἶδ. τοῦ κράτους), ἐκάστου τῶν ἀποτελούντων ταύτην ἀτόμων δικαιουμένων ν' ἀπολαύη ἰσομοίρως τῶν ἐκ τῆς φύσεως καὶ ἐκ τῆς ἐργασίας παραγομένων ἀγαθῶν, ἀλλὰ καὶ ὑποχρεουμένοι νὰ ἐργάζηται κατὰ τοὺς προδιαγεγραμμένους ὑπὸ τοῦ κράτους κανόνας· οὕτως ἡ κοινοκτημοσύνη, ὅπως ἀντίθετος τῶν ἐπὶ τῆς ἀτομικῆς ἰδιοκτησίας βασιζομένων ἀστικῶν πολιτικῶν ὀργανισμῶν, ἐξυμνοεῖ τὴν κατ' ἀρχήν τῶν κοινωνικῶν τάξεων.

κοινοκλήμων-ονος ἰδ. ἢ νεώτ. ὁ μετέχων κοινοκτημοσύνης βλ. λ. 1).

κοινοκύτταρον (τὸ) νεώτ. βιολ. κ. κοινοκυτόν ἢ παλαιότ. συγκύτιον μέγα φυτικὸν κύτταρον βλ. λ. περιέχον ἐν τῷ πρωτοπλασματι πολλοὺς πυρήνας, οἷον εἰς τινὰ φύκη, ἄ. λεγ. πολυπύρρον κύτταρον.

κοινολαΐτης ἰδ. μαν. ὁ τοῦ κοινοῦ λαοῦ, ὁ ἀμόρφωτος ἀνθρώπος : Βαλο. εἰς Ἀποστολ. Καν. 252 διὰ τὴν ἀπαίδευσαν τῶν κοινολαΐτων.

κοινολαϊκός-ἡ-ὄν νεώτ. ἐπὶ λ. ἢ φρ. ὁ ἀναφερόμενος ἢ ἰδιόζων ἢ ἀνήκων εἰς τὸν κοινὸν λόγον, εἰς τὴν καθωμίλημένην γλῶσσαν. || ὁ κατὰ τὸν τρόπον τοῦ κοινοῦ λόγου ἐσχηματισμένος : **κοινολαϊκ-** τύπος - ἐκφρασις' 2) ἀπὸ τοῦ κοινολαϊκότητος βλ. λ. ἐπίρρ. -ῶς.

κοινόλακτος-ον σχόλ. κ. νεώτ. ἐπὶ λ. ἢ φρ. ἢ γραμμ. τύπων ὁ κοινὸς ἦτοι εἰς τὴν κοινὴν ὀμιλουμένην γλῶσσαν λεγόμενος ἢ ἐν χρ. ὢν, ὁ εἰς τὴν καθωμίλημένην ἰδιόζων, ἄ. κοινολαϊκός : Σχόλ. Αἰσχ. Ἐπ. 885.-λέξεις - φράσεις κοινόλακτος : ἐπίρρ. σχόλ. κ. νεώτ. -ῶς : Σχόλ. Θεόκρ. 6, 18.

κοινόλακτρος ἰδ. ἢ ὁ ἔχων κοινήν τὴν κλίνην, ὁ σύντροφος ἐν τῇ κλίνῃ, σύζυγος : Αἰσχ. Ἀγ. 144 ἢ κοινόλακτρος τοῦδε . . πιστὴ ζῆνευκος.

κοινόλακτῶ-ἔω μτγν., μον. κ. νεώτ. ὁμιλῶ ἢ γράφω τὴν κοινῶς ὑπὸ τοῦ λαοῦ χρ. γλῶσσαν, τὴν καθωμίλημένην. || ποιοῦμαι χρ. λ. ἢ φρ. τῆς καθωμίλημένης' || μτγν. κ. μον. μ. παθ. **κοινολακτοῦμαι** ἐπὶ λ. ἢ γραμμ. τ. ὑπάγομαι εἰς τὴν κοινῶς λαλουμένην : Ἀπολλων. ἐν ΑΒ 580,30 τὰ εἰς οὐς λήγοντα ἐπίρρηματα κοινολακτούμενα δυσὶ τόνοις ὑποπίπτει, ΕΜ 184, || κοινολακτούμενα ῥήματα.

κοινολεξία (ἡ) μτγν., μον. κ. νεώτ. ἡ κοινή, ἢ ἐν συνῆθει ὑπὸ τοῦ λαοῦ χρῆσις ἐκφρασις, φράσις : Σέρβ. 8, 31, Εὔστ. 956, 1, Νικ. Χων. 361 κατὰ τὴν συνῆθει κοινολεξίαν.

κοινολεχῆς-οὐς-ές [κοινός-λέχος] κ. μον. ὁ κοινὸν μετ' ἄλλου λέχος ἔχων, ὁ συγκοιμώμενος, 88. ὁ ἑραστής ἢ ἡ ἐρωμένη : Σοφ. Ἠλ. 97 **μήτρ δ' ἤμῃ κω κοινολεχῆς Αἴγισθος**, Κ Μανασσ. 97 Β ταύτην οὖν σχῶν κοινολεχῆ, ταύτη ζυγεῖς εἰς γάμον. **κοινολόγημα**-ατος [τὸ] [κοινολογῶ] νεώτ. τὸ κοινῶς λεγόμενον, τὸ κοινολογηθέν' || κοινός, ἀσημάντος λόγος.

κοινολόγησις-εως (ἡ) [κοινολογῶ] νεώτ. κ. κοινολογία ἡ ἐνέργεια τοῦ κοινολογῶν, ἢ εἰς τὸ κοινὸν διδάσσει, δημοσιεύσει, κοινοποιήσει.

κοινολογία (ἡ) [κοινολογῶ] κ. μον. κ. νεώτ. κοινή σύσκεψις, συμβούλιον, ἰδ. Ιατρικόν : Ἰππ. Παράγ. 8 **ἑτέρους [ιατροῦς] εἰσάγειν ἔνεκα τοῦ ἀκκοινολογίης Ιστορησαί** τὰ περὶ τὸν νοσέοντα, Πάπ. || κοινή διδασκαλία, αὐχῆταισι, συνομιλία : Πολύβ. 2, 87 ὅλην τὴν κοινολογίαν ἀγνώρωχος . . αὐτῶν δῆκκου, Πλούτ. Ἀγροσ. 25 ἄχρι οὗ . . ἐν τῇ κοινολογίᾳ πρὸς αὐτοὺς ἀπεγμῶνται τῶν γνῶμην τοῦ

Ἀγσιλάου, Διογ. Λ 2, 14 ἀποτυμῶν τῆς πρὸς αὐτὸν **κοινολογίας**, Ἀλέξ. Ἀφρ. Μεταφ. 296, 23, Φώτ. Ἐπιστ. 34, 44 **κοινολογίας δὲ γενομένης** || ἐπὶ φιλοσοφικοῦ διαλόγου : Φιλῶδ. Ρητ. 1, 109, αὐτ. 2438. 2) ἡ διὰ τοῦ λόγου γνωστοποίησις, διδασκαλία : Ἰάμβλ. Μυστ. 7, 4' || νεώτ. ἡ κοινολόγησις βλ. λ. 3) εἶδ. ἐν τῇ μαγείᾳ, ἢ χρῆσις τῶν κοινῶν βλ. λ. ἐν εἶδ. σημ. : Πάπ. 4) Φώτ. 174, 23 «κοινολογία, κοινή διαλέκτης».

κοινολογῶ-έω κ. νεώτ. κ. δημ., τὸ ἐνεργ. ἐν χρ. μ. νεώτ., μέσ. μέλλ. **κοινολογῆσομαι** [Πολύβ. 21, 39, 21, ἀόρ. **κοινολογησάμην** (Ἦρ. 6, 23), παθ. ἀόρ. κ. νεώτ. **κοινολογηθήην**, δημ. -ἤθηκα, παρσκ. **κοινολόγημαι** (Δίων Κ 49, 41), νεώτ. κ. δημ. μτγ. παθ. παρασκ. **κοινολογημένος**, ὑπερα. **ἐκεκοινολόγηντο** [Θουκ. 7, 86], μέσ. συσκεπτόμαι, συνομιλῶ μετὰ τινοσ. σημ. κ. κτ. ἀόρ. παθ. : Πολύβ. 18, 34, 5 **πρὸς οὗς κοινολογηθεὶς ὁ Πίτος**' || μέσ. μτ. δοτ. κ. τῆς περὶ κ. γενικ. : Ἀριστ. Πολιτ. 1, 268b, 7 **κοινολογουῖται γὰρ ἀλλήλοισ περὶ τῆς κρίσεως**' || ὄμ. παθ. ἀόρ. ἐν μέσ. σημ. μετὰ τῆς πρὸς κ. οἴτ. κ. τῆς ὑπερ κ. γενικ. : Πολύβ. 10, 42, 4 **χάρην τοῦ κοινολογηθέντα πρὸς ἀλλήλους ὑπὲρ τῶν ἐνεστώτων**' || μτ. δοτ. κ. τῆς πρὸς κ. αἰτ. : Λοικ. Θε. 1, 1 **μηδὲ κατὰ γνώμης συστρεφόμενοι πρὸς τὸ εὖ ἀλλήλοισ κοινολογεῖσθε**' || μτ. τῆς περὶ κ. γενικ. συζητῶ περὶ τῆς κ. γενικ. : Πολύβ. 10, 42, 4 **χάρην τοῦ κοινολογησάμενος**' 2) παθ. ἐπὶ γραμμάτων, σημειών, κτ. οὕδ. πληθ. μτγ. **κοινολογούμενα** τὰ ἐρμηνευόμενα μετ' ἡν κυρίων των σημειώσεων : Πορφ. Πυθ. 12 **γράμματα κοινολογούμενα**' 3) νεώτ. ἐνεργ. λέγω τι εἰς τὸ κοινόν, διαδίδω, δημοσιεύω, διαλαλῶ : **ἐκοινολόγησε τὸ μυστικόν τὸ ὁποῖον τοῦ ἐνεπιστεύθην**' || νεώτ. κ. δημ. παθ. ἐπὶ γενοτός ἢ φήμις ἢ λόγος, διαδίδομαι, γίνομαι γνωστός κοινῶς, γίνομαι θέμα κοινῆς ὁμιλίας : τὸ σκάνδαλον - ἢ συμφωνία **ἐκοινολόγηθη**' 4) ρηματ. π. **κοινολόγημα**, **κοινολόγησις**, **κοινολογία**.

κοινομετῶ-έω πάπ. ἀνάφρ. πρὸς οἷον ἢ ἄ. δημοπρατικά, κατὰ κοινήν συμφωνίαν μετρώ,

κοινομήτωρ [ὲ] ἢ μον. ὁ ἔχων κοινήν μετὰ τινοσ μη-τροσ, ὁ ὑπὸ τῆς αὐτῆς μητρὸς τεχνεῖς, ὁμομήτριος : Οἰεγόμων. 21, 26.

κοινόμηκτος-ον (κοινός - μίγνυμι) μαν. ὁ μειγμένος ὁμοῦ : Τζέτζ. ἐν Ἀν. Κρ. 1, 64, 5 **τὰ γὰρ κοινόμηκτα τὰ νῦν ἀφῆμι σοι λέγειν**.

κοινόμυια (ἡ) νεώτ. ζυλω. ὁ κοινὸς διπτέρων βραχυκέρων στρατιομητιδῶν ἐντόμιον.

κοινό(ν) (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. οὐδ. τοῦ κοινός βλ. λ., ἄς οὐσ. τὸ σύνολον τῶν πολιτῶν, ἢ πολιτεία, τὸ δημόσιον : Ἦρ. 1, 67 **Σπαρτιπτεῶν τῶν κοινῶν διαπεμπομένων μὴ ἐλινούειν ἄλλους ἄλλῃ, αὐτ. 6, 14**' ὄμ. ἀπολ. ἐπὶ αὐτῆς ταύτης τῆς πολιτείας : Ἀριστφ. Ἐκκλ. 208 **τὸ δὲ κοινὸν ὡσπερ Αἰταμος καλῆνδετα**, Ἀντιφ. 3, 2, 3 **ταῦτα παιδεύων τὸν υἱὸν εἰς τὸν μάλιστα τὸ κοινὸν ὠφελεται**, Ἰσοκρ. 10, 36 **τὸς δ' ὠφελείας ἀπαιον εἰς τὸ κοινὸν ἀπεδίδου**' || νεώτ. κ. δημ. οἱ πολιταί, τὸ πολὺ πλῆθος, ὁ λαός, ὁ ἄσμος : τὸ θεατρόφιλον κοινόν, τὸ ἀναγνωστικόν. **κοινόν**, - ἀπαγορεύεται ἢ εἰσόδος εἰς τὸ κοινόν' || ἔνωσις, σύνδεσμος ἀτόμων ἢ ὁμάδων πρὸς ἐπιδίωξιν τοῦ αὐτοῦ σκοποῦ, ὁμοσπονδιακὴ ἔνωσις δύο ἢ πλείωνων πολιτῶν : Ἦρ. 5, 109 **ἡμέας ἀπέπεμο τὸ κοινὸν τῶν Ἰώνων**, Θουκ. 4, 78 **ἀνευ τοῦ πάντων κοινοῦ [τῶν Θεσσαλῶν]**, Ἰσοκρ. 14, 21 **ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ τῶν συμμάχων ταῦτ' ἔπραξαν**, Ἐπιφρ. ἐν κοινῶ βοιωτῶν

Ἐπιγρ. κοινὸν Κρητῶν ἐν Γόρτυνι, Πολύβ.8,14,7 παρὰ τῶ κοινῶ τῶν Ἀχαιῶν, αὐτ.9,32,3 ὑπὸ τοῦ κοινῶ τῶν Ἀκαρνάνων ἀπεσταλέμενον. || Ἰδιωτικὴ ἔταιρεία, ὄμιλος συνεταιρῶν: Ἐπιγρ. || ἐπαγγελματικὴ ἔνωσις, θίασος, σωματεῖον: Πλάτ. τὸ κοινὸν τῶν τεκτόνων, αὐτ. τὸ κοινὸν τῶν σιδηροχαλκῶν, αὐτ. τῶν ζυθοπωλῶν, αὐτ. τὸ κοινὸν τῶν περὶ τὸν Διόνυσον τεχνιτῶν. || συμ-βουλίον ἀρχόντων: Πλάτ. τὸ κοινὸν τῶν ἀρχόντων, αὐτ. τὸ κοινὸν τῆς πόλεως. || βηρσκευ-τικὸς αὐλλογος: τὸ κοινὸν τῶν ὄργων, - τὰ κοινὸν τῶν θιασωτῶν. || ἔνωσις πρὸς συλλογὴν ἐράνων δι' οὐλοδῆποτε σκοπὸν: κοινὸν ἐρασιστῶν. || κοινοτικὴ ἔνωσις, δῆμος. || ἡ κυβερνησις, αἱ δημοσῖαι ἀρχαί: Ἦρ.3,156 ἡ γων δῆ μιν αἰ πυλοφυρ. . ἐπὶ τὰ κοινὰ τῶν βαθυλοπῶν, Θουκ.5,37 ἀπαγγεῖλαι ἐπὶ τὰ κοινὰ, αὐτ.1,90 ὅποτε τις αὐτὸν ἔροιτο τῶν ἐν τελείῃ ὄντων ἢ τὸ οὐκ ἐπέ-ρχεται ἐπὶ τὸ κοινόν, αὐτ.2,12. || κ. ἐμπροθ. ἐν φρ. ἀπὸ τοῦ κοινοῦ διὰ δημοσίας ἐξουσίας: Ἦρ.5,85 οἱ ἀνοπεμφθέντες ἀπὸ τοῦ κοινοῦ καὶ ἀπικόμε-νοι ἐς Αἴγινα. ὁμ. σὺν τῶ κοινῶ κοινῆ συνανέ-σει, συγκαταθέσει: αὐτ.9,87 σὺν γὰρ τῶ κοινῶ καὶ ἐμῆσασεν. 2) τὸ δημοσίον ταμεῖον, θη-σαυροφυλάκιον: Ἦρ.7,144 γενομένην χρημάτων μεγάλων ἐν τῶ κοινῶ, αὐτ.9,87 ῥημάτια σφι δώ-μεν ἐκ τοῦ κοινοῦ, Θουκ.1,80 οὐτε ἐν κοινῶ ἔχομεν οὐτε ἐτοίμας ἐκ τῶν ἰδίων φέρομεν, αὐτ.6,6 ἐν τῶ κοινῶ καὶ ἐν τοῖς ἱεροῖς. 3) τὸ κοινὸν δίκαιον ἢ τὰ δίκαια τῶν πολιτῶν: Ἀριστλ.Πο-λιτ.1,283b,41 τὸ δ' ἴσως ὀρθὸν πρὸς τὴν πόλε-ως ὅλης συμπερὸν καὶ πρὸς τὸ κοινὸν τῶ τῶν πολιτῶν. 4) τὰ κοινὰ αἱ δημοσῖαι ὑποθέσεις, αἱ ὑποθέσεις τῆς χώρας, τὰ πολιτικὰ πράγματα: Δημ.312 πρὸς τὰ κοινὰ προσελθεῖν ἰερόεργεσθαι εἰς τὰ πολιτικά, Αἰσχίν.1,64 πρὸς τὰ κοινὰ προσι-ών, - οἱ ἐπιφορτισμένοι τὴν διοίκησιν τῶν κοι-νῶν. || τὰ κοινὰ χρήματα, τὰ χρήματα τοῦ δη-μοσίου: Ἀριστφ.Πλ.569 πλουτήσαντες δ' ἀπὸ τῶν κοινῶν, Δημ.95 μήτε τῶν κοινῶ ἀμέεσθε, Πολύβ.8,25,8,5 κατασταθῆναι δοκιμαστῆρες τῶν κοινῶν, Ἐπιγρ. τὰ κοινὰ τῆς πόλεως ἰσότητ. τὰ ἀγαθὰ. ὁμ. ἐν φρ. ἀπὸ κοινοῦ διὰ δημοσίας δα-πάνης: Ξεν. Ἀν.4,7,27 δῶρα δόντες ἀπὸ κοινοῦ, αὐτ.5,1,12 τρέφειν ἀπὸ κοινοῦ οὐς ἂν καταγόμεν, Εὐφρ.8,4 ἐκ κοινοῦ φαγεῖν. ὁμ. πᾶν. ἐκ κοινοῦ ἐκ τοῦ κοινοῦ, τοῦ μαζικοῦ βαλαντίου.

κοινονοημοσύνη (ἡ) μτγν. τὸ πρὸς τὸ κοινὸν προσέχειν τὸν νοῦν, τὸ πρὸς τοὺς κοινοὺς, πρὸς τὸν λαὸν προφώνως ἀναστρέφεσθαι, προσήνεια, κατὰδεκτικότης: Μάρκ. Ἀὐρ.1,16.

κοινονομήση (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων λε-πιδοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν σατυριδῶν τοῦ ἄβροισμ. τῶν νυκτιῶν, εἶδος φυκῶν ἀπαντωσῶν ἐν Εὐρώπῃ, Αὐστραλίᾳ καὶ Μαλαισίᾳ.

κοινοπάθεια (ἡ) μων. τὸ πάσχειν κοινῆ μτ. ἄ., συμπάθεια, συμπόνια: Εὐστ.Πον.224,38.

κοινοπαθής-οὐς-ές μτγν. κ. μων. ὁ κοινῶς μετ' ἄλλων πάσχων, ὁ ἐπὶ τοῖς παθήμασι τῶν ἄλλων συμπάσγων, συμπνετικὸς, φιλοκοινωνικὸς: Διον. Ἀλ.Ρωμ.1,41 ἴδη φιλάνθρωπα καὶ κοινοπαθῆ.

κοινοπαθῶς ἐπίρρ. Ἐπιγρ. ἀσυναίρ. κοινοπα-θῆς, ἐπὶ τοῦ Ι. Χριστοῦ, πθ. κατὰ τρόπον ὁμοίον τῶ κοινῶ πάθει: κοινοπαθῶς κομηθέντα.

κοινοπληθής-οὐς-ές μων. ἐπὶ ἡμέρας, ἡ τῶ πληθει, τῶ λαῶ κοινῆ, ἡ τῆς γενικῆς συνελεύσεως, συναθροίσεως τοῦ λαοῦ: Παχμ.Γ' Ἀνθρόν.285C.

κοινοπλόου-ου, ἀσυναίρ. κοινόπλοος ὁ κοινῆ μετ' ἄλλου ἢ ἄλλων πλῆων, συμπλωτῆρ, σύμπλοος, συνταξιδιώτης. || ὁ εἰς κοινὸν μετ' ἄλλων πλοῦν: Σοφ. Α1,872 ἡμῶν γε ναὸς κοινόπλοου ὁμίλιαν.

κοινοποίησις-εως (ἡ) [κοινός, ποιῶ] μων. κ. νεώτ.,

δημ. -ῆ τὸ ποιεῖν τὸ κοινόν: Εὐστ.Πον.222,6 δε- τις προκαλέσεται σε εἰς κοινοποίησιν ββαλ-τίου. 2) ὁδ. εἶδ. κ. νεώτ. τὸ ποιεῖν τὴ κοινῶς γνωστὴν, ἡ γνωστοποίησις, κοινολόγησις, ἡ εἰς τὸ κοινὸν ἀναγγεῖλαι: ἡ κοινοποίησις τῶν ἀρραθῶ-νων - τῆς συστάσεως ἑταιρείας - τοῦ γεγονότος - τοῦ σκανδαλοῦ. 3) νεώτ., δημ. -ῆ νομ. ἡ τυ-πικὴ πρᾶξις δι' ἣς εἰς τὸν διὰδοκῆν ἢ εἰς τρίτον ἀνακοινοῦται, γίνεται γνωστῆ πρᾶξις τῆς ἡ ἐνέ-ργεια ἡ ἔγγραφον ἢ κλήσις δικαστικοῦ περιεχομέ-νου ὁ συνηθεῖται. τρόπος κοινοποιήσεως εἶναι ἡ διὰ δικαστικὴ κλητήρος ἐπίδοσις βλ.λ.4) ἔγ-χειρισίς ἡ εἰς οἰκίον παράδοσις ἡ τοιχοκόλλησις, πρβλ. ἐπίδοτήριον: κοινοποίησις ἀγωγῆς - ἀπο-φάσεως - κλητεύσεως μαρτύρων.

κοινοποιός (ἰ) μτγν. ὁ δημιουργῶν κοινόν, κοι-νότητα, κοινωνίαν ἀνθρώπων: Δαμάσκ. Ἀρχ.36.

κοινοποιῶ-ῶ (κοινός, ποιῶ) κ. μων., νεώτ. κ. δημ., μέσ. κ. ποθ. κοινοποιῶμαι, ἀδρ. μέσ. ἔκοι-νοποιῶ μῆνη, παθ. ἀδρ. νεώτ. ἔκοινοποιήθη κ. δημ. -ήθηκα, μτχ. παθ. παρακ. νεώτ. κ. δημ. κοι-νοποιημένος, ποιῶ τὸ κοινόν, κάρνω ὥστε ἡ κτῆσις ἡ ἡ χρήσις πράγματός τινος νὰ περιέλθῃ, νὰ ἀνήκῃ εἰς πλείονας ἢ εἰς πάντας: Ἰω.Χρστ. Λόγ.20, τόμ.3,365,16 πρῶτον μὲν οὖν αὐτὸ κοινο-ποιεῖ, ἐπειδὴ ἔκεινοι αὐτῶν αὐτῶν εἶναι ἐνόμιζον μόνων· κ. μέσ.: Κλήμ. Ἀλ. Στρωμ.5,574 οὐδὲ κοι-νοποιεῖσθαι | ἤθελον | τὰ τῆς σοφίας ἀγαθὰ. || θεωρῶ τὸ ὡς κοινόν: Εὐλόγ. ἐν Φώτ.Βιβλ.270,6 τὰς περὶ τοῦ κυρίου φωνὰς ἴσμεν. . τὰς μὲν κοινοποιούντας ὡς ἐφ' ἑνὸς προσώπων, τὰς δὲ διαιρουντάς ὡς ἐπὶ δύο φάσεων. || παθ. γί-νομαι, εἶμαι κοινός βλ.λ. || : Σέξτ. Ἐμμ.Πυρ.3,173 κοινοποιεῖται τὰ σημεῖα. 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ποιῶ τὴ γνωστὴν κοινῶς, ἴτοι εἰς τινα ἢ εἰς τινὰς ἢ εἰς πάντας, κοινολογῶ, μεταδίδω καὶ εἰς ἄλλους τὴν γνώσιν περὶ τινος: Κλήμ. Ἀλ. Στρωμ.6,64 κοινο-ποιεῖ τὴν ἀλήθειαν ἱερβλ. ἀνωτ. αὐτ.5,574,1 - τὸ γεγονός ἡ κυβερνησις ἐκοινοποιῖται αὐθημερόν· κ. παθ. : τὰ τῆς προαλέσεως τοῦ στρατοῦ μετ' κοινοποιούντων οὐχ' ἀμέσως. || ἐπὶ μυστηρίων, ἀποκαλύπτω: Σχόλ. Ἀριστφ. Ὀρν.1073 κοινοποιεῖν τὰ μυστήρια. || νεώτ. κ. δημ. φέρω εἰς γνώσιν τοῦ κοινοῦ, ἀναγγέλλω: τὸ ὑποურγεῖον ἐκοινοποι-ῖσεν ἐγκύβηλον ἐρμηνευτικῶν. 3) εἶδ. νομ. νεώτ. κ. δημ. ἐπιδίδω τινὶ δικόγραφον πρὸς γνώσιν τοῦ διὰ δικαστ. κλητήρος ἢ ἄ. συμφωνῶς πρὸς τὸς διατάξεις τῆς πολιτ. δικονομίας: τοῦ ἐκοινο-ποιῖσα ἀγωγὴν - κλήσιν πρὸς περαιτέρω συζῆ-τησιν - τὸν κατόλον τῶν μαρτύρων - τὴν ἀπό-φασιν κ. ποθ. : ἡ ἀνακοιῆ ἐκοινοποιήθη[κε] ἐγ-καίρωσ, - ἐπὶ κοινοποιημένης ἐφέσεως ἡ ἀνακο-πῆς προβάλλεται καὶ ἡ ἔνστασις τοῦ ἐκπροθέ-σμου. || ἀπλῶς ἐπιδίδω τινὶ ἢ ἀποστέλλω τινὶ ἔγ-γραφον ἀφ' ὧν εἰς αὐτὸν: τοῦ ἐκοινοποιῖσα τὸν διορισμὸν του· κ. παθ. : τοῦ ἐκοινοποιῖθη ἡ μετάθεσις του - ἡ παύσις του. 4) ρηματ. π. κοινοποιῖσις, κοινοποιήτριος.

κοινοπολιτεία (ἡ) μων. τὰ ἔχειν τινὰς κοινῆ πολιτείαν, τὸ εἶ ἴσου μετέχειν τῶν τῆς πολιτείας, ἔχειν ἴσα πολιτικὰ δικαιώματα: Μετοχ. Ὁ' Ἀναλ.160.

κοινοπολιτικός-ῆ-όν μων. ὁ ἀνήκων ἡ ἀνα-φερόμενος εἰς ἰδιόχου εἰς κοινοπολίτην βλ.λ.: Μετοχ. Ὁ' Ἀναλ.418 κοινοπολιτικῆς ἔξεως.

κοινοπορφουρός-οὐν Ἐπιγρ. ὁ κεχρωματι-σμένος διὰ πορφυροῦ χρώματος κοινοῦ, κατω-τέρας ποιότητος.

κοινόπους-οδος-οὐν ὁ διὰ κοινῶ ποδός, κοι-νῆς πορείας, συνοδοποιρίας ἀφικόμενος: Σοφ. Ἦλ.1093 ἡμῶν κοινόπουσιν παρούσιαν.

κοινοπραγία (ἡ) [κοινός-πράττω] μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τινος γενομένη πρᾶξις, σύμ-

πραξίς, συνεργασία : Πλούτ.Περ.17 συμφειθοντες .. μετέχον τῶν βουλευμάτων ἐπ' εἰρήνῃ καὶ κοινοπραγίᾳ τῆς Ἑλλάδος. || δθ. εἰδ. συνωμοσία : Πολύδ.5,95,2 ὑποδεικνύουσι τὴν Αἰτωλῶν καὶ Κλαυμοσύνη κοινοπραγίαν τὴ δύναται καὶ ποῖ τείνει. 2) νεώτ. νομ. ἄ. συνηθέστ. κοινοπραξία. **κοινοπραγῶ**-έω μτγν., μσν. κ. νεώτ., μτ. δοτ. ἐνεργῶ ἀπὸ κοινοῦ, ἔχω σχέσεις, διασοληφίας, νταραβέρια μετὰ τινος ἢ μετὰ τινῶν : Πολύδ.4,23,8 τούτῃ τε Λακεδαιμονίους ἐπιβεβλησθαι κοινοπραγεῖν τοῖς Αἰτωλοῖς, Διόδ.Σ.19,5 καὶ τῶν τούτοις κοινοπραγούντων, Σέργ.Μακρ. ἐν Σάδ.4,260 Σαμουῆλ ὑπενεργούτος καὶ τῶν αὐτῶ ἀντιπολιτευομένων κοινοπραγούντων. || κ. ἀπολ. : Πολύδ.30,4,16 ἐπειροὶ καὶ τῶν κοινοπραγούντων περὶ τινῶν ἀπορητῶν, Ἰέρακος Χρον. ἐν Σάθ.1,248 πάντες κοινοπραγήσαντες εἰς λόγους συμβουλίων παρσκευασίας καὶ μηχανάς καὶ μάχην διαγείραι. 2) μτ. γενικ. μετέχω, συμμετέχω, λαμβάνω μέρος : Φιλ.2,72 κοινοπραγεῖν ἀδικημάτων, αὐτ.444 κοινοπραγεῖν ἀγαθῶν.

κοινοπραξία (ἡ) νεώτ. νομ. κ. κοινοπραγία ἢ συμμετοχὴ εἰς ἐμπράγματα δικαίωμα, συνιδιοκτησία, ἢτοι ἢ κατὰ περίστασιν συνυπάραξις εἰς πλείονα τοῦ ἐνὸς πρόσωπα ἐμπραγμάτου τινὸς δικαιώματος.

κοινοπραξίης-οῦς (ὁ, ἡ) μσν. ὁ ἀρμόζων, πρέπιον ἀπὸ κοινοῦ : Ἀναστ.Συν.Ὁδ.16,18 τὴν κοινοπραξίην Χριστοῦ θεοανδρικήν ἐνεργείαν.

κοινός-όν ἰξάν, συν., λατ. cum, πρβλ. ὄμ. σμψ. ζυνοῦς κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., συγκρ. κοινότερος ὑπερβ. κοινάτοτος, ἀττ. κ. -ός-όν Ἰσοφ.Τρ.207,1, ἀντίθ. ἴδιος, ὁ ἀνήκων εἰς πλείονα τοῦ ἐνὸς, ὁ εἰς πολλοὺς ὁμοῦ ἢ εἰς πάντας ἀνήκων, ὁ ὑπὸ πλείονων ὁμοῦ γινόμενος ἢ ἐκ πλείονων προερχόμενος, ὁ πλείονας ἢ πάντας βαρύνων, ὁ ὑπὸ πλείονων ἢ ὑπὸ πάντων ἐν χρῆσει ὧν ἢ δυναμένοι εἶναι : Ἡσιόδ.Ἐργ.723 μῆδὲ πολυξείνοιτο δαιτὸς δυσπέμφοις εἶναι ἐκ κοινοῦ, Πίνδ.Ν.7,30 κοινὸν γὰρ ἔρχεται κύμ' Ἀἴδα, Σοφ.Τρ.207 ἐν δὲ κοινοῖς ἀρρένων ἰτω κλαγγὰ τὸν εὐφρατέτραν Ἀπόλλω προστάταν ἰέρμυ.Γρ.Βερναρδ. ἐν τούτοις δὲ (ἐν τῷ οἴκῳ) κοινὸς ἐκ τῶν ἀρρένων ἄς ἀνηχίση ὄμνος), εὐρ.Ὁρ.735 κοινὰ γὰρ τὰ τῶν φίλων, Ξεν.Ἰερ.2,8 κοινὸν πόλεμον πολεμεῖν, Πλάτ. Πολ.457D ὧς οὐ μέγιστον ἀγαθὸν κοινὰς μὲν τὰς γυναικάς εἶναι, κοινούς δὲ τοὺς παῖδας, ΚΔ Πράξ.2,44 ἦσαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ καὶ εἶχον ἅπαντα κοινὰ, Πλάτ. τὰ ὑπάρχοντα ἔστω κοινὰ πάντων τῶν υἱῶν, - κοινὴ εἰσοδος - περιουσία - ὑποχρέωσις. || ὁ εἰς γενικήν χρῆσιν ἢ ὁ γενικῆς ὠφελείας : Σίμων.140, Ἐπίγρ. τὸ τέμενος εἶναι κοινόν, Ἀριστλ.Πολιτ.1289b,14, Μέν.611 τὸν ἄλιον τὸν κοινὸν ἡμῖν κ. μτ. δοτ. : Ἀνδ.3,19 θάλατταν κοινήν ἔαν τοῖς ἠτημέροισι. || ὄμ. μτ. δοτ. ὁ ἀνήκων εἰς τινὰς ἢ εἰς πολλοὺς, ὁ διὰ τοὺς πολλοὺς : Αἰσχ.Ἐπι.812 οὕτως ὁ δαίμων κοινὸς ἢν ἀμφοῖν ἄμα, αὐτ.Ἀγ.523 τοῖσδ' ἄπισται κοινόν, Ξεν.Ἑλλ.7,1,32 οὕτω κοινόν τὴ ἀρα χαρὰ καὶ λύπη δακρυὰ ἔστιν νεώτ. ὄμ. ἐμπροθ. ἰεῖς, διὰ μτ. αἰτ. : ἡ αὐτὴ εἶναι κοινὴ εἰς (ἰδίᾳ) πάντας τοὺς ἐνοίκους. || ὄμ. μτ. δοτ. ἰκτ. ὑπερβ. ὁ προσιτότος εἰς τινος, ὁ πάροχος εἰς πλείονας : Ἀνδ.1,147 οἰκία .. κοινοτάτη αἰεὶ τῶν δεομένων. || μτ. γενικ. ὁ οὐ μετέχουσι πολλοὶ (διὰ τῆς γενικ. ὀριζόμενοι) : Πίνδ. Ν.1,32 κοιναὶ γὰρ ἔρχονται ἑλληθεις πολυπόνων ἀνδρῶν, Αἰσχ.Πρ.1092 ὧ πάντων αἰθρῶν κοινὸν φάος εἰλισσών, Πλάτ.Μενεξ.241C κοινὸν ἠδὴ τοῦτο Λακεδαιμονίαν τε καὶ Ἀθηναίων. || ὄμ. κ. ἐμπροθ. ἰκατὰ μτ. γενικ., πρὸς μτ. αἰτ. : Λουκιλλ. ἐν ΑΠ II,141 οὐ γίγνεται μοι κοινὸν πρὸς τινά, Ἄπολλ.Δύσκ.Συντ.144,19 κοινὸς κατ' ἀμφοτέρω

2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων εἰς πάντας, ὁ εἰς ὅν πάντες ὑπόκεινται, ὁ ἐξ ἴσου διὰ πάντας ὧν, πού εἶναι ἴσα γιὰ ὅλους : Μέν.538,8 κοινὸν τὸν ἄδην ἔχον ὁ πάντες βροταί, Ἰσοκρ.1,29 μῆδενὶ συμφορᾶν δυνειδίσης' κοινὴ γὰρ ἡ τύχη καὶ τὸ μέλλον ἄβροτον. 3) ἐν ἀναφ. πρὸς πολιτικὰς κ. γεν. κοινωνικὰς σχέσεις ἢ καταστάσεις, ὁ ἀνήκων εἰς πάντας τοὺς τὴν πολιτείαν ἢ τὴν κοινωνίαν ἀποτελοῦντας, ὁ παντὸς τοῦ λαοῦ, ὁ ὑπὸ τοῦ λαοῦ γινόμενος ἢ ὑπ' αὐτοῦ ἀποδεκτός πρβλ. δημόσιος : Ἡρ.1,141 ἔδοξε κοινῶ λόγῳ μέμειν ἀγγέλους εἰς Σπάρτην, Ὁμοκ.5,90 μὴ καταλύειν ὕμᾶς τὸ κοινὸν ἀγαθόν, Πλάτ.Νόμ.872B ὁ τῆς πόλεως κοινὸς δῆμιος. || κτ. ὑπερβ. τὸ οὐδὲ τὸ ἐξόχως, ὁμολογουμένως γενικὸν παντὸς τοῦ λαοῦ συμφέρον : αὐτ.724B προσηκόν τ' ἐστὶ καὶ κοινάτοτος. 4) ἐπὶ πολιτεύματος, κτ. συγκρ. ὁ μᾶλλον φιλελεύθερος, ὁ λοικώτερος : Ἰσοκρ.10,36 ἡγούμενος .. κοινοτέρων εἶναι τὴν ἐκείνου μοναρχίαν τῆς αὐτῶν δημοκρατίας. 5) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ κατὰ τὴν τάξιν ἢ τὴν ἄξιαν ἢ τὴν ἐνεργείαν ἢ τὴν ἰδιότητα ἢ τὴν χρῆσιν συνήθεις, οὐχὶ ἐξαιρετικὸς : Πλάτ.Ἀξ.366B ἔγω δὲ εὐδαίμων ὄν τὰ κοινὰ ταῦτα εἰδέναι, Ἀριστλ.Ρητ.1355a,27 διὰ τῶν κοινῶν ποιέσθαι τὰς πλείους, Πολύδ.2,62,2 τὴς οὐκ ἂν θαυμάσειε .. τὴν ἀνοσίαν τῆς κοινῆς ἐνοσίως, Διον.Ἀλ.Λυσ.3, Λογγίν.40,2 κοινὰ καὶ δημῶδη ὀνόματα, - κοινὴ χρῆσις - ρητορεία - ἐπιτηδεότης, - κοινὸν προτέρημα - ἐλάττωμα - κάθημα. || κ. κτ. ὑπερβ. Ἀριστλ.Ἠθικ.1188b,1 κοινοτάτη τῶν αἰσθησῶν ἢ ἡ ἀφή. || νεώτ. κ. δημ. ὁ κοινὸς νοῦς ἢ συνήθεις, μετρία, ἀλλ' ὑγίης κρίσις : διὰ τὸ εἶναι κανεῖς καλὸς κυδερνήτης, δὲν χρειάζεται να εἶναι μεγαλοφυῆς, ἀλλ' ἀπλῶς να ἔχη τὸν κοινὸν νοῦν. || τὸ οὐδὲ κτ. πληθ. ἐν φρ. αἰ περιτριμμένα ἴδαι, τὰ συνηθισμένα, τὰ τρεχούμενα λόγια : Μέν.Σαμ.27. || κ. νεώτ. φρ. κοινὸς τόπος ὄρος ρητορ. δηλῶν τὴν τελευταίαν τυπικὴν περιόδον τῶν χάριν ἀσκήσεως συνβετομένων λόγων : Ἐρμογ.Προγυμν.6, Ἀφθόν.Προγ.7' νεώτ. γεν. λόγος, ἀξίωμα, γωμωκίον, ἰδέα, φραστικὴ οὐχὶ πρωτότυπος, ἀλλὰ τούτωντων συνηθῆς καὶ γνώριμος τοῖς πᾶσι. || φρ. νεωτ. κοινὰ καὶ περιτριμμένα ἴδιον ἐπιχειρήματα, ἀποφθεύματα, νοήματα, λόγια κτ.Γ' ὄμ. κοινὸς καὶ συνηθῆς ἴδιον ἐπίστημων, ἀσίδος, φιλόλογος, ρήτορ κτ.Γ, ὁ ἀπίστητος, τῆς ἀράδας. || ἐπὶ κεινῶν καὶ ἐλαττωμάτων, ὁ παρὰ πλείστοις ὑπάρχων, ἐκδηλούμενος, ἰδιάζων, ὁ συνηθῆς τοῖς πολλοῖς ἢ ὁ γενικός : Φιλῶδ.Σημ.28 κοιναὶ καὶ δίκαιοιαι κακίαί, - κοινὴ τῶν ἀφίλοτων ἀδυναμία εἶναι ἡ μεταιοδοξία, - κοινὸν τῶν νῦν πολιτικῶν ρητόρων ἐλάττωμα εἶναι ὁ στόμφορ. || κ. μτ. ἀπαφρ. : Ἀνδοκ.2,6 ἀλλ' ἔστιν ἐν τῷ κοινῷ πᾶσιν ἀνθρώποις καὶ ἔξαμαρτέτι τε καὶ κακῶς πρᾶξαι. 6) ἐπὶ προσ. ἐν συνεφ. μτ. λ. δηλοτικῆς συλλογῆς, ὁ δραιοσις ἰαδελφός, ὁ ὁμοπατήρ : Πίνδ.Ο.7,92 μὴ κρύπτε κοινὸν σπέρμ' ἀπὸ Καλλιάνακτος, Σοφ. Αὐτ.1 ὧ κοινὸν αὐτάδελφον ἱσμήνης κῆρα, αὐτ.202 ἠθέλησε δ' αἵματος κοινῶ πάσασθαι, Πάπ. κοινὸς δεσπότης ὁ πατήρ ἡμῶν. 7) ὁ κοινωνικός τινος, ὁ μετέχων εἰς τὴν Σοφ.ΟΤ 240 μῆτε θύμασιν κοινὸν ποιέσθαι ἔβμ. Βερναρδ. Γρ. κμῆτε ἐν τοῖς θυσίσι κοινωνῶν αὐτὸν ποιέσθαι, - προσλαμβάνειν, αὐτ.ΑΙ.267. || Ἐπίγρ. ὁ ἀνήκων ἐν μέρει εἰς τινά : κοινὸς τῷ θεῷ. 8) ἐπὶ προσ., ὁ τὸ αὐτὸ μέτρον [κοινὸν] ἐκτιμήσεως, κρίσεως περὶ προσ. ἢ γεγονότων ἔχων, 3θ. ὁ ἀμερολήπτως, προσήκων ἀκροχόμενος πάντων, ὁ ἀμερολήπτως, ὁ δίκαιος : Ὁμοκ.3,53 ὑποπτασμέναι κοινὰς μὴ οὐ κοινοὶ ἀποβῆται, Λυσ.15,1 κοινούς εἶναι τῶν τε δίκωνται καὶ τῶ φεύγονται, Ἀριστλ.

Ἐβ.6,3 οὕτω μέτρον γενέσθαι καὶ κοινὸν (τὸν Σόλων;) ἢ συνεκδ. ὁ πρὸς μαχομένους ἢ διαμαχομένους οὐδέτερος, ὁ ἐν πολέμῳ τήρῳ οὐδετερότατος : Θουκ.3,68 κοινὸς εἶναι κατ' ἐκείνας (τὰς σπονδάς) ἢ συνεκδ. κτ. ἐπέκτ. Ἐπιγρ., πάπ. ὁ πρὸς λύσιν διαφορὰς ὑπὸ τῶν διαφορομένων ὁμοῦ ὀριζόμενος, ὁ διαιτητής, ὁ συμβιβαστής : Πάπ. κοινὸς μακίτης' 9) ἐπὶ πρῶσ., ὁ ἀβρὸς τοῖς πᾶσι, προσήνης, περιπονητικός, ὁμηλικτικός : Ξεν.Κυν.13,9 Ἰσοκρ.5,80 ἦν ἐβελήσης κοινὸς ἅπασι γενέσθαι, Φιλῶδ.Ρητ.1,2025' 10) μγν., νεώτ. κ. δημ., εἰδ. ἐπὶ γυναικῶν, κοινή ἢ ἐπὶ χρήμασι πορνευομένη, πόρνη, ποῦτᾶνα : Βέττ.Βάλλ. 119,30, - κατήντησε κοινῶν, - ἀσπιταρική ἐπίβλεψις τῶν κοινῶν γυναικῶν ἢ) ἐπὶ συμβαινόντων, ἐπὶ γεγονότων, τὰ ἀποτελοῦντα, ἔχοντα ὁμοίον, τὰ αὐτὸ ἢ τὸ ἀνάλογον διὰ πάντας τοὺς ἐν τῷ λόγῳ ἀναφερομένους ἀποτελέσασθαι ἐν χρ. κ. συγκρ. : Θουκ.5,102 τὰ τῶν πολέμων ἔστιν ὅτε κοινωτέρως τὰς τύχας λαμβάνοντα' 12) μγν., μον. κ. νεώτ. ἐπὶ τῆς ἑλλ γλώσσης, ἡ συνήθης τοῖς πᾶσι, τῷ λαῷ, ἡ ὑπὸ τοῦ λαοῦ γενικῶς λαλουμένη καὶ ὑπ' οὐτοῦ ἀντιληπτή, ἀντίθ. εἰδική διαλέκτου : Σχόλ.Διον.Ορ.14,71 διαλέκτοί εἰσι πέντε, Ἄτθις Δωρὶς Αἰολίς Ἰάκ καὶ κοινή, Θεοδῶσ. Πατρ.Καν.37H, - ὄχι ὀλίγοι τῶν Ἱεροκλήρων καὶ τῶν διδασκάλων τοῦ γένους ἐδίδασκαν ἢ ἔγραψαν εἰς τὴν κοινήν, ὁ Ψαλλίδας ἦταν διασώτης τῆς κοινῆς γλώσσης' ἢ κ. ἐπὶ τῆς αἰγυπτιακῆς γλώσσης, ἡ δημῶδης, ἡ κτ. τοὺς μγν. χρόνους ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων λαλουμένη : Μαν.π.1ῶσ. 1,14' ἢ ὁμ. ἐπὶ τῶν διαλέκτων, ἡ ἀπηλλαγμένη ἀρχαϊσμῶν καὶ ἐξεζητημένων ἐκφράσεων, ἡ γλῶσσα τοῦ λαοῦ, ἡ καθωμλημένη, ἡ δημῶδης, ἀντίθ. νεώτ. ἀρχαϊσμοῦ, ἰδιωματικῆ, μακλιορῆ κ.δ. : Διον.Ἀλ.Ἰσοκρ.2 ἡ κοινή διάλεκτος, Φιλῶδ. Ἀκαθ.53M' ἢ σχόλ. κ. μον. τὸ ἄρσ. κτ. πληθ. οἱ κοῖνοι οἱ μεταχειριζόμενοι τὴν κοινήν γλῶσσαν, ὁδ. ὁ λαὸς ἢ παρὰ πῖσιν ὁ χυθὸν λαὸς : Σχόλ. Διον.Ορ.46YI,EM 40ς,23' 13) ἐν τῇ λογικῇ κοινὸς ὁ γενικὸς, ὁ ὀλοκλήρωτικός : Πλάτ.Θεαίτ.185B οὐτε γὰρ δι' ἀκοῆς οὐτε δι' ἀφῆως οἴαν τε τὸ κοινὸν λαμβάνειν περὶ αὐτῶν, Ἀριστ.Α.Υστ. 7,14 τὰ κοινὰ λεγόμενα ἀξιώματα, αὐτ.88α,36 αἱ κοινὰ ἄρχαί, Εὐκλ. ἐν ἀρχῇ κοῖναι ἔννοιαι [ἀξιώματα] ἢ ὁμ. οἱ γενικοὶ ὄροι, οἱ γενικαὶ ἄρχαί ἐπιστήμης κοινὰ : Ἀριστλ.Μετaph.987b,6, Φιλῶδ. Ρητ.1,69S κοινὰ καὶ στοιχειώδη' ἢ ἐπὶ κρίσεως, ἢ ἀντικειμενικῶς ἰσχυρὰ, ἀναντήρητος : οὗτ.Ποιμυ. 5,22' ἢ εἰδ. κοινὸς ἀνθρώπος ὡς ἀφηρημένη ἔννοια λαμβανόμενος, τὸ κατ' ἀφοίρεσιν ὑπὸ τῆς διανοίας μορφοῦμενον ὃν τὸ ἔχον τὰς γενικὰς ἰδιότητας τῶν ἀνθρώπων ἐν συνόλῳ, ἦτοι ἡ ἔννοια ἀνθρώπου : Δαρμάσκ.Ἀρχ.34| ὁ κοινὸς ἀνθρώπος καὶ λογισμῷ ληπτὸς' 14) πάπ. ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ ὁ κατωτέρα ποιότητος, ὁ οὐχὶ ἀμύχης, μετ' αἰ. εὐτελῶν μετ' ὀλίγων ἀναμεμιγμένους : χρυσοῦ κοινῶ περιρραχῆλιον' 15) ὁμ. πάπ. ἐν ἀναφ. πρὸν μαγικῶς ἐξορκισμοῦς ἡ λέξις ἢ αἱ λέξεις αἰτίας εἰς τὸ ἐξορκίον προσετίθεντο κατὰ περίστασιν εἰς τὰ τυπικὰ τοῦτου φράσεις ὑπὸ τοῦ ἀπαγγέλλοντος αὐτὸ, οἷον τὸ ὄνομα τοῦ καθ' οὗ ὁ ἐξορκισμός, ἡ εὐχὴ ἢ ἄρα, τὸ αἰτούμενον πρᾶγμα κτ. : ὁ κοινὸς λόγος, οὗτ. κοινὰ ὅσα θέλεισι ἰπαρένεθσον!' 16) γραμμ. ἐπὶ τῶν συλλαβῶν ἢ ὅτε μὲν μακρὰ, ὅτε δὲ βραχεῖα : Διον. Ορ.633,17, Ἥφροιστ.1,4' ἢ ὁμ. ἐπὶ τῶν ὀνομ. ἐν ἀναφ. πρὸς τὸ γένος ὃ ἐν χρ. κ. κτ. ἄρσ. κ. κτ. Θηλ. : Διον.Ορ.634,19, Ἀντων.30,7, EM 143,33' ἢ γραμματολ. ἐπὶ ποιημάτων, τὰ συντεθειμένα διπλῶς καὶ κατὰ στίχους αὐτοτελοῦς μέτρον καὶ κατὰ συστηματικὸν τι μέτρον, οἷον αἱ σαφ.καὶ

στροφαί : Ἥφροιστ.58' ἢ ὁμ. τὰ ἀκαθορίστου μετρικῆς μορφῆς : αὐτ.60C.
κοινασάρκιον (τὸ) νεώτ. βιολ. περίδημα περιβάλλον τὰς συντήματα ἀγωγῶν τὰς ὀπικίας διαφόρων ζῴων.
κοινασία (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν μυιδῶν.
κοινάστειον (τὸ) νεώτ. γεωλ. ὁ ἐξ ἀβαστολιθικῆς οὐσίας σκελετός συνθετοῦ κοραλλίου.
κοινωστοματιός-α-ον μσν. ἔσφ. γρ. ἀντὶ κυνωστοματιός ὁ ἔχων μῆκος κυνωσατοῦ βλλ. : Κ Πορφ.Ἐκθ.658 **κοινωστοματιον** καρφῖον ἀρηπίδιον.
κοινωτάρχης (ὁ) νεώτ. ὁ ἀρχων κοινότητος, ὁ πρόεδρος τῆς κοινότητος.
κοινωταφῆς-οὐς-ές Ἐπιγρ. ἐπὶ θαλάμου, ὁ ἀποτελῶν κοινὸν τάφον : Λύσιλλαν κατέχει κοινωταφῆς θάλαμος.
κοινωτάφιος (τὸ) λεγ. ὁ δημόσιος, κοινὸς τάφος Ὀλην. ἐπὶ Δημ.508 «κοινωτάσιος» δημοσίσι μνημῆσι». **κοινωταφῆς-οὐς-ές** Ἐπιγρ. ὁ ἄπο τοῦ κράτους ἐπιτρεπόμενος, παραχωρούμενος, καθιερωμένος : ὄδγμα κοινωταφῆς.
κοινότης-πτος (ἡ) κ. μον. κ.νεώτ., δημ. κοινότητα ἢ ἰδιότης τοῦ κοινοῦ, τὸ κοινῆ μετέχειν τινός : Ἀνδοκ.4,19 ἢ μάλιστα κοινότητα δοκεῖ ἠρῆσθαι, Πλάτ.Θεαίτ.208D ἔως δ' ἂν κοινῶ τινος ἐφάπτη, ἐκείνων περὶ σοὶ ἔσται ὁ λόγος ὡς ἂν ἡ κοινότης ἢ, Ἀριστλ.Πολιτ.1274b,10 ἢ τῶν γυναικῶν καὶ παίδων καὶ τῆς οὐσίας κοινότης' ἢ κοινῆ ἰδιότης : Πλούτ.Σύγκρ.Λουκ.Νομ.1 αἱ μὲν γὰρ κοινότητες ἐπιφαινόμεναι ταῖς πράξεσιν' 2) ταυτότης : Ἰσοκρ.15,296 κοινότητα . . φωνῆς, - κοινότης ἰδεῶν - αἰσθημάτων - βλέψεων' ἢ εἰδ. γραμμ. τὸ κοινὸν γένος : Ἀπολλ.Δύσκ.Συυτ.128,9' 3) γενικότης, καθολικότης' ὁδ. ἀριστία, ἀσάφεια : Διον.Ἀλ.Ρωμ.2,39 κ- τῶν ὁμοαγιῶν' ἢ κοινότητες οἱ κοῖνοι τόποι : Πλούτ.Ηθ.129D ἐναστάσεις καὶ παρεμπιπτάσεις καὶ κοινότητες λαλοῦντα' 4) κοινωνικότης, ἀγαθὴ ἐπικοινωνία, προσήγεια : Ξεν.Ἑλλ.1,30 μάλιστα ἐπέθραπον τὴν τε . . προθυμίαν καὶ κοινότητα' ὁδβλ. κοινὸς 9)' 5) ἔνωσις, ἀδελφότης, κοινὸν : ἡ κοινότης τῶν ἀγρευτῶν' ἢ νεώτ. σύνολον προσώπων ἐν ὀρισμένῳ τμήματι κράτους τινὸς οἰκούντων καὶ ὀργανωμένων εἰς νομικὸν πρόσωπον ὁσκούων διοικητικὴν ἔξουσίαν, σικοποῦσιν τὴν ἐξουηπρέτησιν τοπικῶν ἀναγκῶν' ἢ εἰδικῶτ. ἡ χωριωτῶν βαθμὶς τῆς τοπικῆς αὐτοδιοικήσεως : κοινότης Ἀμφίσσης - κοινότης Νέας Φιλαδέλφειας' ἢ ἔνωσις ὁμοεθνῶν πόλεως τινος ἢ χωρίου : αἱ ἐπὶ τουρκοκρατίας ἑλληνικαὶ κοινότητες τοῦ Πηλίου' ἢ εἰδ. διοικητικὸς ὀργανισμὸς μονῆς ἢ μοναστικῆς πολιτείας : Σέργ.Μακρ. ἐν Σάθ.3,400 ἐκ δαπανημάτων τῆς κοινότητος τοῦ Ἁγίου Ὀρους' 6) πάπ. ἡ βουλή, τὸ κοινόν, τὸ διασκεπτόμενον σῶμα, ἡ συνέλευσις : ἡ κοινότης τῶν πρωτοκωμητῶν καὶ συντελεστών καὶ κτητόρων κώμης.
κοινοτικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀναφερόμενος, ἀνήκων εἰς τὴν κοινότητα βλλ., ὁ τῆς κοινότητος : **κοινοτικὸν δάσος** - φρέαρ - φῶρος, - ἢ **κοινοτικὴ διοικησις** ἔπιγρ. -ῶς.
κοινότοκος-ον ὁ κοινῆ μετὰ τινος ἢ μετὰ πολλῶν γεννηθείς, ὁ ὑπὸ τῶν αὐτῶν γονέων : Σοφ.Ἥλ. 858 πάρεσις ἐκ φίλων ἐπὶ κοινοτικῶν εὐπατριδᾶν τ' ἀργαί (. . ἐλπιδες βοθηθείας στηριζόμεναι ἐπὶ τῶν ἀδελφῶν).
κοινοτοπία (ἡ) νεώτ. ὁ κοινὸς τόπος, λόγος σπερνούμενος πρωτοτυπίας, τετριμμένος.
κοινοτοπικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς κοινοτοπίαν βλλ., ὁ τῆς ἢ ὁ κατὰ τρόπον κοινοτοπίας, ὁ κοινὸς καὶ τετριμμένος ἔπιγρ. -ῶς.

κοινοτροφικός-ή-όν (τρέφω) ὁ κοινή μετὰ τινος ἀνατροφή ἀνάγκη, ἀρμόζων • Πλάτ. Πολιτ. 264D ἄρ οὐν καί σοι ξυνοδοκεῖ ταύτη δεῖν διαχάεσθαι τήν κοινοτροφικήν ἐπιστήμην· 2) τὸ θηλ. κοινοτροφική (ἐν. ἐπιστήμη) ἡ ἀπὸ κοινοῦ ἀνατροφισμός • Πλάτ. Πολιτ. 261E τῆς ζωτροφίας τήν τὴν ξυμπολόων κοινήν τροφήν ἀγελαιότροφιαν ἢ κοινοτροφικήν τινα ὀνομάζωμεν· **κοινωνοῦρος** ταῖνα (ἢ) νεώτ. ἔκρινεν προσβάλλουσα τὰ ζῶα ἢ ἡ νύμφη εἶναι πολυκέφαλος μὲ ἐνιαίαν οὐράν.

κοινοφαγία (ἢ) μγν. τὸ ἐσθίειν, τρώγειν ἀκόθαρτα καὶ ἀπηγορευμένα φαγητά • Ἰώσ. ΑΙ 11,8,7. **κοινοφιλής-οὗς-ές** ὁ μετὰ τινος ἀπὸ κοινοῦ ἀγαπῶν τινα ἢ τι • Αἰσχ. Εὐμ. 985 χάρματα δ' ἀντιδιδότεν κοινοφιλεῖ διανοία (κωδ. κοινοφάει).

κοινόφρων-οσος-ον ὁ μετὰ τινος ἔχων τὰ αὐτὰ φρονήματα, ὁμόφρων, ὁμογνώμων • Εὐρ. Ἴων 577 εἰς τὴν Ἀθήνας στείχε κοινόφρων πατρί.

κοινοφύης-οὗς-ές μγν. ὁ κοινὴν ἔχων μετὰ τινος τὴν γέννησιν, καταγωγήν • Δαρμάσκ. Ἀρχ. 52.

κοινοχρηστία (ἢ) μσν. ἡ κοινὴ χρῆσις, χρησιμότης πράγματος, ἢ ἐκ πράγματος κοινὴ ὠφέλεια.

κοινόχρηστος-ος-ον νεώτ. ὁ κοινῆς χρήσεως, ὁ πρὸς χρῆσιν τοῦ κοινοῦ προωρισμένος • εἰδ. κοινόχρηστος χώρος ὁ ἐν κατωκισμένῳ τόπῳ χρησιμεύων πρὸς ἐξυπηρέτησιν τοῦ κοινοῦ, οἷον ὁδός, πλατεῖα κλπ.

κοινώ-ῶν (κοινός), μέλλ. **κοινώσω** (Αἰσχ. Χο. 673), ὄφρ. **ἐκοίνωσα** (Θουκ. 8,48), ὄφρ. **ἐκοίνωσα** (Πινδ. Π 4,115), μέσ. μέλλ. **κοινώσομαι** (Πινδ. Ν 3,12), ὄφρ. **ἐκοινώσαμην** (Αἰσχ. Ἀγ. 1347) κ. παθ. **ἐκοινώθη**ν, παρακ. **κεκοινώμαι** ἐν μέσ. σημ., ποιῶ τι κοινὸν μετὰ τινος, μεταδίδωμι τινί τι, γνωστοποιῶ • Αἰσχ. Χο. 717, Εὐρ. Μήδ. 685 τοῦτ' ἔθευ μάντευμα κοινώσαι θέλω, Ἄριστ. Νεφ. 197 ἴνα αὐτοῖσι κοινώσωμι τὰ πραγματίον ἐμόν, Θουκ. 4,4 ὑστερον καὶ τοῖς ταξιάρχοις κοινώσας • μτ. αἰτ. κ. ἐμπροθ. αἰτ. • Εὐρ. ΙΑ 44 φέρε κοινώσων μῦθον ἐς ἡμᾶς • μτ. ὄφρ. κ. ἐμπροθ. γενικ. • Αἰσχ. Ἰκ. 369 ἄστοις δὲ πᾶσι τῶνδ' ἐκοινώσας πέρι • καθιστάτω γνωστὸν, ἀνακοινώσιν τινί τι • Πινδ. Π 4,115 νυκτὶ κοινάσαντες ὁδὸν (ἀνακοινώσαντες εἰς τὴν νύκτα μόνον τὸ ταξιδεῖον των, ὁδοιποροῦντες διὰ νυκτὸς χωρὶς τὰ συμβουλευθῶσι τινα) • κ. κ. μέσ. ἰδ. ἐπὶ θεῶν ἢ μαντείων, συμβουλευόμενοι αὐτούς • Ξεν. Ἀν. 6,2,15 νοσημένῳ δὲ αὐτῷ τῷ ἡγεμόνι Ἡρακλεῖ καὶ κοινομένῳ • γεν. • Πλάτ. Νόμ. 930C οἱ προσήκοντες πρὸς τὰς τῶν γάμων ἐπιμελουμένους γυναικας κοινώμενοι, Πολύβ. 7,16,3 καὶ κοινώσμενοι περὶ πάντων ἑαυτοῖς, Γαλ. Εὐ. 5 τοῖς ἱατροῖς περὶ τινῶν κοινώσασθαι, Ἡρωδ. Ιαν. 1στ. 1,6,22 οὐκέτι μὲν τοῖς φίλοις οὐδὲν ἐκοινώσασα • κ. κ. ἀπολ. • Σοφ. Ἀντ. 539 ἐπεὶ οὗτ' ἠθέλησας οὗτ' ἐγὼ κοινώσαμην· 2) ἀπλῶς ἀνακοινώ • Μέν. Μον. 361 μηδὲν τῆ γυναικὶ χρῆσθαι κοινώσασθαι, Ἀλκίφρ. 3,72 τὰ κατ' ἐμὲ τῆ βουλῆ κρινώσασθαι· 3) μέσ. συμφωνῶ πρὸς τινα • Ἀριστ. Μεταφ. 993b, 12 ὡν ἂν τις κοινώσαιτο δόξαις· 4) καθιστῶ τὸ κοινὸν μετὰ τινος, διδῶμι τινί συμμετοχὴν, συμμερισμὸν εἰς τι • Θουκ. 1,39 γάλα δὲ κοινώσαντες τὴν δύναμιν κοινὰ καὶ τὰ ἀποδαίνοντα ἔχειν, Πλάτ. Συμ. 218E εἰ δὴ καθορῶν αὐτὸ κοινώσασθαι τὲ μοι ἐπιχειρεῖς, Ἄριστ. Πολιτ. 1264a, 1 ὡσπερ τὰ περὶ τὰς κτήσεις ἐν Λακεδαιμόνι καὶ Κρήτῃ τοῖς συσταίσις ὁ νομοθετικὸς ἐκοινώσα • κ. κ. μέσ. • Πινδ. Ν 3,12 ἐγὼ δὲ κείνων τέ νιν ἄροισι λύρα τε κοινώσομαι ἴμνον • κ. κ. μέσ. ὄφρ. μτ. ἐνεργ. σημ. • Ἰνπ. Ὀρκ. 3) ποθ. ἰδ. ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως, ἔχω κοινωνίαν μετὰ τινος • Εὐρ. Ἀνδρ. 38 ὡς οὐχ ἐκοῦσα τῷδ' ἐκοινώθην λέγει • κ. κ. μτφ. • Πλάτ. Νόμ. 6731)

κοινωθέντ' ἀλλήλοις χορεῖαν .. ἐτεκέτην • κ. κ. κ. νουμαί χρωμαί χρωματίζομαι • αὐτ. Τιμ. 59R· 8) μέσ. ἐνώ, βάζω μαζί τὴ μετὰ τινος • Ἰσάι. 11,50 κοινώσασθαι ἐθέλω τὴν ὁσίαν.. τῆ τοῦ παιδός

7) μτ. γενικ. μέσ. εἶμαι μέτοχος, μέλος τινός • Εὐρ. Φοῖν. 1709 τῆσδε κοινοῦθαι φυγῆς, αὐτ. Κύκλ. 634, Λυσ. 12,93 οὐ τῶν ἀνοσθῶν κοινώμενοι πιστοὺς ὑμᾶς ἐκπύτω • ἢ μτ. ἐμπροθ. ὄφρ. κ. γενικ. • Εὐρ. Ἀνδρ. 933 σὺ τὴν κακίστην αἰχμάλωτον ἐν δόμοις δοῦλῶν ἀνέξει σοὶ λέχους κοινωμένην;

8) μέσ. μτ. αἰτ. ἐνεργῶ μετὰ τινος ἀπὸ κοινοῦ • Αἰσχ. Ἀγ. 1347 ἄλλα κοινώσαιμεθ' ἂν πάς ἀσφαλῆ βουλευματα • Πλάτ. Λάχ. 196C κοινώμεθα γὰρ ἐγὼ γε καὶ Λάχης τὸν λόγον, Δημ. 890 ὑν δὲ κοινωσάμενοι τὸ πρᾶγμα • ἢ μτ. αἰτ. κ. ὄφρ. • Εὐρ. Ἴων 608 ἡ κοινωμένη τὰς συμφορὰς σοι πρόσθεν • ἢ μτ. αἰτ. κ. ἐμπροθ. αἰτ. • Θουκ. 8,8 . . οὐκ ἐκοινῶντο τὸν στόλον ἐς τὴν Χίον

9) καθιστῶ τὸ κοινὸν βλ. 8), μισίαν, μολύνω • Κδ Ματθ. 15, 11 οὗ τὸ εἰσερχόμενον εἰς τὸ στόμα κοινῶν τὸν ἄνθρωπον, ἄλλα τὸ ἐκπορευόμενον ἐκ τοῦ στόματος • ἢ μτ. αἰτ. κ. ὄφρ. • ΠΔ Μακκ. 4,7,6 οὐδὲ τὴν θεοσέβειαν καὶ κα. ἀρισμὸν νόμιμον χωρήσασαν γαστέρα ἐκοινώσασαν μαρφογὰν • μέσ. κηρύττω, θεωρῶ ὡς ἀκαθάρτον ἢ βέβηλον • Κδ Πράξ. 10, 15 ἃ ὁ Θεός ἐκαθάρισε σὺ μὲ κοῖνον.

κοινῶμα-ατος (ἴ) ἡ ἔρωτική ὁμιλία, κοινωνία, συνουσία • Πλούτ. Ἡθ. 338Α Διονύσιος δὲ ὁ νεώτερος Ἀπόλλωνος υἱὸν ἑαυτὸν ἀνηγόρευσεν ἐπιγράφας, Δωριδὸς ἐκ μητρὸς Φοῖβου κοινῶμασι βλαστῶν· 2) Ἡσ. ὡς γλώσσ. τοῦ ἔδαμματα • βλ. 3) ἀλακτωτὸς ἄρμος, σύνδεσμος • Φιλ. Βελον. 57, 19.

κοινωνῶν (ἴ) μγν. κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ κοινῶμα, σιδηροῦς ἄρμος, δεσμός • Φιλ. Βελον. 64,3 φαλίδες συνηλίσθητ' ἔσαν κοινωνῶντες ἐλάσσασιν· 2) νεώτ. εἶδος ἡλου χρησιμεύοντος πρὸς σύνδεσιν μεταλλικῶν ἐλασμάτων, κατ' ἀνοκόμο. **κοινῶν-ῶνος** (ἴ) μσν. κοινῶν-ἄνος βλ. 1) κοινῶν-ος βλ. 1) • Ξεν. ΚΠ 7,5,35 οὐσπερ κοινῶνας ἐνόμιζε τῶν καταπεπραγμένων, αὐτ. 8,1,16

2) πάπ. ἐπὶ τῶν δημοσιῶν, τῶν εἰσπραττόντων φόρους. **κοινωνήμα-ατος** (ἴ) τὸ ἀνακοινώθην, μεταδιδόμενον, ἀνακοίνωσις κτ. πηθ. πράξεις κοινωνίας, συναλλαγῆς, σχέσεις ἡφέςας καὶ ὄψεις μεταδιδόμενων, δεσμοφιλία • Πλάτ. Πολ. 333Α ἔμυθ' ἄλλα δὲ λέγεις κοινωνήματα, ἢ τι ἄλλο • - Κοινωνήματα δὴτα, αὐτ. Νόμ. 738Α, Ἄριστ. Πολιτ. 1280b, 17 καιτοι τοῦτο τῶν ἰδιωντῶς πόλει κοινωνημάτων ἐστίν, Ἰώσ. ΑΙ 16,7,3 κοινωνήματα πρὸς τινα, Πλούτ. Ἡθ. 158C φιλιανθρωπώτατα καὶ πρῶτα κοινωνήματα πρὸς ἀλλήλους· 2) κτ. ἐν. κοινωνία, γνωστοποίησις • Φιλ. Βελ. Οἰκ. 46,3 κοινωνήματα λέγων· 3) κοινὴ ἐπιχειρησις • αὐτ. Κακ. 33,3

• Πάπ. συνεταιρισμὸς πρὸς ἐπιχείρησιν· 4) σημεῖον ἐφαρμογῆς • Ἰνπ. Εἰδ. 2,4,2

5) συνάφεια, σχέσις • Νικόλ. Δαρμ. 128,3.

κοινωνήσις-εως (ἢ) συμμετοχὴ τινος εἰς τι • Πλάτ. Πολιτ. 310B τῶν ἐπιγραφῶν καὶ παίδων κοινωνήσεων· 2) πάπ. συνεταιρισμὸς, ἐταιρεία.

κοινωνητικός-ή-όν ἡ δ. γρ. ἀπὸ κοινωνικός βλ. 1) Πολύβ. 2,44,1, Πλούτ. Ἡθ. 746Α κοινωνητικὴ πολιτική· 2) ὄφρ. κοινωντικός ἐλευθέρως, γενναῖο-δωρὸς • Διοτογ. Ν 2 τοβ. 4,7,62.

κοινωνία (ἢ) (κοινωνῶ-ῶ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἡ σχέσις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κοινωνῶν βλ. 1), ἐπικοινωνία, ἐπιμείζια, ὁμιλία, συναστροφία • Πινδ. Π 1,97 κοινωνίαν μαλακῶν παίδων, Θουκ. 3,10 οὐτε φιλιαν ἰδιώτας βέλβαιον γιγνομένην οὐτε κοινωνίαν πόλειαν, Πλάτ. Γοργ. 507E ὄφρ δὲ μὴ εἶναι κοινωνίαν, φιλία οὐκ ἂν εἴη, αὐτ. Νόμ. 861E ἐν

ταίς κοινωνίαις τε και ὀμίλιας, αὐτ. Πολ. 3431), Ἀριστ. Πολιτ. 1252h, 7 ἄλλα γίνεται ἡ κοινωνία αὐτῶν δούλης και δούλου, ΚΔ Ἰω. Ἐπ. 1, 1, 3 τνα και ὑμεῖς κοινωνίαν ἐχητε . μεθ' ἡμῶν' 2) κ. μτ. γενικ. ἀντικειμ. ἡ μετά τινος ἐπικοινωνία, συνάφεια, σχέσις, συμμετοχή, κ. μέσ. : Εὐρ. Ἡρ. 1377 λυραὶ δὲ τῶνδ' ὄπλων κοινωνία, αὐτ. Ἰ 254 τίς θαλάσσης Βουκόλους κοινωνία; Πλάτ. Τιμ. 87Ε ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῶν πόνεων, Ἀριστ. Θεσμ. 140 τίς δαὶ κατόπτηρος και ξίφους κοινωνία; ποῖα σχέσις; ., Ἀλεξ. 296 ἄλλη μανίας κοινωνίαν ἔχει τινά, ΚΔ Κορ. 1, 10, 16 οὐχι κοινωνία τοῦ αἵματος . . ἐστί; ἢ μ. μτ. γενικ. προσδιωρ. : Πλάτ. Νόμ. 721Α ἡ τῶν γάμων σύμμιξις και κοινωνία, Δημ. 118 οὐδὲ κοινωνίαν βροθείας και φιλίας οὐδεμίαν ποιήσασθαι, Πάπ. γάμου και βίου κοινωνία' 3) εἰδ. ἡ σαρκική ἐπικοινωνία, ὀμίλια, ἡ συνουσία : Εὐρ. Βαχχ. 1277 ἐμῆ τε και πατρός κοινωνία, Ἀμφίς 20, 3 γυναικὸς λαμβάνειν κοινωνίαν' 4) κ. νεώτ. κ. δημ. σύνολον ἀνθρώπων ὡς ὄργανον μένον τι δλον νοούμενον, ἐντὸς ὄρισμένων τοπικῶν και χρονικῶν ὁρίων διοδιοῦν : Πλάτ. Πολιτ. 2761 ἐπιμέλεια δὲ γε ἀνθρωπίνης συμπάσης κοινωνίας οὐδεμία ἂν ἐθελήσειεν ἐτέρα μάλλον και προτέρα τῆς βασιλικῆς φάναι, Ἀριστ. Πολιτ. 1252a, 7 αὐτὴ δ' ἐστίν ἡ καλούμενη πόλις και ἡ κοινωνία ἡ πολιτική - ἡ μελέτη τῆς ἐξελίξεως τῶν ἀνθρωπίνων κοινωνιών, Λασκαρ. Μυστ. 176 ὅταν ἡ ἀνθρώπινη ἀδυναμία δὲν ἐσυγχώρεται ἂν ἐνωθούν ὅλοι οἱ ἀνθρώποι . . εἰς μίαν κοινωνίαν, Δραγ. Ὄσ. Ζωντ. 81 στis κοινωνίας ἐπάνω ριζώνουν οἱ λιγοστοὶ . . - ἡ γαλλική κοινωνία' ἢ αἱ ἀνώτεραι κοινωνικαὶ τάξεις : ἡ κοινωνία τῶν Ἀθηνῶν, - ἡ καλή, - ἡ ὑψηλή κοινωνία' ἢ νεώτ. εἰδ. ἔνωσις, σύνδεσμος : ἡ Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν' 5) εἰδ. ἐκκλ. κοινὸν δῶρον, συνεισφορά : ΚΔ Ρωμ. 15, 26 κοινωνίαν τινά ποιήσασθαι εἰς τοὺς πτωχοὺς οὗτ. Ἐβρ. 13, 16 τῆς δὲ ἐπιποιίας και κοινωνίας μὴ ἐπιλαθάνεσθε' 6) ἡ θεία μετᾶλφεις βλ.λ. **κοινωνικοαισθητικός**-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ συνδυάζων τὰς περὶ κοινωνικῶν, οικονομικῶν ζητημάτων ἰδέας μετὰ τῶν αἰσθητικῶν ἀντιλήψεων : κοινωνικοαισθητικὴ σχολή' ἢ νεώτ. κοινωνιολ. τὸ ἄρσ. ὡς οὗσ. κοινωνικοαισθητικοὶ οἱ εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν κοινωνιολογικῶν θεωριῶν διανοητῶν, στοχαστῶν, οἰτινές, καλλιτέχναι κοινωνικοὶ φιλόσοφοι ὄντες, ἐν τῇ κρίσει αὐτῶν περὶ τῶν κοινωνικοοικονομικῶν ζητημάτων ἐπεδίωξαν τὰ ἐφαρμοσμοῦ τὰς αἰσθητικὰς αὐτῶν διαθέσεις προβάλλοντες ἰδίαις αὐτῶν οικονομικὰς θεωρίας.

κοινωνικός-ἡ-ὄν(ν) κ. μαν., νεώτ. κ. δημ., παροθ. -ώτερος, -ώτατος ὁ τῆς κοινωνίας, ὁ ὑπάρχων ἡ ἰσχύων εἰς τὰς μετὰ τῶν ἐν κοινωνίᾳ συμβιούτων ἀτόμων σχέσεις : Πλάτ. Ὀρ. 411Ε ἰσότης κοινωνική, Ἀριστ. Πολιτ. 1283a, 38 κοινωνικήν γὰρ ἀρετὴν εἶναι φασιν τὴν δικαιοσύνην, -κοινωνικὰ καθήκοντα (τὰ ἐν τῇ κοινωνίᾳ καθήκοντα τοῦ ἀνθρώπου), -κοινωνικὰ τάξεις (αἱ ἐν τῇ κοινωνίᾳ ζῶσαι κατηγορίαι ἀτόμων, τῶν ἰδίων κατὰ τὸν πλοῦτον ἡ τὴν καταγῶνθιν διακρινομένων ἀλλήλων), -κοινωνικός βίος, Λασκαρ. Μυστ. 123 κανόνες διαγωγῆς διὰ τὴν κοινωνικήν του ζωὴν, -κοινωνικὰ φαινόμενα, -κοινωνικὰ μεταβολαί' 2) ὁ ἀπὸ κοινοῦ κατεχόμενος : Πάπ. κοινωνικός ἐλαίον· ὅθ. τὰ κοινωνικὰ ἰδιοκτητῶν ἀνήκουσα εἰς σωματεῖα : Δημ. 182' 3) ὅμ. τὰ κοινωνικὰ ὄφρα ἐπὶ τῶν σωματείων : Πάπ. 4) κ. νεώτ. κ. δημ. φίλαλος, ἐξυηρητικός τῶν ἄλλων : Πολύβ. 2, 44, 1 ὑπέγενετο δὲ κοινωνικὴ και φιλικὴ τις αὐτοῦ διαθέσις, -κοινωνικὰ αἰσθηματά, Δραγ. Ὄσ. Ζωντ. 85 σκέφθηκε πῶς τὴν κοινωνικὴν ἐνέργειαν δὲν τὴν βάζει γιὰ σκοπὸ του

ἢ ὁ μερινῶν διὰ τὴν κοινωνίαν, ὁ χάριν τῶν ἐν κοινωνίᾳ βιουσῶν ἀνθρώπων ὁμάδων γινόμενος, ὑπάρχων : κοινωνικὴ πρόνοια - πολιτική, -κοινωνικὰ ἀσφαλίσεις' 5) κ. ἐπὶ προσ., ὁ ἀρεσκόμενος εἰς τὴν μετ' ἄλλων ἀνθρώπων συμβίωσιν, συναναστροφὴν· ὅθ. εὐπροσήγορος, φίλλαλος : Ἐπίκ ἀπ. 525 φύσει ἐσμέν κοινωνικοί, Φιλ. ἀπ. 71εἰ τὸν ἀνθρώπου ἡ φύσις κατεσκεύασε κοινωνικώτατον, ΚΔ Τιμ. 1, 6, 18 πλοῦτερον ἐν ἐργοῖς καλοῖς, εὐμεταδότους εἶναι, κοινωνικούς, Πτολ. Τετρ. 69, -κοινωνικός ἀνθρώπος' ἢ ὁ πρόθυμος ἂς συμμερισθῆ τὸ κέρδος μετ' ἄλλων : παροιμ. : Ἀριστ. Ρητ. 140a, 20 ὁ Ἐρμῆς κ' . . ἢ τὸ οὐδὲ τὸ κοινωνικὸν ἢ πρὸς κοινωνίαν διόθεσις : Ἰώσ. Π 2, 8, 3' 6) μεταδοτικός, διανεμητικός : Λοκ. Τιμ. 56 πρὸς ἀνδρα οἶον σὰ ἀπολοῖκόν και τῶν δυντων κοινωνικόν' 7) ὁ εὐρίσκόμενος εἰς σχέσιν, ἐπικοινωνίαν πρὸς τινά, μτ. ὄστ. : Ἰουστίν. Νεορ. 8 κ' τῆ ἐκκλησίᾳ' 8) κ. νεώτ. ἐνν. ὅμ. ἐπὶ προσ., ὁ μετέχων τῆς χριστιανικῆς κοινωνίας : Φάτ. Νορκ. 12, 2 ἀρετικὸς λέγει τοὺς μὴ δοντας κοινωνικούς. **κοινωνικότης**-ητος(ἡ) νεώτ. ἡ τάσις πρὸς συμβίωσιν ἐν τῇ κοινωνίᾳ μετ' ἄλλων ἀνθρώπων και ἡ προσαρμογὴ εἰς τὰς ἐκ ταύτης ὑποχρεώσεις' ἢ ἡ καλὴ κοινωνικὴ συμπεριφορὰ, εὐπροσηγορία, ἡ μετὰ χάριτος ἀναστροφή πρὸς ἄλλους ἀνθρώπους ὡς μέλη τῆς κοινωνίας.

κοινωνικός ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον κοινωνικῶν, ἰδιότροπα, ἀρμόζοντα εἰς τὴν κοινωνίαν : Πολύβ. 18, 48, 7 ἐπὶ τῶ μὴ κοινωνικῶς κρησῶσαι τοῖς εὐτυχημασι, Διόδ. Σ. 5, 9 διατέλεσαν ἐπὶ τιναι χρόνους κοινωνικῶς βιοῦντες, Πλούτ. Ἡθ. 1108G ζῆν κοινωνικῶς και φιλικῶς.

κοινωνίματос-α-ον πάπ. ὁ ἀπὸ κοινοῦ ἀνήκων, ὁ οὐ κοινῆ ἡ χρῆσις : ὁ δὲ τοίχος τῆς οικίας κοινωνίματос τυγχάνων τῆ ἐμῆ οικίᾳ, αὐτ. κοινωνίματос πράγματα.

κοινωνίματос-α-ον πάπ. κοινωνίματос βλ.λ. : κοινωνίματос αἰθρων.

κοινωνιοκρατία (ἡ) νεώτ. σοσιαλισμὸς βλ.λ.

κοινωνιολογία (ἡ) νεώτ. ἡ ἐπιστῆμὴ ἡ ἐρευνῶσα τὸ φαινόμενον τοῦ κοινωνικοῦ βίου τῶν ἀνθρώπων, τὰ ἐκ τούτου πηγάζοντα φαινόμενα και τοὺς νόμους ὑφ' ὧν ταῦτα διέπονται.

κοινωνιολογικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ σχετιζόμενος, ἀναφερόμενος εἰς τὴν κοινωνιολογίαν βλ.λ. : ζητήματα κοινωνιολογικά, -θεωρίαι κοινωνιολογικά, -κοινωνιολογικὴ αἰσθητικὴ ἐπίρρ. -ώς.

κοινωνιολόγος (ὁ) νεώτ. ὁ ἀσχολούμενος, ὁ καταγινόμενος περὶ τὴν κοινωνιολογίαν βλ.λ.

κοινωνισμός (ὁ) νεώτ. σοσιαλισμός, κομμουνισμός βλ.λς.

κοινωνιστικός-ἡ-ὄν νεώτ. σοσιαλιστής, κομμουνιστής βλ.λς.

κοινωνιστικός-ἡ-ὄν σοσιαλιστικός βλ.λς.

κοινωνιοποιῶ-ὤω γλωσσ. κοινωνῶ βλ.λ.

κοινωνός (ὁ) ἡ κ. νεώτ., νεώτ. κ. κτ. οὐδ. κοινωνόν, μτ. γενικ. ὁ σύντροφος, ὁ συνεταιρικός, μέτοχος εἰς τι : Αἰσχ. Ἀγ. 1037 Κασσάνδραν λέγω, . . κοινωνὸν εἶναι χαρινβίον, αὐτ. 1352, Ἀντιφ. 5, 68 τὴν ἐν ἐπιβουλῆς οὐδένα κοινωνόν ποιήσασθαι, Θεοκ. 7, 63 κοινωνοὶ μόνοι . . τῆς ἀρχῆς ὄντες, Πλάτ. Νόμ. 868Ε μηδὲ κοινωνὸς ἱερῶν, ΚΔ Ματθ. 23, 30 εἰ ἦμεν ἐν ταῖς ἡμέραις τῶν πατέρων ἡμῶν, οὐκ ἂν ἦμεν κοινωνοὶ αὐτῶν, -κοινωνός τῆς χαρᾶς - τῆς θλίψεως' ἢ κ. μτ. ἐμπροθ. γενικ. : Πλάτ. Νόμ. 810C κοινωνοὺς ὑμᾶς δυντας περὶ νόμων' ἢ κ. μτ. ὄστ. πράγμ. : Εὐρ. Ἡκ. 637 ὅθεν γ' Ἰδῶν σε δαίτι κοινωνόν καλεῖ' ἢ ὅμ. μτ. ὄστ. προσ. : Ξεν. Ἀπομν. 2, 6, 24 και τῶν πολιτικῶν τιμῶν . . ἀλλήλοισ κοινωνοὺς εἶναι' ἢ συμεργός, συναυτοῦργος, συνέννοχος : Σοφ. Τρ. 730 τοι-

αὐτα δ' ἄν λῆξειεν οὐχ ὁ τοῦ κακοῦ κοινωνῶς· ἀπολ. μέτρος, εἰταίρος, σύντροφος : Σοφ.Αἰ.284 ἀπαν μαθήσει τούργον ὡς κοινωνῶς ὧν, Πλάτ. Πολ.333B δίκαιος ἀγαθὸς καὶ χρήσιμος κοινωνῶς, Δημ.232 Φιλοκράτης ὁ Ἀγνοῦσιος, ὁ σὸς Αἰσχίνη κοινωνῶς οὐχ ὁ ἐμός· 3) εἰδ. Ἐπιγρ. ἐν συνεκφ. μτ. τῆς λ. λιμένων, οἱ δηροσιῶναι, ἐκμισθῶνται τῶν λιμενικῶν φάρων : κοινωνῶν λιμένων· 4) πνεύμα εὐμενές, προστατευτικόν : ΠΔ Βασ.4, 17, 1) καὶ ἐποίησαν κοινωνῶν καὶ ἐχάρησαν τοῦ παροργίσει τὸν κύριον· 5) ὡς ἐπίθ. κινῶς βλ.λ. : Εὐρ.ΙΤ 1173 μῆτέρα κατειργάσαντο κοινωνῶν ἕϊφει.

κοινωνῶ-ῶ κ. μον. νεώτ. κ. δημ., μέλλ. κοινωνήσω κ. μέσ. μτ. παθ. σμυ. κοινωνήσομαι, παρακ. κεκοινωνήκα κ.παθ. κεκοινωνήμαι, μτ. γενικ.πράγμ. κ. δοτ. προσ. ἔχω, πράττω τί ἀπό κοινοῦ μετά τινος, εἶμαι συγκοινωνῶς, συμμέτοχος : Πλάτ.Νόμ. 686A ἄτε κεκοινωνηκότας μέν πολλῶν πόνων καὶ κινδύνων ἀλλήλοισι, Ξεν.Ἐλλ.6,31 κοινωνεῖν γε μὴν αὐτοῖς ὧν ἐπραττον οὐκέτι θῆελον, Δεῖν. 1,101 σιτήσεως τισι κοινωνεῖν : || πάπ.δμ. ἐπὶ μετόχων ἐπιχειρήσεως : κτηνοτροφία τῆς ἐκκοινωνου τῶ τετελευτηκότῃ || ὁμ. μτ. γενικ. συμμετέχω, ἔχω μερίδιον : Αἰσχ.Ἰκ.324 δοκεῖτε δὴ μοι τῆσδε κοινωνεῖν χθονός, αὐτ.Χο.165,Σοφ.Τρ.546 κοινωνοῦσα τῶν αὐτῶν γάμων, Ξεν.Ἀνοιμ.2,6,22 πεινῶντες καὶ διψῶντες ἀλύπως σίτου καὶ ποτοῦ κοινωνεῖν, Ἀριστλ.Πολιτ.1268a,18 τεχνίται . . κοινωνοῦσι τῆς πολιτείας πάντες, Ἐπιγρ. κοινωνεῖν ἱερῶν, Φιλῶδ.Σημ.27 φῖσεως κεκοινωνηκε σαρκίνῃ, Σάθ.3,194 ὁμιλίας κεκοινωνηκότας, -κοινωνοῦμεν τῶν πόνων καὶ τῶν κινδύνων || ὁμ. ἐπὶ μιάσματος, μόλυσμου : Γαλ 12,312 κοινωνεῖν πάθους· 2) μτ. δοτ. ἔχω σχέσεις μετά τινος, δοσοληφίας : Ἀριστοφ.Σφ.692 καὶ κοινωνῶν τῶν ἀρχόντων ἐτέρῳ τινὶ τῶν μεθ' ἐαυτοῦ, Πλάτ. Πολ.343D ὅπου ἂν ὁ τοιοῦτος ζῆ τοιοῦτῶ κοινωνήσῃ || ὁμ. μτ. αἰτ. κ. δοτ. ἔχω σχέσιν, σχετίζομαι : Ξεν.Λακ.11,3 στολήν φοινικίδα . . ταῦτον νομιζῶ ἤκιστα . . γυναικεῖα κοινωνεῖν Ἰνομίῳ ὅτι ἔχει ἐλαχίστην σχέσιν πρὸς γυναικεῖαν, Δημ.244 κοινωνεῖν μὴ ἡγούμαι καὶ ταῦτο τοῖς πεπολιτευμένοις, Ἀριστλ.Ποιητ.1453b,10 οὐδὲν τραγῶδες κοινωνεῖν, κ. παθ. ἐνούμαι : Πλάτ.Νόμ. 891B ὄρνοι, καὶ ἐγκώμια, κεκοινωνημένα εὐχαῖς || ὁμ. μτ. προθ. : Πλάτ.Πολ.453A δυνατὴ φύσις ἡ ἀνθρωπίνῃ ἢ θῆλειᾳ τῇ τοῦ ἄρρενος γένους κοινωνήσῃ εἰς ἀπαντα τὰ ἔργα, Πολύβ.31,26,6 κεκοινωνηκέναι δὲ περὶ τῆς ἀποστάσεως καὶ Πτολεμαίων τὸν Συμπητήσιον || ὁμ. μτ. συστ.αἰτ. : Πλάτ.Νόμ.881B ἢ τίνα τοιαύτην ἄλλην κοινωνίαν κοινωνήσῃ, αὐτ.Πολ.540C : || σπαν. μτ. αἰτ. πράγμ. : Εὐρ.Ἡλ.1048 φόνον ἐκοινωνήσε μοι ἰεξετέλεσε φόνον ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἐμοῦ· 3) ἀπολ. μετέχω τῆς γνώσεως τινός, συγκατανεύω, συμφωνῶ : Πλάτ.Κριτ.49D πότμον κοινωνεῖς καὶ ξυνδοκεῖ σοι· 4) συγκοινωνῶ, συνάπτωμαι, συνδέομαι : Ἀριστλ.Μετ.354a,2 ἢ Ἐρυθρὰ θάλασσα κοινωνεῖ πρὸς τὴν ἕξω· 5) ἀποτελῶ κοινότητα : αὐτ. Πολιτ.1280a,26 εἰ μὴ πᾶσι τῶν κτημάτων χάριν ἐκοινωνήσαν καὶ συνηθίσαν· 6) ἐν μτ. σμυ. παρέχω ὡς μερίδιον, δίδω μερικῶς : Δημ.789 μὴ πυρὸς, μὴ λύχνου . . μηδενὸς μηδένα τούτῳ κοινωνῶν, Ἀριστλ.Πολιτ.1264a,1 ὄσπερ τὰ περὶ τὰς κτήσεις . . τοῖς συσσιτίοις ὁ νομοθέτης ἐκοινωνήσε ἰδ.γρ. ἐκοινωνοῖ, Λοκ.Ἀλεξ.46 ὄστε πυρὸς ἡ ὕδατος ἐκοινωνεῖ, αὐτ.Φιλοφ.34 ὡστε πάντων ἐκοινωνεῖ μοι τῶν ἀπορρήτων· 7) κ. μον. ἐπὶ συζυγικῆς ὁμιλίας, συνουσίας : Πλάτ.Νόμ.784B ἐάν ἄλλοτρίᾳ τις περὶ τὰ τοιαῦτα κοινωνῇ γυναικὶ ἢ γυνὴ ἀνδρὶ, Λοκ.Θε.Δ.1,2 μηδὲν, ὦ Ζεῦ, κοινωνήσῃς τῇ Νηρηίδι, Πάπ. τὸ δεῖνα ἐ-

τέρρα γυναικὶ κοινωνήσαντος, Βλ.Ἀλεξ.272 καθ' ὧραν τοῦτον βλέπειν καὶ κοινωνεῖν μεθ' ἡδονῆς || πάπ. κ. παθ. : ὑπὸ μηδενὸς ποτε κοινωνήσεται εἰ μὴ ὑπὸ σοῦ μόνου· 8) δημ. μεταλαμβάνω τῆς θείας κοινωνίας, μεταλαμβάνω : Θεοτ.ΚΚατάδ. 53 λές νὰ κοινωνήσῃς ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ, - ἔχει ἕνα χρόνον νὰ κοινωνήσῃ· 9) ὁμ. δημ. μτθ. ἐπὶ τοῦ ἱερέως, παρέχω τὴν θεῖαν κοινωνίαν, μεταλαμβάνω κάποιον : φώναξαν τὸν παπὰ νὰ κοινωνήσῃ τὸν ἄρρωστο· || ἐπὶ ἐτοιμοθανάτου : φρ. τὸν κοινωνήσαν ἢ εἶναι νὰ τὸν κοινωνήσου. **κοινῶς** ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον κοινόν, ἀπὸ κοινοῦ, ὁμοῦ, μαζί : Εὐρ.Ἰων 1462 τοῦμόν λέγουσα καὶ τὸ σὸν κοινῶς λέγεις, Μέν.817 τὰ κοινὰ κοινῶς δεῖ φέρειν συμπτώματα κ. κτ. συγκρ. : Ἀριστλ.Πολιτ.1272a,16 τὰ μὲν οὖν τὰν συσσιτίων . . ἐν δὲ Κρήτῃ κοινωτέρως - κοινῶς μένονται τὸ ἀγρόκτημα· 2) δημοσίᾳ, φανερά : Θεοκ. 2,42 κοινῶς μᾶλλον ὠφέλιμα ἢ ἐκ τῶν ἰδίων ἐβλάσαν· 3) κατὰ τρόπον κοινωνικόν, κοινωνικῶς ὡς οἱ ἄλλοι πολῖται : Ἰσοκρ.4,151 οὐδὲ κοινῶς οὐδὲ πολιτικῶς σὺδεπώποτ' ἐβίωσαν, Ἀριστλ.Ρητ.Ἀλ.1430a,1 ἴσως καὶ κοινῶς πρὸς τίνα προσφέρεσθαι, Πλούτ.Ἀντ.33 τὰλλα κοινῶς καὶ φιλικῶς ἐν τοῖς πολιτικῶς καὶ μεγίστοις ἐπραττον· 4) κ. νεώτ. κατὰ τρόπον γενικόν, συνηθ. : Διφιλ.Σ.π.Ἀθῆν.3,81A τὰ δὲ κυδιῶνα . . κοινῶς ἀπάντων ἐστὶ τῶν μῆλων εὐστομαχώτερα, Φιλῶδ.Καικ.34γ, Πλούτ.Μάρκελλ.8 τὰ δὲ σκόλα σπόλια μὲν κοινῶς ἰδίως δὲ ὄπλιμα ταῦτα καλοῦσι || ὁμ. κ. κτ. συγκρ. : Φιλῶδ.Ρητ.1,256S κοινώτερον εἶπειν· 5) γράμμ. ἐν κοινῇ διαλέκτῳ : Ἀπολλ.Δύσκ.Ἀντων.82,27 || ὁμ. κτ. συγκρ. : αὐτ.Συντ.159,9· 6) κατὰ τρόπον ἀπερίφροστον, ἀπερίφροστως, ἀντιθ. σοφιστικῶς : Πλούτ.Ἠθ. 659F· 7) ἐν κοινῇ ἡ εὐρεία ἀημοσύνη, ἀντιθ. κυρίως : Θεμιστ.Ἀν.Ἰστ.5,5 || κτ. συγκρ. : Μάρκ.Αὐρ.2,10.

κοινωνισ-εως ἰή μτγν. ἀνάμειξις, ἀνακάτεμα : Πλούτ.Ἠθ.430E· 2) ἡ μετοχή, συμμετοχή : Ἀσπασ.ἩΝικ.181I· 3) τὸ ποιεῖν τι κοινόν, ἀκάθαρτον, ἢ μίανσις : Ἐπιφάν.1,395A εἰς κάθαρσιν τῆς ἡμῶν κοινωνισεως.

κοινοφελεία ἰή μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ κοινοφελούς, κοινῇ ὠφελιμότης, χρησιμότης πρὸβλ. κοινοφελής : Διόδ.Σ.1,151 ἰδ.γρ. κοινοφελεία.

κοινοφελῆς-οὐς-ές μτγν., μον. κ. νεώτ. ὁ ὠφέλιμος εἰς τὸ κοινόν, εἰς πάντας, ὁ ἐξυπηρετῶν ὅλους ἢ πολλοὺς : Σουῖδ. ἐὸ πάντας ὠφελῶν : Φιλῶδ.Ρητ.2,404, Γαλ.14,296,10 κατασκευασομένων κοινοφελῶν ἔργων, Πάπ. τοῦτου κοινοφελούς τυγχάνοντος Ἰουστιν.Νεορ.7,21, Σέργ.Μακρ. ἐν Σάθ.3,383 γράφων καὶ προτρέπων τοὺς κύκλω ἀρχιερεῖς εἰς συνδρομήν τοῦ κοινοφελούς τοῦ-του ἐράνου, -κοινοφελῆ ἰδρύματα - κληροδοτήματα : || συγκρ. : Μοξ.Τύρ.41,1 || ὑπερβ. : Φιλ.1,389,28 δῶγμα κοινοφελέστατον.

κοινοφελία ἰή μτγν. κ. κοινοφέλια βλ.λ. ἡ κοινῇ, γενικῇ ὠφέλεια, ἡ ὠφέλεια τοῦ κοινοῦ : Φιλ.Ρητ.1,174S, Διόδ.Σ.1,51 τὴν δὲ χρεῖαν τὴν ἐκ ταύτης καὶ κοινοφελίαν τοῖς τῶν Αἰγυπτίων οἰκοῦσιν ἰδ.γρ. κοινοφελείαν I, Ἰουστιν.Νεορ.7,12 ἰδ.γρ. κοινοφελία } πρβλ. ΕΜ 462,21.

κοινοφελῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον κοινοφελῆ, ὠφελίμον, χρησιμὸν εἰς τὸ κοινόν : Ἰω.Χρυσ.2,400,37 οὐδὲν γὰρ ὄδως ἐστί τῶ Θεῷ φίλον ὡς τὸ κοινοφελῶς ζῆν.

κότῃ-ικος κ. νεώτ. εἶδος ἀλγηττικῶ φοινίκου, ὑφαντικὴ ἢ ὀθβατικὴ : Θεόφρ.Φί.1,10,5 || νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ἀγρωστωδῶν· 2) κἀνίστηρον κατεσκευασμένον ἐκ φύλων φοινίκων : Φερεκρ.78, Ἀντιφάν.63.

κοιογενής-ους-ές ὁ γεννηθείς ἐκ τοῦ Κοίου, ἐπὶ τῆς Ἀποῦς: Πινδ.ἀπ.88,2 ἄλλ' ἂν κοιογενής ὀπότε ὠδίνεσι θύσια· ἀγγιτόκοις ἐπέδαινε· || θηλ. κ. κοιογένεια: Ἀπολλ.Ρ.2,710.

κοιόλης ἴσ. Ἦσα. Σουῖδ. εἰρευός.

κοῖον ἴσ. ἐνέχυρον·.

κοῖος ἴσ|| ἡ μτν. κ. σγόλ. ὑπὸ Μακεδόνων ὁ ἀριθμός: Ἀθην.10,455Ε Μακεδόνες δὲ τὸν ἀριθμὸν κοῖον προσαγορεύουσι· 2) σγόλ. ὑπὸ τῶν Κερῶν τὸ πρόβατον: Σχόλ. Ἰλ.Ξ 255.

κοῖος-η-ον ἴσ|| ἰων. τ. ἀντὶ ποῖος βλ.λ.

κοινοπίθα ἴσ. ἐπὶν σπέρμα. Ἀχαιοί.

κοιρανῆος ἴσ,ἡ) δωρ. τ. ἀντὶ κοράνεις, ὁ ἀνήκων εἰς κοίρανον, βασιλέα· τὸ οὐδ. ἐν συνεκφ. μτ. τῆς λ. κάρτος κυριαρχική, ἡγεμονική, βασιλικὴ ἐξουσία: Μελιν.π.Στοδ.3,7,12 ὄφρα κοιρανῆαν ἔχοισα κάρτος ἀγεμονεύης.

κοιρανῆς ἴσ|| ἡ μτν., ἰων. κοιρανῆ ἀρχή, κυριαρχία, δύναμις, ἐξουσία: Διον.Περ.464 ἔλλαχε .. κοιρανῆαν ἀνέμων κλονεόντων θ' Ἰσταμένων τε, ἈΠλ.4,358 νεύματι κοιρανῆς.

κοιρανίδης ἴσ|| μέλος ἡγεμονοῦ οἴκου: Σοφ. Ἀντ.940 λέουσατε, Θῆβες οἱ κοιρανίδαι.

κοιρανικός-ή-όν μτν. βασιλικός, ἡγεμονικός, μεγαλοπρεπής, εὐγενής: Ὀππ.Κυν.3,41 κοιρανικοί λέοντες, αὐτ.3,47 κοιρανικοίς τ' ἔμολεν διαπόμπιμος ὀφθαλμοῖσι.

κοιρανός ἴσ|| ποί. ἀρχηγός ἐν πολέμῳ ἢ ἐν εἰρήνῃ: Ἰλ.Β 487 ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ κοιρανοὶ ἦσαν, αὐτ.2,204 οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανῆϊ εἰς κοίρανος ἔστω, εἰς βασιλεύς, αὐτ.Η 234· 2) γεν. ὁ κύριος, ἀρχων, δεσπότης: Ὀδ.Σ 106 μῆδ' σὺ γε ζεῖων καὶ πτωχῶν κοίρανος εἶναι λυγρὸς εἶναι, Πινδ.Ν 3,62 δπως φραῖσι μὴ κοίρανος ὀπίσω πάλιν οἰκαδ' ἀνεΐρας ζαμενῆς Ἐλεῖνιο Μέμνυν μόλοι, Αλοχ.Ἀγ.549 ἀπόντων κοίρανῶν ἔπρεσι τινάς, Σοφ.ΟΚ 1287· || σπαν. κτ. θηλ.: Ὀρφ.π.Σχόλ. Ἀπολλ.Ρ 3,1 αἱ γὰρ ἔσαι κοίρανοι, αἰσι μέρμηλε χορδός· || π. Βοιωτ. βασιλεύς: ΑΒ 1055.

κοιρανός-ἔω (κοίρανος), ἐπ. ἀπορφ. κοίρανεσκεν ἴσ|| Ἀπολλ.Ρ 2,998,1, εἶμαι κοίρανος, ἡγεμῶν, κυβεῖον, διευθύνω, διατάσσω· ἐν πολέμῳ ἔχω τὴν στρατιωτικὴν ἀρχηγίαν: Ἰλ.Β 207 ὡς ὄγε κοίρανεῶν δίπεπε στρατῶν, αὐτ.Ε 824 γιγνώσκω γὰρ Ἄρκα μάρην ὄνα κοίρανεῶνα, αὐτ.332· || κ. ἀπολ. αὐτ.Πρ.958 τρίτον δὲ τὸν νῦν κοίρανον· ἐπόψομαι ἀσχιστα καὶ κἀκίστα· 3) μτ. αἰτ. ἐπὶ τοῦ χοροῦ, ὁδηγῶ ἢ παρασκευάζω, ἐτοιμάζω: Πινδ.Ο 14,9 οὐδ' ἀ γὰρ θεοὶ ἀγνάων Χαρίτων ὄτερ κοίρανεόντι χοροῦς ὄτε δαίτας· κ. παθ.: Καλλ.Δῆλ.167.

κοῖς ἴσ|| λέξ. δωρ. τοῦ κοῖξ βλ.λ.: Πολυδ.10,179 εἰς τ' ὄν καὶ κοῖξ τῶν πλεγμάτων, ὄν οἱ μὲν Δωριεῖς κῖον καλοῦσιν·.

κοῖσκα ἴσ. ἐδικαιοῖα.

κοῖσοι ἴσ. κορμοῖα.

κοιοσυρομά-ομαι λέξ. κ. σγόλ. φέρομαι ἢ ἐνδύομαι ἀπρεπῶς, ἀνοήτως ὡς ἡ Κοισύρα, τείνω ἢ ἔχω ἢ ἔχω ἀσελγῆ ἐμφάνισιν· Σουῖδ.,Σχόλ. Ἀριστοφ.Νεφ.47 ἐκοισυροῦται τὰ τῆς Κοισύρας φρονεῖ· ἴδ.φρ. ἐκοισυροῦται βλ.λ.· 2) ἴσ. Ἦσα. ἐκ-

κοισυρωμένη, ἐκπεληγμένη, περισταλμένη· (δι-ορθ. ἐκκεκρωμένη ἐκ συνθ. τοῦ ρ. κρηιοῦμαι).

κοῖτα(γ)μα(τῶ) (κοῖτάζω) δημ. δωρ. ἐσφ. κῖττα-γμα, πληθ. κῖτά(γ)μματα ἢ κατεθῦνσις τῶν ὀφθαλμῶν πρὸς τινα ἢ πρὸς τὴν καὶ ἢ ἐπὶ τοῦτου βραχεία ἢ πῶς μακροτέρω προσήλωσις, τὸ βλέμμα, ἢ ματιά, συνήθ. κτ. πληθ.: παροιμ. μὲ τὰ κῖτάματα τῶν κοριτῶν καὶ μὲ τὰ χάρανα μῦναι κὶ ὁ μῦράμπα Θεοδώρης χωρὶς πραγμάτων (ἐπὶ ἐρωτῶντων παρασυρομένων εἰς δαπάναι), Παλαμ. Τρισεύγ.51 θὰ μου νοθέφουν τῆ χαρὰ μὲ τὰ κῖτάματα καὶ τὰ φαξίματά τους· 2) μτφ. κτ. ἐν. ἢ ἐν τινι ὠρισμένῳ τόπῳ λεπτομερῆς ἔρευνα, ἴδ. πρὸς ἀνεύρεσιν ἀπολεσθέντος πράγμ., τὸ φάξιμο: γὰρ νὰ βρεθῆ τὸ δαχτυλίδι, θέλει καλὸ κοῖταμα σ' ὄλο τὸ περιδολί· 3) ὄμ. μτφ. ἢ φροντίς, ἢ μέριμνα ὑπὲρ προσ. ἢ πραγμ.: οἱ γέροι σάν ἀρρωσθήσων θελοῦν πολὺ κοῖταγμα, - χωρὶς ὀλοῦνα κοῖταγμα τὰ ζωτικά λουλούδια δὲν προκόβουν· || εἰδ. ἐπὶ προσ., ἴδ. συγγενῶν, ἢ παροχὴ τῶν πρὸς τὸν βίον ἀναγκαίων, ἢ στοργικὴ ἀρωγὴ πρὸς συντήρησιν: ὄλος ὁ κόσμος τότε παινεύει γὰρ τὸ κοῖταμα ποῦ κάνει τῆς μάννας ταυ· 4) ὄμ. μτφ. εἰδ. ἐπὶ συγγραφῶν κ. γεν. ἐγγράφων: πρὶν στείλῃς τὴν ἀναφορά δῶσ' τῆς ἀκόμα ἓνα κοῖταγμα ἴδ. συνήθ. ξανακοῖταξέ τῆνι, - τὸ βιβλίον σου θέλει ἀκόμα πολὺ κοῖταγμα.

κοῖτάζω ἴσ|| κῖττα κ. μσν. κ. δημ. φέρω, βόλλω τινὰ εἰς τὴν κλίην, κατακλίνω τινά, τὸν βάζω νὰ πλαιίσω, νὰ κοιμηθῆ· ἴσ. ἐκοῖτάσαι κατακοῖμῆσαι· || κ. μέσ. κατακλίνομαι, πλαιιάζω στὸ κρεβάτι, πλαιιάζω νὰ κοιμηθῶ: Πινδ.Ο 13,76 ὡς τ' ἀνὰ βωμῶν θεὰς κοῖτάζωτο νύκτ' ἀπὸ κείνου χρήσιος· || κ. παθ. κἀθημαι πρὸς ἀνάπαυσιν, ξεκουράζομαι, αταθμεύω: Πολυδ.10,15,10 συναθροίσαντας εἰς τὴν ἀγορὰν τὰ διηρασμένα κατὰ σημαίας ἐπὶ τούτων κοῖτάζεσθαι, Πάπ. τὸν ἀλωναφύλακα καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ἐκεῖ κοῖταζόμενους· 2) εἰς ζῶων, κλείει εἰς τὴν μάδραν, μανδρῶνα: ΠΔ Ἰερ.40(33),12 ἐν πασαις τῆς πόλεσιν αὐτῶ καταλύματα ποιμένων κοῖταζόντων πρόδρα· || εἰδ. ἐπὶ προβάτων, φέρω αὐτὰ νὰ ἀναπαυθῶσι κατὰ τὴν μεσημβρίαν, τὰ σταβλιζῶ: ΠΔ Ἀσμί,17 ποῦ ποιμαίνει, ποῦ κοῖτάζει ἐν μεσημβρίᾳ· || ἀμτφ. ἐπὶ λέοντος, ἔχω πού τὴν κοῖτην μου, τὴν φωλεάν μου: Αἰσωπ.114 ποῦ κοῖτάζει· || πάπ. ἐπὶ πτηνῶν, κατασκευάζω φωλεάν, φωλιάζω: τὰ ἐν αὐτοῖς (τοῖς τόποις) κοῖτάζοντα ὄρνεα· 3) πάπ. ἐπὶ γαίῳν, διανέμω, διαμοιράζω: ὑπὸ τοῦ προῦ κωμογραμμάτων ἐως κεκοῖτάσθαι (τὰ ὑπὸρχοντα) διὰ τὸ περῆσθαι αὐτὰ πρὸς τῆς κατῆξ τῆς ἐπιτηρήσεως· 4) πάπ. διανέμω, μοιράζω γαῖας, πρβλ. κῖττη· 5) μσν. κ. δημ.ἐσφ.φρ. κυτ(τ)ιάζω, ἀόρ. (ἐ)κοῖταξα κ. παθ. (ἐ)κοῖτάχτηκα, στρέφω τῶς ὀφθαλμοῖς πρὸς τινα ἢ πρὸς τὴν καὶ προσήλω αὐτοῦς ἐπ' αὐτοῦ, παρατηρῶ, παρακολουθῶ διὰ τοῦ βλέμματός: Σολωμ.Κρητικὸς 18,1 ἐκοῖταξ ἢ ἴτανε μακριὰ ἀκόμη τ' ἀκρογιαλῖα, Ζερβ.Ἰστ.1 134 τὸν ἐκοῖταξαν οἱ γνῶριμοί μὲ ἀπορίαν· || παθ. κ. μέσ. προσήλω τὰ βλέμματά μου ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ μου διὰ τοῦ κατόπτρου, ἐξετάζω, περιεργάζομαι τὸν ἑαυτὸν μου: μιά ὥρα κοῖτάζεται στὸν καθρέφτη· 6) προσέχω, φροντίζω, νοιάζομαι: κοῖτάζει τὴ δουλειὰ του, - κοῖτάζει πῶς νὰ ξοικονομήσῃ τὸ φῶμλ, - κοῖτάει τὴν οἰκονομίαν του· πρβλ. καλοκοῖτάζω· 7) ἐπὶ ἱατρῶν, ἐξετάζω ἀσθενή: τὸν κοῖταξε μιά ὥρα ὁ γιατρός, ἀλλὰ δὲν τοῦ βρῆκε τίποτε· κ. παθ. ἐπὶ ἀσθενοῦς: νὰ πῆς στὸ γιατρό νὰ κοῖταχῆς.

κοῖταξ-α-ον ἴσ|| κῖττη ὁ ἐπὶ τῆς κοῖτης, κλίνης κατακειμένους, πλαιγιαμένους στὸ κρεβάτι, ἴδ.

έν φρ. κοιτατος γίνονται διανυκτερεύω, Ξενυ-
κτώ : Δημ.238 μηδένα Ἀθηναίων μηδεμιᾶ παρευ-
ρεσει ἐν τῇ χώρα κοιτατον γίνεσθαι' 2) ὄμ. ἐν
συνεκφ. μτ. τοῦ γίνονται θάνατο, ἐρχομαι κατὰ
τὴν ὥραν τῆς κοιτῆς ἰδ. ἐρμ. κατασκηνώ, στρα-
τοπεδεύω : Πολύβ.3,61,11 ἐξώρκισε . . πάντας
ἐν Ἀριμίω γενέσθαι κοιτατοῦς || ὄμ. ἐν συ-
νεκφ. μτ. τοῦ ἐρχομαι Σουιδ. «κοιτατος, ὁ κατὰ
τὴν ὥραν τῆς κοιτῆς ἐρχόμενος : Πολύβ.ἀπ.177
κοιτατος ἐρχεσθαι» 3) τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἐπὶ
θηρίων, ἡ κοιτῆ, ἡ κρύπητὴ αὐτῶν : Πλούτ.Τιράκ.9
τά μὲν θηρία τὰ τὴν Ἰταλίαν νερόμενα καὶ φω-
λεὸν ἔχει καὶ κοιτατόν Σουιδ. ἐπισημαίνω καὶ
καταδουσις 4) ὄμ. τὸ οὐδ. κτ. πληθ. ἐν συνεκφ.
μτ. τοῦ ἐπισπένδειν πῖνα τὸ πρὸ τοῦ ὕπνου πῶμα,
τὸ τελευταίον ποτήρι : Ἡμιόδ.Αιβ.3,4 καὶ τὰ κοι-
τατα τοῖς νυκτοῖς θεοῖς ἐπισημαίναντες.

κοιτάμενος-η-ο δημ. ἔδ.γρ. ἀντὶ κεϊτάμενος μτχ.
τοῦ κοιτάμαι βλλ. ὁ κατάκοιτος.
κοιταίρα (ἡ) δημ. βλέμμα, κοιτάγμα βλλ. ὀλιγό-
στιγμιον' πρὸλ. ματιά.

κοιτάριον (τὸ) μτγν. κ. σχολ. ὕποκορ. τοῦ κοιτῆ
βλλ. : Νειλ.165,10 ἠπλωσεν ἑαυτὸν ἐν τῷ κοιτα-
ρίῳ αὐτοῦ, Σχόλ. Ὀδ.Ξ 51.

κοιταῖριος-α-ον μτγν. ὁ τῆς κοιτῆς, τῆς κλίνης :
Διοκλῆτ.'Ἐδικτ.28,16 συνδόνες κοιταίρια.

κοιτασία (ἡ) μτγν. συγκατοίκησις, συνοίκησις,
συνουσία : ΠΔ Λευίτ.20,15 καὶ δεσ ἀν θῶ κοιτα-
σίαν αὐτοῦ ἐν τετραπόδι, θανάτω θανατοῦσθω.

κοιτασιμα-ατος (τὸ) μσν. κ. νεώτ. ἡ κοιτῆ, εὐνή,
κλίνη : ΚΜανασσ.118D κοιτασιμα σκαλόρστωνον'
2) νεώτ. μεταλλευτ. ἡ συσώφρευσις ὀρυκτῶν
κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς ἢ ὑπ' αὐτῆν.

κοιτασιμός (ὁ) πάπ. ἀναφορ. πρὸς βοῦς, πρό-
βατα, τὸ κλείειν εἰς μόνδρον, τὸ μάνδρωμα : κοι-
τασιμὸν πρόβάτων ἐν καιρίῳ σποράς, αὐτ. κοιτα-
σιμὸς βοῶν.

κοιτάστρια (ἡ) δημ. τόπος χρησιμεῦν πρὸς
διανυκτερέσειν ὄρνιθων.

κοιτάστηριον (τὸ) Ἐπιγρ. κοιτῶν, δωματίον
ὕπνου, κρεβατοκάμαρα.

κοιτῆ (ἡ) ἱκεῖμαι κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. τὸ μέρος
ἐνθα κατακίναται, κοιτάζεται τις, ἡ κλίνη, εὐνή,
τὸ κρεβάτι : Πινδ.Π11,25 ἔννουχι κοιτῆ, Αἰσχ.
Ἰκ.804 ἐλθέτω μόρος, πρὸ κοιτῆς γαμηλοῦ τυ-
χῶν, αὐτ. Ἀγ.566 εὐτε πόντος ἐν μεσημβρινῆς
κοιτῆς ἀκίμων νημέριος εἶδοι πεσῶν [κτ. μτφ.
ἐπὶ τῶν θαλασσίων στρωμάτων], Σοφ.Τρ.17 πρὶν
τῆσδε κοιτῆς ἐμπελασθῆναι ποτε, αὐτ.ἀπ.491 οὐ
γάρ ἐκ μιάς κοιτῆς ἐβλάσασον, Εὐρ.Μήδ.151 τὰς
ἀπλότων κοιτῆς ἔρος, αὐτ.Ἰην.132 θέσποιναν τει-
ρομέναν νοσερὰ κοιτῆ, ΚΔΛουκ.11,7 ἦδη ἡ θύρα
κέκλεισται καὶ τὰ παῖδιά μου μετ' ἐμοῦ εἰς τὴν
κοιτῆν εἰσίν, Πάπ. νάνυ μὴ δύνασθαι ἀνασθῆναι
ἐκ τῆς κοιτῆς μου, ὈΛειγ.Εὐνή τῷ ξεναστήσαν-
τι ἡμᾶς ἐκ τῶν κοιτῶν ἡμῶν' || ἐν φρ. κ. συ-
νεκφ. Ἡρ.1,10 ὦρη τῆς κοιτῆς [ἴσρα πρὸς ὕπνου],
αὐτ.5,20 εὐ ἡμᾶς ἐδέξατο τραπέζῃ καὶ κοιτῆ
ἡμᾶς παρεῖχε φαγητόν καὶ ὕπνου, Ξεν.ΚΠ 2,3] τὴν
σκηνὴν εἰς κοιτῆν διέλυον ἴσρα κατὰκλιθῶσαι'
|| νεώτ. χωρισμὸς ἀπὸ κοιτῆς καὶ τραπέζης [ἢ
προσωπικῆ ἀπομάκρυνσις ἀπ' ἀλλήλων τῶν διχο-
νοοῦστων οὐζύγων] 2) μτφ ἡ κλίνη τοῦ αἰώνιου
ὕπνου : Σοφ.ΟΚ1707 κοιτῆν ὅ' ἔχει νέρθεν εὐ-
σκιαστον αἰέν, Καλοσγ μτφρ. Σολωμ.'Οδ.Πρώτ.
Λειτουργ.65 στής κοιτῆς τῆς σιωπῆ τοῦ ὕπνου τοῦ
στερνοῦ' 3) εἶδ. ἐπὶ σαρκικῆς μελίσσης : ΠΔ Ἀ-
ριβμ.5,20 εἰ δὲ οὐ παραδέξῃς καὶ θανάθρος οὐσα
ἡ μεμάνσαι, καὶ ἔδωκ' εἰς τὴν κοιτῆν αὐτοῦ ἐν
σοί, αὐτ.Λευίτ.18,20, ΚΔΡωμ.13,13 μὴ κώμοις καὶ
μέθαις, μὴ κοιταῖς καὶ ἀσελγείαις' || αὐτ.9,10
ἐξ ἑνὸς κοιτῆν ἔχουσα [ἐν γαστρὶ] ἔχουσα, σὺλ-

λαβοῦσαι' 4) φωλεά, τρώγλη ζῴου : Εὐρ.
Ἰων.155 φοιτῶσ' ἤδη λειπούσιν τε πναοὶ Παρ-
νασοῦ κοιτῆς, Ἀριστλ.Ζ1 623α,12 τὴν μὲν οὖν
κοιτῆν καὶ τὴν ἀπόθεσιν τῆς θύρας ἄλλοθι ποι-
εῖται [ἢ ἀράχνη], Ἀετ.16,15 κ- χειλῶδων' 5) πάπ.
φυλάκιον, βίγλα : κοιτῆ τῶν φυλακῶν' 6) ὄμ.
πάπ. μάνδρα' 7) κίστη, κιβωτὸν : Φερεκρ.122,
Ἐπ.76,Μέν.129,2, Πλούτ.Φωκ.28 αἰ ταῖνια . . αἱς
περιλιττούσι τὰς μυστικὰς κοιτῆς, Πάπ.' 8) κοι-
λότης τοῦ ἐδάφους, αὐλαξ ἐν ἡ ῥεεὶ τὸ ὕδωρ πο-
ταμοῦ ἢ ρύακος : Προκ.Κτισμ.5,5, Τζέτζ.Χιλ.6,479,
Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 75,23 σάν ποταμοὶ κυλοῦν στίς
κοιτῆς τουσ' || κ. ἐπὶ τῆς θαλάσσης : Μαλάλ.1
485,22 ἀποκατέστη ἡ θάλασσα εἰς τὴν ἀρχαίαν
κοιτῆν' 9) νεώτ. κοιτῆ ἀνέμου κατεῦθονσις
τῆς πνοῆς τοῦ ἀνέμου' 10) πάπ. κλῆρος γῆς.

κοιτιδίον (τὸ) σχολ. ὕποκορ. τοῦ κοιτῆ βλλ. :
Σχόλ.Λουκ.'Ονειρ.21.

κοιτις-ιδος (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ὕποκορ. τοῦ κοιτῆ
βλλ.71, μικρόν κλιδίον, κοιτάκι : Μυρίν.ἐν ΑΠ 6,
254,6 καὶ τὴν γρυτοδόκην κοιτίδα παρβακίδων,
Φιλόδοτ.'Απολλ.4,39' 2) κλάδος, πανέρι : Μέν.
'Ἐπιτρ.164, Ἀρρ.' Αν.3,4,3 κοιτιδας πλεκταῖς ἐκ φοι-
νικος' 3) νεώτ. ὕποκορ. τοῦ κοιτῆ βλλ.11, λι-
κνον, κούνα, κρεβατῆσι : Παπαδ.Φόν.167 τὸ βρε-
φος ἐκοιμάτο εἰς τὴν κοιτίδα του' 4) κ. μτφ.
ἡ πατρίς, ὁ τόπος τῆς γεννήσεως : Ροιδ.Πάπ.'Ιω.
183 πάντων τῶν μεγάλων ἀνδρῶν τὴν κοιτίδα
περικυκλοῦσι σκότη πικνά' || δδ. κ. ὁ τόπος
δοῦ τοῦ πρώτων ἐκαλλιμεργήθη τι, ὄθεν προήλθε
τι : ἡ Ἑλλάς ὑπῆρξεν ἡ κοιτίς τοῦ πολιτισμοῦ.

κοιτολογία (ἡ) νεώτ. γεωλ. κλάδος τῆς γεωλο-
γίας ἀσχολούμενος μετὰ τὴν μελέτην τῶν κοιτα-
σιμάτων βλλ.

κοιτομαι ἀποθ μσν κ. δημ., δημ. κ. κειτομαι
εἶμαι ἐξηπλωμένος ἐν τῇ κοιτῆ, ἐπὶ τῆς κλίνης ἢ
ἀλλαχοῦ 2) μσν. κ. δημ. ἐπὶ ἀσθενῶν ἢ γερόν-
των, μὲν ἐπὶ μακρόν ἐν τῇ κλίνῃ, εἶμαι κληνήρης,
κατάκοιτος, κρεβατωμένος : Διγεν.'Ἀκρ.1599 καὶ
εὐρον τὸν Φιλόδοκον κὶ ἐκοιτετο στήν κλί-
νην, - ἕνα χρόνον κοιτάται' || κ. ἐπὶ ἀποθανόν-
των, εἶμαι ἐξηπλωμένος, κείμαι : Ψυχάρ.Ταξ.22 μὰ
τί κατὰλαβε τῶρα ποῦ κοιταται πεθόμενος.

κοιτοσ (ὁ) [κλειμα] τόπος πρὸς κατάκλισην, στρω-
μα, κλίνη, κρεβάτι : Ὀδ.Γ 334 ὄφρα Προσειδά-
ωνι . . σπείσαντες κοιτοιο μεδῶμεθα, αὐτ.Ξ 455
οἱ δ' ἐπὶ κοιτόν . . ἔσσεύοντο' || ἐπὶ πτηνῶν,
μέρος πρὸς κατακοίμησην, κούρνιασμα, ἡ κούρ-
να : αὐτ.Χ 470 κίχλη ταυνοσίτεροι ἢ ἐπέλειαι . .
στρυγερὸς δ' ὑπεδέξατο κοιτοσ' || ἐπὶ ζῴων,
σταθμὸς, μάνδρα, στάβλος : Ἀρατ.1116, Λόγγ.1,8 ἀ-
πάγειν ἐπὶ κοιτόν' 2) ὁ ὕπνος : Ἡσ. ἐὸ ἐν κοι-
τῆ ὕπνος : Ὀδ.Τ 515 αὐτὰρ ἐπὴν νύξ ἔλθη ἔλη-
σὶ τε κοιτοσ ἀπαντας' 3) ἡ διὰ τοῦ ὕπνου ἀνό-
ησις, ξεκούρασμα : αὐτ.510 κοιτοιο τάχ' ἔσσε-
ται ἠδὲσ ὦρη, ἄν τινὰ γ' ὕπνος ἔλοι, Ἡοῖοδ.
'Εργ.574 καὶ ἐπ' ἡῶ κοιτόν ὦρη ἐν ἀμήτοδ'
|| ἐν συνεκφ.μτ. τοῦ ἰαῦειν ὑπνώττειν, κοιμησθαι :
Εὐρ.Ρῆσ.740 ποῦ δῆθ' ἔκτωρ τὸν ὕπασπιδιον
κοιτόν ἰαῦει ; [ποῦ κοιμηθῆται μετὰ τὸν ὄπλων του]'
|| ἐν συνεκφ. μτ τοῦ ποιοῦμαι μεταβαῖνω εἰς
τὴν κλίνην, κατακλίνομαι : Ἡρ.7,17 ἐνδὺς δὲ τὴν
ἕρῳεω ἐσθλάτα . . ὡς μετὰ ταῦτα κοιτόν ἐποιέ-
ετο' || ὄμ. σμμ. κ. ἐν συνεκφ. μτ. τοῦ παρῆναι :
αὐτ.1,9 μετὰ δ' ἐμὲ ἐσελθόντα παρῆσαι καὶ ἡ
γυνὴ ἡ ἐμὴ ἐς κοιτόν

κοιτόστρωμα-ατος (τὸ) νεώτ. κ. κοιτόστρωσις
-εως ἡ διὰ τοχοποιίας ἢ ζυλικίας ἐπένδυσσις ἡ πε-
ριλαμβανομένη μεταξὺ τῶν βάρθρων ἢ μεταξὺ τῶν
βάρθρων καὶ ἐπὶ ὄχιθω γεφύρας πινὸς ἢ μεταξὺ τῶν
πλευρικῶν τοιχώματων ὑδροφρονομα, δι' ἃν ἐκ-
ρεεὶ τὸ ὕδωρ.

κοιτιγγίτης (ὁ) νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτόν ἄλας τοῦ κοβαλτίου ἐνυδρῶν.

κοιτῶν-ῶνας (ὁ) [κοίτη] κ. μον. κ. νεώτ., δημ. -ῶνας τὸ δωματίον ἡτοιμηθὲν ἐν κοίτῃ, δωμάτιον ἕνουν, κρεβατοκάμαρα· Ἦσ. «κοιτῶν, τὸ δωμάτιον»: Σχολ. Ἀριστοφ. ἀπ. 6. Πάν. ὁμολογῶ μειςσιθῶσθαι κοιτῶνα ἕνα, Διόδ. Σ II, 69 εἰσαγοχθεὶς ὁ Ἀρτάβανος εἰς τὸν κοιτῶνα, Διήγ. Ἀχιλλ. 263 ἐπήρην τους καὶ ἐσέβηκεν ἔρωσεν τοῦ κοιτῶνος, -οὶ κοιτῶνες τοῦ οἰκοτροφείου· || ὁ ἐπὶ τοῦ κοιτῶνος ὁ θαλαμηπῶλος: ΚΔ Πράξ. 12, 20 Βλάστον τὸν ἐπὶ τοῦ κοιτῶνος τοῦ βασιλέως, Ἄρρ. Ἐπικτ. 3, 22, 15 ὄμ. ἐπὶ κοιτῶνας: Ἐπιγρ. ἐπὶ κοιτῶνος Σεβαστοῦ (ὁ θαλαμηπῶλος τοῦ Σεβαστοῦ)· 2) Ἐπιγρ. ὁ τάφος· 3) δωμάτιον πρὸς διανομὴν τῶν παίδων μετὰ τῶν τροφῶν, παιδοτροφείου: Ίουστιν. Νεαρ. 155 Ἰρροίμ. ἐν κοιτῶνι εἶναι [εἶναι παιδί]· 4) θησαυροφυλάκιον, ταμεῖον: Δίων Κ 61, 5 τοῦς ἐν τῷ βασιλικῷ κοιτῶνι θησαυρούς ἐξήντηλασε· 5) ἀποβάθρα: Σταδ. 128.

κοιτωνάρχης (ὁ) μον. ὁ ἐπιστάτης τοῦ θαλάμου, θαλαμηπῶλος: Τζέτζ. Χιλ. 6, 486.

κοιτωνικός-ή-όν γλωσσ. ὁ τοῦ κοιτῶνος, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κοιτῶνα· 2) πάπ. τὸ θηλ. ὡς οὐα. τὸ κλισοσκέπασμα.

κοιτωνικός (τὸ) πάπ. σχόλ. κ. μον. ὑποκορ. τοῦ κοιτῶν βλλ.: Πάν., Σχολ. Ἀριστοφ. Λυσ. 160. Κοτελ. I, 146 ἐάν δὲ ἐν κοιτωνίῳ, οὐκ ἔσται βίαι, ἀλλὰ συγκαταβετατικὴ θέλησις.

κοιτωνικός (ὁ) μτγν., μον. κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ κοιτῶν: Ἀρτεμίδ. Δαλδ. 4, 46, Βασ. Σελ. 252, Ἄνν. Κορν. 361α θαλάμος, νυμφικός κοιτωνικός· || νεώτ. ἐπὶ πλοίων, μικρὸν διαμέρισμα ὕψνου διὰ τοῦς ἐπιβάτας, κομπίνα.

κοιτωνίτης (ὁ) μτγν., μον. κ. νεώτ., μον. θηλ. κοιτωνίτισσα θαλαμηπῶλος, καμαριέρης: Γολ. 8, 837 Ἰαριλάμπου τοῦ κοιτωνίτου μὲν, ὡς ἅπαντες οἱ νῆν Ἕλληνας ὀνομάζουσι, σωματοφύλακος δὲ, ὡς ὁ περιέργως ἀττικίζοντες ἰδ. γρ. κοιτωνητής], Πάν., Ἐπιγρ. κοιτωνίτης Καίσαρος, ΚΠορφ. Ἐκθ. 71 κοιτωνίτισσαι, αὶ τῶν κοιτωνίτων γυναικες· 2) νεώτ. ἐνδυμα φοροῦμενον ἐν τῷ κοιτῶνι καὶ καθ' ὅλον ἐν τῷ οἴκῳ, εἶδος ἐπενδυτοῦ, νυκτικό, πιτζάμα: μὲ ἐδέχθη μὲ τὸν κοιτωνίτην του· 3) νεώτ. οὗτος ὁ κοιτῶν.

κοιτωνοφύλαξ-ἄκος (ὁ, ἡ) Ἦσ. ὁ τοῦ κοιτῶνος φύλαξ, θαλαμηπῶλος, καμαριέρης: Ἦσ. ἐν λ. θαλαμηπῶλος «ἡ τοῦ θαλάμου ἐπιμελουμένη».

κοιφί (τὸ) μτγν. κ. κοιφί τὸ κύφει βλλ.

κοιφόν Ἦσ. «κοίφον» ἰδηλ. κυφόνι.

κοιφώσατο Ἦσ. «ἀφιερῶσατο, καθιερώσατο».

κόκ (τὸ) δημ. ὄ γρ. τοῦ κόμ βλλ.

κόκα (ἡ) μον. νεώτ. κ. δημ. κ. κόκκα ἡ κεφαλή, τὸ κρῶνιον, καύκαλο: φρ. εἶναι κόκα ἀρβανίτικη ἰεπί ἀνθρώπου ἐμμένοντος πεισμώνος εἰς τὰς ἰδέας του· 2) δημ. ζῆλον πῆχυν διεσχισμένον εἰς δύο κατὰ μῆκος καὶ χρησιμεύων ὡς πρόχειρον σημεῖωμα κατὰ τὰς μεταξὺ δύο ἀνθρώπων συναλλαγῆς, τσέτουλα· 3) μον. εἶδος πλοίου: Χρον. Μορ. 538 τὰ κάτερα, ἀλλὰ δὴ οἱ κόκες, τὰ καράβια· 4) νεώτ. βοταν. τὰ φύλλα τοῦ ἐρυθροζύλου τῆς κόκας καὶ τῶν ποικιλιῶν αὐτοῦ, ἐξ ὧν παράγεται ἡ κοκαΐνη· || ἐρυθροζύλον ἡ κόκα δενδρόλιον τῆς οἰκογεν. τῶν λινουειδῶν.

κοκαϊκός-ή-όν νεώτ. ἐπίθετον ὀργῶν περιεχοσῶν ἀλκοοειδῆς οὐσίας καὶ ἔχουσῶν ἀναληγνικτῆς ἰδιότητος, ὡς εἶναι κυρίως τὰ φύλλα τῆς κόκας: κοκαϊκὸ φάρμακα.

κοκαΐνη (ἡ) νεώτ. τὸ κύριον ἀλκοοειδῆς ἰάνα-ουθητικῶν καὶ δηλητηρίων τὸ ἐξαγαόμενον ἐκ τῆς κόκας, τῶν φύλλων τοῦ φυτοῦ ἐρυθροζύλου ἡ κόκα· || κοκαΐνη ὑδροχλωρική τὸ μεθ' ὑδρο-

χλωρίου ἄλας τῆς κοκαΐνης· || κοκαΐνη γαλακτική τὸ μετὰ γαλακτικοῦ ὀξέος ἄλας τῆς κοκαΐνης· || κοκαΐνη νιτρική τὸ μετὰ νιτρικοῦ ὀξέος ἄλας τῆς κοκαΐνης.

κοκαϊνίζω νεώτ. ὑποβάλλω εἰς κοκαΐνισιν, προκάλω ἀναίσθησιν ἢ διέγερσιν διὰ κοκαΐνης.

κοκαϊνισίς-εως (ἡ) νεώτ. κ. κοκαϊνωσις ἡ πράξις τοῦ κοκαϊνίζω, ἡ διὰ κοκαΐνης ἐπίτευξις τοπικῆς, ἐνίοτε δὲ καὶ γενικῆς ἀναίσθησιος.

κοκαϊνωσις (ὁ) νεώτ. κ. κοκαϊνωμασία ἡ διὰ κοκαΐνης ὀξεία ἢ χρόνια τοπικὴ δηλητηρίασις, ἡ νοσηρὰ ἐπιρρέπεια πρὸς τὴν ναρκωτικὴν χρῆσιν τῆς κοκαΐνης.

κοκαϊνωσιν-οὔς-ές νεώτ. ὁ ἐμμανῶς κατεχόμενος ὑπὸ τοῦ πάθους τῆς διὰ κοκαΐνης ναρκώσεως, ὁ πάσχων ἐκ κοκαϊνωμασίας.

κοκαϊνωμασία (ἡ) νεώτ. κοκαϊνωσις βλλ.

κοκαϊνωσις-εως (ἡ) νεώτ. κοκαϊνωσις βλλ.

κοκάλια (τὰ) δημ. τῆς λ. κοκάλια βλλ.

κοκέτα (ἡ) δημ. κ. κουκέτα ἰδ. ἐν τοῖς πλοίοις, ἡ μικρὰ κλίνη· 2) τὸ θηλ. τοῦ κοκέτης βλλ.

κοκταρία (ἡ) δημ. τὸ γνώρισμα τοῦ κοκέτη ἢ τῆς κοκέτας, φιλαρέσκειαι, καλλωπισμός· 2) ἡ πρὸς τὸν ἔρωτα ροπή, ἐρωτοτροπία, κόρτε.

κοκταρίζομαι δημ. κ. κοκετάρομαι περιποιῶμαι τὸν ἑαυτόν μου μεταχειρίζομενος καλλωπιστικὰ μέσα, εἶμαι φιλάρεσκος, κολλωπίζομαι, φτείνομαι: τὸ κορτίσι ἀρχιστε νά κοκεταρίζεται.

κοκέτης (ὁ) δημ., θηλ. κοκέτα ὁ μεταχειρίζομενος πᾶν καλλωπιστικὸν μέσον ἵνα φαίνηται ὡρσιος, ὁ φιλόδρεσκος: ἡ κόρη τῆς γειτόνισσας εἶναι πολλὴ κοκέτα.

κοκμῆτις (ὁ) νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτόν ἐνυδρῶν θεϊκὸν ἄλας τοῦ σιδήρου.

κόκκα (ἡ) μον. κ. δημ., μον. τὸ βέλος, ἡ σφίτα: Ἐρωτόκριτ. 2, 614 κὶ εἶχεν τὸν πόθο στό χανῆ, τὸν ἔρωτα στὴν κόκκα· 2) ἡ ἐντομή, ἐγκοπή· || χάσμα, διακοπή, δοντία: αὐτὸ τὸ μαχαίρι ἔχει κόκκες· 3) καλῶνιμον ἐργαλεῖον τῶν ὀλιέων πρὸς ἀνάγκυσιν ὀχνῶν· 4) ἡ ἄ. κόκα βλλ.

κοκκάλα (ἡ) δημ. μεγεθυνητ. τοῦ κόκκαλο βλλ.

κοκκάλας (ὁ) δημ. ὁ ἔχων μεγάλα κόκκαλα, ὁστὰ, ὁ χονδροκόκκαλος: Βλαστ. Συμμ. 107 ἐν λ.

κοκκαλένιος-α-ο δημ. κ. κοκκαλένιος-η-ο ὁ ἐξ ὅσπου κατεσκευασμένος, ὁστένιος, ὁ καμωμένος ἀπὸ κόκκαλο: χτένι κοκκαλένιο.

κοκκάλια (τὰ) κ. κοκάλια κ. κωκάλια εἶδος κοχλίου μετ' ὀστράκου: Ἀριστολ. Ζ1 528a, 9 οἱ τε χερσαῖοι κοκάλια καὶ τὰ καλοῦμενα κοκκάλια.

κοκκαλιάζω δημ., ὀφρ. (ἐ)κοκκαλιάσσα, μτγ. παθ. παρσκ. κοκκαλισμένος, γίνομαι σκληρὸς ὡς κόκκαλο, ἀποσκληρύνομαι: τὸ φῶμι ἀπὸ τῆς μεγάλης ζέστη κοκκαλίσα· 2) πάσχω, ὑφίσταμαι ἀκαμψίαν τῶν ἄρθρων: κοκκαλιάσσα ἀπὸ τὸ κρῦθ· || ὄμ. ἐπὶ νεκροῦ: κοκκαλίσατε καὶ δεσταυρώνουτε τὰ χέρια του.

κοκκαλιάρης-α-ικο δημ. ὁ λίαν ἰσχνός, λιπόσαρκος, παρὰ πολὺ ἀδύνατος: Θεοτ. ΚΚατὰ δ. 50 ἕνας ἀξύριστος καὶ κοκκαλιάρης, τὰ χέρια του εἶναι κοκκαλιάρικα.

κοκκαλίασμα (τὸ) δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κοκκαλιάζω, ἡ ἀποσκληρύνσις πραγμάτων τινος, ἡ ἀκαμψία τῶν ἄρθρων: κοκκαλίασμα ἀπὸ τὸ κρῦθ.

κοκκαλιζω δημ. ἀφαιρῶ τὰ ὀστὰ, κόκκαλα, ζεκοκκαλιζῶ: Βλαστ. Συμμ. 107 ἐν λ.

κοκκαλίνο-η-ο δημ. κοκκαλένιος βλλ.

κοκκαλο(ν) (τὸ) μον. κ. δημ. τὸ ὄστρον: Διγεν. Ἀκρ. 1812 σάν τὸ σκουλήκι, ἀποῦ τρουπὴ τὰ κόκκαλα καὶ τρώγει, Σολωμ. Ἐθν. Ὑμν. 21 ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαίμενη τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά, Βαλαωρ. Ἀθ. Διὰ κ. 5, 55 κὶ ἀνατριχίλες κρῦες τοῦ

ράνιζαν τὰ κόκκαλα, Καρχ. Ζητ. 12 ἀπλάκωσαν ὅλα ὁ ἀπένταροί τῆ Ἀθήνας καὶ κοιτοῦν νὰ μὰς γδάρουν ὡς τὸ κόκκαλο, - ἔφερε κόκκαλα γιὰ τὰ σκυλι· || φρ. ἀφῆνται τὰ κόκκαλα κάπου ἀποθνήσκω εἰς τινα τόπον· ὁμ. φρ. εἶμαι ἢ μὲναι πεσοὶ καὶ κόκκαλο εἶμαι ἢ καθίσταμαι λιπόσαρκος, ἀδύνατος ἀποστεοῦμαι· || φρ. μὲναι κόκκαλο μὲναι ἀναυδός, ἀφανός, δὲν ξέρω τί νὰ ἀπαντήσω· τὸσες βραίες κατηγόριες ἄκουσε γιὰ τὸ γιό του, ποῦ ἔμεινε κόκκαλο· || ὁμ. γερὰ κόκκαλο ὁ φύσει λίαν ὀγίης, λίαν ἀνθεκτικός, ὁ ἰαχυρὰς κράσεως ἀνθρώπος· 2) ὁ κόκκαλος βλ.λ.· 3) μτφ. δυσκολεῖται κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν· αὐτὴ ἡ δουλεία ἔχει κόκκαλα, - κόκκαλα ἔχει αὐτός ὁ καφές τόσην ὥρα.

κοκκαλόπουτος (ὁ) δημ. ἐπὶ ἀνδρός, ὁ πάσχων ἐκ πριαπισμοῦ, ἀ. ὀρθοστίμονας· πρβλ. ἰθύφαλλος· 2) ρωμαλέος, εὐρωστος, γερός.

κόκκαλος (ὁ) δημ. κ. κόκκαλοι(τὸ) ὁ πυρὴν τοῦ στροβίλου τῆς πίτυος, τὸ κοκκοῦσι τοῦ κοκκοαριοῦ· Ἰππ. Διατρ. 30, 34· || δημ. κτ. οὐδ. εἰδ. ὁ σκληρὸς πυρὴν τῶν ὀπωρῶν, τὸ κοκκοῦσι· 2) ὁ κῶνος τῆς πεύκης, τὸ κοκκοκουνάρι· Ἐρωτιαν. 228 ἔο στρόβιλος, Ἡσ. «κόκκαλος, στρόβιλος, ρόμβος, πεύκη»· Γαλ. 15, 848, Ἀθῆν. 2, 57C (τοῦς κῶνους) Ἰπποκράτης δὲ ἐν τῷ περὶ πτισάνης· κοκκόλαος· 3) ὁ καρπὸς τοῦ φυτοῦ διαφνοειδὲς τὸ Κνιδίον· Διοσκ. π. Γαλ. 19, 113.

κοκκαλόχορτο (τὸ) δημ. ἐφέδρα βλ.λ. ἢ ραδινῆ. **κοκκαλῶν** δημ. κοκκαλιάς βλ.λ.· 2) μὲναι ἀναυδός, ἐνάδος, ἐκστατικός· ὄμα τὸν εἶδε, κοκκόλαωσε.

κοκκάρι(ον) (τὸ) | κόκκος | μτγν., μσν. κ. νεώτ, νεώτ. κ. δημ. κ. κροκκάρι(ον) τὸ καταπότιον βλ.λ.· Ροῦφ. π. Ὀρειδ. 8, 47, 11· 2) νεώτ. κ. δημ. κ. κροκκάρι(ον) περιληπτ. οἱ μικροὶ βοῦδοὶ κρομμίου τοῦ κοινοῦ, ἰδ. οἱ χρησιμοποιεῖστές πρὸς φύτευσιν· τὸ κοκκάρι πάντα εἶν' ἀκριβότερο ἀπὸ τὰ κρομμύδια.

κοκκενίλη (ἡ) νεώτ. χημ. τὰ ἀπεξηραμμένα θή- λεια κόκκου τοῦ κακτοφίλου, ἐξ ὧν διὰ χημικῆς κατεργασίας λαμβάνεται τὸ καρμίνιον βλ.λ.

κοκκερικόν ὄξύ (τὸ) νεώτ. χημ. ὄργανικόν ὄξύ ληφθὲν ἐκ τῆς κοκκερινῆς.

κοκκερινή (ἡ) νεώτ. χημ. ὁ τήν κοκκενίλην περιβάλλων κηρός.

κοκκηρός-ά-όν μτγν. κ. μσν. ὁ πεποιημένος, καμωμένος ἐκ τοῦ βαφικοῦ κόκκου, κόκκινος· Διοσκ. π. Ἐδικτ. 24, 8, Ἐπιφάν. 1, 437 κοκκηρά ἐνδύματα, Ἐπιγρ., Πασχ. Χρον. 532, 2 ἐνέδυσε κοκκηράν χλαμύδα.

κοκκιάζω μσν. κ. δημ. χαράσσω ἐπὶ ξύλου κόκκες ἦτοι μικρὰς ἀπεχούσας πῶς ἀπ' ἀλλήλων ἐντόμας, ὅσον πρὸς μνελαν κατ' ἐπανόληθιν γινόμενης δόσεως ἢ λήψεως ἰσοπόσου ἐκαστοτε πράγματος ἢ πρὸς καταγραφήν ἡμερομισθίων· || ὁμ. ποιά μικρὰς ἀθαβεῖς εἰς ἀπόστασιν ἀπ' ἀλλήλων ἔκοκκιάς, ὅταν πρὸς καθορισμὸν τῆς χαράξεως ἀδλκακος, ὁδοῦ, ὀρίων κτήματος κττ.· || εἰδ. κάμνω διὰ μικρὰς ἐντομῆς ἢ διὰ αμυπητῶν κ. γεν. διὰ στίγματος διακριτικόν τὶ σημεῖον ἐπὶ τινος πράγματος πρὸς ἀναγνωρίσιν αὐτοῦ· κόκκιασε τὶς φορμαεῖες σου νὰ τίς γνωρίζης· || ὁμ. ἐπὶ ζῶων ποιμνίου, στίζω δι' ἐγχρώμου σήματος· ὁ ποῦ ἔχει λίγα πρόβατα, τὰ δίνει στὸ κοπάδι τοῦ τεσλίγινα νὰ βροσκήσουν, μὰ πρὶν τὰ δώση τὰ κοκκιάζει· 2) δημ. κ. κοκκιάζω εἰδ. ἐν ἀναφ. πρὸς περιδέραια ἢ κομπολόγια, περῶ εἰς νῆμα διατρίτους εἰς τὸ μέσον κόκκους πρὸς συναρμογήν καὶ σύνδεσιν αὐτῶν εἰς ἐν δλον· γιὰ νὰ κοκκιάσης μαργαριτάρια, χρειάζεται πολὺ τέχνη· 3) δημ. ἐν ἀναφ. πρὸς πρόσ. πλῆττω, δέρω τινα

σφοδρῶς, τὸν τακίζω στὸ ξύλο· τὸν ἐπιασε στ' ἀμπέλι τὸν νὰ κλέβῃ σταφύλια καὶ τὸν (ἐ)κόκκιασε· 4) μσν. δημ. εἰδ. τοποθετῶ τὸ βέλος, τὴ σαίττα, εἰς τὸ τόξον, ἵνα τὴν ἐκτοξεύσω· Ἐρωτ. ἄοκρ. 2, 701 καὶ τὴ σαίττα κόκκιασε, τὴν ὥρα κείνη. **κοκκιάσει-εως** (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ ἀνάπτυξις κρεατωδῶν ἐκβλαστῆσεων, ἀπὸ τῆς βίασεως τῆς πληγῆς μέχρι τῆς ἐπιφανείας αὐτῆς, καλυπτομένων κατὰ τὴν ἐπούλωση ταύτης ὑπὸ τοῦ δερμάτος· || κοκκιάσει βλαφάρων ἢ ἐπιποθηκῶν ὑποστρώματα μικρὰ ἐπάρματα τῆς ἔσω ἐπιφανείας τῶν βλεφάρων ἐν εἶδει κοκκίων· || εἰδ. κοκκιάσει τὰ τραχώματα βλ.λ.

κοκκιάστος-ἡ-όν μσν. κ. δημ. ἐπὶ τοῦ βέλους, σαίττας, ὁ τοποθετούμενος εἰς τὴν ἐντομὴν τοῦ τόξου πρὸς ἐκτόξευσιν· || κ. ἐπὶ τοῦ τόξου, τοῦ δοξαριοῦ, ὁ ἔχων τοποθετημένον εἰς τὴν ἐντομὴν τὸ βέλος, ἔτοιμον πρὸς ἐκτόξευσιν· Ἐρωφ. 4, 130 πῶς πάντα τοῦ γυρευεῖ μετὰ τὸ δοξάρι κοκκιάστω τὸ ἀνθρώπου νὰ δοξεύη· 2) ὁ κατὰ κόκκου συνηνωμένος.

κοκκίαι (αι) νεώτ. ζωολ. οἰκογένεια ἐντόμων ὑμενοπτέρων τοῦ ἀθροίσματος τῶν φυτοφθειρῶν.

κοκκισιά (ἡ) δημ. τὸ δένδρον ἐρῦς ἢ τὸ ζζη.

κοκκιδάσει-εως (ἡ) νεώτ. ἡ διὰ κοκκιδίων κυτταρική μολυσία.

κοκκιδίον (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος πρωτοζῶων τῆς οἰκογ. τῶν γρεγαρινιδῶν παρασιτούντων ἐντὸς τῶν ἐπιθηλιακῶν κυττάρων τῶν ζῶων καὶ προκαλοῦντων σοβαρὰς ἐπιζωϊστας.

κοκκιδούλη (ἡ) νεώτ. γένος ἐντόμων κολεσπέρων τῆς οἰκογ. τῶν κοκκινελιδῶν.

κοκκίζω κ. νεώτ., δημ. κ. κοκκίζω ἐκβάλλω, ἐξάγω τὸν πυρὴνα πυρηνώδους καρποῦ, βγάζω τὸ κοκκοκίται, ἀ. ἔκοκκίζω· Αἰσχ. ἀπ. 363 κοκκίεις ῥάαν, Ἀριστοφ. π. Πολυδ. 6, 80· 2) νεώτ. κ. δημ. ἐπιπάσσω, πασπαλίζω, ἐπὶ ἐδέμαστος ἢ πλακούντος, κόκκιν σακχάρους, κανέλλας, ἢ τρίμματα ἀμυγδαλῶν, καρῶν κττ.

κοκκινάγαθο (τὸ) δημ. τὰ φυτὰ κενταύριον τὰ ἀτέλεις καὶ καρλίνα ἢ μαλλωτὴ βλάς.

κοκκινάδα (ἡ) δημ. τὸ γνώρισμα τοῦ ἐρυθροῦ, κοκκίνου, ἢ ἐρυθρότης, κοκκινίλα· Λασκαρ. Μυστ. 159 τὰ μάγουλά του χρωματισμένα μετὰ μίαν ἀγαπητὴν κοκκινάδα, Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 63 μετὰ ἀνδοθαμνῆ ν' ἀστράφει κοκκινάδα | σὰ χάρκωμα ὅτι βγῆκε ἀπὸ φωτιά | τὸ ξανθομαυρα κρασί· 2) κηλὶς ἐρυθρὰ, κόκκινη.

κοκκινάδι (τὸ) δημ. ἐρυθρόν, κόκκινον στίγμα, κόκκινον σημάδι· 2) ἡ φυσικὴ ἐρυθρὰ χροιά τῶν παρειῶν, χειλέων ἢ καὶ ἄλλου μέρους τοῦ σώματος, ὡς καὶ ἡ ἐκ διαφόρων συναισθημάτων προκαλούμενη· Καλοσγ. μτφ. Σολωμ. Ἰ Ρόδο 7 ἀλλὰ τὸ ἐρωτικό τοῦ κόρφου κοκκινάδι | στὸ γλυκὸ πόθο τοῦ ματιοῦ μου ἀκόμη ἐκλείουσε· 3) ἐρυθρὸς, κόκκινη βαφὴ χρησιμοποιομένη ὑπὸ τῶν γυναικῶν ἰδίως ὡς φινυθίων, φτειασιδί· καὶ τὰ κορίτσια τῶρα βάνουν κοκκινάδι.

κοκκινάπιδιά (ἡ) δημ. τὸ δένδρον ἀπιδέα ἢ χιωνοδάης.

κοκκινέλη (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογ. τῶν κοκκινελιδῶν.

κοκκινέλι (τὸ) δημ. ὑπέρυθρος οἶνος, συνήθως ρητινίτης, κρασί κοκκινωπῶν.

κοκκινία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν κολοκυνθιδῶν.

κοκκινιά (ἡ) δημ. κόκκη χρσιμοποιοῦμενον αὐτιθῶς εἰς τὴν κεραμευτικὴν χρώματος ἐρυθρωποῦ, κοκκινόχωμα, κοκκινάσα.

κοκκινίως σχόλ., νεώτ. κ. δημ. εἶμαι ἢ γίνομαι κόκκινος, βάπτομαι ἐρυθρός· Σχόλ. Ὀμπ. Ἀλ. 3, 25, Πολίτ. Ἐκλ. Τραγ. 83, 6 στὰ μπουνία τρέχουν αἱμα-

τα, τὸ πέλαο κοκκινίζει, Ζερβ.Μυθ.Ζ 80 τὴν νύκτα τὰ φύλλα τοῦ ἀνευρέτου βοτάνου ἐκοκκίνιζαν καὶ ἔδειφαν τὸ σκοτάδι μὲ γλώσσας αἱμάτων· || ἐρυθρίω ἐξ αἵδου, ὁδ. ἐντρέπαι: Λοσκαρ. Βάρκ.Καν.Ι.4.1 οὗτ' ἐντρέπικε ἡ πόρνη, οὗτ' ἐκοκκίνισε· 2) ἐρυθραίνω, βάπτω τι ἐρυθρὸν, κόκκινον, τοῦ διῶν κόκκινω χρώμα· 3) εἶδ. ἐν τῇ μαγειρικῇ, φράγω, κάνω κοκκίνισμα βλ.βλ.

κοκκινίλα (ή) ἴδη. κοκκινίδα βλ.βλ. 2) εἶδ. αἰ ἐρυθρῶσαι κατὰ τόπους ἀποχρώσεις τοῦ δέρματος, αἰ προερχόμεναι ἐκ διαφόρων νόσων ἢ ἐκ δερματικῶν τινῶν παθήσεων.

κοκκίνισμα (τό) ἴδη. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κοκκινίζω, τὸ νὰ γίνῃ τι ἐρυθρὸν, ἐρυθρίασις: **κοκκίνισμα τοῦ προσώπου** - τοῦ τοίχου· 2) εἶδ. συνεκδ. ἐν ἀναφ. πρὸς παρασκευὴν ὀπτοῦ ἐδέσματος, ἢ ἐν τηγνῶμῃ ἢ χύτρη πρακαταρπικῇ ἐν ξηρῷ ἢ μετ' ὀλίγου λίπους ὀπτησις, ἴδ. κρέατος, μέχρις οὗ τοῦτο καταστῆ ὑπερθρον, ὁπότε καὶ προσπίθεται αἰ πρὸς συντέλειαν τῆς ὀπτήσεως ἄλλαι ὕλαι.

κοκκίνιστός-ἡ-ό ἴδη. ἐπὶ κρέατος, τὸ παρεσκευασμένον διὰ κοκκινίματος βλ.βλ.2).

κοκκινίτης (ὶ) νεώτ. ὄρυκτο. ὄρυκτον ἀποτελοῦν ἰαψιδίουχον ἐνωσιον τοῦ ὑδραργύρου.

κοκκινοδομήνιος-η-ο ἴδη. ὁ ἐρυθροβαφῆς βλ.βλ., ὁ βεβαμμένος δι' ἐρυθροῦ χρώματος: Ἐρωτόκρ.Ι.127 ὅπου 'χε δετ' τὰ λούλουδα τὰ κοκκινοδομήνια, ἤλεγ' ὅτω' εἶν' τὰ χεῖλη τῆς. **κοκκινοδοφῆς**-οὗς-ές ἴδη. κ. νεώτ. ὁ βεβαμμένος πορφυροῦς, κόκκινος: Ἀθῆν.5.196B ἐνεπείσθη κατὰ μέσον οὐρανίουκω **κοκκινοδοφεί**.

κοκκινοδοφός-ον σχόλ. κ. μιν. κοκκινοδοφῆς βλ.βλ.: Σχόλ.Πινδ.Ο 6,66, λιθ.Ροδ.1888 μετὰξια κοκκινοδοφα νὰ λάμπουν ὡς τὴν φλόγαν.

κοκκινοδοῶ ἴδη. κ. κοκκινοδοῶμαι εἶμαι κόκκινος: **κοκκινοδοῶσαι** τὸ πρόσωπό του ἀπὸ τὴν καλοπέραση, - τὴν ἀνοιξη κοκκινοδοῶσαι ὁ κάμπος ἀπὸ τῆς παπαρούνης.

κοκκινοδοστία (ή) ἴδη. ποικιλία σταφυλῶν τοῦ φυτοῦ ἀμπέλος ἢ οἰνοφόρος.

κοκκινογέννης (ὶ) ἴδη. ὁ ἔχων τὸ γένειον πυρρὸν, κοκκινωπὸν.

κοκκινογούλι (τό) ἴδη. βοταν. ὄνομασία τοῦ ἐδωδιμοῦ φυτοῦ τεύτλον τὸ ἐρυθροφύλλον.

κοκκινογύλο (τό) ἴδη. ὄνομασία τοῦ φυτοῦ δαῦκος τὸ καρωτὸν βλ.βλ.

κοκκινοειθής-οὗς-ές σχόλ. ὁ ὁμοιάζων πρὸς τὸν ἐρυθρὸν κόκκινον: Σχόλ.Θεοκρ.7,58 τὰ ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς βρύα **κοκκινοειθῆ**.

κοκκινόκωλος (ὶ) ἴδη. ζωολ. ὄνομασία τοῦ πτηνοῦ φοινίκουρος, ἢ κοκκινονοβρα· 2) ὄνομασία εἰδῶς πιθήκου.

κοκκινολαίμης (ὶ) ἴδη. τὸ πτηνὸν ἐρίθαικος. **κοκκινομάγουλος**-η-ο ἴδη. ὁ ἔχων κόκκινα μάγουλα, ἐρυθρὰς παρειάς.

κοκκινομάλλης-α κ. -αῦσα-ικο ἴδη. ὁ ἔχων κόμην πυρρὰν, πυρρόθριξ, κοκκινοτρίχης.

κοκκινομανίταρο (τό) ἴδη. κ. κοκκινομανίτας (ὶ) αἰ ἐδωδιμοὶ μύητες γαλακτικός ὁ ἥδιοςτος καὶ γαλακτικός ὁ ἀμφίβολος.

κοκκινομάτης-α (ὶ) ἴδη. ὁ ἔχων κοκκινωπὰ μάτια: Βλαστ.Συνμ.130 ἐν λ. μάτης.

κοκκινόμευρος-η-ο ἴδη. ἐρυθρομέλας βλ.βλ.: Ζερβ.Μυθ.Ζ 73 φῶς ἔδγαιν' ἐκεῖθε **κοκκινόμευρος** σὰν σκοτωμένο αἶμα.

κοκκινονοβρα (ή) ἴδη. τὸ πτηνὸν φοινίκουρος. **κοκκινονίπερο** (τό) ἴδη. τὸ ἐκ τῆς πιπεριάς λαμβανόμενον ἐρυθρὸν, κόκκινον πίπερι.

κοκκινολαουδοχιλός-η-ον μιν. ὁ ἔχων τὰ χεῖλη ἐρυθρὰ, κόκκινα: Διήγ.Ἀχιλλ.816 καὶ κοκκινολαουδοχιλῆ, σελήνης λαμπροτέρα.

κοκκινοπρόσωπος-η-ο ἴδη. ὁ τὸ πρόσωπον ἔχων ἐρυθρὸν, κόκκινον: Γρυν.Σκ.Τερρ.48,11 νᾶνοι πηδοῦν κοκκινοπρόσωποι.

κοκκινόρριζο (τό) ἴδη. τὸ φυτὸν δαῦκος ὁ καρωτός βλ.βλ.

κόκκινος-ίνη-ον ἴδη. μιν. κ. -ος-ον, νεώτ., ἴδη. -ίνη-ο ὁ ἐρυθροβαφῆς, πορφυροῦς: Ἠρώδ.6,19, ΚΔΜατθ.27,28 καὶ ἐκδύσαντες αὐτὸν περιέθηκαν αὐτῷ χλαυρῶδα κοκκίνη, αὐτ'.Ἐβρ.9,19 λαδὼν τὸ αἶμα τῶν μύσων καὶ τράγων μετὰ ὕδατος καὶ ἐρίου κόκκινου, Πάπ., Πλούτ.Φάθ.15 χιτῶν κόκκινος ὑπὲρ τῆς στρατηγικῆς σκηνῆς διατετιμένος, Πρόδρ.2,168 καὶ μέσα καίται κόκκινος μεγάλη φιλομήλα, Σολωμ.τὰ Δύο Ἀδέλφια 61 προσκέφαλο κόκκινον . . ἀποκάτου, Βαλαωρ.Ἀστραπ.41 σπρώχνει στῆ ἄθκη κόκκινον τὸ γισταγάνι ὁ κλέφτης· 2) ἐπὶ προσ., ὁ ἔχων χρώμα, χροιάν τοῦ προσώπου ἐρυθροπαθῆν: Κωμ.Ἀδέσει.19,3D κόκκινος γένόμενος, - γιὰτὶ εἶσαι κόκκινος; μὴν ἔχεις πυρετό; , παροιμ. ὦμὸ κρέας, κόκκινα μάγουλα (ὁ τρώγων κρέας ἤμιοπτον γίνεται εὐρώστος)· || ὄμ. ἐπὶ φαινομένων ἢ πραγμ., ὁ ἔχων χρώμα πορφυροῦν, ἐρυθρὸν: **κόκκινος ὄριζοντας** - κόκκινα μῆλα, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 15 κόκκινος ὁ ἥλιος γλυκοκασιλεύει, - ἡ ροδιὰ ἔχει κόκκινα ὠρατὰ ἀνθη· 3) ἴδη. τὸ οὐδ. κτ. πληθ. ὡς οὐα. τὰ φερόμετα: Ἀρρ.Ἐπίκτ.3,22,10 ἐν κοκκίνοις περιπατεῖν, Πάπ. κοκκίνων βαφα· || ὄμ. κτ. ἐν.: ΠΔἘξ.4 καὶ ἰάκινθον, καὶ πορφυρῶν, καὶ κόκκινον διπλοῦν· 4) ἴδη. τὸ οὐδ. ὡς οὐα. τὸ ἐρυθρὸν, πορφυροῦν χρώμα: κλίβει στὸ κόκκινον, - τῆς ἀρεσίουν πολὺ τὰ κόκκινα· 5) ἴδη. τὸ θηλ. ὡς οὐα. ἡ νόσος ἰλαρὰ ἢ ἰερυθρὰ· 6) ἴδη. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κομμουνισμὸν, ὁ κομμουνιστικός: **κόκκινη πρωτομαγιά**.

κοκκινοσκουφῆς-οῦφα (ὶ) ἴδη. ὁ φωνὸν πορφυροῦν, κόκκινον σκουφῶν· 2) ὁ δι' ἐρυθροῦ καλύμματος τῆς κεφαλῆς διασηλῶν τὰς ἐπαναστατικὰς τοῦ ἰδέας, ὁ φέρων σκουφὸν κόκκινον ὡς σύμβολον ἐπαναστατικῆς ροπῆς· 3) μτφ. ἀνθρώπου ἐπαναστατικῶν ἰδεῶν, ἐπαναστάτης.

κοκκινοστάθης (ὶ) ἴδη. εἶδος πτηνοῦ ἔχοντος ἐρυθρὸν, κόκκινον στῆθος.

κοκκινοσυκιά (ή) ἴδη. ποικιλία εἰδῶς τοῦ φυτοῦ συκῆ ἐν Καρίᾳ.

κοκκινόσυκο (τό) ἴδη. καρπὸς κοκκινοσυκιάς.

κοκκινوترίχης-α-ικο ἴδη. κοκκινομάλλης βλ.βλ.: φρ. φυλάξου ἀπὸ σπανοῦ κ' ἀπὸ κοκκινοτρίχη.

κοκκινόχορτο (τό) ἴδη. κ. κοκκινόχορτο τὸ φυτὸν ἀνθυλλίς ἢ τραυματικῆ.

κοκκινόχλωμα (τό) ἴδη. χῶμα χρώματος ἐρυθροῦ, κοκκινωπῶ: Ξενόδλ.Ζακ.Μαντ.105 στὸ φλογισμένο κοκκινόχωμα τοῦ λιοστασιοῦ.

κοκκινωπός-ἡ-ά ἴδη. ὁ ἔχων χρώμα κλίβον πρὸς τὸ κόκκινον, ὑπερθρον, ἐρυθροπός: Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 62 κοκκινωπὸς οἱ φλόγες | ἀπὸ τῆς δάδες ποῦ κρατοῦν οἱ ὕμνιασι.

κοκκιολιπώδης-οὗς-ές νεώτ. ἱατρ. ὁ περιέχων κοκκία λίπους.

κοκκίον (τό) ἴδη. κ. νεώτ. ὑπόκορ. τῆς λ. κόκκος || : Διοσκρ.3,55, Ὀρειβ.5,33,7 χαμαιμήλων κοκκία· 2) ὑπόκορ. τοῦ κόκκος ἐν εἰδ. σμν., ἱατρικὸν σφαιρίδιον, μικρὸν καταπότι, χάπι: Γαλ.12,496, Ἀλέξ.Τραλλ.5,283 κοκκία βηχικά· 3) νεώτ. μικροσκοπικός κόκκος: τὰ χρωστικὰ κοκκία τοῦ δέρματος, - κοκκία ἀλλόχρωμα.

κοκκιοπάσμα-ατος νεώτ. κ. κοκκόπασμα τὸ μάλλον πρὸς τὸ κέντρον τοῦ κυττάρου μέρος τοῦ πρωτοπλασματος.

κοκκίς-ἶδος (ή) ἴδη. κ. μιν. Ἠα. «αἰγίειρος» 2) ἴδη. κτ. πληθ. αἰ κόκκινα ἐμβάδες, παντόφλαι: Ἠρώδ.7,61· 3) μιν. ἐπὶ τῶν σύκων, ἢ

κεγχραμής βλλ. 'Αχμ.' Ονειροκρ.323,34 τὸ πλήθος τῶν ἐνδοθεν κοκκίδων καὶ σύκων.
κοκκίσκος [ὶ] νεώτ. βοταν. ὁ κοκκύλος βλλ.
κοκκιστής [ὶ] νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογεν. τῶν κοκκυγιδῶν.
κοκκισφάλι [τὸ] δημ. κ. κατισφάλι ὀνομασία ποικιλίας ἀμπέλου ἐν Κρήτῃ.
κοκκισφάλης-ους-ες νεώτ. ὁ ἀποτελούμενος ἐκ κοκκίων, ὁ ἔχων σίστασιν καὶ ὑψηλὴν ὡς μικρῶν κόκκων, ὁ κεγχρωτός.
κοκκίσμα-ατος [τὸ] νεώτ. [ατρ. ἡ ἐκθάσθησις κοκκιδῶδους Ἰσοῦ, ἰδ. ἐπὶ τῶν γεννητικῶν ὀργάνων, φύσεως συφιλιδικῆς ἢ φυματικῆς : κοκκίσμα δακτυλιοειδές, - κοκκίσμα ὀδοντοφατνιακόν.
κοκκιστής κ. κοκκιστής 'Ἡσ. κορώνη'.
κοκκοθακτριδίων [τὸ] νεώτ. βραχύστατον βακτηριδίων, συνήθως φώσειδές.
κοκκοθάρη [ἡ] 'Ἡσ. γλαυζή'.
κοκκοθαφής-οῦς-ές μτν. κ. μαν. ὁ βεθαμμένος κόκκινος, κοκκιοθαφής: 'Ἡσ. «κοκκοποιόν κοκκοθαφές»: Θεόδωρ. Φ1 3,7,5 τὸ δ' ἀνά μέσον κοκκοθαφές καὶ λαμπρόν, Αλλ. Ζ1 17,38, Θεοφύλ. Σ 177Α ἐσθῆς τῷ μὲν ἐνὶ μέλαινα, τῷ δὲ ἐτέρῳ κοκκοθαφής (ἰδ. γρ. κοκκοθαφός), Λέων Δ 53.
κοκκοθάρις [ἡ] μτν. τὸ βάπτειν τὴν κόκκινον : Φιλόστρ. Εἰκ. π. ΑΒ 4,21.
κοκκοθάρις [ὶ] ἰδ. γρ. κωδ. τοῦ κοκκυθίας βλλ.
κοκκοθαφνον [τὸ] μτν. ὁ κόκκος τῆς δάφνης, τὸ δαφνοκοκκίουτος : Παῦλ. Αλφ. 3,28.
κοκκοθήρης [ὶ] νεώτ. ζωολ. κ. κοκκοθήρος γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν κεραμυδικιδῶν.
κοκκοειδῆ [τὰ] νεώτ. ζωολ. οἰκογέν. βακτηρίων.
κοκκοθάσσης [ὶ] νεώτ. ἐργαλεῖον χρησιμεῖον εἰς τὸν τεμαχισμόν τῶν σπόρων ἢ καὶ ἄλλων οὐσίαν προοριζομένην πρὸς διατροφήν ζῶων.
κοκκοθραύστης [ὶ] 'Ἡσ. ἐδρῆς ποίος'. 2) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογεν. τῶν σπιζιδῶν.
κοκκοκία [ἡ] δημ. τὸ φυτὸν κερκίς ἢ κερωνοειδής.
κοκκοκρινος [ὶ] παλαιοφυτολ. εἶδος ἀπολελιθωμένων φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν κρινοειδῶν.
κοκκοκόφελος [ὶ] νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ρουβιιδῶν.
κοκκολάργυξ-γγος [ὶ] νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογεν. τῶν μεροπιδῶν.
κοκκολέκτης [ὶ] πάπ. ὁ συλλέγων κόκκους.
κοκκολί [τὸ] δημ. τὸ φυτὸν ἀγρόσταγμα τὸ κοινόν.
κοκκολίθος [ὶ] νεώτ. γεωλ. μικροσποικίωτατα δυσκοειδῆ σωματίδια εὐρισκόμενα εἰς τὰς ἰλῆς πυθμένων βαθυτάτων θαλασσῶν. 2) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν μεταπυριτικόν ἄλας τῆς σειριδῆ τῶν μονοκλινῶν πυροξένων.
κοκκόλοθος [ὶ] νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν πολυγωνιδῶν.
κοκκόλογι [τὸ] δημ. ἡ μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν ἰδιοκτητῶν συλλογὴν τῶν καρπῶν τῶν ἐλαίων περιαιλουγῆ τούτων ἐναπομεινάντων ὑπὸ ξένων ἀνθρώπων. 2) εἶδος μαστιχῆς τῆς Χίου.
κοκκόλογω-έω πάπ., λέξ. κ. δημ. ἐξάγω ἀπὸ τὸν αἶτον διαφόρους περιττοὺς κόκκους, καθαρίζω τὸ σπῆρι: Πάπ. 2) συλλέγω κόκκους : Δοσθ. 432Κ, Γλωσσ. || δημ. εἶδ. περισυλλέγω τοὺς ἐναπομεινάντας καρπούς τῶν ἐλαίων.
κοκκόμακα [τὰ] πάπ. βλ. κοκκομύμιον.
κοκκομαριά [ἡ] δημ. τὰ φυτὰ χαμαικέρασος ὁ ἐδώδιμος κ. χαμαικέρασος ὁ βιργίνιος.
κοκκομάριον [τὸ] μτν. ὑποκορ. τοῦ κόκκος, στρόβιλος πίπτος, τὸ κοικουμάρι : Γεροφ. Σμ. Χειρ. II, 193 ἐκ δὲ τῶν ὀπωρῶν σταφίδας, ἀμύδαλα, κόκκομαρία.
κοκκονέλα [ἡ] δημ. τὸ φυτὸν βοτρυάνθος βλλ. ὁ μορδεάνειος.

κοκκονήτης-ίδος [ἡ] νεώτ. βοτον. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν διατομοειδῶν βλλ.
κοκκονία [ἡ] δημ. τὸ φυτὸν κελτῆς ἢ νότιος.
κοκκονοί [οἱ] 'Ἡσ. «οἱ πυρῆνες τῶν ἐλαίων».
κοκκονόχαρτο [τὸ] δημ. τὸ φυτὸν ἀνθυλλίς.
κοκκοποιόν [τὸ] 'Ἡσ. «κοκκοθαφές».
κόκκορασι [ὶ] δημ. κ. κόκκορος τὸ πτηνὸν ἀλέκτωρ βλλ., ὁ κόκκοτος, πετεινός : παροιμ. ὄπου λαλοῦν πολλοὶ κοκκόροι ἀργεῖν εἰς ἡμερῶσιν [ἐπὶ τῶν κακῶν ἀποτελεσμάτων τῆς πολυαρχίας]. 2) μτρ. ἐπὶ ἀνθρώπων ἐπηρμένων, μαχητικῶν, παλληκαρῶν : φρ. κάνει τὸν κόκκορα. 3) ἐπὶ ἀνθρώπων ἀκρίτων, ἐλαφροσῶν, κουτῶν : δ. διστ. σαράντα πέντε Πιάννηδες ἐνὸς κοκκόρου γνώση | κὶ ἄλλοι σαράντα τέσσαρες ἀξίζουσι ἓνα γρόσι. 4) ἡ σφύρα, ὁ ἐπικοροστήρ τῶν κυνηγητικῶν καὶ παλαιῶν πολεμικῶν ὄπλων, ὁ λύκος.
κοκκοροβιθία [ἡ] δημ. κ. κοκκοροβιθία τὰ φυτὰ κερκίς ἢ κερωνοειδής καὶ πιστακία ἢ τερέβινθος.
κοκκορέλι [τὸ] δημ. τὸ φυτὸν σολανός ὁ γλυκύπικρος βλλ.
κοκκορέται [τὸ] δημ. ἔδεσμα ἐκ τεμαχισμένων σπλάγχων σφαγίων, ἰδίας ἀμυῦ, περιτυλιγμένων διὰ τὸν ἐντέρων τῶν ζῴου καὶ φηνομένων ἐπὶ ἀνθρώποις, ἀφοῦ διαπερασθῶσιν εἰς ὄβελον, σοῦθλαν.
κοκκορεταία [ἡ] δημ. κ. κοκκορεταία κ. κοκκορετσα τὸ φυτὸν πιστακία ἢ τερέβινθος.
κοκκόριον [τὸ] μαν. ὀνομασία φαρμάκου τίνος : Ἰππιατρ. 2).
κοκκοροβιθία [ἡ] δημ. ἡ κοκκοροβιθία βλλ.
κοκκοροβιθαλος-η-ο δημ. ὁ ἔχων νοῦν, μυαλά κοκκόρου, ὁ ἀνόητος, ἀκριτος, λιγύμαλος.
κόκκος [ὶ] κ. μαν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐλοχίστου μεγέθους καρπός, αὐνήθ. ὁ μετ' ἄλλων ὁμοίων ἀποτελεῖ τὸν κυριῶς καρπόν, σπυρί, οἶον τῆς ρόσος: Ὑμν. Δ. ημ. 372, Ἠρ. 4, 143 τοσοῦτο πλῆθος γενέσθαι, ὅσοι ἐν τῇ ροίῃ κόκκοι, Ἑρμιππ. 36, Ἰπποκρ. Γυν. I, 37, Διοσκ. 4 κόκκοι τῆς ροίας, Πάπ. || ὄμ. ἐπὶ τοῦ μήκωνος : Εὐφρ. II, 11 || Ἐπιγρ. ὄμ. ἐπὶ τῆς πίττος, πεύκης. || ὄμ. ἐπὶ σίτου : Φιλόστρ. 3, 3. || ὄμ. κ. ἐπὶ τῶν ζιζανίων τοῦ σίτου : Πάπ. καὶ καθαρὸ κόκκοι. 2) νεώτ. ὁ ξυλῶδης πυρῆν καρπῶν τινῶν, κοκκοῦσι. 3) νεώτ. συνεκδ. πᾶς μικρὸς αφαιροειδὲς ὄγκος ἢ μόριον ἢ τμήμα: κόκκος ἄμμου. 4) ὄμ. νεώτ. ἡ ἐπὶ δερματός, ὑφάσματος διάγκωσις, ἀνωμαλία. 5) μτν., νεώτ. κ. δημ. μτρ. ἡ μικρά, ἡ ἐλαχίστη ποσότης : Τίμων Φλ. 66, 3 νόσον δὲ μοι οὐκ ἐνὶ κόκκοις, ΚΔ Ματθ. 17, 20 ἐάν ἔχητε πίστιν ἕως κόκκον σίνάπεως, αὐτ. Λουκ. 17, 6, - δὲν ἔχει κόκκον αἰδοῦς, - δὲν ἔχει οὔτε κόκκο ζάχαρης. 6) μτν. μέτρον τι : Διοσκ. 2, 166, Ὀρειδ. ἀπ. 35 || νεώτ. μονὰς βάρους ἴση πρὸς 0,06 τοῦ γραμμαρίου, σπῆρι, σπῆρι : δέκα κόκκοι κινίνης. 7) ζωφισιον τῆς δρυός, ὅθεν παρῶγεται τὸ κόκκινον χρῶμα, κοκκινίλλη βλλ. : Θεόδωρ. Φ1 3, 7, 3 ὁ πρῖνος τὸν φοινικῶν κόκκον [φέρει], αὐτ. 3, 16, φέροι δὲ καὶ παρὰ τὴν βλάσαν κόκκον τινὰ φοινικῶν, Γαλλ. 12, 32 || νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν κοκκιδῶν. 8) τὸ πορφυροῦν, κόκκινον χρῶμα : Δρόμ. π. Ἀθῆν. 6, 240 D τὸν τίθυμαλλον γούν διὰ ἐρυθρότερον κόκκον περιπατοῦντ' ἐσθ' ὄραν. 9) ὁ πρῖνος, τὸ πορνύρι : Διοσκ. 4, 173 κόκκος βαφικὴ, θάμνον μικρὸν φρυγανῶδη, ὃ πρόσκεινται οἱ κόκκοι ὡς φακοί, Πλαυ. 10, 36, τὴν δὲ θάμνον ταύτην, κόκκων, ὀνομάζουσι. 10) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν φοινικοειδῶν ἐξ ὃν λαμβάνεται τὸ ἐλαϊον κόκκου ἢ βοῦτυρον. 11) νεώτ. χημ. κόκκος ἐλαϊον ἢ κόκκος βοῦτυρον ἢ λιπαρὰ ὅλη ἢ λαμβανομένη ἐκ τοῦ πυρῆνος τοῦ κοκκοφοίνικος, ὡς καὶ ἐξ ἄλλων φοι-

νικών. **12)** τὸ καταπότη, χάπι : Ἄλεξ. Τραλλ. 5,4 ἡ κάβαρος ἡ διὰ τῶν κόκκων ἐχόντων τὴν κο-
λοκωνίθια. **13)** κτ. πληθ. οἱ ὄρχεις : Στράτ. ἐν
ΑΠ 12,222 τῆ χειρὶ τοῦς κόκκυξ ἐπαφώμενος.
14) τὸ τῶν γυναικῶν αἰδοίων Ἦσ. «τὸ γυναικείον
μέριον». **15)** νεώτ. Ιατρ. μικροδίων κατὰ τὸ
μέλλον ἢ ἦταν σφαιρικοῦ σχήματος.

κοκκόστρος [ὁ] νεώτ. παλαιός. γένος ἐκλει-
φάντων ζώων τῆς οἰκογεν. τῶν κοκκοστεϊδῶν ὀρ-
θροδεϊρῶν ἰχθύων.

κοκκοσφάδιον [τὸ] πάπ. μαγ. ὄγνωστ. σημ. : συ-
κτολάλημα. λαδῶν κοκκοσφαδίου τὴν καρδίαν.

κοκκοσφαίρα [ἡ] νεώτ. γεωλ. πολύ μικροί
στραγγίλοι ὄργανισμοὶ περιβεβλημένοι ἀσβεστο-
λιθικῶν σκελετικῶν περιβλήμα καὶ εὐρισκόμενοι εἰς
τὰς ἴλῶς τῶν πυθμένων θαλασσῶν.

κόκκοτος [ὁ] κόκκορας βλ.λ.

κοκκοῦλι [τὸ] δημ. δ.γρ. τοῦ κοικκοῦλι βλ.λ.

κόκκοιλος [ὁ] νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς
οἰκογεν. τῶν μηνισκοσπεριδῶν.

κοκκομίαν [τὸ] δ.γρ. τοῦ κοικκοῦμιον βλ.λ.

κοκκοφάγος [ὁ] νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων
τῆς οἰκογεν. τῶν χαλκιδιδῶν.

κοκκοφαινίξ-ικος [ὁ] νεώτ. βοταν. φωνικοκα-
ρία βλ.λ.

κοκκοχλύζειν Ἦσ. «συλλαδιζειν».

κόκκῳ ἀλλ. κόκκου, κυρ. ἡ κραυγὴ τοῦ κόκ-
κυγος, ἐν χρ. ὡς ἐπιφ. ἐμπρός, γρήγορα, κτ.
Σουίδ. «Ἄττικοί τὸ ταχύ», Ἀντιπατρ. ΑΒ 105,22
εὐοδὲ κόκκῳ, ἀντί οὐδὲ βραχύ» : Ἀριστοτ. Ὀρν.
505 κῳπὸθ' ὁ κόκκυξ εἶποι κόκκῳ, τὸτ' ἂν οἱ
Φοινίκεις . . τοὺς πυρούς ἂν καὶ τὰς κριθάς ἐν
τοῖς πεδίοις ἐθέριον. τοῦτ' ἄρ' ἐκεῖν' ἦν τοῖ-
πος ἀληθῶς κόκκῳ, ψωλοῖ πεδίοινα ἰσχυλ. «ποιεῖ
φωνὴ καὶ τὸ κόκκυξ ἢ ἀντί τοῦ ὀλίγου». Ἔστι δὲ
μόνας παροξύτων. Πρὸ βερσιμοῦ δὲ φαίνεται
ὁ κόκκυξ ἐν τῇ Φοινίκῃ», αὐτ. Βάτρ. 1384 κόκ-
κυ, μεθεῖτε (ἐμπρός) ἄφετε.

κοκκοῦσι [οἱ] μτγν. δ.γρ. ἀντί κοκκοῦσι βλ.λ. ΕΜ
52,54 «κοκκοῦσι» ὁ πρόγονος. ἔστι δὲ Ἰωνικὴ ἢ
λέξις : σημαίνει δὲ τοὺς ἡδῆ κεκομμένους : Καλλ.
ἀπ. ἀνων. 37.

κοκκοβόας ὄρνις ὁ ἀλέκτωρ, ὁ πετεινός : Σοφ.
ἀπ 791 ἰκῳδ. κοκκοβόας ὄρνις.

κοκκυγία [ἡ] τὸ τοξικὸν φυτὸν ροῦς ὁ κόντινος
βλ.λ. : Θεόφρ. 3,166 ὄμιον δ' ἐστὶ τούτοις τὸ
φύλλον καὶ τῆς κοκκυγίας τὸ δὲ δένδρον μι-
κρόν» πρβλ. Πλίν. Φι 13,121.

κοκκυγία Ἦσ. «ἀνεμώνη, οἱ Κροτωνιάται».

κοκκυγίδα [οἱ] νεώτ. ζωολ. οἰκογένεια ἀναρ-
ρηχτικῶν πτηνῶν.

κοκκυγικός-ἡ-όν νεώτ. ἀνατ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνα-
φερόμενος εἰς τὸ ὄστυον τοῦ κόκκυγος, ὁ τοῦ
κόκκυγος βλ.λ. : κοκκ- μύες - πλέγμα - ἀδὴν.

κοκκυγίνος-η-ον Ἦσ. ὁ βεβαρμένους διὰ κοκ-
κίτου χρώματος, ὁ πορφυρούς : Ἦσ. ἐν λ. κε-
κοκκυγωμένην χειρισμένην χρώματι κοκκυγίνῳ,
ὁ ἐστὶ πορφυροῦν, ἀπὸ κοκκυγίας δένδρου.

κοκκυγίκεφαλος [ὁ] νεώτ. ἀνατ. τὸ γεννώ-
μενον ἀκεφάλων τέρας, οὐ τὰ ὅσα τῆς κορυφῆς
τοῦ σώματος ἔχουσι σχῆμα κόκκυγος.

κοκκυγῶ ὡς λεξ. βάντω διὰ πορφυροῦ χρώ-
ματος : Ἦσ. «κεκοκκυγωμένην, χειρισμένην χρώ-
ματι κοκκυγίνῳ, ὁ ἐστὶ πορφυροῦν».

κοκκυγῶδυνια [ἡ] νεώτ. Ιατρ. νευραλγία κατὰ
τὴν χώραν τοῦ κόκκυγος.

κοκκυξ [ὁ] κόκκυξ] κ. νεώτ., δ.γρ. κοκκυξῶν,
παρακ. κοκκυξῶν, παρακ. κεκόκκυξ, ἐπὶ τοῦ
πτηνοῦ κόκκυξ, κράζω, φωνάζω κοκκυξοῦ : Ἠσ. ὁδ.
Ἔργ. 486 ἡμὸς κόκκυξ κοκκυξίαι δρυδὸς ἐν πετά-
λοισι τὰ πρῶτον. || ὄμ. κ. ἐπὶ ἀλεκτρυόνος,
ἄδω, λαλῶ. Φρον. π. ΑΒ 21,24 ἄδω ἀλεκτρυόνος,

Ἄττικῶς : τὸ δὲ κοκκυξωῖν κομικοὶ λέγουσιν», Ἦσ.
ἄδω ἐπὶ τῶν ἀλεκτρυόνων λέγουσιν Ἄττικοι,
κοκκυξωῖν δὲ οὐ φασι ἐπ' αὐτῶν πλὴν μωκώμε-
νοι τινα ξένων», Πολυδ. 5,89. Ὑπερίδης δὲ καὶ Δη-
μοσθένης ἐπ' ἀλεκτρυόνων τὰ κοκκυξωῖν εἰπον» :
Κρατίν. 311, Πλάτ. Κωμ. 209, Ἀριστοτ. Ζ1 631b, 9 θη-
λυδρία ἐκ γενετῆς τῶν ὀρνίθων τινὲς οὕτως
ὥστε μῆτε κοκκυξωῖν ἐτι μῆτ' ὄχευεῖν ἔπιχειρεῖν,
Θεόφρ. 7,48 Μοισάων δρυγες, ὅσοι ποτὶ Χίον αἰ-
δῶν ἀντία κοκκυξῶντες ἐτίωσια μοχθίζοντι.
2) κράζω, φωνάζω ὡς ὁ κόκκυξ ἢ ὁ ἀλέ-
κτωρ, δίδω σημεῖον διὰ φωνῆς ὁμοίας πρὸς
τὴν τοῦ κόκκυγος ἢ τοῦ ἀλεκτρυόνος : Ἦσ. «κοκ-
κυξίαι, τὰράσσει, φωνεῖ ὀξέως» : Ἀριστοτ. Βάτρ.
1380 λαδομένω τὸν ῥῆμ' ἐκάτερος εἶπατο, καὶ
μὴ μεθίσθων, πρὶν ἂν ἐγὼ σφῶν κοκκυξῶ
(σχόλ. «δικὴν ἀλεκτρυόνος βοήθω, συρίω») :
αὐτ. Ἐκκλ. 31 ὡς ὁ κήρυξ ἀρτίως ἡμῶν προσόν-
των δευτέρων κεκόκκυκεν. 3) νεώτ. ἐπὶ τῶν
ὑπὸ τῆς νόσου κοκκυτοῦ προσβεβλημένων, βήχῳ
συνεχῶς ἐκβάλλον τὸν χαρακτηριστικὸν κρωγμὴν
κόκκυγος. 4) ρηματ. π. κοκκυξοῦ, κοκκυστῆς.

κοκκυλίον [τὸ] νεώτ. ἕκαστον τῶν λεπτοτάτων
κοκκυῶν τῶν εὐρισκομένων ἐντός τοῦ πρωτοπλά-
σματος τῶν κυττάρων.

κοκκυλός [ὁ] νεώτ. βοταν. γένος μηνισπερι-
δῶν φυτῶν, ἀ. κοκκίσκος.

κοκκυμυλέα [ἡ] (κόκκος - μυλέα) τὸ δένδρον
προμυθῆ ἡμερος, ἢ δαμασκηνιά : Ἀραρ. 20,
Θεόφρ. Φι 3,64 ἀγρία κοκκυμυλέαν, Διοσκ. 1,121,
Γαλ. 12,32. || τὸ δένδρον κορδία ἡ μύξα ἢ κτ.
Γεννάδ. Π κοκκυμυλέα ἢ ἀειφυλλος : Θεόφρ. Φι
4,2,10 κοκκυμυλέα περὶ τὴν Θηβαΐδα.

κοκκυμύλων [τὸ] ὁ καρπὸς τοῦ δένδρου κοκ-
κυμυλέα βλ.λ., τὸ δαμάσκηνον : κοκκυμύλον τὸ
δαμασκηνὸν τὸ προῦμιον βλ.λ., βαρδασία Ἀν-
τιπατρ. ἐν ΑΒ 103,23 «κοκκυμυλέα λέγεσθαι οὐ φασι,
ἀλλὰ μᾶλλον βράβηλα (γραπτ. βράβυλα) : ἀλλὰ
λέγεται καὶ κοκκυμυλέα καὶ κοκκυμυλέα». Ἀρχιλ.
173. Ἰππῶν. 81 στέφανον εἶχον κοκκυμύλων καὶ
μίνθης. Ἄλεξ. 272,5, Γαλ. 6,353,17 τῶν δαμασκηνῶν
κοκκυμύλων, αὐτ. 613. Ἀθῆν. 2,49D πλεῖστον ἐν
τῇ τῶν δαμασκηνῶν ἐστὶ χυρῶ τὸ κοκκυμύλων
καλοῦμενον.

κοκκυμύλος [ὁ] ἡ κοκκυμυλέα βλ.λ. : Κωμ. π.
Πολυδ. 1,232.

κοκκυμυλῶν-ῶνος [ὁ] γλωσσ. κήπος κοκκο-
μυλέων, δαμασκηνέων.

κόκκυξ-ἡ-ονος [ὁ] κ. μ. ν. κ. νεώτ. γένος ἐντομο-
φάγων ἀναρρηχτικῶν κοκκυγιδῶν πτηνῶν, ὁ κοκ-
κός : Ἠσ. ὁδ. Ἔργ. 486 κόκκυξ κοκκυξίαι δρυδὸς ἐν
πετάλοισι, Ἐπίχ. 164, Ἀριστοτ. Ὀρν. 504 κῳπὸθ' ὁ
κόκκυξ εἶποι κόκκυξ, Ἀριστοτ. Ζ1 563b,14 ὁ δὲ
κόκκυξ λέγεται μὲν ὑπὸ τινῶν ὡς μεταβάλλει
ἐξ ἱέρακος, αὐτ. 618a, 8 ὁ δὲ κόκκυξ . . οὐ ποιεῖ
νεοττίαν, ἀλλὰ ἐν ἀλλοτρίαις τιτικεῖ νεοττίαις.
|| Νικ. Θηρ. 87 μῆλον ὁ κόκκυγος καλεῖται [τὸ
κοκκυμύλων]. || ὄμ. ὡς ἱερὸν πτηνὸν τῆς Ἦρας
ἀπεικονίζετο ὁ κόκκυξ καθήμενος ἐπὶ τοῦ ἀκῆ-
πτρου αὐτῆς : Πaus. 2,17,4 κόκκυγα δὲ ἐπὶ τῷ
σῆκπτρῳ καθέσθαι φασι. || μτφ. : Ἀριστοτ. Ἀχ.
598 χειροτόνησαν γὰρ με κόκκυγες γε τρεῖς [ὅλη]
τρεῖς οἵτινες ἐξέως ἢ ἐπανειλημ-
μένως, ἦτοι ὀλίγοι διὰ τὰ φανῶσι πλείονες πρβλ.
δημ. φρ. τρεῖς κτ ὁ κοκκυξοῦ. Ἦσ. «κόκκυγες
ἐπὶ ὑπνοσηθέντων πλείονων εἶναι καὶ ὀλίγων δυ-
τῶν». 2) ὁ φελλίζων, ὁ τραυλός, ὡς παρωνυ-
μιον τοῦ Βάττου : Σχόλ. Πινδ. Π 4. 3) εἶδος θα-
λασσίου ἰχθύος, περὶ οὗ ἐλέγετο ὅτι ἐποίησε φό-
φον ὁμοιάζοντα πρὸς τὴν φωνὴν τῶν πτηνῶν
κόκκυξ : Ἰππ. Ἐντ. Παθ. 21, Ἐπίχ. π. Ἀθῆν. 7,309B κά-
γλαοὶ κόκκυγες, οὐς παρσχιζομεν πάντας, ὁπταν-

τες δὲ χάρδυνοντες αὐτοὺς χναύομες, Ἀριστ.ΖΙ 535b,18 ὁ κάρπος ὁ ἐν τῷ Ἀγελῶφ, ἐτι δὲ χαλκεὺς καὶ κόκκυξ· ὁ μὲν γάρ φοφεῖ ὡς οὐρ σιριγμῶν, ὁ δὲ παραπλήσιον τῷ κόκκυϊ φῶφον, αὐτ.598a,15 φάγγοι δὲ καὶ σκορπίοι καὶ γόγγυοι ὁ μέλανες καὶ μύριαι καὶ κόκκυες ἐπαμφοτερίζουσιν, Νουμῆν.Ἡρ. π. Ἀθῆν.7,309F ἄλλοτε ἐρυθρὸν κόκκυϊ ἢ ὀλίγας πεμφηριδίας, ἄλλοτε σάβρον, Ἀθῆν.7,324F Σπεύσιππος δ' ἐμφορεῖ φσιπιν εἶναι κόκκυγα χελιδόνα τρίγλαν, Ὀππ.Ἄλ.197· 4) εἶδος σύκου ὠριμάζοντος πρωτῶς, ὁ δλυνθος: Νικ.Θηρ.854 σὺν δὲ κράδης κεύουσιν ἀποτμήξαι κορύνην ἢ αὐτοῦς κόκκυγας ἐρινάδος, ὅτε πρὸ ἄλλης γογγύλοι ἐμφαίνουσιν ἀνοιδεῖοντες ὀπῶρης· 5) μτγν. κ. νεῶτ. ἀνατ. τὸ κατώτατον ἀκραῖον ὅσπου τῆς σπονδυλικῆς στήλης τοῦ ἀνθρώπου συντασσόμενον κατὰ τὸ ἀνω πλατύτερον ἄκρον αὐτοῦ μετὰ τῆς κορυφῆς τοῦ ἰεροῦ ὅσπου καὶ ἀπολήγον ἐπὶ εἰς δεξιὸν ἢ ἀριστερὰ ἄκρον, τὸ κώλονοῦρι, ἢ οὐρά: Ροῦφ.Ὀνομ.114, Γαλ.2,762 τὸ ὄσπου τοῦ ἱερῶν ὄσπου: Πολυδ.2,183 τρητὸς κόκκυξ· 6) βον. σημείον ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ ἵππου: Ἱππιατρ.14,26,115.

κόκκυς Ἡσ. κλόφος.

κοκκῦσθω ὄωρ. τ. τοῦ κοκκῦζω βλ.λ.: Θεόδρ. 7,124 ὁ δ' ὄρθρος ἄλλων ἀλέκτωρ κοκκῦσθων νηραῖσιν ἀνιραταῖσι διδοίη.

κοκκυσμός [ὁ] [κοκκῦζω] μτγν. τὸ κοκκῦζειν, τὸ κρῶζειν κοκκυκῶ, κ. ἐπὶ τοῦ ἴχθυος ἢ ἀνθρώπου ὀξείας ἀνθρωπίνης φωνῆς: Νικόμ.Γερ. Ἀρμον.11,1, αὐτ.Ἐκλ.4.

κοκκῦσθῶς [ὁ] [κοκκῦζω] μτγν. ὁ κοκκῦζων, ὁ κρῶζων, ὡς ὁ κόκκυξ, ὁ ἀναβῶν: Τίμων Φλ.43,1 τοῖς δ' ἐνὶ κοκκυσθῆς ὄχλοιοῖδος Ἡράκλειτος. **κοκκῦτης** [ὁ] νεῶτ. ἱατρ. μολυσματικῆ νόσος προσβάλλουσα τὰς ἀναπνευστικὰς ὁδοὺς, ἰδ. τῶν παιδῶν, καὶ χαρακτηριζομένη ὑπὸ ἰδιαζόντος παροξισμοῦ βηχός.

κοκκῦθιός [ὁ] ἔθμ. κ. κωθιός, τὸ θηλ. κοκκῦθινα ὁ ἰχθύς γωθιός βλ.λ.: Μπασιτῆς Ἄλ.39 διάπρα δὲ δίνει γιὰ τὴ γέννα τῆς ἢ κοκκῦθινα || μφ. ἐπὶ προσ., ὁ ἐλαφρόνοιος, ὁ ἀνόητος.

κοκκῦθης-ους-ες νεῶτ. ὁ ἐκ κόκκων ἢ ὡσεὶ ἐκ κόκκων ἀποτελούμενος, οὗ ἢ ὑψηλὴ ἢ σύστασις εἶναι ὁμοία πρὸς θηροισμα κόκκων, κοκκῶτος, σπυρωτός: κοκκῶθι κῦτταρα ἰκῦτταρα τοῦ Ἰνώδου ἐ συνδετικῶ Ἰστοῦ, ὧν τὸ πρωτόπλασμα περιέχει κοκκία κατὰ τὸ μάλλον ἢ ἴππον λεπτῶ.

κόκκων-ωνος [ὁ] κ. νεῶτ. ὁ κόκκων, τὸ σπέρμα τῆς ροιάς: Σὺλ.40 κόκκωνας ἄλλος, ἕτερος [αὐτὸ] σήσασμα, Ἱππ.Γυν.1,37, Πάπ. 2) κτ. Ἡσ. ὁ κόκκος, τὸ σπέρμα τοῦ ἱεροῦ· 3) νεῶτ. τὸ σπέρμα τῶν κῶνων τῆς πεύκης βλ.λ. τὸ κοκκουναρί.

κοκκῶνα [ἡ] ἔθμ. προσηγορία γυναικῶν ἀριστοκρατικῆς καταγωγῆς, κυρία, κυρά || θηρατικῆ προσηγορία γυναικῶς καὶ ἰδ. θυγατρῶς.

κοκκῶνιδιον [τὸ] γλωσσ. ὑπόκορ. τοῦ κόκκων. **κοκκῶτός-ἡ-ό(ν)** μτγν., γλωσσ., νεῶτ. κ. ἔθμ. ὁ ἐν σχήματι κόκκων: Αἴπ.123 || τὸ οὐδ. κοκκῶτων ὁ καρπὸς τῆς ροιάς: Γλωσσ. || νεῶτ. κ. ἔθμ. ὁ ἀποτελούμενος, ὁ συγκεῖμενος ἐκ κόκκων, κοκκῶθης, σπυρωτός.

κοκκῶνι [τὸ] ἔθμ. ὄνομ. μεγάλων ἰχθύων ἐκ τῆς οἰκῆς τοῦ τραχοῦρου καὶ τοῦ κάρραγγος· 2) ἐκλεκτὴ γενεὰ ἵππων τῆς κεντρικῆς Ἀραβίας.

κοκῶ [τὸ] ἔθμ. ἀκλ. ἐν τῇ γλώσσῃ τῶν νηπίων, πᾶν ἐδωδῶνον καὶ ἰδίως φῶν, ὀπάρω, ζαχαρωτὸν κτ.· 2) βούτυρον ἢ ἔλαιον κοκῶ ἢ ἐκ τῶν πυρήνων τοῦ κοκκοφοίνικος ἀεγομένη λιπαρὰ οὐσία, ἄ. κόκκω ἔλαιον, κοκῶλιπος. **κοκῶζη** [ἡ] νεῶτ. φυτικὸν βούτυρον ἐξαγόμενον

ἐκ τῶν σπερμάτων τοῦ κοκκοφοίνικος βλ.λ., ἄ. κόκκω ἔλαιον, κ. ἔλαιον τοῦ κοκῶ, ἢ κοκῶλιπος. **κοκῶλιπος-ους** [τὸ] νεῶτ. τὸ ἔλαιον τοῦ κοκκοφοίνικος, ἄ. βούτυρον ἢ ἔλαιον τοῦ κοκῶ.

κοκορέται [τὸ] ἔθμ. τὸ κοκορέται βλ.λ.

κοκοτήν [ἡ] νεῶτ. ἢ κοκῶζη βλ.λ.

κοκρῦδες ἀντὶ κοκρῦδες: Ἐπιχ.181.

κοκρῦδων Ἡσ. ἐ ληστών, κλεπτῶν.

κοκρῦδακοί Ἡσ. κῶλλοι.

κοκτέλα [τὸ, ἀκλ.] [ἀγγλ.] ἔθμ. ποτὸν παρασκευαζόμενον δι' ἀναμείξεως καὶ ἀναταράξεως διαφόρων εἰδῶν ἡδυποτῶν ἢ σίτων μετὰ κ. πάγου, ἐν οἷς προστίθενται ἐνίοτε καὶ θεμάσιωνων καρπῶν.

κοκῶα [οἱ] μτγν. οἱ πρόγονοι Ἡσ. ἐ κοκῶα, οἱ πάπποι καὶ οἱ πρόγονοι: Διδό.Ζων.ΑΠ.9,312 πηλόθι δ' ἴσχε θρῦδος πέλεκυ, κοκῶα ἢ γὰρ ἔλεξαν ἄμιν ὡς πρότεροι ματέρες ἀντὶ πρόφες κ. ὡς θηλ.: Καλλ.ἀπ. ἀνω.37 ἰ.δ.γρ. κοκῶα ἰ.

κοκῶτα [ἡ] νεῶτ. ζῷολ. γένος λεπιδοπτέρων νυκτιῶν ἐντόμων.

κόκχος [ὁ] πάπ. πιθ. ἢ κακκάθη, ἢ ἐφάνη, τὸ τσουκάλι.

κοκκῶδιός [ὁ] ἔθμ. ὁ κοκκῶδιός βλ.λ.

κόλα [ἡ] νεῶτ. ἡ κόλα γένος στερκουλωδῶν φυτῶν, ὧν τὰ σπέρματα, τὰ κάρυα τοῦ κόλα, χρησιμοποιοῦνται εἰς πλείστας φαρμακευτικὰς συσκευασίας.

κολαβροῦμαι Ἡσ. κολαβρίζω βλ.λ.]

κολαβρίζω μτγν. κ. Ἡσ. ὄρχοῦμαι ἀρίαν τινα θρακικὴν ὄρχησιν Ἡσ. ἐσκιρτᾶν· 2) κτ. παθ. χλευάζομαι, σκώπομαι Σουῖδ. ἐ κολαβριθεῖν, χλευασθεῖν, ἀπαισθεῖν, οὐδένοδ λόγου ἀξίως νομισθεῖν: ΠΔ Ἰωδ.5,4 πόρρω γένοιτο ὁ υἱοῖ αὐτῶν ἀπὸ σωτήρας, κολαβριθεῖσιν δὲ ἐπὶ θύραις ἡσόνων· 3) ρηματ. κ. κολαβρισμός.

κολαβρισμός [ὁ] [κολαβρίζω] μτγν. εἶδος ἀγρίας θρακικῆς ὄρχησεως Πολυδ.4,100 κολαβρισμός: Θράκισον ὄρχησα καὶ Καρικόν· Ἀθῆν.14, 629D τὰ . . τῆν ὄρχησιν ἀπλοῦστον ἔχουσα κολαβριτα δάκτυλοι . . ἐμμέλεια, κόρδαξ . . φρύγιος νηπιτισμός, θράκισος κολαβρισμός (κωδ. καλαβρισμός).

κόλαθρος [ὁ] μτγν. ἔθμ. πρὸς ὁ ὠρχόντο τὸν κολαβρισμὸν βλ.λ.: Δημήτρ.Σκῆφ.π. Ἀθῆν.15,697C Κτησιφῶν ὁ Ἀθηναῖος ποιητῆς τῶν καλουμένων κολάθρων, Ἀθῆν.4,164E κολάθρος ἀναγινώσκει καὶ μέλη πάραυτα κἀκρότητα κύμβηλο· 2) ὁ δέλφαξ, τὸ γαλαθῆνδον χοιρίδιον, γουρουνόπουλο: Ἡσ., Σουῖδ, ἐν λ. κολαβριθεῖν.

κολαθῶ-ἔω κτ. Σουῖδ. ἐγκοληθᾶζω βλ.λ.

κολάζω κ. μαν., νεῶτ. κ. ἔθμ., μέλλ. κολάσω, ἄορ. [ἐ]κόλασα, μέν. μέλλ. κολάσομαι, συνηρ. β' ἐν. πρὸς. κολᾶ, ἐν μτγ. κολωμένω, ἄορ. ἐκόλασάμην, παθ. μέλλ. κολασθήσομαι, ἄορ. ἐκόλασθην κ. ἔθμ. κολάστηκα, παρακ. κολάσσομαι, νεῶτ. κ. ἔθμ. μτγ. παθ. παρακ. κολασμένω, κυρ. κολοῦ, κολαθῶ, περικόπη, ἀποκόπη τι, κλαδέω: Αὐτ.Φαίρ.Φ1.2,7 ὁ κολάζειν τὰ δένδρα κ. παθ.: Οἰτ.Οἰτ.1,18,9' πρὸλ. κολάσις ||' ὁ ἔθ. κ. νεῶτ. ἀναστῆλλω, θαμάζω, συγκρατῶ, περιορίζω, ἀναχαίπτω, μετριάζω: Ἰλάτ.Γοργ.491E δεῖ τὸν ὄρθως βιωσόμενον τὰς μὲν ἐπιθυμίας τὰς ἐαυτοῦ ἄν ὡς μεγίστας εἶναι καὶ μὴ κολάζειν, Πλούτ. Ἡ8.663E κολάζειν τὸ πλεονάζειν, αὐτ. Ἀρτῆ.23 ἐρώντος ἔρωτα δεινόν, ἐπικρυπτομένου δὲ . . καὶ κολάζοντος τὸ πάθος, Γαλ.6,29 τῆν ἀμετρίαν κολάζειν, Πολυδ.4,180 κολάζειν τὸ ἀνοιδῶνον ἰσχυρῶς ἀλλεῖναι, Πούλ.Αἴγ.44,33 τῆν ἀμετρίαν τῆς κρᾶσεως τῆς ἀντιγὰς ἀμετρίας κολαζούσης κ. παθ. κτ. παρακ. μτγ., περιορισμένω, ἐν μέτρῳ γινόμενος: Ἀριστ.ἩΝικ.1115b,12 ἀπειθεῖς καὶ κεκολασμένοι, Πλούτ.Λυκ.22 τῆν ἀλλην δῖαιταν οὐχ οὐ-

τω κεκολασμένην . . τοίς νέοις παρείχον, Λουκ. Έρωτ.86 όθει γούν ούκ εις μακράν ουτε πάγωνα ώσπερ νύν λάσιον και βαθύν ουτε δΐαιταν κεκολασμένην, Πολυδ.6,149 κεκολασμένος ρήτωρ ό βεβασανισμένος, διεσημιειμένος, ηκριθωμένος ιδό άπλοος, ό αφελής, Φιλόστρ.Σοφ.1,17,3 Ισχύς κεκολασμένη εκ ρυθμούς' κ. επί άθλητου : αút. Γυμν.31 άπέριττοι τε τα μώδιη και μη κεκολασμένους: 2) διορθώ, ώς τα όρέα διορθούσι την χολικήν τάσιν του μέλιτος, κτ. παθ. : Ήνπ.Διαίτ. 59 τό έν μέλιτι χολάδες κολάζεται, Ξεν.Οικ.20,12

3) τιμωρώ, επιβάλλω ποινήν, επιτιμώ : Σοφ.Ατ.1108 ώνπερ άρχεις άρχε και τά σέμν' έφη κόλας' έ- κείνους |Βερναρδ.Γρ. «κολάζω χρώ πρός εκεί- νους |λέγε πρός έκ. τά-| τοίς σεμοίσι έπεσι», Εύρ. 8άκν.1322 ώς κολάζω τον άδικούντα σε, Άριστφ. Νεφ.7 ουδέ κολάσ' έξεσι μη τούς οικέτας, Ξεν. Έλλ.5,3,7 ώς ουδ' οικέτας χρή όργή κολάζειν, αút.Κπ.42,47, Δημ.122 εκλόαζον ό ούτω και έτι- μωρούνθ' ούς ασθονούσ' κ.μτ. δοτ. όργαν. : Σοφ. Ατ.1160 ει πυθόσι τις λόγος κολάζειν, ώ βιάζε- σαι παρή, Εύρ. Έλ.1172 ου γάρ τι θανάτω τούς κακούς κολάζομεν, Λυσ.28,3 θανάτω εκολάζετε τούς τών ύμετέρων έπιθυμούντας, Πλάτ.Νόμ. 784D πληγούσ ό βουληθείς άθώους αυτών κολα- ζέτω, αút.Πολιτ.309Α, Ίσοκρ.1,50, Έμφ.Έμφ.Πολ. 2,90 κ. παθ. : Άντιφ.3,3,7 τον νόμον όρθώσ άγορεύειν φημι τούς άποκτείνοντας κολάζεσθαι, Θουκ.Β,40 ό οικέται . . δια τό πληθός χαλεπω- τέρωσ έν ταύς άδικίαις κολάζομενοι, Ξεν.Κπ 5,2 |όστις άν αυτών . . άλίσκηται, κολασθήσεται, Πλούτ. Η8,968C εις ό δυσμαθέστατος άκούων κα- κώς εκάστοτε, και κολάζομενος πολλαδικίς |έπι των έλεφάντων| || παθ. ύφίσταται άδικίαν, πά- σχω έλευθρ.βλάπτομαι : Αλλ.Ζ1 3,24 4) τό μέν. έν άναγρ. σμη. ένεργώ όπως ύποστή τις τιμωρίαν, ώστε να τιμωρηθΐ τις : Άριστφ.Σφ.406 νύν εκε- νο τοξόυθιμον, ώ κολαζόμεσθα, κέντρον έντέ- ται' όξυ, Πλάτ.Πρωτ.324C τιμωρόνται δε και κολάζονται οι τε άλλοι άνθρωποι ούς άν όλων- ται άδικείν, ΚΔ Πράξ.4,21 άπέλυσαν αυτούς, μη- δέν εύρισκοντες τό πώς κολάσονται αυτούς' 5) όμ. τό παθ. μτ. γενικ. πάσχω έκ της έλλειψέως πινος, στερούμαι πινος : Πάν. ευ ποιήσεις πέμφας μη θρίνακας δύο . . έπει κολάζομαι αυτών, Πάπ. Μαν εκολάσθημεν αυτώ |του σιταρίου|. 6) παθ. κ. νεώτ. κ. δημ. μεταχριστιαν. επί της θείας άντα- ποδόσεως, τιμωρούμαι δια παραβάσεις του ήθι- κού νόμου : ΚΔ Πέτρ.2,29 οίδε κύριος . . άδικούς δε εις ήμεραν κρίσεως κολαζομένους τηρεν' || νεώτ. κ. δημ. ειδ. τιμωρούμαι μετά θάνατον ώς άμαρτήσας δια της κολάσεως βλλ.3| 7) δημ. κάμνω τινά ν' άμαρτήσθ. να παραβή τον ήθικόν νόμον, συνήθ. μέσ. κολάζομαι διαπραττω άμαρ- τημα, παραδίνω τάς έντολάς της χριστιανικής θρησκείας, άμαρτάνω : κολάζσθηκα σήμερα χρο- νιάρα μέρα' 8) δημ. μτβ. εμπάλλω τινά εις πειρασμόν, τον σκανδαλίζω : Καρκβ.Ζητ.30 είν- τε, χριστιανέ μου, άποδω, ξεφορτώσου με . . ήρξασ' σ' έμέ να μέ κολάζεις σήμερα |, παροιμ. φρ. δέν σ' άφικε να κολασθής |έπι των άπει- θέντων ύπ' εκείνων, τούς όποιους ήλιζον εν' άπα- τήσωσι|. || ή μηχ. τού παθ. παρακ. κολασμένος -η-ο ώς έπιθ. βλλ.λ. 9) ρηματ. κ. κόλασμα, κόλα- σις, άκαλοσις, κολαστής, κολαστήριον, κολούω, κωλύω, Έκ ριζ. kolaa-, πρβλ. λατ. elades συγγ. τφ κλάω.

κολάτι (τό, άκλ.) |τουρκ.κ|δημ. εύκολία, εύχέρεια, τρόπος χρήσεως, θεραπειας : φρ. ό καθένος κοι- τάζει τό κολάτι του |την εύκολία του, την άνεσή του|, - δέν είναι κολάτι |δέν είναι εύκολον|, - δέν γίνεται κολάτι |δέν υπάρχει τρόπος θεραπειας|, -

να κάμρη τό κολάτι σου να βρής τά λεπτά και να μού τά δώσης |να καταβόλης την δέουσαν φροντίδα όπως έξεύρης τά χρήματα|, -κάθε δου- λεία έχει τό κολάτι της |ειδικόν τρόπον χρήσεως ή θεραπειας|, - αυτός ό άνθρωπος έχει τό κολάτι του |έχει την εύκολία του, αρκετούς χρηματικούς πόρους|, - αυτός πάει με τό κολάτι του |με την η- σχία του, κοιτάξ ή την εύκολία του|, - δλα γίν- νονται με τό κολάτι |με την ησυχία, με την ύπομο- νή και την έπιμονή|, παροιμ. ή καλή δουλεία με τό κολάτι γίνεται |με ησυχίαν άσκησΐ φροντίδα|.

κολαινα (ή) |δημ. κ. κολλ-| - συναικείον περιδέ- ραιον αποτελούμενον συνήθως έξ άλύσεως κα- ταλλήλων προσηρμοσμένων χρυσών νομισμάτων, στον φλωρίων, λιρών κττ., γιορτάνι βλλ.

κολαινίς-ιδος(ή) έπιθ. της θεάς Άρτέμιδος ιδ. έν τφ δήμω Μυρρινούτος της Άττικής, πιθ. εκ του βασιλείως Κολαινού, |δουτού του ένταυθα 'ερούσ αυτης' : Έλλάν.163|, Μεταγ. |της ή Κολαινίς, Άρ- τερμις|; |ιερούς γάρ ών ντυτήκια της Κολαινίδος, Άριστφ. Όρν.874 ούκέτι Κολαινίς, άλλ' Άκαλαν- θις Άρτερμις |ισχόλ. κπαρά την της φωνής όμοιό- τητα. Άρτέμιδος έπωνυμώ ή κολαινίς . . Εύφρο- νιος δε φησιν ότι έν Άμαρύνθω ή Κολαινίς, δια τό τον Άγαυέμωνα θύσαι αυτή εκει κριόν κόλον|, Παυσ.1,31,5 την δε έν Μυρρινουθι Κολαινίδα από Κολαινού καλεΐσθαι.

κολάκακία (ή) |κολακεία| κ. μαν, νεώτ. κ. δημ. τό κολακείον, τό αιμύλωσ, ιδ. κτ. προσποισιν και ύπερμέτρως φερόσαι πρός τινα, ή καθ' ύπερβολήν φιλόφρων συμπεριφορά, ή υπερβολική περιποι- ρισι, ή θωπεια, ή γαλιφιά, τό καλόπισμα' Θε- όφρ.Χαρ.2 ετήν δε κολακείαν ύπολάθο άν τις ό- μιλίαν αλοχρόν είναι, συμφέροσαν δε τό κολα- κεύοντι: Δημόκρ.268, Πλάτ.Γοργ.463C όπιστον φημι έγώ της κολακείας μόνιον είναι την ήπτορικήν, αút.Πολ.590B κολακεία δε και άνελευθερία ουχ όταν τις τό αυτό τοϋτο, Αισχιν.3,162 γράμματα πέμφας ώς Άλέξανδρον άδειαν άν τινα εϋρηται και διαλλαγας και πολλήν κολακείαν πεποίηται, Δημ.128 θθνάναι δε μυρικήκι κρείττον ή κολα- κεία τι ποιήσαι Φιλίππου, Θεόπομπ.Ίατ.π.Άθην. 6,252Α άπαντας ύπερβάλετο τη κολακεία και ταίς θεραπειαις, Πλούτ.Άρατ.34 πάσαν δε Άθη- ναίοι κουφότητα κολακείας της πρός Μακεδά- νας ύπερβάλλοντες έστεφανήφόρησαν, ότε πρώ- τον ήγγέλθη τεθνήκως, ΚΔ Θεοσ.1,2,5 ουτε γάρ ποτε έν λόγω κολακείας έγεννήθημεν, . . ουτε έν προφάσει πλονεξίας, Άθην.6,252F διαδόπτος δε έγένετο επί κολακεία και ό των Άθηναίων δήμος, αút.249Α, Αιβ.Ροδ.1823 πάν γένας γάρ εύνοούμον φιλει ή των κολακείαν, - με τις κολακείες του και με τις γαλιφίες του κατα- φέρνει να είναι ό εύνοούμενος των προσταμέ- νων του' || παθ. ή δι' άπατηλών λόγων έξα- πάτησις, τό πλάνεμα, τό ξεγέλασμα : δίχα παν- τός δόλου . . και κολακείας και μηχανής και κακοσίους' || δημ. ό κολακευτικός λόγος.

κολάκευμα-ατος(τό) |κολακείω| κ. νεώτ, δημ. κολάκεμα τό προς κολακείαν λεγόμενον ή πρα- ττόμενον, κολακεία, κολακευτικός λόγος ή πράξις : Ξεν.Οικ.13,12 ήν δε ιδω ή κολακεύομαι τινα προ- τιμώμενον ή και άλλη τινί άνωφελεή χάρτι . . έπιπλήττω, Πλούτ.Δημητρ.17 των κολακευμάτων τό μέγιστον επνεγκεν τοίς πράγμασιν, Πλάμν. Τρισεύγ.43 τά παιγνίδια έξέρεις και τά κολακέ- ματα' και μοϋ τά λες έτσι ξάστερα' 2) επί προσ., πανορθόως, άπατεώ : Σχόλ.Σοφ.Ατ.38|.

κολακευτικός (ό) |κολακείω| γλωσσ. κολαξ βλλ.λ. κολακευτικός-ή-ό(ν) |κολακεία| κ. νεώτ. κ. δημ. ό άνήκων ή αναφερόμενος εις την κολακείαν ή ιδιάζων ή άποβλέπων εις κολακείαν : Πλάτ.Γοργ.

464C ἡ κολακευτικὴ αἰσθημένη, οὐ γνωστα λέγω ὅλλα στοχασμένη (τέχνη) [= ἡ κολακεία, Φιλῶδ., Παρρ.420 κολακευτικὰ τέχναι, Λουκ.Νεκυομ.14 εἰ δὲ καὶ προβλέποιεν, μάλα δουλοπρεπέες τι καὶ κολακευτικόν, Γαλ.10,4 κολακευτικώτερος, Πολυδ.4,48 κολακευτικὸς σοφιστής, - τοῦ ἔλεγε πολλὰ κολακευτικὰ λόγια. 2) ἐπὶ προσ., ὁ ἐπιτήδειος ἢ ὁ ρέπων εἰς τὸ κολακεῖν, ὁ γαλιφός: Λουκ.Μη Πιστ.Διαβ.10 ὁ μὲν χρηστός. . εὐθύς ἀνατέτραται. . ὁ δὲ κολακευτικώτερος καὶ πρὸς τὰς τοιαύτας κακοηθείας πιθανώτερος εὐδοκίμη! 3) νεώτ. κ. δημ. κ. ὁ δι' ὄν κολακεύεται, αεμνύεται τις, ἐπαινετικός, τιμητικός: αὐτὰ ποῦ ἔλεγε δὲν ἦταν καθάλου κολακευτικά γιὰ σένα.

κολακευτικῶς ἐπίρρ. μτγν., μσν. κ. νεώτ., δημ. κολακευτικά κατὰ τρόπον κολακευτικόν, μετὰ κολακείας, θωπευτικῶς, ἐπαινετικῶς: Στράβ.17,1,43 τούτων κολακευτικῶς λεγομένων, Πολυδ.4,51, Χαρίτ.Β,4 κολακευτικῶς κατακλίναςα αὐτήν, Ζαχαρ.Πάπ.3,7, - μίλησε κολακευτικά γιὰ σένα μπροστὰ σ' ἄλους μας.

κολακεύω [κόλαξ] κ. νεώτ. κ. δημ., ἀόρ. ἐκολακεύουσα, δημ. (ἐ)κολακίφα, παθ. ἀόρ. ἐκολακεύθη, κ. δημ. κολακεύτηκα, μτχ. παθ. παρακ. (κ)εκολακευμένος εἶμαι κόλαξ, συμπεριφερόμαι πρὸς τινα ὑπὲρ τὸ δέον φιλοφρόνως, ἵνα καταστήσω τούτου φίλιον, περιποιούμαι ἢ ἐπαινω καθ' ὑπερβολὴν τινα, ἵνα ἀποκτήσω τὴν εὐνοίαν αὐτοῦ, ἱκανοποιῶ τὸν ἐγώτισμον τινος διὰ κολακειῶν, θωπεύω, καλοπιάνω, ἀπόλ.: Ἀριστ.Ἰνπ.48 θῶδῦπευ', ἐκολακευ', ἐξηπάτα. . τοιαυτὶ λέγων, Ἀντιφάν.144,2 ἔστιν. . πρόσδοδος ἄλλοι τοῦ κολακεύειν εὐφυσῶς, Διοδ.Σιυ.2,34 τοὺς δὲ κολακεύειν δυναμένους καὶ πάντ' ἐπαινεῖν, Πλάτ.Πολ.538B τιμὰν ἂν τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα καὶ τοὺς ἄλλους οἰκείους. . ἢ τοὺς κολακεύοντας, Θεόφρ.Χαρ.2, Φιλῶδ., Ὀργ.66Ψ, Λουκ.Ἰστ.Συγγρ.40 εἰ δὲ τὸ παραυτικά τις θεραπεύει, τῆς τῶν κολακευόντων μερίδος εἰκότως ἂν νομισθῆι κ. μτ. αἰτ.: Ἀριστ.Ἰνπ.360 εἰ τίς σε κολακεύει παρὼν καὶ τὰς κροκιδῶς ἀφαιρῶν, Ἐπιφ.π.6, Ἀνδοκ.4,16 ἀθρόους μὲν ὕμους κολακεύων, Ξεν.Ἐλλ.5,1,17 τὶ γὰρ ἦδιον ἢ μηδένα ἀνθρώπων κολακεύειν. . ἔνεκα μισθοῦ, Πλάτ.Ἀлк.1,120B ἔτι δὲ βαρβαρίζοντες ἐληλύθασι κολακεύσοντες τὴν πόλιν, Ἰσοκρ.4,155 οἱ τοὺς μὲν εὐεργέτας τιμωροῦνται, τοὺς δὲ κακῶς ποιοῦντας οὕτως ἐπιφάνεις κολακεύουσιν, Λαοκρ.Μυστ.88 δὲν καταδέχονται νὰ περιποιηθῶ καὶ νὰ κολακίφω τὰς πρόληφες τοῦ ὄχλου διὰ νὰ ἔμω στὴν εὐνοίαν του, Πολυμ.Τρισεύγ.43 βάλθηκα νὰ τὸν κολακίφω τὸν κόσμο! || κ. παθ. κολακεύομαι ἔδεχομαι μετ' εὐχαριστήσεως κολακείας, εὐχαριστοῦμαι ὅταν μὲ κολακίῃσῃ, ἀγαπῶ τὰς θωπείας: Δημόκρ.115,Δημ.98 δημαγωγούντες ὕμους. . οὕτω δὲ κολακεύονται, ὥστ' ἐν μὲν ταῖς ἐκκλησίαις τρυφᾶν καὶ κολακεύεσθαι πάντα πρὸς ἡδονὴν ἀκούοντας, Αλοχιν.3,234 ἔχαιρε γὰρ κολακαεύμενος, Λουκ.Νιγρ.23 ἄγω μέντοι γε πολὺ τῶν κολακευομένων ἐξωλεστέροους τοὺς κόλακας ὑπείληφα. . αὐτοὶ αἱ ἀληθικοὶ κολακεύονται εὐκόλα: || νεώτ. κ. δημ. περιποικῶ τιμὴν εἰς τινα, ἐξαιρῶ τινὰ ὑπὲρ τὴν πραγματικὴν αὐτοῦ ἄξια, κάμνω κάποιον νὰ ὑπερηφανεύεται: τὰ λόγια σου αὐτὰ δὲ αὐ κολακεύονται καθόλου, - ἡ φιλία σας μὲ κολακεύει, - πολὺ τὴν κολακεύει ἡ φωτογραφία (τὴν ἐμφάνει) ὥραιότεραν παρ' ὅ τι πράγματι εἶναι! 2) μτφ. καθιστῶ τι ἥσιον, μαλακῶν, μαλάσσω, καταπαρῶνω, μαλακῶνω: Ἀλέξ.Τραλλ.11! || ὄμ. μτφ. καθιστῶ τι ἡδὺ, εὐχάριστον: Μουσῶν.ἀπ.18Α, 97H τέχνας. . ἐπινοώμεν, ὥστε τὴν ἡδονὴν τῆς τροφῆς ἐφ-

δύνει καὶ τὴν κατάποσιν κολακεύειν μειζῶνας, Συνεδ.148D εὐθυμία κολακεύουσα τὴν ψυχὴν ταῖς πεπλανημέναις ἐλπίσιν. 3) τὸ μέν. νεώτ. κ. δημ. εὐχαριστοῦμαι, ἀρέσκομαι, ἱκανοποιούμαι: Ψυχάρ.Ταξ.187 κολακεύειν μετὰ τὴν μάθησίν σου κι ὁ κόσμος ἀπορεῖ μὲ τὴν παιδεία σου, - κολακεύομαι νὰ πιστεῖω ὅτι θὰ δεχθῆτε τὴν πρότασιν μου. 4) ρημτ. π. κολακεία, κολακεύμα, κολακευτικῆς.

κολακία [τὰ] δημ. αἰ κολακεία, αἰ θωπεΐα, τὰ χάδια: ὁ τρογ. ἀποβραδίς ἐπαίζανε μὲ γέλια μὲ κολακία, ὄμο, στὰ μεσάνυχτα στοῦ ὄπνου τὰ κολακία, παραοιμ., καὶ τοῦ γέμου τὰ κολακία [ἴ. κανάκια] | σάν νερόβραστα σπανικά.

κολακικός-ή-όν [κόλαξ], παραθ. κολακικώτερος, κολακικώτατος, κολακευτικός βλλ.: Πλάτ. Γοργ.502D κολακικὴν γὰρ αὐτὴν φάμεν εἶναι [τέχνην] (=κολακεία), αὐτ.Σοφ.222E, αὐτ.Νομ.633D καὶ τινὰς θωπείας κολακικῶς, Ἀριστλ.ΗΕὺδ.1222b,4,Πολυδ.13,4,5 πρὸς μὲν τοὺς ταπεινότερους τολημρότατος, πρὸς δὲ τοὺς ὑπερέχοντας κολακικώτατος, Λουκ.ὑπ.Εικ.22 γόγας ἂν καὶ τοῦ Κυναίθου κολακικώτερος ὄντως νομιζοίμην.

κολακικός ἐπίρρ. μτγν. κ. μσν. κολακευτικῶς βλλ.: Στράβ.17,1,43 τούτων κολακικῶς λεγομένων [ἴ.γρ. ἀντὶ κολακευτικῶς, Πολυδ.4,51, Ἀριστ.Ἰνπ.1,16, ΚΜανασ.89, Τζέτζ.Λυκόφρ.1194.

κολακίς-ιδος [ἡ] θηλ. τὸ κὼλαξ βλλ., ἡ κολακεύουσα γυνή, ἴδ. ἐπὶ τῶν γυναικῶν αἴφνης, ὅτε ἡ βασιλισσα ἐμελλε νὰ ἐξέλθῃ τῆς ἀμάξης, ὑπέβασον τὴν ῥοχνην τὴν ὡς βοήθισα, διὰ νὰ πατήσῃ ἐπ' αὐτῆς καὶ κατέλθῃ, ἴ. κλιμακίς βλλ.2: Κλέαρχ.Ἰστ.25 γεγόνασι δὲ παρ' ἡμῖν καὶ ἐπὶ Γλοῦ τοῦ Καρῶς καὶ γυναικίς ὑπὸ τὰς ἀνάσασα αἰ προσγορευθεῖσαι κολακίδες, Πλούτ.ἸΗ.50D οὐδὲ τὰς ἐν Κύπρῳ κολακίδας. . κλιμακίδας προσγορευθεῖσας, ὅτι ταῖς γυναιξὶ τῶν βασιλέων ἀναδασίην ἐπὶ τὰς ἀμάξας δι' αὐτῶν ὑποκλίνονται παρεῖχον.

κολακωφωροκλειδής [ὁ] κόλαξ ἰδὸς κλέπτου, παρωδία τοῦ ὀνόματος Ἱεροκλειδῆς: Ἐρμυην.38, Φρόν.Κωμ.17.

κολακίωσις [ὁ] [κόλαξ-ὄνομα] ὁ ἔχων ὄνομα κόλακος, καμν. διαστροφὴ τοῦ ὀνόματος Κλεώνυμος: Ἀριστ.Σφ.592 Ἐσθλός κῶ μέγας οὗτος κολακῶνυμος ἀσιπιδασοβλής.

κολανδιάφωτον [τὸ] μτγν. εἶδος ξενικοῦ πλοίου διαν ἐπιμηκός: Περίηλ.Ἐρ.Θαλ.60 κολανδιάφωντα τὰ μέγιστα [ιδιόρρ.Μαίτηρ κολάνδια ὄντα μέγιστα].

κολανθροῦδια [τὰ] δημ. τὸ ποῶδες φυτὸν βερβάσκον τὸ κολπῶδες.

κολάνι [τὸ] [τουρκ.] δημ. τὸ ἐποχον τῆς σαγῆς τῶν Ἰππῶν.

κολανίνη [ἡ] νεώτ. χημ. γλυκοζίτης ἀπαντῶν εἰς τὰ κάρνα κόλα καὶ συνιστάμενος ἐκ καφεΐνης, ἐρρυθρὸ κὼλα καὶ σακχάρου.

κολαντρίξ [τοιοκ. κολάπ, δημ. κ. -θρίξ κ. κουλαντρίξ] ἴδ. ἐν ἀναφ. πρὸς βιοπικὰς ἀνάγκας, πάντοτε μτ. ἀντικειμ., ἐπιδοξίως διευθετῶ, κατορθῶ ὅπου ὀδῆσθε νὰ ἐπαρκοῦ εἰς τὰς ἀνάγκας, τὰ καταφέρνω: χωρὶς ταχτικὴ δουλεία μπορεῖ ἴσως τὸσα καὶ κολαντρίξει τὴν οἰκονομία! || κ. ἐπὶ δυσχερῶν περιστάσεων, ἐπιτηδείως διευθετῶ, ἐξωμαλύνω: ἀπὸ πῶ, ἀπὸ κεὶ τὰ κολάντρισε καὶ γλύτῳσεν τὴν καταδίωξη - συμπεβίσταπκε με τοὺς δαναιστέσ του' 2) ἐν αἰσχρ. σημ. ἐπὶ ἀνδρός ἐν ἀναφ. πρὸς γυναικα. ἔχω ἀθεμιτοῦς σχέσεις: κὶ ἀνύπαντρη τὴν κολάντριξε καὶ παντρεμένη τὴν κολαντρίξει ὁ γέρος.

κόλαξ-ακος [ὁ] κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. κόλακας ὁ περιποιοῦμένος τὴν καθ' ὑπερβολὴν, ὁ ὑπὲρ τὸ

δέν φιλοφρόνως συμπεριφερόμενος πρὸς τινα, ἵνα καταστήσῃ τοῦτον φίλιον, ὁ δουλοπρεπὴς περιποιούμενος ἢ ἐπαίνων, ἐγκωμιάζων τινὰ πρὸς ἴδιον ὄφελος, ὁ ἔχων κλίσην, διάθεσιν εἰς τὸ κολακεῖν, ὁ ρέπων πρὸς κολακείαν, θεραπεύτης, γαλίφης : Ἀριστλ. Εἰρ.756 ἔκατον δὲ κύκλω κεφαλαὶ κολάκων οἰμηζομένων ἐλιχμῶντο περὶ τὴν κεφαλὴν, Λυσ.28,4 Ἐργολαεῖα δὲ καὶ τοὺς κολάκας τοὺς αὐτοῦ πλουσιωτάτους τῶν πολιτῶν ποιήσιν, Πλάτ. Φαῖδρ.240B τίς δαίμων ἔμειξε τοῖς πλείστοις ἐν τῷ παραυτίκῳ ἡδονῇ, οἷον κολάκι, δεῖνῳ θηρίῳ καὶ βλάβῃ μεγάλῃ, αὐτ. Πολ.538B, Ἄντιφ. Σοφ.65 τύχης κολάκες, Ἀριστλ. ΗΝικ.1125α,1 πάντες ὁ κολάκες ἠθικὸς καὶ οἱ ταπεινοὶ κολάκες, Θεόδωρ. Χαρ.2,1 τὸν δὲ κολάκα τοιοῦτόν τινα, ὥστε ἄρα πορευόμενον εἰσεῖν . . . , Πλούτ. Ἡθ.778D διάδοξοι καὶ συκοφάνται καὶ κολάκες, αὐτ.49A, Λουκ. Τίμ.36 οὗτε κολάξ θεραπεύων οὐτε συκοφάντης φοδῶν, Ἀθην.6,258A κατ' ἀλήθειαν γὰρ ὁ κολάξ εἰκοικεν εἶναι τῷ Πρωτῷ ὁ αὐτὸς, Λιδῶν. 4,17,1 στρατοπέδω κολάκων παραπευπόσιον, Πρῶδρ.2,288 κάθονται γὰρ οἱ κολάκες πλῆσιον τοῦ ποίμενος, | τὰ παρ' αὐτοῦ γίνεμενα μεγάλας ἐπαινοῦντες, παροιμ. κρείττον οἱ γέγρας κοράκων ἔμπροσθεν ἢ κολάκων. || ὁ παράσιτος : Φρύν.139 ἔκαστους οὐκ ἔλεγον οἱ ἀραχιοὶ ἐπ' ὄνειδος τὸς νῦν, ἀλλὰ κολάκας· καὶ δῖαμα ἐστὶ Κόλακος τοιοῦτων ἀνθρώπων, Ἀθην.6,236E καὶ ἀρχαίοι ποιητὰ τοὺς παρασίτους κολάκας ἐκάλουν : Εἰπ.159,1 δῖαιταν ἦν ἄχουσι οἱ κολάκες πρὸς ἡμᾶς λέξομεν, Ἄντισθ. Π.Διογ. Α.64, Ἀθην.6, 248D οὐ μακρὰν δ' ἔστιν ὁ κολάξ τοῦ τῶν παρασίτων ὄνοματος. || φευδιζοῦσα λογοποιικτικῶς παραφορὰ τῆς λ. κόραξ : Ἀριστφ. Σοφ.45 Ἄλκιμάδης εἶπε πρὸς με τραυλίσις ἀλάξ; Θέωλας τὴν κεφαλὴν κολάκας ἔχει. 2) μτγν. ἀπὸ τοῦ γόης : Μοῖρ.113P ἔγος Ἀττικῶι, κόλαξ Ἰσθρινεσ· 3) νεώτ. ζωολ. γένος βραχυκέρων οὐλοτήρων ἐντόμων. || ὄμ. γένος ὑπεροκτέρων τετραποδῶρον χαλκιδίων ἐντόμων. || ὄμ. κ. γένος λεπιδόπτερον ἑτεροκέρων σφινγιδίων ἐντόμων. 4) νεώτ. βοταν. γένος ὄρχοσειδῶν φυτῶν.

κολαξίατος-α-ον ἐπὶ ἵππου, πιθ. ὁ δεόμενος παρορηθῶν, διερεθίσσεως πρὸς τὸ δρᾶμεν, ὄθ. ὁ συνήθ. νωθρῶς βαίων : Ἄλκμ. μὲν Πόπ. Ἀγνησιγόρα μὲν αὐτὰ δευτέρᾳ πεδ' Ἀγιδῶ τὸ εἶδος ἵππος εἰδήνω Κολαξίατος δραμεῖται.

κολαουζιέρης | ὁ δὴμ. εἶδ. ὁ ἐν σπογγαλιευτικῷ πλοίῳ ἐπὶ τοῦ πρῶραίου καταστρώματος ἰσάθιμος ἔμπροσθεν ναύτης ὁ ἐπικαιωνῶν μετὰ τοῦ ἐν καταδίσει δῦτου διὰ τοῦ κολαουζοῦ βλλ.2).

κολαουζος | ὁ | τουρκ. | κ. -ης ὁ ἐν πορείᾳ πρὸς τινα τόπον πρωτοπόρος ὁδηγός, ὁδοῦ καθηγμένος, ὁδηγός ὄμ. ὁ δεικνύων εἰς ἄ. τὴν ἀγοῦσαν πρὸς ὄρισμένον τινὰ τόπον ὁδὸν ἢ κατεύθυνσιν : γὰρ ἡ ἀνέβουμο στήν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ πήραμε κολαουζοῦ, παροιμ. χωρὶς πού φαίνεται κολαουζοῦ δὲ θέλει | ἐπὶ τὴν αὐτοδῆλων ἢ λιαν ἐμφωνῶν. || συνεκδ. ὁ ὁδηγητής, ὁ ἐμπειρὸς σύμβουλος : ἔχει κολαουζοῦ στο ἐμπόριο τὸν πατέρα του καὶ βὰ προκάρφῃ, παροιμ. ἢ ἀγάπη μουδὲ δάσκαλο μουδὲ κολαουζο θέλει. || κτ. ἐπέκτ. ὁ, τὸ πρῶγμα ἢ σημεῖον χρησιμεῖον πρὸς ἐνδείξιν κατευθύνσεως ἢ πρὸς ὑπόδειξιν ἐνεργείας ἢ πρὸς ἀναγνώρισην : γὰρ νὰ μὴ λαπομνήση πού παραφῶσε τὰ ἐργαλεία του, ἔβανε ἀπὸ δίπλα κολαουζοῦ ἕνα λιθάρι. 2) εἶδ. λεπτὸν μακρὸν σχοινίον οὐ τὸ ἐν δίκρον εἶναι προσδεδεμένον περὶ τὴν ὀσφῆν τοῦ ἐν καταδίσει δῦτου, τὸ δ' ἔτερον, κρατεῖται ὑπὸ τοῦ κολαουζιέρῃ βλλ., τρησόμενης οὐτῶ διὰ συνθηματικῶν ταυσεῶν τῆς ἐπικωινίας καὶ συνεννοήσεως μεταξύ αὐτῶν.

κολαπήρ-ῆρος | ὁ | κολάπτω | κ. νεώτ. σιδηροῦν ἐργαλεῖον τῶν γλυπτῶν, δὲ οὐ ἐγκολάπτουσιν ἐπὶ τοῦ μαρμάρου εἰκόνας ἢ παραστάσεις, γλυφίς, γλύφανον, σμίλη : Ἐπιγρ., Πλούτ. Ἡθ.350B μόνονοι κολαπήτρι καὶ ξυστήρι τὰς περιόδους ἀπολεαίνων καὶ ρυθμιζῶν, Λουκ. Ἐνύκν.13 γλυφεία καὶ κοπέας καὶ κολαπήτρας ἐν ταῖν χειροῖν ἔξει, Ἀθην.11,488C ἔξοχῃ δ' ἦν ὀλίγη τοῖς κολαπήτραι ἐπληρμέν.

κολάπητης (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἀναρριχητικῶν κολαπιδιῶν πτηνῶν.

κολαπιδοῖαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογέν. ἀναρριχητικῶν πτηνῶν.

κολαπτός-ῆ-όν | κολάπτω | Ἐπιγρ. κ. νεώτ. ὁ ἐγκεκοκαρμμένος, ὁ ἐγκεκαρραγμένος : Ἐπιγρ. κολαπτόν γράμμα (ἐπὶ ἐπιγραφῆς). -κολαπτή εἰκὼν.

κολάπτω κ. νεώτ., μέλ. κολάφω, ἀόρ. ἐκόλαφα, ἐπὶ πτηνῶν, δάκνω, κτυπῶ, σκαλιζῶ, τοιμπῶ ἢ τρυπῶ διὰ τοῦ ράμφους : Ἰνπ. Φύσ. Παιδ.30 κολάφασα ἐξέλεφευ τὸν νεοσσόν (ἐπὶ δρυιδοσ), Ἀριστλ. Ζ1 609α.35 ὁ δὲ διὰ τὴν βλάβην ταύτην κολάπτει ἐπιπετόμενος τὰ ἔλκη αὐτοῦ, αὐτ.609β,6 διὰ τὸ τύπνειν ἐπιπετόμενος αὐτοῦσ καὶ τὰ ἄμματα κολάπτειν αὐτῶν, Λουκ. Θυσ.6 τὸν ἀέτην αὐτῶ παρακατάστῆσας τὸ ἦσασ ὁσμημέρι κολάφοντα (ἐπὶ τοῦ ἦσασ τοῦ Πυρρῆσέω), ΑΠ 11,369 μὲ σὲ κολάφῃ αἵματι πυρρῶν ἰδομένη γέρονος. || μτφ. ἐπὶ προσ. : Ἀναξ.18,4 βολδοῦσ τρώγων, τυροῦσ κάπτων, ψά κολάφων ὄμ. ἐπὶ φεικῶδων βροχίῃς πληττόντων τὸ ἔδαφος : Θεόδωρ. ἄπ.30,2 || ἐπὶ ἵππων, πληττω, κτυπῶ διὰ τῆς ὀπλῆς : Ἄππ. Λιβ.129. || ἐπὶ τοῦ Πηγάσου, παράγω τι πλητῶν διὰ τῶν ὀπλῶν τὸ ἔδαφος : Βησσάτ. ΑΠ 15,25, 19 κολάπτει κρήνην. 2) κ. νεώτ. ἐγκολάπτω, ἐγχαράπτω, γλύφω, σκαλιζῶ : Ἐπιγρ. τὸ δὲ δόγμα τὸδε κολάφοντα ἐς χαλκίωματα δύο, ΑΠ 9,341 γράμμα εἰς ἀγνεῖον κολάπτειν κ. παθ. : Ἐπιγρ. τὸ δόγμα κολάφειν ἐς στάσαν, Λουκ. Διδ.6 στήλην ἐφαστάναι. . . κεκολλάφθαι γὰρ ἐπ' αὐτῇ ἀνθρώπων μὲν τινα. 3) ρηματ. π. κολάπτήρ, κολαπτός, κολάπτῃς.

κόλαρις-ιος (ἡ) ὄ. γρ. ἀπὸ κάλαιρις βλλ. : Ἀριστλ. Ζ1 609α.27 τὸν δὲ κόλαριν ὁ ἀγλωγιῶσ καὶ οἱ ἄλλοι γαμψώμυχεσ καταβίουσιν.

κόλασις (ἡ) ὄ. γρ. τ. τοῦ κόλασις βλλ.

κόλασιον (τὸ) | ἰταλ. | ἄκλ. νεώτ. κ. καλασιῶνα εἶδος ἐγγόρδου ὄργάνου ἐκ τῆς οἰκογενείας τῶν λαοῦτων, παρεμφερές πρὸς τὸ μανδολινον.

κόλασις-εως (ἡ) | κολάζω | κ. μιν. κ. νεώτ., δὴμ. κόλαση ἡ ἐνέργεια τοῦ κολάζειν βλλ.1), κόλουσις, κολόβωσις, ἀναχαίσις, τῆς αὐξήσεως τῶν δένδρων καὶ ἴδ. τῆς ἀμυγδαλέας, κλάδευμα : Θεόδωρ. ΦΑη.3,18,2 κόλασις τῶν δένδρων. 2) κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ κολάζειν βλλ.2), ἡ ἐπιβολὴ τιμαρίας πρὸς σφωρονισμόν, κολασμός, παιδεία : Ἰνπ. Παραγ.5,Θουκ.141 παρέσμεν ἡμῖν Αἰγινητῶν μὲν ἐπικράτησιν, Σαμίων δὲ κόλασιν, Πλάτ. Ἄπολ.26A οἱ νόμος ἐστὶν εἰσαγεῖν τοὺς κολάσεως δεομένους, ἀλλ' οὐ μαθήσεως, αὐτ. Πρωτ.323B ἐπὶ τοῦτοις που οἱ τε θυμοὶ γίνονται καὶ αἱ κολάσεις καὶ αἱ νοουθήσεις, αὐτ. Νόμ.932C, Ἀριστλ. Ρητ. (369β,13) ἰσαστέλλεται τοῦ τιμωρία, Φιλῶδ. Ὀργ.52W, Διδῶδ. Σ 4,44 ἐκείνον παρακαλέσαι τῶν εἰς αὐτοῦσ ἀνομημάτων λαθεῖν κόλασιν, Πλούτ. Ἡθ.562P τῆς περὶ τὴν κἀκίαν ἱατρείας ὡς φάρμακον, ἐκάστω προσφέρει τὴν κόλασιν, ΚΔ Ἰω. Ἐπ.1,4,18 ἡ τελεία ἀγάπη ἐξῶ βάλλει τὸν φῶδον, ὅτι ὁ φῶδος κόλασιν ἔχει. 3) μτγν., μιν., νεώτ. κ. δὴμ. ἢ μετὰ θάνατον τιμωρία τῶν φυγῶν τῶν κοκῶν ἀνθρώπων κατὰ τὴν Χριστιανικὴν ἀντιλήψιν : ΚΔ Ματθ.25,46 καὶ ἀπελευσονται οὗτοι εἰς κόλασιν αἰώνιον. Πρῶδρ.

1,255 ἐγὼ δὲ . . . ταύτας τὰς τρεῖς κολάσεις | ἐνταῦθα τὰς κολάζομαι καὶ πρὸ τῆς τελευταίας μου' || μτγν., μον., νεώτ. κ. δημ. κ. ὁ τόπος ἐνθα πτωροῦνται ἔσασαι αἱ ψυχὰι τῶν ἀμαρτωλῶν μετὰ θάνατον κατὰ τὴν χριστιανικὴν ἀντίληψιν, ἡ γέεννα τοῦ πυρός, ὁ Ἄδης: Μηναι.3,12 Ἑσπ.Θεοτ. τῆς φοβεράς με ῥύσαι κολάσεως καὶ κατασκήνωσον, ἐνθα ἡ ἀνάπαυσις καὶ ἡ χαρὰ, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 18,8 ἔπου ὁ τρισκότεινος καὶ ἀψύς ἀράνης ἴβριχναι ἀπ' τῆς κολάσης τῆς φωτιᾶς, - κάνει σάν νά τὸν κυνηγοῦνε οἱ δαίμονες τῆς κολάσεως' 4) νεώτ. κ. δημ. συνεκδ. ὁ τόπος ἢ αἱ περιστάσεις, καθ' ἃς ὑφίσταται τις μεγάλη δεινὰ: ὁ σημερινὸς πόλεμος εἶναι κολάσις, - ἡ ζωὴ του κατάντησε κολάση' 5) ὁμ. πέτρα τῆς κολάσεως καυτήριον τοῦ νιτρικοῦ ἀργύρου' 6) τίτλος α' μέρους τῆς Θείας Κωμωδίας τοῦ ποιητοῦ Δάντε Ἀλιγιέρι.

κόλασμα-ατος (τὸ) [κολάζω] κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ κολασμός, ἡ τιμωρία, ἡ παιδείσις: Κριτί.25,4D **κόλασμα τοῖς κακοῖς ἐγίνετο**, Ἀριστοφ.ἀπ 385, Ξεν.ΚΠ 3,1,23 οἱ μὲν τῷ ἰσχυροτάτῳ κολάσασιν νομιζομένῳ σιδήρῳ παίδευοι, Πλούτ.Κράσο.10 πατριὸν τὸ τοῦτο διὰ πολλῶν χρόνων κολάσμα τοῖς στρατιώταις ἐπαγαγών, αὐτ'.Ἠθ.17B, Ἀγαθ. ΑΠ 5,217,7 ἤλομανες τὸ κολάσαι' 2) νεώτ. τὸ πρὸς ἐπανόρθωσιν κακῆς ἐντυπώσεως γινόμενον, ἐπανόρθωσις' 3) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κολάζω βλ.λ.7) κ. θ, ἀμάρτημα, πονηρὰ σκέψις, πειρασμός, σκανδαλισμα.

κολασμένα ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἄγριον. φρικώδη: Παλαμ.Τάφ.12,4 σῶπασε καὶ τὸ ακυλί | ποῦ κολασμένα ἀλύχτα' 2) ἐπὶ προσ., κατὰ τρόπον ἀσέβη.

κολασμένος-η-ο δημ. μτγ. παθ. παρακ. τοῦ κολάζω βλ.λ., ὡς ἐπίθ. ἀμαρτωλὸς καταδικασθεὶς μετὰ θάνατον εἰς τὴν αἰώνιον κόλασιν: Κοζ.Ν ΘΚωμ.1,4 νιῆς κολάσεως, καινούριος κολασμένος | τρογύρα μου ἀναντιάζω δπου σαλέψω' || ὁ ἀμαρτωλός, ὁ κακός, ὁ μοχθηρός, ὁ διεφθαρμένος: Σολωμ.Λάμπερ.25,90 ὡ κολασμένο, ἀφῆτε μου τὰ χέρια, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 65,16 εἶναι ἀνομη σπορὰ καὶ κολασμένη | καὶ ἀπ' τοὺς γονιούς του ἀπόπαιδο ἔχει γένει, - κολασμένη φυχή | ἄνθρωπος κακός), - γέρο κολασμένος ἱερο-κολασμένος βλ.λ.1.

κολασμός (ὁ) [κολάζω] μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ κολάζειν βλ.λ.2), ἡ πρὸς σωφρονισμὸν ἐπιβαλλομένη τιμωρία: Πλούτ. Ἀλλκ.13 φαῦλος γὰρ οὐδεὶς ἐνέπιπτεν εἰς τοῦτον τὸν κολασμὸν οὐδ' ἀδόξος, αὐτ'.Ἠθ.450A οἱ δὲ καὶ τιμωρίας αἰωνίους ὑπὸ γῆν καὶ κολασμοῖς φρικώδεσι κακὸν εἶναι νομίζουσι τὸν θάνατον' || περιορισμός, ἐπίσχεσις, συγκράτησις: Πλούτ.Ἠθ.509D οὐκ ἐστὶ γλώσσης ῥεούσης ἐπίσχεσις οὐδὲ κολασμός' 2) νεώτ. μετριάσις κακῆς ἐντυπώσεως ἢ δέξος χαρακτηρισμοῦ, ἐπανόρθωσις' || εἰδ. γρομμ. κολασμός πρότασις τοῦ φαινόμενον καθ' ὁ πρότασις τις συνεφερομένη μετ' ἄλλης κατὰ παράταξιν ἢ καὶ ἀντιθέτως περιορίζει ἢ διορθώνει τὴν ἔννοιαν τῆς πρώτης ἢ μετριάσει τὴν οὐσίτηα χαρακτηρισμοῦ τιος, οἶον δὲν ἦτο μὲν γενναίος, δὲν ἦτο δῆμος καὶ φιλάς.

κολασπίδωμα (τὸ) νεώτ. ζωφιλ. ἡ κολασπίδεμα -ατος (τὸ) γένος κολεοπτέρων φυτοφάγων χρυσομηλιδῶν ἐντόμων.

κολασσία Ἠσ. ἀνδριόντος σικιά, καὶ τὸ ἐς ὑψος ἀνάστημα.

κολαστρια (ἡ) μτγν. θηλ. τοῦ κολαστήρ βλ.λ.: Ἀυτίπ.Σιδ.ΑΠ 7,425.

κολαστήρ ἦρος (ὁ) [κολάζω] μτγν. ὁ κολαστής βλ.λ.: Ἀρρ.ἀπ.144J' || κ. ὡς ἐπίθ.: Εὐνάπ.Β Σοφ. 480B στρατιώται κολαστήρες.

κολαστήριος-ον κ. -(-α-ον κ. μον. κ. νεώτ. κολαστικός βλ.λ.1) : Φιλ.1,269 κολαστήριος δύναμις 2) μτγν. κ. νεώτ. τὸ οὐδ. κολαστήριον ὡς οὐσ. τόπος ἢ οἶκος ἐν ᾧ βασανίζονται τοὺς καταδικασμένους ἢ ὑποδίκους, τόπος τιμωρίας: Λουκ.Νεκυομ. 14 ἀποστάντες δὲ ὅμοις τοῦ δικαστηρίου πρὸς τὸ κολαστήριον ἀφικνούμεθα, αὐτ'. Ἀλ'.Ιστ.30 ἐλθόντες δὲ ἐπὶ τὴν ἐρικτήν καὶ τὸ κολαστήριον' 3) ὁμ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ὄργανον κολάσεως, τιμωρίας, βασανιστήριον βλ.λ.2): Πλούτ'.Ἠθ. 342F μακικά καὶ βάρβαρα κολαστήρια θαλάσσης ἰεπί τῆς μαστιγώσεως τῆς θαλάσσης ὑπὸ τοῦ Ξέρσου, Μηναι.3,31 Συνεξ. τῶν κολαστηρίων τὰς ἐπηρεῖαι τοῖς εὐσεβέσι προσηγήμεν, Μιχ' Ἀτταλ. ἐν Σάθ.1,5 τῶν ἀπειλημένων τοῖς ἀμαρτάνουσι κολαστηρίων δεινότεροις ὑποπεσεῖν ἐμαυτὸν κατακέκρικα' 4) τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. κόλασμα, κολασμός, κολάσις: Ξεν. Απομν.1,41 σκεψάμενοι μὴ μόνον ἀ ἐκείνοιο κολαστηρίου ἔνεκα τοὺς πάντ' ολομένους εἰδέναι ἐρωτῶν ἤλεγεν.

κολαστής (ὁ) [κολάζω] κ. νεώτ. κ. δημ., τὸ θηλ. κολαστρια ὁ κολάζων, ὁ τιμωρῶν τινα πρὸς σωφρονισμὸν αὐτοῦ, τιμωρός, παιδευτής: Αἰσχ. Πέρσ.827 Ζεὺς τοι κολαστής τῶν ὑπερκόπων ἄγαν φρονιμῶν ἐπεστιν, Σοφ.ΟΤ 1148 τὸ σὰ δεῖται κολαστοῦ μάλλον ἢ τὰ τοῦδ' ἔπη, αὐτ.ΟΚ 439, Εὐρ. Ἠρακλ.388, Κριτί.25,6D νόμοι κολασταί, Λυσ.27,3 οἱ τῶν ἀδικούντων κολασταί, Πλάτ. Νόμ.863Α τῶν τοιοῦτων νέρι νομοθέτη κολαστήν τῶν ἀμαρτημάτων θάνατον ἀνάγκη νέμειν, Ἐπίκ. Δόξ.34, Φιλ.δδ.Θαν.17, Πλούτ'.Ἠθ.556D οὔτε τινὸς θεῶν οὐτ' ἀνθρώπων δεῖσθαι κολαστοῦ νομίζω τοὺς ἀνοσιουργούντας, Συνέσι.121 τῆς νηριᾶς κολαστάς' || ὁ βασανιστὴς ἐν τῷ Ἄδῃ: Πλούτ'.Ἠθ.567D' 2) δημ. ὁ προκλῶν τὸ κολάσαι, τὸ ἀμάρτημα, ἄ. ὁ εἰς κακίαν παρασύρων.

κολαστικός-ή-όν [κόλασις] κ. μον. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κολασμὸν ἢ ὁ κατάλληλος εἰς τὸ κολάειν: Πλάτ.Σοφ.229A περὶ μὲν ὄδριν καὶ δίκαιαν .. ἡ κολαστικὴ πέφυκε τεχνῶν μάλιστα αἱ πασῶν προσηκουσα δίκη, Φιλ.1,496 κολαστικὴ δύναμις, Πλούτ'.Ἠθ.458B τὸ δὲ κολαστικόν, ἐρινυώδες καὶ δαιμονικόν, οὐ θεῖον δὲ οὐδὲ Ὀλύμπιον, Λουκ.Φάλ.1,8 ὁράτε δὲ καὶ τοὺς νομοθέτας τῶ κολαστικῶ εἶδει τὸ πλεόν νέμοντας, Χρον.Μορ.7559 διὰ τὸ ἐνὶ γὰρ κολαστικόν, οἱ πάντες τὸ βαριώνται' κ. πτ. γενικ.: Γαλ.14,760 κολαστικά δὲ τῆς κακίας, ὅσων τοῖς δηλητηρίοις τῶν φαρμάκων ἀντικεῖσθαι ἰδίωμα' || νεώτ. ὁ πρὸς μετριάσιμον γινόμενος, περιοριστικός, μετριάσιτικός' 2) ὁ πρὸς τιμωρίαν δοθεὶς: Ἰουλ.Καίσι.312D.

κολαστικός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον κολαστικόν, διὰ κολασμοῦ.

κολάστρα (ἡ) (λατ. νεώτ. κ. κολαστρον(τὸ) τὸ πρῶτον μετὰ τὸν τοκετὸν βουτυροβριθὲς γάλα τῆς γυναικὸς καὶ τῶν βοσκομημάτων.

κολαστήριον (ἡ) μτγν. θηλ. τοῦ κολαστήρ βλ.λ.: Ἐξεκ'.Ἐξ.121 ῥάβδον τετραπόδων . . κολαστηρίαν.

κολαστρον (τὸ) νεώτ. ἡ κολάστρα βλ.λ.

κολαστίζω δημ. προγευματίζω, κάμων κολαστίζω' || γεν. τρώγω προχείρωις: Ξενόπλ.Ζακ. Μαντ.17 στὴν ταβέρνα, δπου κολαστίζε με ἴλο φωμοτύρι κι ἕνα καρτεζίνο κρασί' 2) ρηματ. π. κολάτασμα, κολαστισμός.

κολαστῆσι (τὸ) (ἰταλ.) δημ. τὸ πρόγευμα' || γεν. πρόχειρον φαγητόν.

κολάτισμα (τὸ) δημ. κ. κολατισμάς (ὁ) ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κολατίζω βλ.λ.:

μάς βρήκε πᾶνω στὸ κολάτισμα.
κολάτη Ἠσ. «κόλοκα» [πθ. π. Βοιωτῶς, ὄντ' κολάσαι].

κολαφίζω | κολαφος | μγν., μον. κ. νεώτ. καταφέρω κολάφον κατά τινος, κτυπώ κατά πρόσωπον, ραπίζω, μπασιζώ : ΚΔΜατθ.26,67 ἐνέπτυσαν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ καὶ ἐκολάφισαν αὐτόν, οἱ δὲ ἐράρπισαν κ. παθ. : Μηναι.12,23 Συζὺ τυπτόμενοι, καὶ λιθολευστούμενοι, καὶ κολαφίζόμενοι, καὶ ἐμπυτόμενοι || γεν. κολάζω, παιδεύω, περιορίζω : ΚΔ Κορινθ.2,12,7 ἐδόθη μοι σκόλοψ τῆ σαρκί, . . ἵνα με κολαφίζῃ ἵνα μὴ ὑπεραίρωμαι κ. παθ. : αὐτ. Πέτρ.1,2,20 εἰ ἀμαρτάνοντες καὶ κολαφίζόμενοι ὑπομεινέτωι 2) μτφ. θίγω, ἐξευτελιζῶ τινά, καθυβρίζω, ταπεινῶ, κτ. παθ. : ΚΔ Κορινθ.1,4,11 πεινώμενοι καὶ διψώμενοι καὶ γυμνητούμενοι καὶ κολαφίζόμεθα καὶ ἀστατούμενι 2) ρηματ. π. κολάφισμα, κολαφισμός, κολαφιστής.

κολάφισμα-ατος | τὸ | κολαφίζω | μγν., κ. νεώτ. κ. κολαφισμός | ὁ | ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κολαφίζεῖν βλ.κ., τὸ μπάτσισμα ἀρχ. λεξ. κτὸ διὰ κολιχῆ ἀφῆς ράπισμα.

κολαφισμός | ὁ | κολαφίζω | μγν., μον. κ. νεώτ. τὸ κολάφισμα, τὸ ράπισμα, τὸ μπάτσισμα : Ίω. Χρυσ.3,302,31, Ίω.Κλημ.398.

κολαφιστής | ὁ | κολαφίζω | νεώτ. ὁ κολαφίζων, ὁ καταφέρων κολάφον κατά τινος.

κολαφιστικός ἔπιρρ. μον. διὰ κολάφου β λ. : Βί.Νεῖλ.Νεωτ.51,9 κολαφιστικῶς ἀπεσταίον αὐτοῦ [διὰ ραπισμάτων χειροδικεῖν κατ' αὐτοῦ].

κόλαφος | ὁ | κολάφω | κ. νεώτ. πλῆγμα κατὰ τῆς παρεΐας τινος διὰ τοῦ κολοῦ τῆς παλάμης, κόνδυλος, ράπισμα, μπάτσος : ΕΜ 525,8 «ἡ διδομένη διὰ τὸν μέσον δακτύλων πληγὴ» : Ἐπίχ.1 ὡς ταχὺ κόλαφος περιπατεῖ δεινός 2) νεώτ. συνειδ. λόγος ἢ πράξις θιγούσα, ἐξευτελιζοῦσα τινά, προσβολή, καθύβρισις : ἡ ἀγόρευσις τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀντιπολιτευτικῆς ἡτο κόλαφος κατὰ τῆς πολιτικῆς τῆς Κυβερνήσεως.

κόλαψ γλωσσ. ἡ ρίζα, κορμός δένδρου.

κολεβριτικός | ὁ | νεώτ. ἡ καθ' ὑπερβολὴν προστατευτικὴ τῆς ἐθνικῆς οικονομίας πολιτικὴ ἔν τινι χώρα εἰς τὸ βάρος τῆς ξένης βιομηχανίας ἐπισημοθετεῖσα τὸ πρῶτον ἐν Γαλλίᾳ κατὰ τὸν 17ον αἰῶνα ὑπὸ τοῦ οικονομολόγου Κολμπέρ.

κολεβίλλεα | ἡ | νεώτ. βοταν. γένος κισσαλιπιδίων χειρῶν φύτων.

κολέα | ἡ | Ἦσ. «ποιὰ τις ὀρχησις» πρβλ. κολία.

κολεάζω | κολεάζω | Ἦσ. θέτω ἐντός τοῦ κολεοῦ, βάλλω εἰς τὴν θήκην, βάλλω στό θηκάρι 2) ρηματ. π. κολεασμός.

κολεάνθος | ὁ | νεώτ. βοταν. γένος ἀγρωστοειδῶν φυτῶν.

κολεάρχος : Ἦσ. «κακόσχολον ὄνομα», πρβλ. Κορ. Ἀτ.4Α,270 ἐν λ. κώλος.

κολεασμός | ὁ | κολεάζω | Ἦσ. ἡ ἐνέργεια τοῦ κολεάζειν βλ.κ.

κολεῖν : Ἦσ. «ἐλθεῖν».

κολεαῖον | τὸ | Ἐπιγρ. ἀντὶ κολεόν, κολεός βλ.κ.

κολεακάνος | ὁ | κολοκάνος ἐπὶ προσ., ὁ ὑψηλός καὶ ἰσχνός : Ἦσ. «εὐμήκεις καὶ λεπτοί» : Στρατ.64 (ἀμφ.γρ.).

κολεαννίτης | ὁ | νεώτ. ὀρυκτολ. Ἐνυδραν ὀρυκτὸν βορικόν ὄλας τοῦ ἀσβεστίου.

κολέντα | ἡ | μον. ὄρμασάς, ἀρμάθα, ἀρμαθιά : Πρόδρ.2,381 Ἦσ. κολένουσι κρομμύδια κὰν εἰκοσι κολέντας.

κολέντρον | τὸ | γλωσσ. τὸ κόνον ἔντρονον.

κολεοκλήη | ἡ | νεώτ. ἱατρ. κολποκλήη βλ.κ.

κολεόν | τὸ | ἐπ. κ. λυρ. κολεῖον, κ. κολεός | ὁ | ἡ θήκη τοῦ ξίφους ἢ καὶ μαχαίρας, ἡ ξιφοθήκη, θηκάρι : Ίλ.Α 194 ἔλακτο δ' ἐκ κολεοτο μέγα ξίφος, αὐτ.220 ἐς κολεῶν ὡσε μέγα ξίφος, αὐτ.Α 30 περὶ κολεῶν ἦεν ἀργύρεον, Ὁδ.Κ 333, Πινδ.Ν 10,6

μονόφαφος ἐν κολεῶ κατασχοῖσα ξίφος, Σοφ. Αἰ.730 εἰς τοσοῦτον ἤλθον ὥστε καὶ χερσὶν κολεῶν ἄρυστὰ διεπεραιώθη ξίφη, Εὐρ. Ἐκ.544 ἀμφίχρυσον φάσανγον κώπης λαδῶν ἐξείλικε κολεοῦ, Ξεν.ΚΠ 1,2,9 ἔχειν δὲ δεῖ τοὺς ἐξιόντας τόξα καὶ παρὰ τῶν φαρέτρων ἐν κολεῶ κολίδα ἢ σάγαριν, αὐτ. Ἀγασ.2,14 ἔχειριδία γυμνά κολεῶν, Θεόκρ.24,45 κωφρίζω ἔτερα κολεῶν μέγα, λώτινον ἔργον, Ἐπιγρ. μάχαισα ἐλεφάντινον τὸ κολεῖον ἰσις ἔχουσα, αὐτ. κολεά δύο ἐλεφάντινα 2) ἐπὶ τῶν ἐντόμων, τὸ ἔλυτρον βλ.κ.21 : Ἀριστλ.Ζι 531β,24 ὅσα τὸ πτερόν ἔχει ἐν κολεῶ, ὁλον μηλολόνηθι καὶ κάρατος.

κολεόποδα | τὰ | νεώτ. ζωολ. τὰ ἔντομα, ὧν οἱ πόδες περιβάλλονται ὑπὸ κολεοῦ.

κολεόπτερος -ον | κολεός-πτερόν | ἐπὶ τῶν ἐντόμων, ὁ ἔχων τὸ πτερά αὐτοῦ ἐντεθειμένον ἐν κολεῶ, ὁ ἔχων κολεῶν ἐπὶ τῶν πτερώγων αὐτοῦ : Ἀριστλ.Ζι 490α,14 τὰ μὲν κολεοπτερά ἐστίν ἔχει γὰρ ἐν ἐλύτρῳ τὰ πτερά, ὁλον αἱ μηλολόνηθι καὶ οἱ κάραροι, Βασ.Ι.72Ε || νεώτ. ζωολ. τὸ οὐδ. ἐν πληθ. κολεόπτερα ὡς οὐσ. ἡ πολυπληθεστέρα κατηγορία τῶν ἐντόμων, οἱ κάραροι.

κολεοπρωσία | ἡ | νεώτ. ἱατρ. ἡ κολποπρωσία.

κολεορραφία | ἡ | νεώτ. ἱατρ. ἡ κολπορραφία βλ.κ.

κολεορρηξία | ἡ | νεώτ. ἱατρ. ἡ κολπορρηξία.

κολεόρριζα | ἡ | νεώτ. βοταν. τὸ περὶ τὴν ρίζαν φυτῶν τινῶν ἔλυτρον.

κολεός | ὁ | κ. νεώτ. κ. κολεόν | τὸ | βλ.κ., τὸ θηκάρι, τὸ φηκάρι : Ἐκατ.Μ 22, Ἦσ. 2) νεώτ. ζωολ. τὸ σκλήρον περιβλήμα τοῦ πρώτου ζεύγους τῶν πτερώγων τῶν κολεοπτερῶν ἐντόμων, τὸ ἔλυτρον 3) νεώτ. ἀνατ. ὁ μεταξὺ αἰδοῦσι καὶ μήτρας ἰνομυῶδης σχισμοειδῆς πόρος τῶν ἔσω γεννητικῶν ὀργάνων τῆς γυναικός, ἄ. κώλος 4) Ἦσ. «ἀρναξ, ὑδρία» 5) ὁ γρ. ἀντὶ κολίος βλ.κ.11 : Ἀριστλ.Ζι 593α,8 6) νεώτ. βοταν. γένος χειλανθῶν φυτῶν 7) ἐν τῷ τ. κολεός | ὁ | ἡ θήκη τῆς καρδίας, τὸ περικάρδιον : Ἰνπ.Καρδ.3.

κολεοσπασμός | ὁ | νεώτ. ἱατρ. σπασμώδης σύσφιξις τοῦ κολεοῦ γυναικός, ἄ. κολπασμός.

κολεοσπαστία | ἡ | νεώτ. ἱατρ. ἡ κατάσπασις τῆς γυναικός, καθ' ἣν πάσχει ἔξ ἐπωδῶν ὑπερευαισθησίας τοῦ αἰδοῦσι καὶ τοῦ κολεοῦ παρακολουθουμένης ὑπὸ συσπάσεως τῶν περιβαλλόντων τῶν κολεῶν μυϊκῶν σφιγκτήρων, ἄ. κολπασμός.

κολεοσπέριον | τὸ | νεώτ. βοταν. γένος βασιδίουμυκῆτων οὐρεδινιδῶν παρασιτικῶν φυτῶν.

κολεοῦχος | ὁ | νεώτ. δερματίνον ἐξάρτημα τῆς Ἰπποσκευῆς χρήσιμον πρὸς ἀνάρτησιν τῆς σπάθης τοῦ Ἰππέως.

κολεοφόροι | οἱ | Ἐπιγρ. οἱ φέροντες κολεοῦς, οἱ θηκοφόροι, ὄνομασια κωμφῆδος 2) νεώτ. ζωολ. κτ. ἐν. κολεοφόρος | ὁ | γένος κολεοπτερῶν τινεῶν ἐντόμων.

κολεοχαίτη | ἡ | νεώτ. βοταν. γένος κολεοχαϊτωδῶν φυτῶν.

κολεοχαϊτέη | τὰ | νεώτ. βοταν. οἰκογέν. κομφοβιδῶν χλωροφυκῶν φυτῶν.

κολερός-ά-όν | κολεός-ἔρος | τὸ | ἐπὶ προβάτων, ὁ ἔχων βραχὺ ἔριον, κοντόμαλλος : Ἀριστλ.Ζι 596β, 5 εἰσι δ' εὐχρημερώτεροι αἱ πλατύκερροι διὰς τῶν μακροκέρων, καὶ αἱ κολεραὶ τῶν δασέων 2) Θεόγωμ.Καν.131 ὁ κολερός, τὸ ἀκούρευτον πρόβατον 3) Ἦσ. «κολερά νόθα, νωβρά».

κολετρώ-άω ποδοπατῶ, καταπατῶ : Ἀριστφ. Νεφ.552 τοῦτον, κολετρώσῃ ἀεὶ καὶ τὴν μητέρα.

κοληβάει : Ἦσ. «κοληβάει, ἐσθίει, καταπίνει».

κόλι | τὸ | δημ. μικρὸν στρατιωτικὸν ἀπόσπασμα ἢ νυκτερινὸν περίπολος, πρβλ. καρακόλι.

κολία | ἡ | Ἦσ. «ὀρχήσεως εἶδος» πρβλ. κολέα.

κολιά (ή) δημ. τὸ ποῶδες καὶ πολυετές φυτὸν πηγανὸν ἢ ἀρμαλα΄ 2) τὸ ποῶδες φυτὸν καρ-
 λινία ἢ κομμοφόρος.

κολιάζω Ἡα. «κολιάσαι» ὀρχήσασθαι».

κολιάνδρον (τό) μτγν. κ. μαν. κριανδρόν, κό-
 λιανδρο : Γρηγ.Νύσσι.1,177B θρόμβοι τινές κρυ-
 σταλλοειδῆς τὸ εἶδος, κατὰ τὸ σχῆμα ὁ ἀγροϊ-
 κικός λέγεται **κολιάνδρον**, τοῦ κορίου σπέρμα-
 τος, Σχολ. Ἀριστφ. Ἰππ.679, Γεωπ.12,12, οὐτ.16,4,5.

κολιαροῦβι (τό) δημ. ὁ μικρός κολιός βλ.λ.
κολιάς (ὁ) κ. νεώτ. ὁ ἰχθύς σκόμβρος ὁ κολ-
 ιας, ὁ κολιός : Ἐπιχ.62, Ἀριστφ.ἀπ.414 σκόμβροι
 κολιαί λεβίαι μύλλοι σαπερδοὶ θυννίδες, Ἀ-
 ριστλ.Ζ1.598a,24 τῶν δὲ κολίων οἱ πολλοὶ εἰς
 μὲν τὸν Πόντον οὐκ ἐμβάλλουσιν, Δίφιλ.Σ π.
 Ἀθῆν.3,120F ἢ δὲ σάρδα προσέοικε τῷ **κολία**
 μεγέθει, Ὀππ. Ἀλ.1,184 2) νεώτ. ζωολ. γένος
 λεπιδόπτερον ροπαλοκέρων πιερ.διὰν ἐντόμων.

κολίβριον (τό) νεώτ. ζωολ τὸ κολυβρίον βλ.λ.
κολίθιον (τό) μτγν. ὑποκορ τοῦ κολίας βλ.λ) :
 Ξενοκρ.π. Ὀρειβ.2,58,152.

κολικόννος (ὁ) νεώτ. Ιατρ. ἄλλος ἐδραζόμε-
 νον ἐν τοῖς ἐντέροις καὶ ὀφειλόμενον εἰς πεπτι-
 κὴ ἢ λειτουργικὰς διαταραχὰς, πρβλ. κολικός.

κολικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμε-
 νος εἰς τὸ κόλον τοῦ παχέος ἐντέρου πρβλ. κω-
 λικός : κολικαὶ ἀρτηριαὶ-καμπαί 2) νεώτ. Ιατρ.
 τὸ ἀρσ. κολικός ὡς οὐσ. οὗξ ἄλλος περιοδι-
 κὴς ἐμφανιζόμενον εἰς τὸ κόλον καὶ ὀφειλόμενον
 εἰς τὴν παρεμβολὴν καλύματός τινας εἰς τὴν διὰ
 τοῦ ἐντέρου διέλευσιν κοπρανωδῶν ὑλῶν || κτ.
 ἐπέκτ. οὗξ ἄλλος τῶν διαφόρων κοιλιακῶν σπλάγ-
 χνων : κολικός τοῦ ἥπατος - νεφροῦ.

κολιδίος (ὁ) κ. μαν. τὸ ἀναρριχητικὸν πτηνὸν δρυ-
 κολάπητς ὁ πρόσινος ἢ χλωρός, ἢ τοιγκλιτάρα :
 Ἀριστλ.Ζ1.593e,8 ἔτι κολιδίος ἔστι δὲ ὁ κολιδός
 τὸ μέγεθος ὁσον τρυγῶν ἰδ.γρ. κολεός κ. κε-
 λέός) 2) μαν. ἐσφ.γρ. ἀντὶ κολιοδός βλ.λ. : Καί-
 σάρ.Δαπ. ἐν Σάθ.3,194 κολιοδός τε καὶ κορώναις
 συγκρῶζειν.

κολιδός (ὁ) δημ. ὁ ἰχθύς σκόμβρος ὁ κολιάς
 || παρομ. κολιδός καὶ κολιός κὶ ἀπὸ ἑνα βα-
 ρέλι (ἐπὶ συνταυτίσεως προσώπων ἢ πραγμάτων
 ἐσφαλμένως λαμβανόμενον ὡς ὁμοίων ἢ ἴσαξιων)
 ὅμ. κάθε πρῶμα στὸν καιρὸ του | κὶ ὁ κολιδός
 τὸν Αὐγούστο (διότι ὁ κολιδός κατὰ τὸν μῆνα
 Αὐγούστον εἶναι περισσότερο ἐγγυεστος.)

κολίτις-ιδος (ή) νεώτ. Ιατρ. φλεγμονὴ τοῦ πα-
 χέος ἐντέρου καὶ ἰδίας τοῦ κόλου.

κολιταγγαρός (ὁ) δημ. ὁ καλλικάντζαρος βλ.λ.
κολκράμ (τό, ἀκλ.) (ἀγγλ.) δημ. εἶδος κηρα-
 λοιφῆς ἐν χρήσει πρὸς διατήρησιν τῆς δροσε-
 ρότητος καὶ ἀπαλότητος τοῦ δέρματος τοῦ προ-
 σώπου καὶ τῶν χειρῶν.

κόλλα (ή) κ. μαν., νεώτ. κ. δημ. πάσα γλοιώ-
 δης συγκολλητικὴ οὐσία ἥτις παρεντιθεμένη με-
 ταξὺ δύο ἐπιφανειῶν ἐφαπτομένων ἀλλήλων συν-
 δεῖται ταῦτα πρὸς ἀλλήλας Διοσκ.3,101 ἐκόλλα,
 ἢ ἐνοιο ἔξοκκόλλαν καλοῦσιν ἢ ταυροκόλλαν,
 καλλιστή ἐστὶν ἢ Ῥοδιανὴ ἐκ τῶν βοείων βυρσῶν
 σκευαζομένη : Ἡρ.2,86 ὑποχρίοντες τῷ κόμμῳ,
 τῷ δὲ ἀντὶ κάλλης τὰ πολλὰ χρέονται Αἰγυπ-
 τιαί, Ἰππ. Ἀρθρ.33, Ἀριστλ.Φυσ.227e,17 καὶ ὡς
 ποτὲ γίνεται τὸ συνέχον ἐν, οἷον ἢ γόμφῳ ἢ
 κόλλῃ ἢ ἀφῇ ἢ προσφύσει, Πλούτ. Ἡθ.983E μήτε
 κόλληε δεόμενος, μήτε τινὸς ἄλλου δεσμοῦ·
 2) ζῦμη ἢ κόλλα ἐξ ἀλευροῦ Διοσκ.2,85 || νεώτ.
 κ. δημ. λευκὴ κόνις ἀμύλου ἐν χρήσει διὰ τὴν
 ἀμύλων τῶν ὑφασμάτων, ὑποκαμίσιον κττ., ὡς
 καὶ διὰ τὸν καθαρισμὸν τῶν οὐκῶν κττ. 3) Ἡσ.
 ετοῦ βοός τὸ νωπίσιον δέρμα», πρβλ. κόλλοφ·
 4) νεώτ. ἀνατ. κόλλα ζωϊκὴ κολλώδης οὐ-

σία ἐνυπάρχουσα εἰς τὰς ἴνας τοῦ ἰνώδους συν-
 δειτικοῦ Ἰστοῦ· 5) μαν., νεώτ. κ. δημ. ἀκέρ-
 αιον φύλλον χάρτου : Καίσαρ.Δαπ. ἐν Σάθ.
 3,137 βιβλιαρτίδιον χείριστον, ὡς πέντε κόλλες,
 ὅπερ ἔγκωμιάζει. τὸν βασιλεῖα, - τοῦ ἴναρθε
 τρεῖς κόλλες, - μιὰ κόλλα χαρτί.

κολλάσιζω ἀρχ. λεξ. παιζῶν παιδιῶν τινα, καθ'
 ἦν εἰς τὸν συμπαικτικὸν κρατεῖ κλειστούς διὰ τῆς
 παλάμης τῆς χειρὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἕτερου
 συμπαικτοῦ, ἐν ᾧ ἄλλοις τις ἐπὶ τὸν πολλῶν πλῆ-
 ξας αὐτὸν διὰ τῆς παλάμης ἐπὶ τοῦ ὠτός ἐρωτᾷ
 νὰ εἰκόσῃ τις ὁ ραπίσας ἢ διὰ ποίας χειρὸς
 Πολυδ.9,129 «ὅταν ὁ μὲν πλατείας ταῖς χερσὶ
 τὰς ὀφείε ἐπιλαβῆ τὰς ἑαυτοῦ, ὁ δὲ παίσας ἐπε-
 ρτάξῃ πότερον τετύπηκε».

κόλλαθος (ὁ) κ. νεώτ. ἐκάστη τῶν στεροφίγ-
 γων, δι' ὧν ταῦνται αἱ χορδοὶ τῶν ἐμφερόδων
 μουσικῶν ὀργάνων, κόλλοφ, κλειδί· Σχολ. Ὀδ.Φ.407
 «πασσάλους, ὧν ἔξασπτον αἱ χορδοί, καὶ κει-
 σθαι ἐν τῷ πᾶσι τῆς κιβάρας», Φρύν.193 «κολ-
 λάθους τοὺς ἐν τῇ λύρα ἢ μὲν ἄλλη διάλεκτος
 λέγει. . . σὺ δὲ ὡς Ἀθηναῖος λέγει κόλλοπας :
 Λοκ.Ἰε.Δ.7,4 κολλάθους ἐμπίξας καὶ μαγάδα
 ὑπόβητες καὶ ἐντείνόμενος ἐπὶ τὰ χορδὰς ἐμπε-
 ρθεὶ πάνυ γλαφυρῶν, Ἰσμβλ.Πυθ.26,118 2) εἶδος
 πλακοῦντος ἢ ἄρτου ἐκ πυρῶν : Ἀριστφ.Βάτρ.
 507 βούν ἀπηνθρόκις ὄλον, πλακοῦντας ἄπτα,
 κολλάθους, αὐτ.Ἐπ.1196 ἐπιεσφρε τοὺς ἀμύλους
 καὶ τὰς κίχλας καὶ τῶν λαγῶν πολλά καὶ τοὺς
 κολλάθους, αὐτ.Ἰπ.497, Φιλῶλλ.4 || Εὐστ. Ὀδ.
 627,47 «κόλλαθον, βλωμιδίον τι κολούεσθαι δυ-
 νάμενον».

κολλάκωθο (τό) δημ. τὸ φυτὸν καρλινία ἢ
 κομμοφόρος.

κολλάγονον (τό) νεώτ. γημ. οὐσία ἐξ ἧς συνί-
 στανται αἱ ἴνες τοῦ συνδετικοῦ ἴστου μετατρέ-
 πομένη εἰς ἑλατίνη, τῇ ἐπιδράσει ὑπερθέρμου
 ὑδατος ἢ ἀραιῶν ὀξέων καὶ βρασμοῦ.

κολλάθωνία (ή) νεώτ. βοταν. γένος σκιαδα-
 θῶν φυτῶν.

κόλλαθον (τό) μτγν. συριακὸν μέτρον ὕγρῶν
 τῆς μτγν. ρωμαϊκῆς ἐποχῆς, ἐν χρ. καὶ ἐν Αἰγυπτῶ·
 Ἐπιφάν.2,184c «ἐστὶ παρὰ τοῖς Σύροις τὸ ἡμισυ
 τοῦ ὕγρου σάτου» ἔστι δὲ ἕξαστον κέ' : Πλάτ.

κολλαμία (ή) νεώτ. Ιατρ. οὐρική δυσκράσια,
 καθ' ἣν τὸ ἐν τῷ αἵματι πλεονάζον οὐρικό
 ὄξεος σχηματίζει κολλοειδῆς ἴζημα ἀποφράσσον
 τὰ τριχοειδῆ ἀγγεῖα καὶ ἐπιφέρει ἀρτηριακὴν
 ὑπέρταση μετὰ βραδυαφυγμίας καὶ δυσχερείας
 περὶ τὴν ἐναλλάξιν τῆς ὕλης.

κολλαργόλη (ή) νεώτ. φαρμακ. κολλοειδῆς ἀρ-
 γυρος παρεχόμενος ὡς ἀντισηπτικὸν φάρμακον.

κολλαρίζω [κόλλα] δημ. κ. κολλαρώ διαβρέ-
 χω ἢ ἐμβαπτίζω ἐντὸς διαλυμένου ἀμύλου ὑφά-
 σματα λιὰ ἢ βαμβακερά, ἴνα διὰ τοῦ σιδηρώ-
 ματος λάθωσιν ὕφην ἀσκληρῶν, ἀμυλῶ : Καρκῶ.
 Ζητ.25 ἐπὶφρ μαζὶ τοῦ δύο - τρία κολλαρισμέ-
 να πούκμισα· 2) προσβέτω ἀμυλον, κόλλαν
 εἰς οἶνον, ἴνα καταστήσῃ τοῦτον διαυγῆ· 3) ρη-
 ματικὴ κολλαρίζω.

κολλάριον γλωσσ. δεσμός περιτραχήλιος.
κολλαρίσμα-ατος (τό) [κολλαρίζω] δημ. ἡ ἐνέρ-
 γεια καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ κολλαρίζω, ἢ ἀμύ-
 λωσις· 2) ὁ διὰ κόλλας τεχνητῶς διαγυμνός
 τοῦ μετὰ τῆς ζῶωνις ἀπομεινάντος βολοῦ οἴνου.
κολλάρο (τό) δημ. κ. κολλάρος (ὁ) πρόσθετον
 περιλαίμιον τῶν ὑποκαμίσων, φακόδ' || γεν. πε-
 ριλαίμιον ἐνδυμμάτων, γιακάς.

καλλέγας (ὁ) δημ. ὁ κολλήγας βλ.λ.
κολλέγιον (τό) (λατ.) νεώτ. σχολ. μέσης ἐκ-
 παιδεύσεως συνήθως μετ' οἰκοτροφείου : αἱ ἐξε-
 τάσεις τοῦ κολλεγίου Ἀθηνῶν || πανεπιστήν.

μιακών οικτροφείων μετά φροντιστηρίων προπαρασκευής και άσκήσεως των σπουδαστών έν τας άγγλοσαξονικας ιδίως χώρας· || κολλέγιον τής Γαλλίας ανώτατον έκπαιδευτικόν ίδρυμα έν Παρισίσις, ίδρυθέν από τού βασιλέως Φραγκίσκου Α' τώ 1530 μ.Χ.

κολλήγυμα-ατος (τό) νεώτ. βοταν. παρεγγυματικός ιστός φέρων παχύνσεις μη άπεφυλαγμένες, έμφανιζόμενος έπί τρωφερών μορίων τού φυτού και προσοιδών έλαστικότητα είς αύτά.

κολλεκτάριος (τό) πάπ. κ. Σουιδό. «άργυραμοιβός, ό κέρμα άντί άργύρου άλλασόμενος, τραπέζιτης, άργυροπράτης».

κολλεκτίβα (ή) ίγαλλ. ή) δημ. ένωσις έργατών κατά τας σοσιαλιστικας θεωρίας συνισταμένη.

κολλεκτισμός (τό) ίγαλ. ή) νεώτ. κ. δημ. οικονομικών και κοινωνικών σύστημα, καθ' ό πάντα τά μέσα παραγωγής, κυκλοφορίας και άνταλλαγής των οικονομικών αγαθών άποτελούσι έκτοκτισίαν τού κοινωνικού συνόλου, άποκλεισμένης τής άτομικής ιδιοκτησίας, πάντες δέ οι πολίται τελούσι εν τή ήνθηρίαν τού κράτους, παρόντες άναλόγως τών ίκανοτήτων αυτών και καταναλισκόντες άναλόγως τών άναγκών των.

κολλέμπλαστρον (τό) νεώτ. φαρμακ. τό άποτελούμενον έξ έμπλαστικων μαζών έλαστικού κόμμεως ή τοιαύτου μετά λαολήνης, λιπορών σωμάτων κτ., ά. έλαστικόν έμπλαστρον.

κολλέσιος νόμος (τό) νεώτ. ό έν τή συμφιλιδολογία νόμος, καθ' όν είναι δυνατόν να γεννηθή συμφιλιδικόν τέκνον έκ πατρός συμφιλιδικού, χωρίς να παρουσιάση ή μήτηρ τά είδικά συμπτώματα μήτε να μολυνθή έκ τού θήλασμού τού τέκνου αύτής· 2) είδ. άνατ. κολλέσιος σύνδεσμος ίνώδης δεσμός άποτελούσα τόν όπίσθιον στύλον τού βουβωνικού πόρου ή τήν άνω προσεκβολήν τού βουβωνικού συνδέσμου.

κολλετία (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτών τής οικογεν. των ραμνοειδών

κολλεφός (τό) (κόλλα - έφω) ό έφω, ό βράζων, ό παρασκευάζων κόλλαν· Έπιγρ., Πολυδ. 7, 183.

κολλήγας (τό) (λατ.) Έπιγρ. κ. πάπ., δημ. κ. κολλήγος κ θηλ. κολλήγισσα ό συνάρχων· Έπιγρ., Εύσεβ. Θεσα. 2, 888Α, αύτ. Β, Πάπ. τοις κολλήγαις· κ. μτ. γενικ. : Πάπ. τού κολλήγα μου· 2) δημ. ό καλλιερών κτημά τι ή βόσκαλον ζένα ποιμνια και διανεμόμενος έξ ήμισείας τά έξ αυτών προϊόντα μετά τού ιδιοκτήτου αυτών, έπίμορτος καλλιεργητής, μορτίτης, σέμμορτος, συμμεσηιακάτορας : Παπαδ. Φών. 107 τόν γειτονικόν άγρόν, τόν όποιον είχε, φαίνεται, ένοικίασει ως κολλήγας από τόν γείτονα, Καρκβ. Ζητ. 183 τωσ., οι κολλήγοι νά έδωκαν φωτιά στην περιουσία τού μπέη, έδωκε τά πρόζατά του στον κολλήγα· || δημ. κτ. έπέκτ. συνεργάτης, συνεταιρός ή κ. άπλως φίλος.

κολλήγια (ή) δημ. ή συνδέουσα τους κολλήγους σχέσις, έπίμορτος καλλίεργεια· || συνεταιρική ή εργασία ή έπιχειρήσις, ίδ. μεταξύ παιδών· || παροιμ. φόρησε τό βάδι μας, πάει ή κολλήγια μας (ένί σχέσεων διαλυομένων όταν έκλείφη ό συνδετικός δεσμός).

κολλήγιαζώ δημ. συνάπτω κολλήγιάν βλ.λ., συνδέομαι διά κολλήγιας μετά τινος.

κολλήγιακός-ή-ό δημ. ό άνήκων ή άναφερόμενος είς κολλήγιον, συνεταιρικός, ά. μαζικός : κολλήγιακά ωράφι - κοπάδι.

κολλήγισα (ή) δημ. τό ποώδες φυτόν γόλιον τό τοικεράτον βλ.λ.

κολλήγιον (τό) (λατ.) μγν., νεώτ. κολλέγιον έταιρεία, σύλλογος ίερατικός ή επαγγελματικός : Δίον Κ 38, 13, αύτ. 28, 19, 13, τά έταιρικά κολλήγια έπιχωρίως καλούμενα, Παλλοδ. Άουα. 1066Α, αύτ. Β.

κολλήγιων-ωνος (τό) πάπ. συνάδελφος, σύντροφος : τόν δείνα μη είναι κολλήγιων αύτου.

κολλήγος (τό) δημ. ό κολλήγας βλ.λ.

κολλήγεις-εντος-εσσα-εν (κόλλα) ό διά κόλλης συγκεκριμένος, ό συνδεόμενος μέ κόλλαν, ό στερεώς συνηρμοσμένος, στερεός, ίσχυρός : Ήλ. Ο 389 τά άτ σφ' έπί νηυσιν έκειτο ναύμαγα κολλήεντα (τά ξυστά), αύτ. 678, Ήσιόδ. Α 309 τά δ' έπικροτέοντα πέτοντο άρματα κολλήεντα.

κολλήκι (τό) δημ. τό ποώδες και φαρμακευτικόν φυτόν έλξίνη ή κρητική.

κόλλημα-ατος (τό) (κόλλω) κ. νεώτ. κ. δημ. τό άποτέλεσμα τού κολλάν βλ.λ., πών τό συγκεκριμένον, τό στενωός διά κόλλης προσηρμοσμένον : Ήνν. Άρθρ. 33, Αντιφών. 162 **βυβλιδίου κόλλημα**· || είδ. έπί των φύλλων των παύρων, άτινα συγκεκριμένω άποτελούσι κυλινδρον : Πάπ. γ' τόμου **κολλήματος γ'**· 2) νεώτ. κ. δημ. ή ένέργεια και τό άποτέλεσμα τού κολλώ βλ.λ., ή κόλλησις, ή συγκόλλησις· 3) όμ. τό σημείον ένθα έγένετο ή συγκόλλησις : ό **συλόγράφος μου έπασσε πάνω στο κόλλημα**· 4) δημ. αύτό τούτο τό έπικολημένον, έπικόλλημα, μηδάγμα· 5) ή άπόφραξις, έμφραξις τού παρθενικού ύμνου : Άεί. 16, 1081981.

κολλήσιά (ή) δημ. τό φρυγανώδες και ποώδες φυτόν κόνυζα ή βαρύσμος.

κολλήσιμος-ιον (κόλλω) γλωσσ. κ. πάπ. ό κεκολλημένος, ό διά κόλλης συνηρμοσμένος, πιθ. έν γλωσσά· || τό ούδ. κολλήσιμον ως ούς. δέσμη, ποσότης κολλημάτων βλ.λ. || Πάπ.

κολλήσιος-εως (ή) (κόλλω) κ. νεώτ., δημ. -η ή ένέργεια και τό άποτέλεσμα τού κολλάν, ή διά κόλλης ή άλλων κολλητικών μέσων στερεά σύνδεσις άντικειμένου τινός μετ' άλλου, ή συγκόλλησις : Ήνν. Άρθρ. 39, Θεόφρ. Φ 5, 7, 4, Γολ. 18 (1), 456 έν δέ τή κολλήσει ή σάρξ τού σκύτους προς τού χρωτός έστω· || ιδ. έπί μετ άλλων, ή διά σφυρηλασίας συγκόλλησις : Ήρ. 1, 25 ός. . σιδήρου κόλλησιον έξέυρε Ιέφυερε τόν τρόπον να κολλάς προς άλληλα δύο τεμάχια σιδήρου, Θεόφρ. Λιβ. 26 κόλλησις χρυσίου, Πλούτ. Ή8, 156Β χαλκέυς τε κόλλησιον σιδήρου και στόμωσιν πελέκεως, Παισα. 10, 16, 1, σιδήρου κόλλησιον . . ευρόντος, Πάπ. είς κόλλησιον των σφαλώνων τού λουτρού· 2) γεν. ή στενή σύνδεσις, προσαρμογή, συνωμοργή, σύσφιξις, τό γερό δέσιμο : Ήνν. Άρθρ. 33· κ. έπί τής σικιάς : Άριστλ. Ρητ. 1405β, 3· κ. έπί οικοδομημάτων : Ήρωδιαν. Ήστ. 3, 1, 6 τευφείη, πεποιημένη μιλτιου λίθου . . τοσαύτη τε συναφεία και κολλήσις ως μηδέν αφεσθαι τό έργον σύνθετον· 3) ή έποούκωσις, τό κλείσιμο τής πληγής : Ήλιόδ. Χειρ. π. Ορειβ. 45, 6, 2, Γολ. 11, 440, αύτ. 12, 102· 4) συνδετική, κολλητική ούσία : Άριστλ. Πνεύμ. 485α, 1 ή προς άλλαλα κόλλησις ίχθύρ έστι και υρόρτης μυζώδης· || νεώτ. κ. δημ. ή προς συγκόλλησιον χρησιμοποιουμένη ύλη, τό κολλητήρι· 5) δημ. κόλληση τό σημείον ένθα έγένετο ή συγκόλλησις έπί τινος άντικειμένου : **ξανάσασε τό βάζο πάνω στην κόλληση**· 6) είδ. ρητορ. ή συνένωσις ποιητικού τινος ρητοριού μετά τού πεζού λόγου· Έρμιο. Μεθ. 30 «κόλλησις μέν έστιν όταν ολόκληρον τό έπος εϋφωώς κολλήση τώ λόγω ώστε συμφωμένον δοκείν»· 7) στενή φίλια, όμόνοια : Εύνάφ. Ήστ. άπ. 267 D βασιλέας διατέμνειν έκ τής σφών αυτών κολλήσας· 8) είδ. άστρον. ή φαινομενική έπαφή πλανήτου τινός προς άλλην· Πτολ. Μεθ. 8, 4· || όμ. ή θείσις δύο πλανητών έπί τού αύτου μεσημβριού : Βέττ. Βόλ. 115, 17.

κολλήτα έπίρρ. δημ. έπί πραγμ. ίδ. ακινήτων, έχομένων, έν συνεχείαι κατ' έπαφήν, παραπλευράς, άμέσως πλάι, δίπλα, μετ. έμφορ. διορ. [εις] : Πολαυ. Τρισεύγ. 25 τό γύφτο πού κάθεται κολλήτα στού

Πέτρον, Ζερβ. Τρογ. ΚΚ 60,23 χαμοκέλλα κολλητά στο παλιό το ρημοκλήσι' || κ. μτ. κητ. άντων. ίέν. κτ. γενικ., πληθ. κτ. αιτ.ί εξυπονοουμένου του κήματος, οϊόν οικίας, άγρου: **κολλητά μου είναι** τό περιβάλλι τής γριάς, - ποϊόν έχετε **κολλητά σας**, - κολλητά τους είναι τό σχολείο.

κολλητρώ (τό) δημ. μετάλλιον στρόγγυλον δοχεϊον άπαρτιζόμενον εκ δύο, ενός εξωτερικού και ενός εσωτερικού, άγγειον μη έφαπτομενον, έν χρ. δωας βασημδόν άνολιώνται έν τώ εσωτερικώ άγγειω εύπασθεϊς εις άμεσον πυράκτωσιν ύλαι, ιδ. ίχθυόκολλαι, θερμαινομένων τών παρειών αυτού υπό ζέοντος ύδατος δυτος έν τώ εξωτερικώ άγγειω, τώ έπι τής πυράς τεθειμένον.

κολλητήριος (τό) [κολλώ] γλωσσ. κ. νεώτ. έργαλειον δι' ου γίνεται συγκολλησεις μετάλλων, κολλητήριον) βλ.λ. 2) νεώτ. βοταν. έτέρα όν. τής βλενωλόγιης βλ.λ.

κολλητήριον (τό) [κολλώ] μτν., νεώτ. κ. δημ. ή κόλλα βλ.λ.1) : Φιλ.Μηχ.Βελον.77,50' || νεώτ.κράμω μολύβδου και κασιτέρου ή κ.ά. μετάλλων κατόλληλον διά τήν έν θερμώ συγκόλλησιν μεταλλικών τευαχίων, δημ. κόλληση' 2) νεώτ. κ. δημ. σιδηρωσν ψηφισειδές μετά ζυλινης λοθής έργαλειον, διερπ πυρούμενον επιθεται έπι τής κολλητικής ύλης, τής τοποθετημένης έν ώ μέρει πρόκειται να συγκολληθωσι μεταλλικά τεμάχια και αναλύει ούτω ταύτην' 3) δημ. μτφ. έν αίσχρ. σση. ό παθολογικός επιδιώκων εις συγκεντρώσεις πλήθους να προστριβηται έπι γυναικων,δ.κολλητηριτζής' 4) δημ. -ήρι κ. Κολλητήρης (τό) ώς κύρ. δν. έν τώ λαϊκώ θεάτρω σκιάδ, ό τής δράσεως μετέχων νεαρός υλός του πρωταγωνιστοϋ Καραγκιόζη' 5) κ. νεώτ. ζωολ. κολλητήριον όν. τού όργανου τών θηλέων έντόμων, τού εκκρίνοντος τήν συγκολλητικην ύλην τών φών.

κολλητής (τό) [κολλώ] γλωσσ., πάπ., νεώτ. κ. δημ. ό κολλών, ό συγκολλών ή ό στερεώς συνδέων τι μετά τινας : Πάπ. 2) νεώτ. ζωολ. γένος ύμενοπτερών κεντροφόρων μελισσιδών έντόμων.

κολλητόν (τό) π. τοϊς Βυζαντινοϊς άγιογράφοις, τό ύγρον δι' ου έπετυγχάνεται ή επικόλλησις, ύψαλων χρυσοϋ ή χρωμάτων έν τή τοιχογραφία.

κολλητικός-ή-ό(ν) κ. νεώτ. κ. δημ., δημ. θηλ. κ. -ια ό άρμόδιος, ό κατάλληλος, ό χρησιμεύων πρός κόλλησιν, ό έχων τήν ιδιότητα να κολλά, να συγκολλά, κ. παρσθ. -ώτερος-ώτατος : Άριστλ. Πρ.928α,5 κολλητικώτερος, Πλουτ. Η8,952B τό δε ύδωρ κολλητικόν και σχετικόν, τή ύγράτητι συνεχον και ήπτηον, Διοσκ.3,85 δύναμιν έχει κολλητικην τραυματιών (έπουλοϋσαν τας πληγάς), Γαλ.1,439 ύποσαρκωθέντος τού κόλλου τών κολλητικών φαρμάκων επιθήσεις, Πάπ. κολλητικά έργα ίδια συγκολλησεως μολύβδου γενόμεναι, - ή κολλητική ιδιότης τού άμύλου' 2) τό οϋδ. δωρ. κολλητικόν ή κόλλα βλ.λ.1) || έπίρσ., ό όμ. ώς οϋς. βλ.λ. 3) νεώτ. κ. δημ. έν ούσων, ό έχων τήν ιδιότητα να μεταδίδεται, μεταδοτικός, μολυσματικός : ό τύφος είναι κολλητική άρρώστια, - ή φώρα είναι κολλητικία' || δημ. όμ. κ. έπι έξων, ήθων και έθίμων, μεταδοτός, παροισ, ήταν και γειτονικός, ήταν και κολλητικό μεταδίδονται εύκόλως τά ήθη και αι συνήθειαι ιδ. αι κακαί των γειτόνων μεταξϋ αυτών).

κολλητικός-η-ος (ή) νεώτ. ή ιδιότης τού κολλητικού βλ.λ.

κολλητινοειδή (τά) νεώτ. είδος άντισωμάτων εκ των προκαλούντων τήν έπίκτητον άνοσϊαν, δ. συγκολλητιναί.

κολλητικός (ολ) πάπ. στρατιωτικοί άστυνομικοί. **κολλητός**-ή-ό(ν) [κολλώ] κ. νεώτ. κ. δημ. ό συγκοκωλλημένος, ό δυσασπασάτως προσηρμοσμέ-

νος, ό Ισχυρώς, στερεώς συνδεδεμένος, συμπιγής, ατερέος : 'Ιλ.Δ 366 έσταότ' έν θ' Ιπποισι και άρμασι κολλητοσιν, αυτ.Ο 678 ζυστών . . κολλήτων, 'Οδ.Υ 194 κολλητάς δ' έπέθηκα θύρας, αυτ.Φ 164,Εϋρ. 'Ιππ.1225 οσθ' Ιπποδέσμων οϋτε κολλητών δχων, Πλάτ. Πολιτ.279B τών δε τριχίνων τά μέν ύδασι και γή κολλητά, τά δε αυτά αυτοϊς συνδετά' || π. 'Ηρ.1,25 άνέθηκα . . ές Δελαφούς κρητήρα τε . . και ύποκρητηρίδιον σιδήρων κολλητών (σιδηρών ύπόθεμα κοεσμημένον διά διαφορών έγκολλητων παραστάσεων ή ύποστήριγμα συγκοκωλλημένων μετά τού κρατήρος) πρβλ. 'Ηγησ.π. Άθην.5,210', Παια.10,16,1' || δημ. έπι πραγμ. συναπτομένων εις έν, ό διά κολλησεως συνημμένον, συνδεδεμένον, άντιθ. περαστός, καρφοτός : τό λούκι είναι κολλητό και γλήγορα θ' άνοίξη, - πόρτες που είναι μέ κολλητές κι όχι μέ περαστές σανίδες δέν έχουν άντοχή' || τό οϋδ. έναρσθρ. ιδ. κτ. πληθ. ώς οϋς. τό χάρτινον ή μεταλλικόν νόμισμα διερπ κατ' έθος ό πρός ίδιαν τέρφην χορευτής ή αϊοιδός δωρεϊται εις τόν ίδιαν νοσηοαϊκην έπιθών έπι τού κωτόπου τούτου : χορεφαν δλοι άράδα. κι ό βιολιτζής ολοένα τσέπωνε τά κολλητά' 2) δημ. γεν. έπι πραγμ., ό έν άμέσφ έπαφθ ήρτημένος έπι άλλου : κολλητές στοϋς τοιχους ήταν πολλές μέσα σε κορνιζούλες φωτογραφίες, - άσημνεία ταξίματα κολλητά στήν εικόνα τή σκέπαζαν από τή μέση και κάτω' 3) δημ. έπι κτηρίων, ό έφαπτομένος τινος, ό συνεχόμενος, ό άποτελών συνεχείαν τινος, ό παραπλευρώς τινός, ό διπλανός : τά σπία μας είναι κολλητά.

κολλητότριχον (τό) νεώτ. βοταν. γένος μελαντιονώδων μυκήτων.

κολλητρά (τά) πάπ. ή διά τήν συγκόλλησιν παρεχόμενη εις τόν συγκολλητήν άμοιβή : κόλλητρα λυγίας.

κολλητσάδα (ή) δημ. τό ζιζάνιον φυτόν ταχύσπερμον τό επικλινές 2) τό πωδές φυτόν γάλιον ή άπαρίνη' 3) τό πωδές και φαρμακευτικόν φυτόν έξέλιξη ή Ιουδαϊκή' 4) κολλητσάδα ήμερη τό ζιζάνιον φυτόν ξάνθιον τό χοιράδιον.

κολλητσάνι (τό) δημ. τό πωδές και φαρμακευτικόν φυτόν έξέλιξη ή Ιουδαϊκή, δ. κολλητσάδα βλ.λ.3).

κολλητινάος (ό) δημ. τό φυτόν κέγχρος ό πρασιανθής.

κολλητσιβα (ή) δημ. πάν φυτόν, οϋ ό βίβαστοι ή τά σπέρματα προσκολλώνται εις τά ένδύματα του διαβάτου ή περιέχουσι κολλητικην οϋσϊαν, οϊον τό ζιζάνιον φυτόν ξάνθιον τό χοιράδιον' || τό ζιζάνιον φυτόν ταχύσπερμον τό επικλινές' || τό πωδές φυτόν δαυκαλϊς ή δαυκοειδής' || τό πωδές φυτόν γάλλιον ή άπαρίνη' || τό πωδές φυτόν άρκειον τό μικρόν' || τό πωδές και φρυγανώδες φυτόν πεντάφυλλον' || τό φυτόν τοριλις ή οζώδης' || τό πωδές και ζιζάνιον φυτόν τριβολος ό χερσισός' 2) είδος μικρού θαλασσίου ήθϋος έχοντος κατά τήν κοιλίαν μυζητικην θηλήν δι' ής προσκολλάται έπι τών βράχων του βυθού' 3) μτφ.έπι προσ, ό φορτικός, οϋ δυσκόλως άπαλλάσσεται πς : μου 'γνε κολλητσιβα.

κολλητσόχορτε (τό) δημ. τό πωδές φυτόν γάλιον βλ.λ. ή άπαρίνη' || τό φυτόν κέγχρος βλ.λ. ό πρασιανθής.

κολλιά (ή) δημ. τό ζιζάνιον φυτόν χονδρύλλα ή βρουλοειδής' || τό πωδές φυτόν καρλίγια βλ.λ. ή κομμοφόρος.

κόλληλιανδρος (ό) δημ. τό φυτόν κορλιανδρον βλ.λ. τό ήμερον.

κολλιάντζα (ή) δημ. τό πωδές και άρωματικόν φυτόν ήδϋοσμος ό άγριος ή μακρόφυλλος.

κολλιγας (ἰ) ἄνθ. κ. κολλιγος κολλιγας βλ.λ.
κολλιδιαν (αἰ) νεώτ. χημ. ὄνομ. διαφ. ὀργανικῶν ἐνώσεων.

κολλιζ (τὸ, ἀκλ.) (γαλλ.) ἄνθ. γυναικεῖον περι-
μέθοδος ἰδ. ἐκ πολυτίμων λίθων ἢ κ. ἐκ κατεργα-
σμένων ἄ. ἐγχρώμων λίθων ἢ ὑάλων.

κολλιζω μαν. τ. τοῦ κολλῶ βλ.λ.: Γεωμ.4,14, τοῖς
ἔτεροις τὰ ἔτερα γένη χρῆ. . κολλιζειν.

κολλικίζομαι ἄνθ. συστρέφομαι, περιστρέ-
φομαι ἐν εἶδει κολλικίου, κολλικίους: ὁ τραγ. τὴν
νύχτα, μάτια μου, σάν σὲ θυμηθῶ στὴν στρώση, |
σάν φίδι κολλικίζομαι, ὥστε νὰ ξεμερώσῃ.

κολλικιαν (τὸ) μαν. ὑποκορ. τοῦ κόλλιζ βλ.λ.:
Γρηγ.Κορ.549S κόλλιζ εἶδος ἄρτου περιφερούς,
ἐξ οὗ τὰ παρ' ἡμῶν κολλίκια κῆδ. «τὸ παρ' ἡμῶν
κολλικιαν».

κολλικιός-αν μτγν. ὁ ἔχων σχῆμα κόλλικος
βλ.λ.: Ἀθην.3,112F τῶν δὲ κολλικίων ἄρτων, οἱ
αὐτοὶ δ' εἰσὶ τοῖς κολλάδοις.

κολλικιάριος (ἰ) Ἐπιγρ. ὁ κορνηκούαριος.
κολλικοφάνος-αν ἰκκόλιε-τρώγων ὁ τρώγων κολ-
λίκια ἢ χουδρίτην ἄρτου, ἐπίθ. τῶν βοιωτῶν: Ἀ-
ριστοφ. Ἀχ.872 ὦ χείρε, κολλικοφάνε βοιωτίδιον.

κολλίνα (ἡ) ἄνθ. τὸ ποῦδες φυτὸν καρλίνα
βλ.λ. ἡ κορμηφόρος.

κολλινία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος χελωνείων
σκροφουλαριωδῶν φυτῶν.

κολλινονία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος σταχυδο-
μόρφων χελωνῶν φυτῶν.

κόλλις-τικός (ἰ) εἶδος ἄρτου περιφερούς σχήμα-
τος ἐκ χουδρίου ἀλεύρου: Ἐρωπιαν.202 «ἀρτι-
σικῶν εἶδος, ὡς πλακοῦτων»: Ἰνπῶν.35,6 σῖκα
μέτρια τρώγων καὶ κ'ρίθων κόλλιμα, Ἀρχέστρ.
ἀπ.4,12 στραγγυλοδίνητος δὲ τετρίμνος εὖ κατὰ
χείρα κόλλις θεσσαλικῆς σοῦ ὑπαρχέτης, Νικοφ.
15, «Ἐρωπιαν. Ἀθην.3,112F ἐκ Ὀετταλικῆς κόλλιμα
φάγων κ'ρίβανος ἄρτων» 2) Ἰατρ. τροχίσκος,
καταπότιον, τριδόμενον καὶ λαμβανόμενον ἐντός
οἴνου: Ἰνπ. Ἐντ. Παθ.23, Γαλ.19,103 3) ὄμ. Ἰατρ.
κολλύριον βλ.λ.): Ἰνπ. Ἐπιδ.2,6,29.

κολλιστός (ἰ) γλωσσ. ὁ κολλητής βλ.λ.
κολλοβάλοισι ὄστ. πληθ. ἀμφ. σμ. ἐν Ἐπιγρ.:
κολλογάνι (τὸ) ἄνθ. τὸ ποῦδες φυτὸν γλῆ-
χωμα βλ.λ. τὸ γυμνὸν.

κολλογόνος-αν νεώτ. ὁ παράγων ἢ περιέ-
χων κολλώδη ὕλην || εἶδ. βιολ. κολλογόνος
οὐσία τὸ κολλαγόνον βλ.λ.

κολλοδιοθέρμαξ-ακος (ἰ) νεώτ. χημ. εἶδος
νιτροκυτταρίνης χρήσιμου πρὸς κατασκευὴν τῆς
ζελοσινοδυναμίτιδος, τοῦ κυτταροειδοῦς, τῆς τε-
χνιτῆς μετάξης, τῶν φωτογραφικῶν φιλμ κττ.

κολλόδιον (τὸ) νεώτ. χημ. ὑγρὸν ἰξώδες παρα-
σκευαζόμενον διὰ διαλύσεως κολλοδιοθέρμαξαικος
ἐντός μείγματος οἰλονοπημάτος καὶ αἰθέρος, ἐν
χρ. ἐν τῇ θεραπευτικῇ, τῇ φωτογραφικῇ κ. ἀ.

κολλοδιοτυπία (ἡ) νεώτ. μέθοδος ἐν τῇ φω-
τογραφικῇ χρησιμοποιοῦσα τὸ κολλόδιον ὡς εἴ-
λημα τῶν εὐαισθητῶν ἀλάτων.

κολλοδιοϋχος-αν νεώτ. ἐπὶ φαρμάκων, ὁ
περιέχων κολλόδιον βλ.λ.

κολλοδιοχάρτης (ἰ) νεώτ. εἶδος φωτογραφι-
κοῦ χάρτου παρασκευαζόμενον δι' ἐπικαλύψεως
τῆς ἐπιφανείας φύλλων καταλλήλου πρὸς τοῦτο,
εἰδικοῦ χάρτου διὰ γαλακτώματος χλωριούχου
ἀργύρου ἐν κολλοδίῳ.

κολλοειδής-ους-ές νεώτ. ὁ ὁμοῖος πρὸς κόλ-
λαν βλ.λ., ηηκτώδης, κολλώδης, ἰξώδης || ὁ
ἔχων ηηκτωματώδη σύστασιν: κολλοειδής καρ-
κίνος 2) εἶδ. χημ. τὸ οὐδ. κτ. πληθ. κολλοειδῆ
ὡς οὐσ. τάξεις ἀμόρφων σωμάτων σχηματίζοντων
πλαστικὰς μάζας, ηηκούς, ηηκτάς κττ.

κολλοειδικὰ φάρμακα (τὰ) νεώτ. χημ. ὄργανα

χρησιμοποιούμενα ἕνεκα τῶν λευκωματοειδῶν
οὐσιῶν ἄς περιέχουσιν, οἷον ἢ ἰχθυόκολλα, ἢ ζελα-
τίνη, οἱ σπόγγοι κ. ἀ.

κολλοειδοθεραπεία (ἡ) νεώτ. θεραπευτικὴ
μέθοδος δι' ἐνέσεων κολλοειδῶν φαρμάκων.

κολλοειδοκλασία (ἡ) νεώτ. Ἰατρ. κ. κολλοει-
δορορξία ἀπότομος διαταροξίς τῆς ἰσορορ-
πίας τῶν ἐν τοῖς χυμοῖς τοῦ ὀργανισμοῦ κολλοει-
δῶν οὐσιῶν προερχομένη ἐκ τῆς ἐν τῷ αἵματι
εἰσαγωγῆς ἔτερογενεῶς τινος λευκώματος ἢ κολ-
λοειδοῦς διαλύματος.

κολλοειδορορξία (ἡ) νεώτ. Ἰατρ. ἢ κολλοειδο-
κλασία βλ.λ.

κολλόζων (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος σφαιρο-
ζωιδῶν πρωτοζῶων.

κολλοθιδῶλη (ἡ) νεώτ. χημ. κολλοειδῆς θεῖον
ἀπηλλαγμένον θεοιούχων καὶ θειωτικῶν ἐνώσεων,
παρεχόμενον ὡς φάρμακον ἐπὶ παθήσεων τῶν ἀνα-
πνευστικῶν ὀργάνων, τοῦ δέρματος κττ.

κολλοκίκα (τὸ) ἄνθ. ἢ κωλοκίκα ὁ δενδρῶ-
δης καὶ μονόοικοος θάμνος κρότων ὁ κοινός.

κολλομελῶ-έω | κολλῶ-μέλος | κωμ. λ. συγκολλῶ
μέλη, συρράπτω ἀτιχούς, ἄσματα: Ἀριστοφ.Θεσμ.
54 κἀμπετὲ ἔνας ἀτίδας ἐπών. τὰ δὲ τωρνεύ-
ει, τὰ δὲ κολλομελεῖ.

κολλομοία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος πολεμονι-
δῶν φυτῶν.

κολλοπος εἶμαι κόλλοφ, ἀνδρόγονος, κίναϊδος:
Πλάτ.Κωμ.186,5.

κολλοπιζω (κόλλοφ) Ἦσα. ἐντέμνω τὰς χορδὰς
διὰ κόλλοφον, κουρδίωζ μετὸ στριφτάρι.

κολλοποδίσκτης (ἰ) ἰκκόλοφ-διδάκτης | λεξ. ὁ
λάγνος θηρευτῆς κολλόπων, ἀνδρογόνων, κιναιδῶν,
κωμοπορξίας: Σχόλ. Ἀριστοφ. Νεφ.347, Σουῖδ. ἐν
λ. ἀγρίλου, Εὐατ.1915,16 «ὁ ἀγριος περὶ τοὺς κώ-
λοπας».

κολλοπῶ-ῶω | κόλλοφ | συγκολλῶ τὶ διὰ κόλλησ
ἐκ κόλλοπος βλ.λ.3) EM 323,22 «ἐκκόλλωπος,
κόλλη συνήρμοσεν ἀπὸ γὰρ τοῦ νωπιαίου κόλλο-
πος καὶ θέρματος ἐφομένου γίνεται ἢ κόλλα τῶν
βοῶν»: Ἀχα.22.

κολλοπόλησι (ἰ) κόλλα-πῶλι | μτγν. ὁ πω-
λητής, ὁ ἔμπορος κόλλης: Πολυδ.7,183.

κολλόροθον (τὸ) μτγν. κ. μαν. κ. κολό- | Ἦσα.) ποι-
μενικὴ ράβδος, Ἦσα. γλωσσ. τοῦ κορινθίου Πάπ. || 15.
ἐπὶ τοῦ ροπαλοῦ τοῦ Ὀρίωνος: Πτολ.Μαθ.7,5,
αὐτ.8,1, Ἰππιαστ.1,7,15 2) ὡς ἄρο. κ. οὐδ. ἀμφ.
σμ. ἐπὶ βάρους ἢ νομισμοῦς: Πάπ. 3) κτ.
πληθ. ὄγρ. αὐτὶ κίλλοβοροὶ βλ.λ.: Πολυδ.1,43
«αἱ ὑπὸ τοῦ κωφῶν μέσαι ράβδοι ἕως τοῦ
τόνου» 4) κτ. Ἦσα. κολόροθοι γλώσσ. τοῦ σκιοῦ.

κόλλος ὄσθ (τὸ) μτγν. τὸ κάλλαιον βλ.λ. ||:
Κλήμ. Ἀλ. Παιδ.340,20 | Δισπ.α,1.

κολλοσφαιρίσαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογέν. ἀκτι-
νοζῶων πρωτοζῶων,

κολλοτυπία (ἡ) νεώτ. φωτογραφικὴ μέθοδος
τυπώσεως διὰ χρήσεως ἀλάτων οὐρανίου.

κολλουθιακός-ή-ον νεώτ. γεωλ. ἐπὶ ἔδαφῶν,
ὁ σχηματισθεὶς διὰ τῆς μεταφορικῆς ἐνεργείας
τοῦ ὕδατος, τοῦ ἀνέμου ἢ καὶ τῶν παγετῶνων καὶ
μὴ εὐρισκόμενος ἐπὶ τῆς ἀρχικῆς θέσεως τοῦ σχη-
ματιστοῦ αὐτοῦ, ἄ. δευτερογενῆς βλ.λ.3).

κολλούρα (ἡ) πᾶν. πιβ. τροχοειδῆς ἄρτος, κουλ-
ούρα Ἦσα. «κόλλουριον» ἄρτος: πρβλ. κολλύρα.

κολλουριδία (ἡ) ἄνθ. ἢ κολλωριδία εἶδος ζυ-
μαρικοῦ ἔχοντος σχῆμα ἐπίμηκες καὶ πλατύ: ὁ
τραγ. ἦρθε καὶ τὸ βαγγελάκι, κὶ ἦταν ἄρρω-
στο | φήνω του κολλουριδῶ, φήνω του μαγει-
ρεῖα 2) τὸ φυτὸν ἀείζων τὸ ὑψηλόν

κολλούριον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ κολλούρα βλ.λ.,
κολλύριον: Ψελλ.ἐν Ἄν.Βοασσ.3,221 «κολλούριον,
ἄρτος μικρός», Πάπ. 2) κολλύριον βλ.λ. ||:

Ἰνν.Ἰυν.1,51 ταῦτα μείζας καὶ τρίφας λεία, κολλουρία ποίειν μητρέων.
κολλουρίς-ἴδος (ή) γλωσσ. εἶδος μαλόχης φουομένης εἰς ἐλώδεις τόπους.
κόλλουρος (ό) μτγν. ἀγνωστός τις ἰχθύς: Μάρκελλ.Σιδ.22.

κόλλοχόρτα (τό) δημ. κ. κολλοχόρταρο τὸ φυτὸν κέγχρος ὁ σπονδυλωματώδης.

κόλλοψ-οπος (ό) κ. μsn. κ. νεώτ. ἐν ἀναφ. πρὸς μουσικὸν ὄργανον, ὁ κόλληθος, τὸ στριφτάρι, τὸ κλειδί: Ὁδ.Φ 407 ῥηϊδίως ἐτάνουσε νέφω περι κόλλοσι χορδῶν, Πλάτ.Πολ.531B τὸν ταῖς χορδαῖς πράγματα παρέχοντας καὶ βασιανίζοντας, ἐπὶ τῶν κόλλων στρεβλοῦντας, Λουκ.Ἐνάλ.Δ.1,4 ζυγῶσας δὲ αὐτὰ καὶ ἐνάφας τὰ νεῦρα, οὐδὲ κόλλοσι περιστρέφας, ἐμελώδει ἄμουσον τι καὶ ἀπώδον' || κ. μτφ.: Ἀριστοφ.Σφ.574 χήμητις αὐτῶ τότε τῆς ὀργῆς ὀλίγον τὴν κόλλω' ἀνεῖμην | χαλαροῦμαι, μετριάζομεν τὴν ὑπερβολικὴν ὀργήν: 2) μοχλός ἢ λαβὴ δι' ἣν ἐστρέφον τὸν τροχόν: Ἀριστλ.Μηχ.852b,12' 3) τὸ κατὰ τὸ ἄνω μέρος τοῦ αὐχένου πυκνὸν καὶ χονδρὸν δερματῶν βῶδων: Ἀριστοφ.646' κ. ἐπὶ τὸν χοῖρον: αὐτ.506,3 καπριδίω νέου κόλλωσα τινα | φέρεται, Γεωπ.19,6 δταν ἔχωσι τὸν λεγόμενον κόλλωσα πολὺν' 4) μτφ. ἀνδρόγυνος, κίναδος, ποθικός: Ἐδδουλλ.11, Δίφιλ.43,22 λαλῶν τὰ ναῦλα καὶ δάνει' ἐρυγῶντων, ἀφορδοῖσι' ὑπὸ κόλλαφι μαστροπότης ποιῶν, Διοσκ.Ἐπιγρ.ΑΠ12,42.

κολλυβάτεια (ή) μτγν. κ. δ.γρ. κουλυβάτεια βλλ. **κολλυβία** (ή) νεώτ. γέν. ὕμενομυκίτων μυκίτων.

κολλυβιστήριον (τό) πάπ. ὁ τόπος ἐν ᾧ μένει ὁ κολλυβιστής, ἀργυραμοιβεῖον, σαράφικο.

κολλυβιστής (ό) |κόλλυβισ κ. νεώτ. ἀργυρομοιβός, σαράφης: Φρῶν.440 ἐὸ μὲν γὰρ κόλλυθος δόκιμον, τὸ δὲ κολλυβιστής ἀδόκιμον: Λυσ.ἀπ.149S,Μέν.ἀπ.1023,Κδ Ματθ.21,12 ἐξέβλεπε πάντας τοὺς πωλοῦντας καὶ ἀγοράζοντας ἐν τῷ ἱερῷ καὶ τὰς τραπεζὰς τῶν κολλυβιστῶν καταστρεφε, αὐτ.Μάρκ.11,15,αὐτ.Ἰω.2,15,Πάπ.

κολλυθισμός (ό) νεώτ. τὸ ἔργον τοῦ κολλυθιστοῦ βλλ.

κολλυθιστικός-ή-όν πάπ. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς κολλυθιστὴν βλλ.: Πάπ.κολλυθιστικὴ τράπεζα, - κολλυθιστικαὶ πράξεις.

κολλυθογράμματα (τά) |κόλλυθα| δημ. στοιχειώδεις γνώσεις ἀναγνώσεως καὶ γραφῆς, ἰδ. εἰρων. - ἐμαθε κὶ αὐτὸς πέντε κολλυθογράμματα καὶ μὴς κάνει τὸ δάσκαλο.

κόλλυθος (v) (τό) μτγν., μsn., νεώτ. κ. δημ. ὁ κόλλυθος βλλ.11: Πολύδ.9,72' 2) κτ. πληθ. κόλλυθα εἶδος μικρῶν στρωγγύλων πλακουτιῶν Ἰσ. «κόλλυθα, τρωγάλια»: Σχόλ.Ἀριστοφ.Πλ.768 κολλυθῶν, φοινίκων, τρωγῶν, ἰσάδων' 3) μsn., νεώτ. κ. δημ. κόλλυθος(v) κ. συνήθ. κτ. πληθ. κόλλη(θ)α βεβρασμένον σίτος ἀνάμεικτος συνήθως μετὰ κόκκων ροῖας, σταφίδων, ἀλεύρου, κόνης σακχάρους κτ., προσαγόμενος ἐντὸς δίσκου εἰς τὸν ναὸν κατὰ τὴν τέλειον μνημονίου καὶ διανεμόμενος μετὰ τὴν ἐπιμνημόσυον δέησον εἰς τοὺς παρισταμένους πρὸς μακαρισμὸν τοῦ θενωτός: Σέρν.Μακρ.ἐν Σάβ.3,290 προθέντες τὰ νενομισμένα κόλλυθα καὶ ὄνομαστὶ μνημονεούντες τῶν ἐλεημόνων ἐκείνων θανούτων, Κάλδ.Ἐδ.3,16 κερία σπῆστα καὶ κόλλυθα | ἔχει τὸ μνημα' 4) νεώτ. κ. κόλλυθος βλλ.21.

κόλλυθος (ό) κ. νεώτ. κ. κόλλυθος|τό| μικρὸν τι νόμισμα, κέρμα μικρῶς ἀξίας: Φρῶν.440 ἐὸ μὲν γὰρ κόλλυθος δόκιμον, Ἰσ. ἀ ἐν τῷ χαλκῷ κεχαργαμένον βούς: Ἐδπ.233, Ἀριστοφ.Ἐπ.1200 οὐδεις ἐπρίστ' ἂν δρέπανον οὐδὲ κόλλυθου, Καλλ.ἀπ.85' 2) τὸ ἐκ τῆς ἀνταλλαγῆς νομίσματος

κέρδος τοῦ κολλυθιστοῦ, τοῦ ἀργυραμοιβοῦ, ἢ ἐπικαταλλαγῆ, τὸ ἀτζιζο: Ἐπιγρ. τὰ δὲ ἀναλύματα καὶ ἐφόδια ἐξέστω καταχρεῖσθαι ἐκ τοῦ κολλυθου, Κικ.Ἀττ.12,61,Πάπ. 3) μικρὸν βόρος χρυσοῦ: Θεόφρ.Λιθ.46 ἐλάχιστον δὲ γίνεται κριθῆ, εἶτα κόλλυθος, εἶτα ταταρτηρόκιον, εἶτα ἡμιβόλος, ἐξ ὧν γνωρίζουσι τὸ καθήκον.

κολλύρα (ή) πιθ. ὁ κόλλιξ βλλ.11, κουλύουρα: Ἀριστοφ.Ἐπ.123 ἔξερ' ἐν ὥρᾳ κολλύραν μεγάλην καὶ κούδουλον ὄφον ἐπ' αὐτῆ, αὐτ.ἀπ.413,Γλαυτ.Ῥοει.137,Πδ Βασ.2,13,6 κολλυρισάτω ἐν ὀφθαλμοῖς μου δύο κολλύρας, καὶ φάγομαι ἐκ τῆς χειρὸς αὐτῆς |δ.γρ. κολλυρίδασι, Ἀθην.3,111Α τῆς δὲ κολλύρας καλουμένου ἄρτου, Πάπ., πρβλ. κολλύουρα' 2) κτ. Θεόφρ.η.Ἰσ. ἐτὰ ἐκ τῆρας πέπλωσμένα' πρβλ. κόλλιξ 2).

κολλυρίδα μτγν. ὀπῶ, φήνω κολλύρας βλλ.11, κτ. Σουίδ. «ἀλλάγας τηγανίζου»: Πδ Βασ.2,13,6 ἐλθέτω . . ἢ ἀδεύω μὲν πρὸς μέ, καὶ κολλυρισάτω . . δύο κολλυρίδας.

κολλυρίων (τό) κ. νεώτ. κ. δημ. ὕποκορ. τοῦ κολλύρα βλλ.11: Πδ Βασ.3,14,3 λάθε εἰς τὴν χεῖρά σου τῶ ἀνθρώπων . . ἄρτους, καὶ κολλυρίων τοῖς τέκνοις αὐτοῦ |δ.γρ. ἀντὶ κολλυρίαι' 2) μικρὸν ποικίλου μορφῆς πλακούντιον εἰσαγόμενον πρὸς θεραπευτικὸν σκοπὸν ἐντὸς διαφόρων φυσικῶν κοιλοτήτων ἢ παθολογικῶν πόρων: Ἰνν.Ἰυν.1,51 ταῦτα . . τρίφας λεία, κολλύρια ποίειν μητρέων |δ.γρ. οὐρία, Διοσκ.11,11 προστεθεῖσθαι δὲ ὡς κολλύριον μετὰ μέλιτος, ἐμβρυα κατασπῶσι' || ἐν χρῆσει καὶ ἀντὶ καθετήρος: Κέλο.Ἰατρ.7,4,4' || πάπ. σφαιρίδιον' 3) ἀκοιφή τῶν ὀφθαλμῶν: Κδ Ἀπ.318 κολλύριον Ἰνα ἐγκρίστ τούς ὀφθαλμούς σου Ἰνα βλέψης, Ἀρρ.Ἐπικτ.2,21,20 κολλύρια, αὐτ.3,21,21, Ἐπιγρ., Πάπ. κολλύρια διάφορα ἔρησ' || νεώτ. φάρμακ. παντὸς εἶδους τοπικὸν φάρμακον πρὸς θεραπείαν τῶν ὀφθαλμῶν παθήσεων' || γεν. ἀκοιφή: Πάπ.' 4) εἶδος λεπτοτάτου πηλοῦ ἐπ' οὐ ἐνεύριουον σφραγίδα: Λουκ. Ἀλέξ.21 ἐκ τούτων ἀπάντων ὄναπλάσας τὸ κολλύριον καὶ θερμῆρας πυρὶ σιάλω τὴν σφραγίδα προχρίσας ἐπιθεῖται καὶ ἀπέματτε τὸν τύπον.

κολλυρισιοποιεῖσθαι-εσμαι (κολλυρίων-ποιῶ) μτγν. μεταβάλλουμαι εἰς κολλυρίων: Διοσκ.Ἐπ.11,197.

κολλυρίς-ἴδος (ή) μτγν. κ. νεώτ. ὕποκορ. τοῦ κολλύρα βλλ.11: Πδ Βασ.2,6,19 διεμέριος . . ἐκαστω κολλυρίδα ἄρτου, καὶ λγανον, αὐτ.13,6 αὐτ.3,14,3' 2) νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτερόων φυτοφάγων κικινδεαλιθῶν ἐντόμων.

κολλυρίων-ωνος (ό) εἶδος πτηνοῦ ἐκ τοῦ γένους τῆς κίχλης: Ἀριστλ.Ζ167b,9 ὁ δὲ κολλυρίων τὰ αὐτὰ ἐσθίει τῷ καττώφω.

κολλυρῶ-ῶω κτ. μτχ. παθ. παρακ. κεκολλυρωμένον Ἰσ. κλυκῶ κερχρισμένον |κῶδ.-όμενον|.

κολλυρῶν Ἰσ. «καρούριον λέμισμα».

κολλῶ-ῶω (κόλλα) κ. μsn. κ. νεώτ., δημ. κ. κολλῶ, παθ. κολλῶμαι, δημ. κολλίεμαι, ἄορ. δημ. (ἐ)κολληθήκα κ. μτχ. παθ. παρακ. κολλημένος, συνάπτω, ἐνώνω διὰ κολλητικῆς οὐσίας δύο ἢ πλείονα πράγματα, δθ. ὁμ. κ. ἀποχωρισθέντα, διασπασθέντα μέρη ἐνὸς πράγματος ἑπανασυνάπτω διὰ κολλητικῆς οὐσίας, συγκολλῶ, ὁμ. κ. προσάπτω τι εἰς ἕτερον ἢ ἐφαρμολῶ ἐπὶ ἑτέρου διὰ κολλητικῆς οὐσίας, προσκολλῶ: Πλάτ.Τιμ.75D τὰ δὲ νεῦρα . . περὶ τὸν τράχηλον ἐκάλλησεν, αὐτ.82D τὴν σάρκα κολλᾷ πρὸς τὴν τῶν ὀστέων φύσιν, Ἐπιγρ. ἐπιστολία ἐπὶ τοὺς κίνας κολλᾷν, Καισαρ.Δισπ. ἐν Σάβ.3,146 πεντέξ κομμάτια τιμία ἔβλα . . τὰ ὀπία ἐκόλλησεν, καὶ τὰ ἔβλα μέσα εἰς ἕνα σταυρόν, - ἔδωκα νὰ κολλήσουν τὸ σπασμὸν βάζο - τὴν καρέκλα, - τὰ γραμματόσημα νὰ τὰ κολλήσης εἰς τὸ ἄνω μέρος τῶν

φασκέλων' || κ. παθ. δε. επί πραγμ. : Πολέμ. ἐν Ἀθην. II, 47B ἀγγελοῦ κωμακοῦν, ἔχον ἐν αὐτῷ πολλοὺς κοτυλιτικούς κεκολλημένους, - ἐκολληθήσαν ἐπὶ τοῖς τοῦχοις προγράμματα - ρεκλάσας' || συνόπτω διὰ κολλησῶς τεμαχία μετὰ λινού. Πρὸς κατασκευήν, κατάρτισον ἑνὸς δίου : Πινδ. N 7, 78 Μοῖσά τὸ κολλᾶ χρυσὸν ἐν τὲ λευκὸν ἐλάφανθ' ἀμφ' ἰπρὸς κατασκευὴν στεφανοῦ, - (ἐ)κολλησε οἰκτὰ κομμάτια λαμαρίνα κι ἕκαμ ἔτσι ἕνα λούκι' κ. παθ. κολλῶμαι, ἀντιθ. γομφοῦμαι, κτ. μτχ. κολλῶμενα διὰ κολλησῶς συναπτόμενα εἰς ἓν : Ἀριστοφ. Ἰπν. 463 γομφούμεν' αὐτὰ πάντα' καὶ κολλῶμενα, Πλούτ. H 6, 619A ὁ κολλῶμενος σίδηρος ἰδὲ διὰ κολλησῶς συναπτόμενος, ὁ συγκεκολλημένος, Πάν. στραγγαλὶς χρυσᾶ κεκολλημένη Ἰστρεπτόν, φέλιον ἐκ ραβδίσκων χρυσῶν σπειροειδῶς συγκεκολλημένων' || νεώτ. κ. δημ. σφραγίζω, κλείω διὰ κασιτέρου σχισμάς, ὁπᾶς, ραγάδας μεταλλίνου σκεύους : ἔδωκα νὰ κολλησούν τὸν λέπτην, - μάς ἐκόλλησε τὸ νεπέδοιτο' || ὄμ. διὰ κασιτέρου ἢ δι' ὀξυγόνου συνόπτω εἰς σκεῦος τὴν ἀποχωριθεῖσαν λαβὴν αὐτοῦ ἢ εἰς ἄλλο τι μετάλλινον ἀντικείμεν, τὸ ἐκ θλάσως ἀποκοπέν : ὄδωσε νὰ κολλησούν τὸ χεροῦδι τοῦ τηγιαίου - τοῦ μπρικιοῦ, - στελεῖ τὸ κρεβάτι νὰ τὸ κολλησούν με ὀξυγόνο' 2) συνεκδ. συνενῶ, συνδέω σφιγκτικῶς, συνάπτω, προσαρμόζω πράγμα τι πρὸς τι πρὸς : Κλεοβουλ. I ἄνδρ' εἶδον πυρὶ χαλκῶν ἐπ' ἀνέρι κολλησάντα (ἐρμ. Βερναρδ. Γρ. εἶδον ἄνδρα κολλησάντα διὰ πυρὸς χαλκῆν σικίαν ἐφ' ἑτέρω ἄνδρῳ - προσαρμόσαντα), Ἐμπ. 34 ἄλιπτον ὕδατι κολλᾶν' || νεώτ. κ. δημ. ἐν ἀναφ. πρὸς ὕφασμα κ. ἰδ. ἐνδυμα, συρράπτω : δὲν κόλλησε ὁ κάφας τὸ μανίκια στὸ σακκάκι, - ἔδωκε νὰ τὴς κολλησούν μιὰ γούνα στὸ γιανὰ, - κόλλησε μοῦ τὰ δίσχημα στὴ στολή - τὸ σερίτη στὸ κασκέτο' 3) μτφ. συνάπτω, συνδέω στενῶς, ἰσχυρῶς : Πλάτ. Νόμ. 776 ἐν γὰρ ταῖς φιλαίαις ἕαν μὲν πόθος ἐνῆ. τις κολλᾶ καὶ συνδέει πάντα πηγ' κ. παθ. : Αλοχ. Αγ. 1566 κεκόλληται γένος πρὸς ἀπὲ [τὸ γένος εἶναι προσκεκολλημένον εἰς τὸν δαεθρον], Φιλήμ. 113.4 λόγος εἰς τὰ σπλάγγνα κολληθείς, ΠΔ Ψαλμ. 62.9 ἐκολληθή η φυγὴ μου ὀπίσω μου, ἔμοῦ δὲ ἀντελάθετο ἡ θεοῖά μου' || ὄμ. παθ. μτ. δοτ., ἐπί προσ., συνδέομαι μετὰ τινος, προσκολλῶμαι τινί, διατελῶ ἐν στενῇ σχέσει πρὸς τινα : ΚΔ Λουκ. 15.15 ἐκολληθή ἐνὶ τῶν πολιτῶν τῆς χώρας ἐκεῖνης, αὐτ. Πράξ. 10.28 ἀβέβητον ἔστι ἀνδρὶ Ἰουδαίῳ. κολλάσθαι ἢ προσέρχεσθαι ἀλλοφύλῳ' || δημ. ὄμ. μτφ. προσκολλῶμαι τινὶ φορτικῶς : φρ. μάς κόλλησε σάν ταιμπούρι, - ἔρχεται καὶ κολλᾶ συντροφία ρας ἀπρόσκλητος' || ὄμ. δημ. κ. γενικῶτ. προσκολλῶμαι ἐπιτηδεῖας τινί, κατορθῶ νὰ συνάψω σχέσεις πρὸς τινα, νὰ γίνω οικεῖος ἢ στενὸς γνώριμος, νὰ προσληφθῶ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τινός : κόλλησε τοῦ ὑπουργοῦ κὶ ἐπήρθε θέση, - κόλλησε στὴν τράπεζα κὶ ἔτσι σώθηκε' || φρ. δημ. τῆς κόλλησε ἀπὸ κοντὰ γέν ἀναφ. πρὸς γυναίκα, τὴν παρακολουθεῖ ἐπιμύονας, - δὲν κολλᾶς ἰδὲν εἶσαι ἀνεκτός ἢ δὲν ἂν ἐπιτύχοι τοῦ ἐπιδικωμένου ἰ. δὲν κολλάει ἰδὲν γίνεται πιστευτὸν τὸ ὑπὸ σοῦ λεγόμενον φεῦδος, - ἄλλοῦ ἢ ἄλλουνο) νὰ τὸ κολλησῶς ἰδμ. ἐπί φεῦδουσι' κ. παρορμ. ὀπόυ κολλάει με γύφτους γυφτίες θὰ συνήθισθ' (ἢ θὰ ἔεσκολίσθ') (ὁ μετὰ χαμηρῶν συμβιῶν χαμηρῶν θὰ γίνῃ)' 4) δημ. μτφ. ἐπί ἰδεῶν κ. γεν. ἐπί πνευματικῶν ἢ ψυχικῶν καταστάσεων ἰδ. νοσηρῶν, κατέχω, κυριεύω τὸν νοῦν τινος, ἐπικρατῶ, ἐπιβουλεύω εἰς τὴν σκέψιν τινός, μτ. γενικ. : τοῦ κόλλησε ἡ ἰδέα πῶς εἶναι φυσικός - πῶς

τὸν ἀγαπᾶν οἱ γυναῖκες, - τοῦ κόλλησε ἡ ὑποφία πᾶσὶν τὸν κλέδων τὰ παιδιὰ του - πῶς τὸν κοροϊδεῖομε, - τοῦ κόλλησε ἕνας φόθος, φρ. τοῦ κόλλησε ἡ πετριά ὀπῶς . . . | ἔχει τὴν παράφροναν ἰδέαν, κατέχει ἀπὸ τῆς ἰδεοληφίας ὅτι. | κ. ἀπολ. : παρομ. ποῦ τοῦ κολλησῶς πετριά ἀφῶ' τον κὶ ἄς κουρευεταί ἰδὲ κατεχόμενος ὑπὸ ἰδεοληφίας εἶναι ἀνάτος' 5) εἰδ. ἀρχ. ἰατρ. ἐν ἀναφ. πρὸς πληγᾶς, ἐπούλω : Γαλ. II, 440' || ὄμ. τὸ παθ. ἐπί δηλητηρίου, εἰσάγομαι ἐν τῷ ὄργανοισμῷ, ἀπορροφῶμαι ὑπὸ τοῦ ὄργανοισμοῦ, ὄθ. ἐπενεργῶ : Ἰπν. Ἐπιστ. 19' || ὄμ. δημ. ἐπί ἐμπλάστρου ἢ συναπισμοῦ, προσαρμόζομαι, προσκολλῶμαι ἐπὶ τοῦ δέρματος : κόλλησε τὸ ἐμπλάστρο' κ. ἐπί προσ. ἐν ἀναφ. πρὸς ἐμπλάστρον, ἐκδύοιον, σικίας, σιναπισμὸν κ.ά. : νὰ τοῦ κολλησῶς ἕνα βιζικάντι - νέντ' ἐξὶ βδέλλας' 6) μτγ. παθ. εἰδ. ἐπί κοινορτοῦ, μτ. δοτ. ἐπικάθηται : Λουκ. 10, || τὸν κοινορτόν τὸν κολληθέντα ἡμῖν . . . ἀπομασσοῦμεθα' || ὄμ. δημ. κ. ἐνεργ. ἐπί. ἐμπροθ. διορ. εἰς ἰ. : κόλλησε ἰη κολληθῆκε) σκόνη στὰ ρουχὰ σου' 7) συνεκδ. κ. δημ. ἐπί προσ. ἄρρενος κ. θήλεος κ. ζῶων (ἰδ. κυνῶν), ἐν συναφεία συνουσίας διατελῶ, κυρ. κτ. μτχ. : Νίκαρχ. ΑΠ II, 73, ΚΔ Κορινθ. 1, 6, 16 ὁ κολλῶμενος τῆ πόρνη ἐν σώμα ἔστι, Λιβάν. 4, 804.2 ἑταιρικός κολλάσαι ἰκῶδ. κολύσθαι |, - τοὺς τσάκωναν κολλημένους' 8) ἐν ποι. φρ. συντελῶ, συνεργῶ εἰς κατασκευὴν τινος, συναρμόζω : Πινδ. O 5.13 κόλλᾶς τε σταδίων θαλάμων ταχέως ὕψιγον ἄλτος (ἰδ. ποταμός Ἰπποριεῖ Ἰέρμ. Βερναρδ. Γρ. «κατάγων ἕξια συναρμόζει στερεῶν οἰκῶν ὑπόφορον δάσος») 9) μτγ. τὸ παθ. μτφ. γίνομαι ἀκόλουθος τινος, ἀφισοῦμαι πρὸς τινα, εἰδ. ἐν ἀναφ. πρὸς τὸ θεῖον : ΠΔ Ψαλμ. 62.9 ἐκολληθή ἡ ψυχὴ μου ὀπίσω σου, ΚΔ Κορινθ. 1, 6, 17 ὁ δὲ κολλῶμενος τῷ Κυρίῳ ἐν πνευμά ἔστι' 10) μτγ. παθ. κ. δημ. ἐνεργ. εἰδ. ἐπί τῆς γλώσσας, ἀπόλλυμι τὴν εὐλογίαν, συστενεύομαι, πάσχω ἀναισθησιαν, ξηραίνομαι, φρύγω, ξυλιάζω : Ψαλμ. 136.6 κολληθεῖ ἡ γλῶσσα μου τῷ ἄρμυγι μου ἕαν μὴ μου μνησθῶ, - ἀπὸ τὸν περετό - ἀπὸ τὴ δῖφα ἐκόλλησε ἡ γλῶσσά μου, - ὅσο νὰ τὸν καταφέρω νὰ σὲ συχαρέση ἐκόλλησε ἡ γλῶσσά μου' 11) ὄμ. εἰδ. ἐπί τῶν ὄστων τοῦ σώματος, ἐξ ἄκρας ἰσχυρῶσεως οἰσλε ἀπογυμνοῦμαι τὸν σαρκῶν, ὄθ. ὡς περιφρ. ἐπί τοῦ σώματος, ὀσσοκελοῦμαι : ΠΔ Ψαλμ. 101.6 ἀπὸ φωνῆς τοῦ στεναγοῦ μου ἐκολληθή τὸ ὄστρον μου τῆ σαρκὶ μου, - ἀπὸ τῆς θερμῆς - ἀπὸ τὴν ἀφαιρία ἐκόλλησαν τὰ κόκκαλα του' 12) νεώτ. κ. δημ. ἐν ἀναφ. πρὸς ἀφροδισιακὴν νόσον ἢ πρὸς παράσιτα ζῴωφια, μτ. γενικ. μεταδίωω : τοῦ ἐκόλλησε βλεννόρροια(ν), - μάς ἐκόλλησε φέιρες - ταιμπούρις - φύλλους' || δημ. μτ. ἀντικειμ. ἀναφ. κ. πρὸς ἄ. μεταδοτικὰς νόσους : ὁ ἄνδρας τῆς τὴν ἐκόλλησε φθισθ - σύφιλη - τύφος' κ. ἀνευ προσδ. προσ. : κόλλησε χτικὸ - φύρα, - στὸ χάνι κολλησασε φέιρες, - ποῦ κολλησῶς λῶθα πάει χαμένο' || δημ. κ. ἀπολ. ἐπί νόσου μολυσματικῆς, μετοδοῖομαι, εἶμαι κολλητικός : ὁ τύφος - ἡ φύρα κολλᾶ' ὄμ. ἐπὶ ἄ. νόσον ἀρνητικῶς - ἡ δυσστενία δὲν κολλᾶ' 13) μτγ. κ. δημ. εἰδ. ἐπί κοινορτοῦ, ἐπικάθηται, μτ. δοτ. (δημ. ἐμπροθ. εἰς) : ΚΔ Λουκ. 10, || τὸν κοινορτόν τὸν κολληθέντα ἡμῖν . . . ἀπομασσοῦμεθα, - στὸ παλτὸ σου κόλλησε πολλὰ σκόνη' 14) δημ. μτφ. ἐπί προσ., προσάπτω εἰς τινα ἀναπαύεσκτον ἢ συγκοφαντικὴν κατηγορίαν ἢ παρώνυμιον σκωπτικόν, ἐμπαικτικόν : τοῦ κόλλησαν πᾶς τὸ χεῖ φτιάξει με τὴ νύφη του, - τοῦ κόλλησαν τὸ παρρασοῦκὶ κοινοπιθαρος - ζαβὸς - κρῆσθούρης' 15) δημ. φρ. κολληζένο με κ.ά. εἰς ἐπι-

αφαλλῶς, ἀσθενῶς συγκεκολλημένον· || κολλῆ - κόλλησε τὸ φαγί κνισοῦται - ἐκμισώθη ἐν τῇ χύτρᾳ τὸ ὑπό ἐψησιν φαγητόν· || φρ. κολλῶ πρεταινιά δημοσίᾳ προσάπτω εἰς τινα ἐπίφογον προέξιν, ἰδ. ἀναποδοικτόν· || ὄμ. τὸν κόλλησα στὸν τοῖχο (ἴθρησα τὸν μεθ' οὐ συνεπλάκην εἰς τὸν τοῖχον καὶ ἐκράτησα ἐκεῖ αὐτὸν ἀδυνατοῦντα ν' ἀντισταθῆ)· || παροιμ. ἄλλα πού κολλοῦν μ' ἀλεύρι κ' ἄλλα μὲ φάρκολλα ἰ πρόσ ἐπιτεῦν-ξιν ἔργου ἄλλος ἐκάσποτε ἀπαιτεῖται τρόπος· | ὄμ. πᾶνω στῆ βράση κολλάει τὸ σίδερο ἢ ἔγκαιρος, ἐπίκαιρος ἐνέργεια φέρει τὴν ἐπιτυχίαν· | 16) ρηματ.π. κόλλησις, κόλλημα, κόλλη- τής, κόλλητος, κόλλητικός, κόλλητήριος.

κολλῶσης-ους-ες | κόλλα | κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ δμοιος πρὸς κόλλαν, γλοιώδης, κολλοειδής· Πλάτ. Κρατ.427B, Ἀριστλ.Ζ1.568b,11 ὅταν δὲ μίγη τῷ ὕμῳ ὁ θορός, σφόδρα γίγνεται κολλῶδες τὸ συνεπτικός, αὐτ.623b,30 τῶν δένδρων τὰ δάκρυα, ἰτέας καὶ πετέλας καὶ ἄλλων τῶν κολλω- δεστώτων, Θεόφρ.Φαιτ.5,16,4, Ἑρακλ.Ταρ. ἐν Ἀ- θήν.3,120C εὐθετεῖν δὲ τὰ κολλῶδη καὶ ἐπισυφ- φοντα βρώματα, Πλούτ.Ἡ8.684A, Γαλ.2,25,6 τὸ γλισχρον ἐκείνο καὶ κολλῶδες, Γεωμ.7,15,8· || ἐπὶ τῆς βλάννης τοῦ ὄφθαλμοῦ· Φιλοῦμ.14,2, Πάπ.

κολλῶσιον (τό) νεώτ. τὸ κολλῶσιον βλλ. **κολλῶροδος** (τό) πᾶπ. τὸ κολῶροβον βλλ. | : Πάπ. κολλῶροδοίς πληξάντες τὴν κεφαλήν. **κόλλωτες**-ων(ος) μτγν. εἶδος λίθων ἐν Αἰγύ- πτῳ· ΨΠλούτ.Ποτ.16,2 γεννῶνται δὲ καὶ ἄλλοι λίθοι, κόλλωτες καλούμενοι.

κολλῶ κ. κολλῶν ὄμ. τ. τοῦ κολλῶ βλλ. **κόλο** (τό) [ἰταλ.] ὄμ. συνήθ. κτ. πληθ. δέμα ἢ κιβώτιον ἐμπορευμάτων ἢ ἀποσκευῶν· τὸ βαπό- ρι ξεμπάρκισις ἐκὰτ κόλα.

κολοβακιλλικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναπεριόμενος εἰς τὸν κολοβάκιλλον, ὁ κολοβα- κτηριακός.

κολοβάκιλλος (τό) νεώτ. [ιατρ. τὸ κολοβακτηρι- διον βλλ.

κολοβακιλλωσις-εως (ἡ) νεώτ. [ιατρ. ἡ κολο- βακτηριασίς βλλ.

κολοβακτηριακός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναπεριόμενος εἰς τὸ κολοβακτηριδίου βλλ. ἢ ὁ προερχόμενος ἐκ τοῦ κολοβακτηριδίου· κολοβα- κτηριακὴ σφαιμίαι (ἢ προερχομένη ἐκ τῆς εἰσόδου- σεως τοῦ κολοβακτηριδίου εἰς τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος), ἄ. κολοβακιλλικός.

κολοβακτηριασίς-εως (ἡ) νεώτ. [ιατρ. κ. κολο- βακιλλωσις πᾶσα λοιμώξις προερχομένη ἐκ τῆς εἰσόδου τοῦ κολοβακτηριδίου ἐν τῇ κυκλο- φορίᾳ τοῦ αἵματος.

κολοβακτηριδιακός-ή-όν τὸ κολοβακτηριακός, **κολοβακτηριδίου** (τό) νεώτ. [ιατρ. βακτηριδί- ον τοῦ ἐντερικοῦ σωλήνος τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ζώων, ἐπιφέρων ἐνίοτε διαφόρους παθολογικὰς διαταραχὰς, ἄ. κολοβάκιλλος.

κολοβακτηριον (τό) νεώτ. [ιατρ. τὸ κολοβακτη- ριδιον βλλ.

κολοβανθής-ους-ές | κολοβός-άνθος | κ. νεώτ. ὁ φέρων κολοβὰ ἄνθη, ἥτοι ὁ ἐκ τῶν φυκαν- θῶν, οἷοι οἱ ἐρέβινθοι, οἱ κῆμοι κττ.· Θεόφρ. Φ18,3,3 κολοβανθῆ· || νεώτ. βωταν. τὸ οὐδ. ἐν πληθ. κολοβανθῆ ὡς οὐα. οἰκον. ἐκδομηθῶ- νων φυτῶν, περιλαμβανούσα εἶδη φέροντα πεν- ταμερῆ ζυγόμορφα ἄνθη, κάλυκα συσσέπαλον καὶ στεφάνην χωριστοπέταλον.

κολοβάξ γλωσσ. κολοβιον βλλ. **κολοβή** (ἡ) μτγν. τὸ κολοβιον βλλ. : Ἀρτεμίδ. Δαλδ.2,3.

κολοβιάζω ὄμ. κολοβῶ, κουσπορευῶ, -συνήθ. ἐν χρ. τὰ παθ. : κολοβιασμένα φυτὰ.

κολοβίζομαι παθ. Ἐπιγρ. ἀκρωτηριάζομαι, ἀποκόπτομαι, κολοβάνωμαι.

κολοβικός (τό) νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτέ- ρων κολοκέρων **κολυβίων** ἐντόμων.

κολοβομαφόριον (τό) πᾶπ. βραχύ, κοντόν μαφόριον βλλ., καλύπτρα, πέπλος.

κολοβιον (τό) μτγν. μσν. κ. νεώτ. εἶδος χιτω- νίσκου ἔχοντος βραχείας χειρίδας ἢ ἄνευ χειρί- δων· Σέρβ.9,66, Πάπ. κολοβία σμαλλέα, Μηναι. 3,2 Συνζ. ἐκέλευσεν αὐτὸν ἀποδοθῆναι τὰ ἰμά- τια, ἄ. περιεβέβλητο, ὄντα πολυτελῆ, ἐνδοθῆναι δὲ κολοβιον ἐξ ἐρίου· 2) εἶδος τπιδένου τῶν συγκλητικῶν· Ρα. Αετο εδ Hor. Sat.1,5,36· 3) νεώτ. βραχύ ἄνευ χειρίδων ἐξωτερικῶν ἐνδυμα, φερόμε- νον περὶ τὸν θώρακα ἀμέσως μετὰ τὰ ἐσώρροικα, ἐσωκάρδιον, γελέκι.

κολοβίων-ωνος(ος) μτγν. τὸ κολοβιον βλλ. | : Ἐ- πιφᾶν.1,32D κολοβίωνας ἐκ πλατυσῆμων διὰ πορφυράς ἀλουργοφέει.

κολοβοανθής-ους-ές ὁ κολοβανθής βλλ. : Θε- όφρ.Φ16,5,3 κολοβοανθῆ.

κολοβοαστρω-ορος(ος) μτγν. ζωολ. γένος κολεοπτέρων **βαυρησιπιδίων** ἐντόμων.

κολοβοδάκτυλος-ον | κολοβός-δάκτυλος | μτγν. ὁ ἔχων κολοβούς δακτύλους, ἐπὶ προσ. κ. στήχων· Ὁριγ.Φιλοσοφουμ.334 [εἰδ. Μί.]

κολοβοδιεξόδος-ον | κολοβός-διεξόδος | μτγν. ὁ ἔχων κολοβὴν διεξόδον, περικεκομμένην διάβα- σιν, ἐπὶ τῶν ἀστέρων, ὧν ἡ ἀνατολὴ καὶ ἡ δύσις εἶναι ὁρόρατοι ἐνεκα τῆς ἀνατολῆς καὶ τῆς δύσε- ως τοῦ ἡλίου· Πτολ.Φάσ.8H ὁμοίως δὲ τοῖς μὲν τὴν ἔσπεριαν ἀνατολὴν τῆς ἕως προχρονου- σαν ἔχοντας (ἀστέρας), τῶν κολοβοδιεξόδων.

κολοβοκέρατος-ον | κολοβός-κέρατος | σχόλ. ὁ ἔχων κολοβὰ, βραχεὰ κέρατα· Σχόλ.Ἰλ.Π17. **κολοβοκέρκος**-ον | κολοβός-κέρκος | μτγν. κ. μσν. ὁ ἔχων κολοβὴν κέρκον, κεκομμένην, βρα- χεῖαν ἢ ἐλλειπούσαν οὐράν· ΠΔ Λευτ.22,23 καὶ μόσων ἢ πρόβατον **ὑπότμητον**, ἢ κολοβοκέρκων **σφαγία** ποιήσεις αὐτὰ **οσαυτῶ**, Ἰω.Χρυσ.9,72B, ΚΜανασσ.256.

κολοβοκέρκος-ω μτγν. ὁ κολοβοκέρατος βλλ. : Ἰω.Χρυσ.1,468.

κολοβομάχη (ἡ) | κολοβός-μάχη | σχόλ. ἡ δια- κοπεῖσα **μάχη**, ὄνομασια τοῦ Θ τῆς ἴλ. Σχόλ.Ἰλ.Θ | εἰ ταύτην τὴν βραφύδιαν κολοβομάχην καλοῦσι· συντημεῖ γάρ τὴν διήγησιν, συναχόμενος τοῖς Ἀχαιοῖς.

κολοβομάχια (ἡ) σχόλ. ἡ κολοβομάχη βλλ. : Σχόλ.Λείδ.Ἰλ.Ν745 π.Ψαick.Απιαδν. εδ Απιαπον. 181, πρὸλ. κολός31.

κολοβόπους-οδος(ος) μτγν. ὁ ἔχων κολο- βούς πόδας στήχος· Τζέτζ.ἐν Ἀν.Κρ.3,323,1 ἐ καὶ στήχος καταληκτικός ἐστιν ὁ κολοβόπους.

κολοβόπτερος (τό) νεώτ. ζωολ. γένος κολεο- πτέρων **σαρκοφάγων** **καρabiδων** ἐντόμων.

κολοβοφρίνιος (ὁ,ἡ) | κολοβός-φρίς | μτγν. ὁ κολοβός τῆν ρίνα, ὁ ἔχων κολοβὴν, κεκομμένην τὴν ρίνα, ὁ κουσμομήτης· ΠΔ Λευτ.21,18 **ἀνθρω- πος τυφλός**, ἢ χυλός, ἢ κολοβόριον.

κολοβοφρίνιος ὄμ. Ἐπιγρ. κ. μτγν. δ.τ. τοῦ κολοβόριον βλλ. : Ἐπιγρ., Κύριλλ.1,415B τὸν κολο- βοφρίνον, καὶ σὺν αὐτῷ τὸν **ὑπότμητον**.

κολοβός (τό) μτγν. τὸ κολοβιον βλλ. | **κολοβός**-όν(η) κ. -ή-όν [κόλος] κ.μσν., νεώτ. κ. ὄμ. ὁ κολοβωμένος, ὁ περικεκομμένος, ὁ ἀποκεκομ- μένος, ὁ ἠκρωτηριασμένος, μτ. γενικ. : Πλάτ.Πολιτ. 265D κολοβὸν ἀγέλην τινὰ κερῶτων νομεύει, Ξενοκρ.ΑΠλ.4,186 κολοβός χαιρών· || κ. ἀπασ. ὁ κεκομμένος τὰ ἄκρα, ὁ μὴ ἀκέραιος, ὁ ἐλλι- πής, ὁ ἠκρωτηριασμένος, ὁ ἀπεκόπη μέρος ἢ ἄκρον καὶ ἰδίως ἢ οὐρὰ ἐπὶ ζώων· Ξεν.ΚΠ1,4,11 τὸ

μέν αὐτῶν χωλὸν ἦν, τὸ δὲ κολοδὸν ἰζφών, Ἄριστλ.ἀπ.101 οὐδὲν κολοδὸν προσφέρομεν πρὸς τοὺς θεοὺς, ἀλλὰ τέλεια καὶ ὄλα, αὐτ.ΖΓ 746Α, αὐτ.72η,17, Γαλ.2,416,7 ὁ μέγας δ' ἐν τῇ χειρὶ δάκτυλος αὐτῷ κολοδὸς ἐγένετο, Πλάτ. ὄνομα κολοδὸν ἂν ἄ ἐστιν, δ.τραγ.ἰ.Πάσσωδ 414) μὲ παίρν' ἡ σκύλλα ἢ κολοδὴ καὶ τὸ σκυλί τὸ ζάβο, Ζερβ. Μῦθ.Ζ 125 ἀκρωτηριασμένα μέλη καὶ κολοδὰ σώματα, - κολοδὴ ἀλεπού ἰή κοτσουοῦραι: || κ. ἐπ. φυτῶν: Ἐοδφρ.Φ1 Β,3,3 κολοδὰ ἀνθη, Ἐπιγρ. τὸν ἐλάσαν τὰν κολοδάν, Διοσκ.1,76: || ἐπ. προσ., ὁ ὑπὸ τὸ φυσικὸν μέγιστος, ὁ βραχύτερος τοῦ φυσικοῦ: Προκ.Μυστ.8 οὐτε μακρός οὐτε κολοδός ἀγαν: || γεν. βραχύς, κοντός: Ἄρτεμιδ. Δαλδ.2,3 κολοδὰ ἐσθίτες, Ἰω.Λυδ.Ρωμ.1,12 κολοδὸν ἔπιφος, Δαμασκ.ἰσιδ.138 κολοδός χιτῶν || ὄμ. ἐπὶ περιόδῳ, ἐν τῇ ρητορ., ὁ κεκολωμένος, μὴ πλήρης, ἀτελής: Ἄριστλ.Ρητ.109α,18, Χορικ.ἐν Ρήτορ.54,123 κολοδωτέρον πως ὕψαινα τὸν λόγον κ. ἐπὶ ὀνομάτων, διανοημάτων κττ.: Θεμιστ. Λόγ.14Β ὄνομα κολοδὸν ἰατελῶς ἐκπεφρασμένον, Ἰ. Συνέσ.15Β κολοδὰ διανοημάτα: || ὄμ. ἐπὶ σκευῶν, ἀγγείων, ποτηρίων, τετραουμένους, σημαμένους: Ἄριστλ.Μεταφ.1024α,15, Ἐοδόπου.ἰστ. 243 ἐκ κεραμένους, καὶ τούτων ἐνίστε κολοδῶν || ἐπὶ τεχνῶν, χαμηλόν, μικρόν: Ἄππ.Μιθριδ.26 κολοδὸν τεχνίον, οὐτ.Λιθ.25 τεχνῶν κολοδωτέρον τοῦ τῶν πολυμίλων, Προκ.Κτισμ.2,1 κολοδὸν τεχνίας: || μτγν. κ. νεώτ. γεωμ. ἐπὶ κώνου, ὁ κολούρος: Ἡρών Στερεομ.2,42 κολοδὸν πρίσμα, - κολοδὴ πυραμῖς (τὰ ἔχοντα τὸ ἄνω μέρος αὐτῶν ἀποτετηγμένον δι' ἐπιπέδου μὴ παραλλήλου πρὸς τὸ ἐπίπεδον τῆς βάσεως): || ὄμ. μφθ.: Μάξ.Τύρ.37 κολοδός ἀρετῆ, Γαλ.7,588 κολοδός κίνησης (ἐν παραλύσει), Σχόλ. Ἄριστφ. Ἰνπ.689 κολοδὸν κύμα (=κωφόν): || ὄμ. φρ. φῖδι κολοδὸ (ἀνθρώπος μοχθηρὸς, βρουλός καὶ ἐπιτήδειος): 2) ῥῆπ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. εἶδος μέτρου.

κολοδοστάχυς-ουσι (ὁ, ἡ) | κολοδός-στάχυς | μτγν. ὁ ἔχων κεκολωμένους, ἀτελῶς ἀνεπτυγμένους στάχυς, ἐπὶ ἀνθέων: Διοσκ.1,7.

κολοδοτῆς-ητος (ἡ) μτγν. ἡ ἰδιότης τοῦ κολοδοῦ, ἡ ἀτέλεια τῆς ἀναπαύξεως: Ζωανρ.1235 « κολοδοτῆς, ὀλιγότης, μικρότης»: Πλούτ. Ἠθ.800Β στίγματα καὶ κολοδοτῆτες καὶ οὐλαὶ τοῦ λοιποῦ σώματος: 2) κολοδοτῆς πνεύματος ἢ ἑλλειψίς ἀναπνοῆς ἐν τῷ ὄρειον, ὁ κοντανασμός: Πλούτ.Δημ.ὁ ἦν δὲ τις... καὶ φωνῆς ἀσθένεια καὶ γλῶττης ἀσάφεια καὶ πνεύματος κολοδοτῆς.

κολοδοτράχηλος-ον [κολοδοτῆς-τράχηλος] μτγν. ὁ ἔχων κολοδὸν, ἀτελῶς ἀνεπτυγμένον τράχηλον: Ἄδσαμ.2,21.

κολοδοθύρος-ον [κολοδός-οὐρά] ἀρχ. λεξ. ὁ ἔχων κολοδὴν, κεκομμένην τὴν οὐράν, ὁ κουτρονοθύρης, ὁ κούτροπος: Ἡσ. ἐν λ. κόθυρος.

κολοδοχείρι-εiros (ὁ, ἡ) | κολοδοτῆς-χειρὶς | μτγν. ὁ κολοδοτῆς τὴν χεῖρα ἢ τὰς χεῖρας, ὁ ἔχων κεκολωμένους τὰς χεῖρας, ὁ κολουχέρης: ΠΔ Λευιτ. 21,18 ἀνθρώπος τυφλός, ἢ χωλός, ἢ κολοδοχείρι (πιθ. γρ. ἀντὶ κολοδοθρι).

κολοδῶ-ῶν [κολοδοτῆς] κ. νεώτ. δημ. κολοδῶνω καθιστῶ τὸ κολοδὸν, ἐλλιπές, περικόπτον, ἀκροτομῶ, ἀκρωτηριάζω: Ἡσ. «κολοδοτῆ, ἐπικόπηται»: Ἄριστλ.ἀπ.101, ΠΔ βασ.2,4,12 ὀποκτέννουσιν αὐτοὺς, καὶ κολοδοῦσι τὰς χεῖρας αὐτῶν καὶ τοὺς πόδας, Παλοβ.1,80,13 κολοδῶσαντες δὲ καὶ συντήφαντες τὰ σκέλη ἐτι ζώντας ἔρριψαν εἰς τινὰ τάφρον κ. παθ.: Ἄραρ.3 κολοδωθῆναι, Ἄριστλ. Ζ1 487η,23 τῆ φώκη κεκολωμένον πόδες, οὐτ. ΖΓ 771α,2 τῷ μὴ ἔχειν ἄνια, ἢ κεκολωμένον ἔχειν (μῦθρι), Ἐοδφρ.Φ1 3,6,3, Διοδ.Σ 1,78 τῆς δὲ γυναικὸς τὴν ρίνα κολοδοῦσθαι: ὄμ. κ. μτ. γενικ.:

Ἄριστλ.ΖΜ 695β,2 τὸ δὲ τῶν ἰχθύων γένος ἐτι μάλλον κεκολωδῶται τῶν ἐκτὸς μαρῖνων: 2) μτγν. ἐπὶ χρόνου, συντέμνω, βραχύνω, συντομεύω: ΚΔ Μάρκ.13,20 καὶ ἐπὶ ἔκολωθε Κύριος τὰς ἡμέρας, οὐκ ἂν ἐσώθη πᾶσα σὰρξ: ἀλλὰ διὰ τοὺς ἐκλεκτοὺς... ἐκολοδῶσε τὰς ἡμέρας κ. παθ.: αὐτ.Ματθ.24,22: 3) δημ. παρεμβάλλω ἐμπόδια, προσκόμματα, παρεμποδίζω: 4) ρημ. π. κολοδῶμα, κολοδῶσις, κολοδοτῆς.

κολοδῶτης-ουσις (κολοδοτῆς μτγν. ὁ κεκολωμένος, ὁ κολοδοτῆς, ὁ ἀτελῶς ἀνεπτυγμένος: Πολ.Φυσ.Σ1 κολοδῶσις δάκτυλοι ἰδ.γρ.)

κολοδῶμα-ατος (τὸ) | κολοδοῖ κ. μσν. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κολοδοῦσθαι βλ.λ.: Ἰζέτ. Ἐξήγ.ἰλ.113,6 οὐδὲν τι τῶν ζώων ἐλλιπές ἔχον μόριον ἐκ κολοδῶματος ἐθύετο: 2) τὸ κατὰ τὴν κολοδῶσιν, τὸν ἀκρωτηριασμένον ἀποκοινεῖ, ἀφαιρεθῆναι μέρος, κτ. Γαλ. κολοδῶματα ὀνομάζουσι τὰ κατὰ χεῖλος ἢ περὶ τὸν ὀφθαλμὸν ἢ οὐς ἐλλείποντα: Ἄριστλ.Μεταφ. 1024α,13,Γαλ.14,681 τὰ κολοδῶματα πάντα ὡς ἐπὶ τῶν χειλῶν καὶ ὀφθαλμῶν, αὐτ.10,1002: 3) μτγν. ἑλλειψίς μορίου: Ἄντιλλ.π. Ὀρειβ.45,25,1' || νεώτ. ἰατρ. κολοδῶμα συγγενὲς ἐξ ἀπλασίας ἑλλειψίς τμήματός τινος τῶν μεμβρανῶν τοῦ ὀφθαλμοῦ: κολοδῶμα τῶν βλεφάρων - τῆς ἱριδος: || κ. ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἰδοῦς: Εὐστ.351,7 ἔχει δὲ τι ἰη κολῶνῃ ἄνω κολοδῶμα ἐξότιπτος.

κολοδῶνω νεώτ. κ. δημ. τ. τοῦ κολοδοῦ βλ.λ.

κολοδῶσις ἐπίρρ. κατὰ τρόπον κολοδῶν, ἀτελῶς, ἀσαφῶς: Ἄριστλ. Σοφ. Ἐλ.176α,40 ὅσα μὴ σαφῶς, ἀλλὰ κολοδῶσις ἐρωτᾶται.

κολοδῶσις-εως (ἡ) (κολοδοῖ κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. -ῆ ἡ ἐνέργεια τοῦ κολοδοῦσθαι βλ.λ., ὁ ἀκρωτηριασμός: Ἄριστλ.ΖΠ 708β,8,Γρηγ.Νύσα.1,30Α μήτε αὐξήσεως, μήτε κολοδῶσεως, Εὐστ.Πον.263,73: 2) ἡ ἐλάττωσις, ἡ συμκρυσσις: Ἰάμβλ.Νικ. Ἄριθμ. 12Π κολοδῶσις τῶν χορδῶν.

κολοδοτῆς (ὁ) μσν. ὁ κολοδῶν, ὁ ἀκρωτηριάζων τι, ἰδ. ἐπὶ τῶν προφρογτῶν ἀτελῶς τὰς καταλήξει τὸν λέξων: Θπσ.Στεφ. ἐν λ.

κολοδοδεκαδακτυλικός-ῆ-ῶν νεώτ. ἀνατ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ κῶλον καὶ τὸ δωδεκαδακτυλῶν ὄμοιο: κολοδοδεκαδακτυλικός σύνδεσμος (πιτυχὶ τοῦ περιτοναίου συνδέουσα τὸ δωδεκαδακτυλῶν πρὸς τὸ ἐγκάρσιον κῶλον).

κολοιοάρχη(ς) (ὁ) (κολοιοίς-ἀρχῆ) ἢ κολοιοάρχης ὁ ἀρχηγὸς τῶν κολοίων βλ.λ.: Ἄριστφ. Ὀρω.1212 πρὸς τοὺς κολοιοάρχους προσήλθε.

κολοιοῖον (τὸ) Ἡσ. ἐπαρὰεἰρηθίου.

κολοιοθρον Ἡσ. ἐξύλον μάχας ποιοῦντων ἐπισηφερόμενον (διδοθρ. Salmasius ἐπισταφισμένον).

κολοιή Ἡσ. ἐφωνή, πρβλ. κολωφίς.

κολοιός (ὁ) (πρβλ. κολωφίς, κέλομαι, κολωφῆ κ. νεώτ. εἶδος μικροῦ κόρακος, ἢ καλιακούδα, ἢ κάργια: Ἡσ. «κολοιοί: σκόπες, μικραὶ κορώναι»: ἰλ.Π 583 ὅς τ' ἐφόθησε κολοιοῦς τε ψῆρας τε, αὐτ. Ρ755 ὅς τε φάρων νέφος ἐρχεται πῆ κολοίων, Πίνδ.Ν 3,82 κραγέται δὲ κολοιοὶ ταπεινά νέμονται, Ἄριστφ. Ὀρω.50 χῶ κολοιοίς οὐτοῖ ἀνω κέκηνεν ὡσπερὶ δεικνύσι τῷ μοι, αὐτ.Σμ.129, Ἄριστλ.Ζ1 617β,16 κολοίων δ' ἐστὶν εἶδη τρία, ἐν μὲν, ὁ κορακίος... ἄλλος ὁ λυκίος κολουόμενος: ἐτι δὲ ὁ μικρὸς ὁ βωμολόγος. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλο τι γένος κολοίων... ὁ στεγανοῦσιν ἐστί, Ἐοδφρ. Χαρ.21,ὁ καὶ κολοιοῖ δὲ ἐνδόν τρεφομένω δεινός κλιμάκονο πρῖσθον, αὐτ.Σμ.39, Ἄραρ.963, Ἀλ.Ζ1 4,30, Καλλιγ.Ἐάν.Βλ.27 πολλοὶ κολοιοὶ ὑψώθησαν πετώντες: || παροιμ. ἐν Ἄριστφ. Ἰνπ. 1020 πολλοὶ γὰρ μίσει σφε κατακρῶζουσι κολοιοὶ ἰένει τῶν ἀναϊσθῶς φωνασκοῦντων ἀγορητῶν), Ἄριστλ.ἨΝικ.115α,34 τὸν ὁμοῖον φασιν ὡς τὸν δ-

μοιον και κολοιαν ποτι κολοιον [πρδλ. δημοιοι τον δημοιον κι η κοπιρα στα λαχανα]. Τιμ. 1στ.145 [επι του 'Αγαθοκλέους' όμ. Λουκ. Απολ.4 και σε τον κολοιον άλλοτριος πτεροις άγάλλεσθαι Ινα πετα με ξένα πτεροί όμ. Λιβαν. Επιστ.42,3 κικνον ηγου τον κολοιον.

κολοίφθαλμος-ον [κολοίος-όφθαλμός] μιν. ό έχων όφθαλμούς μικρούς, οιοι οι του κολοιο : Μάτς. Επιστ. έν 'Αδου έν 'Αν.Βοασα.3,144.

κολοιτία (ή) ή -έα ή κολουτέα δένδρον έκ των έλλοβοκόρπων φέρον λοβοους και φυομενον έστις λιπαράς νήσιος : Θεόδωρ.Φι.1,11,2 2) είδος Ιτέας φομενης επί του δρους 'Ιδη : αυτ.3,17,3.

κολοίφρυξ Ησ.-'Ταναγραιος άλεκτριυών.

κολοιύ-ώω [κολοιός] μτυν. επί των κολοιών, κρώζω, κράζω, κραυγόςζω' Πολυδ.5,89 εκρωνας κρώζειν, κολοιοος κλώζει ή κολοιάν.

κολοιόδης-ους-εσ [κολοιός] μτυν. ό δημοιοι προς τον κολοιόν, ό κατά τον τρόπον των κολοιών συναγελαζόμενος : Πλουτ. Ηθ.93Ε ζψων ουκ άγελαζόν έστιν ουδέ κολοιόδες.

κολοκάνος [ό] μτυν. ό κολοκάνος βλ.λ.

κολοκάσια (ή) μτυν. κ. νεώτ. ή ρίζα του έν τοίς έλεσι της Αιγύπτου φυομένου κοσμητικού φυτου φευδοκίμαρος ό εύρηπής' Διοσκ.2,128 -ρίζα δε ύπεστι παχύτερα καλάμου, βιβρωσκόμην εύφθή τε και ώμή κολοκασία καλουμένη' : Πλιν.Φι.21,87' || νεώτ. Βοταν. γένος άρκοειδών ύδροχαρών, ριζωματωδών φυτών, τό κολοκάσι' 2) Κολοκασία επάνυμον της 'Αθηνάς έν Σικυώνι : 'Αθην.3,721: έστι δ' έν Σικυώνι Κολοκασίας 'Αθηνάς Ιέρου.

κολοκάσιον [τό] μτυν. κ. δημ. κολοκασία βλ.λ.): Διφιλ.Σ π. 'Αθην.3,73Α ή του κώμου του Αιγυπτίου ρίζα, ήτις λέγεται κολοκάσιον, Νικ.δη.82 κυάμου λφάσας κολοκάσιον έντιμήξας τε, 'Αθην.3,72Β τά ύπ' 'Αλεξανδρέων κολοκάσια καλούμενα' || δημ. τό ύδροχαρές και ριζωματικών φυτόν κολοκασία ή άρκαία.

κολοκασούσι [τό] δημ. τό κολοκάσι βλ.λ.

κολοκάσι [τό] δημ. τό ποώδες φυτόν ήλιανθος ό κοινούλόρριζος' || ή κολοκασία βλ.λ.

κολοκοιμηθιά (ή) δημ. τό φυτόν ήλιόχρυσον τό σικελικόν.

κολοκορδόκολα [τά] [κόλον-χορδή] μτυν. κωμ. λ. πιθ. έντόσθια, έντερα : Φιλόδ.ΑΠ 10,103 νύν άπαγε δραχμής εις κολοκορδόκολα σχόλα, κή χολλάς και έντερα κσι χορδάς).

κολοκορνήης [ό] δημ. είδος πτυκτούμαγειριδίου έχοντος στρογγύλην Ξυλινη λαθήν με αχισμήν, έν ή εισέρχεται ή λεπίς κατά τό κλεισίμων.

κολοκούδια [τά] δημ. τό φυτόν κολοκύνθη ή κοινή.

κολοκούρε [τό] δημ. βραχύ έριον λαμβανόμενον έκ της κουράς των κατά τους μηρούς και υπό την κοιλίαν μερών του σώματος των προβάτων και των αιγών' 2) μτυφ. χρηματικόν ή άλλοω είδους φιλοδώρημα διδόμενον εις ύπάλληλον Ιδ. Δημόσιον προς παροχήν ύπηρεσίας ή διευκολύνσεως.

κολοκύνθη (ή) δημ. μεγεθυντ. του κολοκίθι βλ.λ., μεγάλη κολοκύνθη' || ό καρπός του κληματώδους φυτου κολοκύνθη ή λαγυνοφόρος' || ό έδώδιμος καρπός του ενιαίου φυτου κολοκύνθη ή μεζών' 2) δοχειον οίνου, ύδατος ή άλλων υγρών και στερεών ούσιων κατασκευαζόμενον έκ του άπεξηραμμένου καρπου του φυτου κολοκύνθη ή λαγυνοφόρος, τό φλασκι.

κολοκύνθια [τό] δημ. ύποκορ. του κολοκίθι βλ.λ. κ άνευ ύποκορ. σμμ. ό καρπός του φυτου κολοκύνθη ή Ιταλική : κολοκύνθια γιαχνί - τριανιτά - βραστά - σαλάτα.

κολοκυθαπίδια [ή] δημ. ποικιλία τις του δένδρου άπίδια ή άμυγαλοειδής.

κολοκυθάπιδο [τό] δημ. ό καρπός του δένδρου κολοκυθαπίδια βλ.λ. : Λασκαρ.Γινχτ.262 ε-πειτα βγαίνει ένα διπλό χοντράκιδο] που με δικιο τό λέν κολοκυθάπιδο.

κολοκύθας [ό] δημ. ύβριστ. ό οίσινη έχων κεφαλήν κενή ώς ή κολοκύνθα βλ.λ., άνους, ελαφρόνους, άσήμαντος, πρδλ. άποκοκύνθωσις.

κολοκύνθη [τό] δημ., μεγεθυντ. κολοκίθια, ύποκορ. κολοκύνθια, ό καρπός του φυτου κολοκύνθη βλ.λ. : || Ιδ. ό έδώδιμος καρπός του φυτου κολοκύνθη ή Ιταλική, ά. κολοκύνθια : κολοκύνθια γεμιστά - γιαχνί, παροιμ. ό ποτικός δά χώρασε στήν τρύπα του κι έσπρω κολοκύνθια [επι των ύπερ τός δυνάμει αυτών δαπανώντων], φρ. αυτά πού λές είναι κολοκύνθια [λόγοι κενoi περιεχομένου, άτυπώστατοι, όμ. κολοκύνθια με τά ρίγανη [επι λόγων άσυμμετρήτων, άνοήτων ή άνευ σημασίας δια την περίστασιον δι' ήν λέγονται]].

κολοκύνθια [ή] δημ. τό φυτόν κολοκύνθη ή κοινή' || τό έτήσιον φυτόν κολοκύνθη ή Ιταλική' || τό τωσδες, πολυετές και ριζωματικόν φυτόν έσον τό Ιταλικόν' || κολοκύνθια άγρια τό ποώδες φυτόν ήρσάκειον τό πολλιανόν' 2) είδος πσιδιάς συνήθους έν φιλικιάς συγκεντρώσει και συναναστρωφας.

κολοκύθιον [τό] μιν. ό καρπός του κληματώδους φυτου κολοκύνθη ή λαγυνοφόρος, Ιδ. Ξηρός και διεσκευασμένος εις δοχείον υγρών ή Ξηρών καρπών : Αρωθ.Μυθ.Χαλ.1,221 έγμισια ένα κολοκύνθιον μοιστόν από τό τοιούτων είδος των κολοκύνθιων εύρίσκοντο πολλά. και χλωρά και Ξηρά.

κολοκυθοκέφαλος-η-ο δημ. εκείνος του ό-τσιου ή κεφαλή είναι κενή ώς κολοκίθια, άνους, ελαφρόνους, ά. κολοκίθιος.

κολοκυθοκωφέας [ό] δημ., πληθ. -έδες είδος κωφέ, ου κύριον συστατικόν ποτός κολοκύνθων.

κολοκυθοκορφάδας [ό] δημ. τά έδώδιμα άνθη και οι λαχανευόμενοι τριφυροί [βλαστο] του φυτου κολοκύνθη ή Ιταλική.

κολοκυθοκόφτης [ό] δημ. τό έντομον γρυλάσπαλαξ βλ.λ.

κολόκυθος [ό] δημ. μεγεθυντ. του κολοκίθι βλ.λ. έν παροιμ. όπου καθ στον κολόκυθο φωσά και τό γιασουρτι [επι των λιαν προφυλακτικόν ένεκα προτέρου παθήματος αυτών].

κολοκυθοσπορος [ό] δημ. τά σπέρματα του καρπου του φυτου κολοκύνθη ή μεζών : παροιμ. από πικρή κολοκύνθια μηδέ κολοκυθόσπορο [πρέπει όλως ν' άποφευγώμεν συνάφειαν προς κακούς]' 2) ό πασσατέμπος βλ.λ.

κολοκυθολασκιά [ή] δημ. τό έτήσιον και κληματώδες φυτόν κολοκύνθη ή λαγυνοφόρος, ά. φλασκία, νεροκολοκύνθια.

κολόκυμα-ατος [τό] [κόλος - κύμα] κ. νεώτ. κολόβον ή κωφόν άνευ άνέμου κύμα ή αύχλιν και βραχέως προσκυμάνον προς την παραλίαν, τό κύμα της όπιοθαλασσίας, φουσκοθαλασσίας, καρανι' Ησ. ετυμολόν κύμα, Σουίθ. ετό κωφόν κύμα και μη έπικαλλάζου' || μτυφ. επί των κενών άπειλητικών λόγων του 'Κλέωνος : Αριστφ. Ϊνπ.692 ώ-θών κολόκυμα και ταράττων και κικων [σχόλ. ετό κολοβόν κύμα ή κωφόν, τό μ ή έπηχούσν μηδέ κολλάζουσι], Κολλιγ.Θάν.8,86 ή βία του άνέμου ηύξανε και τό κολόκυμα προσηήνυεν έπισχομένην θύελλα.

κολοκύνθη (ή) κ. μιν. κ. νεώτ., άπτ. κολοκύνθη, μτυν. κολοκύνθια-ης, κ. κολοκύνθια τό έτήσιον φυτόν κολοκύνθη ή μεζών, κωκικωκολοκύνθια : 'Αλκ. έν Πάν.Οξ.1789 άπ.4,6 κολοκύνθιας, Ϊνπ.

Νούσ.2,67, αὐτ.69 κολοκύνθην [δ.γρ. κολοκύντην], Ἐρμῖπ.79 τὴν κεφαλὴν ἔχει ὅσην κολοκύντην, Ἄριστφ.ἀπ.569,6 ἔπειτα κολοκύντας ὄμου ταῖς γογγυλίσιν ἀρούσιν, αὐτ.Νεφ.327 εἰ μὴ ληψὸς κολοκύνταις, Ἄριστλ.Πρ.923α,14 ἰκθῶδι, Δίφιλ.Σ π. Ἄθην.2,59β ἡ δὲ κολοκύντη ὀλιγότροφός ἐστι καὶ εὐφάρτος, Μνησιθ. Ἄθ.αὐτ. ἡ κολοκύνθη καὶ μήλα κυδώνια, Μηνόδαρος αὐτ.59Α τῶν κολοκύντων [σησιῖν ἢ μὲν Ἰνδικῆ, ἢ καὶ αὐτῆ καὶ σικύα, ἢ δὲ κολοκύνθη, Λουκ. Ἄλ. Ἰστ.2,37 πολλοὺς κατετραυματίουν βάλλαντες τῷ σπέρματι τῶν κολοκύνθων, Γεωπ.12,19,7 κολόκυντα' || νεώτ. βοταν. γένος κολοκυνθοειδῶν φυτῶν περιλαμβά- νον διάφορα εἶδη, ὧν κυριώτερα κολοκύνθη ἢ κοι- νή, κολοκύνθη ἢ λαγυνοφόρος, κολοκύνθη ἢ μεί- ζων, κολοκύνθη ἢ μόσχος κ. ἄ. || τὸ ἐτήσιον κληματαῖδες καὶ ἀναρριχόμενον φυτὸν κολοκύνθη ἢ λαγυνοφόρος: ΠΔ Ἰων.4,7 προσεταξε κύριος ὁ θεός κολοκύνθη, καὶ ἀνέβη ὑπὲρ κεφαλῆς τοῦ Ἰωνά' || ὁ καρπὸς τοῦ φυτοῦ κολοκύνθη ἢ λαγυνοφόρος, ἡ κολοκύθα: Λουκ. Ἄλ. Ἰστ.2,47 ἐ- παιδὸν γὰρ ἔπρανανσι τὴν κολόκυνταν, κοιλά- ναντες αὐτὴν καὶ ἐξελάοντες τὴν ἐντερίωνην ἐμ- πλυσίαν' || κολοκύνθη ἀγρία τὸ πολυετές καὶ φαρμακευτικὸν φυτὸν σίκυος ἢ κολοκύνθης, ἢ πικραγγουριά: Διοσκ.2,134' || θεωρουμένη ὡς σὺρβηλον ὑγιείας ἔνεκα τῆς ὑπερβολῆς καὶ χυμώ- δους αὐτῆς φύσεως: Ἐπιχ.154 ὑγιέστερός τ' ἦν ἔτι κολοκύντας πολὺ ἰσθῶδ. γερός σάν το ρε- πάνι, Σώφρ.34, Δίφιλ.98 ἡ κρίνιον ἢ κολοκύντην, ἢ θάνατον, ἢ ὑγιείαν, ἢ τευνείας ἢ ζῶνι, Μέν.934.

κολοκυνθιάς-ἄδος [ἡ] μγν. ἐπὶ φαγητοῦ, τὸ ἐκ κολοκύνθης παρεσκευασμένον: Παλλῶ.ΑΠ 11,371 βρωτῶν μοι φορέων τὴν κολοκυνθιάδα.

κολοκυνθικά [τὰ] νεώτ. βοταν. ἄθροισμα δι- κοτυληδόνων φυτῶν.

κολοκυνθίνη [ἡ] νεώτ. χημ. φυσικὸς γλυκοζί- τής ἄν εἰς τοὺς καρποὺς τῶν φυτῶν σίκυος τῆς κολοκύνθιδος καὶ πέπωνος τοῦ τριγώνου.

κολοκύνθινος-π-ον μγν. κ. κολοκύνθινος-π-ον ὁ κατασκευασμένος, παρεσκευασμένος ἐκ κολο- κύνθης: Λουκ. Ἄλ. Ἰστ.2,37 τὰ πλοῖα δὲ ἔχουσι με- γάλα κολοκύνθια, Πάπ. ἔλαιον κολοκύντινον' 2) πάπ. ἀμελεὺς κολοκυνθίνη εἶδος ἀμπέλου.

κολοκυνθίς-[ἰδος] [ἡ] μγν. κ. νεώτ. τὸ πολυετές καὶ φαρμακευτικὸν φυτὸν σίκυος ἢ κολοκύνθης, ἢ ἀγρία κολοκύνθη: Διοσκ.4,176β, Γαλ.12,34, αὐτ.14,327 κολοκυνθίδων' || νεώτ. βοταν. ὁ καρπὸς τοῦ φυτοῦ σίκυος ἢ κολοκυνθίς, ἢ πικράγγουρο.

κολοκυνθοειδῆ [τὰ] νεώτ. βοταν. οἰκγέν. δικο- τυληδόνων κολοκυνθικῶν φυτῶν.

κολοκυνθοπειρατής [ὁ] [κολοκύνθη - πειρατής] μγν. πειρατής πλέων ἐπὶ πλοίου ἐκ κολοκύνθης: Λουκ. Ἄλ. Ἰστ.2,37 χερμασθέντες ἡμέρας δύο τῆ τρίτῃ περιήπιτομον τοὺς Κολοκυνθοπειραταῖς.

κολόκυνθος [ὁ] μγν. κ. κολόκυνθος [πάπ.] ἢ κολοκύνθη βλ.λ.: ΑΠ 9,532, ΨΔιοσκ.4,176 κολόκυνθος ἀγριος, Πάπ. σοι τῶν αὐτῶν οἴνου σῶν κολο- κύνθου, Πάπ. κολόκυνθος.

κολοκυνθάλινη [ἡ] νεώτ. χημ. λευκὴ κρυ- σταλλικὴ κόνις ἀπομονωθεῖσα ἐκ τῆς κολοκύνθης.

κολοκυνθῶν-ἄνος [ὁ] πάπ. τάπος ἐν φ φύον- ται κολοκύνθια.

κολοκύνθη [ἡ] ἀπτ.τ. τοῦ κολοκύνθη βλ.λ.: Φρύν. 437 «κολοκύνθα» ἡμάρτηται ἡ ἐσχάτη συλλαβὴ διὰ τοῦ θα λεγομένη, ὅθεν διὰ τοῦ τη, ὡς Ἄθη- νοῖται: Ἰππ.Δι.2,54, Μνησιθ.4,30.

κολοκύνθινος-π-ον πάπ. ὁ κολοκύνθινος: ἔ- λαιον κολοκύντινον.

κολοκύντιον [τὸ] ὄνοκρο. τοῦ κολοκύνθη βλ.λ.: Φρύν.Κωμ.ὁ ἢ μαζ[ου] τι μικρὸν ἢ κολοκυντίου.

κολόκυντος [ὁ] μγν. κολόκυνθος βλ.λ.: ΑΠ 9,532.

κολοκυστικός-ἡ-ὄν νεώτ. Ιατρ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ κόλον ἄμα καὶ τὴν χοληδό- χον κίστιν: κολοκυστικός σύνδεσμος [πτηχὴ τοῦ περιτοναίου συνδέουσα τὴν χοληδόχον κίστιν πρὸς τὸ ἐγκάρσιον κόλον].

κολοκύντας Ἦσα. ἐτάς βαλθιδίος τινες».

κολομδαμινή [ἡ] νεώτ. χημ. ὁ μεθυλικὸς αἰθέρ τῆς Ιατρορριζίνης παρέχων δι' ὀξείδωσώς τὴν κορυδαλλίνην.

κολομεία [ἡ] νεώτ. γένος τιλιωδῶν φυτῶν.

κολόμβον [τὸ] νεώτ. φαρμακ. ἢ κολόμβου ρίζα ἢ ρίζα τοῦ φυτοῦ Ιατρορριζία ἢ κολόμβου, ἐν χρ. ὡς διεγερτικὸν τοῦ στομάχου κ. καθαρτικόν.

κολομελλώθη [τὰ] νεώτ. βοταν. μικρὰ οἰκο- γέν. ὑδνοειδῶν φυτῶν.

κολόμπα [ἡ] Δημ. ναυτ. ἡ στήλη τοῦ Ιστού.

κολομπίνη [ἡ] Δημ. τὸ ποάδες καὶ πολυετές φυ- τὸν ἀετορραφίς ἢ κοινή' 2) [Ἰταλ.] πρόσαιπον τῆς παλαιότερας ἐκ τῶν προχείρων Ἰταλικῆς κω- μωδίας, ἔχον τὸν χαρακτήρα τῆς ζωηρᾶς καὶ εὐ- θύμου νεαρᾶς θαλαμηπόλου, ἄ. σουμπρέττα.

κολομπίνες-[οἱ] Δημ. τὸ φυτὸν ἀετόξυλον τὸ ταυγένειον.

κολομπήρι [τὸ] Δημ. ναυτ. ὁ λαίμπος τῆς στήλης ἢ τοῦ ἐπιστήγιου.

κόλον [τὸ] κ. νεώτ. τροφή, φαγητόν: Ἄθην.6,262Α ἐκόλον γὰρ ἡ τροφή, ὅθεν καὶ ὀβουκόλος καὶ ὁ δύσκολος, ἐν Πάπ. ἐπὶ τινος εἶδους διατετηρη- μένης τροφῆς' 2) κ. νεώτ. τὸ ἀπὸ τοῦ τυφλοῦ ἐντέρου μέχρι τῆς ἀρχῆς τοῦ ἀπευθυσμένου τμή- ματος τοῦ παχέος ἐντέρου: Ἄριστφ. Ἰππ.455 γάστρι- ζε καὶ τοὺς ἐντέροις καὶ τοὺς κόλους, χῶπας κολᾶ τὸν ἄνδρα, Ἄριστλ.ΖΜ 675h,7 πάσι δὲ τοῖς μὴ εὐθευτέροις προτοῖσιν εὐρύτερον γίνεται τὸ μόνον τοῦτο, καὶ τὸ καλούμενον κόλον ἔχουσι, Νικ. Ἄλεξ.23, Πολυδ.2,209.

κολονώδη [τὰ] νεώτ. ζψολ. ὑπροιογέν. κολο- πτέρων πενταμερῶν σιλιφιδῶν ἐντόμων.

κολοπηξία [ἡ] νεώτ. Ιατρ. ἐγχείρησις πρὸς στε- ρέωσιν τῆς σιμοειδοῦς κηραῆς τοῦ κόλου διὰ προσραφῆς ἐπὶ τοῦ προσθίου κοιλιακοῦ τοιχώ- ματος.

κολορίμετρον [τὸ] νεώτ. τὸ χρωματόμετρον βλ.λ.

κολόροβον [τὸ] Ἦσα. γλώσσ. ἐπὶ τοῦ κορύνη, πρβλ. κολλόροβον 4).

κολόροθος [ὁ] Ἦσα. κτ.πληθ. κολόροθοι, γλώσσ. τοῦ σκιοῖα, πρβλ. κολλόροβον 4).

κόλος-ος ὁ κολοβός, ὁ κεκολοβαμένος, ὁ ἀπο- κεκομμένος ἢ θετραυσμένος τὴν κορυφήν: Ἰλ.Π 117 πῆλ' αὐτως ἐν χειρὶ κόλον ὄσρου' || ἐπὶ ζῶων, ὁ κολοβοκέρατος βλ.λ.: Ἦρ.4,29 τὸ γένος τῶν βῶων τὸ κόλον [κ]ολοβόν, ἀκερνον, Ὀδοκρ.8, 51 ἡ κόλε [δ.γρ. ὠκαλε] ἰσποτεινόμενος εἰς τρά- γον' κ. ἐπὶ τοῦ κεράτου: Νικ.Ἐπρ.260 ὁ μὲν κό- λος ἔστιν ὁ δ' αὐ κεράσις πεισιθωῖς' 2) εἶδος αἰγὸς ἑστερημένου κεράτων: Ἦσα. «κόλον . . μέγαν τράγον κέρατα οὐκ ἔχοντα», πιθ. ἂ ἐν Στράβ.7, 4,8 ἔστι δὲ τῶν τετραπόδων ὁ καλούμενος κό- λος, μεταξὺ ἑλάφου καὶ κριοῦ τὸ μέγεθος' 3) κό- λος μάχη ὄνομασία νεώτ. τ. τῆς Ἰλ.: Σχόλ. Ἰλ.Θ' 1 πρβλ. κολοβομάχη.

κολοσσαίος-α-ον νεώτ. τ. τοῦ κολοσσαίου βλ.λ.

κολοσσαίος-[ιαίος]-α-ον [κολοσσός] μγν. νεώτ. κ. Δημ. ὁ ὁμοῖος πρὸς κολοσσόν κατὰ τὸ μέγε-θος, ὁ ἔχων τὸ μέγεθος κολοσσού, ὑπερμεγέθης, θωάρατος: Διοδ.Σ 11,72 Δίδος . . κολοσσαῖον ἀν- δριάντα κατασκευάσας, Φιλ.2,573,30 κολοσσι- αῖον ἀνδριάντα ἐπίχρυσαν, αὐτ.1,2 κολοσσαῖα μεγέθη, Λουκ. Ἐρμῖθ.71 κολοσσαῖος τὸ μέγεθος, Ἠρωδιαν. Ἰστ.1,15,9 τοῦ δὲ μείστου ἀγάματος κολοσσαίου, Πάπ. θείος κολοσσαῖος ἀνδρίας, -κολοσσαῖα μέγασα, - κολοσσαῖα γέφυρα'

|| νεώτ. κ. δημ. γεν. ὁ μέγιστος, ὁ πλείστος : κολοσσία δύναμις, - κολοσσιαίο σφάγμα, - κολοσσιαία ἔξοδα κ. ἑπίρρ. νεώτ. -ως.

κολοσσικός ἡ-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων διαστάσεις κολοσσῶ βλ.λ., ὁ κολοσσιαίος : Στράβ. I, 1, 23 καθάπερ τε καὶ ἐν τοῖς κολοσσικοῖς ἔργοις, Διόδ. Σ 2, 34 ἐπιστήσι δὲ τῷ τάφῳ καὶ χρυσῆν εἰκόνα κολοσσικήν, Πλούτ. *H9.780A τῶν κολοσσικῶν διαφέρειν ἀνδριάντων, *Ἐπιγρ. κολοσσική εἰκών || γεν. γιγαντίας, πελώριος, ὑπερμεγέθης : Φιλῶδ. Σημ. 2 κεφαλὴν κολοσσικήν ἔχων.

κολοσσόβλαμωνος-ον (κολοσσός - βλαῖνα) μτγν. ὁ ἔχων κολοσσιαῖον βῆμα, βάδισμα, δρασκελία : Λυκόφρ. 615 κολοσσόβλων δ' ἐν πτυχασίν Αὐσῶνων σταθεῖς [κτ. Σχολ. ἐπὶ κολοσσῶ βεβηκῶς ἦγον ὑψηλοῦ τόπου].

κολοσσοποιός (ὁ) (κολοσσός - ποιός) μτγν. ὁ κατασκευάζων κολοσσούς, ὁ κατασκευαστής κολοσσιαῖον ἀνδριάντων : *Ἡρών *Ορ. 135, 13.

κολοσσόπῳνος (ὁ) (κολοσσός - πῳ-ός) μτγν. ὁ κολοσσοποιός βλ.λ. : Μαν. 4, 570 κολοσσόπῳνος παναρίστους.

κολοσσός (ὁ) *Ἐπιγρ. κ. ἡ) κ. μων., νεώτ. κ. δημ. ἀνδρίας ὑπερφυσικοῦ μεγέθους, ἀγάμα ὑπερμέγεθες, γιγάντιον : *Ἡρ. 2, 130 ξύλινοι κολοσσοί, αὐτ. 149 ἔπεισι κολοσσός λιθῖνος [π. *Ἡρ. πάντοτε ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς ναοῖς τῶν Αἰγυπτίων κολοσσιαῖον ἀγαλμάτων], Θεόφρ. ἀπ. 128, Σώπ. η', Πολύβ. 18, 16, 2 ἀνθ' ὧν καὶ τὸν κολοσσὸν αὐτοῦ τὸν δεκάπηχον ἔστησαν παρὰ τὸν Ἀπόλλωνα τὸν περὶ τὴν ἀγοράν, Διόδ. Σ 1, 67 κολοσσῶ ὑποστήσας ἀντὶ τῶν κίωνων δωδεκαπέχους, Πλούτ. Φάβ. 22 τὸν κολοσσόν τοῦ *Ἡρακλέους μετακομίσας ἐκ Τάραντος ἔστησεν ἐν Καπιτωλίῳ, Λουκ. *Ιστ. Συμγρ. 23 τοῦ *Ροδίου κολοσσῶ τὴν κεφαλὴν γανυώδης σώματι ἐπιπθέντας (ἔχοντας ὕψος ἑβδομηκονταπήχων), Δίων Κ 66, 15, Λογγίν. *Υφ. 36, 3 ὁ κολοσσός ὁ ἡμαρτημένος, Σέργ. Μακρ. ἐν Σάβ. 3, 242 ἐπὶ τῆ τοιαυτῆ ἀγκυθιδρύσει τοῦ διακελοῦς καὶ ἀκεφάλου κολοσσῶ || γεν. ἀνδρίας, ἀγάμα, ἀνευ ἀναφοράς εἰς τὸ μέγεθος αὐτοῦ : Αἰσχ. *Ἄγ. 416 εὐμόρφων δὲ κολοσσῶν ἔχεται χάρις ἀνδρῶ, Θεόκρ. 22, 47 σφυρηλατος οἶα κολοσσός, Πλούτ. Λοῦκ. 37 Μιθριδάτου χρῦσεος ἐξάστους κολοσσός || ἐπὶ μικρῶν εἰκόνων, κτ. αἰτ. πληθ. κολοσσός : *Ἐπιγρ. ὅμ. κ. ὡς θηλ. τὰς κολοσσός : *Ἐπιγρ. 2) νεώτ. κ. δημ. γεν. πᾶν τὸ ὑπερμέγεθες, πελώριον : αὐτὸς ὁ ἀνθρωπος εἶναι κολοσσός [τὸ ἀνάστημα ἢ τὴν ρώμην], - θαλάσσιοι κολοσσῶ [πλοῖα μεγάλου ἐκτοπίσματος ἐμπορικά ἢ πολεμικά], - εἶναι κολοσσός ἐντιμότητος [εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν τίμιος].

κολοσσουργία (ἡ) [κολοσσός-εργία] μτγν. ἡ κατασκευὴ κολοσσῶ, ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν κολοσσούς : Στράβ. I, 1, 23 κολοσσουργία γάρ τις καὶ αὕτη, τὰ μεγάλα φράζουσα πῶς ἔχει.

κολοσσόχελυς-υος (ἡ) νεώτ. παλαιοί, γένος κρυσσοειδῶν χελωνοειδῶν χερσιδῶν ἐρπετῶν ἀπαντῶντων ἐν ἀπολιθώσει.

κολοστομία (ἡ) νεώτ. Ιατρ. ἡ δι' ἐγχειρήσεως διαφόρις στομίου εἰς τὸ παχὺ ἔντερον κατὰ τὰς διαφόρους παθήσεις αὐτοῦ.

κόλοστρον (τὸ) (λατ.) νεώτ. ἡ κολόστρα βλ.λ.

κολοσυρτός (ὁ) ποι. λ. θόρυβος, πάταγος, ταραχή, κλόνος ἢ θορυβώδης ὄχλος : *Ἡσ. *συρφετός, ὄχλος, ἀναφορὰ, κοινοτόπος, θόρυβος : *Πλ. Μ 147 ὑσέσιν ἑοικότες, τῷ τ' ἐν θρεσίν ἀνδρῶν ἡδὲ κύνων ἔχεται κολοσυρτόν ἰόντα [σχόλ. *θόρυβον ἐπερχόμενον], αὐτ. Ν 472, *Αριστφ. Σφ. 666 σὺν προδῶσιν τὸν *Ἀθηναίων κολοσυρτόν, αὐτ. Πλ. 536 παιδαρίων ὑποπεινῶντων καὶ γραδίλων κολοσυρτόν [τὸ κραγάζον πλη-

θος κ. ὄπλο. *Ἡσίοδ. Θ 880 πηληλεῦσαι κόνιες τε καὶ ἀργαλέου κολοσυρτοῦ].

κολοσυρτός-ῶς (κολοσυρτός) *Ἡσ. κολοσυρτέ, θορυβία.

κολοτομία (ἡ) νεώτ. Ιατρ. ἡ δι' ἐγχειρήσεως ἐκτομὴ τοῦ παχέος ἔντερου, γινόμενη ἔνεκα τοπικῆς ψυματίσεως ἢ καρκίνου.

κολοτυφοειδής-ους (ὁ) νεώτ. Ιατρ. ἡ κολότυφος ἴδια μορφή τυφοειδοῦς πυρετοῦ καθ' ἣν αἱ ἐντερικαὶ ἐλλείψεις ἐντοπίζονται ἀποκλειστικῶς ἢ ἐπικρατέστερον ἐν τῷ παχέῳ ἔντερω.

κολότυφος (ὁ) νεώτ. Ιατρ. ὁ κολοτυφοειδής βλ.λ.

κολούαν *Ἡσ. *εθορυβείν.

κολούκερως-ω (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτέρων λαθριδίων ἐντόμων.

κολούλια (τὰ) μτγν. γένος γαστεροπόδων μαλοκίων : Ξενοκρ. π. *Ορειβ. 2, 58, 79.

κολούμα (ἡ) νεώτ. βοταν. ἡ φαρμακευτικὴ ρίζα τοῦ φυτοῦ ἱατρορρίζα ἢ κολούμα, ὡς καὶ ἡ ἔξ αὐτῆς λαβανομένη πικρὰ οὐσία,

κολουμάριον (τὸ) (λατ.) νεώτ. ὁ περιστερεῶν, ἢ περιστεροτροφεῶν 2) παρ' ἀρχαίους Ῥωμαίους, ἡ ὄστεοθήκη τῶν νεκροταφείων, ἔχουσα κόγχας ἐντὸς τοίχου πρὸς ἀπόθεσιν τῶν δοχῶν, ἅπια περιεῖχον τὴν τέφραν τῶν νεκρῶν.

κολουμάθην (ἡ) νεώτ. φαρμακευτ. πικρὸ, τονωτικὴ οὐσία τῆς ρίζης τοῦ φυτοῦ ἱατρορρίζα.

κολουμάθης (ὁ) νεώτ. ὄρυκτολ. μετανοϊκὸν ἄλας τοῦ σιδήρου, ἀ. νιοθίτης.

κολούμαρα (ἡ) δημ. τὸ ποῶδες φυτὸν Ἰππουρῖς ἢ ὄρειανθής.

κολουμαλλία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος κολουμαλλιοῶν φυτῶν.

κολουόκερως-ω (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτέρων τριμερῶν λαθριδίων ἐντόμων.

κολουραῖος-η-ον (ὁ) (κόλως - ούρατος) μτγν. ὁ κόλωρος βλ.λ. : Καλλ. ἀπ. 66 κολουραῖη πέτρα [ἀπότομος βράχος].

κολουρία (ἡ) *Ἡσ. κολουρία, τῆ ἀποτομία.

κόλουρις-ιδος (ἡ) θηλ. τοῦ κόλωρος βλ.λ., ἐπὶ ἀλώπεκος : Τιμοκρ. ἀπ. 3, 2 κῶκ ἐγὼ μόνα κόλουρις ἐντὶ καὶ ἄλλοι ἀλώπεκες* πρβλ. κοθοῦριν.

κολουρίτης *Ἡσ. ἐγὴ Σικελία.

κολουροειδής ἑπίρρ. μων. ἐν εἶδει κολοθῆς οὐράς, δίκην κολοθῆς οὐράς : Φιλῆς 8, 22, 262 τὴν προδοσίδα κολουροειδῶς ἐν μέσῳ κεχυμένην.

κολουρόκωνος (ὁ) (κόλουρος - κώνος) μτγν. ὁ κόλουρος κώνος, ὁ κώνος οὐ ὑπεκλήθη τὸ πρὸς τὴν κορυφὴν τμήμα, ὁ κεκολωθεμένος κώνος : *Ἡρών Μέτρ. 3, 22.

κολουροπύραμις-ιδος (ἡ) (κόλουρος - πύραμις) μτγν. ἡ κόλουρος, ἡ κεκολωθεμένη τὴν κορυφὴν πυραμῖς : Ἐθέων Σμ. 42η εἰσι δὲ καὶ πυραμοειδῆς ἀριθμοί, πυραμίδα καταμετροῦντες καὶ κολουροπυραμίδα.

κόλουρος-ον [κόλος - οὐρά] μτγν. κ. νεώτ., τὸ θηλ. κ. κόλουρος βλ.λ. ὁ ἔχων κολοθὴν, ἀκρωτηριασμένην ἢ κεκομμένην τὴν οὐράν, ὁ κολοθοῦρος, ὁ κολοθόκερκος, ὁ κοῦντοσρος, ὁ κοῦντοῦρης* Σουίδ. *κόλουρα, τὸ κολοθὴν ἔχοντα οὐράν, ἢ τὰ μὴ ἔχοντα κέρκον, μτφ. : Πλούτ. Φλαμ. 2] ὡσπερ ὑπὸ γήρως ἀπτήνα καὶ κολουρος [πτηνῶν οὐ ἔπeson τὰ πτερά τῆς οὐράς ἐκ τοῦ γήρατος] 2) γεν. ὁ κεκολωθεμένος τὴν κορυφὴν : Νικόμ. *Ἀρ. Αριθμ. 2, 14 κόλουρος πυραμῖς || εἰδ. νεώτ. γεν. κ. κόλουρος κώνος, - κόλουρος πυραμῖς ἰδὼν ἀπεκόνησαν τὰ πρὸς τὴν κορυφὴν τμήματα δι' ἐπιπέδου παραλλήλου πρὸς τὴν βᾶσιν αὐτῶν] 3) τὸ θηλ. κτ. πληθ. κόλουρος [ἐνν. γυμναί] δύο μεγάλοι ὑποθετικοὶ κύκλοι τῆς οὐραμιασφαίρας διερχόμενοι διὰ τῶν ἰσημερινῶν καὶ τροπικῶν σημείων, καὶ διατεμνόμενοι αὐταροει-

δῶς κατά τοὺς πόλους: Θέων Σμ.132Η' κ. κτ. ἐν.: Ἰνπαρχ.1,11,17, Θεολ. Ἀριστ.55' ὄμ. κ. οἱ κόλουροι κύκλοι: Γέμιν.2,21' 4) εἶδος σίκου: Ἀθην.3,75D ἐπὶ δὲ τὸ πλείστον αἱ κόλουροι καὶ φορμύνιοι καὶ θύφωροι . . συμμέρουσιν, ἐάν ἔχωσιν ὄδωρ. **κολούρωσις-ως** (ή) μτγν. ἡ κολόβωσις βλ.λ.1: Ἰάμβλ.Πρωτ.21,27.

κόλουσις-ως (ή) [κολούω] ἡ κολόβωσις, ἡ περικολή, ἡ βράχυνσις, τὸ κλάδευμα: Ἀριστλ.Πολιτ.1311α,21 ἡ τῶν ὑπερχόντων σταχύνων κόλουσις, Θεόδωρ.2,15,4 ἡ κόλουσις κωλύσασα τὴν εἰς τὸν ὄγκον βλάστην, αὐτ.5,17,5 αἱ δὲ κολούσις φθεῖρουσιν ὄλως ὀλιγα, Πλούτ. Ἀριστ.7 μοχθηρίας γὰρ οὐκ ἦν κόλασις ἢ ἐξοστρακισμός, ἀλλ' ἔκαλεῖτο μὲν δι' εὐπρέπειαν ὄγκου καὶ θυναίμερος βουρτέρας ταπεινώσις καὶ κόλουσις' || ὄμ. π. ὄρχ. ἡ διὰ κυκλωτέρων ἐνομῶν τοῦ φλοιοῦ τῆς ἀμπέλου καταπολέμησις τῆς ροῦδος. **κόλουσις-ατος** [τό] [κολούω] ἡ 'σο. «φραυμάτ». **κολουστός-ή-όν** ἡ 'σο. κολοθός, ἀνευ κεράτων μέγας τράγος, κέρατα μὴ ἔχων' ἡ 'σενλ. κόλον. **κολουτέα** (ή) κ. νεώτ. δ. τ. τοῦ κολοιτία βλ.λ.: Θεόδωρ.Φ13,17' 2) νεώτ. βοταν. γένος ἑλλοδοκάρων φυτῶν.

κολούω (κολόφω, κόλος, κ. μέλλ. κολούσω, ἄορ. ἐκόλουσα, παθ. μέλλ. κολουθήσομαι, ἄορ. ἐκολούθην κ. ἐκολούσθην, παροκ. κεκόλουμαι κ. κεκόλουσμαι, κολοθῶ τι, ἀποκόπτω, περικολῶ, βραχύνω, κολουρεύω: ἡρ.5,92,6 ἐκόλουσε αἰεῖ, δίκως τινά ἴδοι τῶν ἀσταχῶν ἐπὲρχοντα, κολούων δὲ ἔρριπτε, Εὐρ.ἀπ.Φ73 στάχυν σπάθη κολούων φασγάνου, Θεόδωρ.Πρωτ.2,15,5 κολούουσιν ἄκρον τὸν βότρυ' κ. μτ. γενικ.: Ὀππ. Ἀλ.4, 484 καὶ τῆς μὲν κεφαλῆν πέλεκυς τάμε, τὴν δ' ἐκόλουσεν οὐρήν ἡ ἐκολόβωσεν ὀποκόφας τὴν οὐράν αὐτῆς' κ. παθ.: Θεόδωρ.ΦΑ1τ.2,15,2 βελτίω κολούομενά φασί γίνεσθαι [τὰ δένδρα]' τὸ παθ. κ. μτ. γενικ.: Εὐστ.900,28 κεκολούουσι οὐράν' 2) συνήθ. μτφ. κ. ἰδ. π. Ὀμ. κολοθῶ, ἀκροτηριάς: Ἰλ.Υ 370 οὐδ' Ἀχιλεὺς πάντεςσι τέλος μύθοις ἐπιθήσει, ἀλλὰ τὸ μὲν τέλει, τὸ δὲ καὶ μεσσηγὺ κολούει ἢ μέρος μὲν ἔκτελει, μέρος δὲ κόπτει ἐν τῷ μέσῳ, ἀφίησι ἀτελείωτον, ἐπὶ τῶν ἀπειλῶν τοῦ Ἀχιλλεύου', Ὀδ.Λ 340 μῆδ' εὐ τὰ δῶρα οὕτω χρῆζονται κολοῦεταί [μὴ τὰ ἐκατάνυτε, τὰ περιορίζετε], αὐτ.Θ 211 εὐ δ' αὐτοῦ πάντα κολοῦει ἡ κολοθοί, καταστρέφει πάσαις αὐτοῦ τὰς ἐπιπῆδας καὶ τύχαις', Γαλ.5,733 κολοῦει εἰς τὰ τῆς τέχνης ἔργα [ἐμποδίζω, παρεμβάλλω ἐμπόδια εἰς τὰ ἔργα τῆς τέχνης]' || κολάζω τι, περιορίζω, καταρρίπτω, καταβάλλω, σμικρύνω, ἐλαττώ, ταπεινῶ: ἡρ.7,10,5 φιλέει γὰρ ὁ θεός τὰ ὑπερέχοντα πάντα κολοῦειν, Εὐρ.ἀπ.92 ἀνθρώπος γεγώς δὴ μὴ κολοῦει χρήμασιν γαυρούμενος, Πλάτ.Νόμ.731Α τοὺς ἀλλοῦς δὲ οὐ κολοῦων διαβαλαίτ, αὐτ. Ἀπολ.49D μὴ τοὺς ἄλλους κολοῦειν, ἀλλ' αὐτὸν παρσακευάζειν ὄπως ἔσται ὡς βέλτιστος, αὐτ.Πρωτ.343C τὸ ῥῆμα . . κολοῦσαι, Ἀριστλ.Πολιτ.1274α,8 τῆς μὲν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ βουλήν Ἐπιφάνει ἐκόλουσε καὶ Περικλῆς, αὐτ.1284α,37 τρόπον τινά τῷ κολοῦειν τοὺς ὑπερέχοντας, αὐτ.1313α,40 τὸς ὑπερέχοντας κολοῦειν καὶ τοὺς φρονιματίας ἀναίρει, Φιλῶδ.Παρρ.600 κολοῦειν καὶ θρασεύειν, Πλούτ. Ἀγκ.34 κολοῦσαι καὶ ταπεινώσειν τὸν Ἄγιν, αὐτ.Ρωμ.25, αὐτ. Ἠθ.816C κολούων ἀξιόμια τοῦ συνάρχοντος' κ. παθ.: Αἰσχ.Πέρσ.1035 σθένος γ' ἐκολούσθη, Οἰκ.7,66 ἀνδρες γὰρ κείπειδάν ὦ ἀξιοῦσι πρόχειν κολοῦσθῶσι [ὅταν ταπεινώσων εἰς πράγμα] δ' εἶχον τὴν ἀξίωσιν διὲ ὑπερέχουσι, Πλάτ. Πολ.528C ὅπῃ τῶν πολλῶν ἀτιμαζόμενα καὶ κολοῦόμενα, Πλούτ. Ἀγῆσ.31 ἑώρα συνεσταλαμένον

αὐτῆς τὸ ἀξιωμα καὶ τὸ σῆχημα κεκολουμένον, Φίλιππ.Θεσ.ΑΠ 7,234 κεκολουμένος νοῦφω.

κολοφών-ωνος [όν] κ. νεώτ., δημ. κολοφῶνας τὸ ὑψηλότερον, τὸ ἀνώτερον σημεῖον, ἡ κορυφή, ἡ κορωνίς, τὸ τέλος: Πλάτ.Εὐθ.301B κολοφῶνα ἐπιτίθει τῆ σοφία (ἐπιστάτας, ἐπιστατώσας), αὐτ.Νόμ.673D ἐπὶ . . τῆς μέθης χεράτ τὸν κολοφῶνα πρῶτον ἐπιθῶμεν, αὐτ.Θεαίτ.153C τὸν κολοφῶνα ἀναγκάζω προσβιβάσθαι, αὐτ.Ἐπιστ.318B τὸν κολοφῶνα . . τὰς ὑποσχέσεις ἀπάσαις νεανικωτάτων ἐπέθηκες [κορωνίδα], Αἰλ.Ζ113,12 κολοφῶνα ἐπάγειν τῷ λόγῳ κ. ἐμπροσθ. [ἐπί]: Πλάτ.Νόμ.674C κολοφῶν ἐπὶ τῷ περὶ οἴνου λόγῳ ῥηθέντι εἰρησθῶ, Στράβ.14,1,28 ὅπου ποτὰ ἐν ταῖς δυσκαλοῦσις πολέμοις τὸ ἱππικὸν τῶν Κολοφῶνων ἐπικουρήσεις, λύσειεν τὸν πόλεμον' ἀφ' οὗ καὶ τὴν παροιμίαν ἐκδόθησαν τὴν λέγουσαν «τὸν Κολοφῶνα ἐπέθηκεν», ὅταν τέλος ἐπιθέτω βέβαιον τῷ πράγματι' κ. μτ. γενικ.: Κωμ. Ἀδέρπ.433 κολοφῶν τῷ λόγῳ, Ἰουλι.Γαλ.336C κολοφῶν τῆς ἀσβεβίας [τὸ ὕψιστον σημεῖον], εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς ὄψεως [εἰς τὸ ὑψηλότερον δυνατόν σημεῖον], - ὁ κολοφῶν τῆς ἀκμῆς, - ὁ κολοφῶνας τοῦ κακοῦ' κ. ἐπὶ προσ.: Λιδῶν.Προγ.30,12 ὁ κολοφῶν τῆς ἀδικίας [ὁ πλέων δίκιος], Ζώσ.4,15 τῶνδ' ἀποτημάτων ἦν κολοφῶν Φλῆτος.' || νεώτ. ἐπὶ οικίῳν, ἡ ἀνωτάτη καὶ κυρία ὀριζόντια δοκὸς τῆς στέγης, ὁ κορυφίος, ὁ καθάλακρος.' 2) εἶδος σφαιρίας δι' ἧς ἔπαιζον: Πλούτ. Ἠθ.526E' 3) ἡ 'σο. «κολοῖος» βλ.λ.' 4) ἡ 'σο. «ἰχθύς ποιός θαλάσσιος».

κολοφῶνας (όν) δημ. τ. τοῦ κολοφῶν βλ.λ. μ. ἐν φρ. ὁ κολοφῶνας τῆς δόξας, - ὁ κολοφῶνας τοῦ κακοῦ [τὸ ὑψιστον σημεῖον, τὸ ἄκρον ἄνωτον].

κολοφῶνα ὄξεα [τά] νεώτ. χημ. ὀργανικὰ ὄξεα ἀπαντῶντα ἐν τῷ κολοφῶνῳ βλ.λ.

κολοφῶνιον [τό] νεώτ. χημ. τὸ μετὰ τὴν δι' ἀποστάξεως ἀφοῦρησι τοῦ τερεβινθελαιοῦ ἀπομένον ὑπόλειμμα ρητίνης τῆς πίτυος κ. ἄ. κανοφῶρων δένδρων.

κολοφῶνιος-α-ον κ. μων. κ. νεώτ., πόη. κ. -ειος ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐν Ἰωνίᾳ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας πόλιν Κολοφῶνα, ὁ ἐκ Κολοφῶνας προερχόμενος κολοφῶνιον σχῆμα σχήμα λόγου οἶον ἐν Λεοβῶν.7 «κολοφῶνιον σχήμα, ὡς τὸ χαλινὸν τῷ ἴπῳ ἀντὶ τοῦ ἵππου, ἡ κεφαλὴ τῷ ἀνθρώπῳ ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου» || τὸ θηλ. κολοφῶνία ἰένν. ρητίνη] ὡς οὐσ. ρητίνη χρῆσιμὴ πρὸς ἐπίχρισιν τῶν χορδῶν τῶν μουσικῶν ὀργάνων: Διοσκ.1,71, Γαλ.13,475, Πάπ. μάλαμα κολοφῶνιᾶς, Ἰνπιατρ.20' || ὄμ. τὸ θηλ. ὡς οὐσ. ἡ σκαμῶνία βλ.λ.: ΨΔιοσκ.4,170' || τὸ οὐδ. κολοφῶνιον (ἐνν. ὑπόδημα] ὡς οὐσ. εἶδος ὑποδημάτων: Ρίνθ.4' 2) τὸ οὐδ. κολοφῶνιον (ἐνν. κερμῆμιον] ὡς οὐσ. μέτρον οἴνου ἐν Αἰγύπτῳ: Πάπ.' 3) ὄμ. ἐν πάπ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. εἶδος τι λαχάριον: Πάπ. μελησάτω ὄμ. περὶ τοῦ ποτισμοῦ τοῦ κολοφῶνιου' 4) νεώτ. τὸ οὐδ. κολοφῶνιον ὡς οὐσ. βλ.λ.' 5) Κολοφῶνιος-α ὡς οὐσ. ὁ κάτοικος τῆς Κολοφῶνας: Ἠοι.147 Ἀπατούρια ἄγουσι ὀρῆν . . πλὴν Ἐφεσίων καὶ Κολοφῶνιων, Στράβ.14,1,28 ἐκτίσαντο δὲ ποτε καὶ ναυτικὴν ἀξιόλογον δύναμιν Κολοφῶνιοι.

κολοφῶνιτης [όν] νεώτ. ὄρυκτον, ὄρυκτόν πολυπυρρικόν ὄλας ἐκ τῶν γραναθῶν.

κολοφῶνι-έω [κολοφῶν] μων. τίθημι, τοποθετῶ τὸν κολοφῶνα ἐπὶ τινος, ἐπιστεγάζω: Στέφ. Ἀθ. Ἰνπ.1,248D κολοφῶνειν ἐπὶ πᾶσι τούτοις.

κολόχειρ-χειρος [όν] [κόλος-χειρ] ἡ 'σο. κολοδόχειρ, κουλός.

κοληαθρός-όν [κόλος-ἄθρός] σχδλ., Ἰων. κοληαθρός ὁ ἔχων ἄθρον κόλπον, τρυφερόν στή-

θος : Εύστ.1745,60 « ἐκ τοῦ Ἰστία καὶ ἐφίστιος τὸ ἐπίστιον Ἰωνικῶς καὶ ἐκ τοῦ κολφαθρός ὁ κολπαθρός ».

κοληρίον(τό) μτγν. ὑποκορ. τοῦ κόλπος, μικρά κοιλότης : Ἀρχιγ.π. Ἀέτ.9,39.

κοληρυχότης (ὁ) νεώτ. Ιατρ. εἰδικὴ συσκευή πρὸς ἐκτέλεσιν διακυλισμῶν ἐν τῷ κόλπῳ τῆς γυναικός, ἄ. μητρυχότης.

κοληρυχότης (ἡ) νεώτ. Ιατρ. μερικὴ ἢ ὀλικὴ ἀφαίρεσις τοῦ βλεννογόνου τοῦ κόλπου, ἀποσκοποῦσα τὴν ἐκτέλεσιν πλαστικῶν ἐχειρήσεων ἐπὶ τῶν γειτονικῶν ὀργάνων, ὡς καὶ τὴν στένωσιν ἢ τὴν τελείαν ἀπόφραξιν τοῦ κόλπου ἐπὶ προπρωσῶν τῶν πυελικῶν ὀργάνων τῆς γυναικός.

κοληρυφραξίς-εως (ἡ) νεώτ. Ιατρ. συγγενὴς ἢ ἐπικίπτου ἀπόφραξις τοῦ κόλπου τῆς γυναικός. **κοληρυυντήρ**-ῆρος (ὁ) νεώτ. Ιατρ. ὄργανον εἰδικὸν πρὸς διέυρυσιν τοῦ κόλπου τῶν γυναικῶν.

κολπίος (ὁ) (κόλπος) ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα νὰ σχηματίζῃ κόλπον ἐξογκούμενος : Αἰσχ.Πέρσ.1060 πέπλον δ' ἔρεικε κολπίαν ἀκμή χερῶν. 2) ὄνομα ἀνέμου, ὁ ἐκ τοῦ κόλπου πνέων : Φιλ.Βιβλ.π.Εύσ. Εὐαγγ.Προπ.1,10, Ἀχιλλ.Τάτ.Εἰσαγγ. Ἀριστ.33.

κολπίδιον (τό) μσν. ὑποκορ. τοῦ κόλπος (βλ.3) : Κ Μανασσ.41A νόμισμα μου φέρων ἐπὶ κολπίδιον.

κολπίω | κόλπος) μσν. κ. Σουίθ. σχηματίζω κόλπον ἢ πτυχήν Σουίθ. 2) τὸ μέσ. κολπιζομαι τοποθετῶ, κρύπτω τὴν ἐν τῷ κόλπῳ : Βί. Ἀλεξ. 3475 πρὸς τί πάντα τὰ κύπελλα. . ἄ. κολπιζῃ;

κολπικός-ῆ-άν νεώτ. Ιατρ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κόλπον τῆς γυναικός : **κολπικὴ ἐξέταση** | ἢ πρὸς διαγνωστικὸν σκοπὸν ἔρευνα τοῦ κόλπου, -**κολπικὴ κοιλιοτομή** | ἢ διὰ τὸν τοιχωμάτων τοῦ κόλπου διανοιεῖς τῆς κοιλίας | -**κολπικός πωμάτισμός** | ἢ εἰσαγωγὴ ἀσπηκτικῆς ὀθόνης ἐν τῷ κόλπῳ τῆς μήτρας πρὸς θεραπευτικὸν κ. ἴδ. πρὸς αἰμοστατικὸν σκοπὸν |.

κόλπος-ῆ-ιον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν θαλάσσιον κόλπον, ὁ ἐκ τοῦ θαλασίου κόλπου προερχόμενος : **κόλπον ρεῦμα**, (ἄ. ρεῦμα βλ.λ. τοῦ κόλπου, γκόλφ-στρήμ |.

κόλπισκος (ὁ) νεώτ. ὑποκορ. τοῦ κόλπος βλ.λ., ὁ μικρὸς θαλάσσιος κόλπος, λιμανάκι.

κολπισμός (ὁ) νεώτ. Ιατρ. νοσηρὰ ὑπερπαισθησία καὶ σύσπασις τοῦ σφιγκτήρος μὲς τοῦ κόλπου μετὰ τῶν προσθίων ἰνῶν ταῦ ὑφώτηρος τοῦ δακτυλίου, ἣτις ἐπερχομένη κατὰ πᾶσαν πρὸς συνουσίαν ἀπόπειραν καθιστᾷ δυσχερῆ τὴν εἰσοδὸν τοῦ ἀνδρικοῦ μορίου ἐν τῷ κολῳ, ἐπισυμβαίνουσα δὲ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς συνουσίας καὶ μετὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ πέους ἐν τῷ κόλπῳ τῆς γυναικός, αἰχμαλωτίζει τοῦτο καὶ καθιστᾷ ἀδύνατον τὸν ἀποχωρισμὸν τοῦ ἀνδρός ἀπὸ τῆς γυναικός, ἄ. κολοεσπασμός.

κολπίτης (ὁ) μτγν. ὁ κατοικῶν πλησίον θαλασίου κόλπου : Φιλόστρ. Ἀπολλ.3,35 τοὺς κολπίτας βαρβάρους, αὐτ.δ,16.

κολπίτις-ιδος (ἡ) νεώτ. Ιατρ. ὄξερα ἢ χρονία φλεγμονὴ τοῦ ἐπενδύοντος τὸν κόλπον τῆς γυναικός βλεννογόνου προερχομένη συνήθως ἐκ γονοκοκκικῆς μολύνσεως.

κόλπο (τό) (ἰταλ.) δημ. εὐφυμῆς ἐπιθήδειον τέχνησαστο, τολμηρὰ ἐπιχείρησις : μ' ἔνα ἐξῆμνο κόλπο ἔπιασε τοὺς κλέφτας. || συνεκδ. ἢ πρὸς ἐξαπάτησιν ἐνέργεια, ἡ ἀπάτη.

κολποδασμορραγία (ἡ) νεώτ. Ιατρ. ἡ διὰ ραφῶν τεκνητῆ στένωσις τοῦ κόλπου ἢ τοῦ κολέου τῆς γυναικός.

κολποδιστολαύς-εως (ὁ) νεώτ. Ιατρ. εἶδος μελορροκίου-ἀποτελουμένου ἐκ ζύου κεχωρισμένων σκελῶν μετὰ χειρολαβῆς, ἐν χρ. διὰ τὰς ἐν τῷ κόλπῳ τῆς γυναικός χειρουργικὰς ἐπεμβάσεις.

κολποειδής-οὐς-ές (κόλπος-εἶδος) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ὅμοιος πρὸς θαλάσσιον κόλπον, ὁ ἔχων σχῆμα θαλασίου κόλπου : Αἰλ.Ζ114,8 ἐπὶ πέτρας προβλήτος κάθηται ὁ ἰτῶν ἐγγέλευν ἠθρατῆς ἐν τινὶ κολποειδεῖ χωρίῳ, ὅπου καὶ πλατύνεται τὸ βέδμα ἐπὶ μᾶλλον.

κολποειδῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. εἰδικὴ βλασσοῦ κόλπου : Στράβ.9,1 ὡς δ' αὐτῶν οὐδ' ἄν τὴν ὀπὸ τῶν Κεραινῶν ἐπὶ τὸν Κορινθιακὸν κόλπον ἔχειν τινὰ τοσαύτην ἐπιστροφὴν ὡστε κοιλαινεσθαι κολποειδῶς καθ' αὐτήν.

κολποκλήη (ἡ) νεώτ. Ιατρ. πρόπτωσις τῶν τοιχωμάτων τοῦ κόλπου τῆς γυναικός ἐκτός τῶν προπυλαίων τοῦ αἰδοίου.

κολπόκλεισις-εως (ἡ) νεώτ. Ιατρ. ἐχειρήσις τελουμένη πρὸς τελείαν ἀπόφραξιν τοῦ κόλπου τῆς γυναικός κατὰ τὰς περιπτώσεις ὀνιάντων συρριγῶν μαιευτικῆς ἢ ἐχειρηθηκῆς προελεύσεως.

κολποκοιλιακός-ῆ-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κόλπον ὅμα καὶ τὴν κοιλίαν τῆς καρδίας : **κολποκοιλιακὰ στόμια τῆς καρδίας** (ὁ) ἄν συγγνωμονοῦσιν οἱ ζῦο κόλποι πρὸς τὰς ζῦο κοιλίας, - **κολποκοιλιακὰ βαλβίδες**, - **κολποκοιλιακὸν δαμάτιον**.

κολποκοιστιομία (ἡ) νεώτ. Ιατρ. ἡ διάνοιξις τοῦ κύτους τῆς κοιλίας διὰ τῆς κολπικῆς ὁδοῦ καὶ ἐχειρήσις τῶν φλεγμονωδῶν παθήσεων τῶν γεννητικῶν ὀργάνων τῆς γυναικός πρὸς ἀποφυγὴν μολύνσεως τοῦ περιτοναίου.

κολποκοιστιομία (ἡ) νεώτ. Ιατρ. ἡ ἐπὶ περιπτώσεων ὀγκιδίων, θηλωμάτων καὶ ἄλλων παθῆσεων τῆς κύστεως τῆς γυναικός διάνοιξις αὐτῆς διὰ τῆς κολπικῆς ὁδοῦ πρὸς τὴν διὰ τοῦ κόλπου διασωλήνωσιν.

κολποπερινοπλαστία (ἡ) νεώτ. Ιατρ. πλαστικὴ ἐχειρήσις σκοποῦσα τὴν στένωσιν τοῦ διαταθέντος καὶ χαλαρωθέντος κόλπου τῆς γυναικός, ὡς καὶ τὴν ἀποκοιτάσασιν στερεοῦ περινεοῦ.

κολποπερινορραγία (ἡ) νεώτ. Ιατρ. ἡ συρραφὴ τῶν ἐνεκα ἀνωμάλου τοκετοῦ διαρραγῶν τῶν τοιχωμάτων τοῦ κόλπου καὶ περινεοῦ τῆς γυναικός, πρῶλ. περιεσορραγία.

κολποπηξία (ἡ) νεώτ. Ιατρ. ἐχειρήσις πρὸς ἀνάταξιν τοῦ πρὸς τὰ ὀπίσω κεκαμμένου τραχήλου τῆς μήτρας καὶ συγκράτησιν αὐτοῦ διὰ ραφῶν ἐπὶ τοῦ κολπικοῦ τοιχώματος.

κολποπλαστία (ἡ) νεώτ. Ιατρ. πλαστικὴ ἐχειρήσις τοῦ ἐλλείποντος κόλπου τῆς γυναικός πρὸς δημιουργίαν νέου ἢ τοῦ φρασσομένου ἐξ ἐγκαρσίου ἢ ἐπιμήκους διασφραγματος πρὸς ἀφαίρεσιν τοῦ κωλύματος τούτου.

κολποπτῆσις (ἡ) νεώτ. Ιατρ. ἡ πρόπτωσις καὶ χαλάρωσις τοῦ βλεννογόνου ὕμενος τοῦ κόλπου τῆς γυναικός, προκαλοῦσα τὴν προσθίαν καὶ ὀπισθίαν κολποκλήην βλ.λ.

κολπορραγία (ἡ) νεώτ. Ιατρ. αἱμορραγία ἐπερχομένη ἐκ τῆς ρήξεως τῶν τοιχωμάτων τοῦ κόλπου τῆς γυναικός.

κολπορραγία (ἡ) νεώτ. Ιατρ. κ. -ἡ ἐχειρήσις πρὸς στένωσιν τοῦ γυναικείου κόλπου, ἐπὶ περιπτώσεων χαλαρώσεως τῶν βλεννογόνων αὐτοῦ.

κολπορρηξία (ἡ) νεώτ. Ιατρ. ἡ ρήξις τῶν τοιχωμάτων τοῦ κόλπου τῆς γυναικός.

κολπορροια (ἡ) νεώτ. Ιατρ. ρύσις βλενωδούς ὑγροῦ ἐκ τοῦ κόλπου τῆς γυναικός.

κόλπος (ὁ) (κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. κ. κόρφος) τὸ ἀπὸ τῆς βάσεως τοῦ λαιμοῦ μέχρι τῆς ὀσφύος ἐμπρόσθιον μέρος τοῦ κορμοῦ τῶν ἀνθρωπίνου σώματος, τὸ στήθος, κ. συνεκδ. ἢ ἀγκάλη : Ἰλ.Ζ 400 ἀμφιπόλος κίεν αὐτῆ παῖθ' ἐπὶ κόλπῳ ἔχουσα, αὐτ.467 ἀφ' ὅ' ὁ πῆξις πρὸς κόλπον ἐκζώνωσι τιθήνης ἐκλήθη, αὐτ.483 ἡ δ' ἄρα μιν κηῶδα δέ-

ξασο κόλπω, αὐτ. Σ 398, Θεοφρ. Χαρ. 16, 14 μαινώμενον δὲ ἰδὼν ἡ ἐπιλήπτον, φρίξας εἰς κόλπον πύσσαι (ὡς καὶ νῦν ἐστὶ προληπτικόν, παροιμ. φρ. φτύσ' τὸν κόρφο σου, πρὸς ἀποτροπὴν κακοῦ πινος), Θεοκρ. 6, 39 ὡς μὲν βασιανθῶ δὲ, τρίς εἰς ἄμρον ἔπτυσσε κόλπον, αὐτ. 20, 11 τοιάδε μυθίζουσα τρίς εἰς ἔδον ἔπτυσσε κόλπον, ΚΔ Ἰω. 13, 23 ἦν δὲ ἀνακειμένη εἰς ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ἐν τῷ κόλπῳ τοῦ Ἰησοῦ, Λουκ. Δικ. Φων. Β κίσσαν . . ἐκ μέσων ὡς ἔπος εἰπεῖν τῶν κόλπων ἀρπάσαν, Ἡλιόδ. Αἰθ. 4, 14 τὸ τε θυγάτριον ἐκ κόλπων . . τῶν ἐμῶν ἀναρπάσαντα' || μτφ. ἡ ἀγκάλη, τὸ στενὸν περιβάλλον: ΚΔ Λουκ. 16, 22 ἐγένετο δὲ ἀποθανεῖν τὸν πτωχὸν καὶ ἀπενεχθῆναι αὐτὸν . . εἰς τὸν κόλπον Ἀβραάμ (εἰς τὸν Παράδεισον), αὐτ. Ἰω. 1, 18 ὁ μονογενὴς υἱὸς ὁ ὢν ἐν εἰς τὸν κόλπον τοῦ πατρὸς, Πλουτ. Κότ. Νεώτ. 33 ἐκ τῶν Πορμητικῶν κόλπων ἀνθρώπων, Πάπ. ἐν κόλποις τῶν ἀγίων πατέρων, Θεοφύλ. Σ 5, 9, 10 Ῥωμαῖοι δὲ τοῦτο δὴ τοῦτο τοῖς τῆς ἀβουλίας κόλποις ἐναποθέμενοι, Μηναι. 1, 5 Ὁδ. 8 Θεοτ. ὡσπερ πύρινος θρόνος φέρις . . τὸν ἐν κόλποις πατρώοις ἀναπαύομενον, - ἐπαυθῆναι εἰς τοὺς κόλπους τῆς κοινωνίας - τῆς οἰκογενείας του' || ὁμ. φρ. τὰ ὑπὸ κόλπου τὰ ἀφροδίσια, ἡ συνουσία: Λουκ. Ἀλέξ. 39 φιληματὰ τε ἐγγίνετο ἐν τῷ μέσῳ καὶ περιπλοκαί· εἰ δὲ μὴ πολλὰ ἦσαν αἱ δάδες, τάχα ἂν τι καὶ τῶν ὑπὸ κόλπου ἐπράττετο' 2) μτγ. κ. νεώτ. τὸ γυναικίον αἰδοῖον κ. ἰδίως ὁ κολεός: Ρουφ. Ὀνομ. 196, Σωρ. 1, 16, αὐτ. 70η κόλποι, Πολυδ. 2, 222 γυναικίους κόλπος, Σέξτ. Ἐμπ. Μαθ. 5, 62 κόλποι' || νεώτ. ἄνατ. ἡ μεταξὺ τῆς μήτρας καὶ τοῦ αἰδοῖου ἐπιμήκης κοιλότης τῶν γεννητικῶν ὀργάνων τῆς γυναικός, ἄ. κολεός || κόλποι τῆς ὑστέρας ὑποθετικά κοιλότητες ἐν τῇ μήτρᾳ: Ἰηπ. Φύσ. Παῖδ. 31, Γαλ. Χρ. Μορ. 14, 4, Σωρ. 1, 9 κόλπος τῆς ὑστέρας' || γεν. ἡ μήτρα, ἡ ὑστέρα: Πινδ. Ο 6, 31 κρύφει δὲ παρθενίαν ὠδῖνα κόλποις, Εὐρ. Ἐλ. 1145 πτανὸς γὰρ ἐν κόλποις σε Λήδας ἐτέκνωσε πατήρ, Καλλ. Δῆλ. 214 τὴ μτέρα, κοῦρε, βαρύνειξ, . . γένειο, κοῦρε, καὶ ἠπιος ἔξειθι κόλπου, αὐτ. Δία 15 ἔμβα σ' ἐπὶ μήτηρ μεγάλων ἀπεθῆκατο κόλπων, Ὀρφ. ἠ. 32, 8 δεσποίνας ὑπὸ κόλπον ἔξην, αὐτ. 3124 θεός διὰ κόλπου' || μτφ. ἐπὶ τάφου: Ἐπιπρ. σῶμα σὲν ἐν κόλποις . . γατα καλύπτει' ὁμ. κόλπος ἡμῶν χρονική περίοδος: Ἐξεκ. Ἐξ. 39 ἐπεὶ δὲ πλήρης κόλπος ἡμερῶν παρῆν ἰέληρ ῥώθησαν αἱ ἡμέραι' || ὁμ. κ. ἐπὶ ἄλλων φυσικῶν κοιλοτήτων, οἷον ἐπὶ τοῦ ἐγίνου: Ἀριστ. Ζ1 530b, 27 συνέχουσιν δὲ πάντες οἱ κόλποι αὐτῆς εἰς ἐν πρὸς τὴν ἐξοδὸν τῆς περιττώσεως, ἡ τετροῦπται τὸ διστρακόν' || μτγ. κ. νεώτ. κοιλότης τῶν διαφόρων ὀργάνων τοῦ σώματος: Πολυδ. 2, 216 κόλπος τῆς καρδίας ἢ ἡ πρὸς τὰ ἀνω ἐκατέρω διαμερίσματα τῆς καρδίας κοιλότης ἡ συγκοινωνούσα διὰ τοῦ κολλοκοιλιακοῦ στομίου πρὸς τὴν σύστοιχον κοιλίαν, - κόλπος ἄορτης, - κόλπος φλεβώδης' 3) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ πυχή, τὸ ἐξόχωμα τῆς ἐσθῆτος ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ μέχρι τῆς ζώνης, τὸ ἐπὶ τοῦ στήθους κολλοῦμενον μέρος τοῦ ἐνδύματος, ἴδ. ἐπὶ γυναικῶν συνήθ. κτ. πληθ.: Ἰλ. 1, 570 δεῦοντο δὲ δάκρυσι κόλποι κ. κτ. ἐν.: αὐτ. Χ 80 κόλπον ἀνιέμεν ἰέλι γυναικός, Σωφ. 2, τὸ κατὰ τὸ στήθος μέρος ἀνέγκουσα ἵνα τὸν μαστὸν δεῖξῃ, Ὁδ. Ο 469 ἡ δ' αἶφα τρι' ἄλεσια κατακρύφασ' ὑπὸ κόλπω ἔκφερον ἢ πυχή αὐτῆ ἐχρησίμευεν ὡς θυλάκιον, Ἐθ. οὐν. 602 φυχρὸν ἂν ἐν κόλπω ποικίλον εἶχον ὄφιν, Ἦρ. 6, 125 ἐνδύς κίθωνά μέγαν καὶ κόλπον πολλὸν καταλιόμενος τοῦ κίθωνος, Ἀλαξ. Ἐπ. 1039 κόλπω φέρουσα βυσσίνου παπλώματος [ἐφόρουσα (τὴν κόλπη) ὑποκάτω τοῦ ἐσῆτης κόλπου], Θεοκρ. 15, 134 λύσα-

σαι δὲ κόμαν καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνεῖσαι ἰαφείσαι τοὺς κόλπους τῶν ἐσθῆτων αὐτῶν ἀπὸ πᾶσι ἐπὶ τῶν σφυρῶν αὐτῶν, αὐτ. 16, 16 πᾶς δ' ὑπὸ κόλπον χεῖρας ἔχων [δ. γρ. ὑπὸ κόλπω] ἰπᾶς ὁ ἔχων τὰς χεῖρας ἐντὸς τῶν θυλακίων, ἐπὶ τῶν φιλαργύρων, Ἦρῶνδ. 6, 102 τρέφειν ἐν κόλπω [θαλαπῆν, θερμαινεῖ ἐν τῷ κόλπῳ], Πολυδ. 3, 332, Πλουτ. Ἦθ. 472 Κουβίδιον ἐν κόλπω τιθῆναι ὀνομαζόμενον, Λουκ. Ἐρμ. 37 ὄπτερος ὑπὸ κόλπου ἔχει τὴν φιάλην, Ἦσ. ἐν λ. μασχαλοηπτεῖ ὑπὸ κόλπον, Σολωμ. Ὁδ. Πετρόρχη ἢ ὁ κόλπος τοῦ φορέματος' ὁ ἀγγελικός εὐφράνθη, - μάς ἦρτα μὲ γεμάτους τοὺς κόρφους ἀχλάδια' || δημ. κόρφος (ὁ) ἐπὶ γυναικῶν, οἱ μαστοί: ἡ μικρὴ μας ἄρχισε κιόλα νὰ κἀνη κόρφο' 4) ἐν πάσα ἐσσοχή, κοιλότης ὁμοία πρὸς κόλπον, οἷον βάθος, ἀνοιγμά, κύρτωμα: Ἰλ. Σ 140 ὄυτε θαλάσσης εὐρέα κόλπον, αὐτ. Φ 125 εἰς ἄλως εὐρέα κόλπον, Ὁδ. Δ 435 ὁμ. κ. κτ. πληθ.: Ὁδ. Ε 52 κατὰ δεινούς κόλπους ἄλως, Πινδ. Ο 138, αἰθέρος . . ἀπὸ κόλπων, Ἀριστοφ. Ὀρν. 694 Ἐρέβους δ' ἐν . . κόλποις τίκτηι 5) κ. νεώτ. κ. δημ. τμήμα θαλάσσης εἰσχωροῦν βαθέως εἰς τὴν θάλασσαν Εὐστ. 655, 6 «θάλασσα ὑπὸ ἀκρωτηρίων περιεχομένη»: Ἰλ. 8 560 Ἐρμιόνην Ἀσίην τε βαθύν κατὰ κόλπον ἔχουσα, Ἦρ. 2, 11 κόλπος θαλάσσης ἐσέχων ἐκ τῆς Ἐρυθρῆς καλομένης θαλάσσης, αὐτ. 7, 58, Ἀλαξ. Πέρο. 486 ἐκπερωμέν ἐς τε Φωκίων χθόνα . . Μῆλιά τε κόλπον, αὐτ. Πρ. 837 κέλευθον ἤξας πρὸς μέγαν κόλπον Ῥέας ἰὸ Ἀδριονικός, Σωφ. ἀπ. 598 Ἰστρονικός κόλπος, Ὀουκ. 2, 90 παρὰ τὴν ἑαυτῶν γῆν ἔσω ἰέλι τοῦ κόλπου, Στρατ. 6, 5, 3 ἡ Σινδόσσα ἐν κόλπω ἴδρυται, ἀφ' οὗ καὶ τοῦνομα' σίνος γάρ ὁ κόλπος, ΚΔ Πράξ. 27, 39 κόλπον δὲ τινα κατενόων ἔχοντα αἰγιαλόν, εἰς δὲ ἐβουλεύσαντο . . ἐξώσαι τὸ πλοῖον, - Κορινθιακός κόλπος, - Σαρωνικός κόλπος' 6) κοιλός: Πινδ. Π 4, 49 Ἀργεῖοι τε κόλπου καὶ Μυκηνῶν, αὐτ. Ο 9, 87 Νεμέος . . κατὰ κόλπον, Σοφ. Ἀντ. 1121 μέδοις δὲ παγκοίνοις Ἐλευσινίας Ἀρηῶν ἐν κόλποις, Εὐρ. Τρωφ. 130 Τροίας ἐν κόλποις τὸν Μενελάου μεταπισσόμενα στιγνῶν ἄλοχον, Εὐρ. Βάτρ. 373 εἰς τοὺς εὐσθεῖς κόλπους λειμῶνων, αὐτ. Ὀρν. 1094 ἀνθρώπων λειμῶνων φύλλον κόλποις ἔναιω, Ὀουκ. 2, 99 Πιερίκος κόλπος καλεῖται ἡ ὑπὸ τῆς Παγαίῳ πρὸς θάλασσαν γῆ, Ξεν. Ἐλλ. 6, 5, 17 στρατοπεδευσάμενος εἰς τὸν ὄπισθεν κόλπον τῆς Μαντινικῆς' 7) ἐπὶ ἀκρωτηρίων πόντων, ὁ προσέξων: Φιλ. Μήχ. Βελοπ. 86, 8' 8) ὁ κόλπος τοῦ ἄρματος ὁ πυθμῆν, ἡ βάσις τοῦ ὄρματος: ΠΔ Βασ. 3, 22, 35 καὶ ἀπέχονα τὸ αἶμα ἀπὸ τῆς πληγῆς εἰς τὸν κόλπον τοῦ ἄρματος' 9) συριγγώδες ἔλεγμα ἀπολούμενον καὶ διαπυσιόκμενον ὑπὸ τὸ δέρμα: Διοσκ. 1, 128, Ἡλιόδ. Χειρ. η. Ὀρειβ. 44, 8, 22, Ἰα. 11, 125' 10) ἐν τῇ τακτικῇ, ἡ περικαλύπτουσα, περιβάλλουσα δύναμις: Ὀνήσανδρ. 21, 5. **κόλπος** (ὁ) [2] [ἰταλ.] δημ. ἀποπληξία (βλ. 2), ἡμιπληγία: τοῦ ῥθε κόλπος. **κολποσκαλις**-ἴδος [ἡ] νεώτ. ζωολ. γένος κολποπτεῶν ταυτινιθῶν ἐντόμων. **κολποτομία** [ἡ] νεώτ. ἱατρ. τομή τοῦ κόλπου τῆς γυναικός πρὸς διανοίξιν αἱματοκυκλῆς ἢ ὀποστήματος ἀναπτυχθέντος πηλοῦν αὐτοῦ. **κολποῦστερκετομία** [ἡ] νεώτ. ἱατρ. ἡ διὰ τοῦ κόλπου ἐξαιρέσις τῆς μήτρας μόνης ἢ καὶ μετὰ τῶν ἐξαρτημάτων αὐτῆς, ἄ. κοληκὴ ὑστερκετομία. **κολποῦστερροφηξία** [ἡ] νεώτ. ἱατρ. ἡ ἐπαυθῆσις τῆς ἐν ὄπισθια κλίσει καὶ κάμφει ἡ προπῶσις εὐρισκομένης μήτρας καὶ ἡ κοθῆλωσις αὐτῆς διὰ ραφῶν ἐπὶ τοῦ κόλπου. **κολποφλεβίτις**-ἴδος [ἡ] νεώτ. ἱατρ. θρόμβωσις τῶν φλεβικῶν κόλπων τῆς σκληρᾶς μνήγιος,

ἐπερχομένη ὡς ἐπιπλοκή ἢ ἐν γενικῆς τινος μαρμαρῶδους καταστάσεως τοῦ ὄργανου ἢ ἐκ τῆς βλάβης παρακειμένου τινός ὄργανου.

κολποφακίη (ἡ) κωμ. λ. ἐν λογοπαίγνι· Ἐθνή. 13,584 D τῶν δὲ πινόντων παρ' αὐτῆ βαλλομένων εἰς βολβοφακίην, καὶ τῆς παιδικῆς ἐν τῷ καθάρειν εἰς τὸν κόλπον ἐμβαλλομένης τῶν φακῶν, ἢ γνάθου αἴτη κολποφακίην διανοεῖται ποιεῖν.

κολπῶ-ω (κόλπος), νεώτ. κ. κολπῶν αχηματίω τι ἐν εἶδει κόλλου, διδω εἰς τὸ σχῆμα ἐξωγκωμένου κόλλου, ἐξογκῶ, κυρτῶ, καμπυλῶν τι, ἴδ. ἐνεργῶ ὡτε τὸ ἐξογκωθῆ τὸ ἴστιον δι' ἄερος, φουσκῶν· Μελέαγρ. ΑΠ 9,363,10 ννοιῆ . .

λίνα κολπῶσαντες, Λουκ. Ἀλ. Ἰστ. 1,9 ἄνεμος ἐμπνεῶν τοῖς ἱστίοις ἔφερε κολπῶσας τὴν ὀθόνην (ἰδ. γρ. ἀντὶ κυρτώσας), αὐτ. 13 χιτῶνας ποδῆρες ὑποκείμενοι κολπῶσας αὐτοῦς τῷ ἄνέμῳ καθάπερ ἱστία, Γρηγ. Ναζ. 2,52C ἱστία κολπῶσασα,

- ὁ ἄνεμος ἐκόλπωσε τὰ ἱστία κ. ποδ. κολποῦμαι ἐξογκοῦμαι, φουσκῶμαι, ἐπὶ μεμβρανῶν· Ἰην. Φύσ. Παιδ. 16, Ἀριστ. Ζι 510b,32 ὁ ὕμην φουσῶμενος διὰ τοῦ καυλοῦ ἀτρεταί καὶ κολποῦται κ.

ἐπὶ ὀθόνην, ἱστίων· Μόσχ. 2,129 κολπῶθι δ' ὠμοῖσι πέπλοσ . . Ἐυρωπέης, ἱστίον οἶα τὴν νῆος, Θάλλ. ΑΠ 10,5 κολποῦται Ζέφυρος εἰς ὀθόνας, Ἰώσ. ΑΙ 3,7,2 αὐτός ὁ χιτῶν κολποῦται μὲν οὐδαμόθεν·

|| ἐπὶ θαλάσσιου κόλλου, κυρτοῦμαι· Πολύβ. 34,11,5 καλοῦσι κρατῆρα τὸν κόλπον τὸν ἀπὸ Μίσητον μέχρι τοῦ Ἀθηναίου . . κολποῦμενον· || εἰδ. Ιατρ. περιχέω, σχηματίζω κόλπον, πτυχῆν· Ἡλιόδ. Χειρ. π. Ὀρειδ. 44,8,22· || μτφ. κτ. παρακ. παθ. μτχ. κεκολλημένους ἐξωγκωμένους, ὀγκῶδες, ἐπὶ ὕφους· Διον. Ἀλ. Δημ. 19.

κολπῶθης-ους-ες ὁ ἔχων κόλπον ἢ λιμένα· Εὐρ. ΙΑ 120 τὸν κολπῶδῃ πτέρυγ' εὐβοίας, Αὐλιν ἀκλίεσταν· || ὁ πλήρης λιμένων ἢ κόλλων· Δίων. 48,50 θάλασσαν κολπῶδη ἔχει· 2) ὁ ἐλικοειδῆς· Πολύβ. 4,44,7 κολπῶδῃ τὸν παράπλου ὑπάρχειν· 3) μτφ. ἐπὶ λόγου, χαλαρός, διακεχυμένος· Διον. Ἀλ. Δημ. 18 μηδὲν ἔχειν κολπῶδη.

κολπῶδυνία (ἡ) νεώτ. Ιατρ. ἀγάπη ἢ εὐαισθησία τοῦ γυναικείου κόλλου, τῆς μήτρας.

κολπῶμα-ατος (τὸ) μτγν. κοιλῶμα, κοιλότης, ἐπὶ τοῦ κέντρου τῆς πολεμικῆς γραμμῆς· Πλούτ. Μόρ. 25 κόλπωμα τῶν μέσων, ὡπερ ἐβωθεν ἐν μεγάλοις μετώποις· || νεώτ. καμπυλότης, φουσκῶμα· κόλπωμα τοῦ χιτῶνος· 2) ἴματιον πτυχῶδες, οἷον ἐφόρου ἢ βασιλεῖς ἐν τῇ τραχώδι· Πολυδ. 4,116· 3) νεώτ. ἀνατομ. χῶρος κοίτης εὐρύς καὶ βαθύς, ἔχων στόμιον, δι' οὗ κοιναίει πρὸς τὰ ἔκτος αὐτοῦ.

κολπῶσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ εἰς πτυχῆν ἢ κόλπον σχηματισμός, διόγκωσις, φουσκάμα· Ἡρωδιαν. 1,15, || ταῖς Μαυροῦσιαις στρουθοῖς ὀξείτασ φερομένησι καὶ ποδῶν τάχει καὶ κολπῶσει πτερόν· || νεώτ. ἄκτρον, εἰσδύσις θαλάσσης εἰς τὴν ἀκτὴν ἀνεξαρτήτως εὐρύς.

κολπῶτης-ῆ-όν μτγν. ὁ ἐσηματισμένος εἰς κόλπον, πτυχῆς· Πλούτ. Ἡθ. 173C φρεῖν κολπῶτους χιτῶνας· || διαγωγῆμένος, φουσκῶμένος· Ὑμν. 1,153 κολπῶτων ὀθόνασι . . τρῶπιν ἰθύνεσκον ἰσχυρῶς ἰστίοις.

κολραουσία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν καρποφυλλῶδων.

κόλσασθαι Ἡσ. «ικετεύσαι».

κολτῆς (ὁ) [τουρκ.] δημ. φρουρός, φύλαξ || εἰδ. ὁ τελεωφύλαξ.

κολτοῦχι (τὸ) [τουρκ.] δημ. πρατήριον ἐπιρικόμενον εἰς τὰς γωνίας τῶν ὀδῶν, εἰδ. παλαιοπωλείων ἢ καπηλείων.

κολτουκτῆς (ὁ) δημ. ὁ παλαιοπώλης.

κόλυθον (τὸ) κ. μαν. ἐσφ. γρ. ἀντὶ κόλλυθον βλλ.

Σέργ. Μακρ. ἐν Σάβ. 3,290 ταῦτα δὲ μνημόσυνα ἔπιουσι ὁ ἄσκητῃ ἀρχῆς ἐν σαδβάτω . . , πραθέντες τὰ νενομισμένα κόλυθα, καὶ ὄνομασι μνημονεύουσιν τῶν ἐλεηνηνῶν.

κόλυθεινα (ἡ) εἶδος καρκίνου· Ἐπίχ. π. Ἀθῆν. 3, 105B ἀτακοὶ κολυθειναὶ τε.

κόλυθος Ἡσ. «ἐπαυλις» πρβλ. καλύθη.

κόλυθριον (τὸ) κ. νεώτ. δημ. τοῦ μολόθριον βλλ.· Ἀριστ. Φ. Βυζ. π. Εὐστ. 1017,19· 2) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογ. τῶν κολυθρίων.

καλύδιον (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογ. τῶν κολυθιδῶν.

κόλυθροι [οἱ] οἱ ὄρχεις· Ἀριστ. Πρ. 16,4 καθάπερ τοῖς τε Ξυροῦμένοις συμβαίνει καὶ ὧν τοὺς κόλυθρους ὕφαρπάζουσι.

κόλυθρον [τὸ] κ. -υτρον τὸ ὄριμον σύκον· Φιλήμ. Γλωσσ. π. Ἀθῆν. 3,76f κόλυθρον καλεῖται τὰ πέποινα σύκα.

κολυθροφιλάργαξ-αρος (ὁ) ὁ ἀγαπῶν τὸ ἀρπάξῃ τοὺς κολυθρούς· Λωρ. εἰς Φιλῶν. 80,334 [πρβλ. **κολυκίντος**] (ὁ) δημ. τοῦ κολυκίνθος βλλ.

καλυκρίζωντες Ἡσ. «ἐκτελοῦντες».

κόλυθεινα (ἡ) μτγν. ἢ κολυθεινα βλλ.· Ἀρχηγ. π. ἀλ. 13,174.

κολυμβῆς-ἄδος κ. μαν. ἀττ. τ. τοῦ κολυμβῆς βλλ. II, ἢ καταδυομένη, κολυμβῶσα· Διφιλ. Σ α' Ἀθῆν. 2, 56B τὰς ἐλάδας . . τὰς κολυμβάδας καλουμένας εὐστομαχύτερας εἶναι (τὰς ἐπιπλεούσας ἐν τῇ ἄλμῃ), Καλλ. Ἰαυθ. 1,273, Γαλ. 6,609, Γεωρ. 9,33· 2) εἶδος πτηνοῦ, πη. ἢ ἀγρία νήσσα· Ἀθῆν. 9,395f τῆς δὲ νήπτης καὶ κολυμβῆδος, ἀπ' ὧν καὶ τὸ νήγεσθαι καὶ κολυμβᾶν εἰρήται· 3) εἶδος δεινδρούλιου, θάμνου, ἢ στοῖβη βλλ.· Γαλ. 13,870 «ἔστι δὲ τις παρ' ἡμῖν γενομένη βοτάνη θαμνώδης, πάμπαν θερμὴ καὶ ὄριμεια καὶ ἀρωματίζον ἔχουσα τι, καλοῦσι δ' αὐτὴν . . κολυμβάδα, ἔνιοι δὲ αἰτιοῖν, ἐπιτηδεύουσιν οὕσαν εἰς φυλακὴν οἴνου».

κολυμβάτος (ἡ) μαν. εἶδος φυτοῦ· Γεωρ. 24,1.

κολυμβήθρα (ἡ) κ. νεώτ., δημ. -μνήθρα τόπος ἐν ᾧ κολυμβῶσι, λούονται, λουτρον· Πλάτ. Πολ. 453D ἄν τε τις εἰς κολυμβήθραν μικρὰν ἐμπέσῃ ἄν τε εἰς τὸ μέγιστον πέλαγος μέσον, Διόδ. Σ II, 25 κατασκεύασαν δὲ . . καὶ κολυμβήθραν πολυτελεῆ· 2) βυτίον, βαρελὴ οἴνου· αὐτ. 13,83 κολυμβήθραν δὲ παρ' αὐτοῖς ὑπάρχειν κεκολλημένην, χωροῦσαν ἀμορφεῖς χιλιούς· 3) δεξαμενὴ, στέρνα· ΠΔ Βασφ. 4,18,17 ἔστησαν ἐν τῷ ὕδραγωγῷ τῆς κολυμβήθρας τῆς ἄνω, ἢ ἔστιν ἐν τῇ ὀδῷ τοῦ ἀγροῦ τοῦ γναφέως· 4) κ. νεώτ., δημ. -μνήθρα ἱερὸν σκεῦος, ἐν ᾧ βαπτίζονται τὰ νήπια· Πάπ.

κολυμβήρα (τὸ) νεώτ., δημ. -ύμνημα ἢ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κολυμβᾶν βλλ.

κολυμβήσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἢ ἐν τῷ ὕδατι ἐπιπλευσικὴ καὶ σκόπιμος μετατόπισις τοῦ σώματος τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ζῴων· Περρίλ. Ἐρ. Θαλ. 35, Πτολ. Γεωγρ. 387,5 ἐν τῷ Σαχαλίτῃ κόλλω, ἐν ᾧ κολυμβήσις πινυκοῦ· || νεώτ. σωματικὴ ἄσκησης, ἐκτελούμενη χάριν ἀναφυκῆς ἢ καθαριότητος, ἴδ. κατὰ τοὺς θερινούς μήνας.

κολυμβητά ἐπίρρ. νεώτ., δημ. -μνητὰ μετὰ κολυμβήσεως βλλ., διὰ κολυμβήματος.

κολυμβητήρ-ηρος (ὁ) ὁ κολυμβητῆς βλλ.· Αἰσχ. Ἰκ. 408 δίκην κολυμβητήρος, ἐς βυθὸν μολεῖν.

κολυμβητής (ὁ) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ κολυμβῶν, ὁ ἱκανὸς νὰ κολυμβᾷ· Θουκ. 4,26 ἐσένεον δὲ καὶ κατὰ τὸν λιμένα κολυμβητὰς ὀφειδου, Πλάτ. Πρωτ. 350A κολυμβῶσι . . οἱ κολυμβηταί . . διτι ἔπιστανται, Ἀριστ. ΖΜ 659a,9 οἷον οὖν τοῖς κολυμβηταῖς ἔνιοι πρὸς τὴν ἀναπολὴν ὄργανα πορίζονται, Ἰώσ. ΑΙ 2,95 κολυμβητὰς ἐπιπέμει· || κ. νεώτ. ἐν φρ. Δηλίου δεῖται κολυμβητοῦ

χρειάζεται ικανώτατον έφρευνητήν (έπι πραγμάτων διασκοπιώτατον, ών δέν δύναται ό τυχών να έπιληφθή) 2) 'Ησ. «κολυμβητάς, τούς έκ τών φρεάτων άναπερποντας τούς κάδους» 3) νεώτ. ζωολ. γένος έντόμων τής οικου. τών δυσιπιδών.

κολυμβητικός-ή-όν κ. νεώτ. ό άνήλικη ή σφοδρών εις τό κολύμβημα βλ.λ.: κολυμβητικοί άγώνες || ή κολυμβητική ώσ όσθ. ή τέχνη του κολυμβάν: Πλάτ. Σοφ. 220Α τώ μόν τών άψύχων, άνωθυμον έν πλην κατ' ένια τής κολυμβητικής άττα μέρη και τισαύτ' άλλα βραχέα.

κολυμβίδα |ο| νεώτ. ζωολ. οικου. πτηνών του άθροίσματος τών νηκτικών.

κολυμβίδος (ή) ή κολυμβόσα: || είδος πτηνου, πιθ. ή άγρια νήσσα: 'Αριστοφ. 'Ορν. 304 πορφουρις, κερνής, κολυμβίς, άμπελίς, δρυόφ, 'Αριστλ. ΖΙ 593η, 17 κύνος, νήττα, φαλαρίς, κολυμβίς, 'Αλεξ. Μύυδ. π. 'Αθην. 9, 395D ή μικρά κολυμβίς πάντων έλαχίστη τών ένύδρων || ώς έπιθ.: 'Αρατ. 296 κολυμβίδες αθιυαί.

κολυμβιστής |ο| σχόλ. ό κολυμβητής βλ.λ.: Σχόλ. 'Οππ. 'Αλ. 1, 173.

κολυμβιτάς πάπ. καταδύομαι εις δεξαμενήν.

κόλυμβος |ο| κ. μυν. κ. νεώτ. ή κολυμβίς βλ.λ.: 'Αριστοφ. 'Αχ. 876 άτταγας, φαλαριδας, τροχίλους, κολύμβους 2) ή κολύμβησις βλ.λ.: Πaus. 2, 35, 1 ή λίμνη .. άγχιβαθής .., ώστε μη δειν κολύμβου, 'Αντιπ. 'Θεσσα. ΑΠ 9, 82 ές κολύμβου, Πλουτ. 'Ηθ. 162F χαιρεί δέ και νήσεις παιδων και κολύμβους άμιλάται, 'Ηρόδ. 'Ιατρ. π. 'Ορειβ. 10, 39, 3, 'Αντυλλ. π. αút. 6, 27 4, Ξεν. 'Εφ. 3, 2 παρείθη τό μεράκιον τή κολύμβω, Βι. 'Αλεξ. 433B δθεν τινές τών έξ ήμών κολύμβω διελθόντες, αútήν τήν νήσον κατιδέν ειθέως έξελθόντες 3) κολυμβήθρα βλ.λ.: 'Ηρων Μέρτ. 19 4) νεώτ. ό κολυμβητής, ό δούτης.

κολυμβάω κ. νεώτ., δημ. -μψά κ. -μψάα καταδύομαι, βουτά: Φερεκρ. 108, 21 κολυμβάν εις τόν Τάρταρον, Πλάτ. Πρωτ. 350Α τίνες εις τά φρέατα κολυμβάσι θαρραλέως, Στράβ. 17, 1, 44 κολυμβάν άδώς και διαπεράν 2) έπιπέλω έν τώ ύδατι άς καταλήλων κινήσεων τών όκρων: ΚΔ Πράξ. 27, 43 εκέλευσέ τε τούς δυναμένους κολυμβάν άπορριφάντας πρώτους έπι τήν γήν έξέναι.

κολύμπα (ή) δημ. κ. κόλυμπος λάκκος μεγάλος πλήρης λιμναζόντων ύδάτων.

κολυμπάσα (ή) δημ. ή κολυμβάς, συνήθ. κτ. πληθ. αί έλαίαι, αί διατηρούμεναι εις τήν άληνη.

κολύμπι |το| δημ. τό κολύμπησθον βλ.λ.

κολυμπιάζω δημ. μένω στάσιμος' κυρ. έπι λιμναζόντων ύδάτων εις μεγάλους λάκκους.

κολυμπιστής |ο| δημ. ό κολυμβητής βλ.λ.: Σολωμ. Πορφύρ. 7, 16 τήν τέχνη του κολυμπιστή μ' αútήν τό πολέμαρχου, Ξενόβλ. Ζακ. Μαντ. 80 άδέξιος κολυμπιστής στή θάλασσα.

κολυμπώ κ. -άω δημ. κολυμβώ βλ.λ. 2) κ. μτφ. έπι παντός πράγματος: Βαλοαρ. 'Αθ. Διάκ. 340 ηηδον ό λιονταρόψυχοι και κολυμπούν μιάν ώρα μέσ' στή φωτιά μέσ' στή σσηγή.

κόλυμφοτος 'Ησ. «φλοιός, λεπιδιον» (πιθ. λεπύριον) ηβλ. κολύφανον.

κολυμφώ άω δωρ. τ. του κολυμβώ βλ.λ.

κολυφίζοντες 'Ησ. «έκκεουόντες».

κολυτέα (ή) τό φυτόν κολουτέα ή δενωδωδης: 'Θεόδρ. ΦΙ 3, 14, 4.

κόλυθρον |το| δ. γρ. του κόλυθρον βλ.λ.

κόλυττινος (ό) δημ. τό φυτόν κυκλάμινον τό έλληνικόν.

κόλυφανον 'Ησ. «φλοιός, λεπύριον» ηβλ. κελύφανον κ. κολύμφοτος.

κόλυφρον 'Ησ. «ελαφορ».

κόλυφος |ο| γλωσσ. κ. μυν. κόλλος βλ.λ., τό έπι του στήθους κολυπόμενον μέρος του ένδύματος:

Καισαρ. Δασ. έν Σάθ. 3, 64 εύρίσκοντες τό μπαίρακι εις τόν κόλφον του τό έπηναν.

κολχικίνη (ή) νεώτ. ηχη. άλκολοιδές άπαντων εις κολχικόν τό φθινοπωρινόν.

κολχικίνη (ή) νεώτ. ηχη. άλκολοιδές άπαντων εις τά σπέρματα κολχικού του φθινοπωριου.

κολχικόν |το| μτγν. κ. νεώτ. είδος φυτου έχον βολθώδεις ρίζας δηλητηριώδεις' νεώτ. βροταν. γένος φυτών τής οικου. τών λειριωδών, ών είδος κολχικόν τό φθινοπωρινόν δημ. πασόδωροτ' Διοσκ. 4, 83.

κολχικός-ή-όν ό άναφερόμενος εις τήν Κολχίδα, ό έκ τής Κολχίδος προερχόμενος: 'Ηρ. 2, 105 λινον δέ τό μόν Κολχικόν ύπό 'Ελλήνων Σαρδωνικόν κέκληται || τό ούδ. κολχικόν ώς ούσθ. βλ.λ.

κολχίς-ιδος (ή) κτ. παράλ. του γή, ή παρά τόν Εύξεινονπόντον χώρα τών Κόλχων: 'Ηρ. 1, 104, Στράβ. 11, 2, 14 ή .. τής Κολχίδος παρალიα 2) κτ. παράλ. του γυνή, ή κάτοικος τής Κολχίδος: Εύρ. Μήδ. 132.

κόλχος (ό) έσφ. γρ. του κόχλος βλ.λ.: 'Αντιφιλ. ΑΠ 9, 551 2) ώς κύρ. όν. ό κάτοικος τής Κολχίδος: 'Ηρ. 1, 2 πέμψατα δέ τόν Κόλχων βασιλέα ές τήν 'Ελλάδα κήρυκα αίτειν τε δίκας' || τό θηλ. ή Κόλχος κ. ή Κολχίς βλ.λ.: Πλάτ. Ευθύδ. 285C Μηδεία τή Κόλχω || ποι. ώς έπιθ. ό τής Κολχίδος, κολχικός: 'Απολλ. Ρ 4, 485 Κόλχος στόλος.

κολώμαι άττ. μέλλ. τό κολάζω βλ.λ.

κόλων-ωνος |ο| |κατ. | 'Επιγρ. ό γεωργός.

κολώνα (ή) δημ. κ. -όνα κίων, στύλος, ιδ. λίθινος ή μαρμαρίνος: Πολιτ. 'Εκλ. Τραγ. 4, 6 άπ' τήν πολλή τήν φαλμουδιά έσειόντανε οι κολώνες' || ό πάγος ώς έξάγειται έκ τής μήτρας, στήλη: μιά κολώνα πάγο 2) μτγν. χαρακτηριστικόν ευθυτενουδ άνθρώπου: κολώνα είναι τό κορυμ του.

κολωνάι |αι| μτγν. ό Κολωνός βλ.λ. 2): Καλλ. άπ. 428.

κολωνάκι |το| δημ. κ. -ονάκι μικρά κολώνα, κιονισσός.

κολωνάτο |το| δημ. άργυρουδ ίσπανικόν νόμισμα, άξιας ένός περιπου ταλλήρου βλ.λ.

κολων(εία) (ή) |κατ. | 'Επιγρ. άποικία, άποικιακή πόλις' ηβλ. Σουιδ. «κολώνεσι, όνυμα τόπου».

κολώνη (ή) ύψωμα, λόφος, βουνόν: 'Ιλ. Β 811 έστι δέ τις προπάριθε πόλις αίπειτα κολώνη, Λυρ. 'Αδέσπ. 74 || ιδ. ύψωμα χώματος τάφου, τύμβος: Σοφ. 'Ηλ. 894 όρώ κολώνης έξ άκρας νεορρύτους πηγάς γάλακτος' || μτγν. κορυφή λόφου: Διον. Περ 150 μέσαι δ' ένθα και ένθα δύο άνέχουσι κολωναί' || κ. είδ. ώς τόπος αυναντήσεως, σύγκεντρώσεως: 'Αρατ. 120 όπότ' άνθρώπων μεγάλας πλησαιο κολωνας.

κολωνίθην έπιγρ. έκ του δήμου Κολωνου: Δημ. 535 πάντες Ισμεν τόν Κολωνήεν Χαβρίου κατηγορούντα.

κολώνια (ή) δημ. άρωματική σκευασία έκ διαλύσεως αθιερών έλαιων έν οινόπνευματι: κολώνια καλλωπισμού - δι' έντριβάς.

κολωνία (ή) μτγν. 'Ησ. «τόπος, 'Ηλειοι» 2) άποικιακή ρωμιοκή πόλις. ΚΔ Πράξ. 16, 12 εις Φιλίππου, ήτις έστι πρώτη τής μερίδος τής Μακεδονίας πόλις κολωνία.

κολωνίται |οι| ή -έται οί έν τά άγοραίω Κολωνώ βλ.λ. 3) εργάται: 'Υπερείδ. άπ. 8.

κολωνοειδής-ος-ές σχόλ. ό όμοιος πρός κολωνόν, λόφον ή τύμβον: Σχόλ. 'Απολλ. 2, 649 σκόπελον κολωνοειδή.

κολωνός |ο| κ. νεώτ. κολώνη, ύψωμα γής, λόφος: 'Υμν. Δημ. 272, 'Ησιοδ. άπ. 122, 1, 'Ηρ. 4, 181 έν κορυφήσ εκάστου του κολωνου άνακλιγίξει έκ μέσου του άλος ύδωρ ψυχρόν. Κακιογ. 'Οδν. Βλ. 3) ή καλύβη του 'Θάνου έκείτου έπι κολωνου' || κορυφή λόφου: 'Απολλ. Ρ 1, 1120 και δή μιν έπ' όκρι-

όντι κολώνω ἴδρυσαν· || κολωνός λίθων σωρός λίθων· Ἦρ.4,92 ἐνθαῦτα κολωνοῦς μεγάλους τῶν λίθων καταλιπὼν ἀπήλαυσε τὴν στρατιήν· 2) ἴδιος τῆς Ἀττικής, κείμενος ἐπὶ λόφου τινός καὶ περὶ αὐτὸν· Οἰδίπους ἐπὶ Κολωνῶν τίτλ. ἔργου τοῦ Σοφοκλέους· 3) Κολωνός ἀγοράσις· λόφος ἐν τῇ ἀθηναϊκῇ ἀγορᾷ ἐνθα συνθηροῦντο καὶ ἐλληρώνοντο οἱ ἐργάται· Φερεικρ.134 Κολωνόν . . . οὗ τὸν ἀγοραῖον, ἄλλα τὸν τὼν Ἰππέων, Κωμ. Ἀδέσπ.35D.

κολώνω δημ. ἔσφ. γρ. τοῦ κωλώνω βλ.λ.
κολωῖς (ἰδ) ἔρις μεγαλόφωνος, μάλλωμα· Ἰλ.Α.575 ἐν δὲ θεοῖσι κολωῖν ἐλαύνετον, Ἀπολλ.Ρ.1, 1284 κολωῖς ἄσπετος· πρβλ. Ἦσ. «θόρυβος, ταραχή».

κολωτέα (ἠ) Ἦσ. «κολοῦτέα» βλ.λ.

κώλωψ Ἦσ. «ἀμφιπάρω».

κωλωῖ-άω (κωλωῖς), ἰων. -έω ἐρίως μεγαλόφωνος, μάλλωμα, θορυβῶ· Ἰλ.Β.2|2 Οὐρατῖς δ' ἔτι μούσος ἀμετροεπῆς ἐκόλωα, Ἀντίρ.37.

κομαίθα Ἦσ. «τυχοῦσα γυνή».

κομαίθος-ον (κομ-αίθω) ὁ ἔχων κόμην πυρρὰν ἢ ξανθὴν· Λυκόφωρ.934.

κομακτορία (ἠ) (λατ.) πλειστηριασμός· Πάπ. ἐπιτηρητὰ . . . κομακτορίας τῶν ἐκί.κυρουμένων.

κομακτῶρ-ορος (ἰδ) βταν. ἐκπλειστηριαστικός· Ρίνθ.9.

κομάνδρα (ἠ) νεώτ. βταν. γένος φωτῶν τῆς οἴκουεν. τῶν σανταλωδῶν.

κομανίαν Ἦσ. «πορνί, ὁσφιλήν ἀνίαν».

κόμαρι-εως (ἰδ) βταν. ἐν πάν. κ. κόμμαρι ἐρυθρὸν χρώμα ἐξαγόμενον ἐκ τοῦ φυτοῦ φευδοκόμαρος ὁ ἔλειος· Μαρία Ἀλχ.π.Ζῶσ. Ἀλχ.155B.

κόμαρις-εως (ἠ) βταν. κ. κώμαρις ἢ κόμαρον (ἰδ) τὸ κόμαρι βλ.λ.· Ἀνών. Ἀλχ.351,9B, Πάπ.

κομαρίς-ιδος (ἠ) εἶδος ἰχθύος· Ἐπίχ.47.

κομαρίτης (ἰδ) νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτὸν ἀπάντων ἐξ μικρᾶ κοκκία ἢ φυλλῶρια μὲ χρώμα πρᾶσιον καὶ λάμπην σφραγοιτῶδη.

κόμαρον (ἰδ) βταν. κ. νεώτ. ἐρυθρὸν χρώμα, ἄ. κόμαρι βλ.λ.· Ἀνών. Ἀλχ.350B· 2) νεώτ. ὁ καρπὸς τῆς κομάρου, τὸ κοῦμαρο· 3) νεώτ. βταν. γένος φωτῶν τῆς οἴκουεν. τῶν ροδωδῶν.

κόμαρος (ἠ ἢ ἰδ) κ. νεώτ. τὸ φυτὸν κόμαρος ἢ κοινή· Ἀριστοφ. Ὀρν.620 ἐν ταῖσιν κόμαρος ἢ καὶ τοῖς κοτίνοις, Ἄμφις π. Ἀθήν.2,50F ὁ σικάμιμος σικάμιμα φέροι . . . ὁ κόμαρος μιμαίκυλα, Θεόφρ.Φ1.1,5,2, Θεόκρ.5,129 σχίνον πατέοντι καὶ ἐν κομαροῖσι κέονται, Γολ.12,36, Λόγγ.2,16 οὐ γὰρ εἶχον ἐν φάμμω πᾶν ἢ κόμαρον ἢ ἕμρον· || νεώτ. βταν. φυτὸν τῆς οἴκουεν. τῶν ἐρεικαιεῖδων ἄ. ἀρβουτος, οὐ εἶδος κ- ἢ κοινή ἢ τὸν ἀρχ. κόμαρος, δημ. κομαριά ἢ λαγομηλιά.

κομαροφάγος-ον ὁ ἐσθλὸν τὸν καρπὸν τῆς κομάρου, ὁ τρώγων κοῦμαρα· Ἀριστοφ. Ὀρν.240 τὰ τε κοτινοτράγα, τὰ τε κομαροφάγα.

κομάς Ἦσ. «θεραπείας, καὶ τὰ σποφόρβια».

κοματούλα (ἠ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐχινόδερμων τῆς οἴκουεν. τῶν κοματουλιδῶν.

κοματουλιδαί (ἰδ) νεώτ. ζωολ. οἴκουεν. ἐχινόδερμων τοῦ ἀθροίσματος τῶν κρινοειδῶν.

κοματροφῶ-εω τρέφω κόμην· Ἐπίγρ. κοματροφῆσαντος τοῦ υἱοῦ.

κόμβα Ἦσ. «κωρώνη, Πολυρρηϊοί».

κόμβακώμοι Ἦσ. «κόμπος λέγω».

κόμβαλα Ἦσ. «ποιήματα πῖνα».

κομβαλαμαρῖνη (ἠ) νεώτ. χημ. φυσικὸς γλυκοζῆτης, ἀνευρεθεὶς εἰς τὴν κομβαλαρίαν.

κομβαλαρία (ἠ) νεώτ. βταν. τὸ φ. πολυγόνατον.

κομβάντος (ἰδ) (λατ.) πιν. συνέλευσις· Ἰω.Λυδ. Μην.1,30.

κομβήσαν Ἦσ. «ἐπιὸν ἴχον ἀπετέλεσαν».

κομβίζων Ἦσ. «φουσῶν».

κομβιοδόχη (ἠ) δημ. σχισμὴ εἰς ἐνδύμα, ὑπόδημα κττ., δι' ἧς περάται καὶ συγκρατεῖται τὸ κομβίον, κουμπότρυπα.

κομβίον (ἰδ) μον. κ. νεώτ., δημ. κ. κομπή περόνη, πόρνη· Εὐστ.974,13 ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν περονήσατο, ὁ ἔστι περόνας ἴχουν κομβίσιος συνέδοπος· || ὄυ. οἱ κροσσοί· Ἰω.Διάκ. εἰς Ἰ.σιόδ. Ἀσπ.206 θύσανοι οἱ κροσσωτοί, ἴχουν τὰ ἰδιωτικῶς λεγόμενα κομβία ἢ κομβία· 2) νεώτ. ὑποκορ. τοῦ κόμβος βλ.λ.· 3) ὄμ. σφαιρίδιον ἐκ λωρίου, ὑφάσματος ἢ νήματος, ἢ σφαιρικὸν ἢ ἄλλου σχήματος τεμάχιον ἐκ στερεᾶς ὕλης, ὄπερ προσραπτόμενον εἰς ἐνδύμα, ὑπόδημα κττ. δύναται νὰ εἰσερχηται καὶ συγκρατῆται εἰς ἀντίστοιχον σχισμὴν ἢ θηλειάν, κουμπή· 4) ὄμ. ἐπὶ μηχανῶν, μέρος τοῦ μηχανισμού ὅπου γίνεται ἀρθρωσις· 5) ὄμ. πᾶν πρὸς κομβίον ὁμοίως ἀντικείμενον· ἠλεκτρικὸν κομβίον ἰδὸ πιεζόμενον διὰ τοῦ δακτύλου τῆμα δισκόπτου, βέτοντος εἰς λειτουργίαν ἠλεκτρικὸν κώδωνα.

κομβοθήκη (ἠ) μον. ἐπὶ θήκης βιβλίου, ἢ κλειομένη διὰ κομβίου· Μιχ. Ἀτταλ. ἐν Σάβ.1,49 εὐαγγέλιον μονόκαιρον τὸ ὕψος . . . ἔχον κομβοθήκας.

κομβοθλαία (ἠ) σχόλ. πόρνη· Σχόλ.Εὐρ. Ἐκ.1170· πρβλ. κομποθλάκα.

κομβολόγιον (ἰδ) μον. κ. νεώτ., δημ. κομπολόγι) πολλοὶ κατὰ σειράν καὶ γγῶς ἀλλήλων κόμβοι εἰς λεπτὸν σχοινίον ἢ χονδρὸν νῆμα, κομβοσχοῖνον βλ.λ.· 2) εἶδ. τὸ σύνολον διατρήτων εἰς τὸ μέσον εὐαρίθμων σφαιριδίων, χονδρῶν, ἐξ ὁστοῦ ἢ ξύλου ἢ ὑάλου ἢ ἄ. στερεᾶς ὕλης διαπερασόμενον εἰς νῆμα, οὗ τὰ δύο ἄκρα συνάπτονται διὰ κόμβου καὶ ὄπερ ἀφίεται πως μακρύτερον οὕτως, ὥστε τὸ σφαιρίδιον νὰ μεταπηδῶνται ῥιπτόντα τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου· τὸ οὗτο συντεθειμένον ἄντικ. συνθῆ. χρησιμοποιεῖται πρὸς μεταίαν ἀπαχοδῆσιν τοῦ ἀντίχειρος, τοῦ λιχανοῦ καὶ τοῦ μέσου δακτύλου τῆς μίας χειρὸς, ἀργασχόλας μετακινούντων τὰ σφαιρίδια, σπον. δὲ ἐν χρ. κ. ὡς περιδέραιον· 3) νεώτ. συνεκτ. ἐν τῇ μηχανολογίᾳ, μηχανήμα ἀποτελούμενον εἰς κάδων ἀλυσιδωτῶς συνδεομένων, κυκλικῶς δὲ ἢ ἔλλειψοειδῶς κατὰ κάθετον κινούμενον, χρησιμεῖον πρὸς κατακόρυφον ἢ πλαγίαν ἀνώψαν ὑδάτος ἢ ἄ. πραγμ. κατὰ σωροῦς μετακινούμενων οἶον δημοτηριακῶν, ἀνθράκων, ἄμμου κττ.· 4) μτρ., νεώτ. κ. δημ. διαδοχικῇ σειρά πολλῶν προσομοίων ἢ συναφῶν πραγμάτων, γεγονότων, πράξεων, ἰδεῶν, ἐν σκωπτικῇ συνθῆ. ἢ σχελιαστικῇ φρ.· κομβολόγιον ταλαιπωριῶν - ἐγκλημάτων - ἀνοσιπῶν - ἀτυχημάτων - ὕδρεων· 5) νεώτ. ἱστορ. κομβολόγιον ραχίτικόν - ἀδιογκώσις τῶν συναρθρώσεων, αἱ ἀπαντώσαι μεταξύ τοῦ ἐκ χόνδρου καὶ ὁστοῦ τμήματος τῶν δέκα θωρακικῶν πλευρῶν.

κόμβος (ἰδ) βταν., μον. κ. νεώτ., δημ. κ. κόμπος ὄγκος, προεξοχὴ περιπῶ σφαιροειδῆς ἐπὶ σχοινίου ἢ νήματος σχηματισμένη διὰ τῆς κυκλικῶς γινομένης ἀναδιπλώσεως τοῦ ἄκρου αὐτοῦ καὶ εἶτα τανύσεως καὶ συσφιγξέως τοῦ ἀναδιπλωθέντος τμήματος, ἐν χρ. ὅπως σφραλιζέται ἢ θέσις τοῦ σχοινίου παρὰ τὴν οὕτω ἀσφαλισθεῖσαν προεξοχήν ἢ ἐπὶ νήματος ὅπως τὸ τὴν προεξοχήν ἔχον ἄκρον τοῦτου συγκροτῆθῃ ἐπὶ τοῦ ὑφάσματος ἐν ᾧ σημείω ἀρχετοῖ ἢ ραφῇ τοῦτου· Ἀπολλῶ.Μαθ.47 σχοινίου, κόμβους ἐκατέρωθεν ἔχοντος, - ναυτικός κόμβος ἰδὸ διὰ δύο περιστροφῶν τοῦ σχοινίου σχηματίζομενος), παροιμ. κάνε κόμπο πρώτα, ἀν θέλῃς νὰ μὴ χάσῃς τὰ βελόνια σου (ἰδὸ πᾶσαν ἐνέργειάν σου ἔχε πρακταβολικῶς τὴν συνῆσθην πρόνοιαν), φρ. ἦρθε ὁ κόμπος στὸ χτένι (ἐπὶ ἀνυπερβλήτου δυσχερείας, ἐπὶ ἀδιεξόδου κα-

ταστάσεως κττ.' || ἡ διὰ περιστροφῆς καὶ εἴτα συσφιγέως τῶν ἄκρων διὸ σχοίνιον ἢ νημάτων ἑνωσις αὐτῶν: **συνέδεσε παλλὰ μικρὰ τεμάχια σχοίνιου διὰ κόμβων** || τυχαία περιπλοκή, περιπλέξις (κομβόρισμα) σχοίνιου ἢ σχοινίων, νημάτων ἢ νημάτων οὕτως, ὥστε νὰ εἶναι δυσχερῆς ἢ λύσις, τὸ ξέμπλεγμα: **ἔχει πολλοὺς κόμπους τὸ σχοινὶ καὶ δὲν λύνεται** || ὁ διὰ περιστροφῆς καὶ εἴτα συσφιγέως σχηματισμὸς μικροῦ ὄγκου εἰς τὸ ἄκρον ὑφάσματος, εἶδ., μονόθλιον ἰδ. πρὸς ὑπόμνησιν ἐνεργείας ἢν ὀφείλει ὁ οὕτω κομβῶν νὰ ἐπιτελέσῃ: **κάνε κόμβο στὸ μαντήλι σου νὰ θυμηθῆς ἂ μοῦ φέρῃς τὸ βιβλίον** || εἶδ. νεώτ. ναυτ. ἐκάστη τῶν διδιρέσεων τῶν σχοινιδίου τοῦ δρομομέτρου, ἀντιστοιχοῦσα εἰς ταχύτητα ἐνὸς μίλου, πρὸς καταδήλωσιν ὠριαίας ταχύτητος τοῦ πλοίου: **ταχύτης εἰκόσι κόμβων** 2) συνεκὸ μαν., νεώτ. κ. δημ. ἐν ἀναφ. πρὸς κορμὸν ἢ κιάδον φυτοῦ, ὁ τόπος τῶν βλαστῶν ὅθεν ἐκφυόνται τὰ φύλλα ἢ οἰοσδήποτε ὀφθαλμὸς, ὄζος, ῥόζος, ἢ ἀρθρώσις τοῦ φυτοῦ, οἶον κλήματος, κολάμου: **Κωδ. Ὀμφ. 3,2 τὰ θεία, οἶα καὶ τὰ βασιλικὰ, πλὴν τοῦ κόμβου τῶν φοινίκων, δ. τραγ. στὸν κόμπο, στή ρίζα κόβουν τὴν ἐλιά, - τὰ καλάρια θέλουν στὸν κόμπο κόψιμο γιὰ νὰ ἰσπάζουν** || νεώτ. δημ. ὁ ὄζος ῥάδιος: **Καρκιδ. Ζητ. 42 μπιστοῦνια . . . διχαλωτὰ τοῦτο με κόμπους, ἐκεῖνο στραβὸ** || ὄμ.κ. ἡ σφαιροειδὴς φώθηκ ἄνθος: **κόμβας τοῦ τριανταφύλλου-τοῦ γουραφάλου** 3) ἱατρ. κ. νεώτ. τὸ ἐξόγκωμα τῆς ἀρθρώσεως τοῦ τραχήλου: **Κωδ. Βασ. 1673 ἀνθερεῶνος, ὁ τοῦ τραχήλου κόμβος** || νεώτ. ἀνατομ. **κόμβος μεσοκόμβιος** ὁ παχὺς δικτυωτὸς τάπος ἐπὶ τοῦ ἔσω τοιχώματος τοῦ δεξιοῦ κόλπου τῆς καρδίας || νεώτ. **κόμβος** κ. ἐκάστος τῶν σπονδύλων τῆς οὐράς ζῶου 4) δημ. **κόμπο** κτ. ἀρθρώσεις τῶν δακτύλων τῆς χειρός 4) κτ. ἐπέκτ. νεώτ. ὁ τόπος ἐνθα διασταυροῦνται ὄροσει- ραί: || ὄμ. ὁ τόπος ἀφ' οὗ ἐπιπορεύονται ἢ ὅπου συναντῶνται πολλὰ ὄδοι: **κόμπο** συγκοι- νωνίων τῆς Ἑλλάδος μετὰ τῶν ἄλλων χωρῶν εἶναι ὁ Πειραιεὺς καὶ ἡ Θεσσαλονικὴ ὄμ. κ. ἐπὶ σιδηροδρομικῶν σταθμῶν ὄμ. κ. ἐν ἀναφ. πρὸς θαλασσιὰς συγκοινωνίας: 5) ΕΜ **κόμβος**, ὁ ὑψηλὸς τόπος: 6) νεώτ. γεωμ. τὸ σημεῖον τομῆς ὀμοειδοῦς καμπύλης 7) δημ. **μπφ.** ἐπὶ καταστάσεως ἢ ἐπὶ ζητήματος, τὸ σημεῖον ὅπου προβάλλει δυσκολία μεγάλη, δυσχέρεια ἀνυ- πέρβλητος ἢ δυσυπέρβλητος: **Πολυλ. μπφ.** "Ἄμλ. μονόλογ. ὡς ζῆ κανεῖς ἢ νὰ μὴ ζῆ" αὐτὸς εἶναι ὁ **κόμπο**: 8) δημ. **σαγῶν**, στολαματία, γου- λιά, ἐλαχίστη ποσότης: **δῶσ' μου ἐνα κόμπο λάδι**, - τὸ πηγάδι - **τὸ κανάτι** δὲν ἔχει κόμπο νερό 9) δημ. **δυσχέρεια** περὶ τὴν κατάποσιν, κόμπια- σμα: **Γρουπ. 2.κ. Τερρ. 77,4 νιώθω ἐνα χέρι νὰ μοῦ δένη ἀπόψε κόμπο τὴν καρδιά μου**, - αἰσθάνο- μαι ἐνα κόμπο στὸ λαιμὸ καὶ δὲν μπορῶ νὰ καταπιῶ 10) δημ. **μπφ.** τὸ βαλάντιον κ. κτ. ἐπέκτ. ἢ ἀποθησαύρισις, τὸ πουγγί: **δ. τραγ. λύσε**, θεία μου, τὸν κόμπο σου, δῶσ' μας λιανὰ νὰ πιούμε, παροίμ. **ὡς δένη** ὁ κόμπος κτ. ἄς λὲθ ὁ κόσμος [ἐπὶ ἀκοήθως θησαυρίζοντων, ἀδιαφοροῦντων διὰ τὴν κοινήν κατὰκρισιν] 11) Ἦσ. **«κόμβους, ὀδόντας γουφιούς»** ἰδ. ὄφρ. ὄφρ. κόμπους].

κομβοσχοίνιον (τὸ) νεώτ., δημ. **κομποσχοίνι** βλ.λ. **σχοίνιον** με **κόμβους** ἰδ. ἐν χρ. ὑπὸ τῶν μο- ναζίων κοτὰ τὰς δεξιὰς τῶν 1) **σχοίνιον** με **κόμβους** δι' οὗ εἶναι ἐξιστοῦμενοι οἱ φραγκισκανοὶ καλόγηροι: **Παπαδ. Χριστ. Διηγ. 30 ἦσαν καὶ οἱ δισ- οὶ μετὰ τὸ κσκκούλια, με τὰς λευκάς γενειάδας των, μετὰ τὰς κομβοσχοίνια των καὶ τοὺς ἐρυθροὺς σταυρούς των.**

κομβοφόρος (ὁ) νεώτ. **βοταν.** γένος ἐντόμων τῆς οἰκοῦ τῶν **μεμβρακιδῶν**.

κομβόριον (τὸ) νεώτ. **βοταν.** γένος φυτῶν τῆς οἰκοῦν. τῶν **κομβορετωδῶν**.

κομβό-δω **μπγ.**, **μαν.** κ. νεώτ., **δημ.** -ῶνω κ. **κομπῶνω** βλ.λ. **συνδέω** διὰ **κομβίον**, **στερεῶ-**

|| **στολιζῶ**: **Ψχρυσ. 8,920Α** **θεός ὁ ἀρμύσας, ὁ συσφιγέας, ὁ κομβώσας τὸ σῶμα** ὄμ.κ.μέσ.: Ἦσ. **«κομβώσασθαι, στολιζάσθαι»** 2) **μαν.** **περιγε- λῶ**, **χλευάθω**, **κοροιδεῶν**: **Μαλάλ. 395 ἠπάτησαν πολλοὺς καὶ ἐκάμβωσαν πολλοὺς.**

κόμβωμα-ατος (τὸ) **λεξ.** κ. νεώτ., **δημ.** **κούμπωμα** Ἦσ. **«στόλισμα»** || ἐν τῷ πληθ. **Σουῖδ.** **«καλ- λωπίσματα»** κ. π. Ἦσ. **«κομβώματα»** τὰ ἐν τοῖς ῥάδιος μικρὸν χρυσὸν ἔχοντα ὑπὸ **μεταλλῶν** 2) **νεώτ.** ἢ **κάθ** **κομβίον** σύνθεσις, **κούμπωμα.**

κόμβωσις-εως (ἡ) **μν.** τὸ **κούμπωμα** βλ.λ. 2), τὸ **κούμπωμα**, τὸ **θηλυκῶν**: **Κωδ. Ὀμφ. 3,9.**

κομωτής (ὁ) **μν.**, **δημ.** **κομπωτής** ὁ **κόμβων**, **συνδέων** π' 2) **μπφ.** **ἀπατεῶν**: **Σχόλ. Βασ. 1ικ. 60,30** ἐπιβάται δὲ εἰσιν οἱ **λεγομένοις κομωταί.**

κομωτός-ή-ων **νεώτ.**, **δημ.** **κομπωτός** ὁ διὰ **κομβώματος** **συναπτόμενος**: **κομωτὰ ὑποδή- ματα** || ὁ **κομβωμένος**: **φορεῖ τὸ παλτό του πάντοτε κομπωτό.**

κομεδόνος-ή-ων **νεώτ.** ὁ τοῦ **κομεδόνος** βλ.λ.: **κομεδονικὴ ἀκμή.**

κομεδῶν-ονος (ὁ) **νεώτ.** **δερματ.** **μικρὰ** **κερατίνη** **μάζα**, **ἔχουσα** **κορυφή** **φαιδῶν** ἢ **φαιομέλαινα**, **με- γέθους** **καρφίδος**, **ἐμπεπαρμένη** **εἰς** τὴν **διηυρυσμέ- νον** **θυλακίον** **στόμιον** ἐν τῷ **δέρματι.**

κομνητίτης (ὁ) **νεώτ.** **πετρογ.** **πέτρωμα** **ἠφαι- στειογενὲς** τῆς **οἰκοῦν**. τῶν **ἰλιπρωτῶν.**

κομνητούρης (ὁ) **μν.** ὁ **διοικητὴς**: **Χρον. Μορ. 2686 ὁ κομνητοῦρης τοῦ Τερηλίου.**

κομπίον (τὸ) **ἱατρ.** Ἐπιγρ. ὁ τῆς ἐκκλησίας τά- πος, μέρος τῆς **ρωμαϊκῆς ἀγοράς**: **ἐκ τῆς συγ- κλήτου συνεδουλεύσατο ἐν κομπίῳ.**

κόμη (ἡ) κ. νεώτ. αἱ τριχῆς τῆς κεφαλῆς, τὰ **μαλ- λιά**: Ἰλ.Χ.406 ἢ **δὲ νυ μῆτηρ ἴλλα κόμην**, Ἦρ.1,82 **εἰποίησαντο νόμον τε καὶ κατάρην** μὴ πρότερον **θρέψειν κόμην Ἀργεῖων** **μηδένα** ἰνὰ μὴ **θρέψουν** **μακρὰν κόμηνη**, Σοφ.ΟΚ 1261 **κόμη** τ' αὐρὰς **ἐκ- κένιστος** **ῥέσεται**, **Εὐρ. Βάκχ. 695** **καθεστάν** **εἰς ὤμους κόμην**, Ἀριστφ. Ὀρν. 911 **δοῦλος ὢν κόμηνη** **ἔχεις**; **Ξεν. ΚΓ1,3,2** **ὄραν** **αὐτὸν** **κεκοσμημένον** **καὶ ὀφθαλμῶν ὑπογραφεὴ καὶ χρωμάτων ἐντρίφει** **καὶ κόμας** **προσθῆταις** **ἰφειδαῖς** **κόμας**, **φενά- κας**]. **Πλούτ. Κικ. 30** **κόμης ἀνάπλεως** **περιὶων** **ἰκέ- τευε** **τὸν ἄηρον** (ἀκένιστος), Ἦρωδιαν. 4,74 **κόμας** **τῆ κεφαλῆς** **ἐπετίθετο**, **ΚΔ Κορινθ. 1,11,15** **ὅτι ἡ κόμη ἀντὶ** **περιβολαῖον** **δεδοται** **αὐτῆ** (τῆ **γυναικί**), **Σολωμ. Λαμνη. 17,65** **θανάτου** **στυφάνῳ** **τριγύρου** **στὴν κόμη**, **Κάλβ. Λύρ. 10,33** **τὴν κόμηνη** **πάντα** **ὁ θρίαμβος** **στῆφει** **τῶν ὑπὲρ** **πάτρης**, **Χατζόφ. Βρ. Ἐρ. Β 73,7** **καὶ μετὰ τὴν κόμη** **εἶχαν** **βγῆ** **λυτῆ** ὀπαν. ἐν τῷ **πληθ.**: Ἰλ.Ρ 51 **σπαρτὶ** **ὁ θεούτων** **κόμη** **Χα- ρίτεσσιν ὄμοιοι**, Ὀδ.Σ 231 **καθὲ** **δὲ** **κάρητος** **οὐ- λάς** **ἦκε** **κόμας**, **ὕακινθίνω** **ἀνθεῖ** **ὄμοιοι**: 2) τὸ **γένειον**: Ἀρρ. **Ἐπικτ. 4,8,4** || ἡ **γενειὰς** ἢ τὰ **βράχια** **τῆς σπῆλας**: Ἀριστλ. Ζ 550b,18 **ἔχει γὰρ** **ἡ θῆλιας**, **ἐάν τις** **διαστειλάς** **θεωρήσῃ** **τὴν κόμηνη** **εἰσῶ**, **ἐμυθρά** **δύο** **οἶον** **μαστοῦς** κ. ἐν τῷ **πληθ.** **παρρωπάδες**: **Μάξ. Τυρ. 4,5** 3) **μπφ.** τὸ **φύλλω- μα**, τὰ **φύλλα** **τῶν δένδρων**: Ὀδ.Ψ 195 **καὶ τὸτ' ἐπειτ'** **ἀπέκοφα** **κόμηνη** **ταυφύλλου** **ἐλαίας**, **Κρα- τίν. 296**, **Ἄνπ.** **Ἐμφ. Πολ. 4,28** **κόμη** **δόνακος**: || ἐπὶ **χόρτων** ἢ **βοτάνης**: **Διοσκ. 4,164,7**, **Γολ. 6,268** || ἐπὶ **δημητριακῶν καρπῶν**: **Βάβρ. 88,3** **λήθω** **κόμη** || κ. ἀπολ.: Ἐπιγρ. **λειρῶνων κόμαί** εἶδ. ὁ **τραγοπῶγων**: **Θεόφρ. Φι 7,7,1**, **Διοσκ. 2,143** 4) ἡ **φοινιχὴ** **οὐρὰ** **κομῆτου**: Ἀριστλ. **Μετ. 343s,1** 5) **ρηματ.** **οἰ** **κο-**

μῶ, κομήτης, ἰππόκομος [ἰμνηρ.], ὕψικομος [ἰμνηρ.], εὐκόμος, κομήεις [ἰμνηρ. κομήουδοίς], κομωτής: πρβλ. λατ. *coima*.

κομήεις-εντος-εσσα-εν πολυφύλλος: Ὀρφ.ἀπ.258. **κομήεις-πτος** [ἰδ] μτην., μνη. κ. νεώτ. κ. κόμης, θηλ.-πσσα κ. -ισσα τίτλος ἀξιωματοῦχων τῆς ῥωμαϊκῆς αἰχλῆς, ὅσον τοῦ ἀκολοῦθου, τοῦ γενοῦσαι-αστοῦ ἡ συμβούλου τοῦ αὐτοκράτορος, τοῦ στρατιωτικοῦ διοικητοῦ ἐπαρχίῳν, διαχειριστῶν τῆς περιουσίας τοῦ αὐτοκράτορος, τοῦ διοικητοῦ τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς κ. ἄ. || τίτλος εὐγενεῖας μεταξύ βαρῶνων καὶ μαρκισσῶν, κόντες: Ἐπιγρ. κόμης πρώτου βαθμοῦ. 2) μνη. νοητικὸν ἀξίωμα, ἀρχηγὸς μοίρας: Χρον.Μορ.2190 καὶ ὥριος τὸν κόμητα, τοῦ κατέρχου τὸν κύρη, εἰς τοὺς Κορροῦς διαβαίνοντα ἐκεῖ νὰ τὸν ἀφῆκουν.

κομητία [ἠ] ὄγρ. τοῦ κομητία βλ.λ.

κομητής [ἰδ] (κομῶ) κ. μνη., νεώτ. κ. δημ. ὁ τρέφων μακρὸν κόμην, ἐπὶ τῶν Περσῶν: Χρησ.π. Ἦρ.6,19 σαί δ' ἄλοχοι πολλοῖσι πόδας νύφισσι κομητίαις || ἀπλ. ὁ ἔχων τρίαινα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς: Πλάτ.Πολ.454C ἡ αὐτὴ φύσις φαλακρῶν καὶ κομητῶν καὶ οὐχ ἡ ἐναντία, Λουκ.Διδόν.2 τερᾶστιον ἀνθρώπων [τράγου τὰ νέρθεν εὐκοκίται], κομητῆν τὰ σκέλη, Μηναι.3,18 Συναξ. ἦν δὲ κατὰ τὸν τύπον τοῦ σώματος, τὴν ἡλικίαν μέτριος, ὡχρός, κομητής. 2) μτηφ. ἐπὶ ἀκολάστον ἀνθρώπων: Φερεκρ.14, Ἀριστ.Περ.348 κατ' ἦν μὲν ἴδωσι κομητῆν, ἀγρίον τινα τῶν ἰασιῶν τούτων, οἷον περ τὸν Ξενοφάντου· κ. παροιμ. π.Δουρ.62J ὁ ἐν Σάμψ κομητής. 3) ὄμ. μτηφ. κομητής [ἰδ] βέλκος μετὰ πτερῶν: Σοφ.Τρ.567 παῖς ἐπιστρέφας χερσὶν ἦκεν κομητῆν ἰόν· || λεϊμῶν κομητής λιθάδιον ποῶδες, μὲ πρασιναῖα: Εὐρ.Ἰνν.210 ὑπὸ τ' αἰγίρειος ἐν τε κομητῆρ λιμῶν κλιθεῖσ' ἀναπασσαίμαν. 4) εἰδ. κομητής [μτ. τοῦ ἄσθηρ ἡ ἄνευ] οὐράνιον σῶμα κατὰ μακρὰ χρονικὰ διαλείμματα ἐμφανιζόμενον καὶ ἐξ ὧν φαιεῖν τὴν οὐράν: Ἀριστλ.Μετ.343b,5, Ἐπίκ.Ἐπιστ.2,52U, Καϊσάρ.Δαπ.ἐν Σάθ.3,143 εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς μάχης ταύτης ἐφάνη εἰς τὸν οὐρανὸν κομητής, ἐφειγεν ἐως σαράντα νύκτας. || δημ. μτηφ. ἐν φρ. τὸν βλέπουμεν σάν κομητῆ ἐπὶ οὐρανῶν σπανίως ἐμφανιζόμενον. 5) τὸ φυτόν τιθύμαλος χαρακίας: Διοσκ.4,164,1.

κομητικός-ή-όν ὁ ἔχων κόμην βλ.λ.31: Πάπ. χάρτος ξηρός κομητικός πρωτόκοπος.

κομητής-ιδος [ἠ] μτην. θηλ. τοῦ κομητής βλ.λ.: Συνέσ.71D εἰς κομητῆν κεφαλὴν ἐνοκίσασθαι.

κομητογραφία [ἠ] νεώτ. ἄστρον. εἰδικὴ πραγματεία περὶ κομητῶν βλ.λ.41.

κομητοσιδής-ους-ές νεώτ. ὁ ὄμοιος πρὸς κομητῆν, ὁ ἔχων σχῆμα κομητοῦ.

κομία ἴσ. 'εὐωχία'.

κομίσαντον [ἰδ] ἀρχ. λεξ. κ. πάπ. ἄδεια ἀπουσίας ἴσ., Πάπ. ἐλ. λαμβάνω κομίσαντον.

κομίδη [ἠ] (κομίζω) φροντίς, περιποίησις: ἐν ἴλ. ἀέλιπε ἐπὶ περιποίησις γινόμενης εἰς Ἰππους: ἴλ.Ο 186 ἔθαντε καὶ αὐ, Πόδαργα, . . νῦν μοι τὴν κομίδην ἀποτίνετον· κ. ἐν Ὀδ. ἐπὶ περιποίησις γινόμενης εἰς ἀνθρώπους, ὅσον διὰ θερμὸν λουτροῦ κτ.: Ὀδ.Ω 247 οὐ προσηλὶ ἄνευ κομίδης κατὰ κήπων. || ὄθ. δοτ. κομίδη ἐν χρ. ὡς ἐπίρρ. βλ.λ. 2) τὰ ἀνογκασία, τὰ ἐπιτήδεια, ζωοτροφία: αὐτ.Π 232 οὐ κομίδη κατὰ νῆα ἦεν ἐπηετανός. || κ. μτην. ἡ τροφή: Ὀππ.Κιν.3,113 οἴην μὲν κομίδην τεκέων ἐπὶ κύμασι δελφίς αἰὲν ἔχει. 3) μεταφορᾶ, ἰδ. ζωοτροφία καὶ ἐπιτηδεῖων, συγκομίδη: Θουκ.4,27 ὄραντες τῶν τε ἐπιτηδεῶν τὴν περὶ τὴν Πελοπόννησον κομίδην ἀδύνατον ἐσομένην, Ἰσοκρ.11,14 τῆ τῶν ἐλλει-

πόντων κομίδη διὰ τὴν τοῦ παγαμοῦ δύναμιν νῆσον οἰκοῦσιν. 4) ἡ συναγωγὴ καὶ ὀδοθήκων σις, συγκομίδη τῶν διὰ θερισμοῦ συλλεγέντων καρπῶν: Ξεν.ΚΠ 5,4,25 εἰς δὲ τοῦ καρποῦ κομίδην, ἐάν μὲν πόλεμος ᾖ, ὁ ἐπικρατῶν οἰμα καρπώσεται, Ἀριστλ.Πολιτ.1335a,21 οὐ πρὸς τὴν τῶν καρπῶν κομίδην, Πολύβ.5,95,5 ἔχων τοὺς ἐπικρατικούς ἐφήδρευε τῆ τοῦ σίτου κομίδη περὶ τὴν Ἀργεῖαν || ἀπλ. μεταφορᾶ πραγμ. καὶ ἀποθήκευσις, συγκομίδη ἴσ. Ἐπιγρ. κομίδη λίθων· κ. ἄπλ. μεταφορᾶ: Ἀλέξ. Ἀφρ.Πρ.1 κομίδη βαρέων σωματῶν. 5) ἰατρ. μετακίνησις, ἐξαγωγή: Σωφ.2,62 κομίδη ὀδόντων, Γαλλ.1,391 ἡ διὰ τομῆς κομίδη.

6) [ἐκ τοῦ μέσ.] ἀποκομίσις, ἀνάκτησις, ἐλευθερώσις: Ἦρ.9,73 τὸ πάλοι κατὰ Ἑλένης κομίδην Τυνδαρίδα ἐπέσβαλον ἐς γῆν τὴν Ἀττικὴν.

7) σοφιδ. ἀνάμνησις: Ἦρ.4,134 βουλής αγαθῆς δεῖ δῶκ ἀσφαλῆως ἡ κομίδη ἡμῖν ἔσται τὸ ὄπισω || ἰδ. πληρωμὴ χρέους: Δημ.987 οὐκ ἐνὶ τὴν κομίδην γεννηθῆσθαι τούτων τῶν χρημάτων, Ἀριστλ.ἨΝικ.9,7 οὐ γὰρ ἐστὶ φίλησις περὶ τοὺς δανείσαντας, ἀλλὰ τοῦ σώζεσθαι βούλησις τοὺς δανείσαντους κομίδης ἔνεκα, Πάπ. μὲ ἔστω αὐτῶ κομίδη. 8) [ἀπὸ τοῦ παθ.] τὸ ὑπάγειν ἡ ἐρχεσθαι: Ἦρ.6,95 τῷ προτέρῳ ἔπει ποιούμενοι ταύτη τὴν κομίδην μεγάλως προσέπεισαν.

9) ὄμ. ἐκφυγῆ, διαφυγῆ, ἀσφαλῆς ἐπιστροφή: αὐτ.8,19 κομίδης δὲ πᾶσι τὴν ὥρην αὐτῶ μελήσειν ὥστε ἀσινεῖς ἀπέκείσθαι ἐς τὴν Ἑλλάδα, αὐτ.108 οὐτε τις κομίδη τὸ ὀπίσω φανήσεται || ἡ ἐκ θανάτου διαφυγῆ, ἡ διατήρησις τιος ἐν ζωῇ: Πλνδ.Π 6,39 μὲνων δ' ὁ θεῖος ἀνὴρ πρίστο μὲν θανάτοιο κομίδαν πατρός.

κομίδη [ἰδοτ. τοῦ κομίδῆ] ἐπίρρ. κ. μνη. πάνυ, ἀκριβῶς, σωστά: Ἀριστφ.ἀπ.125 ἀλλ' ἐστὶν . . κομίδη μεσημέρια, Δημ.15 ταῦτα γὰρ ἄπιστα μὲν ἦν δῆλον φύσει καὶ ἀεὶ πάντιν ἀνθρώπων, κομίδη δ', ὡσπερ ἦν, καὶ ἐστὶ νῦν τούτῳ. 2) ποντελῶς, ἐντελῶς, ὀλοτελῶς, μτ.ρ.: Πλάτ.Συμπ.15D ἐμελλον κομίδη δόξειν μεθεῖν, Ἀντιφῶν.191,14 κομίδη ἀπειρηκέναι, Πλούτ.Κικ.30 Πομπή τῶν ἐπέστρεψε κομίδη τοῦ Κικέρωνος συχν.μτ.ἐπίθ. Πλάτ.Ἐσοτ.159A ὅταν ἡ κομίδη ἔπερον, Εὐθουλ.41,7 βαρῶς κομίδη, Δημ.324 ἀσθενεὶ τὰ Φιλιπποῦ πράγματα καὶ κομίδη μικρά, Ἀριστλ.ἨΝικ.114a,10 κομίδη ἀναίσθητος, Θεοφύλ.Σ Ἰστ.15B μέγιστον κομίδη πόλεμον κ. μτ. οἴο.: Ἀντιφῶν.276 Ὄεπαλὸν λέγεις κομίδη τὸν ἀνδρα ἐντελῶς Θεοσαλόνι, Δημ.539 περιεπαλλίωνων κομίδη· κ.μτ.ἐπίρρ.: Πλάτ.Χαρμ.155D κύκλω κομίδη· μτ. ἄρν.: Ἀντιφῶν.119,10 κομίδη γὰρ οὐκ ἦν οὐδαμῶς [ἐντελῶς οὐδαμοῦ], Πλούτ.Περ.11 ὥστε μὴ κομίδη μοναρχίαν εἶναι [ἐντελῶς οὐδαμοῦ] κ. π. Πλάτ.Γοργ.501a κομίδη ἀτέγνωτος ἴσθου οὐδαμοῦ τέχνης! || συχν. ἐπὶ ἀποκρίσεων: Ἀριστφ.Πλ.833 κομίδη μὲν οὖν [ἀκριβῶς οὕτω κοί πολὺ μάλοισι, Πλάτ.Ἐσοτ.155A κομίδη μὲν οὖν ὄμ. κομίδη γε μάλοισι, Βεβαιότατα: Πλάτ.Πολ.442A κομίδη γε, ἡ δ' ὄς πρβλ. κομίδη.

κομίζω [κομῶ-έω] κ. μνη. κ. νεώτ., μέλλ. κομῶ κ. κομίσω, ὄθρ. ἐκόμισα κ. ἐπ.-ισσα, ἐπ.κ. κόμισα κ. -ισσα, ὄθρ. ἐκόμισα [ἰβνδ.], πορακ. κεκόμισα, ὑπερουντ. ἐλλείπει· παθ. κ. μέσ. κομίζομαι, παρρατ. μέσ. ἐκομίζομαι, παθ. μ. σὺνθ. ἰ ἐν, παρρατ. κατὰ], μέλλ. ποθ. κ. μέσ. κομισθήσομαι, μέσ. μέλλ. κομῶμαι, ἰων.-ιεῖμαι, μτην. κ. κομίσομαι, ὄθρ. παθ. κ. ἐνίστε μέσ. ἐκομισθῆν, ὄθρ. μέσ. ἐκομισάμην, ἐπ.-ισάμην, παρρακ. μέσ. κ. ἐνίστε παθ. κεκόμισαμην, ὑπερουντ. μέσ. σὺνθ. ἰ σὺν, ἐξ, ἀνά.] ἐκομισομένη, φροντίς κ. μεριμνῶ περὶ τιος, ἐπιμελοῦμαι τιος, ὄθ. κ. θεραπεῖω ἴσο τιος περιποιούμαι τινα: ἴλ.Ω 541 οὐδὲ νῦ τόν γε [πρ.δα]

γνράσκοντα κομίζω, Ὁδ.Ο.546, αὐτ.Σ.322 κόμισσε δὲ Πηνελόπεια, παῖδα δὲ ὡς ἀπίταλλε, Αἰσχ.Χο.262 κόμιζ', ἀπὸ σμικροῦ δ' ἂν ἄρειας μέγαν δόμον || δέχομαι φίλους, προφρωνῶς, ξεκίζω τινά παρ' ἔμοι, τὸν φιλοξενῶ, τὸν παίρνω σπῆτι μου : Ὁουκ.3,65 εἰς τὴν αὐτὴν πόλιν φιλείως, οὐ πολέμουσι κομισαντες' αἰχμ. κτ. μέσ. τ.: Ἰλ.Θ.284 καί σε νόθον περ' ἐόντα, κομισάσθω ὅκ' ἐνὶ οἴκῳ, Ἀνδοκ.1,127 κομίζεται αὐτὴν εἰς τὸν οἶκόν κ. παθ. φιλοξενουμαι, τυγχάνω περιποιησεως : Ὁδ.Θ.451 ἐπει οὐ τι κομίζόμενός γε θάμιζεν' 2) ἐπὶ πραγμ., ἰδ. ὁμάδος πραγμ. ἐν συνδῶν θεωρουμένων, καταβάλλω τὴν προσήκουσαν φροντίδα, ἐπιμέλειαν περὶ τινος, τὸ προσέχω, τὸ γνοιάζομαι : Ἰλ.Ζ.490 ἀλλ' εἰς οἶκον ἰούσα τά σ' αὐτῆς ἔργα κομίζε, Ὁδ.Π.74 παρ' ἔμοι τε μένη καὶ δῶμα κομίζε ἰή μήτηρ, ἡ Πηνελόπη : κ. μέσ. : Ἡσίοδ. Ἐργ.393 εἰ χ' ὠρία πάντα θέλησθα ἔργα κομίζεσθαι Δημήτηρος, αὐτ.600 μέτρον δ' εὐ κομισάσθαι ἐν ἀγγεῖσιν ἰμετρήσαντες νά φροντίσωσ' καλῶς ὕ ἀποθήκεύσασιν ἐν ἀγγείοις τὸν σίτον : 3) ἀπάγω τινά ἢ ἀποκομίζω τὴν κηδόμενος αὐτοῦ, φροντίζω καὶ λαμβάνω μετ' ἔμοι τινα ἢ τι, μεταφέρω πρὸς σωτηρίαν, πρὸς διάσωση ἢ φύλαξιν αὐτοῦ, ὅσον νεκρὸν, τραυματίαν, πρᾶγμω πολύτιμον, προσφιλές κτ. : Ἰλ.Ν.196 ἄρχοι Ἀθηναίων, κόμισαν μετὰ λαόν Ἀχαιῶν ἴτον νεκρὸν τοῦ Ἀμφιάρου' κ. μέσ. : αὐτ.Α.594 ἐνθα (τὸν Ἥρασιον) Σίντιες ἀνδρες ἄφαρ κομισάντο πεσόντα ἰμέ παρέλαβον καὶ με περιέποιήθησαν' κ.κτ. προστ. παρακελευστικῶς ἡ δεητικῶς : αὐτ.Ε.359 φίλε κομίζητ', ἐκ κόμισαι τε με ἰ παράλαβέ με καὶ ἀσφάλισέ με, σῶσόν με), Εὐρ.Π.774 κόμισαι μ' ἐς Ἄργος . . . πρὶν θανεῖν' κ. μέσ. : Ἰσαί.8,21 ἰεὶ νεκροῦ) ἐν τῇ σημ. φροντίζω καὶ μεταφέρω πρὸς εἰς ταφήν' || ὁμ. φέρω εἰς τὸν οἶκον : Αἰσχ.Χο.683 εἴτ' αὐν κομίζειν ὄψο νικησεί φίλων, εἴτ' οὐν μέτοικον ὕ θάπτειν' εἰή πραγμ. : Ἰλ.Β.183 χλαῖναν βάλε' τὴν δὲ κόμισαι κήρυξ Εὐρυβάτης (ἦν παρέλαθεν ἀπεκόμισε καὶ ἐφύλαξεν ὁ κήρυξ Εὐ.) || μεθ' Ὅμ κ. ἀπλῶς σφῶζω, ἀπολυτρώων, διασφῶζω : Πίνδ.Π.3,56 ἀνδρ' ἐκ θανάτου κομισαί' || κομίζω τινί τι φέρω μετ' ἔμοι τι ὅπως δώσω εἰς τινά ἢ, ὅπως χρησιμοποίησω τοῦτο ὑπὲρ αὐτοῦ ἢ χάριν αὐτοῦ : Ἀκολουθ.Μ.Σ.αβδ.Στάσις.3,3 μυροφόροι ἦθλον μύρσσοι, Χριστέ μου, κομίζουσαι 4) λαμβάνω μετ' ἔμοι, παρ' ἔμοι, ἀποφέρω, ὀθ. κ. προσκτώμαι ἰ ὡς βραβεῖον ἢ ὡς λείαν : Ἰλ.Β.875 χρυσὸν δ' Ἀχιλλεύς ἐκόμισσε δαφνῶν, Πίνδ.Ν.2,19 τέσσαρας ἐξ ἀέθλων νίκας ἐκόμισαν ἰ προσεκτήσαντο, ἐκέρδησαν ἰ, Σοφ.Οκ.1411 ἔπαινος, ὄν κομίζετον τοῦδ' ἀνδρός' κ. μέσ. Ἀρσμου.Π.Ἡ.1,67 τὸν σὺ κομισάμενος Τεγένης ἐπιτάρροθος ἔσση' || μεθ' Ὅμ συχν. τὸ μέσ. ἐν τῇ ὄμω, τοῦ προκτώμαι, κερδύων, λαμβάνω δι' ἑμαυτὸν : Εὐρ.Π.432 δόξαν ἐσθλὴν ἐν βροτοῖς κομίζεται ἰ Διορθ. καρπίζεται), Ἀριστ.Σφ.690 τὰ τριώβολον οὐ καμείτα, Ὁουκ.1,43 ὄνν παρ' ὕμων τὸ αὐτὸ ἀξιόσμεν κομίζεσθαι, Πλάτ.Πολ.615C κατὰ ταῦτα τὴν ἄξιαν κομίζοινο' || ἐπὶ καρπῶν, συλλέγω, δρέπω, ὀθ. πορίζομαι, ὡς νεώτ. τὸ σύνθ. ἀποκομίζω βλ.7) : Ἡρ.2,14 ἀπονητῶτατα καρπὸν κομίζονται ἐκ γῆς, Δημ.304 ὕμεις καλῶς ποιοῦντες τοὺς καρπούς κεκόμισθε 5) λαμβάνω, πορίζομαι παρ' ἄλλου, δέχομαι ἰ : Ἐπιγρ. κομίζω ἐνηρῶσιον (εἰσπράττειν τὸ ἐξ ἱεροῦ ἄγρου μισθωμαῖ, Φιλῶδ.Θε.3,84 κομίζειν ἀπ' ἀλλήλων χρεῖσας, Πάπ. κομίζειν ἐπιστολήν' || εἰδ. ἐπὶ βαλλομένου ὀπλου ἐν μάχῃ, δέχομαι ἐπὶ τοῦ σώματος μου τὸ βλήμα, πληττομαι : Ἰλ.Ξ.456 ἀλλὰ τις Ἀργείων κόμισε χροῖ' κ. μέσ. : αὐτ.Χ

286 ὡς δὴ μιν σφ' ἐν χροῖ πάν κομισαί' 6) φέρω, μεταφέρω : αὐτ.Ψ.699 αὐτοῖ δ' ἀχόμενοι κόμισαν δέπας ἀμφικύπελλον, Ἡρ.5,83 σφέα ἐκόμισαν τε καὶ ἰδρύσαντο τῆς σφετέρης χώρας ἐς τὴν μεσόγειον' || φέρω εἰς τινα τόπον, εἰσφέρω κ. ἐπὶ προσ. προσάγω : Σοφ.Α.530 κόμιζε νῦν μοι παῖδα τὸν ἐμὸν, ὡς ἰδῶ, Πλάτ. Πολ.370E οἱ ἐξ ἄλλης πόλεως αὐτῇ κομισουσιν ὡν δεῖται' κ. μέσ. : Ἡρ.6,118 Ὁεδαῖοι αὐτοῖ ἐκ θεοπροπίου ἐκόμισαντο ἐπὶ Δῆλον ἰ τὸ ἀγαλμα τοῦ Ἀπόλλωνος), Σοφ.Α.1,63 ποίμνας τε πάσας εἰς δόμους κομίζεται' || νεώτ. φέρω ἀπὸ τόπου εἰς ἄλλον ἢ ἀπὸ προσ. εἰς ἄ. προσ. : ἐκόμισαν ἐμπορεύματα ἐξ Εὐρώπης, -μοι ἐκόμισαν ἐπιστολήν τοῦ ἀδελφοῦ μου' || φρ. κομίζειν ἑμαυτὸν -σεαυτὸν -εαυτὸν ἀπέρχεσθαι : Σοφ. Ἀντ.444 οὐ μὲν κομίζεις ἀν σεαυτὸν ἢ θέλεις ἴδυσσαι νὰ ἀπέλθῃς ὅπου θέλεις' || παθ. μεταφέρομαι, ἀθ. ἐπὶ προσα., ταξιδεῦω διὰ μεταφορικῶν πινος μέσου ἐν τῇ στερεῇ ἢ διὰ θαλάσσης : Ἡρ.5,43 παραλασθῶν δὲ Δωριεὺς τὸν στόλον .. ἐκόμισετο παρὰ τὴν Ἰταλίην 7) εἰσάγω τὴν εἰς τινα χώραν ἢ παρὰ τισι, ὀθ. μφ. ἐπὶ τέχνης, ἐπιστήμης, φιλοσοφίας, εἰμαι ὁ πρῶτος εἰσηγητής, πρῶτος μεταδίδω ταύτην εἰς τινος, τὸ πρῶτον ἐγὼ διδάσκω ταύτην : Ἰσοκρ.Π,28 τὴν φιλοσοφίαν πρῶτος εἰς τὸς Ἕλληνας ἐκόμισε, Ἀριστλ.Η.Νικ.1096a,17 οὐ κομισάντες τὴν δόξαν ταύτην' κ. παθ. εἰσάγομαι : Πλάτ.Νόμ.742C ξενικῶν κομισθέντων νομισμάτων 8) ὀδηγῶ, συνοδεῶ : Σοφ.ΟΤ.678 τί μέλλεις κομίζειν δόμον τόνδ' ἐσῶ,, Ὁουκ.2,85 ἀνοπέμπουσιν εἰκοσι ναῦς αὐτῶ, τῶ δὲ κομίζοντι αὐτάς προσεπέσειλαν ἐς Κρήτην' || ὀδηγῶ τινα ὅπως τὸν ὀνομακρύνω, ἀπάγω : Εὐρ.Ἀлк.1064 κόμιζε πρὸς θεῶν ἐξ ὀμμάτων γυναικα τήνδε ἰ ἀπομακρυνε ἀπὸ τοῦς ὀφθαλμοῦς μου, πᾶρε τὴν ἀπὸ δῶ νὰ μὴ τῇ βλέπω' 9) ἐπανάγω ἐκ τῆς ἐξορίας : Πίνδ.Π.4,106 ἀρχάγοιαν κομίζων πατρός ἐμοῦ βασιλειουμένουαν οὐ κατ' αἴσαν' || ὁμ. κ. ἐκ τοῦ Ἄδου, ἐκ τοῦ κάτω κόσμου : αὐτ.Ν.8,44 τὸ δ' αὐ τῆς τεῶν φυχῶν κομίζαι οὐ μοι δυνατόν' 10) ἀναλαμβάνω, ἀνακτῶ : Πίνδ.Ο.13,59 τοι μὲν γένει φίλων σὺν Ἀτρέος Ἐλενας κομίζοντες' κ. μέσ. : Εὐρ.Βακχ.1225, Ἀριστφ. Ὀρν.549 εἰ μὴ κομιοῦμεθα παντὶ τρόπῳ τὴν ἡμετέραν βασιλείαν, Ὁουκ.6,103 τοὺς νεκρούς ὑποσπῶνδους αὐτοῖ .. ἐκόμισαντο, Ἰσοκρ.8,22, Ἰσαί.8,8 κομίζεσθαι τὴν θυγατέρα (λαμβάνειν ὅπως τὴν θυγατέρα) || εἰδ. ἐπὶ χρημάτων τὸ μέσ. πληρώνοι, εἰσπράττω τὰ φειδιόμενα, ἀναλαμβάνω ὅτι ἔδωκα ἢ καὶ πλεον : Λυσ.32,14, αὐτ.19,57 τνα ἀρχεῖν ὕφ' ὕμων ἀξιώθηντες διπλάσια κομισάντο, Δημ.42 πᾶνθ' ὑπὲρ αὐτοῦ πράξειν καὶ γὰ ὕμπερ' αὐτῶν κομεισθε' || τὸ ἐνεργ. κ. τὸ μέσ. συνηρημένα ἐν τῶ λόγῳ, παρέχω καὶ πόλιν λαμβάνω ὅπως : Μέν.Μον.539' 11) παρουσιάζω, προσάγω, ἐπικαλοῦμαι τινα ὡς αὐθεντία : Φιλῶδ.Ρητ.2,205S κομίζειν Θεμιστολέα' 12) φέρω ἔξω, ἐξάγω : Γαλ.2,632' 13) χορηγῶ, προσφέρω, παρέχω : Αἰσχ. Ἀγ.804 θράσος ἐκούσιον ἀνδράσι θησκούσι κομίζων' 14) μφ. διασφῶζω, προφυλάττω ἐκ τῆς λήθης : Πίνδ.Ν.6,30 αἰοῖδοι καὶ λόγοι τὰ καλά ἔργ' ἐκόμισαν' 15) ρηματ.π. κόμισαι, κομιστή, κομιστής, κομιστικῶς, κομιστήρ, κομιστῶς-έος, κομιστρον. **κόμιον** (τὸ) ὑποκορ. τοῦ κόμη βλ.λ) : Ἀρρ. Ἐπικτ.2,24,25 κόμιον κομφῶν ἔσανδν' 2) τὸ προκόμιον βλ.λ. : Διάλ.2,13. **κόμισ-ιτος** ἰ) μsn. δ.γρ. τοῦ κόμης βλ.λ. **κόμισις-εως** ἰ) μsn. ἡ πράξις τοῦ κομίσαι, κουδάλημα : Θεοδ. Ὑρτ.2,440.

κομίσκη (ή), θωρ. -ᾶ ὑποκορ. του κόμη (βλ.λ.): 'Αλκμ.,101.
κομισκόρτης (ό). μsn. ανώτερος αξιωματικός εις τὸ ἐπιτελεῖον τῶν αυτοκρατόρων καὶ τῶν στρατηγῶν τοῦ Βυζαντίου.
κομιστή (ή) 'Ησ. κομῆθι βλ.λ.).
κομιστήρ-ηρος (ό) ὁ κομιστής βλ.λ.): Εὐρ. 'Εκ. 222 ἡμᾶς δὲ πομποὺς καὶ κομιστήρας κόρης τάσσοισιν εἶναι, Πλούτ.Περ.12 πομποὶ τούτων καὶ κομιστήρας.
κομιστής (ό) κ. νεώτ. ὁ φρονιτίζων περὶ τινος, ἴδ. τῶν νεκρῶν, ὁ κηδευτής : Εὐρ. 'Ικ.25 νεκρῶν κομιστήν'. 2) ὁ προπέμπων τινὰ, πομπός : Εὐρ. 'Ανδρ.1268 εστ ἄν. . λαβοῦσα Νηρῶδων χορὸν ἔλθω κομιστήν σου'. 3) νεώτ. ὁ κομίζων, φέρων τι : Καλλιγ. 'Οαν.8λ.261 τὴν ἀγαθὴν ἀγγελίαν τῶν ὀποίων ἦτο κομιστής, Παπαδ.Χρ.Μηλ.59 ὁ διαγεγελεύς οὗτος ἦτο κομιστής γραφῆς, ἦν εἶχε παραγγέλλει νὰ γράφωσιν ὁ Μηλιόντης || νομ. ὁ κάτοχος ἀνωμόμου χρεογράφου, δικαιούμενος ν' ὀξίωση τὴν ὑπὸ τοῦ ἐκδότου καταβολήν τῶν ἐν αὐτῷ ἀναγραφόμενων ποσῶν ἄμο τῇ ἐμφανίσει,
κομιστικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ κατάλληλος πρὸς θεραπεύειν, περιποίησιν ἐπὶ φαρμάκων, δυναμωτικός : 'Ιηπ.2,423 κομιστικὰ δὲ κολοκύνθη καὶ τεύτλα καὶ βλήτα καὶ λάπαθα' 2) ὁ κατάλληλος εἰς τὸ κομίζειν, μετακομίζειν, μεταφέρειν τι : 'Υπερ.ἴδ.ἀπ.166' 3) νεώτ. τὸ οὗδ. πληθ. κομιστικά τὰ μεταφορικῶς ἔξοδα, ἄ. κομιστικά.
κομιστός-ή-όν μτγ. ὁ κομισθείς, πού τὸν ἔφεραν : 'Ἰωσ.Α'17,4,1 κομιστὸν μέντοι γενέσθαι τὸ φάρμακον ὑπὸ γυναικὸς ἐκ τῆς 'Αραβίας.
κομιστρια ἡ) θηλ. τοῦ κομιστήρ βλ.λ.2, -ῆ ἡ τροφός : AB 267, 'Ἡσ.' || ὡς ἐπιθ. τῶν φάσεως : 'Ορφ. 'Υμν.10,16.
κομιστρον (τὸ) κ. νεώτ. μισθός, ἐγγυμοσύνη ἐπὶ τῇ διασώσει : Αλσχ. 'Αγ.965 φυχλὴς κόμιστρα τῆσδε μηχανώμένῃ' || 'Επιγρ. πληρωμὴ δι' ἐπιστροφῆν ἀπολεσθέντος ἀντικειμένου' || ὄμ. 'Επιγρ. καταβολὴ διὰ συντήρησίν τινος'. 2) κ.νεώτ. πληρωμὴ ἢ ἀμοιβὴ μεταφορᾶς, ἄ. κομιστικά, κουβαλητικά : Εὐρ. 'Ἡρ.1387 κυνὸς κόμιστρ' ἔς 'Αργος συγκυτάσπσον μολῶν, Παπαδ.Χρ.Μηλ.109 νὰ πωλήσῃ εἰς τοὺς Τούρκους μεγαλυτέραν δοῦλευσιν ἢ ὅση συνίστατο εἰς τὰ κόμιστρα καὶ εἰς τὴν ἐγγείρισιν τῆς ἐπιστολής.
κομιτατζής (ό) ὄσμ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸ βουλγαρικὸν κομιτάτον βλ.λ. 2) ἀντάρτης Βούλγαρος, ἐκ τῶν ἐπεχειρησάντων ἀλλοτε τὸν διὰ τῆς τρομοκρατίας ἐκβουλαρισμὸν τῆς Μακεδονίας.
κομιτάτο(ν) (τὸ) [ἰταλ.] νεώτ. κ. ὄσμ. ὄργανισμός συναρπασίας πρὸς ἐπιδιώξιν ὄρισμένου σκοποῦ, ἐπιτροπὴ : τὸ κομιτάτον τῶν 'Απάρκων'. 2) ὄργανώσις ἀνταρτικῆ ἢ ἐπαναστατικῆ διεκδικούσα διὰ τρομοκρατίας ὄρισμένου σκοποῦς : Δραγ. 'Οσ.Ζωντ.136 τὸ κομιτάτο παράσπει πῶς τὸ κίνημα τὸ ἔκανε ὁ σουλτάνος.
κομιτατζός (ό) [λατ.] 'Επιγρ. ὁ ἀκολουθῶν, παρακολουθῶν, ἀκόλουθος.
κομιταία (ή), νεώτ ἡ ἑδαφικὴ περιφέρεια, ἧς ἐξέσποζεν ὁ κόμης βλ.λ. 2) ὁ τίτλος καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ κόμους.
κομιτορβίθουος (ό) [λατ.] 'Επιγρ. ὁ ἀκολουθῶν φύλαρχος.
κόμμα-ατος (τὸ) [κὀπτώ] κ. μsn. νεώτ. κ. ὄσμ. τύπῳσις, χάραγμα νομίσματος : 'Αριστφ.Βάτρ.726 χθῆς τε καὶ πρῶην κοπέτι τῷ κακιστῷ κόμματι' || κ. παροιμ. πονηρὸ κόμματος φαύλου χαραγματος μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπου κακοῦ χαρακτηρισ : αὐτ.Πλ.862' || ὄμ. χρυσίον κόμμασις ἀποσώμενον καθαριζόμενον διὰ κτηνημάτων νομισματοκοπικῆς σφραγίδος : Λουκ. 'Αλ.14' || τὸ νό-

μισμα : 'Αριστφ.Βάτρ.890 ἴδιοι τινές σου, κόμμα καινόν, 'Επιγρ. Σεῦθα κόμμα [τὸ θρακικὸν νόμισμα], Δίων Κ 54,26 οἱ τὸ τοῦ νομίσματος κόμμα μεταχειρίζομενοι' || μτφ. μαλθακώτερου κόμματος, ἐπὶ τὸ γυναικεῖον ὄσωματος : Φιλ.1,639'. 2) τὸ διὰ κτηνημάτων ἀποχωριζόμενον, τμήμα, τεμάχιον, κομμάτι : Γεωμ.18,14,2 τῷ ἰχθύων κόμματι' || τὸ κοτὰ τὸ ἀλόωσισμα τοῦ σίτου ἀπολειπόμενον ἄχυρον : 'Αροακρ. ὁ κόμματος, μέρη τινὰ τῆς καλῆς ἢ τῶν περὶ τὸν σίτον αὐτὸν ἐν τῷ στάχτι γινόμενων, ἢ τῶν ἀνθερικῶν'. 3) γραμμ. μικρὸν μέρος περιόδου, κῶλον : Φιλῶδ.Ρητ.1,1658, Διον. 'Αλ.Συνθ.26' || κ. π. Δημητρ. 'Εκλ.9 ὁ κόμματος ἐστὶ τὸ κῶλον ἔλαττον' : αὐτ. ἔστι γὰρ περιόδος σύστημα ἐκ κῶλων ἢ κομματίων εὐκαταστρόφων πρὸς τὴν διάνοιαν τῶν ὑποκειμένην ἀπηριθμημένων' || νεώτ. κ. ὄσμ. γραμμ. κομψύλον σημεῖον στίξεως χωρίζον δύο προτάσεις ἢ τὰ μέρη μίας προτάσεως ἢ φράσεως, ἄ. ὑποσημγιή κ. ὄσμ. ὄμοιον σημεῖον χωρίζον τμήματα ἐνὸς ἀριθμοῦ, ἄ. ὑποδιαστολή' || νεώτ. μουσ. τὸ ἐλάχιστον διάστημα μεταξύ δύο φθόγγων'. 4) μτφ. μsn., νεώτ. κ. ὄσμ. σύμβολον προσώπων τὸς αὐτὰς ἰδέας πρεσβεύοντων, μερίς, φατρία : Σέργ. Μακρ.ἐν Σδθ.3,207 ἐντευθεν δὲ κόμματι τῶν διαλαλοῦντων ὡς οἱ δυτικοὶ νῦν εἰσιν ἀδάπριστοι' || νεώτ. εἰδ. πολιτικῆ φατρία : κόμμα συντηρητικόν - ἀγροτικόν - ριζοσπαστικόν'. 5) κ. νεώτ. ναυτ. ἐκτόρον τῶν ἄκρων εἰς ἄ. περατοῦται κατὰ τὸ μήκος οὐτὴς πᾶσα τετραγωνισθείσα σανὴ ἢ ἐπηγκερίς'. ὁ) μτγ. μάλωφ, μωλώπισμα : Κρήτ. 'Ιατρ.π.Γαλ.13,878.
κομμάρα (ή) ὄσμ. αἰσθημα ὄλγεινης κοπῶσεως, κούρασις, ἀτονία.
κομμάραι 'Ἡσ. «καρίδες. Μακεδόνες». **κομμάρι-εως** (τὸ) πάπ. τὸ κόμιο βλ.λ.
κομμάτα (ή) μsn. κ. ὄσμ. μεγεθ. τοῦ κομμάτι, μέγα τεμάχιον, μεγάλο κομμάτι : Πρόδρ.1,220 καὶ οἱ ἀρχόντισσες νὰ μ' ἐδίδοι κομμάτας.
κομματάφρχης (ό) νεώτ. κ. ὄσμ. ἄρχηγός πολιτικῶν κόμματων' || ἀρχηγὸς ὀμάδος πολιτικοῦ κόμματος, κομματικὸς παράγων : Θεοτ.Κ Κοτᾶδ. 153 ἦτανε, βλέπεις, κομματάφρχης τοῦ ἀλλοιουνοῦ ὑπουργεῖου.
κομμάτι (τὸ) μsn. κ. ὄσμ. τμήμα ἐνὸς ὄλου, μικρὸν τμήμα, τεμάχιον : Πρόδρ.2,175 κομμάτια συνακοκόμματα, τριγλία μουστακάτα, - ἓνα κομμάτι φωμλ - γλυκὸ' || εἰδ. τεμάχιον ἄρτου : πέθανε ὁ ἀνδρας τῆς καὶ γυρίζει γιὰ κομμάτια, παροιμ. τρύπιον τὸ σακκὶ καὶ πέφτον τὰ κομμάτια [μτφ. ἐπὶ ἀσώτων ἀφήφοντων τὰς ἰδίας ζημίας]' || ἐν τῶν πολλῶν ὄμοϊον πραγμ., ἐμπορευμάτων ἢ βιοτεχνημάτων : πούλαξ τὸ πενήσια μὲ τὸ κομμάτι, φρ. δουλεύει μὲ τὸ κομμάτι [πληρῶνεται δι' ἐν ἕκαστον τῶν πραγμάτων τὰ ὀποία κατασκευάζει]' || μουσικὸν τεμάχιον : πάω ν' ἀγοράσω δύο τρία κομμάτια γιὰ τὸ πιάνο' || παιγνιωδῶς, γυνὴ ὀροία ἄ. κόμματος'. 2) ἐν τῷ πληθ. κομμάτια τεμάχια ἢ συντηρίματα ἐνὸς πράγματος : ἔπασε τὸ πιάνο καὶ ἔπασε κομμάτια' || κ. ἐν φρ. κομμάτια νὰ γίνῃ ἔστω, δὲν περρίζει' ὄμ. στὰ κομμάτια νὰ πᾶς ἢ αἶ στα κομμάτια φάγε ἄπ' ἐμπρός μου, χάσου ἄπ' ἐδῶ' ὄμ. πόσα κομμάτια θὰ γίνω ἐν χρ. ὡς ἀπάντησις εἰς τὸν ἀξιοῦντα πολλὰς ἀνυγρόνας ἐργασίας' ὄμ. ἔγινε κομμάτια ἔδειξε ἐξαιρετικὴν προθυμίαν πρὸς ἐξυμπερήσιον τινος'. 3) ἀνευ ἄρθρ. ἐπιρηρη. εἰς ὄλιγον ποσότητα, ἐπ' ὄλιγον χρόνον, κάπως : φάγε κομμάτι πρὶν φύγης, - κάθισα κομμάτι νὰ ἐξουρασθῶ, -εἶναι κομμάτι μακριά.
κομματιάζω ὄσμ. μεταβάλλω τι εἰς κομμάτια, θραύω, διαμελίζω, τεμαχίζω : Σημηρ.ΜΚρ.

52.7 άπ' τὸ δμορφὸ σου τὸ κεφάλι | κομμά-
τισσε τὸ στέμμα πού φορεῖς· 2) μτφ. τὸ μέσ.
κομματιάζομαι ὑφίσταμαι ἐξαιρετικὴν κόποιον :
κομματιάστηκε γιὰ νὰ τὸν φθάσω.

κομματίας ἰό | κόμμα) μτγν. ὁ ἐν τῇ ὀμίλῃ
μεταχειριζόμενος βραχείας προτάσεις : Φιλῶστρ.
Σοφ.2,29 κομματίας κομματίστης οὗτος.

κομματίσματος-ατος (τὸ) ἔδημ. ἡ πράξις καὶ τὸ
ἀποτέλεσμα τοῦ κομματιάω βλλ., κατάρτησις,
τεραχισμός.

κομματίασθαι ἐπίρρ. ἔδημ. κατὰ τεμάχια : τὰ
μεγάλᾳ μηχανήματα τὰ μεταφέρουν κομματια-
στά· 1) κ. χρον. κατὰ διαστήματα, μὲ διακο-
πῆς : Θεοτ.ΚΚατάδ.87 τὸν ἔκανε νὰ λησμονᾷ τὰ
τῶρινά καὶ νὰ θυμάται κομματιαστά τὰ περα-
σμένα· πρβλ. κομματιαστός.

κομματιαστός-ῆ-ὸ ἔδημ. ὁ τεμαχισμένος, διηρη-
μένος εἰς κομματία· 2) ὁ συνηρμολογημένος, ὁ
κατεσκευασμένος διὰ συναρμολογήσεως τεμα-
χίων· ἐπίρρ. -ά βλλ.

κομματιζῶ νεώτ. κ. ἔδημ. καθιστῶ τινα
κομματικόν : ὁ διευθυντὴς κομματιζεῖ τοὺς ὑπαλ-
λήλους τοῦ ἰδρύματος· 1) κυρ. τὸ μέσ. -ίζομαι
χρωματίζομαι κομματικῶς, ἐνεργῶ πρὸς τὸ συμ-
φέρον τοῦ εἰς ὃ ἀνήκω πολιτικῶ κομματός : ὁ
νομάρχης κομματιζεῖται ἀσυστόλως.

κομματικός-ῆ-ὸν μτγν., μων., νεώτ. κ. ἔδημ. ὁ
συστατάμενος ἐκ βραχείων προτάσεων : Λουκ.Δις
Κοι.28 μῦρα κομματικά ἐρωτήματα ἰδιόρθ. κω-
μικῆ, Ἐρμῶν. Ἰδ.1,9 λαμπρότητος ἐναντίον ἐστὶ τὸ
κομματικόν καὶ διαλεκτικόν.. εἰδὸς τῶν λόγων,
Φώτ.Βιβλ.100,35 ἐστὶ δὲ τὸ βιβλίον λέξεων τε
συναγωγὴ καὶ λόγων κομματικῶν, ἐνίαν δὲ καὶ
εἰς κῶλα παρατεινόμενῶν· 2) τὸ οὐδ. κομ-
ματικόν (μέλοσ) ὁ κομῶς βλλ.21 : Πολυδ.4,53·
3) νεώτ. κ. ἔδημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς
πολιτικόν κόμμα : κομματικὸς παράγων· 4) ὁ
μεροληπιτικὸς ὑπὲρ ὀρισμένης μερίδος : Καρκῆ.
Ζητ.15 προβάλλουν τ' ὄνομα τοῦ μῆτις στίς
κομματικὰς φιλονικίας τους.

κομματικῶς ἐπίρρ., μτγν., μων. κ. ἔδημ., ἔδημ. -ά
κατὰ τρόπον κομματικόν βλλ.1) : Διον. Ἄλ.Δημ.39
ἀφελῶς καὶ τὰ πλείω κομματικῶς κατεσκευά-
σθαι βούλεται, Εὐστ.200,33 οἱς κομματικῶς καὶ
γοργῶς ἔλεγε· 2) νεώτ., ἔδημ. -ά κατὰ τρόπον
κομματικόν βλλ.3), φατριεστικῶς.

κομμάτιον (τὸ), ἔδημ. -άτι ὑποκορ. τοῦ κόμμα
βλλ.2), κομμάτι, ἐν τῷ πληθ. μικρὰ στελέχη :
Ἄλκιφρ.1) ὀλίγα ξυλισσάμενοι κομμάτια· 2) με-
τρικὴ φράσις : Εὐπ.362· 1) ἐν τῇ κωμῳδίᾳ, μέ-
ρος τῆς παραδῶσεως βλλ. : Ἱφαιστ.Ποιημ.8,2·
3) βραχεία πρότασις : Διον. Ἄλ.Σύνθ.26 ἔλαττον
κώλου κομμάτιον.

κομματισμός (ὁ) νεώτ. τὸ κομματιζέειν βλλ. καὶ
κομματιζέσθαι, ἢ εἰς τὸ κόμμα βλλ.3) προσήλωσις.

κομμάτοπούλι (τὸ) μων. μικρὸν κομμάτιον
βλλ.1) : Πρόδρ.Β 635 φῶμι ζητῶ τῷ Κράτει σου,
καλὸν κοματοπούλι.

κομματικῶς-ῆ-ὸν νεώτ. ὁ συγκείμενος ἐκ κόμ-
μῶς ἢ περιέχων κόμμι, ὅταν τὸ ἀραβικόν κόμμι,
τὸ τραγακάνθινον κόμμι κττ.

κομμενταρίσιος (ὁ) μτγν. Ἰω.Λυδ.Ρωμ.3,4 «κομ-
μενταρίσιος δῖος· οὗτω δὲ τοὺς ἐπὶ τῶν ὑπομη-
ματογράφων ταπτομένους ὁ νόμος καλεῖ».

κομμώδελαννα (ἡ) νεώτ. φυσικὸν μείγμα κόμ-
μῶς καὶ βλῆνης.

κομμώδενδρον (τὸ) νεώτ. βοταν. τὸ δένδρον
συκῆ ἢ ἔλαστικοφόρος.

κομμορ(ρ)ητινῆ (ἡ) νεώτ. φυσικὰ μείγματα πε-
ριέχοντα εἰς διαφόρους ἀναλογίας κομμώδεις
καὶ ρητινώδεις οὐσίας καὶ ἄλλα τινὰ ὀργανικὰ
προϊόντα.

κομμωτική (ἡ) νεώτ. κ. κομμωτική μέθοδος
λήψεως θετικῶν εἰκόνων διὰ φωτογραφικῆς ὁδοῦ.
κομμερ(ρ)ικός (ὁ) λατ. μων. ὁ προστατάμε-
νος τῶν τελωνείων διαφόρων κατηγοριῶν, ὁ ἐπι-
τετρομημένος τῶν εἰσπραξίων τῶν τελωνιακῶν δα-
σῶν· πρβλ. κομμερίων.

κομμέριον (τὸ) λατ. μων. κ. κομμέριον, ἔδημ.
-έρκι τὸ τελωνεῖον· 2) ὁ τελωνειακὸς δασμῶς.

κόμμι-εως (τὸ) [συνθ. κ. ἀκίτ.] κ. νεώτ., ὁστ.
κόμμι κ. κόμμιδι, κολλώδης καὶ βλενωδῆς
οὐσία ἐκκρινομένη ἐν εἰδεί ρητινης ἐκ διαφόρων
δένδρων, ἢ γόμμα ῥευνικῆ λέξις, πιβ. τὸ ἀπυπτι-
κὸν κεῖται : Ἀθην.2,66Γ οὐδέτερον ὄνομα οὐδὲν
ἔστι παρὰ τοῖς Ἕλλησιν εἰς ἡλθον εἰ μὴ μόν-
ον τὸ μέλι· τὸ γάρ πέπερι καὶ κόμμι καὶ κοίφι
ῥευνικά, Ἡρ.2,86 τὸν νεκρὸν κατελίθισσους πᾶν
αὐτοῦ τὸ σῶμα σινδῶνος βυσσίτης τελαμῶσι
κατατετμημένους, ὑποχρίοντες τῷ κόμμι, τῷ
δὲ ἀντὶ κόλλης τὰ πολλὰ χρέωται Αἰγύπ-
τιοι, Ἰππ.Ἀρθρ.33· 1) κ. νεώτ. κόμμι ἀμυγνια-
κόν κομμορ(ρ)ητινῆ σιαδαμβούς κωμῶ τῆς Λιθίης
καὶ Πελοσῆς, χρήσιμος πρὸς παρασκευὴν ἐμπλά-
στρων· 1) εἶδ. τὸ προερχόμενον ἐκ τοῦ δένδρου
ἀκακίας τῆς ἀραβικῆς : Θεόδωρ.Φ14,28 γίνεται
δὲ ἐκ ταύτης καὶ τὸ κόμμι· καὶ βέει καὶ πληγεί-
σας καὶ αὐτῶταρον ἀνευ σχάσεως, Διοσκ.1,5,1 τὸ
δὲ δάκρυον αὐτῆς ὁμοιον ὄν κόμμι, περιπηνύ-
μενον τοῖς στελέχεσι· κ. νεώτ. κόμμι ἀραβικόν·
χρήσιμον ἐν τῇ φαρμακοποιᾷ πρὸς παρασκευὴν
γλισχραμάτων, σιροπίων ἢ φυσαμάτων· 2) νεώτ.
κόμμι ἔλαστικόν | καουτσούκ | ἀποξηρανθεῖς γα-
λακτώδης ὁπὸς δένδρων τινῶν τῶν τροπικῶν χω-
ρῶν, χρήσιμος εἰς τὴν κατασκευὴν ἐπιπωμάτων
μηχανῶν, τροχῶν αὐτοκινήτων, ὀργάνων ἔλαστι-
κῶν, ἀδιαβρόχων, νημάτων κ.ά.

κόμμιδιον (τὸ) μτγν. κ. μων., ὑποκορ. τοῦ κόμμι
βλλ. : Γαλλ.41,508 βάλλε τὸ κομμιδιον καὶ δίδου,
Ἰππιατρ.46,7 κομμιδιον μικρὸν λειπειωμένον,
Σχολ.Νίκ.Ἄλεξ.110 κόμμι δὲ τὸ κομμιδιον· οὗτω
γάρ ἐστὶν ἡ σύστασις αὐτοῦ ὡς κόμμῶς.
κομμιδῶδης-ους-ες ὁ ὁμοιος πρὸς κόμμι :
Θεόδωρ.ΦΑτ.5,10,1 ἐν ταῖς ἀμυγδαλαῖς ἡ ὑγρό-
της κομμιδῶδης.

κομμίζω μτγν. φαίνομαι ὡς κόμμι, ἔχω ὄφιν
κόμμῶς : Διοσκ.1,64 κομμίζειν τὸ ὄφει.

κομμογραφία (ἡ) νεώτ. ὑδατογραφία διὰ χρω-
μάτων δι' ὑδατος ἀναλυθέντων καὶ παχυνθέντων
διὰ προσθήκης κομμωδῶν οὐσιῶν ὧν κυριώτερα
τὸ ἀραβικόν κόμμι.

κομμοιολάκκη (ἡ) νεώτ. ρητινώδεις κόμμι δια-
φόρων δένδρων τῶν Ἰνδιῶν, ἐξ οὗ παράγεται τὸ
ἐπίχρισμα τῆς λάκκης.

κομμορ(ρ)ητινῆ (ἡ) νεώτ.δ.γρ. τοῦ κομμορ(ρ)ητινῆ,
κομμωτική (ἡ) νεώτ.δ.γρ. τοῦ κομμωτική βλλ.

κομμοφόρος (ἡ) νεώτ. βοτον. γένος φυτῶν
τῆς οἰκῆων, τῶν βουρσεροειδῶν.

κομμιτής (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν προῖόν
χημικῆς ἀποασθάρσεως τοῦ οὐρανίου.

κομμώδης-ους-ες κ. νεώτ. ὁ κομμωδῶδης βλλ. :
Ἄριστλ.Ζ1 628b,27 συλλέγουσι γὰρ τὰ γλισχρα
καὶ τὰ κομμώδη· 1) νεώτ. κ. ὁ πλήρης κόμμῶς.

κομμώματος-ατος (τὸ) νεώτ. λατρ. φλεγμονώδης
ὑποδερματικὸς ὄγκος περὶ τῶν αἰμοφόρων καὶ
λεμφικῶν ἀγγείων, ὀφειλόμενος εἰς διαφόρους
νόσους καὶ ἰδ. τὴν σύφιλην.

κομμωματώδης-ους-ες νεώτ. οὐ ἡ φύσις καὶ
ἡ σύστασις εἶναι οἷα ἢ τοῦ κομμώματος, ὁ δ-
μοσιος πρὸς κομμώμα βλλ.

κομμώσις-εως (ἡ) νεώτ. νόσος τῶν ἐσπεριδο-
ειδῶν δένδρων ἐπιφέρουσα ὑπέρμετρον ἐκκρίσιν
κόμμῶς· 1) κομμώσις ἀμπέλου ἀσθένεια τῆς
ἀμπέλου ἐμφανίζουσα μελάνος ταινίας.

κομμή [τό] (γαλλ.) σμ. κ. κομμ[ο]ς [ό] ἐπιήλυν μετά πολλών ἀπαλλήλων συρταρίων, ἐν ᾧ φυλάσσονται ἐνδύματα.

κομμωδινό [τό] (ἴταλ.) δημ. μικρὸν ἐκ ξύλου ἐρμάρων μετά μαρμαρίνης ἀνω ἐπιφανείας τοποθετούμενον παρὰ τῆν κλίνην.

κομμωδός [ό] νεώτ. ἀξίωματικός ἐν τῷ ἀγγλικῷ καὶ ἀμερικανικῷ ναυτικῷ.

κομμωδός-η-ο δημ. ὁ εὐκόλως προσαρμοζόμενος, εὐάρμοστος, πρόσφορος, βολικός· κομμωδο σπλίτ - γραφεῖο.

κομόντο (τό) (ἴταλ.) νεώτ. μουσικός δρος.

κομμός [ό] (ι) (κόπτω) κτύπημα, πληξίς· ἰδ. κτύπημα τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ στήθους ἐν θρηνηλογίᾳ, κοπετός, θρήνος· Αἰσχ.Χο.423 ἔκοφα κομόν Ἄριον ἐν τῇ Κισσίας νόμισι ἠλεμιστρίας (ἐθρήνησα ἐθρήνων Μηδικόν), Ἰβων.1,97 ἴσχο κομμῶν

|| ὅθ. ἐν τῷ ἀπ. δράματι, θρήνος, μυρολόγι, ἀδόμητος ἐναλλάξ ὕφ' ἐνὸς ἢ πλείονων τῶν κυριωτάτων προσώπων καὶ ὑπὸ τοῦ χοροῦ· Ἄριστ. Ποιητ.1452b,24 κομμός δὲ θρήνος κοινός χοροῦ καὶ ἀπὸ σκηνῆς· 2) (κομῶ-έω) φροντίς περὶ τὸν ἱματισμόν ἢ τὴν κόσμησιν· Σουῖδ. «περιεργος κόσμησις»· 3) ἐν τῷ πληθ. Ἦσ. «γομφιοι δδόντες».

κομμός [ό] (2) (ἴταλ.) δημ. τὸ κομμὸ βλλ.

κομμούνα [ή] (γαλλ.) νεώτ. ἡ κοινότης ὡς ἀνωτάτη πολιτικὴ ἐξουσία, νόμοθετικὴ, ἐκτελεστικὴ καὶ δικαστικὴ· || εἰδ. Ἰσθρ. ἡ κοινότης τῆς πόλεως τὸν Παρισίαν διεκδικούσα ἐπαναστατικὴ τῷ 1792 κ. τῷ 1871 πρωτεύουσαν θέαιν ἐν τῇ διακυβερνήσει τῆς πολιτείας.

κομμουνίζω δημ. φρονῶ τὰ τῶν κομμουνιστῶν, ρηῶς πρὸς τὸν κομμουνισμόν, ἀποδέχομαι τὰς περὶ κοινωνίας ἀρχὰς τοῦ κομμουνισμοῦ.

κομμουνισμός [ό] νεώτ. κ. δημ. θεωρία καὶ σύστημα κοινωνικῆς ὀργανώσεως βάσει ἔχον τὴν κατάργησιν τῆς ἰδιοκτησίας καὶ τῆς διακρισεως κοινωνικῶν τάξεων.

κομμουνιστής [ό] νεώτ. κ. δημ., θηλ -ἱστρία ὁ ἀσπαζόμενος τὰς θεωρίας τοῦ κομμουνισμοῦ, ὁ ἐργαζόμενος διὰ τὴν βίαιαν ἀνατροπὴν τοῦ κεφαλαιοκρατικοῦ καθεστώτος καὶ τῆν ἐγκαθίδρυσιν τοῦ κομμουνισμοῦ βλλ.

κομμουνιστικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κομμουνισμόν· || κομμουνιστικὸν κόμμα τὸ ἐπιζητοῦν τὴν βίαιαν ἀνατροπὴν τοῦ κεφαλαιοκρατικοῦ καθεστώτος καὶ τὴν ἐγκαθίδρυσιν τοῦ κομμουνιστικοῦ συστήματος μετὰβατικὸν σταθμὸν τὴν δικτατωρείαν τοῦ προληταριάτου· || κομμουνιστικὸν μανιφέστον ἡ προγραμματικὴ διακήρυξις ἢ περιλαμβνύουσα τὰς θεμελιώδεις ἀρχὰς τοῦ ἐπιστημονικοῦ κομμουνισμοῦ, τὴν πολιτικὴν οικονομίαν του, τὴν φιλοσοφίαν του καὶ τὴν πολιτικὴν τακτικὴν του.

κομμῶ-οὐς [ή] ἡ ἱέρεια ἢ κομοῦσα τὸ ἀγάλμα τῆς Ἀθηνᾶς ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνᾶν· ΑΒ 273.

κομμῶ-όω κοσμῶ, καλλωπίζω· Ἄριστ. Σοφ. Ἔλ.164b,20 κομμοῦν αὐτούς· πρβλ. Ἦσ. «κομμῶν ὠραίειν τὸ σῶμα»· || κ. ἀναφ. πρὸς λόγους, καλλιῶν· Θεριστ. Λόγ.28,336c σοφισται οἱ κομμῶντες τοὺς λόγους· κ. παθ.· Συνέσ.1B λόγους λίξσει κομμῶθέντας.

κομῶ Ἦσ. «πλεκτόναι».

κομμωμα-ατος (τό) μτγ. τὸ καλλωπισμα, ἡ διακόσμηση· Λουκ. Ἰστ. Σουλ.8 ἐπιστάτω ἡ ἱστορία τὰ τῆς ἑτέρας [τῆς ποιητικῆς] κομμώματα.

κομμωσις-εως [ή] μτγ., μον. κ. νεώτ. τὸ κομμωμα βλλ. τῆς κόμης, κόσμησις τῆς κεφαλῆς· Ἀθην.13,568A τὰς δι' ἐπιτεγνήσεως κομμώσεις τῶν ἑταιρῶν, Νίκ.Χων. Ἀνάλ.379B ἐντριφασθαί πληθὸν τὰ πρόσφα ἀντήροισα τῶν πρῶην κομμώσεων· 2) (κόμμι) Ἦσ. «ἡ τοῦ σμήνους διάκρι-

σις· Ἄριστ.Ζ1 623b,31 τούτω δὲ καὶ τὸ ἑδαφος διαχρίσται τῶν ἄλλων θρίων ἐνεκεν καλοῦσι δὲ οἱ μελιττουργοὶ τούτω κομμῶσιν· 3) ἐν τῷ πληθ. Ἦσ. «κομμώσεις, πλεκτόναι».

κομμωτήριον (τό) νεώτ. κ. δημ. κατάστημα καλλωπισμοῦ τῆς κόμης ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν· || τὸ διὰ καλλωπισμὸν τοῦ σώματος προορισμένον δωμάτιον οἰκῶν, ξενοδοχείων, ἀτροπλοίων κττ.· || ἡ τράπεζα καλλωπισμοῦ, ἄ. τουαλέττα.

κομμωτής [ό] μτγ. κ. νεώτ., θηλ. -τρια ὁ καλλωπιστής, διακοσμητής τῆς κόμης· Ἄρρ. Ἐπικτ.2,23,14, Θεριστ.Λόγ.20,238A· || γεν. ὁ καλλῶν, καλλωπιστής· Λουκ.Μισθ.Συν.32 τῷ τῆς δεσποίνης κομμωτῆ· || κ. μτφ.· Πλουτ. Ἠθ.348E καὶ πᾶλοι συνίτωνται ὡσπερ γυναικὸς πολυτελοῦς τῆς τραγωδίας κομμωταὶ καὶ διαφοροῖοι, μᾶλλον δὲ ὡς ἀγαλμάτων ἐγκαυσταὶ καὶ χρυσωταὶ καὶ βαφεῖς· || κ. ἀπολ.· Γολ.Θρασ.35.

κομμωτίζω μτγ. κομμῶ-όω βλλ., καλλωπίζω· Σουῖδ. «κομμωτίζω, ἐπιμελοῦμαι» ἐν τῷ μέσ.· Συνέσ.83C τὸν Δία κατακομῖσαι (τὴν Ἥραν) τὰ τε ἄλλα κομμωτίζεσθαι φησι τὴν θεόν.

κομμωτικός-ή-όν μτγ., μον. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς τὸν καλλωπισμὸν τῆς κόμης· Λουκ. Ἐρωτ.9 νεανίαν . . . ἔχοντά τι καὶ κομμωτικῆς ἀσκήσεως ἄτε οἷμαι γυναικὸς ἐνωραίζόμενον, Θεριστ.Λόγ.24,303C κομμωτικὴ ποικιλία, Γαλ.12,434 τὴν διαφέρει τοῦ κομμωτικοῦ τὸ κορηπικὸν τῆς ἱατρικῆς μέρος· || ἡ κομμωτικὴ ἡ τέχνη τοῦ καλλωπίζειν· Πλάτ.Γοργ.463B τὴν γε κομμωτικὴν καὶ τὴν σοφιστικὴν, Φιλῶδ.Ρητ.2,183S, Ἰσθ.Πηλ.Ἐπιστ.4,511E τοῦς ἐπικτήτω κομμωτικῆς σεμνονομιῶν· || μτφ. ἐπὶ ὕψους, καλλιπικός· Ἐρμογ.Ἰδ.1,12 οὐκ κόσμος τις ἐπιεικὲς ἐξωθεν κομμωτικός, Εὐστ.96,33 οὐ μείον ταῖς ἐνοφαῖς ἡδύς, ἀλλὰ καὶ τῷ φράσει κομμωτικός.

κομμωτικός ἐπίρρ. σχόλ. κατὰ τρόπον κομμωτικὸν βλλ.11, καλλωπιστικός· Σχόλ. Ἀριστφ.Πλ.1064 κομμωτικῶς καὶ ἐφιμυθιωμένως ἔχει.

κομμώτρια [ή] κ. νεώτ. θηλ. τοῦ κομμωτῆ βλλ., ἡ καλλωπιστρία τῆς κόμης· Ἄριστφ.Ἐκκλ.737 δεῦρ' ἴθ' ἡ κομμώτρια, Πλάτ.Πολ.373C τρωφῶν, κομμωτρίων, κουρέων, καὶ αὐθροποιῶν τε καὶ μαγειρῶν, Ἰουλ.Καῖσ.335B.

κομμώτριον [τό] κ. νεώτ. ὄργανον χρησιμοποιοῦμενον διὰ τὴν κομμῶσιν, ἐργαλεῖον καλλωπισσεως, οἷον ὑπόδι, φαλῆς κττ.· Ἄριστφ.ἀπ.320,8.

κομνηνῶτον [τό] μον. ἄργυρον νόμισμα τῆς δυναστείας τῶν Κομνηνῶν ἐν θυζαντίῳ.

κομνηνοβλάστητος-ον μον. ὁ βλαστός, ὁ γόνος τῶν βασιλέων Κομνηνῶν· Πρόδρ.1,37B ὁ κομνηνοβλάστητον ἀπὸ πορφύρας ράδον, ὁ βασιλεὼν βασιλεῦ καὶ τῶν ἀνάκτων ἀναξ.

κομνηνοφεύς-οὐς-ές μον. ὁ ἐκ βοσίων Κομνηνῶν φεύς, γεννηθείς· Βαλα.12,7 κομνηνοφεύς παππομαροπατρόθεν.

κομνοκάριος (μήν) (ό) Ἐπιγρ. ὄν. μῆνος ἐν Δρήρφ.

κομνός-εντος-εσσα-εν μον. ὁ ἔχων κόμην μοκρᾶν· Ἰέρ.Χρον. ἐν Σάθ.1,245 τὸ γόνυ καμφαμένης, καὶ κάραν τὴν κομνέσαν κλινάσης.

κομοπιλί [τό] δημ. πᾶσα μικρὰ ἢ βοηθητικὴ κινητήριος μηχανή.

κομοτροφῶ-έω μτγ. τρέφω μακρὰν κόμην· Στράβ.4,4,3 ασηπφοροῦσι δὲ καὶ κομοτροφῶσι καὶ ἀνσφύρισι χρώτων πεπιταμενάσι, Κατ. Ἀστρλ.Κ 8(4),165.

κομῶντι ὄρω. τ. τοῦ κομῶσι γ' πληθ. ἐν. τοῦ κομῶ βλλ.11.

κομπάζω κ. μον. κ. νεώτ., μέλλ. -άσσομαι, κουχῶμαι, μεγαλαυχῶ ἀναξίως, ὑπερρηφανεύομαι· Αἰσχ. Ἐπτ.436 τὶς ἀνδρα κομπάζοντα μὴ τρέσας

μενεί», Σοφ. Αἰ. 1122 μέγ' ἄν τι κομπάσεις, ἀσπίδ' εἰ λάθεις, Εὐρ. Ἰνν. 978 κτανεῖν ἑαυτὸν, ἀλλά κομπάζεις μάτην, Ρογκ. Ἀλ. 1, 58 κομπάζων δεῖξον ἐπὶ γῆς εἰς τὴν χορείαν τῶν νεκρῶν τὰ ἴχνη τῶν ποδῶν σου. || ὄμ. ὄμιλος κομπατιστῶν ἐναντίον τινός· Ἀισχ. Ἐπ. 480 κομπάζ' ἐπ' ἄλλω, μηδέ μοι φθόνει λόγων' μτ. αἰτ.: αὐτ. Ἀγ. 1400 τοιάδ' ἐπ' ἀνδρῶν κομπάζεις λόγον (λέγεις μεγάλους λόγους), αὐτ. Εὐμ. 209 κομπασον γέρας καλὸν ἰκαυήσου διὰ τὴν θέαιν σου), Σοφ. Ἡλ. 1500 οὐ πατρῶων τὴν τέχνην ἐκόμπασας' μτ. ἀπαρφ. καυχῶμαι ὅτι... Ἀισχ. Ἀγ. 1130 οὐ κομπάσαιμ' ἐν θεοφάτων γνῶμων ἄκρος εἶναι, Νικ. Χων. ἐν Σάθ. 1, 75 ἐκόμπασον... τῶ ἀντιθέω ἀνακτι Σατάν καὶ ἀντιθρονος ἔσσεσθαι' κ. μτ. τοῦ ὡς· Ξεν. Οἰκ. 10, 3 μήτε κομπάζοιμι ἄς πλείω τῶν ὄντων ἔστι μου, Πλούτ. Κράσα. 18 Κράσσαον κομπάσαντος, ὡς ἐν Σελευκαῖς δώσει τὰς ἀποκρίσεις· || παθ. γίνωσκον ἀντικείμενον καυχήσεως, φημιζομαι· Εὐρ. Ἡρ. 64 εἶνεκ' ἄλθου μέγας ἐκομπάσθη ποτέ, αὐτ. Ἄлк. 497 τίνοσ δ' ὁ θρέψας παῖς πατρός κομπάζεται; ἴνους πατρός υἱός λέγεται ὅτι εἶναι ἰ; κ. ἄπρως. θρυλεῖται· Ἀισχ. Ἐπ. 500 φοῖτος γὰρ ἦδη πρὸς πύλας κομπάζεται' 2) κτυπῶ, ἐπικρούω πῆλινον ἀγγεῖον, ὅπως ἴδω μῆπως εἶναι βεβλαμμένον· Πάπ. 3) Ἡσ. ἐκομπάσθη' ἠπατήθη, εἰς ὄγκον διετέθη· πρβλ. Σουῖδ.

κόμπαλος Ἡσ. ἐπαλαίστροφύλαξ'.
κομπανία (ἡ) ἱταλ.) ὄμ. ὄμιλος, συντροφιά, παρέα· || θιασος θεατρικός, μουσικός ἢ γελοιοποιῶν, ἴδ. ἀλλοεθνών· || ἔταιρεία ἐμπορική, ἀμφοποτική, ἴδ. ξένη.

κομπανιάντο (τὸ) ὄμ. ἀκομπανιάντο βλλ.
κομπανιάρμα (τὸ) ἱταλ.) ὄμ. τὸ ἀκομπανιάρμα βλλ.

κομπανάρω (ἱταλ.) ὄμ. ἀκομπανάρω βλλ.
κομπάρκια (τὰ) ὄμ. τὸ φυτὸν χοιρίδιον τὸ ξενικὸν βλλ.

κομπραττία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἴκου. τῶν ὀρχοειδῶν.

κομπάρσος (ὁ) ἱταλ.) ὄμ. βοηθητικὸν, συνηθ. βωδῶν προσώπων ἐπὶ τῆς σκηνῆς· || μτφ. πρόσωπον διαδραματίζον ἐντέλως ἀσήμενον ρόλον ἐν τινι πράξει.

κομπασεύς-ἔως (ὁ) κομ. ὁ δῆθεν ἐκ τοῦ Δήμου Κόμπου, ὁ κομπαστής, κομπορρήμων· Ἄριστφ. Ὀρν. 1126 ἐπάνω μὲν Προξενίδης ὁ Κομπασεύς.

κομπασία (ἡ) ἐπικρουσίς, κουδοῦνισμα ἐπὶ πηλίνου δοχείου πρὸς δοκιμασίαν· Πάπ. ποιήσασθαι τὴν τῶν χωροῦντων εἰς τὸν οἶνον κοῦφων κομπασίαν.

κομπασμάτος (τὸ) συνηθ. ἐν τῷ πληθ. καυχήσεις, καυχασιολογία, κομπαστικοὶ λόγοι· Ἀισχ. Πρ. 361 ὅς αὐτὸν ἐξέπληξε τῶν ὑψηγῶρων κομπασμάτων, Ἄριστφ. Βάτρ. 940 οἰδοῦσαν ὑπὸ κομπασμάτων καὶ ῥημάτων ἐπαχθῶν, Ἄλεξ. π. Πάπ. Νεῖκ. Ἐπιστ. 39, 3 τὴ πολλήν παραχθῶν τῶν κομπασμάτων· κ. ἐν τῷ ἐν.· Ἄρρ. Ἰνδ. 5, 10 Μακεδονικὸν κομπασμα.
κομπαστικός (ὁ) μτγν. κομπασμος βλλ.: Πλούτ. Σύλλ. 16 ἐφωθρίζοντας... κομπασμῶ καὶ γέλωτι τοὺς βαρβάρους.

κομπασός (ὁ) ἱκόμπος μτγν. καυχηματίας, καυχησιόρας· Ἀρκάδ. 76, 21.

κομπάσσο (τὸ) ἱταλ.) ὄμ. γεωμετρικὸν καὶ τεκτονικὸν ἐργαλεῖον, ὁ διασθῆτης.

κομπαστής (ὁ) μτγν. κ. νεώτ., θηλ. -άστρια ὁ κομπάζων, ἀλαξάν· Φιλ. 2, 273, Πλούτ. Κράσα. 16 ἡκιστο κομπαστής ἢ σοδαρός τῷ βίῳ γεγονάς, Σχόλ. Ἄριστφ. Ἀχ. 595· 2) ὁ κρούων, κουδοῦνίζων δοχεῖον οἴνου, ὅπως ἴδω μῆπως εἶναι βεβλαμμένον· Πάπ.

κομπαστικός-ἡ-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ μετὰ κομπασμοῦ γινόμενος· Πολυδ. 9, 146, - κομπα-λόγοι.

κομπαστικῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. μετὰ κομπασμοῦ βλλ.: Πολυδ. 9, 147.

κομπέρ (ὁ) ἱταλ.) ὄμ. τὸ κύριον πρόσωπον μιάς θεατρικῆς ἐπιθεωρήσεως.

κομπεταλιστάι (οἱ) οἱ ἐορτάζοντες τὰ κομπετάλια βλλ.: Ἐπίρρ. κομπεταλιστὰί γενόμενοι τὴν Πίστιν τοῖς θεοῖς ἀνεθῆκαν ἐπὶ ἐπιμειλιτοῦ τῆς νῆσου Μήδειου.

κόμπια (ἡ) ὄμ. ἐγχορδὸν τὸ ὄργανον μὲ δύο χορδὰς, ἐν χρ. ἐν Οὐκρανία καὶ Ρουμανία.

κομπηγόρος-ον ἀρχ. λεξ. ὁ ὀμιλῶν κομπαστικῶς Ἡσ. ἐν λ. ἀερολοεσχης.

κομπηγόρῳ-ἔω μον. κομπάζω, μεγαλαυχῶ, ὑπερφηρανομαι· Βί. Ἀλεξ. 1743 Δαρείος μὲν κομπηγορῶν ἀφρόνως ταῦτα λέγει.

κομπηρός-όν μτγν. κ. μον. ὁ μετὰ κομπασμοῦ, ὑπερφηρανεῖς γινόμενος ἢ λεγόμενος· Ἄνων. Ρήτ. 177, 3 κομπηραὶ λέξεις, Βί. Ἀλεξ. 1838 ἐν λόγοις σου τοῖς κομπηροῖς φανάζει μέγας εἶναι.

κομπηρός-ἐπίρρ. μτγν. κ. μον., συγκρ. -οτέρως κατὰ τὸ ῥησον κομπηρὸν βλλ., ὑπερφηρανομαι· Ἄνων. Ρήτ. 161, 29, Ἰζέτις, Ἐπιστ. 943 τινὲς φυσικὸν κομπηροτέρως ἐκκομψεύόμενοι.

κομπιάω ὄμ., ἀόρ. βλ. κόμπιασα ἐπὶ δένδρων, ἀποκτῶ κόμβους, βιάζω κόμπους, μπουμπουκία· ἐκόμπιασθῶ τὸ κλῆμα· 2) προσκρούω ἐπὶ κόμπου, ράζου σανίδος, ζυλοῦ· κόμπιασε ἢ πλάνη· 3) ἐπὶ φαγητῶν, ἀισθάνομαι δυσχέρειαν, δυσκολίαν εἰς τὴν κατάποσιν, σταματῶ ἢ τροφῆ εἰς τὸν οἰστόφρον, πνίγομαι· δῶσ' μου λίγο νερό, γιατί κόμπιασα, - ἔφαγε μακρόντινα· καὶ κόμπιασε· || εἶρων. ἐπὶ τροφῆς ἀπαρεσκευόσης· φρ. σοῦ κομπιάζει· 4) δυσκολεύομαι κατὰ τὴν ὄμιλιν· ἀνόγωνσιον, ἀδυνατῶ νὰ ἐκφρασθῶ εὐχερῶς, κοντοστῶκω· δὲ διαβάσει καλά, κομπιάσει, - ὁ ἀμελέτητος μαθητὴς κομπιάζει· || ἐπὶ ἐνόχων, δὲν τολμῶ, ἐνδοιαζῶ, διστάζω νὰ εἶπω τι, δυσκολεύομαι, τὰ χάνω· Ζερβ. Λυρ. Σάτ. 1, 47 κὶ ἀπ' τότε ἡ γλώσσα κομπιάζε μά μίλαγε τὸ μάτι, ἴτσι ὅπως ὁ ἄλλος στήν ἀρχὴ ὅταν κρυφαγανιόυνται, - εἶναι ἐνοχος καὶ κομπιάζει· || μτφ. δὲν τολμῶ, δὲν προχωρῶ εἰς ἐνέργειάν τινα, ἐνδοιαζῶ, δυσκολεύομαι.

κομπιασμοῦ (τὸ) (κομπιάζω) ὄμ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κομπιάζω, ἢ δυσκολία εἰς τὴν κατάποσιν, ἀνάγωνσιον.

κομπιναιζόν (ἡ ἢ τὸ) ὄμ. ἀκλ. ἐσώρουκον γυναικῶν συνδυάζον ὑποκάμισον καὶ μισοφόρι· 2) ἐνδυμα, παιδικὸν κυρίως, συνδυάσον μπουστον καὶ πανταλόν.

κομπιον (τὸ) μον. τὸ κομβιον, κομπία· Διγεν. Ἄκρ. 1539 καὶ τὰ κομπία ἔστραπτον ἐκ. χρυσοῦ.

κομπιασμός (ὁ) μον. τὸ τερετίζον μέλος ἐκτελούμενον διὰ μουσικοῦ ὄργανου, τὸ φθεῖν ἀνευ λέξεων, ἀνάθρωπος· Βρυέν. Μ 380 «κομπιασμός δὲ ἐστίν ὅταν τὸν αὐτὸν φθόγον πλεονάζει ἢ ἀπαξ κατὰ μέλος ὄργανικὸν παρολασιμάνωμεν».

κομπλέ (ἀκλ.) ἱταλ. πλήρης, μεθ' ὄλων τῶν ἐξαρτημάτων, παρακολυθημάτων του· τσάτι κομπλέ.

κόμπλερ (τὸ) (ἀγγλ.) ποτὸν παρσκευαζόμενον ἴδ. ἐν Ἀμερικῇ προσθήκη σακχαρώς εἰς οἶνον καὶ ἀρωματισμοῦ διὰ φλοῖαν πορτοκαλίων κλπ.

κομπλιμεντάρια (τὰ) ὄμ. ἡ πράξις τοῦ κομπλιμεντάρω, φιλοφρονήσις, κολακεία.

κομπλιμεντάρω (κομπλιμεντῶ) ὄμ. κάμνω φιλοφρονήσεις, κομπλιμεντά.

κομπλιμεντό (τὸ) ὄμ. κομπλιμεντάρια βλλ.

κομπλιμεντόζω (ὁ-ο) (κομπλιμεντό) ὄμ. ὁ κέρνων φιλοφρονήσεις, κομπλιμεντά, ὁ φιλοφρονητικὸς, κολάζ.

κομπογιάννης (ὁ) ὄμ. ζωολ. τὸ πτηνὸν βασιλικὸν βλλ.

κομπογιαννίτης-ισσά *ἰά· ἡμ* | κομπογιάνω-γιαννίτης | *ἡμ*· ἔμπειρικός ἱατρός ἐξ Ἰωαννίνων ἐπὶ τουρκοκρατίᾳ· ἔπειτ. πᾶς ἔμπειρικός ἱατρός, φευγοιατρός· 2) ὁ γένει πας φευδεπιτήμων, ἀμαθής, ἀγύρτης· Δραγ. Ὁσ. Ζωντ. 90 τοῦς κομπογιαννίτης πολιτικούς.

κομπογιαννίτικα ἔπιρρ. δημ. κατὰ τρόπον κομπογιαννίτικον, ἀμαθῶς.

κομπογιαννίτικα-ο-ο (κομπογιαννίτης) δημ. ὁ ἀναφερόμενος, ἀρμόζων εἰς κομπογιαννίτην, ἀγυρτικός, φευτικός· Δραγ. Ὁσ. Ζωντ. 128 **δὲν** κάνομε κομπογιαννίτικη πολιτικῇ.

κομπογιαννιτισμός (ἰδ) | κομπογιαννίτης | δημ. ἡ ἰδιότης, τὸ γνώρισμά τῶν κομπογιαννίτου· ἢ τρόπος, ἡ μέθοδος τοῦ κομπογιαννίτου, ἡ ἐν ἀνόμοις τῆς ἐπιστήμης ψευδοθεολογία, ἀπίστη· οἱ ἀληθεῖς ἐπιστήμονες κατέδικασαν τὸν κομπογιαννιτισμό.

κομποδέμα-ατος (ἰδ) δημ., κόμβος εἰς ἄκρον μονοηλίου· 2) ἰδ. τὰ ἐντὸς τοῦ κώβου φυλασσόμενα κέρματα· Παπαδ. Φθ. ἰβ. 184 ἡ μητέρα τῆς τῆν συναλεύθανεν·, ἐρευνώσαν νά εὐρη τὸ κομποδέμα· ἢ κρηματικῆ ἀποταμιεύσεως ἀποκρυπτόμενα ἀπὸ τῆς ἄλλου· Ζερβ. Λυρ. Σάτ. Μέρομ. 209 **κι** ἔχω ἀρκετὸ κομποδέμα νά ζῆσω σ' ὅποια χῶρα· ἢ ἐν φρ. λύνω τὸ κομποδέμα ἐξοδεύω.

κομποδένω δημ. δένω τι εἰς κόμπων· ἢ δένω τὸν στήμονα εἰς τὸ ἀντί, πρῶθ' ἀντιζῶ· ἢ μίφ. πι-στεύω τι ὡς ἀληθές ἢ ὡς ἔτεταξιμένον.

κομποδέση (ἡ) δημ. ἡ ἠθροδοσεὶς τοῦ στήμονος ἐπὶ τοῦ ἀντίου, ἄ. πρῶθ' ἀντιζω· ἡ παροίμ. νά 'χα μάννα στήν κομποδέση **κι** ἀδερόφῃ στήν ξύφαση (ἐπὶ χρειαζομένων ἀνθρώπων ἐμπειρίας καὶ ὑποστηρικτικότητος).

κομποδέθος-ον μυσ. ὁ κομπορρήμων, ὁ ὑπερήφανος· Μελητην. Γ 1108 **κομποδέθος βίβας**.

κομποθηλαία (ἡ) σχόλ. στρόφος, ζώνη· Σχόλ. Αἰσχ. Ἐπιτ. 855 **ε** στρόφος, ζώνην, ἡ τῆν ἰδιωτικῶς λεγομένην κομποθυλαίαν [sle]·.

κομποθηλαυκα (ἰα) μυσ. ὄψρ. ἀντί· νόθηκακος· Ἰηπιτορ. 2.

κομποδάκθυς (ἰδ) ἡ -λακύθος ὁ μέγας κομποστής· Ἀριστφ. Ἀχ. 589 **τίνος** πατέ ἑβνιθές ἔστιν; ἄρα κομπολακύθου; | (ἰθ. μτ. λαγυθαίου ἐπὶ τοῦ ὄν. Λάμαχος).

κομπολακῶ-ἔω μυσ. κομπολακῶ βλ. λ.

κομπολακῶ-ἔω ὁμιλῶ κομποζῶν, μεγαλαυχῶ· Ἀριστφ. Βάτρ. 96 **ἡ** λεγῶν ἄν μου τὴν τέχνην· ἄλλ' οὐκ ἔκομπολάκων.

κομπολόγημα (ἰα) μυσ. βλαζερνεῖα, μεγαλαυχία· ΚΜανασσ. Χρον. 80.

κομπολογία (ἡ) (κόμπος-λέγω) μτγν. τὸ κομπολόγημα βλ. λ.· Μέν. Πρ. 422, 17 τὴν κομπολογίαν παραπέτασμα εἶναι τοῦ φεύδους.

κομπολογῶ-ἔω μτγν. ὁμιλῶ κομπαστικῶς, μεγαλαυχῶ· Ἰουστ. 206.

κομπολόγῃ (ἰα) δημ. κ. -λύγῃ τὸ κομπολόγιον.

κομπολότης (ἰδ) δημ. μτφ. ὁ λύων, διευθετῶν τὰς δυσχερεῖας.

κομπολόγημα (ἰα) δημ. τὸ κομποδέμα βλ. λ.

κομποποιῶ-ἔω μτγν. μεγαλαυχῶ, ὑπερηφανεύομαι· Ἐπιφάν. Ι. 666C **μάτῃν** κομποποιεῖ.

κομπορρηματοχηματισμωροφέναι (ἰδ) μυσ. ὁ ἐπὶ χρήμασι κομπορρημονῶν, κωμ. ἐπιθ. τοῦ Κροίσου· Τζέτζ. Ἐπιστ. 4 ὁ δὲ γε Λυδὸς ἐκείνος ἀνήρ κομπορρηματοχηματισμωροφέναις ὦν καὶ τῇ ἀλαζονείᾳ ὑπεραιθέριος.

κομπορρημονῶ-ἔω νεώτ. εἶμαι κομπορρημῶν, μεγαλαυχῶ, περιαιτολογῶ, κομπάζω.

κομπορρημοσύνη (ἡ) μυσ. κ. νεώτ. μεγαλουχία, περιαιτολογία, κομπασμός· Νικ. Χων. ἐν Κωδ.

βασ. 1234, 393A τὰς βασιλικαῖς ταῦταις κομπορρημοσύνας, Ἰάσ. Θεόδ. ἐν αὐτ. 1193, 73A ἄλλοι γὰρ λογογραφίαις, στροφαῖς καὶ κομπορρημοσύναις··· περι ποικίλων τινῶν λόγων ἰστόρησις.

κομπορρήμων (ἰδ) (κόμπος-λέγω, ρῆμα) μυσ. κ. νεώτ. ὁ μεγαλαυχῶν, κουρηματικός, ὁ λέγων παχιά λόγια· Πισιδ. Γ' Ἐξαῆμ. 1239 **καὶ** μὴ τις ἡμᾶς κομπορρήμονας φαυλοῖσι.

κόμπος (ἰδ) κ. μυσ., νεώτ. κ. δημ. κτύπος, θόρυβος, κρότος, ἰδ. ὁ ἐκ τῆς συγκρούσεως δύο σωμάτων παραγόμενος, οἷον ἐπὶ τῶν ὀδόντων τοῦ κάρου, ὅτον τρίχη αὐτοῦς· Ἰλ. Α 417 **ὕπα** δέ τε κόμπος ὀδόντων γίνεσθαι· ἢ ὁ κτύπος τῶν ποδῶν τῶν ὀρχομένων· Ὀδ. Θ 380 **κούροι δ'** ἐπ' ἄλκεον ἄλλοι ἐστειώτες κατ' ἀγῶνα, πολὺς δ' ὑπὸ κόμπος ὀρώρειν· ἢ ὁ κρότος ἡ ὁ κωδωνισμός μεταλλῶν· Εὐρ. Ρησ. 383 **κῆλυε** καὶ κωδωνισμῶν κωδωνοκρότους· 2) μτφ. κ. νεώτ. καύχησις, κομπορρημοσύνη, μεγαλαυχία· Ἡρ. 7, 103 **δρα** μὴ μάτην κόμπος ὁ λόγος εἰρημένος ἢ, Αἰσχ. Ἐπιτ. 425 ὁ κόμπος οὐ κατ' ἀνθρώπων φρονεῖ, Σοφ. Ἄντ 127 **Ζεὺς** γὰρ μεγάλην γλώσσης κόμπους ὑπερχθαίρει, Θουκ. 2, 41 οὐ λόγων ἐν τῷ παρόντι κόμπος τάδε μάλλον ἢ ἔργων ἐστὶν ἀλήθεια, Αἰσχίν. 3, 237 ἀφελῶν τὴν ἀλαζονείαν καὶ τὸν κόμπων τοῦ φηψίματος ἀφαί τῶν ἔργων· ἢ π. ρήτ. τὸ πηλοῦδες ὕφος· Ἐπικ. Γνωμ. Βατ. 45 ἢ ἀπον. ἐπὶ καλῆς σημ., ἑπίαινος· Πίνδ. 1, 143 **χρήν** εὐρόντεςσιν ἀγῶνα κόμπων μὴ φθονοραῖσι φέριν γνώμης· 3) ἐν τῷ πληθ. Ἦσ. **ο**δόντες γομφίαι· (δ. γρ. κόμπους) 4) δημ. δ. προφ. τοῦ κόμβος βλ. λ. 5) ρηματ. π. κομπῶ II, κομπάζω, κόμπασμα, κομπασμός, κομπαστικός, κομπολόης, ὑπέροχος· Ἐκ πεποιμένης ρίζ. κοπ-, κο-μ-π- πρβλ. ρίζ. τυπ- κ. τυ-μ-π- ἐν τῷ τύμπανον.

κόμπος (ἰδ) (κόμπος) ὁ κομπαστικός βλ. λ.· Εὐρ. Φοίν. 600 **κόμπους** εἰ σπουδῆς πεποιθώς, αἱ σε σφύζουσι θανεῖν, ΕΜ 527, 47 **κομπὸς** λόγος.

κομποσχάινι (ἰα) δημ. κ. -σχοίνι δ. πρ. τοῦ κομποσχοίνιου βλ. λ.

κομποστά (ἡ) δημ. οἱ μετ' ἄραιου διαλύματος σακχαρώδεις βροαθέντες καρποί.

κομποφακελορρημοσύνη (ἡ) μτγν. ἡ ἰδιότης τοῦ κομποφακελορρημονος· Ἰω. Λυδ. Ρωμ. 3, 7.

κομποφακελορρημωνος-ον ὁ φακέλους, δεμάτια κομποδῶν λέξεις συνδύων, ἐπιθ. τοῦ Αἰσχ. ὡς τολημῶς σχηματίζοντος κοῖ αὐτιπθέντος λέξεις· Ἀριστφ. Βάτρ. 839 ἀπεριλάλητον, κομποφακελορρημονα.

κομποχάρτο (ἰα) δημ. τὸ φυτὸν ἐφέδρα ἡ καρμυλόπους.

κόμρη (ἡ) δημ. τὸ ἐρηπτόν νάγια βλ. λ.

κομρησά (ἡ) (ἰτολ.) δημ. τεμάχιον γάλης ἡ ὑφέσματος διαθρόγου, ἐπιπθέμενον ἐξωτερικῶς ἐπὶ τῷ δέρματι, ἐπίθεμο.

κομρημοσύνη (ἰα) (λατ.) πάθ. ἡ περὶ διαίτησις ἀμοιβαία ὑπόσχεσις.

κομρηνοῖα (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν φευδαμυρικόδων.

κομρηνοῖτης (ἰδ) νεώτ. ὄρυκτολ. τὸ ὄρυκτόν θομωσίνης βλ. λ.

κομῶ-ἔω(ἡ) (κόμπος) κροτῶ, ἀντηγῶ· Ἰλ. Μ 151 ὡς τῶν κόμῃι χαλκός ἐπὶ στήθεσσι φαίνεται ἀντήν βαλλομένων· ἢ μτ. αἰτ. ἰχῦτραν, λοιπῶσαι κτυπῶ, ἐπικρούω πῆλινον ἀγγεῖον, ὅπως ἰδῶ μήπως εἶναι βεθλαμμένον· Διογ. Λ 6, 30 **κομπεῖν** χῦτραν· 2) μτφ. κομπάζω, κομπορρημονῶ, ὁμιλῶ μετὰ κόμπου, καυχώμαι· Πίνδ. Π 10, 4 **τί** κομῶε παρὰ καιρῶν· Ἡρ. 5, 41 αὐτὴν κομπεῖν ἄλλους βουλομένην ὑποβαλεῖσθαι, Εὐρ. Ὀρ. 571 ὄρσας δ' ἐγὼ δεῖν· ὡς οὐ κομπεῖ, τὸν δ' ἔπασσα τὸν νόμον· κ. ποθ.· Θουκ. δ, 17 **οὐδ'** ὀληθῆται οὐτ' ἐκείνοις ὄσαι.

περ κομπούνται' || μτ. συστοίχ. αἰτ. ὀμιλῶ, λέγω λόγον πλήρη κομψήσεως: Σοφ. Αἴ. 770 τοσόνδ' ἐκόμπει μύθον || μτ αἰτ. κομψῶμαι ἐπὶ τινι: Αἰσχ. Πρ. 947 πατὴρ ἀναγέει σ' οὐστίνας κομπεῖ γόμους αὐδᾶν || μτ. αἰτ. κ. ἀπαρφ. κομψῶμαι ὅτι...: Εὐρ. Ἡλ. 815 ἐκ τῶν καλῶν κομποῦσι τοῖσι Σοφιστάσι εἶναι τόδε: || κ. μτ. τοῦ ὄπισθεν καυχῶμαι πᾶς, δι' ὃν τρόπον.: Σοφ. ΟΚ [149] ὄπως μὴ ἀγῶν ἠρέβη, τί δεῖ μάτην κομπεῖν.

κομψῶ-ῶ [2] μτγν. κομψῶ-έω βλ. λ. 2], παθ.: Δίων Κ 43, 22 τὰ τοιαῦτα ἐπὶ τὸ μείζον κομποῦται.

κομψῶδεια (ἡ) μτγν. κόμπος, κομπορορησύνη, μεγαλαυχία: Ψυχρ. σ. 10, 873 C ὁ γὰρ δόξης ἐρασθεῖς, πρὸς κομψῶδειαν γοργός.

κομψῶδης-ους-ες κ. μσν. ὁ κομψαστικός, ὁ κενόδοξος παραδ. -έστερος-έστατος: Θουκ. 2, 62 κομψῶδέστεραν ἔχοντι τὴν προσοίησιν, Βί. Ἀλεξ 458 ὀδ' οἱ κομψῶδεις λόγοι σου, Πῶρε, δύνανται δεῖλαιον ἐμβαλεῖν μοι' || τὸ οὐδ. τὸ κομψῶδες τὸ κομψαστικόν, τὸ ἀλαστονικόν: αὐτ. 5, 68 διὰ τὸ ἀνθρώπειον κομψῶδες ἐς τὰ οἰκεία πληθῆ ἥπισταιτο, Πλουτ. Σύλλ. 16 ἢν δὲ τὸ κομψῶδες... αὐτῶν... οὐδὲ ἀχρηστον εἰς ἐκπληξίν.

κομψῶδης ἐπίρρ. σχόλ. κατὰ τρόπον κομψῶδη βλ. λ., κομψαστικός: Σχόλ. Θουκ. 8, 81.

κομψῶμα [τὸ] μσν. ἀπάτη, πλάνημα: Ἐρωφ. 4, 373 ἄν ἐν κὶ ἐσένα ἐβλάθη τὸ κομψῶμα αὐτόνο

κομψῶν μσν. κ. δημ. ἀπάτη. πλάνη: Διγεν. Ἀκρ. 3075 ὄλιγον μὴ ἐκόμψασεν καὶ μ' ἔδωσεν ραβδῆαν, Χρον. Μορ. 2540 καὶ τῶρα τὸν ἐμπόδι-σεν κὶ πύρεθι κομψῶμενος, Θρωακικὰ 3, 257, 5 μὲ μέθυσε μετὸ κρασί, μετὸ κομψῶσε μετ' ἄνθρ.

κομψῶτης [ὁ] δημ. ὁ ἀπατεῶν.

κομψῶτός-ἡ-ὁ δημ. ὁ δεδεμένος, πεπλεγμένος διὰ κόμβων: Γρην. Σκ. Τερρ. 86, 8 στίς κομψῶτες πλεξούδες τῶν φοροῦν νεραδιονέματα.

κόμψον [τὸ] πολύτιμον κειμήλιον: Πάπ. ἔχω χρυσίου νομισμάτιον ἐν καὶ κόμψα τρία.

κομψορία [ἡ] Ἐπιγρ. ἑορτὴ Διὸς Παναμάρου.

κομψορίον [τὸ] πᾶν. βωμὸς τοῦ Διός.

κομψόκτωρ-ορος [ὁ] [λοτ.] μτγν. ὁ κατεργαζόμενος, φονεύων τὰ θηρία ἐν ἀμφιθεάτροις: Πολύκαρπ. 16.

κομψοέρβα [ἡ] νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν οὐλοτριχιδῶν.

κομψορθῶδη [τὸ] νεώτ. βοταν. γλωροφυκίη, περιλαμβανόντα θαλάσσιος ἐξ ὄρμαθῶν κυττάρων.

κομψοεττί [τὸ] δημ. μικρὰ ἐκ λεπτοῦ χάρτου τεμαχία διοφορῶν χρώματος καὶ σχήματος ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον κυκλικῶς, τὰ ὁποῖα κατὰ τὰς διασκευάσεις, ἰδ. κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν ἀπόκρως, οἱ ἐορτάζοντες ἐκσφενδονίζουσι κατ' ἀλλήλων.

κομψοριματεύω ἐπιθεωρῶ, ἐπικυρῶ: Πάπ. βούλομαι τοὺς κωδικίλλους ἐξῆν τὴν ἰδίαν δύναμιν καὶ τὸ ἐκ νόμων κύρος ὡς κκομψοριματευόμενος ἐν ταύτῃ μου τί διαθήκη.

κομψορ [τὸ] [γαλλ.] δημ. αἱ ἀνέσεις καὶ αἱ εὐκολαί: σπῆτι μετὰ τὰς κομψορ.

κομφορσικανισμός [ὁ] νεώτ. ὁ κομφορσικισμὸς βλ. λ.

κομφορσικισμός [ὁ] νεώτ. τὸ ἐπὶ τῆς διδασκαλίας τοῦ Κομφορσικίου στηριζόμενον σύστημα θρησκείας ἐν Κίνα.

κομψεία (ἡ) [κομψός] ἡ λεπτότης, κομψότης, τὸ κόσμιον, ἰδ. ἐπὶ τῆς γλώσσης: Πλάτ. Φαιδ. 101 C προσάσεις καὶ τὰς ἄλλας τὰς τοιαύτας κομψείας ἐφῆς ἂν χαίρειν, Λουκ. Προμ. 8 ἢν γούν ἀφέλιγ τις τῶν συμποσίων τὰς κομψείας... τὸ καταλειπόμενον ἐστὶ μέθη καὶ κόρος καὶ σιωπὴ' 2] Μοιρ. 237 P «κομψεία Ἀττικῶς» πανουργία Ἐλληνικῶς.

κομψοκυμα-ατος [τὸ] κ. μσν. κ. νεώτ. τὸ κο-

σμός, λεπτός, ἀστεῖος λεγόμενον, κόσμιος, ἀστεῖος λόγος: Ἀριστ. Μετ. 1, 13 δῆλον ὅτι τὸ κομψεῖμα ἂν εἴη τοῦτο φεῦδος, Λουκ. Ἐρωτ. 54 σεμνῶν ὀνομάτων κομψέματα τοὺς ἀμαθεῖς ποιναίνετωσαν, Θεμιστ. Λόγ. 1, 148 A οὐ πλάσματα οὐδὲ κομψέματα, Σωφρόν. ἐν Παισι. κώδ. 1194, 33 ποῦ τὰ βήτορον κομψέματα: || τὸ πανούργως λεγόμενον, πανουργία: Γαλ. 6, 228 βωμολοχικὰ γὰρ ἀπαντ' ἐστὶ τὰ τοιαῦτα κομψέματα' 2] νεώτ. ἡ ἐπιμέλεια κομψότητος, τὸ ἐνδύεσθαι μετ' ἐπιτηθευμένην κομψότητα.

κομψορπικῶς ἐπίρρ., ἀρχ. γρ. -ριπιδικῶς μετ' κομψέματα Εὐριπίδου, κεκαλλωπισμένως: Ἀριστ. Ἰππ. 8 εἰποιμ' ἂν αὐτὸ δῖτα κομψορπικῶς:

κομψοεττίς [ὁ] νεώτ. ὁ ἐνδύόμενος μετ' ἐπιτηθευμένην κομψότητα, ὁ κομψόμενος: Παπαδ. Φόν. 140 ἕνας ἐνωματάρχης κομψοεττίς μετ' ἰγνὴν μέσην καὶ ἀγκιστροειδῆ μύστικα.

κομψοεττικός-ἡ-ὄν μσν. ὁ ῥέπων, ἔχων κλίσην πρὸς κομψείαν, ὁ κομψόμενος: Νικ. Χων. 234 D ἀμείβεται τὸν βασιλέα λόγους κομψοεττικός.

κομψοετός-ἡ-ὄν κ. -ός-ὄν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων κομψότητα, κομψός: Διον. Ἀλ. Σύνθ. 22, 170, 1 ὄσα χαρακτηριστικὰ τῆς κομψοετοῦ τε καὶ αὐστηράς ἐπιλογοσάμην δῖτα ἀρμονίας.

κομψεύω κ. νεώτ., δημ. συνήθ. παθ. -εῖσθαι ὀμιλ. περὶ τίνος κομψῶς, εὐπρεπῶς, λεπτολογῶ: Σοφ. Ἀντ. 324 κομψεῖ νυν τὴν δόξαν λεπτολόγει ἐπὶ τῆς λέξεως δόξαι' || συνήθ. ἐν τῷ μέσ. τ. εἶμαι εὐθύης, πανουργεῖσθαι: Ἰππ. Ἀρθρ. 70 ἤδεσθαι κομψόμενος λεγούρισσασθαι εἰς τὰς εὐφρείας ἐφευρέσεις, Πλάτ. Πολ. 489 B ὁ τοῦτο κομψοεσάμενος ἀφεύδατο, τὸ δὲ ἀλλήθες πέφιμεν ἰδ' εὐρών τοῦτο τὸ σφῆσιμα, ταύτην τὴν λεπτολογίαν, αὐτ. Λάχ. 197 D πρέπει... σοφιστὴ τὰ τοιαῦτα κομψοεσθαι' || κ. ἐν τῷ παθ. παρακ. ἐν μέσ. σμν.: αὐτ. Φαῖδρ. 227 C αὐτὸ δὲ τοῦτο καὶ κεκομψεύεται [ἔχει προτείνει τὸ κομψόν τοῦτο παράδοξον], Φιλ. 1, 448 ὅτι τὰ πολιτικὰ κεκομψοεμένοι' 2] παθ. ἐπὶ πραγμ., κατασκευάζομαι κομψός: Πλάτ. Φιλ. 56 C προσαγγίλω κεκομψοεμένω, Διον. Ἀλ. Ἰσοκρ. 14 ὁ λόγος ὑπὸ τῶν τοιούτων κεκομψεύεται σχηματῶν' 3] νεώτ. κ. δημ. συνήθ. μέσθ. -εῖσθαι προσπαθῶν νὰ φανώμαι κομψός' συνήθ. κτ. μτγ. κομψοεμένος-η-ὄν ὁ φρονιζῶν νὰ φαίνεται κομψός, ὁ ἐνδύόμενος μετ' ἐπιτηθευμένην κομψότητα.

κομφογναθῖσαι [οἱ] νεώτ. παλαιοζ. οἰκογέν. ζῶων τῆς ὑποτάξεως τῶν χηλοουροσαυρίων δεινοσαύρων ἔρπετων, ἀπαντῶντων ἐν ἀπολιθώσει.

κομφογναθος [ὁ] νεώτ. παλαιοζ. γένος ζῶων τῆς οἰκογεν. τῶν κομφογναθιδῶν χηλοουροσαυρίων ἔρπετων, ἀπαντῶντων ἐν ἀπολιθώσει.

κομφογράφος [ὁ, ἡ] νεώτ. ὁ κομψῶς, καλλιπῶς γράφων.

κομφοεπεία [ἡ] μτγν. κ. νεώτ. κεκαλλιεπημένος λόγος: Κύριλλ. κτ. Ἰουλ. 3, 76 A οὐ κομφοεπείας καὶ μύθους τὰ περὶ θεῶν εἶναι λέγοντες.

κομφοεπής-ος-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ ὀμιλῶν κομψῶς, κομφολόγος: Κύριλλ. εἰς Νασούμ. 3, 506 γύναια στρωμάλι καὶ κομφοεπῆ.

κομφοέκρωσις [ὁ] νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογ. τῶν κερμαδικιδῶν.

κομφολάκων-ωνος [ὁ] νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογ. τῶν ἐλατηριδῶν.

κομφολσχω-έω μσν. ὀμιλῶ κομψῶς, κομφολογῶ βλ. λ.: Πρόδρ. Ἐπιστ. 71.

κομφολόγημα-ατος [τὸ] νεώτ. λόγος κομψός, κομφολογία βλ. λ.

κομφολογία (ἡ) μτγν. ἡ γλαφυρὰ, κομψὴ ὀμιλία: Κύριλλ. κτ. Ἰουλ. 3, 76 A κομφολογία ποιητικὴ' κ. ἐν τῷ πληθ.: Μέμ. Ἐρ. 350, 2 ἐγὼ δὲ καταπλάσθην ἂν ταῖς κομφολογίαις.

κομφολόγος-ον κ. νεώτ. ὁ λέγων, ὁ ὀμιλῶν λόγους κομφοῦς· πρβλ. κ. κομφοσηρς : Ἀισωπ.92 κομφολόγος -ιατρῶς, Γρηγ.Νύσσης.3,244C φῶδους, κομφολόγους, μουσικούς.

κομφολογῶ-έω μγν. ὀμιλῶ κομφοῦς, γλοφυρίζω : Ἀριστοκλ.Φιλ.π.Εὐσ.Εὐάγγ.Προπ.760D ταῦτα δὲ καὶ τὰ ταισὶτα κομφολογούτα αὐτῶν.

κομφορνύνομαι δημ. ἐνδύομαι κομφοῦς, εὐπρεπῶς : Ζερβ. μτφρ.Ἀισω.Πέερσ.181 διὰ γυναικῆς μου φάνηκαν καλοφωρεμένες, ἢ μιὰ μὲ ροῦχα περσικά κομφοεντυμένη.

κομφορπεία ἴη νεώτ. ἡ περὶ τοῦς τρόπου, τὴν ἐμφάνισιν κομφοῦτης, εὐπρέπεια.

κομφορπηής-οὐς-ές κ. νεώτ. ὁ κομφοῦς τοῦς τρόπου, τὴν ἐμφάνισιν, εὐπρεπής : Ἀριστοφ.Νεφ.1030 πρὸς οὐν τὰδ', ὡ κομφορπηεῖ μοῦσαν ἔχων, δεῖ σε λέγειν τί καινόν.

κομφορπηῶς ἔπλορ. νεώτ. κατὰ τρόπον κομφορπηεῖ βλ.λ., εὐπρεπῶς.

κομφοῦς-ἡ-ὄ(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ καλῶς, εὐπρεπῶς ἐνδεοδυμένος, κεκαλλωπισμένος : Ἀριστοφ.Σφ.1317 ἐπὶ τῷ κομφοῦς καὶ κομφοῦς εἶναι προσποιεῖτ' || κ. νεώτ. εὐχαρῆς, χαρῆς, εὐχόριστος : Ἀριστοφ.Νεφ.649 πρῶτον μὲν εἶναι κομφοῦς ἐν συνουσίᾳ - κομφοῦ συμπεριφορᾷ || εὐφύης, πνευματώδης, εἰς ἔργα καὶ λόγους : αὐτ.Βάτρ.967 οὐμολοῦ δὲ Κλειτοφῶν τε καὶ Θραμηένος ὁ κομφοῦς, Ἀλεξ.π. Ἀθῆν.14,642C ὁ πρῶτος εὐρών κομφοῦς ἦν τραγῆματα, Πλάτ.Πολ.495B κομφοῦτατοι ὄντες τυγχάνωσι περὶ τὸ αὐτῶν τεχνίον (εὐφύεις ὡς πρὸς ..) || π.Πλάτ. ὁ ἐπιδέξιός, εἰδ. ὁ δεξιός εἰς τινα τέχνην' Μοῖτρ.206P 'κομφοῦς Πλάτων οὐ τοῦς πανούργους, ἀλλὰ τοῦς βελτίστους' || ἐπὶ τοῦ κυνός, δόξυς : αὐτ.376A κομφοῦς ἦ φαίνεται τὸ πάθος αὐτοῦ τῆς φύσεως καὶ ὡς ἀληθῶς φιλόσοφον' 2) πολυμήχανος, πανούργος : Ἀριστοφ.Ὀρν.195 μὰ γην, .. μὴ γῶ νόημα κομφοῦτερον ἦκουσα πᾶ' || ἴδ. ἐν σκωπτικῇ ἐνν., λεπτός, λεπτολόγος, ὑπερακριθής : Εὐρ.Ἰκ.426 κομφοῦς γ' ὁ κῆρυξ καὶ παρεργάτης λόγων, Πλάτ.Κρατ.429D κομφοῦτερος, .. ὁ λόγος ἡ κατ' ἐμὲ ἱναρὰ πολὺ λεπτός. . . |, Ἀριστλ.Αναπν.480b,27 τῶν Ιατρῶν ὅσοι κομφοῦ ἢ περιεργοί τὸ οὐδ', κομφοῦν ὡς οὐσ. λεπτότης, ἀκριβεία : Ἀριστλ.Πολιτ.1265a,12 τὸ κομφοῦν καὶ τὸ καινοτόμον καὶ τὸ ζητητικόν' || γεν. κ. νεώτ. κ. δημ. εὐπρεπής, κόσμιος, ἔρρυθμος, ὠραῖος : Πλάτ.Φαῖδρ.230C πάντων δὲ κομφοῦτατον τὸ τῆς πᾶσας, Ἀλσιχ.1,131 εἰ γὰρ τίς σου τὰ κομφοῦ ταῦτα χλανίσκια περιελόμενος ἰτὰ εὐμορφα χλανίδισι, Ἀριστλ.Φυσιογν.809b,9 τὸ θῆλυ τοῦς πόδας ἔχει κομφοῦτερος ἢ λεπτοτέρους, ὠρασιτέρους |, - κομφοῦν ἐνδυμα-κομφοῦ ἑσσυλῆς - κομφοῦ χέρια' 3) νεώτ. ζῶολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογ. τῶν κομφοουλιδῶν' 4) ρηματ. π. κομφοῦα, κομφοῦμα, κομφοῦεῖν' Ἐκ. ρίξ. κομ- , κομψ- μετὰ σ, ὡς ἀγω- ἄξιος, λείψω—λείψανον.

κομφοτέχνημα ἰτοῖ νεώτ. κομφοῦν ἔργον χειροτεχνίας ἢ κ. γεν. βιομηχανικῆς παραγωγῆς' || ἴδ. διακοσμητικόν ἀντικείμενον τραπέζης, γραφείου, βιβλιοθήκης κττ.' 2) χαρακτηρισμὸς ἀντικειμένου λεπτῶς ἐπεξεργασμένου.

κομφοτέχνης (ὁ) νεώτ. ὁ μετὰ κομφοῦτητος ἔργαζόμενος τί, καλλιτέχνης κομφοτεχνιμάτων βλ.λ.

κομφοτεχνία (ἡ) νεώτ. ἡ τέχνη τῆς κατασκευῆς κομφοτεχνιμάτων.

κομφοτεχνικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κομφοτεχνίαν βλ.λ.

κομφοῦτης-ητος (ἡ) κ. νεώτ. λεπτότης, χάρις, γλαφυρότης, ἴδ. ἐπὶ τῆς γλώσσας : Ἰσοκρ.12,1 οὐδ' αὐ τοῦς ἀπλῶς εἰρησθαῖ δοκοῦντας καὶ μηδεμίᾳ κομφοῦτητος μετέχοντας, Πλάτ.Ἐπιστ.358C σοφι-

ας τε καὶ δεινότητας κομφοῦτητος οἶμαι προσγορευῆναι, Πλούτ.Ηθ.353B κομφοῦτητος Ἱστορικῆς ἢ φυσικῆς' 2) νεώτ. εὐπρέπεια, εὐρυθμία, ὠρασιότης' || λεπτότης : κομφοῦτητος τῶν τρόπων -τῆς συμπεριφορᾶς.

κομφοῦς ἔπλορ. κ. νεώτ., δημ. -ά μετὰ κομφοῦτητος, λεπτός, εἰδ. ἐπὶ λόγου γλαφυρός : Ἀριστοφ. Ἀχ.1016 κομφοῦς τε καὶ δεινότητῶς αὐτῷ διακομφοῦται, Πλάτ.Κρατ.399A οὐν γέ μοι φαίνομαι κομφοῦς ἐννεοκρῆνός' || κ. νεώτ. εὐπρεπῶς : τὸν εἶδα λίαν κομφοῦς ἐνδεοδυμένον' || συγκρ. -οτέρως κ. -ότερον : Ἰσοκρ.15,195 ταῦτα κομφοῦτέρως μὲν πῆφραστοι τῶν ἔμπροσθεν ἐρμημένων' || καλύτερον : ΚΔ'Ιω.4,52 ἐπύθετο οὐν παρ' αὐτῶν τὴν ὥραν ἐν ἡ κομφοῦτερον ἔσχε (εἶχε καλύτερα κοτὰ τὴν ὑγίαν)' || ὑπερθ. -ότατα τρυφερότατα, ἀπαλωτάτα, πολὺ ἄδρα : Ἀριστοφ.Λυσ.89 καλόν γ' ἔχουσα τὸ πῆδον καὶ .. κομφοῦτατα τὴν βληχῶν γέ παρατελιμένη' κ. εὐφωέστατα, προσφωέστατα : Πλάτ.Θεοί.202D δοκαί λέγεσθαι κομφοῦτατα, ὡς τὰ μὲν στοιχεῖα ἀγνώστα, .. τὸ δὲ τῶν συλλαβῶν γένος γνωστόν.

κομῶ-άω|| ἰκοῦν κ.μ.κ. νεώτ., ἰων. -έω τρέφω μακρὰν κόμην, ἔχω πολλὴν τὴν κόμην, ἔχω μακρὰ μαλλιά : Ἰλ.Β.542 τῷ δ' ἄμ' Ἀθανεῖς ἐποντο θεοί, ὅπθην κομῶντες, αἰχμηταί, Ἡρ.4,168 τὰς κεφαλὰς κομῶσαι, αὐτ.1,82 Λακεδαιμόνιοι .. οὐ γὰρ κομῶντες πρὸ τούτου ἀπὸ τούτου κομῶν, Ἀριστοφ.Ὀρν.1282 ἐκόμωμ, ἐπέμωμ, ἐρρύπων, ἐσωκράτων, Φερεκρ.189 ἔσυστοτάτοις βοστρούχοισι κομῶν, Ξεν.Συμπ.4,28 μὴ ἀπτεσθαί μου πρὶν ἂν τὸ γένειον τῆ κεφαλῆς ὀμοίως κομῆσθαι, Πλάτ.Φοῖδ.89C μὴ πρότερον κομῆσαι, πρὶν ἂν νικήσῃ, Ἀριστοφ.Ρητ.1413a,9 κομῶν καὶ ἀχύρηρος, ΚΔ Κορ.11,14 ἀνήρ ἐάν κομῶ, ἀτίμια αὐτῷ ἐστί, γυνὴ δὲ ἐάν κομῶ, δόξα αὐτῆ ἐστί' 2) γαυριῶ, ὑπερφανεύομαι, ἀλαζονικῶς φέρομαι : Ἀριστοφ.Νεφ.545 κἀγὼ μὲν τοιοῦτος ἀνήρ ὢν ποιητὴς οὐ κομῶ, αὐτ.Σφ.1317 ἐπὶ τῷ κομῶς : εἰς τί ὑπερρηφανεύεσαι |, Ἀντιφῶν.ΑΠ II,322 ἐπ' Ἡρίνῃ .. κομῶντες, Πλούτ.Καῖσ.45 νέουσι δὲ καὶ κομῶντας ἐπὶ κάλλει καὶ ὥρᾳ κ.μ. δοτ. : Ὀμπ.Κυν.3,192 πολλοῖσιν τ' ἀλόχοισιν ἀγαλλόμενοι κομῶσιν' || ὄθ. κ. μέγα φρονῶς : Ἡρ.5,71 οὗτος ἐπὶ τυραννίδι ἐκόμψεν ἰμέγα φρονῶν ἔδραλεν εἰς τὸν νοῦν του τοῦ γίνῃ τύραννος' 3) ἐπὶ τῶν ἱππων, ἔχω μακρὰν καίτην : Ἰλ.Θ.42 χρυστέον ἐθειρῆσιν κομῶντες' 4) ἐπὶ τῆς κόμης, εἶναι μακρὰ, κυμοτιῶν : Ὀμπ.Κυν.3,27 ἐκ δ' ἄρα δειρής καὶ γενύων ἐκάτερθε θεοὶ κομῶσιν ἐθειραί' 5) μτφ. ἐπὶ δένδρων, φυτῶν κττ., φυλλοφωῶ, θάλλω καὶ ἀνθῶ : Ὑμν.Δῆμ.454 ἰούθρα ἀρούρησι ἐμέλεν ἄφαρ ταναοσίαι κομῆσειν ἀσταχύουσιν (ταχέως ἐμελλον οἱ ἄγραοὶ καὶ κυματίζωσι μὲ μακροῦς στόχους |, Κρατίν.165 μάξι καὶ θῶλοισι κομῶσιν, Θεοκρ.1,133 ἄ δὲ καλὸ νάρισιος ἐπ' ἀρκέυθοισι κομῶσαι' || ἐπὶ τῆς γῆς, πληροῦμαι ἀπὸ φυτῶν, ἀνθῶ, καρποῦ κττ. κ. γεν. γεμίζω : Ἀριστοκλ.Κόσμ.397a,24 ἢ γῆς φυτῶς κομῶσα παντοδαπούς, Καλλ.Ἀρτ.41 ὄρος κεκομῆμένον ὀλη' ἄμπελον κομῶσιν ὄδρουςιν, Ἀπολλ.Π.1,928 ἀγειροῦς φύλλοισιν ἀπειρεσίοισι κομῶσιν, Προκλ.Γαζ.Ἐπιστ.23 κομῶντα λήθα' 6) ἀστέρες κομῶντες οἱ κομηταί, Ἀρατ.1092.

κομῶ-έω|| 12), ἐπ.παρ. κομῆσκον, φροντίζω περὶ τίνος, περιποιεῖμαι, ἐν ἀναφ. πρὸς ἱπποῦς : Ἰλ.Θ.109 τούτω μὲν θεράποντες κομῆτων' || ἐπὶ κωμῶν : Ὀδ.Ρ.310 ἀλαφρῆ δ' ἔνεκεν κομῆουσιν ἔνακτες, Ἰσοκρ.Ἐργ.604 καὶ κύνα καρχαρόδοντα κομῆν' || ἐν Ὀδ. κ. ἐν ἀναφ. πρὸς ἀνθρ. : Ὀδ.Ω.390 σφέας τρέφε καὶ βρά γέροντα ἐνδοκέως κομῆσκεν, αὐτ.Λ.250 οὐ δὲ τοῦς κομῆειν ἄτιταλ-

λέμεναί τε, 'Επιγρ. κούρην . . κομέουσι τοκήες' πρβλ. νεώτ. σύνθ. : γηροκομῶ, παιδοκομῶ κ.ά.
2) ἰων. τ. τοῦ κομῶ-άω βλ.λ.

κοναθηδόν ἔπιρρ. μτγν. μετὰ κόναθου, κρό-
 του, ἀνηγήσεως : Ἀντιπ.Θεασ.ΑΠ7,531 ἀφρίδεν
 κοναθηδόν ἐπιρρίουσα γένειον.

κοναθίζω δ.τ. τοῦ κοναθῶ βλ.λ. : Ἰλ.Ν 498 πε-
 ρὶ στήθεσσι δὲ χαλκὸς σμερδαλέον κονάθιζε,
 αὐτ.Β 466 αὐτάρ ὑπὸ χθῶν σμερδαλέον κονάθι-
 ζε ποδῶν αὐτῶν τε καὶ ἰππῶν.

κόναθος (ὁ) πάτακος, κρότος, κτύπος, θόρυβος :
 Ὀδ.Κ 122 κόναθος . . ἀνδρῶν ὀλλυμένων νῆδν
 θ' ἄμα ἀνυμνεῶν, Αἰσχ.Ἐπτ.160 κόναθος ἐν
 πύλαις χαλκοδέτῳν σακκῶν, Λουκ.Ἰστ.Συγγρ.22
 δοθος ἦν καὶ κόναθος ἅπαντα ἐκείνα.

κοναθά-ἔω ἰκόναθοσι ἠχώ, κροτῶ, ἀποτελῶ ἤχον,
 κλαγγήν, ἰδ. ἐπὶ μεταλλικῶν σωμάτων : Ἰλ.Ο 648
 ἀμφὶ δὲ πῆληξ σμερδαλέον κονάθησε περὶ κρό-
 τήσιν πεσόντων, Κερέαλ.ΑΠ (Ι),114. || ἀντιχῶ :
 Ἰλ.Β 334 σμερδαλέον κονάθησαν ἀυσάντων ὑπ'
 Ἀχαιῶν, Ἰσίδοθ Θ 840 σμερδαλέον κονάθησε
 καὶ οὐρανὸν εὐρύς ὑπερθεν' κ. ἐπὶ ποταμοῦ :
 Σχόλ. Ὀμπ.Κυν.2,145.

κονάκι (τὸ) (τουρκ.) μσν. κ. νεώτ. ἐνδείξιμα, κα-
 τοικία, κατάλυμα. || τὸ κατοῦλεν που, ἐπιστα-
 θμία κ. ἐν φρ. κᾶνω κονάκι κατάλυμα, ἐπιστα-
 θμεῦσι. || εἶδ. ἡ οἰκία τοῦ ἰδιοκτῆτου ἐν τῷ τσι-
 φλικῶ. **2)** ἐν Τουρκίᾳ τὸ δικητήριον.

κοναξής (ὁ) δημ. ὁ προϊστάμενος, ὁ ἐπιμελητῆς
 κονακίου βλ.λ. || ὁ διατηρῶν κονάκι.

κοναρίτης (ὁ) νεώτ. ὄρυκτον. τὸ ὄρυκτον κο-
 μαρίτης βλ.λ.

κονάριχον Ἦσ. γλαφυρόν.
κοναρός -ά-όν Ἦσ. εὐτραφής, πίων, δραστήρι-
 ος. || αὐτ. κοναρότερον, δραστηκότερον.

κονοβουλίνη (ἡ) νεώτ. χημ. γλυκοζίνης, ὅστις
 δι' ὑδρολύσεως παρέχει γλυκόζην, ραμνόζην. με-
 θυλικαυλοζιλικὸν καὶ ὀξυπενταδικητυλικὸν ὀξύ.

κόνδαξ-ακος (ὁ) μτγν. παιδιὰ τις παιζομένη δι'
 ἀκοντίου ἀνευ αἰχμῆς : Κωδ.Ἰουστιν.3,43. || μφ.
κόνδακα παίζειν, ἐπὶ σαρκινῆς συνουσίας : Ρουφίν.
 ΑΠ 5,60 τῆ κυανοβλεφάρω, παίζων κόνδακα, Φι-
 λιππη ἐξ αὐτῆς κραδίης ἠδὲ γελαῶν ἐδόω.

κόνδιτο(ν) (τὸ) (ἰταλ.) μσν.δημ. κ. κόντιτο καρπὸς
 κρυσταλλοειδῆς ἐν σακχάρῳ, ἄ. φρούι γκλασσέ.

κονδίτος-ον μτγν. κ. νεώτ. συνθ. μτ. τοῦ οἴνος,
 ἀρωματικὸς οἴνος, ἰδ. γλυκὺς : Γεωπ.8,31. || τὸ
 οὐδ. **κονδίτον** ὡς οὐσ. ὁ κονδίτος οἴνος : Μοσχ.
 Ἰατρ.77.

κόνδοι Ἦσ. κεραιαί, ἀστράγαλοι.
κονδοκέρατος-ον μτγν. ὁ ἔχων κοντὰ κέρατα :
 Ἄλλ.ΠΔ Λευτ.22,23.

κονδολύχνια (ἡ) γλωσσ. κ. -λύχνιος (ὁ) στατῆ
 λυχνία, λυχνοστάτης. || λύχνος στηριζόμενος ἐπὶ
 χαμηλοῦ ποδός.

κονδόβολον (τὸ) μσν. τὸ κοντομονόβολον βλ.λ.
κονδόβος-ἡ-όν μτγν. κ. μσν. ἄ. κόνδος, συνηθέστ.
 κοντάς βλ.λ. ἐπὶ προσ. ὁ μικροῦ ἀναστήματος, ἐπὶ
 πραγμ. ὁ μικρὸς τὸ μέγεθος, ὁ βραχὺς τὸ μήκος :
 Ἦσ. κκολοβάς, ὁ σμικρὸς, ὁ κονοβάς. Τζέτζ.Μεθ'
 Ὀμ.661 ἐκόνδος ὁ βραχυλήις, ὡς ἐνδεής τοῦ κύειν
 καὶ αἰξάνειν : Λέων Σοφ.Τακτ. τὰ δὲ ἴματια τῶν
 πεζῶν ἀπάντων ἔστωσαν κονδοῖα μέχρι τῶν γο-
 νάτων. || μσν. ἐπὶ προσ. ὁ μικρὸς τὴν ἡλικίαν'
2) μφ. ταπεινός. **3)** τὸ οὐδ. συγκρ. ἐν ἔπιρρ.
 χρ. : Ἰππιατρ.30 (ἐπὶ ἵππου) κονδοτέρων ἐπιβαίνειν
 ββαίνειν με βραχύτερα βήματα.

κονδοπιέρος (ὁ) (ἰταλ.) μσν. κ. νεώτ. κ. κοντο-
 πιέρος ὁ ἀρχηγὸς μισθοφόρων πολεμιστῶν
 || βραδύτ. γεν. μισθοφόρος πολεμιστής.

κόνδουράγγο (τὸ) νεώτ. φαρμακευτ. φλοιὸς ἐκ
 τοῦ βλαστοῦ γοναλόβου τοῦ κόνδουράγγο, δεν-

δρῦλλίου τῆς οἰκογ. τῶν ἀσκληπιαδοειδῶν. || δδ.
 κ. φάρμακον κόνδουραγγίνη.

κόνδουριτής (ὁ) νεώτ. ὄρυκτον. ὄρυκτον τῆς
 κατηγορίας τῶν θεοδόσεων.

κονδρίλλη (ἡ) μτγν. φυτὸν τι ὅμοιον πιθ. τῷ
 κισθῶρι : Διοσκ.2,160.

κόνδυ-υος (τὸ) μτγν. κ. μσν. πληθ. -υα εἶδος ἐκ-
 πώματος, ποτηρίου : Μέν.293, Ἰνπαρχ.Κωμ.1,6,
 Παγκρ.π. Ἀθῆν.1,478.λ κόνδυ καὶ ψυκτήριον καὶ
 κυμβίον, ΠΔ Γέν.44,2 ΠΔ τὸ κόνδυ μου τὸ ἀργυ-
 ροῦν ἐβδάλετε εἰς τὸν μάριππον. || κ. μφ. :
 Εὐμάθ.262 γῶ κόνδυ νικρίας . . ἐκπέπωκα.

κόνδυκουρία (ἡ) ἰλατ.1 μίσθοπος, ἐργοληφία :
 Πάπ. κονδυκουρία τὸ ὄξεος δρόμου.

κονδύλαθρα (τὰ) νεώτ. παλαιός. ὑπόταξις ζῳ-
 ῶν θηλαστικῶν, ἀπαντῶντων ἐν ἀπολιθώσει.

κονδύλωνος-ια-ίο δημ. κ. κοντυλιῶνος βλ.λ.
κονδύλη (ἡ) ἔσφ.γρ. τοῦ κορδύλη βλ.λ.

κονδυλία (ἡ) δημ. κοντυλία βλ.λ.
κονδυλιζω ἰκόνδυλος| κτυπῶ τινα διὰ τῆς πυ-
 γμῆς,ραπίζω : Ὑπερείδ.ἀν.93, Ἀριστείδ.2,95 βῶαν-
 τες καὶ κονδυλιζόντες. || μφ. κακοποιῶ, αἰκί-
 ζω : ΠΔ Μαλ.3,5 καὶ προσάξω πρὸς ὑμᾶς ἐν κρῖ-
 σει . . τοὺς κονδυλιζόντας ὄφρανοις, Λιδάω.
 Προγ.26,20. || κ. παθ. δέρομαι, κακοποιεῖσθαι,
 αἰκίζομαι : Διογ.Λ 2,21 πολλαίσι δὲ βιαιοτέρον ἐν
 ταῖς ζητήσεσι διαλεγόμενον, κονδυλιζέσθαι καὶ
 παρατίλλεσθαι. || κ. μφ. : Λογγίν.44,4 ὑπὸ
 συνήθειας αἰε κεκονδυλισμένους.

κονδυλικός-ῆ-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμε-
 νος εἰς τὸν κόνδυλον ὄσπου τιος. **1)** κονδυλι-
 κὸς βόθρος κ. κ- πόρος νεώτ. ἀνατομ. κοιλότητις
 σχετικαὶ τῶν κονδυλικῶν μερῶν τοῦ ἱνακοῦ ὄσπου.
κονδύλιον (τὸ) κ. νεώτ., δημ. κοντύλι ὑποκορ.
 τοῦ κόνδυ βλ.λ. : Πάπ. κόνδυ Σικυωνίου. **2)** ὑ-
 ποκορ. τοῦ κόνδυλος βλ.λ.1) : Ἀξιόν.63 (ἀμφ.)
3) νεώτ. γραφικὸς κάλαμος, γραφίς' πρβλ. κον-
 τυλίγ. **4)** μφ. τὸ δι' ὀρισημένην δαπάνην ἢ ἔξο-
 δον ἀναγραφόμενον ποσόν εἰς προβπολογισμὸν :
 ἐνεγράφη κονδύλιον εἰς τὸν προβπολογισμὸν.
 || ὁμ. κ. ἐν ἀναφ. πρὸς λογιστικὰ κατὰστικα, τὸ
 ἐφ' ὅσαξ ἢ ἐν διαδοχικαῖς καταχωρήσεσιν ἀνα-
 γραφομένον ἔξοδον : τὸ κονδύλιον γενικῶν ἐξό-
 δων. **5)** ὁ χρωστήρ ἐν τῇ ζωγραφικῇ.

κονδυλισμός (ὁ) μτγν. κτύπημα διὰ τῆς πυγμῆς,
 γρονθοκόπημα, κακοποιήσις : Ἀρτεμίδ.Δαλδ.2,15,
 ΠΔ Σοφον.28 ἤκουσα ὀνειδισμοὺς Μωάβ καὶ
 κονδυλισμοὺς υἱῶν Ἀμμών, Ἰω.Χρυσ.6,80 κον-
 δυλισμοὺς τῶν πενήτων.

κονδυλιστής (ὁ) μσν. ἵππος πηλῶνων, τραυμα-
 τίζων τὰς ὀπλάς του εἰς τὸν στάβλον.

κονδυλοδάρης (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων
 τῆς οἰκογ. λοκουστοειδῶν.

κονδυλοειδής-ους-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ ὁμοιος
 πρὸς κόνδυλον βλ.λ., ἔξωγαμμένος : Ρουφ.Ὀστ 12.
 || κονδυλοειδῆς διάρθρωσις νεώτ. ἀνατομ. ἡ κη-
 νητῆ ἀρθρωσις ὄστων, καθ' ἣν ἡ ἐπιμυκτικὴ σφαιρο-
 εἰδῆς κεφαλὴ τοῦ ἐνὸς ὄσπου κινεῖται ἐντὸς ἐπι-
 μύκτικος κοιλότητος τῆς κεφαλῆς τοῦ ἑτέρου ὄσπου.

κονδυλοθηκή (ἡ) νεώτ. ἡ θήκη κονδύλιον βλ.λ.3).

κονδυλοκάρπος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν
 τῆς οἰκογ. τῶν σκιαδανθῶν.

κονδυλομάχαιρον (τὸ) νεώτ. μαχαιρίδιον, δι'
 οὐ ἔξεται καὶ ὀξύνεται τὸ πετροκόνδυλον καὶ μο-
 λυβδοκόνδυλον.

κονδυλορριζιον (τὸ) νεώτ. σαρκώδες διόγκωμα
 ριζῶν τιῶν.

κονδυλορριζιος-ον νεώτ. ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἔχων
 ἔξωγαμμένας κονδυλοειδῆς ρίζας. || γενικῶτ.
 ὁ φέρων κονδύλους βλ.λ.4).

κόνδυλος (ὁ) κ. μσν. κ. νεώτ. ἄρμος ὄσπου, ἰδ.
 ὁ πρὸχων ἄρμος τοῦ δακτύλου, ἡ κλειδώσις :

Ἄριστλ.Ζ1 493b,28 δακτύλου δὲ τὸ μὲν καμητικὸν κόνδυλος, τὸ δ' ἀκαμητὸν φάλαγξ· ἐν τῷ πληθ. οἱ ἄρμοι τῶν δακτύλων : Ἰνπ.Ἀρθρ.2' 2) δθ. ἡ κεκλεισμένη παλάμη τῆς χειρός, κυμῆ, γρόνθος, γροθιά : Ἀριστφ.Σφ.254 αἰθίς κονδύλιος νουθετήσεθ' ἡμᾶς, Δημ.537 πολλά γὰρ ἄν ποιήσιν ὁ τύπταν . . . ὅταν ὡς ὑβρίστη, ὅταν ὡς ἔχθρος, ὅταν κονδύλιος, ὅταν ἐπι κόρησ, Πλουτ.Ἠθ.439D παῖδες ὄφροφαγοῦντες ὁ Διόγενης τῷ παιδαγωγῷ κόνδυλον ἔδωκεν, Γαλ. κόνδυλος αὐτῷ δίδει' κ. παροιμ.π. Ἀριστφ.Εἰρ.123 κολλύραν καὶ κόνδυλον ὄφρον ἐπ' αὐτῆ ἰκλουούρι καὶ γροθοκοπήματα ἰξύλοι διὰ προσφάγι· 1' κ. ὡς κωμικὸς ὄρκος : αὐτ.Ἰνπ.411 ἔγωγε νῆ τους κόνδυλους, οὗς πολλὰ δὴ ἢ πολλοὺς μὲν ἔκσχον ἐκ παιδίου' 3) γεν. ὁ ἄρμος πάσης ἀσθρῶσεως, οἶον τοῦ πήχεως : Γαλ.18,2,617' ἢ ὄμ. τὸ τοῦ ὤμου καὶ ἀγκῶνος : Πολυδ.2,141 ἐνεῖοι δὲ καὶ τὸ πρὸς τῆ ἀκρωμία ὄφρον καὶ τὸ πρὸς τῆ ἀγκῶνα κορύνα καλοῦσιν· οἱ δὲ ἄρμοις ἢ κόνδυλοισι' : ἢ κ. τοῦ μέσου ἄρμου τοῦ δακτύλου : Ροῦφ.Ἄνομ.84, Λοικ.Ἰκ.28 ἢν ἔθος μοι κόνδυλο ποδὸς τυχεῖν' ἢ ὄμ. ἄρμος, κόμβος νεύρου : Παῦλ.Αἰγ.6,25' 4) πᾶν σκληρὸν καὶ ὀστεῶδες ὄγκωμα, οἶον ὁ δόντινος ὄγκος : Ἰνπ.1125B ἐκ μέσου μὲν κόνδυλον εἶχεν, αὐτ.1131B' εἶχεν ἄνωθεν τοῦ ἵλου δύο κόνδυλους ἢ νεῶτ. κ. σαρκῶδες διάγκωμα μέρους ριζώματός τιος, φέρων λεπιδοειδῆ φύλλα.

κονδυλομαί-φομαί ἐξογκοῦμαι, φουσκῶναι : Ἀσπασία π. Ἀέτ.16,118' βρβλ. Ἡσ. κόνδυλούμεναι ἄνοιδοῦσαι· καθάπερ ἐπὶ τῶν βρασσομένων ἐπὶ τοῦ πυρὸς ὑδάτων·

κονδυλοφόρος-ος νεῶτ. δημ. κ. κοντυλοφόρος ἐπὶ φυτῶν, ὁ φέρων κόνδυλους βλλ.5), κονδυλόρριζος· ἢ στρύγχνος ὁ κόνδυλοφόρος τὸ γεώμηλον, ἢ πατάτα' 2) τὸ ἄρσ. κονδυλοφόρος ὡς οὗς, ὁ γραφικὸς κλάμος, τὸ στέλεχος εἰς οὗ τὸ ἄκρον προσαρμόζεται ἡ γραφίς.

κονδυλόχορτο (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν ἐφέδρα βλλ.2) ἢ καμυλλοπούς.

κονδυλώδης-ους-ες κ. νεῶτ. ὁ ὅμοιος πρὸς κόνδυλον, ἐξωγκωμένος : Ἰνπ.Μοχλ.1,Διοσκ.1,146 ἢ μὲν τίς ὀμφακίτις καλεῖται, μικρὰ καὶ κόνδυλώδης, στιβαρά, ἀτύρπητος, Γαλ.2,763 διὰ τιος κόνδυλώδους ἐξοχίς' ἢ νεῶτ. ὁ πλήρης κόνδυλων, ἔχων οἰδήματα, πρησμένος.

κονδυλωμα-ατος (τὸ) κ. νεῶτ. ὄγκος, τυλῶδες οἰδήμα, ἐξογκωμα : Ἰνπ.Αἰμ.4,5, Διοσκ.Εὔν.1,209, Γαλ.19,446 κόνδυλωμά ἐστι δακτυλιον στολιδὸς ἐπανάστασις μετὰ φλεγμονῆς, Μοσχί.Ἰατρ.Γυν. Παθ.93,2 μὴ ἡ μετά τισὶ κόνδυλώμασιν ἐμποδοῖθ' 2) νεῶτ. ἰατρ. ἐκδλασθήσεις ἀνοκροαμβοειδεῖς τῶν γεννητικῶν ὀργάνων ἢ τῆς ἔδρας· 3) νεῶτ. ἐξογκωμα ἐπὶ κορυφῷ φυτοῦ, ρόζος.

κονδυλωματώδης-ους-ες νεῶτ. ὁ ὅμοιος πρὸς κόνδυλωμα βλλ.· 2) ὁ πλήρης κόνδυλωμάτων, **κονδυλωσις-εως** ἴη' τὸ κόνδυλωμα βλλ. : Ἰνπ. Αἰμ.4,5.

κονδυλωτός-ή-όν Ἐπιγρ. ὁ ὅμοιος πρὸς κόνδυλον βλλ.5), ἐξωγκωμένος : κονδυλωτῆ χρυσις' ἢ τὸ οὖδ. κ. ὡς οὗς.

κόνδυρ (ὁ) νεῶτ. ζῶφλ. γένος πτηνῶν ἀρνακτικῶν τῆς οἰκοῦ. τῶν γυπιδῶν.

κόνεμα (τὸ) δημ. προσωρινῆ ἐγκατάστασις, κατάλυσις, ἐπιστάθμεις πρβλ. κονάκι.

κόνεμα (κονάκι) δημ. σταθμεῖω πρὸς ἀνάπαισιν ἢ ἕπνον, καταλύω, κᾶνω κονάκι : ὁ τραγ. (Πάσσωδ 440) ἐπῆγαν καὶ ἐκόνεφαν σὺ πρᾶσινο λιβάδι, Σημηρ. Ἀστραία 21 ἴταν κᾶποτες ἡ κᾶμαρα ποῦ κόνεμαν ὁ ξῆνοι' ἢ συνῆθ. κ. κτ. μτχ. κωνε(μ)μένος-η-ο ὁ ἔχων καταλύει, ἐγκατεστημένος : Ἀραβ.Μυθολ.Χαλ.1,86 ἢ πολυάριθμος

παράταξις τοῦ βασιλέως, ὁποῦ ἦτον κωνεμένη σιμὰ εἰς τὴν ἄλμυνη.

κόνεω (κόνις) λεξ. ἐγείρω κόνιν, κωνιορτόν· ὁθ. τρέχω· Ἡσ. ἐκόνει· σπεῖδον, τρέχε' ἢ EM 268,29 ἐκόνει τὸ ὑπηρετεῖν καὶ ἐγκονεῖν τὸ ἐπείγεσθαι· ἢ Ἡσ. ἐκονεργεῖν κοὶ οἰδοθάνεσθαι,

κονή (ἡ) (καίω) Ἡσ. ἐκοναί, φόνου· ἢ ὁθ. κόνειον : ΨΔιοσκ.4,78.

κονητήσις (ὁ) Ἡσ. ἐκονηταί, θεράποντες.

κονηθλαί Ἡσ. ἐαὶ ἀνοιδήσεις·

κονία (ἡ) (κόνις) κ. μιν. κ. νεῶτ. κ. ἐπ. -ἦη κόνις, κωνιορτός, σιόνη : Ἰλ.Β 150 ποδῶν 8' ὑπερθε κωνίη ἴσταν· ἀειρομένη, Ὀδ.Σ 98 κᾶδ 8' ἔπεσ' ἐν κωνίσι μακῶν, Ἡσίοδ.Α 365 πρηνῆς δ' ἐν κωνίσι χαμαὶ πέσεν ἔγχρος ὄρνυθ, Αἰσχ. Ἀγ.64 γόνατος κωνίαισιν ἐρειπομένου, Εὐρ. Ἀνδρ.112 πολλὰ δὲ δάκρυα καὶ κατέβα χροῶς, . . ἐν κωνίαις· 2) ἄμμος τῆς κοίτης ποταμοῦ : Ἰλ.Φ 271 λάβρος ὑπαίθα βῆων, κωνίη δ' ὑπέριπε ποδοῖν· 3) τέφρα, στάκτη : Ὀδ.Η 153 κατ' ἄρ' ἔξειτ' ἐπ' ἐσάγγη ἐν κωνίην πάρ πυρὶ, Γεωπ.13,4,2 κωνία δρυῖνη 4) κόνις τις ἀλκαλικὴ ἐν χρ. ἀντὶ σόλωνος, κατασταλαγῆ, ἀλσίσιβα : Γαλ. 12,35, αὐτ.13,569 κωνία στάκτη' ἐν χρ. κ. ἐν τῇ ἱατρικῇ : Ἐπιγρ. κωνία ἀπὸ τῆς ἱερᾶς σποδοῦ καὶ τοῦ ἱεροῦ ὑδάτος· 6) ἀσβεστός, τίνας : Ἐρωπιαν. ἐν ἴλ, Ἡρακλ.Ταρ.π.Γαλ.12,958, Ἐπιγρ. κωνία μέλαινα· 7) ἄμμοκωνία : Ἐπιγρ., Πάπν.Εὐστ. 382,36' 8) νεῶτ. ἡ συνθετικὴ οὐσία τῶν κωνιαμάτων βλλ.· 9) τὸ ἐπιχρίσμα τῆς τοιχοδομῆς·

ΙΟ) ὄμ. νεῶτ. ἡ θηραϊκὴ γῆ, ταϊμέντο.

κονιάζομαι ποδ. μτγν. ἐπὶ φυτῶν, ἐπιπάσσομαι, ραντίζομαι διὰ κωνίας, τέφρας : Γεωπ.13,42 κωνιάζομενοι [κωνία δρυῖνη].

κωνιάκι (τὸ) ἱγαλλ. | νεῶτ. κ. δημ. οἶνονευματώδες ποτὸν ἐξ ἀποστάγματος οἴνου.

κωνιακοποιεῖον (τὸ) νεῶτ. ἐργοστάσιον παραγωγῆς κωνιάκ βλλ.

κωνιακοποιία (ἡ) νεῶτ. ἡ βιομηχανία τῆς παραγωγῆς κωνιάκ βλλ.

κωνιακοποιός (ὁ) νεῶτ. ὁ κατασκευάζων κωνιάκ βλλ.

κωνιάλος (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ κωνίαλος βλλ.3) : Κρίμων πρᾶσιτος κωνιάλω Σίμων τανε.

κωνίαμα-ατος (τὸ) κ. νεῶτ. ἰαν.-ημα ἢ δι' ἀσβέστου καὶ ἄλλων μειγμάτων ἐπιχρίσις, ἀσβεστόωμα : Ἰνπ.Επιδ.7, Ἀριστλ.Ζ1,1,19 ὡσπερ ὅταν ἀποπέση τὸ ἐναλειφθῆν τοῦ κωνιαματος εὐθύς, Θεόδωρ.ΦΑτ.4,16,1) καὶ τὸ κωνίαμα, ὅταν ἀναδέξηται, τρηεὶ τὴν θερμότητα· κ. ἐν τῷ πληθ. : Διόδ.Σ 20,8 ἀγροικία τε συνεχεῖς ὑπῆρχον οἰκοδομῆς πολυτέλει καὶ κωνίαμασι διαπεπονημένοι' ἢ ὄμ. μικρὰ ἐπισκευῆ, ἀσβεστόματα : Δημ.175 ἡ πόλις ἡμῶν τὰς δόδους ἀγαπᾷ κατασκευάζουσα καὶ κρήνας καὶ κωνίαματα.

κωνιαροπατημένος-η-ο (κωνιαρός) δημ. δυ ἐπάτησαν ὁ Κωνιάρος, ὑπεδούλωσαν οἱ Ταῦρκοι, τοιχροπατημένος : ὁ τραγ. μὲ με μαλῶνης, Κίσαθε, κωνιαροπατημένε.

κωνιαρός (ὁ) δημ. κ. κωνιάρης . ὁ Τοῦρκος κ. ἰδ. ὁ φανοτικός Τοῦρκος.

κωνιάσιος βαθμῆς (ἡ) νεῶτ. γεωλ. ἡ μεσαία τῶν ἐννεῖα βαθμίδων, εἰς ἃς ὑποδιαιρεῖται ἡ ἀνωτέρα κρητιδικὴ ἡ νεοκρητιδικὴ ὑποδιάπλασις τοῦ μεσοζῶϊκοῦ οὐράνου τῆς Γῆς.

κωνιάσις-εως ἴη' κ. μιν. κ. νεῶτ. ἡ διὰ κωνίαματος ἐπιχρίσις τοῦ τοίχου, ἀσβεστόωμα : Ἐπιγρ.

π.Βεκ.2,241,3 τήν κονίασιν του παστοφορίου και τήν γραφήν των τε τοίχων και τής όροφής και τήν έγκουσιν των θυρών, Γεωπ.2,27,5 εις τήν κονίασιν των κτηνών ουδρον μινυθουήν.

κονιατήρ-ήρος [ό] 'Επιγρ. 6 γουφών ή ό χρίων διά πηλλο, άσβεστοχρίστης.

κονιάτης [ό] μτγν. κ. σχόλ. 6 κονιατήρ βλλ. :

'Ησ. «κονιαταί» άσβεστήριοι και οι χρισταί» || γλώσσ. του έξαλειπτης : Γαλ.98,5 έξαλειπτης,

κονιάτης, χρίστης' || τίτλ. έργου του 'Αμφιδος.

κονιατής [ό] νεώτ. 6 κονιατής βλλ.

κονιατικός-ή-όν 6 κονιατός βλλ. : Πάπ. κοινατικά έργα.

κονιατός-ή-όν κ. νεώτ. 6 άσβεστωμένος ή με πίσσαν άληθιμένος : Ξεν.'Αν.4,2,22 και γάρ οίνος πολλός ήν, ώστε έν λάκκοις κονιατός ειχον, Θεόδωρ.Φ18,11, | 2) νεώτ. ζωολ. γένος έντόμων τής οικογεν. των κουρκοουλιονιδών.

κονιβάτια [ή] [κόνις, βόϊων] τό βόϊειν, πορεύεσθαι έντός κόνεως : 'Ιππ.Δι.3,68 | πιβ. έσφ. άνγυν. του σχοινοδοτασία.

κονιγκίτης [ό] νεώτ. 6ρυκτων έυυδρον φωσφορικόν άλας του σιδήρου.

κόνιδα [ή] νεώτ. κ. δημ. κ. κονίδα τὰ φά των φθειρών, φύλλων, κφρωων.

κονιδάτα [γρμάματα] [τά] μσν. μικρά ως κόνιδα βλλ. γράμματα : Πρόδρο.281 σύ φπιζεις φάδστα, και γράφεις κονιδάτα.

κονιδιάς νεώτ. κ. δημ. γεμιζώ κονίδα βλλ.

κονιδίε-ιδος [ή] μτγν. φύλλιον : Διοσκ.4,70.

κονιδιον [τό] νεώτ. άναπαραγωγικόν κύτταρον [σπόρος] γεννώμενον εκ του μηκλήιον των μηκλήτων, έξώσπορος.

κόνιζα [ή] νεώτ. 6.γρ. του κόνυζα βλλ.

κόνιζεσθαι 'Ησ. κονιορτούσθαι, κυλιεσθαι, φθειρεσθαι.

κονικερως [ό] νεώτ. ζωολ. γένος έντόμων βραχυκέρων τής οικογεν. των μυιδών.

κονικλις-ιδος [ή] νεώτ. ή δαμάλειος ύλη βλλ.

κόνικλος [ό] μτγν. κ. νεώτ. 6 κύνικλος βλλ. : Αιλ.Ζ1,13,15' || νεώτ. ζωολ. ζφων τρωκτικόν τής οικογεν. των λαγιδων, κουνέλι.

κονικλοτροφειον [τό] νεώτ. 6 τόπος, τό μέρος ένθα διατρέφονται κόνικλοι.

κονικλοτροφία [ή] νεώτ. κλάδος τής ζωοτεχνίας άσχολουόμενος με τήν διατροφήν και πολλαπλασιασμόν κόνικλων.

κονίλη [ή] μτγν. τό φυτόν όρίγανον : Διοκλ.άπ. 150, Νικ.Θηρ.626 πανάκειον τή κονίλην, Διοσκ. 3,29, Γαλ.12,91' || όμ. τό φυτόν όρίγανον τά ήρακλειωτικόν : Διοσκ.3,27.

κόνιον [τό] κόνις, κονία' Σουιδ'. 2) 6.γρ. του κώνειον βλλ.

κονιονοσία [ή] νεώτ. κ. κονίωσις αι εκ τής συχνής είσπολής κονιορτού προερχόμεναι παθολογικαί διαταραχαί, ά. νοσοκονιασις.

κονιοποίησης-εως [ή] νεώτ. ή δια τριβής, κοπανίσεως ή άλέσεως μεταβολή εις κόνιν σπερεών ούσιων ίσθον μωρμάρο, άλοτος, σακχάρους κ.ά.).

κονιοποιώ νεώτ. μεταβάλλω δια τριβής, κοπανίσεως ή άλέσεως σπερεών ούσιων εις κόνιν.

κονιοποιός-οδος [ό] 6.γρ.του κόνιποιος βλλ. : Σουιδ.

κονιοπάρυξ [ό] νεώτ. ζωολ. γένος έντόμων τής οικογεν. των κονιοπετριδών.

κονιορτοβριθής-ους-ές νεώτ. 6 πλήρης κονιορτού, κατασκοπισμένος.

κονιορτούσλα [ή] νεώτ. πᾶς ίσχυρός άνεμος μεταφέρων κονιορτόν.

κονιορτός [ό] [κόνις - όρνυμι] κ. μσν. κ. νεώτ. κόνις έγειρομένη ή ταρασσόμενη, σκόνη, κονιοραχτός : 'Ηρ.8,65 ίδειν δε κονιορτόν κωρέοντα άν'

'Ελευστίνος ως άνδρών μάλιστά κη τρισμυριων,

'Αριαφ. 'Ιππ.245 6 κονιορτός δᾶλος αύτων ως όμοιο προσκειμένον, Πλάτ.Πολ.496D έν χειμώνι κονιορτού και ζάλης υπό πνευμάτος φερομένου, Πλουτ.'Ηθ.97f' ώσπερ υπό πνευμάτος πολλού κονιορτόν ή σурφωτόν έλαυνομένους, Διγεν. 'Ακρ.4403 τά πάντα δλα φχόταν ως κονιορτόν άερος, 'Αροθ.Μυθ.Χαλ.1,36 ώσαν ένα σύμφωνον από κονιορτόν όπου τόν σηκώνει 6 άνεμος'

2) τέφρα κ. έζύλων, στάκτη : Θουκ.4,34 6 κονιορτός τής ύλης νεωστί κεκαυμένης έχωρει πολλός άνω, Μνηστ.11,4 Συνε, τήν 'Ιερουσαλήμ εισελθών κατενείρησε, . . πάντα κονιορτόν άπετέλεσε'

3) γεν. σωρός άκαθάρτων πραγμ., σκουπίδια : 'Επιγρ. σαρώματα . . συν τῶ κονιορτῶ'

4) κτ. έπέκτ. 6 ρυπαρός, άκάθαρτος άνθρώπος : 'Αναξάνδρ.34,6 χαιρετι εις αυχμόν ή ρυπήν, κονιορτός αναπέφηνεν, 'Αριστ.φ.10,8 έλαλίω μήτε χρῆσθαι μήτ' όραν κονιορτός, Δημ.547 τόν μιάρων και λιαν ευχερή, τόν κονιορτόν Ευκτήμονα.

κονιορτοσκόπιον [τό] νεώτ. μετεωρ. όργανον πρὸς μέτρησιν των μορίων του κονιορτού εις γνωστών όγκον άερος.

κονιορτοστρόβιλος [ό] νεώτ. μετεωρ. άνεμοστροβίλος μεταφέρων μεθ' έαυτού πρὸς τά άνω τόν κονιορτόν έν τῷ αέρι.

κονιορτώ-όω κ. μσν. κατακαλύπτω δια κονιορτού : Θεόδωρ.Φ12,7,5 μεγαροί δε τάς κολοκύντας, όταν οι έτήσιοι πνεύσωσι, σκάλλοντες κονιορτούσι' || κ. μσν. έν τῷ παθ. : 'Αγμ.'Ονειροκρ.140,31 εξ άνέμου κονιορτωθείς, EM 50,46 κονιορτούται οι νικώμενοι των παλαιστών.

κονιορτώδης-ους-ες κ. νεώτ. 6 όμοιος κονιορτώ, πλήρης κόνεως : 'Αριστλ.Ζ1557,6,3 οι σῆτες έμφθονταί μάλλον, όταν κονιορτώδη ή τά έρσια, Θεόδωρ.ΦΑйт.4,16,1, Διοσκ.1,26, Γαλ.14,49 άπομάττειτο τό έπιστρεφόμενον αύτοίς κονιορτώδες, Γρηγ.Νύσσ.1,118B καθ' ύπτιου τινός και κονιορτώδους χωρίου.

κόνιος-α-ον 6 κονιορτώδης βλλ. : Πινδ.Ν 9,43 πολλά μεν έν κονία χέρσω, τά δε γειτονί πόντω φάσμαι' 2) 6 έγείρων κονιορτόν, επίθ. του Διός : Πασα.1,40,6 Διός Κονίου ναός.

κονιοσκόπιον [τό] νεώτ. όργανον μικροβιολογικής εξετάσεως του κονιορτού.

κονιπους-οδος [ό], συνήθ. πληθ. -ποδες 61 έχοντες τούς ποδας πλήρεις κόνεως, όν. των δουλών έν 'Επιδούρω : Πλουτ.'Ηθ.291f' έκαλούντο δε κόνιποδες ως συμβαλαιν έστιν, από των ποδών γνωριζόμενοι κεκονιένων' πρὸλ. 'Ησ. έν λ. κόνιποδες «κονιορτόποδες» 2) είδος σανδαλίων μετό στενωδών πελμάτων, άτινα άνηνον κατά μέγα μέρος άκαλύπτους τούς ποδας και έκτεθειμένους εις τήν κόνιν : 'Αριστφ.Εκκλ.848 χαιρετι χλαυίδα και κονιποδα έχων, Πολυδ.7,86 οι δε κόνιποδες, λεπτόν ύπόδημα προεβυτικόν' τό δε κάττυμα κούφον, ώς έγγύς είναι τής κόνεως τόν πόδα.

κονίπυω λεξ. κονιώ βλλ.

κόνις-ιος [ή] κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. σκόνη, άττ. κ. νεώτ. γεν.-εως, άττ. κ. -εος, 6οτ. κόνι, συνηρ. αντί κόνιη, άττ. κ. νεώτ. κόνει, ή κονία : 'Ιλ.Ν 393 βεβρυχώς κόνιος δειδραγμένος, 'Ησιοδ.Α 62 κόνις δε σφ' άμφιδεδείη κοπιτομένη πλεκτοσίην ύφ' άρμασι και ποσιν Ιππων, Αισχ.'Ικ.180 όρώ κόνιν, άνουδρον άγγελον στρατοῦ, Σοφ.'Αντ.247 διψίαν κόνιν, Πρόδρο.2,310 ως κόνις λεπτυνήσεται βαρβάτων άπαν θράσος, Βί.'Αλεξ.4869 βροτός τυγχάνων και θνητάς, κόνι, πηλός και τέφρα' || κτ. περίφρ. εις δήλωσιν άναρρηθήτου πλήθους : 'Ιλ.1385 οὐδ' ει μοι τόσσα δολη, 6σα φάμαθός τε κόνις τε' 2) 6 τόπος : [Πινδ.Ο 8,79 κατακρούπει δ' ού κόνις συγγώνων κεδών χάριν' 3) τέφρα, αποδιά, στακτιή, στάχη, ή

έκ τεφρώσεως προερχομένη : 'Οδ.Α 191 ἄλλ' ὁ γε χεῖμα μὲν εὐδαι... ἐν κόνι ἀγχι πυρῶς (τόν μὲν χεῖμα κατακλίνας) ἐν τῇ τὸκῳ τῆς ἐστίας) || κόνις αἰθαλόεσσα ἡ τῆς αἰθάλης. τῆς κωνιάς τὴν χροῖαν ἔχουσα, ἡ μετ' αἰθάλης ἀνάμεικτος, στάκτη μαυριδερή, ἦν ἔρριπτον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς εἰς δόλωσιν βαρυτάτων νέβους : 'Ιλ.Σ 23 ἀμφοτέρωσι δὲ χερσὶν ἑλών κόνιν αἰθαλόεσσαν χεῖστα κᾶκ κεφαλῆς, Εὐρ. Ἐκ.496 ἐπὶ χροῖν κείται κόνει φύρουσα δύστηνον κᾶρα' 4) ἐν γενικῳ. Σμ. ὀρη κατατετριμμένη, μηδαμινή, ὑπόλειμα, ἀπότηριμα κωνιορτώδες ἀχρηστον, ἐν συνθῆ. χρ. μῦθ. : Λουκ.Νεκρ.Δ 13 οὕτε ἡ ξανθὴ κόμη, οὕτε... ἐρύθημα ἐπὶ τοῦ προσώπου ἐπὶ ἔστιν... ἀλλὰ πάντα μία ἡμῖν κόνις, φασί, κρᾶντα γυμνά τοῦ κάλλους, Νεκρ. Ἀκολοῦθ. πάντα τέφρα, πάντα κόνις, - βασιλεια μεγάλα κατέρρευσαν εἰς κόνιν' 5) εἶδ. λεπτή τις κόνις, ἢ ἐπέρρινον ἐπὶ τὰ σώματα τῶν παλαιστῶν, ἀφοῦ οὗτοι ἠλείφοντο δι' ἑλαίου, ὅπως οὕτως εὐληπτότεροι γίνωνται εἰς τοὺς ἀντιπάλους : 'Αριστλ.ΖΚ 709α,14, Λουκ. Ἀνάχ.29 τὴν μέντοι κόνιν ἐπὶ τὸ ἐναντίον χρησίμην οἰόμεθα εἶναι, ὡς μὴ διολισθαίνουσιν συμπλεκόμενοι, 'Αθῆν.12,518 Β τὴν τῶν ἀθλοῦντων κόνιν' 6) μῦθ. ἐπίχρυσος κόνις ἡ ἐκ χρυσοῦ ἢ ἐκ χρυσοχρόου ἄ. μετᾶλλου, ἡ χρυσόακονη : Πολυδ.7,97' 7) ἀσβεστος, τίνας : 'Ιουλ. Ἐπιστ.80' || νεώτ. καυστική ἢ βιονταία κόνις μείγμα ἰσων μερῶν καυτικοῦ κηλίου καὶ καυστικῆς ἀσβέστου' 8) ρηματ. π. κωνία, κωνιῶ, κωνίστρα, κωνιστήριον, κωνιτῆ, κωνιορτός, κωνισάλος. Ἐκ ρίζ. κεν- (κνε-, κνα-, κνη-, κνή, κναίω |, κων-, λατ. cinis

κωνίς-ίδος (ἡ) κ. νεώτ., δημ. κόνιδα, συνθῆ. ἐν τῷ πληθ. κωνίδες τὰ λεπτότατα φᾶ παρασίτων ἐντόμων (ψθειρῶν, φύλλων, κόρσων) : 'Αριστλ.ΖΙ 539β,11 ἕκ τῶν ψθειρῶν ὀχευομένων αἰ καλούμεναι κωνίδες, Διοσκ.2,101 'ψθειράς καὶ κωνίδας ψθειρεῖ καταχρησόμενον, 'Αντυλλ.Π Ὀρειδ.10,21,1' || κωνίδες [sic] π. 'Ἦσ. γλώσσ. τοῦ δόρκα.

κωνισάλος-α-ον κ. νεώτ. ὁ πλήρης κόνεως, σκονισμένος : 'Αντίμ.52 ἀμφὶ κωνισάλεον... διφρον, Εὐφορ.23, Νδών.Δ 36,227 κωνισαλέην τρίχα σείων' 2) νεώτ. συνεκδ ὁ παλαιός, ὁ λεησιμονημένος.

κωνισάλος (ὁ) (κόνις) κ. μιν., π. μῦθ. κωνισάλος νέφος κωνιορτοῦ, στρόβιλος : 'Ιλ.Γ 13 τῶν ὑπὸ ποσὶ κωνισάλος ὄρωυτ' ἀελλῆς ἔρχομένων, αὐτ.Ε 503 λευκοὶ ὑπερθε γένοντο κωνισάλοι, 'Ανν.Κορν.9,247 β πνευσίον ἀνέμου σφοδροῦ... ὁ κωνισάλος ἐς οὐρανὸν αὐτὸν ἦρτο' 2) ἡ μεμειγμένη κόνις μετὰ τοῦ ἐλαίου καὶ τοῦ ἰδρώτος τῶν παλαιστῶν : Γαλ.12,283' πρὸλ. Εὐστ. 373,30 ὁ ἰδρῶς τῶν γυμναζομένων μίχθεις τῷ πάτῳ, συντελεῖ πρὸς διαφθορῆσιν δεικνῶν τῶν παρὰ φύσιν κωνισάλεον δὲ ὀνομάζουσιν αὐτὸν ἔνιοι τῶν περιέργων ἀπικιζόντων' 3) δαίμων τῆς αὐτῆς ὡς καὶ ὁ Πριᾶπος τᾶξεως : Αριστφ. Λυσ.982 τίς δ' εἰ σὺ; πότερ' ἄνθρωπος, ἡ Κωνισάλος, Πλάτ.Κωμ.174,13' 4) 'Ἦσ. «σκίρτησι σατυρικῇ ἡ τῶν ἐντεταμένων τὰ αἰδοῖα».

κωνίστις-εως (ἡ) ἄσκησις ἐν τῇ κωνίστρᾳ : 'Αριστλ.Οὐρ.292α,26' 2) ἐσφ.ἀνάγν. τοῦ κόμωσις βλ.λ. : 'Αριστλ.ΖΙ 623β,31.

κωνισμα-ατος (τὸ) Ἐπιγρ. κ. κόνιμα ἡ κωνίστρα : τοῦ κωνιματος τᾶς γὰς τῶν σείων.

κωνιστήριον (τὸ) μῦθ. ἡ κωνίστρα βλ.λ.Ζι : Βιτρ.5,11,2, Ἐπιγρ.

κωνιστικός-ή-ὄν ὁ εὐαρεστούμενος τὰ κηλίη-τῆ ἡ κήθησι ἐν τῇ κόνει, ἐπὶ πτηνῶν : 'Αριστλ.ΖΙ 633α,29 τῶν ὀρνίθων οἱ μὲν κωνιστικοί, οἱ δὲ λοῦνται' οἱ δὲ οὐτε κωνιστικοί, οὐτε λοῦνται,

κωνίστρα (ἡ) κ. μιν. κ. νεώτ. τόπος κεκολλημένος ὑπὸ κόνεως' δθ. τόπος κηλίσεως, οἶον σχηματίζουσι τὰ πτηνὰ ἐν τῇ κόνει : 'Αριστλ.ΖΙ 613β, 9 ὅταν ποιήσονται ἐν τῷ λείψ κωνίστραν ἐπιλυγασσάμενοι ἀκανθάν τινα καὶ ὀλην... τίκτουσι καὶ ἐπιφάζουσιν' 2) ἡ παλαιστῶν, τόπος κεκαλυμμένος δι' ἄμμου, ἔνθα αἱ παλαισταὶ παλαιουσι : Λυκόφρ.866 γυμνάδας κακοξένους πάλης κωνίστρας, Πλούτ. 'Ἦθ.638C τῶν τῆς ἀγωνίας ἐγδῶν, πλησὺ καὶ κωνίστρας καὶ κηρώματος γυχνάει δέομενον, Αἰ.λ.ΖΙ 11,10 ὄρκοι καὶ κωνίστραι καὶ γυμνάσια' πρὸλ.Εὐστ.382,32 «ἀλινδῆθρα, ἡ κατὰ τὴν πόλιν κωνίστρας» 3) νεώτ. κ. μῦθ. πᾶσα πνευματικὴ ἢ πολιτικὴ δρᾶσι θεωρουμένη ὡς ἀγωνισμα : νεώτατος κατῆλθεν εἰς τὴν πολιτικὴν κωνίστραν' 4) τὸ δόπεδον τοῦ θεάτρου' Σουῖδ, ἐν.λ. σκηνῆ κρεταὶ δὲ τὴν θυμῆλιν ἡ κωνίστρα, τοιούτῳ τὸ κάτω ἔδαφος τοῦ θεάτρου.

κωνίτης (ὁ) νεώτ. ὄρυκτολ. παραλλαγή τοῦ δολοῦτου βλ.λ.

κωνιχαλιτῆς (ὁ) νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτὸν ἀποτελοῦν βροσικῶν ἀρσενικῶν ὄλων τοῦ χαλκοῦ μετ' ἀσβεστίου.

κωνίω κ. μιν., μέλλ. κωνίσω, ἀόρ. ἐκόνιτσα, μέσ. μέλλ. κωνισομαι, ἀόρ. ἐκονισάμην, παθ. παροκ. κενόνιμαι, ὑπερα. κενόνιτο ἰέν ἄντηρ. ἐνίστε ἐκόνισσα, κενόνιμομαι, κενόνιστο, πληρῶ κόνεως, ποιῶ κωνιορτώδες, κωνιορτώ, σκονίζω : 'Ιλ.Ξ 145 ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες εὐρῶ κωνισοῦσιν πεδίον [ἐπὶ ἀνθρώπων μετὰ σπουδῆς φευγόντων] || καλύπτω διὰ κόνεως, σκονίζω : αὐτ.Φ 407 ἔπτα δ' ἐπέσχε πέλεθρα πείων, ἐκόνισε δὲ χαιτάς κ. ἐν τῷ παθ. καλύπτομαι ὑπὸ κόνεως, κατασκονίζομαι : αὐτ.541 κενονιμένοι ἐκ πεδίου φεῦγον [ἐφευγον κατασκονισομένην], αὐτ.Χ 405 τοῦ μὲν κενόνιτο κάρη ἄπαν' || κενονιμένος ὁ πλήρης κωνιορτοῦ (τ. ε. σπεῦδων, ἐπιγυμνοῦσι) : Αριστφ. Ἐκκλ.291 μὴ πρῶ πάνυ τοῦ κνέφους ἦκη κενονιμένος, Λουκ.Θε.Δ 24,1 ἐπανελθόντα ἐπὶ κενονιμένον παρατιθέναι τὴν ἀμβροσαν' || ὄμ. παθ. ἐπιπάσσομαι ὡς διὰ κόνεως : Θεόδωρ.1,30 κισσὸς ἐλιχρῶς κενονιμένος' || μέσ. κηλιωμα ἐντός τῆς κόνεως, ὡς τὰ πτηνὰ, οἱ ἵπποι κ. ἄ. : 'Αριστλ. ΖΙ 633β,4,αὐτ.557α,12 καὶ οἱ φασιανοί, ἂν μὴ κωνιωνται, διαφθειροῦνται ὑπὸ τῶν ψθειρῶν, Πολ. 59' || μέσ. κ. ἐπὶ παλαιστῶν, πᾶσσω ἐμαυτὸν κώνει : Διοκλ.ἀπ.14, Γαλ.6,16,2, Λουκ. Ἀνάχ.31 χρισάμενοι τῷ ἐλαίῳ καὶ κωνισάμενοι πρότε καὶ αὐτοὶ πῶς τὰς χαιτάς' 2) παρασκευάζουσι τὸν μάρην : Φιλ.2,173,Εὐστ.113,63' 3) αὐτῶ. ἐγείρω, σηκῶμαι σκόνῃ, ἐπὶ ἵππων : 'Ιλ.Ψ 372 οἱ δ' ἐπέτονον κωνόντες πεδίοιο' || ἐπὶ ἀνδρῶν ἀγωνιζομένων ἀγῶνα δροῦμο : 'Οδ.Θ 122 οἱ δ' ἄμα πάντες καρφαλῶς ἐπέτονον κωνόντες πεδίοιο' || κ. ἐπὶ στρατοῦ προχωροῦντος : Αλοχ. Ἐπτ.60 ἐγγὺς γὰρ ἦδον... Ἀργεῖων στρατὸς χωρεῖ, κωνίει.

κωνιῶ-ᾶω [κωνία] κ. νεώτ. ἐπιγρ. δὲ ἀσθεάτω, ἀσθεσάτω, ἀσπρίζω : Δημ.36 τὰς ἐπάλλεξις ἀς κωνιώνων, καὶ τὰς δοῦς ἐπισκευάζομεν, Ἐπιγρ.' || κ.μέσ. ἐν ἐνεργ. σμ. : 'Αριστλ.ΖΙ 592α,4 καὶ τοῦτο τηροῦσιν οἱ ἐγγελευστροφοί... ἡ κωνισίτην τοὺς ἐγγελευζῶν' κ. παθ. : Βίτ.55,9, Πλούτ. Σὺγκρ. Ἀριστ.Κάτ.Πρσεβ.4 πορφόρας μὴ δεπθῆναι μηδὲ οἰκίας κωνισαμένης, ΚΔ Μαρθ.23,27 τᾶφοις κωνισαμένοις' || γεν. ἐπιγρ. οἶον διὰ πίσης : Διόδ.Σ 19,94 ἀγγεῖα κατὰ γῆς ὄρυκτα κωνισαμένα' || μῦθ. κρίω, χρωματίζω, καθιστώ τι ἀλλοῖον : Φιλῶστρ. Ἐπιστ.22 κ. παθ. : ΠΔ Παροιμ.21,9 κρείσσον οἰκεῖν ἐπὶ γωνίας ὑπαίθρου, ἢ ἐν κωνισαμένῳ μετὰ ἀδικίας.

κωνιώδης-ους-ες ὁ ὁμοιος πρὸς τέφραν : 'Ἰνν. 213 κωνιῶδεα οὐρα.

κονκάρδα, (ή) [Ιταλ.] δημ. κ. κονκάρδα ή κονκάρδα μικρός ρόδοξ ή κύκλος έξ ύφασματος ή σεριπτιού επί του πλίου ή του ένδύματος φερόμενος ώς διακριτικόν σήμα· || είδ. τό επί του πληκίου ένθύσημον τών στρατιωτικών.

κονκάλδιον [τό] [λατ.] νεώτ. κ. κογκλκάλδιον αϊθουλάς, έν ή συνέρχονται οι καρδιανάλοι πρός έκλογήν νέου πάπα· || κτ. έπέκτ. τό συνέδριον τών ούτω συνεργουμένων καρδιανάλιων.

κονκορδάτον [τό] [λατ.] νεώτ. κ. κογκορδάτον ή μεταξυ τού πάπα και πολιτείας τινός συναπτομένη σύμβασις.

κόννα 'Ησ. «σποδός».

κονναπιά [ή] δημ. κ. κονναπιά τό δένδρον ζιζυφος ή κεντροφόρος.

κόνναρον [τό] 'Ησ. ό καρπός τού κόνναρου.

κόνναρος [ό] μτγν. κ. νεώτ. τό άειθαλής δένδρον ζιζυφος ή κεντροφόρος· Θεόπομ. |στ.129, 'Αγαθοκλ.δ' || νεώτ. βοταν. γένος φυτών της οικογ. τών κονναριωδών.

κονναλίτης (ό) νεώτ. όρυκτολ. όρυκτόν αποτελουόν ένωσιν λαγγίτου μετά άξυλχωριούχου χαλκού και ύδροσεϊδιου τού χαλκού.

κοννοσιδή 'Ησ. «εις όξύ λήγων».

κόννος (ό) μτγν. είδος μικρού κοσμήματος· Πολύδ.10,18,6 ταίς μέν παισι κόννος και φέλια·

2) γένειον· Λουκ.Λεξίφ.5 τόν κόννον και την κορυφαίαν άποκεκομηκώς· 3) 'Ησ. έν λ. λέρωμα σκόλλως. Λάκωνες·.

κοννοφόρος ον 'Ησ. «σκόλυφορος».

κοννοφόρος μτγν. ό άφρων· Κωμ. 'Αδέσπ.93.

κοννώ-έω γνωρίζω· Αλσχ. |κ.130 καρδόνα αύδάν δ' εύ, γά, κοννεις· πρβλ. 'Ησ. κουνειν, συνειναι, έπίστασθαι·.

κονοπάσι (ή) δημ. τό φυτόν άγνος βλ.λ.11.

κονοπέδιον (τό) νεώτ. βοταν. γένος φυτών της οικογ. τών σκιαδανθών.

κονσεκράτιον [λατ.] μτγν. άποθέωσις· 'Ιω. Λυδ. 'Αρχ.230.

κονσепτοεαλισμός (ό) νεώτ. φιλοσ. ή έννοιακρατία βλ.λ.

κονσερβά [ή] νεώτ. κ. δημ. τρώφιμον διατηρούμενον κηπόν διά καταλλήλου σκευασίας.

κονσερβατόριον [τό] [Ιταλ.] νεώτ. 'Ιδρυμα, έν φ διδάσκονται όλοι οι κλάδοι της μουσικής, φάδειον.

κονσερβοποιεζον [τό] νεώτ. τό έργοστάσιον κονσερβών βλ.λ.

κονσερβοποιής-εως [ή] νεώτ. ή διατήρησις κηπών τροφιμών διά καταλλήλου σκευασίας.

κονσερβοποιός (ό) νεώτ. ό κατασκευάζων κονσερβάς βλ.λ.

κονσερτό [τό] [Ιταλ.] δημ. ά. κονσερτό βλ.λ., συναυλία.

κονσίλια [τά] [λατ.] μτγν. βουλευματα· 'Ιω. Λυδ. Ρωμ.130.

κονσιλιάρης (ό) [λατ.] 'Επιγρ. ό σύμβουλος.

κονσιστωριανό [οί] μτγν. κ. μον. η. οι άνώτεροι βαθμοί και ό κονσιστώριον βλ.λ. συγκροτούνης, ά. συστατήριοι· κόμητες κονσιστωριανοί.

κονσιστώριον [τό] μτγν. κ. μον. η. Βυζαντ. τό έκ τών άνωτάτων τού κράτους βαθμούχων συγκροτούμενον συμβούλιον τού στέμματος· Πάπ. κόμητ τούδε τού κονσιστωριου· 2) είδ. έν τή Δυτική 'Εκκλησία ή υπό τήν προεδρίαν τού πάπα συνελευσις τών καρδιανάλιων.

κονσόλα [ή] [γαλλ.] δημ. άρθρωγόνιος προεξοχή οικοδομήματος, ζυλίνη, μαρμαρίνη ή λιθίνη, χρησιμεύουσα ώς υπέρρειαμα θηγκών, έξωστών, ώς ύποστάτης άγαλμάτων, άγγείων κτ· 2) πολυτελής άμτραπέζιον έρειδιόμενον έν τών τοίχων κ. επί δύο ποδών, οίμοσειδώς κεκαμμένων.

κόνσολας [ό] δημ. πρόξενος ή ύποπρόξενος.

κονσόριον [τό] [λατ.] νεώτ. συνεταιρισμός τραπεζών σκοπών εις την διά κοινών τών συμβαλλομένων λογαριασμών διενέργειαν έμπορικών ή χρηματιστικών πράξεων.

κονσουλάρης [ό] μτγν. κ. μον. η. Ρωμαίσις· ό ύπατος [consul] 2) η. Βυζαντ. άνώτερος αύλικός αξιωματούχος.

κονσούλα [ή] μσν. συνλευσις, είδος τή συμβουλλου έπικρατίας έν διαφόροις Ιταλικαίς πόλει.

κονσούλτο [τό] [Ιταλ.] δημ. 'Ιατροσυμβούλιον· Σολωμ. 'Ιατροσυμβ.160 καρτερούμε | τού γιατρούς και θέ να δούμε· τί κονσούλτο παύ θέ να 'ναι.

κονσταντάν [τό] νεώτ. φυσ. κρμα έξ ίσων μερών νικελίου και χαλκού χρησιμοποιούμενον πρός κατασκευήν ηλεκτρικών όντιστάσεων.

κοντά έπίγρ. μσν. κ. δημ. πλησιον, έγγύς· 'Ερωτόκρ.4,67 κι έσίμωσε κοντά της κι από τή χέρα πιάνει τη, Σολωμ.Δυό 'Αδέλφια 15,2 έτοπτα λαλώντας κοντά της πηγαίνει, Ζερβ.Μύθ.Ζ 41 πένθιμο· σάν άνθισμα φυτού κοντά σ' έρείπια· || φρ. από κοντά κατά πόδας· τού φάνταξε και την πήρε από κοντά· || κοντά κοντά παραπλεύρας· τά σπίτια μας είναι κοντά κοντά και καθημερνα βλεπόμαστε· || κοντά στα άλλα πρός τοίς άλλοις· 2) έν χρον. σημ. περί, κατά· άφήσαμε τού γλέντι κοντά τά έημερώματα· 3) σχεδόν, περίπου· Χρον.Μορ.2633 οι εκκλησίες κρατούσιν κοντά τό τρίτον του Μορώς, - είναι κοντά μία ώρα πρύ τών καρτερών· 4) έν συγκρίσει· κοντά σ' αυτό που έπαθα έγώ, τούτα που μου λάς είναι μηδέν, - τι είναι οι συμφορές της ζωής κοντά στο θάνατο·

κονταίνω δημ., άφρ. (έ)κόντυνα, βραχύνω, καθιστώ τή βραχυτέρον, κάνω κοντώτερο· πρέπει να τό κοντύνης λίγο τό άπανωφόρι σου· 2) κ. όμτβ. καθίσταμαι βραχυτέρος, κοντώτερος· τού κόντυνε τό σακκάκι του, Ψυχάρ.Ταξ.37 είχα·χλωμάσει, άσπρσει, λιγνέφαι και κονταίνει.

κοντάκι [τό] νεώτ. κ. δημ. είδος στιγμιότυπου φωτογραφικής μηχανής.

κοντάκιον [τό] δημ. τό κοντάκιον βλ.λ. τυφεκίου.

κοντακία (ή) δημ. τό διά τού κοντακίου όπλου πλήγμα, κτύπημα.

κοντακιανός-ή-ό δημ. ό μάλλον κοντού, βραχέος άναστήματος, κοντοτύποιος.

κοντάκιον [τό] μσν. κ. νεώτ., δημ. κοντάκι ύποκορ. τού κόνταξ βλ.λ., μικρόν ραβδίον, μικρός ζυλίλος κοντάς· 2) είδ. τό μικρόν κηλυδρικόν ζύλον, περι ό ειλμοστο ό πάμπυρος έπίσημου τινός έγγράφου· || όθ. κ. αυτό τό ειλητάριον τού παπύρου, τό περιετυλιγμένον έγγραφο· Κοιροπαλάτης Θ [κωδ.] 52 κοντάκιον της χειρονομίας, - άρχων τών κοντακίων [όφφικιαλός η. Βυζαντ. έντεταμένους τήν φύλαξιν τών ιερών βιβλίων]· 3) τμήμα βιβλίου, εις κεφάλαια ύποδιαιρούμενον· || δοκιμω, μελέτη· Στέφ.Ρητ.284,33· 4) βραχύς ύμνος έν ταίς εκκλησιαστικαίς ακολουθίαις, έν συνόφει περιέχων τό Ιστορικόν έγκώμιον της εορτής, τού έορταζομένου άγίου· Κοιροπαλάτης Θ [κωδ.] 57,15,Θεα Λειτουργία [έκδ. Σαλιβ.166 ει δέ ούχ έορτάζεται ό άγιος, τό μέν 'Αναστάσιμον Κοντάκιον και ό Οίκος άναγιγνώσκονται μετά τήν έκτην 'Ωδήν· 3) νεώτ. κ. δημ. τό ζύλινον όπισθιον μέρος τών φορητών πυροβόλων όπλων [τυφεκίων].

κοντακωτός-ή-όν νεώτ. ό διά κόντακος ή κοντακιου έφωδισαμένος· || έν τώ ναυτ. παλαιότ. τό κοντακωτών τύπος πυροβόλων ών ή σκόπευσις ένίγνετο τή βοήθειά κοντακίου προσηρμοσμένου επί τού άρματος.

κοντανασίνω δημ. αίσθημαίνω, πνευσιώ, όναπνέω ταγέωσ και διά βραχειών, διακεκομμένων άναπνοών, λαχανιάζω : Παπαδ.Χριστ.Διηγ.12 έφούσκωνεν, έκοντανάσιναι κανεΐς δια ν' αναδθ, Παλαμ.Τρισεύγ.80 και τά φύλαξε πιστά, καθώς άράδα τά λέγει και κοντανάσιναι.

κόνταξ-ακος [ό] μιν. ό κοντάς.

κονταράτος [ό] μιν. μιν. ό δια κοντου, δια κονταρίου άπλισμένος : Άνών. εις 'Υπομν.εις Ρη-τον.Τέχν.103,21, Διγεν.Άκρ.2682 εκεί τότε έφάνησαν άνδρείοι Άραβίται Ι από τό θάσος έκατόν όμόπιστοι, κονταράτοι.

κονταρέα [ή] μιν. κ. -ία, δημ. κονταριά κ. κονταρή ή βολή κονταρίου, ή δια κονταρίου πληξής, χτύπημα μέ τό κοντάρι : Χρον.Μορ.1123 εις κάμπον ν' άναμεινουνσιν να δώσουν κονταρέας [κώδ. κονταρίες], Λιβ.Ροδ.2044ν στοχώ τό προστοκουβρίν του και κρου τον κονταρέαν, Έρωτόκρ.2,1431 εις τ' άρματα τσι κεφαλής δυό κονταρές χτυπούσι.

κονταρέμα [τό] μιν. δημ. ό δια κονταρίων άγών, κονταροκτύπημα : Έρωτόκρ.2,1714 μ' άκούσετε τό ριζικό, πώς ήρθε να μοδοση, Ι στο δεύτερο κονταρέμα δε θέλει να τ' άφήση.

κονταρέω μιν. κ. δημ. δια κονταρίου κτυπώ, ρίχνω τό κοντάρι.

κονταροθήκη [ή] σχόλ. ή θήκη δόρατος, άκοντιού : Σχόλ.Όπν.Άλ.2,356 'εδουροδόχη' κονταροθήκη.

κονταρίον [τό] ΙΙ μιν. μιν. κοντάριν κ.νεώτ.δημ. κονταρί ύποκορ. του κοντάς, έπίμηκας ξύλον, σκληρόν εν είδει δόρατος, χρησιμεύον ως έπιθετικόν όπλον : Άνών. εις 'Υπομν.Ρητορ.Τέχν.236,5, Σχόλ.Ευρ.Έκ.14, Εύστ.1641,8, Διηγ.Άχιλλ.123 άπήρεν και εις τά χέρια του σκουαρίν και κοντάριν, Έρωτόκρ.2,1430 στη σέλλα σάζουν τό κορμί, στη χέρα τό κοντάρι, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 49,4 και παραγιούς χιλιάδες Ι να φτιάδουν θρόνους και θρονιά Ι . . και για τό Χάρο τό φονιά Ι κονταρία και μαχαίρια' 2) δημ. κάμαξ άλιέως, καμ'άκι' 3) όμ. δημ. ήσα ρόδδος ξυλίνα, έπίμηκη. έφ' ή προσδένεται τι, κοντάς : τό κοντάρι τής σημαίας' 4) νεώτ. ειδ. κοντός, άκόντιον έν χρήσει δια τοπογραφικός μετρήσις.

κονταρίον [τό] [2] μιν. άστρον. κύριον σημειον τής έκλειπτικής : 'Ηφαίστ.'Άστρ.2,11.

κονταροκράω μιν. ρίπτω τό άκόντιον, συμπλέκομαι εις άγώνα κονταροκτυπήματος, κονταροχτυπώ Ι Λιβ.Ροδ.658 όλοι εκαθαλλικεύσαμεν εις τό μυστον λιβόδιν, ήρξάμεθα να παιζώμεν, να κονταροκροτοβμεν.

κονταροκτύπημα-ατος [τό] νεώτ. κονταροχτύπημα βλλ.

κονταρομαχία [ή] νεώτ. τό κονταροχτύπημα βλλ., ό διαδορατισμός.

κονταροξύλο [τό] δημ. τό ξύλον του δόρατος, του κονταριοσ, τό ξυστόν βλλ.

κονταρούδια [τά] δημ. είδος μικρών σύκων σχιζομένων πρό τής άντελοούς ώριμάνσεως : Παπιστάτ.Χιακ.Γλωσσ.192.

κονταροχτύπημα [τό] μιν. κ.δημ. ό δια κονταρίου Ιππικός άγών, τό μεταξύ Ιππέων καταφωρικων άγώνισμα, καθ' ό ένικά ό δια του δόρατος καταρρίπτον από του Ιππου τών αντίπαλον του, διαδορατισμός, ά. γιόστρα, τζιόστρα : Έρωτόκρ.2,22 ά θέλης τή βουλή του φίλου του καλό σου, άσ' τό κονταροχτύπημα.

κονταροχτυπώ μιν. κ. δημ. διαγωνίζομαι εις κονταρομαχίαν, σε κονταροχτύπημα, διαδορατίζομαι : Έρωτόκρ.1,1390 έρχονται για λόγου τζι μεγάλοι καθαλλάρει Ι να κονταροχτυπήσουσι.

κοντάτο [τό] μιν. ή κομτεΐα, ή εδαφική περι-

φέρεια ή υπό τήν διοικητικήν έξουσίαν του κοντε βλλ. τελούσα : Χρον.Μορ.1378 ό πρώτος να ένεμείνη έκείσε εις τό κοντάτο του τής Τσαμπίνας.

κονταυγή [ή] δημ. αι όλιον πρό τής αυγής στήγμαϊ τής νυκτός, ή ώρα που κοντεύει να χαράξη.

κονταφόρος [ό] γλωσσ. ό κοντοφόρος βλλ.

κόνταμα [τό] δημ. κ. κόνταμα ή ένέρεια και τό άποτέλεσμα του κονταίνω βλλ., βράχυνσις' 2) τό άποτέλεσμα του κοντεύω βλλ.2), προσέγγισις, πλησίωσις.

κόντας [ό] μιν. κ. δημ. κ. 'κόντης, θηλ. κοντέσσα κ. κοντεσσίνα, ό κόμης βλλ. : Χρον.Μορ.204 εις τήν Πουργούταν έσιμξαν άμφοτέροι οι κοντάδες, αύτ.5937 ειχε μέ τήν γυναίκα του έκείνιν τήν κοντέσσα τρεις θυγατέρας έμορφες.

κοντεύω [ι] μιν. επί κοντού προσήλω, άναρτώ, κρεμάω : Μαλλά.1245,19 τήν κεφαλήν του Ιερέως έκόντευσα.

κοντεύω [2] μιν. κ. δημ. κ. κοντεύω φέρω πλησίον, κοντά, σημών : δ.τραγ.ένΥπασπ.Π.Χιακ.Γλωσσ.193 όντα θά με κοντέψουνε στής εκκλησιάς τή μέση' 2) συγτέμνω, συντομώω, κοντολογώ : Χρον.Μορ.2926 αλλά δια συντομώτερον και διά να σάς τό κοντέψω' Ι κ. παθ. συντομώμαι, περικόπτομαι, λιγοστεύω : Έρωτόκρ.3,830 λιγοίνει και κοντεύεται τό μάκρος τσι ζώης της' 3) έρχομαι πλησίον, προσεγγίζω, είμαι, έρχομαι κοντά : Βέλθ.Χρυσ.κ.Κορ.Άτ.2,196 όταν δε πύρε τον κόντρον, κοντεύει τον και λέγει, Ψυχάρ.Ταξ.91 κοντεύε να φτάξη τό βαπόρι, Σημηρ.Άστρ.46 δεν άφιασε να κοντέψη στον πύργο μήτε πουλι άπ' τό γιαλό' Ι κ. τριτοπροσ. άπολ. κοντεύει προλογώ, γίξει, πλησιάζει, λίγο θέλει να . . : κόντευε να χαράξη σάν άφήσαμε τό γλέντι, - κοντεύει ή νύχτα, Σολωμ.Δυό 'Αδελφια 5,2 κοντεύει τό βράδυ Ι που μαύρο σκοτάδι Ι ξηπαλώνει στη γη' 4) κ. μτφ. τείνω, πλησιάζω να, λίγο θέλω, κινδυνεύω να . . : Ψυχάρ.Ταξ.30 οι κολαστικοί . . τόσας φορές είπαν τή γλώσσα μας βάρβαρη και πρόστυχη, που κοντέφε ό κόσμος να τους πιστέψη, - κοντέφε να φανή άγενής, - κοντέψαμε να πάδωμε συμφορά με τις τρέλλες του.

κοντζές [ό] μιν. ό κάλυξ, τό μουμπούκι, ά.δημ. γοντζές βλλ. : Διγεν.Άκρ.2845 κισσός άνεθάλε χλωρός, τριαντάφυλλα και κοντζέςδε.

κόντμα [τό] δημ. κ. κόντεμα βλλ.

κόντιλος [ό] ύποκορ. του κοντός, επί τρω ήρωες έν άισχρ. σμ. : Εϋν.334.

κοντινά έπίκορ. δημ εις μικράν άπόσταση, πλησίον, κοντά' 2) συντόμως : τούτη ή στράτα θά σε βγάλη στο γιαλό πιο κοντινά' 3) προσεχώς : κοντινά θά γίνω ό γάμος τους.

κοντινός-ή-ό δημ. ό εις μικράν άπόσταση, ή πλησίον κείμενος, γειτονικός, διπλανός : κάθεται στο πιο κοντινό μας σπίτι, - στο κοντινό θάσος' 2) αύτομοσ : πήραμε τον κοντινώτερο όδρομο για τό χωριό' 3) προσεχής, επικείμενος : θά πάμε να γλεντήσουμε στον πιο κοντινό χορό.

κόντιτα [τό] ήταλ. δημ. κόντιτον βλλ.

κοντοβασίλεμα [τό] δημ. ή ώρα καθ' ήν πλησιάζει να δύση ό ήλιος, ή πρός τό γέρμα.

κοντοβασίλεύω δημ. επί του ήλιου, φέρομαι πρός τήν δύαν, προς τό γέρμα' Ι κ. άπροσ. καθώς κοντοβασίλευε.

κοντόβλαπος-η-ο δημ. κοντόβλωρος βλλ.' Ι κ. μτφ. : Ζέρβ.Ίστ.196 οι κοντόβλωποι ρυθμίσαι των άνθρωπίνων προγμάτων.

κοντοβολεύω δημ. μετά δυσκολίας έξοικονομώ τό δια τό δεινύοσας άνάγκας μου χρεϊώδη, τό κουτσοκατοφέρνω : μεροκαματάρης ό φουκαράς, παθαίνεται να τό κοντοβολέψη, - τό κοντοβολέφαμε και σήμερα.

κοντοβολῶ-έω μτγ. διὰ τοῦ κονιοῦ, διὰ τοῦ δόρατος πλῆττω : Στραβ.10,1,12.

κοντοβραδῶ (τό) δημ. ἡ πόρος τῆν ἐσπέραν ὠρα, δταν πλησιάζῃ τὸ βραδίαση : Καρινθ.Ζητ.71 κατὰ τὸ κοντοβραδο, δταν ἐγύρισε στὸ σπίτι, Ζερβ.Στοχ.Μοναξιάς,6 διαβάθηκε σμημενός μιά μέρα | κοντοβραδο, βρέθηκε ἕμπρός μου.

κοντοβράκι (τό) δημ. βραχεία περισκελιά τῶν χωρικῶν μέχρι τῶν γονάτων φθάνουσο.

κοντόγεμος-η-ο δημ. ὁ σχεδὸν πλήρης, ὄχι τελείως γεμῶτος : κοντόγεμο σταμνί.

κοντόγερμα (τό) δημ. ἡ ὄλιγον πρό τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου ὠρα, καθὼς κοντοβασίλειει : ὁ τραγ. ἐν Παοπάτ.Χιακ.Γλωσσ.193 νά μπαίνει ἡλιος τὸ πρῶτ, κι ἡλιος τὸ μεσημέρι | και μέσα στὸ κοντόγερμα, ἕνα γλυκὸν ἀέρι.

κοντόγουνι (τό) δημ. βραχέα ἐκ μηλωτῆς ἐπενδυτῆς μόνον μέχρι τῆς ὀσφύος κατερχομένος.

κοντογυρίζω δημ. περιφερομαι, γιγνίζω : κάθε ἀπόβραδο κοντογυρίζει στῆ γειτονιά τῆς 2) κ. μτφ. πολιορκῶ ἐρωτικῶς : τὴν κοντογυρίζει ἐπίμονα δίχως αὐτὰ νὰ τόνε θέλη.

κοντόδέματος-η-ο δημ. εὐρωστος και βραχὺς τὸ ἀνάστημα, γεροδεμένος καὶ κοντός.

κοντοζύγωμα (τό) δημ. ἡ προσέγγισις, τὸ πλησίασμα.

κοντοζυγῶν δημ. προσεγγίζω, πλησιάζω, ζυγῶνω, ἔρχομαι κοντὰ : τὸν ἐκοντοζύγωσε νὰ τοῦ κρομφομίληση, - κοντοζυγῶσασι πρὸς τὸ χωριὸν σάν ἐπίσας νὰ βρέχη, Παπαδ.Χριστ.Διηγ.77 τὸ φεγγάρι . . θὰ ἔχανε σχεδὸν τὸ φέγγος του, ὅσον θὰ ἐκοντοζυγῶνεν εἰς τὸ μέγα βουνόν' | ἐν εἰδ. φρ. τὴν κοντοζύγωσε ἐν ἀναφορᾷ πρὸς γυναικὰ, πλησιάζω με ἐρωτικῶν διαθέσει, διπλωρώνω' 2) κ. ἐν ἄπρσο. ἐκφρ. : σάν ἐκοντοζύγωσε νὰ νυχτώση, Ζερβ.Αυρ.Σάτ.Μέρμ.89 λογιάζω πῶς ὁ Αὐγερνίδος νὰ βγῆ κοντοζυγῶνει.

κοντόθωρος-η-ο δημ. ὁ μῦθος, ὁ μόνον τὰ πλῆσιον αὐτοῦ κείμενα θυνομένος νὰ ἴδῃ, ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ ἴδῃ μακριά : Σημηρ.Ὀνειρ.Ἡσκιοι Γ' ἀφ'ἡλου7 ὅσιν ν' ἀγναντεύουν δὲς, - μὰ τί ;— πῖδ' ἐκεῖ, κοντόθωρη ἡ ματιά μας ποῦ δὲ φτάνει.. 2) κ. μτφ. ὁ ἔοπερημένος διεισδυτικῶ, βαθῆως ἐρευνητικῶ πνεύματος, ὁ περιωρισμένης νοήσεως ἢ διαισθησεως : κοντόθωρο κριτικὸ ποῦ δὲν ἐνίσωσαν τὴν ἄξιαν τῶν ἔργων του.

κοντοκλαδεύω δημ. κόπτω βραχεῖς τοὺς κλάδους δένδρων, κλαδεύω κοντὰ τὰ κλωνιά.

κοντοκλάδι (τό) δημ. βραχὺς, κοντός κλάδος.

κοντοκλώστης (ὁ) δημ. σκαπτ. ὁ καθ' ὑπερβολὴν βραχὺς τὸ ἀνάστημα, κοντοστομύτης.

κοντοκολοκυθιά (ἡ) δημ. ποικιλία κολακύνθης τῆς κοινῆς ἐν Σπάρτῃ, ἀ. καμπιάτικη, πολιτικῆ.

κοντοκόθω δημ. κ. -κόφτω κόπτω εἰς βραχὺ, κονταίνω, κόβω κοντὸ : κοντόκοψε τὰ κλαριά, Καρικθ.Ζητ.28 ἀπὸ τὸ γόνα ἔως κάτω, ἀγραφιῶτικῆ κλάτσα, κοντοκομμένη.

κοντόκορμος-η-ο δημ. βραχὺς κορμος.

κοντοκράτῃμα (τό) δημ. ἡ ἀφιχνία ἐπίσεχσις, ἀναχαίσις, σταμάτημα 2) μτφ. διαταγμός, ἀμφιβολία : Βλαστ.Συνμ.44.

κοντοκρατῶ-έω κ. -άω δημ. ἀφιχνιδῶς συγκρατῶ, σταματῶ, ἀνακόπτω : Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.164,18 και τ' ἄλογο κοντοκρατεῖ και τὸ χορὸ ἀγναντεύει, Κρυστ.Ἄγροτ.Νεραϊδόπαιδο31 κοντοκρατεῖ τὸ χορὸ και κόδεσι τὸ τραγοῦδι.

κοντοκυνήγησηον (τό) Ἐπιγρ. κυνήγιον ἀγρίων ζῶων διὰ κοντῶν, με κονταρία.

κοντολαίμη (ὁ) δημ. ὁ ἔχων βραχὺν λαίμον.

κοντολογῆς ἐπίφορ. μον. κ. δημ. κ. -ἰς κ. -γιάς ἐν βραχεῖ λόγῳ, ἐν συντομίᾳ : Καισάρ.Δαν.ἐν Σάθ.3,38 ἄλλος ἐβαστοῦσε τουφεκί, ἄλλος σπαθί, και

κοντολογῆς . . ὄτι ἄρμα εὕρισκεν ἢ εἶχεν ὁ καθένας εἰς τὸ σπίτι του, Καζ.Ν.ΘΚωμ.1,2,45 ποῖδς . . πόνοισ | τόσο βραριά τόσο κάνει νὰ θρηνοῦνε; | .. κοντολογῆς σοῦ τὸ ἔξηγο, ἀποκριθῆ, - κοντολογῆς μείνασε νηστικὸ κείνο τὸ βράδυ.

κοντολογία (ἡ) μον. κ. -λογία σύντομος, ἐν βραχεῖ λόγῳ, ἔκθεσις, διήγησις, ἀφήγησις : Ἄνών.Κώδ.Παρισ.π.Κομμαν.Ἀθλοσ.192, Ἐρωφ.4,36 τὸ πρᾶμα σὲ κοντολογία, σὰ στέκει, μοῦ δηγήσου.

κοντολογίζω δημ. κ. κοντολογεῖν βλλ.

κοντολογῶ-άω δημ. κ. -λογίζω ἐν συντόμῳ, διὰ βραχέων ὀμιλῶ : Βλαστ.Συνμ.119.

κοντολυθῶ-άω δημ. κ. -λυγίζω κόμπεται πως, λυγίζω, γέρνω λίγο : ὁ τραγ. κοντολυγαί ὁ κάλαμος, φιλεῖ τὸ κυπαρίσσι.

κοντόμαλλο (τό) δημ. συνήθ. κτ. πληθ. βραχέα ἀπορρίματα ἔριου, μὴ δεκτικὰ κλώσεως, ἐν χρῆσει δὲ διὰ τὴν πλήρωσιον προκοκαλασίω.

κοντόματος-η-ο δημ. μῦθος, μὴ βλέπων εὐκρινῶς εἰς μακρὴν ἀπόστασιον, ἀ. κοντόθωρος, κοντόφθαλμος : Βλαχογ.Ἀνέμ.16 δὲ βλέπουμε, ἀφέντη, στὸ σκοτάδι, εἴμαστε κοντόματοι.

κοντομαυλῶ-άω δημ. κ. -μαυλίζω ἐκ τοῦ πλησίον καλῶ, ἔλκυω τὰ κατοικίδια ζῶα δι' εἰδικῆς φωνῆς· πρβλ. μαυλάω.

κοντόμερος-η-ο δημ. οὐ ὄλητα ἡμέραι ζῶῃς ὑπολείπονται, ποῦ λίγες μέρες τοῦ μένου νὰ ζῆση : Βάρν.Μοιραῖοι21 τοῦ ἄλλου κοντόμερη ἡ γυναικὰ | στὸ σπίτι λεῖπειν ἀπὸ χτικιά.

κοντομόνοβλο (τό) μον. ἄγωνισμα παραπλήσιον πρὸς τὸ σμημενὸν ἄμα ἐπὶ κοντῶ, ἐκτελούμενον ὑπὸ τῶν ἀκροβατῶν και ἰσορροπιστῶν τῶν βυζαντινῶν ἀμφιθεάτρων, συνιστάμενον δὲ εἰς τὴν, τῇ βοηθειᾷ ἐπιμῆκουσ κοντοῦ, ὑπερηφῆδισιν τάφρων κ.ἰδῶς εἰς τὴν ἀνωθεν τοῦ σώματος ἐξηγριωμένων θηρίων ἐκτέλεσιν ἀλυμάτων διὰ κοντοῦ ἐν τοῖς Ἰπποδρομίαις : Κώδ.Ἰουστιν.3,43,3.

κοντόμαλος-η-σ δημ. ὁ περιωρισμένης, ἐλαττωματικῆς διανοητικῆς ἰκανότητος, κοντός : Βλαστ.Συνμ.113.

κοντόμητης (ὁ) δημ. σιμόρ, ποῦ ἔχει κοντὴ μῆτη.

κοντόξυλο (τό) δημ. βραχὺ και χονδρὸν ξύλον, ρόπαλον : φρ. θὰ σὲ πάρω | ἢ θὰ σ' ἀρχίσω | μὰ τὸ κοντόξυλο.

κοντοπαίκτης (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ διὰ κοντῶν παίζων, χορευῶν, ἀκροβάτης χορευτῆς : Ἐπιγρ.,ΑΒ 652.

κοντοπαικτική (ἡ) μον. ἡ τέχνη τοῦ κοντοπαίκτηου βλλ., ἡ ἀκροβατικῆ τέχνη : Βλεμμ.709, (ἐκδ.Μ1.) ἡ κοντοπαικτικῆ ματαιοτεχνία τις ἔστιν ὧς και ἡ νευροβατικῆ.

κοντόπαχος-η-ο δημ. ὁ παχὺς και βραχὺς ἄμα τὸ ἀνάστημα, κοντόχοντρος.

κοντοπερπατῶ δημ. βαδίζω διὰ βραχέων βημάτων, κάω κοντὰ βήματα.

κοντοπίθαρος-η-ο δημ. σκαπτ. ὁ βραχὺσώμος και παχὺς ὧς πῆθος, κοντόχοντρος σάν πιθάρι.

κοντοπλευρίον (τό) μον. ἡ βραχεῖα πλευρά : Ἰππιατρ.115.

κοντοπνευστί ἐπίφορ. μτγ. διὰ βραχειῶν ἀναπνῶν, με κοντῆς ἀνάσεσ, κοντανασαινοντας : Βί. Στέφ.Νεωτ.π.Κοτελ.434 μετ' οἰμωγῆς οὐ μικράς, κοντοπνευστὶ πρὸς αὐτὸν λέγοντες.

κοντοπόδαρος-η-ο δημ. βραχὺπούς.

κοντοπαρούσι (ἡ) δημ. εἶδος ἐκλεκτοῦ ἁπίου, ἀχλαδίου φέροντος βραχὺν και πως χονδρὸν μίσχον, ἀ. κοντούλο.

κοντοπροεῖα (ἡ) μτγ. ὡς κῆρ. ὄνομα ἐπὶ ἀνάπτου, δυσβάτου και συντομωτέρας ὡς πρὸς ἄλλην ὁδὸν : Πολυθ.16,16,4 εὐθέως ἐπὶ τὴν Κοντοπροεῖαν ἐπέβαλε, Πτολ.Ευεργ.6.

κοντοπροσκυνῶ δημ. κῦπτων προσκυνῶ, γέρνω, σκύβω νὰ προσκυνῶ : Βιζυην.87,33 ὠθ-

ρω κοπέλλες που περνούν | να πάν στο περιβόλι | κι αυτού που κοντοπροσκυνούν με παίρνουν οι διαβόλοι.

κοντορραχα [τό] δημ. κ. κοντορράχι ράχη βουνού χθαμαλή.

κοντορραχούλα [ή] δημ. ύποκορ. θωπευτ. χθαμαλή ράχη βουνού, κοντή ραχούλα, πρβλ. κοντορραχο : Πολιτ. Έγκλ. Τραγ. 71, 10 έσεις βουνά, φηλά βουνά, κι έσεις κοντορραχούλες.

κόντος [τό] δημ. ή βραχύτης, αντίθ. μάκρος.

κοντός [ό] κ. νεώτ. κ. δημ. μακρά ξυλίνη ράβδος, κοντάρι, είδ. ράβδος έπιμήκης έφωδιασμένη διά μεταλλίνου άγκίστρου, έν χρήσει διά την παραβολήν ή άπωσιν πλοίου, λέμβου : 'Οδ. I 487 χείρσαι λαδών περιμήκα κοντόν ώσα παρέξ ινήαι, 'Ηρ. 2, 136, Εύρ. 'Αλκ. 254 νεκίων δέ πορθήμες έχων χέρ' έπί κοντώ Χάρων μ' ήη καλει, 'Θουκ. 2, 84 και ναός τε νηϊ προσέειπτε και τοίς κοντοίς διευθούτω, Διοκλ. άπ. 142, 'Επιγρ. 2) τό ξύλου του δόρατος, του άκοντίου : Λουκ. Τόξ. 55 και έτέρωντο ήδη προκινδυνεύοντες, ό μόν στυρακίω εις τών μηρόν ό Λογγάτης, ό Μακέντης δέ πελέκει εις τών κεφαλήν και κοντώ εις τών ώμων

3) βακτηρία, μπαστούνι : Γαλ. Χρ. Μορ. 3, 5

4) βούκεντρον : Πάπ. 5) νεώτ. κ. δημ. είδ. μακρά, ξυλίνη, σιδηρά ή εκ καλάμου κυλιδική ράβδος, άποτελούσα έν τών φορητών γυμναστικών όργάνων, έν χρήσει διά την εκτέλεσιν άσκήσεων ή ηθλημάτων : άλλα επί κοντώ.

κοντός ή-ό(ν) μτγν., μσν. κ. δημ. βραχύς (τό μήκος ή τό ύψος, τό άνάστημα) : 'Αδαμ. 2, 20, Πόλχ. έν Κατ. 'Αστρλ. Κ I 95, Δουκ. άγγ. 702, - κοντός άνθρωπος, δ. διστ. φηλός άντρας, 'Απόστολος, κοντός, μορφή και γάνα | κοντή γυναίκα, πέρδικα, φηλή, καραμαντιάνα, -τά μανίκια του έρχονται κοντά, - κοντό φουστάνι, - κοντές κάλτσες, - κοντά μαλλιά

|| φορ. λέει ό ένας τό μακρύ του κι ό άλλος τό κοντό του | επί εκφερτόνων γνώμας ασφώς άντιπιθεμένας άλλήλων, ή κατηγορίας εις βάρος προσώπου τινός | 2) βραχύς την διάρκειαν, σύντομος : κοντή ζωή, παροιμ. Κυριακή, κοντή γιορτή | επί υποθέσεων, ών ή έκθεσις δέν θά βραδύνη | φορ. κοντός φαλάμας άλληλούφα (έπί) δι' όλίγων εκπεφρασμένης άλλ' άποφασιστικής ρήσεως = δέν χρειάζονται λόγια πολλά |

κοντοσιμάλι δημ. έρχομαι πλησιον, σιμάνω.

κοντοσκάλι(ον) [τό] μσν., δημ. κ. κοντοσκάλο ή κατωτέρα, ή χαμηλότερον προς τό έδαφος βοθμικς κλίμακος, ώς τοπων. έν Βυζαντίω : ΨΚωδ. έκδ. Preg. 257, 16, Βέλοθ. Χρυσ. π. Κορ. 'Ατ. 2, 317 κι εις τών λιμένα έρραξε εκεί στο Κοντοσκάλι.

κοντοσπαθο [τό] δημ. βραχύ ξίφος, κοντά σπαθί : Βαλαμρ. Φωτ. I, 233 ύστερα με τη σκούλη | άρχισαν του κοντοσπαθου άργά να πελεκάνε τ' άντρειωμένα δάχτυλα.

κοντοσταθλος ή -σταυλος [ό] [λατ.] μσν. ό άνωτερος στρατιωτικός αξιωματικός : Χρον. Μορ. 4508 ήτον μέγας κοντοσταβλος του πριγκιπάτου έλου' || είδ. π. Βυζαντινός, ό διοικών τα σώματα τακτικού στρατού, τά εκ Φράγκων μισοφόρων καθρητισμένα.

κοντοσταμπέλιο [οί] [ιταλ.] μσν. οι επί Βενετοκρατίας έν 'Επτανήσφ χωροφύλακες, ώς και ό τόν υ διαφόρων κομών προσετώτες.

κοντοστασιμο [τό] δημ. άμφιβολία, ζισταγιμός : Βλ. οστ. Σ υπμ. 44.

κοντοστέκω δημ. κ. κοντοστέκομαι στέκω άποτόμως ένφ βαδίζω, ανακόπτω αφηνιδιά και δι' όλίγων την πορείαν μου, σταματού για λίγο : Κρυστ. 'Αγροτ. Νεραϊδόσ παιδο 64 κι ούτε γυρίζε να τάς δώ, ούτε και κοντοστέκει, Ζερβ. Μυθ. Ζ 66 κι όταν τέτοια άκούοντας έκοντοστέθη και σαστι-

σμένος έστρεψε, - κάθε που περνά τό δειλί κοντοστέκειται μπροστά στο σπίτι της μήλας και την δώ' 2) μτφ. διαστάζω, άμφιβάλλω : Καζ. Ν. 'ΘΚωμ. I, 2, 121 γιατί, γιατί μου κοντοστέκεις ; | τί τόσο θρέψεις στην καρδιά σου δελτία.

κοντοστούμνης-αικο δημ. ό λαν βραχύσωμος άνθρωπος : για δες τό κοντοσταύμικο που θέλει να κάνη τόν παλληκάρά.

κοντοστρούμυλος-η-ο δημ. ό βραχύσωμος άμα και παχύς, ό κοντός και στρουμπουλός : μιά κοντοστρούμυλοιη γυναικούλα.

κοντοσυλλαβίζω δημ. μετά δυσκολίας συλλαβίζω, άναγινώσκω.

κοντοσυμβιάζομαι μσν. συνάπτω συμβιβασμόν τινα, έρχομαι περίπου εις συμφωνίαν : Λιβ. Ροδ. 2842 κοντοσυμβιάστικαν εις την συμπεριβάν.

κοντοσφαγος-η-ο δημ. ό έχων κοντή σφαγήν, βραχύν τράχηλον, ό κοντολαφός : Βαλαμρ. Φωτ. I, 120 ήθελε βρόδια κάτασπρα . . κοντοσφαγας, κοιλάτα.

κοντοσώματος-η-ο δημ. ό βραχύς τό άνάστημα, τό σώμα.

κοντοσώμα μσν. σχεδόν φθάνω ; πλησιάζω να φθάσω : Γεωργηλ. 'Ορ. Κ π. Κορ. 'Ατ. 2, 341 έκοντόσωνε σιμιά την Ούγγαριαν.

κοντοτραβώ δημ. έλκω έκ του πλησιον, τραβώ από κοντά.

κοντουβερνάλιος [ό] [λατ.] μτγν. κ. μσν. έναστος τών άποτελούσαντν τό κοντουβέρνιον βλ. άνδρών, σύσκιμος : Πάπ.

κοντουβέρνιον [τό] [λατ.] νεώτ. ή π. Ρωμ. π. Βυζαντ. συσκηνία, όμοσκηνία, ό εκ δέκα συνήθως άνδρών, υπό την αύτην σκηνήν | tabernaculum | καταλυόντων, στοίχος λεγεώνος.

κοντούλα [ή] δημ. ποικιλία άχλαδιού, ά. κοντοποδαρούσια.

κοντούλης-αικο δημ. ύποκορ. του κοντός βλ. λ., ό βραχύς πως τό άνάστημα, ό κάπως κοντός, κοντοβτικός.

κοντούλικος-η-ο δημ. κ. κοντούλης βλ. λ. ό μάλλον κοντός.

κοντούρα [ή] δημ. τό φυτόν αίρα ή μευθιστική.

κόντορος-ον μσν. ό έχων βραχείαν ούραν : 'Αχμ. 'Ονειροκρ. 153.

κοντοφάρδος-η-ο δημ. κ. κοντοφάρδουρος ό βραχύς άμα και πλατύς, εύρύς.

κοντοφάρνω δημ. όμοιός κάπως προς τινα : κοντοφάρνει του πατέρα του.

κοντοφάλλμος [-η]-ο(ν) μσν., κ. δημ. ό μύφω, ά μη εις μακρόν άπόστασιν βλέπων, ά. κοντόθωρος : Καισάρ. Δαπ. έν Σάθ. 3, 98 Παρβένιος ό κοντοφάλλμος, 'Αθηναίος φιλόσοφος' 2) δημ. έν χρ. κ. μτφ. ό περιορισμένης άντιλήψεως, και κρίσεως, ά μη προσρατικός.

κοντοφορικόν [τό] μσν. σώμα κοντοφόρων βλ. λ. : Νικ. Χων. I 2, 2 έκδ. Βόνν., σιτ. έν Σάθ. I, 115 τό μόν κοντοφορικόν λατινικόν άνεστάλη, ειπειν δ' οικειότερον της ήμετέρας αίσχρώς άπέλλεται.

κοντοφόρος-ον μτγν. κ. μσν. στρατιώτης 55 έρω κοντόν, δόρυ : Πολύβ. άπ. 225, Λουκ. 'Αλέξ. 55 έπημόμην δέ και στρατιώτας δύο, λουχοφόρον και κοντοφόρον, Φλοστούργ. 7, 15 και τοίς ύποσπόνδους κοντοφόρους Σαρακηνούς, Νικ. Χων. έν Σάθ. I, 111 κοντοφόροις άνθαμιλλώμενος.

κοντόχειρ-χειρος [ό, ή] μτγν. κ. μσν. ό βραχείας έχων τας χείρας : Ανών. Φυσιογν. 133.

κοντόχοντρος-η-ο δημ. ό παχύς και βραχύσωμος άμα, κοντόφαχος.

κοντόχρονα έπίρρ. δημ. έν βραχεία, αυντόμω χρόνφ : κοντόχρονα, έχομε πολλά να | δουμε.

κοντόχρονος-η-ο δημ. ὁ ἐν βραχεῖ, συντόμῳ χρόνῳ τελεσθῆσόμενος, γενησόμενος || εἰδ. ἐπὶ ἄνθρ. οὗ ὀλίγος χρόνος ζωῆς ὑπολείπεται, πρβλ. κοντόμερος.

κοντοχωρίτης-ισσα-ικο δημ. ὁ κάτοικος πληθίσιον κειμένου, γειτονικοῦ χωρίου ἢ ὁ ἐξ αὐτοῦ καταγόμενος, ἔχων τὴν προέλευσιν.

κόντρα (ἰταλ.) ἐπίρρ. δημ. ἀντιθέτως, ἐναντίως : ταξιδεύσαμε κόντρα στὸν ἄνεμο· || φρ. μοῦ πάει κόντρα μου ἀντιφέρεται· 2) ὡς οὐστ. τὸ κόντρα τὸ κατ' ἀντίθετον φοράν, μετὰ τὸ πρῶτον, γινόμενον ζυγίσμα.

κοντράλα (ἠ) (ἰταλ.) δημ. ἡ ἀσιδὸς ἢ ἔχουσα φωνὴν κοντράλο βλ.λ.

κοντράλο (τό) (ἰταλ.) δημ. ἡ βαθυτέρα τῶν γυναικείων ἢ παιδικῶν φωνῶν.

κοντραμπαντίρης (ό) δημ. ὁ ἐνεργῶν λαθρεμπόριον, κοντραμπάντο.

κοντραμπάντο (τό) (ἰταλ.) δημ. λαθρεμπόριον. **κοντραμπασίστας** (ό) (ἰταλ.) δημ. μουσικὸς παιζῶν κοντραμπάντο.

κοντραμπάσο (τό) (ἰταλ.) δημ. τὸ βαθύτερον καὶ ὀγκωδέστερον τῶν ἐγκόρων μουσικῶν ὀργάνων τῆς τάξεως τοῦ βιολίου, βαθύχορδον βλ.λ. 2) τὸ βαθυφωνότερον τῶν σοξίων κεράτων.

κοντραμπαστούνη (τό) δημ. ναυτ. ἡ ἐπιδορατίς.

κοντραμπάλμπερης (ό) δημ. ναυτ. σιπαρίς βλ.λ.

κοντραπακέφιλος (ό) δημ.ναυτ. σίπαρος βλ.λ.

κοντραπλακέ (τό) (γαλλ.) δημ. ἀκλ. σάνις λεία ἀποτελούμενη διὰ συγκολλησεως λεπτοτάτων σαβίδων τοποθετημένων κατὰ διασταύρωσιν τῶν ἰνῶν αὐτῶν.

κοντραπῆντο (τό) (ἰταλ.) δημ. μουσ. ἡ ἀντίστιξις βλ.λ., ἡ ἐπὶ δεδομένῳ μέλῳ συναρμογῆς μιᾶς ἢ πολλῶν ἀνεξαρτήτων μελωδιῶν.

κοντρασάτρω (ἰταλ.) δημ. κ. κοντρασάτρω ἐναντιοῦμαι, ἀντιπθεμαί πηγαινῶ κόντρα : Μπασιὰς ἄλιευτικὰ 107 ἀρμένιζες πάντα με τὸν καιρὸ καὶ δὲν τ' ἀρεαεὶνὰ καὶ κοντρασάτρω.

κοντραφαγόττο (τό) (ἰταλ.) δημ. εἶδος βαρυαύλου βλ.λ.

κοντρί (τό) δημ. ὀγκώλιθος, μεγάλη ὀγκώδης πέτρο : Βαλαωρ. Ξεριζομένῳ δέντρο 17 γιά νὰ ρουφήξῃ τὸ ποτάμι· ἕνα κοντρί ποῦ τῦφραζε τὸ δρόμο, Κρυστ.126,24 καὶ σ' ἄδιοιο δέντρο κι ἂν σταθεῖν, α' ἄδιοιο κοντρί ἀκουμπήσων.

κοντριάζω μον. κ. δημ. χονδριά βλ.λ., σκληρύνομαι κατὰ τὰ δέρμα, γίνομαι τυλῶδης : Κορ. Ἀτ. 4B,686

κοντριάρης (ό) μον. κ. δημ. ὁ ἐμφανίζων χονδρους, τυλῶδης ἀπεσκιρωμένος : Κορ. Ἀτ.4B,686.

κοντριάρικός-η-ο μον. κ. δημ. ὁ ὄπεσκιρωμένος, τυλῶδης : Πρόδρομ.2,478 φειριάριον, κοντριάρικον . . γαδούριν παλαιόπληγος.

κοντραρίνα (ἠ) δημ. μικρὸν μουσικὸν ὄργανον τετραγωνικὸν ἢ ἑξαγωνικὸν, μετὰ φυσήτηρος, ὁμοιάζον πρὸς τὴν φυσαρμόικαν.

κοντραρίνο (τό) (ἰταλ.) δημ. μικρὸν κονταέρτο βλ.λ. 2) μικρὰ ὄρχηστρα ἐκ τριῶν βιολίων καὶ βιολοντσέλλου, ἄ. κουαρτέττο.

κοντραρίστας (ό) (ἰταλ.) δημ. μουσικὸς διῶδων συναυλίας, κονταέρτα· 2) ὁ φάλλων μονώδιον ἐν ὄρχηστρα ἢ παιζῶν μονωδοῦν ὄργανον.

κονταέρτο (τό) (ἰταλ.) δημ. συναυλία· 2) εἶδος μουσικῆς συνθέσεως δι' ἑν ὄργανον καὶ ὄρχηστρον.

κονταές (ό) δημ. ὁ κόλυβ, τὸ πουμπόκι.

κοντσίνα (ἠ) δημ. εἶδος χαρτοπαιγίου διὰ 52 παιγνιοχάρτων παιζόμενον· 2) ἡ δεσμὸς τῶν παιγνιοχάρτων.

κονταλένιος-α-ο δημ. ὁ ὀνολεὶ διὰ κονδύλιου ἐζωγραφημένος· ὄθ. χαρίεις, λεπτός : κονταλένια μέση, - κοντυλένια δάχτυλα.

κοντύλι (τό) μον. κ. δημ. τὸ κονδύλιον, ὁ γραφικὸς κάλαμος : Φοροτῶν.26,21 νὰ γράφῃ τὸ κοντύλι μου καὶ νὰ μιλῆσῃ ἢ γλώσσα, Γλαυμ. Περ.Χαιρ.43,5 γιά νὰ σὲ γράφω, γίνηκα κοντύλι | στὴν ζωγραφιά· 2) ὁ ἐκ σχιστολίθου στυλίσκος δι' οὗ γράφουσιν ἐπὶ τοῦ ὀβόκιου ἢ μαθηταί· 3) τὸ χρηματικὸν ποσὸν τὸ δι' ὀρισμένην δαπάνην ἢ ὡς ἔσοδον ἀναγραφόμενον ἐν τινι προϋπολογισμῷ

κοντυλογραφεῖ δημ. γράφω διὰ κονδύλιου, κολλιγραφεῖ : Βλαστ.Συνμ.62 ἐν λ. γράφω· 2) παθ. κτ. μχ. παρακ. ἐπὶ τῆς χειρός, ἢ εὐγραμμός· κ. παθ. : Πολιτ. Ἐκλ.Τραγ.165,12 τὸ χέρι σου τὸ παχουλὸ τὸ κοντυλογραμμένο· || κ. ἐπὶ τῶν ὀφρῶν, ἰδ. γυναικός : φρύδια κοντυλογραμμένα.

κόντυμα (τό) δημ. κόντυμα βλ.λ.

κόντωσις-εως(ἠ) μτγν. ἡ δὲ κοντοῦ, κονταρίου, κάμακος ἀλιεύσις : Αἰ.Ζ1 12,43.

κοντωίτης (ό) πάπ. ὁ κατέγων κοντωτῶν πλοῖον.

κοντωτός-ή-ον μτγν. κ. πάπ. ἐπὶ πλοίου, ὁ ἔχων κοντῶν, ὁ κινούμενος διὰ κοντῶν : Διόδ.Σ 19, 12 δυοὶ μὲν τριήρεις, κοντωτοὺς δὲ πλείσιον.

κόνυζα (ἠ) κ. μσν. κ. νεώτ. ποιητ. κνύζα βλ.λ. τὸ ὀμῶνυμον κ.π. νεώτ. φυτόν, βλ. κατωτ. : Ἀριστ.Ζ1 534b,28 ἔάν δέ τις κόνυζαν προσενέγκῃ, Θεόδωρ. Φ1 6,26,Γολ.12,35, Ἰππιατρ.260,1 κόνυζαν τὴν ὑπὸ τινῶν κνύζων λεγομένην· || νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν προσυπανθῶν, περιλαμβανόν πάσας πολυετείς καὶ ἐτήσιαις καὶ φρύγανα, ὡς κόνυζα ἢ Βρεταννικὴ ἰπώδης πολυετές, κόνυζα ἢ βαρούσομος ἰετήσιον, κόνυζα ἢ δυσεντερικὴ ἰπώδης πολυετές, φαρμακευτικὸν, κόνυζα τὸ Ἐλένιον, ἧς αἰρίζα περιέχουν ἰουλίνην, αἰθέριον ἔλαιον καὶ ρητινώδεις καὶ πεπτικὰς οὐσίαις, δημ. (ἀκόνυζο, φυλλίστρα, ἀφροκάρφι).

κονυζήσις-εσσα-εν μτγν. ἰππιατρ. ὁ φυτόν, τὸ ὁμοιάζον πρὸς τὴν κόνυζαν βλ.λ. : Νίκ.Θηρ.615 κόνυζήεν φυτόν ἔγχλυον.

κονυζίτης (ό) μτγν. κ. μσν. ἐπὶ οἴνου, ὁ μετὰ κόνυζης βλ.λ. παρεσκευασμένος, κρασί τραθηγμένο με κόνυζα : Δισκ.5,53 Γεωπ.8,10.

κονφεττί (τό) (ἀκλ. | γαλλ.) κ. κομφεττί βλ.λ. μικρὰ διαφόρου χρώματος τεμάχια χάρτου, κυκλικῶ ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον σχήματος, τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῦν ἐκσφενδονίζοντες κατ' ἀλλήλων κατὰ τὰς ἐορτὰς τῶν ἀπόκριων ἰδίως ὁ διάφοροι μετρηφιοεμένοι καὶ μὴ, ἄ. χαρτοπόλεμος βλ.λ.

κόνωνιος-α-ον Ἐπίρρ. ὁ τοῦ Κόνωνος ὄνομασία εἶδος κύλικος : κωννεῖα [κὺλιξ].

κόξα (ἠ) (ἰταλ.) λεξῆ, Σουῖδ. « τὸ ὄπισω τοῦ γονατίου μέρος » 2) Φώτ.196,18 « τὸ ἴσχιον ».

κοξαλίνα (ἠ) νεώτ. ἰατρ. ἰσχιαρθροκάκη βλ.λ.

κοξάριος-ον μον. ὁ πάσχων κατὰ τὴν κόξαν βλ.λ. : Ἰππιατρ.232,16.

κοξελεῖθαι (οἰ) νεώτ. ζῶολ. οἰκογέν. ἐντόμων τοῦ ἄθροισμ. τῶν κοιλοκέμων βλ.λ.

κοξελός (ό) νεώτ. ζῶολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν κοξελεῖδων βλ.λ.

κοπερατίθα (ἠ, ἀκλ. | γαλλ.) συνεργατικὴ βλ.λ.

κόρβτις-ιος(ἠ) (ἰσπ.) μτγν. κ. νεώτ. ἡ παρὰ Ῥωμαίους κόρως, τιμῆα στρατοῦ ἐκ τριῶν σπειρῶν, ἀποτελοῦν τὸ δέκατον τοῦ λεγώνος· πρβλ. νεώτ. στρατ. τάγμα : Πολύβ.11,23,1 τοῦτο δὲ καλεῖται τὸ σύνταγμα τῶν πεζῶν παρὰ Ῥωμαίους κόρβτις, αὐτ.11,33,1.

κόσ (ό) Ἦσ. «κοίλωμα».

κοσούτις (ό) Ἐπίρρ. ὄνομασία μινός ἐν Χαλείῳ.

κοπάδι (τό) δημ. ἐπὶ ζῶων, πλῆθος, ἄγελ· Κάλθ. 10,28,3 περιπατοῦν ἢ ἄλλοτεν ζῳπυόντες τὰ κοπάδια, Παλαμ.Παράκ.33,10 κοπαδιοῦ σκληροῦ κράχτη, καὶ σπαράχτη βραχνῶ | τὸ κατάρμαυρο πέταμα, νά, Ζερβ.Μοθ.Ζ 31 καὶ νὰ πυκνῶνων-

ται σὲ ἄγρια κοπάδια τὰ πουλιὰ καὶ τὰ ζῶα' || ἐπὶ οἰκοσιτῶν ζῶων καὶ μάλιστα ἐπὶ αἰγῶν καὶ προβάτων, τὸ ποιμνιον· οἱ λύκοι ρήμαξαν τὰ κοπάδια, - τὸ κοπάδι εἶναι στὸ βουνό, - μέσα σὲ λίγα χρόνια ἔκαμε ἕνα κοπάδι βόδια - γίδες' || συνεκδ. ἐπὶ πολυτελείας· ἔχει ἕνα κοπάδι παιδιά' 2) ἐπὶ ἄνθρ., ἀσύτακτον, ἀτακτον πλῆθος, μπουλούκι βλ.λ.' || περιφρ. ὁ ὄχλος.

κοπαδιάρης-α (ὁ, ἡ) δημ., πληθ. -ἀρείοι, κ. κοπαδιάρικος-η-ο ὁ τοῦ κοπαδιοῦ βλ.λ., ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος εἰς τὸ κοπάδι· οἱ κοπαδιάρεις ἔχουν παχὺ γάλα καὶ νόστιμο κρέας' 2) ὁ ἰδιοκτήτης ποιμνίου, ἰδ. ἐν χρ. κτ. πληθ.

κοπαδιάρικος-η-ο δημ. ὁ κοπαδιάρης βλ.λ. **κοπαδιαστά** ἐπίφρ. δημ. κατὰ τρόπον κοπαδιαστὸν βλ.λ., ἀγέληδόν βλ.λ.· Σημηρ. Μ.Κρ.129,1 φυγὴς ἀνάλαφρες κοπαδιαστά ἀνεβαίνουν.

κοπαδιαστός-ἡ-ὸ δημ. ὁ ἀποτελὼν ἀγέλην, πληθῶς, ὁ ὅμοιο μετ' ἄλλων πολλῶν· Πορφύρ. Σ.κ. 24,10 τοῦ κάμπου τὰ στρουθιά καὶ τὰ πετούμενα | ποὺ στὴς φωλιές κοπαδιαστά γυρίζουν.

κοπάδιον [τό] γλωσσ. κόπαιον βλ.λ.

κοπάζω κ. νεώτ., ὄφρ. ἐκόπασα, παρακ. κακόπακα [Ἦσ.], ἐλαττούμαι, ξεθυμαίνα· ΠΔ Ἰησ.14,15 καὶ ἡ γῆ ἐκόπασε τοῦ πολέμου' || κ. νεώτ. ἐπὶ θυμοῦ· αὐτ. Ἔσθ.2,1 καὶ μετὰ τοῦς λόγους τοῦτοῦς ἐκόπασεν ὁ βασιλεὺς τοῦ θυμοῦ' || ἐπὶ τοῦ σφυγμοῦ, καταπίπτω· 1Πη.1207D καὶ ἔδοκε κόπασαι ὅλιγον χρόνον' 2) κ. νεώτ. ἐπὶ φυσικῶν φαινομένων, ἰδ. σάλου θαλάσσης ἢ ἀνέμου, ἐλαττούμαι, καταπίπτω· Ἦρ.7,191 ἡ ἄλλως κως αὐτὸς ἐθέλων ἐκόπασε, ΚΔ Μισθ.14,32 καὶ κωδάντων αὐτῶν εἰς τὸ πλοῖον ἐκόπασεν ὁ ἀνεμος' || ὄμ. ἐπὶ λίμνης· Ἀριστλ. Πρ.935α,18 ὅταν ἡ λίμνη κόπασῃ' || μτγν. κ. νεώτ. κ. ἐπὶ τοῦ πυρός· ΠΔ Ἀρ.1,2 καὶ πῦξτο Μωυσιῆς πρὸς κούριον, καὶ ἐκόπασε τὸ πῦρ' || μτγν. κ. νεώτ. κ. ἐπὶ θερμότητος· Λογ.1,8 κοπάσαντος τοῦ καύματος.

κόπαιον (τό) (κόπτω) μτγν. τμήμα, τεμάχιον, κομμάτι· Ἀλφ.ρ.3,7 ὁ δὲ κόπαιον ἐμμένεθες παρῶθει ταῖς γνάθους, Καλλίστρ.π. Σουμῆ. ἐν λ. σελάχιον.

κόπαιον [τό] νεώτ. χημ. βόλασμον βλ.λ.4).

κοπαίωρος (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ἐλλοθοσκαρπῶν.

κοπάλη (ἡ) νεώτ. κ. κοπάλιον ρητίνη προερχομένη ἐκ διαφόρων φυτῶν.

κοπαλίνης [ὶ] νεώτ. ὀρυκτολ. ρητίνη ὀρυκτῆ παρεμφερὴς πρὸς τὸ ἤλεκτρον.

κοπάλιον (τό) νεώτ. κοπάλη βλ.λ.

κοπάνη [ἡ] δημ. μέγας κόπωνος' 2) εἶδος πηλοφορίου τῶν κτιστῶν.

κοπανάκι [τό] δημ. κ. κοπανέλ[λη] ἐκάστη τῶν μικρῶν ἀτράκτων ἐν χρ. διὰ τὸ περὶτυλισσομένον ἐν αὐτοῖς νημάτος πρὸς πλέξιμον χειροποίητων δαυτελλῶν' 2) τὸ σκεῦος ἐπὶ τοῦ ὀποιοῦ γίνεται τὸ πλέξιμον τῆς δαυτέλλας μετὰ τῶν ἀτράκτων αὐτοῦ' 3) συνεκδ. τὸ διὰ τοιοῦτων ἀτράκτων κατασκευαζόμενον τρίχαπτον.

κοπανέλι [τό] δημ. κοπανάκι βλ.λ.

κοπάνι [τό] δημ. ὑπόκορ. τοῦ κόπωνος βλ.λ., μικρὸς κόπωνος' 2) δημ. ζῶολ. ὁ ἰχθύς θύννος ὁ βραχύστερος.

κοπανιά (ἡ) μσν. κ. δημ. ἡ πράξις τοῦ κοπανίζω, τὸ διὰ κόπανου κτύπημα' πρθλ. ζυλιά, μπαστουαία· Ἐρωτ.κρ.2,1026 ποιὲς κοπανιές νὰ βλέπεται, καὶ ποιές νὰ δυσκολεῖγ' 2) ὡς ἐπίφρ. πρὸς στιγμήν, μὴ στιγμή, στιγμήαις· φρ. ἔλα μιά κοπανιά νὰ σοῦ πᾶ καὶ φεύγεις' 3) ὄμ. ἐφράξῃ, μιά γιὰ πάντα· φρ. τοῦ τὰ 'πα μιά κοπανιά καὶ ξεθύμανα.

κοπανίζω [κόπωνος] μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ., δημ. κ. κοπανᾶω κ. -ῶ, κτυπῶ διὰ τοῦ κόπανου·

κοπάνισε καλὰ τὰ ροῦχα γιὰ νὰ καθαρίσουν' || παροιμ. ἡ καλὴ ναϊκούρα εἰς τὸν ἥλιο κοπανίζει, καὶ στὸν ἄνεμο χτενίζει' κ. παθ.· τὰ ροῦχα γιὰ νὰ καθαρίσουν πρέπει νὰ κοπανιστοῦν καλὰ' 2) μσν. κ. δημ. κτυπῶν μεταδόλω εἰς κόνιν, κατασυντριβῶ, στυμπίζω· Γαλλ.14, 461,7 κοπάνισε καλὰ τὸ πιπέρι' κ. παθ.· Ἰαλ.Ἐ.Τραλλ.12 τὸ ἀλάτι δὲν εἶναι καλὰ κοπανισμένο, - τὸ πιπέρι δὲν εἶναι στεγνὸν, γι' αὐτὸ δὲν κοπανίζεται' 3) μτφ. ἀναφ. πρὸς ἄνθρῶπ., κτυπῶ, δέρω ἀνήλεως· Πρῶδρ.2,484 πρὶν ἂν σε κοπανίσουσιν καὶ μάθουν σε τὸ σπάσμα, - τὸν βρῆκες μόνον τὸν κοπάνισε γιὰ καλὰ' 4) δημ. λέγω ἐπιτιμητικῶς, πρὸς τοπεῖων· τὸν τὰ κοπάνισε καὶ τὸν ἔκανε νὰ μὴν ἔχη μούτρα νὰ βγῆ ἔξω' 5) λέγω ἐπιμωσῶν· Βλαχογ. Πλαηκ.49 ἡλίχιες φορές σοῦ τὸ κοπάνω, νὰ μὴν ἀνακατεῖσαι στῶν ἀνθρώπων τῆς δουλειῆς, φρ. ὅλο τὰ ἴδια κοπάνει' 6) φρ. κοπανίζω ἄερα (λέγω, πρῶττον ἀνόητα, ἀερολογῶ).

κοπάνισμα [τό] [κοπανίζω] δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κοπανίζω· τὸ κοπάνισμα τοῦ πιπεριοῦ δὲν ἔγινε καλὸ' 2) μτφ. σφοδρὰ ἐπιπλήξις, καταόδα· τοῦ ὄωσα ἕνα κοπάνισμα ποῦ τὸν τάρραξα.

κοπανισμός [ὶ] λέξ. κ. δημ. τὸ κοπάνισμα βλ.λ.11' Ἦσ. ἐν λ. κόπας.

κοπανιστή [ἡ] νεώτ. κ. δημ. ὡς οὐσ. εἶδος μαλκοῦ τυροῦ παρασκευαζόμενον εἰς τινὰς περιφερείας διὰ προβείου γάλακτος καὶ ἔχον πιπερίζουσαν γεῦσιν.

κοπανιστήριον [τό] λέξ., νεώτ. κ. δημ. ἀγγεῖον, σκεῦος χρησιμοποιοῦμενον διὰ τὸ κοπάνισμα, γουδί' Ἦσ. ἐν λ. ἀλήθινον.

κοπανιστός-ἡ-ὸν μτγν. κ. δημ. ὁ διὰ κόπανου παρασκευασμένος ὁ κοπανισμός· Γαλλ.14,555,10 σὺν ἑτέροις κρέασι κοπανιστοῖς, - κοπανιστὴς ἄλιός' 2) δημ. τὸ θηλ. ὡς οὐσ. κοπανιστὴ βλ.λ.

κόπανο [ν] [τό] κ. λέξ., νεώτ. κ. δημ. τὸ δι' οὐ κοπανίζομεν, κόπωνος, γουδοχέρο' || Ἐυστ.1324,32 ἐξύλον ἐστὶ πληκτικόν' 2) τὸ δι' οὐ πλῆττομα, κοπανῶμε τὰ ὑπὸ πλύνιν ἱμάτια, τὰ ροῦχα τῆς πλύσης, ὁ κόπωνος· Ἦσ. κόπωνον ἐξύλον ἐρεοηλυτικόν· τὸ κόπωνο καθαρίζει τὰ ροῦχα ἀλλὰ τὰ λειώνει' 3) κοπίς βλ.λ.· Αἰσχ.ἄν. 860 μέλλουσι μινθεῖσαι πειρὰ κόπωνων ἀνδροδακτῶν' 4) δημ. τὸ φυτὸν λήπαθον τὸ πολύχρονον βλ.λ.

κόπανος [ὶ] σχόλ. κ. δημ. σκέπανος βλ.λ.· Σχόλ. Ὀμπ. Ἀλλ.1,106' 2) δημ. μεγεθυντ. τοῦ κόπανον βλ.λ., μεγάλο κόπανο' || τὸ ὀπισθιον μέρος τοῦ κοιτακίου τῶν ὄπλων, ἄ. ὑποκόπανος· Θεοτ. ΚΚατὰ.143 ἐχτύπησαν δεξιά ἀριστερά τοὺς ἀνθρώπους μετ' ὅν κόπανο τοῦ τουφεκιοῦ' 3) δημ. εἶδος βραχείας σφύρας ἐν χρ. πορὰ τοῖς βαρλοκοπιστοῖς, ζυλοσφαιρα, ματσόλα' 4) δημ. ἐργαλεῖον χρήσιμον πρὸς ἰσοπέδωσιν τοῦ ἐδάφους' 5) μτφ. ἀνθρώπος δύσωνος, ἀξεστός, κουτός, χοντροκέφαλος, ἄ. στείλιάρη, κούτσουρο· παροιμ. δῆσ' μου, κυρά, τὸν ἄντρα σου καὶ πᾶρε σὺ τὸν κόπανο.

κοπανῶ-ῶω δημ. κ. κοπανίζω βλ.λ.

κοπάνιον (τό) μτγν. κ. μσν. εἶδος μικροῦ-τινος χειρουργικοῦ ἐργαλεῖου· Σειυῆρ. Ἰατρ.π. Ἀέτ.7,92, Γαυλ. Αἰγ.6,62 ὑδροκλιτικόν κοπάνιον.

κοπάς-ἄδος (ἡ) [κόπτω] μτγν. ἡ ἐπικεκομμένη, κλαδευμένη, ἐπὶ δένδρου· Θεοφ. Φί.1,3,3 ἕως δὲ καὶ τὰς ἄλαιας κοπάδας καὶ τὰς συκάς' 2) ὡς οὐσ. ἄδμωνος· Πάπ. ζυλοκοπία τῆς κοπάδος' κ. κτ. πληθ. αἱ κοπάδες· Πάπ.

κόπασσις-εως [ἡ] μσν. τὸ ἀποκάμνειν, ἡ γούραση· Ἰατρ. Ὀνειροκρ.222,22.

κόπασμα-ατος [τό] μιν. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κόπασ-
μας, ὕψους, κατευνασίου, χαλάρωσης τῆς ἐντά-
σεως: Τζέτζ.Χιλ.6,833 ὄδατος κοπασμάτων.

κόπελλα [τά] Ἡσ. «αἰδοῖα. καὶ τὰ δασεῶδη τοῦ σώματος».

κοπέλλα (ή) δημ. κ. κοπελλιὰ κόρη, νεάνις: Ἐρωτόκρ.1,760 τίς ἔξρ' ἂν εἴν' κὶ ἀγάπησε ἄλ-
λην κοπέλλα ξένη, Πορφύρ.Σκ.33,14 ζὴ κὶ ἀγαπῶ
τὴ σκία μίας κοπέλλας αἰώνια· 2) ὡς θηλ. τοῦ
κοπέλλι βλ.2), ἡ ὑπηρετρία, δούλα: Πολίτ.Ἐκλ.
Τραγ.135,3 ξένη μ', κοπέλλες ἔχουμε, κοπέλλες
καὶ κοπέλλια, | καὶ σένα τί σὲ θέλουμε, σάν τί
δουλεῖα καὶ κάρης.

κοπέλλι [τό] μιν. κ. δημ. παῖς, νεανίας, παιδί: Χρον.Μορ.5394 οὐδὲν ἐντρέπεταισεν ποσῶς νὰ παι-
ζετε ὡς κοπέλλια, Ἐρωτόκρ.2,1547 νὰ λέτε πῶς
σάσε νικᾷ ἓνα μικρὸν κοπέλλι, αὐτ.1,100 μὲ
λίγο τὸν ἐπλάνασεν τὸ πιβουλο κοπέλλι ἰὸ Ἐρως!
|| παροιμ. λέγε, λέγε τὸ κοπέλλι, κάνει τὴ γριά
καὶ θέλει· 2) ὑπηρετῆς, ἀκόλουθος, δούλος: Πουλλολόγ.277 κοπέλλι ἀρχιστον καηλίτσας
ὀκάποιας, παροιμ. κατὰ τὸ Μαστρογιάννη καὶ
τὰ κοπέλλια του | ἐπὶ ὑφισταμένων ἡ μαθητευόμε-
νων ἐχόντων τὰ αὐτὰ πρὸς τοὺς προϊσταμένους
ἢ τοὺς διδασκάλους ἔλαττώματα! ὅμ. ἔχει ὁ κό-
πελλος κοπέλλι [σκωπτ.]: Ἀραβαν.Παροιμ.46.

κοπελλιὰ (ή) δημ. κοπέλα βλ.κ., κόρη, νεάνις: Ἐρωτόκρ.3,1109 σάν κοπελλιὰ σφαλές κὶ ἐσύ,
κὶ ἐβάλθης νὰ μιλήσης τοῦ Ρώκριτου.

κοπελλιάρης [ὶ] δημ. νεανίας ἰδίως δὲ ἐρωτύ-
λος: Ἐρωτόκρ.2,217 ἦτον εἰκονιστοῦς χρονοῦ ὁ-
μορφος κοπελλιάρης, Ἐρωφ.4,126 νὰ σμίγη | μὲ
κοπελλιάρην ὁμορφο σὲ βλέπσιν ὄλιγη.

κοπελλιστικός-η-ο δημ. παιδικός, παιδιάστι-
κος: Ἐρωτόκρ.3,97 πολλές φορές μ' ἐκάμασι τὰ
κοπελλιστικά σου | κὶ ἡφα φαρμάκια καὶ χολές
[οἱ παιδιασμοί], Ἐρωφ.1,150 καὶ μὲ τὴν Ἐρωφι-
λην του μ' ἔστειλε νὰ περνοῦμαι | τὸν κοπελλι-
στικον καιρὸ [τὰ παιδικὰ χρόνια], αὐτ.188 σὲ
κοπελλιστικὴ καρδιά· 2) ὁ ἀρμόζων εἰς κόρην
ἐνήλικον, ποὺ ταιριάζει σὲ κοπέλλα: δὲν τοῦ
πᾶει τοῦ κοριτοῦ αὐτὸ τὸ φουστάνι· εἶναι πολ-
λὴ κοπελλιστικὴ καὶ τὴν δείχνει μεγάλη.

κοπελλούδα [ή] δημ. ὕποκορ. τοῦ κοπέλλα βλ.κ.,
μικρὰ κόρη: Ἐρωτόκρ.4,22 μιά κοπελλούδα ἀ-
μάθητη σὲ λογιισμόν ἔφερα· 2) κτ. πληθ. κο-
πελλοῦδες ὄνομ. τῶν φυτῶν κυκλάμινον τὸ ὠραι-
οανθὲς καὶ βοτρυάνθος ὁ κοιναυθὲς.

κοπελλοῦδι [τό] δημ. ὕποκορ. τοῦ κοπέλλα βλ.κ.,
μικρὰ κόρη: Παλαμ.Περ.Χαιρ.136,10 καὶ πῶς χο-
ρεούον γύρω τους πανώρια κοπελλοῦδια.

κοπερνιακί [ή] νεώτ. βοταν. γένος τροπικῶν
φυτῶν τῆς οἰκίης. τῶν φοινίκων.

κοπετός [ὶ] [κόπτομαι] κ. νεώτ. κ. δημ. μέγας
θρῆνος, ἰδίως μετὰ θρημῶν τοῦ στήθους: Εὐπ.347,
ΚΔ Πράξ.8,2 συνεκόμισαν δὲ τὸν Στέφανον ἀν-
δρῆς εὐλαθεῖς καὶ ἐποίησαν κοπετόν μέγαν ἐπὶ
αὐτῷ, Πλούτ.Φάθ.17 κοπετοῦς . . γυναικείους, Νί-
καρχ.ΑΠ.11,122, Καλλιπ.Ἄν.Βλ.267 θρῆνος καὶ
κοπετός κατέλαθε πάντα.

κοπεύς-έως [ὶ] πάπ. μτγ. κ. νεώτ. ὁ κόπων τ.
μτ. γενικ.: Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.301,28· || ἀπόλ. ἐν
εἰδ. σμγ. ὁ Ξυλουργός: Πάπρ. || αὐτ. ὁ εἰαιο-
τρίβης· 2) κ. νεώτ. αἰχμῶν ὄργανον δι' οὗ
κόπονται λίθοι, ξύλα ἢ μέταλλα,δημ. κοπίδι: Διόδ.
Σ1,35 ὡσπέρ τισὶ κοπεύσιν ἐπὶ σιδηροῦς ἀγκί-
στρας· || εἰδ. τὸ γλυφανοῦ τὸν λιθοδόου, τοῦ
ἐρμολοῦφου: Λοικ.Ἐνύπν.13 καὶ μοχλία καὶ γλυ-
φεια καὶ κοπέας.

κοπή [ή] κ. μιν. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ
ἀποτέλεσμα τοῦ κόπω, τομῆ, ἀνοκοπή, κόψιμο:
Πάπ. κοπή καλάρωμ, - κοπή λαχάνου, - χόρτος

εἰς κοπήν καὶ ἐπινομήν (εἰς θερισμόν), - κοπή με-
τάλλων· || εἰδ. νομισματοκόπῃς: Ἐπιγρ.

2) σφαγή: ΠΔ ἴησ.10,20 κόπτοντες αὐτοὺς κο-
πήν μεγάλην σφόδρα ἕως εἰς τέλος, ΚΔ Ἐβρ.7,1
ὑποστρέφοντι ἀπὸ τῆς κοπῆς τῶν βασιλείων·

3) μόχθος: Σοφ.ἀπ.479· 4) σύντριψις, κοπῆ-
σμα: Ἀλεξ.Ἄφρ.Πρ.1,67· 5) κρούσις, κτύπημα,
σύγκρουσις: Ἀριστλ.Κόσ.394,34 χίαν δὲ γίνεται
κατὰ νεφῶν πενικνωμένων ἀπόθραυσιν πρὸ τῆς
εἰς ὕδωρ μεταβολῆς ἀνακοπέντων· ἐργάζεται
δὲ ἡ μὲν κοπή τὸ ἀφρώδες· 6) διακοπή σχέ-
σεων, διαζύγιον: Ἀκού.ΠΔ Δευτ.24,3· 7) εἰδ. μιν.
τὸ σχῆμα, ἡ κατατομή: Λιβ.Ροδ.301 καὶ τὸ ἀπ'
ἐκεῖνου πρόσωπον γέροντος εἶδες ὄψιν, | σὺνθε-
σιν, σχῆμα καὶ κοπήν καὶ πλάσιν ἀναλόγως·

8) δημ. τὸ ποίμνιον, τὸ κοπάδι: Κρυστ.126,28
σάν τὸ ζαρκάδι ὁ νιὸς βοσκὸς ἔστρεχει τὴν
κοπή του· 9) ὅμ. δημ. ἡ κοურὰ τῶν προβάτων.
κοπήθραν [τό] Ἡσ. «φυτὸν λαχανώδες ἄγριον.
κοπηρός-ά-όν μτγ. κ. μιν. κοπιώδης, ὀληρὸς,
κοπιστικὸς: Ἡροῦδιαν.Ἐπιμερ.179, Εὐστ.Πον.12,88
κοπηρὸν πάθος, Νικ.Χων.Χρον.62D κοπηρά τε
καὶ ἐργώδης ἀναχώρησις.

κόπια [ή] [ἱταλ.] δημ. πανομοιότυπον ἐγγράφου,
ἐντύπου ἢ ζωγραφικοῦ ἔργου, ἀντίγραφον, ἀντί-
τυπον· 2) τὸ μηχανήμα, τὸ ἀντιγραφικὸν πιστή-
ριον, δι' οὗ γίνεται ἡ ἀντιγραφή ἐπιστολῶν· 3) ἐμ-
πορικὸν βιβλίον περιέχον ἀντίγραφα ἐπιστολῶν.

κόπια [τά] δημ. πληθ. τ. τοῦ κόπος· || εἰδ. ἡ
διὰ καταβληθεῖσαν ἐργασίαν ὁμοίδη.

κοπιάζω [κόπος] μιν. νεώτ. κ. δημ. ἀόρ. ἐκο-
πίασα, δημ. κόπιασα ἱεροφ. τρισύλλαθος, κοπιῶ
βλ.κ.3], καταβῆλλω κόπον, μοχθῶ: Ἐρωτόκρ.5,1525
κὶ ἐκεῖνον ὁπὸ κόπιασε . . Διγεν.Ἀκρ.3329 καὶ
κοπιάζομεν ὁμοῦ ἡμέρας τε καὶ νύκτας, - ἐκο-
πίασε πολὺ γιὰ τὴν ἀνατροπὴ τῶν παιδιῶν τῆς,
- κόπιασα σὲ αὐτὴ τὴ δουλεῖα, Ψυχάρ.Ταξ.18 κο-
πιάζει, δουλεῖται ὁ λάος σου· 2) δημ. κτ. β' ἢ
γ' πρός. φιλοφρον. εἰσέρχομαι, μεταβαίνω που,
παίρνω τὸν κόπο νὰ . . ἄς κοπιᾶση μέσα, - κο-
πιᾶστε νὰ φάμε - νὰ σᾶς σερβίρουμε κατὶ.

κοπίσμα [τό] μιν. ἐπίνοπος, κοπιώδης ἐργα-
σία: Εὐστ.Πον.8,45.

κοπιπίτης [ὶ] νεώτ. ὄρυκτο. Ξυνδρον θεικόν
ἄλας τοῦ σιδήρου.

κοπιρίσμα [τό] δημ. ἡ διὰ μέλανος ἢ πιστη-
ρίου λήψις ἀντιγραφῶν, ἀντιτύπων.

κοπιρός-ά-όν κοπιώδης: Ἀριστλ.Πρ.880b,16
διὰ τὶ μακροὶ μὲν ὄντες οἱ περιπατοῖ ἐν τοῖς
ὄμαλέσι, καπιρῶτεροί εἰσι τῶν ἀνωμάλων, Θε-
όφρ.Αιβ.7,9.

κοπιρῶ δημ. λαμβάνω ἀντίγραφον, πανομοι-
ότυπον ἐντύπου ἢ ἐγγράφου· 2) μτφ. μιμού-
μαι, πιστῶς ἀκολουθεῶ.

κοπιστής [ὶ] μιν. φιλόπονος, ἐργατικός: Χρον.
Μορ.2760 ἀνθρωπος ἐπιδέξιος, | φρόνιμος καὶ κο-
πιστής εἰς ἄλους τοὺς ἀνθρώπωνς | δπου νὰ
ἐγεννήθησαν εἰς μέρη Ρωμανίας.

κοπιστικὸς ἐπιρρ. δημ. κατὰ τρόπον κοπια-
στικόν, μετὰ πολλοῦ μόχθου.

κοπιστικός-ή-ῶν] νεώτ. κ.δημ. ἐπίνοπος, κο-
πιώδης: κοπιστικὴ τοῦσις - πορεία.

κοπιστικῶς ἐπιρρ. νεώτ. κοπιωδῶς, κατὰ
τρόπον ἐπίνοπον.

κοπιάτης [ὶ] Ἐπιγρ. κ. μιν. εἰδ. ὁ ἔχων ὡς
ἐπάγγελμα τὸ νὰ σκαπτὶ τάφους, νεκροθάπτης:
Κωδ.Θεοδ.13,1,1, Ἰσκαπτ.Νεαρ.59,2.

κοπιζαμία (ή) μτγ. μιν. ἡ κοπή τοῦ δέρμα-
τος, ἡ περιτομή· ἐν χρ. ἀνοφρ.πρὸς δούλους, περ-
ριτεγνωμένους: Μαλάκ.140,10 ἐξεφώνησαν ὁ βα-
σιλεὺς διατάξιν ὥστε μὴ ποιεῖν τινὰς ἐγγραφον
κοπιζαμίας· πρβλ. κοπίδερμος.

κοπιδερμος-ον μτγν. δουλος περιτετημένος· Γλωσσ. εμσαγιας· Μαλαί.1401,10 μήτε δε αυτό τὸ ὄνομα τοῦ κοπιδέρμου ὀνομάζεσθαι.

κοπιδι (τὸ) δημ. κοπεῖς βλλ.21, κοπις.

κοπιζω (|) (κόπις) ψευδολογῶ· Ἦσ.

κοπιζω (|2) μτγν. τελῶ τὴν ἐν Σπάρτῃ ἀγομένην ἑορτὴν τῆς κόπιδος βλλ.41· Ἀθην.4,138β ἄνηθ δὲ κόπιζωσι, πρῶτον μὲν δὴ σκηνὰς παίουσιν παρὰ τὸν θεόν.

κόπις-ιδος (|) φλύαρος, ψευδολόγος· Εὐρ.Ἔκ.133 πρὶν ὁ ποικιλόφωνος κόπις ἡδυλόγος δημοχαριστῆς Λαερτιάδης.

κόπις-ιδος (|) μτγν. ὄξυ ἄκρον, κέντρον, κεντρί· Νηκ.Θηρ.780 κέντρον κοπις (τὸ κεντρί τοῦ σκορπιοῦ)· πρβλ.· Ἦσ. «κόπιες, γέκρον ὀρθνεῖς».

κοπις-ιδος (|) (κόπις) μάχηρον, πέλκος, ἰδίως δὲ ὁ ἀξίνουθις πέλκος τοῦ μαγειροῦ ἢ τοῦ κρεοπώλου, σατίρα· Ἐρμῆπ.46, Ἀριστφ.ἀπ.138 κοπιδὶ τῶν μαγειρικῶν, Σοφ.ἀπ.894, Διόδ.Σ.12,24 παραπορευόμενος κατὰ τύχην παρὰ κρεοπώλιον ἀρπάσας τὴν παρακειμένην ἐπὶ τῆς σανίδος κοπιδα· || εἰδ. κυρτὴ μάχηρα ἐν χρ. παρὰ τοῖς Θεσσαλοῖς ὡς κ. παρὰ τοῖς ἀνατολικοῖς ἔθνεσιν· Εὐρ.Ἡλ.837 Φθιαδ' ἀντὶ Δωρικῆς οἶσαι τις ἡμῖν κοπιδ' ὀπορῆσαι χέλυον, Ξεν.ΚΠ2,1,9 γέκρον δὲ εἰς τὴν ἀριστερὰν, κοπις δὲ ἡ σάγαρις εἰς τὴν δεξιάν· || κ. νεώτ. πᾶν ὄργανον δι' οὗ κόπτονται σκληροῖ ἢ αἰ, κοπιδί· || κ. ἐπιθετ.· Εὐρ.Κύκλ.241 κοπις μάχηρα· 2) κ. μτφ.· Πλούτ.Φακ.5 ὁ δὲ Δημοσθένης. . . ἀνισταμένω . . . Φωκίωνας εἰώθει λέγειν, ἐπὶ τῶν ἐμῶν λόγων κοπις πάρεστιν, Καλλίπ.Ὀάν.βλ.170 καὶ τῷ ὄντι ὁ Πετρίδης ἀπῆρξεν ἡ κοπις τῶν λόγων ἀπάντων· 3) ἡ παρὰ Λακεδαιμονίους, ἐν ἑορταστικαῖς ἡμέραις ἐστίασι τὸν θεόν· Κρατίν.164 ἐν τῇ κοπιδί θοινάσθαι καλῶς, Εὐπ.138.

κοπίσκος (|) μτγν. κτ. Διοσκ.1,58 τὸ φυτὸν λιθαίνου ὁ σμιλιώτος.

κόπι(η)σας (|) δημ. μικρὰ πόρρη, θηλύκωμα.

κοπιώ-τω (|κόπος) κ. μαν. καταλαμβάνομαι ὑπὸ κοπιώσεως, κουράζομαι· Ἀριστφ.Θεσμ.795 κἂν καταδραβώμεν ἐν ἄλλοτριων παύσομαι καὶ κοπιώσαι, αὐτ.ἀπ.318,8, ΠΔ Δευτ.25,18 καὶ ἐκοπέσθαι σου τὴν οὐρανίαν τὴν κοπιώσας ὅπως σου, σὺ δὲ ἐκείνας καὶ ἐκοπίσας· || μτ. δοτ.· Ἐρατοστρ.π.Γαλ.Ἐθ.1 κ-τ' διανοίσα· || μτ. αἰτ.· Ἀλεξ.147 κοπιώ τὰ σκέλη· || μτ. αἰτ. τοῦ ποι. αἰτ. ἔμπροθ.· Ἀριστφ.Ὀρν.734 ὥστε παρέσται κοπιῶν ἡμῖν ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν, Μέν.Φασμ.36, ΚΔ Ἰω.4,6 ὁ οὖν Ἰησοῦς κεκοπιώκας ἐκ τῆς ὀδοπορίας· || μτ. μτχ.· Ἀριστφ.ἀπ.602 κ-ὄρχουμένοι, Ἀσκληπιῶδ.ΑΠ12,46 κ-ζῶν· 2) τὸ μέσ. ἐν ἐνεργ. σῆμ.· Ἀριστλ.Πρ.88α,14· 3) καταβάλλω κόπους, μόχθους, ἐργάζομαι καθ' υπερβολὴν, μοχθῶ, κοπιάζω· ΚΔ Ματθ.6,28 καταμάθετε τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ πῶς αὐξάνει· οὐ κοπιᾷ οὐδὲ νηθεῖ, αὐτ.Λουκ.5,5 δι' ὅλης τῆς νυκτὸς κοπιᾷσας οὐδὲν ἐλάδομεν, Βί.Ἀλεξ.4451 ὑπόστρεψον οὖν, ἀνθρώπων, καὶ γῆν σοι δεδομένην | πάτερ καὶ κατατρέψουσιν τὴν κοπιᾷς ἐμῆς μάτην, Ἐρωφ.1,51 κὶ ὀδοῖος κοπιᾷ κὶ εἰς τὸ καλὸν εὐφωδᾷσεται· || μτ. μτχ.· Ἐπίκ.Ἐπιστ.3,59U μὴ κοπιᾶς φιλοσοφῶν, ΚΔ Κορ.1,4,12 καὶ κοπιῶμεν ἐργάζομενοι τὰς ἰδίας χερσὶ· || ὁμ. μτ. αἰτ. ἔμπροθ.· αὐτ.Πι.11,4,10 εἰς τοῦτο γὰρ κοπιῶμεν καὶ ὀνειδιζόμεθα | χάρην τοῦτου· || ὁμ. μτ. δοτ.· αὐτ.1,5,17 οἱ κοπιῶντες ἐν . . διδασκαλίᾳ.

κοπιώθης-ους-ες κ. νεώτ. ἐπληροσ, κοπιαστικός, φορτικός, ὄχληρός· Ἰππ.Ἐπιδ.1,26ς καὶ τῶν ἁλίων πόνου κοπιώθια τρόπον, Ἀριστλ.Πρ.88β,2, Γαλ.7,62β, -κοπιώθης ἐργασία.

κοπιώθως -κοπιῶν. νεώτ. κατὰ τρόπον κοπιώδη.

κοπιωπία (|) η νεώτ. Ιατρ. ἡ εἰς κόπωσιν τῶν ὀφθαλμῶν ὀφειλομένη ἀδυναμία τῆς ὄραστος.

κοπιωνέντρω δημ. κοπιωνέντρω βλλ.

κοπιμέντω (τὸ) δημ. κοπιμέντω βλλ.

κόπος (|) |κόπω | κ. μαν. νεώτ. κ. δημ. κτύπος, πλήγμα, κτύπημα· Αἰσχ.Χο.23 ὄξυχειρι· σὺν κόπω, Εὐρ.Γρω.794 πλήγμα καρατὸς στέρνων τε κόπους· || Ἦσ. «κοπανιαμός»· 2) τὸ εἰς ἀσθενείας ὄλγος, ὁ ἐκ νόσου τινὸς πόνος· Σοφ. Φιλ.880 ἦνικ' ἂν κόπος μ' ἀπαλλάξῃ ποτέ·

3) μόχθος, ταλαιπωρία· Αἰσχ.Ἰκ.210, αὐτ.ἀπ.132 π. Ἀριστφ.Βάτρ.1265 τί ποτ' ἀνδροδοίτηρον ἀκούων ἢ κόπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἄραγων· Πλάτ.Πολ.537Β κόποι γὰρ καὶ ὕπνοι μαθήματα πολέμου, ΚΔ Κορ.2,6,5 ἐν κόποις, ἐν ἀγρυνίαις, ἐν νηστειαῖς, αὐτ.11,27 ἐν κόπω καὶ μόχθῳ, Ἐπιφρ. πάντα κόπον ἀναδεξάμενος, Ἐρωτόκρ.4,272 εἰν' ὄπου φέρουνο τοῦ κυροῦ κόπο ποῦ καὶ ζῆλι, Ζερβ.Γραμ.ΚΚ72,20 κὶ εἰν' τῆς ἐρμίας διπλῆς ὁ πόνος | διπλῆς κὶ ὁ κόπος στῆ φευγάλα, γλωμ. τάγαθὰ κόποις κτῶνται· || φρ. κόπον παρέχω στενωχῶρ, ἐνοχλῶ· ΚΔ Ματθ.26,10 τὴν κόπους παρεχέτε τῷ γυναικί, αὐτ.Λουκ.11,7, Πλδ. εἰάν θε σοι κόπους παρέχῃ· || δημ. φρ. δὲν εἰξίεις τὸν κόπο | εἰναί ἀνάξιον λόγου), -κόπος χαμένος | μεταίονονία, - λάβετε τὸν κόπον τῶν . . | ἴ.α. κοπιᾶστε· 4) ἡ καταβολὴ σωματικῶν δυνάμεων ἢ φυσικῶν προσπαθειῶν, ἡ ἐργασία· Ἐπιφρ. καμῖραν ἀφ' ἰδίων κόπων ἐποίησεν, ΚΔ Θεασ.1,3,5 μῆπως . . εἰς κενὸν γέννηται ὁ κόπος ἡμῶν, - ἐκεῖ καταβάλλει πολλοὺς κόπους γῆς νὰ μεγαλώσῃ τὰ παιδιὰ σου, Ζερβ.Ἰστ.135 ὁ μωρὸς πλῶ καὶ ὁ ἀνόητος | Ἰατρί νὰ κοπιᾷζω τόσον ἀγῶ, καὶ οἱ κόποι μου νὰ μὴ ἀποφαινωται, || δθ δημ. ἡ ἀμο-βῆ διὰ τὴν καταβολὴν ἐργασίας· συνήθ. κτ. πληθ. οἱ κόποι κ. τὰ κόπια· τ' ἀφεντικῶ δὲ μοῦ πλέρωσε καλὰ τὰ κόπια μου, - μοῦ φαγε τὸν κόπο μου, φρ. τοῦ 'μυεῖν ὁ κόπος διάφορο (ἐπὶ τὸν ἀνωφελῶς ἐργασθέντων)· 5) κόπωσις, ἐξάντησις, κάματος· Ἰππ.Ἀρχ.Ἰντρ.21 δεῖ . . εἰδέναι τί λουτρίον ἀκαίρως προσγενόμενον ἐργάσεται ἢ τί κόπος, Εὐρ.Βίκυ.634 κόπου δ' ὅπου διαμειθεῖς ζῆφος παρεῖται, αὐτ.Ρῆσ.764, Ἀριστφ. Λυσ.542 οὐδὲ τὰ γόνυτα κόπος ἐλαί μου καρατρός, αὐτ.Πλ.321, Θουκ.7,40 οὐκ ἐδόκει τοῖς Ἀθηναίοις ὑπὸ σφῶν αὐτῶν διαμελλόντες κόπων ἀναλίσκεσθαι, Σολωμ.Ἐλ.Πολ.2,64 μὲ τ' ἄρματ' ὄλα βρόντησα τυφλὸς τοῦ κόπου γάμου,

κόπη (τὸ) γράμμα τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου | Ϝ | ἰσοδυναμοῦν ἠχητικῶς πρὸς τὸ Κ, διασωθῆν μόνον ἐν ἐπιγραφαῖς πρὸς τοῦ Ο καὶ τὸ Υ | λ.χ. ὡς πρῶτον γράμμα· τῆς Κ, Κόρινθος | || παροιμ. οὐδὲ κόπη γινώσκων ἐπὶ ἐντελῶς ἀάσοις· Παρμεν.π. Ἀθην.5,221Α ἰ.δ'ἀνάγν. οὐδὲ κόπησ'· || ὡς ἀριθμ. σύμβ. =90· Πλδ.

κοπιπίας (|) ὁ διὰ τοῦ σημείου Ο ἐσηματιζόμενος· Ἀριστφ.Νεφ.23 ὄτ' ἐπιράμην τὸν κοπιπτιαν | Ἰππνο | Ἰπθ. π. Ἰππῶν γένουσι κοπιπτιανοί, ὧν ἡ καταγωγὴ μέχρι τοῦ Πηγάσου ἀνεδιδάξεται.

κοπιπφόρος-ον μτγν. ὁ κοπιπτίας βλλ.· Λουκ. Ἀπαῖ.5 ὁ δὲ Ἰππὸν κτήσαστο Μῆδον ἡ κενταυρίδην ἢ κοπιπφόρον.

κόπρη (|) η νεώτ. ἡ λευκὴ σὰρξ ἢ ἀποτελοῦσα τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ λευκάματος τοῦ κόκκου.

κοπρᾶ δημ. κ. κοπριά βλλ.· Ἐρωτόκρ.3,502 καὶ τὰ ρηγάτα στῆ κοπρᾶς ἐπολυτάρριξες τὰ.

κοπραγωγός-όν ὁ χρησιμεύων ὡς ἀγωγός, ὀχετός κόπρου· Πλάτ.Κωμ.222 κοπραγωγὸς γαστήρ.

κοπραγωγός-ἑως φέρω κόπρον· Ἀριστφ.Λυσ.1174.

κοπραμία (|) η νεώτ. Ιατρ. κ. κοπραναμία· μόλυστος τοῦ σίματος διὰ περιπρωματικῶν ὕλων, ἀπορροφηθεῖσων ἀπὸ τοῦ ἐντέρου.

κοπρῆ (|) η νεώτ. ἡ λευκὴ σὰρξ ἢ ἀποτελοῦσα τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ λευκάματος τοῦ κόκκου.

κοπρᾶ δημ. κ. κοπριά βλλ.· Ἐρωτόκρ.3,502 καὶ τὰ ρηγάτα στῆ κοπρᾶς ἐπολυτάρριξες τὰ.

κοπραγωγός-όν ὁ χρησιμεύων ὡς ἀγωγός, ὀχετός κόπρου· Πλάτ.Κωμ.222 κοπραγωγὸς γαστήρ.

κοπραγωγός-ἑως φέρω κόπρον· Ἀριστφ.Λυσ.1174.

κοπραμία (|) η νεώτ. Ιατρ. κ. κοπραναμία· μόλυστος τοῦ σίματος διὰ περιπρωματικῶν ὕλων, ἀπορροφηθεῖσων ἀπὸ τοῦ ἐντέρου.

κοπρῆ (|) η νεώτ. ἡ λευκὴ σὰρξ ἢ ἀποτελοῦσα τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ λευκάματος τοῦ κόκκου.

κοπρᾶ δημ. κ. κοπριά βλλ.· Ἐρωτόκρ.3,502 καὶ τὰ ρηγάτα στῆ κοπρᾶς ἐπολυτάρριξες τὰ.

κοπραγωγός-όν ὁ χρησιμεύων ὡς ἀγωγός, ὀχετός κόπρου· Πλάτ.Κωμ.222 κοπραγωγὸς γαστήρ.

κοπραγωγός-ἑως φέρω κόπρον· Ἀριστφ.Λυσ.1174.

κοπραμία (|) η νεώτ. Ιατρ. κ. κοπραναμία· μόλυστος τοῦ σίματος διὰ περιπρωματικῶν ὕλων, ἀπορροφηθεῖσων ἀπὸ τοῦ ἐντέρου.

κόπρανα (τὰ κ. νεώτ. τὰ περιτώματα : Ἰνπ. Ἐπιδ.1,268, Ἄρετ. Ὁξ. Παθ.2,5.

κοπρανολογία (ἡ) νεώτ. Ιατρ. ἡ χάριν διαγνωστικῶν σκωπῶν χημικὴ καὶ μικροβιολογικὴ ἐξέτασις τῶν κοπράνων.

κοπρανώδης-ους-ες νεώτ. ὁ ἐν εἶδει κοπράνων ἢ ὁ περιέχων κόπρανα. || **κοπρανώδεις** εἰμετοὶ οἱ ἐχοντες τὴν ὄσμην τῶν κοπράνων.

κοπραεῖος (ὁ) [κόπρος] ὁ ἐκ κόπρου, ὁ ὡσεὶ κόπρος ἀηδὴς καὶ μηδαμνός, κοπριεὶος, σκατένιος, ὡς ὕβρις : Ἄριστφ. Ἐκκλ.317 ὁ δ' ἦδη τὴν θύραν ἐπέειχε κρούων ὁ κοπραεῖος.

κόπρος-ος [κόπρος] ὁ ἐκ κόπρου, ὁ κόπρου ἐμπλεῶς, ρυπαρὸς, βρωμιάρης, λ. κωμ. μτ. λαγοπαιγίσι ἐπὶ τοῦ ὄνομ. τοῦ δήμου τῆς Ἀττικῆς Κόπρος, οὗ οἱ κάτοικοι Ἐπίγοι. Κόπρειοι : Ἄριστφ. Ἰνπ.899 τοῦτ' εἶπεν ἀντὶ Κόπρειος.

κοπρῶς [κόπρος] Ἦσ. κκοπριζῶς.

κοπρῶ-ῶ Ἐπιγρ. ὄγρ. τοῦ κοπριζῶ βλλ.

κοπρῶν-ῶνος (ὁ) [κοπρία] μσν. ὁ κοπρῶν βλλ. : Τζέτς. Χιλ.6,520.

κοπρηγία (ἡ) [κοπρία-ἄγω] πάπ. ἡ πράξις τοῦ κοπρηγῆ, ἡ μεταφορά κόπρου δι' ἀμάξης : τὰ παρὰ σοὶ ἔργα τουτέστιν κοπρηγία καὶ ἀμμηγία. 2) πάπ. σωρός κόπρου : χῶρισον τὸ κόπρηιον εἰς τὴν κοπρηγίαν.

κοπρηγῶν-ός [κοπρία-ἄγω] πάπ. ἐπὶ πλοίου, τὸ μεταφέρων κόπρον : τιμὴ πλοίου κοπρηγοῦ λιμναίου. 2) πάπ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. φορτηγάμαξα, κάρρον πρὸς μεταφορῶν κόπρου : πέμψεις τὰ κτήνη καὶ τὰ κοπρηγὰ, αὐτ. μισθός κοπρηγῶν δύο διὰ Παύτως ἀγλάτων.

κοπρηγῶ [κοπρία-ἄγω] πάπ. μεταφέρω κόπρον.

κοπρία (ἡ) κ. νεώτ., δημ. κ. κοπριά κ. -ρά σωρός κόπρου, κόπρος : Σίμων.6 ἐν κοπρησίν ἡμένη πιναίνεται, Στράττ.π. Πολυδ.7,134 οὐδ' ἐν κοπρία θησαυρὸν ἐκδέδλημένον, Ἄριστλ. Θαιμ.845α,5, ΠΔ Ἰώβ.2,8 καὶ ἐκάθητο ἐπὶ τῆς κοπρίας ἔξω τῆς πόλεως, Στράβ.7,5,7 ὑπὸ ταῖς κοπρίας ὀρυζάντας σπῆλαια, ΚΔ Λουκ.14,35 οὐτε εἰς γῆν οὐτε εἰς κοπρίαν εὐθετόν ἐστι' παροιμ. ὁμοίος στὸν ὁμοιο κὶ ἡ κοπρία στὰ λάχανα ἰὸ φαῦλος μετὰ φαῦλων συναναστρέφεται. 2) πάπ. τόπος ἐνθα ἀπορριπτεται ἡ κόπρος, αἱ ἀκαθαρσίαι, ἐν ἀναφ. πρὸς ἐκθετα παιδία : ἀνατρεῖσθαι ἀπὸ κοπρίας. 3) ἐπὶ τοῦ σίτου, τὰ ζιζάνια, αἱ ἀκαθαρσίαι : ΠΔ Σοφ. Σειρ.27,4 ἐν σείματι κοσκίνου διαμένει κοπρία. 4) λίπασμα : ΚΔ Λουκ.13,8 κύρια, ἄφες αὐτὴν καὶ τοῦτο τὸ ἔτος, ἔως οὐ σκάψω περὶ αὐτὴν καὶ βάλω κοπρίαν (δ.γρ. κόπρια).

κοπριακός-ή-όν [κοπρία] πάπ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κοπρίαν, ὁ τῆς κοπρίας.

κοπριατός-ον πάπ. ὁ ἐκ τῆς κοπρίας ληφθείς, δθ. ἐκθετον βρέφος πρθλ. κοπρία 2).

κοπρίας (ὁ) [κόπρος] μγν. ὁ ἐκ κόπρου ὦν, ὁ εἰς τὴν κόπρον νὰ διατριβῆ ἀρεσκόμενος, βρωμέρος, αἰσχρὸς, αἰσχρολόγος ἄνθρωπος, ἐν χρ. ἐπὶ γελωτοποιῶν διὰ τὸ αἰσχροῦ τῆς γλώσσης αὐτῶν : Δίων Κ.50,28 τοὺς καλοὺς αὐτῶν ἑταίρους . . οὓς αὐτοὶ ἐκείνοι κοπρίας ἀποκαλοῦσι, αὐτ. 73,6 κωπρίας τινὰς καὶ γελωτοποιούς.

κοπριγιόν (τὸ) πάπ. κόπρος, κοπριά : τιμὴ κοπριγιῶν ἀγορασθέντων.

κοπριζῶ [κόπρος] κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., ἐπ. μέλλ. κοπριζῶς, λιπαίνω διὰ κόπρου : Ὁδ.Ρ.299 ὄφρ' ἄν ἀσιεῖν ὁμῶς Ὁδοσσίης τέμνουσας μέγα κοπρισσοντες (δ.γρ. κοπρησοντες), Θεόδωρ. Φ1.3,9,1 τὸ γάρ τὴν ψιλὴν κοπριζεῖν, οὐχ ὁμοιον, Πάπ., -κοπριζῶ τὸ χῶράφι κ. παθ. : Διοσκ.58 πρῶσαι κεκοπρισμένα, Ψχρυσ.705β σπάρρον τὸν κοπριζόμενον ἀρδεύειν. 2) ἐνεργῶ ἄς κόπρος : Θεόδωρ. Φ1,8,9,1.

3) νεώτ. κ. δημ. ἀφοδεῶ, ἀποπατῶ

κ. παθ. : Καρκβ. Ζητ.101 καὶ εἶδε περιγύρα τὸ κοπρισμένο σπῆτι. 4) μγφ. μσν. κ. νεώτ. κατὰσπιλῶ, καταρρηπῶναι τι κ. παθ. : Ἰω.Κλημ.23,2 ὑπὸ ἐπαίνου κοπριζόμενα.

κοπριμύτος-ον (κόπρος-ἐμῶ) ὁ ἐμῶν κόπρον, περιτώματα : Ἰνπ. Ἐπιδ.2,1,9.

κοπρικός-ή-όν [κόπρος] γλωσσ. κ. κόπρους ὁ ἀνήκων εἰς κόπρον, βρωμερός, σκατένιος.

κοπριμορφος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἴκου τῶν καριδιῶν.

κοπρινός-η-ον [κόπρος] κ. γλωσσ. κοπρικὸς βλλ. || ἐπὶ τῶν σκωλήκων, οἱ εὐρισκόμενοι εἰς τὸ ἀποπτήμα : Ἰνπ. Ἐπικ.28 κόπρινοι σκώληκες. 2) νεώτ. ζωολ. τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ. γένος μυκῆτων τῆς οἴκου τῶν ἀγαρικοειδῶν.

κόπριον (τὸ) κόπρος βλλ. : Ἰνπ. Διαίτ.56, Ροῦφ.π. Ὁρειδ.8,24,8, Πάπ. τοῦ κοπρίου τοῦ εἰς τὸ πέρα μὴ ἀμείλητος. || κ. κτ. πληθ. : Ἡράκλειτ.96, Ἐπιγρ., Σωφ.2,56, Πλούτ. Ποιμ.48 αὐτοῦ δὲ τις κοπρίων κόπρινος ἐκ κεφαλῆς τοῦ βύθλου κατεσκέδασα, Γρηγ.Ναζ. κόπρια περιβαλεῖν. 2) πάπ. γεν. ἀκαθαρσία, βρωμίες : παραδοῦναι τὰ οἰκητήρια καθαρὰ ἀπὸ κοπρίων. 3) πάπ. κτ. πληθ., ἰδ. ἐν τῇ μαγικῇ, ἀκαθαρσία ληφθεῖσαι ἐκ μέρους ἐνθα ἔκειτο πτώμα.

κοπρις-ίδος (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἴκου τῶν κοπριδιῶν.

κοπριαία (ἡ) [κοπριζῶ] δημ. ἡ πράξις τοῦ κοπριζειν, ἡ χεσιά : γέμισε κοπριαίης ἡ αὐλή.

κοπριαίς-εως (ἡ) [κοπριζῶ] κ. νεώτ. ἡ πράξις τοῦ κοπριζειν, ἡ διὰ κόπρου λίπανσις τῆς γῆς : Θεόδωρ. ΦΑΙτ.3,9,1 περὶ δὲ κοπρισεως ἀκολοῦθως.

κοπριασμα-ατος (τὸ) [κοπριζῶ] νεώτ. κ. δημ. ἡ διὰ κόπρου, κοπριαίς, λίπανσις τοῦ ἐδάφους : τὸ περιδῶλι θέλει κοπριασμα.

κοπριασμός (ὁ) [κοπριαίς] βλλ. : Θεόδωρ. ΦΑΙτ.3,9,1.

κοπριτής (ὁ) [κόπρος] δημ. ὁ μόνον πρὸς τὰ ἀποπατεῖν, κόπρον ἐκβάλων ἰκανός, ποῦ ζῆ μόνον ἢ νὰ κοπριζῆ, ὕβριστ. ἐπὶ ὀκνηρῶν, ἐπὶ φυγοπόδων ἄμα καὶ ἀνικάνων ἀνθρώπων πρθλ. κοπριδοσκυλλο. 2) ὄμ. ὕβριστ. ἐπὶ νωθρῶν ἄμα καὶ δεικνῶν, οἰνοεὶ ὁ ἐκ φόβου χεσειῶν, ἀνανδρος, φοθηταίρης, χεζῆς.

κοπριώδης-ους-ες [κόπρος-εἶδος] ὁ κοπριώδης βλλ. : Ἰνπ. Κωσκ.590, Θεόδωρ. ΦΑΙτ.2,6,3 θολερά καὶ κοπριώδη ὕδατα. || ἐπὶ τῶν, ὁ πλήρης κόπρου, ὁ γεμάτος κοπριές : Πάπ.

κοπροβαλίζιον (τὸ) [κόπρος-βάλλω] μσν. ὁ κοπρῶν, τὸκος ὅπου ρίπτουσι τὰς κόπρους. || ὁ ἀπόπατος : Εὐστ.1404,64.

κοπροβόλος-ος [κόπρος-βάλλω] ἄργανος πρὸς διασπορὰν, διασκόρπισιν τῆς κόπρου : EM 94,3 πτύον κοπροβόλον.

κοπροβόρος-ον [κόπρος-βορά] μγν. κ. νεώτ. ἐπὶ ἐντόμων, ὁ τρώγων συνήθως κόπρον : μυταί κοπροβόροι.

κοπρογενής-ους-ες μσν. ὁ γεννηθεὶς ἐν τῇ κοπρίᾳ : Θεόδ. Ὑρτ.π. Ἀν.Βοασσ.3,23 τοὺς κατὰ Χριστὸν δογματίζοντας ὡς κοπρογενεῖς ἀπονήγη κανθάρους (κῶδ. κοπρογενεῖς).

κοπρογενήτης-ος μσν. κοπρογενής βλλ. : Γερμ.278,62 κοπρογενήτος κἀνθάρους.

κοπρογράφος (ὁ) [κόπρος-γράφω] μσν. ὁ γυδαίως, αἰσχρῶς γράφων : Τζέτς. Ἀν.Κρ.3,365,14 κοπρογράφον, οὕτω χρεῶν καλεῖν γὰρ ἢ καλλιγράφον.

κοπροδαίτης-ος μσν. ὁ διαιτώμενος, τρεφόμενος μὲ κόπρον : Μιχ. Ἀκομ.2,179,31.

κοπροδαχέιον (τὸ) γλωσσ. κ. νεώτ. ἀγγεῖον, μέρος, ὀχετός, ἄδικος δεχόμενος τὴν κόπρον.

κοπροδόχος (ὁ) [κόπρος-δέχομαι] μσν., νεώτ. κοπροδόχος-ον τόπος προωρισμένος νὰ δέχε-

ται την κόπρον, άπόπατος : Φώτ. Έπιστ.206 άξιος την κοπροδόχον οικίαν 2) νεώτ. άνατ. κοπροδόχος λήκυθος τό κατώτατον μέρος του άπευθυμένου έντέρου.

κοπροειδή (τῷ) νεώτ. ζωολ. φυλή έντόμων τῆς οικογ. τῶν σκαραβαειδῶν.

κοπροέσιον (τῷ) μιν. θέσις, τόπος ἐν ᾧ θέτουσι κόπρον, κοπροδολεϊον βλ.λ. : Γεωπ.2,22,3.

κοπροθηκή (ἡ) γλωσσ. κοπροθέσιον βλ.λ.

κοπρολαγνεία (ἡ) νεώτ. ψυχασθ. διαστρωφή του γενετήσιου ένάτηκτου, προκαλοῦσα εἰς τὸν πάσχοντα ἠδονικὴν διέγερσιν διὰ τῆς θέας, ὄσφρησεως, φάουσας τῶν περιττωμάτων του παθουμένου ἐρωτικῶς προσώπου.

κοπρόλακκος (ὁ) νεώτ. κ. δημ. λάκκος ἔνθα πρίτεται ἡ κόπρος, ἰδ. ὃ ἐν ἀγράφῳ ἐκκαπιόμενος πρὸς ἀπόθεσιν συναγομένης κόπρου ἀπομενούσης ἐκεῖ μέχρις οὗ καταστῆ κατάλληλος ἢ μέχρις οὗ ἐπιστῆ ὁ καιρὸς πρὸς λίπανσιν : ἢ λάκκος ἐν ᾧ ἔχουσι σωρευθῆ ἀκαθάρτου : γέμισε, κοπρόλακκος ἢ συνοικία μας.

κοπρόλαλία (ἡ) νεώτ. ὄρος ἐν τῇ ψυχοπαθολογίᾳ δηλῶν τὴν ἔξιν καὶ ἰδ. τὴν τάσιν ἢ ἀκουσίως ἔχουσι ψυχοπαθεῖς τινες εἰς τὸ ἔκατοιμίζειν φράσεις καὶ λέξεις αἰσχροῦς ὁλως ἀντιθαινούσας πρὸς τὴν ἐκ κοινωνικῆς καταστάσεως καὶ ἐξ ἀνατροφῆς ὑπόστασιν του ἔκατοιμίζοντος αὐτάς, σύνηθες σύμπτωμα εἰς τινὰς μορφὰς ποραφοσύνης.

κοπρόλιθος (ὁ) νεώτ. ἱατρ. τὸ ἐξ ἀπεξηραμένων κοπρῶν λιθοειδῆς αὐγκριμα, ἀποφράσσον ἐνίοτε τὸν αὐλὸν του λεπτοῦ ἡ καὶ του παχέος έντέρου : 2) νεώτ. παλαιοντλ. ἀπολιθωμένον περιττώμα ζῶων προϊστορικῶν γεωλογικῶν περιόδων εὐρισκόμενον ἐντός πετρωμάτων.

κοπρολογία (ἡ) νεώτ. κοπρολαλία βλ.λ. 2) κοπρολογία βλ.λ., ἢ περὶ τῶν κοπρῶν ἀσχολουμένη ἐπιστήμη.

κοπρολόγος-ον κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ συλλέγων τὴν κόπρον : Ἄριστφ.Εἰρ.9 ἄνδρες κοπρολόγοι. 2) ὀδοκαθαριστής, ὀκουπιδιάρης : Ἄριστλ.Ἀθ.50,2 καὶ ὄπως τῶν κοπρολόγων μηδεὶς . . καταβαλεῖ κόπρον. 3) συνεκδ. ὁ ἀκάθαρτος, ὁ βρωμιάρης, ὁ βρωμερός : Ἄριστφ.Σφ.1184 ὡ σκαίε κάπαιδευτε, Θεογένης ἔφη τῷ κοπρολόγῳ, . . μὴς καὶ γαλάς μέλλεις λέγειν ἐν ἀνδράσιν. 4) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀρεσκόμενος, ὁ ἔχων τὴν ἔξιν νὰ εἶναι βωμολόχος, αἰσχρολόγος : ἢ ὁ συγγραφεὺς αἰσχρῶν, κακοῦθων τὴν σύνθεσιν καὶ τὴν ἔκφρασιν ἔργων, ὁ οὗτος ἐκμεταλλούμενος τὴν νοσηρὴν διάθεσιν μερίδος τινὸς του ἀναγνωστικοῦ κοινου.

κοπρολογῶ-έω κ. νεώτ. κ. δημ. συλλέγω, συναίγω κόπρον, μαζεύω κοπρίαν : Ἄριστφ.ἀπ.662, Πάν.: 2) νεώτ. κ.δημ. εἶμαι κοπρολόγος βλ.λ.41 ἢ κ. δημ. ὕβριστ.

κοπρομηχανή (ἡ) νεώτ. ἐπὶ ἀνθρώπου μὴ ἐργαζομένου, ἄ. σκατομηχανή, προβλ. κοπρίτης.

κοπρομοχθος-ον μτγν. ὁ μοχθῶν, ἐργαζόμενος ἐν τῇ κόπρῳ : Πισιδ.Γ 1053.

κόπρον (τὸ) μτγν. ὄ.τ. του κόπρος : Γαλ.12,290.

κόπρος-ουον μιν. ὁ ἔχων νοῦν, σκέφιν χυδῶσαν : Ἰγνάτ.ἐν Βι.Νικηφ.Πατρ.198,19.

κοπροξίστης (ὁ) πάπ. κ. μιν. ὁ ζῦνων καὶ καθαρῶν τι ἐκ τῆς κόπρου : Πρῶδρ.2,70 ἕκτενος οἰκονόμος ἦν, καὶ σὺ σαι κοπροξίστης.

κοπροπαράγμιτος-ον μιν. ὁ ὑπερπληρῆς κόπρου, ὁ παραγεμισμένος με κόπριᾳ : Πρῶδρ.1,355 τὴν κοπροπαράγμιτον καὶ τὴν δυσωδέσταν.

κοπροποιέον μτγν. ὁ ποιῶν, κατασκευάζων κόπρον : Εἰμ 529,14 ἢ κόπρος οἰονεῖ κόπος τις οὐσα βαρεῖ γὰρ τὸ περισσὸν καὶ κοπροποιέον :

Γρηγ.Νύσσ.1,436 κοπροποιόν τινα τὴν φυσικὴν ἡμῶν ἀποδοκιμῶν.

κοπροποιέω-έω πάπ. ποιῶ, κατασκευάζω κόπρον. **κοπροπόρος** (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος έντόμων τῆς οικογ. τῶν σταφυλινοδῶν.

κόπρος (ἡ) κ. νεώτ. τὸ ἀπόπατημα, περιττώματα ἀνθρώπων καὶ ζῶων, τὰ σκατά : Ὁδ.1329 καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκε κατακρύφως ὑπὸ κόπρῳ, Ἦρ.3,22 οὐδὲν θωμυράζει, εἰ σιτεῖται κόπρον ἔσα ὀλίγα ζῶουσι κ. κτ. πληθ. : Ἐφορ.96,4 ἢ κ. νεώτ. ἰδ. πρὸς χρῆσιν εἰς τὴν γεωργίαν διὰ λίπασμα, κῆρισμα : Πλάτ.Πρωτ.334Α οἶον καὶ ἡ κόπρος, πάντων τῶν φυτῶν ταῖς μὲν ῥίζαις ἀγαθὸν παραβαλλομένη, Θεόφρ.Φί 2,7,4 ἡ δὲ κόπρος οὐτε πᾶν ὀμοίως, οὐθ' ἢ αὐτῇ πᾶσιν ἀρμόττει. 2) γεν. ἀκαθάρσια, ρύπος, βόρβορος, βρωμιά : Ἰλ.Χ 414 πάντα δὲ λιτάνευε κυλινοδόμενος κατὰ κόπρον, Πάν.: 3) κοπρῶν : στάβλος, βουστάσιον : Ἰλ.Σ 575 μυκηθμῷ δ' ἀπὸ κόπρου ἔπεσευέοντο νομόνδε πᾶρ ποταμῶν κελάδοντα, Ὁδ.Κ 411, Καλλ.Ἄρτ.177 αὐγένα κεκμηκυῖαν κόπρον ἐπι προγένοντο (ἐν τῇ σημ. ταύτῃ ὀξυτώνως κοπρός κτ. Εὐστ.1165,15).

κοπροσκουήλας (ὁ) δημ. ὁ σκόλης τῆς κόπρου, ὁ ἐν κοπρίᾳ διατώμενος. 2) μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ μὴ ἀπομακρυνόμενος τῆς κατοικίας του πρὸς εὐρεσιν ἐργασίας, κοπρίτης.

κοπρόσκυλλο(λο) (τῷ) δημ. κύων ἢ ἀπομακρυνόμενος τῆς κοπρίας, σκυλλὴ ποῦ δὲν ἀπομακρύνεται, δὲ φεύγει ἀπὸ τὸ σπλίτ : Καρκβ.Ζητ.58 δπου πᾶμε κλωτῶς μαζῶνουμε, σάν τὰ κοπρόσκυλα. 2) μτφ. ὡς ὕβρις ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ ὀκνηρὸς, τέμπλης, θειλὸς, τιπότηνιος, κοπρίτης βλ.λ.) : φύγε ἀπ' ἰδῶ κοπρόσκυλλο.

κοπροσκυλλῶ-έω δημ. κ. κοπροσκυλλ(α)τάζω ἐπὶ ἀνθρώπων, ὡς ὄπως τὰ κοπρόσκυλα, περιφέρωμαι ἄεργος, εἶμαι κοπρίτης, ὀκνηρὸς, τεμπλής : ὄεν πάει νὰ δουλέψῃ, μόν κοπροσκυλαίε ὄλη τὴν ἡμέρα στοῦς πᾶγκους.

κοπροστάσι (τῷ) δημ. τόπος ἔνθα συναθροίζεται κοπρία : Βλαστ.Συνμ.109 ἐν λ. κοπρία. **κοπροστασία** (ἡ) νεώτ. ἱατρ. ἡ ἐν τῷ έντερικῷ σωλῆνι στάσις τῶν κοπρῶν καὶ ἡ μὴ φυσιολογικὴ ἀποβολὴ αὐτῶν δι' ἀφοδεύσεως.

κοπροστατινή (ἡ) νεώτ. γημ. προϊόν τῆς εἰς τὰ έντερα ἀναγωγῆς τῆς χολοστεατίνης ἀνευρισκόμενον εἰς τὴν κόπρον.

κοπρόστομος-ον μιν, σχόλ. κ. νεώτ. ὁ ρέπων εἰς τὴν κοπρολογία, ὁ ἔχων ἀκάθαρτον, βδελυρὸν στόμα, αἰσχρολόγος, σκατόστομος ἄνηθ. χρυσάτομος : Τζέτζ.Ἐξήγ.Ἰλ.51,12 ὡ Προυσαεὶ Δίωον κοπρόστομο, Ἰσυχόλ.155,13 ἢ καλούμενον τὸν Δίωον τοῦτον χρυσάτομον αὐτὸς κατανομάζω κοπρόστομον, ὅτι ἐν τῷ Τρωϊκῷ πολέμῳ τραχέως Ὀμήρου καθάπτεται.].

κοπροσύνη (ἡ) πάπ. ἡ διὰ κόπρον λίπανσις, κόπρις τῆς γῆς.

κοπροσύρα Ἦσ. ἐτὰ συρόμενα κόπρια. **κοπροφραγία** (ἡ) νεώτ. ὄρος ἐν τῇ ψυχοπαθολογίᾳ δηλῶν τὴν ἔξιν του τρώγειν κόπραν, περιττώματα, συνήθη εἰς τοὺς φρενοδολαεῖς τοὺς περιελθόντας εἰς ἐσχάτην διανοητικὴν κατάπτωσιν καὶ ἀδυνατόντας ἔνεκα τῆς ὡς ἐκ τούτου φθαρνεῖας τῶν αἰσθητηρίων ν' ἀναγνωρίσωσι τὰ ποῖον καὶ τὴν γεῦσιν τῶν φαγητῶν, ὀμοίως δὲ πολλαίς καὶ εἰς τοὺς πάσχοντας ἐκ γενικῆς παραλύσεως μεγαλομανεῖς, ὀφισταμένους καὶ αὐτοῦς βαθυδῶν τὴν ἀπόλειαν του διακρίνειν.

κοπροφάγος-ον ἢ κόπρος-τρώγων ἢ μτγν., μιν. κ. νεώτ. ὁ τρώγων κόπρον, κόπραν, σκατά, ὁ ἀκατοφάγος : Γαλ.12,249, Διογεν.3,49 ἢ ἐπὶ έντόμων κ. ζῶων, ὁ διατρώμενος διὰ κόπρον ἢ οὗ

συνήθως τροφή είναι ή κόπρος ή ό τρώγων προς τοίς ά. κ. κόπρον ή έκ κόπρου: 'Ησ.έν λ. βους Κύπριος, - πολλά πτηνά είναι και κοπροφάγα' || νεώτ. ζωολ. τὸ οὐδ. κτ. πληθ. ώς οὐσ. κατη- γόρια έντόμων τοῦ άθροίσμ. τῶν πεταλοκέρων' 2) νεώτ. εἰδ. έν τῇ ψυχολογίᾳ, ό έχων τήν ἔξιν τῆς κοπροφαγίας βλλ.

κοπροφαγῶ-έω άρχ. λεξ. ἔσθιω, τρώγω κό- προν 'Ησ., Σουιδ.έν λ. βους Κύπριος.

κοπροφιλιὰ |οι| νεώτ. ζωολ. οίκογ. έντόμων τοῦ άθροίσμ. τῶν βραχυελύτρων.

κοπροφιλος |ή| νεώτ. ζωολ. γένος έντόμων τῆς οίκογεν. τῶν κοπροφιλιδῶν.

κοπροφορά (ή) 'Επιγρ. φορτίον κόπρου, φόρ- τωμα μέ κοπριά.

κοπροφόρος-ον ό μεταφέρων κόπρον ή ό |ή τὸι δι' οὐ μεταφέρεται ή κόπρος: 'Ξεν. Απομν. 3,6 άρ' οὖν, ἔρη, και κόφινος κοπροφόρος καλόν ἔστι, Πολυδ.Ι,226 κοπροφόρῳ δὲν ἔπρεσθα.

κοπροφῶ-έω . καλύπτω τινά διὰ κόπρου, μέ άκαθαρσίας, πασσαλειφών μέ κοπρίεις: 'Αριστφ. 'Πη.295 κοπροφῶσά σ' εἰ λαλήσεις.

κοπροφύταρο |τό| δημ. πτύον χρησιμοποιοῦ- μενον διὰ τήν κάθαρσην, μεταφορᾶν τῆς κόπρου εἰς μικράς άποστάσεις, σκατόφυταρο: παροιμ. 'Αραβων.23| από ένα ξύλο φκειάνουν και τὸ φουρνόφυταρο και τὸ κοπροφύταρο |οι καλοι και οι κακοί έκ μιὰς ζύμης ἔχουσι γίνει, αλλά διαφέρουσι άκρως κατά τὸν προορισμόν και τὸν χαρακτήρα |.

κοπροφύρτος-ον μυν. ό ρεφρωμένος διὰ κόπρου, λερωμένος μέ κόπρου, μέ σκατά, ό σκατωμένος: ΚΜονασα.ΙΟ5Α λάραναξ δισωδης κοπροφύρτος, 'Ακροπ.Κ Βί.Δαμασ.Ι,2758,5, ό κο- προφύρτος άνθρωπος.

κοπροχόος-ον νεώτ. ό ἐκχέων, ἐκβάλλων κό- προν' || νεώτ. ίατρ. κοπροχόον σφίγγιον τὰ έκ δύο πόρων τοιοῦτον, τὸ μέν ἐσωτερικόν προς τὸν βλενωγόνον τοῦ έντέρου, τὸ δε ἔξωτερικόν προς τὸ δέσμα, δι' οὐ ἔξέρχεται συνήθως περιε- χόμενον τοῦ έντέρου.

κοπροχῶμα-ατος(τὸ) νεώτ. χῶμα μεμειγμένον μετά κόπρου, χρησιμοποιοῦμενον εἰς τήν καλλιεργειαν φυτῶν, φουσάκι' 2) πρῶτον προερχόμενον ἐξ άπο- συνθέσεως κόπρου ὡς και φυτικῶν οὐσιῶν.

κοπρῶ-όω μτγν. κ.σχόλ. μέλλ. κοπρῶσω, άπαρφ. παθ. παρακ. κεκοπρῶσθαι μτχ. κεκοπρωμένος, κοπρίωσι τι, ἐπιπόσσω διὰ σκατῶν, τὸ σκατῶν' Εὔστ. «ἐπιβάλλω κόπρον»: 'Αρρ.Επικτ.4,11,34 κό- πρῶσόν σου τὸν τριβῶνα' κ. παθ. : αὐτ.29,18.

κοπρῶδης-ους-ες (εἶδος) κ. μυν. κ. νεώτ. ό ὁμοιάζων προς κόπρον: 'Πη.Προορ.Ι,146, 'Αριστλ. ΖΜ3,14 τροφήν κοπρῶδη και ἐξικμασμένην' || ό ὁμοιος προς άνωρωπίνην κόπρον: 'Αρετ.Οξ. Νούσ.Ι,2' 2) συνεκδ. κ. μυν. κ. νεώτ. ρυπαρός, άκάθαρτος, βρώμικος: Πλάτ.Θεαίτ.194Β ή δταν κοπρῶδες και μη καθαρόν τοῦ κηρού, αὐτ.191C, ΚΜονασα.Ι03' || κτ. ἐπέκτ. ὕβριστ. ἐπὶ τῆς φω- νῆς: Γρηγ.Νύσα.2,396Α ή κοπρῶδης αὐτοῦ και βεβολδιτωμένη φωνή.

κοπρῶν-ώνος |ή| (κόπρος) κ. μυν. κ. νεώτ. δημ. -ώνας τόπος περιέχων στίον άποπατοῦσιν, ά- φοδεουσίον, άπόπατος, άφοδευτήριον, άναγκοίτο, χελοῦσι: 'Αριστφ.Θεσμ.485 στρόφος μ' ἔχει τήν γαστέρ' . . . εἰς τὸν κοπρῶν' οὖν ἐρχομαι, Εὔδουλ. π.'Αθῆν.Ι0,41D και κοπρῶν' ἔχει ἐπὶ ταῖς θύραις ἔκαστος, 'Αρτεμιδ.Δαδ.2,26 άποπατεῖν δε έν κο- πρῶνι καθήμενος' || κοηῆς, δημοσίας χρήσε- ως άποκαρητήριον: Δημ.785 οὐδέ τῶν κοπρῶ- νων άν ἐπιστάτας ἔλεσθαι φάσκων' || γεν. τό- πος, ἔφ' οὐ σφαιρεῖνται ή λάκκος έν ᾧ ἄπόκειν- ται άποπατήματα, κόπρος κ. ά. άκάθαρτα και

δύσοσμοι ὕλαι, χελοτάπι' πρβλ. δημ. τοπωνύμ. χε- ζολιθαρο: Γαλ.721,16 τῶν ποταμῶν ὅσοι κοπρῶ- νας καθάιρουσιν, παροιμ. η. Φώτ. έν λ. δνου πό- και εἰς κοπρῶνας θυμῶν (ἐπὶ μεταίτου ή άπρεπῶς ἐπιχειροῦμένου έργου)' 2) νεώτ. κ. δημ. τόπος ἔνθα σφαιρεῖται κόπρος προς λίπαναν' || γεν. τόπος έν ᾧ σφαιρεῖνται άκαθαρσίαι δύσοσμοι.

κοπρῶνης |ή| |ώνουμαι| μτγν. ό ἐκμισθοῦμενος, ἐνοικιάζων τήν κόπρον, ό αποδεχόμενος να κα- θαρίξῃ τὰς ὁδοὺς από τῆς κόπρου, ὀδοκαθορι- στής: 'Ιω.Χρυσα.2,50| ό κοπρῶνης ἀλαεὶ και ὀδυ- νᾶται ὅτι μη ἀπλήλακται τοῦ ταλαιπώρου και ἐπνοειδίστου είναι δοκοῦντος ἐπιτηδεύματος.

κοπρῶνυμος |ή| μυν. κ. νεώτ., ἐπιθ. τοῦ βυζαντ. εἰκονοκλάστου αυτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Ε', ὁσθεν αὐτῷ ὕβριστικῶς ὑπό τῶν εἰκονολατρῶν, **κοπρῶς**-εως (ή) ή λίπανσις, κίτρισις, τὸ φύο- σκισμα τῆς γῆς: 'Θεόφρ.ΦΙ27,1.

κοπᾶριον |τό| μτγν. κ. πάμ., ὕποκορ. τοῦ κοπῆ, θηλ. τοῦ κοπῆτος βλλ.3| 'Διοσκ.4,190 γίνεται δε και κοπᾶριον κοιλίας μαλακτικῶ, τοῦ ὅπου αὐ- τοῦ μινέτος ἀμυδράλω και νίτρομ και άνισωμ και μέλιτι ἐφθῶ', Γαλ.Ι3,58, 'Ορειβ.8,47,16' 2) πάμ. ὕποκορ. τοῦ κοπῆ, θηλ. τοῦ κοπῆτος βλλ.2|.

κοπῆρός-ά-όν νεώτ., δημ. κοπῆρός-ή-δ ἐπὶ μα- χαίρας, σπάθης, ζυροῦ, ἔχειριδιου, λεπίδος κττ., ό οὐ ή άκμή είναι λίαν ὀξεῖα, ό ευχάρης, ό πολὺ κόπτων: Ραγκ.'Αλ.Θούρ.Ι ὦ λιγυρᾶν και κοπτε- ρὸν σπαθί μου.

κοπῆ (ή) μτγν. καρτὸν κρόμμυον: 'Ησ. «θαλάσ- σιον πράσον |κτ. δ.γρ. κοπή|: 'Αθῆν.Ι4,648Ε τὸ μέν θαλάσσιον πράσον κάπτην φσι καλεῖσθαι Διονύσιος ό 'Ιτυκατος έν ὀδῶδῶμ Γεωργικῶν.

κοπή-ήρος |ή| νεώτ. ὄργανον, ἰδ. έκ γάλυθος ή κεχαλυδωμένου σιδήρου ή ά. μετάλλου, χρησι- μεῖον προς τὸ κόπτειν, τέμνειν' 2) εἰδ. συνήθ. ἀμβλεῖα λεπίς έκ ξύλου, ὁστού, μετάλλου ή ά. ὕλης έν εἶδει μαχαίρας, έν χρ. διὰ τήν κοπήν φυλ- λων χάρτου ή βιβλίου, χαρτομαχίρο' 3) εἰδ ὡς οὐσ. κοπήρες ἐπὶ τῶν ὀδόντων, οἱ πρόσθιοι δι' ὧν κόπτονται αἱ τροφαί, ά. τομείς.

κοπήριον |τό| πάμ. κ. νεώτ. τόπος ὅπου ἐκό- πτετο, ἐκοπανίζετο ό σίτος' || νεώτ. συνθ. σύνθ. κηανο-κοπήριον, χαρτο-κοπήριον κττ.: 2) νεώτ. μτφ. έν άναφ. προς χαρτοπαίξιαν, λέσχη ή ά τόπος συγκεντρώσεως, ἔνθα άσκεῖται χαρτοκλο- πια εἰς βάρος τῶν άσάων θαμνάων.

κοπή-τρια(ή) νεώτ., δημ. κόφτης, θηλ. κό- φτρα βλλ. ειδικὸς χεγνίτης εἰς τὸ να κόπη ὑφά- σματα ή δέσματα προς κατασκευήν ένδυμάτων και ὑποδημάτων' 2) ἔργαλεῖον δι' οὐ κόπτοιν, κοπεῖς, κοπήρ' 3) ό ἀνήκων εἰς τήν Κοπηκῆν 'Εκκλησίαν, ὁπαδὸς τῆς κοπηκῆς αἰρέσεως.

κοπητικός-ή-όν |κόπητι| μτγν., μυν. κ. νεώτ. ό έχων τήν ἱκανότητα τὸ κόπτειν, ό κτυπῶν τι, ό φωνικός: Συνέξ.327C σὺν δ' ὄμμα, πάτερ, κοπι- κὸν ὕλας, Τζέτζ.Χιλ.12,873 πάς ό φωνικός και κο- πητικός' 2) νεώτ. ό έχων τήν ἰδιότητα να κό- πη, ό άναφερόμενος εἰς τήν κοπήν ή εἰς τήν κό- πηκῆν: ἔργαλεῖα κοπηκᾶ' 3) νεώτ. τὸ θηλ. ὡς οὐσ. ή τέχνη τῆς κοπῆς τῶν προς ροφήν ένδυ- μάτων ή ὑποδημάτων' 4) νεώτ. ό ἀνήκων, άνα- φερόμενος εἰς τήν θρησκευτικῆν αἰρέσιν τῶν Χρι- στιανῶν τῆς Αἰγύπτου, Κοπῶν: κοπηκῆ γλῶσσα.

κοπητικός μτγν. ἐπίρρ. κατά τρόπον κοπηκὸν βλλ.Ι|, φωνικός: 'Ηρωδιαν.'Επιμ.134.

κοπτογαστήρ-ήρος |ή| νεώτ. ζωολ. γένος έν- τῶμων, ά. ἕλεστίων βλλ.

κοπτοδερῶς |ή| νεώτ. ζωολ. γένος έντόμων τῆς οίκογεν. τῶν κοπτοδεριδῶν.

κοπτοκέφαλος |ή| νεώτ. ζωολ. γένος έντόμων τῆς οίκογεν. τῶν κλυτριδῶν.

κοπτόκυκλος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν κασιδιδίων.

κοπτόμυια (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν κητονιδίων.

κοπτόν (τό) μτγν. ὀνομασία διαφόρων ἐμπλάστρων : 'Ορειβ.ἀπ.74, 'Αλέξ.Τραλλ.7,8' 2) 'Ἡσ. κοπτή, βλ. κοπτός 2).

κοπτοπλάκους-οὐτῶν (ὁ) μτγν. ἡ κοπτή, βλ. κοπτός 2 : Χρυσ.Τσαν. π. 'Αθην.14,647F.

κοπτορην πάπ. αἰτ. ἐν. ἀντι κοπτορην βλ.λ. **κοπτορρινός** (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν κοπριδίων.

κοπτορρυγχός (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν κουρκοουλιονιδίων.

κοπτός-ἡ-ὄν (κόπτω) ὁ κεκομμένος εἰς μικρὰ τεμάχια, κοπανισμένος, κατακτηνημένος, ατομποιημένος : Κρατιν.371 κοπτή ἰσθός, 'Αντιφάν.133,8 κοπτός τυρός' 2) τὸ θηλ. κοπή ὡς οὐσ. ἐν συνεκδ. μτ. τοῦ σσαμῖς πλακοῦς ἐκ κοπτοῦ, κοπανισμένου σπασμοῦ : 'Αρτεῖδ.Δαλδ.1,72 κοπταί σσαμίδες' || κ. ἀνευ τῆς λ. σσαμῖς : Σώπ. ἡ. 'Αθην.14,649A εὐρε κοπτάς, Στράτ. ἐν ΑΠ 12,212 οὐκέτι σοι κοπτής φιλία πλάκες οὐδὲ μέλιχρα σήσασα, Πάπ., 'Αλέξ.Τραλλ.1,15' 3) μτγν. ἰατρ. τὸ θηλ. ὡς οὐσ. μικρός .πλακοῦς χρῆσιμος ἐν τῇ ἱατρικῇ, πασιλίγια ἀρωματική : Διοσκ.2,125 παρορμῆ δὲ καὶ πρὸς ἀφροδίσια μίγνεν μέλιτι καὶ πενέρι ἀντὶ κοπτής πολὺ λαμβάνομενον, 'Αρχιπ.π. 'Ορειβ.8,468, 'Αέτ.13,12 κοπτήν διδοῦ ἐξ ἀμυγδαλῶν μετρίως περυσμένων.

κοπτοτόμος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν δυτικακιδίων.

κοπτοῦρα (ἡ) πάπ. ἰγδίων, γουδι πρὸς κοπήν, τριθῆν αἰτού εἰς παρασκευὴν χυδροῦ ἀλεύρου : ἀρτοκοπέων, ἐν ᾧ κοπτοῦρα δύο σὺν τάν λιθῶν.

κοπτοურγία (ἡ) πάπ. ἡ κατασκευὴ κοπτῶν βλ.λ. 2) πάπ. τὸ διὰ κοπτοῦρας βλ.λ. κοπά-νισμα τοῦ σίτου, δ.γρ. κοπτοურία.

κοπταυρός (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν κουρκοουλιονιδίων.

κόπτρια (τὰ) πάπ. ἡ ἀμοιβή τοῦ διὰ κοπτοῦρας κοπανίσματος τοῦ σίτου : κόπτρια ἀράκου.

κόπτρια (ἡ; νεώτ. θηλ. τοῦ κόπτης βλ.λ.

κόπτης (κοπ-) κ. μον. κ. νεώτ., δημ. κ. κόπτης κ. κόδω, μέλλ. κόψω ἰπ. 'Αττ. σπαν. ἀπλοῖς, παρακ. κέκοψα ἰπ. 'Αττ. μ. σὺνθ. περί, ἐν, σὺν), παθ. κόπτομαι (σπαν. κ. ὡς μέσ.), μέσ. μέλλ. κόφομαι, μετ' ὀλίγ. μέλλ. κέκόφομαι (π. 'Αττ. σὺνθ. κατά, μέλλ. παθ. β' κοπήσομαι (π. 'Αττ. μ. σὺνθ., σὺν), μέσ. ἀόρ. ἐκοφάμην, ἀόρ. παθ. ἐκόπην ἰπ. 'Αττ. σὺνθ. οὐνθ. κατ-, περί, ἀν-, σὺν, ἐξ, δι-, ἀπ-), δημ. [ἐ]κόπηκα, παρακ. παθ. κ. μέσ. κέκομαι ἰπ. 'Αττ. σπαν. ἀπλοῦς κ. σὺνθ. σὺνθ. ἐκ, κατά, συγ-, μτχ. κεκομμένος, δημ. κομμένος, ὕπερο, γ' προσ. ἐν. ἐκέκο-πτο ἰπ. 'Αττ. σπαν. κ. μ. σὺνθ. ἀπ-, ἐνοχλῶ, πλῆτ-τω, τόπτω, κτυπῶ, καταπονῶ : 'Οδ.Σ.335 ὅστις δ' ἀμψὶ κέρη κεκοπῶς χερσὶν ὀφθαρῆων κ. μτ. διπλ. αἰτ. : 'Ἰλ.Ψ.690 κόψε δὲ παπτήναντα παρή-ιον' 2) μέσ. πλῆττω, κτυπῶ ἐμαυτόν, ἰδ. τὸ στήθος ἢ τὴν κεφαλὴν μου ἐνεκα θλίψεως δθ. μτγν. κ. νεώτ. συνεκδ. οἰδοῦμαι λίαν : 'Ἰλ.Χ.33 κεφαλὴν δ' ὅ γε κόφατο χερσὶν ὕψος' ἀνασχόμε-νος, 'Ἡρ.2,121Δ, αὐτ.6,58 σύμμιγα τῆσι γυ-ναίξι κόπονται τε τὰ μέτωπα, Πλάτ.Φαῖδ.60B ἀπῆγον. . βωῶσάν τε καὶ κοπτομένην, Διήγ. 'Αχιλλ.1746 ἀλλὰ θρηνῶν ὠδύροτο καὶ ἐκόπτετο μεγάλας κ. παθ. : Αλοχ.Πέρσ.683 στένεις, κέκοπται καὶ χαράσεται πῆδον' || κ. μτ. αἰτ. προσ. θρηνώ τινε : 'Αριστοφ.Λυσ.396 κόπτεσθ' 'Α-δωνιν, ΚΔ Λουκ.8,52 ἔκλαιον δὲ πάντες καὶ ἐκό-πτοντο αὐτῇ' || κ. ἐμπροθ. μτ. τῆς ἐπὶ κ. αἰτ. : ΚΔ 'Αν.1,7 καὶ κόπονται ἐπ' αὐτὸν πάσαι αὖ φυλαί-

τῆς γῆς' || κ. μτ. τῆς ἐπὶ κ. δοτ. : αὐτ.18,9' 3) πλῆττω διὰ τῶν ὀπλων, κτυπῶ : 'Οδ.Θ.528 οἰ. δέ τ' ὄπισθεν κόποντες δούρουσι μεταφρονον, 'Ἡρ.6,113 φεύγουσι δὲ τὸν Πέρση ἐπιγοντο κό-ποντες' || μτφ. κ. παθ. μετὰ λογοπαγνίου : ΑΠ 11,335 αἰεὶ κόπητ ῥήμασι καὶ κοπίσιν' 4) πλῆτ-τω, κτυπῶ ζῶν διὰ πελέκως, σφύρας, ὅπως τὸ φρονεῖσθαι, κτυπῶν φρονεῖσθαι : 'Ἰλ.Ρ.521 ὡς δ' ὅτ' ἄν ὄξυν ἔχων πέλεκυν. ἀνήρ κόφας ἐξέπιθεν κερῶν βοῆς ἀγραυλοῖο Ἴνα τάρη διὰ πάσαν, Εὐρ. 'Ἰλ. 838, Ξεν. Αν.2,1,6 κόποντες τοὺς βούς καὶ δούους κ. παθ. : Αλοχ. 'Αγ.1278 θερμῷ κοπέσις φοῖνον προσφάγματι' 5) κ. νεώτ. κ. δημ. κόβω, ἀπο-κόπτω, κατακόπτω : 'Ἰλ.Ν.203 κεφαλῆν δ' ἀπαλήθης ἀπὸ δειρῆς κόψεν 'Οϊλιάδης, 'Οδ.Χ.477 χεῖρας τ' ἤδε πόδας κόποντο κεκοπήτι θυμῷ, Ξεν. Αν. 4,6,26 ἰγρέασι ἄ οἱ 'Ἐλληνας ταῖς μαχαίρας κό-ποντες ἀρρεῖα ἐποιούν, τοῦ ἔκοφαν τὸ χεῖρι' || κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ τῶν δένδρων, κατακόπτω, καταρρίπτω, δεινδροτοῦν : 'Θουκ.2,75 περισταύ-ρωσαν αὐτοὺς τοῖς δένδρεσιν ἄ ἔκοφαν, Ξεν. ΚΠ 5,2,39 τότε ὄρθως ἔχειν κόποντα τὰ δένδρα ἐμποδῶν καταβάλλειν' 6) συνεκδ. ἐρημῶν : αὐτ.3,2,26 κόπτων καὶ κῶν τὴν χώραν, αὐτ.4, 6,5' 7) παθ. ἐπὶ τῶν πλοίων, κτυπηῖμαι, συντρι-βομαι ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ, ἀχρηστεύομαι : 'Θουκ.4,14 αἰ δὲ καὶ πληροῦμαι αἰ πρὶν ἀνάγειν ἐκά-πτοντο' 8) μτφ. ἐν ἀναφ. πρὸς τὰς φρένας, ἀ-πόλλυμι τὴν διάνοισιν, χάνω τὸ νοῦ : Αλοχ. 'Αγ.479 τίς ᾤδε παιδὸς ἢ φρονῶν κεκομμένος' 9) κ. δημ. κωλύω, ἐμποδίζω, δέν ἀφῆνω τι νὰ γίνῃ, σταματῶ : 'Θεοκρ.21,28 τῶν ἰθύνων ἄ φροντῆς κόπτοισα μακρὰν τάν νύκτα ποιεῖ τοι,- ὁ καφές μου κόβει τάν ἴθνο - τὴν ὄρεξιν' || κ. παθ. ἐμ-ποδίζομαι, δθ. ἐπὶ πνοῆς, καταστέλλομαι, κατα-παῦω ἀφῆνης, σταματῶ : 'Αριστοφ.Μετ.367α, (ὁ) ἰνεύ-μοι κόπτομενον, - μοὶ κόπηκε ἢ ἀναπνοῆ - ἢ ὀ-ρεξῆ - ὁ ἴπνος - τὸ κέφ' 10) ἀναφ. πρὸς ἴπ-πον, πλῆττων ἀναγκάζω νὰ τρέξῃ, παρορμῶ : 'Ἰλ. Κ.513 κόψε δ' 'Οδυσσεὺς τόξω' || κ. ἐπὶ ἀνθρ., παρορμῶ βίαιως, ἐξερεβίωζω πρὸς τι : αὐτ.Ν.60 ἢ καὶ σκηνῶν γαίλαχος ἐνοσιστοῖς ὄψοτέρω (Ἄϊαντε) κεκοπῶς πλῆσεν μένεος κρατεροῖο' 11) σφυρηκτῶν, σφυροκοπῶ πρῶθ. ἐλαίνω [4] : 'Ἰλ.Σ.379 τὰ β' ἴρτυε, κῆπτε δὲ θεομῶς [εἴσθ]. «ἄλανε, ἦτοι ἐσφυροκοπέει τὰ εἰς θεομῶν ἀγγεῖου χρήσιμα», 'Οδ.Θ.274' 12) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐν ἀναφ. πρὸς-μέταλλον, τέμνων κατασκευάζω νομί-σματα : 'Ἡρ.3,56 λέγεται Πολυκράτες ἐπιχώριον νόμισμα κόφαντα, 'Επιγρ. κόπτειν νόμισμα, - ἢ 'Ἐλλάς δις ἐκοφε καὶ χρυσὰ νομισματα' || δημ. ἐν ἐπὶ χαρτίνου νομισματος' || κ. νεώτ. κ. δημ. κ. παθ. ἐπὶ νομισμάτων, χαράσσομαι, κατα-σκευάζομαι : 'Αριστοφ.Βάτρ.723 καλλίστοις ἀπάν-των . νομισμάτων, καὶ μόνος ὄρθως κοπέει' || κ. μέσ. διατάσσω τινὰ νὰ μοῦ χαρδῆξ, νὰ μοὶ κόμῃ νομισματα : 'Ἡρ.1,94 νόμισμα χρυσοῦ καὶ ἀργυροῦ κοφόμενοι ἐχρόασαντο' 13) κρούω, κτυπῶ τὴν θύραν διὰ νὰ εἰσελθῶ : 'Αριστοφ.Νεφ. 132 ἀλλ' οὐχὶ κῆπται τὴν θύραν', αὐτ.Πλ.1097, 'Ανδοκ.141 καὶ δὴ κόπτειν τὴν θύραν, Ξεν. 'Ἐλλ. 5,4,7 κόφας δὲ τὴν θύραν, Μέν.Επιτρ.538, Πλουτ. 'Αλκ.8 καὶ τὴν θύραν κόφας εἰσῆλθε πρὸς αὐ-τόν' || κ. ἀπολ. : 'Αριστοφ. 'Ἐκκλ.976 τί κόπτεις; μὲν ἐμὲ ζητεῖς' 14) παθ. ἔχω συντριφθῆ, κο-πανισθῆ ἐντός ἡδύου, εἶμαι στομισμένος : 'Ἡρ.4,71 πλῆην κενότρον κεκομμένου καὶ θυμημάτος, 'Α-λεξ.127,4 ἀσταφίδα κεκομμένην' 15) παθ. ἐπὶ τοῦ ἐλαίου, καθαρὸν, κατακαθισμένο : ΠΔΒοσ.3, 5,11 καὶ ἑκοσι χιλιάδας βαίθ' ἐλαίου κεκομμέ-νου' 16) παθ. πλῆττω, κτυπῶ τῆδε κάκεισε, ἐ-δῶ καὶ ἐκεῖ : 'Ἡσιόδ.Α.63 κωνὸς δὲ σφ' ἀμψιδε-

ἔδει κοπομένη πλεκτοσιν ὕφ' ἄρμασι, Πλάτ. Τιμ.60B τὸ ξυμμειγές ὕδωρ ὅταν ἐν τῇ ξυμμίξει κοπῆ, Θεόδωρ.22.16 παταγεῖ δ' εὐρεῖα θάλασσα κοπομένη νομισαί τε. . . 17) ἐπὶ πτηνῶν, κτυπὼ διὰ τοῦ ράμφους, διατροπῶν: Ἀριστλ.Ζ1 609b,5 ἐπιτίθειται καὶ ἄλλη ποιεῖ κόπτην. || ὄμ. εὐρίσκω τὴν λείαν μου: οὐτ.593b,24 ὁ δὲ ἀτάετος καὶ περὶ τὴν θάλατταν διατρίβει καὶ λιμναῖα κόπτην. || νύσσω, τσιμπῶ: Ἀρατ.449 σπειρὴν κόπτειν. || κ. ἐπὶ ἰχθύος, κόπτην διὰ τῶν ὀδόντων, μασῶ: Ἀριστλ.Ζ1 620b,17 κοπτόντων δὲ τῶν ἰχθυῶδων συγκατάγει. || ἐπὶ ὄψεως, πλήττω διὰ τοῦ κέντρου, κεντῶ, σκρούω: Ἰλ.Μ.204 κόφη γὰρ αὐτὸν ἔχοντα κατὰ στήθος παρά δειρὴν ἰδνωθεὶς ὀπίσω. 18) παθ. ἐπὶ σπηρῶν, κατατρόμαμα: ὑπὸ τῶν σκωλήκων: Θεόδωρ.Φ18,11,2 καὶ σηπομένοις μὲν πάσι, σκώληξ, κοπομένοις δὲ καθ' ἕκαστον ἴδιον. 19) ἐπὶ ἵππου, διὰ τοῦ βδελύματος ἢ τισαγμῶτων ὀψων, μετακινῶ, τρανάζω τὸν ἀναβάτην: Ξεν.Ἰππ.1,4 δεῖ τοῖνον καὶ τὰ ἀνωτέρω μὲν τὸν ὄπλων, κατωτέρω δὲ τὸν κυνηπῶτα ὄσπᾶ, μήτε ἄγαν ὀρθᾶ εἶναι ὤπερ αἰγός· ἀντιτυπώτερα γὰρ ὄντα κόπτει τὸν ἀναβάτην κ. παθ.: Ἰππ.292,52 ὑπὸ τῶν ἵππων αἰ κοπτόμενοι, Ξεν.Ἰππ.8,7. 20) ἐν ἀναφ. πρὸς ὄνον, μολοῦνταν, ἐπεξεργάζομαι αὐτὴν: Ἀλεξ.13 κόπτειν ὄνους. 21) ἀκονίζω, ὀξύνω: Ἡρωδ.6,84. || κ. μέσ.: Λουκιλλ.ΑΠ 11,253. 22) μτφ. κουράζω τινά, τὸν κάρνω νὰ ἀισθανθῆ ἴκονο, ἐνοχλῶ, παραζαλιζῶ, σκοτιζῶ: Δημ.1439 μῆθ' ὕμιν ἐνοχλῶ μήτ' ἐμαυτὸν κόπτω, Ἡγήσιππ.Κωμ.1,3 λέγων φαίνου τὶ δὴ καινόν. . . ἢ μή κόπτε με, Διον. Ἀλ.Συνθ.19 κόπτειν τὴν ἀκράσαιν, Πλούτ.Φωκ.7 καὶ κόπτοντος αὐτὸν ἐρωτήμασιν ἀκράοις, Πολυδ.6,119 κόπτειν τὰ ὕδα. 23) παθ. κ. μσν. νεώτ. κ. δημ. ἀποκᾶνω, κουράζομαι: Δημ.22 κοπτόμενοι. . . ταῖς στρατεῖαις ταύταις, Ἐρωφ.4,214 τὰ πόδια μου ἐκοπήκασι κι ἐθάμνωσε τὸ φῶς μου.

κορυφαίτ (τὸ) (ἀγγλ.) νεώτ. τὸ δικαίωμα τῆς πνευματικῆς ἰδιοκτησίας, λαμβανόμενον πρὸς ἐξασφάλισιν συγγραμμάτων τινος ἀπὸ λογοκλοπίας.

κοπῶ-ῶ ἐνοχλῶ, κουράζω, καταπνῶ: Δίων Χρ. 1,344 κοπῶσαι βουλόμενος, αὐτ.476 εἴ τις κοπῶσαι βεβαυτέρας γυμνασίας. || κ. παθ. κουράζομαι, κοπῶ βλλ. Ἐρωφ.188 ἐκ πολέμου ἀνίσσαν, ἐπὶ λίην ἐκοπήθη, Ἀντυλλ.π. Ὀρειδ.6,1,1, Πλούτ. Ἡθ.312, Γαλ.6,442,13 ἢ πληγεῖσιν, ἢ κοπωθεῖσιν, Ἰώσ.Α1 2,6,5 κοπωθεὶς ὑπέμενον, αὐτ.2,15,3 ὑπὸ τῆς ὀδοιφορίας κεκοπωμένον.

-κοπῶ-ῶ ρηματ. ἐπίθημα τῆς δημ. παρ-ογόμενον ἐξ ἀρχ. παρ-ασυνθέντων ρ., ὡς σφυροκοπῶ, δημοκοπῶ, ξυλοκοπῶ, γλεντοκοπῶ.

κοπῶδης-ους-ες ὁ προζέων κόνον, ἐπίπνοος, κοπιαστικός, ὀθ. φορτικός, ὀχλήρδης: Ἰππ.Προρρ. 1,142 πυρετοὶ κοπῶδεις, Ἀλεξ.198 βαρῶ καὶ κοπῶδεις ἰδῶδωρ κ. κτ. αὐγερ. : Ἀριστλ.Πρ.881a,19 βάρη κοπῶδέστερα, Πρὸκ.Μυστ.13 κοπῶδέστεροι συμφοραί κ. κ. μτ. γενικ. ὁ προζέων πόνον εἰς. : Ἰππ. Διατ.16 κοπῶδης ὑποχονδρίων. 2) ἐν παθ. σημ. ἐπὶ προσ., ὁ καταπεπονημένος, κουρασμένος: Ἰππ.Προρρ.1,38, Γαλ.7,547. || κ. αὐγερ. ἐν ἐπίρρ. σημ. μετὰ τοῦ ἔχω: Πλούτ. Ἡθ.1306 τοῦ σώματος ἐνδεδέστερον ἢ κοπῶδέστερον ἔχοντος. 3) μτφ. κοπιαστικός, ἐνοχλητικός, βόρδης: Διον. Ἀλ.Δημ.58 ἔφερον δ' ἄν σοι παραδείγματα τῶν εἰρημένων, εἰ μὴ κοπῶδης ἐμελλον φανήσεσθαι, Πλούτ. Ἡθ. 47F ἀπείδεις καὶ κοπῶδεις ὄντες, αὐτ.1011a.

κόπωση-ως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ., δημ. -π τὸ κατόπιν πολλῆς ἐργασίας συναίσθημα τοῦ καμᾶτου, ἢ κούρασις, κόπος: ΠΔ Ἐκκλ.12,12 καὶ μελέτη πολλῆ κόπωσησιν σαρκός, - δὲν συναλθεῖν ἀκόμη ἀπὸ τῆς κόπωσησιν πρὸλ. ὑπερκόπωσησιν.

κόρα (ἡ) (1) δωρ. τ. τοῦ κόρη βλλ.

κόρα (ἡ) (2) δημ. ὁ περιβάλλων τὸν ἄρτον σκληρὸς φλοιός· ἀντιθ. ψίχα.

κοραγῖν Ἰωσ. ἐτὸ ἀνάγειν τὴν κόρην· πρὸλ. κοράγια.

κοράγια (τὸ) Ἐπιγρ. ἑορτὴ ἐν Μαντινεῖα τελομένη ἐπὶ τῇ ἐκ τοῦ Ἄδου ἀναγωγῇ τῆς Περσέφνης: Καρᾶγιον πομπᾶ.

κοράγιον (τὸ) Ἐπιγρ. τὸ ἱερὸν ἐνθα ἐτελεῖτο ἡ ἑορτὴ κοράγια βλλ.

κοραγοί (οἱ) ἱερεῖς τελοῦντες τὴν ἑορτὴν τῶν κοραγίων: κοραγῶν συνοδος.

κοραγωγός (ὁ) Ἐπιγρ. πιβ. κοραγός βλλ.

κοραίος-α-ον (κόρη) πάπ. ὁ ἀνήκων εἰς κόρην: ἡλακότης δὲ κοραίης.

κοράκις-κα κ. -ἄκου (ὁ) δημ., πληθ. κοράκι τοῦ πτηνῶν κόραξ βλλ.: Βαλαωρ. Ἀστραπ.184 καλακοῦδες καὶ κοράκι (τὸ κεφάλι κυνηγοῦν).

|| μτφ. ἐν παροιμ. κοράκις κοράκου ματὶ δὲ δγάζει (ἐπὶ τῆς ἀλληλεγγύης τῶν πονηρῶν καὶ κακοβούλων ἀνδράφων). || ὄμ. ἐπὶ περιπτώσεως μὴ πραγματοποιήσμου: παροιμ. ὅταν ἀσπρίσῃ ὁ κόρακις καὶ γίνῃ περιστέρη: || ὕβριστικός ἢ χλευαστικός: φρ. κόρακις νὰ σὲ κόφη, - βγάλε τὸν κόρακα (ἐπὶ τῶν ἐνοχλοῦντων μὲ τὸν βῆχα ἢ μὲ τὰς φωνὰς αὐτῶν), ὄμ. κ.ἀπλως κόρακις, - ἔφαγε τὸν κόρακα (καθ' ὑπερβολήν). || παροιμ. ἐπὶ κακοῦ ἀνθρώπου ὅστις πάντοτε λέγει καὶ πράττει τὸ κακόν: ἀπὸ τὸν κόρακα κρά μόνο θ' ἀκούσης (πρὸλ. μσν. ἐκ στόματος κόρακος ἐξέλευσεταί κρα).

κοράκιον (τὸ) σχόλ. κορώνεως βλλ.: Σχόλ. Ἀριστφ.Ε1ρ.627.

κοράκουσιν Ἰωσ. γλῶσσ. τοῦ κοράττω βλλ.2).

κορακεύς-εως (ὁ) εἶδος ἰχθύος, πιβ. ὁ κορακίνος.

κοράκεις-ω (ὁ) κορώνεως βλλ.: Ἐρμιππ.51.

κορακῆσια (ἡ) ὀνομασία πάσας: Πυθ.π.Πλιν.Φ1 24,156.

κορακῆσιον (τὸ) πάπ. ἀμφ. σημ., πιβ. εἶδος πηλίνου ἀγγείου. 2) ὡς κύρ. ὄν. ὀνομασία τοποθεσίας ἐν Παμφυλίᾳ.

κορακῆσιωτικός-ή-όν πάπ. ὁ ἐκ τοῦ Κορακῆσιου βλλ.2) καταγόμενος, προερχόμενος: κορακῆσιωτικὸν μέλι.

κοράκι (τὸ) δημ. τὸ πτηνὸν κόραξ, ἄ. κόρακις βλλ., συνήθ. κτ. πληθ.: Γρυν.Σκ.Τερρ.17,β μὰ δσοσὺ τὸ βόλι ἐξέσχισι, κοράκια ξανασχίζου.

|| ὕβριστικός ἢ χλευαστικός: φρ. πῆγαυν στὰ κοράκια, - νὰ σὲ φάνε τὰ κοράκια. 2) ἰδιωμ. μικρὸς μοχλὸς ἕλινοσ ἢ καὶ σιδηροῦς συγκατῶν κλειστὰ τὰ φύλλα πόρτας, ντουλαπιῶ, κόραξ, κοράκιον. 3) δημ. ναυτ. τὰ δύο στήματα τοῦ πλοίου, τὸ ἀκρόνθη: κοράκι τῆς πρότης (ποδόστημα), - κοράκι τῆς πλώρης (ἡ στήρα).

κορακίαι (αἱ) Ἐπιγρ. ὀνομασία θέσεως ἐν Ἀηλφ. πιβ. κορακοφωλιές.

κορακίδῶ δημ. εἶμαι ὄναιοσ πρὸς κόρακα, μαυρίζω ὅπως ὁ κόρακις. 2) βῆχω ὅπως ὁ πάσχων ἐκ κοκκύτου, κορακόδηχα βλλ. 3) ἐπὶ προβάτων κ. ἄ. ποιμενικῶν κτηνῶν, πάσχω ἐκ τῆς νόσου κορακίον βλλ. || συνεκτ. διψῶ ὑπερβολικά: κορακίσα ἀπὸ τῆ δίψα.

κορακίς (ὁ) εἶδος κολοιοῦ βλλ., καλιοκοῦδας: Ἀριστλ.Ζ1 617b,16 κολοίων δ' ἐστὶν εἶδη τρία, εἰ μὲν, ὁ κορακίς. 2) νεώτ. ζῶολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογ. τῶν κορακιδῶν. 3) Ἰωσ. εἶδος ἱέρακος.

κορακίδια (οἱ) νεώτ. ζῶολ. οἰκογέν. πτηνῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν κεκρακῶν.

κορακικός ἐπίρρ. μσν. κατὰ τὸν τρόπον τῶν κορακῶν, ὡς τοὺς κοράκους: Εὐστ.248,86 με-

λετών κορακικώς τὰ καθ' ἡμῶν καὶ ἄλλα μὲν ἐκρωξας, ἐν δὲ τοῖς καὶ διτ' ἀπειμι.
κορακινίδιον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ κορακίνος βλ.λ.3) : Φερεκ.π. Ἀθῆν. 7,309A ὑποκοριστικῶς δὲ ὠνόμασε αὐτοῦς. . . τοῖς οἰσί συνῶν κορακινίδιοις, Ἀναξανδρ. 27, Πάπ.

κορακινίς-ιδος ἴη μαν. τὸ θηλ. τοῦ κορακίνος βλ.λ.3) : Γεωπ. 20,25,1 γάρῳ ἀδόλω τριχίλων κορακινίδων.

κορακίνος-η-ον μτγν. ὁ ὁμοιάζων, ὁμοιος πρὸς κόρακα, μαῦρος σάν κόρακας : AB 104, Βιτρ. 8,3,14. 2) τὸ θηλ. συνεκφ. μτ. τῆς λ. φωνῆς εἶδος φαρμάκου πρὸς θεραπεία τῶν πόνων τοῦ λαιμοῦ, γιαιριτιδ - γιὰ τὸν πονόλαιμο : Γαλ. 13,826.

κορακίνος (ὁ) [κόραξ] νεοσσός κόρακος, μικρὸς κόραξ, κορακόπουλος : Ἀριστ. Ἰνπ. 1053 ἄλλ. ἰέρακα φίλει, . . ὡς σοὶ ἡγαθὸν συνδέσας Λακεδαιμονίων κορακίνους. 2) Ἦσ. κορακίας βλ. λ.3, θαλάσσιος τις ἰχθύς, ἀπαντῶν κ. εἰς τὸν Νεῖλω, κληθεὶς δὲ οὕτω διὰ τὸν μέλανα χρωματισμόν του ὀφθ. Ἀλ. 1,133,1, κατὰ δὲ τὸν Ἀθῆν. 17,309Α1 «διὰ τὸ τὰς κόρακας κινεῖν» : Ἐπιγ. 44, Ἀριστοφ. Λυσ. 560 «ὅταν ἀσιπιδ' ἔχων καὶ ἱσργόνα τις κῆτ' ὠνήται κορακίνους», Ἀριστ. Ζ1 610h, 5 ὄλας δὲ ἀνελατὰ ἐστί τα τοιάδε» θυννίδες. . . κορακίον, Στράβ. 17,24 ἰχθύδες δ' ἐν τῷ Νείλῳ πολλοί. . . καὶ λάτος καὶ ἀλάθης καὶ κορακίνος, Ἰώσ. Π1 3,10,8, Πάπ.

κοράκιο (τὸ) δημ. ἀθθενία τῶν ζῶων προερχομένη ἀπὸ ὑπερβολικῆν δῖφταν καὶ ἀναγνωρισμένη ἐκ μελανῆς μεμβράνης κάτωθεν τῆς γλώσσης.

κοράκιον (τὸ) κ. μαν. κ. νεώτ., δημ. κοράκι βλ.λ., ὑποκορ. τοῦ κόραξ βλ.λ.6) : Πάπ., Εὐστ. 73,21. 2) τὸ φυτὸν Ιεράκιον βλ.λ. : Ἀριστ. Ἰσαμ. 837a, 20. 3) νεώτ. τὸ κοράκι βλ.λ. 21. 4) νεώτ. μεταλλικὸν ἀγκιστρὸν χρησιμῆσον πρὸς σύνδεσιν δύο τεμαχίων δι' ἀγκιστρώσεως ἢ πρὸς στερῆσιν ἑνὸς τεμαχίου πινός εἰς τινα θέσιν || μικρὸς ἀγκιστρωτὸς συνδέτηρ, γάντζος.

κορακίσκος (ὁ) γλῶσσ. ὑποκορ. τοῦ κόραξ βλ.λ. **κορακίστι** ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τὸν τρόπον τῶν κοράκων, εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν κοράκων, κορακίστικα : Ἰω. Χρυσ. 4,634,25 ἡ κορακίστι φθέγγεσθε, ὡ ἀνόητοι, καθ' ἅπερ τὰ παιδιά.

κορακίστικα (τὰ) νεώτ., δημ. κ. κορακίστικα διάλεκτος κακόηχος καὶ ἀκστάλητος, ὁμοιάζουσα πρὸς τὴν φωνὴν τῶν κοράκων. 2) συνθεματικὴ γλῶσσα τῶν παιδίων κυρίως, καθ' ἣν μεταξὺ τῶν συλλαβῶν τῶν λέξεων παρεμβάλλεται κατὰ τὴν προφορὰν ἄλλη ξένη συλλαβή.

κορακ(ι)ωτός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ὁμοιάζων πρὸς κοράκιον, ἀγκιστροειδῆς, γαμφός. 2) ὁ φέρων κοράκιον, ὁ μετὰ κορακίου, μοχλοῦ δίκην ράμφους.

κορακόθηχας (ὁ) δημ. βῆξ ἑπρός, συνεχῆς καὶ ἐπίμονος οἰοεὶ ὁμοιάζων πρὸς τὸν κρωμῶν τοῦ κόρακος, εἶδ. ὁ βῆξ τῆς νόσου κοκκύτου.

κορακοδότανο (τὸ) δημ. κορακόχορτο βλ.λ. **κορακοδραχινίος-ον** νεώτ. ἀνατ. ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος εἰς τὸν βραχίονα καὶ τὴν κορακοειδῆ ἀπόφυσιν τοῦ ὤμου : κορακοδραχινίος μῦς [μῦς ἐκτεινόμενος κατὰ μήκος τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τοῦ βραχίονος], - κορακοδραχινίος σύνδεσμος [σύνδεσμος ἰσθμῶν στερεοῦσῶν τὴν κατ' ὤμον ἄρθρωσιν τοῦ βραχίονος], - κορακοδραχινίος θύλακος [μῖα τὸν κολλοειδῶν ἀποφύσεων τοῦ ἀρθρικοῦ ὕμενος τῆς τοῦ ὤμου διαρθρώσεως].

κορακόδεσμος (ὁ) νεώτ. ναυτ. εἶδος κόμβου διὰ τὴν πρόδεσιν καλωδίου, δέσιμο μὲ γάντζο.

κορακοειδής-ους-ές κ. νεώτ. ὁ εἰς τὸ εἶδος τοῦ κόρακος ἀνήκων, ὁ ὁμοιάζων πρὸς κόρακα : Ἀριστ. Ζ1 488b, 5 τὰ δὲ ἀνευτικά, οἶον τὸ τῶν

κορακοειδῶν ὀρύθων γένος. 2) νεώτ. ὁ ἔχων σῆμα ἀγκιστροῦ, ἀγκιστροειδῆς || νεώτ. ἀνατ. κορακοειδῆ ἀπόφυσιν ἢ ἐκ τοῦ ἄνω χεῖλους τῆς ὤμοπλάτης ἀρχομένη παχία ἀπόφυσιν.

κορακοζώπτος-η-ο δημ. ὁ ζῶν μακρὸν ζῶλον ὡς ὁ κόραξ, μακρόβιος : Παλαμ. Περ. Χαίρ. 58.

κορακοζώπος-η-ο δημ. ὁ κορακοζώπτος βλ.λ. : Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 54, ἢ μὴ φθάναν νὰ μὲ θρέφουν κ' ἂν ἦσαν κορακοζώπος σὲν χράνια.

κορακοκέφαλος-η-ο δημ. ὁ ἔχων κεφαλὴν ὅμοιαν πρὸς τὴν τοῦ κόρακος : Βλαχογ. Παλμ. 67 ἕνας ἑρακιανὸς στρατιώτης κορακοκέφαλος.

κορακοκλειθικός-ἡ-ὄν νεώτ. ἀνατ. ὁ ἀναφερόμενος, ἀνήκων εἰς τὴν κλειδα τοῦ βραχίονος καὶ τὴν κορακοειδῆ ἀπόφυσιν τοῦ ὤμου : κορακοκλειθικός σύνδεσμος.

κορακομόρφος-ον νεώτ. ὁ ἔχων μορφήν κόρακος, ποῦ μοιάζει μὲ τὸν κόρακα, κορακοειδῆς.

κορακοπόδι (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν ἀρνόγλωσσον ὁ κορωνόπους βλ.λ.

κορακόπουλο (τὸ) δημ. ὁ νεοσσός τοῦ κόρακος, τὸ μικρὸ κοράκι.

κοράκος (ὁ) μτγν. εἶδος ἐμπλάστρου : Παῦλ. Αἰγ. 7,17. 2) κ. πληθ. σκυθικῆ λ. ἀντὶ φίλιου δαίμονος : Λουκ. Τόξ. 7 (Ὀρέστην καὶ Πυλάδην) κοράκος καλεῖσθαι, τοῦτο δὲ ἐστίν ἐν τῇ ἡμετέρῳ φωνῇ ὡςπερ ἂν εἰ τις λέγοι, φίλιον δαίμονος.

κορακόφυλλο (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν δακτυλῆς ἢ σιδηροῦχος.

κορακοφῶνος-ον μτγν. ὁ ἔχων φωνὴν κόρακος, ὄθ. ὁ ἀσημα φωνῶν, ὁ ἀνοήτως ὀμιλῶν : Τατιαν. 256B ἐστί γὰρ ἀσυνήτως, οὐχ ὡςπερ οἱ κορακοφῶνοι δογγρατίζουσιν, ζῶων λογικῶν νοῦ καὶ ἐπιστήμης δεκτικῶν.

κορακόχορτο (τὸ) δημ. κ. κορακοδότανο τὰ φυτὰ ἀρίσταρον τὸ κοινόν, δακτυλίτις ἢ λειωτὴ καὶ χοιρίδιον τὸ φωτεινόν.

κορακῶ-ὄω Ἐπιγρ. ἀναφ. πρὸς τάφον, κλειῶ διὰ κόρακος βλ.λ. 51' κ. παθ. : Ἐπιγρ.

κορακόβηξ-ους-ες ὁ κορακοειδῆς βλ.λ. : Ἀριστ. Ζ1 3,6 τὰ κορακόβηξ τῶν ὀρνέων, αὐτ. ΖΜ 3,1 κόραξ καὶ κορακόβηξ. 2) ὁ ὄμοιος πρὸς ράμφος κορώνης βλ.λ. : Γαλ. Χρ. Μορ. 13,12 κορακόβηξ ἀπόφυσιν τῆς ὤμοπλάτης.

κορακωτός-ἡ-ὄν νεώτ. κ. κορακιωτός βλ.λ. ὁ μετὰ κορακίου, ὁ φέρων κοράκιον, μοχλὸν ὅπως τὸ ράμφος. 2) ὁ ὁμοιάζων πρὸς κοράκιον βλ.λ. || νεώτ. ναυτ. κορακωτός τρόχιλος ὁ ἀπολήγων εἰς κόρακα, κοιν. μακαράς, μὲ γάντζο.

|| ὄμ. κορακωτός γόμφος μακρὰ αἰδηρὰ περόρη ἀπολήγουσα εἰς κόρακα || ὄμ. κορακωτὸν αὐσπαστον τὸ ἔχων ἀμφοτέρους τοὺς τροχιλοὺς ἢ τὸν ἕνα κορακωτὸν || ὄμ. κορακωτὴ ἀρτάνη κοιν. ασαμπὴν γαντζωτῶ.

κοραλλένιος-α-ο δημ. ὁ κοραλλίνος βλ.λ., ὁ συγκείμενος, κατεσκευασμένος ἐκ κοραλλίων : Καθ' ἄφ. Βήματα 2 σ' ἐβένιον κρεβάτι, στολισμένο μὲ κοραλλένιους ἀπτοὺς βαθιὰ κοιμάται. 2) ὁ κατὰ τὸ χρῶμα ὄμοιος πρὸς κοράλλιον, κόκκινος ὡς τὸ κοράλλι : Βηλαρ. 16,18 τὰ κοραλλένια χεῖλια ταμπῶν, Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 40,2 κ' οἱ ἀγάπες μας, ποῦ γύρω φτερουγίζουν, | τὰ χεῖλη μοῦ θυμῶν τὰ κοραλλένια.

κοραλλία (ἡ) δημ. κ. κοραλλία τὸ φυτὸν ραυτίσκος ὁ κεντρωτός βλ.λ.

κοραλλίω μτγν. ὁμοιάζω πρὸς τὸ κοράλλιον, ἔχω τὸ χρῶμα τοῦ κοραλλίου, εἶμας κόκκινος σάν τὸ κοράλλι : Διοσκ. 1,13.

κοραλλικός-ἡ-ὄν ὁ ὁμοιάζων πρὸς κοράλλιον : ΨΔημόκρ. 56B' πρὸλ. κοραλλικός.

κοραλλίνη (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος κοραλλινεῖδων φυτῶν. 2) νεώτ. χημ. χρυσοῖη βλ.λ.

κοράλλινος-η-ον νεώτ. ὁ ἐκ κοράλλινων σιγ-
κείμενος, κοραλλένιος: 2) ὁ ἔχων τὸ κοράλλιον
τὸ χρῶμα, λίαν ἐρυθρός: χείλη κοράλλινα.

κοραλλιογενής-ούς-ές νεώτ. ὁ σχηματισθείς,
ἀποτελλόμενος ἐκ κοραλλίων συμπληγμένων:
νεώτ. γεωλ. κοραλλιογενεῖς νῆσοι ἢ ἀτόλλαι
[ἀπομονωμένοι κοραλλιογενεῖς σχηματισμοὶ ἐν
τῷ μέσῳ τοῦ ὠκεανοῦ], - κοραλλιογενεῖς ὑφα-
λοὶ ἢ σπιλάδες, - κοραλλιογενεῖς σχηματισμοί
[οἱ ἐν τῇ γῆ σχηματισμοὶ ὄγκων ἐν οἷς ὑπερτε-
ροῦσι τὰ κοράλλια].

κοραλλιογραφία (ἡ) νεώτ. κλάδος τῆς ζωό-
λογίας πραγματευόμενος περὶ τῶν κοραλλίων.

κοραλλιοειδῆ (τὰ) νεώτ. ζωολ. κατηγορία ζῴων
τοῦ ἀθροίσματος τῶν κοιλινερωτῶν.

κοραλλιοδόχος (ὁ) νεώτ. ὁ ἐπιτήριον ὁ ἀ-
σχολούμενος μὲ τὴν μελέτην τῶν κοραλλίων.

κοράλλιον (τοῦ) κ. νεώτ. κ. ὄημ. κ. κοράλιον
| Σέξτ. Ἐπιγ. Πυρρ. I, 119 | κ. κουράλιον | Θεοφρ. Λιβ. 67 |
κ. κωράλλιον | ἴπτ. κτ. Ἡρώδιαν. 2, 537 | κο-
ράλλιον τὸ ἐρυθρὸν, βλ. κοτιώτ. Θεοφρ. Λιβ. 67 «τὸ
γὰρ κουράλιον . . . ὡσπερ λίθος τῆ χροᾷ μὲν ἐρυ-
θρὸν, περιφερὲς δ' ὡς ἄν ῥίζα, φέεται δὲ ἐν τῇ
θαλάττῃ», Ἡσ. «λίθος θαλάσσιος ἐρυθροτάτος»: Διον. Περ. 1103 πάντη γὰρ λίθος ἐστὶν ἐρυθροῦ
κουράλιου» || νεώτ. ζωολ. γένος κοραλλιοειδῶν
κοιλινερωτῶν περιλαμβανόν θαλασσίους πολυ-
ποδας ἐρυθρούς καὶ σπανιότερον ὑπερύθρους
ἢ καὶ λευκοῦς: 2) ὄημ. τὸ ἐκ τῶν κλάδων κορ-
ραλλίου ὑλικόν κατεσκευασμένον εἰς κοσμήματα:
Ξενοφ. Ζακ. Μαντ. 34 τῆς πῆγας ἕνα βραχιολάκι
κοψό, ὄμορφο, ἀπὸ κοράλλι καὶ χρυσάφι

3) ὄημ. τὸ φυτὸν ρουσσέλια ἢ βρουλοειδῆς βλ. λ.

κοραλλιοπάστης (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ ἐκ κοραλλίων
κατασκευαστῆς ἀγαλακτιῶν.

κοραλλιορριζον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυ-
τῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ὄρχεοειδῶν.

κοραλλιοσχημος-ον νεώτ. ὁ ἔχων τὸ σχῆμα
κοραλλίου, κοραλλιοειδῆς βλ. λ.

κοραλλιοφιλιδαί (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογέν. μα-
λακίων τοῦ ἀθροίσμ. τῶν πνευμονωδῶν.

κοραλλιοφιλος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος μαλα-
κίων τῆς οἰκογεν. τῶν κοραλλιοφιλιδῶν.

κοραλλιοφθορος-ον νεώτ. ἐπὶ θαλάσσης, ὁ
φέρων κοράλλια.

κοραλλιοχρους-ον νεώτ. ὁ ἔχων τὸ χρῶμα
τοῦ κοραλλίου, κόκκινος ἀντὶ τὸ κοράλλι.

κοραλλοδότανο (τὸ) ὄημ. τὸ φυτὸν ὀξυμυρ-
αίνη ἢ ἀκανθώδης.

κοραλλοκεφαλίδα (οἱ) νεώτ. βοταν. οἰκο-
γένεια ἀλγῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν ἀλκιωδῶν.

κοραλλόχορτο (τὸ) ὄημ. τὰ φυτὰ φευδόδρι-
ζα ἢ μεΐζων, ὀξυμυραίνη ἢ ἀκανθώδης καὶ σπει-
ραία ἢ οὐνάθη.

κόραξ (ὁ) πτηνὸν μέσον μεγέθους, μέλαν τὸ πτε-
ρωμα, σαρκοδόρον, ἀ. κόρακας, κοράκι, νεώτ.
ζωολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογ. τῶν κορακιδῶν πε-
ριλαμβανόν καὶ τὰ εἶδη κόραξ ὁ γνήσιος, κόραξ
ὁ μελανός κ. ἀ.: Θεοφρ. 833 πάντα τὰδ' ἐν κόρα-
κεσσὶ καὶ ἐν φθόρῳ, Πλιν. Ο, 2, 87 κόρακας ὄντας
ἀκραινα γαρύετον Διὸς πρὸς δρυϊνα κείων
Αἰσχ. Ἀγ. 1473 ἐπὶ δὲ σώματος δίκαν κόρακος ἐ-
χέθρο ἴσταθεῖσ' αὐτ. Ἰκ. 751, Λουκ. Τίμ. 8 ὅς οὐ σὺν-
εἶ κὸραξί καὶ λυκοῖς χαρίζόμενος, Κδ Λουκ. 12,
24 κατανοήσατε τοὺς κόρακας, οἳ οὐ σπειρου-
σιν οὐδὲ θερίζουσιν, Παποδ. Χρ. Μήλ. 143 μόνον
κρωμῆος κόρακος ἠκούσθη κάπου» || ἐπὶ κατ-
αρῶν: πρβλ. ὄημ. κόρακας: Ἀριστοτ. Σφ. 852 ἐς
κόρακας ἰπρβλ. ὄημ. στὸν κόρακα), αὐτ. Νεφ. 133
βάλλ' ἐς κόρακας, αὐτ. Εἰρ. 1221 ἀπόφρον' ἐς κό-
ρακας, αὐτ. 500 οὐκ ἐς κόρακας ἐρρήσατε, αὐτ.
Νεφ. 789 οὐκ ἐς κόρακας ἀποφθερεῖ, αὐτ. Νεφ.

123 ἐφέλω σ' ἐς κόρακας ἐκ τῆς οἰκίας, Ἄλεξ.
94, 5 ἐς κόρακας ἔρρειν ἐκ τῆς Ἀττικῆς, Πλούτ.
Ἡθ. 860E εἰς Κόραξ, ὡσπερ εἰς κόρακας ἀποδι-
οισμυπομένον τὸν Ἰσαγόραν, Θεοφύλ. Σ 50 τὴν
δ. κελλαν ἀφείδς, . . . εἰς κόρακας χῶρει γερόντι-
ον» || ὡς προμαντεύων, προαγγέλλων διὰ τῆς
φωνῆς τοῦ κακῶν καιρῶν, κακοκρίσιον: Ἀριστοτ.
ἀν. 253, Θεοφρ. Σημ. 16, Πλούτ. Ἡθ. 129A ἄστονον
γὰρ ἐστὶ κοράκων μὲν λαρυγμοῖς, . . . ἀπιμε-
λῶς προσέχεν» || μτγν. κ. μων. καὶ ἀντιθέ-
τως, ὅστις διὰ τῆς φωνῆς προαγγέλλει καλὸν και-
ρὸν: Ἀριστοτ. 1003, Γεωπ. 1, 2, 6» || παροιμ. Λευκὸς
κόραξ ἐπὶ ἀνυπάρκτων, ἀνηκούστων πραγμάτων:
ΑΠ II, 417, Λουκ. Ἐπιγρ. 43 θάττων ἔην λευκοῦς κό-
ρακας πτηνάς τε χελώνας εὐρεῖν' κ. ἐν τῇ κυρ.
σημ. : Ἀριστοτ. Ζ1 519a, 6 ἐνίοτε γίνεται τῶν μο-
νοχρῶν ἐκ μελάνων . . . λευκά, οἶον κόραξ

2) εἰδος πτηνοῦ ἐνυδρίου ὡς ὁ πελαργός, φα-
λακροκόραξ: Ἀριστοτ. Ζ1 593h, 18 καὶ ὁ καλοῦμε-
νος κόραξ οὐτός δ' ἐστὶ τὸ μέγιστον μὲν οἶον
πελαργός, αἷον τὰ σκέλη ἔχει ἐλάττω» 3) ὁ-
νομασία ἀστερισμοῦ: Ἀριστοτ. 449, Πτολ. Τετραβ.
47» || νεώτ. ἀστρὸν. ἀστερισμὸς τοῦ νοτίου
ἡμισφαιρίου κείμενος μεταξύ τοῦ Κρατήρος, τῆς
Παρθένου καὶ τῆς Ὑδρας: 4) τίτλος, ἀξίωμα,
βαθμὸς εἰς τὰ Μυστήρια τοῦ Μίθρα: Πτολμ.
Ἀποχ. 4, 16» 5) συνεκδ. πᾶν ἡμιονοσίμημα ἀγ-
κιστροειδῆς ἄμα καὶ ὄξυ, προσόμοιον τὸ ράμ-
φος τοῦ κόρακος, χρησιμεῖον ὡς ἐμπηγνυμένη
ἀρπάγη βλ. λ., οἶον πρὸς ἄγρον πλοίου: Σουῖδ. «εἰ-
δος μηχανήματος»: Πολύβ. I, 22, 9 «στε δὲ ταῖς σα-
νίσι τῶν καταστρωμάτων ἐμπηγνέτες οἱ κόρακες
ὄμοιο συνδιέσπειον τὰς ναῦς», Ἄνθ. Ἐπιγρ. Πτολ. 5, 106»
|| εἶδ. πολιορκητικῆ μηχανῆς ἔχουσα ἀρπάγας
χρησίμου πρὸς σύσδεσιν αὐτῆς μετὰ τοῦ τεύχους,
πρὸς δὲ ταῦταις καὶ ἐμβολῶν δι' οὗ προκαταρτι-
κῶς ἐπλήττετο τὸ τεῖχος ἐκεῖ ἔνθα θὰ ἐπεχειρήτο
ἡ σύσδεσις: Φιλ. Βελοπ. 100, 18, Διόδ. Σ 17, 44» 6) μτγν.
κ. νεώτ., ὄημ. κόρακας καμπυλωτῶν ἐν εἰδῶ ράμ-
φους σιδηροῦν μηχανοσπίμα, μετακινιτῶν, ἐν χρ.
ὡς λυκος, μάνδαλος θύρας: Ποσειδ. 7, ΑΠ II, 203
ἐστὶ τέκτονον ἀξίην, τοῖς πυλωσὶ κόραξ» 7) κ.
νεώτ. ἀγκιστροειδῆς ὄργανον, ἐξάρτημα μηχανῆς:
Ἡρώδ. Αὐτομ. 15, 3, Ἀθην. Μην. 36, 10» || πάπ. κ. νεώτ.
ἀγκιστροειδῆς σιδηρῶν, γάντζος, χοντρὸ ἀγκίστρι,
18, τὸ προσηλωμένον πον καὶ χρησιμεῖον πρὸς
ἀνάρτησιν πραγμ. ἀπ' αὐτοῦ» || νεώτ. εἶδ. ἀγ-
κιστροειδῆς σιδηροῦ ἢ χολύβιδιον μετὰ καυλοῦ
κατασκευάσασμα, κοχλιόμοιον διὰ τοῦ καυλοῦ αὐ-
τοῦ μετ' ἄλλου ὁμοίου τὸ σχῆμα ἢ ἀνευ καυλοῦ
συναρμοζόμενον ἀγκυλωτῶς μετ' ἄλλου ὁμοίου ἢ
κυκλικῶ, ἑκατέρω τούτων ὄντος προσηλωμένου
ἐπὶ ὀγκώδους στερεοῦ πράγματος, οἶον σιδηρο-
δρομικῶν ὀχημάτων, τμημάτων μηχανῆς πλοίου κττ.
ἐν χρ. ὄν πρὸς σύσδεσιν οὕτω τῶν δύο συναπτο-
μένων πραγμάτων» 8) μτγν. εἶδος βασανιστι-
κοῦ ὄργανου, ἀποτελουμένου ἀπὸ δύο ἀρπάγας
συγκλειόμενος οὕτως, ὥστε ν' ἀποτελέσῃ κλειδὸν
ἀσφίγγοντα: Λουκ. Νεκυομ. II κλειδὸν ἑκάστος αὐ-
τῶν καὶ κόρακα διτάσαντον ἐπικείμενος πρβλ.
κόψων» 9) μτγν. ἀκμή, ἀκμῆ καμπυλωτῆ χει-
ρουργικοῦ ἐργαλείου: Ἡλιόδ. Χειρ. π. Ὀρειβ. 44, 10, 5
κόραξ σμιλαρίου, αὐτ. π. Σχόλ. Ὀρειβ. 44, 14, 4
κόραξ κατὰδάς» 10) Ἡσ. τὸ ράμφος τοῦ ἀλέ-
κτορος: 11) νεώτ. ἔξεχον λίθος τοῖχου χρησιμεῖον
πρὸς σύσδεσιν μετ' ἄλλου κτισθομένου τοίχου»
12) εἶδος ἰπλάθους: Διφιλ. Σ π. Ἀθην. 8, 356A
13) μτγν. ἐπιπλαστρὸν: Φιλοῦμ. π. Αἰτ. 5, 127.

κόραξ Ἡσ. ἐπὶ ὄρειβι.

κοραξικός-ή-ον ὁ ἐκ τῆς χώρας τῶν Κοραξῶν,
λαοὶ παρὰ τὸν Εὐξείνιον Πόντον: Ἰηβάν. 3 λάσιος
κοραξικός.

κόραξος (ἴ) μγν. εἶδος ἰχθύος: Ξενοκρ.π.Ο-ρειθ.2,58,32.

κοραξός-ή-όν (κόραξ) μγν. ὁ ἔχων τὸ χρώμα τοῦ κόρακος, μαύρος σάν κοράκι: Στράβ.12,8,16 προβάτων ἀρετὰς οὐκ εἰς μαλακότητα μόνων τῶν ἑρίων, ἡ... διαφέρει, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν κοραξὴν χροάν, ΨΠλούτ.Πστ.18,8.

κορασάνι (τό) δημ. ἀ. κουρασάνι βλ.λ.

κορασ(ή)α (ή) μσν. κ. δημ. τὸ κοράσιον, κορίτσι: Ἐρωτόκρ.1,488 ἀσκλάδωνε... τὸ κορασάς τὴ νιότη, Σολωμ.100,1 μικρὸς προφήτης ἔβριξε σὲ κορασά τὰ μάτια, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 12,18 καὶ στὸ ρέμα κορασιὰς | λούζονται καὶ τραγουδοῦν.

κορασιὰ (ή) μσν. κ. δημ. κοράσιον, κορασά βλ.λ.: Ἐρωφ.1,227 ποῖός τὸ κρατεῖ γιὰ ἀπαρθινὰ μιά κορασιὰ νὰ 'χη στὰ λογισμὰ τέξιν δυνατὴ τῆς ἐρωτιὰς τῆς μάχης, Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.193,3 τῆς κορασιὰς τὰ μυαλὰ γυρίζουν σάν τὸ μύλο· 2) εἶδος ἀπίου μὲ φλοῖον ἐρυθρωπῶν.

κορασιῶν (τό) μγν. ὑποκορ. τοῦ κόρη βλ.λ., μικρὰ κόρη, κοριτάκι: Ἀρρ.Ἐπίκτ.1,18,22.

κοράσι(ο)ν (τό) ἰκόρη μγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. ὑποκορ. τοῦ κόρη βλ.λ., μικρὰ κόρη, κορίτσι, κοριτάκι: Φιλίππ.36,Μουσικ. ἐν ΑΓ 9,36, Ἐπιγρ.,Πάπ. κοράσιον δουλικόν, ΠΔ Ρουθ 2,8 ὡδε κολλήθητι μετὰ τῶν κορασιῶν, ΚΔ Μοτθ 9,24 οὐ γὰρ ἀπέθανε τὸ κοράσιον ἀλλὰ καθεύδει, Δίηγ. Ἀχιλλ.285 νὰ μὴ ἐμπῆ ἡ καρδιά σου εἰς πόθον κορασιῶν, Αἰθ.Ροθ.1716 κορασιὸν ἠλιογέννητον στρατιώτης ἀσχολιέται, Ἐρωτόκρ.1,1285 νὰ δῆς κοράσια πλιά θυμορφα παρὰ τὴν Ἄρετοῦσαν, Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.182,11 κοράσιο, γιὰ τραγούδησε, κοράσιο, ξαναπέ το.

κορασιῶ-ιδος (ή) μσν. νεαρὰ γυνή: Στέφ.Ἀθ. ἴπν.1,75D.

κορασιῶδης-ους ε μγν., ὁ εἰς κοράσια ἀρμόζων, κρέπων, ἰδιῶτων, συνήθων, ὁ κοριτσιόστικος: Κωμ.Ἀδέσπ.146' || ὁθ. συνεκδ. ὁ οὐχ' εἰς ἀνδρας ἀρμόζων, ὁ οὐχ' οὐσαρῶς: Πλούτ.Ἡθ 522α τὰ τοῦ πλοῦτου φάλογρα ταῦτα καὶ περιδέραια.. κορασιῶδη' πρβλ. γυναικώδης.

κοράσει ἴσ. «ὀρχεῖται, καὶ ἀκλιθεὶς ἐλήλυθε».

κορατάρι (τό) δημ. κ. κορατσάρι κ. κορασάρι εἶδος στενοῦ ζυλοურიχοῦ πρίνος, χρησιμεύοντος πρὸς χάραξιν ἐντομῶν καὶ αὐλακώσεων, ἰδ. εἰς ζυλοποιουργίαν.

κοράττω ἴσ. «κοράξαι, ἀγαν προσλιπαρῆσαι, πεποίηται παρὰ τοὺς κόρακος» Σουῖδ. «κοράττειν τὸ ἀγαν προσλιπαρῆν, ἀπὸ τῶν περὶ τὰς θύρας κοράκων περιπετομένων καὶ μὴ ἀποχωρουμένων» 2) ἴσ. «κοράττειν» κορακεύεσθαι.

κόραυνα (ή) κωμ. βαρβαρισμὸς παρ' Ἀριστφ. ἀντὶ τοῦ κόρη, λεγόμενος ἐν συνεκφ. μετ' ἄλλων ὁμ. ὑπὸ Τριβαλλοῦ Γ' Ἰλλυριοῦ, συνεκδ. ἀναγνώσιμ.: Ἀριστφ. Ὀρν.167β καλάνη κόραυνα καὶ μεγάλη βασιλιανὰ δρνιτο παραδιδῶμι.

κόραρος (ἴ) ἴσ. ὄνομα πτηνοῦ.

κορβά ἴσ. «ἡ τοῦ κόρματος καὶ Κορυβαντος ἰκωδ. Κορυβαντίας» αἰτία.

κορβάν (ἴκκλ.) μγν. δῶρον, ἀνάθημα, ἀφιέρωμα, προσφορά εἰς τὸν θεόν: ΚΔ Μάρκ.7,11 κορβάν, ὁ ἐστὶ δῶρον, ὃ ἐάν ἐξ ἐμοῦ ὠφελῆθῃς, ἴσ.α.Α1 4,4,4 ἰπρβλ. κορβανὰς.

κορβανὰς (ἴ) μγν. κ. νεώτ. ταμεῖον, ἠθσαυροφυλάκιον, εἶδ. τοῦ ναοῦ ἐν Ἱερουσαλὴμ: ΚΔ Ματθ. 26,6 οὐκ ἐξέστι βαλεῖν αὐτὰ εἰς τὸν κορβανάν' || νεώτ. κτ. ἐπέκτ. σαπρ. ταμεῖον.

κορβέττα (ή) νεώτ. ναυτ. Ἰστιοφόρον ναυτικὸν πλοῖον μετὰ ἐξαρτίας ζράμωτος, χωρὶς ὁμωσ νὰ εἶναι πτῆ γραμμῆς.

κορβίνη (ή) νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθύων ἀκανθοπτερυγίων τῆς οἴκου. τῶν σκιοινιδῶν.

κορβίς-ιδος (ή) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακίων τῆς οἴκου. τῶν λουκινιδῶν.

κορβουλος (ἴ) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακίων τῆς οἴκου. τῶν ψαλαιδῶν.

κορδα (ή) (ἴταλ.) μσν. κ. δημ. ἡ ἐξ ἐντέρου κατασκευαζομένη χορδὴ τοῦ ὄραριου· 2) μσν. κ. δημ. ἡ χορδὴ μουσικῶν ὄργων: Διγεν. Ἀκρ.1833, Ἐρωτόκρ.2,1349 οἱ κορδες τοῦ λαγοῦτου ντου πολλίλια ν' καὶ κιλαδοῦσι· 3) ἐπὶ πολτῶδους γλυκιμοστος φρ. κάνει κορδες ἴχει δέσει ὡστε ἀναγυνομένον νὰ πιπῆ ἐν εἰδει χορδῶν· 4) σειρά τῶδων ἀτινα σχηματίζουσι τὰς πλευράς τῶν ἠλιακῶν τῶν ὑπαρχόντων πρὸ τῶν κελλίων τῶν μονοχῶν εἰς τὸ Ἅγιον· Ὄρος.

κορδακίω ἰκόρδαξ) κ. νεώτ. ὄρχομαι, χορεύω τὸν κορδακα βλ.λ.: Ὑπερείθ.Φιλ.7, Δίων Χρ. 33,9, Δίων Κ 50,27 οὐ κορδακίζων οὐδέ ταρτερίζων, ἴουλ.Μισ.350B' || κ. μέσ.: Ρήτ.1,570,28 κιθαρίσσει καὶ κορδακίσασαι· 2) νεώτ. ἐμφανίζομαι ἀσέβητως ἐνδεδυμένος, ἀσχημονῶ.

κορδακίος-ή-όν (κόρδαξ) ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος εἰς τὸν κόρδακα βλ.λ.: || ὁθ. ἐπὶ τροχαϊκῶν ρυθμῶν καὶ μέτρων, ὁ ρῶν, τρέχων: Ἀριστλ.Ρητ.38 τὸν τροχαῖον κορδακικώτερον.

κορδακίση-ατος (τό) ἰκόρδαξ) ἴσ. κ. νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κορδακίζω, ἡ ὄρχησις τοῦ κόρδακος βλ.λ.: ὁθ. ἄσμενος, ἀπρεπῆς ἐμφάνισις: ἴσ. ἐν λ. κολλικόνου.

κορδακισμός (ἴ) ἰκόρδαξ) κ. νεώτ. κορδακίση βλ.λ.: ἴσ. κορδακισμοί, τὰ τῶν μίμων γελοῖα καὶ παίγνια: Νικόφ.25,Δημ.23 καὶ μέθην καὶ κορδακισμοῦσ οὐ δυνάμενος φέρειν' || Σχόλ. «ἀσχημονες ὄρχησεις».

κορδακιστής (ἴ) ἰκόρδαξ) Ἐπιγρ. ὁ ὄρχοῦμενος, χορεύων τὸν κόρδακα βλ.λ.

κόρδαξ-ακος (ἴ) κ. νεώτ. ὄρχησις, χορὸς τις τῆς ἀρχαίας κωμῶδίας: Ἀριστφ.Νεφ.540 οὐδὲ κόρδαξ' εἴλκυσεν, Λουκ.22 τριῶν γούν οὐσῶν τῶν γενικωτάτων ὄρχησεων, κόρδακος καί... || γενικώτ. χορὸς θεωρούμενος ὡς ἄσμενος, ἀναίσχυτος: Θεοφρ.Χαρ.6,3 ἀμέλει δυνατὸς καὶ ὄρχεσθαι νήφων τὸν κόρδακα πρβλ. Ἀθῆν.1,4,631D' || εἶδ. χορὸς πρὸς τιμὴν τῆς Ἀρτέμιδος: Παισ. 6,22,1 τὰ ἐπιτικία ἤγαγον παρὰ τῆς θεῆς Ἄρτεμιδι) καὶ ὄρχησαντο ἐπιχωρίων τοῦ τῆ πρὸ τὸν Σίπυλον κόρδακα ὄρχησιν.

κορδάτος-η-ο (κόρδα) δημ. ἐπὶ γλυκοῦ ὕγρου πολτῶδους, τὸ κατὰ τὴν ρυθμὴν ἔχον χορδὰς, ποῦ κάνει κόρδες: μαστίχη κορδάτη.

κορδέλλα (ή) (ἴταλ.) δημ. ταινία, λωρὶς ἐξ ὑφάσματος, ἐκ δέρματος ἢ ἀ. ὕλης: κορδέλλα ταῦ καπέλλου - μαῦρη - κίτρινη - πέτσινη· 2) εἶδ. ἀσπὴν ἐκ κηρωτοῦ ὑφάσματος ταινία μήκους συνήθ. 10 ἢ 15 ἢ 20 ἢ 25 μέτραν, ἐφ' ἧς εἶναι ἐντετυπωμένα αἱ μετρικαὶ μονάδες καὶ ὑποδιαρέσεις τούτων, χρησιμεύουσα διὰ τῆς καταμέτρησης ἐκτάσεων, οἷον οἰκοπέδων, τοίχων, ὁδῶν κττ.: φρ. τράδα κορδέλλα ἰπρὸς δῆλωσιν τοῦ ἀπρεπῶς ἢ μωρῶς ὑπερμετρίου· 3) ὁ εἰς σχῆμα λωρίδος πριών τῶν μηχανικῶν πριονιστηρίων· 4) ἐν ἀναφ. πρὸς κινηματογράφον, ἡ ταινία ἐφ' ἧς εἶναι ἀποτετυπωμένοι αἱ ἐν συνεχείᾳ ληφθεῖσαι στιγμιότυποι φωτογραφία.

κορδέλλας (ἴ) δημ., θηλ. -οῦ ὁ κατασκευάζων ἢ ὁ ὑφαίνων ταινίας, κορδέλλας· 2) ὁ χειριστὴς τῆς πριονιστικῆς μηχανῆς τῆς ἐργαζομένης διὰ κορδέλλας βλ.λ.3).

κορδελιάζω δημ. ράπτω περὶ τὸ ἄκρον ὑφάσματος, δέρματος κορδέλλαν, κορδόν· 2) ράπτω ὑπόδημα διὰ τῆς μηχανῆς, γαζῶνας βλ.λ.

κορδέλλισμα-τος δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κορδελιάζω, ἢ διὰ τοσκαρο-

μηχανής ραφής, γάζωμα τών διαφόρων τμημάτων υποδήματος.
κορδελιάστρα (ή) δημ. έργάτρια ής έργον είναι τό κορδελιάζειν βλ.λ., ή γάζωνουσα τά διάφορα τμήματα υποδήματος.
κορδία (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτών τής οικογεν. τών τραχυφυλλοειδών.
κορδιαλός (ό) δημ. κ. σκορδιαλός τό πτηνόν κορδαλλός ό λοφιοφόρος.
κορδιερίτης (ό) νεώτ. όρκοτολ. διχορήτης βλ.λ.
κορδιόροι μιν. έκτείνομαι, τεντώνομαι : Διγεν. Άκρ.164 έκράτει δοξάρι δυνάτον, μεγάλα κορδιόμενον.
κορδικιον (τό) πάπ. άγνωστό σσημ. : κορδικίων ζεύγος.
κορδινημα-ατος (τό) μγν. δ.γρ. άντί σκορδίνου βλ.λ. : Έρωτιαν.200.
κορδίτις-ιδος (ή) νεώτ. χημ. κ. χορδίτις είδος έκρηκτικής όλης παραγομένης διά μείζωσιν νιτρογλυκερίνης μετά διαλύματος βαμβακοπυρίτιδος έν άκετόνη.
κορδόλη (ή) νεώτ. χημ. βρωμιούχον παράγωγον τής σαλόλης, άποτελοΰν λευκήν κόην χρησιμοποιουμένη ως ύπνωτικόν και σίροστατικόν.
κορδονέττο (τό) (Ιταλ.) δημ. λεπτόν κορδόνι βλ.λ.
κορδόνι (τό) (Ιταλ.) δημ. πλέγμα έκ κλωσμάτων μετάξης ή βάμβακος συστρεφόμενων κατά μίαν διεύθυνσιν, σειρίς, σειρόδιον, γαϊτόνι : κορδόνια ύπασπιστοΰ - χρωροφύλακος | τ ά άμφιασχήλια | - κορδόνι σημαίας : | είδικώτερον, ό ίδιος τοΰ ύποδήματος : κατέ κορδόνια παπουτσιών : 2) ως έπίρρ. έν συνεχεία, κατά σειράν, ό εις κατάβιν τοΰ άλλου : βγήκε όλόκληρος ό συνδυασμός κορδόνι, - χτύπησε όλα τά σημάδια γραμμής κορδόνι : | φρ. ή δουλειά πάει κορδόνι | (αίσιας, κατ' εύχην).
κορδοπατά δημ. βαίνω κορδωμένος, ύπεροπτικός, με θυμόν, δθ. άπειλώ, φοβερίζω.
κορδουλία (ή) νεώτ. ζωολ. κ. κορδουλία γένος όρθοπτερών λιβελλουλιδών έντόμων.
κορδουλογαστήρ-έρος (ό) νεώτ. ζωολ. γένος όρθοπτερών λιβελλουλιδών έντόμων.
κορδουλόκερως-ω (ό) νεώτ. ζωολ. γένος νευροπτερών άσκαλαφιδών έντόμων.
κορδούβαλλώδες πέδον (τό) μγν. έξασφος κτηνηθέν, ίσαπεδωθέν διά κορδύλης, ροπαλού, λιθόστρωτον : Λουκ.Τραγωδ.223 θθεν με δέχεται κορδουβαλλώδες πέδον | άντί κορδυλοβαλλώδες.
κορδουκταλος (ό) νεώτ βοταν. γένος άσκομηκτών ύποκορσοειδών μυκήτων.
κορδούλειος α-ον (κορδύλη) ό κατασκευασμένος έκ κορδύλης βλ.λ.4 : Άθην.3,120F (πιθ).
κορδύλη (ή) κ. νεώτ. κ. κορδύλα κορύνη ρόπαλον, ράδος, ματσόκα : Ήσ. : 2) κτύπημα, οΐδημα, έξόγκωμα : Σιμων.35, ΕΜ310,49 : 3) κάλυμμα τής κεφαλής, καλύπτρα, κεφαλόδεσμος παρ ό Κυπρίσις : Σχόλ.Άριστοφ.Νεω.10, ΕΜ310,51 « κορδύλην (-λαν) Κύπριοι λέγουσι τό ένέλιχον τής κεφαλής, όπερ Άθηναίοι μιν κρώβυλον καλοΰσιν, Πέρσαι δέ κίδαριν » : 4) ή σκορδύλη βλ.λ. : Διφιλ.Σ π. Άθην.3,120F τών δε πόνων τά θύννεια και κορδύλη, Στροβ.6,12,3,19 έπακουλοθούντες γάρ τας άγέλαις τών Ιχθύων, κορδύλης τς και θύννης και αύτης τής πηλαμύδος : 5) νεώτ. ζωολ. γένος διπτερών νηματοκέρων φυγοφυτιδών έντόμων.
κορδουλίς-ιδος (ή) μγν. κ. νεώτ. κ. κορδύλης βλ.λ. : Άθην.7,306C μέμνηται δε και κορδουλίδος έν τούτοις : 2) νεώτ. βοταν. γένος λειριόειδων φυτών.
κορδύλος (ό) πιθ. είδος μικράς άμφιβίου σαύρας : Άριστλ.Ζ1 589b,27 έν δε μόνον νυν ώπται

τοιοΰτον, ό καλούμενος κορδύλος οΰτος γάρ πνευμονα μιν οΰκ έχει, άλλα βράγχια . . τετράπουον δ' έστιν, αύτ.ΖΜ 695b,25 οι δε κορδύλοι βράγχια έχοντες πόδας έχουσιν.
κορδυλόσαυρος (ό) νεώτ. ζωολ. γένος σαυρών πτυχοπλευριδών έρπετών.
κορδύλουρι (ό) νεώτ. ζωολ. γένος διπτερών βραχυκέρων μυιδών έντόμων.
κορδυλοφόρος (ό) νεώτ. ζωολ. γένος αωληνομόρφων κλαδιδών μεδουσών, περιλομβάνον πολυπόδας τών γλυκέων ύδάτων.
κόρδους Ήσ. « πανούργος ».
κόρδωμα (τό) (κορδώνω) δημ. ή ένέργεια και τό άποτέλεσμα τοΰ κορδώνω βλ.λ., τέντωμα, τσίτωμα : 2) μφ. ιδ. ή τάσις τής κεφαλής πρός τά άνω, ως εκδήλωσις άλαστονείας, ή έπαρσις, τό ύπερήφανον βάδισμα ή παράστημα : φρ. είρων. χαρά στο κόρδωμα | έπί μωρώς κ. άλλωγως έπαρουμένου |.
κορδώνω | κορδα, χορδή | δημ., άόρ. εκόρδωσα, μέσ. κ. παθ. κορδώνομαι, άόρ. (έ)κορδώθηκα, μτ. παθ. παρακ. κορδωμένος, μτδ. τείνω τι Ισχυρώς έν είδει χορδής, τεντώω, τσιτώω : φρ. μιν κορδώνης τό σκινί, γιατί κάποτε θά σπάση : 2) άμτδ. έντείνομαι, τεντώνομαι : | φρ. είρων. τά κόρδωσε | άπέθανε | : τό μέσ. κορδώνομαι συνθ. μφ. διατείνω άγερωχώς τόν κορμόν και ύψώ τήν κεφαλήν, βρενθύομαι, έπαίρομαι, καμαρώνω : | παροιμ. γίδα φόφια, νουρά κόρδωμένη | έπί πτωχαλαζόνων |.
κορδωτός-ή-ό δημ. ό κορδωμένος : Βιζην. 92,23 μν οΰτ' οι δεσποτάδες μας οι κορδωτοί, | οΰτε οι πλέον διαβασμέν' άνθρώποι γνωρίζουν τί θά γίνουμε κατόπι.
κορέγονος (ό) νεώτ. ζωολ. γένος φυσιστόμων σολωμονιδών Ιχθύων.
κορεία (ή) (Ι) (κορώ) πιθ. Ήσ. τό σαροΰν, σσίρειν, καθαρίσει, ή θεραπεία, ή έπιμέλεια.
κορεία (ή) (2) (κορευομαι) μγν. ή Ιδιότης τοΰ κορασίου, ή παρθενία : Λυκόφρ.354 κρεΐαν άφθιτον πεπαμένη, Δίων Χρ.7,142, Παΰλ.Σ ΑΠ 5,216 Χρύσεος άφάουσιτο διέτρωγεν άμα κορείας Ζεύς διαδύσθ Δανάας . . θαλάμους, Άγαθ.αΰτ.293, 19 οΰνω δ' έξελάπαξα φίλης πύργωμα κορείης.
κορείος-α-ον (κόρη) μγν. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις κόρην, παρθενικός : | τό οΰδ. κóρειον κόρευμα : Σχόλ.Εϋρ.Άλχ.178 τά τής παρθενείας κόρεία : 2) Κόρεια | ένω. Ιερά | (τά έσορτή πρός τιμήν τής Κόρης : Ήσ. « θυσία τή Κόρη τελουμένη » : Πλούτ.Δίων56 περιμεινας τήν έσορτή ής ώμοσε θεοΰ δρρά τόν φόνον έν τούτς Κορείοις : | τό οΰδ. Κόρειον ως οΰσ. ό νάος τής Κόρης : Έπιγρ.
κορακτασία (ή) νεώτ. Ιατρ. ή κατάσταση τοΰ όφθαλμοΰ, καθ' ήν αι διαστάσεις τής κόρης υπερβαίνουσι τό μέγεθος τών φυσιολογικών αύτης όρίων, ά. πλατυκορία ή μυδρίασις.
κορακτοπία (ή) νεώτ. Ιατρ. άνώμαλος θέσις τής κόρης τοΰ όφθαλμοΰ.
κορέννυμι (ρίζ. κορ-, κόρος) κ. μιν. κ. νεώτ. κ. κορεννύω, κορέω, κ. κορέσκω, μέλλ. κορέσω, έπ. κορέεις, κορέει κ. μγν. έν άμτδ. σσημ | κορησούσι, άόρ. εκόρεσα κ. ποι. εκόρεσσα, παρακ. μτχ. | έν παθ. σσημ. | εκκορησ(ό-τος), μέσ. κορέννυμαι, εύκτ. κοροείτο, άόρ. εκκορσαμήν, κ. έπ. (έ)κορσασθην, παθ. μέλλ. εκκορσάσμαι, άόρ. εκκορσασθην, έπ. γ' πληθ. πρδθ. εκόρσαθεν, παρακ. εκκόρσαμαι κ. Ιών. εκκόρημαι, μτχ. εκκορσαμένους, πληρῶ τίνα διά τινος πράγματος κατά κόρον, ύπερηληρῶ, χορσ(ό)ζω, χορταίνω : Ήσ. κορέει, πληροΰ, χορτάσει » μτ. δοτ. όργάνου ή τρόπου : | λ.Ν 831 κορέεις κύνας ήδ' ολωνους δημῶ και

σάρκεσσι, αὐτ.Θ.379, Ἀπολλ.Ρ.3,897 μολπή θυμὸν κορέσμεν' κ. μτ. γενικ. πράγμ. : Σοφ.Φιλ.1156 κούρασι στήμα . . ἑμάς σαρκός' κ. μτ. μόνος αἰτ. : Ὁέογμ.229 τίς ἄν κορέσει ἄπαντας, Αἰσχ.Πρ.165 πρὶν ἂν ἡ κορέση κέαρ' κ. παθ. χορτάζομαι, χορταίνω, μτ. γενικ. : Ἰλ.Α.562 ἐπεὶ τ' ἐκορέσατο φορβῆς, αὐτ.Τ.167 οἴνοιο κορεσσόμενος καὶ ἐδώδης, Ὁδ.Θ.98 δαιτὰς κεκορήθηα, αὐτ.Ψ.350, Ἡσιόδ. Ἐργ.593 κεκορημένον ἦτορ ἐδιδούθῃ, Παν.π. Ἀθην.2,37Α μηδὰ βροθῆς κεκορημένον ἤτε παῖδα, Εὐρ.1ηπ.112 βορὰς κορεσθεῖς, Ἀριστ.Φ.Εἰρ.1283 ἐπεὶ πολέμου ἐκορέσθην, Πλούτ.Δημ.23 ὡσπερ λέοντα φόνου κεκορημένον, ΚΔ Πρῶξ.27, 38 κορεσθέντες δὲ τροφῆς, Αἰκ.Π19,4 πώλους κορεσθεῖς τοῦ μητρώου γάλακτος, αὐτ.Ζ115,10 κορεσθέντες εὐ μάλα τροφῆς, Βί.Ἀλεξ.2136 καὶ κορεσθῆναι τε τροφῆς καὶ μὴ λιμῶ φθαρήναι κ. μτ. μτ. : Ἰλ.Σ.287 ἡ οὐ πω κεκόρησθε ἐλεμένοι, Ὁδ.Δ.541 κλάων τε κυλινοδόμομένους τ' ἐκορέσθην, Λοικ.Ἐταιρ.Δ.3,2 ἐκορέσθησαν ποτε φιλοῦντες ἀλλήλους' κ. σπαν. μτ. δοτ. πράγμ. : Ὁέογμ.1269 κριθασι κορεσθεῖς, αὐτ.751 ὑβρίζῃ πλούτῳ κεκορημένος, Ἡρ.3,80 ὕβρι κεκορημένος Ἰηλήρης ὑπεροφίας' κ. ἀπολ. : ἄμφ. ἐν Σαμφ.48, ΚΔ Κορινθ.1,4,8 ἤδη κεκορημένοι ἐστέ, ἤδη ἐπλουτήσατε, Ἡρωδίων.Ἰστ.1,13,5 ὁ δὲ δῆμος κεκόροστο τιμωρίαν παρὰ τοῦ τὰ δεινὰ δρᾶσαντος εἰλαφῶς' || τὸ μέσ. χορτάζομαι, χορταίνω, καταπῶσθαι τὴν πείναν μου, μτ. γενικ. : Ἰλ.Α.562 ἐκορέσατο φορβῆς, Ὁδ.Σ.28 ὄψρ' ἱερούσαντες κρειῶν κορεσαίωτο θυμὸν ἵνα χορτάσῃ τὴν ἐπιθυμίαν του με κρέατα' || ὄμ. τὸ ἐνεργ. κτ. παρακ. μτχ. κ. μέλλ. ὡς ἀμτβ. χορτάζομαι : Ὁδ.Σ.372 ἄμφω κεκορηθὲ ποίηε, Κόλουθ.120, Νών.Δ.5,34 κεκορηθὶ θυμῷ, ΠΔ Δευτ.31,20 φάγονται, καὶ ἐμπλησθέντες κορήσονται' || νεώτ. συνειδ. ἱκανοποίησι τὴν πλήρωα : ἐκόρεσε τὴν πείναν του - τὰς ὀρέξεις του-τὰ ἐναστικὰ του - τὸ πάθος του - τὴν ἐκδίκησίν του' 2) νεώτ. χημ. κ. φυσ. κεκορημένη διάλυσις ἢ περιέχουσα διαλελυμένη ἐν ἑαυτῇ τὴν μείστην δυνατὴν ποσότητα στερεοῦ τινος σώματος, οὕτως ὡστε πᾶσα προστιθεμένη ἐπὶ πλέον ἢ ποσάμενη ἀδιάλυτοι, - κεκορημένοι ὑδρογονάνθρακες, - κεκορημένη ἀτμοσφαῖρα (ἢ περιέχουσα τὴν μείστην δυνατὴν ποσότητα ὑδρατμίου, ἠλεκτρισμοῦ κτ.) 3) ρηματ. π. κορεσμός, κόρεσμα.

κορκορέλας-ανος ἰδί νεώτ. ζωολ. γένος ἡμιπτερόν ἑτεροπτερόν σκουτελλιριδῶν ἐντόμων.

κορκορέλι ὄσμ. κ. κοριός τὸ παράαιτον ἐντομον κορί βλ.λ.

κορκορέλις-ιδος ἰδί νεώτ. βοταν. γένος προσωπανθῶν φυτῶν

κορκορέσκω μτγν. κορέννυμι βλ.λ. : Νίκ.Ἀλεξ.415.

κορκορέματα [τά] | κορέννυμι | νεώτ. φαρμακευτὰ διὰ κορκορέσκου ἀνθρακικοῦ τινος ὄλατος μετὰ τινος ὀξέος προκύπτοντα διαλύματα.

κορκορέμος ἰδί | κορέννυμι | νεώτ. κ. ὄσμ. τὸ κορκορέσκον ἢ τὸ κορκορέσθαι, ὁ κόρος, ὁ χορτασμός : Ζερβ.Μυθ.Ζ.47 τινος διεκρίμαν ἐπὶ τὴν ὑπαρξή σου ὄχι πρόσκαιρον κορκορέσκον ὄρηξ.

κορκορετικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἐπιφέρων ἢ ὁ δυνατός μετὰ τὴν προκαλῆση κορκορέσκον, ὁ χορτάζων τινά, ὁ χορταστικός.

κορκορετικῶς ἔπλορ. σχόλ. κ. νεώτ. μέχρι κόρου, πληρομῆς, ἀφιλῶς, ἀφθονῶς, χορταστικῶς : Σχόλ.Ἀρατ.1049 μηδὲ λίαν κορκορετικῶς καὶ ἐξόχως βαρυνθεῖν τῷ καρπῷ παντελῶς.

κορκορετός-ἡ-ὄν | κορέννυμι | γλωσσ. ὁ κεκορημένος ἢ ἐκείνος ὃν δύνανται τινὰς κορρεῖσθαι, ὁ δεκτικός κορκορέσκου, ὁ χορταστός.

κορκορέω-ατος (τό) | κορκορέωμαι | κορρεῖα, παρθε-

νία : Εὐρ. Ἀлк.178 ὠ λέκτρον, ἔνθα παρθένοι' ἐλυο' ἐγὼ κορκορέματ' ἐκ τοῦδ' ἀνδρός.

κορκορέωμαι | κορρη | παθ., μέλλ. κορκορεθῆσομαι, διέρχομαι τὴν παρθενηκὴν ἡλικίαν, ζῶ ὡς παρθένος, παρθενεύομαι ἢ κατ' ἄλλους ὑπανδρεύομαι : Εὐρ. Ἀлк.312 οὐ δ' ὠ τέκνον μοι, πῶς κορκορεθῆσαι καλῶς; 2) διακορκορέομαι, διαπορθενεύομαι, ξεπορθενεύομαι : Φερει.921β1|ζ.Εὐστ. Ὁδ.Α.290 Τυρῶ ἐκτροφευμένη παρὰ Διονεῖ τῷ θεῷ, κορκορεύεται ὑπὸ Ποσειδῶνος.

κορκορέω ἐπ. μέλλ. τοῦ κορέννυμι βλ.λ. : Ἡσ. ἐκορρεῖ, πληροῖ, χορτάσει; : Ἰλ.Ν.831 κορκορεῖς κύνες ἢ δ' ὠλωνος δημῷ καὶ σάρκεσσι' 2) μτγν. ποι. τ. τοῦ κορέννυμι βλ.λ. | : Νίκ.Ἀλεξ.195.

κορκορέω Ἡσ. ἐκαρδία. Πάφιοι.

κορκορέω ἰδί ὄσμ. τὸ μετὰ διζύγων μόνον καὶ ἀνευ παρθεναίων πλοῖον, τὸ ἔχον ἐνιαίαν τὴν στήλην περιλαμβάνουσαν καὶ τὸ μέγα ἐπιστήλιον.

κορκορέω ἰδί Ἡσ. ἡ κόρρα βλ.λ.

κορρη ἢ | κορροῖαι | κ. μων. νεώτ. κ. ὄσμ., ἰων. κούρη, δωρ. κ. αἰολ. κόρα, δωρ. κ. κωρη, θηλ. τοῦ κόρος, κούρος βλ.λ. τὸ θηλυ τέκνον, ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὸ ἄρρεν, τὸ κορίτσι : Ἰλ.Π.7 ἤτε κόρη νηπιή, ἢ θ' ἄμα μητρὶ θεοῦσ' ἀνελεσθαι ἀνώγει, Πλάτ.Νόμ.764Δ ἀσκήσαν ἄρρετων καὶ θηλειῶν κορών, Πλούτ.Λυκ.14 οὐδὲν ἤπτον εἰσις τῶν κορών τὰς κόρας γυναικὰς τε πομπεύειν, Ἐπιγρ. μίτη παῖδα μήτε κόραν, αὐτ. ἔτεκε κόραν, παροιμ. τῆς καλομοίρας τὸ παιδί τὸ πρῶτο νά 'ναι κόρη, γέννησε ἡ γυναίκα του κ' ἔκαμε κόρη' || ὄμ. κ. ἐν ἀναφ. πρὸς τὴν παρθενηκὴν παρθένοσ, γυνή ἀγαμος, κορίτσι : Σοφ.Γρ.536 κόρην γάρ, ὄρασι, δ' οὐκέτ', ἀλλ' ἔξευμένην, Εὐρ.Τρῳ.561 κόρας ἔργα Παλλᾶδος, αὐτ. Ἐπιγρ.2 μπίτρα παρθενηκὴν τε κόρην δισσοῦς τε συναίρους, Ἀριστ.Λυσ.595 ὁ γένει γάρ, κἄν ἢ παλαιοί, ταχὺ παῖδα κόρην γέναιμικεν, Ὄουκ.6, 56 ἀδελφὸν γάρ αὐτοῦ κόρην ἐπαγέιλαντες ἦκειν καλοῦν ὄψασσαν ἐν πομπῇ τινι, Πλάτ.Κριτ.1,13Δ εἰς ἀνδρὸς ὠραν ἡκούσης τῆς κόρης, Δημ.540 τίς ὀδραφῆς ἐναντίον κόρης ἐπὶ καὶ παιδὸς οὕσης ἐφθέγγοντ' αἰσχρά, Ἀθην.13,555C ἐν Λακεδαίμονι εἰς οἰκημὰ τὴ σκευιῶν πᾶσαι συνεκλεῖστον αἰ κόρασι, συγκλεισμένων καὶ τῶν ἀγάμων νεανίσκων, Ἐπιγρ. ἀνεδέξαντο τὰς κόρας πέμψειν ἐς Ἰλιον, - τὰ κατὰφερα νεὰ μείνη κόρη σ' ὄλη της τῆς ζωῆ, - ἀπέθανε κόρη, - τρεῖς μῆνες παντρεμένη κ' εἶναι ἀκόμα κόρη, Σόλων. Φαρμακομ.7,1 κόσμη φεῦτη | τῆς κόρας τῆς μαύρης | κατατρέχεις ὄσο ἐν' ζωντανῆς' || ἐπὶ τῶν Νυμφῶν : Πίνδ.Π.3,78 τὰν κοραῖα παρ' ἐόν πρόδρομον σὺν Πανὶ μέλπονται, Ἀριστ.Φ.Θεσμ.325 εἰναλοῖσι τε κόρασι ἰαί θαλάσσαισι νύμφαι' || ὄμ. ἐπὶ θεαίνων παρθένων, ἀσχετὰς πρὸς τὴν ἡλικίαν αὐτῶν, ὅσον ἐπὶ τῶν εὐμενιῶν : Αἰσχ.Εὐμ.68 ὄπνω πεσοῦσαι δ' αἰ κατὰπύματοι κόρασι, Σοφ.ΟΚ.127 ἄλλος ἐς τὰνδ' ἀμιαμακτεῖν κοράν' || ὄμ. ἐπὶ τῶν Φοριδῶν : Αἰσχ.Πρ.794 ἵνα αἰ Φοριδῆς νεοῖσι θνηταὶ κόρασι' || ἢ Σφιγξ : Σοφ.ΟΤ.508 ἐπ' αὐτῷ περὶ ὄσοσ' ἤλθε κόρα' || αἰ Μοῖρα : Πλάτ.Πολ.617D Ἀνάγκης θυγατρὸς κόρης Λαχέαισας' || μτγν. κ. μων. ἐπὶ τῆς Παρθένου Μαρίας τῆς Θεοτόκου : Ἀκολυθ.Μ.Σαββάτου Στάσ.3,29 ἀνεκράζειν ἡ Κόρη θερμῶς θακρυρροῦσα, τὰ σπάγγαλα κενουμένην' || συνθῆ. π. κωμ. : Ἀριστ.Ἀχ.883 πρὸςθεῖρα πενήτην Κωπηδῶν κοράν (δηλ. ἐγγέλευσι), Εὐθουλ.75,4 τωθις καὶ Φαληρικὴ κόρη (δηλ. ἡ ἀφῆ) || ἢ γυν. γυνή νεαρὰς ἡλικίας, νεαρὰ γυνή, νεάνις, κοπέλλα, κορίτσι, ἡ νεαρὰ σύζυγος, νεοῖνα ἄνδρος : Ἰλ.Ζ.247 κουράων δ' ἔτερωνθεν ἐναντίου .. ἔσαν.. θάλαμαι, Ὁδ.Σ.279,Εὐρ.Ἐκ.485 Τρωάδες κόρασι, Ἀριστ.Φ.

Ὁρν.1675 δίκαι' ἔμοιγε καὶ πάλιν δοκεῖς λέγειν περὶ τῆς κόρης, Θεόδομ.Κωμ.14 καταχύματα . . κατάχρηστος τοῦ νυμφίου καὶ τῆς κόρης, Πλάτ.Νόμ. 813E κόρας καὶ γυναῖκας πάντων τούτων ἐπιστήμονας, Ἡρώδιαν. Ἰστ.3,10,8 ἀνάγκη δὲ μάλλον ἢ προαιρέσει ἀνεξευγμένους, ἀπεχθῶς γὰν πρὸς τε τὴν κόρην δέικετο, δ. τραγ. κόρη ξανθὴ τραγοῦδαε στῆς Τρίχας τὸ γεφύρι, Σολωμ. Ἀγνώρ. 2,2 τῶρα ποῦ, τοῦτ' ἢ κόρη φαίνεται, τὸ χρῆμα γένηται | ἀνθὶ ἀπαλό, Ζερβ. Τραγ.ΚΚ.6,2 ἀγάπης λόγια θὲ νὰ ποῦμε | στὴν κόρη ποῦ θ' ἀργοῦσιν ἡσῆς. || ἐπὶ παλλοκῆς, εἰταίρας : Ἰλ.Α.98 πρὶν γ' ἀπὸ πατρί . . δόμεναί . . κούρην, αὐτ.337, αὐτ.Β.689, Στατύλλ. ΑΠ.5,4 εἰς ἐπιόρκου παντοπαθὴ κούρης ἀσχέτα δερκομένους, Ἀγασθ. αὐτ.219 τὴν βασιδὴν κούρην μύπηαν ἀπαλοῖσαι : 2) μτ. γενικ. κυρ. ὄνομ., νεώτ. κ. δημ. κ. μτ. γενικ. προσώπων, ἀντων. ἢ θυγάτηρ : Ἰλ. Γ.426 Ἐλένη κούρη Διός, αὐτ.Ζ.420, Σαπφ.65, Αἰσχ.ἀπ.170 Λητώα κόρη ἱεῖν τῆς Ἀρτέμιδος, αὐτ.Εὐμ.415 Διός κόρη (ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς), Σοφ.ΟΚ.40 Γῆς τε καὶ Σκότους κόραι (αἱ Ἐρινύες), Εὐρ. Ἐλ.168, αὐτ.133, αὐτ. Ἀνδρ. 897, Ἐπιγρ. Θεσσαλ. Αἰσχυλῆς Σατύροι κόρα, Ἀθην.13, 556F διαπραθέουσε Θεοσίου κόρας, Γρυπ.Σκ. Τερρ.24,5 τοῦ ναυτῆ ἢ ἀγαπητικιά, τοῦ καπετάνιου ἢ κόρη, - πάντρεψε τὴν κόρη του, - πῆρε τὸ διπλωμα ἢ κόρη μου' ὄμ. κ. ἀνευ γενικ., ἐν τῇ κλητ. κόρα κόρη μου : Αἰσχ. Ἐπ.148 ὄμ. . . κόρα, Σοφ.ΟΚ.180 προβίβαζε, κόρα, πόρνα, Ἀριστοφ. Εὐρ.119 δοξάσαι ἔστι, κόραι : 3) Κόρη, ὄνομ. Κόρα, κρητ. Κώρα, ἰων. Κοῖρη, ἀρκαδ. Κόρφα, ἀεὶ κῦρ. ὄνομα, προσήγορα τῆς Περσεφόνης ἐν Ἀττικῇ, δηλ. ἢ θυγάτηρ τῆς Δήμητρος : Ἡρ.8,65 τὴν δὲ ὄρητη ταύτην ἄγουσι Ἀθηναῖοι ἀνά πάντα ἔτια τῇ Μητρὶ καὶ τῇ Κοῦρῃ, Εὐρ. Ἄλκ. 358 κόρη Δημήτρος, αὐτ.852 εἰμὺ τῶν κάτω Κόρης ἀνακτὸς τ' εἰς ἀνηλόους δόμοις, αὐτ. Ἰκ.34 Κόρης τε καὶ Δήμητρος, Ἀριστοφ. Σφ.1438 ναὶ τὰν κόραν, αὐτ.Θεσμ.298, Ἴων. Ἐλλ.6,3,6 τὰ Δημήτρος καὶ Κόρης ἄρρητα ἱερά, Ἰσοκρ.4,28 ὄτ' ἐπλανήθη τῆς Κόρης ἀρπασθεῖσαι, αὐτ.10,20 Κόρην τὴν Διός καὶ Δήμητρος, Πλούτ.Θησ.31 τῇ γυναικὶ Περσεφόνῃ ὄνομα . . Κόρην δὲ τῇ θυγατρὶ, Μαλάκ.1,62,12, Τζέτς. Χιλ.2,749 : 4) Ἄποιος ἢ Δήμητρος κόρη π. κωμ. τὸ ἀλευρον : Ἀντιπατρ.52,9, Ἐδδουλ. 75,10 μεμαγμένη Δήμητρος κόρη : 5) μτφ. ἀποικία : Οὐμ. Ἐπιγράμμ.1,2 : || πλοῖον νεοστὶ καθελκυσθέν, πρωτόπλοος ναῦς : Λυκόφρ.24 πελαργοχρῶτες αἱ Φαλακραιαὶ κόραι (ισχόλ. καὶ νῆες λευκῶ χρώματι κεχρισμέναι ὡς πελαργοί) : 6) πλεγμῶν, κοῦκα ἢ Ἦσ. ἐνύμφη. ἦν ταῖς παρθένους ἐπεμπνον, EM 530,14, AB 272 «κόρη τὸ σμικρὸν ἀγαλλματὶνὸ τὸ γύφινον ἢ πῆλονον» : Ὑπερείδ. ἀπ.199, Δίων Χρ.31,153 ὁμοίως δίδοτε τὸν ἀνδρὶντας ὡσπερ οἱ τὰς κόρας ταῦτας ἄνωμένοι τοῖς παῖσιν : ἢ ἀγαλλματῖον, εἰδωλὸν ἀναθηματικόν : Πλάτ. Φαίδρ.230B Νυμφῶν τὲ τινας καὶ Ἄγγελῶν ἰερῶν ἀπὸ τῶν κορών τε καὶ ἀγαλλματῶν ἔοικεν εἶναι : 7) κ. νεώτ. κ. δημ. ἢ ἡ στραγγιλή δηλ. τῆς ἱριδος τοῦ ὀφθαλμοῦ, δι' ἧς εἰσέρχονται αἱ φωταῖοι ἀκτίνες : Ἰνπ. Προορρ.2,20, Ἐμπ.84,8 κύκλωσα κούρην, Εὐρ. Ἐκ.972 προσδλέπειν ὄρθαις κόραις, αὐτ. Ὀρ.389 δεῖν' ὄν δὲ λεύσσεις ὀμμάτων ξηραῖς κόραις, Πλάτ. Ἀλκ.1,133A δὲ ἢ καὶ κόρην καλοῦμεν, εἰδωλον ἔν τ' τοῦ ἐμβλεπόντος, Ἐπιγρ. αἱ καλούμεναι κόραι, Πλούτ. Ἠθ.528E τὸν ἀναίσχυντον ἐν τοῖς ὄμμασιν οὐκ ἔχειν κόρας, ἀλλὰ πόρνας, Ροῦφ. Ὀνομ.23, Γαλ.Χρ.Μορ. 10,4, Διογ.Λ.6,68 μὴ τὸν ὀφθαλμὸν τῆς παρθένου ἱατρῶων τὴν κόρην φθείρης, Λογγίν.4,5 δὲ τις ἀν εἰσπίσει ἐν ὀφθαλμοῖς κόρας, μὴ πόρνας ἔχων, φρ. ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ | μετὰ μεγίστης προσο-

χῆς καὶ στοργῆς, ἢ ὡς τὸ πολυμῆτερον πράγμα : || Κόρη κόσμου τίτλος Ἐρμητικῆς πραγματείας : Στοβ.1,49,44 : 8) μακρὰ χειρὶς ἐξέχουσα τῆς χειρὸς καὶ καλύπτουσα αὐτὴν : Ξεν. Ἑλλ. 2,1,8 ὅτι αὐτῷ ἀπαντῶντες οὐ δειώσωμεν διὰ τῆς κόρης τὰς χεῖρας : 9) ἢ ἄττικη δραχμὴ ὡς φέρουσα κεφαλήν Ἀθηνᾶς : Ὑπερείδ. π. Πολυδ.9, 74 «ἀλλὰ μέντοι καὶ κόρη νόμισμα παρ' Ἀθηναίους ἦν ὡς Ὑπερείδης, τῷ παιδίῳ τῆς ἐν Βραυρωνίον ἱερέως τῶν ἀναθημάτων τι λαβόντι παραδληθῆναι λέγων ἐπὶ πείρα συνέσεως κόρην καὶ τετραδραχμον» : 10) τὸ ὑπέρικον βλλ. : Ἰνπ. π. Γαλ.19,113 : 11) κ. νεώτ. ἀρχιτεκτ. ἀγάλματα γυναικῶν ὡς ὑποστηρίγματα, αἱ Καρυάτιδες : Ἐπιγρ. τοῦς λίθους τοῦς ἐπὶ τῶν κορῶν (τοῦς ἐπὶ τῶν Καρυατίδων ἐν τῷ Ἐρεχθεῖω στρηζομένους), - αἱ κόραι τοῦ Ἐρεχθεῖου (αἱ Καρυάτιδες).

κορηγώνιος (ἰ) νεώτ. ζωολ. ἢ κορηγώνος γένος φυσοστόμων σολωμιδῶν λιμναίων ἰχθύων.
κορηθρῆμβολον (τὸ) νεώτ. ἐργαλεῖον δι' οὗ ὠθεῖται εἰς τὴν θέσιν αὐτῆς ἢ γόμωσις καὶ ἡ ὀθίς ἢ ἡ μεταλλικὴ φυσίγγη.

κορηθρίζω νεώτ. ἀπομάττω διὰ τοῦ κορηθῆρου τὸ κοῖλον τῶν πυροβόλων, ἐκτελῶ κορηθῆριον βλλ.

κορηθριστός-εως (ἡ) νεώτ. κ. πεισ. ἢ διὰ τοῦ κορηθῆρου ἀπόμασις τοῦ κοῖλου τῶν πυροβόλων.

κορηθρον (τὸ) [κορω] μτγ. κ. νεώτ. τὸ δι' οὗ κοροῦμεν, σαρώνομεν, σάρων, σάρωθρον, σκούπα : Λουκ. Φιλοφ.35 λαβὼν ἄν ὁ ἀνήρ τὸν μοχλὸν τῆς θύρας ἢ τὸ κορηθρον, Ἀρτεμίδ. Δαλδ.5,79 : || νεώτ. μάκτρον, πατσουβούρα, ἔσκιονστήρι :

2) νεώτ. δέσμη ἐκ πτερῶν προσηρμοσμένων ἐπὶ τοῦ ἄκρου στείλεοῦ, δι' ἧς ἀποτινάσσεται ὁ κονωρτὸς, τὸ φερόν τοῦ ἔσκιονοῦματος : || ὄμ. νεώτ. ναυτ. ἐργαλεῖον ἐκ ράβδου φεροῦσας εἰς τὸ ἔτερον αὐτῆς ἄκρον κυλινδρικήν φέκτραν ἐκ σκληρῶν τριχῶν χρίσμιον πρὸς καθαρισμὸν τῶν κοῖλων τῶν πυροβόλων.

κορηθρος (ἰ) νεώτ. ζωολ. γένος διπτέρων ημματοκέρων κωνωπιδῶν ἐντόμων.

κορημα-ατος (τὸ) [κορω] κ. νεώτ. πᾶν τὸ διὰ τῆς σαρώσεως ὀπορηπιζόμενον, τὸ κοροῦμενον, καθαρά, ἀπόρριμμα, σκουπίδι : Πολυδ.10,28 κοῖον κορημα καλεῖται δὲ οὕτω καὶ τὸ σκεῖος καὶ τὸ καθαρά, τὸ κοροῦμενον : Ἀριστοφ. ἀπ.474 ἐπὶ τοῦ κορημάτος καθίζομαι χαμαί κ. κτ. πληθ. : Ἐρμιππ.47,10 : || νεώτ. γεωλ. τὸ ἐκ τῆς ὀποσθρῶσεως τῶν πετρωμάτων διὰ τῆς ἐπεργείας τοῦ ὕδατος, τῶν παγετῶν καὶ τῆς ἀτμοσφαιρας προκύπτοντα προϊόντα : 2) τὸ κορηθρον, τὸ σάρωθρον, ἢ σκούπα : Εὐπ.157 τουτὶ λαβὼν κορημα τὴν αὐλήν κόρει, αὐτ.228,4, Ἀριστοφ. Εὐρ.59 κατὰ τοῦ κόρημα μὴ ἴκκορε τὴν Ἑλλάδα ἰσχόλ. «κόσμητρον, τὸ σάρων, ἢ εἰώθησαν ἀποκαθεῖρην τοὺς ρύπους τῶν οἰκῶν», Γαλ.12,93.

κορημάτιον (τὸ) γλωσσ. ὕποκορ. τοῦ κόρημα βλλ.2), ἢ σκουπίτι :

κορημέτρον (τὸ) νεώτ. ἱατρ. ὄργανον πρὸς κατὰ μέτρον τὸ εὐρύς τῆς κόρης τοῦ ὀφθαλμοῦ.

κορθέλαι Ἦσ. εὐστροφοί (κ. συστροφαί), σωροί.

κορθίλην κ. κορθίον Ἦσ. κ. τοῖς σωροῖς καὶ τῆν συστροφήν.

κορθίλιος κ. κορθίλιος Ἦσ. «ὄρνις, ὃν τινας βασιλίσκον».

κορθόγλι (τὸ) δημ. τὸ ποῶδες καὶ φρυγανῶδες φυτὸν ἐξιοῦ τὸ ἰταλικόν.

κορθύλη Ἦσ. ἢ κορθίλη βλλ.

κορθύλιος (ἰ) Ἦσ. ὁ κορθίλιος βλλ.

κορθύνω ἰκρόθω κ. κορθύνω ἀνυψῶ, ἐγείρω, αὐξάνω : Ἠσίοδ.Θ.853 Ζεὺς δ', ἐπει ὅσον κορθύνων ἐν μένος ἰάφ' οὐ ἤξησε τὴν ὄργην τοῦ κ. παθ. :

Ἄπολλ.Ρ.2,322 ὤπερθε δὲ .. ἀλόξ κορθύνεται ὕδωρ ἴψοῦται.

κόρθυς υοσ|ή| έκτεταμένος τ τοῦ κόρυς βλλ., σωρός : Θεόδωρ.10,46 ἐξ βορέαν ἀνεμον τὰς κόρθους ἀ τομά .. βλεπέτω |ἐπί δεματίου θερσίσημένου σίτου|. Ἀνών.π.Σουιδ. ἐν λ. κορθύεται' || Ἦσ. «κόρθους' τὰ κατ' ὄλιγον δράγματα» || Σουιδ. «τὸ εἰς ὕψος ἀνάστημα».

κορθύμω κορθύνω βλλ., : Ἐλλ.'Επιγρόμω.1028,60 εὐτὲ με θυμὸς κορθύσῃ· κ. παθ. κορθύεται' Ἦσ «εἰς ὕψος ὀρεῖται, ὑψοῦται, μετεωρίζεται» : Ἰλ.17 ἀμυδίς δὲ τε κῦμα κελαιῖον κορθύεται ἰσχόλ. «κορυφούται, οὐξεται»|.

κορθύω Ἦσ. «βλάθω».

κόρη |τό| δ.τ. τοῦ κόρινθ βλλ., τὸ κορίαννον : Θεόδωγιστ.Καν.79,6 «κόρη, τὸ κορίαννον» : Πάπ.

κοριάζω δημ. ἐπί δασθίγος, τραύματος κττ., σχηματίζω ἐαχάραν, κόραν, κἄνω πέτσο, κρούστα : κόρισε τὸ τραῦμά του' 2) ἐπί οἰκίω, κλιῶν κττ., πληροῦμαι κόρεων, γεμίζω κοριοῦς, γίνομαι ἐνδοσίτημο πλήθους κόρεων : κόρισε τὸ σπτι - τὸ κρεβάτι.

κοριάλαι Ἦσ. «τρίγλαι».

κοριαμυρτινή |ή| νεώτ. χημ. γλυκοζίτης ἀπαντῶν εἰς τὰ φύλλα, τοὺς νεαροῦς βλαστούς καὶ τὸς ράγας μυρτοφύλλου τῆς βυρσοδεφικῆς.

κοριανθρον |τό| γλωσσ. κ. νεώτ. τὸ κορίαννον βλλ., νεώτ. βοταν. γένος σκιαδαυθῶν φυτῶν.

κοριαννον |τό| κ. κοριάμβλον κ. κοριανθρον τὸ ἐτήσιον καὶ ὀρωμοτικὸν φυτὸν κοριανθρον τὸ ἤμερον, κόλιαντρος, κουσσοβάρας : Ἄνακρ.123 μῦρτοις στεφανοῦσθαι καὶ κοριάννιος, Ἀριστφ.Ἰππ.676 ἐγὼ δὲ τὰ κορίανν' ἐπιδάμην, αὐτ.682, Ἄλλκ.Κωμ.17, Θεόδωρ.Φ17,1,2, Διοσκ.3,71 κόριον ἢ κοριαννον γυνώριμον, δύνανμι ἔχον φυκτικὴν· 2) εἶδος γυναικείου κοσμήματος, δακτύλιος, ὃν ἔφερον ἐπὶ τοῦ λιχναοῦ' Ἦσ. «κοριαννον, τὸ κόριον» καὶ γυναικίον κοσμήριον : Πολυδ.510| καί ἔτερον κοριαννον, τῷ λιχναῷ περιηρημένον.

κοριαξός |οἶ| μτγν. εἰδὸς τῆ ἰχθύος : Ἀλέξ.Τρολλ.1|2.

κοριαρία |ή| νεώτ. γένος γερανιοειδῶν φυτῶν.

κοριαρίνη |ή| νεώτ. χημ. ὀκαλοειδὲς εὐρισκόμενον εἰς τὸ φυτὸν κοριαρία ἢ μυρτιάφυλλος.

κοριάσια |τό| Ἐπιγρ. ἐορτῆ ἀγομένη πρὸς τιμὴν τῆς Κόρης.

κορίδιον |τό| ὑποκορ. τοῦ κόρη βλλ., τὸ κοριτσάκι' Πολυδ.2,17, Φρύν.56 «κόριον, ἢ κοριδίον, ἢ κορισκὴ λέγουσι» : Ἐπιγρ. - 2) πόν. πιθ. ἀντὶ κόρη, κορίαννον βλλ.1) : κοριδίον δέμα ἐν.

κοριδοφυγον |τό| νεώτ. βοταν. γένος ἑλληβορειῶν βατραχοειδῶν φυτῶν.

κόριζα |ή| νεώτ. ζωολ. κ. δημ. γένος ἡμιπέρων ὑδροκοριδιῶν ἐντόμων· 2) δημ. τὸ ἐντομον κόρις, ὁ κοριδός.

κοριζομαί |κόρη, κόριον| κ. μν. ὀνοθ. θωπεύω, περιποιῶμαι, κολακεύω, γαίθεύω, καλοποιῶ : Φρύν.ἐν ΑΒ 47,31 «κοριζοσθαι καὶ ὑποκοριζοσθαι, ὄμωφ. Σημαίνει δὲ τὸ πρὸς τὰ κομιδῆ παιδία νήσια φελλιζόμενον τῆ φωνῆ παίειν· κόρος γὰρ ὁ παῖς» : Ἀριστφ.Νεφ.68 τοῦτον τὸν υἱὸν λαμβάνουσα' ἐκορίζετο ἰσχόλ. «ἐκολάκευε καὶ ὑποκοριστικῶς ἐκόλει, οἷα φιλεῖ τοῖς παιδίαις», Ἀνών.π.Σουιδ.ἐν λ.ὑποκοκορισμῆν, ὁ δὲ κεκορισμένη καὶ ἀπατηλῆ ἐχρήσατο πρεσβεΐα, Εὐστ.Πον.51,93 φευδόμενος τὸ τοῦ θεοῦ σέβας τὴν εἰς ἐκεῖνον κατὰ νοῦν ἀνάστασιν κοριζόμενος, αὐτ.13,71· 2) ρηματ.π. κόρισμα.

κορίζω |κόρις| || γλωσσ. πληροῦμαι κόρεων.

κορίζω |κόρος| |2) πόν. κορῶ, σαρω, ὄθ. κοσκινίζω, καθορίζω : παραδῶσσαισι |τὰ λάχανα| καθάρα καὶ εὐθηνόντα καὶ κεκορ σμένα.

κορίθι |τό| δημ. κ. πληθ. κορίθια εἶδος σταφυλῆς λευκῆς, ἐπιμήκουσ, ἀ. ὑψάτη : Ἀρτ.Βατον.1, 25 πῆσ ἀ κλέφω ἐγὼ κορίθια |ἀπὸ τρανῆς κληματορίας.

κοριτικός-ή-όν |κόρη| μτγν. ὁ πορθητικός· Πολυδ.2,17 «κοριτικὸν εἶρεῖς τὸ πορθητικόν· εἰ καὶ μὴ λίον δοκίμων» : Ἐπιγρ.· 2) ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Κόρην, τὴν Περσεφόνην : Δαμάσκ.Ἀρχ.339 κορικὴ πελοποιοῖα.

κορίκος ἐπίρ. μτγν., συγκρ. κοριώτερον, κατὰ τὸν τρόπον κόρης, ὡς κοράσιον : Φιλ.2,89 οἱ δὲ νεανία κορικῶς ἦδη τρυφάτε, Αἰλ.Ζ1,2,38 βαδίζει δὲ ἡσυχῆ καὶ κορικῶς, Ἀλίουφρ.3,2 κορικῶς αἰσχύνεσθαι, Εὐστ.1571,43 κοριώτερον.

κορίλλα |ή| βοιωτ.ὑποκορ. τοῦ κόρα, κόρη : Ἐπιγρ. **κορινατός** μακεδ. νόθος : Μαρσιῶ.24|.

κορινιαζομαι |Κορινθιος| ἐξασκῶ πορνεῖαν, ζῶ καθ' ὃν τρόπον ἐν Κορίνθῳ αἱ ἑταῖραι καὶ οἱ μαστοροί· Στέφ.Βυζ. «κορινιαζομαι τὸ ἑταιριεῖν, ἀπὸ τῶν ἐν Κορίνθῳ ἑταιριῶν ἢ τὸ μαστροπεύειν» : Ἀριστφ.ἀπ.354· || ὄμ. τὸ ἐνεργ. π. Ἦσ. «κορινιαζέειν' μαστροπεύειν, ἑταιριεῖν»· 2) καλλωπίζομαι ὡς αἱ ἑταῖραι· Σχόλ.Ἰλ.Β 572 «κορινιαζέειν τὸ κολλωπίζεσθαι».

κορινιακός ἢ-ή-ον κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Κόρινθον ἢ τοὺς Κορινθίους, ὁ ἐκ τῆς Κόρινθος ἢ τῆς Κορινιαδίας : Ξεν. Ἐλλ.6,29 ἐν καλῷ μὲν τοῦ Κορινιακοῦ κόλπου [τοῦ μεταξὺ τῆς Πελοποννήσου καὶ τῆς Στερεῆς Ἑλλάδος], Στράβ.10,2,1, Φιλ.1,666 Κορινιακαὶ γλυφαί, -κορινιακός πόλεμος, -κορινιακὰ ἐθίμα, -κορινιακὰ ἀγγεῖα [τὰ ὄντα εἰδ. τύπου καὶ διακοσμήσεως, ἐν Κορίνθῳ κατασκευασθέντα κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους], -κορινιακὴ διάλεκτος |ἢ τῆς ἀρχαίας Κορίνθου καὶ τῶν ἀποίκιων αὐτῆς|, -κορινιακὴ συμμαχία, -κορινιακὸν μέταλλον |πολύτιμον μέταλλον ἐξ οὗ κατασκευάζοντο ἀγάλματα, ἐπιτραπέζια σκεύη καὶ ποικίλα κομφοτεχνήματα|, -κορινιακὴ σταφίς [κουραντῆ] || εἰδ. ἀρχιτεκτ. κορινιακὸς ρυθμὸς [ὁ ἐν Κορίνθῳ ἀναπτυθεὶς νεώτατος τῶν ρυθμῶν τῆς ἀρχιτεκτονικῆς], -κορινιακὸν κιονόκρνον |πολυτελέστερα περικομφος ἀνάπτυξις τοῦ δωρικοῦ, ἐνέχουσα πολλὰ διακοσμητικὰ στοιχεῖα ἐν μέρει ληφθέντα κατὰ βῶσιν ἐκ τοῦ ἰωνικοῦ|.

κορινιαστής |οἶ| |κορινιαζομαι| ὁ θρηεῦτῆς ἑταιριῶν, ὁ πορνοδοσκός, ὁ ἑταιριστής, ὁ μαστροπός, ὡς τίτλος κωμωδίας : Φιλέτ.π.Ἀθῆν.13, 559Α Φιλέταιρος Κορινιαστῆ, Πολιοχ.αὐτ.7,313C Πολιοχος Κορινιαστῆ.

κορινιαφικόν ἢ-όν μτγν. τ. τοῦ κορινιακός βλλ. : Μακεδ.ΑΠ 640 οὐδέποτ' ἀήσαντι Κορινιαφικόν.

κορίνθιος-ία-ιον κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ κορινιακός, ὁ ἐκ Κορίνθου ἢ τῆς Κορινιαδίας : Ἦρ.5,87 ἐφόρεον .. αἱ τῶν Ἀθηναίων γυναῖκες ἐσθῆτα, τῆ Κορινθίῃ παραπλησιωτάτην, Σωφ.Οἶ 794 τὴν Κορινθίαν .. χθόνα ἔφευγον, Εὐρ.Μήδ.214 Κορινθιαὶ γυναῖκες, ἐξῆλθον δόμων, αὐτ.10 κατόφκει τῆσθε γῆν Κορινθίαν, Ἀριστφ.Πλ.149 καὶ τὰς γ' ἑταίρας φασὶ τὰς Κορινθίας, Ἀλεξ.290 οἶνος Κορινθίος, Δίφιλ.61,3 Κορινθιοὶ κάδοι, Πλάτ.Πολ.404D Κορινθίαν κόρην [τὴν πόρνην, -κορινθία διδάκτορας] || τὸ ἀρσ. κ. θηλ. Κορίνθιος-ία ὡς ἔθν., τὸ θηλ. κ. Κορινιαδίας-άδος [Στέφ.Βυζ.] ὁ κάτοικος τῆς Κορίνθου, ὁ ἐκ Κορίνθου κοταγόμενος : Ἦρ.1,14 οὐ Κορινθίαν τὸν δημοσίον ἐστίν ὁ θησαυράς, Θουκ.1,13 πρώτοι δὲ Κορίνθιοι .. μεταχειρίσαι, -ἢ πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολῆ τοῦ Παύλου || ὄμ. τὸ θηλ. Κορινθία ὡς οὐσ. κτ. παρὰ τοῦ γῆ, ἢ κατέχουσα τὸ ΒΑ ἄκρον τῆς Πελοποννήσου χώρα : Ξεν.Ἐλλ.4,4,5 ἐξω τῆς Κορινθίας ἀπεχώρησαν, αὐτ.4,8,8.

κορινθιοურγής-ούς-ές {Κορίνθιος - έργον} μτγν. ὁ κορινθιακῆς κατεργασίας ἢ ὁ κορινθιακοῦ ρυθμοῦ, ὁ ἐκ κορινθιακοῦ χάλκου κατεργασμένος: Καλλιξ.2 ἔτεροι κορινθιοურγείς δύο ἰκρατῆρες ἰ, Στραβ.4,4,6 καρπὸν δ' ἐκφέρει παραλλήσιον κι-σκαρῶν κορινθιοურγεῖ, αὐτ.8,6,23 ὁμοίως τοῖς χαλκώμασι τοῖς κορινθιοურγέσιν, Πολυδ.10,157.

κορινθίως ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τὸν κορινθιακὸν τρόπον, κατὰ τὸν τρόπον τῶν Κορινθίων: Ἰώσ.Α1 8,5,2 οἶκον ἐστεγασμένον Κορινθίως.

κορινθοειδής-ούς-ές {Κόρινθος - εἶδος} Ἐπιγρ. ὁ κορινθιακοῦ ρυθμοῦ: κέραμος Κορινθοειδής προσταγατῆρ.

κορινθόθραν ἐπίρρ. Ἐπιγρ. ἐκ Κορίνθου.

κορινθόθρι ἐπίρρ. ἐν Κορίνθῳ: Ἰλ.Ν 664 Κόριν-θόθρι οἰκία ναίων.

κοριοειδής-ούς-ές {κόρη-εἶδος} ὁ ὁμοίος πρὸς κόρην ὀφθαλμοῦ, ὁ ἔχων σκοτεινὴν λάμφιν, ὁ στιλ-πνῶς μέλας: Ἐπιχ.44 μέλας αὖ ἀληφιστὸ τε κορα-κίνοι τε κοριοειδέες: 2) {κόριον [2]} ὁ ὁμοίος πρὸς κορίαννον: Διοσκ.2,176 φύλλα κοριοειδῆ.

κόριον [τό], ὄρωρ. κώριον ὑπόκορ. τοῦ κόρη, μι-κρὸν κοράσιον, κοριτσάκι: Ἀριστοφ. Ἀχ.731 ὦ πο-νηρὰ κώρι ἀλλίου πατρός, Λυσ.ἀν.1,5 οὕτως ἐρωτικῶς τὸ κόριον μετεφειρίζοτο ἱερων.1, Θε-όκορ.11,60 νῦν μάν, ὦ κόριον, νῦν αὐτίκα νεῖν γε μαθεύμαι: 2) τὸ κορίαννον κορία: Ἰνπ.Γυν.1,66 κόρια, Νικ. Ἀλεξ.157 οὐλόμενον γε ποτὸν κοριοίω, αὐτ.Θηρ.874, Διοσκ.3,63, Γαλ.12,36, Πάπ. κορίου ἔρηπ. 3) κάριον ἐνυδρὸν τὸ φωτὸν ἀδάταν: ΨΔιοσκ.4,134: 4) κώριον ἀγρίον ὁ κωνός βλ.λ. 41, ἡ κήπη, κωνία: ΨΔιοσκ.4,109.

κορίος [τό] δημ. ὁ κώρις βλ.λ.

κόρις-ιος κ -εως [τό] κ. μων. κ. νεώτ. κ. ὡς θηλ. κόρις-ιδος, Φρύν.307 «λέγουσι τινες καὶ τὴν κό-ριν, σὺ δὲ ἀρσενικῶς τὸν κόριν λέγε», Σουῖδ. «κόρις δὲ κόριδος θηλυκῆς», τὸ παράσιτον ἐντο-μον κόρις ὁ τῶν κλιῶν, ὁ κορίος, κορέος, ἡ κό-ρις: Ἀριστοφ. Νεφ.634 οὐκ ἔωσι μ' ἐξεγενεῖται οἱ κόρις, αὐτ.Βάτρ.115 ὅπου κόριες ὀλίγιστοι, Διοσκ.2,36 κόριες οἱ ἀπὸ κλίνης, Λουκ.Μισθ.Συν. 17 κόριων ὡσπερ ἡμεῖς ἀνάπλευσι, Σωρ 2,29 ἡ κόρις, Γεωμ.15,13,14 πῶς χρῆ ἀναίρειν τὰς κόρις: ἢ νεώτ. ζωολ. γένος ἡμίπτερον ἑτεροπτεῶν ἀ-κανθιδῶν ἐντόμων: 2) εἶδος ἰχθύος, ὁ ἔσχα-ρος: Δωρι.π. Ἀθῆν.7,330Α τῶν δὲ πλατέων βού-γλωττων φῆτταν ἔσχαρον, ὃν καλοῦσι καὶ κό-ριν: ἢ νεώτ. ζωολ. γένος ἀκανθοπτερυγίων τε-λεοστῶν λαβριδῶν ἰχθύων: 3) τὸ ποῦδες, φρυγανῶδες καὶ θαμνώδες φυτὸν ὑπερικόν τὸ ἐμπειτρόφυλλον: Διοσκ.3,157, Ἀέτ.16,17: ἢ νεώτ. βοταν. γένος ἡρανθοειδῶν φυτῶν.

κορίσκη [τή] ὑπόκορ. τοῦ κόρη βλ.λ.: Μισοχόπ. ἐν ΑΒοασ.4,386 «κορίσκη, τὸ κοράσιον»: Πλάτ. Κωμ.69,12 ἀλόους δ' ἔχουσα τις κορίσκη καρι-κὸν μέλος τὴ μελιζέται τοῖς συμπόταις, Τιμοκλ.22.

κορίσκον [τό] μτγν. ὑπόκορ. τοῦ κόρη βλ.λ.: Πολυδ.2,17 παιδίσκη, κόριον, κόρη, κορίσκιον.

κορίσκομα κορέννυμα, πληροῦμαι μέχρι κό-ρου, μτ. γενικ.: Ἰνπ. Ἀδ.6 κορίσκονται πολλῆς ὕγρασις, αὐτ.14 κορίσκονται φλέγματ' οἱ πνεύ-μονες: ἢ κ. ἀπολ. παροργίζομαι, ἐνοχλοῦμαι, λυποῦμαι: Ἰνπ. Ἀρθρ.35.

κορίσκοτος [τό] ὑπόκορ. τοῦ κόρος, ὡς κώρ. ὄνο-μα Κορίσκος, ἐν χρ. πρὸς δῆλωσιν ὑποτιθεμένου τινὸς προσώπου, ὁ δεῖνα: Ἀριστοφ. Ἀ'Υστ.85α,24, αὐτ.Φιτ.Σ 219b,21.

κόρισμα-ατος [τό] λεξ. τὸ ὑποκόρισμα: Φρύν. ἐν ΑΒ 47,31 «κόρισμα καὶ ὑποκόρισμα».

κορίσπερμαν [τό] νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν χηνοποδιακῶν.

κορίστας [τό] [ἱταλ.] δημ., τὸ θηλ. κορίστα ἀ-

οῖδός ἀποτελῶν μέλος τοῦ χοροῦ καὶ ἰδίας μελο-δραμάτος.

κορίται [τό] δημ. ὑπόκορ. τοῦ κόρη κ. ἄνευ ὑπόκορ. σηνμ., μικρὰ κόρη, θήλυ παιδίον, κορά-σιον, ἀντιθ. ἀγῶρι: γέννησις ἢ γυναικία του κο-ρίτσι, - ἔχει δύο ἀγῶρια καὶ δύο κορίτ'ῆα: ἢ εἰδ. κόρη ἀγαμος, παρθένος: ἢ γεν. νεα-ρὰ γυνή, νεάνις: Πολιτ. Ἐκλ.Τραγ.215,17 νὰ σαίτ-τεῦθ τὰ ποῦλια καὶ τὰ δ'μορφα κορίτσια, δ.τραγ. μήατε, κορίτσια, σὸ χόρδὸ μὰ μάθετε τραγοῦδια: ἢ φρ. τὰ κορίτσι μου ἢ ἐρωμένη ἢ μυστή μου: τὰ χάλσα με τὸ κορίτσι τού: ἢ μεγεθύντ, κορίτσαρος, ὑπόκορ. κοριτσάκι, κοριτσόπουλο, κοριτσούλα.

κοριτοσίτικος-η-ο δημ. ὁ ὄνηκων ἢ ἀναφε-ρόμενος εἰς κορίτσι βλ.λ., ὁ ἀρμόζων, ἰδιάζων -εἰς κορίτσι: κοριτοσίτικα φορέματα, - κοριτο-στικο καπέλλο -κοριτοσίτικα φερσίματα.

κοριτσόπουλο [τό] δημ. ὑπόκορ. τ. τοῦ κορί-τσι βλ.λ., ὠλυπευτ. κοράσιον: μετὰ τραγοῦδια του ἔστρέλλανε τὰ κοριτσόπουλα.

κόριψ Ἦσ. «νεανίσκος» πρβλ. κώρος.

κορκόδειλος [τό] πάπ. κ. κορκότιλος ἀντι κρο-κόδειλος βλ.λ.

κορκόδριλλος [τό] γλωσσ. ἀντι κροκόδειλος.

κορκόδριλλιον [τό] γλωσσ. ὑπόκορ. τ. τοῦ κορ-κόδριλλος βλ.λ.

κορκόδρυα Ἦσ. «ὑδρόρυα».

κορκοντέλι [τό] δημ. τὸ ποῦδες φυτὸν κενταύριον ἢ φυλλάκανθα.

κόρκουρα Ἦσ. «κόρις, Περγαῖσι».

κόρκουρος [τό] κ. νεώτ. κ. κόρκουρος βλ.λ.: Ἀ-ριστοφ. Σφ.239 κῆθ' ἤφωμεν τὸν κόρκουρου, κατα-σχίσαντες αὐτὸν, Νικ.Θηρ.626 ἢ παροιμ.: Σχόλ. Ἀριστοφ. Σφ.239 καὶ κόρκουρος ἐν λαχάνοισι [ἐπὶ ἀναξίων ἐπιζητούντων νὰ καταλέγωται μετα-ξὺ τῶν σπουδαίων] ὄμ. κ. νεώτ. καὶ κόρκουρος ἐν λαχάνοισι καὶ Σαοῦλ ἐν προφήταις.

κορκουρή [τή] ὁ βορβορυγμός βλ.λ.11, γεν. ὑπό-κωφος ὀρθυβος, βοή: Αἰσχ. Ἐπτ.345 κορκουρηγ δ' ἀνά αἶστυ, Ἀριστοφ. Εἰρ.991 λῦσον δὲ μάχας καὶ κορκουράς, αὐτ.Λυσ.491 αἶε τινα κορκου-ρη ἐκούτων.

κορκουρηγός [τό] μτγν. ἡ κορκουρή βλ.λ. Σουῖδ. «κορκουρηγός, ταραχῆς»: Λουκ.Φιλόπ.3 πῶσος κορκουρηγός καὶ κλόνος τὴν γαστέρα σου συνετάρασσε.

κορκός [τό] δημ. ὁ κρόκος τοῦ φύου τῶν πτη-νῶν, ἡ λέκθινος.

κορκοστὰφυλλο [τό] δημ. παικίλια ἀμπέ-λου ἐν Σπάρτῃ.

κορκότιλος [τό] πάπ. ὁ κορκόδειλος βλ.λ.

κορκοῦτης Ἦσ. «οἰδοῖον ἀνδρῶν».

Κορκουραῖος [τό] Ἐπιγρ. ὁ Κερκυραῖος, ὁ κοιταγόμενος ἐκ τῆς ἠψους Κερκύρας, ἄ. Κορκύ-ρας, ὁ κῆτοκος τῆς Κερκύρας.

κορκουρεύεται Ἦσ. «ἀπονιρεύεται».

κόρμα-ατος [τό] μτγν. τὸ κούρμι βλ.λ.: Πο-σειδῶν.15ζ ὕθρος πύρινον μετὰ μέλιτος ἔσκαυα-σμένον . . . καλεῖται δὲ κόρμα.

κορμάζω μτγν. κόπτω τὴν εἰς κορούς, τέρμα-χια, τερμαχίζω, κομποτιάζω Ἦσ. «κορμάζειν, τέ-μηνον, περιδεῖν» κ. παθ.: Διον. Ἀλ.Ρωμ.20,15 θλη κορμασθεῖσα κατὰ μέρη.

κορμαλάς [τό] δημ. κ. κορμαράς ἐπὶ προσ., ὁ εὐσωμος καὶ μεγάλωσμος, ὁ σωματώδης, ὁ πο-λύσαρκος, ὁ παχύς: πρβλ. κρεμαντάλας.

κορμάλι [τό] δημ. κορύδος δένδρου ἀποκο-πέντος ἐκ τῆς ρίζης αὐτοῦ, ἀπὸ τοῦ ὀνοῦ ἀφη-ρέθησαν τὰ φύλλα καὶ οἱ κλάδοι, τὸ κούτσουρο, οἶον τὸ ἐπιζῆνον.

κορμαράς [τό] δημ. ὁ κορμαλάς βλ.λ.

κορηθόν ἑπίθρο. μγν. δικην κορμού, ὡς κορμός: Ἡλιόδ. Αἰθ.9,19 οὗς κορηθόν κειμένους, ὑπὸ τοῦς μηροῦς ἀνέτενον.

κορμιά ἴκορμιά ἴδημ. ἀμτθ. αὐξάνομαι τὸ σῶμα, κάρνω σῶμα· ἥ μτχ. τοῦ ποθ. παρρακ. κορμιασμένος-η-ο κ. κορμαλάς, αὐτὸς ποῦ ἔχει γεμάτο σῶμα, ὁ καλοδεμένος.

κορμιαστό (τὸ) ἴδημ. τὸ ἐτήσιον ποῦδες φυτὸν θήσιον τὸ ταπεινόν.

κορμ(όν) (τὸ) μγν., μν., νεώτ. κ. ἴδημ ὑποκορ. τοῦ κορμὸς βλ.λ.1), μικρὸς κορμός: Ἐπιγρ., Πάπ., Μαρτύρ. Ἀρέθ. ἐν Ἄν.Βασσ.5,51 κορμίζονται τὰ πλοῖα μετὰ τῶν κορμίων· 2) μν. ὁ κορμός ἢ τὸ σῶμα ὑποκαίσιου: Ἄνων. Ἀριστ.Ρητ. 106,3· 3) ἴδημ. κορμὶ ὁ κορμός τοῦ σώματος ἀνθρώπου ἢ ζώου: κορτὸ τὸ κορμὶ τῶν, μακριὰ τὰ πόδια του· ἥ μν. κ. ἴδημ. κτ. ἐπέκτ. τὸ σῶμα ἀνθρώπου ἢ κ. ζώου: Χρον.Μορ.1535 ὅσοι γὰρ εὐρέθησαν ὑγιεῖς εἰς τὰ κορμιά τους, Ἐρωφ.3,375 πόσα γιὰ σὰς κορμιά νεκρὰ πομείνα, Κρυστ. Ἀγροτ.85,17 λούζουνε ἑ ἄσπρα τους κορμιά τὸ πῆμα τὸ καθάριο, Γρυν.Σκ.Τερρ.17,4 ἔδω κορμιά, ἐκεῖ κορμιά στρωμένα νὰ μαυρίζουν, - ἔχει κορμὶ λεβέντικο· ἥ συνεκδοχ. ἀνθρώπος: πέσανε πολλὰ κορμιά σ' αὐτὴ τὴ μάχη· ἥ φρ. χαμένο κορμὶ ἄνθρωπος οὐτιδανός, -σοῦ εἶναι ἐνα κορμὶ ἢ κορμιά.

κορμῖν Ἐπιγρ. Κρήτ. κοσμῖα, ἀρκω τὴν τῶν ἐν Κρήτῃ κὸρμῶν ἢ κόσμων ἀρχήν: κορμῖντων.

κορμολάστημα-ατος (τὸ) νεώτ. τὸ ὄπὸ τῆς ρίζης ἢ ἀπὸ τοῦ κατατόμου κορμῶ ἀποκοπέντος ἢ καταστραφέντος φυτοῦ ἀναβλάστημα.

κορμὸδένδρον (τὸ) ἴδημ. ὁ κορμὸς δένδρου, τὸ πρέμον: Κορκβ.Ζητ.37 μήπως τύχη ἔξαφνα φήλωμα ἢ λάκκιωμα, κρέμνός ἢ ὄχτος, κοτρώνι ἢ κορμὸδένδρον καὶ πῆσθ.

κορμὸκεφάλος (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος κηλοπόδων σκολοπενδριδῶν μυριαποδῶν.

κορμολογία (ἡ) πᾶν. τὸ συλλέγειν κορμοὺς βλ.λ.2): Πάπ. κορμολογία διωρῶγων καὶ ὑπαγωγῶν.

κορμὸνημα (τὸ) νεώτ. γένος ραμνοειδῶν φυτῶν.

κόρμονς Ἐπιγρ. Κρήτ. ἀντὶ κόσμου βλ.λ.

κορμὸράνος (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος στεγανοπόδων κισσιδῶν πτηνῶν, ἀ. ἀλιεῖος ἢ γράκουλος.

κόρμος (τὸ) Ἐπιγρ. Κρήτ. ὁ ἀνώτατος ἀρκων ἐν Κρήτῃ, ἀντὶ κόσμος βλ.λ.

κορμὸς (τὸ) [κέρω] κ. μν., νεώτ. κ. ἴδημ τὸ ἀπὸ τῶν ριζῶν μέχρι τῶν πρώτων κλάδων μέρος τοῦ δένδρου, ἴδ. στέλεχος δένδρου, οὐ ἀπεκόπησαν οὐ κλάδοι, κούτσουρο, κορμᾶλι: Ὁδ.Ψ 196 κορμὸν δ' ἐκ ρίζης προταμῶν ἀμφέξεσα χάλκω, Ἡρ. 7,36 κορμοὺς ἔϋλων καταπρίσαντες (πεμάχια κορμοῦ), Εὐρ. Ἐκ.575 πληροῦσιν πυρᾶν κορμοὺς φέροντες πευκίνοσ, αὐτ. Ἡρ.242 τέμνειν . . ὄρυξι κορμοῦς, Ἀριστ.φ.Λυσ.255 κορμῶ τοσοῦτον) βάρος χλωρᾶς φέρων ἑλάας, Ἡλιόδ. Αἰθ.9,8 ἔϋλων παχῆσι κορμοῖς ἔκτισθεν διεριδιόντες, Πάπ. κορμὸ ἐλάφινο, Πάπ. ἔϋλων κορμοῖ, Γεων.9,11,8 συγκόφαντες αὐτὰ τὰ πρέμα εἰς κορμοὺς μελίζνας, Ραγκαβ.1,67 καθῶς, κισσός, πλατάνου | τυλίγει τὸν κορμόν· ἥ κορμὸ ναυτικοῖ ἐρετμᾶ, κῶπαι: Εὐρ. Ἐλ.1601 οἱ μὲν ἐν χερσὶν κορμοὺς ἔχοντες ναυτικοὺς· 2) κορμὸς ὑδροφράκτου: Πάπ. ἀπὸ κορμοῦ εἰς κορμόν ἐξ ἴσου τῆς ἀμπέλου μεριζομένης ἐκαστῶ εἰς τὴν μέτρησιν τῶν ἀρθευομένων ἀμπέλων, πῆθ. ἀπὸ ὑδροφράκτου εἰς ὑδροφράκτην· 3) τὸ μέσον μέρος τοῦ σώματος ἀνθρώπου ἢ ζώου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ ἄκρα, τὸ κορμὶ· ΕΜ 622,53 ἐπέη τοῦ κορμοῦ τῶν ἡμετέρων σωματῶν, Εὐστ.835,53 ἐτὰ ἀπὸ τραχήλου μέχρις αἰδοῖων κύτος τοῦ σώματος

δίχα τῶν χειρῶν, ὁ κοῖ βῶρακά τινες καλοῦσιν, ἕτεροι δὲ κορμόν ἰδιωτικῶς· 4) νεώτ. τὸ κύριον μέρος παντὸς πράγματος, ἡ κυρία βᾶσις: κορμὸς πλοῖου, - κορμὸς κίονος ἱκατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὸ νιονόκρονον καὶ τὴν βόσιν· 5) νεώτ. κ. ἴδημ. εἶδος γλυκίσματος ἔχοντος σχῆμα κορμοῦ δένδρου: δῶστέ μου μὴ πᾶστα κορμᾶ.

κορμωστασία (ἡ) ἴδημ. ἡ στάσις τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, τὸ παράστημα: Παλαμ.Παράκ. 113,14 ὅμοια μορεῖ καὶ νὰ φεγγοβολήσουν | κορμωστασιές παλληκαριῶν, Κολοσυ. μτφρ.Σολωμ. 349,3 ἔλαμα σ' ἄλα θεϊκιά, καὶ στὴν κορμωστασία τῆς, - ἔχει λεβέντικη κορμωστασία.

κορναμούσα (ἡ) (ἰταλ.) ἴδημ. ὁ ἄσκαυλος βλ.λ.

κορνάρημα (τὸ) [κορνάρω] ἴδημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ κορνάρω, τὸ διὰ τοῦ κόρνω τῶν οὐτοκινήτων σάλλησιμα.

κορνάρω ἴδημ. σαλιγγῶ διὰ κόρνω βλ.λ.: τὸ αὐτοκίνητο τρέχει καὶ κορνάρει· 2) ρηματ. π. κορνάρωσιμα.

κόρνεο (τὸ, ἀκλ.) [ἀγγλ.] ἴδημ. συνεταιρική κερδοσκοπικὴ ἐπιχείρησις σκοποῦσα τὴν ἀγορᾶν τοῦ συνόλου ἐμπορεύματός τινοσ πρὸς ἀνάφωσιν τῆς τιμῆς αὐτοῦ· 2) εἶδ. ἐν τῇ ποδοσφαιρῖσει, ἡ ποινὴ τοῦ γωνιαίου λοκίσματος· ὁ διαίτητῆς τοὺς παρεχώρησε κόρνεο.

κορνέττα (ἡ) [ἰταλ.] ἴδημ. κ. κορνέττο (τὸ) εἶδος μικρὸς ἑυλίνης σάλληγιος ἐχούσης σχῆμα μικροῦ κέρατος, τὸ κερᾶτιον· 2) χάλκινον πνευστὸν ἀνευ γλωττίδος μουσικὸν ὄργανον, ἐν χρήσει ἰδίως ἐν ταῖς στρατ. μουσικαῖς, ἀ. κέρατα μετὰ κλειθῶν.

κορνέττιστας (ὁ) ἴδημ. μουσικὸς χειρίζόμενος, παίζων κορνέτταν.

κορνιαχτός (ἡ) μγν. κ. ἴδημ. κ. κουρνιαχτός ὁ κωνιορτός, ἡ σκόνη: Ἐρωτόκρ.588 οἱ ἀράχνες τὰ στολίδια μου κι ἡ μαύρη γῆς παλάτι, | κι οἱ βρωμεσμένοι κορνιαχοῖ τὸ νυφικὸ κρεβάτι, δ. τραγ. νὰ μὴν τὸν κάψῃ ὁ κορνιαχτός καὶ τὸν μαράνῃ ὁ ἄλιος, Ζερβ.μτφρ.Βύρωνος 68 ὁ κουρνιαχτός ποῦ οηκῶνει πηδῶντας τὸ ἀτὶ βαρδάρου.

κορνίτζα (ἡ) [ἰταλ.] ἴδημ. τὸ πλοίσιον πινάκων, εἰκότων, φωτογραφιῶν, κατόπνητων κτ., τὸ κάρδο: ἔσπασε ἡ κορνίτζα τοῦ καθρέφτη· ἥ τὸ ἔξῃχον περιζῶμα οἰκοδομημάτων ἢ ἐπιπέλων, κορνιας, θριγκός, στεφάνη.

κορνίτζαδικο (τὸ) ἴδημ. τὸ ἐργαστήριον κατασκευῆς ἢ καὶ πωλήσεως πλοισίων, κορνιζῶν, κορνιζοποιεῖον, κορνιζοπωλεῖον.

κορνιζάς (τὸ) ἴδημ. ὁ κατασκευάζων ἢ πωλῶν πλοίσια, κορνιζές, ὁ κορνιζοποιός ἢ -οπωλῆς.

κορνιζοποιεῖον (τὸ) νεώτ. κ. ἴδημ. ἐργαστήριον κατασκευῆς πλοισίων, κορνιζῶν, τὸ κορνιζάδικο.

κορνιζοποιός (ὁ) νεώτ. τεχνίτης κατασκευάζων πλοίσια, κορνιζές, κορνιζάς.

κορνιζοπωλεῖον (τὸ) νεώτ. κ. ἴδημ. κατάστημα πωλήσεως πλοισίων, κορνιζῶν.

κορνιζοπώλης (ὁ) νεώτ. ἔμπορος πωλῶν πλοισια, κορνιζές.

κορνιζῶν ἴδημ. κ. κορνιζάρω περιβάλλω τὴν διὰ πλοισίου, τοποθετῶ ἢ ἐφορμῶζω τὴν ἐντὸς πλοίσιον, βάλω σὲ κορνιζὰ εἰκόνας, φωτογραφίας, διπλωμα κτ.

κορνίκιον (τὸ) νεώτ. τὸ εἰδικὸν κιδιῶνον ἐντὸς τοῦ ὀμοῖου ἐποθετεῖτο τὸ στέμμα τῶν Βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων.

κορνηκός-ἡ-ὸν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν χώραν τῆς ἀρχ. Κορνηκῆς, ἴτοι τῆς νῦν γαλλικῆς Κορνούαίγῃ: κορνηκὴ διάλεκτος (ἡ διάλεκτος τῶν κατοίκων τῆς Κορνούαίγῃ).

κορνηκούλαριος (ὁ) [λατ.] Ἐπιγρ. κ. πᾶν. στρατιωτῆς λαθῶν ὡς βραβεῖον κερτασειῆς κόσμον τοῦ κράνουσ καὶ προαχθεῖς εἰς τιμωτέρων τάξιν.

κόρνο (τό) [ἴταλ.] δημ. πνευστὸν μουσικὸν ὄργανον ποικίλων σχημάτων, τὸ κέρος· 2) ἡ σάλπιγξ τῶν αὐτοκινήτων.

κρνοσιδῆ [ἴτα] νεώτ. βοταν. οἰκογέν. δικτυληδώνων σκιαδιανθῶν φυτῶν.

κόρνος [ἴ] Ἦσ. κ. νεώτ. ἡ κεντροουροίη παρὰ Σικελούς· ἢ νεώτ. βοταν. τὸ φυτὸν κρνεσία βλ.λ.

κρνοσικόπιον [ἴ] μτγν. κ. νεώτ. εἶδος γυναικείας περόνης παρὰ Βυζαντινοῦ, προσμοιμαζούσης πρὸς κέρας Ἀρμολθείας· ἴω.Λυδ.Ρωμ.2,11.

κρνοσαλλίτης [ἴ] νεώτ. ὄρυκτολ. ἐνυδρὸν ἀρσενικὸν ἄλας τοῦ χαλκοῦ.

κρνουτίνη [ἴ] νεώτ. χημ. ἄλκολειδές τῆς ἐρυσίθης ἐν χρήσει ὡς αἰμοστατικὸν καὶ κατὰ τῆς ἀνικανότητος.

κρνοψοπος [ἴ] μτγν. εἶδος ἀκρίδος ὁ πάρνοψ· Στράβ.13,1,64 ἀπὸ τῶν παρόντων, οὗς οἱ Οἰταῖοι κρνοψας λέγουσι.

κρνοπιαν-ωνος [ἴ] κρνοψοφ. μτγν. ὁ ἐκδιώκων τοὺς κρνοψας, ὁ φυγαδεύων τὰς ἀκρίδας, ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους· Στράβ.13,1,64 κρνοπιανὰ τιμᾶσθαι παρ' ἐκείνοις Ἡρακλέα ἀπαλλαγῆς ἀκρίδων χάριν.

κρνοτα [ἴ] [ἴταλ.] δημ. ἡ κέρδα βλ.λ.

κρνοπλάουρ [ἴ] [ἴταλ.] [ἴγγλ.] δημ. λεπτότατον καὶ καθαρώτατον ἄλευρον ἀραβοσίτου, ἀλλὰ καὶ ἄλλων σιτηρῶν.

κρνο (τό) [ἴταλ.] δημ. ἡ χορφοδία βλ.λ.

κρνοθιος [ἴ] μτγν. κ. νεώτ. Ἦσ. «ὁ ἡλίθιος καὶ μωρός»· ΨΓεμ. ἐν Igrate Cui. Cui. Matrit.391 οὐχ οὕτω κρνοθιος ὁ Ἀλεξανδρός· 2) νεώτ. βοταν. γένος κολεοπτέρων βουφροισιδῶν ἐντόμων.

κρνοθίμα (τό) [κρνοθίμα] δημ. ἡ ἐνέργεια κατὰ τὸ ὄπτελεμα τοῦ κρνοθίμου, ἡ κρνοθία.

κρνοθιεύτης [ἴ] δημ., τὸ θηλ. κρνοθιεύτρα ὁ ρέπων εἰς τὸ κρνοθιεύει, ὁ ἔχων τὴν συνήθειαν νὰ κρνοθιεύη, νὰ ἐμπαίξῃ ἢ νὰ ἐξαπατᾷ τοὺς ἄλλους· μὴν τὸν πιστεύει· εἶναι κρνοθιεύτης.

κρνοθιεύτικὸς-ή-ό δημ. ὁ πρὸς ἐμπαίγμον, κρνοθιδιαν γινόμενος, ὁ περιπαικτικός· κρνοθιευτικά γέλια· ἐπίρρ. -κά· γέλασε κρνοθιευτικά.

κρνοθιεύω δημ. ἐμπαίξω, χλευάζω, περιπαίζω, περιγελάω· κρνοθιεύει ὄλον τὸν κόσμον, -βρῆκε τὸν ἀνθρώπον νὰ κρνοθιεύῃ· ἢ ἐξαπατᾷ· Κερκβ.Ζητ.34 αὐτὰς νὰ τὸν σκυλοβρίζῃ . . κι ἐκείνος νὰ ἐξακολοουθῇ ἀκόμη . . θὰ εἰπῆ πῶς τὸ κάνει γιὰ νὰ τὸν κρνοθιεύῃ, -κρνοθιεύει τὸ παιδί καὶ τοὺς πούλας τὸ ψάφιο κρέας· 2) ρημ.ατ.π. κρνοθιεύω, κρνοθιεύω.

κρνοθία [ἴ] δημ. ὁ ἐμπαίγμος, ὁ χλευασμός. τὸ περιπαίγμα· τοῦ πάτησε κρνοθία πού πήγε κόξ· ἢ ἐξαπατήσις.

κρνοθίω (τό) δημ. ἐπὶ πρσ., ὁ ἐμπαίζομενος, ὁ καταγεγλωμένος, ὁ γινόμενος ἀντικείμενον ἐμπαίγμου, χλεύης, μωρός, ἀνόητος· δ.διστ. τὸ ἐν μήλο, τ' ἄλλο ροῖδο, | τοῦ τὴν σκάσαν σάν κρνοθίω, Κερκβ.Ζητ.34 κρνοθίω δὲν ἔγινε ποτὲ ὁ Βαλαχὰς, -καλὸ κρνοθίω βρῆκατε, -ἔγινε κρνοθίω τῆς γενοιτιάς· ἢ συνεκὸ, ὁ εὐκόλως ἐξαπατῶμενος· παροιμ. ὁ λύκος ἄμα γεράση γίνεται κρνοθίω τῶν σκυλίων | ὁ ἰσχυρὸς ἐκπέσων γίνεται ἀντικείμενον ἐμπαίγμου καὶ τῶν πλεόν ἀναξίων λόγου.

κρνοθίω Ἦσ. «ἀλῶνηξ».

κρνοθιος-ον [κρνοθ-οίω] αγόλ. ὁ σίφων, ὁ βινῶν, ὁ διαφθείρων τὰς κόρας· Σχόλ.Θεώρ.4,62 «οἶφειν τὸ συνουσιάζειν. Οὕτω καὶ παρὰ Ἀλεξανδρῶν τῶν κρνοθιος λέγεται ὁ κρνοθ οἶφῶμενος» | δ.γρ. ἀντὶ κρνοθιος.

κρνοκόρα [ἴ] νεώτ. ναυτ. κ. κρνοκόρα [ἴ] ἡ κρνοκόρα ταχυτότῃ ἔλαφρα μαιλαίσια διήρης ἡ τρήρης ἐπακτρὶς μετὰ ἀντιζύγων.

κρνοκόσμιον [ἴ] [κρνοθ-κόσμιος] μτγν. ἄθρομα ἢ κόσμημα κόρας· ΑΒ102 κρνοκόσμιον κυρίως μὲν ἐστὶ τὸ ἐπὶ τῶν τρισιδίων πρόσωπα ζύλινα, ἀ δὲ οἱ Ἀττικοὶ κόρας καλοῦσι· τέτραπαι δὲ ἐκείθεν κόπῃ τοὺς κόσμους τῶν παρθένων, Σουίδ. κρνοκόσμιον, τὰ τῶν παρθένων κοσμήματα· Κλήμ. Ἀλ.Προτρ.65,4, αὐτ.1,αἰδ.317,10· 2) πάπ. ἡ γλῆνη, ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ.

κρνοκόρητας-α [ἴ] μτγν. τ. τοῦ κρνοκότου βλ.λ.· Πλίν.Φ18,107 κρνοκότας, Δίων Κ76,1 κρνοκότας, Πορφ. Ἀποχ.3,4 κρνοκόττας, Αἰλ.Ζ17,22.

κρνοκουσία [ἴ] νεώτ. ἱατρ. εἰδικὴ ἐγχείρησις ἐπὶ τοῦ βολβοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ πρὸς ἀπαλλαγὴν τῆς κόρης ἀπὸ τῶν συμφύσεων αὐτῆς πρὸς τὰ παρακείμενα μόρια.

κρνομέτρον [ἴ] νεώτ. ἱατρ. τὸ κρνομέτρον βλ.λ.

κρνομηλία [ἴ] νεώτ., δημ. κρνομηλία τὸ ὀπωροφόρον δένδρον προύμνη ἡ ἐμβολιαζομένη.

κρνομηλιον [ἴ] νεώτ. κ. δημ. ὁ καρπὸς τοῦ δένδρου κρνομηλία βλ.λ.

κρνονιον [ἴ] νεώτ. τὸ κρνονιον βλ.λ.

κρνονούς μτγν. κ. πλασθεῖσα πρὸς ἐτυμολογίαν τοῦ Κρόνου· Δομασκ. Ἀρχ.267· κρβλ. κόρος,|1).

κρνοπλάθικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνοφερόμενος εἰς τὴν πλαστικὴν ἀγαλματιῶν· Πρόκλ. Τίμ.1,335|1 τύποις κρνοπλάθικός.

κρνοπλάθος [ἴ] [κρνοθ-πλάθω] κ. νεώτ. κ. κρνοπλάστης ὁ πλάττων κόρας, ὁ κατασκευαστὴς πηλίων ἢ κηρίων ἀγαλματιῶν Μοῖρ.234 κρνοπλάθοι, Ἀττικοὶ κρνοπλάσται, Ἕλληνες, Σουίδ. κρνοπλάθοι, οἱ τοὺς κόρους ἢ κόρας πλάττοντες κρῶν ἢ γύψω· Πλάτ.Θεαι.147|1 πηλὸς . . ὁ τῶν κρνοπλάθων, ἴσοκρ.15,2 τὸν τὸ τῆς Ἀθηνῶν ἔδος ἐργαζόμενον τολμῶν καλεῖν κρνοπλάθου, Λουκ. Λεξιφ.22 τοῖς ὑπὸ τῶν κρνοπλάθων εἰς τὴν ἀγορᾶν πλάττομενοῖς εἰκόσις, Πολυδ.10,189 τὸ μὲν δὲ ζύλον, εἰς δὲ πλέκουσι τὸ πῖλον αἰ κρνοπλάθοι.

κρνοπλάστικος [ἴ] μτγν. κ. νεώτ. τ. τοῦ κρνοπλάθου βλ.λ.· Μοῖρ.234|1 κρνοπλάθοι, Ἀττικοὶ κρνοπλάσται, Ἕλληνες, ΕΜ530,11.

κρνοπλαστία [ἴ] νεώτ. ἱατρ. κ. -ικὴ ἐγχείρησις ἐπὶ τοῦ βολβοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ πρὸς δημιουργίαν ἐγχετῆς κόρης ἐπὶ τῆς συμπερικύβης ἱρίδος.

κρνοπλαστική [ἴ] νεώτ. ἡ τέχνη τοῦ κρνοπλάστου βλ.λ., ἡ πλαστικὴ πηλίων κρῶν.

κός (ὸ) [ἴ] [κρνοννυμ] κ. μαν., νεώτ. κ. δημ. ἡ παντελής πλήρωσις, ἡ ὑπερπλήρωσις, ἡ πληρομῆνη, ὁ κορεσμός, ὁ χορτασμός, ἡ χορτασις· ἴλ.Τ22|1

αἰφάτε φυλοπίδος πέλεται κόρος ἀνθρώποισιν, αὐτ.Ν636 πάντων μὲν κόρος ἐστὶ καὶ ἰθυσὸ καὶ φιλόπτης, Ὁδ.Δ103 κόρος κρνεροτὸ γόσιον Ἀλκμ.23,64 οὐτε γάρ τι πορφύρας τόσσα κόρος, ὡστ' ἀνύται, Βερνανδ.Γρ. «δὲν ὑπάρχει τόση ἀφθονία πορφύρων ἐσθίων, ὡστε νὰ μεταλλάσση τίς αὐτᾶς»· Πλίνδ.Π1,82 ἀπὸ γὰρ κόρος ἀμβλύται αἰανθῆς ταχεῖας ἐλεπίδας, αὐτ.Ν7,52, ἴπν. Ἀρχ.Ἱητρ.14 πρὸς ἡδονὴν καὶ κρνον, Εὐρ. Ἀλκ.185 ἐπει δὲ πολλὰν δακρύων εἶχεν κρνον αὐτ.Φοῖν.1750 κρνον ἔχουσα· ἐμῶν κακῶν, Φιλῶξ 2,38 ὅτε δ' ἦδη βρωτύως ἦδε ποτάτος ἔς κρνον ἦμεν ἔταίροι, Πλάτ.Φαῖδρ.24C κρνον γε καὶ ἡ τοῦτων συνουσία ἔχει, Δημ.400 ἀκρι κρνούλου.ἴστ.Συγγ.11 ἔς κρνον γελάσσαν, οὐτ.Μισθ.Συν.26 ἔς κρνον . . πιεῖν(ἀρκετά), Γολ.15,500, Γολ.λυδ.6,42 πέρα κρνον, Πρόδρ.2,322 ἐκείνοι νὰ κοτζῶνουν τὰ χιῶτικον εἰς κρνον. | ὁ δὲ δικός μου στόμαχος, νὰ πάσχη ἀπὸ τὸ ξίδιν Ἀναστ.Γορδ. ἐν Σάθ.3,432 μασημάτων τῶν παρ' αὐτοῦ ἔς κρνον ἐμφοροῦμενος, -ἐφαγα κατα κρνον [μέχρι τὸ τελευτούμενον ὄριον ἀντοχῆς καθ' ὑπερβολὴν], -ἐπὶε μέχρι κρνού, -ὑπὲρ κό-

ρον (πέρα του δέοντος: || όμ. κ. έπι μυστικ. σην., άντιθ. χρησιμοσην: 'Ηράκλ.Φιλ.65' || νεώτ. φυσ. **κατ'ίστασις κόρου** ή κοτόστασις σώματος τινος δεχθέντος έν έσωτφ τήν μεγίστην δύστην ποσότητα ύγρου ή αέριου. 2) τó όκολουθούν τήν πλήρη ίκασοποίηση των ένστικτων συναισθημα όδησίας, ή εκ τής ύπερβολικής πλημο- νής ύβρις, ύπεροφία, αυθάδεια: Σόλ.2.9 ού γάρ έπίσταυται κατέχειν κόρον ούδέ παρούσας εύ- φροσύνας κοσμείν **ζαιτός έν ήσυχίη**, Όέογν.153 τίκτοι τοι κόρος ύβριν, όταν καίφ όλθος έπη- τα άνθρωπω, Πίνδ.Ο 13,10 ύβριν, κόρου μάτέρα, ούτ 2,105 άλλ. αίνον έπέθα κόρος ού δικά συν- αντόμενος, αút.13,2, Βόκις π. 'Ηρ.8,77 δια δίκη σθέσσει κρατερών Κόρον, 'Υβριος υιών, Αισχ. 'Αγ.382 πρός κόρον άνδρϊ λακτισται... Δίκας βωμόν, Χοϊμν.Ν έν 'Αν.Βοασά 2,179 έμπαροινή- σοισι ενς σέ δια τών κόρον ύβριζόντας **κόρος** (ό) (2) (πιθ. κείρω), ίων. κόρος κ. δωρ. κώρος τó άρρεν τέκνον άπό τής νηπιότητος (μά- λιστα καί πρό τής γεννήσεως) μέχρι τής ένηθώ- σεως αυτού, παίς, νεός, παιδί, άγώρι, πολλήκωρι: 'Ιλ.Ζ 59 μηδ' όν τινα γαστέρι μήτηρ κοῦρον έόν- τα φέροι, αút.Ω 347 βή δ' έναι κούρω... πρώ- τον ύψηλήτη, 'Οδ 0 262 άμφι δέ κοῦροι πρω- θήβα ίσαντο, Πίνδ.Ο 6,41 τίκτη θεόφρονα κού- ρον, Αισχ.άπ.43 σὺν κόροις τε καί κοραις, αút. άπ.558 Οιδίπων... παίδε, διπτύχω κόρω, Εύρ. 'Ανδρ.24 κάω δόμοις τοίσεδ' άρρεν έντίκτω κόρον, αút.'Αλλ.904 κόρος άξιόθρηνος ώλετ' έν δόμοισιν, Πλάτ.Νόμ.772Α χορευόντας τε καί χό- ρευούσας κόρους καί κόρας, Κολλ.Δήλ.212 τί μητέρα, κοῦρε, βαρύνεις, Κόνων 33,3 έτεκε κόρον (γάγρη)! || οί πολεμισταί, οί στρατιώται, τó παλληκάρια: 'Ιλ.186 έκατόν δέ έκάστην κόροισι άμα στείχον, αút.Μ 196 κ. μτ. γενικ. κητ.: αút.Β 510 κοῦροι βοιωτῶν (οί νεοί, ή νεολαία τών Βοι- ωτῶν), αút.551 κοῦροι 'Αθηναίων, αút.562 καῦ- ροι 'Αχαιών, Εύρ.'Ικ.356 λεκτοῦς άθροίσις δούρ' 'Αθηναίων κόρους ήξω' || οί κατά τās έορτός καί τός θυσίας ύπηρετούντες θεράποντες: 'Ιλ.Α 470 κοῦροι μὲν κρητήρας έπέστειλον ποτοιο, 'Οδ.Α 148' || οί ίππεις, ή τάξις των ίππών παρὰ Λακεδαιμονίους: 'Αρχύτ.π.Στοβ.4,1,138 ώ- σπέρ καί έν τῷ Λακεδαιμονί' τοι μὲν γάρ βασι- λέες τῆς μοναρχίας... Ιππαγρέται δέ καί κόροι τῆς δημοκρατίας. 2) μτ. γενικ. κυρίου όνόμα- τος, υίός: 'Οδ.Τ 523 κτείνε... κούρον Ζήθιοιο άνακτός, Σοφ.Φιλ.562 οί τε Θησεῖως κόροι, αút. Τρ.644, Εύρ.'Ικ.107 νεκρών των όλωλώτων κό- ροι, Εύδουλ.10,6 πεινώσις Κεκορπιῶν κόροι' 3) άγαλάμπιον, πλαγγών έν χρήσει έν τῷ μαγεία: Σοφ.όπ.536' 4) κλάδος, βλαστός δένδρου ή φυτού, παροφιάς: 'Ησ. εκόρος, νέα βλαστήμα- τα», ΕΜ 276,28, 'Ιππ.π.Γαλ.19,113, Λύσιππ.9 κόρους πλεκτοῦς... μυροήνης' 5) άντι τοῦ συγκρ. κου- ρότερος βλλ.: 6) 'Ησ. εκόρος, πλῆθος ανθρώπων». **κόρασις** (ό) (3) (κορῶ) 'Ησ. τó κóρηθρον, τó ασ- κώθρον, ή σκούφα. **κόρασις** (ό) (4) (έβρ.) μτην κ. νεώτ. έθραϊκόν μέ- τρον χωρητικότητος ερῶν καρπῶν ίσοδυναμούσιν κατά τόν 'Ιάσ.ΙΑ 15,9,21 πρός δέκα άπτικούς με- δίμους: ΠΔ 'Αρ.11,32 συνήγαγε δέκα κόρους, ΚΔ Λοικ.16,7 έκατόν κόρους σίτου. 2) νεώτ. ναυτ. μονάς όγκου πρός μέτρησην τής έσωτερικ- ής χωρητικότητος των πλοίων ίσομένης πρός 100 κυβικος πόδας ή πρός 286 κυβικά μέτρα. **κοράς** έπιθ. κ. κόρας καθαρός, άγνός' Πλάτ. Κρατ.396fβ εκόρον γάρ σημαίνει οὔ ποίδα, άλλα τó καθαρόν αὔτου καί άκήρατον τοῦ νοῦ': Πρόκλ. Πλάτ.Θεολ.5,3 θεοῦ κόρος καί οὔ άντος, αút. 'Ησίοδ.'Εργ.111,ΕΜ 540,5 κοράς νοῦν καί καθαρός.

κορός σχόλ. λεξ. έπιθ. ό μέλας: Σχόλ.'Ιλ.Α 170 εκόρον γάρ τó μέλαν», ΕΜ 529,38 εκόραξ, πορὰ τó κορόν, δ σημαίνει τó μέλαν». **κοροῦνδιον** (τῶ) νεώτ. δρυκτολ. δρυκτὸν τριο- ξίδιον τοῦ άργιλίου όποτελίου συστατικόν πλεί- στων πετρωμάτων. **κοροφία** (ή) νεώτ. ζωολ. γένος κοροφιδῶν μα- λακοστράκων. **κοροφιδαι** (οί) νεώτ. ζωολ. οίκογέν. άμφιπό- δων μαλακοστράκων. **κορποράλε** (τῶ, άκλ.) (ιστ.) νεώτ. μικρόν τε- μάχιον λευκοῦ ύφάσματος εκ καθαρῶ λινοῦ πρός έπιστρωσιν τής 'Αγίας Τραπεζης, κατά τήν τέλε- σιν τοῦ μυστηρίου τής θείας εύχοριστίας έν τῇ Λατινική 'Εκκλησία. **κορπουλία** (ή) δημ. ποικιλία έλάσις έν τῇ νή- σφ Κεφαλληνία. **κορρέα** (ή) νεώτ. βοταν. γένος ρυτιοειδῶν φυτῶν. **κόρηρη** (ή) άττ. τ. τó κόρηρη βλλ.): Πλάτ.Γοργ. 486i: έπι κόρηρης τύπυοντα μή διδόναι δίκην. **κόρρικος** (οί) νεώτ. ζωολ. γένος μικροσώμων λυφιδῶν ίθθύων. **κόρρασις** τράγος' 'Ησ. εκόρασις, τράγος παρὰ Κρατιών. Δίδυμος ήκονεν άπό τής κόρης, Κόρασι γάρ τής Κιλικίας': Κρατιν.338. **κορραπία** (ή) (γαλλ.) νεώτ. ναυτ. σκευαγών πλοίων παρακολουθούν τούς εκπλεόντας πρός πό- λεμον στόλους κατά τών μεσαιώνων. **κορραρίζομαι** (κορρέος) δημ. κ. κορράρομαι φέρω, φορώ κορρέ βλλ.: κορραριστικε τάσο πολύ ποῦ κόντεφε νά σκάση, - είναι κορραρι- σμένη καί περπατάει ολοκóρηστη. **κορράρος** (οί) δημ. ό κορραρός βλλ. **κορράς** (οί) άπ., πηθ. κορράτες ό κορευός, ό μαρμαρής. **κορράτος**-η-ο κόρω, ό φέρων, φορών κορρέ βλλ. 2) έπι ένδύματος, ό στενῶς προσημο- σμένος έπι τού κορμού τοῦ σώματος, κ. Ιδ. στε- νεύων κατά τών όσφυν. **κόρρα** (τά) μτην. τά κορραία βλ.: Νίκ.'Αλεξ. 414 εὔ περι κόρρα πλάσσοις. **κορραία** (τά) (κόρηρη) μτην. κ. κόρρα οί κρό- ταφοί, τά μπλήγισα: Νίκ.'Αλεξ.135 κορραία ταμίαν κερρέντα χμαίρης. **κόρρασον** (οί) μτην. τó κόρρασον βλλ.: Διόδ.Σ 1,10 τόν Αιγύπτιον κύμαον, καί τó καλούμενον κόρ- ρασον κτ. πηθ.: Πάπ. κόρρα. **κορράς** (οί) (γαλλ.) δημ. πλατύς έλαστικός ζω- στήρ περιβάλλον ένδύμας τών όσφυν, τήν κοιλίαν καί μέρος τοῦ θώρακος των γυναικῶν, ό στήθό- δεσμος: με στενευει ό κορράς μου, - φορετ κόρ- ρε καί δέν μπορετ νά περπατήση' || φρ. μοῦ έγινε στενός κορράς (ένί λην φορτικῶν). **κορρέος** 'Ησ. εκορρέος. **κορρέω** δημ. κ. κορρέωω βλλ. **κόρηρη** (ή) (κείρω), άττ. κ. μων. κόρηρ, δωρ. κόρ- ρα, αιολ. κόρρα τó πλάγιον μέρος τής κεφαλής, ό κρόταφος: Ροῦφ. Όνομ.13 «τó δέ εκάτερωθεν τοῦ βρέγματος, κόρρασι καί κρόταφοι», Πολυδ.2, 40 «τούς δέ κροτάφους ένιοι καί κόρρας όνομα- ζουσιν, άντι τοῦ κόρρας, ήγουν κεφαλός»: 'Ιλ.Ε 584 ήφιεν ήλασε κόρηρη, αút.Δ 502 τόν ρ' Ό- δυσεῦς... βάλε δουρι κόρηρη' ή δ' έτέροιο δια κροτάφοιο πέρσεν αιχμη, Κολλ.'Αοτ.78 ως ότε κόρησι φωτός ένδρυμθεΐσα κόρην έπενειματ' άλωπηξ, 'Οππ.Κυν.3,475 παρὰ δ' οὔτα μεσάθι κόρης άδελήχραι κροτάφοισιν έπαντέλλουσι κεραται'. 2) κόρηρη ή σιαγών, ή γνάθος, ιδ. έν φρ.: Φερειρ.15511 πατάξει έπι κόρηρη (Θωμ.Μ «τῶν γνάθων πλατεία πλῆξις χειρϊ»), Πλάτ.Γοργ. 486c έπι κόρηρης τύπυοντα, αút.508i) τύπυεν... έπι κόρηρη, αút 527Α (ραπίειν τινά), Δημ.562

ἐπάταξε . . ἐπὶ κόρρησ, αὐτ.537 ὅταν κουδύλοις, ὅταν ἐπὶ κόρρησ (τύπη) | ὀδηλ. διὰ τῆς πυγμῆς ἢ διὰ τῆς παλάμης), Ὑπερεϊδ.ἀν.97 ῥαπίζειν ἐπὶ κόρρησ, Θεόκρ.14,34 πῶς ἐπὶ κόρρας ἤλασα, Λοῦκ.Ὀνειρ.30 κατὰ κόρρας . . πατάξας αὐτόν, αὐτ.Κατ'ὀδηλ.12 κατὰ κόρρησ ἔπειε, Εὐστ.492,37 κατὰ κόρρησ παίειν 3) ἰδ. κτ. πληθ. αἱ παρά τῶν κροτάφους τρίχες, τὰ πλάγια τῆς κόμης: Πολυδ.2,32 «καὶ κόρρας τινὲς ἐκάλεσαν τὰς τρίχας»: Αἰσχ.Χο.282 λευκάσ δὲ κόρρας τῆς ἐπαντέλλειν νόσῳ κ. κτ. ἐν.: Ἡρόδ.7,71 ναὶ μά τήνδε τὴν τεφρὴν κόρρησ 4) ἡ κεφαλὴ, τὸ κεφάλι: Ἐμπ.57,1 κόρραι ἀναύχηνες, Νικ.Θηρ.905 ἐπεὶ σλόος ἔμπειε κόρρησ (κόρησ) Πέτρου ἀφαλλόμενος, Ὀππ.Κυν.3,25 πάσσονα μὲν φορέουσι δὲ τὴν μεγάλην δὲ τε κόρρησ, Τζέτζ.Λυκόφρ.507 ἢ ἡ κεφαλὴ μετὰ τοῦ τροχόλου: Εὐστ.947,26 «ὄλην τὴν κεφαλὴν σὺν τῷ αὐχένι»: Αἰλ.Δ.ἀν.235 5) μέρος τῆς πύλης ναοῦ: Βιτρ.4,6,3 6) κτ. πληθ. Ἦσ. «ἐπάλλξεις, προμοχῶνας, στεφάνους πύργων ἢ κλίμακας».

κορσάις-εντος-εσσα-εν ὁ κορσοειδῆς βλ.λ.: Ὀρφ.Λιθ.498 κορσάεντα (πιθ.γρ. |.

κόρρησ (ἰ) μτγν. παρωνύμιον τοῦ πρώτου ἀνδρός, ὁστις ἐξῆρισε τὸν πῶγωνα ἐν Ἀθήναις: Ἀθην.13,565Α «ἐν Ἀθήναις . . τὸν πρώτον προσκειραμένον παρωνύμιον εἶχε Κόρρησ»: Χρῦσ Στωϊκ.3,198.

κόρσιον (τὸ) ἡ βολβώδης ρίζα τοῦ ὑδροβίου φυτοῦ νυμφαία ἢ ἀστεροειδῆς: Θεόφρ.Φ14,8,11, Στράβ.17,2,4 γίνεται δὲ καὶ τὸ κόρσιον καὶ ὁμοῖόν τι πεπεραὶ τράχημα.

κορσάππιον (τὸ) Ἦσ. τὸ κόρσιον βλ.λ.

κορσίς Ἦσ. «πυγῆ».

κορσοειδῆς λίθος (ἰ) πολῦτιμος λίθος ἔχων χρῶμα φαῖον, στακί: Πλίν.Φ137,153.

κορσός (ἰ) Ἦσ. κορσός, πρβλ. κοῦρος (2).

κορσωθῶ Ἦσ. «κορσοῖόν κείρειν».

κορσωτεύς-έως (ἰ) (κορσώ) ὁ κορσεύς: Χάρ.9 ἐν τῇ Καρδίῃ ἐπράθη καὶ τινι Καρδιηνῶ δουλεύσας κορσωτεύς ἐγένετο.

κορσωτήρ-ἦρος (ἰ) (κορσώ) μτγν. ὁ κορσεύς βλ.λ.: ΕΜ530,50 «ὁ τὰς τρίχας πλῆλων κοῖ κορσεύων»: Καλλ.ἀν.128, Πολυδ.2,32 τοὺς δὲ κορσεύας καὶ κορσωτήρας ἐκάλου.

κορσωτήριον (τὸ) τὸ κορσεῖον: Χάρ.9 διελέγοντο ἐν τῷ κορσωτηριῷ ἱζάνοντες.

κορσωτός-ἦ-ὄν (κορσώ) μτγν. κ. κορσσωτός ὁ καρτός, κεκαρμένος, κορσεμένος: Λυκόφρ.291 σταυροῖσι κορσωτῆ πτέρυξ | Ἰδ.γρ. κορσσωτῆ).

κορτάια (γῆ) (ἡ) πᾶν νομῆ, βροκοτόπι.

κορτάκιας (ὁ) δημ. χλευαστ. ὁ ἔχων ροπήν εἰς τὸ νὰ ἐρωτοτροπῆ πρὸς τὰς γυναῖκας, ὁ ὀρεσκόμενος νὰ κάμην κόρτε εἰς τὸς γυναῖκας: ἄντε νὰ μάς χαθῆς, κορτάκια.

κόρταλος (ἰ) τὸ κρόταλον βλ.λ.4): ΕΜ «κόρταλος σπμᾶναι τὸν κρότον τῆς ψυχῆς».

κορτάρισμα (τὸ) κ. κορτεζάρισμα δημ. ἡ ἐνέρπεια καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ κορτάρω, τὸ κόρτε.

κορτάρω δημ. κ. κορτεζάρω ἐρωτοτροπῶ, κάμην κόρτε 2) : ἴμοτ. π. κορτάρισμα.

κόρτε (τὸ, ἀκλ.) ἴ: αλ. | δημ. ἡ ἐρωτοτροπία, ἡ ἐργολαβία: φρ. ἄνω κόρτε (ἐρωτοτροπία, κορτάρω) - κάνω ὄρτε μετὰ τὸ φαγητὸ (προσθλέπω μετὰ πόθου φαγητὸν π.).

κορτερὰ ἐπίρρ. σιολ. Ἦσ. «κρτερὰ, ἰσχυρά».

κόρτες (τὰ) (Ισπαν.) νεώτ. περιληπτικὴ ὀνομασία τῶν δύο νομοθετικῶν σωμάτων ἐν Ἰσπανίᾳ καὶ Πορτογαλίᾳ.

κορτεζάρισμα (τὸ) δημ. τὸ κορτάρισμα βλ.λ.

κορτεζάρω δημ. κ. κορτάρω βλ.λ. 2) ρημ. π. κορτεζάρισμα.

κόρτη (ἡ) (1) εἶδος ἐσθῆτος παρὰ Πάρθοις: Ἦσ. «ἐσθῆς, ἢν λαμβάνουσι παῖδες εἰς ἀνδρας ἀφικόμενοι».

κόρτη (ἡ) (2) μαν. τὸ σύνολον τῶν ἐν τῷ στρατοπέδῳ σκηνῶν τοῦ βασιλέως ἢ τοῦ ἀρχιστρατήγου καὶ τῶν περὶ αὐτὸν ἀξιωματικῶν καὶ θεραπεύωντων: ΨΚωδ.149,18 (ἐκδ. P.rieg.), αὐτ.174,4 ἢ αὐτὸς αὐτοῦ ὁ χώρος, ἐφ' οὗ ἱδρύνοντο αἱ σκηναὶ καὶ εἰς αὐτοῦργοι τὸ ἐπιτελεῖον τοῦ βασιλέως ἢ τοῦ ἀρχιστρατήγου.

κορτιανόν ὄργανον (τὸ) νεώτ. ἀνατ. τὸ ἐν τῇ κοχλιακῇ μορᾷ τοῦ λαβυρίνθου τοῦ ἔσω ὠτός τελικόν ὄργανον τοῦ ἀκουστικοῦ νεύρου.

κορτίνα (ἡ) μαν. κ. δημ. κ. κουρτίνα ἡ αὐλαία βλ.λ. | : Κοσμ.10,5 ἐπι αὐλαίας καλεῖ τὰς κορτίνας 2) ἡ τετραγώνος σκηνή, τὸ τσαντήρι: Διγεν. Ἀκρ.2025 ὀκτὼ τέντες ἐπήδησεν καὶ δεκοκτὼ κορτίνας.

κορτινάριοι (οἱ) νεώτ. τὸ σῶμα τῆς βασιλικῆς φρουρᾶς παρὰ Βυζαντινοῖς τὸ ἐντετολμένον τῶν φρουρῶσιν τῆς κόρτης βλ.λ. | : κόμις τῶν κορτιναριῶν | ὁ διοικητὴς τοῦ σώματος |.

κορτινάριος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος ὕμνομοκῆτων μυκήτων.

κόρτος Ἦσ. «ὁ ἐν τοῖς κυσὶ κροτός» (πιθ. γρ. κροτών).

κορτούζη (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος ἡρανθωδῶν φυτῶν.

κορτιδιά (ἡ) δημ. τὸ δένδρον κελτῆς ἢ νότιος.

κορτῶ-έω Ἦσ. ἀντὶ κροτῶ βλ.λ.

κορυβάντιος-α-ον | Κορύβας | μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Κορυβάντας: Φάλακ.ΑΠ6,165 κορυβαντεῖων ἰαχάματα χάλκακα ῥόπτρην 2) τὸ κορυβαντεῖον ὡς οὐσ. ὁ ναὸς τῶν Κορυβάντων: Στράβ.10,3,21 τὸ τε Κορυβαντεῖον τὸ ἐν τῇ Ἀμαθίᾳ τῆς νῦν Ἀλεξανδρῶν χώρας ἐγγύς τοῦ Σμινθίου.

κορυβαντισμός (ἰ) (κορυβαντιῶ) κ. νεώτ. ὁ οἰσιεὶ Κορυβάντων ἐνθουσιασμός: Διον. Ἀλ.Ρωμ.2,19 οὐ θεοφορήσεις, οὐ κορυβαντισμοῦς, Λογγίν. Ὑφ.39,2 αὐλός . . οἶον ἐκφρονάς καὶ κορυβαντισμοῦ πλήρεις ἀποτελεῖ.

κορυβαντιζῶ (Κορύβας) καθαίρω, ἐξαγνίζω τινὰ διὰ Κορυβάντων τελετῶν: Ἦσ. «ἐκορυβαντιζε, τοῖς Κορύβασιν ἐτέλει»: Ἀριστοφ. Σφ.119· μετὰ τοῦτ' ἐκορυβαντιζέ, ὁ δ' αὐτῶν τυμπάνω ἄξας ἐδίκαζεν εἰς τὸ Καινὸν ἔμπεισάν' || κ. μέσο: Κέλσ.π. Ὀριγ.3,120 οἱ τοὺς κορυβαντιζομένους περιβομοῦντες, Ἰάμβλ. Μυστ.3,9 2) ρημ. π. κορυβαντισμός.

κορυβαντικός-ἦ-ὄν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Κορυβάντας: Πλούτ. Ἠθ.759D κορυβαντικά σκιροτήματα, Σχόλ. Ἀριστοφ. Ὀρ.1354 κορυβαντικά ἑρὰ πρβλ. Διόν. Ἀλ.Δημ.22 οἱ κορυβαντικά τελούμενοι || νεώτ. κ. ἐπίρρ. -ῶς.

κορυβαντιον (τὸ) λεξ. ἡ κυρβασία βλ.λ.: Ἔθσ. Στεφ. ἐν λ. «κορυβαντιον, περιθεμα κεφαλῆς ἐγκόσμιον, κολόν» 2) κ. κορυβαντιον βλ. ἐν λ. κορυβάντειος 2).

κορυβάντιος-α-ον μτγν. κ. μαν. ὁ κορυβάντειος βλ.λ.: Διον. Περ.524 κορυβάντιον ἄστυ, Εὐστ. Πον.106,39 ὄρχησιν κορυβαντιῶν.

κορυβαντιδῆ-ἰδος (ἡ) μτγν. ὄνομ. θηλ. τοῦ Κορύβας, ὡς ἐπίθ. ἡ ἀνήκουσα εἰς τοὺς Κορυβάντας: Νόων.Δ.2,695 ἀναξέ κορυβαντιδῆς ὕλης πρβλ. αὐτ.30,57 κορυβαντιδᾶ φωνῆν.

κορυβαντισμός (ἰ) (κορυβαντιζῶ) μτγν. καθαίρεις, ἀγνισμός διὰ κορυβαντεῖων τελετῶν καὶ ἐθίμων: Ἦσ. «κάθαρις μανίας».

κορυβαντιῶ-ἄω (Κορύβας) κ. νεώτ. ὁμτβ. ἐνθουσιῶ ὡς οἱ Κορυβάντες, γίνουσι ἐξῆλλος καὶ

φρενήρης ἐξ ἐνθουσιασμοῦ· Τιμ.Λεξ.163 «κορυβαντίαν, παρερμαινεσθαι καὶ ἐνθουσιαστικῶς κινεῖσθαι»· Πλάτ.Συμπ.215β· πολύ μοι μάλλον ἢ τῶν κορυβαντιῶντων ἢ τε καρδιά ηγηθῆ, αὐτ'. Ίων 534λ, Στράβ.10,3,15 τῶν δὲ Κορυβάντων ὀρηστικῶν καὶ ἐνθουσιαστικῶν ὄντων καὶ τούς μανικῶς κινουμένους κερυβαντιῶν φαμέν, Λουκ.Λεξ.φ.16 κορυβαντιάσαι μοι δοκῶ περιθεοδούμενος ὑφ' ὧν κατεκόδεσάς μου ἐνομάτων || κ. ἐμ-πραθ. (ἐπερὶ τῆ) μαινόμεναι, εἶμαι ζετρελλάμενος· Λογγίν.51. 2) κωμ. νευστάζω, κατανεύω καὶ ἀφινδιδῶς πόλιν ἀνεγείρω τὴν κεφαλὴν· Ἀριστφ.Σφ.8 ἄλλ' ἢ παραφρονεῖς ἐτέον ἢ κορυβαντίας· || κοιμῶμαι μὲ ἀνοικίτως ὀφθαλμοῦς· Πλιν.Φί 11,147. 3) ρηματ. π. κορυβαντίασμός.

κορυβαντώδης-ους-ες ἡ γυν. ὁ ὄμοιος πρὸς Κορύβοντα, μανιώδης, ἔξαλλος· Λουκ.ΖΤραγ.30 κίνημα κορυβαντώδης.

Κορύβας-αντος (ὁ) κ. νεώτ. συνήθ. κτ. πληθ. σ' ἐν Φρυγίᾳ ἱερεὶς τῆς Κυθῆλης ἢ Ρέας, οἵτινες ἐτέ-λων τὰς τελετὰς αὐτῶν ἐν μανιώδει ἐνθουσια-σμοῦ καὶ μανιώδει κινήσειν, ἐν θορυβῶδει μου-σικῇ καὶ ἐν ὄλησις χοροῖς· Εὐρ.Βάκχ.125 ἔνθα τρι-κόρυθος ἄντροις βυρατόνον κύκλωμα τόδε μὴ Κορύβαντες εὐρον, Στράβ.10,3,7 τῶν μὲν τούς αὐτοῦς τοὺς Κορυθαί, τοὺς Κορύβαντας καὶ Κα-βεῖρους καὶ Ἰδαίους δακτύλους καὶ Τελχίνας ἀ-ποφαινότων, Λουκ.Ορχ.8 πρῶτον θεῖ φασὶ Ρέαν ἡσθεῖσαν τῇ τέχνῃ ἐν Φρυγίᾳ μὲν τούς Κορύβαν-τας· 2) ὑψ. ἐκατακτικός, ἐνθους· Συνεσ. θεῖξαι τοὺς καταπεληγμένους ὅτι μὴ κορυβαντέ εἶσι, μηδὲ τῶν περὶ τὴν Ρέαν θαιμόνων· || ὁ μέθυ-σος, μεθύσιμος· Ποσειδ.26,22 κορυβαντέες αἰ-λοί, παννυχίδες, ἀναστροφή· 3) ἡ γυν. ὁ ἐνθου-σιασμός· Λουκ.Ἰστ.Συγγρ.45 κίνδυνος γὰρ αὐτῆ τοῦ τὸ μέγιστον παρακινήσει, καὶ κατανεχθῆναι ἐς τὸν τῆς ποιητικῆς κορυβαντα· 4) ὄνομα λίθου· ΨΠλοῦτ.Ποτ.18,8 γεννᾷται δ' ἐν αὐτῷ λι-θος κορύβας καλούμενος τῆ χροῶν κορατῶς.

κορυγγεῖν Ἦσ. «κερατίζειν» | δ. ἀνάγν. κο-ρύττειν |.

κορύνης Ἦσ. «κῆρυξ Δωριεῖς»
κορυθαλῖς-ιδος (ἡ) κ. νεώτ. βοταν. γένος φυ-τῶν τῆς οἰκῆ, τῶν καννιτοειδῶν.

κορυβάλλη (ἡ) κ. κορυβαλλή ἢ κορυβός βλ.λ.: Ἐπιχ.45 στρουθοῦς τε κορυβάλλας τε φοινι-κεύμενας.

κορυβαλ(λ)ιδία (οἰ) νεώτ ζωολ. οἰκογένειο φ-δικῶν πτηνῶν.

κορυβαλλεῖδος (ἡ) ποι. ἡ κορυβός βλ.λ· Ὁσμ.Μ549· Σιμων.68 πάσαισιν κορυβαλίαιν χρῆ λάφον ἐγγενέσθαι, Θεοδκρ.7,23 οὗδ' ἐπιτυ-βίδιοι κορυβαλλίδεις ἡλαινόντι·

κορυβαλ(λ)ιδίς (ὁ) κ. νεώτ. κ. δημ. κ. κορύβαλος | Ἀριστφ.Ζ1 617b,20, φῶδικον πτηνόν, ἡ αιταρῆθρα, ἀλοῦδα· Ἦσ. «κορυβαλλός, πτηνόν ζῶον. ἡ κόρυδος παρ' ἐνίων»· Θεοδκρ.10,50 ἀρχεσθαι δ' ἀμύωντας ἐγερτομένω κορυβαλλῶ, Ἐδθρ.72 20, Χατζδπ.Ἀνλ.Τρ.11,6 στὰ ρεῖκη ἀρχίξει τὸ σκοπὸ σιγὰ ὁ κορυβαλλός· || νεώτ. ζωολ. γένος πτη-νῶν τῆς οἰκογεν. τῶν κορυβαλιῶν.

κορύβαλος (ὁ) ὁ κορυβαλλός βλ.λ.: Ἀριστλ. Ζ1 617b,20.

κορύβιον (τὸ) Ἐπιγρ. αἰολ. ὑποκορ. τοῦ κόρη, τὸ κοράσιον, κορίτσι.

Κορύβιος (ὁ) Ἐπιγρ. ὄνομα μηνός ἐν Μυτιλήνῃ.
κόρυδος (ὁ) [κόρυς] ἄπτ. κ. κορυβός (ἡ) [π. Ἀ-ριστφ. φῶδικόν πτηνόν, ὁ κορυβαλλός, ἡ αιταρῆ-θρα, τσουταουλίονος· Ὁσμ.Μ 549 «κόρυδος καὶ κορυβαλλός καὶ κορυβαλλὸς τὸ στρουθιον τὸ ἔχον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἀνεστρίκτα πτερὰ ὡσπερ λό-φον» ἔστι δὲ τὸ μὲν κόρυδος Ἀττικόν· .. τὸ δὲ

κορυβαλλός κοῖνον, εἰ καὶ Εὐβουλος χρῆται· ἔστι δὲ καὶ Κορυβαλλός δήμος Ἀθήνησι, τὸ δὲ κο-ρυβαλλίς ποιητικόν ὡς Θεόκριτος· Πλάτ.Εὐ-θδ.291β ὡσπερ τὰ παῖδια τὰ τοὺς κόρυδος δι-ώκοντα, Ἀριστλ. Ζ1 559a,2 ὡσαύτως δὲ καὶ κό-ρυδος καὶ τέτρις· || παρομ.· Διοσκ.Ἐπιγρ.ΑΠ 11,195 ἐν γὰρ θύοισις καὶ κόρυδος κύνου φθέ-ξαι· αἰσιδότερον [ὅσον π. ἡμῶν, ὁ μονόφθαλμος στοῦς στραβός βασιλεύει, Εὐστ.1072,40.

κορυβός (ἡ) ἄπτ. κ. κορυβός (ὁ) βλ.λ.: Ἀριστφ. Ὀρν.472 δς ἐφασκε λέγων κορυβόν πάντων πρῶτην ὄρνιθα γενέσθαι.

κορύβυλλις-εως (ἡ) ἡ κορύβυλλ βλ.λ. ἐν εἰδ. σμυ.
κορυβῶν-ώνος (ὁ) ὁ κόρυδος βλ.λ. ὁ κορυβα-λλός· Ἀριστλ.Ζ1 609a,7 τῶν δ' ὄρνιθων ποικιλίδες καὶ κορυβῶνες καὶ πιπῶ καὶ χλωρεῖς.

κόρυφα (ἡ) [κόρυς, κόρυς] κ. νεώτ. ἡ κατορ-ροή τῆς ρινός, μύζο· Ἦσ. «κόρυφα· μύξα, κατάρ-ρους, περὶ κεφαλὴν πάθος»· Ροῦφ. Ὀνου.33 Λουκ. Νεκρ.Δ.6,2 κορύφης μὲν τὴν ῥίνα, λήμης δὲ τοὺς ὀφθαλμούς μεσθόν ὄντα· κ. κτ. πληθ.: Ἰππ. Πρωγ.14 κορύφας δὲ καὶ παρμῶδες ἐπὶ πᾶσι τοῖσι περὶ τὸν πνεύμονα νοσήσασιν κακῶν καὶ πρῶγενόμεναι καὶ ἐπιγενέσθαι· || κ. νεώτ. ἱατρ. καταρροϊκὴ πάθσις τῆς ρινός, ρινικὸς κατάρ-ρους, συνάχι· Ἰππ.Ἀρχ.Ἰηρ.18 ὅσοισι ἀν ἡμέων κόρυφα ἐγγένηται καὶ ῥευμα κινήθῃ διὰ τῶν ρι-νῶν, Γαλ.10,513. 2) ὑψ. βλακεία, μωρία· Λουκ. Νεκρ.Δ.20,4 κευδοῦσα καὶ τῦφος καὶ πολλὰ κό-ρυφα, αὐτ'.Ἰστ.Συγγρ.31, Λιδῶν.Πρωγ.33,29 ἡλιθίος, ἀγροτικός, κορύφης καὶ λέμφου ἐμπλεεῖς· 3) νε-ώτ. κ. δημ. λοιμώδης νόσος τῶν βοῶν· 4) νό-σος τῶν ὄρνιθων παρακαλούουσα τὰς πασχούσας εἰς τὴν πόνον καὶ εἰς ἐκβολὴν φωνῆς.

κορυφᾶς-ᾶ (ὁ) [κόρυφα] ἡ γυν. ὁ ἰσχυρῶς κορυ-ζῶν, ὁ μυζιόφης· Μέν.1003.

κορύζι (τὸ) δημ. συνήθ. ἐν Σπάρτῃ, ὄνομασία ἀμπέλου, ὀετουχί.

κορυζῆ γλωσσ. [πιθ. ἔσφ. γρ. ὄντι κορυζῆ] πάσχει ἐκ κορύφης.

κορυζιάζω δημ. ἀμψ. κ. μψ. παθ. παρακ. κο-ρυζισαμένως, πάσχω ἐκ κορύφης.

κορυζοποιέω-έω μαν. μετατρέπω εἰς κόρυζαν, εἰς φλέγμα· Φίλης 2,84 κορυζοποιεῖ ἀτμός .. τῆς ρινός τὰς ἱκμάδας.

κορυζῶ-ᾶω [κόρυφα] ἀμψ. πάσχω ὑπὸ κα-τάρρου, τρέχουν οἱ μύζες μου· Πλάτ.Πολ.343λ ἡ πιθὴ κορυζῶντὰ σε περιορᾷ καὶ οὐκ ἀπομύτ-ται δόμομον, Ἀριστλ.Πρ.861a,18 ὕγκροφάλοισι τέ εἰσι καὶ πολλάκις κορυζῶσιν, Λουκ.ΖΤραγ.15 ἀ-λεκτρούνα γέροντα ἤδη καὶ κορυζῶντα· 2) ὑψ. ἀνοηταῖνα· πρβλ. Ἦσ. «κορύζει· μωραίνει»· Πολύβ. 38,4,5 αἱ πόλις ἐκορύζων ἰεσφ.γρ. ἐκορύζονι.

κορύζω-δης-ους-ες ὁ πάσχω ἐκ κορύφης, κα-τάρρου, ὁ καταρροϊκός· Ἰππ.Ἐπιδ.6,2,32 κορυζῶ-δεις ἀπὸ κεραλῆς.

κορύβαιτε-τικός (ὁ, ἡ) [κόρυς-αίσιω] ἡλ. ὁ αἰών τὴν περιεφασαίαν, ὅθεν ὁ ἱαχμοῦς· Ἰλ.Χ 132 ὁ δὲ οἱ σχεδόν ἤθεεν Ἀχιλλεὺς ἴσος ἐναυαίω, κορυ-βάκι πτολεμιστῶν.

κορυβαίολος-ον [κόρυς-αίολω] ποι. κ. κορυ-βαίολος [Εὐστ.352,28] συνήθ. ἐπιθ. τοῦ Ἐκτορος, ἀπαξ τοῦ Ἀρεως, ὁ τὴν περιεφασαίαν, τὸν λό-φον αὐτῆς ταχέως κινῶν, λοφοσειστής· Ἰλ.Β 816 Τρωσὶ μὲν ἠγεμῶνευ μέγας κορυβαίολος Ἐκτωρ, αὐτ.Υ 38 ἐς δὲ Τρώας Ἄρης κορυβαίολος· 2) κωμ. ὑψ. ἐπὶ τῆς λογομαχίας, ὁ σφοδρὸς· Ἀριστφ. Βάτρ.818 ἱππολόφων τε λόγων κορυβαίολα νεκίη λοφοκυματίζουσα μάχη λοφῶν λόγων, σφοδρὰ λογομαχία.

κορυβαίολος (ἡ) κ. κορυβαλία βλ.λ.: EM 303,32.

κορυβάλη (ἡ) κ. κορυβαλία βλ.λ.: EM 531,53.

κορυθαλία (ή) Ικόρως - θάλλω) κ. κορυθαλλία κλάδος ελαίας ή δάφνης κεκοσμημένος δια ταιριών ή και στέφανος εκ τοιούτων κλάδων, κρεμόμενος υπέρνω των θυρών κατά τὰς εορτάς τῶν εορθῶν καὶ τῶν γάμων· Ἦσ. «δάφνη ἐστεμμένη· τινὲς τὴν εἰρηαιότητα» ἄ. κορυθαλίαν, κορυθάλην, κορυθαλίς· ΕΜ 303,32· **2)** ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Σπάρτῃ· Πολ 86.

κορυθαλίστρια [αἰ] κ. - ἄλιστρια· Ἦσ. «οἱ χορευταὶ τῆς Κορυθαλλίης θεῆς» πρβλ. Κορυθαλία 2). **κορύθιον** [τό] γλωσσ. ὑποκορ. τοῦ κόρυς, μικρὰ περικεφαλαία.

κόρυθος [τό] [κόρυς] εἶδος τροχίλου· Ἦσ. «εις τὴν τῶν τροχίλων»· **2)** Ἦσ. «κόρυθοι» περικεφαλαίαι· **3)** Ἐπιγρ. τίτλος τοῦ Ἀπόλλωνος.

κόρυθος [τό] νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων διπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν μυιδῶν.

κορύθων Ἦσ. «ἀλεκτρυῶν».

κορυκαίδια [οἰ] νεώτ. ζωολ. οἰκογένεια μαλακοστράκων τοῦ ἀθροίσμ. τῶν κωπηδῶν.

κορύκαιος [τό] νεώτ. ζωολ. γένος μολακοστράκων τῆς οἰκογεν. τῶν κορυκαϊδῶν.

κορύκιον [τό] νεώτ. βοτον. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ὀρχοειδῶν.

κορυλλίων -ωνος [τό] π. Ἦσ., πιθ. κολλυρίων, εἶδος πτηνοῦ.

κόρυλλος [τό] κ. νεώτ. θαμνώδες φυτὸν, ἀξαναόμενον ἐν τοῖς δάσεσι καὶ ἐπὶ τῶν αἰμασιῶν· Πρῖσιαν. I, 849· || νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν βετουλοειδῶν.

κορυλοφεία [οἰ] νεώτ. ζωολ. οἰκογένεια ἐντόμων κολεοπτέρων τοῦ ἀθροίσμ. τῶν φυτοφάγων.

κορύλοφος [τό] νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν κορυλοφιδῶν.

κορύλοφισ -εως [ή] νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ἀμαμηλιδῶν.

κόρυθα [τά] ἔτερογ. πληθ. τοῦ κόρυμβος βλ. λ. **κορυμβάς** -άδος [ή] [κόρυμβος] τὸ ἐν τῷ γύρῳ δικτύου σχοινοῦ, δι' οὗ συστέλλουσιν αὐτό· Ἦσ. «κορυμβάσι» περιδρόμοις δι' ὧν συσπαταί γύργαθος καὶ κεκρυφάλος καὶ δεσμοῖς.

κορύμη [ή] ὁ κόρυμβος, κρωβύλος βλ. λ.: Ἄσι, ἀπ. 13,5κ χρούσειαι δὲ κορύμβαι ἐπ' αὐτῶν, τέτιγες ὤς.

κορυμῆθρα [ή] μτγν. ὁ κορυμβίας, εἶδος κισσοῦ· ΨΔισσκ. 2,179.

κορυμβίας [τό] ὁ κορυμβίας, κισσός· Νικόστρ. ἀπ. 74,18 στέφος . κορυμβηλοῖο.

κορυμβίας [τό] εἶδος κισσοῦ ὀνομασθέντος ἐκ τῶν βοτρυοειδῶν αὐτοῦ ἀνθέων καὶ τοῦ καρποῦ· Θεόδρ. Φι 1,18,6 ὁ μὲν ἀδρόν καὶ πυκνὸν καὶ συνεστηκότα τὸν καρπὸν ἔχει καθάρη **ὄν δὴ καλοῖσι** τινες κορυμβίαν.

κορυμβιον [τό] μτγν. ὑποκορ. τοῦ κόρυμβος βλ. λ. ἐν εἰδ. Οημ. : Δισσκ. 3,94· **2)** τὸ φυτὸν λυχνίς στεφανωματικῆ· ΨΔισσκ. 2,100.

κορυμβήτης [τό] μτγν. κ. νεώτ. ὁ κορυμβίας, κισσός· Ἀρχγ. π. Αἶτ. 5,84· **2)** νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν ἐλατηριδῶν.

κορυμβοειδής -ους -ές μτγν. ὁ κορυμβώδης βλ. λ.: Δισσκ. 3,124 κεφάλιον ἐπ' ἄκρου κορυμβοειδές.

κορυμβόλια [τό], πληθ. ἔτερογ. κ. τὰ κόρυμβα ἀποξή π. Οημ. τὸ ἀκρότατον σημειον, ἄκρα, εἰδ. τὰ ἀκροστόλια βλ. λ.: Ἦσ. «κόρυμβα, τὰ ὑπ' ἐνίωιν ἀφλαστα τὰ ἀκροστόλια τὰ ἄκρα τῶν πρυμνῶν· τὰ ἀπεξυσαμένα πρὸς κόσμον τῶν νεῶν ἄκρα, καὶ ἐπικεκαμένα ἄ ἐστι κατὰ τὴν πρυμναν καὶ κατὰ τὴν πρῶραν»· Ἰλ. 241 στέτατα γὰρ νηῶν ἀποκόφειν ἄκρα κόρυμβα [σχηλ. ἐτὰ τῶν νεῶν ἀκροστόλια] [τὰ καμυλία ἄκρα τῆς πρυμνῶν, τὸ κάτοπρον τὸ πρὸσωπον τῶν πλοῶν, κεκοσμημένον διαφόροις ποικίλμασι], Αἰσχ. Πέρσ. 411 κάποθροῦει

πάντα Φοινίσσης νεῶς κόρυμβα, Λυκόφρ. 295 ἀφλαστα καὶ κόρυμβα, Ἀπολλ. Ρ 2,601 ἀφάσαιο κόρυμβα· || ἐπὶ ὄρους, ἡ κορυφή, κορυφή· Ἦρ. 7,218 οἶχρον φέγοντες ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ τὸν κόρυμβον, Αἰσχ. Πέρσ. 659 ἴθ' ἴθ' ἰκοῦ τὸνδ' ἐπ' ἄκρον κόρυμβον ὄχθου· **2)** σφαιροειδὲς σύστρομμα τῶν πλοκαμῶν τῆς γυναικείας κόρης ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἢ τοῦ ἰνίου τῆς κεφαλῆς, κόσμος, ἄ. ἡ κόρυμβη, κρωβύλος· Ἦροκλ. Πων. η. Ἀθην. 12,512C κορυμβοῦς ἄ αναδούμενοι τῶν τριχῶν χρυσοῦς τέττιγας περὶ τὸ μέτωπον καὶ τὰς κόμας ἐφόρουν, Ἀντίπ. Σιδ. ΑΠ 6,219 ἀσκητὸς εὐσπερῶσι κορύμβοις· **3)** κ. μν. κ. νεώτ. ὁ βοτρυοειδὴς λοφίσκος τοῦ ἀνθους ἢ καρποῦ κισσοῦ· Ἦρώδ. 8,33 κόρυμβα ἀμφὶ κρητὴ κίσσιν· ἔσταπτο, Πλούτ. Ἦθ. 648F, Εὐστ. 223,73 τὴν κάππαριν, ἥς εἰ καὶ χρῆστοι πρὸς βρῶσιν οἱ κόρυμβοι· || νεώτ. βοταν. βοτρυωδῆς σύνθετος τοξιαθίου, ἥς τὰ ἄνθη εὐρισκονται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐπιπέδου καὶ ὕψους· **4)** Ἦσ. «ὁ καυλὸς τοῦ ἀσπαράγου»· **5)** νεώτ. ἄστρον. τὸ σημεῖον τοῦ οὐρανοῦ θόλου, πρὸς ὃ διευθύνεται τὸ ἡλιακὸν αὐτήμα κινούμενον εἰς τὸ διάστημα, ἀπὴλ· **6)** νεώτ. ἐπὶ τῶν ἐλευθεροτεκτόνων, κόρυμβος ὀδοπωτῆς κόσμημα τῆς ἑσωτερικῆς ζωφόρου τοῦ θόλου τῆς Στοᾶς.

κορυμβοφόρος -ον (κόρυμβος-φῆρω) μτγν. κ. νεώτ. ἐπὶ φυτῶν, ὁ φέρων κορύμβους· Λόγγ. 2,26 κητὸν ἐν τοῖς κορυμβοφόρον εἴχε· **2)** ἐπὶ πρὸς, ὁ ἐστειμένος διὰ κισσοῦ· Νόνν. Δ 24,102 κορυμβοφόρους τε γυναικας ἐκ βυθίου ῥύσαντο πολυφλοίσθοιο κηδοῖο θυματέρες Κύνδοιο.

κορυμβῶ -ῶ μν. ποιῶ τὸν κόρυμβον· || συνήθ. παθ. ἐπὶ κόμης, σχηματίζομαι εἰς κόρυμβον βλ. λ.: Νικόλ. Δαμ. 62J κόρυμβος, κόμη χρυσῶ στρόφω κεκορυμβωμένη ἰκόμη πεπλεγμένη καὶ ἐπὶ τῆς κορυφῆς εἰς σχῆμα κορύμβου.

κορυμβώδης -ους -ες μτγν. ὁ ὄμοιος πρὸς κόρυμβον βλ. λ. 3), ἄ. κορυμβοειδής· Διοσκ. 3,29 ἀδρότανον . . πλήρες ἀνθους ἐπ' ἄκρου ἔχον κορυμβώδες χρυσοειδές.

κόρυμνα Ἦσ. «κόσμος τις γυναικείος πεπιτραχῆλιος».

κορύμορφος [τό] νεώτ. ζωολ. γένος ὑδρομεδουσῶν τῆς οἰκογ. τῶν σωληνοσωματιδῶν.

κορυνεφόρον [τό] νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν ἀγρωσοειδῶν.

κορυνή [ή] [κόρυς] κ. νεώτ. ῥόπαλον ἀτρακτοειδὲς, συνήθ. περικεκαλυμμένον διὰ σιδήρου πρὸς μᾶχην, σιδηρόδετον· Εὐστ. 672,12 «ράβδος κεφαλωτή»· Ἰλ. Η 141 σιδηρεῖη κορυνή ῥήγνυσκε φάλαγγας, Ἦρ. 1,59 ἔχων κορύνας ἔχοντες, Ἀριστλ. Πολιτ. 1311h, 28 τύποντας ταῖς κορύνας ἐπιθέμενος μετὰ τῶν φιλῶν ἀνελεῖν· || ποιμηνικὴ ράβδος· Θεόδρ. 7,19 ῥοίκαν δ' ἔχειν ἀγριελαῖα δεξιτέρᾳ κορύναν· || νεώτ. ξύλινον συνήθ. γυμναστικὸν ὄργανον ἔχον σχῆμα ἐπιμύκου φιάλης, χρησιμεῖον πρὸς ἐξάσκησιν καὶ ἐνδυνάμωσιν τῶν μυῶν καὶ τῶν ἀρθρωσῶν τῶν ἄνω ἄκρων· **2)** ἐπὶ τῶν φυτῶν, κορυνοειδὴς βλαστός, ἡ κάλυξ· Θεόδρ. Φι 3,5,1 καὶ τὰ μὲν ἄνω, τὰ δ' εἰς τὰ πλάγια κύκλω ποιεῖται τὴν βλάστησιν, οἷον γόνυ ποισάμενα τὴν τοῦ πρώτου βλαστοῦ κορυνήν· **3)** πόσθη· Ἀτομ. ΑΠ 5,128 ἐξ ἄθου τὴν κορυνήν ἀνάγει, Νικ. Ἄλεξ. 409 δεῖνην βρωμύεντος ἐναλδήσασα κορυνήν· **4)** νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν μολοειδῶν· **5)** νεώτ. ζωολ. γένος κορυνιδῶν μεδουσῶν.

κορυνήσις -εως [ή] [κορυνή] βλάστησις κορυνοειδοῦς βλαστοῦ ἢ κύλικος ἀνθους· Θεόδρ. Φι 3,5,1 Φανί. Ἰστ. 25 σπερματικῆς ἴχνης κορυνήσεως· **κορυνήτης** [τό] [κορυνή] κ. νεώτ. ὁ ὀπισθόμενος διὰ πολεμικοῦ ῥοπαλοῦ, ὁ ροπαλοφόρος·

Ἰλ.Η 9 ὄν κορυνήτης γείνατ' Ἀρηϊθους, Παισ. 8,11,4 τὸ μῆμα Ἀρηϊθόου λέγουσιν εἶναι κορυνήτου διὰ τὸ δπλον ἐπωνομασθέντος· 2) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογ. τῶν κληριδῶν.

κορυνηφόρος -ον κ. νεώτ. ὁ φέρων κορύνην, ὁ ροπαλοφόρος: Νόνν.Εὐαγγ.Ἰω.18,14 κορυνηφόρον ἐξόμν ὀδίτην· ἢ Ἐπιγρ. ἐπιθ. τοῦ Πριάπου: Ἐπιγρ. Ἰθυφάλλω, κορυνηφόρφ, κησούλακι· ἢ κτ. πληθ. ὡς οὐσ., ὁ ροπαλοφόρος ὁ ματοφυλάκες τοῦ Πεισιστράτου: Ἡρ.1,59 αἱ δορυφόροι μὲν οὐκ ἐγένοντο Πεισιστράτου, κορυνηφόροι δέ, Πλουτ.Σ 63 30 δλωσ δοθῶσι πενήκοντα κορυνηφόροι τῷ Πεισιστράτῳ φυλακὴ τοῦ σώματος· 2) οἱ ἀγρόται τῆς Σικυωνίας, ἄ. κατωνοικοφόροι: Πολυδ.3,83 μεταξύ δέ ἐλευθέρων καὶ δούλων. . . οἱ Σικυωνίων κορυνηφόροι, Τιμ.Λέξ. ἐν λ. πνευματικῶν.

κορυνθεύς-έως ἰό) Ἦσ. «κόφινος, κάλαθος» 2) Ἦσ. «ἀλεκτριῶν».

κορυνθος(ἰό) εἶδος ἡλακουντίου, ζυμαρικοῦ· Ἦσ. «μάζης φώμας»· 2) Ἐπιγρ. ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος π. τὴν Ἀσίην.

κορυνίδαι(οἰ) νεώτ. ζωολ. οἰκογένεια μεδουσῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν ὑδρομεδουσῶν.

κορυνίδεις-εντος-εσσα-εν ὁ ὄμοιος κορύνῃ, ροπαλοειδής: Ἠσ.10δ.Α 289 κορυνιδεῖνα πέτληα (σχόλ. «ροσθῶδη καὶ δι' εὐκαρῆσι εὐνογα») Ἰδ. γρ. κορυνιδώντα κ. κορωνιδώντα.

κορυνίτης(ἰό) λεξ. κ. νεώτ. Ἦσ. «κορυνόμαχος, ροπαλομαχος» Ἰεσφ. γρ. ἀντὶ κορυνήτης· 2) νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτον εὐρισκόμενον συνήθ. εἰς ὄκτα-ἔδρα, συνηγμένα ἐν εἰδεί σειρῶν.

κορυνιῶ-άω κ. κορυνῶ βλ.λ.: Ἠσ.10δ.Α 289 κορυνιδώντα πέτληα Ἰδ.γρ.1' πρὸλ. κορυνιόεις.

κορυνοειδής-οὐς-ές νεώτ. ὁ ὄμοιος πρὸς κορύνην· ἢ ἀνατ. κορυνοειδῆ σωματῖα ὄντα ἐπιπλοκα ἀπαντῶντα ἐν ἀφθονίᾳ εἰς τὸ δέρμα τῶν γεννητικῶν ὀργάνων.

κορυνοκαρποειδῆ(τὰ) νεώτ. βοταν. κ. κορυνοκαρπιδαί οἰκογ. φυτῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν δικωτοπληθῶν.

κορυνοκαρποειδής(ἰό) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν ἀνακαρδιῶν περιλαμβάνον δένδρα ἰθαγενῆ τῆς Αὐστραλίας.

κορυνόμαχος(ἰό) λεξ. ὁ μαχόμενος διὰ κορύνην· Ἦσ. ἐν λ. κορυνήτης.

κορυνοσίκκος(ἰό) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν κολοκυνθοειδῶν.

κορυνοφόρος-ον σχόλ. ὁ κορυνηφόρος βλ.λ.: Σχόλ. Ἀριστ.Ἰνπ.270.

κορυντζάριν(τὸ) μυσ. ὁ πάχος ἐκ κορυζῆς βλ.λ.4) : Πρόδρ.2,479 ὄρνιθιν κορυντζάριν.

κορυνῶ-άω(κορύνῃ), μέλλ. κορυνῆσω ἀναδίδω, βλαστῶν κορυνοειδεῖς βλαστοῦς ἡ κάλυκος ἀνθους: Θεόφρ.Φ1 4,12,2 κορυνῶ δ' ὄλων ὁ κόρπιμος, εἴς αὐτοῦ τοῦ γραμμῶδους ἐξειδήσας· 2) ρηματ. π. κορυνήσις.

κορυνῶθης-ους-ες (εἶδος) ὁ ὄμοιος πρὸς κορύνην βλ.λ.1', ὁ κορυνοειδής: Θεόφρ.Φ1 6,4,2 ἐκφυῖεν παρά τὰς ἀκάνθας κορυνῶθες μικρῶν· ἢ Ἦσ. «κορυνῶθες, ὀζῶθες».

κορυζῆ Ἦσ. «νεανίσκος».

κορυζήτης(ἰό) (κορυζῆ) λεξ. ὁ κορυπιλος βλ.λ.· Ἦσ. ἐν λ. κυρίτολος, ΕΜ 532,9.

κορυπιλος(ἰό) μγν. ὁ κτυπῶν διὰ τῶν κεράτων, ὁ κερατοκτυπητής· Ἦσ. «κεροσιτής»: Θε. ὄκρ.5,147 οὗτος ὁ Λευκίτας ὁ κορυπιλος, εἴ τιν' ὀρευσεῖς τῶν αἰγῶν, φλασῶν τῶν.

κορυπιῶ-άω Ἦσ. «ἐκορυπιτίας, ἐγαυρίας».

κορυπίτω(κόρυρα) κ. μον. κτυπῶ διὰ τῆς κεφαλῆς, ὁ τὰ κέρατα, κερατίζω, ἄ. κυρίσω: Θε. ὄκρ.3,5 τὸν λιθικὸν κνάκωα φυλάσσω, μή τῷ

κορυφῇ, Λουκ.ΖΤραγ.31 ὁ δ' ὄνος θοὰ τέκνα κορυφῆ· ἢ μτ. οἰτ. ὄρυμ πρὸς τὴν διὰ τῆς κεφαλῆς, προσθάλλω, κουτουλά: Τζέτζ.Λυκόφρ. 558 εἰώθασιν οἱ κριαὶ ἐν τῷ μάχασται τοῖς κέρσασιν ἀλλήλους πληττειν· τοῦτο δ' ἐστὶ κυρίως τὸ κορυπιτεν· ἢ κ. μέσ.: Ἀθῆν.3,127Α (ἰδ.γρ. πῖθ. ἐσφ. κορυπιτεται = κορύσεται).

κόρυρ Ἦσ. «θριγκός».

κόρυς-υθος(ἰ) | κόρρ, κάρρ) οἰτ. κόρυθα κ. κόρυθ, ὄστ. πληθ. κορύθεσαι τὸ κράνος τῶν μαχητῶν, ἡ περικεφαλαία: Ἰλ.Ζ 494 κόρυθ' εἴλετο φαίδιμος Ἐκτωρ Ἰηπουριν, Ὀδ.Ω 522 βάλεν εὐπειθεία κόρυθος διὰ γαλκοπαρήου, Σοφ.Ἀντ.116 ζῆν θ' Ἰηποκόμοις κορύθεσιν, Λουκ.Θε Δ 20,10 τὴν κόρυν ἀφελούσα φίλην τὴν κεφαλὴν ἐπίδεικνύει· 2) μγφ. ἡ κεφαλὴ: Εὐρ.Βακχ.185 νέος ὁ μάχος ἄρτι γένουν ὑπὸ κόρυθ' ἀπαλότριχα κατάκομον θάλλει.

κορυσσομηροειδῆ(τὰ) νεώτ. ζωολ. κ. κορυσσομηριδαί οἰκογένεια ἐντόμων κολεοπτέρων τοῦ ὄθροισματος τῶν ρυχοφόρων.

κορυσσομηρας(ἰό) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων κορυσσομηριδῶν.

κορύσσω | κόρυς|, ποι. ἀπαρφ. -έμεν, παρτα. κόρυσσε, μέσ. ἀόρ. ἐκορυσσάμην κ. μγφ. κορυσσάμενος, παθ. παρτα. κεκόρυθα κ. μγφ. κεκορυθμένος, ὀπλιζῶ τινά κόρυθι, μὲ κράνος, γεν. καθοπλιζῶ, ἐτοιμάζω, παρορμῶ εἰς πόλεμον: Ἰλ. Β 273 πόλεμον τε κορύσσω, Ἠσ.10δ.Α 148 κορύσσωσα κλόνον ἀνδρῶν, Εὐρ.Ρῆσ 933 φιλαρμάτους ἀλκίς κορύσσωσιν· οὐκ εἰδείμιον θαινεῖν | παρορμῶζοντα ἀγῶνας, Ἠσ.10δ.Α 148· ἢ μέσ. κ. π. Ὀμ. ὀπλιζομαι, ἐνδύομαι τὴν πανοπλίαν μου, ἐφοδιάζομαι: Ἰλ.Δ 274 τῷ δὲ κορυσσέσθην, ἄμα δὲ νέφος εἴπετο πεζῶν, αὐτ.Ε 562 κεκορυθμένος αἰθιοπὶ χάλκῳ, Κλήμ.Α.588 τούτοις τοῖς ὄπλοις κορυσσόμενος· ἢ ὀμ. κ. ἐπὶ πραγμάτων: Ἰλ.Γ 18 δοῦρε δὴν κεκορυθμένα χάλκῳ· ἢ κ. ὀπλολ.: Ἰλ.Π 802 πᾶν δὲ οἱ ἐν χεῖρεσιν ἀγῆ δολιχόσκιον ἔγχος, βριθῶ, μέγα, οτιθαρῶν, κεκορυθμένον· ἢ κ. μτ. αἰτ.: Εὐρ.ΙΑ 1073 περὶ σωματὶ χρυσέων δπλων Ἠφαιστοπῶνων κεκορυθμένος ἐνδύτ'· κ. μγφ.: αὐτ.Ἀνδρ.279 ἐριδι στυγερά κεκορυθμένον εὐμορφίς σταθμοῦς ἐπὶ βούτῃ· 2) διευθετῶ τὴν παρασκευάζω, καταρτίζω: Πίνδ.Π 8,83 βιον κορυσσόμεν ὄρθοδοῦλοισι μαχαναῖς· 3) οἰδοῖναι, κορυφῶ, ὑψῶναι, φουσκῶναι: Ἰλ.Φ 306 κόρυσσε δὲ κύμα ῥόσιο ὑψῶσ' ἀερίρμενος· ἢ κ. παθ. ἡ αὐτόν. συνήθ. ἐπὶ τῶν κυμάτων, οἰδαίνωμαι, φουσκῶναι: Ἰλ.Δ 424 κύμα θαλάσσης . . πόντω μὲν τὰ πρῶτα κορύσεται | σχόλ. «κορυφουται, αὐξεται, εἰς ὑψος ἐπαίρεται»|, Ἀντίφιλ. ΑΠ 9,277 χεῖραρρε, τί δὴ τόσον ὧδε κορύσση; ἢ κ. ἐπὶ τῆς φήμης, ἐγείρομαι, ὑψώνομαι: Ἰλ.Δ 442 ἦ τ' ὀλίγη μὲν πρῶτα κορύσεται· ἢ κ. ἐπὶ τῶν νεφῶν: Θεόκρ.25,94 τὰ δὲ τ' ἄλλα κορύσεται αὐτῆς ἐπ' ἄλλοις· ἢ κ. μγφ.: Κώμ. Ἀδέσπ.1324 Δίμος . . πρὸς πνεῦμα κορύσεται· 4) κορυπτός, κορυπιτής.

κορυστής(ἰό) (κορύσσω) ἐπ. ὁ διὰ περικεφαλαίας ὄπλισμένος ἀνὴρ, μαχητής, πολεμιστής: Ἰλ. Δ 457 ἔλεν ἀνδρα κορυσταν, αὐτ.Ν 201.

κορυστός-ἰ-όν(κορύσσω) Ἐπιγρ. ἐπὶ πλήρους μέτρον, ὁ σεσωρευμένος, σωρευτός: κορυστὰ σιτηρὰ ἡμιχοινίκια τρία, πωλοῦντας τῇ χολνικῇ ταύτῃ κορυστῇ πρὸλ. Ἦσ. «κορυτῶν ἐπίμαστον».

κορυτά Ἦσ. «τῇ κεφαλῇ».

κορυτόν Ἦσ. «ἐπίμαστον».

κορυτός(ἰό) δημ. σκόφη ἐκ κορυοῦ δένδρου ἐσκαμμένω χρησιμεύουσα πρὸς ποτισμὸν τῶν ζώων: Βαλαωρ.Φωτ.3,20 τὸ Λούρο, τ' Ἀσπροπά-τῃμο κορυτό, νεροκοτῆ.

κορυτῶν Ἦσ. «ἐπίμαστον».

κορυτῶν Ἦσ. «ἐπίμαστον».

κορυτῶν Ἦσ. «ἐπίμαστον».

κορυτῶν Ἦσ. «ἐπίμαστον».

κορυτῶν Ἦσ. «ἐπίμαστον».

κορυτῶν Ἦσ. «ἐπίμαστον».

κορυτῶν Ἦσ. «ἐπίμαστον».

κορυτῶν Ἦσ. «ἐπίμαστον».

κορυτῶν Ἦσ. «ἐπίμαστον».

κορυτῶν Ἦσ. «ἐπίμαστον».

κορυτῶν Ἦσ. «ἐπίμαστον».

κορυτῶν Ἦσ. «ἐπίμαστον».

κορυφαγενής-οός-ές ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ὁ ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς γεννηθείς : Πλούτ. Ἰθ.381B' || ἐν τῇ Πυθαγορείῳ φιλοσοφίᾳ, ἐπιθ. Ἰσοκλήρου τριγώνου.

κορυφαία [ἡ] | κορυφή) κ. μιν. κ. νεώτ. τὸ ἄνω μέρος τοῦ χάλινου, τὸ διερχόμενον διὰ τοῦ προκομίου καὶ συγκροτοῦν τὴν στομίδα, κεφολαρία : Πολυδ.1,147 « ὁ δὲ ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ ἴππου ἐκτεταμένος ἰμῶς ἐπὶ τὸν χάλινον κορυφαία » : Ξεν. Ἰππ.3,2 πῶς δέχεται τὸν χάλινον, πῶς δὲ περὶ τὰ ὦτα τὴν κορυφαίαν » 2) θύσακος ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς : Εὐστ.1528,18 « κόσμον γυναικεῖον τὴν πλοκαμίδα, ἣν καὶ κορυφαίαν φασίν, ἧγον κορυφήν » : Λουκ.Λεξιφ.5 σκάφιον ἐκἐκάρμην ὡς ἂν οὐ πρὸ πολλοῦ τὸν κόνων καὶ τὴν κορυφαίαν ἀποκεκομῆκός » 3) ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος π. Ἐπιδαυρίας : ἐπὶ δὲ τῆ ἀκρᾶ . . Κορυφαίας ἐστὶν ἱερὸν Ἀρτέμιδος.

κορυφαῖα (ἡ) μτγ. κ. νεώτ. ὁ ἰχθύς ἴππουρος : Δωρίπ. Ἀθῆν.7,304C κορυφαῖαν καλεῖσθαι φησὶ τὸν ἴππουρον » || νεώτ. ζῳολ. γένος ἰχθύων ἀκανθοπερυγίων τῆς οἰκογ. τῶν σκομβριδῶν.

κορυφαῖον (τὸ) κ. νεώτ. τὸ ἀνώτατον περιθώριον κυνηγετικῶ δικτύου : Πολυδ.5,31 « τὸ στενὸν τῆς ἀρκυος » : Ξεν. Κυν.10,2 2) Ἐπιγρ. τὰ περὶ τὴν κεφαλὴν μέρη θυσιασθέντος ζώου » 3) ἀρχιτεκτ. τὸ κεντρικὸν μέρος τοῦ τυμπάνου : Ἐπιγρ. 4) ὄμ. ἡ κορυφαία δοκός, ὁ κορυφιάς.

κορυφαῖος-α-ον | κορυφή) κ. μιν. κ. νεώτ. ὁ ἐπὶ τοῦ ἀνωτάτου μέρους, τῆς κορυφῆς καθήμενος : συνήθ. τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ. κ. ὑπερβ. κορυφαῖοτάτος ὁ ἀνώτατος, προεστώς, ἐξέχων, πρῶτος : Ἡρ.3,82, οὐτ.3,159 τῶν ἀνδρῶν τοὺς κορυφαῖοὺς ἀνεσκόλοπισε, Πλάτ. Θεαιτ.173C λέγωμεν δὴ, . . ἐπεὶ σοὶ γε δοκεῖ, περὶ τῶν κορυφαίων, Σέργ. Μικρ. ἐν Σάβ.3,403 τοὺς κορυφαίους εἰς μέγιστην ἀγωνίαν ἐνέβαλλεν, - ὁ κορυφαῖος τῶν ρητόρων - τῶν ἱατρῶν : κ. ὑπερβ. : Λουκ. Ψευδοσ.5 τῶν φίλων ὁ κορυφαῖοτάτος » || μτγ. κτ. πληθ. ἐπὶ τῶν φατριῶν, οἱ ἀρχηγοὶ τῶν κομμάτων : Πολυδ.28,4,6 ἐφη γὰρ περὶ μὲν τῶν κορυφαίων καλῶς βεβουλεισθῆαι Ῥωμαίους » 2) τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ. ἐν τῷ ἀρχαίῳ ἑλληνικῷ θεάτρῳ, ὁ ὄδηγὸς τῶν χορῶν κατὰ τὰς παραστάσεις τραγῳδιῶν καὶ κωμῳδιῶν, ὁ πρῶτος τοῦ χοροῦ : Δημ. 533 ἡγεμὸν τῆς φυλλῆς κορυφαῖος, Ἀριστλ. Πολιτ. 1277a || ὡσπερ οὐδὲ τῶν χορευτῶν κορυφαῖον καὶ παραστάτου, Ποσειδῶν.15J μέσος δ' ὁ κράτιστος ὡς ἂν κορυφαῖος χοροῦ » || ὁ ἱστάμενος πρῶτος ὡσπερ ὁ ἐν τῷ χορῷ κορυφαῖος : Ἀριστφ. Πλ.953 ἐπειτ' ἐκεῖ κορυφαῖος ἐστῆκός θερου » || νεώτ. μουσ. ὁ πρῶτος βιολιστῆς τῆς ὀρχήστρας » 3) ὁ ἐπὶ τῆς κορυφῆς, οἷον ἡ κορυφαῖος Ῥωμαίου στεφανοφόρος ἱερέως : Πλούτ. Μάρκελλ. 5 ἐπὶ τῷ θύοντι αὐτοῦ τὸν κορυφαῖον ἀπορρυηναί τῆς κεφαλῆς πύλον » || κ. νεώτ. εἰδ. ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ : κορυφαία δοκός ἡ κατὰ μῆκος τῆς κορυφῆς τῆς στέγης, ὁ κορυφιάς » || κ. μτφ. ὁ ἐξοχώτατος, σπουδαῖοτάτος : Ἡρωδιαν. Ἰστ.8,3, 5 τὰ δὲ μέγιστα καὶ κορυφαῖα τῆς νίκης ἄλλος καρπῶσται » πρδλ. αὐτ.7,5,2 ὡσπερ κορυφαῖον τέλος τῶν προγενομένων πράξεων » 4) νεώτ. ἀνάτ. κορυφαῖος σύνδεσμος εἰς ἐκ τῶν ἐπικοινηκῶν συνδέσμων τῶν μεταξὺ κεφαλῆς καὶ τῶν δύο πρῶτων αὐχενικῶν σπονδυλῶν διασθρῶσεων » || νεώτ. ναυτ. κορυφαία πλεῖρα ἱστία ἡ ἄνω πλεῖρα παντὸς ἱστίου, ἀφ' ἧς τοῦτο εἶναι προσδεόμενον ἐπὶ τῆς κεραίας ἡ τοῦ ἀναδρόμου » 3) μτγ. ἐπιθ. τοῦ Διὸς, λατ. Jupiter Capitolinus : Πaus.2,4,5 ὑπὲρ δὲ τὸ θεατρὸν ἐστὶν ἱερὰν Διὸς Καπετωλίω φωνῇ τῇ Ῥωμαίων κατ' Ἑλλάδα δὲ γλώσσῃαν Κορυφαῖος ὀνομάζοιτ' ἄν' : ὁ) ἡ κο-

ρυφαία ὡς οὐσ. βλλ. 7) νεώτ. ναυτ. κορυφαῖον ὀρθοδρομία τὸ σημεῖον τοῦ τόξου μείστατον κύκλου τοῦ ἐνοῦντος δύο σημεῖα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, τὸ εὐρισκόμενον πλησιέστερον τοῦ ἐτέρου τῶν γῆινων πόλων.

κορυφαῖότης-ητος(ῆ) μτγ. ὑπεροχή, κυριαρχία : Ἐρμ. Τρισμ.18,16.

κορυφαλός(ῆ) Σουῖδ. « εἶδος ὄρνιθος » ἴεσφ. γρ. ἀντὶ κορυδαλός |.

κορυφαῖος-ἄδος [ἡ] κ. νεώτ. ἡ κορυφή, ὁ γυῖρος τοῦ ὀφθαλμοῦ : Ἰππ.π.Γαλ.19,113 « κορυφαῖων τῶν κορυφῶν τῆς πρὸς τῷ ὀφθαλμῷ συναγωγῆς » 2) νεώτ. ὁ κορυφαῖος βλαστός φυτοῦ, κορυφάδα : Ἐρμ. Βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν φοινικιοειδῶν.

κορυφή [ἡ] | κόρυς) κ. μιν. κ. νεώτ., δημ. κορυφή τὸ ἀνώτατον σημεῖον τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ζώων, συνήθ. π. Ὀμ. τοῦ ἴππου, τὸ μεταξὺ βρέγματος καὶ λείου μέρους : Ροῦφ.47 « τὸ ἐν μέσῳ, καθ' ὃ δὴ μάλιστα εἰλοῦνται οἱ τρίχες » : Ἰλ.Θ 83 ἀκρην κάκ κορυφήν, ὀδι τε πρῶται τρίχες ἴππων κranίον ἐμπεφῶσι, Πινδ.Ο 7,36, Ἡρ.4,187 ὁσση προβάτων καίουσι τὰς ἐν τῇσι κορυφῇσι φέλαδας, Ξεν. Ἰππ.1,1 | κορυφή μὲν μέλιζων, ὦτα δὲ μικρότερα ἰππωδεστέρα τὴν κεφαλὴν ἀποφαίνει, Ἀριστλ.Ζ1 491a,34 τὸ δὲ μεταξὺ ὀφθαλμοῦ καὶ ὠτός κορυφῆς καλεῖται κρόταφος, Ἰβ.Ροδ.387 ἀπάνω εἰς τὸ κεφάλιν του νὰ κοίταται ὡς τὸ φιδῖν ὅλη νὰ παρηλέκεται τάχα τὴν κορυφήν του, Ἐρωτόκρ.2,1956 « ἀπὸ τὰ νύχια ὡς τὴν κορυφή τὸν ὀποκαμαρῶνει » || δημ. φρ. τρύπια καὶ ἡ κορυφή σου (ἐπὶ ἀνθρώπου μὴ δυναμένου νὰ κρατήσῃ μυστικόν) | 2) τὸ ἀνώτατον σημεῖον οἰοῦμένητε πράγματος καὶ ὅ, ἔχοντος ὕψος, π. Ὀμ. συνήθ. ἐπὶ ὄρουσ : Ἡσ. « κορυφή ἀκρωρείας » : Ἰλ.Β 456 πῶρ ἀδιήλων ἐπιφάλεγει ἀσπετον ὄλην οὐρεος ἐν κορυφῆς, Πινδ.Π1,27 Ἄτνας μελάμφυλλοι κορυφαί, αὐτ. Παιῶν.7,12 τηλαυγῆ ἀγ κορυφῶν, Ἡρ.4,49 ἐκ δὲ τοῦ Ἄτμου τῶν κορυφῶν τρεῖς ἄλλοι μεγάλοι βρόντες πρὸς βορέην ἀνεμον ἐσβάλλουσι ἐς αὐτῶν, Αἰσχ.Πρ.722 ἀστρογείτονας δὲ χρὴ κορυφῶς ὑπερβάλλουσαν ἐς μεσημβρινὴν βῆναν κέλευθον, Πολίτ. Ἐκλ.Τραγ.37,5 ἔχει σαράντα δύο κορυφῆς κ' ἐξήντα δύο βρυσσόμενες, Γρυν.Σκ.Τερρ. 9,12 μὰ ἡ Ροδόπη ἔξωπτη στηλῶνες τὴν κορυφήν, - ἡ κορυφή τῆς στέγης - τοῦ μινάρε' || γεν. πᾶν ὑψηλὸν μέρος : Θουκ.2,29 κατὰ κορυφήν ἐσβαλεῖν ἐς τὴν κάτω Μακεδονίαν | κατ' εὐθείαν ὑπεράνω τῶν ὄρεων |, Πλάτ.Κριτ.1,119B πρὸς τὴν στήλην προσαγομένη κατὰ κορυφήν αὐτῆς ἐσφατὸν κατὰ τῶν γραμμάτων, Πλούτ. Ἰθ.938A ἱσταται κατὰ κορυφήν ὁ ἥλιος ἰέν τῷ ζενίθ | πρδλ. Γολύθ.8,9,3 ταῖς τῶν κατὰ κορυφήν λίθων . . ἐμβολαῖς ἰδίᾳ τῆς πτώσεως τῶν λίθων καθέτως | 3) κ. νεώτ. κ. δημ. σημεῖον σχήματος ἡ στερροῦ, ὀρέχον περισσότερον παντός ἄλλου ἀπὸ τῆς βάσεως : Ἀριστλ.Μετ.367b,3, Πολυδ. 1,26,16 τὸ μὲν ὅλον ἀπετελέσθη σχῆμα τῆς τᾶξεως ἐμβολον, οὐ τὸ μὲν ἐπὶ τὴν κορυφήν μέσος ἦν κόπλον, - κορυφὴ κώνου - πυραμίδος » || ἐπὶ τοῦ Δελτο, τὸ σημεῖον κατὰ τὸ ὅποιον διασπᾶτο ὁ Νεῖλος : Πλάτ.Τιμ.21E περὶ δ' κατὰ κορυφήν σχίζεται τὸ τοῦ Νεῖλου ρεῦμα » 4) κ. νεώτ. ὁ ἀκρος τρυφερὸς βλαστός φυτοῦ, κορυφάς, κορυφάδα, τσίμα : Θεόδωρ.Φαίτ.3,14,8 κορυφαί [κλήματων], τὸν συγκυπῶν, Ἀθῆν.Μηχ.22,8' || μτγ. ἀνάτομ. τὸ κατώτατον ἀκραιὸν ὅσπου τῆς σπονδυλικῆς στήλης τοῦ ἀνθρώπου, ὁ κόκκυξ : Πολυδ. 2,83 « κόκκυξ τρητός » || κ. κτ. πληθ. τὰ ἀκρα τῶν δακτύλων : Πολυδ.2,146 « τὰ δ' ἐνδοθεν τῶν δακτύλων πέρατα, βγάγες τε καὶ κορυφαί » :

Ροϋφ. Ὀνομ.85. || μγν. Ιατρ. ἐπὶ ἀποστήμα-
τος: Ἄρετ. Ὁξ. Παθ.1,7 ἐς κορυφὴν ἀνισταμένης
ἀποστήσιος. 5) νεώτ. κ. δημ. τὸ κατὰ τὴν ἐπι-
φάνειαν τοῦ γάλακτος σχηματιζόμενον ἀνόβγαλα,
ἀφρόβγαλα, κρέμα, καίτοι: μαζέουσαν τὴν κορυ-
φὴν καὶ τὴν χυποῦσιν βούτυρο. 6) μφ. τὸ
ἀνώτατον, ὑψίστον σημεῖον, ἡ κορυφὴς: Πίνδ. Ο.7,
69 τελευτάθεν δὲ λόγων κορυφαί ἐν ἀλαθείᾳ πε-
τοῖσαι, Πλούτ. Ἡθ.975Α ἵνα δὲ κορυφὴν ὁ λόγος
εἴπαισι, ἑαυτῷ παύσπαι ἰτον κολοφώναι, τὸ τέ-
λος, πέρας: || τὸ κύριον θέμα, ἡ ὑπόθεσις, τὸ
κοβ' οὗτό: Πλάτ. Κρατ.415Α ἔρχομαι γὰρ ἐπὶ τὴν
κορυφὴν ὧν εἶρηκα. || ἡ οὐσία: Ἐμψ.24 κο-
ρυφὰς ἑτέρας ἑτέρῃσι προσάπτων μύθων. || ἐ-
πί καταστάσεως, οἷον πάθους κτ., ἡ κρίσιμος κα-
τάστασις: Ἄρετ. Χρον. Παθ.1,6 ἐπὶ κορυφῆς τοῦ
κακοῦ ὀνειρώττουσι, αὐτ.1,16 τὸ πάθος κορυ-
φὴν ἴσχυοντος ἤδη. 7) τὸ ὑπατον, ἔξοχον, τέ-
λειον, τὸ ἐκκεκτότατον: Πίνδ. Ν.1,15 Σικελίαν πεί-
ραον ὀρθώσῃ κορυφαίς πολλῶν ἀφνεαῖς, αὐτ. Π.
9,79 ὁ δὲ καιρὸς ὁμοίως παντός ἔχει κορυφάν
ἰδὲ καιρὸς ὁμοίως φέρεῖ τὸ τέλειον ἐν παντί: ||
κ. ἐπὶ τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων: Πίνδ. Ο.7,4
φίταλον... ἀγχύρουσιν κορυφῶν κτεάνων. 8) ἡ
ὑπερτάτη ἀρχή, ἔξουσία: Αἰαχ. Ἰκ.92 κορυφᾷ Διὸς
εἰ κρανθῆ πράγμα τέλειον. || κ. ἐπὶ τῆς Ρώ-
μης: Λιβάν. Λόγ.59,19 ἡ τῆς οἰκουμένης κορυφῆ.
9) νεώτ. κ. δημ. μετων. ἐπὶ προσ. ὁ ἐν τῇ κορυ-
φῇ εὐρισκόμενος, ὁ ἐξέχων, ὁ ἀριστος, κορυφισ-
τῆς: ἡ κορυφῆ τῶν νεκρῶν - Ιατρῶν. || ἡ κο-
ρυφῆ τῆς ἐκκλησίας ἰδὲ Χριστοῦ. 10) νεώτ.
βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἴκου, τῶν φοινίκων.

κορυφήνες ἐπίρρ. πρὸς τὴν κορυφὴν: Ὀρφ.
Π.112 ἄλλ' ὅτε δὴ κορυφίνδε μετασπόμενος
κίον ἄκρην.

κορυφιακός-ἡ-ὄν μων. ὁ τῆς κορυφῆς, ὁ διὰ
τὴν κορυφὴν, ὁ τοῦ κορυφαίου: Στουδ. Θεόδ.
1281 κορυφιακὸς θρόνος.

κορυφινῆ ἰή νεώτ. χημ. αἰθυλογλυκολικός ἐστῆρ
τῆς μινθόλης.

κορυφίον ἰτό μγν. κ. νεώτ. κτ. πληθ. τὸ κο-
λόλιον βλ.κ.: Ξενοκρ.π. Ὀρειβ.2,58,79. 2) νεώτ.
ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἴκουεν.
τῶν σταφυλινιδῶν.

κορυφίος-ἴδος ἰή γλωσσ. ἡ κορυφῆ.
κορυφιστήρ-ἠρος ἰδί ἀρχ. λεξ. τὸ κορυφαῖον
βλ.κ. Π. Πόλυδ.5,31 ἐτὸ στενὸν τῆς ἀρκυος. 2) ἡ
κορυφαία βλ.κ. Π. Ἦσ. «κεκρυφάλους, τοὺς τῶν
Ἰππῶν κορυφιστήρας» ἰκῶδ. κορυφιστήρας).

κορυφιστής ἰδί ἐπὶ γυναικῶν, διόδημα, ταινία,
περὶ τὴν κεφαλὴν, σαρίκι: Ἦσ. «κόσμου γυναι-
κεῖου τὸ περὶ τὴν κεφαλὴν χρυσίον». 2) Ἦσ.
«κεκρυφάλου τὸ μέσον ῥάμμα».

κορυφογραμμῆ ἰή νεώτ. κ. δημ. γραμμῆ δι-
ερχομένη δι' ὄλων τῶν διαδοχικῶν κορυφῶν καὶ
τῶν ἀχέων ὑψώματός τινος καὶ κατερχομένη
πρὸς τὰ ἄκρα αὐτοῦ, ἄ. λεγομένη γραμμῆ δια-
χωρίσεως ὑδάτων.

κορυφονοτίδαι ἰή νεώτ. παλαιός. οἰκογέ-
νεια ἐκλειφάντων ζῶων τῆς ὑποτάξεως τῶν ἀμ-
βλυπόδων ὀληφύδρων θηλαστικῶν.

κορυφόνους-οντος ἰδί νεώτ. παλαιός. γένος
ἐκλειφάντων ζῶων τῆς οἴκου τῶν κορυφονοτιδῶν.

κορυφολόγημα-ατος ἰτό ἰ κορυφολόγῳ ἰ νεώτ.,
δημ. κορυφολόγημα ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα
τοῦ κορυφολόγῳ βλ.κ., ἡ συλλογή, ἡ ἀποκοπὴ
τῶν κορυφῶν φυτοῦ.

κορυφαλόγος ἰδί ἰ κορυφῆ - λέγω ἰ νεώτ., δημ.
κορυφολόγος ὁ συλλέγων τὸς κορυφὰς τῶν φυ-
τῶν. 2) νεώτ. μηχανημα, δι' οὗ ἀποχωρίζεται
ταχέως ἀπὸ τοῦ ἰακωκτος τὸ ἀνόβγαλα.

κορυφολόγῳ-έω ἰ κορυφολόγος νεώτ., δημ. κορ-

φολόγῳ κ. κορυφολόγῳ συλλέγω, ἀποκόπτω
τὰς κορυφὰς τῶν φυτῶν: Δ. τραγ. μιὰ κέρη
ράδα ἐμάζευε ἰ κὶ ἀθούς ἐκορυφολόγα, - κορ-
φολόγῳ τ' ἀμπέλι. 2) μφ. ἐν ἀναφ. πρὸς
κόρην, θωπευδῆ ἐρωτικῶς. 3) ρηματ. π. κορυ-
φολόγημα κ. κορυφολόγημα.

κορυφομετρον ἰτό νεώτ. τὸ ἀνοβγαλακτῆ-
τρον βλ.κ., ἄ. κρεμόμετρον.

κορυφῆς ἰτό μγν. Ἦσ. «κόρυμβος γυνοικεὶος»
2) Ἐπίρρ. πᾶν ὑψηλὸν μέρος. 3) πάπ. θωπευ-
τικόν, χαϊδευτικόν ὄνομα παιδός: Πάπ. εἴχομαι
σε ὑγιαίνειν καὶ τὰ παιδία σου καὶ Πάσιον τὸν
κόρυφον. 4) ἄ. ρ. κόρυμφος βλ.κ.

κορυφοτομία ἰή ἰ κορυφῆ - τέμνω ἰ νεώτ. ἡ τομή,
ἡ ἀποκοπὴ τῶν κορυφῶν φυτοῦ, τὸ κορυφολόγημα.

κορυφῶ-ὄω ἰ κορυφῆ ἰ κ. μων. νεώτ., δημ. κορυ-
φῶνων σχηματίζω ὑψηλὴν κορυφὴν, ἐπιαιωρέω
ὑψῶνα: Γεωπ.5,26 κορυφοῦν τὴν περὶ τὰ πρέμνα
γῆν προσήκει. || κ. μέσ. οὐτοπ. σχηματίζομαι
εἰς κορυφῶν, ὑψοῦμαι εἰς τὸ ἀνώτατον σημεῖον
τοῦ ὑψους: Ἰλ. Δ.426 ἄμφι δὲ τ' ἄκρας κυρτὸν
ἰδὸν κορυφοῦται, Ἄρετ. Χρον. Παθ.2,9 κορυφοῦ-
μένων ἰέλκωνι δκως ἐν θαλάσῃ κύματα.

|| μέσ. κ. παθ. μφ. ἀνυψοῦμαι, ἀναδιβάσσομαι
εἰς τὸ ἀνώτατον σημεῖον: Πίνδ. Ο.1,113 τὸ ἔσχατον
κορυφοῦται βασιλεύσιν ἰοὶ βασιλεῖς ἀπολαύ-
ουσι τῆς ὑπερτάτης εὐδαιμονίας καὶ δυνάμεως ἰ.
ἴωσ. Π.1,6,29 κορυφοῦμένου πολέμου, Ἄρισταιν.
ἰ,10 οὔτε θαλάσσης τρικυμίας οὔτε πάθου κορυ-
φοῦμένου σόλων εὐμαρῆς ἀφηγεῖσθαι, Μνησι.1,12
Ἔσπ. κορυφομένην θῶμενος τὴν τῆς ἀπάτης ἀ-
χλύν, Σέργ. Μασκρ. ἐν Σάθ.3,278 ὁ μὲν οὖν κατὰ τῆς
ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ μαινόμενος κλύδων οὕτω
κορυφώθει, - ἡ δυστυχία μου ἔκορυφώθηκε.
|| κ. ἀμτβ.: Χριστόπ.65,16 κὶ ἀνίσως κορυφώση
καὶ φθάσῃ τὰ ἀπλώση ἰτό πάθος μου. 2) μγν.
φέρω εἰς ἀνώτατον ὑψος, εἰς πέρας, ὄθεν τελε-
οποιῶ: Πλούτ. Περ.13 τὸ δ' ὄπατον ἐπὶ τοῦ Ἄνα-
κτόρου Ξενοκλῆς ἐκρύφωσσε. 3) παθ. ἐπὶ ἀρι-
θμῶν, προστίθεμαι εἰς ἐν τι ὄλον, κεφάλαιον, συγ-
κεφαλαίωσι, συμμοσοῦμαι: Ἄκ. Μεσα. Α. Π.7,429
κορυφώμενος εἰς ἐν ἀριθμὸς, Φιλόδ. Ρητ.1,1225
κορυφώμενου τοῦ κεφαλαίου. || κ. μέσ.
συγκεφαλαίω: Ἰουλ. Λόγ.4,143β κ-τὴν οὐσίαν τοῦ
θεοῦ. 4) ἐπὶ πυραμίδος, ἀπολήγω εἰς κορυφὴν:
Ἰάμβλ. Νικ. Ἀριθμ.136C ἐὰν δέ τις πυραμῆς μὴ ἐπὶ
μονάδα κορυφῶται, ἀλλ' ἐπὶ τὸν παρ' αὐτῆ
γνώμονα, κόλουρος καλεῖται. 5) ρηματ. π.
κορῶφωμαι, κορῶφωσις.

κορυφώθης-ου-ες ὁ ὑψόμενος δίκην κορυ-
φῆς: Ἰππ. Ἐπιδ.6,1,10 φύματα κορυφώθηες.

κορυφώμα-ατος ἰτό ἰ κορυφῶ ἰ μγν., νεώτ. κ.
δημ. ἡ ἄκρα κορυφῆ, τὸ ὑψηλότερον σημεῖον,
ὁ μέγιστος βαθμὸς: Ἀθῆν. Μηχ.36,7, Ξενοπλ. Ζακ.
Μαντ.19 τὸ κορυφώμα τῆς λαϊκῆς δόξης τοῦ
Μαντηλίου, - κορυφώμα ἀναδείξεις.
κορυφῶν-ώνος ἰδί γλωσσ. ἡ κορυφώσις βλ.κ.,
ἡ συγκεφαλαίωσις.

κορυφώσις-εως ἰή ἰ κορυφῶ ἰ μγν. κ. νεώτ., δημ.-π
ἐπὶ ἀριθμῶν, πρόσθεσις ἀριθμῶν εἰς τι ὄλον, συγ-
κεφαλαίωσις, κεφάλαιον: Νικόμ. Ἀριθμ.2,14.

2) νεώτ. κ. δημ. τὸ κορυφώμα, ἡ εἰς τὸ ἄκρον
δριον αὐξήσις: Λασκαρ. Μυστ.166 ἡ κορυφώσις
τῆς διαφθοράς.

κορυφῶσα ἰή δημ. ὁ τρυφερός βλαστὸς τῶν
φυτῶν, ἰδίως τῆς καλοκύνθης, ἡ κορυφὰς ἰ παθ.
καλοκυθοκορυφῶσα.

κορυφῆ ἰή δημ., ὑποκορ. κορυφούα ἡ κορυφῆ
βλ.κ. 2) τὸ φυτὸν στρυχνὸς ὁ μέλας.

κορυφίαις ἰδί δημ. κ. ἐν Μάνη κορυφῆς ἡ ἀνω-
τάτη ὀριζοντία δοκὸς τῆς στέγης, ἄ. ἡ κορυφαία
δοκός: αὐτὸ τὸ ἔξωλο δὲν κάνει γιὰ κορυφίαις

2) συνήθ. ἐν Μόνη, ἡ κορυφή τοῦ ὄρους : ἐφ-
 μαστου ἄπανου στὸν κορφέα.
κορφιάτης (ἰ) ὄημ. κ. κορφιάτικο (ἰ) εἶδος
 σταφυλῆς, ὄ. ἀρτοκορφιάτικο.
κορφιάτικος-η-ο ὄημ. ὁ καταγενομένος ἐκ τῶν
 Κορφῶν, ὁ κερκυραϊκός : κορφιάτικο λάδι.
κορφοβούνη (ἰ) ὄημ. ἡ κορυφή τοῦ βουνοῦ,
 βουνοκορφή : Βολαωρ.Κατσαντιώνης 1 εἰσεις ὅπου
 τὸν εἶδετε φηλά στὰ κορφοβούνια, Κρυστ.Τρα-
 γουδί τῆς Ξεντειάς 2 θὰ πάρω ἕναν ἀνήφορο νὰ
 βῶ σὲ κορφοβούνη, Θεοτ.ΚΚατῶδ.17 τὸ μάτι
 τοῦ ἀνθρώπου πού ἀνεβαίνει σὲ .. κορφοβούνη.
κορφοδιάσελο (ἰ) ὄημ. ἐπὶ ὑψηλῆς ὄροσει-
 ρᾶς, τὸ διάσελο βλ.λ., αὐχὴν : Ζερβ.Λυρ.Σάτ.1.20
 ἐκεῖ πού ζοῦν ἀκόμα θεοὶ στὰ κορφοδιάσελα.
κορφολάτης (ἰ) (κορφή - ἐλαύνω) ὄημ. ὁ ἀνα-
 βραίνων εἰς τὰς κορυφὰς κορφῆς, ὀρειβάτης,
 ἀλπινιστὴς : Βλαστ.Συνμ.52.
κορφολιά (ἰ) ὄημ. εἶδος ἐλαίας
κορφολόγημα-ατος (ἰ) ὄημ. τὸ κορυφολόγημα.
κορφολόγος (ἰ) ὄημ. κ. κορυφολόγος βλ.λ.
κορφολογά-ω ὄημ. κ. κορυφολογᾶ βλ.λ. :
 Γρυπ.Σκ.Τεpp.95,15 μὰ ἡ τέχνη τὰ κοινὰ στοι-
 χεῖα κορφολογᾶ.
κορφολάτης (ἰ) ὄημ. ὁ κορφολάτης βλ.λ., ὁ
 ὀρειβάτης : Βλαστ.Συνμ.52.
κορφοπλατῶμα-ατος (ἰ) ὄημ. εὐχρ. συνήθ. κτ.
 πληθ. ἐπὶ ὄρους ἡ λόφου πεδινῆ ἐστιασας, μικρὸν
 ὄροπέδιον, πλατωσιὰ, πλατῶμα βουνοῦ : Ζερβ.
 Λυρ.Σάτ.Μεpp.252 κατὰ κορφοπλατῶματα μον-
 νάφης χρυσοσταυρατές ἐκκλησιάς.
κόρφος (ἰ) ὄημ. ὁ κόλπος τῆς θαλάσσης :
 Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 31,30 τὸν ἥλιο καταρράχτη χρυσοῦ
 τὴν ἡμέρα θωρούσες νὰ πέφτη στοῦ πελάου
 τὸν κόρφο. **2)** τὸ κατὰ τὴν ὄσφυν κοῖλον τοῦ
 χιτώνος, κόλπος, στήθος : Πρῶδρ.1.65 ὁ κόρφος
 τοῦ βουρβοῦριζεν φείρας ἀμυγδαλάτας, Κρυστ.
 Ἥθελα νάμουν τσέλιγγος 14 νὰ μὲ κοιμῆζη μὲ φι-
 λιά στοῦς δρασσερούς τῆς κόρφους, Πολσαμ.
 Πορακ.23,16 τὴ λιγόνημερη χάρη, τὴ χάρὰ τοῦ
 φιλοῦ στοῦ καλοῦ σου τὸν κόρφο. || παροιμ.
 ζέστανε τὸ φίδι στὸν κόρφο του ἰεπὶ τῶν περι-
 θαλόντων ἀνιγμόνοισι. **3)** ἐπὶ γυναικῶν, τὸ στή-
 θος, οἱ μαστοί, τὰ Βυζὰ : Σαλωμ.Ἐβν.Υγμ.85,2
 πῶς ὁ κόρφος καθεμίνας γλυκοβύζαστο ἐτοι-
 μάζει γάλα ἀνδρείας καὶ ἐλευθερίας.
κορφοστεφανῶν ὄημ. περιβάλλω διὰ στε-
 φάνης τὴν κεφαλὴν τινος, στεφανῶνῶν, στέφω :
 Παλαμ.Τάφ.22,3 κορφοστεφανῶσατε τὴ τὴ μυστι-
 κὰ ὀμορφία του.
κορφοφύλλο (ἰ) ὄημ. τὸ ἐπὶ τῆς κορυφῆς
 τοῦ κωνοῦ φύλλον, γυμπεκί.
κορφῶς Ἦσ. «ἐλαφρῶς».
κόρχορος (ἰ) κ. νεώτ. κ. κόρχορος (Ἄριστφ.
 Σφ.239) τὸ φυτὸν ἀναγούλις ἢ κισσινὴ, ἢ κορχή-
 στρα : Θεοφρ.Φ17,7,2 ἐν οἷς καὶ παροιμιαζόμε-
 νος ἔστι διὰ μικρότητα κόρχορος, ἔχων τὸ φύλ-
 λον ὠκιμῶδες. **2)** κόρχορος ὁ λαχανηρός
 βλ. κατωτ. || ἐν παροιμ. : Σχολ. Ἄριστφ.Σφ.239
 κόρχορος ἐν λαχάνοις (ἐπὶ ἀνθρώπων προ-
 ποιουμένων τὸν μέγαν) || νεώτ. βοταν. γένος
 φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν φιλλυροειδῶν, ὧν εἶδος
 κόρχορος ὁ λαχανηρός, καλλιπεργούμενος ὡς λα-
 χανικὸν καὶ κλωστικόν, ἐκ τῶν ἰσῶν τοῦ ὀπίου
 προέρχεται ἡ οἴα βλ.λ. : Πλιν.Φ1 21,89. **3)** π.
 Ἦσ. στέαρ, λίπος.
κορχυρᾶ (ἰ) Ἐπιγρ. ὑπόγειος ὁχετός.
κορῶ-τω ἰων. τ. τοῦ κορέννουμ βλ.λ. : Νικ. Ἀλεξ.195.
κορwallικός-ἡ-ὸν πάπ. ὁ ἐκ κορwallίων κατε-
 σκευασμένος : Πάπ. κορwallια εἰκόνες.
κόρωμα-ατος (ἰ) (κορώνη, ὄημ. κ. κόρωση) (ἰ) ἡ
 ἐνέργεια-ατος (ἰ) ἀποτελεσμα, δημ. κ. κόρωση (ἰ) ἡ

σας, ἀναμα. **2)** μτφ. ἡ φυσιολογικὴ ἢ ψυχο-
 λογικὴ ἔξασψις, ἡ φλόγωσις.
κορώνη (ἰ) (λατ. μαν. κ. δημ., ὑποκορ κορωνί-
 τσα στέμμα, διάδημα ἡγεμόνων, εὐγενῶν, ἐπισκό-
 πων : Ἐρωίδορ.4,1961 κ. ὁ Ρήγας μὲ τὰ θαιφικτὰ
 μὲ δίχως τὴν κορώνη, Σολωμ. Εἰς τὸ θάνατο τῆς
 ἀνεφικῆς τοῦ 3 μὲ τοῦ γάμου στολέας καὶ κο-
 ρῶνα, ρίχνει τρεῖς ἢ παρθένα ματιές, Ζερβ.
 Τραγ.ΚΚ 50,5 χρυσὴ κορώνη ἄν ραθυμάς, φτάνει
 τὸ βίος σου, ΜΜ κ. ἔβαλε τὸ μακρὸν οπαθὶ
 καὶ τὴν κορώνη τὴ χρυσοῦ. **2)** μτφ. ἡ πρώτη,
 ἡ κορυφαία : Παλαμ.Περ.Χαιρ.209,5 εἰμὶ ἡ Ἐλ-
 λάδος, τῶν πατριδῶν εἰμὶ ἐγὼ ἡ κορώνη καὶ τῶν
 ἀνθρώπων ὁ βωμός. **3)** ἐν Μόνη συνήθ. ὑποκορ.
 κορωνίτσα ἢ γύμφη, σύζυγος υἱοῦ ἢ ὀδελφοῦ :
 ΜΜ τὸ λέου γιὰ τὴν κορώνη μου, πού δὲν ἤ-
 ξέρει ἡ γλώσσά της (εἰς τὸ μυρολόγι κορφή,
 κοῖ τὴν νύμφην τῆς, ἡ ὁσία ἀγοσεὶ νὰ μυρο-
 λογιῇ. **4)** θυρεός, εὐθελμα ἡγεμονικόν, οἰ-
 κόσημον. **5)** ἡ ὄψις τοῦ νομισματος, ἐφ' ἧς
 εἶναι τετυπωμένον τὸ ἔθνικόν στέμμα ἢ ἡ προ-
 τομὴ ἡγεμόνος ἢ ἄλλη τις συμβολικὴ μορφή,
 ἀντιθ. γρόμμισα. **6)** ὄνομα νομισμάτων διαφό-
 ρων εὐρωπαϊκῶν κρητῶν : ἄνικη σουδικτὴ νορ-
 δηγικὴ κορώνη. **7)** ὄημ. κορώνη ἢ γράμματα
 εἶδος τυχηροῦ παιγνιδίου, καθ' ὃ ἀνορρηπτεται
 στροφολοθὸν εἰς τὸν ἀέρα νόμισμα τ. **8)** μου.
 ἡ κορωνίς βλ.λ.101.
κορωναϊκός-ἡ-ὸν νεώτ. ὄημ. κ. κορωναϊκός-η-ο
 ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Κορώνην, ὁ
 ἐξ οὗτης προερχόμενος : κατὰ κορωναϊκό, -ἐλιές
 κορωναϊκές.
κορωναῖος (ἰ) Ἦσ. «ἀμύελου ἢ σικκῆς εἶδος»
 (ἰ) γρ. κορωναεῖς.
κορωνακάθη (ἰ) μτγν. πομπάλιον γροῖδιον ὡς
 ἡ ἔκδοθ, κορουνοεκόθη : Μυρίν. ΑΠ11,67.
κορωναῖα (ἰ) νεώτ. ζωφ.λ. γένος ὀφρων μὴ
 ἰσοθλῶν τῆς οἰκογ. τῶν ὑδριδῶν.
κορῶνας-ως (ἰ) σικκὴ ἔχουσα χρῶμα κορώνης,
 μελαφόν : Ἀριστφ.Εἰρ.628 ἐπεὶ τοι τὴν κορῶνεῶν
 γέ μου ἐξέκοφαν. **2)** π. Ἦσ. ὄ. γρ. ὁ κορ-
 ναῖος βλ.λ.
κορώνη (ἰ) κ. μαν. κ. νεώτ. εἶδος μικροῦ πτη-
 νοῦ μετ' ἐρυθρῶν ποδῶν καὶ ἐρυθροῦ ράμφους,
 π. Ὀμ. θαλάσσιον πτηνόν, ἢ θαλασσία κορακά-
 ξα : Ὀδ.Ε.66 σκῶπες τ' ἱρηκές τε ταυγύλωσσι
 τε κορώναι εἰνάλαιοι, Ἀριστ.593h,13 αἱ κορώναι
 δὲ νέρονται ἀπτόμεναι τῶν ἐκπιπτόντων ζώων,
 Ἄρρ.Εὐξ.32 λάροι καὶ σθῖναιοι καὶ κορώναι, Αἰλ.
 Ζ115,23. **2)** ἰπτηνόν τι ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ κόρα-
 κος ἢ κορούνας : Ἠσιόδ.Ἐργ.745 μὴ τοῖ ἐφεξο-
 μένη κρῶθι λακέρυξα κορώνη, Ἀρχιλ.19 σικκὴ
 πετραίη πολλὰς βόσκουσα κορῶνας, Ἀριστφ.
 Ὀρν.5 τὸ δ' ἐμὲ κορώνη πειθόμενον τὸν ἄθλιον
 ὄδοῦ περιελθεῖν στάδια πλεῖν ἢ χίλια, Κισιάρ.
 Δσπ. ἐν Σάθ.3,194 κολιότις τε κορῶνας συγκρῶ-
 ζειν. || τὸ πτηνόν τοῦτο περιήγεται ὑπὸ ὀλητῶν
 ὀδόντων ὄσμά τι, ἀνόλογον πρὸς τὰ σημεριὰ
 κόλανδα, τὸ κορώνισμα, χάριν ἀργυρολογίας :
 Ἄθην.8,359B ἀγειρόντων τῶ κορώνη. || μτφ.
 ἐπὶ τῶν παρμάλιων ἀνθρώπων, καθῶσον ἢ
 μακροβιότης οὗτης ἴη παροιμῶδης : Ἀριστφ.
 Ὀρν.609 οὐκ οἰσθ' ὅτι πέντ' ἀνδρῶν γενεὰς ζῶει
 λακέρυξα κορώνη : Βαθρ.46,9 κορώνην δευτέραν
 ἀναπλάσας (ζῆσας δις πλήρη ζωὴν κορώνης,
 Πολυδ.2,16 ὑπὲρ τὰς κορῶνας βεδιωκῶς. || κ.
 ἐπὶ τοῦ ἔχθρου : Ἀριστφ.Ἰππ.1051 φθονεραὶ γὰρ
 ἐπικρῶζουσι κορώναι. || ἐν παροιμ. Μελέαορ.
 ΑΠ12,92 κορώνη τὸν οκορπῖον (ἐν. ἥρσοε) (Ζη-
 νόδ.4,57 ἐπὶ δυσχερεῖσι καὶ βλαθεροῖσι ἐπιχειροῦν-
 των) : || νεώτ. ζωφ.λ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογ.
 τῶν κορακιδῶν. **3)** τὸ ἐν τοῖς γάμοις μετὰ

τόν ὑμέναιον ἀδόμενον ἄσμα : Αἰλ.Ζ1,3,9 ἀκούω δὲ τοὺς πάλα καὶ ἐν τοῖς γάμοις μετὰ τὸν ὑμέναιον τὴν κορωνὴν καλεῖν· 4) ἢ ὀηδόν : Ἀριστοφ.ἀν.716 κορωνὴ Δαυδαί· 5) ὁ κρίκος τῆς θύρας, δι' οὗ ἔλκεται αὐτή· Εὐστ.1429,1 ἐὸ κρίκος, ὡς ἐστὶ τὴν θύρον ἑλκύσασα, τὸ τῆς θύρας ἐπιόασπαστον : Ὀδ.Α 441 ἑλύρνδ' ἐπέρουσε κορωνὴ ἀργυρῆ, αὐτ.Η 90 χρυσῆ δὲ κορωνὴ, Γολουδ 7, 107· 6) τὸ ἄκρον, ἡ ἄκρα τοῦ τόξου· Ἡσ. κ18 ἄκρον τοῦ τόξου εἰς ὃ ἡ νευρά δέδεσται : Ἰλ.Δ111 πάν δ' εὐ λειήνας χρυσῆν ἐπέθηκε κορωνὴν, Ὀδ.Φ 138 αὐτοῦ δ' ὠκύ βέλος καλῆ προσέκλινε κορωνῆ· γεν. τὸ ἄκρον : Ἀρτεμίδ.Δαλδ.5,65 ἐδοξε τις τὸ αἰδοῖον αὐτοῦ ἀκρι τῆς κορωνῆς τειροχάσθαι· κ. μτφ. ἐν φρ. κορωνὴν ἐπιτιθῆμι τινι τελειώσω τ· Λουκ.Περγερ.33 χρυσῶ βίω χρυσὴν κορωνὴν ἐπιθεῖναι· πρβλ. κορωνίς 7) 7) ἀπόφραξις τοῦ πῆχεως εἰς δεξιὴν λήγουσα : Ἰηρ. Ἄρθρ.18, Γαλ.12,261 αὐ τοῦ πῆχεως ἀποφραξίς, ἀς κορωνάς τ· . καὶ κόρωνα καλοῦσιν· 8) μτγν. κ. νεώτ. νεοτ. τὸ ὄνω κυρτὸν ἄκρον τῆς πρῆμνης, συνήθ. κεκοσμημένον διὰ γλυφῶν καὶ χρωμάτων, τὸ καλκόνι : Ἄρατ.345 ὅταν δὴ ναῦται ἀποστρέφουσι . . κορωνὴν, ὄρμον εἰσπερχόμενοι ἰσχόλ. ἐπὶ τῆς πρῆμνης ἐπισκαπέει· 9) μτγν. τὸ κορυφίον ἢ εἰς κόβον ὀπολήγον ἄκρον τοῦ ρυμοῦ τοῦ ἀρίστρου, εἰς ὃ ἔδενον τὸν ζυγὸν διὰ τοῦ ζευγλοδέσμου· Πολυδ.1,252 ἐπὶ τέλος τοῦ ἰστοδοξείας τὸ μετὰ τὸν ζυγόν, Ἡσ. κ18 ἐπικεκαμμένον τοῦ ρυμοῦ : Ἀπολλ.Ρ 3,1318· 10) Ἡσ. «εἶδος στεφάνου»· 11) δημ. κ. κορωνῆς τὸ φυτὸν χρυσάνθεμον τὸ στεφανωματικόν.

κόρωνι [τό] δημ. εἶδος ελαίας τῶν Ἰονίων νήσων.

κορωνιάζω [κορωνιάω] μσν. κ. δημ. ἐπιθέτω τὸ στέμμα, τὴν κορωνά, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς νέου ἡγεμόνος, στέφω : Κασάφ.Δομ. ἐν Σθβ.3,46 ἐκορωνιάσαν τὸν Τέκελην διὰ κράλην τῆς Οὐγγαρίας· 2) δημ. ἐπιθέτω ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τινος στεφάνου, στεφανώνω : Χριστόφ. Ἀφῆρωσις 3 ἄνη μαζωμένω τὴν ἀγάπην μου ἐσένα κορωνιάζου.

κορωνιάζεις-έως [οἶ] ὁ νεοσσός τῆς κορωνῆς, μικρὸ κουρουιάνι : Κρατίμ.179.

κορωνίζω [κορωνίζω] Ἐπιρ. κ. μτγν. ἐπιθέτω τὴν κορωνιά εἰς ἔργον τιν, ἀποτελεῖω, ἀποπερατώ : Ἐπιρ. ἐξ δεκάδας κεκορωνίε· 2) ἐπὶ ὀλητῶν περιφερομένων μετὰ κορωνῆς καὶ ἀδόντων ἄσματος πρὸς χρηματολογία, συλλέγω, συναζώ χρήματα διὰ τῆς κορωνῆς, οἷον π. ἡμῖν τραγουδῶ τὴν χελιδόνα, φάλλω τὰ κάλαντα : Ἐθσ 2,Ἰεφ.ἐν λ.

κορωνιός [οἶ] [κορωνιώ], ἄττ. -ίας ὁ ἔχων κεκυρωμένον τὸν τρύχηλον : Σίμων. Ἀμ.18 ἰκωδ. κορωνιότης.]

κορωνίλλη [ή] νεώτ. βοτον. γένος φυτῶν 1ης οἰκος. ἰων χειδροπιών.

κορωνίλληνη [ή] νεώτ. χημ. γλυκοζίτης τοῦ φυτοῦ κορωνίλλη βλ.λ.

κορωνιόν [τό] μτγν. κ. νεώτ. φυτὸν τ· Διοσκ.4, 154· 2) νεώτ. εἶδ. ἐν τῇ κраниολογία, ἡ κορυφή τῆς κορωνοειδούς ἀποφύσεως τῆς γνάθου· 3) νεώτ. κημ. ὑποθετικὸν χημικὸν τὸ στοιχεῖον, μὴ ἀνευρεθῆν μέχρι τοῦδε ἐπὶ τῆς γῆς.

κορωνίας-ον [κορωνιός] κορυφίλος, κυριός, κορυφίλοκερως : Ἡσ. «μνησοειδῆ ἔχων κέρατα βούς», **κορωνίης**-ιδός [ή] [κορωνιάς] κ. νεώτ., αἰτ. -18α κ. -19 ἰ [Ἡοιοδ. ἀν.125] συνήθ. ἐν τῇ Ἰλ κ. ἀραξ ἐν Ὀδ. ὡς ἐπιθ. τῶν πλοίων, τὸ ἔχον τοξοειδῆ τὰ ἄκρα [τὴν πρῆμνην καὶ τὴν πρῶρον], ὁ κορυφίλος ὁ κυριός : Ἡσ. «κορωνιάδας· τὰς κορυφίλοπρῆμνους»· Εὐστ.73,22 «ἢ ἐπικεκαμμένη τὰ ἄκρα» : Ἰλ.Α 170 οἰκάδ' ἴμεν σὺν νηυσὶ κορωνισίαν [Εὐστ. «οὐ μόνον ὡς κοτὰ τὴν κορωνὴν μελαίνας, ἀλλὰ καὶ ὡς τὰ ἄσπασα τὰ κοτὰ πρῶρον καὶ πρῆμνα, οἷα

ἐν λυγισμῶ ἐπικαυπτόμενα ἔχοῦσας», Ὀδ.Τ 182 ὁ μὲν ἐν νηεσσὶ κορωνισίαν Ἰλιον εἰώω φρεθ' ἀμ' Ἀτρεΐδῃσιν· πρβλ. κορωνίη 2) ἐπιθ. τῶν βοτῶν, ὁ ἔχων κορυφίλα, ἐλικοειδῆ κέρατα : Θεοκρ. 25,151 οἱ τ' ἐπὶ βουαὶ κορωνισία βουκόλοι ἄνδρες· 3) ὡς ὄσα. στέφανος πεπλεγμένος ἐξ ἰων' Ἡσ. «κορωνιδός, ἐκ τῶν ἰων πεπλεγμένον στέφανον, τὸ βλασίσματα» : Σηοίχ 29 τῶν τε κορωνιδας οὐλας· 4) συνοστρωμένον, συμπλεγμένον μονοκονδυλίον ἐν τῷ ἔλεε· βιβλίον ἢ κεφαλαῖον : Φιλῶδ.ΑΠ11,41 αὐτὴν ἀλλὰ τάχιστα κορωνίδα γράφατε· ἢ ἐσαχτή ἐν βιβλίῳ τὸ τέλος αὐτοῦ δηλοῦσασ φρ. : ΕΜ 530,40 εἰς προσσηγορικόν τὸ ἐπιτιθέμενον ἐν τῷ ἔλεε τῶν βιβλίων· 5) γραμμὴ τις βραχεία, τ-θεμένη εἰς τὸ τέλος σκηθῆς δρόματος, ἐχλοῦσα δὴ ὀπήροισι ὁ χορδῆς καὶ πορέμενον ἐπὶ ἠθοποιῶ ἢ τῆ ἀνάποιν : Σχολ'. Ἀριστοφ. Νεφ.306 ὅταν ἐν οἷς ἤρξαντο στίχοις, ἐν τούτοις οἱ ὑποκριταὶ παύωνται, ἥς ἐξῆς αἰεὶ τίθεται κορωνίς ἑτέρα τοῦ χοροῦ, ἐπισφραγίζουσα ὄσον τὰ ῥήθεντα· 6) γεν. ἐπιλογος, τέλος : Πλούτ. Ἡθ.334c ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ὅλην μέχρι τῆς κορωνιδος περιέγραψε τὴν αὐτοῦ τραγωδίαν, Πάπ. ἐγὼ κορωνίς εἰμι γραμματικῶν φύλας· 7) μτφ. τὸ ἔρχομα πραγματῶς πικρῶς τὸ ἀκρότατον, ὑπάτον, ἢ κορυφή : Πλούτ. Ἡθ.789 λ. τὴν κορωνίδα τοῦ βίου προελθεῖν, Λουκ. 1οτ. Συγγρ.26 εἶτα ἐπέθηκεν Αἰλάντιον τινα τὴν κορωνίδα, Ἡλιοδ. Αἰθ.10,39 τὴν κορωνίδα τὸν ἀγαθόν, - ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἢ κορωνίς τῆς δημιουργίας· ἢ κ. ἐπὶ προσ., ὁ κορυφαῖος, ὁ πρῶτος, τὸ ἀγλότισμα : Ρητ.1,605,8 ἂ τῶν ποιητῶν κορωνίς, - ἢ κορωνίς τῶν ρητόρων· 8) κ. νεώτ. ὄρχιτ. τὸ ἀνώτατον μέρος τοῦ θρησκευτοῦ οἰκοδομῶν, τὸ γεῖσον· ΕΜ 530,37 ἐπὶ τελευταίῳ τῆς οἰκοδομῆς ἐπιθεῖται· ἢ κ. ἐπὶ προσ., πᾶν ἔξῃον περιζῶμα ἢ στεφάνωμα τοῖκων καὶ ἐπιπέλων, κορινία· 9) κ. νεώτ. γρομ. τὸ ὄμοιον πρὸς φιλήν ὁμοίον τῆς κράσεως, τὸ ἐπιτιθέμενον ἐπὶ τῷ ἐξ αὐτῆς προκύπτοντος μακροῦ φωνήεντος ἢ διφθογγου, οἷον καγῶ [καὶ ἐγώ], τούνομα [τὸ ὄνομα]· ΕΜ 763, 10 «ἠνίκα γίνεται κράσις ἐν ἀρμογῇ δύο λέξεων, τίθεται κορωνίς· ὄσον τὸ ἐμόν τούμογ· 10) νεώτ. μσο. κ. κορωνά σημεῖον τῆς ἐρωποσικῆς μουσικῆς τίθεμενον ἐπὶ τῶν σημείων τῶν φθόγγων ἢ τῶν παύσεων καὶ δηλοῦν τὴν κατὰ βούλησιν ἐπέκτασιν τῆς χρονικῆς τῶν διορκείας· ἢ ἡ ὑψηλότερα τομικὴ ἔνστασις ἐν τινι μελωδίᾳ.

κορωνίσμα-ατος [τό] [κορωνί] μτγν. κ. μσν. ἐπαπικὸν ἄσμα ἀδόμενον ὑπὸ τῶν κορωνιστῶν βλ.λ. πρὸς χρηματολογία, τραγοῦδι τῆς κουρούνας : Ἄγνοκλῆς π. Ἀθῆν.8,360B τὰ ἀδόμενα δὲ ὑπ' αὐτῶν κορωνίσματα καλεῖται, Εὐστ.1914,49.

κορωνιστής [οἶ] [κορωνίη] μτγν. κ. μσν. ὁ μετὰ κορωνῆς περιφερόμενος ἀπὸ οἰκίας εἰς οἰκίαν καὶ ἄδων ἐπὶ τούτω ἐποικτικῶ ἄσματι· Ἡσ. «κορωνισταί, οἱ τῇ κορωνῇ ἀγείροντες» : Ἄγνοκλῆς π. Ἀθῆν.8,360B· πρβλ. κορωνίσμα.

κορωνιτιός [οἶ] ὁ κορωνίης βλ.λ.

κορωνιώ-ω [κορωνίη] ὀχηματικὴ κορωνὴν, κυρτοῦμαι : Ἡοιοδ. Α 289 κορωνιωνάτα πέπλα ἰσχόλ. «ἐπικαμῆ γεννήματα, ἐπικαμπεῖς οἰτάχεις» [ὁ γο. κορωνιωνέται]· 2) ἐπὶ ζῶων, ἔχω κεκυρωμένον τὸν τρύχηλον, ὀρθῆν, ὑπερήφρον στάσι, ὑφουχενίζω, οἷον ὁ ταῦρος, ὁ ἵππος : Φιλ.Ἰηρ. Θεοσα.ΑΠ 9,777 ἰδ' ὡς ὁ πῶλος χαλκοδαίδαλω τέχνη κορωνίω ἐστικε· 3) μτφ. ἐπὶ προσ., ὑπερήφρονος, κορδωνομα, καμαρώνω· Ἡσ. «κορωνίων, γαυριών : Πολυδ.27,15,6 ἐκορωνία καὶ παρετρέβα πρὸς τοὺς ἐπιφανεῖς ἀνδρας, Δίων Χρ. 74,33 κορωνιόνα καὶ γαυριόνα.

κορωνόβιος-ον μσν. ὁ βίον μακρὸν, οἷος φ. τῆς κορωνῆς, διανύσας, ὁ εἰς βαθὺ γήρας φθά-

σας, κοροκοζώητος' || τὸ οὐδ. ἐπὶ τοῦ γήρατος: Μιχ. Ἀκου.1,357 κορωνόθειον γήρας.
κορωνοβόλος-ον [κορώνη-βόλλω] ἑπίγρ. ὁ βόλλων, ταξέων κορώνος. || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. σφενδόνη ἢ τὸξον πρὸς βολὴν κατὰ πτηνῶν: ΑΠ 7,546 εἶχε κορωνοβόλον, πενής λιμηρὸν Ἀριστῶν ὄργανον, ᾧ πτηνάς ἠεροβόλιζε χένας.
κορωνοειδής-ους-ές νεώτ. ὁ ἔχων σχῆμα ῥόμφος κορώνης, κυρτός: κορωνοειδής ἀπόφυσις τῆς κάτω γνάθου καὶ τῆς ὠλένης, - κορωνοειδής βόθρος [μικρὸν κολίωμα σχηματιζόμενον εἰς τὸ πρόσθιον χεῖλος τοῦ βροχιοσίου ὄσπου].
2) νεώτ. βοταν. κορωνοειδής (ἢ) γένος φυτῶν τῆς οἰκ. τῶν καρυφυλλωδῶν.
κορωνών[τὸ] κ. κόρωνων ἢ κορώνη βλ.λ7: Γαλ. Χρ.Μορ.2,15, αὐτ.2,460 τὰ τῆς κεφαλῆς κορωνῶν? ὁ ἀγκῶν.: Λουκ.Τραγωδ.122 βροχίονας, κορωνῶν, καρπὸς ἔσπει, Ὀρειδ.Ἰβ.97.
κορωνοπόδιον [τὸ] μτγν. κ. μsn. ὑποκορ. τοῦ κορωνόπου βλ.λ., εἶδος φυτοῦ: Ἀέτ.1,224, Γεωπ. 20,9 κορωνοπόδιου βοτάνης, Θεοφάν.Νόνν.1,260.
κορωνοποδωδής-ους-ές [εἰδοσ] ὁ ὄμοιος πρὸς τὸ φυτὸν κορωνόπου, ὁ ἐκ τοῦ εἰδους τοῦ κορωνόπου: Θεόφρ.Φ1,10,5 τὰ τῆς συκῆς ἰφύλλω ὡσπερ ἂν εἴποι τις κορωνοποδωδῆ.
κορωνόπου-ποδος [ὁ] κ. νεώτ. τὸ φυτὸν ἀρωγλοσσαν βλ.λ. ὁ κορωνόπου: Θεόφρ.Φ17,8,3, Διοσκ.2,130' || νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν σταυρανθῶν, ἀρμυρήθρα.
κορωνός-ἡ-όν [κορώνη] ἐπὶ τοῦ ὄσπου τῆς σιαγόνος, καμπύλος, κυρτός, λυγιστός: Ἰην.Ἀρθρ.30' || ἐπὶ βωῶν, ὁ ἔχων καμπύλα, ἑλικοειδῆ κέρατα, ὁ ἑλικοκέρατος: Ἀρχιλ.39 βουὸς ἐστὶν ἡμῖν ἐργάτης ἐν οἰκίῃ κορωνός ἐργῶν ἴδρις: πρβλ. κορωνός.
2) ΕΜ 530,27 'γαῦρος, ὕψαιχωνῶν'.
3) τὸ κορωνῶν ὡς οὐσ. βλ.λ.
κορωνουλίαι(οι) νεώτ. ζωολ. οἰκογένεια μαλακοστράκων τῆς τάξεως τῶν κερροπόδων.
κορώνω δημ. ἀνάπτω τὴν μέχρι πυρακτώσεως, πυρακτώ.
2) ἀμτβ. ἀναφλέγομαι, διαπυροῦμαι: κάρωσις ἢ σόμας.
3) μτφ. ἐξάπτω τινα, ἐξερεθίζω, φλογίζω: τὸ κρασι μὲ κάρωσις.
4) ὁμ. αὐτῶ. γίνομαι κατέρυθρος ἐξ ὄργης, κατακοκινίζω ἀπὸ θυμοῦ, ὀργίζομαι ἕως: Χριστόφ. Φαγοπότ 23 ὡς ν' ἀνάψη, νὰ κορώση τὸ κεφάλι μὰς σχεδόν, Ψυχάρ.Ταξ.153 δταν κορώση τὸ κεφάλι μὰς, δταν κανεὶς μὰς πειράξη, φρ. ἀναφε καὶ κάρωσις [εἶνε εἰς φρενάων, ὠργίσθη καθ' ὑπερβολήν].
|| γεν. ἐπὶ πάθους, φθάνω εἰς μεγάλην ἔντασιν, ἐξαψιν: Ψυχάρ.Ταξ.8 τῆς πατρίδας ἢ ἀγάπης, ... κορώνει σὰ σπῖθα κρυφῆ καὶ σοῦ καίει γλυκὰ τὴν φυχή, - ἐκάρωσις τὸ πείσμα τοῦ.
5) συνεκδ. ἐπὶ κλειστοῦ χώρου, πληροῦμαι κηνοῦ ἐκ πυρᾶς: ἐκάρωσις τὸ σπῖτὶ κῆπαν'. || κ. ἀπολ.: ἀνοίχτε τὰ παράθυρα, γιὰτὶ κάρωσις τὸ σπῖτῖ.
6) ρημτ. π. κάρωσις, κάρωσις.
κάρωση [ἢ] [κορώνω] δημ. τὸ κάρωμα βλ.λ.
-κός-ἡ-όν κ. μsn., νεώτ. κ. δημ. ἐπιθετικὸν ἐπιβρονα δηλοῦν τὸν ἀνήκοντα ἢ ἰδιόζωντα εἰς τὴν ἔντασιν τοῦ στελέχους τῆς λέξεως, οἷον ἔθνικῶν, Λιθικῶν, Αἰστριακῶν κ. ἐπιθετᾶ, θηλυκῶν, φυσικῶν, καρδιακῶν, ἐπινοητικῶν, ασφιστικῶν.
κοσάλλανον Ἦσ. ἐπὶ βραχῦ, καὶ τὸ δικαίον.
κοσάλλωφι Ἦσ. ἐκόλαφος.
κοσαλίτης [ὁ] νεώτ. ὀρυκτολ. θειοῦχος ἔνωσις τοῦ μολύβδου καὶ βισμούθιου.
κόσβατοι Ἦσ. καὶ ἐπὶ θυσίῶν τεταγμένοι.
κόσβιτης [ὁ] νεώτ. ὀρυκτολ. πέτρωμα ἐκρηκτικῆς πλουτῶναιον τῆς οἰκογεν. τῶν περιδοσιτῶν καὶ πυροξενιτῶν.
κοσίνη [ἢ] νεώτ. χημ. πικρὰ ὕλη προερχομένη ἐκ τῶν ἀνθέων ἀγανίας τῆς ἀθισσυνιακῆς.

κόσκινοι Ἦσ. καὶ κοιτικίδιοι δρυνίδες.
κοσκινάδικα [τὸ] δημ. τὸ κοσκινοποιεῖν βλ.λ.
κοσκινάκι [τὸ] δημ. ὑποκορ. τοῦ κόσκινου βλ.λ.: παροιμ. καινούργιο κοσκινάκι μου καὶ ποῦ νὰ σὲ κρεμάσω.
κοσκινάς [ὁ] μsn. κ. δημ., θηλ. ἢ κοσκινοῦ ὁ κατασκευάζων ἢ πωλῶν κόσκινα, κοσκινοποιὸς καὶ κοσκινοπῶλης: Πρόδρ.1,226 γείτονον ἔχω κοσκινῶν, ἀφάρωμα μὰς χωρίζει'. || τὸ θηλ. κ. ἢ σύζυγος τοῦ κοσκιναί: παροιμ. βάξει κὶ ἢ κοσκινοῦ τὸν ἄντρα τῆς μὲ τοὺς πρματευτάδες | ἐπὶ τῶν παρ' ἄξίαν κομπαζόντων).
κοσκινευτήριον [τὸ] [κοσκινεύω] πάπ. ὁ τόπος, ἐν ᾧ κοσκινίζου.
κοσκινευτής [ὁ] [κοσκινεύω] πάπ. ὁ κοσκινίζων, ὁ κοσκινοποιὸς.
κοσκινευτικόν [τὸ] πάπ. δαπάνη ἢ ἀμοιβὴ διὰ τὸ κοσκίνομα, τὰ κοσκινοστικά.
κοσκινεύω [κόσκινον] κ. μsn., παθ. παρακ. κεκοσκινευμαι, κοσκινίζω κ. παθ.: Δημόκρ.164, Πλούτ. Ἦθ.90,2D, Πάπ. πυρὸς νέος καθαρὸς ἄδολος ἀδωλὸς ἀκριβὸς κεκοσκινευμένος, Γεωπ.3,7,1 κοσκινευέσθω κοσκίνω'.
2) ρημτ. π. κοσκινευτής, κοσκινευτήριον, κοσκινευτικόν.
κοσκινηδόν ἐπίγρ. μτγν. κοσκίνοῦ δίκην, καθ' ὃν τρόπον κοσκινίζει τις: Λουκ.Τιμ.3 ὁ σεισμοὶ δὲ κοσκινηδὸν καὶ ἢ χιών σωρηδὸν καὶ ἢ χάλαρα πετρῶδων, αὐτ'.Ἐπ.Κρον.24.
κοσκινία [ἢ] νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν караβιδῶν.
κοσκινίδια [τὸ] δημ., συνήθ. κτ. πληθ. κοσκινίδια τὸ ἐκ τοῦ κοσκινοσματος ἀπορριπτόμενον σκύβαλον, ἄ. ὀποκοσκινίδι.
κοσκινίζω [κόσκινον] μτγν., μsn. κ. νεώτ., δημ. κ. κοσκινάω καθαρίζω διὰ τοῦ κοσκίνοῦ, περνῶ ἀπὸ τὸ κόσκινο: Ἀσκληπιδ.Πρ.π.Γαλ.13,326, Διοσκ. Εὐπ.1,154 τὴν τέφραν κοσκίνισας, Γεωπ.13,15,4, - κοσκινίζω τὸ στᾶρι - τὴ φακῆ'.
2) μτφ. κτυπῶ, μαστιγῶν κ. παθ.: Ἰεροκλ.Ἀστ.209, Τζέτ.Χιλ.13, 424 ἐπεί δὲ τροπικώτερον περὶ τινος ἀτάκτου κοσκινοσθῆναι εἴρηκα ὡς συμφετώδη σίτων'.
3) νεώτ. κ. δημ. μτφ. ἐξεπτόξω λεπτομερῶς, λεπτολογῶ, πολυμετάξω: Παλαμ.Τρισεύγ.27 ὄλοι πῖσω σου κὶ ὄλοι γύρω σου τὰ φθιβρίζουν καὶ τὰ κοσκινίζουσι' πρβλ. φιλοκοσκινίζω, φιλολογῶ'.
4) ρημτ. π. κοσκίνομα, κοσκίνισις, κοσκινοστική, κοσκινοστρο, κοσκινοστικός, κοσκινοστός.
κοσκίνιον [τὸ] μτγν. κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ κόσκινου, μικρὸν κόσκινον, κοσκιναί: Χρῆστ.Τυαν.14, 647F ἐάν δὲ σοι παρῆ κοσκίνα μικρά, ἐπίδαλλε'.
2) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν μνησισπερμιοειδῶν.
κοσκίνισις-εως [ἢ] [κοσκίνισα] μτγν. κ. νεώτ. ἢ πράξις τοῦ κοσκινίζω, τὸ κοσκίνομα: Πάπ. τιμὴ κοσκίνισεως, Φιλόπ.Ἰω.Υπομν.Ἀριστλ.ΖΓ 54,2.
κοσκίνομα-ατος [τὸ] [κοσκινίω] νεώτ. κ. δημ. ἢ πράξις καὶ τὸ ἀποτελέσμα τοῦ κοσκινίζω, πέρασμα ἀπὸ τὸ κόσκινο: τὸ στᾶρι θέλει κοσκίνοσμα'.
2) μτφ. λεπτομερῆς, λεπτολογὸς ἐξέτασις.
κοσκινοστής [ὁ] [κοσκινίζω] δημ., θηλ. κοσκινίστρα ὁ κοσκινίζων'.
2) ἢ κοσκινοστρα βλ.λ.2).
κοσκινοστικός-ἡ-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ χρήσιμος ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ κοσκίνομα, ὁ σχετικὸς μὲ τὸ κοσκίνομα: κοσκινοστικὴ μηχανὴ [μηχανή, δι' ἣς κοσκινίζονται διάφοροι ὕλοι τετριμμένοι εἰς κόνην ἢ κόκκοις].
2) τὰ κοσκινοστικά ὡς οὐσ. δαπάνη ἢ ἀμοιβὴ διὰ τὸ κοσκίνομα.
κοσκινοστός-ἡ-ό [κοσκινίζω] δημ. ὁ διὰ τοῦ κοσκίνοῦ ἀπὸ σκυβόλων καθαρθεὶς, ὁ κοσκινοσμένος, ὄντιθ. ἀκοσκίνοστος: στᾶρι κοσκινοστό.
κοσκινοστρα [ἢ] δημ. θηλ. τοῦ κοσκινοστή, ἢ κοσκινοστρα'.
2) ὄργανον κοσκίνοσματος, συν-

ήθ. τὸ ἔχον πλατείας ὀπᾶς : δῶσ' μου τὴν κοσκι- νίστρα, - μηχανὴ μὲ δῶδεκα κοσκινίστρος. **κοσκινίτης** (ὶ) ἄνημ. εἶδος κακοήθους δοθιῆνος ἔχοντος πλείονα τοῦ ἐνὸς κέντρα· 2) παρωνυ- χίς, τριγυρίστρα.

κοσκινόγυρος (ὶ) σχόλ. κ. δημ. ὁ γυρὸς τοῦ κοσκίνου, ὁ κόβρος : ΕΜ756 ἐπιφθέρεται τοῦ κο- σκίνου : Σχόλ. Ἀριστφ. Πλ. 103B

κοσκινοσιδήης-οὔς-ές νεώτ. ὁ ὁμοῖος πρὸς κόσκινον.

κοσκινομαντία (ή) λεξ. κ. νεώτ. ἡ διὰ κο- σκίνου μαντική, ἡ τέχνη τοῦ προλέγειν τὰ μέλλοντα ἢ ἀνακαλύπτειν τὰ κεκρυμμένα τῇ βοήθειᾳ κο- σκίνου.

κοσκινομαντική (ή) λεξ. κ. νεώτ ἡ κοσκι- νομαντεία βλ. λ.

κοσκινόμαντις-εως (ὶ, ἡ), γεν. κ. -ιδος (χοιροβ. ἐν ΑΒ 1193) ὁ διὰ κοσκίνου μαντεύμενος μάντις : Φιλ. 1193. 37, Θεόδρ. 3, 31 εἶπε καὶ ἄ γράτα τάλα- θια κοσκινόμαντις, Ἀρτεμίδ. Δαλδ. 2, 69' πρὸλ. Λοσκ. "Ἀλέξ. 9 κοσκίνω τὸ τοῦ λόγου μαντεύμενος.

κόσκινον (ν) (ὶ) ὶ κ. μων., νεώτ. κ. δημ., ὑποκορ. κοσκινάκι, κυκλικὸν σκεῦος ἐκ λεπτοῦ πλέγματος ἢ ἐκ διατρήτου πλακῶς ἢ δέρματος, δι' οὗ διερ- ρημένη οὐσία τις ἐκ κόνεως ἢ ἐκ κόκκων ἀποτε- λουμένη ἀπολλάσσειται τῶν περιττῶν αὐτῆς στοι- χείων· Πολυδ. 6, 74 ἐπλέγμα ἐκ σχοιναίων ἐν ᾧ τὰ ἄ- λειυρα διασθήουσιν : Σιμων. Ἀμ. 7, 59, Ἀριστφ. Νεφ. 373 ἀληθῶς ὦμην διὰ κοσκίνου οὐρεῖν ἰβρέχειν, Πλάτ. Γοργ. 493B φοροῦεν εἰς τὸν τετρημένον πῖθον ὕδωρ ἑτέρω τοιοῦτῳ τετρημένῳ κοσκίνῳ, Ἀντίφ. Σιδ. ΑΠ 6, 291 τρητὸν γὰρ θεμένα χερὶ κόσκινον εὐ διὰ πυκνῶν σχοιναίων ἡλείουσι πλείονας ἢ ὕ- γάστατο, Πάπ. εἰς χρῆσιν θύρας τοῦ στά- βλου κοσκίνου, Γεωπ. 2, 19, 5' || ἐν ἄνοφ. πρὸς τὴν ἐν Ἄδου τιμωρίαν τῶν Δαναίδων : Πλάτ. Πολ. 363D τοὺς ἄνοσους ἐν ἄδου κοσκίνῳ ὕδωρ φέρειν ἀναγκάζουσι' || ὁμ. ἐν χρ. ἐν τῇ μαντι- κῇ : Λοσκ. Ἀλέξ. 9 κοσκίνω τὸ τοῦ λόγου μαν- τεύμενος, Αἰλ. Ζ 18, 5 ὅτι καὶ ἀλφίτους μαντεύουσι- ται τινες καὶ κοσκίνους καὶ τυρίσκους' πρὸλ. κο- σκινομαντεία· 2) δημ. μτφ. ἐν φρ. ἐπὶ λαθρό- νων πολλὰ τραύματα : τὸν ἔκανε κόσκινον (ἀπό τῆς σφαιρῆς) ἰδιότροπον· 3) μτφ. κ. νεώτ. μαθ. κόσκινός τῶν Ἐρατοσθένους μέθοδος, δι' ἧς ἐπι- ρίσκονται οἱ πρώτοι ἀριθμοὶ ἀπὸ τῆς μονάδος μέ- χρις ὀρίου πινός : Νικόμ. Γερ. Ἀριθμ. I, 13.

κοσκινοποιεῖον (τὸ) νεώτ. ἐργαστήριον, ἐν ᾧ κα- τασκευάζονται κόσκιννα, κοσκινάδικα.

κοσκινοποιός (ὶ) κ. νεώτ. ὁ ποιῶν, κατασκευά- ζων κόσκιννα, ὁ κοσκινάς : Φιλ. ἄλλ. 14, Πολυδ. 7, 160.

κοσκινοπωλκίον (τὸ) νεώτ. κατάστημα, ἐν ᾧ πωλοῦνται κόσκιννα.

κοσκινοπώλης (ὶ) κ. νεώτ. ὁ πωλῶν κόσκιννα, ὁ κοσκινάς : Νικόμ. 19 μεμβραδοπώλαις, . βιβλι- οπούλαις, κοσκινοπώλαις.

κόσκινοράφος (ὶ) πάπ. ὁ ράφην, ἐφαρμο- ζων ἐπὶ τῆς τοῦ λεπτοῦ κοσκίνου στεφανῶ- τὸς διάτρητον ὕψασμα ἢ δέρμα.

κοσκινόριος (ὶ) ὁ ἔχων δέρμα κατάλληλον εἰς κατασκευὴν κοσκίνου· Ἦσ. εἰς κοσκίνου κατα- σκευὴν ῥινός' ἰωῶδ. κοσκινόριος.

κοσκίωμα-ατος (τὸ) ἰξῆ ἄχρ. κοσκινῶ-ῶν) μτφ. μικρὸν πλέγμα, μικρὰ ἐσχάρα : Θεοδ. ΠΔ Ἐξ. 35, 16.

κοσκινότης-ἡ-ὸν μων. ὁ στραγγιλοσιδής : Κ Πορφ. Ἐκθ. 472, 4 κοσκινῶτα πέταλα χαλκά.

κοσκιματίον (τὸ) (πιθ. σκόλλη) ὑποκορ. τοῦ ἄχρ. κοσκίωμα, κτ. πληθ. ἀποκόμματα, ἀπορρίματα Σούματος· Ἦσ ἐτὰ τῶν βυρωδῶν περικαμῆματα, Δεμῆδ. ἐτῶν βυρωδῶν τὰ σμικρότατα περικόμ- ματα· 2) μτφ. κωμ. ἐπὶ τῶν κολακειῶν τοῦ βυρσοδέφου Κλέωνος πρὸς τὸν Δῆμον : Ἀριστφ.

Ἰη. 49 ἐβάπευ', ἐκολάκευ', ἐξηπάτα κοσκιμα- τίους ἄκροισι, τοιαυτὶ λέγων.

κοσμογάπητος-π-ο δημ. ὁ ὑπὸ τοῦ κόσμου ἀγαπώμενος, δημοφιλής : Ξενοφ. Ζακ. Μαντ. 82 αὐτὸς ὁ κοσμογάπητος εἶχε κὶ ἕναν ἐχθρὸ.

κοσμάγος (ὶ) (ἀγω) μτφ. ἐπὶ τῶν ἀστέρων, ὁ ἰθύνων, διευθυντής τοῦ κόσμου : Συνέσ. Ὑμν. 324B σέ μὲν οἱ νεορὶ μέλουσιν, ἀναξ, σὲ δὲ κοσμα- γοὶ ὀμματολαμπεῖς νόες ἀστέραιο ὕμνοισι, Δα- μάσκ. Ἀρχ. 112.

κοσμογενός-ὸν (ἀγω) μων. ἐπὶ πλοίων, ὁ φέρων κόσμον, ἀνθρώπους, ὁ ἐπιδοτήγος : Πισιδ. Γ 211 λευκά τείνων τῶν λογισμῶν ἰστία τῆ κο- σμογαγῶ συνδιεπλεῖς δλακάδι· 2) ὁ ὀδηγὸν τὸν κόσμον, ὁ κοσμογὸς βλ. λ. : Ψέλλ. Χαλ. Ἐξ. 96 δυνάμεις ἐν τῷ κόσμῳ οἱ Χαλδαῖοι τίθενται καὶ ὠνόμασαν αὐτὰς κοσμογαγούς ὡς τὸν κόσμον ἀγούσας προνοητικαῖς κινήσεις.

κοσμαία (τὰ) πάπ. τὰ κοσμητά : Πάπ. κο- σμαίων καὶ ἱρατίων (δ. ἀνάγν. κοσμοριών).

κοσμαίος-α-ον νεώτ. ὁ εἰς τὸ τοῦ κόσμου σύνολον ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος.

κοσμάκης (ὶ) δημ. εἴρων. ὑποκορ. τοῦ κόσμος, ὁ πολὺς λόος, ὄχλος κ. ἰδίως αἱ πτωχότεροι καὶ ἀπαισιώτεροι κοινωνικαὶ τάξεις : Πολυμ. Τρισεῖδ. 84 κόπαια σημάδια ἀπὸ κείνα ποῦ πάντα σημα- δεύουσαν τὸν ἄλλον κόσμο, τὸν κοσμάκη, σάν κὶ ἐμάς, - μ' αὐτὰ ξεγελᾶνε τὸν κοσμάκη, - πει- νάει ὁ κοσμάκης' || φρ. κόσμος καὶ κοσμά- κης ἰσολογία πάσης τάξεως πλῆθος I.

κοσμάων Ἦσ. « ἐρίζειν, ἀγωνομεῖν ».

κοσμοριθίον (τὸ) πάπ. ὑποκορ. τοῦ κόσμος, μι- κρὸν κόσμημα, στολίδι.

κοσμάριον (τὸ) μτφ. κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ κόσμος, μικρὸν κόσμημα· Ἦσ. ἐν λ. καλαμῖς « κοσμάριον τὶ περὶ τοὺς πλακόμους » : Ἀθην. II, 474: ὅτι δὲ καὶ γυναικεῖον κοσμάριον ἐστὶ κἀν- θραξ· 2) γένος φυτῶν τῆς οἴκου. τῶν δεσμι- διοσιδῶν.

κοσμάρχης (ὶ) μτφ. ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου : Δαμάσκ. Ἀρχ. 132.

κοσμοργάνης (ὶ) μων. ὁ δημιουργὸς τοῦ κό- σμου, ὁ πλάστης : Ἰωσ. Ραμεινούτ. ἐν Ρήτ. 3, 474, 33 καὶ δοξάζειν μάλιστα τὸν κοσμοργάνην.

κόσμημα αἰολ. τ. γ' πληθ. παθ. ἄδρ. α' τοῦ κο- σμῶ βλ. λ. ἀντὶ ἐκοσμήθησαν : Ἰλ. Γ I ἐπέη κόσμη- θεν ἄμ' ἠγεμόνεσσιν ἕκαστα.

κόσμημα-ατος (τὸ) [κοσμῶ] κ. νεώτ. κ. δημ., ὑποκορ. κοσμημάτιον κ. δημ. κοσμημάκι τὸ δι' οὗ κοσμοῦμέν τι ἢ κοσμοῦμεθα, στολίσμα, στολίδι, ὄιον δοκτύλιοι, ἐνώτια, περιδέραια, φέ- λια κττ. : Ξεν. ΚΠ 7, 3, 7 λαθόντας καλὸν κόσμημα, Λοσκ. Ὀρχ. 32 ὡσπερ τὴ κόσμημα τῶ παρ' αὐτοῖς ἀγῶνι προτέθεικον, Πολυδ. 5, 95 γυναικεῖα κοσμή- ματα, Πάπ. τὰ κοσμητά δεδομένα τῶ νεκρῶ, -ἐβάλε ἐνέχυρον τὰ κοσμημάτα τῆς' 2) κτ. πληθ. ἐπὶ πολεμῶν, τὰ πολεμικὰ σημεῖα, ἐμβλή- ματα : Πλάτ. Νόμ. 956B βῆματα δὲ μὴ προσφέ- ρειν ἄλλ' ἢ πρὸς τὰ πολεμῶν κοσμημάτα· 3) μτφ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ προσ., ἀγλάισμα, ἐγκαλλώπισμα : Λοσκ. Εἰκ. II ἐ μὴ κεκόσμηται τοῖς δικαίοις κοσμήμασι, - ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς εἶναι τὸ κόσμημα τῆς οἰκονομίας του - τὸ χωριεῖο· 4) νεώτ. κ. δημ. τυπογραφικὸν σχέδιον, ἀρα- βούρηγμα, ματαιῶδες ἐν τῷ κειμένῳ ἢ τῷ ἐξω- φύλλῳ βιβλίου· 5) νεώτ. εἰδ. ἐν τῇ ζωγραφικῇ, διακοσμητικῇ λεπτομέρειᾳ ζωγραφικοῦ πίνακος κ. εἰδ. προσωπογραφίας· 6) νεώτ. μουσ. φθόγ- γοι μουσικῶν παρεμβαλλόμενοι εἰς μελωδίαν πρὸς διαποικίλσιν καὶ πλουσιώτερον αὐτῆς.

κοσμημάτιον (τὸ) νεώτ., δημ. κοσμημάκι ὑπο- κορ. τοῦ κόσμημα βλ. λ.).

κοσμηματογραφία (ή) νεώτ. ἡ τέχνη τοῦ κοσμηματογράφου βλ.λ. 2) τὸ γραφικὸν ὄσσημα: ὠραία κοσμηματογραφία.

κοσμηματογράφος (ὁ) νεώτ. ὁ ζωγραφῶν κοσμήματα ὁ διακοσμητὴς τοίχων, ὀροφῶν, δαπέδων κτγ. διὰ πλαστικῶν κοσμημάτων

κοσμηματοθήκη (ή) νεώτ. θήκη πρὸς φύλαξιν κοσμημάτων.

κοσμηματοποιός (ὁ) νεώτ. ὁ κατασκευάζων κοσμήματα ἐκ ξύλου, γύψου κτλ. πρὸς κόσμον, πρὸς διακόσμησιν, οἷον ἐπιπέλων, οἰκίων, τοίχων προσόψεως κττ.

κοσμηματοπωλείον (τὸ) νεώτ. καταστημα πωλητικῶν κοσμημάτων, οἷον δοκτυλίων, ἐνυτίων, περιδερσίων κττ., χρυσοχοεῖον. ἄδμαντοπωλείον.

κοσμηματοπώλης (ὁ) νεώτ., θηλ., ἱ. γ. νεώτ. ἴδιος ὁ πωλὼν κοσμήματα, ὁ ἔχων κοσμηματοπωλείον.

κοσμητός-εως (ή) (κοσμῶ) κ. νεώτ. ἡ πρόξις καὶ τὸ ὄπτελεσμα τοῦ κοσμεῖν, διάταξις, γατοποίησης, ἀτόλισμα: Πλάτ. Γοργ. 5041) ταῖς τῆς ψυχῆς τάξεις τῆ καὶ κοσμησά: || ἡ διακόσμησις: Ἀριστλ. Οἰκ. 1344η, 19, Πλουτ. Θησ. 23 καὶ χροῖαν δαιοφαῖς καὶ κοσμησέσιν ὡς ἔστιν ἐξαλλάξαντα κομίδῃ 2) πόμ. μτφ. ἡ κοσμία, ἀξιοπρεπὴς ἐπιφάνεια: Πόπ. ἡ τῆς πόλεως καὶ τοῦ βουλευτηρίου κόσμησις.

κοσμητεία (ή) (κοσμητέω) πάμ. κ. νεώτ. τὸ ἀξίωμα τοῦ κοσμητόρος βλ.λ. 2) νεώτ. ὁ χρόνος τῆς ἀρχῆς τοῦ κοσμητόρος.

κοσμητήρα (ή) κ. νεώτ. θηλ. τοῦ κοσμητήρ βλ.λ., ἡ διατάκτρια, ἡ κοσμητήρα: Ὀρφ. Ὑμν. 10, 8 ἀνή, κοσμητήρα θεῶν 2) Ἐπιγρ. τίτλος γυναικὸς ἀξιωματοῦχου ἐν Ἐφέσῳ, ἐφορευοῦσης τὰ τοῦ ἐκεῖ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος.

κοσμητέω (κοσμητής) Ἐπιγρ. κ. πάμ. εἶμο κοσμητής, διευθυντής, διοικητής: κοσμητεύοντας Στατίου 2) ρηματ. π. κοσμητεία.

κοσμητήρ-ηρος (ὁ) (κοσμῶ) ὁ κοσμητής, διευθυντής, ἀρχηγός: Ἐπιγρ. ἐν Αἰσχίν. 3, 185 Δαναῶν πύκα χαλκοχιτώνων κοσμητήρα μάχης ἐξέχον ἀνδρα μολεῖν, Μαν. 1, 105 κοσμητήρας πάλητος 2) Ἐπιγρ. ἐν Ἰάνω, τίτλος ἐπανόμου ἀρχοντος.

κοσμητήριον (τὸ) (κοσμῶ) μτγν. ἐν Σικυῶνι, ἀγαματοθήκη ἀγαλμάτων προσκομμένων εἰς θεῶν τῶν μυστῶν μ. κατὰ τὴν τελετὴν τῶν μυστηρίων: Πασα 27, 5 ταῦτα ἰτὰ ἀγάλματα) μῆ καθ' ἕκαστον ἔτος νυκτὶ ἐς τὸ Διουσίον ἐκ τοῦ καλουμένου κοσμητηρίου κομίζουσι 2) τὸ σάρωθρον: Ἡσ. ἐν. λ. κἀλλυτρον.

κοσμητής (ὁ) (κοσμῶ) κ. νεώτ., θηλ. κοσμητήρια ὁ παρατάκτης στρατοῦ, διατάκτης, διευθυντής, ἄ. κοσμητήρ: Ἐπιγρ. ἐν Αἰσχίν. 3, 185 οὐδ' ἀνεῖκός Ἀθηναῖοις καλεῖσθαι κοσμητῶς πολέμου τ' ἀμφί καὶ ἡγορέας 2) ἐπὶ πόλεως, ὁ νομοθέτης: Πλάτ. Νόμ. 6431: τὸν μείζω πόλεως κοσμητὴν νομοθετεῖν 3) ἐν Ἀθήναις, ἀρχων ἐποπτεῶν τοὺς ἐφήθους κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐφηβείας αὐτῶν ἐν τοῖς γυμνασίοις: Ἐρωπιαν. 194 ὁ κοσμητῆς τοὺς τῆς ἐφηβίας εὐταξίας προνοοῦντας: Ἀριστλ. Ἀθ. 42, 2 χειροτονεῖ . . καὶ κοσμητὴν ἐκ τῶν ἄλλων Ἀθηναίων ἐπὶ πάντας, Πλάτ. Ἀζ. 3661: κοσμητῆς καὶ φόδος χειρῶν, Τέλ. 50η ἐφήθος γέγονεν, μβαλὼν τὸν κοσμητὴν φοβεταί, τὸν παιδοτρίβην 4) κ. νεώτ. ὁ κοσμών, καλλωπίζων, στολιζὼν, διακοσμητής: Ξεν. ΚΠ 8, 8, 20 καὶ τοὺς κοσμητῆς, οἱ ὑποχρῆσται τῆ καὶ ἐντρίβουσιν αὐτοὺς καὶ τὰλλα ρυθμίζουσι 5) Ἐπιγρ. ὁ καθαρῶν τὰ ἀγάλματα τῶν ναῶν.

κοσμητικός-ή-ό(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ κατ' ἄλληλος, ἱκανός, ἰδιάζων πρὸς κόσμωσιν, πρὸς στολισμόν: Ἀριστλ. Οἰκ. 1344η, 26, Ἀνδρόν. Ρ 575α1 2) νεώτ. κτ. ἐπέκτ. ὁ συντελών εἰς τὴν ὑγιεινὴν πε-

ριποίησιν καὶ ἐξωραϊσμόν τοῦ δέρματος, τῆς κόμης κτλ.: . . . πάμ. κ. νεώτ. τὸ κοσμητικὸν ὡς οὐσα πάσα σκευασία, ἀρωματικὴ ἢ μὴ, χρησιμεύουσα πρὸς περιποίησιν ἢ ἐξωραϊσμόν τοῦ δέρματος, τὸ καλλυντικόν: Πόπ. κοσμητικὸν δραχμαὶ Χ' || ἡ κοσμητικὴ ὡς οὐσα ἡ τέχνη τῆς περιποιήσεως καὶ ἐξωραϊσμοῦ τοῦ σώματος: Πλάτ. Πολιτ. 282Α πολλὰς ὁδοὺς τῆς κοσμητικῆς 3) τὰ κοσμητικὰ τίτλος ἔργου τοῦ Κρίτωνος: Γαλ. 12, 446' || τὸ κοσμητικὸν τίτλος ἔργου τῆς Κλεοπάτρας: Γαλ. 12, 432' 4) νεώτ. γρμμ. κοσμητικὸν ἐπίθετον τὸ ἐξάτρον ἰδιότητα ἢ ποιότητα οὐσιωστικῆς, οἷον ποδῶκης Ἀχιλλεύς, κορυβαῖολος Ἐκτωρ, εὐφορος γῆ, ἐξήνους ἀνὴρ.

κοσμητικός ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον κοσμητικὸν βλ.λ.: Ἱεροκλ. ἐν Φώτ. Βιβλ. 465, 9 φιλανθρώπως καὶ κοσμητικῶς.

κοσμητός-ή-όν (κοσμῶ) ἐπ. ὁ καλῶς διατεταγμένος, ἡγέρισιμὸς: Ὀδ. Η 127 κοσμητὴ πρᾶσαι παρὰ νεύατον ὄρχων . . πεφύσασιν.

κοσμητήρα (ή) μτγν. κ. νεώτ. θηλ. τοῦ κοσμητήρος ἡ διατάσσουσα τι, ἐπιμελήτρια: Ἡσ. Σαραχηρῶς ἡ κοσμητήρα τῆς Ἥρας, Ἐπιφάν. 1, 97Δ κοσμητήριαν τοῦ ἰδίου αὐτῆς δημιουργοῦ 2) ἡ κομώτρια: Μοῖρ. 238.

κόσμητρον (τὸ) σχόλ. ὄργανον πρὸς καλλωπίσιν, καθάρσιν, τὸ σάρωθρον: Σχόλ. Ἀριστφ. Εἰρ. 59, Σουῖδ. ἐν. λ. κἀλλυτρον.

κοσμητήρ-ορος (ὁ) (κοσμῶ) ποι. κ. νεώτ., δημ. -ας ὁ πορατάσων πρὸς μάχην στρατὸν, ἡγεμόν, ἀρχηγός, ἄ. κοσμητής: Ἰλ. Α 16 Ἀτρεΐδα . . δύω, κοσμητόρε λαῶν, Ὀδ. Σ 152 ἐν χερσίν ἔθηκε θέσας κοσμητόρ λαῶν, Ρογκ. Ἀλλ. 1, 63 μὲτα προῦχόντων κἀθησαι καὶ κοσμητόρων τῶν λατῶν 2) ὁδηγός, διευθυντής: Ἀπολλ. Ρ 1, 194 ὄρ Οἰνεὺς ἤδη ὑπᾶλλον κοσμητόρα παιδὶς ταλέλειν 3) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐπιτετρομενός τὴν τάξιν ἢ τὴν διακόσμησιν, ὁ κοσμητής: || ὁ ἐπὶ τῆς τάξεως καὶ εὐκοσμίας τελετών, ἀγώνων, ἐκδρομῶν τεταγμένος, τελετάρχης 4) εἰδ. νεώτ. κ. δημ. ὁ προϊστάμενος ἐκαστῆς σχολῆς πανεπιστημίου ἐπὶ ἐν ἔτος: κοσμητῶρ τῆς Ιατρικῆς τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς.

κοσμία (ή) νεώτ. ἡ γένος ἐντόμων λεπιδοπτεῶν τῆς οἰκογεν. τῶν φαλαινιδῶν.

κοσμησιασ-α-ον (κόσμοσι) ὁ ἔχων μέγεθος τοῦ ὅλου κόσμου ἢ ἐνὸς κόσμου βλ.λ.: Δημόκρ. ἐν Στωθ. Ἐκλ. 1, 348.

κοσμίω καθαρῶν, καθαρῶζω: Ἡσ. «σαρῶ».

κοσμικός-ή-όν κ. μαν. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ σῶμα, εἰς τὸν κόσμον βλ.λ. 81 κ. 91: Ἀριστλ. Φυσ. 196α 25 τ' οὐρανοῦ τοῦδε καὶ τῶν κοσμητικῶν πάντων, Πλουτ. Ἡθ. 119Γ τὴν κοσμητικὴν διάταξιν, - ἡ κοσμηκὴ θεωρία τοῦ Κοπερνίκου, - κοσμητικὸν σύστημα (τὸ σῆμα τῶν οὐρανίων σωμάτων ὡς ἐξορτώνται ἀπ' ἀλλήλων), - κοσμηκὴ ἴλη, - κοσμηκὴ κόνις (τὰ λεπτὰ μόρια ἀερολιθικῆς οὐσίας τὸ πιπτοῦσα ἐκάστοτε ἐπὶ τῆς γῆς), - κοσμηκὰ ἄκτινες (αἱ κτ. νεώτ. θεωρίαν προσερχόμενοι ἐκ τῶν πέραν τοῦ πλανητικοῦ συστήματος διαστημάτων), - κοσμηκὸς αἰὼν (μὲν δρ. γεωλ. τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς γῆς, ἀπ' οὗτου ἐσχηματίσθη εἰς αὐτοτελεῖς οὐράνιον σῶμα μέχρι οὗ συντελεσθῆ ἐπ' οὐτῆς τὸ ζῶν πρωτόπλασμα) 2) μτγν. ἐκκλ. μον. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ προσ. ὁ ἐν τῇ κοινωνίᾳ ζῶν, ἀντιβ. μονάζων, ἀποκόσμιος, μοναχός, ἀσκητής, ὀθ. γεν. ὁ ὑπὸ τῶν βίωτικῶν μεριμνῶν περισπόμενος καὶ τὰ ἀγαθὰ καὶ τὰ ἀπολούσεις τοῦ βίου ἐπιδιώκων: Μάξ. Ὀμολ. «κόσμον λέγει ἡ γραφὴ τὸ πρᾶγμα καὶ κοσμηκὸι εἰσιν οἱ τοῖσις τὸν ναὸν προσέχοντες»: Κλήμ. Ἀλ. 2, 378 κοσμηκοὺς γὰρ τοὺς εἰς τὴν γῆν

ἐπιζώντας και τὰς σαρκίικας ἐπιθυμίας ἐξασκούμεναι || κ. ἐπὶ πραγμ., ὁ εἰς τὴν ἐν τῷ κόσμῳ, ἦτορ εἰς τὴν κοινωνικὴν ζωὴν ἀνήκων, ἀναφερόμενος, ἰδιώτων, ἀ. ἐγκόσμιος ἢ εὐδικῶτ. γήλυος, ἀντιθ. οὐράνιος, θεῖος, ἱερός: οὐτ. ξένου, ὧν ξένα τὰ κοσμικά, Μηνσι.12.6 Βι. Αγ. Νικολάου κοσμικαῖς ἀπάσιαις ἀποταξάμενος εὐαθεταίαι, Ζερβ. Λυρ. Σάτ. 2,60 τοῦ Σατανά. . ἡ ἀπόχη σπαρταριστῷ μ' ἐπέταξε στὰ κοσμικά ξανά || μγν. ἅγιον κοσμικόν ἢ παρ' Ἑβραίοις σικνήν ἢ ἡ ἐπιτάφωτος λυχνία και ἡ τράπεζα ἐφ' ἣς οἱ ἄρτοι τῆς προθέσεως: ΚΔ Ἐβρ. 9,1 εἶχε μὲν οὖν και ἡ πρώτη σικνή δικαιώματα λατρείαις τό τε ἅγιον κοσμικόν ἱερμ. Ἰω. Χρυσοστ. «ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ ἐνθα οἱ ἱερεῖς εἰστήκεισαν» ἐπεὶ οὖν και Ἐλλήνοι βατὸν ἦν, κοσμικόν αὐτὸ καλεῖται || νεώτ. κομμικὴ ἐξουσία ἢ πολιτικὴ, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὴν θρησκευτικὴν: οἱ πάπαι ἀνέκαθεν ἤξουν και ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας ἤσκουν και κομμικὴν ἐξουσίαν || ὁμ. ὡς ὄρος ἐν ταῖς εἰκαστικαῖς τέχναις, Ἰδ. τῆ ζωγραφικῆ, κομμικὴ τέχνη ἢ οὐκὶ κατὰ τοῦ κανόνας και τοὺς περιορισμοὺς τῆς θρησκευτικῆς χριστιαν. παραδόσεως: || μων., νεώτ. κ. δημ. γεν. ἐπὶ προσ., ὁ οὐκὶ ἱερωμένος, ἀ. λαϊκός, ἀντιθ. κληρικός, μοναχός: Πρὸδρ. 2,628 καὶ μοναχός και κομμικός και γέροντας και νέου, Σέργ. Μακρ. ἐν Σάθ. 3,318 τῶν ἁγίων ἀρχιερέων ἀποσχονισθεῖς τοῦτοσ καταφρόνει, τοὺς δὲ κομμικούς ἐθεράπευε, Πισπαδ. Χριστ. Διηγ. 79 εἶχε ἀνακαινισθὴ ἐσχάτως δαπανῆ ἐνὸς κομμικοῦ χριστιανοῦ. 3) νεώτ. κ. δημ. εἰδ. ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος, γινόμενος εἰς τὴν κοινωνίαν κ. Ἰδ. εἰς τὰς ἐπιφανείας, τὰς σημασιούσας τάξεις τῆς κοινωνίας, εἰς τὸν λεγ. κολὸν κόσμον: κομμικὴ κίνησις (τὰ διάφορα θεωρούμενα ὡς ἀξιωματικόνευτα τερπνά γεγονότα τοῦ καθ' ἡμέραν βίου, ὡν ἐπίσημοι δεξιῶσεις, μεγάλοι χοροί, γάμοι κτ. λ. - κομμικοὶ τρόποι [οἱ κακοὶ τρόποι, ἢ εὐπρεπῆς και πῶς ἐπιτετηδευμένη συμπεριφορὰ], - κομμικὸν κέντρον (ἴσπος, κατὰστη-μα ὅπου πρὸς τέρψιν συγχάουσαι οἱ τοὺ λεγ. καλοὺ κόσμου, Ἰδ. οἱ ἐπιδεικνύμενοι): ἡ Γλυφάδα ἐγίνε κομμικὸν κέντρον, - εἶναι ἀπρεπὲς νὰ συγχάουσι κληρικοὶ εἰς κομμικά κέντρα || ἐπὶ προσ., ὁ συνήθως, ὁ συχάως μετέχων κομμικῶν βλ. ἀνωτ. διασκεδάσεων, ὁ ἐπιδεικνύων κομμικοὺς τρόπους, κομμὴν ἐφ' ὧνάσιον κτ.: ἢ κυρία εἶναι πολὺ κομμικὴ, - δὲν εἶναι σοδαρὸς ἀνθρώπων, κάνει πολὺ τὸν κομμικὸν ἐπίρρ. κ. νεώτ. κομμικῶς βλλ., δημ. -ά.

κομμικότης -πτος (ἡ) νεώτ. τὸ γνώρισμα τοῦ κομμικοῦ, ἢ τόσις και ἡ ἱκανότης πρὸς τὴν μετ' ἄλλων ὄναστροφήν.

κομμικός ἐπίρρ., μγν. κ. νεώτ., δημ. -ά κατὰ τὸν τρόπον τοῦ κόσμου: Πτολ. Τετραβ. 112, Ἰω. Χρυσ. 11,355Α οὐ κομμικός, οὐδὲ βιωτικῶς.

κομμικόν (τὸ) μγν. ὑποκορ. τοῦ κόσμου, κοσμῆμα, στολίδι: Διδό. Σ. 2,512 τὰ τῶν γυναικῶν κόσμια, Πλούτ. Ἠθ. 141Ε ταῦτα τὰ κόσμια κατασχυνεῖ μου μάλλον ἢ κομμῆσει τὰς θυγατέρας, Πάπ. κομμῶν ἐπικαιμένων τῇ κεφαλῇ. 2) τὸ σῆμα τοῦ ἀξιώματος: Διδό. Σ. 38/9,16 τὰ τῆς ἀρχῆς ἀνακτησάμενος κόσμια, Πλούτ. Δημητρ. 45 τῶν βασιλικῶν κομμῶν ἐρημον ἐπεφοῖτα.

κόσμιοσ -α-ον [κόσμος] κ. μων., νεώτ. κ. δημ. κ. κόσμιος-ον [Γαλ. 16,606], παραθ. κομμικότερος, κομμικώτατος ὁ μετὰ κόσμου, εὐρύθμως, κολῶς διατεταγμένος, κεκανονισμένος, κανονικός, μέτριος: Πλάτ. Πολ. 560D μετριότητα δὲ και κομμῶσαν δαπάνην, οὐτ. Κριτ. 112C κοσμίας ὁμοδομοῦντο οἰκήσεις, Βι. Ἀλεξ. 4,119 ἐπεμφε πρὸς Ἀλέξανδρον .. κόσμια περιδέραια, -κόσμιοι τρόποι,

-κοσμια ἐκφρασις -ἐμφάνσις || Ἠσ. «κοσμιατῆρ» εὐκαλλῶπιστος. 2) νεώτ. ὁ εἰς ὄλον τὸν κόσμον, εἰς τὸ σύνολον τῆς αἰσθητῆς ἡμῖν ὄλης ἀνήκων, ἀναφερόμενος: πρβλ. συνηθ. κομμικός, παγκόσμιος: Ζερβ. Μυθ. Ζ. 47 τὸ ὄπσον ἐμφυχῶνουν τ' ἀφθονα ὄσον και λεπτὰ σπέρματα τῆς κοσμίου δημιουργίας. 3) εὐτακτος, σεμνός, φρόνιμος, Ἰδ. ἐπὶ προσ.: Ἀριστφ. Πλ. 89 ὡς τοὺς δικαίους και σοφοὺς και κομμίους, Λυα. 21,19 κόσμιοι και σώφρων, Πλάτ. Πολ. 329D ἄν μὲν γὰρ κόσμιοι και εὐκολοὶ ὡσι, και τὸ γῆρας μετρίως ἐστὶν ἐπίπνον, Ἀναξανδρ. 56 ἦτις ἐστὶ κοσμια γυνή, Ἀριστλ. Πολιτ. 1277b, 23 εἰ οὕτω κοσμια εἴη ὡσπερ ὁ ἀνήρ ὁ ἀγαθός, ΚΔ Τιμ. 1,3,1 δεῖ οὖν τὸν ἐπίσκοπον ἀνεπίληπτον εἶναι .. σώφρονα, κόσμιον, - κόσμιοσ ἀνθρώπων - συμπεριφορὰ || νεώτ. ἐν τόσις σχολείσι κοσμια-κοσμιατῆρ διαγωγή βαθμοὶ διαγωγῆς τῶν μοθητῶν || ἐν ἀπροσ. φρ. μτ. ἀπαρφ. κοσμῖον ἐστὶ εἶναι σεμνόν: Ἀριστφ. Πλ. 565 κλέπτιον κοσμῖον ἐστὶν και τοὺς τοίχους διορῦπτιν ἱερῶν. || π. ἀτ. ρήτ. καλός, τίμιος: Λυσ. 26,3 ὅτι αὐτὸς κόσμιοσ ἐστὶ και οὐκ ὄραται ποιῶν ἀ ἔτεροι ἐνταῦθα τολμῶσιν κ. συγκρ. Ἰσοκρ. 20,18 τοὺς ἄλλους πολιτας κομμικότερους ποιήσατε. 4) γεν. ἄγνός, ἀφογός: Ξεν. Ἀπομν. 3,11, 14 τοὺς δεομένους ὑπομνήσκαις ὡς κομμιατῆρ τὴ δμιλία. 5) ἐπὶ ἀσθενούς, ὁ ἡσυχός: Ἰππ. Διαίτ. 65 τὸν λουόμενον κόσμιον και σιγῆλον και μηδὲν αὐτὸν προσεργάζεσθαι. 6) τὸ κόσμιον ὡς οὐσὴ ἢ κομμῖοτης, ἢ σεμνότης, τιμιότης, αἰθρηοσύνη: Σοφ. Ἠλ. 872 ἡφ' ἡδονῆς τοῦ, .. δῖωκομαι τὸ κόσμιο μεθεῖσα σὺν τάξει μολεῖν, Πλάτ. Νόμ. 802E πρὸς τὸ κόσμιον και σώφρον μάλλον ἀποκλίνω. 7) τὸ ἄρσ. ὡς οὐσ. κομμικός, κοσμοπολίτης: Πλούτ. Ἠθ. 600E, Ἀρρ. Ἐπικτ. 1,9,1.

κομμῖοτης -πτος (ἡ) κ. μων. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ κομμίου, εὐταξία, εὐπρεπεία, σεμνότης, τιμιότης: Ἀριστφ. Πλ. 564 κἀναδιδάξω ὅτι κομμῖοτης οἰκεῖ μετ' ἐμοῦ, Πλάτ. Πολιτ. 307B τὰ τῆς κομμῖοτης ὄνομα ἐπιφέρομεν αὐτοῖς ἔθμασι, Ἀριστλ. Ἠθ. 1109a, 16 ἰάντιθ. ἀκολασία], Καισαρ. Δαπ. ἐν Σάθ. 3,86 ὄπου εἰς ἰδικὴν σου κομμῖοτητα φέρεσι, - τὴν συμπεριφορὰν του χαρακτηρίζει ἢ κομμῖοτης κ. πληθ.: Φιλῶδ. Μουσ. 44κ τὰς αἰσχύνας και κομμῖοτητας.

κομμῖοσμος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων. κολεοπτερόν τῆς οἰκογεν. τῶν κεραμβυκιδῶν.

κομμῖοδης -ους-εσ μγν. ὁ κομμικὸς, στολι-στικός κ. συγκρ.: Κλήμ. Ἀλ. 284 κομμῖοδεστέρα γὰρ και ἀνδρωδεστέρα μετ' εὐαχῆμονος βῶμης ἡ τοιαῦτη διαπρόησις.

κομμῖων -οντος (ὁ) Ἐπιγρ. εἰς ὧν τῆς ἀρχῆς τῶν κόσμων.

κομμῖως ἐπίρρ. κ. νεώτ. κ. παραθ. κομμῖωτερον, κομμῖωτατα, εὐπρεπῶς, σεμνῶς, τιμῶς: Ἀριστλ. Πλ. 709 τὰ νοσητάτα σκοπῶν περιήσι πάντα κομμῖως πάνυ, Λυσ. 3,6 οἱ οὕτω κομμῖως βεθῖωκασιν, Πλάτ. Φαιδ. 68C ἀλιγῶρω ἔχειν και κομμῖως || κ. παραθ.: Λυσ. 3,4 ὅστις κομμῖωτατα τὰς συμφορὰς φέρειν δύναται, Ἰσοκρ. 15,162 κομμῖωτερον βεθῖωκείναι τῶν ἄλλων.

κοσμιοαναγυρεύω μγν. κ. μων. ἀναζητῶ ἀνά τὸν κόσμον: Εὐτόχ. 81,283, Ἀιβ. Ροδ. 595 ἐβγῖνω νὰ περιπατῶ και νὰ κοσμιοαναγυρεύω.

κοσμῖοβίος (ὁ) μγν. ὁ ἔχων ἀφιερωμένην ὄλην του τὴν ζωὴν εἰς τὰ τοῦ κόσμου, τὰ ἐπίγεια, ὁ δι' αὐτὰ μόνον ζῶν: Γρηγ. Ναζ. 2,152C.

κοσμῖοδοῆ (ἡ) δημ. βοη προερχομένη ἐκ πολ-λου πλῆθος, ὄλοδοῆ.

κοσμῖοδόρος (ὁ) ἱβηροσικωὶ μων. ὁ καταβι-βρώσκων, κατατρώγων τὸν κόσμον: Μάξ. Ὀμολ. 1,86.

κοσμοβριθής-ους-ές [βριθῶ] νεώτ. ὁ βριθῶν, πλήρης κόσμου : κοσμοβριθῆς αὐράνος· 2) ὁ πλήρης ἀνθρώπων : κοσμοβριθῆς κέντρον-πλατεῖα.
κοσμογένεια (ή) μτγν. κ. μsn. ἡ γένεσις, πλάσις, δημιουργία τοῦ κόσμου : Κλῆμ. Ἀλ. 6,683 ἡ κοσμογένεια ἐν ἔξ̄ περαιούται ἡμέραις, Ἰουλ. Γαλ. 4,9Λ.
κοσμογενής-ους-ές μτγν. μsn. ὁ ἐν τῷ κόσμῳ γεννηθείς : Ἀνών. Ὑμν. εἰς Πορθ. 11 ἰαμ. φ. γ. ρ.
κοσμογονία (ή) νεώτ. ἡ γένωσις τοῦ κόσμου, οἶον τῶν τόπων καὶ τῶν κλιμάτων τῆς γῆς.
κοσμογονία (ή) μτγν. κ. νεώτ. ἡ γένεσις τοῦ κόσμου : Κλεομήδ. 1,1, Κλῆμ. Ἀλ. Στρομ. 4,475 || τίτλος ἔργου τοῦ Πορμενίδου : Πλούτ. Ἠθ. 7,561ε.
κοσμογονικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κοσμογονίαν, εἰς τὴν περὶ τῆς γένεσεως τοῦ κόσμου μυθολογίαν ἢ θεωρίαν : κοσμογονικὴ θεωρία - μῦθοι.
κοσμογόνος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ πλάττων, ὁ δημιουργῶν τὸν κόσμον : Ἠράκλειτ. Ἀλληλ. 439 τῶν ὅλων κοσμογόνον στοιχεῖον, Συνέα. Ὑμν. 345C τὸν κοσμογόνον κόρον, - κοσμογόνος δύναμις.
κοσμογράφια (ή) μτγν. κ. νεώτ. ἰων. -η ἡ περιγραφή τοῦ κόσμου, τῶν οὐρανίων φαινομένων : Διογ. Λ. 9,46, Κλῆμ. Ἀλ. Στρομ. 6,757 περὶ τῆς κοσμογραφίας καὶ γεωγραφίας, Ψυχρ. Λόγ. 22,304 συνθεῖς κοσμογραφίαν ἀσύνητον || νεώτ. στοιχειώδης ἀστρονομία περιοριζομένη εἰς τὴν περιγραφὴν τοῦ οὐρανοῦ σύμφωνα καὶ διδασκαλομένη εἰς τὰ σχολεῖα τῆς μέσης ἐκπαίδευσσεως.
κοσμογραφικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κοσμογραφίαν βλλ.
κοσμογράφος-ον μτγν. μsn. κ. νεώτ. ὁ περιγράφων τὸν κόσμον : Ἰω. Γαζ. 2,3 || νεώτ. τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ. ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὴν κοσμογραφίαν.
κοσμογυρεύω μsn. κ. δημ. ὄναζιπῶ τινα, γυρεύω ἀνὰ τὸν κόσμον, ἀ. κοσμοαναγυρεύω : Λιβ. Ροδ. 3562 καὶ ἐπεριπάτων μοναχῶς καὶ ἐκσμογυρεύει αε.
κοσμογυρισμένος-η ο δημ. μτγ. παθ. παρατ. τοῦ ἀρχ. ρ. κοσμογυρίζω ὁ ταξιδεύσας εἰς πολλὰ μέρη, ὁ κοσμογυριστός, κοσμοπερηλατημένος.
κοσμογυριστής (ὁ) ἰεκ τοῦ ἀρχ. κοσμογυρίζω) ὁ ταξιδεύων εἰς πολλὰ μέρη τῆς γῆς : Γρην. Σκ. Τερρ. 69,15 κοσμογυριστάδες, νυχτοστρατοκόμοι ἤλιοι καὶ φεγγάρια πάνε καὶ γυρνᾶνε.
κοσμογυριστός-η ο δημ. ἰεξ ἀρχ. κοσμογυρίζω) δημ. ὁ κοσμογυρισμένος βλλ.
κοσμοδεσπότης (ὁ) μsn. ὁ δεσπότης, κύριος, ἐξουσιαστής τοῦ κόσμου : Εὐστ. Πον. 162,67.
κοσμοδιοικητικός-ή-όν μτγν. ὁ διοικῶν, κυβερνῶν τὸν κόσμον || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἡ διοικήσις τοῦ κόσμου : Στωθ. Ἐκλ. 2,66.
κοσμοδόχος-ον (δέχομαι) μτγν. ὁ τὸν κόσμον ἐν ἑαυτῷ δεχόμενος, καταβροχθίζων : Ἐπιφών. 2, 268C ἐν τῷ κοσμοδόχῳ κῆτει τὸ ἄδου.
κοσμοειδής-ους-ές μτγν. ὁ ὅμοιος πρὸς κόσμον : Ὀραπ. Ἰερογλ. 1,10 κοσμοειδῆ τὴν γένεσιν.
κοσμοειδῶς ἑπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον κοσμοειδῆ βλλ. : Ὀραπ. Ἰερογλ. 1,59 ὄφιν κοσμοειδῶς ἐοχητατισμένον.
κοσμοζών (τὸ) νεώτ. βιολ. συνήθ. κτ. πληθ. ἐν φρ. κοσμοζών θεωρία θεωρία, καθ' ἣν τὰ ζωϊκά σπέρματα μεταφέρονται ἀπὸ τοῦ ἐνδὸς οὐρανοῦ σώματος εἰς τὸ ἄλλο.
κοσμοθεάμων-ονος (ὁ) (θεῶμαι) μsn. ὁ τὸν κόσμον θεῶμενος, ὁ ἀγαπῶν νὰ θεάται τὸν κόσμον : πρβλ. κοσμικός : Στωθ. Θεόδ. 64.
κοσμοθεία (ή) νεώτ. φιλοσ. θερηκία θεοποιούσα τὸ σύμπαν, ἀ. κοσμοθεϊσμός, πανθεϊσμός.
κοσμοθεϊσμός (ὁ) νεώτ. ἡ κοσμοθεία βλλ.
κοσμοθέτης (ὁ) ἰθιήριμ μτγν. ὁ ρυθμιστής, κυβερνήτης τοῦ κόσμου : Γρηγ. Ναζ. 3,401Α.

κοσμοθεωρία (ή) νεώτ. φιλοσ. ἡ περὶ κόσμου θεωρία, ἡ γενικὴ ἀντιλήψις περὶ τὸν ἀντολογικῶν προβλημάτων.
κοσμοθρήνητος-(η)-ον(ν) (θρηνώ) μsn., νεώτ. κ. δημ. ὁ ὑπὸ τοῦ κόσμου θρηνοῦμενος : πρβλ. κοσμογάλητος : Κωδ. Παρισ. 2403.
κοσμοϊστορικός-ή-όν(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου, ὁ ἔχων ἱστορικὴν σημασίαν δι' ὅλον τὸν κόσμον, ἐξαιρετικῶς μέγας, λίαν σπουδαῖος : κοσμοϊστορικὸν γεγονός || κ. ἐπίρρ. -ῶς.
κοσμοκαλόγηρος (ὁ) μsn. ὁ λαμβάνων τὸ μοναχικὸν σῆμα, χωρὶς νὰ εἶναι κολόγηρος καὶ ζῶν ἐν τῷ κόσμῳ.
κοσμοκίνητος (ὁ) μsn. ὁ κινούμενος ἐν τῷ κόσμῳ : Πισιδ. Ἐξαήμερ. 216 φωτός πηγὰς κοσμοκινήτους ἔχει.
κοσμοκόμη (ή) (κόμησι) μτγν. ἐπί τελέως, ὁ εὐ-τρεπίζων, κολλωπίζων τὴν κόμην : Φίλιππ. Θεσο. ΑΠ 6,247 κτένα κοσμοκόμη.
κοσμοκράτης (ὁ) μsn. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐξουσιαστής τοῦ κόσμου, ὁ κοσμοκράτωρ : Πρόδρ. 8,88 τὸν σφίνα περιελομένη (ἡ Πρόνοιος) τὸν κοσμοκράτην 2) νεώτ. ὁ ὁπαδὸς τῆς κοσμοκρατίας, ὁ ἀποδεχόμενος τὸ δόγμα τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ.
κοσμοκρατία (ή) νεώτ. τὸ πολιτικὸν δόγμα τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ βλλ.
κοσμοκρατικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κοσμοκράτορα : Πρὸκλ. Τίμ. 212 κοσμοκρατικὴ ἀξία 2) νεώτ. ὁ ὁπαδὸς τῆς κοσμοκρατίας βλλ., ὁ κοσμοκράτης.
κοσμοκρατορία (ή) μsn. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐπὶ τοῦ κόσμου κυριαρχία, ἡ ἐξουσία καὶ διακυβέρνησις ὅλου τοῦ κόσμου ἢ μεγάλου μέρους αὐτοῦ : Νικήτ. Θεοσ. 331Α, - ἡ κοσμοκρατορία τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου - τῆς Ρώμης.
κοσμοκρατορικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κοσμοκράτορα ἢ τὴν κοσμοκρατορίαν : Εὐσ. Ἐγκώμ. Κωνστ. 619D τῆς κοσμοκρατορικῆς ἀρχῆς τοῦ νικητοῦ βασιλέως.
κοσμοκρατῶ-τω μsn. κυριαρχῶ, ἐξουσιάζω τὸν κόσμον : Στωθ. Θεόδ. 721, Λιβ. Ροδ. 337 νὰ διαδεχθῆς στήν χώρα του καὶ νὰ κοσμοκρατήσῃς.
κοσμοκράτωρ-ορος (ὁ) κ. μsn. κ. νεώτ., δημ. κοσμοκράτορας ὁ ἐξουσιαστής, κυβερνήτης τοῦ κόσμου : Ὀρφ. Ὑμν. 3,3β1, Ἀλεξ. 325 καὶ τοῦτον κοσμοκράτορα καὶ βασιλέα μέγαν, - ὁ Μέγας Ἀλεξάνδρος ἀνεδείχθη κοσμοκράτωρ || κ. κολλοκαυτικῶς, οἷον ἐπὶ τοῦ Μανουὴλ Κομνηνοῦ, ὁ αὐτοκράτωρ : Πρόδρ. 1,255 ἐγὼ δέ, κοσμοκράτωρ μου, ταῦτας τὰς τρεῖς κολάσεις ἐνταῦθα τὰς κολλάζομαι καὶ πρὸ τῆς τελευτῆς μου 2) ἐπὶ πλανήτου, ὁ διευθύνων τὰ τὸν κόσμον, τὰ γῆνα : Κοτ. Ἀστρλ. Κ 6,68, Δαμάσκ. Ἀρχ. 131 οἱ ἐπτά κοσμοκράτορες τοῦ κόσμου 3) ὁ διάβολος, σατανᾶς : Κδ Ἐφρα. 6,12 πρὸς τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου πρβλ. Ἰάμβλ. Μυστ. 2,3 οἱ κοσμοκράτορες οἱ τὰ ὑπὸ σελήνην στοιχεῖα διοικούντες.
κοσμοκτισία (ή) (κτίζω) μsn. ἡ κτίσις, δημιουργία τοῦ κόσμου : Κωδ. Παρισ. 2494.
κοσμοκτίστηρ-ορος (ὁ) μsn. ὁ κτίστης, δημιουργὸς τῆς πλάσεως τοῦ κόσμου : ΚΜονασσ. 2Α ὁ τοῦ θεοῦ . . κοσμοκτίστηρ λόγος.
κοσμοκτόνος (ὁ) (κτείνω) μsn. ὁ φονεὺς, ἀφασιστὴς τοῦ κόσμου, ἀ. κοσμοκλέτης : Πισιδ. Ἐξαήμερ. 1821.
κοσμολαμπής-ους-ές μsn. ὁ ἐπιέχων λάμπην εἰς τὸν κόσμον, ὁ φωτίζων τὸν κόσμον : ΑΣΣ Μαῖου 2,731,26 τοῦ . . κοσμολαμπῆος σωτήρος.
κοσμολάβηρος (ὁ) (λαμβάνω) μsn. ὁ κοσμοκλέτης βλλ. : Πισιδ. Ἐξαήμερ 340.

κοσμολέτης (ὁ) (ἄλλωμ. μαν., θηλ. κοσμολέτειρα ὁ καταστροφῆς, ἐξολοθρευτῆς τοῦ κόσμου, ἄ. κοσμολέθρος : Γρηγ. Ναζ. 2,87B ὄμβρος ὁ κοσμολέτης, Φιλῆς 1,458 κοσμολέτειρα κατάρα, Γερμ. B 278 κοσμολέτειρα τοῦ Ἄϊδου γαστήρ.

κοσμολόγητος-η-ο δημ. κ. κοσμολόγητος ὁ λιαν φημιολογούμενος, ὁ περίφημος, ἐξακουστός : Γρην. Σκ. Terr. 19,1 ἀλλ' στήν κοσμολόγητη τὴν Ζουχραῖ ταγγάνα.

κοσμολογία (ἡ) λεξ. κ. νεώτ. ἡ περὶ γενέσεως τοῦ κόσμου θεωρία, ἄ. κοσμογονία : Θεο. Στεφ. ἐν λ. || σύγγραμμα ἀσχολούμενον περὶ τῆς γενέσεως τοῦ κόσμου.

κοσμολογικός-ἡ-όν μτν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κοσμολογίαν, ὁ κοσμογολογικός : Διον. Ἀρεοπ. π. Θεο. Στεφ. ἐν λ. κοσμολογική φιλοσοφία, - κοσμολογική ἀπόδειξις τῆς ὑπάρξεως τοῦ Θεοῦ || ὁ κοσμολογικός τίτλος συγγράμματος τοῦ Ἰαννοῦ : Σχόλ. Ἀριστ. Φίρ. 83S.

κοσμομάνης-οὺς-ές (μείνομαι) μτν. ὁ μανιωδῶς τὸν κόσμον νεμόμενος : Χρησμ. Σιβ. 5,618 κοσμομάνης πόλεμος.

κοσμομήτωρ-ορος (ἡ) μsn. ἐπὶ τῆς Εὐας, ἡ μήτηρ τοῦ κόσμου, ὄλων τῶν ἀνθρώπων : Δασμακ. 196,649 κοσμομήτωρ. Εἰδα.

κοσμονομία (ἡ) νεώτ. τὸ σύνολον τῶν νόμων τῶν διεπιόντων τὸν κόσμον, τὸ σύμπαν.

κοσμοξάκουσμένος-η-ο (ἰακούω) δημ. μτχ. παθ. παρακ. (ἔξ ἄχρ. ρ.) ὁ ἔχων ἀκουσθῆ εἰς ὄλον τὸν κόσμον, ὁ ἐξακουσμένος, ἐνδοξος, ἄ. κοσμοξάκουστος : Παλαμ. Ὑμν. Ἀθ. 22 δικίη σου εἶναι κι ἡ θάλασσα ποῦ θά τὴν αὐλακῶνουν μιὰ μέρα τὰ καρδιά σου τὰ κοσμοξάκουμένα.

κοσμοξάκουστος-η-ο (ἰακούω) δημ. ὁ κοσμοξάκουσμένος βλ. λ.

κοσμοπάθης-οὺς-ές (πάσχω) μsn. ὁ εἰς τὰ τοῦ κόσμου ἀρεσκόμενος : Εὐστ. Πον. 234,89.

κοσμοπάτωρ-ορος (ὁ) μsn. ἐπὶ τοῦ Ἀδὰμ, ὁ πατήρ τοῦ κόσμου, ὄλων τῶν ἀνθρώπων : Δασμακ. 196,649.

κοσμοπλάνης (ὁ) μτν. κ. δημ., θηλ. δημ. κοσμοπλανεύτρα ὁ πλανῶν τὸν κόσμον, τὸν ὄλον, λαοπλόδος : Ἀποστ. Διατ. 7,32 || δημ. εἰδ. ἐπὶ γυναικός, ἄ. ξελογιάστρα.

κοσμοπλάστης (ὁ) (πλάττω) μτν. ὁ πλάστης, ὁ δημιουργὸς τοῦ κόσμου, ἄ. κοσμοποιός : Φιλ. 1,526,7 τὴν ἀπὸ τοῦ κόσμου πρὸς τὸν κοσμοπλάστην ἀποδημία.

κοσμοπλαστικός-ἡ-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Θεὸν ὡς κοσμοπλάστην ἢ εἰς τὴν ὑλικὴν δύναμιν ὡς δημιουργὸν τοῦ κόσμου : ὁ κοσμοπλαστικός καὶ ὁ ὑλοζωικός ἀθεϊσμός.

κοσμοπλαστώ-έω (κοσμοπλαστής) μτν. πλάττω, σχηματίζω τὸν κόσμον : Φιλ. 1,437.

κοσμοπληθής-οὺς-ές μτν. ὁ πληρῶν τὸν κόσμον : ΠΔ Μακκ. 4,15,31 ἐν τῷ κοσμοπληθεὶ κατακλισμῷ.

κοσμοπλήμυρα (ἡ) νεώτ., δημ. κ. κοσμοπλήμυρα συγκέντρωσις μεγάλου πλήθους ἀνθρώπων, κοσμοσυρροή.

κοσμοπλόκος-ον (πλέκω) ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὁ συγκρατῶν, διευθύνων τὸν κόσμον : ΑΠ 9, 52S,11 σὺ δὲ πάντα πλόων . . ἀρμύζεις.

κοσμοποθητός(-η)-ο(ν) (ποθῶ) κ. δημ. ὁ ὑπὸ τοῦ κόσμου ποθούμενος, ποθητός : Θεόφιλ. Ἔκκλ. 27,4 || δημ. ὁ λιαν ἀγαπητὸς ὑπὸ τοῦ κόσμου, τοῦ λαοῦ.

κοσμοποίητής (ὁ) (κοσμοποιῶ) μτν. ὁ δημιουργὸς τοῦ κόσμου : Ἑρμεί. Ἄλ. ἐν Στοβ. 1,49,44.

κοσμοποιητικός-ἡ-όν μτν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κοσμοποίησιν βλ. λ. : Φιλ. 1,4.

κοσμοποιία (ἡ) ἡ δημιουργία τοῦ κόσμου, κο-

σμογονία : Ἄριστ. Μεταφ. 985a,19 Ἄναξαγόρας μηχανῇ ρῆται τῷ νῦ πρὸς τὴν κοσμοποίησιν, Στράβ. 1,15,59 ἀρχαὶ δὲ τῶν μὲν συμπάντων ἐπεραι, τῆς δὲ κοσμοποιίας τὸ ὕδωρ, Θεμιστ. Λόγ. 26,317D Ἄναξαγόρας . . νοὺν καὶ θεὸν πρῶτος ἐπαγαγόμενος τῆ κοσμοποιία, Δαμασκ. Ἀρχ. 270'

|| τίτλος συγγράμματος τοῦ Ἑρμεδοκλεῦς : Ἄριστ. Φυσ. 196a,25 ὡσπερ Ἑρμεδοκλῆς . . λέγει γοῦν ἐν τῇ κοσμοποιίᾳ ὡς οὐτὸ συνέκυρσε θεῶν τότε, πολλὰκι δ' ἄλλως. 2) πάπ. ἡ κόσμησις, στολισμός, ἐξωραΐσις.

κοσμοποιός-όν (κόσμος-ποιῶ) μτν. ὁ ποιῶν, πλάττων τὸν κόσμον : Πλουτ. Ἡθ. 884D ἀνάγκη κοσμοποιῶν, Θεολ. Ἀριθμ. 43 κοσμοποιός Θεός, Θεοδῶρ. 4,413 κοσμοποιός ἀγγέλιος || ὁ κοσμοποιός ὡς οὐσ. ὁ δημιουργός, πλάστης τοῦ κόσμου : Φιλ. 1,2.

κοσμοποιέ-έω (κοσμοποιῶ) ἐπι τοῦ Θεοῦ, ποιῶ, πλάττω, δημιουργῶ τὸν κόσμον : Πλουτ. Ἡθ. 719C θεὸν κοσμοποιεῖν περατοῦντα τὴν ἄλην ἀπειρον ὄσαν, Ἰάμβλ. Νικ. Ἀριθμ. 79P' κ. παθ. : αὐτ. Ἡθ. 877C πυρὸς καταδεννυμένον κοσμοποιεῖσθαι τὰ πάντα. 2) ἐπὶ φιλοσόφων, ποιῶ, δημιουργῶ σύστημα ἢ θεωρίαν περὶ τοῦ κόσμου : Ἄριστ. Μεταφ. 1091a,18 ἐξ ἀκίνητων γὰρ ἀρχεται κοσμοποιεῖν ὁ Ἄναξαγόρας, αὐτ. Οὐρ. 301a,13 ἀπειδὴ κοσμοποιεῖται οἱ Πυθαγόρειοι καὶ φυσικῶς βούλονται λέγειν || ἐν ἀναφ. πρὸς τοὺς ὑστέρας, διαδεβαῖω, ὅτι οἱ ὑστέρες εἶναι κόσμοι :

Πλουτ. Ἡθ. 888P κοσμοποιεῖται γὰρ (οἱ Ὀρφικοί) ἕκαστον τῶν ὑστέρων. 3) κοτὰ κόσμον τίθημι, θέτω εἰς τάξιν, τακτοποιῶ, διοργανῶνῶ : Δαμάσκ. Ἀρχ. 270' 4) ρηματ. π. κοσμοποιητής, κοσμοποιητικός.

κοσμοπόλις-ιδος (ὁ) μτν. ἄρχων ἐν Λοκροῖς τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος, οὐ ἔργον ἦτο ἡ ἔρμηνεῖα τῶν νόμων τοῦ Ζαλευκίου : Πολύβ. 12,16,6 τὸς προκαθημένους ἀρχοντας διαποροῦντας ὑπὲρ τοῦ πράγματος ἐπιστάσασθαι καὶ συμμεταδιδόναι τῷ κοσμοπόλει, Ἐπιγρ. Λυττῶν ἡ πόλις . . πρωτόκοσμον β. . ἦρσα καὶ κοσμοπόλι.

κοσμοπολις-εως (ἡ) νεώτ., δημ. -η μεγάλη πόλις ἀποτελούσα διεθνῆς κέντρον, ἐνθα βιοῦσιν ἀνθρώποι προερχόμενοι ἐκ πολλῶν ἐθνικοτήτων.

κοσμοπολιτεία (ἡ) νεώτ. τὸ σύστημα ἰδεῶν τοῦ κοσμοπολίτου βλ. λ. || ἡ ἔννοια τοῦ ὄλου κόσμου ὡς μίᾶς πολιτείας ἀνευ διακρίσεως κρατῶν.

κοσμοπολίτης-ῖος (ὁ) μτν., μsn., νεώτ. κ. δημ., θηλ. κοσμοπολίτιδες, κ. δημ. -ισσα ὁ τοῦ κόσμου πολίτης, ὁ θεωρῶν ἐαυτὸν πολίτην τοῦ ὄλου κόσμου, ὁ μὴ ἀναγνωρίζων ἰδιαιτέραν πατρίδα, διεθμιστής : Φιλ. 1,1 Διογ. Ἀ 6,63 πρβλ. Λουκ. 8 Πρ. 8 κόσμου πολίτης || τὸ θηλ. ὡς ἐπίθ. : Φιλ. 1,657 κοσμοπολίτιδες ψυχαί. 2) μsn. ὁ τοῦ κόσμου τούτου ἦτοι τῆς γῆς πολίτης, κάτοικος, ἀντίθ. οὐροπολίτης : Εὐστ. Πον. 214,21' 3) νεώτ. κ. δημ. ὁ ζῶν κοσμοπολιτικῶν ζώων. 4) νεώτ. κ. δημ. ὁ ταξιδεύσας εἰς πολλὰς ξένας χώρας.

κοσμοπολιτικός-ἡ-όν(ν) (κοσμοπολιτῆς) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κοσμοπολιτισμὸν ἢ τὸν κοσμοπολίτην βλ. λ. : κοσμοπολιτικά θεωρία - ἰδέα || ὁ μὴ ἀναγνωρίζων ἰδιαιτέραν πατρίδα, διεθμιστής, κοσμοπολίτης : ἀνθρωπος κοσμοπολιτικός. 2) ὁ ἐν χρῆσει, ὁ παραδεδεγμένος, ὁ ἰδιῶζων, ὁ ἀνεκτός εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, ἰδ. τοῦ πεπολιτισμένου : κοσμοπολιτικὰ ἔθνηα || ἐπὶ φυτῶν, ὁ δυνάμενος νὰ ζῆσει εἰς οἰονδήποτε μέρος τοῦ κόσμου : κοσμοπολιτικά φυτὰ (εἰδῆ φυτῶν διαδεδομένα ἀνὰ πᾶσαν τὴν ὑδρόγειον) || κοσμοπολιτικὴ ζωὴ ἢ ζωὴ τῶν προσαρμοζομένων εἰς πᾶσαν ξενικὴν συνθήσαν) || ἐπίρρ. -ῶς, δημ. -ά.

κοσμοπολιτικός-ἡ-όν(ν) (κοσμοπολιτῆς) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κοσμοπολιτισμὸν ἢ τὸν κοσμοπολίτην βλ. λ. : κοσμοπολιτικά θεωρία - ἰδέα || ὁ μὴ ἀναγνωρίζων ἰδιαιτέραν πατρίδα, διεθμιστής, κοσμοπολίτης : ἀνθρωπος κοσμοπολιτικός. 2) ὁ ἐν χρῆσει, ὁ παραδεδεγμένος, ὁ ἰδιῶζων, ὁ ἀνεκτός εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, ἰδ. τοῦ πεπολιτισμένου : κοσμοπολιτικὰ ἔθνηα || ἐπὶ φυτῶν, ὁ δυνάμενος νὰ ζῆσει εἰς οἰονδήποτε μέρος τοῦ κόσμου : κοσμοπολιτικά φυτὰ (εἰδῆ φυτῶν διαδεδομένα ἀνὰ πᾶσαν τὴν ὑδρόγειον) || κοσμοπολιτικὴ ζωὴ ἢ ζωὴ τῶν προσαρμοζομένων εἰς πᾶσαν ξενικὴν συνθήσαν) || ἐπίρρ. -ῶς, δημ. -ά.

κοσμοπολιτικός-ἡ-όν(ν) (κοσμοπολιτῆς) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κοσμοπολιτισμὸν ἢ τὸν κοσμοπολίτην βλ. λ. : κοσμοπολιτικά θεωρία - ἰδέα || ὁ μὴ ἀναγνωρίζων ἰδιαιτέραν πατρίδα, διεθμιστής, κοσμοπολίτης : ἀνθρωπος κοσμοπολιτικός. 2) ὁ ἐν χρῆσει, ὁ παραδεδεγμένος, ὁ ἰδιῶζων, ὁ ἀνεκτός εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, ἰδ. τοῦ πεπολιτισμένου : κοσμοπολιτικὰ ἔθνηα || ἐπὶ φυτῶν, ὁ δυνάμενος νὰ ζῆσει εἰς οἰονδήποτε μέρος τοῦ κόσμου : κοσμοπολιτικά φυτὰ (εἰδῆ φυτῶν διαδεδομένα ἀνὰ πᾶσαν τὴν ὑδρόγειον) || κοσμοπολιτικὴ ζωὴ ἢ ζωὴ τῶν προσαρμοζομένων εἰς πᾶσαν ξενικὴν συνθήσαν) || ἐπίρρ. -ῶς, δημ. -ά.

κοσμοπολιτικός-ἡ-όν(ν) (κοσμοπολιτῆς) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κοσμοπολιτισμὸν ἢ τὸν κοσμοπολίτην βλ. λ. : κοσμοπολιτικά θεωρία - ἰδέα || ὁ μὴ ἀναγνωρίζων ἰδιαιτέραν πατρίδα, διεθμιστής, κοσμοπολίτης : ἀνθρωπος κοσμοπολιτικός. 2) ὁ ἐν χρῆσει, ὁ παραδεδεγμένος, ὁ ἰδιῶζων, ὁ ἀνεκτός εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, ἰδ. τοῦ πεπολιτισμένου : κοσμοπολιτικὰ ἔθνηα || ἐπὶ φυτῶν, ὁ δυνάμενος νὰ ζῆσει εἰς οἰονδήποτε μέρος τοῦ κόσμου : κοσμοπολιτικά φυτὰ (εἰδῆ φυτῶν διαδεδομένα ἀνὰ πᾶσαν τὴν ὑδρόγειον) || κοσμοπολιτικὴ ζωὴ ἢ ζωὴ τῶν προσαρμοζομένων εἰς πᾶσαν ξενικὴν συνθήσαν) || ἐπίρρ. -ῶς, δημ. -ά.

κοσμοπολιτικός-ἡ-όν(ν) (κοσμοπολιτῆς) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κοσμοπολιτισμὸν ἢ τὸν κοσμοπολίτην βλ. λ. : κοσμοπολιτικά θεωρία - ἰδέα || ὁ μὴ ἀναγνωρίζων ἰδιαιτέραν πατρίδα, διεθμιστής, κοσμοπολίτης : ἀνθρωπος κοσμοπολιτικός. 2) ὁ ἐν χρῆσει, ὁ παραδεδεγμένος, ὁ ἰδιῶζων, ὁ ἀνεκτός εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, ἰδ. τοῦ πεπολιτισμένου : κοσμοπολιτικὰ ἔθνηα || ἐπὶ φυτῶν, ὁ δυνάμενος νὰ ζῆσει εἰς οἰονδήποτε μέρος τοῦ κόσμου : κοσμοπολιτικά φυτὰ (εἰδῆ φυτῶν διαδεδομένα ἀνὰ πᾶσαν τὴν ὑδρόγειον) || κοσμοπολιτικὴ ζωὴ ἢ ζωὴ τῶν προσαρμοζομένων εἰς πᾶσαν ξενικὴν συνθήσαν) || ἐπίρρ. -ῶς, δημ. -ά.

κασοπολιτισμός (ὁ) νεώτ. ἡ διεθνιστικὴ θεωρία τοῦ κοσμοπολίτου, ἡ ἔννοια τοῦ κόσμου ὡς μίας πολιτείας ἀνευ διακρίσεως κρατῶν, ὁ διεθνισμός. 2) ἡ ὄρασις καὶ ὁ τρόπος τῆς ζωῆς τοῦ κοσμοπολίτου.

κασοπορρηπής-οὐς-ές ὁ πρέπων τῷ κόσμῳ, ὁ ἀνάλογος μὲ τὸ σὺμπαν: Εὐρύφ. ἐν Στοβ.4,39,27.

κασοπορόβλητος-ον [προβόλλω] νεώτ. ὁ ἐκ τῶν κόσμων, ἀπέρων βαλλόμενος, ἐκπεριόμενος, ριπτόμενος: Ζερβ.Μυθ.Ζ.119 λουμένοι εἰς . . τὸ κασοπορόβλητον φῶς ἔτιναζαν . . τὰ πτερά των ἐπάνω εἰς τὴν ἔκτασιν θελκτικῶν ἀναμνήσεων.

κασοπροσκύνητος-ον [προσκυνῶ] Ἐπιγρ. ἐκκλ. ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, ὁ ὑφ' ὅλου τοῦ κόσμου προσκυνούμενος.

κασορρύστης (ὁ) [ρύσσει] μσν. ὁ ρύστης, λυτρωτὴς τοῦ κόσμου, ὁ κασορρυστής: Πισιδ.Γ Ἑρακλ.1,70 τὸν κασορρυστήν Ἑρακλέα.

κόσμος (ὁ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. τάξις, εὐταξία, εὐκοσμία: Ἰλ.Ε.759 ἀτάρ οὐ κατὰ κόσμον [ἀπρηπείω], αὐτ.Μ.225, Ὀδ.Ν.77 τοὶ δὲ καθίζον ἐπὶ κληῖαν ἔκαστον κόσμῳ μεκόσμως, κατὰ σειράν, Αἰσχ.Ἀγ.521, Ἀριστοφ. Ὀρν.1331 διάθεος τῶδε κόσμῳ, Θουκ.3,108 ἀτάκτως καὶ οὐδὲν κόσμῳ προσπίπτοντες, Πλάτ. Συμπ.223Β οὐκέτι ἐν κόσμῳ οὐδὲν ἀναγκάζεσθαι πίνειν ἄρμηλον οἶνον, Πλούτ.Νικ.3 ὄδειν κλεουμένων κατ' οὐδένα κόσμον [ἴαν ἀτάκτως], Διον. Ἀλ.Ρωμ.5,44 πολλοὶ καὶ πολλῶ σὺν κόσμῳ ἐπελθόντες. || ἐπὶ στρατοῦ, τάξις πορείας ἢ ἐνεργείας: Ἑρ.3,13 οἱ δὲ Αἰγύπτιοι ἐκ τῆς μάχης ὡς ἔτραπτον, ἔφευγον οὐδὲν κόσμῳ, αὐτ.9,66 οὐκέτι τὸν αὐτὸν κόσμον κατηγέετο. || ἐπὶ προγμ., ἡ φυσικὴ τάξις, ἡ φυσικὴ ἀλληλουχία: Ἰνπ.Προγν.20 γίνεται τῶν τεταρταίων ἢ κατὰστασις ἐκ τοῦτου τοῦ κόσμου [ἰδ.α. ἐτάξις τῶν κρινουσῶν ἡμερῶν]. 2) ἡ καλὴ τάξις, διαγωγή, εὐταξία, κοσμιότης: Φιλῶδ.Μουσ.43Κ. || ὁδ. εὐπείθεια, πειθορχία: Δημ.300 θαύμαστους ἐδείξατε τῷ κόσμῳ, ταῖς παρασκευαῖς, τῇ προθυμίᾳ. || ἐν ἠθικῇ σημ. εὐσημοσύνη, εὐπρέπεια, ἀντίθ. ἀκοσμία βλ.λ.3]: Σοφ.ἀπ.846 οὐ κόσμος . . ἀλλ' ἀκοσμία φαίνοι' ἂν εἶναι ὁσὺν τε μαργάνης φρενῶν. 3) ἡ τακτικὴ, εὐτακτος διάταξις, ἡ διευθετήσις, ἡ κατασκευὴ: Ὀδ.Θ.492 ἴηπου κόσμον ἄεισον δουρατέου [σχδλ. κτὴν κατασκευὴν ἢ τὴν οἰκονομίαν ἢ τὴν ὑπόθεσιν], Ἑρ.1,99 κόσμον τόνδε καταστήσάμενος ἰὸ καθορίσασα ταύτην τὴν τάξιν. 4) ἐπὶ πόλεωμ, ἡ καθεστῶσα πολιτικὴ καὶ νομικὴ τάξις, τὸ καθεστῶς, ἡ πολιτεία, τὸ πολίτευμα: Ἡσ. κατὰστασις: Θουκ.4,76 βουλομένους μεταστήσαι τὸν κόσμον καὶ ἐξ δημοκρατίαν. . τρέφαι, αὐτ.8,72 μένειν ἐν τῷ ὀλιγαρχικῷ κόσμῳ. || ἐπὶ τῆς Σπαρτιατικῆς πολιτείας: Ἑρ.1,65 κόσμον τόνδε καταστήσάμενος, Κλέαρχ.3 οἱ τὸν παλαιότερον τῆς πολιτικῆς κόσμον συμπάτησαντες ἐξέτραχλίσθησαν. 5) ἐν Κρήτῃ συνήθ. κτ. πληθ. κόσμοι ἀνάσσει ἑνιαῖοι ἀρχοντες τῶν δωρικῶν πολιτευμάτων, κατασταθέντες μετὰ τοὺς βασιλεῖς, δέκα τὸν ἀριθμὸν, τοῦ ἀξιώματος οὕτων ἀντιστοιχοῦντος πρὸς τὸ τῶν ἐφόρων τῆς Σπάρτης: Ἀριστλ. Πολιτ.1272α,6 οἱ μὲν γὰρ ἐφοροὶ τὴν αὐτὴν ἔχουσι θύναμον τοῖς ἐν τῇ Κρήτῃ καλουμένοις κόσμοις, πληθ. οἱ μὲν ἐφοροὶ πέντε τὸν ἀριθμὸν, οἱ δὲ κόσμοι δέκα εἰσιν, Στράβ.10,4,18 τοὺς ἐφόρους δὲ τὰ αὐτὰ τοῖς ἐν Κρήτῃ κόσμοις διοικούντας ἐτέρως ὀνομάσθαι. 6) κ. μσν. κ. νεώτ. πᾶν πρὸς κόσμησιν, πρὸς στολισμὸν χρῆσιμον πρῶμα, ἰδ. τὸ καλλισθητικὸν καὶ καλὸν, κόσμημα, στολίδι κ. περιλήπ. σύνολον πραγμάτων χρῆσιμων εἰς κόσμησιν, ὁδ. συνεκδ. κ. ὁ διὰ τοιοῦ-

των πραγμ. στολισμός, ἡ διακόσμησις, ὁ καλλωπισμός: Ἰλ.Ε.187 ἐπὶ δὲ πάντα περὶ χροῖ θήκατο κόσμον, Ἡοιδ. Ἐργ.76 πάντα δὲ οἱ χροῖ κόσμον ἐφήρμοσε Παλλὰς Ἀθήνη, Ἑρ.3,123 δὲ χρόνῳ οὐ πολλῷ ὕστερον τούτων τὸν κόσμον τὸν . . ἀξιοθέτητον ἀνέθηκε πάντα ἐς τὸ Ἑρατοῦ, Πίνδ. Ο.3,13 γλυκόχροα κόσμον ἐλάσιαι, Αἰσχ. Ἐπιτ.397 κόσμον μὲν ἀνδρῶς οὐτὴν ἂν τρέσαιμ' ἐγώ, Λυσ. 12,19 χαλκὸν δὲ καὶ κόσμον καὶ ἐπιπλα καὶ ἰατρία γυναικεία, Πλάτ. Πολ.373Κ σκευὴν παντοδαπῶν δημιουργοῖ, . . καὶ τῶν περὶ τὸν γυναικειὸν κόσμον, Ἀθην.6,231Β ἀργυροῦν κόσμον καὶ χρυσοῦν κόσμον. || κ. κτ. πληθ. τὰ κοσμήματα: Αἰσχ. Ἀγ.1271 κἂν τοῖσδε κόσμοις καταγελασμένην μέγα φίλων ὑπ' ἐχθρῶν, Ἰσοκρ.2,32 τρύφα μὲν ἐν ταῖς ἐσθῆσι καὶ τοῖς περὶ τὸ σῶμα κόσμοις. || μτφ. κόσμημα λόγου, καλλιπεία: Ἰσοκρ.9,9 τοῖς μὲν γὰρ ποιεῖται πολλοὶ δέδουται κόσμοι, Ἀριστλ. Ρητ.1408α,14 αὐτ.Ποι.1458α,33 τὸ μὲν γὰρ μὴ ἰδιωτικὸν ποιήσει μὴδὲ ταπεινόν, οἷον ἢ γλώττα καὶ ἢ μεταφορὰ καὶ ὁ κόσμος. 7) μτφ. τιμῆ, ἔπαινος: Ἑρ.8,60 οὐκ ἐφερέ οἱ κόσμον οὐδένα κατηγορέειν, Σοφ. Αἰ.293 γίνα, γυναιξὶ κόσμον ἢ σιγῇ φέρει, Ἀριστοφ. Νεφ.914 νυν δὲ γε κόσμος τοῦτ' ἐστὶν ἐμοί, Θουκ.1,5 οἷς κόσμος καλῶς τοῦτο ὄραν [ἴη], Δημ.1400 ταῦτ' ἂν εἴη μάλιστα ἐν κόσμῳ καὶ τιμῇ. || ὁμ. κ. ἐπὶ προσ.: Ἔεν.ΚΠ.6,4,3 οὐ ἔμοιγε μέγιστος κόσμος ἔσει πρβλ. Ἀριστλ. ΗΝικ.1124α,1) εἶκοι μὲν οὐν ἡ μεγαλοψυχία οἷον κόσμος τις εἶναι τῶν ἀρετῶν.

8) φιλοσ. ὄρος τοῦ Πυθαγόρου καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ Ξενοφάνους, Παρμενίδου, Ἐμπεδοκλεῶς κτλ., τὸ σύνολον τῶν οὐρανίων σωμάτων, νοούμενον ὡς ἐν ὄλῳ ἀρμονικόν, ἀποτελούμ μετὰ τοῦ οὐρανοῦ τὸ σὺμπαν: Ἑρακλ.Φιλ.30 κόσμον τόνδε οὐτε τις θεῶν οὐτε ἀνθρώπων ἐποίησεν, ἀλλ' ἦν αἰεὶ καὶ ἔστιν καὶ ἔσται πῦρ, Πλάτ.Τιμ.21Κ πρῶτον λέγειν ἀρχόμενον ἀπὸ τῆς τοῦ κόσμου γενέσεως, Ἀριστλ. Οὐρ.280α,21 ἢ τοῦ ὄλου αὐστάσις ἐστὶ κόσμος καὶ οὐρανός, Πλούτ. Ἡθ.886β Πυθαγόρας πρῶτος ὠνόμασε τὴν τῶν ὄλων περιλήπην κόσμον ἐκ τῆς ἐν αὐτῷ τάξεως, Καλλικροτ.π.Στῶδ. Ἀνθολ.85,17 ποταγορεύεται ὁ κόσμος ἀπὸ τῆς τῶν συμπάντων διακοσμήσεως, Φώτ. Βιβλ.440,27 ἐτι πρῶτος ἰθαγόρας τὸν οὐρανὸν κόσμον προηγόρευσε διὰ τὸ τέλειον εἶναι καὶ πᾶσι κεκοσμησῆσθαι τοῖς τε ζώοις καὶ τοῖς καλοῖς. || νεώτ. κ. δημ. ἡ φύσις, ἡ πλάσις, τὸ σὺμπαν: Σολωμ.Φραγκ.Φροῖξερὸ ἄμορφος κόσμος ἠθικός, ἀγγελικὰ πλάσμενος, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ.28,6 κὶ ὁ κόσμος ὄλος μαγεῖα δλόγυρα μασ ἀπλώνεται. || τὸ ὄχανές, ἐν φ' εὐρίσκονται τὰ οὐράνια σῶματα, τὸ στερεώμα: Ἰσοκρ.4,179 γῆς ἀπάσις τῆς ὑπὸ τῷ κόσμῳ κειμένης, Ἀριστλ. Μετ.339α,20 ὁ περὶ τὴν γῆν ὄλος κόσμος. || π. Στωϊκοῖς, τὸ σὺμπαν ἴηται τὰ τε οὐράνια σῶματα συνολικῶς καὶ ὁ οὐρανός. 9) ὁμ. π. Στωϊκοῖς ἡ δύναμις ἢ τὸν κόσμον βλ.λ.81 ρυθμιζουσα, ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, ὁδεν ὁ θεός: Ποσειδών. π. Διογ.Λ.7,139 ὁ κόσμος ζῶων ἐμφυχον καὶ λογικόν πρβλ. Πλάτ.Τιμ.30Β τόνδε τὸν κόσμον ζῶων ἐμφυχον ἔννουν τε τῇ Ἀληθείᾳ διὰ τὴν τοῦ θεοῦ γενέσθαι πρόνοιαν. || Ἐπιγρ. ἐπὶ θανάτῳ: μετληθεῖν εἰς τὸν ἀέανον κόσμον.

10) σφαῖρα ἢς τὸ κέντρον εἶναι τὸ κέντρον τῆς γῆς, ἀκτὶς δὲ ἡ εὐθεία, ἡ ἐνούσα τὴν γῆν μετὰ τοῦ ἡλίου: Ἀρχιμ.Ψαμμ.4. || σφαῖρα περιέχουσα τοὺς ἀπλανεῖς ἀστέρος: Πλάτ. Ἐπιγρ.987Β ὄν μάλιστα ἂν τὴν αἰὼν κόσμον προσαγορεύοι. || κτ. πληθ. οἱ ἀστέρος: Αἰσχ. Ἀγ.356 νῦφ φίλια μεγάλων κόσμων κτέατερος, Ἑρμ.Τρισιμ.11,7 ἐπτά κόσμοι. || κ. μτφ. ὁ ἀνθρώπος, ὁ μικρό-

κόσμος : Δημόκρ.34 άνθρωπος μικρός κόσμος, Φιλ.2,155 άνθρωπος βραχύς κόσμος' || κ. γεν. επί ζώντων όντων : Γαλ.Χρ.Μορ.3,10 τὸ ζῶον ὅλον μικρόν τινα κόσμον εἶναι φασίν ἄνδρες παλαιοί' 12) μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. ἡ γῆ, ἡ οἰκουμένη : Ἐπιφρ. ὁ τὸ παντὸς κόσμου κύριος, ΚΔ Μοτθ. 16,26 τί γὰρ ὠφελεῖται ἄνθρωπος, ἐάν τὸν κόσμον ὅλον κερδήσῃ, παροῖμ. ὁ κόσμος εἶναι σφαῖρα καὶ γυρίζει ἴδι οὐδὲν εἶναι διαρκές, οὔτε ἡ εὐτυχία, οὔτε ἡ δυστυχία, Ἐρωτόκρ.1,60 πῶς, γιὰ νὰ τὸ χου θάμασμα, στὸν κόσμον ἐγεννήθηθῃ, Παλομ.Παρακ.121 τοῦ κόσμου εἶμαι πολίτης, πατριὰ ἐξω τῆ γῆ, Χατζ.Ψφ. Ἀνλ.Τρ.32,1 ἕνα ψῆρο τὸν κόσμο γυρίζω | καὶ γυρεύω παντοῦ τὸ ψῆρο, Δ.Τραγ. ὅλο τὸν κόσμο γύρισα νὰ βρῶ γλυκὸ σταφύλι' || φρ. ἔφαγα τὸν κόσμο νὰ σέ γυρεύω (περιήλθον ὅλα τὰ γνωστὰ μέρη διὰ νὰ σέ συναντήσω) : || Παλαιοὶ Κόσμος (ἡ Εὐρώπη, ἡ Ἀσία καὶ ἡ Ἀφρική), - Νέος Κόσμος (ἡ Ἀμερική καὶ ἡ Ὠκεανία) : 13) ἡ ἀνθρωπότης, ἡ κοινωμία : ΚΔ Ἰω.7,4 εἰ ταῦτα ποιεῖς, φανέρωσον σεαυτὸν τῷ κόσμῳ, Ἐρωτόκρ.1,239 ὁ κόσμος εἶναι πονηρὸς, κὶ ὁ πόθος σέ τυφλώνει, Ζερβ. Τραγ.ΚΚ 55,7 ὁ κόσμος τέτοιος πάντοτε νὰ ζῆ στῆς λησμονιάς τὴν παραζάλη, ὁ δῖος τοῦ κόσμου λόγια μὴν ἀκούς, μὰ τὴν καρδιά σου ρῶτα, ὁ δῖος ὁ κόσμος ἔλος κὶ ἀν τὸ πῆ κὶ ὁ βασιλεὺς τῷ ὀρίζει, δεσποτικὸς ἀφορισμὸς δὲ(ν) μὰς ἀποχωρίζει, - τὸ χρῆμα κυβερνᾷ τὸν κόσμον' || κ. ἐν παροιμ. ὁ κόσμος τὸ χεῖ τούμπανο κὶ ἐμεῖς κρυφὸ καμάρη | ἐπὶ πασιγνώτων πραγμάτων, τὰ ὅποια ὁ ἐνδιαφερόμενος προσπαθεῖ νὰ κρατήσωμι μυστικά' : || παροιμ. ὁ κόσμος κάνει τὸν παπὰ κὶ ὄχι ὁ παπὰς τὸν κόσμο | ἡ ἐπίδρασις τῆς κοινωμίας ἐπὶ τοῦ ὁτόμου εἶναι πολὺ ἰσχυροτέρα τῆς ἀντιτροφου' : || παροιμ. ὁτι κάνει ὁ κόσμος θὰ κάνει κὶ ὁ Κοσμάς | ἐπὶ τῶν ἀκολουθούτων τῶν φορῶν τῶν πραγμάτων' : || φρ. γιὰ τὰ μάτια τοῦ κόσμου | πρὸς τὸ θεσθῆναι' : || ἡ γενικ. ἐνδρῆθως ὡς προσδιορισμὸς πράγματος ἐν ἀβῆσθια ὑπάρχοντος : τοῦ κόσμου τὰ γέλια πού θὰ κάνετε, - τοῦ κόσμου ἀκρίδα - τοῦ κόσμου τὰ καλά (πάν ποθητὸν)' 14) νεώτ. κ. δημ. τάξις ἀνθρώπων κοινωμικῆ ἢ ἐπαγγελματικῆ : ὑπαλληλικὸς - ἐπιστημονικὸς κόσμος, - κόσμος τῶν διανοουμένων, ὁ καλὸς κόσμος (ἡ ἀνώτερα τάξις τῆς κοινωμίας) | πρβλ. ἄνθρωπος τοῦ κόσμου | κοσμικός' 15) νεώτ. κ. δημ. ἡ συρροὴ πολλῶν ἀνθρώπων, τὸ πλῆθος : ἦτο πολλὸς κόσμος στὸ θέατρο - στὴ διάλεξη' : || φρ. ἦτο κόσμος καὶ κοσμάνης : 16) ὁ ἐν τῇ κοινωμῖα βίος, κ. γεν. ἡ ζωὴ ἢ Καθάρ. Τεῖχη 8 ἀνεπισθῆτως μ' ἔκλεισαν ἀπὸ τὸν κόσμον ἐξω, μὸλις τῶρα βγαίνει στὸν κόσμο τὸ κορίτσι, ἀρνήθηκε τὸν κόσμο γιὰ νὰ σώσῃ τὴν ψυχὴ του | ἀπεσώρη τῆς κοινωμικῆς ζωῆς, ἐγένετο μοναχός' : 17) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐπὶ τῆς γῆς ἐφήμερος βίος, ἡ ἐπίγειος ζωὴ : ΚΔ Ἰω.12,25 ὁ μισὸν τὴν φυχὴν αὐτοῦ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, εἰς ζῆλην αἰώνιον φυλάξει αὐτήν, αὐτ.18,36 ἡ βασιλεία ἢ ἐμὴ οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου, Δ.δῖστ. ὁ κόσμος εἶναι μάταιος, τὸ πάντα ματαιότης, - ὁ πάντα κόσμος' : || ἐν ἀντιβ. πρὸς τὸν παντοτινόν, τὸν οὐράνιον, ἡ μετοθανάτιος ζωὴ | παραδείσος καὶ κόλασις : | μετέστει εἰς τὸν ἄλλον κόσμον | ἀπέθανε' : || ὁ κάτω κόσμος ἢ ἐν Ἄδου ζωὴ, ἀντιβ. ὁ πάνω κόσμος : Παλαμ.Τάφ.25,6 κὶ ἂ διφάσης, μὴν τὸ πιχς | ἀπὸ τὸν κάτω κόσμο | τὸ νερὸ τῆς ἀρνησιᾶς' 18) δημ. φρ. ἐχάλασε ὁ κόσμος | διεφθάρσαν τὰ πάντα' : || ὁμ. ἐχάλασε τὸν κόσμο | ἀνεστάτωσε τὰ πάντα | ὁσπκῶν τὸν κόσμο στὸ ποδάρη | ἀναστατάω τούς

πάντας), - δὲν χάλασε ὁ κόσμος | δὲν εἶναι καὶ σπουδαῖον πράγμα! : 19) μτγν. ἡ Πυθαγ. ὄνομασία τοῦ ἀριθμοῦ 6 : Θεολ. Ἀριθμ.37' : 20) μτγν. ἡ Πυθαγ. ὄνομασία κ. τοῦ ἀριθμοῦ 10 : Θεολ. Ἀριθμ.59' : 21) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκου. τῶν προσπανθῶν : 22) νεώτ. ὄνομ. διαφ. περιουτικῶν, ἐφημεριδῶν κ. γεωγραφικῶν βιβλίων. **κοσμοσάνδαλον** (τό) δωρ. τὸ φυτὸν ὑάκινθος : Κρατίν.98 κεφαλὴν ἀνέμοις ἐρέπτομαι, λειροῖσι, βόδοις, κρίνεσιν, κοσμοσάνδαλοις, Φερεκρ.131,4 γελῶν δ' Ἰπποσέλινα καὶ κοσμοσάνδαλα βαίνων, Παις.2,35,5 πλέκονται δὲ ὁ στέφανοι σφαιρὶν ἐκ τοῦ ἄνθους ὁ καλοῦσιν οἱ ταῦτῃ κοσμοσάνδαλον.

κοσμοσέβαστος-αν μσν. κ. νεώτ. ὁ ὑπὸ τοῦ κόσμου, τῶν ἀνθρώπων σεβόμενος, εὐλαβοῦμενος, σεβαστός : Δομασκ.1,96,648.

κοσμοσοφία (ἡ) νεώτ. σοφία ἀναφερομένη εἰς τὰ τοῦ κόσμου, τὸ σύμπαντος.

κοσμοσοφός (ὁ,ἡ) νεώτ. ὁ σοφὸς εἰς τὰ τοῦ κόσμου, ὁ μελετῶν τοὺς νόμους τοῦ συμπαντος.

κοσμοσυρροή (ἡ) (συρρέω) νεώτ. μεγάλη συρροή, συνδρομοῖσις πλήθους ἀνθρώπων εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, κοσμοπλημυρα.

κοσμοσώστατος-ον μσν. ὁ ὑπὸ τοῦ κόσμου, τοῦ λαοῦ προβληθεὶς, ἀναγνωρισθεὶς : Κ Πορφ. Ἐκθ.611 κοσμοσώστατοι βασιλεῖς.

κοσμοσύνχαστος (ἡ) (σύνχω) | σῆχναζω) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ τόπου, ὁ ὑπὸ πολλῶν ἀνθρώπων συχναζόμενος : πλατεῖα κοσμοσύνχαστη.

κοσμοσώστης (ὁ) | σφῶζω | μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ., θηλ. κοσμοσώστειρα ὁ σφῶζων, διασφῶζων τὸν κόσμο, τοὺς ἀνθρώπους : Ἰω.Χρυσ. ἐν Λοβεκκίω 4,92 βιβλίον θῆρας μονῆς τῆς κοσμοσώστειρας, Φιλῆς 1,66 κοσμοσώστης ἱατρός, - ἡ χριστιανικὴ πίστις κοσμοσώστειρα.

κοσμοσώστατος-ον | σφῶζω | μσν. ἐκκλ. ὁ σφῶζων τὸν κόσμο, τοὺς ἀνθρώπους : Δομασκ.1 Εἰκ.123 τῆς τῶν ἀποστόλων αὐτῶ κοσμοσώστου διδασκαλίας.

κοσμοσώστειρα (ἡ) θηλ. τοῦ κοσμοσώστη βλ. **κοσμοσώστειρος**-ον μσν. ἐκκλ. ὁ σφῶζων τὸν κόσμο, ὁ πρὸς σωτηρίαν τοῦ κόσμου ἢ ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸ σφῶσαν τὸν κόσμο γεγονόσις ἡ τοῖ εἰς τὴν τοῦ Ἰ. Χριστοῦ γέννησιν : Βαλα.2,41 ὄνομα γλυκὺ καὶ κοσμοσώστειριον | τοῦ Χριστοῦ, Εὐστ.Πον.164,70, Σέργ.Μαικρ.ἐν Σάθ.3,389 τὸν κοσμοσώστειριον δεσποτικῶν ἑορτῶν, φρ. ἐν ἔτει κοσμοσώστειρῶν . . (ἡ τοῖ μ.χ.).

κοσμοταξιδεμένος-η-ο δημ. μτγ. παθ. παρακ. ἀχρ. ρ., ὁ τοξιδεμένος εἰς πολλὰ μέρη τῆς γῆς, ὁ κομογυρισμένος.

κοσμοτερπής-ους-ές | τέρπω | μσν. ὁ τέρπων τὸν κόσμο : Μιχ. Ἀτπλ.π.Θησ.Στεφ.ἐν λ.

κοσμοτεχνής (ὁ) μτγν., θηλ. κοσμοτεχνήτις-ιδος ὁ τεχνίτης, πλάστης τοῦ κόσμου : Συνέσ. Ὑμν. 327 Ὁ Θεὸν τὸν κοσμοτεχνήτην.

κοσμοτεχνήτις-ιδος (ἡ) μτγν. θηλ. τὸν κοσμοτεχνήτις ἡ τεχνουμένη, ἐφευρισκουσα τέχνας χάριν τοῦ κόσμου, πρὸς ὠφέλειαν τοῦ κόσμου : Συνέσ. Ὑμν.318 σοφία κοσμοτεχνήτις.

κοσμοτόκος-ον | τίκτω | μτγν. ἐπὶ φιλοσόφων, ὁ πλάττων, δημιουργῶν σύστημα ἢ θεωρίαν περὶ τοῦ κόσμου' πρβλ. κοσμοποιῶ 2) : Ἡράκλειτ. Ἄλληγ.90.

κοσμοτρόφος-ον (τρέφω | μτγν. κ. μσν. ὁ τρέφων, διατρέφων τὸν κόσμο : Μαν.1,2 γαίης ἡμετέρης κοσμοτρόφου Αἰγύπτιοι, Ἐπιφρ. κοσμοτρόφος Ρώμη, Βι. Ἀλεξ.44 καθῆρχε γῆς τῆς θαυμαστῆς, καλλίστης κοσμοτρόφου.

κοσμοργία (ἡ) μτγν. ἡ δημιουργία τοῦ κόσμου, ἡ κοσμοποιία : Διον. Ἀρεοπ.π.Θησ.Στεφ.ἐν λ.

κοσμοουργός (ὁ) μτγν. ὁ πλάστης, ὁ δημιουργός τοῦ κόσμου, ἄ. κοσμοποιοί: Ἰάμβλ.Νικ.Ἀ-ριθμ.10P κριτικόν κοσμοουργοῦ θεοῦ ὄργανον, Δαμασκ. Ἀρχ.270.

κοσμοουργῶ-έω μτγν. πλάττω, δημιουργῶ τὸν κόσμον, ἄ. κοσμοποιοῦ: Πρωκλ.Τιμ.,334D.

κοσμοφάνος-ον | φαγεῖν | μον. ὁ βιβρώσκων, καταστρέφων τὸν κόσμον, τοὺς ἀνθρώπους: Φιλῆς 1,254 κοσμοφάνος βδέλλα τῆς ἀπιστίας.

κοσμοφάνης-οὐς-ές | φαίνομαι | μον. ὁ ἐν τῷ κόσμῳ γινόμενος ὁρατός, φανερός, ὁ ἐπιφανής: Στουδ.Θεοδ.772 κοσμοφάνης ἀστραπή τοῦ πνεύματος, αὐτ.801 κοσμοφάνης ἑωσφόρος τῆς θεολογίας.

κοσμοφθογγος-ον | φθέγγομαι | μν. ὁ φθεγγόμενος πρὸς τὸν κόσμον, ὁδ. ὁ γινόμενος ἀκουστός εἰς ὅλον τὸν κόσμον: Ψελλ.ἐν Σάθ.5,350 κοσμοφθογγος σάπινγξ ἡ τοῦτου γλώττα.

κοσμοφθόρος-ον | φθείρω | μτγν. κ. μν. ὁ φθείρων, καταστρέφων τὸν κόσμον, ἄ. κοσμολέτης: ΑΠ11,270 βασιλεῦ κοσμοφθόρος, Πισιδ.Γ Ἡρακλ.,77 τὸν λέοντα τὸν κοσμοφθόρον.

κοσμοφίλης-οὐς-ές μν. ὁ ὑπὸ τὸν κόσμῳ ἀγαπώμενος, κοσμογάπητος: Γερμ.278.

κοσμοφλεγής-οὐς-ές μν. ὁ καταφλέγων, τὸν κόσμον: Ἰω.Σικ.ΑΒ 1454 κοσμοφλεγής θαλάσ.

κοσμοφόρησις-εως | ἡ | κοσμοφορῶν | μν. ἐπιμοναχὸν, τὸ ἐνδύεσθαι κοσμικὰ ἐνδύματα, οἷον κατὰ τοὺς διωγμούς: Στουδ.Θεοδ.1264 κοσμοφόρησις ὑποκριτικὴ κατὰ ἀνάγκην τοῦ διωγμοῦ.

κοσμοφθόρος (ὁ) | φέρω | Ἐπιγρ. ὁ φέρων κοσμήματα, καλλωπισματα ἐν πομπῇ: Κατ. Ἀστρλ.Κ 8(4),136 2) εἶδ. ἐν τῇ ὀρχητροκονιῇ. Διακοσμητικὸν διάζωμα 3) Ἐπιγρ. ἐκκλ. ὄνομα εἰδικὸν ἱερωσύνης.

κοσμοφορῶ-έω | φέρω | μτγν. ἐπὶ τῆς κιβωτοῦ τοῦ Νῶε, φέρω κόσμον, τὸ ἀνθρώπινον γένος: ΠΔ Μακκ.4,15,31 ἡ Νῶε κιβωτὸς ἐν τῷ.. κατακλυσιῶ κοσμοφοροῦσα.. ὑπήνεγκεν τοὺς κλύδωνας.

κοσμοφθῶν-ονος-ον μν. ὁ τὰ τοῦ κόσμου, ὁ τὰ γήινα φρονῶν: Ἀχμ. Ὀνειροκρ.13,40 οἱ γὰρ μάγοι κοσμοφθῶνες.

κοσμοφυλακῶ-έω Ἐπιγρ. ἐκκλ. φυλάττω τὸν κόσμον, ἔχω τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἀξίωμα τοῦ κοσμοφύλακος Κοιμαν. Ἀθῆσ, ἐν λ. «κοσμοφυλακήσαντες» οἱ ἀρξάντες τὴν τοῦ κοσμοφύλακος ἀρχήν, ἥτις ἦν ἱερατικὴ τις.

κοσμοφύλαξ-ακος (ὁ) μν. ἀνώτερον ἱερατικὸν ἀξίωμα: Φιλῆς 2,377.

κοσμοφυσῶ-άω μτγν. κομπάζω μετὰ κοσμικῆς ὑπεροφίας, φουσικῶν: ΨΧρυσ.10,886A κοσμοφυσῶσα ἐπόμπευεν.

κοσμοχαλασῆ | ἡ | δημ. κ. κοσμοχαλασιὰ βλλ. **κοσμοχαλασιὰ** | ἡ | δημ. μεγάλη γαραχὴ καὶ ἀναστατάωσις φυσικῶν στοιχείων, οἷον θυέλλης, τρικυμίας, σεισμοῦ κτ.: Καρκβ.Ζητ.23 ὁ Βαλαχὸς μόλις ἐκατόρθωσε νὰ σωθῆ μέσα σ' αὐτὴ τὴν κοσμοχαλασιὰ, Ξενόηλ.Ζακ.Μαντ.59 στὴν κοσμοχαλασιὰ τοῦ σεισμοῦ, ἄλλο δὲ συλλογι-σθηκαν, φυσικὰ, παρὰ πῶς νὰ σωθῶν 2) μέγας θόρυβος προερχόμενος ἐκ πολλῶν ἀνθρώπων διασκορδιζόντων, ἐριζόντων κτ.: Θεοτ.ΚΚατόδ.100 μὲ ἐκείνη ἡ ἀπόφραση εἶχε φέρει κατὸ τῆς μᾶ κοσμοχαλασιὰ.

κοσμοχαλασμός (ὁ) δημ. κ. κοσμοχαλασιὰ βλλ. **κοσμοχαρμύδου**-ος-ον μτγν., μν., ἐκκλ. ὁ εἰς τὸν κόσμον χαρμύδου, ὁ παρέχων χαρὰν εἰς τὸν κόσμον: Μηναι.3,3 Θεοτ. ἐορτάζοντες τὴν ἱερὰν αὐτῶν μνήμην, καὶ κοσμοχαρμύδου.

κοσμοχώρητος-ον | χωρῶ | μν. ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ὁ τὸν κόσμον, τὴν γῆν χωρῶν, περιβάλλων: Δαμασκ.196,652 κοσμοχώρητος θάλασσα.

κοσμοφύλαξ-άω μτγν. ὄνα τὸν κόσμον φηλαφῶ πρὸς εὐρεσίην τινός, ὄνα τὸν κόσμον ἀναζητῶ, κοσμοαναγυρεύω: Εὐτύχ.81.

κοσμοφυχῆ | ἡ | νεώτ. φιλοσ. ἡ ζωτικὴ ἢ πνευματικὴ ἀρχή, ὡς φυχῆ τοῦ κόσμου νοουμένη καὶ ἀπεργαζομένη τὴν ἐνότητά τοῦ κόσμου, διακοσμοῦσα αὐτὰ διατάσσουσα αὐτὸν καὶ τὸς ἐν αὐτῷ λειτουργίας.

κοσμῶ-έω | κῶσμος κ. μν. κ. νεώτ. παθ. ἄορ. α' ἐκοσμήθην, αἰολ. γ' πληθ. κῶσμηθεν, συνήθ. π. Ὀμ. τίθημι στρατὸν ἐν τόξει, παρατάσσω εἰς μόχην: Ἰλ.Β 554 κοσμήσαι Ἱηπουρ τε καὶ ἀνέμας ἀσπίδιώτας, Εὐρ.Ρῆσ.762 Ὁρῆκα κοσμήμων στρατὸν 1δ.γρ. κομήσαν: κ. παθ.: Ἰλ.Γ 1 ἐπέη κῶσμηθεν ἄμ' ἡγεμόνεσσι ἐκωστοί || κ. παθ. ἐπὶ θρηυτῶν: Ὀδ.1157 διὰ θε τριχὰ κοσμηθέντες βάλλομεν' || κ. μέσ.: Ἰλ.Β 806 κοσμοσάμενος πολίητας [ἀφ' οὗ παροτρῆξι τούτου ἑαυτοῦ ἀνδρασι], Ἡρ.9,31 ἐπὶ τε τῶξίη πλεῖνος ἐκεκοσμημένος, Ξεν.ΚΠ 2,1,26 εἶχον γὰρ οἱ μὲν ταξίγαροι ὑφ' ἑαυτοῖς τὰς τάξεις ἐκεκοσμημένους, Γλάτ.Φαίδρ.247Α στρατιάς θεῶν τε καὶ δαιμόνων κατὰ ἔνδεκα μέρη ἐκεκοσμημένῃ 2) γεν. διευθετῶ, ἐτοιμάζω, ἐντροπίζω: Ὀδ.Η 13 εἶσω δόρπον ἐκόσμη (Εὐστ. «εὐπρεπῶς ἐτάπτεν»), Ἡσιοδ.Ἐργ.306 σοὶ δ' ἔργα φίλ' ἔστω μέτρια κοσμεῖν, Εὐρ.1ην.74 σοὶ τόνδε πλεκτὸν στέφανον ἐξ ἀκρητῶν λειμώνων.. κοσμήσας φέρω, Ξεν.ΚΠ 8,2,6 τράπεζαν κοσμεῖ, Βάτ.π. Ἀθην.14,639F τραπεζίας λαμπρῶς κοσμοῦντας' κ. παθ.: Πίνδ.Ν 1,22 δέπνον κεκόσμηται, Δημοκρ.266 δεῖ οὕτω κοσμηθῆναι δικῶς.., Γαλ.5,551 τὸ κοσμηθῆν αἶμα | τὸν οἶκον κόσμον κησάμενον, τὸ ὑγιούς συστάσσεως, τὸ ὑγιᾶς κυκλοφοροῦν! 3) διοικῶ, κυβερνῶ, διευθύνω: Ἡρ.1,59 ἐπὶ τε τοῖσι κατεστώσι ἐνεμε τὴν πόλιν κοσμών κελῶς τε καὶ εὖ, Εὐρ.ἀπ.723 Σπάρτην ἔλασες, κελῶν κοσμεῖ, Πλάτ.Φαίδρ.97C τόν γε νοῦν κοσμοῦντα πᾶντα κοσμεῖν, Διον. Ἀλ.Ρωμ.2,7 ἡγεμὸν ἐκάστην ἐκόσμη δεκάδα' || κ. παθ. τὰ κοσμοῦμενα αἱ διαταγαί, προσταγαί, τὰ διατάγματα: Σοφ. Ἀντ.677 οὕτως ἄμυνε' ἐστὶ τοῖς κοσμομένοσι' || κ. κτ. παθ. παρακ. ἐπὶ προσ., ὁ κωλύς ἀστατηγμένος, τακτικὸς, κόσμος: Πλάτ.Νομ.716α ταπεινός καὶ ἐκεκοσμημένος 4) ἐν Κρήτῃ, εἰμὶ κόσμος, κοσμητῶρ, ἔχω τὴν ἀνωτάτην ἀρχὴν τοῦ τόπου: Ἀριστοτ.Πολιτ.1272a,35 ἐνταῦθα δ' οὐκ ἐξ ἀπάντων αἰροῦνται τοὺς κόσμους, ἀλλ' ἐκ τινῶν γενῶν, καὶ τοὺς φέροντας ἐκ τῶν ἐκοσμηκότων, Πολύβ.23,151 ὅτι κατὰ τὴν Κρήτην, κοσμοῦντος ἐν Γόρτυν Κῦδα τοῦ Ἀντάλλκου 5) κ. μν. κ. νεώτ. καλλωπίζω, στολιζώ, ἐξωραίζω: Ἡσιοδ.Ἐργ.72 ζῶσε δὲ καὶ κοσμήσε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθῆνη, Ἡρ.4,180 κοινὴ πυρθέων τὴν καλλιστεύουσαν ἐκάσποτε κοσμήσαντες κυνὴ τε Κορινθίη καὶ ναυοπλίη Ἑλληνική, Πίνδ. 1,19 τριπόδεσσιαν ἐκόσμησαν δόμον, Ἡρῳδιαν. Ἰστ.3,10,6 πλοῦτῶ τε ὑπερβάλλοντι ἐκόσμησε ἰελοῦπιθησι, ΚΔΜατθ.25,7 ἐκόσμησαν τὰς λαμπάδας αὐτῶν, - τὴν πόλιν ἐκόσμησαν δι' ἀνδριάντων' || ὁμ. μτ. διπλῆς οἰτ.: Ἐπιγρ. πρὶν σε νυμφικὸν ἱστῆραμον κοσμήσαμεν' κ. παθ.: Ὀμ. Ἄφρ.65 χρυσῶ κοσμηθεῖσα.. Ἀφροδίτη, Ἡρ.7,40 Ἱπποὶ ἐκοσμημένοι ὡς κάλλιστα, Πλάτ. Ἰων 535D ὅς ἄν ἐκοσμημένοι ἐσθῆτι. ποικίλῃ καὶ χρυσοῖς στεφανῶσι κάσι τ' ἐν θυσίαι καὶ ἑορταῖς, ΚΔ Ἀπ.2,2 ὡς νύμφην ἐκοσμημένην τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς' || συνθβ. μέσ.: Ἡρ 7,209 τὰς κεφαλάς κοσμήοντας, Εὐρ.Φων.1359 χαλκοῖς σώμ ἐκοσμήσανθ' ὄπλοισ, Πλάτ.Κωμ.208 ἐν φοιτικῶν κοσμησάμενοι' || ὁμ. κ. μτφ.: Εὐρ.Μοδ.576 εὐ μὲν τοῦσδ' ἐκόσμησας λόγους, Ἀριστοφ.Βάτρ.

1005 κοσμήσας τραγικόν λήρον, Πλάτ.Λάχ.196B τί άν τις έν ξυνουσία τοιάδε μάτην κενούς λόγους αυτός αυτόν κοσμοί, Ίσοκρ.5,27 ούδε γάρ τας περί την λέξιν εύρυβαίαι και ποικιλίας κεκοσμηκάμεν αυτόν (τόν λόγον), Δημ.321 τόν . . την έκείνων άρετην κοσμησάντα: πρβλ.Θουκ.1.121 επί τό μεζζόν κοσμείν (μεγαλοποιείν, καλλοπιζειν προσθέτοις τισί) κ. παθ. : Φιλός.Άκασδ.52M ήθος σεμνότατη κεκοσμημένον, Μινναί.11.3 Συνεζ. τών γεννητόρων άνωθεν εύγενεΐα και εύσεβεία κεκοσμημένον' 6) άπόνεμω τιμήν εις τινα διά περικοσμήσεως. τιμώ : Σοφ.Άντ.396 ή καθηρέθη τάφον κοσμούσα, αύτ.Ήλ.1139, Ξεν.ΚΠ.1,3,3 άντασπαζόμενος δε ό πάπιος αυτόν και στολήν καλήν ένέδυσε . . και φελλίοις έτίμα και έκάσμει' || κ. νεώτ. μφ. επί προσ., προσοδίων άξιαν, τιμήν, δόξαν : Πλυδ.Ν.6,46 πλστεΐαι . . λογιόισιν έντι πρόσδοδι νάσον εύκλέα τάνδε κοσμείν, Εύρ.άν.530,3 Σαλαμίνα κοσμεΐ πατρίδα την εύδαίμονα, Θουκ.2,42 άι τώνδε και τών ταιώνδε άρεται έκόσμησαν, - πολλοί μεγάλοι άνδρες έκόσμησαν την άρχάνην Έλλάδα' 7) Έπιγρ. θάπτω, ένταφιάζω' 8) παθ. άνάγομαι εις τι, κατατάσσομαι : Ήρ.6,41 τά ές Πέρσας κεκοσμηάται' 9) ρηματ.λ. κόσμησις, κόσμησις, κοσμητής, κοσμητικός, κοσμητήρ, κοσμητήρ, κοσμητής, κοσμητής κ. έν συνθ. άκόσμητος.

κοσμή-οις (ή) Ιέρεια της Παλλάδος : Λυκοῦργ. άπ.48, Ίστρ.16.

κοσμητός-ή-όν μτγν. ό μεταβεβλημένος εις κόσμον : Σιμηλικ.Κατ.188,35.

κοσμοφελής-οις-ές μον. ό ώφελών τό κόσμον, τούς ανθρώπους : Γερμ.251(: κ. ύπερθ. : αύτ.119Α κέρδος κοσμοφελέστατον.

κόσος-η-ον Ιων. κ. αιολ. αντί πόσος βλ.λ.

κόσα (ή) δημ. κ. κοσσιά μέγα δρέπανον μετά μακροῦ στείλειου.

κόσαδος (ό) Ιων. κ. άρχ. άτι. αντί κότταδος βλ.λ.

κόσασι (αί) σχόλ. γλώσσ. του αύλοι βλ.λ. : Σχόλ. Όπν.Κυν.1,189.

κοσαίτης (ό) νεώτ. όρυκτολ. όρυκτόν της ό μάδος τών μαρμαρινών, κρυσταλλούμενον εις τό μονοκλινές σύστημα.

κοσσιά (ή) δημ. κ. κόσσα βλ.λ.

κοσσηγία (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτών της οικογεν. τών σαπινδοειδών.

κοσσιδαί (οί) νεώτ. ζωολ. οικογένεια έντόμων λεπιδοπτέρων της τάξεως τών βομβυκίων.

κοσσιζω (κόσσος) μτγν. κ. δημ. ραπίζω, κολαφίζω κ. παθ. : Παλλάδ.Λαυσ.120 ύπό παιδαρίων έντονώτατα κοσσισθήναι' 2) δημ. ικόσσαι κόττω με την κόσσαν βλ.λ., δρέπω, θεριζω' 3) ρηματ. π. κόσσοισμα.

κοσσίην (ή) δημ. είδος έλαιας.

κοσσισημα-ατος (τό) (κοσσιζω) δημ. τό άποτέλεσμα του κοσσιζω βλ.λ., θέρημα, θρεπνίσμα.

κοσματικτρας-ατος (βλ.λ.) παλαιοσ. γένος έκκειφώντων ζώων της οικογ. τών δεσμοκερατιδών.

κόσσοσος (ό) νεώτ. ζωολ. γένος έντόμων της οικογεν. τών κουρκοιλιονιδών.

κόσσοσις (ό) ίπιθ. κόπητή μτγν. κ. μον. κόλαφος, ράπισμα, υπότασος : Παλλάδ.Λαυσ.π.Θησ.Στεφ. έν λ. έδωκα αύτῶ κόσσον, Ζαχαρ.Πόν.2,30 μόνον αύτῶ κόσσον δέδωκεν έν τή σιγάννι.

κοσσοστράπεζος (ό) μτγν. κωμ. όνομα παρασίτου: Ήσ. «παράσιτος» : Άλκιφρ.3,69 τρικλινοσάραξ κοσσοστραπέζω.

κοσσομήθη (ή) Ήσ. κ. κόσσομβος ή κοσσομήβη βλ.λ.

κοσσομήτης (ό) νεώτ. όρυκτολ. όρυκτόν της ομάδος τών άμφιβόλων του τρικλινοῦσ σύστηματος.

κοσσοπιζαί (οί) νεώτ. ζωολ. κ. κοττιπιάεισ οικογένεια πτηνών του άθροίσματος τών ψιδικών.

κοσσύφιζω [κόσσοφος] μτγν. φῶω, σιπιίζω ώς κόσσοφος : Ήρω Πνευμ.2,35.

κοσσύφων (τό) νεώτ. βοταν. γένος φυτών της οικογεν. τών κρυμοφυμητιδών.

κόσσοφος (ό) κ. νεώτ., δημ. κόσσοφος, κόσσοφος, άτι. κόττωφος, γλωσσ. κόσσοκος, ψιδικόν πτηνόν, τό κοτσοφι : Μάτρ.Δείπν.87 έξής κόσσοφος ήλθε μόνος γεύσασθα έτοιμος, Άριστλ.Ζ1 δίτα,11 τών δε κοττωφών δύο γένη έστίν' ό μάν έτερος μέλας τε και πανταχοῦ ών, ό δε έτερος λευκός, τό δε μέγεθος ίσος έκείνω, Θεόκρ. Έπιγρ.4,10 ελαρινοι κόσσοφοι άχεῦσιν ποικιλότραυλα μέλη, Άντίπ.Σιδ.ΑΠ.9,76' || νεώτ. ζωολ. γένος πτηνών της οικογεν. τών κοσσοφιδών' 2) είδος άλεκτρυόνος έν Τανάγρα : Παυσ.9,22,4 έστι δε και γένθ διο ένταῦθα άλεκτρυόνων, οί τε μάχιμοι και ό κόσσοφοι καλούμενοι' 3) είδος θαλασσίου ιχθύος : Νουμήν.Ήρ.π.Αθήν. 7,305C μελάγχρωον κόσσοφον ή κίχλας άλιειδάς, Διοκλ.άν.135 κόσσοφοι κίχλα πέρκας κωδιοι φυκίδες άλφιστικός, Αιλ.Ζ1,14.

κόσσω αιολ. τ. του κόπτω βλ.λ. : EM 635,53' πρβλ. κοσσιζω.

κόστα (ή) δημ. ναυτ. ή προς την θάλασσαν έσχατιά της ζήρας, ή ακτή.

κοσται (οί) μτγν. κ. κοτάι Ήσ. «κριθαί» πρβλ. άκοστή' 2) είδος ιχθύου : Δίφιλ.Σ.π.Αθήν.8,357Α οί δε κοσται λεγόμενοι τριγυεῦθέντες εισί μέσοι.

κοστανικός (ό) δημ. είδος άγρίας βοτάνης, άγριοχόρτο, ά. χαρολιά.

κοσταριζω [τολ.] μσν. Έρχομαι πλησίον, πλησιάζω : Γεωργιλ.Όαν.Ρ έν Κορ.Ατ.2,92 ό πάντες τρέμονν και δειλιούν του να σε κοσταρισουν' 2) ρηματ.π. κοστάριαμα.

κοστάρην (τό) μον. ή άρωματική ρίζα του κόστω (ίπιθ.) : Στραβ.16,426 πορυφά έσθής στύραξ κρόκος κοστάρια . . ούκ έπιχώρια.

κοστάρισμα-ατος (τό) (ιταλ.) (κόστα - κοστάρω) δημ. επί πλοίων, προσέγγισις, έλλιμενισις : γιά τό κοστάρισμα δίνει διαταγές πάντα ό καπετάνιος.

κοστάρω (ιταλ.) [κόστο] δημ. επί πλοίων, πλώω παρά την ακτή' || προσεγγίζω, έλλιμενίζομαι.

κοστίας Ήσ. «κοιλίας, κόμορος».

κοστιζω [ιταλ.] (κόστος, τό) δημ. επί πραγμ., έκπροσωπώ χρηματικήν δαπάνην γενομένην προς κατασκευήν μου, προς παραγωγήν μου ή προς άγοράν μου, στοιχίζω, έχω κόστος βλ.λ., ήτοι χρηματικήν τιμήν προακτήσεως, δηλωομένην ώρισμένως ή άοριστως διά τών ποσοτικών έπιρω. πολύ, (ό)λλογον, άκριβά, φθηνά κτ., όμ. έπιθ. κτ. πληθ. ώς και τών παραθ. αύτών : τά σίθερα κοστιζονέντε δραχμάς ή άκά, - τά έπανωφόρι θά σάς κοστιζω χιλιάς δραχμές, - τά έθρωπαϊκά ύφάσματα κοστιζονέν πολύ, τά (έ)νταίρια κοστιζουνε λιγώτερο, - τό σπιτι μου κοστισιε διακόσιες χιλιάδες κ. άπολ. έξυπον, του έπιρω. πολύ :

μία καλή βιβλιοθήκη κοστιζει, παροιμ. φάε, κομπαρ, έλιές—καλό 'ν και τό χαδιόρι—καλό ναί, μά κοστιζει—κοστιζει, μά τ' άζειει [έπι άναίδων άγροίκων]' || όμ. επί πράξεως ή συνόλου ενεργείων ή γεγονότων : ό γάμος - τό ταξίδι - ή άρρωστια - ή κηδεία του κόστισιε δεκα χιλιάδες, - ή ζωή κοστιζει όλοένα περισσότερο' 2) μτφ. επί γεγονότων, έπάγω, προεγώθλιφιν, φυκίην κατάπτωσιν : ό θάνατος του παιδιου του του κόστισιε πολύ, - ή προσβολή που του έκαμες του κόστισιε' || όμ. κ. μτ. δηλωτικοῦ προσθ. μ. επί κακών ή δυσάρετων, προεγώθ : Θεοτ.Κ Κατάδ.39 ν' άπολείφθ έται από τά τόσα βάσανα που της έκόστισιε, - του γυιου του ό άμυαλιές' του κόστισιαν πολλές στενωφίριεσ, φρ. δέν μου [σοῦ, του] κοστιζει τίποτα να . . δέν θα με άνη-

συχίση, δὲν θά μὲ τὸρᾶξῃ τὸ νᾶ . . : δὲν μοῦ κοστίζει τίποτε νὰ σὲ δειρῶ, - δὲν θά τοῦ κοστίζει τίποτε νὰ σὲ θρῆσῃ πρῆλ. στοιχίζω.

κόστινος (ὶ) δ.ημ. τὸ θαμνώδες δένδρον ἐλαία εὐρωπαϊκὴ ἢ ἀγρίο, ὁ κότινος.

καστολόγιον (ὶ) νεώτ. κ. δημ. πινάξ ἐμφαίνων τὸ κόστος διαφόρων ἐμπορευμάτων κατ' εἶδος καὶ ποιότητα.

κόστοιν (ὶ) δ.ημ. ὁ κόστος βλ.λ. : Θεόδωρ. Ὅσμ.32' 2) δημ. τὸ φυτὸν κόλαρινθὴ ἢ μεγανθὴς.

κόστος (ὶ) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ἀρωματώδης ρίζα, ὁμοία πεπέρι : Θεόδωρ.Φι 9,7,3, Διόδ.Σ 2,49 τοῦ δὲ κόστου καὶ κασίρας, . . οἱ χόρτοι καὶ θάμνοι βαθεῖα τσαοῦται πεφύκασιν, Περίηλ.Ἐρ.Θαλ.39' 2) μον. τὸ φυτὸν ἐλένιον : Γεωπ.Π,27,2' 3) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν σκίταμνοειδῶν' 4) δημ. κ. κόστας τὸ φυτὸν ἀθανασία ἢ βαλσαμώδης καὶ ἀθανασία ἢ κοινή.

κόστος-ου (ὶ) ἱταλ. ἐνωτ. κ.δημ. ἢ ἀξία ἐμπορευμάτων τινος, πρὶν ἢ ἐπιβρωτῶν, ἐνδύμασι, περιβολῇ, φορεσίᾳ : κοστοῦμο χειμωνιάτικο. **κοστοφάγος** (ὶ) ἰκόστος, ὁ) κωμ. ἐπώνυμον βατράχου : Βατραχουμ.218.

κοστούμι (ὶ) ἱταλ. δημ. κ. κουστούμι τὸ σύνολον τῶν ἐξωτερικῶν ἐνδυμάτων, ἐνδύμασι, περιβολῇ, φορεσίᾳ : κοστοῦμο χειμωνιάτικο.

κοστοφάγος (ὶ) ἰκόστος, ὁ) κωμ. ἐπώνυμον βατράχου : Βατραχουμ.218.

κοσμήθι (ὶ) κ. κοσμήθη μτγν., ἀττ. κρωβύλος : Πολυδ.2,30 «κοσμήθη δ' οὐκ Ἀττικῶν, ἀλλὰ μᾶλλον ὁ κρωβύλος» ἰδ.γρ.' 2) δασύμαλλον ποιητικὸν ἐνδύμα : Ἦσα. ἀνάδεσμα, ἐγκόμβωμα, περιζῶμα Αἰγύπτιον, ἔμπερ οἱ Κρήσσαι φοροῦσιν ὁμοῖον ὀσπιδικῶν», ΕΠΜ 349,51 «ἐξωμίς» χιτῶν ἅμα τε καὶ ἱμάτιον ἦν γὰρ ἑτερομοσχάλος, καὶ ἀναβολὴν εἶχεν ἦν ἀνεδαυτο κοσμήθην» : Δίων Χρ.72,1.

κοσμήθιος (ὶ) μτγν. κρσός, φαρμακὰς ἐνδύματος : ΠΔ ἘΞ.28,35 ἰδ.γρ.' 2) ταῖνια, δι' ἣς συγκρατεῖται τὸ κάτω ἀνασσαυρμένον μέρος τῆς ἐξωμίδος : ΠΔ Ἦσ.3,18 τὰ ἐμπλόκια, τοὺς κοσμήθους, καὶ τοὺς μνήσκους.

κοσμηθιός-ἡ-όν μτγν. ὁ φέρων κοσμήθους βλ.λ., ὁ ἔχων γυρὸν κ. κοσμήθων, ἀπὸ κρσσία : ΠΔ ἘΞ.28,4 χιτῶνα κοσμηθιῶν.

κοσμηθιός Ἦσα. «βόθουνος, ὄχθος, ἀνάστημα γῆς, ἢ σπέρμα».

κότα (ὶ) δημ. κ. κόττα βλ.λ. **κόταιν** κοτέω βλ.λ. : Αἰσχ.Ἐπτ.485 τῶς νιν Ζεὺς νεμῆτωρ ἐπιδοῖ κοταίνων.

κοταρνίνη (ὶ) νεώτ. κημ. ὀργανικὴ ἔνωσις, λαμβανομένη δι' ὀξειδώσεως τῆς ναρκωτίνης διὰ νιτρικοῦ ὀξέος.

κότρε ἰων. τ. τοῦ πότε βλ.λ.

κοτέ ἰων. τ. τοῦ ποτέ βλ.λ.

κοτεινός-ἡ-όν (κοτέω) ὁ κοτήεις βλ.λ. : Πίνδ.Ν 7,61 κοτεινὸν ἀπέχων φόνον ἰδιορθ. σκοτεινόν). **κόττερον** ἰων. τ. τοῦ πότερον βλ.λ. κ. κόττερα ἀντιπότερα.

κοτῆται (τὸ) δημ. κ. κοτῆται βλ.λ.

κοτέω (κότος) ἐπ. μτ. δοτ. ἔχω, τρέφω κότον, διορκῆ ὄργην, ἔχθραν, μίσος κατὰ τινος, ὀργίζομαι : Ἦσα. «κοτέει' ὀργίζεται, ὑποπίη» : Ἠσιόδ.Α 402 ὡς δὲ λέοντες δῶα ἀμφὶ κταμένης ἐλάφιο ἀλλήλοισ κοτέοντες ἐπὶ σφέας ὀρμησῶσι ἢ ὄμ. ἐν παροίμ. φθονῶ τινι : Ἠσιόδ.Ἐργ.25 κεραμεὺς κεραμεὶ κοτέει καὶ τέκτονι τέκτων ἰεπὶ ἀντιζήλιας ὀμοτέχων» πρῆλ. παροίμ. παπᾶς παπᾶ καλὸ δὲ θέλει» ἢ μτ. γενικ. τῆς αἰτίας ἢ δοτ. : Ἰλ.Δ 168 τῆσδ' ἀπάτης κοτέων ἰοργίζόμενος διὰ ταύτην τῆν ἀπάτην, Πίνδ.ἀν.13α,31 λαῶν ξενοδοῖκτα βασιλῆος ἀσασθαλίᾳ κοτέων ἢ κ. ἀπολ. : Ἰλ.Α 181 αὐδ' ὀδομαι κοτέοντος, Ὁδ.1501 ἀλλὰ μιν ἀ-

φορῶν προσέφην κεκοτῆται θυμῷ μὲ θυμωμένην καρδίαν, Ὑμν.Δημ.254, Ἀπολλ.Ρ 2,89 κεκοτῆται ὅτε δηριάσασθον ἢ κ. μ.σ. : Ἰλ.Β 223 τῷ δ' ἄρ' Ἀχαιοὶ ἐκπᾶλως κοτέοντο νεμῆσσηθὲν τ' ἐνὶ θυμῷ αὐτ.Ε 177 εἰ μὴ τις θεὸς ἔστι κοτεσσάμενος Τρῶεσσιν, Ὁδ.Α 101 τοῖσιν τε κοτεσσάμενος ὀδρινοπάτρῃ κ. μτ. αἰτ. τῆς αἰτίας : Ἰλ.Ξ 191 κοτεσσάμενη τὸ γε θυμῷ ἰμνησιακοῦσα ἐν τῇ καρδίᾳ σου.

κοτζάμ (τουρκ.) δημ. κ. κοτζά κ. κοτζάμου (προφ. ἴδιωμ. Μόνης κογκιάμου) ἄκλιτον πρόβλημα πολλῶν ἄνοματων προσδίδου εἰς αὐτὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ μεγάλου, τοῦ ὀγκώδους, τοῦ ἔχοντος μεγάλην δύναμιν : ΜΜ κὶ ὁ μέγας Μιχαλάκης, ἢ ποῦ δὲν τοῦ βγῆκε μερδικό, ἢ ποῦ ἔχει κογκίαν ἔμπορικὴ, - κοτζάμ ἄντρας ἔγινες, καὶ μυαλὸ δὲν ἔβαλες, - κοτζάμου παλλῆκκῆρι - σπιτι. **κοτζαμάνης** (ὶ) (τουρκ.) δημ. κ. γκοτζαμάνης, παμμίγιστος, γιγαντιαῖος.

κοτζαμπασης (ὶ) (τουρκ.) κ. κοτζαμπασης δημ. ἐπὶ τουρκοκρατίας, πρόδρομος κοινότητος, προσετός : Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.72,14 δὲν προσκυνῶ τοὺς ἀρχόντες καὶ τοὺς κοτζαμπασηδες' 2) μτφ. αὐθαίρετος, αὐταρχικός.

κοτζαμπασιός (ὶ) (τουρκ.) δημ. ἢ συμπεριφορὰ ἢ κατ' ἀπομίμῃσιν τῶν τρόπων τῶν κοτζαμπασηδῶν, ὀθ. ἢ αὐθαίρεσι, αἱ ἀπολυταρχικαὶ ἐνέργειαι.

κοτζῶμα μον. πίνω : Πρόδρ.2,172 καὶ χιτῆτον νὰ κὸτζῶσα κᾶν τέσσαρα μοιχροῦτια ἰδ.γρ. νὰ ἐτζῶκωσα' πρῆλ. Κορ.Ἀτ.1,145.

κοτήεις-εντος-εσσα-ον (κότος) ἐπ. ὁ πλήρης διαρκούς ὄργης, ἔχθρας, φθονερός, ἐκδιηθητικός : Ἦσα. «ὁ ὄργιλως διακείμενος» : Ἰλ.Ε 191 θεός νύ τίς ἔστι κοτήεις, Εὐστ.Ποι.117,14 μνημη κοτήεις' 2) Ἦσα. «κοτήεις» στέφανος ἐξ ἐλαίας.

κοτίγνα (ὶ) νεώτ. ζφολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογ. τῶν μσοθριδῶν.

κοτιγιόν (τὸ) (γαλλ.) δημ. ἄθροισμα διαφόρων χορῶν καὶ παιγνιδῶν σκηνῶν, διεξαγομένην περὶ τὸ τέλος μεγάλης χορευτικῆς ἐσπερίδος' 2) συνεκδ. διάφορα ἀντικείμενα ἰδίως ἐκ χάρτου, ὁπὸν τρικαντῶν, ταῖνια κττ., διανεμόμενα εἰς τοὺς μετέχοντας τοῦ χοροῦ.

κοτιζῶ Ἦσα. «μὴ κοτιζῆς, μὴ ὀργισθῆς».

κοτικας (ὶ) Ἦσα. «ἀλέκτωρ».

κοτίλλιν Ἦσα. «ἀνδρὸς αἰδοῖον».

κότιλον τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός, τὸ πέος Ἦσα. ἐν λ. κόθημα πρῆλ. κοτίλλιν.

κοτινάς-δος (ὶ) ἰκότινος ἀγριελαία ἐγκεντριθεῖσα ἡμέρω ἐλαία : Πολυδ.δ,45 «τάς δὲ κοτινάδας ἐλαίας στραβήλους ὠνόμασε Φερεκράτης» 2) ὁ καρπὸς τῆς ἀγριελαίας : Ἰνπ.Νοῦσ.3,16 νῆσται διδοῦ ἄνθος χαλκοῦ ὄσον κοτινάδα.

κοτινήφορος-ον (ἰκότινος-φωρῶ) μτγν. ἐπὶ τόπου, ὁ παράγων, ὁ φύων κοτίνονος, ἀγριελαίας : Μόσχ.ἀπ.3,2' 2) Ἐπιγρ. ὁ φέρων στέφανον ἓκ κοτίνομου, ἐξ ἀγριελαίας : Ἐπιγρ. Ζηνᾶς κοτ. ἄθλον.

κότινον (τὸ) ὁ κότινος βλ.λ. : Θεόδωρ.Φι 4,14,12.

κότινός (ὶ) κ. μον. κ. νεώτ. κ. ἢ κότινος (Ἰσοδκρ. 5,32) κ. τὸ κότινον (Θεόδωρ.Φι 4,14,12) ἢ ἀγρία ἐλαία, ἀγριελιά, κόστινος Ὁσμ.Μ 551 «κότινος Ἀττικοί, ἀγριελαίος Ἕλληνας» : Ἀριστοτ. Ὀρν.621 ἐν ταῖσιν κομάροις καὶ τοῖς κοτινοῖς στόντες ἔχαντες κριθᾶς. αὐτ.Πλ.943, Θεόκρ.5,32 ἄδιον ἄσῃ τῆδ' ὑπὸ τῶν κότινον καὶ τᾶλσα ταῦτα καθίζας, Ἐπιγρ. τὰ ζῦλα τὰ ἀπὸ τοῦ κοτίνομου' 2) ὁ ἐκ κοτίνομου, ἀπ' ἀγριελίων κατασκευασμένος στέφανος, ὡς βραβεῖον ἰδίων Ὀλυμπιονικῶν Ἦσα. «ὁ ἐξ ἀγριελαίας στέφανος» : Ἀριστοτ.Πλ.586 τοὺς νικῶντας στεφανώσας κοτίνω στεφάνω, Παισα.δ,13,2 δὲ τὸν κότινον ἐν τρισίν Ὀλυμπίαισιν

άνειλετο όκτάκις, Γεωμ.9,14 τόν κότινον στέφανον, Βί. Άλεξ 902 έρχεται γούν Άλέξανδρος καταστεφανωμένος τόν κότινον τόν στέφανον πρός Όλυμπια Δία.

κοτινοτράγος-ον [κότινος-τράγω] ό τράγων τόν καρπών του κοτινού, τής άγριελείας: Άριστοφ. Όρν.240 τά τε κατ' όρεα, τά τε κοτινοτράγα... άνύσατε πετόμενα πρός έμάν άοιδάν.

κοτίγις 'Ησ. έμέλους τής είδοςς.

κοτίγος-ίδος[ή] όωρ. κ. κοτίγης β.β.λ.

κότο [τό] νεώτ. Έγχροάον όργανον 'Ισπάνων.

κοτόεις-εντος-εσσα- εν [κότοσι] λέξ. κ. κοτίγης β.β.λ.: Άπολλ. Δύσκι. Έπιρρ.189,12 'ώς γάρ παρά τό άνεμος άνεμόεις, φύλος φύλοεις, ούτως και ό κότος κοτόεις και κοτίγεις, EM 34,57.

κοτολέττα [ή] γαλλ. όδη. πλεούρα σφαγίου, οίον άρνίου, μόσχου, χοίρου, τηγανισμένη έν Βουτύρω.

κοτόπιττα [ή] όδη. ή κοτόπιττα β.β.λ.

κότορνος [ό] ίων. τ. του κόθορνος β.β.λ.: 'Ηρ. 6,125 [δ.χρ.].

κότας [ό] ποι. διαρκής όργή, έχθρα, μίσος, μνησικακία κατά τινος: Εύστ.979,2 'έό πολυετής χρόλος και τήν μνήν υπεραννάσας: 'Ιλ.Α 82 εΙπερ γάρ τε χόλον γε και αύτήμαρ καταπέψη, αλλά τε και μετόπισθεν έχει κότον, όφρα τελέσση, 'Οδ.Λ 102 δ τοι κότον ένθετο θυμώ, Πινδ.Π 8,9 όπόναν τις άμείλιχον καρδία κότον ένελάσση, Αίσχ. Άγ.635 έλθειν τελευτήσασί τε δαιμόνων κότω, Εύπ.Ρήσ.827 μή μοι κότον, ώ άνα, θής, Διον. Άλ.Ρωμ.9,51 κότον τινά παλαιών εις τήν βουλήν ούκ άλογον άναφέρων.

κοτυονίτης [ό] νεώτ. όρυκτολ. σπάνιον όρυκτόν του μολύβδου ήνωμένο μετ άχλωρίου.

κοτρώνα [ή] όδη. μεγεθ. του κοτρώνι, λίθος ευμεγέθης όλότροχος: Ξενοφλ. Ζακ.Μαντ.100 με τυύδλα, με κοτρώνας, με χαλίκια, .. ήταν καμωμένο, από τά ίδια τους τά χέρια, τό καλύβι των γιδάδων.

κοτρώνι [τό] όδη. λίθος χειροπληθής όλότροχος, λιθάρι: Παπασδ.Χρ.Μηλ.171 ή άπέκει, σά λακήσμων τους παίρνουμε με τά κοτρώνια: 2) μέγας λίθος, κοτρώνα: Βαλαφρ.'Ανδριάς Γρηγορίου Ε' 93 και επάνω του, σάν να 'τανε θεόχτιστο κοτρώνι, συντριβεται ή Άρβανιτιά με τόν Όμέρ βρωώνη, Καρκβ.Ζητ.37 μήπως τύχη έξαφνα φήλωμα ή λάκκωμα, .. κοτρώνι ή κορμυόδενο και πέση και τσακισθή ό ταλαίπωρος.

κοτσακί [τό] όδη. δίστιχον φσματίον, λιανοτράγυδο.

κότσαλο [τό] όδη. μέρος του στόχους μη τριπέν κατά τό άλώνισμα, τό μετά του καρπού ή πένον κατά τό λίχνισμα: δριμνίζουμε τό στάρι γιά να βγάλουμε τά κότσαλα.

κοτσανάτος-π-ο όδη. κ. κοτσανάτος β.β.λ.

κοτσανί [τό] [τουρκ.] όδη. ό φυλώδης μίσχος καρπών, άνθών: έφαγε τ' άχλάδι με τό κοτσανί, φρ. έφα[γ]ε και τά κοτσανία έπί άδηφάγων κ. μτφ. έπί πλεονεκτών: 2) ό μίσχος του φύλλου: τό κοτσανί του καντιού.

κοτσανιάζω [κοτσανί] όδη. επί των φύλλων του καντιού, δένω φυτά ή φύλλα όπό τά κοτσανία.

κοτσαρίσμα-ατος [τό] όδη. ή ένέργεια και τό άποτέλεσμα του κοτσαρω β.β.λ.

κοτσαρω όδη., άόρ. [έ]κότσαρ κ. [έ]κοτσαρία, σπαν. άόρ. κοτσαρία, άνευ ά.χρ., άναρτώ, κρεμώ: έκότσαρε τό κρέας άπάνω στό καρφί: 2) συνδέω, προσκολλάω, προσαρτώ: κοτσαρω και άλλα βαγάνια στό τράινο: 3) δίδω τή παρ' έλπίδα: ζητώ μι ά φιούρα και μου κοτσαρω τόν άσσο: 4) προσάπτω εις τινά κατηγορίαν, κατηγορώ: του κοτσαρνε πώς αύτός έκαμε τήν κλοπή: 5) ρηματ. π. κοτσαρίασμα.

κότσι [τό] [τουρκ.] όδη. ό άστράγαλος του πόδός: || κτ. π.λθ. έν μτφ. φρ. δέν βαστούν τά κότσια μου [δέν άντέχω εις τι, δέν έχω δύναμεις], - έχει γαρά κότσια: 2) όμ. κτ. π.λθ. τό παίγνιον των άστραγάλων, ά. βελίχης: παίζωμε τά κότσια: || μτφ. φρ. δέν παίζωμε τά κότσια [δέν άστευεύμεθα].

κοτσιά [ή] όδη. πλόκαμος κόμης, πλεξίδα: 2) είδος γαϊτανίου τρικλώστου.

κοτσιλίνα [ή] όδη. κ. κουτσουλιά β.β.λ.

κοτσιλίζω [κοτσιλιά] όδη. κ. κουτσουλιζω β.β.λ.

κοτσιλίνα [ή] όδη. είδος άμπέλου, ά. κορφιάτης.

κοτσανάτος-π-ο [κότσι] όδη. κ. κοτσανάτος.

κοτσανιά [ή] όδη. κ. κοτσανία.

κοτσανία [ή] όδη. κ. κοτσανία.

κοτσανιά [ή] όδη. κ. κοτσανία.

κότσος [ό] όδη. σφαιροειδές σύστρεμμα των πλοκών τής κόμης, κόρμυθος: 2) τό έτερον μέρος τής άζίνης, δι' ού βαλοκοπούσι,

κοτσός [ό] μου., όδη. κουτσός ό χωλός: Χρον. Μορ.7951 έκεινος γάρ πού ήτον κοτσός.

κοτσουδέτης [ό] νεώτ. όρυκτολ. όρυκτόν τής όμάδος των χλωριτών.

κότσοφας [ό] όδη. κ. κοτσούφι [ό] κόσσοφας.

κοτσούφι [τό] όδη. κ. κοτσούφος β.β.λ.: Χατζόπ. Άνλ.Τρ.23,5 κατσούφα γύρω στό κλαδιά και κίχλες τραγουδούνε.

κοτσώνω όδη. άμτθ. μτχ. παθ. παρακ. κοτσωμένος, έξογκοῦμαι, φουσκάνω: MM όπου κοτσανέω τό βρακί, κ. κοτσανέω οι τόπεις του: 2) μτφ. μέσ. συνήθ. κτ. μτχ. παθ. παρακ. επί προσ., έπαίρομαι, κορδώνομαι: ήταν όδες τους κοτσωμένους στό γάμο.

κόττα [ή] όδη. κ. κότα, μεγεθ. κοττή[άρα, κότταρ, ύποκορ. κοττή]ούλα, κοττή[τίτσα, τό πτηνον όρνις ή κατοικίδιος: MM κούρους και κόττες μου 'δωναν να μεγαλώσω λήγορα: || πορομ. ή κόττα σκαλιζοντα βγάξει τό μάτι της [έπί των έξ ιδίας ένεργείας ύψισταμένων (χηρική, όμ. ή παλιά κόττα έχει τό ζουμί [έπί γυναικών, ή μεστωμένη είναι άπολαυστικώτερα]: όμ. κόττα μου, κοττούλα και έγώ σέ μαγειρεύω [ό έχω ύπομονήν νικαί]: || φρ. κάβεται σάν κόττα [έπί γυναικός, παραδίδεται εύκόλως], όμ. είναι τής κόττας μας τ' άγόδι [είναι παιδι γυναικός έκ του γένους μας]: 2) τό χορτάρι τής κόττας τό άγριον φυτόν στόχος ό άκανθώδης, ά. γαϊδουρόβυμος.

κοττάθειον [τό] κ. κοττάθειον μεταλλινή λεκάνη, χρήσιμος εις τό παίγνιον του κοττάθου: Δικαίαρχ.'Ιστ.34 ό συνεστραμμένη χείρι άνωθεν έρρίπτον οι παίζοντες εις τό κοτταθειον: 2) άθλον όπερ έκέρδιζον εις τό παίγνιον του κοττάθου: Πλάτ.Κωμ.46,7,Εύβουλ.16 άνω γάρ ώσπερ κοτταθειον άτμομαι, Καλλ.άπ.2φ.

κοτταβία 'Ησ. κουλόθβρις [πιθ. κοτταβίας].

κοτταβίζω [κότταβος], μέλλ. κοτταβιάω παίζω τόν κότταβον β.β.λ.: 'Ησ. «κοτταβίζω» οίνον ποτηρίω άναρρίπτει: Άριστοφ.Επρ.343 ές πανηγύρεις θεωρείται, έστίασθαι, κοτταβίζειν, Άντιφών. Άθην.15,666: κοτταβείτε τινά τρόπον: προβλ. κατακοτταβίζω: 2) ένώ, έξεργείομαι, ξερω: Πολυδ.6,11 'έδω φίλον άποβλύζειν πιάνη, και έξεμειν, όπερ οι πολλοί κοτταβίζειν καλοῦσαι: EM 533, 15 «κοτταβίζειν τό τώ κοττάθω χρήσθαι φασιν άπτικαι, ούχι τό έμειν, ώσπερ ο'ινυν λέγουσι»: 3) ρηματ. π. κοττάβισαι, κοτταβιάσας.

κοτταβικός-ή-όν ό άνηκων ή άναφερόμενος εις τόν κότταβον β.β.λ., ό χρησιμοποιούμενος κατά τό παίγνιον του κοττάθου: Έρμημ.47,5 βράβδων .. τήν κοτταβικήν έν τοίς άχύροισι κυλινομένην.

κοττάβιον 'Hσ. «ὑπόθεμα Λάκωνες, ἐν ᾧ οἱ κότταβιοι ἐγίνοντο» (κωδ. ἐν ἤλ.).
κοττάβιον [τό] προτιθέμενον βραβεῖον, ἀθλον τοῦ παιγνίου κότταβος: 'Αριστλ.Ρητ.1373α,23 πέμψου κότταβία ἀνδραποδισαμένω, 'Αθην.11,479D ὡςτε εἰς τὰ συμπόσια παρεισφέρειν ἀθά κωττάβια καλούμενα.
κοττάβις-ιδος [ή] εἰδικὸν ποτήριον πρὸς ἐκσφενδόνισιν τοῦ οἴνου κατὰ τὴν παιδίαν τὸν κοττάβου, πρβλ. κοτταβειὸν || : 'Hγησ.32 κύλικες αἱ πρὸς τὰ πράγμα χρῆσται μάλιστα εἶναι δοκοῦσαι κατεσκευάζοντο καλούμεναι κοτταβίδες.
κοττάβις-κως [ή] [κοτταβίζω] μτγ. ἡ πράξις τοῦ κοτταβίζειν, τὸ παίζειν τὴν παιδίαν τοῦ κοττάβου· βλ.λ., ἀ. κοτταβισμός: Πλούτ.'Hθ.654f. ἀθλητικὰ ταῦτα, παντάπασιν ἐπι τῆς κοτταβίσεως ὄζοντα.
κοτταβισμός [ό] [κοτταβίζω] εἶδος κοτταβίσεως βλ.λ., σφοδρὸς διὰ ρανιδῶν ὕδατος κοινοισμός, ἱατρικὸς ἐν χρ. πρὸς ἑρπασειν καχεξιών: Φιλομ.π.'Ορειθ.Σύνοφ.9,21,5,Παυλ.Αιγ.3,47.
κότταβος [ό], ἰων. κ. ἀρχ. ἄττ. **κόσσαβος** παίγνιον ἀσκούμενον ἀρχήθεν ὑπὸ τῶν ἐν Σικελίᾳ Δωριέων, σύνθησις δ' εἶτα ἐν 'Αθήναις, παλαιότερον μὲν συνιστάμενον εἰς τὴν μετὰ δεξιοτήτος σκοποβολὴν λεκάνης διὰ ρανιδῶν οἴνου ἢ ὕδατος μετὰ δυνάμειος ἐκ ποτηρίου ἐκσφενδονιζομένων, βραδύτερον δὲ τῆς σκοποβολῆς τούτης ἐν συμποσίοις ἀσκούμενης κατὰ μετεώρου κρεμαστής λεκάνης, πλήρους ὕδατος, ἐφ' οὗ ἐπέπλεον μικρὰ κοῦφα ἀγγεῖα λεγόμενα ὀξύβαφα, τὰ ὅποια ἕκαστος τῶν συμποτῶν διὰ τὸν ἕνα ἐκ τοῦ ποτηρίου του ἐξακοντιζομένων σταγόνων προσεπάθει νὰ ἀνατρέψῃ, καθ' ὅσον ὁ τὰ πλεῖστα ἀνατρέψας εἰς ὠρισμένον ὄριθμόν βολῶν ἐλάμβανε τὸ προτεθειμένον βραβεῖον: 'Αθην.15,667E, Σχόλ.'Αριστφ.'Αχ.524· || ὄμ. παραλλαγὴ τοῦ παιγνίου τούτου, καθ' ἣν αἱ ρανίδες οἴνου ἐβάλλοντο ἐπὶ πλάστιγγος κρεμαμένης ὑπεράνω ἀγαλατρίου ὀνομαζομένου Μάνης καὶ θεμιμένου ἐντός ὕδατος, τοῦ κοτταβίζοντος προσπαθοῦντος νὰ πληρῆ διὰ τῆς καταρχομένης πλάστιγγος τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀγάλματος ἰσχόλ. Λουκ.Λεξίφ.31: 'Ανακρ.53,Πλάτ.Κωμ.69,4· 2) τὸ ἄθλον τῆς παιδίας, τὸ κοττάβιον· 'Αθην.15,666C «κότταβος ἕκαλειτο καὶ τὸ τιθέμενον ἄθλον τοῖς κωκῶσιν ἐν τῷ ποτῷ»: Εὐπ.86· πρβλ.'Αθην.15,667D ὅτι δὲ ἄθλον προῖκετο τῷ εὐ· προεμένω τὸν κότταβον· 3) ὁ ριπτόμενος οἶνος, λάταξ· Εὐρ. ἄπ.632 πολὺς δὲ κοσσάδων ἀραγμός, 'Αντιφάν.55,5· 4) μεταλλινὴ λεκάνη χρησιμοποιομένη εἰς τὸ παίγνιον τοῦ κοττάβου, ἀ. κοτταβεῖον· Κρατίν. π.'Αθην.15,666D «ἐκαλειτο δὲ κότταβος καὶ τὸ ἀγγος εἰς ὃ ἐβαλλον τὰς λάταγας», 'Hσ. «σκευὸς συμποτικόν, ἐφ' οὗ τὰς λάταγας ἐβαλλον ἐρίζοντες»: 'Αντιφάν.55,5.
κοττάνα (ή) 'Hσ. «παρθένος. Κρήτης». **κοττάναθρον** [τό] 'Hσ. «ἔνθα οἱ ὄρνιθες κοιμῶνται» ἀ. πέταυρον [ηθ. κοττάβαθρον]. **κοττάνη** [ή] μτγ. ἀλειπτικὸν σκεῦος: Αἰλ.Ζ1 12,43. **κοττάνον** [τό] λατ. cottaanni [Πλιν.Φ1 13,51] κτ. πληθ. εἶδος μικροῦ σύκου· 'Hσ. «κόττιανα» εἶδος σύκου μικρῶν»: 'Αθην.9,385A πλὴν εἰμὴ κόττανα ἡμᾶς καὶ λέπιδιον.
κοττάρια 'Hσ. «τὰ ἀκρα τῆς κέγχρου». **κοττάειν** 'Hσ. «ὑπτείν, ὄρατεῖν». **κοτταρὸ** [τό] [κόττα] δημ. συνήθ. κτ. πληθ. τὰ κοτταρὰ, ἀ. πουλερικὰ βλ.λ.: ἐφέτος ἔπεσε φόφος στὰ κοτταρὰ.
κότταρον [τό] [ἰγγλ.] νεώτ. κ. δημ. εἶδος ἐλαφροῦ ἱσποφόρου δι' ἀγῶνας, ἀ. κέρκουρος· 2) μικρὸν ἰδιωτικὸν πλοῖον βενζινοκίνητον ἰδίως δι' ἐκδρομὰς καὶ ταξίδια ἀναφυχῆς, γιῶτ.

κοτ(τ)έται [α]ο δημ. οἰκίσκος ὄρνιθων, ὄρνιθων. **κοτ(τ)ήσιος** [α]ο δημ. ὁ ἐκ τῆς κόττας προερχόμενος, ὄρνιθῆσιος: **κοττήσια ἀγᾶ**. **κοττιγίτης** [ό] νεώτ. ὄρνικον ἔνυδρον μετὰ φευδαργῦου καὶ ἐν μέρει νικελίου. **κοττιζαί** [οἱ] νεώτ. ζωολ. σίκογεν. ἰχθύων τῆς τάξεως τῶν ἀκανθοπερυγίων. **κοττιδικα** 'Hσ. «πλατᾶγη, κρόταλον». **κοττιζω** [κόττοσι] σχόλ. κ. μιν. παίζω κύβους, κυβεῶ· Σχόλ.Λουκ.Λεξίφ.3 δοκεῖ δὲ μοι καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ κοττιζειν ἀπὸ τούτου βαρβάρως καὶ παρακεκομμένως εἰρησθαι, Μαλόλ.1345, 17· 2) ρηματ. π. κοττιομᾶς, κοττιστής. **κοττικαί** 'Hσ. «οἱ περικεφαλαῖαι». **κοττίς** ἰδος [ή] ὄμωρ. κ. κοτῆς ἡ κεφαλὴ: Πολυδ.2,29 «προκόττων δὲ φασιν εἶναι ὅταν τις τὰ ἠρόσθεν κορῶ, ὅσον τὰ πρὸ τῆς κοττιδός. Δωριεῖς δὲ τὴν κεφαλὴν οὕτω καλοῦσιν»: 2) Γαλ.Λεξ. 'Ιππ.506 κησίδι τῷ ἰνίφ, τῇ παρεγκεφαλίδι: 'Ιππ. Νούσ.2,20 ἥν σφρακλισθ ὁ ἐγκέφαλος, ὀδύνη λάζεται ἐκ τῆς κοττιδός ἐς τὴν ράχιιν. **κοττιομάς** [ό] [κοττιζω] γλωσσ. ἡ κυβεῖα. **κοττιοστής** [ό] [κοττιζω] γλωσσ. κ. μιν. ὁ παίζων κύβους, ὁ κυβεύτης: Μαλόλ.1451,20. **κοττοβολᾶ** [ώ] μαντευομαὶ διὰ πτηνοῦ· 'Hσ. «κοττοβολεῖν» τὸ παρατηρεῖν τινὰ ὄρνιν. **κοττόπιτα** [ή] δημ. κ. κοττόπιτα πίττα ἐκ φύλων ζύμης καὶ ἐκ στήθους ὄρνιθος. **κοτ(τ)οπούλι** [τό] δημ. ἀ. κοττόπουλο βλ.λ. **κοττόπουλο** [τό] δημ. κ. κοττόπουλο ὁ νεοσπός τῆς ὄρνιθος, ὄρνιθιον. **κόττος** [ό] κ. μιν. κ. νεώτ., π. 'Hσ. κοττός ὁ ἀλέκτωρ, ὁ «κόκκορας»: 'Hσ. ἐν λ. προκόττα «καὶ οἱ ἀλεκτρινοὶ κοττοὶ διὰ τὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς λόφον»: 2) ὁ ἵππος· π.'Hσ.' 3) εἶδος ποταμίου κωβιῦ ἢ κεφάλου: 'Αριστλ.Ζ1 534α, ἐν τοῖς ποταμοῖς εἰσιν ἰχθύδια ἅπτα ὑπὸ τὰς πέτρας, ἀ καλοῦσι τινες κόττους· || νεώτ. ζωολ. γένος ἀκανθοπερυγίων ἰχθύων τῆς οἰκογεν. τῶν κοττιδῶν· 4) κύβος: Κωδ.Ἰουστιν.1,425,Μαλόλ.1451,18 μῦτε κόττων ἐν μῆϊ τῶν πόλεων γενέσθαι. **κοττόσουπα** [ή] δημ. κ. κοττόσουπα ἔδεσμα ρευσάν, σουπά ἐκ ζωμοῦ ὄρνιθος, κόττας. **κοττούλα** [ή] δημ. κ. κοτούλα ὑποκορ. τοῦ κοττά βλ.λ. **κοττόφαιρα** [ή] δημ. κ. κοττόφαιρα ἡ φθειρ τῆς ὄρνιθος, κ. γεν. τῶν οἰκιστῶν ζῶων. **κοττοφείρι** [τό] δημ. κ. κοττοφείρι περιληπτ. τοῦ κοττόφαιρα βλ.λ.: τίς ἔφαγε τίς κόττες μας τὸ κοττοφείρι. **κοττόδη** [ή] 'Hσ. «τὸ φυόμενον ἔμφερές μύκητι». **κοττούλοιο** 'Hσ. «κασικιδίοι ὄρνιθες». **κόττύφος** [ό] ἀρχ. ἄττ. ἀντὶ κόσσυφος βλ.λ. **κοττυφίδα** [οἱ] νεώτ. ζωολ. κ. κοσσυφίδα βλ.λ. **κοττάλα** [ή] 'Επιγρ. κῶος τ. τῆς κοτύλης βλ.λ.31. **κοτύλη** [ή] [συγγ. τοῦ κοτύλος κ. νεώτ. παν κοίλον ἢ κοιλότης· 'Απολλδ.π.'Αθην.11,479A «πᾶν δὲ τὸ κοῖλον κοτύλην, φσην, ἐκόλουον οἱ παλαιοὶ, ὡς καὶ τὸ τῶν χειρῶν κοῖλον»: Σχόλ.'Ιλ.Χ 22· 2) κοῖλον ἄγγειον, μικρὸν ποτήριον, φιάλλον, καυκί: 'Ιλ.Χ 494 τῶν δ' ἔλεπσάντων κοτύλην τις τυτθὸν ἐπέσχευ, 'Οδ.Π 12 ὄωσι δὲ οἱ, δς κ' ἐθέλσιν, πύρρον καὶ κοτύλην, 'Αριστφ.ἄπ.350 κεραιμευόμεναι κοτύλαις μεγάλαις ἔχγου ἐς σφέτερον δέμας οὐδέν· || παροιμ. Ζηνοδ.5,71 πολλά μεταξὺ πέλει κοτύλης καὶ χεῖλεος ἄκρου [καὶ τὴν τελευταίαν σσημῆν δύναται νὰ ἐπέλθῃ ἡ καταστροφή]· || ὁ κοτύλων βλ.λ.: Διον.'Αλ.Ρωμ.19,5· 3) ἄττ. μέτρον ὑπόρων περιλαμβάνον ὁ καθάστος ἢ ἡμίεσσον· 'Hρ.6,57 ἀπονεπέσθαι σφι εἰς τὰ οἶκια ἀλφίτων τε δύο χολίνας ἑκατέρω καὶ οἴνου κοτύλην, 'Αριστφ.Πλ.436 ἢ τὰς κοτύλας αἶε με δι-

αλμυλίνεται, Θουκ.4,16 δύο κοτύλας οίνου Πλάτ.Λυσ.219E οὐδὲ τρεῖς κοτύλας οἴνου || ἐν χρ. ὡς μέτρον χωρητικότητας τῶν ξηρῶν (192 κοτύλαι ἰσοδυναμοῦσι πρὸς ἓξ μέδμονα σιτηρῶν) : Ἀριστοφ.ἀν.465 ἀλφίτων . . . τρεῖς χούνικας κότυλης δεοῦσας, Ἀλεξ.221,17 ἀλφίτων κοτύλην μίαν 4) κ. νεώτ. ἀνατ. ἀρθρική κοιλότης ὁστού τιος, εἰς ἣν ἐσφραμόζεται τὸ σφαιροειδές ἄκρον ἄλλου ὁστού, ἰδίως τοῦ μηροῦ, ἢ κλειδώσι Γαλ.12,224 ἢ τοῦ ἰσχίου κοιλότης, Σχόλ.Θεοδρ.6,30 ἔχουσι τὰ τοιαῦτα ὁστά τὰ λεγόμενα ἰσχία, κοιλότητάς τινας, εἰς ἃς αἱ κεφαλαὶ τῶν μηρῶν ἀρμόζονται· αἱ δὲ κοιλότητες αὐταὶ καὶ γλυτὰ λέγονται καὶ κοτύλαι, παρὰ τὴν κοιλότητα : Ἰλ.Ε.306 κατ' ἰσχίον, ἔνθα τε μῆρος ἰσχίω ἐνατρέφεται, κοτύλην δὲ τὴν καλῆουσι || τὸ κοῖλον τῆς ἀρθρωσεως τοῦ βραχίονος : Ἰνν.Ἀρθρ.7 5) τὸ κοῖλον τῆς χειρός, θένσρ, χούφτα : Σχόλ.Ἰλ.Χ.22 κοτύλην . . . καὶ τὸ τῶν χειρῶν κοῖλος || τὸ κοῖλον τοῦ ποδός, ἢ καμάρᾳ : Φιλοδ.9,122 πρὸλ.Ἀθην.11,479A 6) αἱ μυζητικαὶ θηλαὶ τῶν πλοκάμων τοῦ πολυπόδος, τῶν μολακίων, κεφαλοπόδων κ.ἀ., αἱ βυζήτριαι : Λουκ.Ἐνάλ.Δ.4,3 ὅποια ἄν πέτρα προσελθῶν ἀρμώσῃ τὰς κοτύλας 7) κτ. πληθ. τὰ κύμβαλα : Αἰσχ.ἀπ.57,6 δὲ χαλκοδοτεῖς κοτύλας ὅσβετ' || νεώτ. κοῖλον τεμάχιον σιδήρου διάτρητον, ἐν ᾧ στρέφεται τὸ ἄκρον ἄξονος ἢ ἀστροφίγος 8) νεώτ. ναυτ. ἐπὶ τῶν τορπιλοβλητικῶν σωλήνων τῶν ὑποβρυχίων, χαλκοῦσιν ἐπιμήκεις ἀνεκτικῶν τεμάχιον ἔχον περίπου τὸ μήκος τῆς τορπιλῆς καὶ ὕψος ἴσον περίπου πρὸς τὴν διάμετρον αὐτῆς 9) νεώτ. κοτύλη φορεῖου ἐπὶ τῶν πυροβόλων, τὸ σχηματίζον τὴν ὑποδοχὴν τοῦ βλήματος, ἐν ἣ διατίθεται τοῦτο 10) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν συνυβέντων.

κοτυληδωνωδης-ους-ες μτγν. κ. νεώτ. ὁ ὁμοιος πρὸς κοτυληδόνα, ὁ ἐκ τοῦ εἰδους τῶν ἐχόντων θηλοειδεῖς ἐξοχὰς, ἐκφύσεις : Γαλ.2,905 κοτυληδωνωδεις ἐξοχας, αὐτ.4,282 κοτυληδωνωδεις ἐκφύσεις.

κοτυληδών-όνος(η) κ. νεώτ., ἐλ. ὄστ. τοπ. κοτύληδόνων, πᾶν τὸ κοῖλον, ἢ κοιλότης, ἢ κοτύλη : Νίκ.Ἀλεξ.547 ἐκθλίφαντα πορεῖν κυάθου κοτυληδόνα πλήρη 2) κτ. πληθ. αἱ μυζητικαὶ θηλαὶ τῶν πλοκάμων πολυπόδος, μαλακίων, κεφαλοπόδων κλπ., δι' ἃν προσκολλῶνται ἐπὶ τῶν πετρῶν καὶ συλλαμβάνουν τὴν λεῖαν τῶν, κοτύλη βλ.δ.51 : Ὁδ.Ε.433 ὡς δ' ὅτε πούλυποδος θαλάμης ἐξελοκόμενοι πρὸς κοτυληδονόφιν πυκνὰι λίαιγγες ἔχονται, Ἀριστολ.Ζ1.524a,2 ἐπὶ δὲ τῶν ποδῶν αἱ κοτυληδόνες ἀπασιν εἰσιν, Ἀθην.11,479B αἱ τοῦ πούλυποδος ἐν ταῖς πλεκτάναις ἐπιφύσεις παραγώγους κοτυληδόνες : || ἐπὶ τῶν ποδῶν τοῦ καράδου : Ἀριστολ.Ζ1.527a,25 ἢ δ' ἀρχὴ τούτων ἐστὶν ἀπὸ τῶν κοτυληδόνων, αἱ εἰσιν ὑποκάτω τῶν ἐσχάτων ποδῶν κ. κτ. ἐν. : Λουκ.Μιύ.Ἐγκ.3 προσφύσας κατέχει κοτυληδόνα κατὰ τὸ ἄκρον εἰσικύαν 3) κτ. πληθ. αἱ θηλαὶ τῆς μήτρας ἐγκύου μηρυκάσαντος ζώου : Ἰνν.Ἀφορ.5,45, Ἀριστολ.Ζ1.745b,33 ταῦτα ἐν ταῖς ὑστέραις ἔχει τὰς καλουμένας κοτυληδόνας, Διοσκ.Καρ.ἀπ.27 κοιλότητες . . . ἐν αἷς τὴν ἀνατροφὴν τοῦ ἐμβρύου γίνεσθαι : πρὸλ. Γαλ.2,905 || νεώτ. Ιατρ. κοτυληδόνες τοῦ πλακοῦντος μικροῦ ὑποστρώγγυλοι ἢ πολύγωνοι λοβοί, σχηματίζομενοι ἐπὶ τῆς ἐξω ἐπιφανεῖας τοῦ πλακοῦντος ἐγκυμονούσας μήτρας καὶ χωρίζομενοι ἀπ' ἀλλήλων δι' αὐλάκων 4) ἡ κοτύλη βλ.41, ἢ κλειδῶση : Ἀριστοφ.Σφ.1495 νῦν γὰρ ἐν ἄρθρῳ τοῖς ἡμετέροις στρέφεται χλαραὶ κοτυληδῶν, Ἀριστολ.Ζ1.493a,24 τὸ δεῦ, ἐν ᾧ στρέφεται ὁ μῆρος, κοτυληδῶν 5) φυτῶν π.γ., ὀμφακοτότανη, ὁ κήνος τῆς Ἀφροδίτης : Νίκ.

Θηρ.681 ῥίζαν κοτυληδόνας, Διοσκ.4,91, Γαλ.12,41 || νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν σαρκοφυλλιδῶν τὸ χελωνοβόταν, τσαμπούνα, κοτυλίδα 6) νεώτ. βοταν. συνθ.β. κτ. πληθ. τὰ πρῶτα φύλλα κατὰ τὴν βλάστησιν σπέρματος, σπερματόφυλλα, σποροφύλλα.

κοτύληρτος-ος (κοτύλη-άρω) ὁ δυνάμενος νὰ ἀρυσθῆ διὰ κοτύλης, ποτήριου, ὅθεν ὁ ἀφθονος, διαφιλῆς : Εὐστ.1282,44 ἑ ὁ τὴ κοτύλη ἀρούμενος : Ἰλ.Ψ.34 ἀμφὶ νέκυν κοτυληρτῶν ἔρρεν αἷμα | σχόλ. ἑ τασοῦτον τῷ πλῆθει ὥστε καὶ κοτύλη ἀρύσασθαι, Ἀθην.11,479A ὅθεν καὶ κοτυλήρτων αἷμα τὸ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν ἀρυσθῆναι δυνάμενον 2) ὄξος κοτυλήρτων μέτρον ὄξους : Νίκ.Θηρ.539.

κοτυλίατος-α-ον κ. νεώτ. ὁ χωρῶν μίαν κοτύλην, ὁ ἰσομεγέθης τῇ κοτύλῃ : Ἀντίγ.Καρ.π. Ἀθην.10,420A τὸ δὲ περιηγόμενον ποτήριον οὐ μείζον ἢν κοτυλιαίου, Ἰππόλοχος π.Ἀθην.3,129A ληκίβους . . . τὴν μὲν ἀργυρᾶν τὴν δὲ χρυσῆν, κοτυλιαίας 2) νεώτ. ἀνατ. κοτυλιαῖος δακτύλιος ὁ προσφυσμένος εἰς τὴν ὄφρυν, τὸ χεῖλος τῆς κοτύλης τοῦ ἀνωώμου ὁστού.

κοτυλίδα (ἡ) ὄσμ. τὸ φυτὸν κοτυληδῶν, ἃ χελωνοβότανο, τῆς παππαδίας τ' ἀφτί, τσαμπούνα.

κοτυλίδιον (τό) ὑποκορ. τοῦ κοτύλη (βλ.5) : Εὐστ.1521,52 κοτυληδόνες ῥαί τοῦ πολυπόδος πλεκτάναι | ὁμοιαὶ οὕσαι κοτυλίδοις κοίλοισ.

κοτυλιζῶ (κοτύλη) πωλῶ τι μὲν τὴν κοτύλην, λιανικῶς, λιανοπωλῶ, ἀντιθ. ἀθρόως πιπράσκω : ἈΒ.46,14 ἑ ἐπὶ τῶν κατὰ μέρος πιπρασκομένων, ἀλλ' οὐκ ἀθρόως : Ἀριστολ.Οικ.1347b,8 τοῖς δὲ ἐμποροῖς καλῶς εἶχε μὴ κοτυλιζειν, ἀλλ' ἀθρόα τὰ φορτία πεπράσθαι, Ἐπιγρ. μηδὲ ἐξ ἀμφορέων μηδὲ ἐκ πιθάρων μηδ' ἐξ ψευδοπίλων κοτυλιζέτω μηδεῖς : || κ. μτφ. : Φερεικρ.168 μὴδ ἐν κοτυλιζειν, ἀλλὰ καταπλάττειν, Ἀριστοφ.ἀπ.683 κίρναντες γὰρ τὴν πόλιν ἡμῶν κοτυλιζετε τοῖς πένησιν 2) ρηματ. π. κοτυλιστής, κοτυλισμός.

κοτύλιον (τό) μτγν., πάπ. ὑποκορ. τοῦ κοτύλη βλ. : Ἦρων Πνευμ.215,4 ὅτε μὲν ἠμικοτύλιον, ὅτε δὲ κοτύλιον.

κοτυλις (ἡ) ἡ ποτύλη βλ.21, ἢ κλειδῶση : Ἰνν.Ἐντ.Παθ.18 : πρὸλ. Γαλ.19,114.

κοτυλισκός (ἡ) ὁ κοτυλισκός βλ. : Φερεικρ.69.

κοτυλισκιον (τό) ὁ κοτυλισκος βλ., ποτήριον : Ἀριστοφ.Ἀχ.459 ὁδὸς ἐν μόνον κοτυλισκιον.

κοτυλισκος (ὁ) μικρὸν ποτήριον, ἐν χρ. ἰδ. κατὰ τὰς ἐορτὰς τοῦ Βάκχου Ἀθην.11,479C ἑ κοτυλισκος δὲ καλεῖται ὁ ἱερός τοῦ Διονύσου κρατηρικός, καὶ οἱ αἱ χρωτῶσι οἱ μύσαι : Ἀριστοφ.ἀπ.380 μηδὲ στέφω κοτυλισκῶν 2) εἶδος πλάκοις : Ἦρωκλέων Ἐπ.π.Ἀθην.14,647B 3) Ἦσ. ἑ βόθρος εἰς ὃν τὸ αἷμα τῶν τῆ γῆ θυσωμένων ἐνέβαλλον . . .

κοτυλισμός (ὁ) (κοτυλιζῶ) πάπ. ἡ πράξις τοῦ κοτυλιζειν βλ., ἢ λιονική πώλησις.

κοτυλιστής (ὁ) (κοτυλιζῶ) μτγν. μῆμος : Ἰούλ. Μισ.360A.

κοτυλιστί πάπ. κ. κοτυλειστί κατὰ κοτύλην : Πάπ. τὰ δὲ λοιπὰ κοτυλιστί δέδωκε.

κοτυλιωδής-ους-ες ὁ ἔχων σχῆμα κοτύλης, ποτήριου : Ἰνν.Ἀρθρ.79 κοτυλιωδεις χῆρον.

κοτύλος (ὁ) ἡ κοτύλη, τὸ ποτήριον, φιάλιον : Ἀριστοφ. ὄπ.71, Πλάτ.Κωμ.46,9, Ἀθην.11,462B προσπαρετίθεσαν τοὺς καλουμένους κοτύλους, κτλ. λιστα καὶ εὐποτώτατα ἐκπιμμάτων.

κοτυλοφόρος-ον νεώτ. ἐπὶ τῶν κεφαλοπόδων, ὁ φέρων κοτύλας βλ.δ.51, βυζήτριες.

κοτυλωδης-ους-ες μτγν. ὁ ὁμοιος πρὸς κοτύλην, κοτυλοειδής : Ἀθην.11,480B κοτυλωδεις ἀγγεῖον ἢ κωαδῆ, EM706,20 κοτυλωδεις καμαί.

κοτύλων-ωνος [ό] μτγν. ἐπιθ. τοῦ πολυπότου Οὐαρίου, συμπόσιου τοῦ Μ' Ἀντωνίου, ὁ πότης τῆς κοτύλης, ὁ μέθυσος, ὁ μπέκρος : Πλουτ. Ἀντ. 18 μετὰ Οὐαρίου τινός τῶν συνήθων καὶ συμπότων, ὃν Κοτύλιωνα προσηγόρευον.

κότυμβος (τό) μτγν. μακρὸν πλοῖον : Περίπλ. Ἐρ. Θολ. 44.

κότυνα (τά) Ἦσ. «σκύβαλα».

κοτῶ-ῶ [ι] κοτῶ βλ. ἘΓουδ. ἐν λ. ἐνεκότεουν

κοτῶ-ῶ [2] ἔμ. τολμῶ, λαμβάνω τὸ θάρρος : ἄν κοτῶς, ἐβγα ξέω, - δέν κοτῶ νά μιλήσῃ.

κοῦ, καὶ ἰων. τ. ἀντί ποῦ, που.

κοῦ κτ. κράσιν, ἀντί καὶ οὐ : Ὑμν. Δῆμ. 227.

κοῦα Ἦσ. «ἐνέχυρα».

κοῦαγμα Ἦσ. «σκήμα».

κουαδράντης (ὁ) [λατ.] μτγν. κ. κοδράντης χαλκὸν ρωμαϊκὸν νόμισμα, ἔχον ἄξιον 1/4 τοῦ ἄσσαριου : Πλουτ. Κικ. 29 τὸ δὲ λεπτότατον τοῦ χαλκοῦ νομίσματος κουαδράντην ἐκάλου.

κουαδράτη [ῆ] μτγν. ἐπιθ. τῆς Ρωμῆς, ἡ τετραγώνος : Πλουτ. Ρωμ. 9 Ρωμύλος μὲν οὖν τὴν καλομένην Ρωμῆν κουαδράτην, ὅπερ ἐστὶ τετραγώνον, ἔκτισε.

κουάκεροι [οῖ] νεῶτ. μία τῶν θρησκευτικῶν αἰρέσεων τῆς ἐκκλησίας τῶν διαμαρτυρουμένων.

κουάμα Ἦσ. «μέλαν. Λάκωνες».

κουανίλη [ῆ] νεῶτ. χημ. οὐσία στιλπνὴ καὶ ἱριδίζουσα, ἄ. γουανίλη.

κουάντων (τό) [λατ.] συνήθ. κτ. πλθθ. δ. τ. τοῦ κβάντου βλ. λ.

κουαρτέττο (τό) [ιτολ.] νεῶτ. μουσ. μουσικὴ σύνθεσις διὰ τέσσαρα ὄργανα ἢ τέσσαρος φωνάς : 2) συνεκδ. τετραμελὲς ὄμας μουσικῶν ἐκτελοῦντων τοιαύτας συνθέσεις : 3) κτ. ἐπέκτ. ὁ μὰς τεσσάρων ἀνθρώπων συμπραττόντων εἰς ἕνα ἔργον τι, διασκεύασιν ἢ παίγιον.

κουάρτο [λατ.] ἔμ. τέταρτον. ἢ ἐν τῇ τυπογρ. φύλλον χάρτου διπλωμένον εἰς τέταρτον.

κουάρτσιον (τό) νεῶτ. ὄρυκτο. ὁ χαλσζίας.

κουάσαι Ἦσ. «ἐνεχυριάσαι» πρβλ. κοῖον, κοῦα.

κουασίνη [ῆ] νεῶτ. χημ. ἡ πικρὰ οὐσία τοῦ φυτοῦ κουασίας τῆς πικρᾶς.

κουδάλημα-ατος (τό) (κουδολῶ) ἔμ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κουδοῦ, ἡ μεταφορά, μετακίσεις : 2) συνεκδ. μετοικεσία.

κουδαλητὰ ἔπιρρ. ἔμ. διὰ μετακομίσεως, διὰ μεταφοράς.

κουδαλητής (ὁ) (κουδολῶ) ἔμ. θηλ. κουδαλήτρα, ὁ μεταφέρων, μετακομίζων τι, ὁ κομιστής :

Παλαμ. Παρακ. 26, 14 τὸν νεροῦ καὶ τῆς φλόγος κουδαλήτρα μαζί : 2) κτ. ἐπέκτ. ὁ προσκομίζων ἐν ἀφθονίᾳ τὰ ἐπιτήδεια, τὰ τρόφιμα εἰς τὸν οἶκον : ὁ γαμπρός του εἶναι κουδαλητής.

κουδαλητικά [τά] ἔμ. ἡ ἀμοιβὴ διὰ τὸ κουδάλημα, ἀχθοφορικά, κόμιστρα.

κουδαλιῶ-ῶ μον. κ. ἔμ., μέσ. κουδαλιόμαι κ. -λιέμαι, μεταφέρω, μετακομίζω : Πρδρ. 1, 239 καὶ τὸν πηλὸν κουδάλει, . . . νὰ παίρῃς τὸν μισθὸν σου, Πάλαμ. Παράκ. 20, 8 μεροκάματου σκλάβος, κουδοῦ καὶ τῆς φλόγος :

Ἐκλ. Τρογ. 164, 11 τὰ περιστέρια κουδολοῦν, τὰ χελιδόνια χτίζουν : 2) ἀμτβ. μετακομίζω τὰ ἐπιπλά τῆς οἰκίας, μετοικῶ ἢ κ. μέσ. μεταφέρω τὰ πράγματα μου, μετακομίζομαι : κουδαληθῆκαμε στὸ νέο σπίτι : 3) κτ. ἐπέκτ. προσκομίζω ἐν ἀφθονίᾳ τὰ ἐπιτήδεια, τὰ τρόφιμα εἰς τὸν οἶκον : 4) μτφ. φέρω τινά που ἀπρόδοκῆτον, ἀνεπιθύμητον : τί μὰς τοῦς κουδάλητες τόσοσ μουσαφίριους ; ἢ κ. μέσ. μεταβαίνω ἀπρόσκλητος, ἀνεπιθύμητος : τί μοῦ κουδαλήθηκες ἐδῶ ; 5) ρηματ. π. κουδάλημα, κουδαλητής.

κουθάνης (ὁ) νεῶτ. ὄρυκτο. κ. κουθανίτης σπά-

γιον ὄρυκτον τοῦ χαλκοῦ ἠνωμένων μετὰ θείου καὶ σιδήρου εἰς κρυστάλλους κυβικοῦς.

κουβανῶ-ῶ ἔμ. κ. κουδοῦ μεταφέρω : Καθάρ. Ἰδοκ. 13 τοὺς Λαιοτρυγόνας καὶ τοὺς Κύκλωπας . . . δέν θά τοὺς συναντήσης, ἄν δέν τοὺς κουβανῆς μέσ' στήν φυχή σου.

κουβαράς [ὁ] ἔμ. ὁ κατασκευαστής, ὁ πωλητὴς κουβαριῶν νημάτων : 2) περιώνυμος δέση ἱστορικῶν χειρογράφων ἢ κ. ὡς τοπων.

κουβαρταλίκι (τό) [τουρκ.] ἔμ. κ. κουβαρταλίκι κ. χουβαρταλίκι ἡ γενναιοδωρία, ἔλευθεριότης.

κουβαρδᾶς [ὁ] [τουρκ.] ἔμ. κ. κουβαρντᾶς κ. χουβαρντᾶς ὁ ἐξοδεύων ἀφειδῶς διὰ τοὺς ἄλλους, γενναίοδωρος, γαλαντόμος, ἀντιθ. ταιγχοῦνης : ΜΜ φιλότιμη καὶ κουβαρδᾶ, πού δέν ἔχτριμας τὰ λεφτά ἢ φίλος τῶν διασκεδάσεων, τοῦ γλεντιοῦ ἢ κ. εἰρων. κουβαρδᾶς εἶσαι !

κουβαρδοσύνη [ῆ] (κουβαρδᾶς) ἔμ. κ. κουβαρδοσύνη κ. χουβαρδοσύνη ἡ ἰδιότης τοῦ κουβαρδᾶ, ἡ γενναιοδωρία.

κουβάρι [τό] ἔμ. τυλιγμένον νῆμα, ἡ τολύπη : ἕνα κουβάρι σπάγγο : 2) συνεκδ. πῶν τὸ τυλιγμένον εἰς σφαιρικὸν σχῆμα, τὸ ἀμελῶς συνεστραμμένον : Κοζ. Ν. Θ. Κωμ. 1, 7, 14 ὡς τὰ πανιά τ' ἀγεροφουσκωμένα ἢ σωριοῦν κουβάρι ὡς σπᾶση τὸ κατάρτι, - κουβάρι μοῦ τ' ἄμας τὸ σακκάκι μου : 3) μτφ. ἐπί προσ. ἐν φρ. γίνομαι κουβάρι συσφιγγομαι συσπειρούμενος, κουλουριάζομαι, μαζεύομαι ἰδίως ἐκ πόνου, βασάνων καὶ γήρατος : ΜΜ χέρια μου πόδια κόπησαν ἢ ἕνα κουβάρι γίνηκα : 4) μτφ. ἐν φρ. ἐπὶ διαπληκτιζομένων πιπτόντων συμπλεγμένων, οἴσινει συσστραμμένον περὶ ἄλλους : Λασκαρ. Ληξ. 4, 276 ἢ ἀπὸ λόγο σὲ ἄλλο γερακωνοῦνται, ἢ καὶ πέφτουμε στὸ πάτωμα κουβάρι ἢ ὄμ. σμ. κ. σωρῶ κουβάρι ὄμ. φρ. ἐγίναμε μαλλιά κουβάρι ἰσυνεπλάκημεν, ἐμαλώσαμε στὸ καλάϊ ἢ ὄμ. τὰ πράγματα ἐγίναν μαλλιά κουβάρια (περιεπλάκησαν, ἀνακατώθησαν) : 5) μτφ. ἐν φρ. κάνω τὸν ἄνεμο κουβάρι ματαιοπονώ.

κουβαριά [ῆ] ἔμ. μεγεθ. μεγάλου κουβάρι βλ. λ.

κουβαριάζω ἢ κουβάρω ἢ ἔμ., παθ. ἄορ. (ἐ)κουβαριαστέω, μετχ. παθ. παρακ. κουβαριασμένος, τυλίσσω νῆμα εἰς κουβάρι, ἀναπληρῶ :

2) κτ. ἐπέκτ. συστρέφω τι, περιεπίσσω, συσπειρῶ : Θεοτ. Κ. Κατὰ δ. 46 ἐβγαλε ἀπὸ τὸ κεφάλι τὴ μπόλια τῆς καὶ κουβαριάζοντάς την τὴν ἔριξε χάμου με ὀρητῶ : 3) μέσ. ἐπί προσ., συσφιγγομαι συσπειρούμενος, μαζεύομαι, Ἰσραὴν ἰδίως ἐκ νόσου, γήρατος κτλ. : πρβλ. κουβάρω 2) : 4) μέσ. πίπτω ἀπότρωος χαμῆ, σωριαίζομαι : Βιζυην. Ἡ μητέρα τῶν ἐπτὰ 510 ὄλιγο ἴλιγο ἐδιάγυρε τ' ἀσθενικό κορμί της καὶ ἐκουβαριαστέω στή γῆ :

5) μτγ. ἀπάτω τινα, τυλίγω : 6) ρηματ. π. κουβάρισμα, κουβαριαστός.

κουβαριασμά-ατος (τό) (κουβαριόζω) ἔμ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κουβαριάζω, ἀσπληνία, τύλιγμα, μάζεμα σὲ κουβάρι : τὸ κουβαριασμά τοῦ σπάγγου : 2) κτ. ἐπέκτ. τὸ τύλιγμα εἰς σφαιρικὸν σχῆμα, σοῦρωμα, μάζεμα : τὸ κουβαριασμά τοῦ φουστανίου.

κουβαριαστός ἢ-ὁ (κουβαριάζω) ἔμ., ὁ τυλιγμένος εἰς κουβάρι, κουβαριασμένος ἀντιθ. ἀκουβαριαστός κ. ἐπίρρ. -ᾶ.

κουβαρί-ιδος [ῆ] μτγν. ὁ τουλοσ βλ. λ. 6), ἡ σαρανταποδοροσύνη : Διοσκ. 2, 35.

κουβαρίστρα [ῆ] ἔμ. κύνιδρος ξύλινος ἡ χάρτινος περὶ ὃν εἶναι τυλιγμένον νῆμα, ἠγνίον, καροῦλι.

κουβαρντᾶς [ὁ] [τουρκ.] κ. κουβαρδᾶς βλ. λ.

κουβάς [ὁ] [τουρκ.] ἔμ. ἄγγειον συνήθ. μεταλλικὸν ἢ ὄνυξ ἀντλητικὸν ἢ μεταφορῶν ὕδατος, ἴβανος,

κάδος, σίγλος : δῶσ' μου τὸν κουβὰ νά βγάλω νερό' || δοχείον τοῦ νιπτήριος στενωπῶτερον πρὸς τὰ ἄνω, εἰς ὃ χύνουσι τὰ ἀπονιφίδια, ἀπονέρια.
κουβέθινη ἰή | νεώτ. χημ. οὐσία ἀνακαλυφθεῖσα εἰς τοὺς καρποὺς πεπέρεως τοῦ φαρμακευτικοῦ, τῆς κουβέθας.

κουβέλλα (λ) | τὸ δῆμ. ἡ κυφέλη τῶν μελισσῶν' **2**) μέτρον χωρητικότητος δημοτικῶν, ἰσοδυναμοῦν μὲ δύο σοινίκια βλ.λ. : πόσα κουβέλλα στα-ρί ἕκαμες ;

κουβέντα ἰή | (λατ.) δῆμ. ὀμιλία, συνομιλία, συνδιόλεξις : Πολιτ. Ἐκλ. Τρογ. 63,9 σίντας ξελειτρουγήσανε καὶ βγήκαν στὴν κουβέντα' || φρ. πιάνω κουβέντα ἢ ἀνόλω κουβέντα συνδιαλέγομαι συνεχῶς, ἀρχίω διαλογικῆν συζήτησιν' || στρωτὴ κουβέντα ὀμοσλή, ἀνευ διακοπῶν' φρ. φίλη κουβέντα ἑλαφρὰ ἢ συνεχῆς ὀμιλία : ἀρχισαν φίλη κουβέντα.

κουβεντιάζω | (κουβεντιάζω δῆμ. ἀμτβ. ἄορ [ἐ]-κουβεντιάσσα, μτχ. παθ. πασκ. κουβεντιασμένος, ὀμιλῶ, συνομιλῶ, διαλέγομαι : ΜΜ ὁ Ντάδος εἶναι πονηρὸς | καὶ κουβεντιάζει φέματα, - κἀτί μου κουβεντιάσαε στ' ἀφτί' || συνοναστρέφομαι, μτ. αἰτ. : μὴ τὸν κουβεντιάζης, γιατί 'ναὶ κακὸς ἄνθρωπος' **2**) μτφ. συνεννοῦμαι, συζητῶ μετὰ τινας ἐν λεπτολογίᾳ, διαπραγματεύομαι : τὰ κουβεντιάσαμε καὶ μείνανε σύμφωνοι' || παροίμ. ἀντάμα κουβεντιάζομε καὶ χῶρια ἀκούμε (ἐπι τῶν μὴ δυναμένων νὰ συνεννοηθῶσι)' **3**) καθοδηγῶ τινα, δασκαλεύω : τὸν ἐκουβεντιάσσα, - αὐτὸς εἶναι κουβεντιασμένος' **4**) μτφ. κακολογῶ, ἐπικρίνω, δυσφημῶ : τὸν κουβεντιάζουν στὸ παζάρι' || παθ. ἢ κουβεντιασμένη ἐπὶ ἐρωτικῇ παρεκτροπῇ γυνῆ δυσφημισθεῖσα' **5**) ρηματ. π. κουβεντιάσμαι.

κουβεντιάσμα-ατος (τὸ) | (κουβεντιάζω) δῆμ. ἢ συνομιλία, συζήτησις, κουβέντα : τὸ κουβεντιάσμά τούς εἶναι γιὰ τὰ σκανατάκια τῆς γειτονιάς' πρβλ. κουβεντολόγι.

κουβεντολόγι (γι) | τὸ δῆμ. ἑλαφρὰ ἢ συνεχῆς συνομιλία, κουβέντα : Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 12,17 κι ἴδου νιῶθει κι ἴδου ξέρε | δὲ γροικὰ κουβεντολόγια.

κουβεντιάλα (λ) ἰή | δῆμ. ὑπόκορ. τοῦ κουβέντα, βραχεία συνομιλία' || ἑρωτ. : Ξενόπλ. Ζακ. Μαντ. 101 καθόνταν κοντὰ τῆς σὲ κανένα πεζούλι καὶ γύρσαν ν' ἀνοιξοῦν μαζὶ τῆς κουβεντούλα.

κουβερνάνα ἰή | δῆμ. κ. γκουβερνάνα βλ.λ.
κουβέρτα ἰή | (ἰταλ.) δῆμ. κλινοσκεπασμα μάλ-λινον ἢ βαμβακερόν' **2**) τὸ κατάστρωμα τοῦ πλοίου : κοιμηθῆκαμε στὴν κουβέρτα' || τ' ἄρ-ματα στὴν κουβέρτα κέλευσμα κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἀγῶνος πρὸς ἑτοιμασίαν δι' ἔμβολην.

κουβερτούρα (η) | δῆμ. κάλυμμα, περικάλυμμα, ἴδ. βιβλίου.

κουβερτούρι (τὸ) μων. τὸ κλινοσκεπασμα, ἢ κουβέρτα : Χρον. Μορ. 7698 τὸ κουβερτούρι ἐσή-κωνεν αὐτὸ τοῦ κρεβδاتیου του.

κουβερτούρισμα-ατος (τὸ) τὸ κόλλημα τῶν ἐ-ζωφύλων εἰς τὰ βιβλία' || τὸ πέρασμα τῶν βιβλίων εἰς τὰ καλύμματα ἢ πινακίδια τῶν' || ἢ ἀπλὴ βιβλιοδέτησις τῶν βιβλίων.

κουβηζός 'Ησ. «στηθεύς».

κουβηκολάριος (ὸ) | (λατ.) νεώτ. π. Ρωμ. κ. Βυζαντ. ἀξιωματικός ἐντεταλμένος τὴν φροῦρησιν τοῦ κοιτώνος τοῦ αὐτοκράτορος.

κουβηκόλου (τὸ) ἰλατ. νεώτ. νεκρικός θάλαμος ἐν κατακόμβαις, κουβούκλιον' **2**) π. Βυζαντ. ὁ κειτῶν τοῦ αὐτοκράτορος, ἄ. κουβηκόλιον κ. κουβούκλιον.

κουβισμός (ὸ) | νεώτ. ζωγραφ. ὁ кубисμός.

κουβός (ὸ) | δῆμ. ἢ Ἰνδική ὄρνις, ἄ. ἰνδικῶς, διά-νας, κουρκος, γάλλος.

κουβούκλης (ὸ) | (λατ.) νεώτ. ἐκκλ. ὄρφικιον ἐκ-κλησιαστικόν, ὁ βασιτάζων τὴν ράβδον, θεκονίκιον, τοῦ ἀρχιερέως βαδίζοντος ἢ ἰππεύοντος.

κουβούκλιον (τὸ) μων. νεώτ., δῆμ. κουβούκλι, μων. κ. κουβούκλιον, ὁ κοιτῶν, θάλαμος ἰδίου τοῦ βασιλέως, ἄ. κουβηκόλιον : Πασχ. Χρον. 578,4, Διήγ. Ἀχιλλ. 710 καὶ ἀπὲ τὴν ἀγάπην τὴν πολλὴν ἦν πρὸς ἐκεῖνον εἶχεν χρυσὸν ὀλιθαμάγαρον ἐνοί-ησεν κουβούκλιον' **2**) συνεκδ. πὰς μικρὸς ὀθό-λος στηριζόμενος ἐπὶ λεπτῶν κινῶν : Θεοτ. Κ Κα-τάδ. 23 σκεπάζοντάς τους μ' ἕνα πράσινο θολωτὸ κουβούκλι' **3**) ἰδίως τὸ ἱερὸν κενοτάφιον τὸ στηνόμενον τὴν Μ. Παρασκευὴν ἐν τοῖς ναοῖς : τὸ κουβούκλιον τοῦ Ἐπιταφίου' **4**) κιδώτιον : Πασχ. Χρον. 69,15.

κουβούσι (τὸ) δῆμ. ἐπὶ πλοίων, τετρούγωνον ἄνοι-μα ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, δι' οὗ γίνεται ἡ συγ-κοινωνία καὶ ὁ ἀερισμός τοῦ πλοίου, ἢ κἀθόδος' **2**) συνεκδ. ὁ ἐν εἰδῇ κανηλίου καθέκτης, τῆς καθόδου, τὸ ἐπικαθόδιον.

κουβούσρος (ὸ) | νεώτ. ζωολ. αἰλουροειδὲς θη-ρίον τῆς Ἀμερικής, ἄ. ἀμερικονικός λέων, πούμα.

κούδαρης (ὸ) | δῆμ. κ. κούδαρος βλ.λ.

κούδαρος (ὸ) | δῆμ. κ. κούδαρης, πλθθ. κουδα-ραῖοι ὁ κτίστης κατὰ τὴν συνθηματικὴν γλῶσ-σαν τῶν κτιστῶν τῆς Ἠπειροῦ, Μοκεδονίας καὶ Θρῶκῆς ἑπίρρ. κουδαρίτικα.

κουδουμυλιά ἰή | δῆμ. τὸ φυτὸν κράταιγος βλ.λ. ὁ ἀράβολος.

κουδούνα ἰή | δῆμ. μεγεθ. μεγάλο κουδούνι βλ.λ.

κουδουνάκι (τὸ) μων. κ. δῆμ. ὑπόκορ. τοῦ κου-δούνι βλ.λ. : Κρισάρ. Δομ. ἐν Σάθ. 3,51 τὸ κἀθε λου-ρί εἶχεν ἀπὸ δύο κουδουνακία μικρά.

κουδουναραῖοι (οἱ) | δῆμ. οἱ φέροντες κώδωνας μετρημισμένοι, οἱ κουδουνατοί.

κουδουνατός-η-ο δῆμ. ὁ φέρων κώδωνας, κουδούνα : ὁ τραγ. πῆρε καὶ τὸ πλεμμένο κριάρι, κείνο τὸ σουρταριάτικο, κείνο τὸ κουδουνατό' **2**) ὁ μετρημισμένος, ὁ μασκαράς' συνήθ. κτ. πλθθ., ἄ. κουδουναραῖοι.

κουδούνι (τὸ) δῆμ., ἴδιωμ. κ. κουντούνι, ὑπόκορ. τοῦ κώδων, μεγεθ. κουδούνα, ὑπόκορ. κουδου-νάκι, μικρὸς κώδων, κωδωνάκος : Σολωμ. Τὸ κοπάδι θ' ἀλ' ὄλα τῆς κοιλιάδας τὰ περάσμα-τα λαλοῦν κουδούνια, ἀντιλαλοῦν βελάσματα, Χατζζῶν. Ἀπλ. Τρ. 28,14 κάπου ἕνα μόνο ἀπόδθα κουδούνι τώρα ἠχεῖ σάν κλάμα' **2**) μτφ. ἐπὶ προσ., κακολογία, μομφή, συκοφαντία, συνήθ. ἐπὶ ἐρωτικῇ παρεκτροπῇ : πρόσεξε μὴ σοῦ κρε-μάσουν κουδούνια αὐτοῦ ποῦ πῆς, φρ. χωρὶς πομπῆ κουδούνι ἰεπὶ μομφῆς ἀναίτητοῦ' || φρ. μοῦ 'κανες κουδούνι τὸ κεφάλι μου μὲ κατεζά-λισες' **3**) κτ. πλθθ. αἰ μετὰ τὸν τρυγητὸν ἀφιέ-μενοι μικραὶ σταφυλαὶ, καμπονάρια, καμπανά.

κουδουναῖοι ἰή | δῆμ. δερμάτινον περιλάμιον, ἔξ οὗ κρέμαται ὁ κώδων τῶν προβάτων, ὁ κλοιός.

κουδουνιζῶ | (κουδούνι) δῆμ. κ. κουδουνάω κτυπῶ τὸν κώδωνα, τὸ κουδύνει : Σολωμ. Θάν. τῆς Ὀρφανῆς 24 κουδουνιζε κοντὰ εἰς τὸ στερνὸ κρεβάτι, - κουδουνιζῶ μιά ὥρα καὶ δεῖν μ' ἀ-νοίγουνε' **2**) ἀναδιδῶ ἦχον κώδωνος, μεταλλι-κόν : κουδουνιζεὶ τὸ κανάτι - τὸ κρυστάλλο' || φρ. κουδουνιζοῦν τ' ἀφάτι μου (βομβοῦσι)' || ὄμ. κουδουνιζεὶ ἢ τσέπη του ἔχει χρήματα!' **3**) μτφ. ἀμτβ. κοινολογῶ μουσικόν τι, διαδίδω, διδασκαπίζω' **4**) ρηματ. π. κουδούνισμα, κου-δουναστός.

κουδούνισμα-ατος (τὸ) | (κουδουνιζῶ) δῆμ. ἢ ἐ-νέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κουδουνιζῶ, τὸ κτύπημα τοῦ κώδωνος, ὁ κωδωνισμός : τὰ κου-δούνισματα τῶν κοπαδιῶν' **2**) ὁ ἀναδιδόμενος ὁσινεὶ κώδωνος ἦχος, μεταλλικός : Ξενόπλ. Ζακ.

Μαντ.45 τὰ **κουδουνίσματα** τών κρυστάλλων τήν ηλεκτρίσαν, - τὰ **κουδουνίσματα** τής φωνής.

κουδουνιστός-ή-ό [κουδουσιζώ] δημ. κ. κουντουμιστός ὁ ἀναδιδῶν ἦχον μεταλλικόν· φωνή **κουδουμιστή**.

κουδουνίστρα (ή) δημ. ἄθυμα νηπιῶν ἐν εἰδίει μικροῦ κώδωνος.

κουδρινάριον [τό] ἱλατ. quadrigarium] μιν. ἡ ἀλοιφή τών ἄρματῆλατῶν· Ἰππιατρ.130 **κουδρινάριον** ἄλειμα.

κουέστα [ή] ἱσπαν. | νεώτ. ὄρος γεωγραφικὸς ὀλην τὰς λοφσειράς, τὰς ἐχούσας τήν μίαν πλευρὰν ὀμαλῶς ἐπικλινῆ, τήν δὲ ἄ. ἀπόκρημον.

κουελαγένης [ό] νεώτ. ὄρυκτολ. πέτρωμα ἡφαιστειογενὲς τής σειρῆς τῶν μινετῶν καὶ κερσανιτῶν.

κουζίνα [ή] ἱταλ. | δημ. τὸ μαγειρεῖον· 2) τὸ σκεῦος, ἐν ᾧ ἀνάπτεται ἡ πυρὰ πρὸς κατασκευὴν φαγητοῦ· **κουζίνα** πετρελαίου - ἠλεκτρική· 3) κτ. ἐπέκτ. ὁ ἰδιῶς τῶν τρόπος τοῦ μαγειρεύματος ἡ μαγειρική· **κουζίνα** γαλλική - τουρκική.

κουζινέττο [τό] δημ. ὑπόκορ. τοῦ **κουζίνα** βλλ. μικρὰ μηχανὴ μαγειρεύματος· 2) ἔδρανον περιστρεφόμενου ἐξαρτήματος μηχανής.

κουζουλάδα [ή] μιν. κ. δημ. κ. **κουζουλαμός** παραφροσύνη, ἀπερισκεψία, μωρία, τρέλλα· Ἐρωτόκρ.3.774 **ἔτοια ζαβάγρα νά μου πῆ, μουδ' ἔτοια κουζουλάδα**.

κουζουλαίνω μιν. κ. δημ. καθιστῶ τινα παρὰφρονα, τρελλόν, τρελαίνω· δ.δίστ. φηλομελαχρυσούλα μου, | ποῦ τὸ ἔβρες τὸ μελάνι - τουρκική· **κουζίνα** τὰ φρυδάκια σου | γιὰ νὰ μὲ **κουζουλάνης**· κ. παθ. Ἐρωφ.4.615 μ' ἄν τὸ πιστεύῃ ὀλοτενίας νὰ **κουζουλάθῃ** κρίνω.

κουζουλαμός [ό] δημ. ἡ **κουζουλάδα** βλλ.

κουζουλόδ-ή-ό μιν. κ. δημ. μωρός, ἄφρων, τρελός, ζουρλός· Ἐρωτόκρ.1.172 σήμερο **κάνω ἀπόφραση** καὶ **κουζουλό** σὲ κρίνω, αὐτ.3.1024, δ. δίστ. ὁ Στελιανὸς ὁ **κουζουλόδ** | ἐβρήκε μιά **δεκάρα** | τὴν **ἔβαλε** στὴν τσέπη του | νὰ **πάρῃ κουραμάνα**· 2) δημ. ὁ ὀπωσθήποτε ἀνάνηρος τήν μίαν ἢ τὸς δύο χεῖρας, **κουλόδ**.

κουήνα [ή] ἰγγλ. | νεώτ. λ. συνήθ. εἰς τοὺς λαϊκοῦς πληθυσμοὺς τῶν ἑλλήν. λιμένων, δηλοῦσα τὸν ἐν κραιπάλῳ· **εἶναι κουήνα** στὸ μεθύσι.

κουίνα [ή] ἱταλ. | δημ. συνήθ. κτ. πλῆθ. ἕκαστον τῶν ἐπαλλήλων πλαγιῶν πλασιῶν τής σκηνής τοῦ θεάτρου, τῶν ἀποκρυπτότων εἰς τοὺς θεατὰς τὴν πρὸς τὰ παρασκήνια θέαν.

κουίντεττο [τό] ἱταλ. | δημ. μουσικὸν τεμάχιον γεγραμμένον διὰ πέντε φωνῶν ἡ πέντε ὄργανοι· 2) κτ. ἐπέκτ. ἡ πεντὰς τῶν ἐκτελεστῶν τοιαύτης συνθέσεως· πρβλ. **κουαρτέττο**.

κουίρτικός-ή-όν [λατ. | νεώτ. κ. **κουίρικός** ὁ ἀνῆκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς **Κουίρτας**, Κυρίως ἦτοι τοὺς Ρωμαιοὺς πολιτας· || νεώτ. νομ. **κουίρτικὸν** δίκαιον τὸ δίκαιον, οὐτινος ἀπέλαουον προνομιακῶς οἱ Ρωμαιοὶ πολιταί, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ δίκαιον τὸ διέπον τοὺς Λατίνους καὶ τοὺς ἄλλοδοποῦς· || ὁμ. **κουίρτικὴ** κυριότης ἡ διὰ τῶν ἀσπιτρῶν μόνον διατυπώσεων τοῦ **κουίρτικοῦ** δικαίου κτωμένη, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὴν **βονιτῆριον** κυριότητα.

κουιρούκα [ή] ἱτουρκ. | δημ. τεχνητὸν βούτυρον παρασκευαζόμενον ἐκ λίπους τής οὐράς προβάτων ἰδίως τῶν **καραμινῶν**.

κούκα [ή] μιν. κ. δημ. εἶδος καλύμματος τής κεφαλῆς, σκούφος, **κούκος**· **Καισάρ**.Δοπ. ἐν Σάθ. 3.25 τῶν **ἔβαλαν** εἰς τὸ κεφάλι, ἀντὶ διὰ **κούκαν**· 2) δημ. ἄ. **κούκα** ἡ κεφαλὴ καὶ συνεκδ. ὁ οὖς· φρ. **κατεδάξει** ἡ **κούκα** του [ἔχει ἐφευρετικότητα ἡ ἄ. εὐθυκρίσιαν] πρβλ. **κούτρα**.

κούκα Ἦσ. «πάπων, ἡ κούκων».

κουκέττα [ή] ἱγαλλ. | δημ. ἡ **κούκέτα** βλλ. ἡ κλίνη εἰς τὰ πλοῖα.

κούκι-εως [τό] ἱλατ. | μτγν. τὸ φυτὸν ὑφαντικὴ ἡ **Θηθαϊκή**· Πλιν.Ἰ 13,62 πρβλ. **κουκιφόρος**.

κουκία [ή] νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἑσ οικογ. τῶν **ρυτοσιδῶν**.

κούκινος-π-ον μτγν. ὁ ἐκ **κούκως** βλλ. κατεσκευασμένος, παρεσκευασμένος· Περιήλ. Ἐρ.Θαλ. 19,26 **γλώσση** δὲ Ἀραδικῆ χρώται καὶ **περιζώμασι** ὑλλών **κουκίνων**· 2) πάπ. ὁ πεποικμένος ἐξ ἰνῶν **κούκως**· Πάπ. **κούκινα** σάλια.

κουκιόφορος-ον ὁ φέρων, παράγων τὸ **κούκι**· Θεόδωρ.Φ1.4,2,7 **κουκιόφορον** δένδρον (κῶδ. **κουκίφορον**) [τὸ φυτὸν ὑφαντικὴ ἡ **Θηθαϊκή**].

κουκικί-ιου [τό] δημ.μιν. **κουκί**, ὑπόκορ. **κουκί-κῆκι**, τὸ δροπριον κύμας· **κουκία** **ξεφλουδισμένα** παροιμ. **κουκία** τῶν **φῶς**, **κουκία** **μαρτυρῆς** ἡ **μολογῆς** [ἐπὶ ἀνθρώπου ἀφελοῦς, μὴ δυναμένου νὰ ἐμβασθῆν εἰς τὰς αἰτίας τῶν πραγμάτων], ὁμ. **καλημέρα**, **Γιδάνω**.—**κουκία** σπέρων [ἐπὶ τῶν ἀπαντότων ἄλλ' ἀντ' ἄλλων]· 2) ὁ κόκκος, τὸ σπυρί, τὸ **κουκούται**· τὸ **κουκί** τοῦ **καφέ**· || κ. μτφ. Ἐρωδ.2,135 **κάν** εἰς οὐ **βλέπει** τὸ **κουκί** ἀπὸ τοὺς **καλογέρους**· || παροιμ. **κούκία** **μετρηνά** [ἐπὶ ἀσφαλῶς ὑπολογισμένων ἡ ὑπολογισμῶν].

κουκί[κία] [ή] δημ. τὸ φυτὸν τὸ παράγον **κούκων**, **κούκία**.

κουκκίδα [ή] δημ. κ. **κακκίδα** ἡ **κοκκία**, στίγμα· 2) τὸ σημεῖον τῆς τελείας· Σολωμ.Πρωτοχρονιά 205 **κι ἀφοῦ εἶδα** καὶ **ξαναεἶδα** | ποῦ **δὲ** **λείπει** μιά **κουκκίδα**· || **τρεῖς κουκκίδες** [...] τὸ σημεῖον τῶν ἀποσιωπητικῶν.

κουκκί[ζω] ἱουκική δημ κ. **κοκκί**[ζω] σπείρω, διασπείρω· 2) ἐπιπάσσω, πασπολιζώ· 3) ρημ. π. **κουκκιστός**.

κούκ[κ]ινος-π-ο δημ. ὁ κατεσκευασμένος ἀπὸ **κουκικία**· **κούκκί**νο **φωμί**.

κουκκιδόζουμο (τό) δημ. ὁ **ζωμός** τῶν **κούκων**, τὸ **ζουμί** τῶν **κουκίων**· || παροιμ. **καὶ χῆρες** **κουκία** **ἐφάγαμε**, **καὶ σήμερα** **κουκιδόζουμο** [ἐπὶ διαγόντων βίον πτωχικόν].

κουκκιστός-ή-ό δημ. ὁ ἐπιπεπασμένος, πασπαλισμένος.

κούκκος [ό] λέξ. κ. δημ. τὸ πτηνὸν **κόκκι**· Σουῖδ., Πολιτ. Ἐκλ.Τραγ.228 ὁ **κούκκος** **φέτο** **δὲ λαλεῖ**, **οὔτε** **καὶ** **θὰ** **λαλήσῃ**, **Ζερβ**.Λυρ.Σάτ.Πρόβλ. 8 **κι** **δπως** **στ'** **ἀλήθεια** **ὀλόμονοι** **δὲ** **ζῶν** **οὔτε** **κι** **οἱ** **κούκκοι**· || παροιμ. **ἕνας** **κούκκος** **δὲ** **φέρνει** **τὴν** **ἀνοιξή** [ἐπὶ περιστάσεων, καθ' ἃς χρειάζονται πολλοὶ πρβλ. **χειλῶν** **μία** **ἔσρ** **οὐ** **ποιεῖ**]· 2) μτφ. ἐπὶ προσ., ὁ μόνος, ὁ ἄνευ συντρόφου· **ἔμεινε** **κούκκος** **ἰσόμνονας**, **ἔρησιον**· || εἴρων. φρ. **τρεῖς** **κι** **ὁ** **κούκκος** **ἰέλῃ** **ἰστοῖ**· || φρ. **τὸν** **ἔχουνε** **στοῦ** **κούκκου** **τὸ** **σημάδι** [ἐπὶ δεινῶς ὑποβλεπομένου]· || φρ. **τοῦ** **κῆστι** **ὁ** **κούκκος** **ἀπδῶν** [ἐπὶ ὑπερβολικῆς **δαπάνης** **δι'** **εὐτέλες** **τι** **πρᾶγμα**]· 3) μτφ. ἐπὶ προσ., ἀνόητος, μωρός, **μποῦφος**· **εἶναι** **κούκκος** **καὶ** **δὲν** **καταλάβαινε** **τίποτε**· 4) εἶδος σκούφου, ὁ **κούκος** βλλ.

κουκκουσάλι [τό] δημ. ἡ εἰς **χονδράς** **νιφάδας** **πίτσουσα** **χιών**.

κουκ(κ)ουδάγια [ή] δημ., ὑπόκορ. **κουκκουδαγίτσα** τὸ **υκτιόστιον** πτηνὸν γλαῦξ, ἡ **κικκῆ** **ἴ** Ἀριστ. |· ΜΜ **Θέ** **μου** **καὶ** **Παναγίτσα** **μου**, | **κουκκουδαγίτσα** **νὰ** **γενᾶ**, **φρ.** **στὸ** **σπίτι** **αὐτῶ** **φωλιάζου** **κουκκουδάγιας** **μὲν** **ἀκατοχίτων**· || παροιμ. **ἄλλα** **τὰ** **μάτια** **τοῦ** **λαγοῦ** **κὶ** **ἄλλα** **τῆς** **κουκκουδάγιας** [ἐπὶ πραγμάτων βλως ἀνίσου ἀξίας]· 2) τὸ φυτὸν χρυσάνθεμον τὸ σιτόχρουν.

κουκκούδι [τό] δημ. μικρὸν **κοκκιδώδες** **ἐξάνθημα**, **κεφάλαι** **σπιριοῦ**, **κούκκιδι**.

κούκκουλα [ή] δημ. κ. κούκλα ὁ ἀροθόσιτος. **κουκουόλα** [ή] δημ. κ. κουκούλα βλλ.
κουκουλλήσιος-α-ο δημ. ὁ κουκουλλήσιος βλλ. 2) ἐπὶ ἄρτου, ὁ κατεσκευασμένος ἀπὸ κούκκουλο, ἀραθόσιτον.
κούκκουλά [τό] δημ. κ. κουκούλι βλλ.
κούκκουλα [ή] [λατ.] πάπ. κ. δημ. πίθος, ἀμφορείς : Πάπ. πέμψον μοι κούκκουμαν ἐλαίου· 2) δημ. θερμαστρίς, μηρίκι, καφεδόμηρκο.
κουκούμιον [τό] μτγν. κ. κουκούμιον κ. κουκ(κ)ούμα [ή] εἶδος λέβητος, θερμαστρίς : Ἄρρ. Ἐπικτ.2,22,71 δεῖ αὐτόν κουκούμιον ἔχειν, ὅπου τὸ θερμὸν ποιήσει τῷ παιδίῳ, τὴν αὐτὸ λούσῃ εἰς σκάφην.
κούκκουμος [ό] πάπ. κ. κούκουμος, πληθ. κούκκουμανα, εἶδος λέβητος, μέγα πως κουκούμιον βλλ. : Πάπ. κούκκουμος χάλκοις.
κουκουνάρα [ή] δημ. κ. κουκουνάρα βλλ.
κουκουνάρι [τό] δημ. τὸ κουκουνάρι βλλ.
κουκουναριά [ή] δημ. κ. κουκουναριά βλλ.
κουκουροβιθιά [ή] δημ. τὸ φυτὸν κερκίς ἢ κερανοειδής.
κουκουύτσι [τό] δημ. ὁ κούκος, ὁ σκληρὸς πυρὴν τῶν καρπῶν : ἔφαγε τὰ κεράσια μὲ τὰ κουκουύτσια· || γεν. ὁ σπόρος οἰουδήποτε καρποῦ : κουκουύτσια ἀπὸ πορτοκάλια· || τὸ γίγαρτον τῶν σταφυλῶν : σταφιὰ χλωρὴ κουκουύτσια· 2) μτφ. ἐλαχίστη ποσότης, μόριον, ἴχνος : δὲν ἔχει κουκουύτσι μυαλό.
κούκλα [ή] δημ. μικρὸν ἀνθρώπινον ὁμοίωμα χρησιμεῖον ὡς ὄθυμα τῶν κορασίων, πλαγγῶν : κούκλα ἀπὸ λάστιχο - ἀπὸ γύψο· 2) μτφ. ἐπὶ γυναικῶν, ἢ ὠραία, ἢ κομψῶς ἐνδεδυμένη : ἔχει μιὰ κόρη κούκλα· || παροιμ. ὄπ' ἔξω κούκλα κι ἀπὸ μέσα πανούκλα [ἐπὶ τῶν κατ' ἐπιφάνειαν, ἐξωτερικῶς μόνον καλῶν·] 3) τὸ ὄνδρεϊκεὸν τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων, ραφειῶν κττ., μανεκέν· 4) τὸ ἀνδρεϊκεὸν τοῦ θεάτρου, νευρῶσαστον, φασουλῆς, μαριονέττα· 5) δεσμὸς τυλιγμένου νήματος : τὸ κάθε πουλόδερο θὰ χρεῖασθῆ πέντε κούκλες νήμα· 6) τὸ φυτὸν ἀροθόσιτος ὁ κοινός.
κουκλαί [τό] δημ. ἡ κούκλα, ἢ πλαγγῶν, τὸ ἀνδρεϊκεῖον : Ζερβ.Λυρ.Σάτ.Προλ.10 μὲ τρεῖς ἡ-σκιοὺς τὴν πλούμισα, κουκλαὶ δικά μου.
κουκλόπαν νιο [τό] δημ. συνήθ. κτ.πληθ. πανιά καὶ ἐνδύματα τῆς κούκλας, πλαγγόνος· 2) μτφ. μικρὰ ἀχρηστά τεμάχια ὑφάσματος, κουρέλια.
κουκλοπετεινός [ό] δημ. τὸ πτηνὸν ἐποφ, τσαλαπετεινός, τουρλόπαππος.
κούκλος [ό] δημ. κούκλα παριαιτώσα παιδία ἢ ἄνδρα· 2) εἰρων. ἐπὶ ἀνδρῶν, ὠραῖος, ἀλλὰ κατὰ τὸ μάλλον ἢ ἥτιον ἀνόητος.
κουκλώνω [κουκουλάω] μsn., δημ. κτ. συγκοπ. τοῦ κουκουλλῶν καλύπτω, σκεπάζω : Ἐρωτόκρ. 1,275 βαστά κουφρά φιλή μαγνιά, τὰ μάτια μας κουκλώνει, Ἐρωφ.5,420 γιατί δὲν ἦτο τὸ πρεπὰ χῶμα νὰ τὸ κουκλώσῃ.
κούκος [ό] δημ. εἶδος καλύμματος τῆς κεφαλῆς ἀνευ γύρου, μετὰ ἢ ἀνευ γείσου, σκούφος· 2) ὁ γρ. τοῦ κούκκος βλλ.λ.) κ. 2].
κουκουστάφυλο [τό] δημ. τὰ φυτὰ ἀείζωνον τὸ ὠραιοσυνθές καὶ ἀείζωνον τὸ ἄθῳον.
κουκουδάγια [ή] δημ. ἃ. κουκουδάγια βλλ.
κουκουδιά [ή] δημ. κ. κουκουδιά εἶδος λευκῆς· πρβλ. Κορ. Ἄτ.4,238.
κουκουδιάζω δημ. κ. κουκουδιάζω βλλ.
κουκουδιάζω μsn., δημ. κ. κουκουδιάζω, ἐπὶ πτηνῶν, ὀκιάζω, κοιτάζομαι, κουριάζω : Ἐρωτόκρ. 4,1830 σὺν περιστέρες· κ. ἐκεῖ ποῦ πᾶν νὰ φυλαχτοῦ τρέμων καὶ κουκουδίσου· 2) δημ. ἐπὶ ἀνθρώπων, κάθημαι μὲ κεκαμμένα τὰ κάτω

ἄκρα, ὀκιάζω, ἀνακούρκοῦσα· 3) ρηματ. π. κουκουδιστός.
κουκουύλιον [τό] νεώτ. ἐκκλ. π. Βυζαντ. ἢ ρὸ τῶν ὕμων στροφή, τὸ προσίμιον κοντακίον.
κουκούλα(λα) [ή] [λατ.] σsn. κ. δημ. ἡ καλύπτρα τῆς κεφαλῆς, κατούλα· 2) κωνοειδὴς ἢ σφαιροειδὴς ἐπιστέγασμα σίτον τοῦ ἀνεμουόλου· 3) δημ. μανδύας περιβάλλον τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν κορμὸν τὸν πολυπόδος : ἡ κουκούλα τοῦ χταποδιού· || κ. μτφ. ἔχει τὸ βουδὸ κουκούλα καὶ θὰ χιονίστη [ἔχει κεκαλυμμένη τὴν κορυφὴν ὑπὸ νεφῶν].
κουκουλλάνος [ό] νεώτ. βοταν. γένος σκωλήκων τῆς οἰκοῦ. τῶν νηματοειδῶν ζῶτων παραιοτικῶς ἐπὶ διαφ. ληθῶν κ. ἰδίως τῆς πέρκης.
κουκουλλάριος-η-ο δημ. ὁ κατεσκευασμένος ἐκ νήματος μεταξωτοῦ διὰ ἔσπεως καὶ νήσεως τῶν κουκουλλίων, οὐχὶ δι' ἀναπνήσεως, μεταξωτός, ἃ. κουκουλλήσιος : σεντόνι - ὕφασμα κουκουλλάριον.
κουκουλλάτος-η-ο δημ. ὁ φέρων κουκούλα, ὁ κουκουλλωτός.
κουκουλλάηθρα [ή] δημ. τὸ μετὰ τὴν ἀφοίρεσιν τῆς μετᾶξης ὑπόλειμμα τοῦ μεταξοβόμβυκος.
κουκουλλάσιος-α-ο δημ. ὁ μεταξωτός, ὁ κουκουλλάριος.
κουκούλα(λι) [τό] δημ. τὸ βομβύκιον τοῦ μεταξοκώληκος : ἐφέτος δὲ θὰ πουλήσω τὰ κουκούλα μου, θὰ τὰ βγάλω μετέξ· 2) πλεκτὸν γονδροειδὲς κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, ἰδίως τῶν μοναχῶν καὶ ἀσκητῶν· 3) τὸ φυτὸν φαλαρίς ἢ βολβώδης καὶ φαλαρίς ἢ βραχύσταχς.
κουκουλλάσιος δημ. ἐπὶ μεταξοκωλήκων, μεταβόλλομα εἰς βομβύκιον, εἰς κουκούλα : τὸ σκούλακι κουκουλλάσει· 2) καλύπτω τινὰ ἀπὸ κεφαλῆς, κουκουλλῶ.
κουκουλλάσπορος [ό] δημ. ὁ σπόρος τοῦ μεταξοκώληκος· 2) μτφ. τὰ χρήματα, ἰδ. τὰ πρὸς δωροδοκίαν διατιθέμενα : χωρὶς κουκουλλάσπορο δουλεῖα δὲν τελειώνει.
κουκουλλά(λό)χορτο [τό] δημ. τὸ φυτὸν ἐρέικη, ἃ. κλαδί.
κουκουλλάωμα-ατος [τό] [κουκουλλάω] δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κουκουλλῶν βλλ., ἢ καθ' ὀλοκλήριαν κάλυψις : Ἰδρωσε ἀπὸ τὸ κουκουλλάωμα, -κουκουλλάωμα μὲ χῶμα.
κουκουλλάίνω [κουκουλάω] δημ., παθ. ἄδρ. -ώθηκα, μτχ. παθ. παρσκ. κουκουλλάωμένος καλύπτω, σκεπάζω ἐντέλω· κουκουλλάωσθε τὸ καρπούζι μὲ χῶμα, -τὸν κουκουλλάωσαν τὸν πεθῆμένο [ἔθαψαν]· || σκεπάζω τινὰ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, ἐξ ὀλοκλήρου, κοτακαλύπτω, περιβάλλω μὲ θερμὰ ἐνδύματα : νὰ κουκουλλάωσθε τὸ παιδί, γιατί κάνει πολὺ κρύα· || κ. μέσ. : κοιμάται κουκουλλάωμένος, -κουκουλλάώθηκα καὶ Ἰδρωσε· 2) μτφ. συγκλύπτω κακῆν τινα πράξιν, ἀποκράτω : τί τὰ κουκουλλάωεις σὺν τῷ γάτῳ· 3) νυμφεύω τινὰ διὰ τῆς βίας ἢ δι' ἀπάτης : τὸν κουκουλλάωσαν μὲ μιὰ χαμένη· 4) ρηματ. π. κουκουλλάωμα.
κουκούμιος [ό] πάπ. κ. κούκουμος βλλ.
κουκουόνα [ή] δημ. κ. κουκκ- κουλός, κοισά· 2) ὁ καρπὸς τῆς νέκυκς καὶ τῆς ἐλάτης, κουκουνάρι· 3) ἐπὶ παιδίων ἀρρένων κ. ἰδ. νηπιῶν, ἢ πόσθη, ἃ. ταουτσούνα.
κουκουνάρα [ή] δημ. κ. κουκκ- ὁ καρπὸς τῆς πίτουρ, ἐν φὸ ἐδῶδιμοι λαβοί, τὰ κουκουνάρα : Ἄρτ.Βατον.20 πλες νὰ κλέψῃς κουκουνάρες πὸ φηλάς κουκουναρίες· || μτφ. φρ. ἄρες μᾶρες κουκουνάρες [ἐπὶ ἀναυροῦ τῶν φλυαριῶν].
κουκουνάρι [τό] δημ. κ. κουκκ- ὁ καρπὸς τῆς πίτουρ, ὁ λοδός τῆς κουκουνόρας : Σολωμ.Πρω-

τοχρονιά || δ) με τάτζει κουκουναριά || μφ. έν φρ. τήν τάτζει κουκουναριά (τήν συντηρητ πλουσιοπαρόχος).

κουκ(κ)ουναριά (ή) δημ. ή ήμερος και κολλι-εργημένη πεύκι, ή παραγούσα τό εδωδύμα κουκουναριά πρθλ. κουκ(κ)ουναρά.

κούκουρον (τό) δημ. ό θύλοξ, ή φαρέτρα. έν ή έθετον τό βέλη σί διά τόξων ώπλισμένοι στρατιώται, ή σαγιτοθήκη : Χρον.Μορ.5062 τό κούκουρά τό εδάσταινε, τό άπελατικί έκράτει.

κουκούτσα (ή) δημ. πληθ. τά κουκούτσα τό φυτόν κινάρα ή ώραιοσνής.

κουκουτάγκαθο (τό) δημ. τό φυτόν κίρσιον ή άκορνα.

κουκούτσι (τό) δημ. ά. κουκούτσι βλλ.

κουκούφας (ό), γεν. κουκούφας, μγγ. κ. πάπ. κουκούφας, ύποκορ. κοκοφάδιον, τό πτηνόν έποφ, τσαλαπετινόσ : Ώραπ. Ίερογλ.155.

κούλα (ή) (τουρκ.) κ. κουλέσ κ. κουλάσ κορυφή, σκοπιά, πύργος, μικρόν φρούριον. 2) άγροτική κατοικία, άγροικία.

κουλαίτης (ό) νεώτ. όρυκτολ. πέτρωμα ή φαιστειογενές τής οικωγ. τών τεφριτών κ. βασανιτών.

κουλάκει (οι) νεώτ. είδ. οί έν Ρωσία μικροί γαισκήμονες γεωργοί.

κουλαντρίζω (τουρκ.) δημ. ά. κολαντρίζω βλλ. **κουλάς** (ό) (τουρκ.) δημ. ά. κούλα βλλ.

κουλεόν (τό) ίων. τ. του κολεόν βλλ.

κουλεός (ό) ίων. τ. του κολεός βλλ.

κουλεόπτερος-ον ίων. τ. του κολεόπτερος βλλ.

κούλι (οι, άκλ.) (ινδ.) νεώτ. κ. δημ. οί άχθοφόροι έν Ίνδισι και έν Κίνα.

κούλιανδρος (ό) δημ. κ. γούλιανδρος τό φυτόν κορίαννον τό ήμερον.

κουλιάρι (τό) δημ. τό πτηνόν έρωδιός ό λευκόσ.

κουλιδός "Ήσ. εή πίτυς.

κου(λ)αίνω δημ., άόρ. (έ)κου(λ)ινα, πνθ. κου(λ)αίνομαι, άόρ. παθ. (έ)κου(λ)ιθήκα, καθιστώ τινα άνάπτηρον τάς χείρας, κουλλάν παθ. γίνομαι άνόπτηρος τάς χείρας : έκουλλάθηκε από τό θυναμίτη || άρά : πού νά κουλλάθη!

κου(λ)αμάρα (ή) δημ. ή κατάστίσις του έχοντος τάς χείρας πεπρωμένος, από κουλλού :

|| έν χρ. κ. μφ. ή έκ νωθρότητος ή αδελιότητος, άχρησί ή κακή χρήση τών χείρων : κουλλάμαρα σ' έπισαε και έπισαεσ τό πιάτο;

κου(λ)ός-ή-ό (κυλλός) δημ. ό έστερηνμένος τής μιάς χείρός ή και άμφοτέρων, ό πεπρωμένος τάς χείρας : Καρκβ.Ζητ.48 έντοικιαεν από φτωχούς γονέους παιδιά έντοιασ, κουλό, τυφλά, άλαλα || παροιμ. από κουλλά και μισερό Θεός νά σέ φυλάξη.

κου(λ)ούρα (ή) (κολλούρα) δημ., ύποκορ. κουλούρι, κουλουρίτσα, άρτος έν σχήματι μεγάλου κρίκου : || παροιμ. του καλού τ' άντρα τ' άλεύρι, όλο ήπτεσ και κουλούρες (έπί ένδοτικόν έχόντων συζύγουσ πολυεξόδουσ) 2) ναυτ. τό σωσίδιον διά τό έμπερές σήμα, τό σιρόφιον. 3) δακτυλιοειδής σκευή τιθεμένη επί τής κεφαλής άνθρώπου, όπως ύποδεχθή φορτίον τι, ή σπειρά : || μφ. έν φρ. έβαλε τήν κουλούρα στό κεφάλι του (ένυμφεύθη). 4) ή είς τό χείλωμα λεκάνης άφοδευτηρίου έπιτιθεμένη έυληνη στεφάνη. 5) γεν. σήμα δακτυλιοειδές, στραγγύλον, κυκλικόν : ό μικρός γράφει με τό κοντύλι κουλούρες || είδ. έν τώ σχολείω, επί βαθμών, τό μηδενικόν : δέν ήξιαρε τό μάθημα και του' έβαλε ό δασκαλος κουλούρα.

κου(λ)ουράκι (τό) δημ. ύποκορ. του κουλλούρι βλλ., τό κολλύριον.

κουλουράς (ό) δημ. ό κατασκευάζων ή πωλών κουλούρια, ό κουλουροπώλης, κουλουριτζής.

κου(λ)ούρι (τό) δημ., ύποκορ. του κουλούρα ή μικρά κουλλούρα, τό κολλύριον : || είδ. ό έν είδει κρίκου έσχηματισμένος και διά σπασμού πεπασμένος άρτισκος, ό σπασμίτης || ή κουλούρα : ΜΜ βάνει κουλούρια στήν ποδιά, | κόκινα άβγά στή ζουναριά. 2) ναυτ. ό δεσμός, ό δακτύλιος τής άγκύρας, όνέλλο. 3) είδ. έν τώ σχολείω, επί βαθμών, τό μηδέν, ή κουλούρα.

κου(λ)ουριάζω δημ., παθ. κ. μέσ. κου(λ)ουριάζομαι, άόρ. (έ)κου(λ)ουριάσθηκα, μτχ. πορακ. κου(λ)ουριασμένος είδω είς τι σήμα κυκλικόν :

|| έλίσσω σπειροειδώς, συσπειρώ : έκουλούριασα τό παλαμάρι || κ. μέσ. λαμβάνα σήμα σπειρας, συσπειρώμαι : Βαλαρω.Καλογιάννης54 βαρύ κουλουρισμένο τό σερπετό έκοιμότουνε μέσ' στή φωλιά χορτάτο, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 7230 σάν όχια κουλουρισμένη. 2) κτ. έπέκτ. κάθηναι συνσπειρωμένος : Θεοτ.Κκατόδ 3 ένας άσκημος σκύλος μαύρος και άσπρος ήταν κουλουρισμένος στό πόδια του. 3) κάμητοιμοι πολύ : Ζερβ. Μυθ.Ζ 148 διπλώνοντας και κουλουριάζοντας τό κορμί. 4) ρηματ.π. κουλούριασμα, κουλουριαστής.

κου(λ)ούριασμα-ατος (τό) (κουλουριάζω) δημ. ή ένέργεια και τό άποτέλεσμα του κουλουριάζω βλλ., ή συσπείρωσις, συστροφή : τό κουλούριασμα του φιδιού.

κουλουριαστά έπίρρ. δημ. διά συσπειρώσεωσ.

κου(λ)ουριτζής (ό) δημ. κ. κουλουριτζής ό κουλουροπώλης.

κου(λ)οχέρης (ό) δημ., θηλ. -α κ. -ισσα, ούδ. -έρικο ό κουλλός βλλ.

κούμιος σειρά στρωμάτων (ή) νεώτ. γεωλ. ή είς τήν περιοχήν τών έν Γερμανία περί τόν Ρήνον σχιστολιθικών όρέων σειρά γεωστρωμάτων.

κουλόμην (τό) νεώτ. κ. κουλόμη πρακτική μόνος μετρήσεωσ του ήλεκτρισμού, ά. κολλήμα.

κουλόμμετρον (τό) νεώτ. ήλεκτρικός μετρητής χρησιμεύον είς τήν μέτρησην τής ποσότητος ήλεκτρισμού.

κουλόσ ή-ό δημ. κ. κουλλός βλλ.

κουλούβαχα (άραβ.) έπίρρ. δημ. άνανιξ, άνω κάτω : τά' κάμε κουλούβαχα.

κουλούκι (τό) δημ. τό νεογόνν του κυνός, κουτάβι || ώς χαρακτηρισμός τυφλού : έκλεισαν τά μάτια του από τόν πνούματο και έγινε κουλούκι. 2) ό νόσος, τό έκθετον. 3) κτ. πληθ. τό φυτόν άσφόδελοσ ό μικρόκαρπος.

κουλουκιά (ή) δημ. ή πτωχική, άθλια στρωμή.

κουλουκιάς (κουλουκιά) δημ. άμθ. συσπειρώμαι είς μίαν θέσιν, είς μίαν γνώσιν ώσ κουλούκι, κυνάριον : κουλουκισσε έκει και μή μιλάς.

κούλουμα (τό) (λατ.) δημ. έσορτή ιδ. συμμοσική άγομένη τήν πρώτην ήμεραν τής Μ. Τεσσαρακοστήσ, τήν Καθαράν Δευτέραν έν ύπαιθρω.

κουλούμι (τό) δημ. κ. κουμούλι κ. κουμούλο κ. κούλουμο σωρός, ιδ. χέρματος. 2) είδ. ό περί τόν κάτω κορυθόν του κήματος τής άμπέλου. συναγόμενος ύπό τών άμπελοφυγών σωρός χώματος, περί όν σχηματίζεται λακκίσκος.

κουλουμάζω δημ. κ. κουμουλιάζω ουσωσώω. 2) είδ. κώνωμ κουλούμα βλλ.2) : κουλούμισσα τ' άμπέλι όλο.

κουλουμούντρα (ή) δημ. τό κουλουμούντρι βλλ.

κουλουμούντρι (τό) δημ. άναποδογύρισμα, άνώμαλον καταρακώισμα, ά. κουλουμούντρα.

κουλουμουντρίζω μσν. κ. δημ. άμθ. καταρακώ, κουτρουδαλώ, τουμπάρω : Έρωτόκρ.1,1619 ποσώς δέν άνάπεύγεται, μ' όλο κουλουμουντρίζει. 2) ρηματ.π. κουλουμούντριασμα.

κουλουμούντριασμα-ατος (τό) μσν. κ. δημ. τό άποτέλεσμα του κουλουμουντρίζω, κουτρουδαλί-

μα, τουμπάρισμα : 'Ερωτόκρ.Ι,1620 και με τὸ κουλουμπότρισμα τὴν χέραν του τσακίζει.
κουλούμπας (ὶ) δημ. κ. κουλούμπρας τὸ φυτὸν ἡλιεστρώσιον τὸ εὐρωπαϊκόν.
κουλουμώνω δημ. κουμουλώνω βλ.λ.
κουλούρι, **κουλούρι** βλ. κουλλούρα, κουλλούρι.
κουλούφι (τὸ) δημ. μέγας οἰκίκος, ἐν ᾧ οἱ ψωτικοὶ ἀποταμιεύουσι τὸν σίτον : Βαλαωδ.Φωτ. 2,127 και γύνο κουλούφια ἀτάραγα με γένυμα.
κουλύδάτεια (ἡ) μτγν. τὸ φυτὸν κλύβατις βλ.λ. : Νικ.Θησ.589.
κουμαλίνη (ἡ) νεώτ. χημ. ἀκρόρεστος λακτόνη, λομβανομένη διὰ σειράς ἀντιδράσεων ἐκ τοῦ μηλικοῦ ὀξέος.
κουμάνι (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν σφένδαμνος ἢ πλατανοειδής.
κουμαντάρια (ἡ) (ἰταλ.) μsn. κ. δημ. γλυκὺς ἐπιζῶριος οἶνος, συνθ. ἐκ μαύρων σταφυλῶν ἐλκεκτῆς ποσότητος, ἰδίως ἐν Κύπρῳ και Θήρῳ.
κουμαντάρω (κουμάντο) (λατ.) δημ. κ. κουμμαντάρω διευθύνω, διοικῶ, ρυθμίζω : Βάρν. Ἀπολ. Σ 36 ἐμετς μονάχα θά σάς κουμαντάρουμε.
κουμάντο (τὸ) (ἰταλ.) δημ. κ. κουμμαντο διευθύνσις, κυβερνήσις : δὲν ἔχει καλὸ κουμάντο στὸ σπῆτι του, (ἰαπαδ.Χρ.Μηλ.13) κανένα κουμάντο δὲν θά ἔχουμε και τότε ποιάς θά ἐμποδίσῃ τὰ παλληκάρια : 2) διευθέτησις, τακτοποίησις : τὸ κάθε πράγμα θέλει τὸ κουμάντο του 3) κτ. πλθ. τὸ οἰκίκο σκεύη 4) φρ. κάνω τὸ κουμάντο μου λαμβάνω, καταρτίζω τὰ ἐφοδία μου, ἰδ. τὰ ἀπαιτούμενα τρόφιμα, ἐφοδιοζῶμαι.
κουμαρί (τὸ) δημ. κ. νεώτ. πῆλινον ἡ ὑάλινον ἀγγεῖον ὕδατος, κονάτι πρβλ.Κορ. Ἀτ.4,25 2) εἶδος τυχεροῦ παιχνίτου παιζομένου ἐπὶ χρήμασι : παίζει κουμαρί.
κουμαριά (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν κόμμαρος ἢ κοινή : Πασαδ.Χρ.Μηλ.143 ἐσφύριζεν ὁ ἄνεμος ἀνάμεσα στις κουμαριές.
κουμαρίνη (ἡ) νεώτ. τὸ ἐνεργὸν κρυσταλλικὸν ἀρωματικὸν στοιχείον τῶν κυμάτων τῆς τόγκας.
κουμάρο (τὸ) δημ. τὸ κόμμαρον, ὁ καρπὸς τῆς κόμαρου : φρ. δὲν τρώ(γ)ω κουμάρα (δὲν εἶμαι ἀπλοκίος ὥστε νὰ σὲ πιστεῦω), ὁμ. φρ. ὕβριστ. αἰ νὰ φῶς κουμάρα.
κουμαρόνη (ἡ) νεώτ. χημ. ἄχρουν ἐλαιώδες ὑγρὸν.
κουμαρτζής (ὶ) (τουρκ.) δημ. ὁ παίκτης τυχερῶν παιχνιδίων, κ. γεν. ὁ ἐπαγγελματίας χαρτοποικτής πρβλ. κουμαρί2).
κουμάσι (τὸ) δημ. τὸ κουμάσιον βλ.λ., ὁ ὀρνιθῶν, κοττέτιο 4) γεν. οἰκίσκος διὰ κίνα, χροῖρον κτλ., γουρνοσταλειδῶ 3) εἶδος χονδραιοῖδους μεταξωτοῦ ὑφάσματος 2) μτφ. ἐπὶ προσ., ψαύλος, εὐτελής : καλὸ κουμάσι εἶναι αὐτός.
κουμάσιον (τὸ) Ἦσ. ἐτὸ τῶν ὀρνιθῶν οἰκίμας, τὸ κουμάσι (κῶδ. κουμάσι).
κουμδάριον (τὸ) νεώτ. ναυτ. π. Βυζαντ. εἶδος μακροῦ ἀραβικοῦ πλοίου,ἐλαυνομένου διὰ κωπῶν.
κούμδωμα-ατος (τὸ) δημ. κ. κούμδωμα, δ.πρ. τοῦ κούμδωμα βλ.λς.
κουμδώνω δημ. κ. κουδώνω κ. κουμπώνω βλ.λς.
κουμμερκί (τὸ) δημ. κ. κουμμερκιον βλ.λ. 4) παροιμ. ὁ βλάχος ἀν δὲν τοῦ πάρουν τὸ ακιάδι, δὲν πλερώνει τὸ κουμμερκί (ἐπὶ τῶν ἀνθισταμένων εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀναποφευκτῶν).
κουμμερκιάρης (ὶ) (λατ.) μsn. κ. δημ., πλθ. -άρηδες κ. -αράτοι ὁ ἐνοικιαστῆς τοῦ κουμμερκισοῦ, κουμμερκίου βλ.λ., ἦτοι τῶν φόρων εἰσγωγῆς, συνθ. δι' ἐν ἔτος, δημοσιωμένης παροιμ. ὅταν φτωχάλινῃ ὁ διαβολος, γίνεται κουμμερκιάρης (πρὸς δηλωσην τῆς πονηρίας ἀμα καὶ ἀπληστίας τῶν κουμμερκιάρων) 4) ὁμ. ἐν χρ. κ. ἐπὶ φαύ-

λων ἀρπάγων, ὄσοι ἀδυνατοῦντες ν' ἀρπάξωσι και ἀδικῶσιν αὐθιγέρτως ἐπιτιθεύονται τὴν διὰ δῆθεν νομιμότητος νόσφισιν τῶν ἀλλοτριῶν).
κουμηλιά (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν προύμη ἢ ἡμερος.
κουμιάζω δημ., μτχ. παθ. παρακ. κουμισσμένος, εἰσάγω τὰς ὀρνιθας εἰς τὸν ὀρνιθωκόν, τὸν κούμον 4) κ. ὁμτθ. ἐπὶ ζῶων, εἰσέρχομαι εἰς τὸν ὀρνιθῶνα, κοιτάζομαι, κουρνιάζω : οἱ ὀρνιθες ἐκουμιάζανε.
κουμαντάρω δημ. δ.γρ. τοῦ κουμαντάρω βλ.λ.
κουμμάντο (τὸ) δημ. δ.γρ. τοῦ κουμάντο βλ.λ.
κουμμεντάρια (ἡ) νεώτ. κ. -ιά τιμάρσιον παραχωρούμενον ὑπὸ τοῦ πάπα εἰς ἐκκλησιαστικούς, περιβεβλημένους και κοσμικὴν δικα εὐδοσίαν.
κουμμεντάριος (ὶ) νεώτ. κληρικῶ 4) τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας περιβεβλημένος και κοσ., κίν δικαιοδοσίαν.
κουμμερκιον (τὸ) (λατ.) νεώτ. τὸ κουμμερκιον βλ.λ.
κουμμερκί (τὸ) δημ. ὁ ὀρνιθῶν, τὸ κομμερκιον.
κουμουδι (τὸ) δημ. τὸ ἐπικρατέτερον χαρτίον, ἀτού, εἰς τινα εἶδη χαρτοπαιγίου, οἶον εἰς τὰ λεγ. σκαμπλι, τριόμφο, μπόστικα 2) μτφ. ἐπὶ προσ., πονηρὸς και ἱκανὸς ἀνθρώπος, ἰδίως ἐπὶ κοκοῦ : σοῦ εἶν' αὐτός ἔνα κουμουδι.
κουμούλι (τὸ) δημ. κ. κουλούμι βλ.λ.2).
κουμουλιάζω δημ. κ. κουλουμιάζω συσσωρεύω, στοιβάζω, ἰδίως σωρεύω τὸ χῶμα κατὰ τὴν σκαφήν τῶν ἀπέλων μεταξὺ τῶν κλημάτων.
κούμουλος (ὶ) (λατ.) πάπ. σωρὸς, σχηματισμός, διευθέτησις σωροῦ (πιθ.) : αὐτόθι δὲ ἐπληρώθη τῶν ναύλων και τῶν κουμούλων και τῶν σακκοφορικῶν μισθῶν.
κούμουλος π. ο δημ. ἐπὶ καλάθων, δοχείων ἑξηρῶν πραγμ., ὁ πλήρης, ὥστε ν' ἀποτελήται ὑπὲρ τὰ χεῖλη σωρὸς : ἔνα κοφιῖν κούμουλο σταφύλια.
κούμουλος (ὶ) νεώτ. ἐν τῇ μετεωρολογίῃ, οἱ σωρεται, ὄρ. διεθν.
κουμουλώνω δημ. κ. κουμουμώνω σωρεύω, στοιβάζω, ἀ. κουμουλιάζω.
κουμουσάρα (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν κίστος ὁ λαχυσός.
κουμπάνια (ἡ) δημ. τὰ ἐνθῆμα τῶν ἐμπορικῶν πλοίων 4) κτ. ἐπέκτ. τὰ ἐν αὐτοῖς δι' ἐφοδιασμόν πρὸς πλοῖον ἀποθηκευόμενα τρόφιμα 4) γεν. ὁ ἐφοδιασμός διὰ τροφίμων, ἰδ. δι' ἐκδωρμῆν.
κουμπανία (ἡ) δημ. κ. κομπανία βλ.λ.
κουμπανιάρω δημ. ἐφοδιάζομαι διὰ τροφίμων.
κουμπανιάρη (ἡ) μsn. εἶδος πλατέος πλοίου, γαιπαρό : ΨΚΜδ.223,10.
κουμπάρα (ἡ) (2) δημ. θηλ. τοῦ κουμπάρου βλ.λ., ὑποκορ. κουμπαρίτσα.
κουμπάρης (ὶ) δημ. μικρὸν δοχεῖον χρησιμεῖον πρὸς ἀποταμιεύσιν νομισμάτων εἰσισγομένων διὰ μικρὰς ὀπῆς, δι' ἧς εἶναι λίαν δυσχερὴς ἡ ἐξαγωγή τῶν ἐν αὐτῷ ριπτομένων).
κουμπαρτζής (ὶ) (τουρκ.) δημ. ὁ ἡληρητῶν εἰς τὸ ὀδιδοβλοα και ὄχυρωματικά ἔργα τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ, πυροβολητής.
κουμπαρία (ἡ) δημ. συγγενικὴ σχέσης μεταξὺ παρανόμου ἢ ἀναδόχου και τῆς οἰκογενεῖας τοῦ ὑπ' αὐτοῦ στεφθέντος ἢ βαπτισθέντος 4) παροιμ. χύθηκε ἡ μαγερεία μας, πάει ἡ κουμπαρία μας (ἐπὶ θεορῶν ἐξαρτωμένων ἐκ τοῦ συμφέροντος).
κουμπαριάζω δημ. συνδέομαι διὰ κουμπαριῶς βλ.λ., κάνω κουμπαρία με κάποιον.
κουμπάρια (ὶ) (ἰταλ.) δημ., θηλ. -α κ. -ισσα ὁ ἀνταλλάσσων τούς γομηθῆκος στεφάνους, ὁ παράνομος : ΜΜ ποῦ ἤρθεκα στὸ σπῆτι σας | δίχως κουμπάρο και παπᾶ | δίχως καμμιὰ δικολογιά 2) ὁ ἀναδόχος ἐν σχέσει πρὸς τοὺς γονεῖς τοῦ βαπτισθέντος, στυγενοσ 4) φιλικὴ προσήγορία, συνθ. πρὸς ἀγνώστους, πατριώτης : κουμπάρε, ποῦθε πάει ὁ ὄρμος γιὰ τὸ χωριό 4

|| παροιμ. και του κουμπάρου ό σκύλος, σύν-
τεκνος ή έκείνος (ό άληθός άγαπώντινο, πρέπει
ν' αγαπή και τούς φίλους τούτου) || παροιμ.
για κάλοο κουμπάρου σπίτι (έπί υκτός βροχε-
ράς, ψυχράς και χιονόδους): 3) του κουμπά-
ρου τ' άχαρα δνομα του Γαλαξίου.

κουμπάσο (τό) δημ. κ. κομπάσο βλλ. **κουμπές** (τό) (τουρκ.) δημ. ό θάλας, ό τρούλλος. **κουμπι** (τό) δημ. κ. κομπι τή κομβιον βλλ. || φρ. αυτά είναι τή κομπιή τής Αλέξανδρας (έπί έμφανιζομένων δυσχερειών): 2) μτφ. συνήθ. μτ. έπιθ. ό παρβενικός ύμν ή πορβενιά: MM πού 'σαι τή πρώτ ό μου παιδι | κι έκοφες τ' άρ-
γυρό κομπι | κι έφρας τή 'άρβενου βυζι.

κουμπίζω (λατ.) μσν. κ. δημ. κ. κουμπώ σπριζώ τή έπ' άλλου: Έρωτόκρ.2,2011 και κομπισα τήν κεφαλή έτσι γδυμνή σαν ήτο εις τή λαιμό τ' άλλόγο ντου, αút.4,731 έκκούμισα τήν κεφαλή στή χέραν τή ή καρμύνη. 2) άμτθ. σπριζο-
μαι έπί τινος: Έρωτόκρ.2,1915 όμπρός στή σέλλα κομπισα, και τ' άλλόγο πορπάται, αút.5,437 στό παραθύρι τή φλακήσ στά σίδερα κομπιζέτ. πρβλ. άκουμπίζω. ά. 3) ρημστ. π. κομπιστός.

κουμπιστάκα έπίρρ. δημ. διά σπριζέως εις ρά-
θδον, μαγκούραν, κομπιζοντας. MM και στό Λι-
μένα εδιάκα | κομπιστάκα με τή ραβδί.

κουμπιστός-ή-ό (κομπιζώ) μσν. κ. δημ. ό σπριζόμενος έπί τινος, ό κομπιζών: Έρωτόκρ. 5,449 κάμπισον ώρα κομπιστός στέκει στό πα-
ραθύρι. 2) δημ. τή ούδ. πληθ. κομπιστά ως έπίρρ. έπί γερόντων, ή έν διπλή έκφορα κομπι-
στά - κομπιστά κομπιστάκα βλλ. || κ. κτ. έπέκτ. σιγά-σιγά.

κούμπος (τό) δημ. κόμπος βλλ. || παροιμ. κάλλια κούμπο στό ζωνάρι πάρα κούμπο στήν καρδιά (έπί των μη ευεργετικών εις δυστοχούν-
τας προσεχόντων εις έξασφάλισιν τής περιουσίας των άπό παντός ένδεχομένου έναντίου).

κουμπότρυπα (ή) δημ. κ. κομπότρυπα ή κομ-
βιοδόχη: πλέκος κομπότρυπας. 2) μτφ. τραύ-
μα διά μαχαίρας ή σφαιρας περιστρόφου: δέν
τό 'χει σέ τίποτα νά σ' άνοιξη κάνα-δυό κομ-
μπότρυπες στήν κοιλιά.

κουμπουλιά (ή) δημ. τή φυτόν προύμνη βλλ. ή ένδοξασομένη.

κουμπουλό (τό) δημ. ό καρπός τής κουμπου-
λιάς βλλ. || παροιμ. άλλο τή τή κουμπουλο, και
άλλο τή δαμάσκηνο (έπί ούσιώδους διασφοράς
όμοιον πραγμάτων).

κουμπούρα (ή) δημ. κ. κουμπουρίνα βραχύ-
κανον πολεμικόν όπλον, πιστόλα: πρβλ. κουμπούρι:
δμουτσουνη κουμπούρα (ή έχουσα δύο κόννας).
|| φρ. τή έσκασε κουμπούρα (έβρυγε κρυφώς,
δέν έπλήρωσε τή χρέος του): 2) έπί προσ., ό
πολαιών άντιλήφρων, ό άμόρφωτος. 3) ειδ. έπί
μαθητών, ό καθ' ύπερόβολήν καθυστερών εις τή
μοθήματα, ε άνίκανος.

κουμπούρι (τό) δημ. τή περιστρόφον, τή πι-
στόλι: Πολίτ. Έκλ. Τραγ. 12,4 σέφνει τουφέκι σισανέ
κι έγυλέζικα κουμπούρια, MM τόν ήδρεκε στό
μαγαζι | κι έθαλε τή κουμπούρι του. || έν φρ.
πρός δήλωσιν ταχύτητος, οίον τή 'κοφε, πάει κου-
μπούρι: Παναδ. Χρ. Μήλ. 171 τή 'κοφάν κουμπούρι..
κι έλάκσαν, κι άκόμα λακούν: πρβλ. κου-
μπούρα έν φρ. 2) μτφ. κτ. πληθ. έπί παρβένων,
οί μαστοί, τή βυζιά: δ. δίστ. Μαριώ μου, τή
κουμπούρια σου με τή τή 'χεις γιομάτα.

κουμπουριά (ή) δημ. πυροβολισμός διά κουμ-
πούρας, κουμπουριού, ά. πιστολιά: MM τού ρί-
ξαι μία κουμπουριά, } τού φάσι πλάτες και νε-
φράσι. 2) ό τραυματισμός διά κουμπούρας:
έφαγε μιό κουμπουριά στό στήθος.

κουμπουριάζω δημ. πυροβολώ διά κουμπού-
ρας, κουμπουριού, πιστολιάς.

κουμπουρίνα (ή) δημ. κ. κουμπούρα βλλ.: MM
ζώσου τήν κουμπουρίνα σου, | πάρε τήν φαρα-
μύνα σου.

κουμπώ-άω μσν. κ. δημ. κομπίζω βλλ. **κούμπωμα-ατος** (τό) (κομπώνω) δημ. κ. κό-
μωμα ή προσαρμογή κομβίου εις τήν όπήν
του, τή κόμωμα.

κουμπώνω (κομπι) δημ. κ. κομπώνω προσ-
αρμύζω κομβιον εις τήν όπήν του, έγκομβώνω:
2) παθ. κλείω ή τώρεμά μου διά κομβίων:
3) ρημστ. π. κούμπωμα, κομπωτήρι, κομπωτής.
κουμπωτήρι (τό) (κομπώνω) δημ. κ. κομπωτή-
ρι άγκιστροειδές έργαλείον προς κόμωσιν
κομβίων ύποδονμάτων και χειροκτών.

κουμπωτός-ή-ό (κομπώνω) δημ. ό διά κομ-
βίων κλειόμενος: παπούτσια κουμπωτά.

κούνα || δημ. β' έν. ένεστ. προστ. τού κουνώ
βλλ.: κούνα τή μωρά.

κούνα (ή) (2) νεώτ. π.βυζαντ. έν στρατ. φρ. κατά
κούναν τάξις ή κατά μικρά και διεσπαρμένα
τμήματα προέλασις πεζών ή Ιππέων προς έκτελε-
σιν ένεδρών ή προς άνίγεισιν τού έδάφους.

κούνα (ή) (3) δημ. κ. κούνη τή δέρμα ικτίδος,
σκιοτόφο κτ., πολαιότερον ως άναλλακτική μο-
νάς εις τή έμπόριον.

κουναβί (τό) δημ. κ. κουναβί τή ζών ικτίς,
άσιδρι: Σημρ. Άστρ. 67 μάς παραφύλαγε .. όπως
τή κουναβί τή πουλιά μέσ στους φραχτες.

κουναρί (τό) δημ. τή υπό τινος τραφέν πε-
φροντισομένης, θρεφτάρι.

κουναρώ-άω δημ. τρέφω, μεγαλώνω, συντη-
ρώ: Θεοτ.Κ Κατόδ. 35 μπορώ νά τους πάρω μιό
μοσκάρα και νά τήν κουναρήσουνε, Τραυλ. Α-
πολ. Μισ. 197 άν κουναρήσ τήποτε γουστέρες.

κουνέλα(α) (ή) δημ. θηλ. τού κουνέλας βλλ.

κουνέλα(α) (τό) δημ., ύποκορ. κουνελα(α)άκι ό
κόνικλος βλλ.

κουνελάρος (τό) δημ. θηλ. κουνέλλα ό άρρην
κόνικλος.

κουνελέος (τό) δημ. έπί τή άσειότερον, τή βρέ-
φος. 2) μτφ. μωρός, άνόητος ως βρέφος, ξα-
ναμωραμένος: ένας γέρος κουνελέος.

κούνημα-ατος (τό) (κουνώ) δημ. ή ένέργεια
και τή άποτέλεσμα τού κουνώ βλλ., ή αιώρησις,
ταλάντευσις: οί έλιές πέφτουν με τή κούνημα, -
τή παιδι θέλει κούνημα για νά κοιμηθί. || τή
νεύμα: κούνημα τής κεφαλής. 2) κτ. πληθ.
συνήθ. έπί γυναικών, άκισμοί, κλισασχετισμοί:
Ξενοπλ. Ζακ. Μοντ. 89 ναι, μου άποκριθήκε .. με
κάτι χαριτωμένα κούνημα τού κεφαλιού.

κουνήσ α (ή) δημ. έσφ. γρ. αντί κουνίστρα.

κουνί (τό) δημ. ή κούνα βλλ. (3).

κούνια (ή) μσν. κ. δημ. τή λικνών, ή κοίτις τού
βρέφους: Έρωτόκρ. 2,486 μ' άποστάν άνωτε μί-
κόρος στήν κούνια, έποθάνω, βλαχαγ. Άνεμ. 71
μωρό τυλιγμένο στά ασφάρανά του τή χυμε βαλ-
μένο σέ μιό κούνια κέδρινη, δ.διστ. κούνια μου,
κούνα τή παιδι, κι άν κλάφη δώσ' του γάλα.
|| μτφ. φρ. άπό κούνια έν συνεκφ. μτ. έπίθ. α-
κοφήμων άνω έπιτεινει τήν κακίη σμη.: εσαι ατι-
μος - κατεργάρης - άπατέωνας άπό κούνια
κττ. || παροιμ. άσκημο στήν κούνια, όμορφο
στή ρούγα (ό άσκημος γίνεται ώραιος όταν ένη-
λικιωθί): 2) πάσα προς ταλάντευσιν ασσκευή
και ίδίως προς παιδιάν, αιώρα, τραμπάλο, όνε-
μόκουνια: Γρυσ. Σκ. Τερρ. 45,10 κάτω άπ' τήν κα-
ρυδιά, μέσα στήν κούνια φτεροκοπέει τούς
πόδους ης; .. δ.διστ. κούνια κομμαριζομαι, πέ-
φτω και τσακίζομαι.

κουινιάδα (ή) δημ. θηλ. τού κουινιάδος βλλ.

κουνιαδάκι [τό] δημ. ύποκορ. τοῦ κουινιάδος βλλ. : MM τὸ κουνιαδάκι μου νὰ ζῆ, νὰ κάτση στὸ χρυσὸ σκαμνί, νὰ παραλάβῃ τὰ κλειδί.
κουινιάδα [τά] δημ. περιληπτ. τοῦ κουινιάδος.
κουινιάδος [ὶ] [ἰταλ.] δημ. κ. κονιάδος, θηλ. κουινιάδα, ὑποκορ.κουινιάδι κ. κουινιάδα, ἀδελφός ἡ ἀδελφή τοῦ ἢ τῆς συζύγου, ὁ ἀνδράδελφος ἢ γυναικάδελφος : MM καὶ μ' ἀποκριθῆ ὁ Σατανάς, | ὁ ἄντρα ζου κι ὁ κουινιάδ ζου.
κουνίκλος [ὶ] κ. κύνικλος βλλ. : Αλλ.ΖΙ 13,15.
κουνίκουλος [ὶ] κ. κύνικλος βλλ.
κουινιστός-ἡ-ὸ (κουινῶ) δημ. ὁ δυνάμενος νὰ ἀλωρῆται, κουινεῖται' 2) ἐπὶ γυναικῶν, ὁ ἀκικζόμενος : μάς ἤθεε λυσιτῆ καὶ κουινιστή.
κούνουπας [ὶ] δημ. μεγεθ. τοῦ κουνούπι βλλ.
κούνουπας 'Ἡσ. «κῶνωπες» ἰκῶδ. κουνούνης.
κουνούπι [τό] δημ. ὑποκορ. τοῦ κῶνωφ, ὁ μικρὸς κῶνωφ, κούνουπας' || κ. μτφ. ἐν φρ. μᾶς ἐγίνες κουνούπι (κατήντησες ὀχληρὸς, ἐνοχλητικός), φρ. σὲ βλέπω σάν κουνούπι (δὲν σέ λογαριάζω, ὑπολογίζω).
κουνουπίδι [τό] δημ. τὸ φυτὸν βράσκη βλλ. ἢ λαχανώδης.
κουνουπιέρα [ἡ] δημ. παραπέτασμα τῆς κλίνης ἐκ λεπτοτάτου ὑφάσματος πρὸς προφύλοξιν τῶν ἐπ' αὐτῆς κοιμώμενων ἀπὸ τῶν κῶνωπων, ἄ. κουνουπολόγος, κωνοπέϊον
κουνουπίτσα [ἡ] δημ. τὸ φυτὸν ἄγνος ἢ κοινή, λυγοριά.
κουνουπαλόγος [ὶ] δημ. ἢ κουνουπιέρα βλλ.
κούνουπια [ἡ] δημ. ναυτ. ὀξυπρῦμος λέμβος πλοίου, ἀνακρεμωμένη ἀπὸ ἐπαυτίδων.
κουντούρα [ἡ] δημ. κ.κουντούρι (τό) εἶδος χαμηλοῦ γυναικεῖου ὑποδήματος. συνήθ. χωρικῆς' || συνειδ. ὑπόδημα, παπούτσι' 2) ὁ ποδίσκος δνθους ἢ καρποῦ, ἡ οὐρά' 3) ποικιλία τοῦ δένδρου κερατέος, ἢς ὁ καρπὸς εἶναι βραχύς' 4) ποικιλία ὀπίδες, ἢς ὁ καρπὸς φέρεται ἐπὶ βραχυτάτου ποδίσκου' 5) εἶδος ἐρυθροῦ οἴνου παραγομένου ἰδίως ἐν Μυτιλήνῃ, κοκκινέλι.
κουντουράδικο [τό] δημ. τὸ ἐργαστήριον τοῦ κουντουρά, ὑποδηματοποιεῖον, παντοφλάδικο.
κουντουράς [ὶ] δημ. ὁ κατασκευάζων κουντούρες βλλ.1), ὑποδηματοποιός, παντοφλάς.
κουντουρής-α-ικο δημ. κ. κουντουρῆς βλλ.
κουντούρι [τό] δημ. κ. ἡ κουντούρα βλλ.
κουντουριδί [τό] δημ. κ. κουντουρούδι ὁ καρπὸς τῆς κουντουριδιάς βλλ.
κουντουριδιά [ἡ] δημ. κ. κουντουρουδιά τὸ φυτὸν κερατέα ἢ ἔλλοδος.
κούντουρος-η-ο δημ. κ. κουντουρός κ. κουντούρης ὁ ἔχων κοντὴν ἢ ἀποκεκομμένην τὴν οὐρῶν, ὁ κολοβάς : κούντουρο σκυλι' 2) ἐπὶ προσ., ὁ μικροῦ μεγέθους, ἀναστήματος, κοντός.
κουντουρούδι [τό] δημ. κ. κουντουριδί βλλ.
κουντουρουδιά [ἡ] δημ. κ. κουντουριδιά βλλ.
κούντρα [ἡ] δημ. ναυτ. ὁ πρόπους τοῦ μεγάλου σχοινίου τῶν ἰστιῶν.
κουνηρίζω δημ. ἀμτβ. προσκρούω μὲ τὴν κεφαλὴν εἰς σκληρὸν τὴ ἀντικείμενον' || ἀρά : μπά πού νὰ κουνηρίσῃς!
κούντρος [ὶ] δημ. ναυτ. τὸ ὑψηλότερον τετράγωνον ἰστίον τῶν δρομῶνων, σίπαρος.
κουνη-άω δημ. κ. κουνάω, μέσ. κ. παθ. κουνη-μαι κ. κουνηῖμαι, παθ. ἀόρ. (ἐ)κουνηθην κ. -θη-κα, μτχ. ἐνεστ. κουνάμενος, μτχ. παθ. παρακ. κουνημένος, κινῶ, σείω, ταλαντεύω : κουνῶ τὸ δέντρο, -μὴ κουνῆς τὰ χερία σου' || μέσ. κ. παθ. : Κοτ.Χρ.Χριστός ὁ ἡ.. οὐράνια ρόδα μὲ τοῦ Θεοῦ κουνῆθη τὸ ἅγιο χερί, MM κι ἐσκουζε δυνατῆ φωνῇ ἢ μάντρα ν' ἀνατρανταχθῆ | καὶ ὁ λοντάς νὰ κουνῆθῆ' : παροιμ. ὅσο τὰ κου-

νῆς θολώνουν [ἐπὶ ὀνότων ὑποθέσεων, αἰτίες ἐφ' ὧσιν ἐξετάζονται ἐπὶ τοσοῦτον γίνονται σκοτεινότεραι' || κ. ἀμτβ. : τὸ πλοῖο κουνάει' 2] κινῶ παλινδρομικῶς τὸ λίκνον, ὅπως κοιμηθῆ τὸ ἐν αὐτῷ βρέφος, λικνίζω : κούνα τὸ μωρὸ νὰ κοιμηθῆ' 3] μετατοπίζω τι, μετακινῶ, ἀλλάζω θέσιν : μὴ κουνῆσῃς τίποτα ἀπὸ δῶ μέσα' || μέσ. μετατοπίζομαι, ἀλλάζω θέσιν : μὴ κουνῆθῃτε, γιατί σὰς ἔφανα' || ὄμ. κ. ἀμτβ. : μὴ τὸ κουνῆσαι κανεῖς' 4] μέσ. βιάζομαι κῶνα γνηγορῶτερα : κουνῆσου καὶ πέρασε ἡ ὥρα' || εὐρίσκομαι ἐν δράσει, δεικνύω ζωτικότητα : κάπὶ πύρο καὶ κουνεῖται τὸ ἔμπόριο, παροιμ. ὅποιος κουνεῖται δὲν πεθαίνει [ὁ εὐρισκόμενος ἐν δράσει, ὁ ἐργαζόμενος ζῆ]' 5] συνήθ. ἐπὶ γυναικῶν, ἀκκίζομαι, κλασασυγχίζομαι : περπατεῖ καὶ κουνεῖται' πρβλ. κουνιστός ἐν εἰδ. σσημ.' 6] ρηματ. π. κούνημα, κουνιστός.
κούπα [ἡ] λατ. Ἐπιγρ. κ. δημ. ποτήριον, κύαθος, κύπελλον' || ἢ εἰς ὑγρὸν περιεκτικότης αὐτοῦ : ἐπια δύο κούπες γάλα' 2] φυλὴ παιγνιῶν χάρτων ἔχουσα νῦν μέν ἐρυθρὸν κερδιόσχημον σύμβολον, παλαιότερον ποτήριον, κούπα' 3] κτ. πληθ. εἶδος χαρτοπαιγνίου' 4] τὸ φυτὸν λάγυρος ἢ κοινή.
κουπάκι [τό] δημ. ὑποκορ. τοῦ κούπα βλλ.1) 2] εἶδος μαντίλας γινομένης ἐκ τῶν αχμητῶων, ἄπια λαμβάνει τὸ Ἴζημα, τὸ κατακάθι τοῦ καφέ εἰς κούπια, φλιτζάνι.
κουπάρι [τό] δημ. συνήθ. ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἢ διὰ τῆς κούπας γινομένη πρόποισις : εἶπε τὴν εὐχὴν ὅταν σπικώσανε κουπάρι.
κουπάς [ὶ] δημ. ὁ κωπηλάτων, ὁ κωπηλάτης.
κουपाστή [ἡ] (κῶπη, κουπή) δημ. τὸ ἐφ' ἑκατέρας τῶν πλευρῶν πλοίου μέρος ἐν ᾧ τίθενται αἱ κῶπαι, ὁ τόπος ὁ τῶν ταῖς κῶπαις, οἱ κωπητῆρες, ἢ ἐπισκαλμῆς ἐπὶ λέμβων καὶ μικρῶν πλοίων, τὸ περιτόναιον ἢ ἐρκάνη ἐπὶ μεγάλων : Ζερ.Λυρ.Σάτ. Μέρμ.235 κουνιῶτες ἐπειτα ἔβαλε δύο-δύο . . στήν κουπαστή' 2] κτ. ἐπέκτ. ἐπὶ λέμβων καὶ μικρῶν πλοίων, τὸ μικρὸν κατὰ τὴν πρῶσαν ἢ τὴν πρῦμναν μέρος τὸ ἀπὸ τοῦ ἑνὸς χελοῦς τοῦ πλοίου εἰς τὸ ἄλλο ἐπαστραμένον διὰ στανίδων, ὡσεὶ μικρὸν κατὰστρωμα : Γρυπ.Σκ.Τερρ.54, ἴ στήν κουπαστή σου ἀποκομιθῆκες.
κουπέ [τό] [γαλλ.] δημ. ἄκλ. εἶδος κλειστής τετρατῆρου ἀμάξης μετὰ δύο ἢ τρισσῶων θέσεων 2] αὐτοκίνητον σχήματος ὁμοίου πρὸς τὸ τῆς ἀμάξης' 3] διαμέρισμα σιδηροδρομικῆς ὁμάξης φέρων μίαν μόνην σειρᾶν καθισμάτων' 4] τὸ ἐμπρόσθιον διαμέρισμα τῆς ἀμάξης.
κουπητήν 'Ἡσ. «κουμάρα ἢ ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν γινομένην».
κουπί [τό] δημ. κωπίον βλλ., ὑποκορ. τοῦ κῶπη ἄνευ ὑποκορ. σσημ., ἐρετμόν' || εἶδ. τὸ πλατύ, τὸ κάτω μέρος τῆς κῶπης, ὁ ταρσός, σπάθη, πτερὸν : φρ. τραβῶ κουπί (κωπηλατῶ, λῆμνω).
κουπιά [ἡ] δημ. ἐκάστη διὰ τῆς κῶπης προώθησις τοῦ πλοίου : λίγες κουπιές ἀκόμα καὶ φθάνομε' 2] τὸ διὰ τῆς κῶπης πλῆγμα, κτήπημον.
κουπιοκάπι [τό] δημ. ἡ κωπηλασία : Ζερβ.Λυρ.Σάτ.Μέρμ.239 ουχχροναστά ν' ἀρχίσουτε τὸ κουπιοκάπι.
κουπιώτης [ὶ] μsn. κ. δημ. ὁ ἐρέτης, κωπηλάτης ἰστιοφόρου, ἰδ. μεγάλου : Ζερβ.Λυρ.Μέρμ.Σάτ.235 κουπιώτες ἐπειτα ἔβαλε δύο-δύο ζευγάρια.
κουπουλάτης [ὶ] δημ. ὁ κωπηλάτης, ὁ κωπιώτης : Ασασκρ.Καυγῆς Ἀγαμέμν. κ. Ἀχιλλεύος 55 τῶρα ριζτε στὴ θάλασσα τὴ βάρκα, καὶ βάλε τὸ κουπουλάτης διαλεμένους.
κουπόνη [τό] [γαλλ.] δημ. τὸ ἀπόκομμα ὁμολογίας, μετοχῆς, χρονογράφου, τὸ τοκομερίδιον

κούφωμα-ατος [τό] [κουφώνω] δημ. τὸ δι' οὐ κολύπτομεν, σκεπάζομεν, ἰδ. ἀγγεῖον, μαγειρικὸν σκευὸς, δεξαμενὴν, ἐπικάλυμμα, σκέπασμα: Καριβ.Ζητ.18 γονατισμένη ἐτριβε με λάσπη τὸ κούφωμα ἐνὸς λευτεῖου.

κούφωνα (ἰταλ.) δημ., παθ. -ώνωμα, ὄρμ παθ (ἐ)κουφώθηκα, μτχ.παθ. παρακ. κουφωμένος, ἐπιθέτω κούφωμα βλλ., ἐπικάλυμμα, σκεπάζω: ἐκούφωσε τὰ τσουκάλι, - νὰ κουφώσης τὴ γιστέρνα, μὴ πέση τίποτα. **2)** ρηματ. π. κούφωμα

κούρα (ἡ) (ἰταλ.) δημ. ἰατρικὴ θεραπεία, νοσηλεία. Διάτα: Σολωμ. Ἰατροσομβούλιο (?) οἱ γιαιτροὶ ὅπου ἀνροικήσανε | τέτοια κούρα ἐστάσανε, φρ. κἄνω κούρα | διατελῶ ὑπο ζῆσανη.

2) συνεκδ. ἡ ἐπίσκεψις τοῦ θεράποντος ἱατροῦ πρὸς ἀσθενῆ, ἡ βίσιτα: ὁ γιαιτροὺς ἐστεῖλε λογαρισμὸν γιὰ εἰκοσι κοῦρες. **3)** [κουρεύω]: κτ. πληθ. κ. ἀνευ ὄρθ. συνθ. ἐν φρ. λέ[γι]ω - κόβω κοῦρες ψευδολογία τεῖκουσαι εἰς τὸ υπερβάλλειν τὰ πράγματα, ἰδ. αἱ πρὸς ἀνόητον μεγαλαυχίαν, πρὸς ἐπίδειξιν: σὰ μᾶς ἐρχεται, ὄλο κοῦρες κόβει γιὰ τὰ μεγαλεῖα τάχα μου τοῦ πατέρα του, μᾶς εἶπε ἐνα-σωρὸ κοῦρες πῶς τὸν ἐκάλεσαν στὸ παλάτι, πῶς δὲν ἐδέχτηκε ὑπουργεῖο καὶ πάει λέοντας. **4)** στομφώδης φλυσιρία: μακαρονιάτικη ἀρθρογραφία γεμάτη κοῦρες. **4)** [κουρεύω] ἐπὶ ποιμνίου προβάτων ἢ αἰγῶν ἐν περιληπτ. ἐκόδοχ, ἡ κούρα βλλ.41, ἡ πρὸς πορισμὸν ἐρίου ἐτήσιως γινόμενη: μεγάλ' ἡ βαρυχειμνιά καὶ ὄψιμη θά 'ναι ἡ κούρα. **5)** [κουράζω, σκῶρ] σκληρὸν μέγα περὶ τῶμα, κουράδα, κοῦτουλας.

κουρά (ἡ) [κεῖρω] κ. μυν. κ. νεώτ., ἰων. -ῆ ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κείρω, τὸ κόψιμο τῶν μαλλίων, τὸ κούρεμα: Ἦρ.3,8 τῶν τριχῶν τὴν κούρην κείρασθαι φασὶ κατὰ περ' αὐτῶν τὸν Διόνυσον κεκάραται, Ἀριστλ.ΖΜ 658b,20 δασύονται πολλοὶς ἀπογράσκουσιν οὕτως ὥστε δεῖσθαι κούρας, Διοκλ.ὄπ.141. ὡς σημεῖον νένηθους: Σοφ.ὄπ.659,7 κούρας ἀτίμως διατετιλμένης φόβης, Εὐρ. Ἀλκ.512 τί χρῆμα κούρα τῆδε πενήθω ἠρέπεις. **2)** νεώτ. ἐπὶ τῶν εἰσερχομένων εἰς τὸν μοναχικὸν βίον, εἰς τῶν τύπων τῆς πρὸς τοῦτο τελετῆς, ἀπόκορασις. **3)** ὄθ. συνεκδ. κ. ἡ δὴ τελετὴ κούρα μονοχῶν. **4)** ἐπὶ τῶν ζῶων, ὡς προβάτων, τὸ κούρεμα, τὸ κόψιμο τῶν τριχῶν: Πορφ. Ἀποχ.3,26. Πάπ. πρόβατα ἐμπόκα, ἀπὸ κούρας πενήκοντα ἐξ. **2)** γεν. τοῦ κ. κόψιμο, ἀποκοπή: Πλάτ. Πολιτ.288D ὅσα δρυστομική καὶ κούρα ξύμματα τέμνουσα παρέχει τεκτονική καὶ πλαστική. **3)** ἐπὶ ζῶων, ἐν ἀναφ. πρὸς βοσκὴν γλῶσση, ἡ μέχρι οἰζῆς βόσκησις: Ἀριστλ.ΖΜ 693a,17 χρῆσιμον τὸ τοιοῦτον καὶ πρὸς τὴν σπᾶσιν τῆς τροφῆς καὶ κούραν. **3)** ὁ κεκομμένος πλόκαμος, κεκομμένη κόμη: Αἰσχ.Λο.226 κούραν δ' ἰδοῦσα τῆνδε κηδείου τριχῶν. **4)** ἐπὶ προβάτων, τὸ ὄλον μαλλίων κουρευθέντος προβάτου, πόκος, ποκάρι, κούρα βλλ.41: Πορφ. Ἀποχ.3,19 κούρα κωμοῦντα θρέμματα. κ. κτ. πληθ.: αὐτ. 3,18 κούρας προβάτων καὶ γάλα βῶων. **5)** ἡ ἄκρα τῆς κόφειας, κοψίματος: Φιλ.Μηχ.Βελον.67, 12 κ. σφηνός. ἐπὶ ρόδδου, τὸ ἐν τῶν ἄκρων αὐτῆς: Ἦρων Διόπτρ.5 ἡ κάτω κούρα. **6)** κτ. πληθ. τὰ ξυλοπέδιλον, κρούπεζα, τσόκαρο: Φιλ. Μηχ.Βελον.57,22.

κουράγιον [τό] (ἰταλ.) δημ. θάρρος, τόλμη: ΜΜ κουράγιον ζου, πατέρα μου, | αἱ καὶ δὲν ἔχεις τίποτα. **2)** φρ. δῖνω κουράγιον ἐνθαρρύνω. ὄμ. παίρνω κουράγιον ἐνθαρρύνομαι, ὄμ. κἄνω κουράγιον προσορθῶ νὰ διατηρήσω τὸ θάρρος, τὴν φυκρασίαν μου.

κουράδα (ἡ) δημ. μεγεθ. τοῦ κούραδι βλλ.11, τὸ σκληρὸν ἀνοπήτωμα.

κουραδάρης [ὁ] δημ. συνθ. ἐν Κρήτῃ ὁ ἰδιοκτήτης ποιμνίου, κουραδίου βλλ. (2) ἰδιοκρίου, ὁ ἠγούμενος τοῦ ποιμνίου.

κουραδάς [ὁ] [κουράδι] δημ. μτφ. κ. κουράδας ἐπὶ προσ., ὁ δειλός, ὁ ἀνάξιος λόγου. πρβλ. χεζάς, χέστις.

κουράδι [τό] [ι] δημ., μεγεθ. κουράδα, σκῶρ, ἀποπάτημα, κόπρανον, σκατό.

κουράδι [τό] [2] [κεῖρω] δημ. συνθ. ἐν Κρήτῃ, ποιμνιον προβάτων ἢ αἰγῶν. πρβλ. κουραδιάζω, κουραδάρης.

κουραδιάχος [ὁ] δημ. συνθ. ἐν Κρήτῃ, δημιουργὸς ποιμνιον, κἄνω κουράδι. πρβλ. κουραδάρης.

κουραδῶδελαχος [ὁ] δημ. συνθ. ἐπὶ προσ. ὑβριστ. ὁ δειλός, ὁ κουραδός.

κουράζω νεώτ. κ. δημ., ὄρμ. ἐ(κ)κούρασα, παθ. ἐκούρασθην κ. δημ. ἐ(κ)κουράστικα, μτχ. παρακ. ἐν τῇ δημ. κουρασμένος, ἐπιφέρω κόπων εἰς τινα, καταπονῶ, ἐξαντλῶ τινα: δέ[ι]ν με κουράζει ἡ ἐργασία, ἀλλὰ οἱ οικονομικὲς στενοχώριες, - μὴ μᾶς κουράζης με τῆς φλυαρίαι σου. **2)** κ. μέσ. ἢ παθ. ἀποκῶνω, καταπονῶμαι, ἐξαντλοῦμαι: κουράζομαι στὸν ἀνήφορο, - ὕστερα ἀπὸ τὴν δουλειά εἶναι πολὺ κουρασμένος. **2)** κούρασις, κούρασμα, κουραστικός.

κουράλιον [τό] ποι. ἀντὶ κοράλλιου βλλ.

κουράλιος [ὁ] Ἐπιγρ. ὄνομα μνηστῆ ἐν Κωφισί.

κουραμάν (ἡ) δημ. στρατιωτικὸς ἄρτος: φρ. τὴν ἐσκάτωσε τὴν κουραμάν (τὴν ἐπόλησε). **2)** γεν. ἄρτος πιτυροῦχος κατωτέρως ποιότητος διὰ τοῦς ὑπέρτατος.

κουραμπές [ὁ] [ταυρκ.] δημ. γλύκισμα παρασκευαζόμενον ἐξ ἀλεύρου, βουτύρου καὶ ἄχνης σακχάρους. **2)** μτφ. ἐπὶ ἀξιωματικῶν καὶ στρατιωτῶν, ὁ μὴ μετέχων ἐκαρτείας, ὁ ἀνεπασχόμενος εἰς γραφεῖα, ὄθεν ὁ ἀπόλορος.

κουράντα Ἦσ. «ἐκ μελίνης ἀλιφτα» | διορθ. μιλίνης].

κουράντης [ὁ] δημ. κ. κουράντης βλλ.

κουράντης [ὁ] (ἰταλ.) δημ. κ. κουράντες ὁ θεράπων ἱατρός. πρβλ. κούρα.

κουραρίζω (κουράριον) νεώτ. κ. δημ. ὑποβάλλω ὑπὸ τὴν ἐπίφρασον κουραρίζω βλλ., δηλητηριάζω δι' αὐτό. **2)** ρηματ.π. κουραρισμένος.

κουραρίνη (ἡ) νεώτ. χημ. κρυσταλλικὴ οὐσία λίαν ὑγροσκοπική, ἐνουμένη εἰς βάσις μετ' ὄξεναν εἰς ἄλατι λίον εὐδιάλυτα.

κουράριον [τό] νεώτ. φαρμακ. δηλητήριον ἐκ τοῦ χυμοῦ διαφόρων φυτῶν τῆς οἰκίαν. τῶν λογανιοειδῶν ἰδία τῶν εἰδῶν τοῦ στρύχνου.

κουραρισμάτος [τό] [κουράρω, κούρα] δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κούραρω, ἡ ἰατρικὴ ἡ νοσοκομεικὴ ἐπιτήρησις τοῦ ἀσθενοῦς, θεραπεία.

κουραρισμός [ὁ] [κουραρίζω] νεώτ. ἡ διὰ κουραρίου δηλητηρίασις.

κουράρω [κούρα] δημ. ἐπὶ τῶν ἱατρῶν κ. νοσοκόμων, νοσηλέων, θεραπευῶν, κἄνω κούρα.

κουράς-ἄδος [ἡ] Ἦσ. κόροφικὸς πίναξ ἡ ἐν τοῖς ὄροφωμάσι γραφῆς. **2)** ἡ ὄροφῆ. Ἦσ. ἐν λ. ἐγκουράδες.

κουρασανός [ὁ] [κουρασανί] [τουρκ.] δημ. ὁ ἄμμοκονιστής, σουβατζής.

κουρασανί [τό] [τουρκ.] δημ. κονίωμα ἐκ τετρημένης κερᾶς (ἢ) νεώτ. δημ. κ. ἄμμοκονίαμα.

κουρασις-εως [ἡ] νεώτ. δημ. -η ἡ κόπωσις, κάματος, καταπόνησις, ἄκουρασμα: Ἐσοτ.Κ Κατὰδ. III ἔξερε μόνο πῶς ἰδρωμένος ἀπὸ τὸν ἀγῶνα, ἀπὸ τὴν κούραση, .. εἶχε ριχτῆ στὸ κρεβάτι του, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 73,30 κὶ ἴσαρ' ἐκεῖ ν' ἀνηφορίση ἡ κούραση μου πῶς μπορεῖ; **2)**

κούρασμα-ατος (τό) [κουράζω] δημ. ἡ κούρασις, κόπωση, κόπωση· Ζερβ.Μυθ.Ζ 44 καὶ χωρὶς τὸ **κούρασμα**, ποῦ ἐπέβαλαν εἰς τοὺς σημερινοὺς λατρευτὰς σου οἱ νέες ἀξίες.

κουρασμένος-η-ο δημ. μτχ. παθ. παρακ. τοῦ κουράζω βλ.λ.

κουραστάρι (τό) δημ. εἶδος μεγάλου πρίνου. **κουραστικός**-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐπιφέρων κούρασιν, κόπωσιν, κοπιώδης, κοπιαστικός· **κουραστική δουλειά**· ἐπίρρ. νεώτ. -ῶς κ. δημ. ἄ. **κουρατέλλη** (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν διλληνοειδῶν.

κουρατορεύω (λατ.) [κουράτωρ] Ἑπιγρ. κ. πόπ., μτχ. ὄρρ. **κουρατορεύσας**, μτχ. πορακ. **κεκουρατορευκῶς**, ἔχω, ἄσκά τὸ ὑποῦργημα τοῦ κουρατόρος, διατελῶ κουράτωρ βλ.λ. || κ. παθ.: Πάπ. τοὺς υἱούς μου **πατρανεύεσθαι** καὶ **κουρατορευεσθαι** . . . ἕως ἀν ἐπαυξήσωνται τὴν ἡλικίαν, παρὰ τοῦ δεῖνα.

κουρατορία (ή) [λατ.] πόπ., νεώτ. γρ.κ. **κουρατορία** κ. **κουρατορεία**, συνήθ.β.Βυζαντιν. τὸ ἔργον τοῦ κουράτορος, ἐπιτρόπου ἰδίας τῶν βασιλικῶν κτημάτων· Πόπ. ὁ δεῖνα ποιούμενος τὸν λόγον τῆς **κουρατορίας** τοῦ ἀναπαυσαμένου μου πατρός· 2) τὸ ὑπὸ ἐπίστασιον κτήμα· Πάπ. **κουρατορία** τῆς νήσου λεγομένης **Τανάρε**· 3) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ληκυθιδοειδῶν.

κουράτωρ-ορος (ὁ) [λατ.] μτχ. κ. μου. ἐπίτροπος, κηδεμὼν ἀνηλικῶν· Πάπ. **γενικός κουράτωρ καὶ κατὰ νόμους κηδεμὼν**· 2) Ἑπιγρ. ἐπιμελητής, ἐπόπτης τῶν βασιλικῶν κτημάτων· ὁ **κουράτωρ** τῶν βασιλικῶν οἰκῶν.

κουρατορία (ή) κ. **κουρατορία** βλ.λ. **κουραφορδίτη** (ή) μτχ. ἡ πορθέου Ἀφροδίτη· Πρόκλ. Ὑμν.3,1 ὑμνεομεν **Λυκίαν βασιληίδα Κουραφορδίτην**.

κούρφα (ή) γλωσσ.μον. κ. δημ. ἡ πόρνη· δ.τραγ. ἠλλάξαν οἱ πολιτικές, ἠλλάξανε κι οἱ κούρφες. **κουρβουλιάζω** [κουρβουλίω] μτχ. παθ. παρακ. **κουρβουλισμένος**, ἄμτχ. κυρτοῦμαι καὶ ἀποξηραίνομαι ὡς **κουρβουλο** βλ.λ. **συρρικνούμαι**· 2) συνεκδ. γίνομαι παράλυτος, ξηραίνομαι.

κουρβουλάρης-α-ικο δημ. ὁ πάσχων ἐκ παραλυσίας, ὀλίγη ἢ μερική, ὁ πασιμένος.

κουρβουλο (τό) δημ., μεγεθ. ἡ **κουρβουλα**, ὁ κορμὸς τῆς ἀμπέλου, σκόλλος, **κουρμουλα**· **ἔβγαλε λίγα κούρβουλα**· || ὄθ. κτ. ἐπέκτ. τὸ δλον φυτῶν, τὸ κλήμα· **μοῦ ἔμειναν μερικά κούρβουλα ἀκλάδευτα**· || γεν. ὁ κορμὸς παντὸς δένδρου, οἶον τῆς ἐλαίας· **τίς παρακλάδεψες καὶ ἔμειναν τὰ κούρβουλα**· 2) μτφ. ξηρὸς, ὀδρανῆς, ἀκίνητος· **Βαλαωρ.Φωτ.3,160** **κι αὐτὸ τὸ ἔρμω χέρι, π' ὅταν ἐκράτει τὸ σπαθὶ ἐπέτα σὰν ζιφτέρι κ' ἔμεινε τώρα κούρβουλο**.

κουρδίζω [ιταλ.] νεώτ. κ. δημ. κ. **κορδίζω**, προφ. δημ. **κουρνιζῶ** ἔντεινω τὴν χορδὴν ἢ τὰς χορδὰς μουσικοῦ ὄργανου, ἑναρμονίζω τὰς χορδὰς· 2) ἐπὶ ὄρωλοισιν, συστέλλω, κάμνω τὸ συσπειρωθῆ τὸ ἐκατήριον· 3) μτφ. ἐπὶ προσ., ἔρεθίζω τινὰ χροῖν ἀστείότητος, παροξύνω· **τὸν ἐκούρδισαν καὶ πῆγε νὰ πισοτῆ μαζί τους**· 4) φορῶ τὴν ἐπιδεικτικῶς· **Ξενόπλ.Ζακ.Μαντ.36** **σοῦ εἶπα νὰ βγάλῃς αὐτὸ . . . ὄχι νὰ μοῦ κουρδίσῃς καὶ τὰ δύο**· || κ. μέσ. ἐπιδεικνύομαι· **βίζισης**, ἡ Κυρὰ ἢ Κριτικὴ 36 **καὶ με σύνεργ' ἀνδρική μου κουρδίζετα στὴν μέση**· 5) ρηματ. π. **κούρδισμα**, **κουρδιστής**.

κουρδικός-ή-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Κούρδους.

κουρδισμα (τό) δημ. κ. **κούρντισμα** ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ **κουρδίζω**, ἡ ἐντασις τῶν χορδῶν μουσικοῦ ὄργανου, τὸ χορδισμα.

κουρδιστής (ὁ) [κουρδίζω] δημ. κ. **κουρντιστής**, θηλ. -**ίστρια** εἰδικὸς τεχνίτης διὰ τὸ χορδισμα μουσικῶν ὄργανων καὶ ἰδίως τοῦ κλειδοκυθάλου. **κουρεακός**-ή-ὄν μτχ., ὁ ὁμοιος πρὸς **κουρέα**, ὁ φλύαρος ὡς **κουρέυς**· Πολυδ.3,205 **οὐ γὰρ ἱστορίης, ἀλλὰ κουρεακῆς καὶ παυδήμου λαλιᾶς ἔμοιρε δοκοῦσι τὰ ἐν ἔχειν**.

κούρειον (τό) ὁ ἄμνος, ὁ κατὰ τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσιν **κουρεώτιδα** ἡμέραν τῶν Ἀπατοῦριων θυσιαζόμενος ὑπὸ τοῦ πατρός τοῦ δοληγούτου τοῦ ἐνηλικιωθέν τέκνον τοῦ πρὸς ἐγγραφήν εἰς τοὺς φράτορας· Πολυδ.8,107 **«εἰς τοῦτους (τοὺς φράτορας) τοὺς τε κόρους καὶ τὰς κόρας εἰσήγον, καὶ εἰς ἡλικίαν προσελθόντων ἐν τῇ καλουμένῃ κουρεώτιδι ἡμέρα ὑπὲρ μὲν τῶν ἀρρένων τὸ κούρειον, ὑπὲρ δὲ τῶν θηλειῶν τὴν γαμλίαν**· Σοφ.ἀν.132 **ἡμῖν σοὶ τοῦ κούρειον ἡρέθης πόλει, Ἰσαϊ.6,22** **οὐθ' οἱ φράτορες εἰσαδέξαντο, ἀλλ' ἀπνέχθη τὸ κούρειον** [κῶδ. κούρειον].

κουρεῖον [ν] [κουράει κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἐργαστήριον τοῦ κουρέως, τὸ κομωτήριον, μπαρμπαρικό· Ἀριστ.Πλ.338 **καὶ τοῦ λόγος γ' ἦν . . . πολὺς ἐπὶ τοῖς κουρεῖοις τῶν καθημένων**, **Λυσ. 24,20 ὁ δὲ πρὸς κουρεῖον, ὁ δὲ πρὸς ακουτοτομεῖον, ὁ δ' ὅποι ἂν τύχη**, Πλούτ.Ἡθ.42Β **οὐ γὰρ ἐκ κουρεῖου μὲν ἀναστάντα δεῖ τῷ κατόπρῳ παραστῆναι, Πάπ. ὄντος μοῦ ἐν τῷ Εὐδόδῳ κουρεῖω**.

κουρέλια (ή) δημ. τὰ ὑπερώριον σῦκόν, ἰσχάς. **κουρελαρία** (ή) δημ. ἔρρακωμένα ἐνδύματα, στρώματα· 2) συνεκδ. σύνολον ἀνθρώπων ρακοῦδῶν, **κουρελῖδων**.

κουρελής (ὁ) δημ., θηλ. -οῦ ἐπὶ προσ., ὁ φορῶν καταερακωμένα ἐνδύματα, ὁ ρακοῦδωτος, ὁ ἀλήτης· 2) τὸ θηλ. **κουρελοῦ** ὡς οὐσα. εὐτελής τάτης ἐκ συνεραφένων ἀποκομμάτων ἐριουχοῦ ὑφάσματος· **στρώνει μιά κουρελοῦ καὶ κομᾶται**.

κουρέλι (τό) δημ. τεμάχιον παλαιῆς ἢ ἐλαχισμένου ὑφάσματος, **ράκος**· || συνεκδ. παλαιὸν καὶ τετριμμένον ἐνδύμα· **τί τὰ φορεῖς αὐτὰ τὰ κουρέλια**· 2) ἡμιεμφαρμένον τεμάχιον χάρτου· **τὰ βιβλία του τὰ 'καμε' κουρέλια**· 3) μτφ. ἐπὶ προσ. ἐν φρ. **ἔγινε κουρέλι** [ἔγινε ἐρείπιον]· || ὄμ. **τὸν ἔκαμε κουρέλι** [τὸν ἐξητελέσει].

κουρελιάζω [κουρέλι] δημ., μτχ. παθ. παρακ. **κουρελιασμένος**, μεταβίλλω τὴν εἰς **ράκη**, **κουρέλια**· 2) μτφ. ἐπὶ προσ., ἔξετελεῖζω τὴν ὑπόληψίν τινος· 3) ρηματ. π. **κουρελιασμα**.

κουρελιάρης-α-ικο δημ. ὁ ρακοῦδωτος, ὁ **κουρελής**· Θεοτ.Κ Κατὰ.88 **τότε παῦ ἡ κουρελιάρη χορευτρά δὲν εἶχε πιά ποῦ νὰ πατήσῃ**.

κουρελιάρικος-η-ο δημ. ὁ καταερακωμένος· 2) ὁ ρακοῦδωτος, ὁ ξεσχιμένος, **κουρελιάρης**.

κουρελιασμα-ατος (τό) [κουρελιάζω] δημ. ἡ μεταβολὴ εἰς **ράκη**, **κατορράκωσις**· 2) μτφ. ὁ ἔξετελετισμός, ὁ κατεξετελισμός· **ἔπαθε κουρέλιασμα** [ἔξετελετισθη].

κουρελιασμένος-η-ο δημ. μτχ. παθ. παρακ. τοῦ **κουρελιάζω** βλ.λ.

κουρελοντυμένος-η-ο δημ. ὁ ἐνδεδυμένος **ράκη**, **κουρέλια**, ὁ **κουρελιάρης**· Ἐφταλ.Ὁδ.338 **ἀκουμπισμένος πὲ ραβδί, καὶ κουρελοντυμένος** ρηθλ. **κουρελοφορέμενος**.

κουρελοφορέμενος-η-ο δημ. ὁ ἐνδεδυμένος **ράκη**, **κουρέλια**· Καρκθ.Ζητ.101 **πέντε παστραγώνες κουρελοφορέμενες καὶ ἀρχηγοπόρσωπες**.

κούρεμα-ατος (τό) δημ. κ. **κούρευμα** βλ.λ. **κούρευμα**-ατος (τό) [κουρεύω] μον. κ. νεώτ., δημ. κ. **κούρεμα** ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ **κούρεῖν**, ἡ κοπή τῆς κόμης τῶν ἀνδρῶν ἢ τοῦ τριχώματος τῶν ζώων· Εὐστ.Πον.215,82 **-καλὸ κούρευμα**.

κουρευμένος η-ο δημ. κ. κουρευμένος, μτχ. παθ. παρακ. του κουρεύω βλ.λ., ὁ κεκομμένος τὴν κόμην ἢ, ἐπὶ ζῶων, ταῦς μαλλοῦς, τὰς τρίχας.

κουρεύς-έως (ἰ) (κείρω) κ. νεώτ., δημ. κουρέας ὁ κείρων τὴν κόμην, τὸ γένειον ἢ τοὺς ὄνυχας, ὁ κομμωτής, ὁ μπαρμπέρης: Πλάτ. Πολ. 373C οὐ δοκεῖ δέληεν παιδαγωγῶν, .. κομμωτῶν, κουρέας, Λοκ. Ἀπαιδ. 29 τοὺς κουρέας τοῦτους ἐπίσκεψαι: || παροιμιώδης ἦτο ἡ φλυαρία τῶν: Πλάτ. Ἠθ. 177A ἀδολέσγου κουρέας περιβαλόντος αὐτῷ τὸ ὠμόλιον, καὶ πυθομένου, τὸς σε κείρω; || ἐπὶ ζῶων, ὁ κόπτων ταῦς μαλλοῦς, τὰς τρίχας, ὡς ἀλγῶν, προβάτων: Πλάτ. Κουρεῖ τῷ κείραντι τὰς αἰγῶν. 2) Ἦσ «δρα- νις ποιός, ἀπὸ τοῦ φθέγγεσθαι ἔμφερές ἤχη γνα- φικῶ μαχαίριου».

κουρευσιμος η-ον σχόλ. ὁ κω. ρευτικὸς βλ.λ.: Σχόλ. Εὐρ. Ὀρ. 966.

κουρευσις-έως (ἰ) (κουρεύω) μτγν κ νεώτ ἢ πρῆξις τοῦ κουρεύειν, ἢ κουρά, τὸ κούρεμα: Ψάχρ. 8, 787A.

κουρευτής (ἰ) (κουρεύω) μτγν, νεώτ. κ δημ., θηλ. κουρεύτρια ὁ κουρέας κ. ἰδίως ὁ διὰ μηχανῆς κείρων τὰς τρίχας ἰππῶν, κύνων, προβάτων: Ψάχρ. 8, 787A τίνες οἱ σφαιγιασταὶ καὶ κουρευταί, Κρυστ. Κούρας 3 εἰκοσι πάντε εἶναι οἱ κοπέες, διακόσιοι οἱ κουρευτάδες.

κουρευτικός-ή-όν (κουρεύω) μτγν. κ νεώτ ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ κούρεμα, ὁ δι' οὗ γίνεται τὸ κούρεμα, ὁ, κουρευσιμος: Ὀλυμπ. Πλάτ. 3W κουρευτικά μαχαίριδα, -κουρευτικὴ μηχανὴ ἰεργαλεῖον χρησιμεύον διὰ τὴν κόπην τῆς κόμης τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν τριχῶν τοῦ δέρματος τῶν ζῶων: || νεώτ. πληθ. οὐδ. κουρευτικά ἐν ἀναφ. πρὸς ζῶων κ. ἰδ. πρὸς ποιμνιον, ἢ διὰ τὴν κουρῶν ἀμοιβὴ τοῦ κείραντος.

κουρεύτρια (ἰ) μτγν. θηλ. τοῦ κουρευτής βλ.λ., ἢ κομμωτρία: Πλούτ. Ἄντ. 60 εἰράς ἢ Κλεοπάτρας κουρεύτρια.

κουρεύω (κουρέεις) μσν., νεώτ. κ. δημ., ἀόρ. ἐκούρεσα κ. δημ. (ἐ)κούρεφα κ. παθ. ἐκούρευθην κ. δημ. (ἐ)κούρευθηκα, μτχ. παθ. παρακ. κουρευμένος κ. κουρευμένος, ἐπὶ ἀνθρώπων, κείρω τὴν κόμην, κόπτω τὰ μαλλιά τῆς κεφαλῆς, ἐπαγγέλλομαι τὸν κουρέα: Εὐστ. Πον. 229, 65' || κ. μέσ. : Μαλάβ. 189, 13 κουρευσάμενος τὴν ἰδίαν κόμην τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, κ. παθ. : Σχόλ. Νικ. Ἀλεξ. 417 τὰ νεωστὶ κουρευθέντα παιδία, Λιβ. Ροδ. 38 ξανθός, μακρὸς, ἀγένητος, τριγύρου κουρευμένος. 2) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ζῶων, κείρω, κόπτω τὸ τρίχωμα, ὡς ἀλγῶν, προβάτων: Κρυστ. Κούρος 6 δώδεκα μέρες κουρεύων, δώδεκα μέρες δένουν. κ. παθ. : Πολιτ. Ἐκλ. Τρογ. 246, 23 τὰ πρόβατα κουρεύονται καὶ τὸ τυρὶ ζυγίεται: || παροιμ. κουρεύει τ' ἀγόδι καὶ παίρνει τὸ μαλλὶ τοῦ (ἐπὶ μεταίπονουστος). 3) φρ. πῆ- γανι - αὶ νὰ κουρέισαι ὡς ἐκφρασις ἀδιαφορίας ἢ περιφρονησεως: Χριστόδ. Συναειδός 21 ἄς κουρεύεται κὶ ἐκείνη, κὶ στῆς θάλασσας τῆ μέση | ἄς πηγαῖν' ὄρθα νὰ πῆσῃ. 4) ρηματ. κ. κούρεμα, κουρευτής, κουρευτικός, κουρευσιμος.

κουρευτής-ιδος (ἰ) (πῶθ. κείρω) ἰένω. ἡμέρα), αἰτ. -ιν, ἢ τρίτῃ ἡμέρᾳ τῶν Ἀπατουριῶν, καθ' ἣν ἐγι- νετο ἡ εἰσαγωγή τῶν ἐνηλικιωθέντων παιδίων εἰς τοὺς φράτορας: Πλάτ. Τιμ. 21B ἢ δὲ Κουρευτῆς ἡμῖν οὕσα ἐτύγχανε Ἀπατουριῶν, Ἀλκιφρ. 3, 46 ἦγε μὲν ἡ πόλις τὴν Κουρευτῶν ἡμέραν.

κουρεύτω (ἰ) (ἰάγγλ.) δημ. κ. κρουζέτω ἑκατέρᾳ τῶν ζώστων, ἀνωθεν κ. κάτωθεν τὸ καταστρά- ματος πλοῖου, δι' ὃν στερεοποιεῖται προσθέτως τὰ ζυγά. || τὰ δίζυγα τῶν ἐπιστηλίων τῶν δολῶνων.

κουρή (ἰ) ἰων. τ. τοῦ κόρη βλ.λ.

κουρή (ἰ) ἰων. τ. τοῦ κουρά βλ.λ.
κουρηίος η-ον ἐπ. τ. τοῦ κόρειος, ὁ παρθενι- κός, νεανικός: Ὑμν. Δῆμ. 108 Κελεῖο . . θυγατέ- ρες . . κουρηῖον ἄνθος ἔχουσαι.

κουρηίων (ἰ) Ἐπιγρ. κ. κουρέων βλ.λ.

κουρημα-αρος (ἰ) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κουρῶ βλ.λ., συνθ. τὸ καθάρσιμα τῶν καρπῶν τῆς ἐλαίας, ὡς ἀπὸ τὰ φύλλα, διὰ κυλίσεως αὐ- τῶν ἐπὶ ἐπικλίνας ἐπιφανεῖς.

κουρής (ἰ) δημ. ὁ περιφερόμενος ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἀσκόπως, φυγόπνοος, ἀεργός: τὶ τὸν θέλεις αὐ- τὸν τὸν κούρη; δὲν εἶναι γιὰ δουλεῖα.

κουρησιμος-ον σχόλ. ὁ κουρευσιμος, κουρευ- τικός: Σχόλ. Σοφ. Ἠλ. 52 κουρησιμῶς τρωαίς.

κουρήτας-ων (ἰ) ἰκρός, κούροσι νέοι στρα- τεύσιμοι, πολεμισταί: Ἰλ. Τ 193 κρινάμενος κού- ρητας ἀριστης Παναγίων.

Κουρητίας-ων (ἰ) οἱ ἀρχαῖοτατοι κάτοικοι τῆς ἐν Αἰτωλίᾳ Πιερῶνων, ὅτινες βραδύτορον ἐκδι- οχθέντες ὑπὸ τῶν Αἰτωλῶν κατῆκον τὴν Ἀκαρ- νανίαν: Ἰλ. 1, 529 Κουρητές τ' ἐράχοντο καὶ Αἰτω- λοὶ μενεχάρμη ἀμφὶ πόλιν Καλυδῶνα. 2) ἀρ- χαῖοι ἱερεῖς τοῦ Ἰδαίου Διὸς καὶ τῆς Ρέας, πα- ριστῶντες διὰ θουρωβῶδους μουσικῆς καὶ ἐνό- πλων χορῶν τὴν γέννησιν τοῦ θεοῦ, αὐγνῆσις συγγεόμενοι πρὸς τοὺς Κορυθῶντας: Στράβ. 10, 3, 7 τοῖστούς γὰρ τινὰς δαίμονας ἢ προπόλους θεῶν τοὺς Κουρητίας φασιν, Διον. Ἀλ. Ρωμ. 2, 70.

3) θρησκευτικὸς τις θιασὸς ἑξαμέλης: Ἐπιγρ. συνέδριον Κουρητῶν' πρβλ. Στράβ. 14, 1, 20.

κουρητίζω μιμοῦμαι τὰ τῶν Κουρητῶν βλ.λ. 2), τελεῶ τὰ ὄργια αὐτῶν. 2) ρηματ. κ. κουρητισμός.

κουρητικός-ή-όν, θηλ. κ. κουρητῆς μτγν. ὁ ἀνή- κων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Κουρητίας: || τὰ Κου- ρητικά οὐσα, πραγματεῖα περὶ Κουρητῶν βλ.λ. 2): Στράβ. 10, 3, 7 ἄπερ Κουρητικά μὲν καὶ περὶ Κου- ρητῶν λέγεται. 2) εἰς τὴν νεοπλατωνικὴν θεο- λογίαν, ὁ λειτουργός: Δαρμόκ. Ἀρχ. 278 ὁ πρῶ- τος πατήρ καὶ ὁ τρίτος οὐσ παράγει κουρητικὴν τάξιν. 3) τὸ ἀρσ. ὡς οὐσα ἰένω. πούς ὁ κρη- τικός μετρικός πούς: Σχόλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 651 τὸν ἀμφικρονον δε καὶ Κουρητικός καλεῖται ἀπὸ τοῦ τὰ εἰς τοὺς Κούρητας μέλη τούτῳ τῷ μέ- τρω κεραῖσθαι. || ὁ γ' παιῶν, ἰ u u - u | : Χοι- ροδ. Ἠφ. 218C.

κουρητής-ιδος (ἰ) θηλ. τοῦ κουρητικός βλ.λ. : Στράβ. 10, 3, 3 κτήσαστο Κουρητῆν γῆν ὄρει πολλά καμών, Ἀπολλοδ. 1, 7, 6 φυγῶν εἰς τὴν Κουρητίδα χώραν. 2) π. Πυθαγ. ὄνομα τοῦ ἐννέα: Θεολ. Ἀριθμ. 58.

κουρητισμός (ἰ) (κουρητίζω) μτγν. ὁ χορὸς τῶν Κουρητῶν βλ.λ. 2): Διον. Ἀλ. Ρωμ. 2, 71.

κουρία (ἰ) (ἰατ.) μτγν. ὑποδαίρεσις τοῦ ρω- ματικοῦ λαοῦ κατὰ τὸ ἀρχαῖοτάτου πολιτεύμα τῆς Ρώμης: Ἰω. Αυδ. Ρωμ. 1, 15.

κουριάνδολα (ἰ) δημ. τὸ φυτὸν κοριάννον τὸ ἡμερον.

κουρίας (ἰ) (ικρά) μτγν. ὁ ἔχων βραχέϊον κόμην, ὁ κεκουρευμένος τὴν κόμην: Λοκ. ΒΓ 1ρ 20 τὸν ἐν χρῶφ κουριαν ἐκείνον, Διογ. Ε 6, 31 ἐν χρῶφ κουρίας τε καὶ ἀκαλλωπιστους εἰργάζετο, Ἄνν. Κομν. 404B κουρίας ἦν μέχρι τῶν ὠτων.

κουριδίας η-ον ἰκῆρος, κούρη) ἰων. κ. ποι. σπαν. ἐπὶ ἀνδρῶν, ὁ διὰ γάμου συνσυνδεμένος, ὁ νόμιμος: Ἰλ. Ε 414 κουριδῖον ποθέουσα πότιν, Ὀδ. Α 430 κουριδίω τεύξασα πόσει φόνον, Ἠο. 1, 135 γαμέουσι δ' ἕκαστος αὐτῶν πολλὰς μὲν κουριδίας γυναικας ἰανθή. παλαγκός, Ἀριστοξ. Ἰστ. ἀπ. 72 γυθὶ τοῦ Εὐάθλου γενέσθαι κουριδία. || τὸ θηλ. ὡς οὐσα, ἡ σύζυγος: Κόιντ. 5, 445: ὅυ, ἐπὶ πραγμάτων, ὡς κλίνας: Ἰλ. Ο 40 ωτεῖτορον λέχος αὐτῶν κουριδίον, Ὀδ. Φ 78 νασφισα-

μένη τάδε δῶμα κουριδίον [ὡς νόμιμον οἰκίαν τοῦ συζύγου τῆς διαστειλῆς ἢ Πηνελόπης τῆς οἰκίας, εἰς ἣν ἔ' ἀπήχθητο λαμβάνουσα ἕνα τῶν μνηστήρων], Ἄρχ.118 κουριδίον γάμοι: || ἐπὶ τέκνω, ὁ ἐκ νομίμου γάμου γεννηθείς: Ἐπιγρ. κουριδία τέκνα: 2) μτγ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνασπερόμενος εἰς τὸν γάμον, ὁ νυμφικός: Ἄπολλ.Ρ 3,1128 κουριδίοισι θαλάμοις, Ἐβ.Α179,602 κουριδίους ἦδη θαλάμω λίσσαα χιτάνας: 3) Ἡσ. «Λάκωνας δὲ κουριδίον καλοῦσι τὸν παρ' αὐτοῖς τετραχείρον Ἄπόλλωνα».

κουριέρης (ἰ) (ἰταλ.) δημ. κ. κουριέρος ὑπάλληλος πρεσβείας μεταφέρων ἐμπιστευτικὰ ἔγγραφα, ταχυδρόμος: 2) εἰδικὸς ὑπάλληλος ἔξνοδογειῶν ἐκτελών διαφόρους ἐξωτερικοὺς ἠπρεσίας.

κουριῶ (ἡ) [κόρος, κούρος] ἀμτβ. εἰμαι νεανίας, νεώζω: Ἡσ. «κουρίζων ἀκούζων, νεάζων, νέος ὑπάρχων»: Ὁδ.Χ185 ὁ κουριῶς φορέεσκεν: || εἰμαι κοράσιον: Ἄπολλ.Ρ 3,666: 2) φωνάζω ὡς βρέφος: Καλλ.Δία 54 ἴνα Κρόνος ὀβασιν ἠχὴν ὀσιπίδος εἰσάτοιο καὶ μὴ σοε κουριζόντος: 3) γίνομαι ἐνήλικος, ἐν ἡλικίᾳ ἀνδρουμοῖ: Ὀπη.Ἀλ.1,664 ἄλλα ὅτε κουρίζουσιν ἔδον σθένος ἱσχόλ. «ἀκούζωσι καθ' ἕδον σθένοσῃ» | Σουῖδ. ἐτὰ τῶν νέων φρονῶς: 4) μτβ. ἀνατρέφω τιὰ ἐκ τῆς παιδικῆς ἡλικίας εἰς τὴν ἀνδρικὴν: Ἡσίοδ.Θ 347 αἰ κατὰ γαῖαν ἀνδρας κουρίζουσι σὺν Ἀπόλλωνι ἄνακτι: 5) μέσθ. Ἡσ. «κουριζομένοις ὀμναιουμένοις, γαμουμένοις: διὰ τὸ λέγειν σὺν κούροις τε καὶ κόροις».

κουριῶ (2) [κείρω, κουρά], ἀόρ. γ' πληθ. κούριζαν: Ἡσ. «κούριζαν, ἀπέκيران»: 2) παθ. ἐπὶ φυτῶν, κλαδεύομαι συνεχῶς: Θεόφρ.Φ1 2,22 παρὰ τούτοις γὰρ ἔστιν ἡ κουριζομένη κυπρίτιος ἰσναφύουσα, ἀναδίδουσα βλαστούς πάλιν μετὰ τὸ κλάδευμα! 3) ρημ.π. κούρισμα.

κουρικὸς ἢ-ὄν [κουρά] μτγ. ὁ κατάλληλος πρὸς κουράν, κούρευμα: Πλούτ.Δίων 9 ὥστε μηδέ τῆς κεφαλῆς τὰς τρίχας ἀφελεῖν κουρικαὶ μαχίραις, Κλήμ. Ἄλ.290 αἱ δύο μάχαιραι αἱ κουρικαί! || πάπ. τὸ ἄρσ. ὡς οὐσ. ἡ κουρευτική ἔδρα: Πάπ. διφρονε ττραποδοῦ καὶ κουρικὸ ἔλαιου: 2) [κουρίζω] νεαρὸς, νεανικός.

κουρικῶς Ἄπολλ.Σοφ.Λεξ. Ὀμ.ἐν λ.κουριεῖ «κουρικῶς οἶον νεανικῶς».

κούριμος-η-ον [κουρά] κ. μν. κ. κούριμος-ον ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς τὴν κουράν, κούρευμα τῆς κόμης, ὁ κουρευτικός: Εὐρ. Ὀρ.966 σίδαρρον ἐπὶ κόρα τιθεῖσα κούριμον: 2) παθ. ὁ κεκαρμένος, κεκομμένος: Αἰσχ.Χο.180 ἔπεμψε γαίτην κούριμην χάριν πατρός, Ἀγάθων π. Ἀθῆν. 12,5281) κούριμου χάριν τριχός, Εὐστ.1194,55 πλόκαμος γὰρ κούριμος ὁ μὲν τις ἦν κατὰ τὸν εἰπόντα θρηπτήριος, ὁ δὲ θρηνητήριος: || ὁ διὰ κορὰς ἔστερημένος τῶν τριχῶν: Εὐρ.Τρωφ. 279 ἄρασσα κράτα κούριμον, Πλούτ.Πελ.34 τῆς πρόσθεν μορφῆς κούριμον σχῆμα καὶ ἄτιμον ἀναλαμβάνουσαι: 3) ἡ κούριμος ὡς οὐσ. ἴένν. παρθένος] τραγικῆ προσώπις παρθένου μετὰ κευκουρευμένης κόμης: Διοσκ.Ἐπιγρ.Α17,37.

κουριεῖ [κουρά] ἐπίρρ. ἐκ τῆς κόμης, ἀπὸ τῆς μαλλιά: Ἄπολλ.Σοφ.Λεξ. Ὀμ. «κουριεῖ τῶν ἀπαξ ἐληρμένων, . . . σημαίνει δὲ τὸ τῆς κόμης λσθέσθαι»: Ὁδ.Χ158 ἐπαῖξαν' ἔλετην ἔρυσάν τέ μου εἰσω κουριεῖ, Ἄπολλ.Ρ 4,18 πυκνά δὲ κουριεῖ ἔλκομένη πλοκάμιος γοερῆ βρυχιστῆ ἀνή [σχόλι. «κατὰ κεφαλῆς»]: 2) Ἄπολλ.Σοφ.Λεξ. «ἐνίοι δὲ, κουρικῶς, οἶον νεανικῶς», Εὐστ.1924,10 «τὸ κουριεῖ δηλοῖ κατὰ τοὺς παλαιούς τὸ νεανικῶς, καὶ γίνεται ἐκ τοῦ κούριεῖν».

κουριόζος-α-οιν [λατ.] μν. κ. δημ. ὁ περιέργος: Καισάρ.Δισπ. ἐν Σάθ.3,144 δυσεῦρετα καὶ

κουριόζα πράγματα: πρβλ. κουριώζος: 2) ὁ προκαλὼν περιέργειαν, πορὰδοξος.

κούριος (ἡ) [κούρος] νέος, νεαρὸς: Ἰλ.Ν 433 ἕως ἔσθ' ἦδην εἶχεν, θεφαλλε δὲ κούριον ἀνθος [παρειακτος στίχου τοῦ Εὐστ.], Ὀρφ.Ἀργ.1336 καὶ τότε παρνεθίς νοσφιζέτο κούριον ἀνθος, Χρησμ.π.Παυσ.9,14,3 πρὶν κούριον ἀγλαῖον ἦδην Δωριεὺς ἄλεσσαι.

κουριεῖ-ιδος [ἡ] [κουρά], δωρ. κωρίς ἔξαρφρον: κ. ιτ. πληθ. ἡ φάλξις τοῦ δωρεως: ΑΒ 47,3 «κουριδές, μάχαιραι αἷς κείρουσι πρόβατα»: Κρατίν. 37: 2) ἡ κομμάτρια: ΕΜ 528,4 «κούρισσα»: Πάπ. παράδοξο τὸ κινῶνι μου Κεραρέφ τῆ κουριεῖ: ὄνομα ὄραμῶτων νέων κωμικῶν Ἀντιφώνους, Ἀλέξιδος καὶ Ἀμφιδος: πρβλ. Μέν.1,24: 3) ἡ κορίς: Ἐπιχ.31,89 κουριδές τε φοινικιαί, Σωφρ.26 176 καλὰν κομμάριδων.

κούρισμα-ατος [ἰ] [κουριζέω] μν. Τζέτζ.π.Θγα. Στεφ. ἐν λ. «κούρισμα δ' ὡδὴ συμφορὰς πληρηστάτη, ταύτην ἄζονταν τὸς τριχας κεκαρμένων».

κούρισα [ἡ] ΕΜ 528,4 «κομμάτρια, ἐμπλέκτρια, ἡ κομροῦσα καὶ φιλοῦσα τὰς γυναῖκας κούρισσα».

κουριταῖ [ἡ] νεώτ. ἰδιότυπον μικρασιατικὸν πλοῖον ἐν σχήματι πιδόγας.

κουριῶ-άω μτγ. ἔφετ. ἐπὶ τῆς κόμης, πώγωνος, δέομαι κούρος, ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ κούρεμα: Λοῦκ. Ὀνειρ.10 ὁ γοῦν πώγων μάλα τραγικός ἦν ἐς ὑπερόχην κουριῶν, Ἀρτεμίδ.Δαδ.1,19 ἀνίκμους ἔχοντα καὶ κούριώσας τῆς κεφαλῆς τὰς τρίχας ἰσθημέλιτον καὶ κούρας χρυσοῦσας τρίχας: 2) ἐπὶ προσ., ἔχω ἀνάγκη κούρας, θέλω κούρεμα: Φερεκρ.30 ἐν χρωῖ κουριῶν, Πλούτ. Ἄλ.23 ὄρωτας ἐν χρωῖ κούριῶντα καὶ ψυχρολοῦτοντα, Λοῦκ.Λεξ.φ.10 ἀνθρωπων ἀεὶ κούριῶν: 3) ἔχω κόμην ἀσημέλιτον, ἀπεριποίητον, ἀντίθ. κομῶ: Αἰλ.Ζ17,48, Ἄλκιφρ.3,55 ὁ κούριῶν τὸ γένειον.

κουριῶνας-ώνων [ἰ] [λατ.] νεώτ. π. Ρωμ. οἱ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν κούριῶν βλ.λ., ἐκτελούσας διοικητικὴ καὶ θρησκευτικὰ καθήκοντα ἐν αὐταῖς.

κουριώσος [ἰ] [λατ.] μτγ. μν. ὁ περιέργος, ὁ κούριόζος: Ἰω.Λυδ.Ρωμ.2,10.

κουρικλιά [ἡ] δημ. κακὴ μοῖρα, ἀθλιότης: Ὀρακ.3,251 τῆς ἐρημιάς καὶ τῆς κουρικλιάς τοῦ γιοῦ μοι τοῦ Γιαννάκη.

κούρκος [ἰ] δημ., θηλ. -α τὸ πτηνὸν ἰνδικῆ ὄρνις, ἰνδιδόνος, γάλλος.

κουρκομάς [ἰ] δημ. ἡ κουρκομῆν βλ.λ.

κουρκομέλλα [ἡ] δημ. ὄνομασία τοῦ φυτοῦ κόμμωτος τοῦ ἐσπεριδοσειδοῦς.

κουρκοῦμη [ἡ] νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν σικταμινοειδῶν.

κουρκομῆν [ἡ] νεώτ. χημ. αἰθέριον ἔλαιον λαμβανόμενον δι' ἀποστάξεως ἐκ τῶν ριζωμάτων κουρκομῆνης τῆς βαφικῆς, ὁ κουρκομῆς.

κούρκουμος [τὸ] κηρός βλ.λ. Ἡσ. ἐν λ. ἐν κημῶ.

κουρκοκουσεῦ δημ. κούσκουσεῦς.

κουρκοκουσεῖ [ἰ] δημ. ὁ κούσκουσεῦρης.

κουρκοκουσεῖ [ἡ] δημ. ἡ κούσκουσεῖρια.

κουρκοῦτα [ἡ] δημ. τὸ φυτὸν νάρθηξ ὁ γλαυκός.

κουρκοτρέ [τὸ] δημ. συνήθ. ἐν Κρήτῃ, τὰ διάφορα σκεῦη τοῦ οἴκου, τὰ ἀπαραίτητα μικροαγγεῖα.

κουρκοτρεῦ δημ. συνήθ. ἐν Κρήτῃ τακτοποιῶ τὰ διάφορα σκεῦη τοῦ οἴκου, ἀνασκαλεῦς.

κουρκοῦτι [τὸ] δημ. κ. κουρκοῦτη [ἡ] πολτὸς ἀλεύρου βρεθρασμένους, τραγόμενος μετὰ μέλιτος ἢ ἐφήματος: Καρκθ.Ζητ.40 δῶσ' μου λιγνάκι ἀλεύρι, νὰ φτιάσω μιὰ κουρκοῦτη' || παροιμ. καμαρώνει τὸ κουρκοῦτι καὶ γυρνεῖ πρὸς διο γάλα [ἐπὶ τῶν πορ' ἀξίαν ἀπαιτούτων τιμῶν καὶ ὑπόληψιν]: || μτφ. ἐν φρ. μοῦ κανεὶ τὸ μαλοῦ

μου κουροκούτι |μου έπέφερες πολήν ζάλην, μέ παροξάλισες|.

κούρλα (ή) δημ. παραφροσύνη, τρέλλα, μούρλα. **κουρλαίνω** δημ. καθιστώ μια παράφρονα, τρελλαίνω, μουρλαίνω' || κ. μέσ. γίνομαι παράφρων, τρελλαινόμαι' **2**) μτφ. βασιανίζω τινά καθ' ύπερβολήν' πρβλ. τρελλαίνω.

κουρλός-ή-ό δημ. ό μη έχων σώσας τās φρένας του, παράφρων, τρελλός, ζουρλός, μουρλός. **κουρμαδιά** (ή) δημ. κ. χουρμαδιά τó φυτόν φοινίξ ό δακτυλοφόρος.

κουρμί (ή) μτγν. είδος ζύθου' Δισσ.2,110 «σκευαζόμενον έκ τής κριθής... σκευάζεται και έκ πυρών ταιούτα πόματα, ώς έν τή έσπέρα 'Ιθηρία κών Βρεττανία»' πρβλ. κόρμα.

κουρμάνι (τό) |τουρκ.} δημ. ό άμνός, ό σφαζόμενος κατά τήν έορτήν Κουρμάν μισαίράμ: Κρυστ. ό Καλόγηρος τής Κλεισιούρας τού Μεσολογγίου 4,78 τινάζεται σάν σύγνεφο, και φέρνει έκειτέ κουρμάνια' || παροιμ. γάμος δέν γίνεται χωρίς κουρμάνια (διά θυσιών έπιτελούνται τά μεγάλα έργα).

κουρμπάς (ό) |τουρκ.} δημ. σάκκος έκ σκληρού, χονδρότε δέρματος, ίδ. άσκος ύδατος.

κουρμπάτσι (τό) |αραβ.} δημ. κ. κριματίτσι μαστίγιον, βούρδουλας.

κουρμπένια (ή) δημ. κ. κούρμπενο τó φυτόν κληματίς.

κουρνάζος (ό) |τουρκ.} δημ. ό έπίδέξιος, ό άνοιχτομύτης.

κούρνια (ή) δημ. τά κακάμια ή τά έπιμήκη ζύλα του όρνιθινός, έφ' ών άνερχόμενοι ά όρνιθες κοιμώνται, ή κοίτα' **2**) έπί προσ., κοίτων, κατάλυμα: 'Τραυλ. 'Απολ. Μισ. 172 έκειτέ στό πλάγι τής σάλας είναι ή κούρνια ή δική μου.

κουρνιαζώ |κούρνια| δημ. έπί όρνιθων κ. γεν. έπί πτηνων, κοιμώμαι έπί τής κούρνιας βλ.λ., άναπαύομαι κατά τήν νύκτα: Κρυστ. ή Φλογέρα 4 κί αυτά τά νυχτοπούλια γρήγορ' άπάφε κούρνιασαν τά μασάρα και δέν σκούζουν, Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 50,28 που έπά στα πλοΐσια τά καλαδίς κουρνιαζαν τά πουλιά τó βράδυ' || κτ. έπέκτ. έν φρ. κοιμώμαι ένωρίς: **κουρνιαζέι** μέ τις κότες **2**) μτφ. έπί ανθρώπων, εύρίσκω κατάλυμα, διανυκτερεύω' || κ. έπί τού ύπνου: Ζερβ. Μύθ. Ζ |10 ό ύπνος κρυφά κρυφά έκούρνιασεν εις τόν νοΐν μου' **3**) ρηματ.π. κούρνιασμο.

κούρνιασμα-ατας (τό) |κούρνιαζώ| δημ. ή πράξις και τó άποτέλεσμα τού κουρνιαζώ βλ.λ., ή νυκτερινή άνάπαυσις των όρνιθων κ. γεν. τών πτηνων.

κουρνιαχτίζομαι |κουρνιαχτός| δημ. μ. έν μτχ. παθ. παρακ. κουρνιαχτισμένος ό πλήρης κοινορτού, ό σκονισμένος.

κουρνιαχτός (ό) δημ. κ. καρνιαχτός ό κοινορτός, σκόνη: Πολιτ. Έκλ. Τραγ. 197,6 μάμμα, τόν ήλιον άγαπά, τόν κουρνιαχτό τόν θέλω, Γρην. Σκ. Τερ. 63,1 όσο κουρνιαχτό έχει ή στράτα.

κουρνομάζωμα-ατας (τό) δημ. συνήθ. έν Κρήτη, συνάθροισις όνθρώπων διαφόρου ποιότητος, άνομοιογενών στοιχείων.

κουροβάρος-ον |κούρος-βιδρόσκι| ό κατατρώγων παιδιά, παιδοφάγος, παιδοκτόνος: Αίσχ. 'Αγ. 1512 άσαι δε και προβαίνων πάχνα κουροβάρω παρέξει.

κουροβουρλιά (ή) δημ. τó φυτόν βρούλον τó άμβλυανθές.

κουρογονία (ή) |κούρος-γίνομαι, ίων.π παιδοποιία, γεννοποιία: 'Ιπν. Γον. 8 κουρογονία και θηλυγονία.

κουροθάλεια |ή| σχόλ. θηλ. τού κουροθαλής βλ.λ.: Σχόλ. 'Οδ. Τ 86 κουροθάλεια δάφνη.

κουροθάλης-ους-ές |κουρά-θάλλω|, θηλ. **κουροθάλεια** ό δια κουράς ή κλαδεύματος έκ νέου αναθάλλων, αναθλαστάνων, όταν ή κυβήρισιος, ή δάφνη: 'Θησ. Σ.εφ. έν.λ. κούρος.

κουροκτόνος-ον |κυρός-κτείνω| ό κτείνων κούρους, παιδοκτόνος.

κουρομογι έλαιον (τό) νεώτ. χημ. αιθέριον έλαιον λινδερίας τής άγρίας.

κουροπαλάτις (ή) |κουράτωρ-παλάτιον| νεώτ. π.βυζαντ. άνώτατος βοθροϋχος τών άνακτόρων.

κουροπόνη (ή) μτγν. ή κεφαλή όμάδος, δθ. ό άρχηγός: 'Γρη. Ναζ. Γ. 691.

κούρος (ό) |1| ίων. κ. νεώτ. κ. Ξημ. π. 'Ομ. άντι κόρος, συγκρ. κουρότερος, νέος, νεονίας, παλληκάρι: 'Ιλ. Α 473 καλόν άειδούτα παιήνοια, κούροι 'Αχαιοί, 'Οδ. Γ 248 έκ μέν Δουλιχιοιο δΐω και πενήνκοντα κούροι κερμιμένοι, Κισάρι, Δαρ. έν Σάθ. 3,17 ός ούκ άγειρει, κούρος ών, οίς γηράσει' **2**) υιός: 'Οδ. Τ 523 κούρον Ζήθιο άνακτος' **3**) νεώτ. συνήθ. κτ. πλθθ. είδ. έν τή γλυπτική, άρχαϊκόν άγολμα νέου άνδρός: **4**) δημ. άλέκτωρ, πετεινός, κόκκορας: ΜΜ κούρους και κότες μου 'δωναν |νά μεγαλώσω λήγορα.

κούρας (ή) |2| 'επιγρ. κλοδίσκος κεκοιμμένος έκ δένδρου πρός καθαρισμόν: μη κόπτινε τó Ιερόν τού 'Απόλλωνος μηδέ φέρειν ζύλα μηδέ κούρον μηδέ φρούγανα μηδέ φυλλάδουλα έκ τού Ιεροΐ.

κούρος (ό) |3| δημ. ή κουρά βλ.λ. 4: Κρυστ. Τραγ. Κούρος 2 στοΐ Μπαρδα κούρον έχου.

κουροσκαλλο (τό) δημ. ό άνά τās όδοϋς περιφερόμενος κύων, σκυλλί τού όρόμου, ά. κούρικο σκυλλί.

κουροσΐνη (ή) μτγν. δωρ. κουροσΐνα ή νεότης νεανική ηλικία: 'Θεοκρ. 24,58 επάλλετο δ' ύφόθι χαιρών κουροσΐνη' πρβλ. Λεωνίδ. Ταρ. 6, 281 περλατα κουροσΐνας.

κουροσΐνος-η-ον |κούρος| μτγν. νέος, νεαρός, νεανικός: 'Θεοδωρίδ. ΑΠ 6,156 τριχα τίνδε κουροσΐνον |μτ. λογοπαίγιοιο έπί τής λέξεως κούριμος|' || έφ. έρμ. π. Σουιδ. «τό ύπέρ τής κουράς θυόμενον»' **2**) κτ. πλθθ. (ένν. Ιερ. 4 ή τής κουρεώτιδος ήμέρας έορτή' Σουιδ. «τό κατά τās κουράς, ώς τίνες, ή μάλλον τά έν οίς έν τοίς κούροις και νέοις τά μερικάς ένοπιγραφόμενοι κατετάττοντο και έθει 'Αττικῶ έπιτογραφόμενες έώρταζον».

κουροτέρος-α-ον, συγκρ. τού κούρος νεώτερος, νεαρότερος, νεανικώτερος: 'Οδ. Φ 310 μηδ' έρλιδαι μετ' άνδράσι κουροτέροισιν, 'Ησιόδ. 'Εργ. 447 κουρότερος γάρ άνήρ μεθ' όμηλικας έπιτόπται, 'Απολλ. Ρ. 1,684 εΐτ' άν δη γεραραί μέν άποφθινύθωσι γυναίκες, κουρότεροι δ' άγονον στυγερον ποτΐ ήρας ίκησθε.

κουροτάκος-ον ή τίπιτωση άρρενα τέκνα: Εΐρ. 'ικ. 957 οΐδ' εύτυχίας μέτεστί μοι κουροτάκοις έν 'Αργείαις.

κουροτοκόω-έω τίπτω, γεννώ άρρενα τέκνα: 'Ιπν. Γον. 7.

κουροτρόφος (ό) 'Επιγρ. όνομασία μηνός έν 'Ακαρνονία.

κουροτρόφος-ον |κούρος-τρέφω| μ. τó θηλ. ό τρέφων κούρους, νέους, παλληκάρια, όταν έπί τής 'Ελλάδος, 'Ιθάκης κ. Δήλου: 'Ησ. παιδοτρόφος: 'Οδ. 1,27 αγαθή κουροτρόφος |ή έκτρέφουσα καλοϋς, Ικανούς νέους|, Πινδ. άπ. 109 έχθρά κουροτρόφος, Εΐρ. Τρω. 566 'Ελλάδ' κουροτρόφω, Καλλ. Δηλ. 276 'Απόλλωνος κουροτρόφος' || όμ. έπί θειανών: 'Ησιόδ. Ο 450 θήκε δέ μιν Κρανίδης κουροτρόφος, Διόδ. Σ 5,73 'Αρτεμιν δέ φασιν εύρειν... τρώφας τινας άρμούσους τή φύσει τών.

βρεφών· ἄφ' ἧς αἰτίας καὶ Κουροτρόφον αὐτὴν
 ὀνομάζεσθαι· || κ. ἐπὶ γυναικῶν, ἡ τροφὸς·
 Πλούτ. Η8,278D ἡ Ρουμίνα θηλιώτις οὐσα καὶ τι-
 θήνη καὶ κουροτρόφος· || τὸ θηλ. ὡς οὐσα·
 Ἀριστοφ.Θεσμ.299 εὐχέσθαι . . τῆ Κουροτρόφω,
 EM 529,50 ὅτι κουροτρόφον τὴν γῆν καλοῦσι·
 εἶδ. ὡς ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης· Πλάτ.Κωμ.174,7
 πρῶτα μὲν ἐμοὶ γὰρ κουροτρόφω προθύεται
 πλακοῦς ἐνόρηξ, Λοκ.Ἐταιρ.Δ,5,1 πρὸς τῆς
 κουροτρόφου τί τὸ πράγμα.

κουροτρόφω-έω [κουρος-τρέφω] μτγν. κ. μσν.
 τρέφω, ἀνατρέφω ὄρνενα τέκνα· Στράβ.10,3,19
 τὸν Δία κουροτρόφῆσαντας Κουρήτας ὀνομα-
 σθήναι, Φιλ.2,463,29 οὐς ἐκουροτρόφου παῖδας,
 Εὔστ.Πον.232,53 τῶ καὶ ἐξ ἐπὶ παίδων αὐτὸν κου-
 ροτρόφῆσαντι· κ. ποθ.· Φιλ.1,660,36 πρὸς
 μὲν ἀνδρῶν κουροτροφθέντες· || μτφ.· Φλέγ.
 Ἰστ.ἀπ.44 ἡ φύσις ἀκμάζουσα ἅπαντα ἐγγύς θε-
 ῶν ἐκουροτρόφει· 2) ἐπὶ τῆς γῆς, τρέφω ἄν-
 ὄδρα· Φιλόστρ.Σοφ.6,7 γῆ κουροτροφούσα.

κουρουλικός-ή-άν (λατ.) νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ
 ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἄρμα, ὁ ἀπὸ τοῦ ἄρματος·
 κουρουλικὸς θρίαμβος - δίφρος ἰδὲ ἡγεμονικὸς
 κατ' ἀρχάς, ἐπὶ δημοκρατίας ὁ χρησιμεύων εἰς
 τοὺς ὑπάτους καὶ ἄλλους ἀξιωματούς.

κουρούλιλιος-ον (λατ.) μτγν. ὁ ἔχων μεζζονα
 ἀρχήν· Δίων Κ 39,32 ἀγορανόμου τούτ' κουρου-
 λίου (τοῦς μεζζονας, τιμητέροους ἀστυνόμουσι·
 πρβλ. Κόντ.Γκωσσ.Παράτ.239.

κουρούνα [ἡ] δημ. τὸ πτηνὸν κορώνη· || φρ.
 ἔγινε κουρούνα στὸ μεθύσι [κατεμεθύσθη]· πρβλ.
 ἔγινε σκίνα-σταφίδα-φῆσι· || παροιμ. ἐλεγε κὶ ἡ
 κουρούνα κρὰ [ἐπὶ συνθηθεστίων φαινομένων]·
 2) ἐπὶ ἀρότρον, ἡ κορώνη.

κουρούνης [ὁ] δημ., θηλ. κουρούνα δυστυχῆς,
 ταλαίπωρος, ἀθλιος· τὶ ἐν αὐτὸ πού ἔκαμες, βρῆ
 κουρούνη, κακὸ πού τῆς ἦρε τῆς κουρούνας.

κουρουνοπούλι [τὸ] δημ. τὸ πτηνὸν πυρρο-
 κόραξ ὁ ὄλιπεος, π' Ἀριστ.καρκαίας.

κουρουνόχορτο [τὸ] δημ. τὸ φυτὸν ἐρμωδά-
 κτυλὸς ὁ κονδυλοφόρος.

κουρούπι [τὸ] δημ., μεγθ. κουρούπα, ὑποκορ.
 κουρουπάκι, πῆλινον δοχεῖον, ἐν ᾧ φυλάσσονται
 συνῆθ. μὴ ρευστὰ· || παροιμ. τὸ κακὸ κου-
 ρούπι δέν τασκίζεται [οὐδὲν κακὸν ραδίως ἀπόλ-
 υται]· 2) ἀγγεῖον ἐξ ὕδριας θραυσθείσης, ἡ
 βάσις τῆς ὕδριας μετὰ τὸν τοιχμάτων· οὐ κότε-
 ρες πίνουσι ἀπὸ τοῦ κουρούπι.

κουρούπιτα [ἡ] νεώτ. ζυφολ. γένος μυρτερι-
 δῶν φυτῶν.

κουροφέξαλα [ἡ] φέφαλα | δημ. κ. κουροφέξαλα
 ἀσημαντά πράγματα, ἀνόητοι λόγοι· Ἀρτ.Βα-
 τον.3,79· || παροιμ. σὰν τέτοια κουροφέξαλα,
 σὰν ἴετοις βρακανιδίε (πρὸς εὐκαταφρονή-
 τους οἰματίας).

κουροφθόρος-ον [κουρος-φθειρώ] μαν. ὁ
 φθειρῶν τοὺς νέους· Μιχ. Ἀκομ.2,294,16.

κουροφίλιος-ον λεξ. ὁ ἀγαπῶν τοὺς νέους, ὁ
 παιδοφίλος.

κουρριμία [ἡ] νεώτ. βοταν. γένος κηλαστροει-
 δῶν φυτῶν.

κουρι(ρ)ῶ (λατ. curro) δημ. διὰ μεταποίησιν
 ἀφῆνω τὶ νὰ κυλιῆ ἐπὶ ἐπικλινού· κατακυλίω,
 κάνω νὰ κατακυλίησῃ· κουρι(ρ)οῦσι πέτρες ἀπὸ
 τὸ βουνό, - ξεκλαρίσαμε τὰ κυπαρίσσια πού κό-
 ψαμε καὶ τὰ κουρήσαμε ἀπ' τὴ ρεματιά.

κούρσα [ἡ] (λατ.) δημ. ἰπποδρομία· ὄλογο τῆς
 κούρσας· || εἶδ. κτ. πλθθ. ἡ μετὰ στοιχημάτων
 ὄργων μὲνοι ἀγῶνες ἰπποδρομιῶν· ἔχασε πολλὰ
 στὶς κούρσες· 2) μετὰδασίς, ὄρμος δι' ἀμά-
 ξης ἡ αὐτοκινήτου· κούρσα αὐτοκινήτου· 3) ναυτ.
 τὸ δῆρμα βλ.λ.5).

κουρσάρικος-η-ο δημ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφε-
 ρόμενος εἰς τοὺς κουρσάρους, ὁ τῶν κουρσάρων,
 ὁ πειρατικὸς· κουρσάρικο πλοῖο - χαντζάρι.

κουρσάρος [ὁ] (λατ.) δημ. πειρατὴς, καταδρο-
 μεύς, ληστής· Πόλαμ.Παρακ.10,16 τῶρα στ' ἄρμα
 μου θέλω νὰ τραβήξω δετούς, τῶν αἰώνων κουρ-
 σάρος, μακρεμένους καιρούς, ΜΜ μὴ πῆς κουρ-
 σάρος καὶ ζορμπάς, μὴ πῆς νὰ γδύνῃς τ'
 ἄφρανα.

κουρσάτος [ὁ] νεώτ. κ. κουρσάτωρ βλ.λ.

κουρσάτωρ-ορος [ὁ] μσν. κ. κουρσάτος συνήθ.
 κτ. πλθθ. π. Βυζ. στρατιωτικὸς ἐπίππου ἀποσπασμα-
 τος ἐκτελοῦντος ἐπιδρομὰς εἰς ἐχθρικήν χώραν,
 κούρσων, ἐπιδρομεύς.

κούρσα-ατος [τὸ] (κουρσεύω) δημ. κ. κούρ-
 σευμα ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κουρ-
 σεύω, πειρατεία, λεηλασία.

κουρσαυτής [ὁ] (κουρσεύω) δημ. ὁ κούρ-
 σεύων, ὁ λεηλατῶν, λαφυραγωγὸν· Πολίτ.Ἐκλ.
 Τραγ.172,5 νὰ ἦρουν κλέφτης νὰ τὰ κλέψω, κουρ-
 σευτής νὰ τὰ κουρσέψω.

κουρσαύω [κουρσον] μτγν., μσν. νεώτ. κ. δημ.
 ἐκτελῶ ἐπιδρομὴν εἰς ἐχθρικήν χώραν, λεηλατῶ,
 λαφυραγωγῶ· Ἀνών.Π.ῤῥ.204,34, Διήγ. Ἀχιλλ.179
 ὅτι τινὲς ἀλλογενεῖς τὰς χώρας σου κουρσεύ-
 ουν, Πολίτ.Ἐκλ. Τραγ.42,2 ὄλουχτις κουρσεύουσε
 καὶ τὰς αὐγὰς κοιμῶνται· || κτ. ἐπέκτ. ἐπὶ δέν-
 δρων, κατακόπτο· Μαλακ.Δάσος 5 μὴν αὐγινή
 τὸ κούρσεψαν ἀνιδρομὴν λοτόμοι· || κ. μτφ.
 ἐπὶ τῆς τρικυμίας· Πορφύρ.Σκ.107,10 ὄλημερις κὶ
 ὄλουχτις ἡ τρικυμιά γυρνοῦσα κουρσεύουσα
 τὰ πέλαγα καὶ ἐδώθε στὶς στεριεῖς· 2) κυριεύω,
 ἐκπορῶ· Ἐφτ.α. Ὁδ.Α 2 ποὺ περισσὰ πλανήθη-
 κε, σὰν κούρσεψε τῆς Τροίας τὸ ἱερὸ κάστρο·
 3) ρηματ. π. κούρσειωμο, κουρσευτής.

κούρσων [τὸ] μσν. κ. νεώτ. κ. τὸ κούρσος βλ.λ.

κούρσος [τὸ] (λατ.) μσν. κ. νεώτ. κ. κούρσων [τὸ]
 ἡ ἐπιδρομὴ εἰς ἐχθρικήν χώραν καὶ λεηλασία αὐ-
 τῆς, καταδρομή· Διήγ. Ἀχιλλ.170 τοὺς δὲ πολέ-
 μους, δέσποτα, τὰ κούρση καὶ τὰς μάχας· 2) τὸ
 ἐκ τῆς καταδρομῆς, πειρατείας ἐξαγόμενον· ἔ-
 φερε πολλὸ κούρσος.

κούρσωρ-ορος [ὁ] (λατ.) Ἐπιγρ. κ. πάπ., γενικ. κ.
 -ωρος συνῆθ. κτ. πλθθ. ἰππείσι τοξόται τασσό-
 μενοι εἰς τὰ δύο κέρατα τῆς πρώτης γραμμῆς τῆς
 μάχης καὶ ὄρνενοι πρὸς καταδίωξιν τῶν φευ-
 γόντων ἐχθρῶν, προκλάσται, πρόμαχοι | Πάν. πα-
 ράσχου τοῖς κούρσωφαι σίτου ἀρτάβας Χ.

κουρσάλια-α-ον (λατ.) Ἐπιγρ. ὁ κούρσωρ.

κουρτάλα [τὸ] δημ. κ. κουρτάλια τὰ χειρο-
 κροτήματα· || παροιμ. κὶ ὁ μεγάλος γάμος
 κούρταλα κὶ ὁ μικρὸς κουρταλισματα [ἐκαστον
 ἐγγχείρημα ἔχει κοί τὰς δυσχερείας του.

κουρτάλημα-ατος [τὸ] [κουρτολῶ] δημ. κ. κουρ-
 τάλισμα τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κουρτολῶ, τὸ κρο-
 τάλισμα, ἡ ἀνακίνησις· πρβλ. κούρταλα ἐν παροιμ.

κουρτάλια [τὰ] δημ. κ. κούρταλα βλ.λ.· Καζ.Ν
 ΘΚωμ.1,3,27 τρανὲς κὶ ἀχνεῖς φωνεῖς, χειρῶν
 κουρτάλια, [σπικῶναν χλαλοῦ.

κουρτάλιω δημ. κ. -άω κροταλίω, κρούω, κτυ-
 πῶ ἐπανειλημένως τὶ· Σολωμ.Ἐθν. Ὑμν.10,4 δὲν
 εἶν' εὐκολες οἱ ὕμρες, ἐάν ἡ χρεια τὲς κουρτα-
 λῆ· 2) κρούω ὡς κρόταλον, χειροκροτῶ· 3) ἀ-
 νακινῶ, ἀνακατεύω· κουρτάλιω τὸ νὰ ἀνακα-
 τῶθῃ· || κ. ὄμτθ. ἀνακινούμαι, ἀνακατεύομαι |
 κ. κροταλεῖ τὸ μπουκαλὶ πού δὲν εἶναι καλά γε-
 μμάτο· 4) ρηματ. π. κουρτάλημα.

κουρταλάτια [ἡ] δημ. νουτ. ἐκάτερον τῶν
 παραδοκλιῶν· || γεν. κτ.πλθθ. τὰ παρίστια βλ.λ.

κουρταλατίνι [τὸ] δημ. τὰ παραφωσῶνια βλ.λ.
κουρτέλο [τὸ] δημ. δωράκιον, στηθαῖον γεφυ-
 ρας, ἐξώστου, ποραθύρου.

κουρτέαες (ό) [ιταλ.] μυν., θηλ. -α φιλόφρων, εύφορος, έρασιμος: Διηγ. Αχ.λλ.271 παρακαλώ σε, έρωτική, εξαιρετη κουρτέα, τόν έρωτα να θέξασαι μεσίτην τής αγάπης.

κουρτασία (ή) [ιταλ.] μυν. φιλοφροσύνη, έρασιμότης, καλή συμπεριφορά.

κουρτής (ό) [τουρκ.] δημ. ό φέρων σιδηράν ζώνην στρατιωτής του παλαιού τουρκικού στρατού.

κούρητη (ή) [λατ.] μυν. κ. δημ. π. Βυζαντ. στρατιωτικών τάγμω, κόρητ' 2) επί φραγκοκρατίας, συμβούλιον ήγεμόνος 3) [ιταλ. corte] μυν., νεώτ κ. δημ. έν Έπτανήσω, αύλή οικίας, αύλόγυρος.

κουρτίω δημ. κ. **κουρδίζω** έτοιμάζω: Τρουλ. Άπολ. Μισ. 183 θά σου κουρτίσω ένα περιδολάκι σάν εκείνα πόχουμε στό νησί μας.

κουρτίνα (ή) [ιταλ.] δημ., μυν. κ. δημ. ό μεταξύ δύο πύργων θάραξ του τείχους 2) δημ. παραπέτασμα, οίον θύρας, παραθύρου.

κουρτία (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτών τής οικ. των κρνεαιοειδών.

κουρτυνιά (ή) δημ. τό φυτόν κρότων ό κοινός.

κουρδύλας (ό) μγν. ό κορδύλας βλλ.: Νουμην. Άρ π. Άθην. 7, 306C. **κουρδύλον** ή **πειρήνα** ή **ειναλίην** έριπύλλαν.

κουρφός -ή-ό μυν. κ. **κουρφός** άντί **κρυφός** βλλ., μουσικός: Έρωφ. I, 239 **μά κείνο πού θέλε κουρφό να μου κρατή έσυντήρου** || κ. ύπερθ.: αύτ. I. 233 **οί φρόνημοι τά πάθη τους κουρφότατα κρατούσι.**

κουρῶ (-έω) [λατ. cura, πρβλ. κορέω] δημ. καθαίρω, παστρεύω' είδ. επί έλαιοκάρπου καθαρίζω όπό των φύλλων, των κλαδίσκων και του χώματος κυλίαν και μύσσων επί πίνκος ή ά. σανιδώματος: όσες έλιές μαζεύουμε τήν ήμέρα τής κουρούμε τό βράδυ στό σουφρά' || κ. κτ. μτχ. παθ. παρακ.: **όκτώ κόφες έλιές κουρήμενες** 2) δ.γρ. του **κουρῶ** βλλ.

κουρῶ-ώ δωρ. προφ. κ. γρ. του **κυρῶ** βλλ. παθ. **κουρούμαι** = **κυρούμαι**: Έπιγρ. (Μεγάρ.) επί κα τό φάφισμα **κουρῶθει**.

κουρῶδες -ους-ες [κούρος] μγν. επί ζαματος, νεανικός, κοριταστικός: Αύσ. Έπιστ. 12, 15 **κουρῶ-δεα** μολπήν.

κουρῶν 'Ησ. «πρέπω».

κουσδαράς (ό) δημ. τό φυτόν κορίαννον τό ήμερον.

κουσδος (ό) δημ. τό ύπόλειμμα του έλαίου του λαμβανομένου έκ συνθλίψεως των σπερμάτων του φυτού σήμαον τό λυδικόν.

κουσελ(λ)εύω δημ. διαβάλλω τινά, κακολογώ, κουσκουσουρεύω.

κουσελά (λ) (τό) δημ. κακολογία, διαβολή, κουτσομπολί, κουσκουσουριά: **μαζεύονται στήν αύλή κι άρχίζουν τό κουσελί, - αυτά πού λές είναι κουσελλία.**

κουσελ(λ)ιάρης (ό) δημ., θηλ. -ιάρα κακολόγος, ακοφάντης, κουτσομπολής.

κουσερανίτης (ό) νεώτ. όρυκτολ. όρυκτόν πολυπυρρικό άλας τής ομάδος του σκαπολίθου.

κουσκίτης (ό) νεώτ. όρυκτολ. πέτρωμα πυριγενές τής κατηγορίας των γρανιτοπορφυρικών πετρωμάτων.

κους-κούς [τό] δημ. αί ρίζαι του άρωματικού φυτού βεπιθερίας' || συνεκδ. ποτόν τι έκ βράσεως ριζών **κούς-κούς** έξαγόμενον.

κουσκουσές (ό) [τουρκ.] κ. **κουσκουσί** [τό] δημ. είδος ζυμαρικού κεκομένου εις λεπτά τεμάχια.

κουσκουσί [τό] [τουρκ.] ά. **κουσκουσές** βλλ.

κουσκουσουρεύω δημ. κ. **κουσκουσουρεύω** κ. **κορκοσουρεύω** έπί κατής σμν. μεταδίδω κατ' ίδίαν πληροφορίας περι τής ίδιωτικής ζωής άλλου, κακολογώ, **κουσελιάζω**, **κουτσομπολεύω**.

κουσκουσουρές -α-ικο δημ. κ. **κουσκουσουρές** κ. **κορκοσουρές** ό έκων τήν έξιν να κακολογή τους άλλους, να **κουσκουσουρεύη**.

κουσκουσουριά (ή) δημ. κ. **κουσκουσουριά** κ. **κορκοσουριά** ή -ιά ή ύπό δυσμενές πνεύμα άνοικοίωσης κατ' ίδίαν, όμιλία, συζήτηση κατ' ών ιδιαίτερον ύποθέσεων άλλου τινός, χαιρέκακοί και πρόσ κακολογίαν πολυπονημοσύνη.

κουσκούτα (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτών τής οικ. των **κομβολθουλοειδών** δημ. μολλιό του διαβόλου, μαλλιά τής Άφροδίτης, άμελέτητο, άμπελοκλάδι, τής άλεπούς τό μετόξι.

κουσουάλιον [τό] πάπ. **μανδύας**, **χλαμύς**, έπενδύτης.

κουσούρι [τό] [τουρκ.] δημ. μειονέκτημα, έλάττωμα, σουσούρι, είτε σωματικόν ή ήθικό: παροιμ. **είχανε κι οι άγιοι τά κουσουρία τους ιούδες άνευ έλαττώματος**, Βόρην. Άπολ. Σ 13 **όν ά δυσσέας είχε τό κουσούρι μου, δέ θά κόνιζε να καλαφτίση τ' άφτιά του με κερί** || επί ένδυμάτων, σκευών κτ', μικρόν μέρος ύπολειφθέν άνεξέρχαστον, άσυμπληρωτόν ή όν έλαττωματικώς συντελεσμένον: **τό παλτό σου έχει κάποιο κουσούρι.**

κουσπαρία (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτών τής οικ. των **χειλανθών**.

κουσπάτωρ-ορος [τό] σχόλ. ό διδ. κούσου βλλ. **πρωφύρον**, **βασονίζων**, ό **βασονιστής** Σχόλ. Άριστφ. Είρ. 479 **κουσπάτορες**, **φυλακισταί** κούσποις γάρ Ρωμαίοι τας **ξυλοπέδας** καλούσι, ώστανε **κουσπάτορας** πεδών, οίονε **ποδοκίκαες** και **ποδοφύλακας**.

κουσπιδικάρνον [τό] νεώτ. βοταν. γένος φυτών τής οικ. των **χειλανθών**.

κουσπίον [τό] [λατ.] μυν. πασσαλίσκος. είδ. τής στρατ. σκηνης, τενοπόλοικο: Διηγ. Αχ.λλ. 377 ή **τέντα του έξάρμοτος**, **κόκκινη**, **ώραιωμένη** με τά **άργυρά** τά **δέματα**, τά **ξύλα** και **κουσπία**.

κούσπος [τό] μγν. είδος βοσανιστηρίου, ή ποδοκίκα, ό **φάλαγγας** βλλ.: Σχόλ. Άριστφ. Είρ. 479 τής **ποδοκίκαης** του νύν **καλούμένου** **κούσπου** πρβλ. **κουσπάτωρ**.

κουσσίνη (ή) νεώτ. χμν. τό ρητινώδες ένεργόν στοιχείον του **κούσπου** βλλ.

κουστῶδια (ή) [λατ.] μγν. κ. νεώτ. ή στρατιωτική φρουρά: ΚΔ Ματθ. 27, 65 **έχετε κουστῶδιαν** ύπάγετε **άσφαλίσαθε** ώς οίδατε, Πάπ. παραλήπται **δημοσίον** [ρατισμού] **κουστῶδιών** || φρ. νεώτ. **άπεστάλη εις τήν έσαγγελίαν** ύπό **κουστῶδιαν** (ύπό συνοδείαν άστυνομικάν).

κούστωρ-ορος [τό] [λατ.] πάπ. **φύλαξ**, φρουρός.

κουτά έπίρωρ. δημ. κατά τρόπον **κουτόν**, **άνόητον**, **βλακώδες**, **ήλιθιος**.

κουταβάκι [τό] ύποκορ. του **κουτάβι** βλλ.

κουτάβι [τό] δημ., μεγεθ. **κουτάβος**, ύποκορ. **κουταβάκι** τό νεογόν του **κυνός**, **σκύλαξ** || συνεκδ. τό νεογόν του **λύκου**, **άλυπεκος** 2) παροιμ. ή **σκύλα από τή βίαση** τής **στραβά** **κουτάβια** **κάνει** 2) μτφ. επί άνθρώπων, ό ύστερον εις νόησιν, εις μόρφωσιν' || κ. έν όγαθ. σμν. ό έξ άπειρίας άπνηρευτος, **άσπης**, **άπλοτικός**, **ιδ.** εις τά έρωτικά: **τό καπμένο τό κοριτσι ήταν κουτάβι** ή **εικόλα ξεγελάστηκε**.

κουτάβος (ό) δημ. μεγεθ. του **κουτάβι** βλλ. 2) **κόλλωμα**, **άσπαθής** **έκτασις** **ύγρά**, **έλος** **έκτεταμένον** έν χρ. κ. ώς **τοπωνύμ.**

κουτάλα (ή) δημ. μεγεθ. του **κουτάλι** **μέγα** **κοχλίσριον**, **χουλιέρα**: **κουτάλα** τής **σούπας** 2) επί προσ., ή **ώρονόλητη** ή **συνδέουσα** τήν χείρα μετά του **κορμού**: Πολιτ. Έκλ. Τραγ. 292, 24 **σκούτε** τήν **κουτάλα** μου, **να δήτε τή ραδικιάν μου** πρβλ. **ξεκουτάλισμα**.

κουταλάκι (τό) δημ. ύποκορ. τοῦ κουτάλι μικρόν κοχλιάριον κ. ἰδίως τοῦ καφέ, τοῦ γλυκοῦ, χουλιόρακι· 2) κτ. πληθ. εἰδος παιδικοῦ παιγνίου, ὁμοίον πρὸς τὸ ἐποστράκισμα βλλ.

κουτάλη (ή) ὄωρ. ἀντί κυτάλη βλλ.: EM 555,18 [κωδ. Παρισ.].

κουτάλι (τό) [κώταλις] δημ., μεγεθ. κουτάλα, ύποκορ. κουταλάκι τὸ κοχλιάριον, χουλιόρι· Θεοτ.Κ Κατάδ.35 κ ἤθεε τὸ πιάτο καί μ' ἕνα ξύλινο κουτάλι φρ. τοῦ κρεμάσανε τὰ κουτάλια ἰεφθασε εἰς τὸ γεῦμα μετὰ τὴν ἑναρξίν' || μτφ. φρ. με τὸ κουτάλι μετὰ φειδοῦς, λίγο λίγο· || παροιμ. ὁ ἀνδρας ν' ἀκουδαλῆ με τὸ τσουδάκι κ ἡ γυναίκα ν' ἀγκλῆ με τὸ κουτάλι (ὁ μὲν ἀνήρ ἀφθόνως πρέπει νὰ κομίζῃ εἰς τὸν οἶκον τὰ ἀναγκαῖα, ἡ δὲ γυνὴ μετὰ φειδοῦς καὶ περισκέφως νὰ διαπανῶ)· || κ. ἀντιθ. ἀφθόνως, ἀφειδῶς· ἔφασε τὰ γράμματα με τὸ κουτάλι (εἰς τὴν πολὺ μελετημένους, διαδασμένους, - ἔφασε τίς λήρες τοῦ πατέρα του με τὸ κουτάλι (κατεσποτάλησει), - ἔχει φάγει τὸ κουτόχορτο με τὸ κουτάλι ἵσται λαν μωρός).

κουταλιά (ή) δημ. τὸ περιεχόμενον τοῦ κοχλιόριου, ὅσον χωρεῖ τὸ κουτάλι· || παροιμ. πνίγεται σὲ μία κουταλιά νερὸ ἱεπὶ μικρολόγου ἐπιμνοντος ἐν οὐ θέοντι).

κουταλομετρώ-άω δημ. μετρώ διὰ τοῦ κοχλιόριου, με τὸ κουτάλι· || ἀνακινῶ ὑγρόν τι διὰ κορύνης, με κουτάλα.

κουταμάρα (ή) δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ κουτοῦ, μωρία, βλακεία· ἔχει πολλὰ κουταμάρα αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος· || πράξις ἀνόητος, μωρὰ, ἀπερισκεπτος· ἔκανα μιά μεγάλη κουταμάρα.

κουταρέα (ή) νεώτ. ζωολ. γένος φυτῶν ρουβιοειδῶν ἐκ τῶν κιχνοειδῶν.

κουτάρον Ἦσ. «τῶν ὀπισθίων τοῦ βοῦς ἡ σὰρξ ὑπὲρ τὰ ἄρθρα».

κουτάλιτης (ὶ) δημ. εἰρων. ἐπὶ οἴνου, ὁ πολὺ δυνατὸς ἢ νοθευμένος, ποὺ χτυπάει στὸ κούτελο, στὸ κεφάλι.

κούτελο (τό) δημ. τὸ μέτωπον· Λασκαρ.Ποιημ. 128,2 κάθε πό'χει ἡ Κυρά μου κεφαλάρια, | βρέχει τὸ κούτελό της με ξυδάκι.

κουτελώνω δημ. κτ. κωμ. ἔκφρ. ἀντικρίζω, ἀντικρούω, συναντῶ ἀπροσδοκίτως.

κουτερέθρα (ή) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων διπτέρων ἐκ τῶν ολιστριδῶν.

κουτί (τό) δημ. τὸ κούτιον, τὸ κιβωτίδιον, ἡ θήκη· Παλαιμ.Παρακ.98 τεχνικά σμαλτωμένα, σκαλιστά, σφραγιστά, | βαριά κάποτε κάπως (γιὰ ποιά χέρια) κουτιά· || συνήθ. φρ. ἔγινε τοῦ κουτιοῦ ἡ ἀπ' τὸ κουτί βγαλμένος πολὺ κομψὰ ἐνδεδυμένος ἢ καλλωπισμένος· ὁμ. κουτί μου ἤρθε ὄπως τὸ ἤθελα, τελείως κατόλληλον.

κουτία (ή) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογεν. τῶν κρατεροποδιῶν.

κουτίβου ἐπίρρ. ἱμτ. τὸν ρ. συνάγειν, συγκομίζειν, ἐφοδεύειν κ.δ.) εἰτα, ἔπειτα· ἐφοδεύσε κουτίβου, αὐτ. ἐποτιζαμεν κουτίβου.

κουτίβας Ἦσ. σουκαλλίδες.

κουτίβας (ὶ) δημ. κ. ἀκουτίβας ὁ αὐχίν.

κουτόκοσμος (ὶ) δημ. ὁ κουτὸς κόσμος, οἱ μωροί, οἱ βλάκες· Καρβ.Ζητ.201 τόσα καὶ τόσα μέσα εἶχαν ἀκόμη στὴ διαθήσει του γιὰ ν' ἀπατᾶ τὸν κουτόκοσμο.

κουτομόγιας (ὶ) δημ. ὁ μάλλον μωρός, ὁ ἀμβλὺς τὸν νοῦν· || ὁ σοβαρευόμενος μωρός.

κουτοπνηριά (ή) δημ. ἡ προσπολιτῆ ἀνοησία, ὑποκριτικὴ πονηρὸ ἀνδρώπου ὀφελεία, ἡ οὐχὶ εὐφροῦς ἀνδρώπου πονηρία.

κουτοπνήρος-π-ο δημ. ὁ κουτὸς ἢ πονηρὸς συγχρόνως ἢ ὁ προσποιοῦμενος τὸν ἀνόητον

ἐπὶ σκοπῷ ὀφελείας, δόλιος· Καλλιγ.Θάν.βλ.265 νὰ μοῦ κουρευέσθε ὄλοι μαζὶ . . . κουτοπνήροι . . . κλαφοπαναγίες.

κουτὸς-ή-ὸ δημ. ἀνόητος, εὐθήης, μωρός φρ. κἀνὼ τὸν κουτὸ προσποιοῦμαι ὅτι δὲν ὄντιλαμ βδόνουμι· 2) κτ. ἐπέκτ. ἀκριτος, ἀπονήρευτος, ἀφελῆς, ἀπλοικός· ὀφελήσσω ἀπὸ τὴν περίστασι, μὴν εἰσαι κουτὸς.

κουτούκι (τό) δημ. ὁ μὴ ἀκριτῶν καλῶς, ὁ στραβός· || μτφ. τυφλός, στραβός· ἔγινε κουτούκι στὸ μεθῆσι (τύφλα στὸ μεθῆσι)· 2) τὸ κουτάβι ἐν παροιμ. ἀπὸ τῆ βιασύνῃ της ἡ σκύλα κάνει στραβὸ κουτούκια· ἄ. κουλοῦκι.

κουτούλης (ὶ) δημ. ὑποκορ. τοῦ κουτὸς βλλ., ὁ ὀλίγον, ὁ κῶπως κουτὸς.

κουτούλια (ή) [κουτέλι] δημ. πληγμα ζῶου διὰ τῶν κεράτων αὐτοῦ, ἄ. κουτριά· || συνεκδ. πληγμα καταφερόμενον ὑπὸ ἀνθρώπου διὰ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, ἄ. κεφαλιά.

κουτουλιτικός-π-ο δημ. ἐπὶ ζῶων, ὁ κουτουλῶν, κτυπῶν διὰ τοῦ μετώπου, κερατίζων· βδῶδι κουτουλιτικό.

κουτουλόρραχος (ὶ) δημ. τὰ φυτὰ ράμνος ἢ ἑλληνικὴ καὶ ράμνος ἢ ἔλαιοειδῆς.

κουτουλιῶ-άω δημ. κ. κτ.ζω ἐπὶ ζῶων, κτυπῶ διὰ τῶν κεράτων· μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, κτυπῶ διὰ τῆς κεφαλῆς· || ἀμτθ. ἐπὶ ζῶων, ἔγω τὴν ἔξιν νὰ πλήττω διὰ τῶν κεράτων· αὐτὸ τὸ κριάρι κουτουλά· || μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, κλίνω τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἔμπροσθα καὶ κάτω· κουτουλάει ἀπὸ τῆ ὑστά· || μτφ. εἶμαι ἡλίθιος, βλάξ· αὐτὸς κουτουλάει.

κουτουπῶν δημ. ἐπιτίθεμαι κατὰ τινος· 2) ἰδ. ἀφροδισιακῶς, βινῶ.

κουτουράδα (ή) δημ. πρᾶξις ἀμελέτητος, ἀπερισκεψία· 2) ἐπιρρηματικῶς, ἀνευ ὑπολογισμοῦ, κατ' ἀποκοπὴν, ἄ. κουτουροῦ βλλ.: τ' ἀγόρασα ὄλα κουτουράδα.

κουτουροῦ ἐπίρρ. δημ. τυχαίως, ἀνυπολογίστος, εἰς τὴν τύχην· περπατῶ κουτουροῦ,- πῆρα τῆ δουλεία κουτουροῦ· κ. ἐν φρ. κουτουροῦ παζάρι ἄνευ ὑπολογισμοῦ, ἀλογίστως).

κουτουφάρνω δημ. ἀμτθ. κλίνω πρὸς τὴν κουταμάρα, εἶμαι ὀλίγον κουτὸς.

κουτούφαγκος (ὶ) δημ. χλευαστ. κουτὸς ἦτοι εὐαπάτητος Εὐρωπαϊος.

κουτόχορτο (τό) δημ. φανταστικὸν χόρτον, τὸ ὅποσον ὅμα φάγη τις κουταίνετο, γίνεται βλάξ· συνήθ. ἐν φρ. ἔχει φάει τὸ κουτόχορτο ἀτελώνιστο εἶναι καθ' ὑπερβολὴν κουτὸς, βλάξ.

κούτρα (ή) δημ. τὸ μέτωπον, τὸ κούτελο· || κ. συνεκδ. ἡ κεφαλὴ· παροιμ. ἀλὶ ποῦ τὸ'χει ἡ κούτρα του νὰ κατεβάζῃ φειρες ἰτὰ ἐκ φύσεως ψυχικὰ ἢ ἄ. ἐλαττώματα δὲν ἀποβάλλονται).

κούτρημα (τό) δημ. κ. κουτριά (ή) ἐπὶ ζῶων κερασοφῶν, τὸ διὰ τῶν κεράτων πληγμα· || ἡ διὰ τῶν κεράτων ἀμοιβαία πληξίς, σύγκρουσις.

κουτρίζω δημ. κτυπῶ διὰ τῶν κεράτων, ἐπιτίθεμαι· || κ. ἐπὶ ἀνθρώπων, πλήττω διὰ τῆς κεφαλῆς· 2) συγκρούομαι, προσκρούω.

κουτριά (ή) δημ. ἡ κουτουλιά βλλ.

κουτρουδάλα (ή) δημ. ἡ πτώσις, τὸ κατακύλισμα μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω· || τὸ κυβίστημα, ἄ. τοῦμπα.

κουτρουδαλιάζω δημ. καταρρίπτω, κάμνω τι νὰ νὰ πέσῃ με τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, ἀνατρέπω βιάζω· || κ. παθ. -ιάζομαι πίπτω, καταπίπτω· κουτρουδαλιάσθηκα κ. μτχ. παθ. κωμ. κουτρουδαλιασμένος ὁ καταπεσὼν, σαραβαλιασμένος.

κουτρουδάλισμα (τό) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κουτρουδαλιάζω βλλ., πτώσις, κατάπτωσις.

κουτρουθαλώ-άω δημ. καταπίπτω, κατακυλώ με τήν κουτραν, τήν κεφαλήν πρὸς τὰ κύτω, ἀνατρέπομαι βίαιως. || κ. μέσ.: **κουτρουθαλιάστηκε ἀπὲ τὴ σκάλα.**

κουτρουθάθρι [τὸ] δημ. τὸ φυτὸν λάθυρος ὁ εἰπίσος.

κουτρούλι [ἡ] δημ., θηλ. -α ὁ φολακρός· ἢ μτφ. ἐν φρ. ἔγινε τοῦ κουτρούλι ὁ γάμος ἢ τοῦ κουτρούλι τὸ πανηγύρι ἀναστάσιως, σύγχοις, φασορία, ἀναμνησμούλα· || συνειδ. ὁ ἐν χρῶ κεκοιμημένος.

κουτρούλια [ἡ] δημ. τὸ φυτὸν ἀνθεμίσ ἢ χία. **κουτρού**-άω δημ. κτυπῶ διὰ τῶν κεράτων, κουτρούζω· || ἐπι πρσ., κτυπῶ διὰ τοῦ μετώπου.

κούτσα [ἡ] δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ κουτσοῦ, ἡ χωλότης, κουτσομάρα· ἐπιρρηματικῶς **κούτσα-κούτσα** κατὰ χλωδὸν βᾶδιμα, κουτσαίνοντας· κ. μτφ. βραδέως καὶ μετ' ἐμποδίων· **κούτσα μιά, κούτσα δύο** ἀριθμοὶ τῶν πηδημάτων εἰς τὸ παιδικὸν παίγνιον κουτσά· **2** | ἐν τῷ ναυτ. τὸ κάτω μέρος τοῦ ἐπιδρόμου, ἡ γνάθος· || δημ. ἡ ὄψις ἐδρα νοεῦδος τῶν ξυλίνων πλοίων· || τὸ ἀπὸ τῶν ὀρνθῶν συρρέον εἰς τὸ κατώτερον μέρος τοῦ κύτους πλοίου ἢ λέμβου θαλάσσιον ὕδωρ, ἡ ἀύλα.

κουτσαθάκης [ὁ] δημ. κ. -άκι [τὸ], μεγεθ. **κούτσαθος** [ὁ] ὁ ἐπιδεικνύων ἐαυτὸν εἰς παλληκαράν, ψευδοήρωα, ψευτοπαλλήκαρο.

κουτσαβλος [ὁ] δημ. ὄρν. τοῦ κούτσαυλος.

κούτσαθος [ὁ] δημ. μεγεθ. τοῦ κουτσαθάκης.

κουτσαγρελιά [ἡ] δημ. τὸ φυτὸν ἀσπάραγος ὁ ὀξύφυλλος.

κουτσαίνω δημ. καθιστῶ τινα χλωδὸν διὰ κτυπήματος· τοῦ ἔριξε μιά πέτρα καὶ τὸν ἐκούτσανε· **2** | αὐτῆ βσδιζω χλωαίνω, χλωαίνω, ὑποσκάζω· Κερκβ. Ζητ. 193 ὁ Χαδοῦλια εἶχε χτυπημένον τὸ γόνα του κι ἐβάδιζε κουτσαίνοντας· κ. παροιμ. ὅπου ἔχει γείτονα κουτσὸν, θά μάθῃ νὰ κουτσαίνῃ [δ. ὄρχ. «εἰ χλωῶ παροικίσεις ὑποσκάζειν μαθήσει», οἱ μετὰ τῶν ἀφρεῖων συναγελαζόμενοι βαρμηθῶν ἐξαφραεῖονται].

κουτσαίκι [τὸ] δημ. παιδιὰ τῆς παιζομένη διὰ τοῦ ἐνός τῶν ποδῶν.

κουτσαλανάκι [τὸ] δημ. παιδιὰ τις, καθ' ἣν χαράσσειται κύκλος ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ὀρμάται ὁ παικτὴς στηρίζομενος εἰς τὸν ἕνα πόδα.

κούτσαμα [τὸ] δημ. κ. -μάρα ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κουτσαίνειν, ἡ χωλότης.

κουτσαντάρης [ὁ] δημ. εἶδος παιδιᾶς.

κούτσαυλος [ὁ] δημ., θηλ. -αύλα ὁ ἀνάπηρος τοῦς πόδας, χωλός.

κουτσαύτης [ὁ] δημ. ὁ ἔχων κεκοιμημένον τὸ ἓν ἢ καὶ τὰ δύο ὄτια.

κουτσά [τὸ] δημ. ἡ παιδιὰ κουτσαίκι βλλ.

κουτσο-δημ. πρῶτον συνθ. λέξ., ἐν αἷς δηλοῖ ὅτι τὸ β' συνθ. εἶναι κολωθόμενον, ἑλλείψῃ ἡ πενυχρόν· **κουτσοδάχτυλος** - **κουτσοστράπεξο** - **κουτσομάγαζο**· ἢ ὅτι γίνεται μετὰ δυσκολίας ἢ ἀνεπαρκῶς ἢ κατ' ὀλίγον, οἷον **κουτσοπίνω**, **κουτσοζώ**, **κουτσοπερνώ**, **κουτσοδιαβάζω**.

κουτσογλωσσος-η-ο δημ. ὁ ἔχων κουτσήν, κεκοιμημένην, κοινήν γλῶσσαν· || μτφ. ὁ λέγων ὀλίγα, ἔχων περιορισμένην τήν γλῶσσαν· Βηλαρ. 20, 12 **κουτσά γλωσσο** μετ' ἑλείψῃ [καὶ μοῦ τὸ παραγγέλλεις].

κουτσογράμματα [τὰ] δημ. ὀλίγα, ἀνεπαρκῆ γράμματα· πρβλ. κολλυδογράμματα.

κουτσογραφματισμένος-η-ο δημ. ὁ μικρὰς τινας, ὀλιγὸς στοχειώδους ἐκπαιδεύσεως τυχών.

κουτσοδαμνίον [τὸ] δημ. ὑποτιθέμενον εἶδος δαιμονίων φιλοπαιγμόνων καὶ ἐνοχλητικῶν· **2** | μτφ. παῖς ἄτακτος καὶ ἐνοχλητικός.

κουτσοδιασπόμενος-η-ο δημ. ὁ ἀνεπαρκῶς μορφωμένος, ἐκεῖνος ποῦ ἔχει διαβάσει ὀλίγα πράγματα ἢ **κουτσογραμματισμένος.**

κουτσοδόνητης [ὁ] δημ., θηλ. -α ὁ ἔχων ἐφθαρμένους ἢ ἑλλείπει δόδοντας, ὁ κωδός.

κουτσοδουλεία [ἡ] δημ. ἀσήμενος δουλεία, ἐργασία ἐξ ἧς ἔνεν κερδοῖσι τις ἀρκετὰ πρὸς τὸ ζῆν. Πρωτοχρ. 64 **κουτσοδουλεία** ἔδλον τὸν καιρὸν ἦτον ἀπραξία μετ' ὀλίγες **κουτσοδουλείας.**

κουτσοκεφαλιάζω δημ. ἀποκόπτω τήν κεφαλήν. τήν κορυφήν τινας.

κουτσομεσιάζω δημ. πλήττω τινα εἰς τήν ὀσφύν καὶ ἀναγκάζω νὰ κάμπτεται ἐκ τοῦ πόνου, ἢ **κοφομεσιάζω**· κ. παθ. **κουτσομεσιάζομαι.**

κουτσομέσιασμα [τὸ] δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ **κουτσομεσιάζω** βλλ.

κουτσομυλιά [ἡ] δημ. τὸ φυτὸν κελτὶς ἢ νότιος. **κουτσομυλι(ε)ῖο** [τὸ] δημ. κ. -ολιά [ἡ] ἐπίκρισις τοῦ ἄλλοτριου βίου, ἔμμερος κατηγορία, κωλολογία· ἀρχισε τὸ **κουτσομυλιεῖο.**

κουτσομυλεῦω δημ. παρατηρῶ καὶ ἐπικρίνω τὰ τῶν ἄλλοτρίων βίων, κωλολογῶ· **κάθετα** **στὴ γειτονίᾳ** καὶ **κουτσομυλεῖται.**

κουτσομυλιᾶ [ὁ] δημ., θηλ. -α κ. -ισσα ὁ ἐπικρίνων τοὺς ἄλλοτρίους βίους, κωλολογισαεῦων, κωλολόγος, κωρκομισιάρης.

κουτσομυλιᾶ [ἡ] κ. -ολιᾶ [τὸ] **κουτσομυλιεῖο** βλλ.· **σάν ἔμαθε τὴν κουτσομυλιᾶ** του, τὸν ἔδωξε ἀπὸ τὸ σπίτι.

κουτσομύτης [ὁ] δημ., θηλ. -ύτα ὁ ἔχων τήν ρίνα ἐλλειπῆ ἢ ἐφθαρμένην.

κουτσοουρής [ὁ] δημ., θηλ. -ούρα κ. -όρα κ. -ισσα, ὁ ἔχων τὴν οὐρὰν κεκοιμημένην, κλόουρος, κολοβός· ὁ σκύλλος σας εἶναι **κουτσοουρής**, - **κουτσοουρά γάτα**· || φρ. **κουτσοουρά** ἀλεπού ἐπὶ πονηροῦ ἐπιτηδείου ἀνθρώπου.

κουτσοπτείνος [ὁ] δημ. τὸ φυτὸν μήκων ἢ ροιάς.

κουτσοπίνω δημ. πίνω οἶνον ὀλίγον κατ' ὀλίγον· **στὴν ταβέρνα** ἢ **παρέα** **κουτσοπίνει.**

κουτσοπόδης [ὁ] δημ., θηλ. -α ὁ χωλὸς τὸν πόδα, ὁ κουτσός.

κουτσός-ἡ-ὸ δημ. ὁ ἀνάπηρος τὸν πόδα, χωλός· Κερκβ. Ζητ. 48 **ἐνοκίαζεν ἀπὸ φτωχῶς γονεῦς παιδιὰ, κουτσά, κουτὰ, τυφλά, ἄλλα**· κ. παροιμ. φρ. **κουτσοῖ, στραβοὶ στὸν ἀπ Παντελεήμονα** [ἐπὶ συνειδέος συρροῆς εἰς τὴν ὄμ. ὁ **κουτσός** μετ' ὅτι νὰ πόδι **δίνει** μιά καὶ πάει **στὴν Πόλη** [ἐπὶ τῶν θεωρουμένων ἀνικάνων καὶ κατορθούτων πράγματα ἀπίθαναι]· || κ. ἐπὶ ἐπίπλυν, ὁ ἔσπερηνός τὸν ἕνα ἢ πλείονας πόδας· **κουτῆ** **καρέκλα**, - **κουτσά** **σκερνί**· || **κουτσά** **στραβὰ** ἐν εἰρηρ. σημ. ὁπισθόδηποτε, τὸ κατὰ δύναμιν· || τὸ οὐδ. **κουτσό** ὡς οὐσ. εἶδος παιδιᾶς.

κουτσοκυκιά [ἡ] δημ. τὸ φυτὸν κερκίς ἢ κερτασιεῖδης.

κουτσοουλιά [ἡ] δημ. τὸ περιττώμα τῶν ὀρνίθων καὶ τῶν πτηνῶν ἐν γένει, ἄ. **κουτσολιά**· Σολωμ. Πρωτοχρ. 64 **τῆς αὐλῆς μου τὰ κρυφὰ τοῦ κοκκόρου ἡ κουτσοουλιά.**

κουτσοουλόχορτο [τὸ] δημ. τὰ φυτὰ δρᾶβη ἢ ἔαρινη καὶ μελάνθιον τὸ θαυμασκήνουν.

κουτσοουλώ-άω δημ. ἐπὶ πτηνῶν, ἀποβάλλω περιττώμα, **κουτσοουλι(ά)ν**, ἀποπατῶ.

κουτσομυλιός-ἡ-ὸ δημ. ὁ τ. τοῦ κουτσομυλιός.

κουτσομυλιᾶ-ἡ-ὸ δημ. ὁ ἀνευ κορυφῆς· **κουτσομυλιᾶ** **κυπαρίσσι**· || γεν. ἀκέφαλος ἢ κωλοβός, ὁ πενηρωμένος τήν ἀρχὴν ἢ τὸ τέλος· **κουτσομυλιᾶ** **μῆτη** [ἡ σιμῆ], - **κουτσομυλιᾶ** **πένα.**

κουτσούνα [ἡ] δημ. ἡ πλαγγών, ἡ κούκλα· || ἀρτίσκος ἢ πλακοῦντιον ἐν σχήματι πλαγγόνος· **2** | τὸ φυτὸν σικκία ἢ παράλιος· **3** | ὁ καρπός

του άραβοσίτου ώς εβρητα, επί του φυτού : κά-
θε καλαμοκιά έχει τρεις τέσσαρες κουτσουνές
κουτσουνάδες (β) δημ. τὸ φυτὸν μήκων ἢ
ροιάς.

κουτσουνάρα (ή) δημ. ἡ ὕδροφορὸς, ὁ περι-
τὴν στέγην ὀχετός, τὸ λούκι τῶν κτιρίων.

κουτσοουκαυλί (τό) δημ. τὸ ἄνθος τοῦ φυ-
τοῦ ἀγάθι ἢ ἀμερικανική.

κουτσοουούρης (β) δημ. κ. -νόρης ὁ τ. τοῦ
κουτσοουούρης βλλ.

κουτσοουιά (ή) δημ. τὸ φυτὸν κερωνία ἢ ἑλ-
λοδος, χαρουπιά.

κουτσοουο (τό) δημ. ὁ καρπὸς τῆς κουτσο-
ουιάς, ζυλοκέρατο, χαρούπι.

κουτσούρα (ή) δημ. ἕξλων ἴκανοῦ πάχους, χον-
δρὸν καυσόξυλον, ἄ. κούτσοουρα : Ποσδ.Χρ.Μηλ
162 τὴν φωτιῶν τὴν ὅποιαν εἶχε θρέφει μὲ ζύλα
πολλά καὶ κούτσοουρας.

κουτσοούρμα (τό) δημ. ἡ περικοπή, ἀποκοπή
ἀκρωτηρίασις.

κουτσοουρεύω δημ. περικόπτω, ἐσττώνω τι
κατὰ τι, ἀκρωτηριάζω : ἐκλάδιφε τὴν ροδακινίαν
καὶ τὴν κούτσοουρεφε ὀλότεια' || κ. μτφ : ἐ-
κουτσοούρεφαν τοὺς μισθοὺς.

κούτσοουρο (τό) δημ.κ.-ούρι ὁ ὀποκοπέις ἢ ἀπο-
καυθευθεὶς κορμὸς δένδρου : Ζερβ.Μυθ.Ζ60 τὸν
εἶδαν ἄν πελεκᾷ ροζίζασμένο κούτσοουρο καὶ νὰ
φτιάνη, μὲ ὑπομονὴν χασομέρη, ἕνα ξόανο θεοῦ
κ. παροιμ. τὸ ποτάμι κάθε μέρα κούτσοουρα δὲν
κατεβάει | ἐπὶ τῶν σπανίως ἐρχομένων εὐκαι-
ριῶν κέρδους' || ὁ κορμὸς, τὸ στέλεχος τῆς
ἀμπέλου, ἄ. κούρσοουλο' || χονδρὸν ἀπελέκη-
τον ζύλον, χονδρὸν καυσόξυλον : Ποσδ.Χρ.Μηλ
162 ἴτω μαῦρον κούτσοουρον ριζῆς πάλαι ποτὲ
ὑπάρχοντος δένδρου' 2) μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπου,
ὁ καθὼς τὸν νοῦν, βραδύνοος, δυσμαθής : ἀπὸ
μικρὸς ἦταν κούτσοουρο καὶ στὸ σχολεῖο' || κ. ὁ
ἐνεός, ἀποθλακωμένος : στέκει σὰν κούτσοουρο'
|| ὁ ἀγράμματος, ὁ ἀπαιδευτός' || ἐπὶ μαθητῶν,
ὁ ἀμελής, ὁ ἀμελέητος.

κουτσοουροκαυλί (τό) δημ. τὸ ἄνθος τοῦ φυ-
τοῦ ἀγάθι ἢ ἀμερικανική.

κουτσοφλέβαρος (β) δημ. ὀνειδιστικὴ ὀνο-
μασία τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου διὸ τὴν κατὰ δύο
ἡμέρας βραχύτητα του.

κουτσόφτερος-η-ο δημ. ὁ ἔχων κεκομμένες ἢ
μαδιμμένες τὰς πτέρυγας, ἐπὶ κατοικιδίων πτηνῶν
|| συνεκδ. ἐπὶ τοῦ Ἔρωτος : Λασκαρ.Ποιήμ.129
μὴ σοῦ μαδίωσ ἐκείνες τίς φτεροῦγες | καὶ σὲ
κάμω . . . τὸν τρέχης κουτσόφτερο στὶς ρούγες.

κουτσοχέρης-α-ικο δημ. ὁ ἀνάηρος τὴν χεί-
ρα ἢ τὰς χεῖρας, κουλλοχέρης, κουλλός' || ἐπὶ
ἀγγελοῦ, ὁ οὐ ἔλλειπει ἢ λσβι' : κουτσοχέρικο
φλιτζάνι - σταρνί.

κουτσοχέρουλος-η-ο δημ. ὁ ἀνευ λαβῆς, δι-
χῶς χερούλι : Λασκαρ.Μυστ.109 σκεπασμένα μ'
ἐν' ἀγγεῖο κουτσοχέρουλο.

κουτσογκαθο (τό) δημ. τὸ φυτὸν νοτόδοσις ἢ
συριανή.

κουφαθόνι (τό) δημ. ποικιλία τις τοῦ πτηνοῦ
ἀρδῶν ἢ ἐρυθρόνωτος' 2) μτφ. ὁ τελείως κω-
φὸς ἀνθρώπος.

κουφαίνω δημ. καθιστῶ τινα κωφόν, κωφῶ,
διαφθερίζω τὴν ἀκοήν : μὲ κούφανεσ μὲ τὸ κτυ-
πήματά σου' 2) αὐτθ. εἶμαι ὀλίγον κωφός, κω-
φίζω : κουφαινεὶ ἀπὸ τὸ ἕνα ἀφίτ' || παθ. κου-
φαινομαι ἀποβάλλω, χάνω τὴν ἀκοήν μου : κου-
φάθηκε ἀπὸ τύφο.

κουφάκι (τό) δημ. ποικιλία τις ἀμπέλου.

κουφάλα (ή) δημ. κοιλίμα εἰς κορμὸν δένδρου :
Μαβίλ.Ἐλιά | στὴν κουφάλα σου ἐφώλιασε με-
λισσι | γερτὴ ἐλιά, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 4.14 ἀπ' τὶς κου-

φάλες ὄλοι βγῆτε | κὶ ἀπὸ τοὺς λόγγους, τῶρ'
αὐγή' 2) ἡ ἐκ τερῆδόνος κοιλότης τοῦ ὀδόν-
τος : τὸ δόντι μου ἔκαμε κουφάλα' || κ. γεν.
ὁ κορμὸς ἢ ὁ ὀδούς ὁ ἔχων κουφάλαν : ἔχω μὴ
κουφάλα καὶ μὲ ποιετ' 3) μτφ. ἐν αἰσθρ. σμ.
ἐπὶ ἀνδρῶν, κίναδος κ. ἐπὶ γυναικῶν πόρνη' 4) ἡ
κωφότης, ἄ. κουφασάσα.

κουφαλισμένος-η-ο δημ. ἐπὶ δένδρων ἢ
βράχων, ὁ ἔχων κουφάλαν, κοιλίμα : ἐλιά κου-
φαλισμένη, Πορφύρ.Σκ.76 νά' ναι τὰ βράχια στὸ
γκρεμὸ βαθιὰ κουφαλισμένα.

κούφαλος (β) δημ., θηλ. -τά μεγαθ. ὁ τελείως
κωφός, ὁ μηδὸλως ἀκούων.

κουφαλωτός-ή-ο δημ. ὁ ἔχων κουφάλαν, κουφα-
λισομένος βλλ.' || ὁ ἐν ἀσχίματι κουφάλος βλλ.

κουφαμέρα (ή) δημ. ἡ κατάστασις τοῦ κου-
φοῦ, κωφότης ἢ βραηκσία.

κουφάρθσκα (β) δημ. τὸ φυτὸν νάρθηξ βλλ.
ὁ κούφος.

κουφάρη (τό) δημ. ὁ κορμὸς τοῦ ἀνθρωπίνου
σώματος 2) τὸ πᾶμα τοῦ ἀνθρώπου : Βαλαωρ.
Σαμ.Δεση.20 ἀποφ' ἀμοιρολόγητα | σέπονται τὰ
κουφάρη | στοῦ λόγγου τὰ χορτάρια, Πολαμ.
Ποροκ.131,17 ἀπὸ ἀνθρώπων κουφάρια τὰ ντέφια
| στοῦ χαροῦ μὴ ὀχούτ τὰ μουρνια'
μτφ.φρ. χαμένο κουφάρη ἐπὶ ἀνθρ. κωφροῦ, εὐ-
τελοῦς' 3) ἐν τῷ νοῦτ. τὸ σκάφος τοῦ πλοίου.

κουφεία (ή) πάπ. ἡ κοπρία, τὸ λίπασμα : τοὺς
μὴ παραγεωχότας ἐπὶ τὰ χῶματα τὴν καλα-
μεῖαν καὶ τὰς κουφείας.

κουφέτο (τό) (ἴταλ.) δημ. σακχαρόηκτον ἀπο-
τελούμενον ἐξ ἀμυγδαλῶν ἢ λεπτοκάρων ἢ σακ-
χαρωδῶν μαζῶν, περιβεβλημένον διὰ σκληροῦ
στρώματος σακχαρώεας ἢ καὶ κόμμως ὀσού'
|| κ. γεν. πᾶν σακχαρόηκτον περιεκτικὸν φάρμα-
κὸν ἢ ἄλλο τι δυσάρεστον τὴν γεύσειν.

κούφη (ή) πάπ. τὸ κούφον βλλ.

κουφηγός (β) ὁ μεταίρεων κουφείας βλλ., κο-
πρίασις λιπάσματος Πάπ. κρηπίδος κουφηγοῦ
πλοίοις ἀπὸ δραχμῶν ἔδραχμαλ λ.

κουφίζω (κούφος) κ.μσν.,νεώτ. κ.δημ., συνήθ.σύνθ.
[ἀν-ἐπί, παρακ. ἐκούφισον (ποι), μέλλ. ἀττ. κου-
φιώ (ποι), ὀδρ. ἐκούφισα (ἴσπᾶν., συνήθ. σύνθ.
ἀν-ἐπ.) παρακ. κεκούφικα (Ἐπιγρ. μτγν.), παθ.
κεκούφισμαι (ισυνήθ. σύνθ.), μέλλ. κουφισθήσομαι
(ποι.), μτγν. μεσ. μέλλ. ἐν παθ. σμ. κουφισομαι,
ὀδρ. ἐκούφισθην (ισυνήθ. σύνθ. ἀν.), παρακ. μτγν.
κ. μσν. κεκούφισμαι, ὑπερσυντ. ἐλλείπει, τὸ μέσ.
μ. κτ. ἀνόλουσι κ. σύνθ. (ἀνα)κουφίζω ἐμαυτάν,
τὸ πρῶτον π. Ἡσιόδ. ἔχω κωφότητα, ἐλαφρότητα,
εἶμαι ἐλαφρός, ἐπὶ τῆς γῆς κτ. μτχ. : Ἡσιόδ.
Ἔργ.463 νεῖδον δὲ σπειρεῖν ἔτι κουφίζουσαν γῆν
| ἐν ὅσῳ ἀκόμη εἶναι ἐλαφρὰ, ἦτο ὄρητ ἐσοκμμέ-
νη ἢ γῆ' 2) ὁμ. συτθ. ἔχω, αἰσθάνομαι ἀνα-
κούφισιν, ἐλάφρυνσιν, ἐξαλάφρωμα, ἐν ἀναφ. πρὸς
νόσον, πρὸς ὀδύνην ἐκ νόσου : Σοφ.Φιλ.735 οὐ
δὴτ' ἔγωγι, ἀλλ' ὄρητ κουφίζειν δοκῶ' 3) μτθ.
κάμνω τι κούφον, ἐλαφρόν ἢ ἐλαφρότερον, ἐλα-
φρύνω : Ἀριστλ.Οὐρ.309α,6 τὸ κενὸν ἐμπεριλαμ-
βανόμενον κουφίζει τὰ σώματα' || μτ. γενικ.
ἐλαφρύνω ἀπὸ βάρους : Εὐρ.Ἐλ.40 πλήθους τε
κουφισεῖ μητέρα χθόνα | εἶνα νὰ ἐλαφρύνῃ ἀπὸ
τοῦ πλήθους, τοῦ ὀχλοῦ τὴν γῆν' ὁμ. ἐπὶ πλοίου
κ. ἀπολ., ἐλαφρύνω ἀπὸ τοῦ φορτίου ἢ τοῦ ἔρμα-
τος : Θεουκ.6,34 εἰ., τῶ ταχυνουτοῦντι ἀθροωτέρω
κουφισαντες προσβάλοιν' || ὁμ. παθ. γίνομαι
ὑπὸ τινος ἐλαφρός ἢ ἐλαφρότερος : Ἀριστλ.ΖΜ
663b,13 ἔνεκεν μὲν ὠφέλειας κουφίζομενον, ἐξ
ἀνάγκης δὲ οἷα τὸ βάρους, Ἰουλ.Λόγ.1,27C σώ-
ματα κουφίζομενα ὑπὸ τοῦ κώματος' || μτ.
γενικ. ἀπολλάσσομαι ἀπὸ βάρους : Θεόδωρ.Φι 4,
16,2 τοῦ βάρους κουφισθεῖσα' || ὁμ. κ. ἀπολ.

ἐπὶ πλοῖοις : Πολύβ.20,5,|| ἐπελευθούσης μετ' ὀλίγον τῆς πλῆθους καὶ κουφισθεῖσάν των νεών· μιν κ. ἐπὶ προσ. : Μαλόλ.1387,20 κουφισθεῖς ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων αὐτῷ ἀπηνέχθη· 4) συνεκδ. ἐγείρω, ἀνύψω : Σοφ.Ἀντ.43 εἰ τὸν νεκρὸν ζῆν τίθεαι κουφίαν χειρὶ, Εὐρ.Φοῖν.121 ἀσιθδ' ἄμφι βραχίονα κουφίζων, Ἀριστφ.Ὀρν.1762 αἰρών κουφιά σ' ἐγώ· ὁμ. παθ. ἀνυψοῦμαι, ὑψηλά αἰωροῦμαι, εἰς τὸ ἵπτασθαι, ὠθοῦμαι : Πλάτ.Παῖτρ.248C ἦ τε τοῦ πτεροῦ φύσις, ᾧ ψυχὴ κουφίζεται· 5) εἶδ. ἐν φρ. ποι. ἄλλα κουφιά τὸ ἐνεργ. ἀμτβ. ἐλαφρώς, ὀπλωσῶς ἀνοσηδῶ : Σοφ.Αἰ.1287 [κλήρον] δε εὐλόφου κινήε ἐμελλε πρώτος ἄλλα κουφίεν· τιν ἱέρμ. Βερναρδ.Γρ. «ὅστις πρώτος ἐμελλε ν' ἀναπηδῆσθαι ἐλαφρώς ἐκ τῆς εὐλόφου περικεφαλαίας»· ὁμ. ἐν φρ. ποι. αἰώρημα κουφίζω μτβ. προσπαθῶ νὰ κάμω κούφον, ἐλαφρὸν τὸ τίνασμα, τὸ κρέμασμα : Εὐρ.Ἰκ.1047 ὑπέρ πυρᾶς δυσστηνον αἰώρημα κουφίζω ἱέρμ. Βερναρδ.Γρ. «προσπαθῶ νὰ κάμω ἐλαφρότερον τὸ ὄλεθριον τίνασμα μου»· 6) μτφ. ἐπὶ προσ. μτ. γενικ., ἐλαφρώνω, ὀπαλλῶσσω τινὰ ἀπὸ οικονομικῶ βάρους, ἀπὸ ὑποχρεώσεως, ὅσον χρέους, τόκου, φόρου, εἰσφορᾶς κττ. : Πολύβ.6,17,5 συμπτώματος γενομένου κουφίσαι καὶ τὸ παράπαν ἀδυνάτου πινὸς συμβάντος ἀπολύσαι τῆς ἐργωνίας, Διόδ.Σ 13,64 χρήματα συνήγαγον ἐκ τῶν λαφύρων, βουλούμενοι κουφίσαι τὸν δῆμον τὸν εἰσφορῶν, Πλούτ.Καίστ.37 σεισαρχεῖα τινὶ τῶν ἐκούφισε τοὺς χρεοφειλέτας· || εἶδ. ἐν ἀναφ. πρὸς νόσον, ἐλαφρύνω τινὰ ἀπὸ δόνησης, πραινῶ, ἐπάγω ἀνακούφισιν, μετρίασθην τῆς ταλαιπωρίας, τὸν ξελσφρώνω : Ἰνπ.Ἐπιδ.17 Ἰδράτες πολλοὶ . . κουφίζοντες οὐδέν, Πλούτ.Ἡθ.106C φάρμακα κουφίζοντα τοὺς νοσοῦντας· || κ. γενικῶς. ἀπαλλάσσω πῶς τινα ἐκ λύπης, ἐκ στενοχωρίας, ἐξ ἀνησυχίας, ἐξ ἀδημονίας : Ξεν.Ἀπομν.2,7 Ἰσως γὰρ ἂν τί σε καὶ ἡμεῖς κουφισαίμεν· || ἐν ταῖς ἀνωτ. σημ. κ. παθ. μτ.γενικ. ἢ σπανιῶτ. ἀπολ. : Εὐρ. Ὀρ.43 ὅταν μὲν σάμα κουφισθῆ νόσου, αὐτ. Μῆδ.473 ἐγὼ τε γὰρ λέξασα κουφισθήσομαι ψυχῆν, Ἀριστφ.Πρ.873b,22 κουφίζεσθαι τοῦ πάθους, αὐτ.Ἡθ.Νικ.117a,29 κουφίζονται γὰρ ὁ λυπούμενοι συναλγούντων τῶν φίλων, Αἰλ.Πι11,33 ἐλπίδι κουφίζονται ματαίᾳ· || ὁμ. μέσ. μέλλ. κουφιεῖσθαι ἐν παθ. σημ. : Ἀριστεῖδ.2,145J· 7) ἐνεργ. μτ. αἰτ. πραγμ. ἐλαφρώνω, πραινῶ, μετριάζω, παρέχω ἀνακούφισιν : Εὐρ.ἀπ.573 κουφίζειν ἀλγηδόνας, Δημ.1400 χαλεπὸν τὰς παρούσας συμφορὰς λόγῳ κουφίαι, Θεόκρ.23,9 φίλαμα τὸ κουφίζει τὸν ἔρωτα, Πλούτ.Ἀλέξ.52 τὸ πάθος ἐκούφισε τοῦ βασιλέως· κ. παθ. : Πολύβ.1,17,2 νομίζοντες ἄμα μὲν κεκουφίσθαι τὸν πόλεμον αὐτοῖς· 8) κτ. ἐπέκτ. εἶδ. ἐξελαιφω, δι-αγράφω : Πάπ. βαρρέαι τὸ ἐμὲν ὄνομα καὶ κουφίσαι τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς μου· || ἀφαιρῶ : Ἡρακλστ.Ἀστρ.2,1 9) μτγν., μsn. γραμμ. παθ. ἐκθλιβισμοί, ἐπὶ φωνήεντος ἢ διφθογγίου : Εὐστ.62, 42 βραχέα φωνήεντα ἐκθλιβόντα ἴσοι κουφίζονται· Τρικλιν.εἰς Σοφ.Αἰ.761 κουφίζόμενου τοῦ οἰ· 10) δημ. (κουφός-κωφός) εἰμαι ὀλίγον κωφός, βορῆκοος, **κουφικόν** τρόπον Ἡσ. «κωμικήν ὄρχησιν», **κουφικός** ἡ-ὸν νεώτ. ὁ προερχόμενος ἐκ τῆς ἀραδικῆς πόλεως Κούφα : κουφικὸν ἀλφάθητον [τὸ πακισαροδικόν], - κουφικὴ γραφῆ. **κουφιοκάρυθο** [τὸ] δημ. κούφιο καρυδί· 2) μτφ. πᾶν εὐτελές πρᾶγμα. **κουφιοκεφαλάκης** [τὸ] δημ. ὑποκορ. τοῦ κωφιοκέφαλος βλλ. **κουφιοκέφαλος**-η-ο δημ. ὁ ἔχων κενὴν, κούφον· τιν ἐν κεφαλῇ, ἀμυδαλος, ἀνόητος, ἐλυφρόνους

κούφιας-α-ιὸ δημ. ὁ κενὸς περιεχομένου, ὁ κούλος, ὁδεῖος : τὸ καλλὸμ ἐναὶ κούφιο· || φρ. κούφιας βεντούζες σικύα ἀναίμακτοι· 2) συν-εκδ. ἐπὶ καρπῶν, ζύκου, ὀδόντων κττ., ὁ ἐσωτερικῶς ἐφθαρμένος, χαλσασμένος : Βαλαμρ.Ἀθ. Διάκ.3,71 ἐβγαῖνα καὶ ἐβσοκ' ἀρπαχτά τὰ κούφια βελανιδία, - κούφιο δόντι· κ. παροιμ. τοῦ βγῆκαν κούφια ἐπὶ τῶν ἀποτυγνόντων εἰς τὰς ἐλλείδας των· 3) ἐπὶ ἤχου, ὑπόκωφος : αὐτ.55 ἐβραξ' ὁ πόλεμος μακρὰ καὶ κούφια τῆ βοῆ του | τὴν ἔφερν' ὁ ἀντίλαλος σά μουγκρισμα πελάγου· φρ. σὰ κούφια χωρὶς ἀποτέλεσμα ἢ χωρὶς θέρυδον· κ. κούφια καὶ ἀπασα φρ. πρὸς ἀποτροπὴν μαγεΐας· 4) μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ κενὸς τὸν νοῦν, κωφιοκέφαλος : Παλαμ.Παράκ.42,9 τῆς ἀπαστης εἰρήνης οὐ κούφιοι κυνηγοί, | στοῦς ἀσθηστούς πολέμου τοῦ ὀλέθρου οὐ στρατηγοί. **κούφισις**-εως [ἡ] ἡ ἐλάφρυνσις, ἀνακούφισις : Θουκ.7,75 ἡ ἀλλή αἰκία . . καὶ [ἡ] ἰσομοῖρα τῶν κακῶν ἔχουσα τίνα ὄμως . . κούφισιν, ἴωσ.Α1 17,6,2 κούφισιν φέρειν, Δίων Κ 42,28. **κούφισμα**-ατος [τὸ] κ. νεώτ. ἡ κούφισις βλλ. : Εὐρ.Φοῖν.848 χειρὶς θυραίας ἀναμένειν κούφισματα, Πλούτ.Ἡθ.114C τὸ γὰρ μὴ δι' αὐτὸν κακῶς πράττειν . . οὐ μικρὸν εἶναι κούφισμα πρὸς τὰς τύχας· 2) νεώτ. ἐν τῶν φανοσῶμων τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς. **κουφισμός** [ὁ] κ. μsn. ἡ κούφισις βλλ. : Διόδ. Σ 25,17 κουφισμός ἀκληρημάτος, ἴωσ.Α1 4,8,23 κουφισμός συμφορᾶς, Πλούτ.Ἡθ.79C τὸν πρὸς ἐπανόρθωσιν ἤθους ἢ πάθους κουφισμὸν ἐμμελῶς λεγομένον, Αἰβ.Ροδ.47 διὰ κουφισμὸν ἀνάπαυσιν τῶν πόνων μου τῶν τόσων· || κ. ἱατρ. κούφισις, ἀνακούφισις : Ἐρασιστρ.π.Γ.αλ.5, 139, Ἀρετ.ὈΞ.Νοῦσ.1,1 πυρετοὶ ἀσημοῦς κούφισμοῦ ποιεῖται· || ἀπαλλαγὴ ἀπὸ χρεῶν : Κωδ.Ἰουστιν.10,16,13· || μsn. ἀπαλλαγὴ τῶν νεῶν, ἐκφόρτισις : Νικηφ.Πατρ.1,489,16 νεῶν κούφισμός· 2) μsn. ἐκθλιψίς : Εὐστ.150,24 ἐπὶ ἄλλων μυρίων τοιούτων κούφισμῶν. **κουφιστήρ**-ηρος [ὁ] μτγν. ὁ ἀνακούφισων : Ἡλιδ.δ.π. Ὀρειβ.46,19,11. **κουφιστικός**-ή-άν ὁ ἐλαφρύνων, ἀνοκούφισων : Ἀριστφ.Οὐρ.310a,32 τὸ βαρυντικὸν καὶ τὸ κουφιστικόν, Ἰεροκλ.54A κουφιστικός τὸν ἐπαχθῶν ἢ ἐλαφρύνων ἀπὸ . .)· || κ. ἐν τῇ ἱατρ. ἀνακούφισων : Ἀντυλλ.π. Ὀρειβ.6,21,27. **κουφίτης** [ὁ] δημ. τὸ φυτὸν φουμαρία ἢ καννὸχορτος ἢ πετρέριος. **κουφοβασκῶ**-ἄω δημ. μτβ. βδσκα κρυφίως, ὑπόπλως, κρυφίως τρώγω, καταστρέφω : Κρυστ. Τρογ Στὸ Στουραπτό 15 κὶ ἐφώλιασε βαθιά-βαθιά μέσ' στ' ἄσαρκο κορμί μου | καὶ τρώει κρυφὰ τὰ σπλάνα μου, κωφοβοσκαίει τὴν νόση. **κουφόβουρα** [τὸ] δημ. τὸ φυτὸν ὀλόσχοινον τὸ κοινόν. **κουφοβράζω** δημ. βράζω ὀργά, σιγὰ-σιγὰ, σιγοβράζω : κωφοβράζει τὸ γλυκὸ καὶ θὰ κολλήσῃ· || ἐπὶ τοῦ ἀέρος, ἔχω πνιγρὰν ἀτμόσφαιραν : Βαλαμρ.Ἀθ.Διάκ.27 τ' ἀγέρι, φορτωμένω φοβέρες καὶ περιέλα καὶ φλογισμένα χυδῶτα, | τριγύρου του ἐκουφοβράζε. **κουφόβραση** [ἡ] δημ. ἡ αὐχηρὰ καιρικὴ κατάστασις κατὰ τὸ θέρος. **κουφοβράλο** [ὁ] νεώτ. βοταν. τὸ φυτὸν ὀλόσχοινοσ. **κουφοβροντῶ**-ἄω δημ. βροντῶ ὑπόκωφα, κούφια : Κάλβ.15,21 ἀκούω, ἀκούω τὸν θέρυδον· κωφοβροντῶται τοιοῦτως, | ὅτε ἐπάνω εἰς τοὺς βράχους | ριχνεται ἡ θάλασσα. **κουφογλωσσος**-ον μτγν. ἐλαφρόγλωσσος, ἀκοπτόμυθος : Ωριγ.3,773C.

κουφογνώμων-ανος-ον μsn. ὁ ἔχων κούφην γνώμην, κούφονους, ἐλαφρόγνωμος : Δαμασκ. I,2,18C.

κουφοδόντης [ὁ] ἄθμ. θηλ. -α ὁ ἔχων ἐφθαρμένους δόντας, κούφια δόντια.

κουφοδοξία [ἡ] μγν. κενοδοξία, ματαιοφροσύνη : Νειλ. Ἐπιστ.140, Παλλὰδ Λαυσ.8.

κουφοδρομῶ ἄθμ. ἐπί νόσου, διέρχονται κρυφίως, ὑπολαμβάνω : Καρκβ. Ζητ.34 αἰσθάνοντα. . κάποια θέρημ νά κωφοδρομῆ σὲ αἰμά τευ.

κουφοθάλασσα [ἡ] ἄθμ. θαλάσσιος κυματισμός προηγούμενος κρικμισῆ ἢ ἐπακολουθῶν μετ' αὐτήν, ἀποθαλασσία.

κουφοκαίω ἄθμ. καίω ἀνευ φλογός, ἀβουρῶ-θως, σιγά σιγά, κρυφοκαίω.

κουφοκεραμεύς-έως [ἡ] πάπ. ὁ κωφοκεραμουργός βλ.λ.

κουφοκεραμουργία [ἡ] πάπ. ἡ κατασκευὴ πύθων.

κουφοκεραμουργός [ὁ] πάπ. ὁ κατασκευαστὴς κούφων, πύθων, πιθαρίων, πιθαρός.

κουφοκέρρι [τὸ] ἄθμ. κικρήθρα κενὴ μέλιτος.

κουφολαχανίδα [ἡ] ἄθμ. τὸ φυτὸν ἀστεροκέφαλος ὁ ἀκερατόφυλλος.

κουφολάχανο [τὸ] ἄθμ. λάχανον ὄπερ κατὰ λαϊκὴν δοξασίαν, καθιστᾷ κωφούς τοὺς γευθέντας αὐτό.

κουφολίθι [τὸ] ἄθμ. λίθος κίλλος, κούφια πέτρα ἢ βράχος, κίλλωμα : Βαλαωρ.βράχ.κ.κ.μ.8 τὰ θέμελά σου τὰ φαγα, σ' ἔκαμα κωφολίθι, Γρυπ. Σκ.Τερρ.32,|| μά ἐκεῖ ποὺ τρελλάῶ κράξει : τί μοι λείπει; | νά σου πετιέται ἀπὸ κωφολίθια | ἢ γριά ἢ Ἠχῶ καὶ τῆς φωνάξει; ἢ λύπη!

κουφολίθος [ὁ] μγν. κ. νεώτ. ἡ ἀστείτις κό-νις, τὸ τάλκ : Πάν., Ἀλέξ. Ἀφρ.Μετ.161,6,15, Ἀέτ. 2,68' || νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτὸν πολυυριτικὸν ὄλος τῆς ὁμάδος τοῦ ζωϊοῦ καὶ ἐπιδοτού.

κουφολογία [ἡ] ἡ ἐλαφρολογία, ἀκριτολογία, ἀσκεπτος φλυαρία : Θουκ.4,28 τοῖς δέ Ἀθηναί-οις ἐνέπεσε μὲν τι καὶ γέλωτός τῆ κωφολογία αὐτοῦ, Ἄνπ.16ηρ.38, Πλουτ.Πθ.851β.

κουφολόγος-ον μγν. ὁ ἐλαφρολόγος, ὁ ὀμι-λῶν ἀκρίτως, ἀπερίσκεπτα, ἀστοχάστα : Πολυδ. 6,119 Φιλῶστρ. Ἀπολλ.7,16 κωφολόγον οἱ σοφι-σταὶ χρῆμα.

κουφολόγῶ-έω μγν. ὀμιλῶ κούφως, ἀστο-χάστα, ἀπερίσκεπτα : Ἄνπ.16ηρ.18 τοῖς μὲν ἔδο-ξε κωφολόγησαι νεανικῶς, Θεμιστ.Λόγ.11,152β.

κουφομυαλος-η-ο ἄθμ. ὁ ἔχων κούφον, ἐλα-φρόν νοῦν, κούφονους, ἐλαφρόμυαλος' ἄ. κω-φιοκέφαλος.

κούφον [τὸ] (ἐνν. κεράμιον) πάπ. κ. κούφη [ἡ] πί-θος, πιθάρι : κούφα ἐλεπερά, αὐτ. παρέξω οἶνου ἄγγετα σὺν κούφοις.

κουφονία [ἡ] μsn. κ. νεώτ. ἡ κωφότης τοῦ νοῦ, ἀκρισία, ἐπιπολιότης : Σχόλ. Ἀριστφ Λυσ. 139, ΚΜανασσ.Χρον.27β τὴν Ἀγαμέμνονος κω-φονοίαν.

κουφονότια [τὰ] ἄθμ. νότιοι ἀνεμοὶ λεπτοί, δια-δεχόμενοι κατὰ τὸν Σεπτέμβριον τὰς γαλήνας.

κουφονους-οος-ουν-ον κ. νεώτ. ὁ κούφος, ἐλαφρός τὸν νοῦν, ἐλαφρόμυαλος, ἀστοχάστας : Αἰσχ.Πρ.383 μόχθον περισσὸν κωφόνων τ' εὐ-θηλῶν, Σοφ. Ἀντ.617 πολλοὶς δ' ἀνάτα κωφονο-νῶν ἐρώτων' κ. ἐπὶ προσ. : Κορναῦτ.Φύσ.Θε 25, Ἄνπ.Αιδ.113 ταχύς ὦν καὶ κωφόνους' || τὸ οὐδ'. τὸ κωφόνων ἢ κωφονοία : Ἄνπ.16ηρ.9 τῷ Καρχηδονίῳ κωφόνω.

κουφόνως ἐπίρρ. μγν. μετὰ κωφονοίας, ἀ-στοχάστως, ἀπερίσκεπτως : Ἄνπ.Ευφ.Πολ.4,124 συμφέρονται τῷ στρατῷ κωφόνως.

κουφόνωτος-ον ἔσφ. γρ. τοῦ κωφόνουτος βλ.λ.

κουφοξυλαία [ἡ] μγν. κ. -έα τὸ φυτὸν ὀκτὴ ἢ χαμοαἰκτὴ, ἀκτέα : Ὅρειβ.ὀπ18.

κουφοξυλία [ἡ] ἄθμ. τὸ φυτὸν ὀκτὴ ἢ μέλαινα.

κουφοξύλο [τὸ] ἄθμ. τὸ φυτὸν φεροῦλη ἢ νάρθηξ ὁ κούρος.

κουφοπέτρα [ἡ] ἄθμ. ἡ ἐλαφρόπετρα.

κουφοποιός-όν μsn. ὁ ἐλαφρόν τι ποιῶν, ἐλα-φρός : Θεοφύλ.Σ Ἐπιστ.76 δοξάζων κωφοποιόν.

κουφοποιός-οδος-οπου ὁ ἐλαφρόποιος' Ἄσ. ἐν λ. φαυρόποδα.

κουφοπτερός-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἐλαφρὰς πτέρυγας, ὁ ἐλαφρότερος πτεῶν, πνέων : Ὅρφ.Υγν. 81,6 κωφοπτεροὶ αὐραῖ || κ. νεώτ. ὁ ἐλαφρὰ τρέχων, διαδιδόμενος : Βιζυην.135,25 (ἐκδ. Φέξη) ἐν ῥῆμα κωφοπτεροὶ Φῆμ' ἐποχοῦν.

κούφος-η-ον κ. μsn. κ. νεώτ. ἐλαφρός, ἐκί-νητος [π. Ὀμ. μ. κτ. οὐδ. ὁς ἐπίρρ. :]λ.Ν 158 κούφα ποσὶ προδιδὰς καὶ ὑπασπίδια προποδι-ζων (προβάτων ἐλαφρότα). Ἡσιόδ. Ἐργ.323 κού-φα βιδάς, Πινδ.Ο 14,16 ἰδοῖσα τόνδε κώμων ἐπ' εὐμενεὶ τύχῃ κούφα βιδώντα, Ἀριστφ.Βάτρ.1353 κωφοτάτης πτερώων ἀκμαῖς, Αἰσχ.Πέρσ.305 πῆδημα κούφων ἐκ νεῶς ἀφάλατο, Σοφ. Ἀντ.224 ἰκάνω κούφον ἐξέρας ὄδερα κ' μπες : Πινδ.Ο 8,61 κωφοπτεροὶ γάρ ἀπειράτων κ' φτεῶν (παρὰ πολὺ ἐλαφροί!) 2) μγφ. εὐκόλος : αὐτ.13,83 τε-λετὴ δὲ θεῶν δύναμις . . παρὰ ἐλπίδα κούφων κτίσιν, Αἰσχ. Ἐπ.260 αἰτουμένω μοι κούφον εἰ δολῆς τέλος, Σωρ.1,46 κούφος περίπατος, ἔπιρρ. τὸ ὅστιον ἄπαν κούφον ἔργον || ἐπὶ κυβερνήσεως, ἡπία, ἐλαφρότα : Ἰσακρ.9,51 ἤλθον . . ἠγοῦμε-νοι κωφοπτεροὶ καὶ νομιμωτέραν εἶναι τὴν Εὐ-αγόρου βασιλείαν τῶν οἴκοι πολιτειῶν, Ξεν.ΚΠ 8,2,22 ἡ εὐκλεία δὲσθ ἄν πλείων ἦ, τοσοῦτω. κω-φοπτερά φέρειν γίνετα' || ἐπὶ κυβερνήτῳ ἢ δι-οικητῳ, εὐκόλος, οὐχὶ δύστροπος : αὐτ. Αἴγνα.11,12 βαρύτατος μὲν ἀνταγωνιστῆς ἦν, κωφοπτότατος δὲ κρατήσας,Μεν.Περικθ.ἀπ.1 δεσπότην ἀπράγμο-να καὶ κούφον ἐξαπατᾷ θεράπων || κ. ἀνακου-φιστικός, κολός : Ἰουλ.Μισ.342α κωφιστικώτερα νῦξ | ἐπὶ ἀσθενούς; 3) κενός, μάστιγος, φαν-τασιώδης, ἀνούπαρκτος : Σοφ.ΟΚ 1230 εὐς ὠτ' ἄν τὸ νέον παρῆ κούφας ἀφροσύνας φέρον, Θουκ. 2,51 καὶ ἐς τὸν ἔπειτα χρόνον ἐλπίδος τι εἶχον κούφης, Πλάτ.Νόμ.717C κούφων καὶ πτηνῶν λό-γων βαρυτάτῃ ζημία 4) μηδαιμικός, πιστοένιος : αὐτ.935α κούφου πράγματος' || κούφα γράμ-ματα μικρὰ ἐπιστολή : Εὐρ.1Τ 594 κούφων ἕκατι γραμμάτων σωτηρίαν' 5) ἐπὶ προσ. ὁ κωφονόμος, ἐλαφρόμυαλος : Ἡρωδιαν.5,7,1 πείθει αὐτὸν, κού-φον ἄλλως καὶ ἄφρονα νεανίαν' || τὸ οὐδ'. κούφον ἢ κωφότης, ἢ ἐλαφρότης : Παισ.5,21,14 τούτῳ μὲν δὴ ἔμελλε τὸ κούφον τοῦ νοῦ βλά-θος μέγα ἔσεσθαι' 6) ὁ ἐλαφρός ὑπὸ ἐπο-φιν βάρους : Εὐρ. Ἀλκ.462 κούφα σοὶ χθῶν ἐπά-νωθε πέσοι | πέθε ἢ γῆ νά πέση ἐλαφρὰ ἐπὶ σέ, γοῖαν ἐλαφρῶν ἔχοις|, Ἐπιρρ. κούφη σεῖο γαί' ὄστεα κεύθοι, Πλάτ.Φιλ.141D μέγαν καὶ σμικρὸν τιθέμενος καὶ βαρῶν καὶ κούφον τὸν αὐτὸν καὶ ἄλλα μυρία, Μέν.538,3 ὄστα τε καὶ κούφη κόνις' || ὁ ἡρέμα βαίνων, ὁ μὴ σφοδρός : Σοφ.Α1,558 κούφοις πνεύμοισιν βόσκου (ἐλαφροῖς πνοαῖς ἀνέ-μων). Βιζυην.138,2 ἄν πρὲν', εἰς τὰ κούφα πτερά | τῆς ἀρας ὁ κτίστης τὸ θέμεθλ' ἀς στήθη' κ. μγφ. : Μέν.Κθ.ἀν.2 τὸ κωφοτάτων . . τῶν κα-κῶν . . πενία' || ἐν τῇ ἱατρ. ἐν ποικιλίας χρ. : Φιλομ.π. Ὅρειβ.45,29,17 σικιάς κούφαι (βεντού-ζαι ἀνάιμακτοι), αὐτ.Δηλ.7,3 κούφου μένοντος τοῦ ἰοῦ | τοῦ ἰοῦ μένοντος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας|, Σωρ.1,56 μὴν κούφος (ὁ δὲ γδοος μὴν τῆς κησῶς) || ἐπὶ τροφῆς, εὐπεντος, ἐλαφρός : Ἀριστφ.ΗΗΝικ. 114η,18' || ἐπὶ στρατιωτῶν, ὁ ἐλαφρῶς ὀηλισμέ-

νος : Ἑλλην. Ὁξ.6,4 οἱ κοφιοὶ τῶν στρατιωτῶν, Ξεν. Ἀπομν.3,5,27 ὠπλισμένοις κοπιότατοις ὀπλοῖς, Πλούτ.Φάβ.11 κούφη στρατιά (ἐλαφρῶς ὠπλισμένοι στρατεύματα) : ἐπὶ πλοῖαν, ὁ ἐλαφρῶς φορτωμένος : Θουκ.6,37 αὐταῖς ταῖς ναυσὶ κούφαις τοσοῦτον πλοῦν δεῦρο κοπιθήναι· 7) ἐλαφρὸς, ὀλίγος, μικρὸς : Πλάτ.Νόμ.Σοῦζ.2 τὸ ἀπλοῦν αὐτοῦ κούφων ἀμαρτημάτων οἴων ἡγούμενος, Ἀριστλ.Πολ.τ.1339h,40 μέχρι μὲν γὰρ ἦδεν κούφωτερα γυμνάσια προσοιστέον, Θεόδωρ.13,52 ναῦτας δὲ τις εἶπεν ἑταίροις «κούφωτερ, ὦ παῖδες, ποιεῖσθ' ὄπλα»· πλευστικὸς οὐρός· 8) κενός, ἀδειανός : Γεωμ.7,24,2' : ἢ ὄθ. πᾶν. ὡς οὐα. κούφων κεράριον· βλλ. : 9) ἐν ἐνεργ. σμ. ὁ ἀνακουφίζων, βοηθῶν : Πίνδ.Π.9,11 ὄχων ἔφαρτομένην χερὶ κούφα· πιδ. ἐν τῇ αὐτῇ σμ. κ. π. Θεοκρ.11,3 κούφον δέ τι τοῦτο (ἢα Πιερίδες) καὶ ἀδύ γίνετ' ἐπ' ἀνθρώποις.

κουφός-ῆ-ό μ.ν. κ. ὄθμ. ὁ ἐστερημένος τῆς ἀκοῆς, ὁ κωφός : Καισάρ.Δαπ. ἐν Σάθ.3,121 μακρῖος ὁ κούφος ὁ Μαριδάκης . . ἐτύπωσε διδάξαν βιβλία δύο· ἢ παροιμ. κούφου κερπῆνα ἢ ἀν λαλιῆς, νεκρὸν καὶ ἀν γαργαλιῆς (ἐπὶ τῶν ματαιοπονούντων)· ὄμ. στοῦ κούφου τὴν πόστα ὄσο θέλει βρόντα (ἐπὶ τῶν μὴ εἰσακουσμένων ἀπὸ ἀνθρώπων ἀναισθητῶν) : ἢ φρ. κούφῳ τῷ ποιηροῦ τ' ἄφτι πρὸς ἀποτροπὴν κακοῦ ἢ δαιμονικῆς ἐπιρροίας, ὅταν λεχθῆ ἡ υλετικῆ ἀκάν τι· ἢ φρ. **στὰ κούφα** ἐπιρρηματικῶς ἀν βορύθου, ἀθροῦδας· 2) ὄθμ. τὸ οὐδ. κούφῳ ὁ παντικός : Βολακρ.Φωτ.2,27 στὸ πρῶταγμα τοῦ τὰ κούφα ἐφεύγανε.

κουφόςκευος-ον ἴσ. «ὁ βαστάζων τὴν πανοπλίαν».

κουφοσμίλι (τὸ) ὄθμ. εἰδικὴ κοπίς τοῦ ναυτοῦ Ξυλοουργοῦ.

κουφοσύνθετος-ον μ.ν. ὁ κούφως συντεθειμένος : Πισιδ.Γ.Βι.Ματ.21.

κουφοτέλεια (ἡ) Ἐπιγρ. ἡ τελῶν ἐπικούφισις, ἐλάφρυνσις ἀπὸ φορολογίας.

κουφότης-πος (ἡ) κ. νεώτ. ἐλαφρότης, ἔλλειψις βόρους : Ἰνν.Ἀέρ.8 τὰ μὲν δρῆρια κούφωτατα καὶ γλυκύτατά ἐστι καὶ λεπτότατα, Πλάτ. Τόμ.625D τῶν δὴ τὸν κούφον καὶ τοξευμάτων ἡ κούφότης ἀρμόττειν δοκεῖ, Ἀριστλ.Οὐρ.300h,24' κ. ἐν τῷ πληθ. : Πλάτ.Νόμ.897A φύξεις, βαρύτητας, κούφότητας, σκληρὸν καὶ μαλακόν, Ἀριστλ.ΖΜ.648b,7 βαρύτητας καὶ κούφότητας· 2) εὐκίνησις, γρηγορότατος : Ἰουλ.Λόγ.2,53C· 3) εὐεψία : Θεόδωρ.ΦΑτ.4,9,4 κούφότης τροφῆς· 4) κ. νεώτ. μτρ. κούφονος, ἀκρισία, ἐλαφρότης : Φιλῶδ.Κακ.27J, Διον.Ἀλ.Ρωμ.7,17, -νεανικὴ κούφότης· ἢ νεώτ. πληθ. κούφότητες ἐλαφροῖ, ἀκριτοὶ πρόξεις· ἢ κ. ἐπὶ ὕφους, ἐλαφρότης : Φιλῶδ.Ρητ.1,1785· 5) ἀνακούφισις : Εὐρ.ἀπ.119 κούφότης μὶχθων.

κουφοφοροῦμαι-έομαι μτρν. φέρομαι, κινούμαι, ὑφθαῖμαι εὐκόλως : Σέξτ.Ἐμπ.568 οὐδέ τὰς ψυχὰς ἐναεῖν ὑπονοῆσαι κάτω φερομένας· λεπτομερεῖς γὰρ οὐσα . . εἰς τοὺς ἀνω μάλλον τόπους κούφοφοροῦσι.

κούφταλο (τὸ) ὄθμ. κ. χούφταλο ὁ λίαν γεγηρακὸς, ἐσχατογήρως.

κουφώδης-ους-ες μ.ν. ὁ ἐκ κούφότητος προερχόμενος : Ἰγνάτ.Βι.Νικηφ.Πατρ.139 κούφωδης καὶ ἀνεμιαῖα ἀπίστα.

κούφωμα-ατος (τὸ) ὄθμ. κούωμα, κούφαλα· ἰδ. τὸ κενὸν μέρος τοῦ τοίχου τὸ προωρισμένον διὰ θύραν ἢ παράθυρον : Καρκβ.Ζητ.161 ἐβούτησε τὰ δάκτυλά του στὸ μέλι κ' ἐσταύρωσε κάθε κούφωμα, τὴ σκάλα, τὰ παρὰθύρα· 2) κτ. ἐπέκτ. ξύλινον θυροφύλλον ἢ παρὰθύροφύλλον μετὰ τοῦ πλαισίου του.

κούφωμ ὄθμ. καθιστῶ τι κούφον, κολαίνω : κούφωσα τὰ κολοκύνθη καὶ τὰ γέμισα· παθ. κολαίνωμοι, σχηματίζω κούφωτητα, ἐσοχὴν συσπειρούμενος : Βολακρ.Ἀθ.Διάκ.2,11 τρωμασμένες μανώδες ἀναριθμητες με κούφωμένα στήθη | φεύγουν στὰ πλάγια νὰ κρυφθοῦν με τὰ βούστα-ρούδια· ἢ τὸ ἐνεργ. αὐτῶ. ἀποκτῶ κούφωτητα, κούφαλα : κούφωσα τὸ δούτι μου.

κούφως ἐπίρρ. κ. μ.ν. ἐλαφρῶς, εὐκινήτως : Αἰσχ.Εὐμ.112 καὶ ταῦτα κούφως ἐκ μέσων ἀρκυστάτων ὤρουσαν· ἢ ἐπὶ στρατιωτῶν : Θουκ.4,33 ἀνθρώποι κούφως τε ἔσκευασμένοι, Ξεν. Ἀπομν.3,5,26 κούφως ὠπλισμένοι· ἢ κούφως ἔχω αἰσθάνομαι ἐμυτιτὸν ἔλαφρόν : Ἀριστλ.Πρ.873a,16· ἢ μτρ. ἐλαφρῶς, μετ' ἐλαφρῶς καρδίας : Ὁδ.Θ.201 κούφωτερον μετεφώνω Φαίη-κεσσι, Σαπφώ.5,14 κούφως νοήσαι, Ἰπρ.1,35 συμφορῆν δὲ ταύτην κούφωτοτα φέρων κερδανέεις πλεῖστον, Ἰνν.Ἐπιδ.1,25 δ' κούφως διαγούσαν ἰσοπονητικῶς. Εὐρ.Μηδ.449 κούφως φερούση κρείσσωνν βουλευματα· 2) εὐκόλως, ἐλαφρῶς, μετ' εὐκόλως : Αἰσχ.Πρ.701 τὴν πρῖν γε χρεῖαν ἠνύσασθ' ἐμοῦ πάρα κούφως· 3) μ.ν. ἐπιθετικῶς, μετ' ἐπτεχον τρόπον : Σέργ.Μακρ. ἐν Σάθ.3,259 ὁ δὲ . . τῆδε κάκει κούφως προσκρούω, διηρηθίε τούς ὀκνοῦντας εἰς τὴν ἐξέλασιν.

κούφα (ἡ) ὄθμ. μέγας κόφινος, μεγάλου κοφίνου χρησιμοποιοῦμενον πρὸς μεταφοράν ὀπωρῶν : μιά κόφα σταφύλια - σῦκα· 2) τὸ θωράκιον τῶν πλοίων : κόφα τοῦ τουρκέτου ἰθωράκιον τοῦ ἀκατίου ἰστοῦ, - μεγάλη κόφα ἰτὸ μέγα θωράκιον, - κόφα τῆς μετζάνας ἰθωράκιον τοῦ ἐπιδρόμου· 3) μτρ. ὕβριστ. ἐπὶ γυναικῶν μὴ διακρινόμενων δι' αὐστηρότητα ἤθων.

κούφια ἢ; νεώτ. βοταν. ὄγρ. τοῦ κοφρέα βλλ.

κούφινάς (ἰ) ὄθμ., θηλ. -νοῦ ὁ κατασκευάζων κοφίνους.

κούφινῶδ ἐπίρρ. μ.ν. γλῶσσ. τοῦ φορμηδῶν βλλ. : EM.798,56.

κουφινιάζω ὄθμ. θέτω, τοποθετῶ εἰς τοὺς κοφίνους πράγματα· ἢ εἰδ. θέτω, τοποθετῶ τὰ πλυνόμενα ρούχα εἰς τὸ κοφίνι τῆς μπουγάδας, ὁ. μπουγοδιάζω.

κοφίνιον (τὸ) μ.ν. ὄθμ. κοφίνι μικρὸς κόφινος, καλάθι : Βι.Νεῖλ.Νεωτ.80,2 ἐν κοφίνιον πλήρες, - ἀγόρσα ἔνα κοφίνιον ἀσταφύλια.

κουφινοσιός-ον γλῶσσ. ὁ κατασκευάζων κοφίνους βλλ.11.

κούφινος (ἰ) κ. μ.ν. κ. νεώτ. πλεκτὸν σκεπὸν ἐκ κλάδων λυγαριάς ἢ καλάμων πρὸς ἐναπόθεσιν ἢ μεταφορὰν διαφόρων ἀντικειμένων, κοφίνι, καλάθος (κτ. τοὺς γραμμ. ἤτην ἄττ. τοῦ ἀρχαίου) : Ἀριστοφ.Ὀρν.1310 καὶ τοὺς κούφινους ἀπαντας ἐμπίλην πτερῶν, Πλάτ.Κωμ.4,Ξεν.Ἀπομν.3,8,6 κόφινος κοπροφόρος καλὸν ἐστί, Θεόδωρ.Χορ.4,14 κόφινον ἡ δρέπανον ἡ θύλακον· ἢ κτ. μτρν. συν. ἦθ. ἐν χρ. π. Ἰουδαίους : Ἰουδεν.3,14, ΚΔ Ματθ.16,9 οὐκιν νοεῖτε, οὐδέ μνημονεύετε τοὺς νέπτε ἀρτους τῶν πεντακισχιλίων καὶ πόσου κοφίνους ἐλάθετε· 2) βιωτικὸν τὸ μέτρον περιέχον ἐνεῖα ἀπτικὸς χόινιας, τ. ἔδεκα λίτρας : Ἐπιγρ. κόφινος σίτου, Στράτ.π.Πολυδ.4,169 τὰ δ' ἀλφιδ' ὑμῖν πὼς ἐπάλλου; τεσσάρων δραχμῶν μάλιστα τὸν κόφινον, Ἀριστλ.Ζ1.627a,13 κόφινον τρεῖς καὶ τέτταρες ἐξήρηνται κηλῶν.

κοφινούμαι-όομαι μτρν. κούπυτομαι διὰ κοφίνου : Νικ.Ἰ. Δαμ.π.Στοθ. Ἀνθολ.2,227 Βιωτῶν ἐνιοι τοὺς τὸ χρεοῖς οὐκ ἀπαδιδόντας εἰς ἀγορὰν ἐγγοντες κούφισαι κελευσοῦσιν, εἰτα κόφινον ἐπιβάλλουσι αὐτοῖς· ὅς δ' ἂν κοφινωθῆ, ἄτιμος γίνεται· 2) νεώτ. ἐν τῷ ἐνεργ. κοφινώ-σω προτιζῶ ἢ καλύπτω τὸ με κοφίνους.

κορινθῶδης-ους-ες σχόλ. ὁ ὄμοιος πρὸς κόφιον : Σχόλ. Ἀριστ. Αχ.332 ἄρκος, πλέγμα τι **κορινθῶδες** ἢ **φιαθῶδες**.

κοφίνος (ἴδι) πάπ. πθ. ὄφρ. τοῦ κόφινος.
κοφτερὸς-ή-ό δημ. ὁ κόπτης, ὁ τέμνων, ὁ δ-εύς : θαλασσ. Μνημόσυνα ὁ Πνευματικός 3 τὸν ἐχόντος γονατιστὸν σὲ κοφτερὰ στουρνάρια, | τὰ χέρια του πιστάγκωνα, βαριά σιδερωμένα, Παλαμ. Παρ.κ.70, | | σάρμψος, νὰ σὲ χτύπησε κοφτερὸ μαχαίρι, | ἢ πληγὴ εἰν' ἀγιάτρευτη' || τὸ οὐδ. κοφτερὰ ὡς οὐσ. πᾶν τὸ τέμνον : **πᾶρε ἕνα κοφτερὸ** καὶ ἔλα νὰ κόψουμε τὸ χορτάρι.
κοφτιά (ἴ) δημ. τοῦ φυτόν ὀνομάζει ὁ ἀνατολικός.

κοφτός-ή-ό δημ. ὁ κεκομμένος, ὁ διὰ κοπῆς ἢ τομῆς γινόμενος : **κοφτό ἀμύγδαλο**' || **κοφτός βεντοῖζος** (αἱ αἱματρηαὶ σικύαι)' || **κέντημα κοφτό** εἶδος κεντήματος, κατὰ τὸ ὅποιον τὸ ὕφασμα καθίσταται διάτρητον' || φρ. ὄρθα **κοφτά** ἐπιρρηματικῶς μτφ. ἄνευ ἐλιγμών, ἀπεριφράστως : Ἀρτ. Βατοπ. Πρὸλ. 50 κάθε στοχασμὸ μου | πονηρὸ καὶ μαῦρο | νὰ τοῦ πῶ κοφτά κι ὄρθα | κι ἡσχίνα νὰ ὄρω.

κοφτρα (ἴ) δημ. γυνή, ἥτις δι' ἐπιτηδείων τρόπων ἐκμεταλλεῖται τὰς γυνωρίδας τῆς καὶ προσπορίζεται ὄλιγον κέρδος.

κοφτώ δημ. κόπτω βλλ. πρὸλ. κ. κόβω.

κοφφέα (ἴ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν **εὐρυρθοδανωδῶν**.

κοφφεῖνη (ἴ) νεώτ. ἀλκαλοειδὲς ἀπαντῶν εἰς τὸ τέφον, τὸν καφῆν κττ., ἄ. καφφεῖνη.

κοφφομόρφα (ἴ) νεώτ. βοταν. ὑποδιαίρεσις τῆς οἰκογ. τῶν ρουθιοειδῶν φυτῶν.

κοκκι δημ. εἶδος δαντέλλας στενῆς, ἡμιπύλα.

κοκκινίλη (ἴ) νεώτ. ζωολ. ἔντομον ἡμίπερον, ἐξ οὗ παράγεται βαφικὴ οὐσία, ἄ. κόκκος' || ὄμ. τὸ κοκκίνοτερον κοκκινέλλη.

κοκκῦτρα (ἴ) δημ. κ. ἡ ἐπιμελουμένη τῶν ἔργων τῆς λεπτομερῶς : **κοκκῦτρα γυναικα**.

κοκξύω δημ. ἐπὶ τὸν ἐν γένει ἔργων χειροτεχνίας, ἐπιτηδεῶν, ἐπιμελοῦμαι τῶν λεπτομερειῶν' ἴδ. παθ. μτχ. **κοκκόμενος-η-ο** : **κοκκίμνη** δουλειά | ἐπιμελημένη.

κόχη (ἴ) δημ. ἡ κόχη βλλ. || ἡ γυναίκα : Ὁρακ. 3,240,15 θέλω νὰ διῶ τὴ μάνα μου, νὰ διῶ τοὺς ἀδερφοὺς μου, | νὰ διῶ καὶ τὸν πατέρα μου νὰ κάθεται στὴν κόχη.

κοκία (ἴ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν χηνοποδιοειδῶν.

κοκιάζω δημ. κάμνω κόχες, γωνίες φρ. **καχιάζω** τὸ παντὶ διπλῶνα κανονικῶς τὸ ὕφασμα **κοκλιάζιον** (τὸ) σχόλ. κ. νεώτ. τὸ κοκλιδίον βλλ. : Σχόλ. Ὀππ. Ἀλ. 1,138.

κοκλιάζω μτγν. κ. μσν. **κακλιάζω** βλλ. | Πλοῦτ' Ἠθ. 590F, Μαλόλ. 419, | **ἐκόχλαζε** τὸ ἔδαφος τῆς γῆς' || κ. νεώτ. ἐπὶ ὕδατος ἢ ἄλλων ὑγρῶν, **βράζω** ὄρθως, ἀνατάρασσομαι ὑπὸ τοῦ βρασμοῦ' | Πάπ.' || νεώτ. κ. μτφ. : **κοκλιάζει** τὸ μῖσος ἢ ἀνανάκτισ' κ. φρ. **κοκλιάζω** ἐκ θυμοῦ διατελῶ ἐν βρασμῷ φύχης.

κοκλιακιστής (ἴ) ἀμφ. ἔνν. ἐν Πάπ.

κοκλιακός δημ. **κοκλιάς** βλλ. : Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 47 κὶ ἄφροῦς σὰ λυσασσμένο **βγάζει** | καὶ **κοκλιακῶντας** λέει βραχνά.

κοκλιακῶδης-ους-ες ὁ πλήρης χαλίκων, χαλικῶδης : Θεόφρ. Φ1 9,9, ὄρεϊνὰ χωρία **κοκλιακῶδη**. **κόχλαξ**-ἄκος (ἴ) μτγν. ὁ κόχληξ βλλ. | | ΠΔ Βασ. 1,14,14 ἐν πετροδόλοις καὶ ἐν κόχλαξί' τοῦ πεδίου, Διοσκ. 2,75 ἐφθῆν δὲ πᾶν γάλα στεγνωτικὸν γίνεται τῆς κοιλίας καὶ μάστιγα τὸ διαπύριος κόχλαξιν **ἐξίκρισθάν**' 2) ὄμ. λίθος μολίτης : Γαλλ. 19,118.

κόχλαξιν-ἄκος (ἴ) τὸ κοκλιάζειν βλλ., ὁ κρότος τοῦ βραβομένου ὕδατος' Ἠσ. ἐν λ. ἀπόδρασμα, πομπολιξ.

κοχλασμός (ἴ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κοκλιάζειν, ὁ κρότος ὁ παραγόμενος κατὰ τὴν ἀθρόαν ἐκκυσιν φυσαλλίδων ἀτμοῦ ἐπὶ ζέοντος ὕδατος.

κοχλαερία (ἴ) νεώτ. ἄ. ὄνομ. τοῦ φυτοῦ **κοχλιαρῆς** βλλ.

κοχλιακῶν-ονος (ἴ) μτγν. ὁ ἀνάγν. **-ἄξων-ονος** ἐν τῇ μηχανικῇ εἶδος κοχλίου : Ὁρειβ. 49,20,6.

κοχλιακῶν νεύρων (ἴ) νεώτ. ἀνατομ. νεύρον εισόδον διὰ τοῦ πυθμένος τοῦ ἔσω ἀκουστικοῦ πόρου εἰς τὴν κοιλότητα τοῦ λαβυρινθίου τοῦ ἔσω ὠτός.

κοχλιακός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κοχλίου, ὁ τὸ κοχλίου τοῦ ὠτός' || **κοχλιακὸν βοθρίον** (τὸ) νεώτ. ἀνατομ. ὁ κάτω βόθρος τῆς ὀπισθίας ἀνω ἐπιφανείας τοῦ λιθοειδῶς μέρους τοῦ κροταφικοῦ ὄσπου, χρησιμεύον διὰ τὴν διόδον τῶν νηματίων τοῦ ἀκουστικοῦ νεύρου τῶν φερόμενων εἰς τὸν κοχλίου τὸ ἔσω ὠτός.

κοχλιαρε (ἴ) δημ. ἡ βυθοκόρος βλλ.

κοχλιαρίων (ἴ) κ. μσν. κ. νεώτ. σκευὸς ἐπιτραπέζιον πρὸς ἀντήλην ἢ ἀπόσπασιν ἰδέουματος, γλυκισματος κττ., κουτάλι, χουλιάρη' || συνήθ. ὡς μέτρον, μία κουτάλια : Διοσκ. 2,42, Φιλ. ἀγρ. π. Ὁρειβ. 5,19,1, Γεωμ. 7,13,1' || π. μτγν. γραμμ. τὸ ἄπτ. λι-στρίον' ΑΒ 51 ἐλιστρίον, τὸ ὑπὸ τῶν πολλῶν καλοῦμενον **κοχλιαρίων**' 2) νεώτ. γεν. διάφορα τεχνικά ἢ χειρουργικά ἐργαλεῖα ἔχοντα τὸ σχῆμα **κοχλιαρίου** : **κοχλιαρία** ἐμβρυολογικῶς.

κοχλιαρῆς (ἴ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν σταυρανθῶν.

κοχλιάς-ου (ἴ) (κόχλος) κ. μσν. κ. νεώτ. μαλάκιον μετὰ ἔλικοειδοῦς ὄστρακός, σαλιγκάρη, σάλιακος : Βατραχομ. 165, Ἀχα. π. Ἀθῆν. 2,631 Αἴτην τρέφει **κοχλιάς** κερδάτας, Φιλ. ἀγρ. 2, Ἀναξ. 34 ἀπιστότερος εἰ τῶν **κοχλιῶν** | ἰδίῳ οὗτοι συστέλλονται ἐπὶ τῇ ελαχίστῃ ἄφῃ, Ἀριστ. Ζ1 523b, | | τοιοῦτο δὲ τὸ τῶν **κοχλιῶν** καὶ τὸ τῶν ὄστρεων γένος ἐστὶ, Ἀμφι 13,3 ὡσπερ **κοχλιάς** σμυνῶς ἠερκῶς τὰς ὄφρας, Θεόφρ. 14,17 **βαλῆδός** τις **κοχλιάς** ἐξείρηθη, Πάπ. **κοχλιῶν ἀγγεῖα**' 2) πᾶν πρᾶγμα συνεστραμμένον ἔλικοειδῶς, οἷον αὐτόματον ὑπὸ μορφῆν κοχλίου : Δημοκ. 4, | ἔλικοειδῆς συμπεριστικὴ μηχανή' Βιτ. 47,4, Γεωμ. 8,29 **ρόδα** ἐκπίπασας ἐν **κοχλίᾳ**, Μηναι. 3,29 Συνεξ. ἐν **κοχλίᾳ** βληθεῖς καὶ δλον τὸ σῶμα **κατακλασθεῖς**' || ἔλικοειδῆς μηχανὴ πρὸς ἀνύψωσιν ὕδατος, ὁ **κοχλιάς** τοῦ Ἀρχιμήδους : Μοσχ. π. Ἀθῆν. 5,208F ἢ **δὲ ἀντλία** κοίπερ βόθρος ὑπερβάλλον ἔχουσα δι' ἑνὸς ἀνδρὸς ἐξηνηλθετο διὰ **κοχλίου**, Ἀρχιμήδους ἐξευρόντος, Στράβ. 17,1,30 ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ τροχοὶ καὶ **κοχλίας** τὸ ὕδωρ ἀνάγουσιν, Διόδ. 2,134 τῶν δ' ἀνθρώπων βεβίως ἀπασαν ἀρδευσάντων διὰ τινος μηχανῆς, ἢ ἐπενοήσας μὲν Ἀρχιμήδης ὁ Συρακοῦσιος, ὀνομάζεται δὲ ἀπὸ τοῦ στήλητος **κοχλιάς**' || ἀναβόθρα ἔλικοειδῆς : Στράβ. 17,1,10 ὄψας τὴν χειροποίητον **στροβιλοειδῆς**, . διὸ **κοχλίου** τὴν ἀνάδασιν ἔχον, Ποικ. Περσ. 1,24' || νεώτ. συνδεδεικὸς **κοχλιάς**, βίβια' || μέρος χειρουργικῆς μηχανῆς : Ὁρειβ. 49,20,6' 3) Σουῖδ. **κοχλιάς**, τῶν ὠτων ἢ ἐξωθῶρα περιθολῆς' || κ. νεώτ. ἀνατομ. **κοχλιάς** **δστέριος** **κοχλιάς** τοῦ ὄστεινου λαβυρινθίου τοῦ ἔσω ὠτός, ἀποτελούμενος ἐξ ἔλικων, ἐπισσασμένων περὶ ἄξονα ὀβελιασίων, κείμενον ὀριζοντίως κατὰ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἔσω ἀκουστικοῦ πόρου' || **κοχλιάς** βραθύπου νεώτ. ἀστρον. **κοχλιάς** χρησιμοποιεῖται πρὸς μικρὰν ἢ βραθυμῶνα κίνησιν τοῦ τηλεσκοπίου κατὰ τινὰ ὀρισημένην διεύθυνσιν' || **κοχλιάς** μικρο-

μετρικός νεώτ. συσκευή χρησιμοποιούμενη διά τήν μέτρησην τῆς διαμέτρου λεπτῶν αὐματῶν, ὡς καὶ διά τήν μέτρησην τοῦ πάχους λεπτῶν πλακιδίων.

κοχλίδιον (τό) μτγν. κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ κόχλος βλλ. : Πλάτ., Ἐπικτ. Ἐγχ.7 **κοχλίδιον ἀναλέξασθαι** || νεώτ. κ. μικρός κοχλίας βλλ.2).

κοχλίτις-ιδος (ή) νεώτ. παθολ. φλεγμονή τοῦ κοχλίου τοῦ ὠτός.

κοχλιοειδής-οὔς-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ ὁμοιος πρὸς κοχλίαν, ἐλιοειδής· Ἦσ. ἐν λ. πολυδόνος· || ὁ κοχλοειδής βλλ. : Σιμηλίκ. Φυσ.60,14 **κοχλιοειδής γραμμή**· 2) **κοχλιοειδής** (τό) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ὄρχεοειδῶν.

κοχλιοειδῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον κοχλοειδῆ βλλ., σπειροειδῶς : Φιλ. Βυζ. ᾠθουμ. 1,5 **αἰ δέ τῶν ὑδάτων ἀγωγαί** . . **κοχλιοειδῶς ἀνατρέχουσιν**.

κοχλιοκοχλίον (τό) κατώτερον εἶδος πορφύρας : Ψδημόκρ. Ἀλφ.42β.

κοχλιοκράνον (τό) νεώτ. ἡ κεφαλὴ τοῦ συνδεδειμένου κοχλίου, τῆς βίδας.

κοχλίον (τό) ὑποκορ. τοῦ κόχλος βλλ., μικρός κοχλίας : Βατραχομ. 165 Ἰδ. γρ. κοχλίον διά τὸ μέτρον·

κοχλίας (τό) μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. δ. τ. τοῦ κοχλίας βλλ. || : Γλωσσ., Ζερβ. Λυρ. Σάτ. Προλ.6 **κὶ ὅπως μαζεύεται ὁ κοχλίας μέσ' στ' ἄχαρο καθύκι**· 2) ὁ κοχλίας βλλ.2) τῆς διόπτρας : Ἀέτ. 16,89, Παῦλ. Αλφ.6,73.

κοχλιοστρόφιον (τό) νεώτ. κ. -οφειον ὄργανον δι' οὗ στρέφεται ὁ κοχλίας, ἐργαλεῖον χρήσιμον διά τήν κοχλίωσιν ἢ ἀποκοχλίωσιν, κατασβίδι.

κοχλιοτομείς-εως (τό) νεώτ. μηχαν. ἐργαλεῖον χρήσιμον διά τήν κατασκευὴν κοχλιῶν, βιδολόγος, ἄ. ἐλικτοτόμος.

κοχλιότοπος (ὁ) νεώτ. τόπος, ἐν ᾧ ὑπῆρχον παλαιολιθικοὶ καταλισμοὶ ἀνθρώπων, ἐντός τῶν ὁποίων ἀφθονοῦσιν ὄστρακα κοχλιῶν ἀνοσμειγμένα μετέφραρα, ὄστα ζῶων καὶ λίθινα ἐργαλεῖα.

κοχλιοτρέπανον (τό) νεώτ. μηχαν. ἐργαλεῖον δι' οὗ ἀνοίγεται ἡ μέλλουσα ναὶ δεχθῆ κοχλίαν ὅπῃ ἐν μετᾶλλῳ ἢ σκληρῷ ξύλῳ, κολλασκῶζ, ἄ. ἐλικτοτόμος.

κοχλιουκός (ὁ) νεώτ. μηχαν. ἐργαλεῖον δι' οὗ ἐξέλεκται ὁ κοχλίας, ξεβιδωτήρ.

κοχλιοφόρος-ον νεώτ. ὁ φέρων κοχλίαν, βιδωτός.

κοχλίας-ιδος (ή) μτγν. ὑποκορ. τοῦ κόχλος βλλ. : Μαν.5,24 ὁ δὲ χρυσὸς κοσμεῖται κοχλιδεοσιν ἄλδος περιπορφύροντος, Λουκ. Κατάφ. 16 τῶν ἐν τῇ Λακωνικῇ θαλάττῃ κοχλίδων· 2) πολίτιμος λίθος εὐρεθεὶς ἐν Ἀραβίᾳ : Πλιν. Φι 37,194.

κοχλιό-ω νεώτ. συνδέω ἢ καθήλω τι διά κοχλίου, βιδῶν.

κοχλιοειδής-οὔς-ες μτγν. κ. νεώτ. ὁ κοχλοειδής βλλ. : Παλαιφ.52,1 τὴν λεγομένην κοχλύλην, διπερ ἐστὶ μικρὸν εἶδος θαλάσσιον κοχλιοειδῶς· || ἐπὶ τοῦ ὠτός : Πλούτ. Ἀρεσκ.4,16 **κατὰ πρόσωπον πνεύματος τῷ κοχλιῶδει**· 2) νεώτ. ζωολ. ὑποτάξις ἀσπονδύλων ζῶων τῆς τάξεως τῶν μαλακίων.

κοχλιώρυξ-ῆος (ὁ) γλωσσ. τὸ κοχλιώρυχον.

κοχλιώρυχον (τό) μτγν. τὸ κοχλιάριον βλλ. : Πολυδ.6,87, αὐτ. 10,89.

κοχλιώσις-εως (ή) νεώτ. ἡ διά κοχλίου σύνδεσις ἢ καθήλωσις, βιδωμα.

κοχλιωτός-ή-όν νεώτ. ὁ διὰ κοχλίου συνδεόμενος ἢ καθήλωμένος, βιδωτός || ὁ ἐκὼν σχήμα κοχλίου : κοχλιωτὸς ἦλδος· || κοχλιωτοὶ τροχοὶ εἰδικῆ κατασκευῆ ὀδοντωτῶν τροχῶν πρὸς μετάδοσιν κινήσεως ἀπὸ μίας ἀτράκτου εἰς ἑτέραν, κάθειτον πρὸς τὴν πρώτην καὶ μὴ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐπιπέδου κειμένην.

κοχλογέννητος-ον μτγν. ὁ κοχλογενής βλλ. : Εὐάγρ. Ἰστ.268D τὴν κοχλογέννητον Κυπρίαν.

κοχλοειδής-οὔς-ές μτγν. κ. μαν. ὁ κοχλοειδής βλλ. : Πάπ.244 **κοχλοειδής γραμμή**, Πισιδ. Γ 684.

κόχλος (ὁ) κ. μον. κ. νεώτ. ὄστρακοδέρμον θαλάσσιον μετὰ κοχλοειδοῦς ὄστράκου ἐν χρ. πρὸς παρασκευὴν τῆς πορφύρας : Ἀριστλ. Ζ1 528α. | τὰ ὄστρακοδέρμα τῶν ζῶων, οἷον οἱ τε κοχλίας καὶ οἱ κόχλοι, . . ὁμοίως ἔχει τοῖς μαλακοστράκοις, Ναυμάχ. π. Στοβ.4,31,76, Παιουσ.3,21,6 **κόχλους δὲ ἐς βαφὴν πορφύρας παρέχεται**, Παῦλ. Σιλ. ΑΠ 5,227 **εἰς τί δὲ κοσμῆσεις ἀλιανθεῖ φάρα κόχλω**; || ἐν χρ. ὡς σάλπιγξ : Εὐρ. ΙΤ 303 **κόχλους τε φυσῶν συλλέγων τ' ἔγχωριους**, Θεόκρ. 22,75 **κόχλον ἔλῶν μνηκίστο κοίλον**, Μόσχ. 2,124 **τρίτωνες** . . **κοχλίσιον ταναοῖς γάμιον μέλος**· || ἐπὶ μεγάλῳ ὄστρακοδέρμῳ : Ἀπολλ. Ρ 3,859 **Κασπιη ἐνὶ κ'**· 2) ὁ τῆς Ξηρᾶς κοχλίας, σαλιγκάρος : Ἀριστλ. ᾠθουμ.846β,13.

κοχλοδασπρῖον (τό) νεώτ. βοταν. γένος. φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν κοχλοσπερμειδῶν.

κόχλω ΕΜ 534,4 γυρίζω.

κοχλωτός-ή-όν μον. ὁ πλήρης κοχλιῶν : ΨΚωδ. 176,3 **κοχλωτός κίων**.

κοχοκόβρανο (τό) δημ. ἐργαλεῖον ξυλουργικὸν μετὰ σμίλης, χρήσιμον εἰς τὴν λείαναι σονίδας.

κόχρος (ὁ) σχόλ. θαφίλης ρούς : Σχόλ. Θεόκρ. 2,107.

κοχρανία (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν τραχυφυλλοειδῶν.

καχύ Ἦσ. ἐπολυ, πληρεξ.

κοχυδέω, ἴων. παρατ. **κοχυδεσκεν**, ἐκρέω ἀφθόως, ρέω, χύνομαι : Φερεκρ. 130,4 **αὐτόματοι γὰρ διά τῶν τριδῶν ποταμοῖ λιπαροῖς ἐπιπάστοις ζῶμοι μέλασος, καὶ Ἀχιλλεῖοις μάζας κοχυδοῦντες, ἐπιθλύξ ἀπὸ τῶν πηγῶν τῶν τοῦ πλοῦτου ρεύσονται σφῶν ἀρύτεσθαι**, Θεόκρ. 2,107 **ἰδρῶς μευ κοχυδεσκεν ἴσον νοτίαισιν ἔερσαις**.

κοχόζω κοχυδέω βλλ. : Στράτ. 61.

κοχύλα (ή) δημ. ὄστρακον ὄστρακοδέρμου ἐν χρ. ὡς σάλπιγξ, μπουρού : Σημηρ. Ἀστ. 78 **θὰ πῆ νὰ βουίξουνε τρεῖς φορὲς τὴν κοχύλα**.

κοχύλι (τό) δημ. τὸ κοχχύλιον βλλ.

κοχῶ δ. γρ. τὸ κοχυδέω βλλ.

κοχῶνη (ή) ὁ μεταξὺ τῶν σκελῶν τόπος μέχρι τοῦ πρῶτου ὀπισθεν : Ἰνπ. Ἐπιδ. 5,7 Ἰδ. κτ. πληθ. : αὐτ. Γνω. Φύσ. 647,32 **ὀδύνη ἔχει καὶ τὴν νύμφην γαστέρα, καὶ τὰ σκέλεα εἰρύεται καὶ τὰς κοχῶνας ἀγάγει**, Εὐπ. 77, Ἀριστφ. ἀπ. 482, Ἠρώδ. 7 **ἔαται ὀκως νεοσοῖ τὰς κοχῶνας θάλποντες**· || κτ. διῆκ. τὰ κοχῶνα τὰ ἰσχία, οἱ γλυτοῖ : Ἀριστφ. Ἰνπ. 424 **ἀποκρυπτόμενος εἰς τὰ κοχῶνα τοὺς θεοὺς ἀπώμυνν**.

κόψα Ἦσ. «ὑδρεία».

κόψιον (τό) σχόλ. τὸ φυτὸν ἵππομάραθον βλλ.

κόψινα Ἦσ. «παραστάτης, χαλκός».

κόψη (ή) δημ. τὸ κοπερὸν μέρος ἐργαλεῖου κοπῆς, ἡ κόψις : Σολωμ. Ἐβν. Ὑμν. | σὲ γνωρίζω ἀπὸ τὴν κόψη | τὸ σπαθιῶ τὴν τρομερή.

κοψία (ή) Ἦσ. «χύτρα».

κοψία (ή) δημ. ἡ κοπή, τὸ κόψιμο καὶ Ἰδ. τῆς διὰ τέμνοντος ὄργάνου· 2) τὸ ἐκ τῆς κοπῆς ἀπομένον σημεῖον : **τὰ χέρια σου καὶ πόδια σου εἶναι γεμάτα κοψίεις**.

κοψίδι (τό) δημ. τὸ ἀποκοπὴν μικρὸν τεμάχιον, ἀπόκομμα : **ἕνα κοψίδι κρέας**.

κόψιμο-ατος (τό) δημ. ἡ κοπή, κόψις, κοψία·

2) ἡ κοψία βλλ. 2) : **ἔχει ἕνα κόψιμο μεγάλο στὸ χέρι**· 3) τρόπος, ἡ σχῆμα κοπῆς : **ἔχουν ὠραῖο κόψιμο τὰ μαλλιά σου**· 4) ὁ κατὰ τὴν κοιλιακὴν χῶραν πόνος, κολλικόπονος, ἐντερρογαλία : **ἔχια κόψιματα**.

κόφιμος {ή} δένδρον τι : Θεόφρ.Φι 3,15,6.
κόφις-εως {ή} νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ κόπτειν, ἡ κόψη ἢ ἄκμῃ παντός γένοντος ὄργανου· || γεωμ. ἡ γραμμὴ τῆς συναντήσεως δύο ἐπιπέδων, ἐν πρισματι ἢ πυραμίδι ἢ οἰωδῆποτε πολυέδρω σχηματιζόντων διεδρον γωνίαν.

κόφιχος {ὀ} τὸ πτηνὸν κόσσυφος, ὁ κόσσυφος : Ἀριστφ. Ὀρν.305 ἰοῦ ἰοῦ τῶν ἀρνέων, ἰοῦ ἰοῦ τῶν κοφίχων, Ἀριστφ. π. Ἀθην.6,238 D ὑπαίθριος χειμῶνα διάγειν κόφιχος, Ἀναξίλ.π. Ἀθην.13,558 D βλέμμα καὶ φωνὴ γυναικός, τὰ σκέλη δὲ κοφίχου· 2) κόσσυφος βλ.λ.2) : Ὀρειθ.13,25.

κοφοκεφαλιάζω δημ. κόπτω τὴν κεφαλὴν ἢ τὴν κορυφὴν τινος, κουτσοκεφαλιάζω.

κοφομεσιάζω δημ. καταπονῶ τὴν ὄσφυν, σπάζω τὴν μέσσην τιδὸς ὑποδόλλων αὐτὸν εἰς ὑπέμετρον κόπον : ἰὸν κοφομεσίασεσ ἀπὸ τὸ κουβαλίμα· κ. παθ. κοφομεσιάσθηκα ἀπὸ κουβαλῶ νερό· || πλῆττων τινὰ προκαλῶ μέγα ὄλγος εἰς τὴν ὄσφυν : τὸν κοφομεσίασε ἀπὸ τὸ ξύλο.

κοφομεσίασμα-ατος {τό} δημ. ἡ καταπόνησις τῆς ὄσφους, κούρασις μεγάλη.

κοφομήτης {ὀ} δημ. ὁ ἔχων κεκομμένην, πεπρωμένην τὴν ρίνα, κουτσομήτης.

κοφοπόδης {ὀ} δημ. ὁ ἔχων κεκομμένον τὸν πόδα, κουτσοπόδης.

κοφοχειλῆς {ὀ} δημ., θηλ. -εἶλα ὁ ἔχων κεκομμένον, πεπρωμένον τὸ χεῖλος, κουτσοχειλῆς.

κοφόχορτο {τό} δημ. τὸ φυτὸν καλαμίνθη.

κοῶ-έω κ. -άω ἀκούω : Ἐπιχ.35 ἀστρωτος εἰδῶ και τὰ μὲν πρᾶτ' οὐ κοῶ, Ἀνακρ.4,14 σὺ δ' οὐ κοεῖς· || Ἐλλ.ἀδ.π.Φώτ.Βιβλ.531,12 «τὸ μακκοῦν ἀρχαῖκός ἐστὶ τὸ μὴ ἀκούειν, ἢ τὸ μὴ κοεῖν, ὅπερ νοεῖν ἔδῃλου»· || Ἡσ. «κοᾶ ἀκούει, πεύθεται» κ. «ἐκοᾶμες ἠκούσαμεν, ἐπυθόμεθα»· || αὐτ. «ἐκομεν (sic) . . ἠθούμεθα».

κῶωνδα ἐπίρρ. εἰς, πρὸς τὴν νῆσον κω : Ἰλ.Ξ 255 και μιν ἐπειτα Κῶωνδ' εἰς ναιομένην ἀπένεικας.
κρά μτν. συγκεκ. παιγνιωδῶς ἀντὶ τοῦ κράνος βλ.λ. : Πολλ.ΔΠ 6,85 ἀσπίδα και δόρυ και κρά . . ἀνυετο Τιμοθέω.

κραίνω ἀρχικός τ. τοῦ κραῖνω βλ.λ.

κράδρα Ἡσ. ἐκόσκιον ἢ ὄρυγμα.

κράταος, κράτι, κράτα πτώσεις τοῦ κράος.

κράθα {ή} μσν. κ. κράθρα μεταδοτική νόσος τῶν προβάτων : Κορ.*Ατ.4Α, 255.

κράδακτήριος-ια-ιον πάπ. ὁ ἀνήκων εἰς κράδακτον βλ.λ., ὁ τοῦ κραδάκτου : ταπήτιν κραδακτῆριον.

κράδακτιον {τό} πάπ. ὑποκορ. τοῦ κράδακτος.

κράδακτον {τό} πάπ. ὁ κράταος βλ.λ. : κράδακτον καῖφον ἐν.

κράδακτος {ὀ} πάπ. ἀντὶ κράταος βλ.λ.

Κραδαρίτης {ὀ} νεώτ. κ. δημ., τὸ θηλ. Κραδαρίτισσα, κ. Κραδαρίτης ὁ κάτοικος τῶν Κραδαράων τῆς Ναυποκτίας, ὁ ἐκ τῶν Κραδαράων καταγόμενος· 2) μετων. ἐπαίτης, ζητιάνος καταστατὰς ἀνάπηρος ὑπὸ τῶν γονέων αὐτοῦ, ἴνα προκαλῆ εὐκολώτερον τὸν οἶκτον τῶν πολιτῶν και ἐπιτυχάνῃ οὕτω τοῦ σκοποῦ του· 3) φευδολόγος, ὑποκριτής, ἀγύρτης : Κραδαρίτης γιαντρός· 4) φιλάργυρος, ταγγούνης.

κραβάτα {ή} {γαλλ.} δημ. κ. γραβάτα ὁ λαιμοδέτης βλ.λ. : κραβάτα μεταξωτή, - γραβάτες βαμβακερές.

κραβατάλιον {τό} πάπ. τὸ κραδάτιον, τὸ ἀνάκλιτρον, ἡ κλίνη : συνωνήσασθα μοι πράσιον νάκιον ἕνα και κραβατάλιον ἐν.

κραβάτεις {ὀ} Ἐπιγρ. κραβατᾶριος, κοιτωλῆτης, θαλομηπόλος.

κραδάτιον {τό} μτγ. ὑποκορ. τοῦ κράδατος βλ.λ. : Ἀρρ.*Ἐπικτ.3,22,74.

κράδατος {ὀ} κ. κράδατος κ. κράτατος μτγ., μσν, νεώτ. κ. δημ. σκίμπος, ὀνάκλιτρον, κλίνη, ἰδ. χαμηλὴ και στενὴ : Ἡσ. «κράδατος, κλίνη, κλινίδιον, σκίμπος, χαλάνδρος» : Ἀρρ.*Ἐπικτ.1,24,14, Ρινθ.11, Κριτ.2, ΚΔ Μάρκ.2,4 χαλῶσι τὸν κραδάτον, ἐφ' ᾧ ὁ παραλυτικός κατέκειτο, αὐτ.9 ἄρον τὸν κραδάττον σου και περιπατεῖ, αὐτ.Πράξ.5,15 τοὺς ἀσθενεῖς . . τιθέται ἐπὶ κλινῶν και κραδάττων, Πάπ. Μηναι.3,2 Συν.ξ ἐπὶ πυρωθέντος σιδήρου κραδάτου ἀπλόται· || δημ. ξυλινὴ κλίνη· 2) δημ. τὸ φέρετρον.

κράθη {ή} πάπ. ἡ κρᾶμβη βλ.λ.

κράθος {ὀ} Ἡσ. «ὁ λάρος».

κράθυος {ὀ} εἶδος ὄστρακοδέερμου : Ἐπιχ.42 ἀγει δὲ παντοδαπὰ κογχύλια, λεπιδᾶς ἀσπέτους κραθύους κεικιδάλους τηθύνια.

κράγγη {ή} δημ. «κράγγων βλ.λ.» Ἀριστ.Ζ1 525b,21, αὐτ.29 ἔχει δὲ και ἡ κράγγη πτερυγία ἐφ' ἑκάτερα ἐν τῷ οὐρᾷ Ἰδ.γρ. ἀντὶ κραγγώνι.

κραγγών-όνος {ή} κ. νεώτ. εἶδος καρίδος βλ.λ. : Ἀριστ.Ζ1 525b,2 τῶν μὲν γὰρ καρίδων αἰτε κυραὶ και αἰ κραγγόνες και τὸ μικρόν γένος· || νεώτ. ζωολ. ὄψοικογενῆ, καριδιῶν μακροῦρων μαλακοστράκων· 2) Ἡσ. κίσσα.

κραγαρίτης {ὀ} νεώτ. ὄρυκτολ. πυριγενὲς πέτρωμα ἐκ τῶν ἀπλιτῶν.

κράγεται {ὀ} {κράζω} ὁ κράζων, ὁ κεκρακτής, ὁ φλύαρος, ὁ φωνακλᾶς : Πινδ.Ν 3,82 κραγεται δὲ κολοιοὶ ταπεινά, νέμονται.

κράγιον Ἡσ. «σύστρεμμα {κῶδ. σύστριμμα} ἐν κεφαλῇ».

κραγιόνει {τὀ} {γαλλ.} δημ. γραφίς ἐκ χρωστικῆς οὐσίας πρὸς ἰχθυογράφειν ἢ ζωγραφικὴν· || συνεκδ. ἰχθυογράφημα ἢ εἰκὼν ἐκτελεσθεῖσα διὰ κραγιόν· 2) σκευασία ἐρυθροῦ χρώματος, δι' ἧς αἱ γυναικες βάπτουσι τὰ χεῖλη αὐτῶν.

κραγόν {κράζω} ἐπίρρ. ἀντὶ προγόν βλ.λ.

κραγόν {κράζω} ἐπίρρ. κ. κτ. ἀνασθιθ. τοῦ τόνου κραγόν {πρβλ. Ἡρωδιαν.ἐν Ἄττ. προσωδία 2,20} κραυαστικῶς, με ξεφωνητό, ἰδ. συμφρ. μετὸ τοῦ κράζω, ὡς ἐπιτατ. : Ἀριστφ. Ἰνπ.487 διαδασεῖ ἡμῶς ἀπαντας και κράγων κεκράζεται, Εὐστ.Πον. 164,40 φρομῖνος πολυρρόβιος κραγόν, ὁ δὲ λέγεται ἀνακράζοντες· πρβλ. φρ. βάδων βαδίζεται.

κράγος {ὀ,ή} {κράζω} ἐπιθ. σχηματισθὲν ὑπὸ ἀρχ. γραμμ. ἐκ τοῦ κραγόν βλ.λ. ὁ κραυαστής, κεκρακτής, φωνακλᾶς· Ἀρκ.ἀδ.47,4 «κράγος ὁ κραυαστικός».

κραγός {ὀ} λεξ. τὸ κραυάγμα· Ἡσ. «κραγόν, κραυγή».

κραδαίνω {ρίζ. κραδ-, κράδη} κ. μσν. κ. νεώτ. σείω, τινάσσω τι ἰσχυρῶς, βιάσις, πάλλω τι, κινῶ τι με πιναγμούς : Ξενοφ.25 ἀναευσθε πόνοιο νόου φρενὶ πάντα κραδαίνει, Αἰσχ.Πρ.1047 χθῶνα δ' ἐκ πυθῶνος αὐταῖς ρίζεσις πνεύμα κραδαίνει, Εὐρ. Ἡρ.1003 ἀφανίτω Πάλλας κραδαίνουσα ἔγχος, Ἀριστφ. Ἀχ.965 δε τὴν Γοργόνα πάλλει, κραδαίνων τρεῖς κατασκίους Λόφους ἰσχύολ. «κραδαίνειν κυριῶς, τὸ τὰ τῆς σικῆς φύλλα σείειν και πᾶλλειν», Πλούτ. Ἡθ.210E τὸ δόρυ κραδάων εἰπον, Ἀνακρόεοντ.27Α,9, Καλλιγ.Θάμ.Βλ.262 διέσχισε τοὺς . . ἀφώνους χωρικῶς και κραδαίνων τὴν ἀστραγαλίτων του· || ὀμ. κ. παθ. π. Ὀμ. μ. ἐν Ἰλ. κ. μ. κτ. μτχ. κραδαίνωμένη, κραδαίνωμενον : Ἰλ.Ν 504, αὐτ.Ρ 524 ἐν δὲ οἱ ἔγχος υψύοισι μάλ' ὄξυ κραδαίνωμενον λυε γυῖα, Πολύβ. 6,25,5 τὰ δε δόρατα . . κραδαίνωμενα δι' αὐτῆς τῆς τῶν Ἰππων κινήσεως τὰ πλείστα συνεντριβετο, Ἀντιφιλ.ΑΠ 6,97, Ἀρρ.Τακτ.39,2 ἰσκόνητον ὡς μάλιστα κραδαίνωμενον χρῆ ἐξικέσθαι, Συνέσ. Ἐπιστ.161 ἔσειεν ὁ θεός τῆς ἡμέρας πολλᾶκις . .

τό γάρ ἔδαφος ἐκράδαινετο, αἱ οἰκίαι τῆς πόλεως κρᾶδινομένην ὑπὸ τῶν ἀλλεπαλλήλων σεισμῶν ὑπέστεισαν σχεδὸν ὅλαι ρωγμαίαι καὶ πολλοὶ κατέρρευσαν" || μγν. παθ. ἐβ. ἐπὶ κώδω-νος, τίθεμαι εἰς παλμικήν κίνησιν : Φιλὸν.Ψ.Υπομν. Ψυχ.355,23. 2) τίθημι τὴ εἰς τρομώδη ἢ ταλαν-τευτικήν κίνησιν, ταρασσώ, κλώνω : Διον.Ἀλ.Ρωμ. 16,6 κρᾶδαινεῖν πόλιν (ἐπὶ σεισοῦ), Ἡρόδ.Ψατρ. ἐν Ῥ.ἡ.Ματ.58,76 κρᾶδαινεῖν τὸ σῶμα | ἐπὶ ἐπιλη-φίας), Ἀντυλλ.π.Ὀρειβ.86,24 (ἐπὶ λυγροῦ) : 3) τὸ παθ. ταρασσόμαι, κ. μτφ. τρέμω, φοβοῦμαι : Ἀριστλ.Οὐρ.290α,22 ἡ δ'ἄψις . . κρᾶδίνεταιαι, Θεόδωρ.Ψιγγ.8 σείσθαι καὶ κρᾶδαινεσθαι τὴν ὄψιν, Διον.Ἀλ.Ρωμ.10,9 ὄλης δὲ κρᾶδινομένης ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ τῶν δεινῶν τῆς πόλεως, Πλούτ.Ἀλέξ.74 ἄφνω πηλγέντω φρεσὶ καὶ κρο-δανθῆναι τὸ σῶμα, οὗτ.Κικ.34 ἤρατο τοῦ βίου κρᾶδινομένος τὸ σῶμα" 4) μτφ. προκαλῶ φυχικὸν σάλον, ἀνησυχίαν καὶ ταραχὴν προβλ.δημ. τρωτάτω ἐν τῇ σημ. ταύτῃ : Πλούτ.Ακκ.15 δια-στῆναι καὶ κρᾶδᾶναι τὴν Πελοπόννησον, αὐτ. Ἀντ.37 τοὺς πέραν Βακτρῶν Ἰνδοῦς ἐφάθησε καὶ πᾶσαν ἐκράδανε τὴν Ἀσίαν" 5) ρηματ.π. κρᾶδαμός, κρᾶδανσις (νεώτ κ κρᾶδασμα), κρᾶδαλός, κρᾶδανήρ.

κράδαλος [ὁ] (κράδη) Ἡσ κρᾶδαλοί, κλάδοι συκῆς.

κράδαλος-ἡ-ὄν [κρᾶδάω, κρᾶδαίω] σγδλ. ὁ εὐκόλως κρᾶδινομένος, παλλόμενος, πιασσομέ-νος: Εὐστ.1165,20 «εὐκράδαντος καὶ εὐκίνητος».

κράδαμωμον [τό] μγν. ἀντὶ καρδάμωμον βλλ. Ἀνδρόμ.π.Γαλ.14,41.

κράδανσις-εως [ἡ] [κρᾶδαίω] μγν. ἡ ἐνέρ-γεια τοῦ κρᾶδαινεῖν, ἡ σεισις, ἡ κίνησις τῆς γῆς, ὁ σεισμός : Ἐπικ.Ἐπιστ.2,48Υ.

κρᾶδαντήρ-ἦρος [ὁ] [κρᾶδαίω] νεώτ. ἠλε-κτρικὸν ὄργανον προκαλοῦν κρᾶδισμοὺς πρὸς θεραπευτικὸν σκοπὸν, ἠλεκτρικὴ συσκευὴ χρησι-μὴ ἐν τῇ ηλεκτροθεραπείᾳ.

κρᾶδασμός [ὁ] [κρᾶδαίω] μγν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀπατέλεσμα τοῦ κρᾶδαινεῖν, τρομώδης ἢ παλμικὴ κίνησις, κλωνισμός, τίνάμα : Ἐπικ.Ἐπιστ.2,48Υ [κτ. εἰκ. ἀντὶ κρᾶδανσις], Νικόμ. Γερ.Ἀρμον.4,10" ὁ τρόμος, ἡ ταραχὴ, ἡ κίνη-σις : Μαρκελλίν.Ψατρ.492 τῶ γινομένω περὶ τοῖς ἐξαικοντισμαῖς [αἰε] τῶν δορῶτων κρᾶδασμῶ, Σιμηλκ.Οὐρ.453,6" νεώτ. πυροβολ. ἡ καθέ-τως πρὸς τὸν ἄξονα κατὰ τὴν βολὴν παραγομένη παλμικὴ κίνησις τοῦ σωλῆνος τῶν μικρῶν ἰδίων πυροβόλων" 2) νεώτ. κτηνιατρ. συμπτωματικὴ ἐκ-δήλωσις χρονίων ἀπορέτων παθήσεων τῶν ἵπποι-δῶν, φέρουσα ἀρρυθμίαν τῆς ἐκπνοῆς.

κρᾶδαστικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀνηκῶν ἢ ἀναφε-ρόμενος εἰς τὸν κρᾶδασμὸν : κρᾶδαστικὴ κίνη-σις" || ὁ ἐπιφέρων, ὁ ποιῶν κρᾶδασμοὺς :

κρᾶδαστικὸν ἔδρανον (μηχάνημα τι ἠλεκτροκίνη-τον) ἐπίρρ. -ῶς.

κρᾶδῆμον [τό] δωρ. τ. τοῦ κρᾶδῆμον βλ.λ.) Ἡσ. «στεφάνη, μίτρα, τὸ ἐπικράνιον στεφάνωμα» : Εὐρ.Φοίν.1490 κρᾶδῆμα δικοῦσα κόμας ἀπ' ἄμας,

κρᾶδευταί [οἱ] Ἐπιγρ. ἀντὶ κρατευταί βλ.λ.)

κρᾶδεῶν Ἡσ. «κρᾶδεῦειν, κρᾶδαίνειν, σεσεῖν, τινάσσειν».

κράδη [ἡ] τὸ ἀνώτατον ἄκρον τοῦ κλάδου, τὸ ἄκρον τῆς τελευταίας διακλαδώσεως τῶν δέν-δρων καὶ ἰδ. τῆς συκῆς, τὸ κλώνηρον, τὸ βλαστά-ρῖ Γαλ.Αέξ.Ψπ.306 «συκῆς ἰο ἀκρέμονες» : Ἡ-σιόδ.Ἐργ.681 τόσσον πέτα' ἀνδρὶ φονεῖν ἐν κρᾶθῇ ἀκροτάτῃ, Ἀριστ.Ὀρν.40 τέττιγες . . ἐπὶ τῶν κρᾶθῶν ἄδουσι, Θεόδωρ.ΦΑιτ.5,1,3 ἐπὶ προσηγορίας τινὰς ἔχει ἰδίως, καθάπερ θαλίαι, κρᾶθῆ, κλήμα, Νικ.Ἐπιρ.853 σὺν δὲ κρᾶθῆς κτε-

ουσαν ἐπιστρώσαν κορῶν" || γεν. κλάδος, κλώνος καὶ ἰδ. τῆς συκῆς : Ἰππῶ.4 κρᾶδῆσι βλά-λεισθαι (ἐπὶ τοῦ φαρμάκου), Ἰππ.Ἐπικ.33, αὐτ. Ἐλκ. 12 κρᾶθῆς ἐν ὄψῃ φλοῖον χλωρῶν, Εὐρ.ἀπ.679 προσηγγύσασιν κρᾶδαίς ἐρινασί, Πάπ. κρᾶθος τῶν συκῶν" || κτ. ἐπέκτ. αὐτῆ αὐτῆ ἡ συκῆ : Ἀριστοφ.Εἰρ.627 τὰς κρᾶδας καθήσθιον (σγδλ. «κατέκοντον») 2) εἶδος ἐρυσίβης μελανιζού-σης τοῦς κλάδους τῶν δένδρων : Θεόδωρ.Φι.1,8,5 ἐπ'οἷς δὲ καὶ οἶον κρᾶδαί γίνονται, καθάπερ πτελέα" 3) σκηνικὸν μηχανήμα αἰωρήσεως τῶν ὑποκριτῶν ἐν τῇ κωμῳδίᾳ, παρεμφερές πρὸς τὴν μηχανὴν τῆς τραγωδίας : Πολυδ.4,128" || κτ. Ἡσ. «ἀγκυρίαι, εἴς ἣς ἐνήητοντο οἱ ἐν ταῖς τραγικαῖς μηχαναῖς ἐπιφανόμενοι».

κρᾶδιστής Ἡσ. «φαρμάκος, δ-ῶσις κρᾶδαίς βαλλόμενος» προβλ. κρᾶδῆ||.

κρᾶδιφορία [ἡ] μγν. τὸ φέρειν κλάδους συ-κῆς κατὰ τινα ἑορτήν : Πλούτ.Ἠθ.671Ε κρᾶδιφο-ρία τις ἑορτὴ καὶ θυροσοφορία παρ' αὐτοῖς, ἐν ἣ θυροσοφίαι ἔχοντες εἰς τὸ ἱερὸν εἰσίσαιν,

κρᾶδιαίως-α-ον [κρᾶδία] ὁ ἀνηκῶν ἢ ἀναφε-ρόμενος εἰς τὴν καρδίαν : Συνέα.Υγμν.2,29 κρᾶδι-αῖόν τὸ λέχευμα" || κ. μτφ. : Πρόκλ.Υγμν.1,6 κό-σμου κρᾶδιαίον κύκλον" 2) ὁ ἐκ ζύλου συκῆς πεπονημένος : Ὀρφ.ἀπ.199 κρᾶδιαίων λίκνον (ἀ-νακτ. τὸν) κρᾶδιαίων Διδόνυσον).

κρᾶδίας [ὁ] [κράδη] κ. ἰων. κρᾶδίης ὁ διὰ τοῦ ὀπου τῆς συκῆς πηγνόμενος" || Ἡσ. «κρᾶδίης τυρός, ὁ ὑπὸ τοῦ ὀπου τῆς κρᾶθῆς ηησσοόμενος" 2) κρᾶδίης νόμος ἀλωφιδῶν μελομένην κατὰ τὴν μαστίγωσιν τῶν κρᾶδισπιῶν βλ.λ. : Ἡσ. «κρᾶδίης νόμος, νόμον τινὰ ἐπαυλοῦσαι τοῖς ἐκπεπονημένοις φαρμακοῖς κρᾶδαίς καὶ θρίσις ἐπιρραβδίζομέ-νοις» : Ἰππῶν.96.

κρᾶδίη [ἡ] ἰων. κ. ἐπ. τ. τοῦ καρδία βλ.λ.) : Ἰλ.Κ 94 κρᾶδίη δὲ μοι ἐξω στήθεσσιν ἐκβρώσκει.

κρᾶδίνος-η-ον [κράδη] μων. ὁ τῆς κρᾶθῆς, ὁ ἐκ κρᾶθῆς βλ.λ.), σίκινος : Μιχ.Ἀκομ.2,38σ στιχ. 149 [ἐκδ. Λάμπρου] κρᾶδίνου δένδροιο σπέρμα.

κρᾶδισός [ὁ] μγν. ἡ κρᾶδισίος ὄγγειον οἴνου, κρατηρίσκος : Πολυδ.6,14 (πιθ. κρᾶδισός).

κρᾶδοπώλης [ὁ] [κρᾶδος-πωλῶ] σγδλ. ὁ πω-λῶν κλάδους συκῆς, ἦτοι ὁ ἀγροικός : Εὐστ.1409,64.

κρᾶδος [ὁ] κ. νεώτ. νόσος τῶν φυτῶν μελανί-ζουσα τοὺς κλάδους αὐτῶν : Θεόδωρ.Φι 4,14,4 κα-λεῖται δὲ σφακελισμός μὲν, ὅταν αἰ ρίζαι μελαν-θῶσι" κρᾶδος δὲ, ὅταν οἱ κλάδοι" 2) ἡ κρᾶ-δη βλ.λ.) : Διοσκ.ι.128 [δ.γρ. ἀντὶ κλάδοις].

κρᾶδοφάγος-ον [κρᾶδος-τρώω] ὁ τρώγων τοὺς νεαροὺς βλαστοὺς τῆς συκῆς" 2) τὸ ἄρσ. ὡς οὐς. Ἡσ. κρᾶδοφάγος ὁ ὄγροικός : Εὐστ.1409,63 «οἱ ἀγροικοὶ καὶ κρᾶδοφάγοι λέγονται καὶ κρᾶδο-πῶλαι, ὡς ἀπὸ φύλλων καὶ δένδρων πορίζομενοι» : Κάμ.Ἀδέσπ.1049.

κρᾶδῶ-ῶν, μ.κτ. μτχ. κρᾶδῶν, κρᾶδαίω, σεῖω, πάλλω : Ἰλ.ἡ.213 κρᾶδῶν δολιχόσκιον ἔγχος, αὐτ.Ν 583 ἔξω δόρου κρᾶδῶν, Ὀδ.Τ 438" 2) ἐπὶ δένδρων, πάχωω ἐκ τῆς νόσου κρᾶθῆς βλ.λ.2) : Θεόδωρ.Φι 4,14,4.

κράζω κ. μων., νεώτ. κ. δημ., μέλλ. κεκράζομαι κ. μγν. κρᾶζω, ἄορ. α' ἐκράξα, προστ. κρᾶζον, ἄορ. α' μγν. ἐκέκραξα ἰσυνήθ. ἐν ΠΔ], ἄορ. ἔ-κρᾶζον κ. μγν. ἐκέκραγον, συνήθ. ἐν παρακ. κέ-κρᾶγα (ἐν σημ. ἐνεστ.) κ. μγν. κέκρᾶγα, προστ. κέκρᾶχθι, ἐν πληθ. κέκρᾶγες, ὑπερσυντ. κέκρᾶ-γαιν, ἐπὶ κόρακος, φωνιζῶ κρᾶ κρᾶ, κρᾶζω, κρᾶυγάζω ὡς κόραξ : Σοφ.ἀπ.208, Θεόδωρ.Σημ.53 ἐκράξα" κ. ἐπὶ ἐρωδιῶν : Ἀριστλ.Ζ1 609β,24 κρᾶ-ζαι τε γὰρ καὶ αἶμα, . . ἀφίστην ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν ὀχεύων" || γεν. ἐπὶ πτηνῶν : Διηγ.Ἀγίλλ.761 πουλί-ων γένη τὴν αὐγὴν καὶ νύκταν κηλαδοσίην, | τὲ

δὲ ἄλλα ἡμέραν κρᾶζοναι καὶ πρὸς ἑσπέραν ἄλλα· ἔκραζον τὰ κοκκῶρια κ. ἐπὶ βατράχων· Ἄριστφ. Βάτρ. 258 κεκραζόμεθα γ' ὅπως ἡ φάρυγιθ' ἂν ἡμῶν χανόσθη δι' ἡμέρας. . κοάζ' || γεν. ἐκβάλλω διατόρους κραυγᾶς, κραυγᾶς, Ἐριωνίδε, φωνάζω δυνατὰ, ἀνακραίω· Αἰσχ. Πρ. 743 σὺ δ' αὖ κέκραγε κανάμηλιζαι, Ἄριστφ. Πλ. 722 ὁ δὲ κεκραγῶς καὶ βοῶν ἔφευγε, Ξεν. ΚΠ 13,10 πάντας μὲν γὰρ ἅμα ἔκεκραγε, Δημ. 271 βοῶν ὁ βάσκονος οὗτος καὶ κεκραγῶς, Μέν. Σαρμ. II, 24 παῖδιον κεκραγῶς, ΠΔ Κριτ. I, 14 ἔκραζεν ἀπὸ τοῦ ὑποζυγίου, Πολύβ. 3, 24, 1 ἔκεκραγε ὅτι, Φιλόδ. Ρητ. I, 1068 κεκραγῶσιν ὡς, ΚΔ Ματθ. 14, 26 ἐταράχθησαν. . καὶ ἀπὸ τοῦ φόβου ἔκραζαν, αὐτ. Λουκ. 19, 40 ἐάν οὗτοι σιωπήσωσιν, οἱ λίθοι κεκραζέονται, αὐτ. Μάρκ. 10, 47 ἤρξατο κράζειν καὶ λέγειν, αὐτ. Αν. 12, 2 ἔκραζαν ὠδίνουσα, Λοκ. Δημῶν. 48 κεκραγῶτα καὶ λέγοντα ὅτι, Ρουφίν Ἐπιγρ. ΑΠ 5, 86 τὸ σῶμα κέκραγεν, ὡς βελέων δεξιάνων φαρέτην, Ἐπιγρ. ἔκραζεν θία' κ. μτ. αἰτ. κ. ἀπαρφ.· Φιλόδ. Ρητ. 2, 988 κ. ἐμπροθ. Ἰπρόσι· Ἄριστφ. Βάτρ. 982 κέκραγε πρὸς τοὺς οὐκίτας ἰεφώναι· κ. μτ. συστοχ. αἰτ.· Αἰσχ. ἀπ. 281, 5 μέλος κέκραγα, Σοφ. ΑΙ. 1236 ποῖου κέκραγε ἀνδρὸς ὦδ' ὑπέφρνον (περὶ ποίου), ΚΔ Ἰω. 12, 13 ἔκραζον ὠσαντι, ΘΛειτουργ. βασιλείου τὸν ἐπινίκιον ὄμιον φέοντα, βοῶντα, κεκραγῶτα καὶ λέγοντα· 2) διὰ κραυγῶν ἔξαιτομαί τὴν θείαν βοήθειαν· ΠΔ Φαλμ. 85, 3 ἔλεψάν με, κύριε, εἰ πρὸς σέ κεκραξῆσαι ὀλην τὴν ἡμέραν, αὐτ. 87, 2 ἡμέρας ἐκκράξα καὶ ἐν νυκτὶ ἐναντίον σου· 3) μτ. αἰτ. πράξιμ. ζητῶ τὴ μετὰ κραυγῶν, ἐγγέρω κραυγᾶς περὶ τίνος πράγματος· Ἄριστφ. Σφ. 103 εὐθύς δ' ἀπὸ δорηπτοῦ κέκραγεν ἐμβάδας· 4) μόν., νεώτ. κ. δημ. μτ. αἰτ. προσ. καλῶ, προσκαλῶ τινα νὰ ἔλθῃ ποῦ, φωνάζω κάποιον· Ἐρωτόκρ. I, 685 κράζει τὴ Νένα τζι, χωστά μέσα στὴν κάμερά τζι, | μὲ σιγανόδα καὶ ντροπὴ τοὶ λέει τὸ κρουφά τζι, αὐτ. 2, 234 ἔναν κοπέλιον ἤκραζε, κὶ εἰπέν του νὰ τὰ βγάσῃ, Κάλανδ. κράζει τοὺς μάγους καὶ ρωτᾷ | ποῦ ὁ Χριστὸς γεννᾶται, Σολωμ. Ψυ. χουλ. 3 ὄλα τὴν ἔκραζαν, | ἄλα τ' ἀστέρια, - κράζε τὸ γιατρό· || μόν. λέγω, καλῶ τινα εἰδ' ὀνόματος, ὀνομάζω· Πρόδρ. 2, 319 καὶ εἰ πάντες νὰ μὲ κρᾶζοῦσιν, ὁ σπαταλοκρομμύδης· κ. παθ.· Ἐρωτόκρ. 2, 1839 Δρακόμαχος ἐκράζοντο, κὶ ἤριζε τὴν Κορώνην, αὐτ. 1744 ὀποιος μὲ σπλαζῶν κὶ ἀρχοντιά τὸν ἄλλο μας νικήσῃ, | νὰ κράζε- τοὶ πλιά δυνατὰς (νὰ θεωρηθῆι)· 3) δημ. κοινοποιῶ τὴ διὰ κήρυκος, διακηρῖσω, διαλαλῶ· ἔχασε τὸ δακτυλίδι του κὶ ἐβάλε νὰ τοῦ κρᾶζον ἂν τὸ βρῆκε κανεῖς, - ἐβάλε νὰ τοῦ κρᾶζουν τὰ καινούργια κρασιὰ· 6) ρηματ. π. κρά- κτις, κράκτρια, κραξιά, κρᾶξιμ. **κραθείς**-έντος-εἰσα-ἐν μτχ. παθ. ἄορ. τοῦ κερᾶνυμι βλ.λ. **κραθῆναι** παθ. ἄορ. ὄπαρφ. τοῦ κερᾶνυμι βλ.λ. **κραίνω** ποι. κ. κραίνας ἰκάρα, κρόστοι, μέλλ. κρᾶνέω κ. ἄττ. συνηρ. κρᾶνῶ, ἄορ. ἐκράνα, ἐπ. κ. ἰων. κρῆνας, κ. ἀπαρφ. κρῆναι, μέλ. μέλλ. ἀπαρφ. κρᾶνέσθαι (ἐν παθ. σημ.), παθ. μέλλ. κρᾶν- θήσομαι, ἄορ. ἐκράνθην, γ' ἐν. κ. πληθ. παθ. πα- ρακ. κερᾶνται, π. Ὀμ. συνήθ. ἐν χρ. ὁ ἐπ. ἐκτε- ταμ. ἐνεστ. κραίναω, παρατ. ἐκράιναω, ὄορ. προστ. κρῆνον, κρῆνᾶτες, ἀπαρφ. κρῆνας, γ' πρόσ παθ. παρακ. κερᾶνται κ. ὑπερνον, κ' κρᾶντο, ἄορ. ἐκρᾶνθῆν, φέρω τὴν εἰς πέρας, τε- λειῶ, ἐκτελῶ, ἐκπληρῶ, πραγματοποιῶ | ἴσ. «κρά- ανον» τέλεσον· Ἰλ. Α 41 τὸ δέ μοι κρῆνον ἐέλ- δωρ, αὐτ. 504, αὐτ. Ε 508 τοῦ δ' ἐκράινας ἐφε- τμάς (ἐξτετέλει τὰς διαταγὰς), Ὁδ. Ε 170 οἱ μὲν φέρ- τεροὶ εἰσι νοῆσαι τε κρῆναι τε ἰκαλύτεροί μου

εἰς τὸ νὰ ἐπινοήσωσι καὶ εἰς τὸ νὰ ἐκτελέ- σωσι, αὐτ. Υ 115 κρῆνον νῦν καὶ ἐμοὶ. . ἔπος, ὅτι κεν εἶπω, Ὁδ. Γ 567 ὁ δ' ἔπυμα κρᾶνυσι | ἐκπληροῦνται, πραγματοποιοῦνται, ὕμν. Ἐρμ. 559 καὶ τὸ κρᾶνυσι ἔκαστα, Πινδ. Ο 3, 1 κρᾶνῶν ἐφετμάς Ἡρακλέως, Βαχχ. 12, 45 δίκας θνατοῦς κρᾶνῶν, Ἐρμ. III, 2 ἐπὶ μοῦνον σοὶ ἐγὼ κρᾶνέω τᾶδε πάντα, Ἐρμ. Ἰων 464 μαντεύματα κρᾶνίει ἰδίδοι ἀληθεῖς χρημοῦσι· συνήθ. π. τραγ., ἰδ. ἐπὶ τῆς Μοῖρας κ. τῶν θεῶν· Αἰσχ. Πρ. 512 οὐ ταῦτα ταύτῃ Μοῖρᾷ πῶς τελευσφόρος κρᾶναι πέπρω- ται, Σοφ. Τρ. 127 ἀνάληπτα γὰρ οὐδ' ὁ πάντα κρᾶνῶν βασιλεῖος ἐπέβαλε θνατοῦς Κρονίδας, αὐτ. ΟΚ 914· κ. παθ. μτ. μέσ. μέλλ.· Ἰλ. Γ 626 σὺ γὰρ μοι δοκεῖ μῦθοιο τελευτῆ τῆδε γ' ὀδῶ κρᾶνέ- σθαι (κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον μοὶ φαίνεται ὅτι θὰ καταστῆ δυνατὸν νὰ ἐκτελεσθῆ), Αἰσχ. Πρ. 911 ἀρὰ Κρόνου τὸτ' ἤδη παντελῶς κρᾶνθῆσθαι ἰθὰ ἐκπληρωθῆ καθ' ὀλοκλήριον, αὐτ. Εὐμ. 347 λά- χη τὰδ' ἐφ' ἅμιν ἐκράσθη, αὐτ. Ἰκ. 943 μία φη- φος κερᾶνται (ἡ φήφος ἔχει ὀρισθῆ, ἀπεφασί- σθη), Ἐρμ. Ἐκ. 19 εἰδέναι γνῶμην στρατοῦ φῆφον τε κρᾶνθῆσαν (τὴν ὑπεριγύσασσαν φῆφον)· κ. ἐπὶ προσ.· Πινδ. Παιάν. 9, 34 ἐκράνθη ἰσχύλ. «ἐπετε- λέσθην»· 2) ὀρίζω, διατάσσω· Αἰσχ. Ἀγ. 369 ἔ- πρασαν ὡς ἔκρανον, Ἐρμ. Πλ. 1248 χρῆ πράσσειν ἅ μοῖρα Ζεὺς τ' ἔκρανε σοῦ πέρι, αὐτ. Ἰκ. 139· 3) ἀπολ. ἀσκῶ ἐξουσίαν, δεσποῦν, ἀρχῶ, κυ- βερνώ, ἐξουσιάζω· Ὁδ. Θ 391 δώδεκα γὰρ κατὰ δῆμον. . βασιλῆες ἀρχοὶ κρᾶνυσι· κ. μτ. συ- στοχ. αἰτ.· Σοφ. ΟΚ 449 ὀρθῶνος καὶ σκήπτρα κρᾶνεν | βερναρδ. Γρ. «νὰ διέπωσι τοὺς θρόνους καὶ τὰ σκήπτρα ὡς ἀργοντες», Ὀρφ. ἀπ. 1297 κρᾶνεν θέμιστας· || μεθ' Ὀμ. μτ. γενικ. εἶμαι βασιλεὺς, ἡγεμῶν, κυβερνήτης, διοικητῆς τίνος· Σοφ. ΑΙ. 1050 ὡς κρᾶνίει στρατοῦ, αὐτ. ΟΚ 296 ὁ κρᾶνῶν τῆσδε τῆς χώρας, αὐτ. 862 ὁ κρᾶνῶν τῆσδε γῆς, αὐτ. 926· κ. μτ. δοτ.· Ὀρφ. Ἀργ. 475· κ. μτ. αἰτ.· Ἐπιγρ. κρᾶνίεν Διὸς οἴκου· κ. ἐμπροθ. (ἐπί)· Ἄρετ. ὈΞ. Νούσ. 2, 2 ἐπὶ σπλήνα κρᾶνίεν (ἐπὶ) φλεβῶς, ἐξουσιάζω· 4) ἴσ. κρᾶνυομαι, . . τιμᾶσι· ὄμ. πιβ. κ. ἐν ὕμν. Ἐρμ. 427 κρᾶνῶν ἀθανάτους τε θεοὺς καὶ γαῖαν ἐρμηνίω, ὡς ἐγέν- οντο | ἔδρμ. τελειῶνων τὴν διήγησιν τῶν θεῶν καὶ τῆς γῆς, πῶς δηλ. ἐγένοντο· 5) ἀμθ. καταλήγω, τελευτῶ, ἀποβαίνω, ἐρχομαι εἰς πέρας· Αἰσχ. Χο. 1075 ποτ' ἔδῃτα κρᾶνε, ποτ' καταλήξει. . μένος ἄτης· || ἐπὶ νάσου, εὐρίσχομαι εἰς τὸ κρίσι- μον σημειῶν· Ἄρετ. Χρον. Παθ. 2, 8, αὐτ. ὈΞ. Νούσ. I, 1· 6) εἰδ. Ἰσρ. ἐπὶ ὄστων, λήγω, περατοῦμαι· Ἰνν. Ἀρθρ. 45 ὄρη κρᾶνυσι, Ἄρετ. Χρον. Παθ. I, 7, αὐτ. Β' || ἐκτείνωμαι, ἐξαπλοῦμαι· αὐτ. ὈΞ. Νούσ. 2, 6 κρᾶνιεν ἠπὸ ἧπατος ἐς νεφροῦς.

κραινήλη (ἠή κ. νεώτ. ἡ κατάστασις τῆς μέ- θης, καθ' ἣν ἐπέχεται αὐτοκότεις τοῦ λογικοῦ, ἡ ὑπερβολικὴ μέθη) Φρύν. ἐν ΑΒ 45, 13 «κραινήλη ἡ ἀφ' ἐσπέρας ἀκρι εἰς ὄρθρον ποσις, καὶ παραφορὰ τῆς διανοίας», Ἀμμών. 85 «κραινήλη μὲν ἡ χθεσι- νῆ μέθη δὲ ἡ τῆς αὐτῆς ἡμέρας γινομένη οἴνωσις»· Ἄριστφ. Ἀχ. 277 ἐκ κραινήλης ἔκωθεν εἰρήνης ῥοφήσις τρύβλιον (μετὰ τὴν μεθην), αὐτ. Σφ. 1255, Ἀλεξ. 9, 8 τὰς κεφαλὰς ὕγιεῖς ἔχειν ἐκ κραινήλης, ΚΔ Λουκ. 21, 34 μήποτε βωρηθῶσιν ὕμῶν αἱ καρδίαι ἐν κραινήλῃ καὶ μέθη καὶ με- ρίμνας βιοτικαῖς, Λοκ. Προσ. Πταίσμ. I οἱ δὲ χθε- σινής κραινήλης ἀνάμειστον ἐπὶ φωντὸ με εἶναι, Πρὸκ. Γοτθ. 1, 3-διετέλει ἐν κραινήλῃ· || μεθ, οἴνωσις, οἰνονυματίας· Μέν. Κόλλ. 47, Θεμιστ. Λόγ. 2, 36Α, Ἄκλιφρ. 1, 37· 2) ἡ μετὰ τὴν μεθην καρθῆβια, ἡ ἐκ τῆς πολυποσίας κεφαλαλγία· Ἰνν. Ἄερ. 3 ὀκόσο μὲν γὰρ κεφαλὰς ἀσθενεῖς ἔχουσιν, οὐκ ἂν εἴσαν ἀγαθοὶ πίνειν' ἡ γὰρ

κραπαλή μάλλον πιέζει, Ἀριστλ.Πρ.873α,37·
3) νεώτ. ἀκολασία, ἀκόλαστος βίος, ἀργιώδης
 ζωή: Ραγκ. Ἀλλ.149 ζῶν ἄλλοι εἰς ἄλλας τρυ-
 φάς καὶ κραπάλας, - διήλθε· τὸν βίον του ἐν
 κραπάλῃ || νεώτ. κ. ἡ ἀλόγιστος σπατάλη.

κραπαλικός-ή-όν (κραπαλή) μιν. ὁ οἶνω βε-
 θαρμημένος, οἰνόφυλξ, μέθυσοσ, μεθυσιμένος:
 Εὐστ.Πον.22,84 κραπαλικός ὡς ἐξ οἴνου ἀνα-
 στήσεται.

κραπαλόβοσκος (ῶ, ἡ) (κραπαλή-βοσκόσι ὁ ἐκ
 τῆς κραπαλῆς βόσκων, τρεφόμενος ἢ προερχό-
 μενος: Σώπ.25 τοῖς ὑπὸ πολλῆς κραπαλοδόσκου
 δίφης κατόχοις.

κραπαλόκωμος (ῶν) (κραπαλή-κώμοσι ὁ ἐν
 καταστάσει μέθης περιφερόμενος καὶ ἄδων, ὁ
 ἐν κραπαλῇ κωμάων: Ἀριστφ.Βάτρ.217 ἠνίχ· ὁ
 κραπαλόκωμος τοῖς Ιεροῖσι Χύτροισι χωρεῖ
 κατ' ἐμὸν τέμενος λαῶν ὄχλος.

κραπαλώ-ών (κραπαλή) κ. νεώτ. εἶμαι ἐν
 κραπαλῇ, διατελῶ ἐν καταστάσει μέθης, εἶμαι οἰ-
 νόφυλξ, μεθυσιμένος: Ἀριστφ.Πλ.298 Κύκλωπα . .
 πήσαν ἔχοντα . . κραπαλῶντα, Ἐπικ.ῶν.114 μει-
 ρακίων τινῶν κραπαλῶντων, Πολύβ.15,33,2 ἐξήλ-
 θε κραπαλῶν εἰς τὸ στάδιον, Φιλ.1,260, Πλούτ.
 Δμ.7 κραπαλῶντες ἄνθρωποι . . κατέχουσι τὸ
 βῆμα, Λουκ.Δις Κατ.17 περίησι . . ἔσπεφανωμένοι
 κραπαλῶν διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης· **2)** ἔχω
 καρθάρσιαν, κεφαλαλίαν ἐκ τῆς κραπαλῆς: Φι-
 λώλλ.24 παρέω Λέσθιν, Χτών . . ὡστε μηδένα
 κραπαλῶν, Ἀλεξ.286 ἐχθρᾶς ὑπέπινες, εἶτα νυκτὶ
 κραπαλῆς, αὐτ.255,1 εἰ τοῦ μεθύσκεσθαι πρότε-
 ρον τὸ κραπαλῶν περιγίγνεσθ' ἡμῖν, Πλάτ.
 . . μιν.176D κραπαλῶντα ἐτι ἐκ τῆς προτερσίας·
 ἡ ἢ πρόττω ὡς οἰνόφυλξ, μεθυσιμένος:
 Σουῖδ. ἐπὶ τοσοῦτον κραπαλῶν, ὡστε ἀρμάμα-
 ξαν συμπήξασθαι . . καὶ ἐπιζῆσαν ζευγυίνειν τοὺς
 ἡττημένους βασιλεῖς· **3)** εὐαχούμαι, εὐθυμῶ:
 Δίων Κ77,17, Ἀλκιφρ.,34 || νεώτ. δίωγα βίον
 ἀκόλαστον, ἀργιῶδη, ἀκόλασταίω, ἀσωτεύω.

κραπαλώδης-ους-ες (κραπαλή) μτγν. κ. νεώτ.
 ὁ παραδεδομένος εἰς τὴν κραπαλήν, ὁ μέθυσοσ:
 Πλούτ. Ἠθ.647B τῆς φυχῆς τὰ ἐλαττώματα κατη-
 πλιστάο, εἶτε κραπαλώδεις τις εἴη καὶ μέθυσοσ.

κραπαλωδῆς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τὸν
 τρόπον τοῦ ἐν κραπαλῇ διατελοῦντος, τοῦ μεθύ-
 σοσ, σὰν τὸν μεθυσιμένο: Φιλόδ.Ρητ.2,22S κραι-
 παλωδῶς αὐτοσχεδιάζειν.

κραπνοθάτις-ιδος (ἡ) (κραπινός-βαῖνω) μιν. ἡ
 κραπινώσ, ταχέως πορευομένη: Πρόδρ.Ἐπιστ.53.
κραπνοπόρος-ον (κραπινός-πορεύομαι) μιν. ὁ
 κραπινώσ, ταχέως πορευόμενος: Πρόδρ.Ἐπιστ.29.
κραπινός-ή-όν (ῖσι, κρηπ-, κραπ-, συγκρ. κραι-
 πινότερος ὀρηκτικός, ταχύς, γρήγορος, γοργός:
 Ἰλ.Π.671 πέμπε δὲ μιν πομποῖσιν ἅμα κραπινόσι
 φέρεσθαι, αὐτ.Ζ.505 ποσὶ κραπινόσι πεποιθῶς,
 Ὀδ.Ε.383 ὥρσε δ' ἐπὶ κραπινῶν Βορέην, αὐτ.Ζ.
 171 κραπινῶν . . θυέλλαι, Πινδ.Π.4,90 βέλος . .
 κραπινῶν. αὐτ.209 κυλινοδονοτὸ τὸ κραπινότε-
 ραι ἢ . . ἀνεμῶν στίγχεσ ἰεπὶ τῶν Συμπληγάδων,
 αὐτ.ῶν.133 σθένει κραπινόσι, Αἰσχ.Πέρσ.95 κραι-
 πινῶ ποδῖ, Σοφ.Ἰγν.213 πηδῆσαιμιν κραπινόσι·
2) μτφ. ὁ ταχέως ἐπερχόμενος, ὁ σπεύδων, ὀξὺς,
 ταχύς: Ἰλ.Ο.590 κραπινότερος μὲν γὰρ τε νόσος,
 ταχὺς ἢ τὸ οὐδ' κτ. πληθ. κραπινῶ ὡς ἐπίρρ. ἀντὶ
 κραπινῶσ βλ.λ.: Ἰλ.Ε.223 κραπινῶ . . διωκόμεν ἢ-
 δὲ φέρομαι, Ὀδ.Ρ.27 κραπινῶ ποσὶ προδιθάσ.

κραπινούνη (ἡ) μιν. ἡ ταχύτης, ἡ ὀξύτης:
 Τζέτζ.Ἰλ.21)

κραπινούτος-ον (κραπινός-σεύομαι) ὁ κραι-
 πινῶσ ὀρμῶν, ταχέως σπεύδων, ὁ ταχικίνητος:
 Αἰσχ.Πρ.279 ἔλαφρῶ ποδῖ κραπινούστον θάκον
 προλιπούσα· ἐπίρρ.-ως: Σχόλ.Αἰσχ.Πρ.279.

κραπινωφόρος (κραπινός-φέρω) ὁ ταχέως
 φέρων, μεταφέρων: Αἰσχ.Πρ.132 κραπινωφόρο
 δὲ μ' ἐπεμψαν αὖραι.

κραπινῶς ἐπίρρ. ὀρηκτικός, ταχέως, γρήγορα,
 γοργά: Ἰλ.Κ.162 ὁ δ' ἐξ ὕπνοια μάλᾳ κραπινῶς
 ἀνόρουσεν, Ὀδ.Θ.247 ποσὶ κραπινῶς θέομεν.

κραῖρα (ἡ) ἱκέρας, κεραία Ἡσ. ἡ κορυφή, ἡ κε-
 φαλή: Εὐστ.710,49· **2)** Ἡσ. τὸ ἀκροστόλιον.

κραῖρος (ῶ) Ἡσ. «κραῖροι στόλοι νεῶν» μέτωπα,
 κεφαλαῖα.

κράκ (τὸ, ἄκλ. ὄρη. ὁ ἦχος θραυομένου ἔξυλου.

κράκκινγκ μέθοδος (ἡ) Ἰγγλ. νεώτ. σύστημα
 διύλισεως τοῦ πετρελαίου εἰς θερμοκρασίαν ὑψη-
 λότεραν τοῦ κανονικοῦ βαθμοῦ ζέσεως πρὸς
 ἀποσύνθεσιν αὐτοῦ εἰς τὰ ἐξ ἂν σύγκειται στοιχεῖα.

κράκτης (ῶ) (κράζω) μτγν., μιν. κ. νεώτ. ὁ κε-
 κράκτις, ὁ κραγέτης, ὁ βοητής, ὁ φωνασικός:
 Σχόλ.Ὀδ.Ε.408, Πλούτ.Ἠθ.804C ὑπερβάλοι τις
 αὐτὸν ἀραεῖ καὶ κράκτις, κυκλοφόρου φωνῶν
 ἔχων, Πολυδ.5,90, Ἀδαν.2,24, Τζέτζ.Χλ.8,438·
2) μιν. ἕκαστος τῶν αὐλικῶν ὑπαλλήλων παρὰ
 Βυζαντινοῖς, οἵτινες ἐδίδον πρῶτὸ τὸ σύνθημα
 τῶν ἐπεφυγμένων τοῦ βασιλέως κατὰ τὰς ἐπιστά-
 μους ἐφορτάς· **3)** ὄμ. μιν. ὁ φάλητις ἐκκλησίας:
 Καντακ.141 ἕτεροι τῆς ἐκκλησιαστικῆς τάξεως,
 ἄδειν εἰδοτές, οὐδ' ἐπὶ τῆς τοιαύτης τελετῆς κρά-
 κτας εἶδος ὀνομαζέειν ἐστί·.

κρακτικός-ή-όν (κράζω) ὁ ρέπων, εἰς τὸ κρά-
 ζειν, ὁ κραυγάζων, ὁ θορυβώδης: Λουκ.Ὁνειρ.5
 λάλος εἰ καὶ κρακτικός, Σχόλ.Ἀριστφ.Σφ.34,
 Τζέτζ.Ἠσοδ.744· ὄμ. τὸ ὑπερθετ.-ώτατος: Λουκ.
 Συμπ.12 ὄντα καὶ κρακτώτατο κινῶν ἀπάντων.

κρακτρια (ἡ) λεξ. ἀνώμαλ. ἡλ. τοῦ κράκτις βλ.
 λ.) Ἡσ. ἐν λλακέρυζα.

κράλης (ῶ) (Ισραυικ.) κ. κράλ μιν., νεώτ. κ. ὄρη.
 παλαιότερος τίτλος τοῦ βασιλέως ἢ τοῦ ἡγεμόνος
 παρὰ τοῖς Σλαβίοις: Καισάρ.Δαν.ἐν Σάθ.3,46 ἐκο-
 ρῶνισσαν τὸν . . διὰ κράλην τῆς Οὐγγαρίας.

κραλότης-ητος (ἡ) μιν. ἡ ἰδιότης ἢ τὸ ἀείω-
 μα τοῦ κράλη βλ.λ.: Χρυσόβουλλ.Λόγ.ἐν Σάθ.1,
 235 ἐγένετο ἡ τῶν Σερρῶν πόλις ἐπὶ τὴν δού-
 λευσιν τῆς κραλότητός μου (ἐμοῦ τοῦ κράλη),
 αὐτ. εὐεργετήθησαν παρὰ τῆς κραλότητός μου
 (ἀπ' ἐμένα τὸν κράλη, προβλ. μεγαλειότης).

κράμμα-ατος (τὸ) (κεράννυμι) κ. νεώτ. τὸ ἀπο-
 τέλεσμα τοῦ κεράννυμι, τὸ ἐκ κράσεως προερχό-
 μενον, ἀνάμειξις ἢ σύνθεσις δύο ἢ πλείωνων πρα-
 γμάτων, μείγμα ἰδ. ὑγρῶν ἢ μετᾶλλων: Τίμ.Λοκρ.
 95B κράμα αὐτὰν κερασάμενος ἐκ τε τὰς ἀμε-
 ριστῶ μορφᾶς καὶ τὰς μεριστᾶς οὐσίας, ὡς ἐν
 κράμα ἐκ δύο τουτέων εἶμην, Φιλ.1,372 κράμα
 φυχῆς καὶ σώματος, Πλούτ.Ἠθ.1109B οὗ πᾶν μὲν
 τὸ ἀλαθῆρον κράμα παντοδαπῶν ποιητῶν
 ἀποφαίνουσι σύμμεικτον, αὐτ.119A ὡς κράμα τὰ
 μειμιγμένον ἐκ τε τῆς φυχῆς καὶ τοῦ σώματος, -
 ὁ χαρακτῆρ τοῦ Ἀλκιβιάδου ἦτο κράμα ἀρε-
 τῶν καὶ κακιῶν || ἰδ. ἐπὶ κεκραμένου οἴνου: Πλάτ.
 Ἀσμ.7,2 ὄψαλός σου κρατῆρ τορευτός, μὴ
 ὑστεροῦμενος κράμα, Πλούτ.Ἠθ.140F ὡσπερ γάρ-
 τὸ κράμα καίτοι ὄδατος μετέχον πλείονος οἴ-
 νου κολοῦμεν, Διοσκ.1,13, Πάπ. κράμμα . . κρᾶ-
 μα οἴνου καὶ ὄδατος || ὄμ. ἐπὶ φαρμάκου:
 Ἰππ.Γυν.2,21, Ἀρχιγ.π.Γαλ.13,265· **2)** μτγν. κ. νεώτ.
 ἐπὶ μετᾶλλων, τὸ ἐκ συντήξεως ἢ συγχωνεύσεως
 δύο ἢ πλείων μετᾶλλων προερχόμενον ὁμοιογ-
 νές μείγμα: Στράβ.13,1,56 ἢ προσλαβοῦσα χαλκόν
 τὸ καλοῦμενον γίνεται κράμα, ὁ τινεὶς ὀρείχαλ-
 κων καλοῖσι, - κράμα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου·
3) τὸ χρέμμα βλ.λ.: Ἀριστ.Πη.π.Διογ.Λ.2,67.

κραμάσι (ῶ) ὄρη. ἀφ.φ. τοῦ κεράννυμι.

κραματίζειν (κράμαι μιν. προσφέρεσθαι τὸ
 κράμα: ΚΠορφ.Ἐκθ.18,563 ἰεκδ.Β.).

κραμάτινος-η-ον [κράμη] πάπ. ὁ ἐκ κράματος μεταλλων πεποιημένος: **κραμάτινον σκεῦος**, **κραμάτιον** (τό) μγν. ὕποκορ. τοῦ κράμα βλλ. II: Διοσκ.Εὐπ.Ι,197, Σωφ.Ι,63.
κράμβελα Ἦσ. μνημεία.
κράμβελαός-α-ον [κράμβος] μγν. ξηρός, κατὰ ξηρόσ, ἀπεξηραμένος, πεφρυγμένος, ὀπτός: Ἦσ. «ξηρός καὶ καπυρός»: Ἀθην.9,376C δέλφας-κος, οὐ τὸ μὲν ἦμισι κραμβάλεον ἦν ἐπιμελώς πεποιημένον, αὐτ.381C τῆς φορῆνης ἤδη γενόμενης κραμβελαός.
κράμβελαστιάς-ύος (ἡ) Ἦσ. «γέλωσ ὁ μετὰ παιδίασ· ἰδιόρθ. ἀντὶ χαρμβαλιστιάσ(ι).
κραμβάλιζω [κράμβος] II Ἦσ. «κραμβάλιζουσι» καπυρίζουσι, κατασειουσι». **κραμβεσπάραγος** [κράμβη - ἀσπάραγος] I γλωσσ. τὸ κραμβοσπένοςον βλλ.
κραμβετέλος Ἦσ. «ξηρός καὶ καπυρός». **κραμβετί(ο)ν** (τό) πάπ. τὸ κραμβιον βλλ.: ἀπόστειλον κραμβεῖν [κραμβεῖον].
κράμβελαιον (τό) νεώτ. χμ. τὸ βρασκέλαιον βλλ. **κράμβη** (ἡ) κ. νεώτ. βοταν. τὸ πολυετές, ποώδες, λαχανοῦμενον φυτὸν κράμβη ἡ κρητική, τὸ ἀγριολάχανο, ἡ κραμπουτσάνα: Βατραχομ.163 κράμβαι, Ἰππῶν.37, Τελεκλ.27, Εὐδὴμ.π. Ἀθην.9,369E κράμβησ . . εἶναι γένη τρία, τῆσ τε καλουμένησ δάμυριδοσ καὶ λειοφάλλου καὶ σελιουσιόησ, Νίκ.ἀπ.85' || ἡ ράφανοσ βλλ.: Ἀριστλ.Ζ1551α,16 ἐπὶ τῆσ βράσανθου, ἦν καλοῦσι τινεσ κράμβην, Διοσκ.2,120 κράμβη ἡμεροσ, αὐτ.121 κράμβη ἀγρία: || νεώτ. βοταν. γένουσ σαυραρανθῶν φυτῶν, οὐ εἶδη εἶναι κράμβη ἡ λαχανώδησ, κ- ἡ ράφοσ, κ- τὸ νάπυ, δημ. τὸ λάχανο, τὸ κουνουπίδι, τὸ παρσποῦλι, ἡ ρέβα, τὸ σινάφι κ.ά.: 2) κράμβη θαλασσία τὸ ποώδεσ φυτὸν καλυκώστεγον τὸ ὀβολοειδέσ: Διοσκ.2,122, Γαλ.12,43. 3) φρ. μὰ τὴν κράμβην ἡ τὰσ κράμβασ, εἶδοσ ἄρκου πρὸσ ἀποφυγῆν χρῆσασωσ ἱερῶν ὀνομάτων [πρβλ. νῆ τὸν κῶνα]: Ἀνάγ.4, Ἐπιχ.25 νὰ μὰ τὰν κράμβαν, Εὐπ.74 μὰ τὰσ κράμβασ.
κραμβήεις-εντοσ-εσσα-εν [κράμβη] μγν. ὁ δμοιοσ πρὸσ κράμβην, ὁ ἐκ τοῦ γένουσ τῆσ κράμβησ βλλ.: Νίκ.Ἀλεξ.330.
κραμβίδιον (τό) ὕποκορ. τοῦ κράμβη βλλ. II: Γαλιῆ.4,54 «Ἀντιφάνησ τὴν ράφανο κρομβιδιον λέγει»: Ἀντιφάν.6 κρομβιδιον ἐφθὸν χερῖεν ἀστέιον πάνυ.
κραμβί(ο)ν (τό) κ. μσν. τὸ ἀφέφημα τῆσ κράμβησ: Ἐρωτιαν.89, II «κραμβιον» Σικελο τὸ κώνειον οὕτω καλοῦσιν»: Ἰππ.Γυν.Ι,63, αὐτ.2,121, Γαλ.19,114'. 2) ἡ κράμβη βλλ. II: Πρόδρ.2,195 κρομβιν καρδιαί δώδεκα χονδραὶ καὶ χιονάται.
κραμβί(ο)σ-ἰδοσ (ἡ) μγν. ἡ κόμηη τῆσ κράμβησ: Αἰλ.Ζ1,9,39 τίκεται καὶ ἐν τῆ κράμβη σκωλήκων γένουσ . . καλεῖται γοῦν κρομβίσ.
κράμβησ-η-ον II ξηρός, καπυρός, μεμεραμμένοσ: Ἦσ.: 2) ἐπὶ ἤχου, ἡχηρός, βροντώδησ: Ἦσ. «κράμβησ» καπυρὸν τινα γέλωτα καὶ ξηρὸν φασιν»: Ἀριστφ.Ἰππ.539 ἀπὸ κραμβοτάτου στόματοσ μάττυν ἀσειοτάτασ ἐπινοίασ.
κράμβησ [ἰ] [2] κ. νεώτ. νόσοσ τῶν ὀφθαλμῶν κ. ἰδ. τῶν σταφυλῶν, καθ' ἣν αὐταὶ συρρικνοῦνται καὶ ξηραίνονται πρὶν ἢ ὀφθαλμῶσ, δημ. σειριακά: Θεόδφρ.ΦΑητ.5,10, I' 2) νεώτ. ζφολ. γένουσ λεπιδοπέτρων ἐντόμων.
κραμβεσπάραγον (τό) [κράμβη - ἀσπάραγος] μσν. ὁ βλαστώσ τοῦ φυτοῦ κράμβη ἡ λαχανώδησ, ἡ ἀνθοκράμβη ἡ ἀσπαραγοειδήσ, τὸ μπρόκολο, ἄ. κραμβασπάραγοσ: Γεωπ.12,12.
κραμβεσάτων Ἦσ. «καπυρότατων». **κραμβοφάγος**-ον [κράμβη - τρώγω] ὁ ἐσθίων κράμβασ, ὄνομ. βατραχῶου: Βατραχομ.218 (δ.γρ. I.

κραμβοφάγῳ-έω [κράμβη - τρώγω] μσν. ἐσθίω, τρώγω κράμβασ: Μιχ.Ἀκομ.2,194,12 (ἐκδ.Λ.).
κράμβωτον Ἦσ. «ἐκτίνοσ τὸ ζῶον». **κράμω** (τό) δημ. τὸ ποώδεσ καὶ πολυετέσ φυτὸν κρήθιον τὸ παρόλιον.
κραμπί (τό) δημ. τὸ ποώδεσ φυτὸν κράμβη ἡ λαχανώδη ἡ κεφαλωτή.
κραμπελάχανο (τό) δημ. τὸ κραμπί βλλ.
κραμπουτί(ο)ν (τό) δημ. τὸ κραμπί βλλ.
κραμπουτσάνα (ἡ) δημ. τὸ ποώδεσ λαχανοῦμενον φυτὸν κράμβη ἡ κρητική.
κράνα (ἡ) δωρ. τ. τοῦ κρήνη βλλ. I: Ἐπιγρ. ὀμνύω . . κράνασ καὶ ποταμοῦσ: 2) Ἦσ. κεφαλή.
κράνα (ἡ) δημ. οἱ καρποὶ τοῦ φυτοῦ κρανεῖα ἡ κρανεά βλλ.
κράναιήσθεσ-ον [κραναός - πέδον] ὁ ἔχων ἔδαφοσ τραχὺ καὶ πετρώδεσ: Ὑγν. Ἀπόλλ.72.
Κράναϊα (ἡ) μγν. κ. νεώτ., ἐπιθ. τῆσ Ἀθῆνασ ἐν Φωκίδο: Παισ.10,34,7 ἀέσθητικεν Ἀθῆνασ ἐπικλησιν Κραναίασ ἱερὸν: 2) νεώτ. τοπωνύμιον ἐν τῆ ἡσάφ Κεφαλληνία.
κρανείνος-η-ον [κράνον] ὁ κρονεῖνοσ βλλ.: Ὑγν. Ἐρμ.460 I κῶδ. I, Ἰππ. Ἀγμ.30, Ξεν. Ἰππ.12,12, Στράβ.12,7,3 τὰ στυράκινα ἀκοντισμάτα, εἰκοῖτα τοῖσ κραναῖνοισ ἰδ.γρ. ἀντὶ κρανεῖνοισ, Διοσκ.Εὐπ. I,120, Πάπ. ράβδοισ κραναῖαισ.
κραναοῖκρον Ἦσ. κροῖρά τισ τοῦ ἱερεῖουσ.
κρανάει ἡ-ὸν ποι. τραχὺσ, βροχώδησ, πετρώδησ κ. Ὀμ. μ. ὡσ ἐπιθ. τῆσ Ἰθάκησ: Ἰλ. I,201 ἐν δῆμψ Ἰθάκησ κραναῖσ, Ὀδ. Α 247, Πίνδ. I,1,3 μῆ μοι κραναά νεμεσάσαι Δάλοσ συνήθ. ἐπὶ τῶν Ἀθῆνωσ: αὐτ. Ο 7,82 κρανααῖσ ἐν Ἀθῆναισ, αὐτ. I,3,38' || ὀθ. ὡσ κῶρ. ὄνομα Κραναά πόλισ κ. μ. Ἀθῆναι: Ἀριστφ. Ἀχ.75 ὦ Κραναά πόλισ κ. μ. I Κρανααί: αὐτ. Ὀρν.123 ἔπειτα μείζω τῶν Κρανωῶν ζητεῖσ πόλην || ἡ Κραναά ἡ ἀκρόπολισ τῶν Ἀθῆνωσ: Ἀριστφ. Λυο.481 τὴν Κραναάον κατέλαβον, ἐφ' ὅτι τε μεγαλόπετρον, ἄβαστον ἀκρόπολιν: || Κραναοὶ οἱ κῶταικοι τῆσ Ἀττικῆσ: Ἦρ. 8,44 Ἀθηναῖοι δὲ ἐπὶ μὲν Πελασγῶν ἐχόντων τὴν νῦν Ἑλλάδα καλεωμένην ἦσαν Πελασγοί, σὺνομαζόμενοι Κραναοί, Στράβ.9,1,18 ἀφ' οὗ καὶ Κραναοὶ ὀ ἔνοικοι: 2) μγν. γεν. σκληρόσ: Ὀππ. Ἀλ.5,396 κραναή χέλυσ κ. ἐπὶ ζύλουσ: αὐτ. 4,364 ράβδοσ κραναή: 3) ὁ κεντῶν, ὁ δάκτυλον, δηκτικὸσ, κεντητικὸσ: Ἀριστφ. ἀπ.560 κρανααὶ ἀκαλήφαι.
κρανεά (ἡ) μσν. κ. νεώτ. τ. τοῦ κράνεια βλλ.: Γεωπ.10,87,4 κρανεάσ ἐπίουρον.
κρανεεσθαί ἐπ. μέλλ. ποθ. ἀπαρφ. τοῦ κροῖνω βλλ.: Ἰλ. I,626 οὐ γάρ μοι δοκεῖ μῦθοσ τελευτῆ τῆδε γ' ὀδῶ κρανεεσθαί.
κράνεια (ἡ) [κράνον] κ. νεώτ. κρανεῖα κ. κρανεά τὸ φυτὸν κρανεῖα ἡ ἀρρην ἡ κραναί: Ἰλ. Π 767 φησὶν τε μέλιεν τε ταυφολοῖον τε κρῆνεῖαν, Ὀδ. Κ 242 καρπὸν τε κρανεῖα ἰέν χρ. ὡσ τροφή τῶν χοίρων, Εὐρ. ἀπ.782 τόδον κρανεάσ γυμνάσ τ' οἰχοῖστο, Πλούτ. Ρωμ.20 ἐνταῦθα δὲ καὶ τὴν κρῆνεῖαν ἔφα τὴν ἱερὰν γενονομένην, Αἰλ. Ζ1,1,23 ράβδοσ κρανεῖασ, αὐτ.12,43, Δημήτρ. Τρ. I ἀφάμενον βρόχον αἰπὺν ἀφ' ὕψηλοσ κρανεάσ, Ἐπιγρ. κρανεάσ τάλαντον ἰὲκ ζύλου κρανεῖα: || νεώτ. βοταν. γένουσ κρανεοειδῶν φυτῶν || τὸ σκληρὸν ὄμο καὶ ἔλαστικὸν ζύλον τῆσ κρανεάσ, ἐξ οὗ κατασκευάζουσ δόρατα καὶ τόξα: Σουῖδ. «τὸ ἐκ κρανεάσ δόρου»: Ἀνὺτ. ΑΠ 6,123 κρανεῖα βροτοκτινεα.
κράνεῖνοσ-η-ον [κράνον] κ. νεώτ. κ. κραναῖνοσ-η-ον ὁ ἐκ ζύλου κρανεάσ πεποικῆνοσ: Ἦρ.7,92 τόξα κρανεῖνα καὶ ὀστούσ καλαμῖνομ, Ξεν. Ἑλλ.3,4,14 κρανεῖνα παλτά ἐχοντεσ, αὐτ. ΚΠ 7,1,2, Ἀρρ. Ἀν. I,15,5 ζυστοῖσ κρανεῖνοισ πρὸσ τὰ

παλτά ἐμάχοντο' ἢ νεώτ. ὁ ἐκ τοῦ κερποῦ τῆς κρανείας προερχόμενος.

κρανιοειδή-ών [τό] νεώτ. βοταν. οἰκογέν. δικτυληθδώνων σκιασθαδών φυτῶν.

κράν[ε]ιον [τό] ὁ κορμὸς τοῦ φυτοῦ κράνεια βλ.λ. : Ἀνοξάνδρ.4,54 [πιδ.γρ.], Ἄμφισ38, Θεόφρ. Φ13,21, αὐτ.4,4,5 κρανείας.

κράνεις-α-ον (κράνιον) μτγν. ὁ κρανένιος βλ.λ. : Αἰλ.Ζ1,23 **ράβδος κρανεία** [ἰδ.γρ. ἀντί κρνεύας].

κράνιον [τό] κ. κράνιον ἀντί κράνειςον βλ.λ. : Θεόφρ.Φ13,21, αὐτ.4,4,5.

κρανίων-ώνος [ὀ] γλῶσσα. τόπος κατάφυτος ἐκ κρανείων βλ.λ.

κρανία [ή] κ. νεώτ. ἀντί κράνεια βλ.λ. : Ἰνπ.Μοχλ. 42 κρανίης, Διοσκ.Ι,119, Ἄρρ.'Αν.237 **θεσμός ἐκ φλοιού κρανίας** [ἰδ.γρ. ἀντί κρνεύας], Γαλ.12,41.

κρανιά [ή] δημ. τὸ φυτὸν κρανεία ἢ ἄρρον.

κρανιακός-ή-όν μον., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ κράνιον βλ.λ., ὁ τοῦ κρανίου : Λέων Φιλ. ἐν Ἄν.Βοσασ.368 **κρανιακὴ φλέψ**,

- κρανιακὴ κοιλότης, - κρανιακὰ ὀστά.

κρανίδιον [τό] Ἐπιρρ. κ. μιν. ὄστρον. τοῦ κράν[ε]ιον βλ.λ.), μικρὸν κρῖνος, μικρὰ περιεφάλαια' 2) ὄστρον. τοῦ κράνιον βλ.λ. : Παοδ.Αἰγ.6,74.

κρανιοκτομία [ή] νεώτ. Ιατρ. ἐχειρησίς καθ' ἣν ἀποκόπεται ἐκ τῶν κρανιῶν τοιχωμάτων ὀστεώδης κρημνός, ἐν περιπτώσει προῦρου ἀποστεώσεως τοῦ κρανίου.

κρανιολασία [ή] νεώτ. στρατιωτικὸν ἰηπευτικὸν ἀγώνισμα, καθ' ὃ ὁ τρέχων ἰηπεὺς νύσσει διὰ τοῦ ἔξισου ἢ τῆς σπῆθης αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν ἀνθρωπίνου ὁμοιώματος.

κρανικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ κρῖνος, τὴν περιεφάλαια.

κράνιος-η-ον μτγν. ἀντί κρανένιος βλ.λ. : Πλουσ. [2],5 τόξα τε κράνια καὶ ὀστάτους.

κρανίξαι Ἦσ. ἐπὶ κεφαλὴν ἀπορρίψαι' πρβλ. κερανίξαι.

κρανιογράμμα-ατος [τό] νεώτ. κ. κρανιογράφημα τὸ δι' εἰδικῶν ὀργάνων κατασκευαζόμενον διάγραμμα τῶν διαφόρων τομῶν τοῦ κρανίου.

κρανιογράφημα-ατος [τό] τὸ κρανιογράμμα βλ.λ.

κρανιογραφία [ή] νεώτ. ἡ περιγραφή καὶ μελέτη τοῦ κρανίου διὰ τῆς κατασκευῆς περιμέτρων, διαγραμμάτων κττ., λαμβανόμενων δι' εἰδικῶν ὀργάνων.

κρανιογραφικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κρανιογραφίαν, ὁ τῆς κρανιογραφίας βλ.λ.

κρανιογράφος [ὀ] νεώτ. ὄργανον δι' οὗ χαράσσεται ἡ κατατομή τοῦ κρανίου καὶ τοῦ προσώπου ἐπὶ πετάσματος καὶ προσδιορίζονται αἱ διάφοροι κρανιακοὶ γραμμαὶ κ. προσωματικαὶ γωναίαι.

κρανιοειδή-ών [τό] νεώτ. βοταν. οἰκογέν. δικτυληθδώνων φυτῶν.

κρανιοειδής-ους-ές νεώτ. ὁ ὅμοιος πρὸς κρανίου, ὁ ἔχων σχῆμα κρανίου.

κρανιοθηρία [ή] νεώτ. τὸ παρὰ πλείστοις πρωτογονίσι λαοῖσι διατηρούμενον ἐπὶ καὶ νῦν ἄγριον ἔθιμον τῆς θήρας τῶν ἀνθρωπίνων κεφαλῶν.

κρανιοθλάστης [ὀ] νεώτ. κ. **κρανιοθλάστης** τὸ ρόπαλον τῶν πρωτογόνων ἀνθρώπων, δι' οὗ ἔθραυον τὰς κεφαλὰς τῶν ἔχθρῶν αὐτῶν ἢ τῶν θηρίων' 2) εἶδ. Ιατρ. κ. βασιοθρύπτης βλ.λ.

κρανιοθραυσία [ή] νεώτ. Ιατρ. κ. κρανιοθρυψία ἢ κρανιοτριψία ἢ βασιοθρυψία βλ.λ.

κρανιοθραυστής [ὀ] νεώτ. κ. κρανιοθλάστης. - **κρανιοκέφαλος-ον** (κρανιον - κεφαλή) μον. ὁ παράφρων καὶ ἀνόητος : Πρόδρ.Π,113 ἂν ἔχω γειτόμαν τινά, κ' ἔχει παιδίον ἄγριον, | νὰ τὸν εἰπῶ τι μᾶθε το Γραμματικά, νὰ ζήση, | παρὰ κρανιοκέφαλον πάντως νὰ μ' ὀνομάσουν.

κρανιολασία [ή] νεώτ. Ιατρ. ἡ βασιοθρυψία. **κρανιοθλάστης** [ὀ] νεώτ. Ιατρ. ὁ βασιοθρύπτης.

κρανιολατρεία [ή] νεώτ. ἡ παρὰ τοῖς πρωτογόνισι λαοῖσι διαδεδομένη συνήθεια τῆς λατρείας τῶν κρανίων φουεθῆτων ἀνθρώπων.

κρανιολόγιον-ον (κρανιον - λαγιον) Φρόν. ἐν ΑΒ 49,12 **κρανιολόγος**, ὁ τὸ κράνιον ἔχων λέξιν ὁ φαλακρός : Κωμ. Ἀδέσπ.1050.

κρανιολογία [ή] νεώτ. κλάδος τῆς ἀνθρωπολογίας ἔχων ἀντικείμενον τὴν οπουδὴν τοῦ κρανίου ἀπὸ ἀνατομικῆς, μορφολογικῆς, ἐθνολογικῆς καὶ διανοητικῆς ἀπόψεως, ὡς καὶ τὴν συγκριτικὴν μελέτην τῶν κρανίων τῶν διαφόρων ἀνθρωπίνων φυλῶν ἢ καὶ τοῦ ἀνθρωπίνου κρανίου πρὸς τὰ τῶν πρωτογόνων ζῶων.

κρανιολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κρανιολογίαν βλ.λ. : **κρανιολογικὴ μελέτη** - **ἐξετάσις** ἔπιρρ. -**ὠς**.

κρανιολόγος [ὀ] ἢ νεώτ. ὁ περὶ τὴν κρανιολογίαν βλ.λ. ἀσχολούμενος ἐπιστήμων, ἐπιστήμων εἰδικὸς εἰς τὴν κρανιολογίαν.

κρανιομομακία [ή] νεώτ. Ιατρ. μαλάκυνσις τῶν ὀστέων τοῦ κρανίου, κ. ἰδ. τῶν βρεγματίων καὶ τοῦ ἰνακοῦ, ἐπισυμβαίνουσα εἰς τὰ ἐκ ραχιτισμοῦ πάσχοντα παῖδια.

κρανιομαντεία [ή] νεώτ. ἡ διὰ τῆς λεπτομεροῦς καὶ ἐπισταμένης ἐξετάσεως τοῦ κρανίου ματεία.

κρανιομαντικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κρανιομαντείαν βλ.λ., ὁ τῆς κρανιομαντείας ἔπιρρ. -**ὠς**.

κρανιομαντις-εως [ὀ] νεώτ. ὁ διὰ τῆς λεπτομεροῦς καὶ ἐπισταμένης ἐξετάσεως τοῦ κρανίου μαντεύμενος' πρβλ. κρανιομαντεία.

κρανιομετρία [ή] νεώτ. ἡ δι' εἰδικῶν ὀργάνων καταμέτρησις τῶν γωνιῶν, διαμέτρων κττ. τοῦ κρανίου πρὸς ἐπιστημονικὴν μελέτην αὐτοῦ.

κρανιομετρικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κρανιομετρίαν βλ.λ. ἔπιρρ. -**ὠς**.

κρανιομέτρον [τό] νεώτ. ὄργανον χρήσιμον πρὸς κατάλληλον στήριξιν τοῦ κρανίου διὰ κρανιολογικὰς μετρήσεις, ἢ κρανιοφόρον.

κράνιον [τό] μτγν. τ. τοῦ κράνειςον βλ.λ. : Γαλ.6,620.

κράνιον [τό] κ. μιν., νεώτ. κ. δημ. τὸ ἄνω καὶ πρὸς τὰ ὀπισθεν θολωτῶς ἀνεπαίσθητον ὀστέον μέρος τῆς κεφαλῆς τῶν ζῶων, ἰδ. τοῦ ἀνθρώπου, τῶν τετραπόδων καὶ τῶν πτηνῶν, ἧτιο τὸ ἀνώτερον καὶ ὀπισθεν κοίλον μέρος τοῦ σκελετοῦ τῆς κεφαλῆς, ἡ ἐγκεφαλικὴ κάψα, τὸ καθύκαλο' Ἀριστλ.Ζ1491α,31 «κεφαλῆς μὲν οὖν μέρη τὸ μὲν τριχῶτον κρανίον καλεῖται», ἐπὶ Ἰππου : Ἰλ.Θ84 **ὅτι τε πρῶται τρίχες Ἰππων κρανίῳ ἔμπεφύσσι** κ. ἐπὶ προσ. : Πίνδ.1341,72 **κρανίος ὄφρα** ἔξινον ναῦν **Ποσειδάωνος ἐρέροντα σχεθεῖ**, Εὐρ.Κύκλ.683 **τὸ κράνιον πάϊας κατάεγα**, Κρατίν.71, Πλάτ.Εὐθ.299Β **αἱ χρυσίον τε ἐν τοῖς κρανίοις** ἔχουσι πολὺ τοῖς ἑσπύτων, Λουκ.Τιμ.48 **κατάεγα** τοῦ κρανίου ὑπὸ τοῦ ἀρχαίστου, Ἠρωδίων.Ἰστ.7,7,4 **ἔβλεψαισθέντα** κατὰ τοῦ κρανίου τελευτήσαι, Μηνάϊ.1,3 **Συνεῖ, οὐλοσ τὴν τρίχα**, καὶ κεκαρμένη ὑποφαίνων, καὶ πλατὺ τὸ κράνιον, -**θλάσις** - συμπέσις τοῦ κρανίου, - **κάταγμα** τῆς βάσεως τοῦ κρανίου, Παπαδ.Χρ.Μηλ.118 ὁ λίθος, **θὰ συνέτριβε** τὸ κράνιον του, Σολωμ.Ἔθν.Υγν.65 **μὲ ὀλοσκορπίστα** μυαλά καὶ μὲ ὀλοσχίστα **κρανία** : ἰ συνεκδ. ἡ κεφαλὴ : Εὐδουλ.π.Ἀθῆν.7,330C **χολίκες** τε **βοσθ**, **κρανία** τ' ἄρναυ, νήσις τ' ἐρίφου, Ἄμφισ16 **μᾶσιχτα** κρανίων μέρη **ἀσσορκα**, Ἐριφ.π.Ἀθῆν.7,302 Β **ὑπογάστριον** θύννακος, οὐδὲ **κρανίον** **λάθρακος**. ἢ νεώτ. ὁ σκελετὸς τῆς κεφαλῆς, ἡ νεκροκεφαλὴ' ἢ νεώτ. ὡς τοπωνύμιον, ὁ λόφος ἐφ' οὗ ἔσταυρωθῆ ὁ Ἰησοῦς, ὁ Γολγοθάς : ΚΔΜατθ.27,33 **ἐθρόντες** εἰς τὰ

πον λεγόμενος Γολγοθά, ὁ ἐστὶ λεγόμενος κρανίου τόπος, αὐτ. ΐω.19,17.

κρανιοπαγής-ους-ές νεώτ. Ιατρ. τερατογονική διάπλασις ἀνήκουσα εἰς τὴν ομάδα τῶν διὰ τοῦ κεφαλικοῦ ἄκρου συνηνημένων διπλῶν τεράτων.

κρανιοπαπύρωσις-εως ἰή νεώτ. Ιατρ. ἡ δίκην παπύρου μαλακότης τῶν ὀστέων τοῦ κρανίου τῶν ἐκ ραχιτισμοῦ πασχόντων νεογνῶν ἀλλὰ πολυλάκις καὶ τῶν ὕγιων.

κρανιοπλαστία (ἠ) νεώτ. Ιατρ. ἡ κρανιοπλαστική ἡ δι' ἐγχειρήσεως ἀναπλήρωσις βλαβέντων μερῶν κρανιοκοῦ τινος ὀστού.

κρανιορροία (ἠ) νεώτ. Ιατρ. πάθησις, ἤς κλινικὰ χαρακτηριστικὰ ἡ ἐκροὴ ἑγκεφαλονωτιαίου ὕγρου ἐκ τῆς ρινὸς καὶ ἡ ἐγκεφαλικὴ πίεσις.

κρανιοσκοπία ἰή νεώτ. ἀνθρωπολ. ἡ λεπτομερὴς ἐπισκόπησις καὶ ἀκριβὴς περιγραφὴ τοῦ σχήματος καὶ τῶν ποικιλιῶν τοῦ κρανίου, πρβλ. κρυνιομετρία || εἰδ. ἡ κατὰ τὸ σύστημα τοῦ Γιάλλ, τοῦ Μπουχάναν κ. ἀ. διαγνώσις τῶν διανοητικῶν καὶ ἠθικῶν χαρακτήρων τοῦ ἀνθρώπου δι' ἐπισκοπήσεως τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ κρανίου.

κρανιοσκοπικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κρανιοσκοπίαν βλ.λ. ἑπίρρ.-ώς.

κρανιοσκόπος ὀ-ή νεώτ. ἀνθρωπολόγος ἡ ψυχολόγος μελετῶν τὰ κατὰ τὴν διαμόρφωσιν τῶν κρανίων πρὸς ἐξαγωγήν συμπεράσματος περὶ τῆς διανοητικῆς ἰκανότητος τοῦ ἀνθρώπου.

κρανιοσπονγίωσις-εως ἰή νεώτ. Ιατρ. ὀδυνηρὰ πάθησις τῶν ὀστέων τοῦ κρανίου χαρακτηριζομένη ἀνατομικῶς καὶ ἀκτινολογικῶς ὑπὸ τοῦ σχηματισμοῦ πολυαριθμῶν κοιλοτήτων ἐν τῇ διπλῇ τῶν ὀστέων.

κρανιοστάτης ἰή νεώτ. τοῦ κρανιοφόρου βλ.λ.

κρανιοσυστία ἰή νεώτ. Ιατρ. συγγενὴς παραμόρφωσις τοῦ κρανίου, προελευσθεῖσα ἐκ τῆς ἔλλειψεως ὀστεώσεως ἐπὶ τῆς μέσης γραμμῆς.

κρανιοτομία (ἠ) νεώτ. Ιατρ. ἡ δι' ἐγχειρήσεως εὐρεία διάνοιξις τοῦ ὀστέου κύτους τοῦ κρανίου πρὸς ἐξαίρεσιν ὄγκου ἢ αἰματώματος ἢ θραύσματος ὁποῦ ἢ βλάμητος πλειόντος τῶν ἐγκέφαλον. || εἰδ. μαιευτ. ἡ βασιοθρυψία βλ.λ.

κρανιοτόμος ἰή νεώτ. Ιατρ. κ. κρανιοτόμαν ἰή τὸ χειρουργικὸν ἐργάσιον, δι' οὗ ἐκτελεῖται ἡ κρανιοτομία βλ.λ., ἀ. βασιοθρυψία.

κρανιοφόρον ἰή νεώτ. τοῦ κρανιομέτρου βλ.λ.

κράννα αιολ. τ. τοῦ κρήνη βλ.λ. Ἐπιγρ.

κράννογκ (τά, ἀικ.) ἱκελτ. νεώτ. ἀρχαῖα λιμναῖα οἰκήσεις ἐν Σικωτία καὶ Ἴριανδίᾳ.

κρανοειδής-ους-ές νεώτ. ὁ δμοιος πρὸς κράνος, ὁ ἔχων σχῆμα κείνου.

κράνοκοιλότης ἰή κρανιον-κολάπτω μτγ. ἑιδος Διλητηριώδους ἀράχνης : Φιλοῦμ.15, Σχάλ. Νικ.Θηρ.764.

κράνοκοπή-τω (κρανιον - κόπτω) πάπ. ἐπὶ φυτῶν, ἀποκόπτει τὰς κορυφὰς, κορφολογῶ : ἐκρανοκόπησον πλειστα φυτὰ.

κράνον ἰή κ. νεώτ. τὸ φυτὸν κράνεια βλ.λ. : Θεόδωρ.Φαιτ.3,1,4, αὐτ.10,2 || κ. νεώτ. τὸ κράνειον βλ.λ. : Γαλ.δ,620 ἰδ.γρ.1, Φιλάργ.π. Ὁρειβ.5,20,5.

κρανοποιία (ἠ) μτγ. ἡ κατασκευὴ κρανῶν, ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν κράνη : Πολυδ.7,155.

κρανοποιός ἰή (κράνος - ποιῶ) χαλκῆς κατασκευάζων κράνη, ὁ κατασκευάζων περιφερειαίας : Ἀριστφ.Εἰρ.1235 ὡ κρανοποι, ὡς ἀθλίως πενήγαμεν.

κρανοποιῶ-τω (κράνος - ποιῶ) κατασκευάζω κράνη, χαλκῆς περιφερειαίας || μτγ.ἐπὶ προσ. λαλοῦντος κομπορρημόνας περὶ πολέμων, διηγουμένου περὶ κρανῶν καὶ λῶφων : Ἀριστφ.Βάτρ.1018 κρανοποιον οὐ μ' ἐπιτρέψει || ρηματ. π. κρανοποιία.

κράνος ἰή μτγ. κ. μσν. τ. τοῦ κράνον βλ.λ. : Γεωπ.7,35,1. || 2) ράβδος ἐξ ὕλου κρανεῖας βλ.λ. : Πάπ. σὺν οἷς περιεδέβλητο ἱματίοις τριβακοῖς δυσὶ καὶ χιτῶνι καὶ κράνῳ καὶ πλιψί.

κράνος-ουσι ἰή τὸ ἐκ μετάλλου ἢ ἄλλης ἀνθεκτικῆς ὕλης στρογγύλον κωδωνοειδὲς κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, προσταθεὸν αὐτῇ ἐν ὄρω μάχης ἢ πυρκαϊᾶς, ἀ. περιεφραδαία : Ἡρ.1,171 ἐπὶ τὰ κράνεα Λόφους ἐπιδέσθαι, αὐτ.4,180 ἀπὸ γὰρ Αἰγύπτου καὶ τῆν ἀσιπία καὶ τὸ κράνος φημι ἀπύχθαι ἐς τοὺς Ἑλληνας, Αἰσχ.Ἐπτ.385 Λόφους σείει, κράνος χαίτωμα, Εὐρ. Ἡλ.470 ἐπὶ δὲ χρυσώστυφον κρένει Σφίγγας θυξιν ἀσιδμον ἄγραν φέρουσαι, Ἀριστφ. Αχ.584 φέρε νυν ἀπὸ τοῦ κράνος μοι τὸ πτερόν, αὐτ.1103, Ξεν.ΚΠ.6,1,5 Ἰωθρακα ἐποίησατο καὶ χρυσῶν κράνος, Πλουτ.Ἡθ.789D ἐν οἷς τὸν γέροντος κἄν τὸ κράνος ἀποκρήφῃ τὰς πολιὰς, Λουκ. Ιστ.Συγγρ.23 ὡς μὴ χρυσῶν μὲν τὸ κράνος εἴη, Ἰουλ. Λόγ.2,53B, Ραγκ. Ἄλ. Ἐδνουφαζέ ἰ με τὸ κράνος βαρὺ στὸ κεφάλι, - τὸ κράνος τῶν στρατιωτῶν - τῶν πυροστειῶτων || νεώτ. κτ. ἐπέκτ. ἐλασφὸς κρανοειδὴς πῖλος ἐκ φελλοῦ καὶ ὑφάσματος ἐν χρήσει ἐν ταῖς θερμαῖς χώραις, ἡ κόσκα || νεώτ. σφαιροειδὴς ἐξ ὀρειχάλκου οὐσκευὴ καλύπτουσα στεγανῶς τὴν κεφαλὴν τῶν δυτῶν. || νεώτ. ναυτ. τὸ ἐξ ὀρειχάλκου ἐπικόλυμμα τῆς πυξιδοθήκης. || 2) μτγ. κάλυμμα ἀπέσπασμα : Ἀρετ.Χρον.Παθ.2,6 τὸ δὲ τοῦδε κράνος ὁ κοινὸς ἀήρ. || 3) κρύφις κατὰ τὴν πρῶτον πλοῖου : Τιμόθ.Μιλ.Πέρος.21 || 4) νεώτ. Ιατρ. κράνος νευρασθενικὸν ἀσφιδρὰ καὶ ἐπιμονος κεφαλαλγία ἢ οἰσμία πληροτήτος, συσφιγξῶς καὶ βάφρους || 5) δημ. τὸ ποῦδες καὶ ἐξωτικὸν φυτῶν, κοχλιορὶς ἡ ἄρμυρακία.

κρανοουργία (ἠ) μτγ. ἡ κρανοποιία βλ.λ. : Πολυδ.7,155.

κράνουρός ἰή (κράνος - ἐργάζομαι) μτγ. ὁ κρανοποιὸς βλ.λ. : Πολυδ.7,155.

κράνοφύρος ἐν νεώτ. ὁ φέρων, ὁ φερόντων κράνος.

κράντηρα ἰή ἠηλ. τοῦ κραντήρ βλ.λ.2) : Ὁρφ. ἀν.176, Ἀντίπ.Σιδ. ΑΠλ.4,220 κρἄντηρα τόνου.

κρἄντηρ-ηρος ἰή (κραίνω) ὁ ἐπιτελών, ἐκτελών, ὁ τελειώνων π. ἰδ. κτ. πληθ. κρἄντηρες οἱ σωφρονιστῆρες ὀδόντες οἱ τελευταῖοι φυλάμει καὶ συμπληροῦντες τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν : Ἀριστλ.Ζ1 501b,25 φαίνονται δὲ οἱ τελευταῖοι τοῖς ἀνθρώποις γομφίοι, οὐς καλοῦσι κρἄντηρας, περὶ τὰ εἰκοσιν ἔτη καὶ ἀνδρᾶσι καὶ γυναίξειν, Πολυδ.2,93 || γεν. ὀδοῦς : Νικ.Θηρ.447 αἰμαχθέντος ὑπὸ κρἄντηρος ἀραιού, Ρουφ. Ὀνομ.51 || κτ. ἐν. ὀδοῦς κείνου : Λυκόφωρ.833. || 2) ὁ δρχων, ὁ ἡγεμών : Ὁρφ. Ἀργ.313 κρἄντηρα βαῶν ταύρου.

κρἄντηριος-α-ον κτ. πληθ. ἥσ. «οἱ κρἄντωντες καὶ ἐπιτελοῦντες».

κρἄντης ἰή (κραίνω) μτγ. ὁ κρἄντηρ βλ.λ. : Λυκόφωρ.305 πημάτων. κ. κρἄντης χρόνος (σχόλ. «τελειώτης, πληρωτής».)

κρἄντηρ-ορος ἰή (κραίνω) κρἄντηρ βλ.λ.1) Ἐπιγραμμ.π.Παισ.8,52,6 ἀμύμητον κρἄντηρ ἔλευθερίας. || 2) κύριος, βασιλεὺς, κυβερνητῆς, ἡγεμών : Εὐρ. Ἄνδρ.508 ὡ χθονὸς Φθίας κρἄντορες, Σὺμ.Αἰπ. 6,116 ῥίζα. κ. κἄντορες Ἡμεβίων.

κράξ-ακόσι ἰή νεώτ. ζῳολ. γένος ἀλεκτοροειδῶν κρἄκιδων πτηνῶν.

κράξια ἰή (κράζω) δημ. τὸ κράξιμο βλ.λ. : Μαλακ.Πλάρος 3 θέλω τὴν κρἄτα, τὴν στριγγῖα, σἄν ἀπὸ σάλπιγγα κρἄξια | τοῦ γλάρου νὰ γρικῆται.

κράξιμο ἰή (κράζω) δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ κράζειν, ἡ κραυγὴ, ἰδ. ὁ κρἄντορ ἀλέκτορος ἢ κῆρακος. || 2) κλήσις, πρόσκλησις, ἰδ. ζῶων καὶ ὀρνίθων || π. κρηνηγίσις, ἡ διὰ τεχνιτῶν μέσων ἢ ὄργάνων ἀπομυμῆσις τῆς φωνῆς

των διαφόρων θηραμάτων υπό του ἐνεδρεύοντος κυνηγοῦ πρὸς προσέκκλιον αὐτῶν.

κράος Ἡσ. «ἐν ᾧ τὴν γῆν ἀκόλουσι, καὶ ἡ σκαλευσμένη ἄηλεος».

κραουρίτης (ἡ) νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτὸν βασικὸν φωσφορικὸν ὄλας τοῦ σιδήρου.

κράπατάλιας (ἰδ.) ὁ ληρώδης βλ.λ. : Φερεκρ.99.

κράπατάλιας (ἰδ.) κ. κραπατάλος κ. κραπάτα(λι)-λλος μγγ. κ. Ἡσ. εἶδος εὐτελοῦς ἡχθῶς: Ἡσ. :

|| δθ. ὁ μωρὸς, ὁ ἀνόητος: Ἡσ. || **Κραπαταλοί** τίτλος κωμῳδίας τοῦ Φερεκρ. ἐν ἧ λέγει ὅτι τὸ κραπατάλος ἐν Ἄδου δραχμῇ. Πολυδ.9,83 ἔδνομα δὲ τὴ νομίσματος καὶ κραπατάλους. . Φερεκρῆτης ὠνόμασεν ἐν τῷ ὁμνῶν μῶ δραματι. Λέγει δὲ τὸν μὲν κραπατάλον εἶναι ἐν Ἄδου δραχμῆν: Φερεκρ.π. Ἀθῆν.14,646C λήφει δ' ἐν Ἄδου κραπατάλον τριωδόλου καὶ φωθία.

κράριον (ἰδ.) πῶν. πιθ. τὸ κλάνιον βλλ.

κράς ποι. τ. τοῦ κράη ἡ ὄνομαστ. μ. π. Σιμμ.4, γενικ. κρᾶτός, δοτ. κρᾶτῖ κ. κρᾶτεσι, αἰτ. κρᾶτα, πληθ. γενικ. κρᾶτων, δοτ. κρᾶσιν, αἰτ. κρᾶτας, συνθῆ. ἀορίστου γένους, ἐν γενικ. κρᾶτός, ὡς θηλ. |Εὐρ. Ἡλ.40, κρᾶτα (ἰδ.) ὡς ὄνομαστ. |Σωφ. Φιλ. 1457, ὡς αἰτ. |αὐτ.1001, αὐτ.ΟΤ263, αἰτ. κρᾶτα (ἰδὸν) |Γων Χ Τραγ.61, πληθ. κρᾶτα (ἰδ.) |Πινδ.ἀν.8, π. Ὀμ. γενικ. κρᾶτος, δοτ. κρᾶτι, πληθ. ὄνομαστ. κρᾶτα (ἰδ.) ὡς κ. ὄνομαστ. κρᾶσας| Χοιροδ. ἐν ΑΒ 1391 «τὸ κράς ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς λέγεται, ὅσον ὁ κράς καὶ ἡ κράς, ἡ κεφαλή: Ἡ.Ε. 177 χερσὶ πλοκάμους ἐπῆλεξε . . ἐκ κράτος ἀθανάτιο, Ὀδ.Χ 218 σῶ δ' αὐτοῦ κράτι τίσεις, Πινδ.Π1,8 νεφέλαν ἀγκύλω κρατῖ . . κατέχευας, Αἰσχ.Χο.198 ἀπ' ἐχθροῦ κρατός ἢν τετυμμένους, Σωφ. Ἡλ.449, Εὐρ. Ἡκ.289 ἔπαυρε λευκὸν κῶστα, αὐτ. Ἡρ.526, Ἀριστ.Φ.Βάτρ.329 πολυκαρπον μὲν τινάσων περὶ κρατῖ σῶ βρῦτου στέφανον μύρτων, Ἀπολλ.Ρ 293 κρᾶτα παρακλίνας || μτφ. ἡ κορυφή: Ἡ.Υ 5 κρατός ἀπ' Ὀδύμμοιο τῆς κῆς κορυφῆς τοῦ Ὀδύμμοιο, Ὀδ. |140 ἐπὶ κρατός λιμνὸς ῥέει ἄγλασάν ὕδωρ εἰς τὸ μυχαιοτάτον τοῦ λιμνός, αὐτ.Ν 102.

κράς (ἰδ.) ὕδωρ. τ. τοῦ κρῆς, συνηρ. τ. τοῦ κρέας βλλ. Ἡσ. «κρέας, τίνες δὲ κεφαλῇ (ἦτοι κράς)».

κρασάς (ἰδ.) δημ., θηλ. κρασού ὁ ἔμπορος ἢ παραγωγὸς οἴνου, κρασιού: πρβλ. λαδᾶς: 2) ἰδ. τὸ θηλ. ὁ ῥέπων, ὁ ἀρσεκόμενος εἰς τὴν οἶνοποισίαν, ὁ μπεκρῆς.

κρασάτος-η-ο δημ. κ. κρασωτός-ἡ-ὸ ἔχων τὸ χρώμα τοῦ μέλανος οἴνου, τοῦ κρασιού, οἰνόχρους, βαθέως ἐρυθροῦ: μάτια κρασάτα: 2) ἐπὶ ἔδεσμάτων, ὁ παρσκευασμένος μετ' οἴνου, ὁ μαγειρευμένος μετ' κρασί: χταπόδι κρασάτο.

κρασοδόλος-ον κτ. συγκ. ἐκ τοῦ κερασδόλος βλλ. Ἡσ. «κρασοβόλα, κόλλησιν δερματινοῖς».

κρασι|ἰθιον (ἰδ.) μγγ. φάρμακον, μάζα, ζῆμη, κόλλα: Ροϋφ.π. Ὀρειβ.8,47,20.

κραστέρα Ἡσ. «ἀλευρόττις» |κῶδ. κρᾶσσεα' ἀλευρότις| πρβλ. κρηστέρα, κραάρα.

κρᾶσι(ν) (ἰδ.) (κρᾶσι) μον. κ. δημ., ὑποκορ. κρᾶσάκι, μεγεθυντ. κρᾶσος(ἰδ.), ὁ οἶνος: Ροδρό.1,95 νά ὄνοια τὸ ἄρμᾶριν μου, νά τὸ βῆρικα γεμάτον | φωμῖν κρᾶσιν πληθυντικῶν, καὶ θυνομαγερίαν, αὐτ.2,342, Πολίτ. Ἐκλ.Τραγ.71,2 νά μ' ἀγατίσης τὸ κρᾶσι σαραναπέντε κοῦπες, δ. δίστ. πῖνω κρᾶσι, δὲ με μεθᾶ ἰσῶ με μεθᾶ ὁ σεβδᾶς σου, Σολωμ. Δορδ Μπόυρ. 156 λυσισασμένω ἀπὸ τὴν πύρα | τῆς χαρᾶς καὶ τοῦ κρασιού, Πόλαμ. Παράκ.88,| ἦρθα τὸ γλυκὸ κρᾶσί νά πιῶ| στό μαλαματένιο τὸ ποτήρι, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 19,17 θά παρᾶπις κρᾶσι λαγγίω . . Σειληνέ, - κρᾶσι μαύρο - ἄσπρο - κοκκινέλλι, - κρᾶσι ροδίτης - μοσχάτα - λιαστό - νερωμένο, - κρᾶσι γιοματᾶρι

ἰέκ νεωστὶ ἀνοιχθέντος βυτίου, - κρᾶσι σῶσμα (τὲ τελευταίον ἐναπομείναν ἐν τῷ βυτίῳ) || φρ. δῶσέ μου ἕνα ποτήρι κρᾶσι (ποτήριον οἴνου), - ἦπτε δυὸ κρᾶσιὰ καὶ μέθος, εὐχὴ ἡ καλὰ κρᾶσιὰ, - δὲ μιλαίει αὐτός, μιλαίει τὸ κρᾶσι (ἐπὶ φλυαροῦντων μεθύσων), ὅμ. ἔδολε νερό στό κρᾶσι τοῦ μέτρησε τὸν ζῆλον, τὰς ἀξιῶσας ἢ τὴν αἰσιοδοξίαν του), παροιμ. κρᾶσι σὲ πῖνω γιά καλό καὶ σὺ με πᾶς στόν τοῖχο, ὅμ. καλὸ κρᾶσι καὶ καὶ κεφᾶλι (ἐπὶ τῶν μεθυσκομένων καὶ παραπαλιόντων ἢ ἐκτελούντων κακὰς πράξεις).

κρᾶσιζομαι μον. κ. κρασωνομαι, παθ. μτχ. κρᾶσιζόμενος οἰνοῦμαι, μεθύσκομαι: Κορ. Ἀτ.4Α.256.

κρᾶσιλα (ἡ) σημ. ἡ ὄσμῃ τοῦ οἴνου κ. ἰδ. ἡ ἀπό τοῦ στόματος τοῦ μεθυσθέντος ἀπόησις οἴνου: **χθές μέθος καὶ ἀκόμα μυρίζεις κρᾶσιλας.**

κρᾶσις-εως (ἡ) ἰκεράννημι κ. μων., νεώτ., ἰων. κρῆσις, δημ. κρᾶση ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κερᾶννυμι βλλ., ἡ ἀνάμειξις ἢ συνένωσις δύο ἢ πλείονων πραγμάτων, ἐξ ἧς προκύπτει νέον τι σύνθετον ἔχον τὰς ἰδιότητες ἀμφοτέρων, συγχώνευσις, συγκερασμὸς ἰδ. ὕδρων ἢ τετηγμένων μετ' ἄλλων: Ἀριστλ.Τον.122b,26 εἶδος μεζέως: Αἰσχ. ἀπ.55 τὴν δευτέραν γε κρίσιν ἦρασιν νέμω ἐπὶ ποτηρίου κεκραμένου οἴνου), Στάφυλ.9, Ἀθῆν.2,45C Στάφυλος δὲ φησι τὴν τοῦ οἴνου πρὸς τὸ ὕδωρ κρᾶσιν Μελαγμποδα πρώτον εὔρειν, αὐτ.15,426B ἔδοξε πάσι λέγειν περὶ τῶν κρᾶσεων τῶν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, Εὐστ.1624,32 κρᾶσις ἡ τοῦ οἴνου πρὸς τὸ ὕδωρ κ. γεν.: Αἰσχ.Πρ.482 κρᾶσεις ἢ πῖνω ἀεσμάτων (τρόπον συνθέσεως), Πλάτ.Νόμρ. 889C ὅσα τῆ τῶν ἐναντίων κρᾶσει κατὰ τὴν ἔξ ἀνάγκης συνκεράσθη, αὐτ.Τίμ.74D, αὐτ.Θεοίτ. 152D ἐκ . . κρᾶσεις πρὸς ἄλληλα, Ἀριστλ.Ψυχ. 407b,31 τὴν ἀρμονίαν κρᾶσιν καὶ σύνθεσιν ἐναντίων εἶναι, Πλούτ. Ἠθ.395B κρᾶσις τις ἢ καὶ φάρμαξις τῶν πάλαι τεχνιῶν περὶ τὸν χαλκόν, Λοκκ.Ζεῦξ.5 χρωμάτων ἀκριβῆ τὴν κρᾶσιν . . ποιήσασθαι: 2) ἡ κατάστασις, ἡ θερμοκρασία τοῦ ἀέρος: Εὐρ.ἀπ.779,2 κρᾶσιν γὰρ ὕδραν οὐκ ἔχων (αἰθῆρ), Πλάτ.Φαιδ.111B τὰς δὲ ὕρας . . κρᾶσιν ἔχειν τοιαύτην, Πολυδ.6,178 κρᾶσιν ὕδραν οὐκ ἔχων αἰθῆρ: || ἡ κρῆσις τῶν ὠρέων τὸ εὐκρατον κλίμα: Ἰνν. Ἀέρ.12 τὸ δὲ αἴτιον τούτων ἡ κρῆσις τῶν ὠρέων, Ἀριστλ.Πρ.14 (ἐν τῷ ἐπιγρ.) ὅσα περὶ κρᾶσεις: 3) κ. νεώτ., δημ. - ἢ ἡ ἰδιάζουσα εἰς ἕκαστον ἄνθρωπον φυσικὴ διάθεσις, ἰδιοσυγκρασία, ἰδιοσυστασία: Τίμ.Λοκρ. 103Α ποτὶ δὲ ταύτας τὰς ὁρμάς μεγάλα μὲν συνεργῆν δύναται αἰ τῶν σμμάτων κρᾶσις, Ἀριστλ.Πρ.871a,24 κρᾶσις σώματος, αὐτ.909a,17 κρᾶσις διανοίας, αὐτ.954h,8 κρᾶσις μελαγχολικῆ, - γερῆ κρᾶση: || κ. εἰδ. Ἰστρ.: Ἰνν.Φύσ. Ἀνθρ. 4, ὅμ. περὶ κρᾶσεων τίτλος ἔργου τοῦ Γαληνίου: || νεώτ. φυχολ. ὁ ἰδιαίτερος τρόπος, καθ' ὃν συναισθάνεται τις καὶ ἐκδηλοῖ τὰ συναισθήματα αὐτοῦ: αἰματώδης-φλεγματικῆ-χολερικῆ -μελαγχολικῆ κρᾶσις: 4) μτφ. συνδυασμός, ἔνωσις: Πλάτ.Φαιδ.86B κρᾶσιν εἶναι καὶ ἀρμονίαν αὐτῶν τούτων τὴν φυχὴν, αὐτ.Πολ.44E μουσικῆς καὶ γυμναστικῆς κρᾶσις: 5) εἰδ. γραμμ. ἡ συγχώνευσις τοῦ τελικοῦ φωνήεντος ἢ διφθόγγου τῆς προηγούμενης λέξεως μετὰ τὸ ἀρκτηκὸ φωνήεντος ἢ διφθόγγου τῆς ἐπομένης εἰς ἐν μακρὸν φωνήεν ἢ εἰς μίαν διφθόγγον, ὅσον τὸ ὄνομα-τοῦνομα, ὁ ἀνήρ-ἀνήρ, τοι-ἄρα τὸς: Ἀπολλ.Δύσκ. Ἐπιρρ. 128,2,ΕΜ 822,56 κρᾶσει καὶ συναίρεσει: || ἡ συναίρεσις βλλ. ἐν εἰδ. σημ.: ΕΜ 392,54 «παρὰ τὸ εὖς . . τὸ εὖ καὶ κρᾶσει εὖ» || ὅμ. ἀντίθ. πρὸς τὸ ἐκθλιψῆς κ. συναίρεσις: Ἀνών.ἐν Πάπ. ὈΞ.1,371.

κρασοθάραλλο (ἰδ.) δημ. τὸ βυτίον τοῦ οἴνου, τὸ βαρέλι τοῦ κρασιού: Καρκβ.Ζητ.185 τὰ

κρασοβάρελα ελογχίζονταν πέρα-πέρα κι έτρεχε τὸ παρήγορο ποτό' 2) μτφ. ὁ οἶνοφλυξ, ὁ οἰνοπότης, ὁ μεκρής.
κρασοβόλι(ον) [τό] μsn., νεώτ. κ. δημ. ὁ οἶνος, τὸ κρασί: Πρόδρ.1,195 τὸ ἄσπρον ἐμποτόπουλον γεμάτον κρασοβόλιν' 2) ἐν ταῖς μοισαίς, ἡ κατὰ τὸ γεῦμα παρεχόμενη εἰς ἑκάστον μοναχὸν μερίς οἴνου' 3) δημ. ἡ ἀφθονὸς πᾶσις οἴνου.
κρασοβρεξιά (ἡ) δημ. τεμύχιον ἄρτου ἐμβεβαπτισμένον ἐν οἴνῳ πρὸς βρώσιν.
κρασοκανάτα (ἡ) δημ. κ. κρασοκανάτας [ὁ] τὸ ἐπιτραπέζιον οἶνοφόρον ἄγγειον ἐξ οὗ προχέεται ὁ οἶνος ἐν τοῖς ποτηρίοις, ἡ κανάτα τοῦ κρασιού' 2) μτφ. ἰδ. ὁ κρασοκανάτας ὁ μέθυσος, μεθύστακας, πρβλ. μεκροκανάτας.
κρασοκατάνυξις-εως [ἡ] νεώτ. κ. δημ. -η εἶρων. ἡ ἐκ τῆς οἰνοποσίας προερχομένη οἰονεὶ κατάνυξις, σύγκλησις, μεγάλη οἰνοποσία καθιστώσα τὸν πίνοντα κατανυκτικόν, γελῶσις εὐσυγκλητόν.
κρασοκερνῶ-ᾶω δημ. χέω οἶνον ἐν τοῖς ποτηρίοις τῶν συμπωτῶν, κερνῶ κρασί: Ἐφтал. 'Οδ.Α.143 κάθε λίγο | περνοῦσε ὁ κήρυκας κοντά και τοῦς κρασοκερνουσε.
κρασολάσπη [ἡ] δημ. ἡ τρυξ, ἡ τρυγία, ἡ λάσπη, τὸ κατακάθι τοῦ κρασιού.
κρασομεθῶ-ᾶω δημ. μεθύσκονται ἐξ οἴνου, μεθάω με κρασί: Ζερβ.Τραγ.ΚΚ19,2 παράτια τοῦς καμημοῦς μου νὰ ξεχάσω, | μαζί' μου κρασομεθῆσαν κι οἱ γέροι.
κρασονέρο [τό] δημ. κ. κρασονέρι ὕδωρ ἐν ᾧ προσετέθη οἶνος.
κρασοπατέρας [ὁ] μsn. κ. δημ. ὁ ρέπων καθ' ὑπερβολὴν εἰς τὴν οἰνοποσίαν, οἶνοφλυξ, μέθυσος: Βηλαρ.48,4 στρώθηκε ὁ Κρασοπατέρας | .. τὸ ποτήρι νὰ σφουγγίσῃ .. κι ὄσο πίνει, τόσο ἀνάψτει, Χριστόπ.115,23 θαυμάστοι κρασοπατέρες | τὲς γαδάδες, σὰν μαχαίρες, | ξεσπαθῶσατε μιά φορά' || μsn. Κρασοπατέρα φιλοσοφία ἡ Φυσιολογικὴ διήγησις τοῦ ὑπερτίμου κρασοπατέρος βακχικῶν βυζαντινῶν ποίημα, οὐ ποιητὴς κατὰ χεῖρόν. παράδοσις εἶναι ὁ Πέτρος Ζυφομούσης (Ἰφειδώνυμοι), κατὰ δὲ τὴν γνώμην νεωτέρων ἐρευνητῶν ὁ Θεόδωρος Πρόδρομος.
κρασοπινιάς [ὁ] -δημ. οἶνοφλυξ, μεθύστακας, μεκρής.
κρασοπότηρο [τό] δημ. τὸ ποτήριο τοῦ οἴνου, τὸ ποτήρι τοῦ κρασιού: δ.τραγ. στρώσε τραπέζια χλιθερά, πιακίρια λερωμένα, | κι αὐτὰ τὰ κρασοπότηρα στή μέση ραγιμένα.
κρασοπότι [τό] δημ. ἡ οἰνοποσία.
κρασοποτιζῶ δημ. ἀναγκάζω τινὰ νὰ πῆ οἶνον, καμνω κάποιον νὰ πῆ κρασί' || προσφέρω οἶνον, κερνῶ κρασί: Βλ. Συμμ.229 ἐν λ. φιλέω.
κρασοπουλεῖο [τό] δημ. τὸ οἶνοπυλεῖον, ἡ ταβέρνα: Καρκβ.Ζητ.31 δὲν ἐννοεῖ νὰ πάγη στὸ κρασοπουλεῖο εἶτε στὸν κφεσὲ νὰ καθίσῃ.
κρασοπούλι [τό] δημ. τὸ φιδικὸν πτηνὸν ἀμπελῆς βλ.λ.
κρασοπούλος [ὁ] δημ. κ. κρασοπούλης οἶνοπυλῆς, ταβερνιάρης: Πολίτ.'Ἐκλ.Τραγ.33,6 νὰ 'μουν τὸ Μάη πιστικός, .. | και στήν καρδιά τοῦ χειμωνιοῦ νὰ 'μουνα κρασοπούλος.
κρασοπουλῶ-ᾶω δημ. πωλῶ οἶνον, πουλῶ κρασί: Βλ. Συμμ.180 ἐν λ. πουλάω.
κράσος [ὁ] δημ. ὁ οἶνος καὶ ἰδ. ὁ ἰσχυρός: φρ. δὲν μιλά αὐτός, μιλάει ὁ κράσος ἰεπί μεμεθυμένον φλαουρόντωνι.
κρασοστάφυλο [τό] δημ. ἡ πρὸς παραγωγήν γλεύκουσ κατάλληλος σταφυλῆ, ἀντίθ. φαγουλιανό, φαγουλιόρικο.
κρασοσφουγγαρο [τό] δημ. ὁ σπόγγος δι' οὗ ἀπομάττουσι τοὺς χυθέντας οἶνους καὶ διαφόρους

ἄλλας ὀκαθαροσίας ἐκ τῶν τραπέζων καὶ τῶν ἄλλων σκευῶν οἶνοπυλεῖου' 2) μτφ. ὁ δυσθεκτικὸς οἰνοπότης: Βηλαρ.48,29 ὡ καλιὰ με δίχως πάτο | κρασοσφουγγαρο μονάτο.
κρασοστάσι [τό] δημ. τὸ κύπελλον τοῦ οἴνου, τὸ κρασοπότηρο: Ἐφтал.'Οδ.Γ.51 στὰ χέρια τοῦ τὸ κρασοστάσι δίνει.
κρασοσπίτης [ὁ] ἰκράσπεδονι μτγν. ὁ ἐσχάτος, ὁ τελευταῖος τοῦ χοροῦ, ἀντίθ. κορυφαῖος: Πλούτ.'Ἠθ.67Βδ ὡσπερ χοροῦ τὸ συμποσίον τὸν κρασοσπίτην τῶ κορυφαῖω συνήκουν ἔχοντος.
κρασοσπιδῶς-δοντος [ὁ] νεώτ. πολισιῶ, γένος Ἰγυονανδοπηδῶν δεινοσαύρων ἐρπετῶν ἀπαντῶντων μ. ἐν ἀπολιθώσει.
κράσπεδον [τό] κ. νεώτ. ἡ ἄκρα, τὸ ἀκρότατον μέρος πράγματός τινοσ, θύσανοι, κρασοσί, κ. ἰδ. ἡ πορυφή, τὸ κατώτατον ἄκρον ὑψίσματος ἡ ἐνδύματος, ὁ γύρος, κ. ἐπὶ γυναικείας ἐσθίτας, ὁ ποδῶγυρος: 'Ἠσ. κ'ράσπεδα, τὰ ἐν τῷ ἄκρῳ τοῦ Ἰματίου κεκλωσμένα ῥάμματα καὶ τὸ ἄκρον αὐτοῦ: Εὐρ.Μήδ.524 ἄκροισι λαίφωρος κρασπέδοις, 'Αριστφ.Σφ.475 φῶρον κ'ράσπεδα στεμμάτων, Θεόκρ.2,53 τοῦτ' ἀπὸ τὰς χλαίνας τὸ κ'ράσπεδον ὄλανε Δέλιφισ, Χαμλι.π.'Αθην.9,374Α ἐφόρει ἀλουργίδα και κ'ράσπεδα χρυσά, Χρυσ.Στωϊκ.3,36, Κδ Λουκ.8,44 ἤφατο τοῦ κ'ράσπεδου τοῦ Ἰματίου αὐτοῦ, Παπαδ.Φόν.113 ἡ Φραγκογιαννοῦ ἐτίναξε τὰ κ'ράσπεδα τῶν ἐνδύματων της' || μτφ. τὸ ἀκρότατον σημεῖον, συνήθ. κτ. πληθ. τὰ ὄρια χώρας τινός: Σοφ.ἀπ.602 Καρχηδόνος κ'ράσπεδα, Εὐρ.ἀπ.382 κ'εχθὸν παρ' αὐτοῖς κρασπέδοις Εὐρωπίας' κ. κτ. ἐν. : Πλούτ.Τιμ.11 Τιμολόντα δὲ ὡσπερ ἐκ κρασπέδου τινός λεπτοῦ τῆς Ταυρομηνιτῶν πολήγυρος τῆ Σικελία προσρητημένον, Διον. Κυζικ.ΑΠ7,78 κ'ράσπεδον αἰγιαλοῦ [τὸ ἄκρον τοῦ οἰγιαλοῦ], -κ'ράσπεδον τοῦ πεζοδρομίου [τὸ πρὸς τὸ ρεῖθρον λίθινον πλαίσιον τοῦ πεζοδρομίου]' || τὰ κ'ράσπεδα τοῦ θροῦ τὰ παρὰ τὴν βῆσιν αὐτοῦ μέρη, οἱ πρόποδες, αἱ ὑπὲραιαι: Ξεν.'Ἐλλ.4,6,8 ὑποκαταβαίνοντες εἰς τὰ κ'ράσπεδα τῶν ὀρών, Καλλιγ.Θάν.Βλ.226 τὰς κυματοειδεῖς κορυφὰς και τὰ πολυπύχνα κ'ράσπεδα τῶν γηλόφων' || κ'ράσπεδα στρατοπέδου τὰ κέρατα τοῦ στρατοῦ: Εὐρ.'ἰκ.661 ὄχλον πρὸς κ'ρασπέδοισι στρατοπέδου τεταγμένον Ξεν.'Ἐλλ.3,2,16 τοὺς δὲ πελαστὰς ἐπὶ τὰ κ'ράσπεδα ἐκατέρωθεν καθίστασθαι' 2) εἰδ. ἱατρ. νόσος, πάθησις τοῦ σταφυλιτοῦ βλ.λ.: 'Αρετ.'Οξ.Παθ.1,8.
κρασοσπιδῶμαι-ῶμαι (κ'ράσπεδον) παθ. περιβάλλομαι οἰονεὶ διὰ κ'ρασπέδου: Εὐρ.'ἰων1423 κεκρασπέδωται δ' ὄψεσιν αἰγίδος τρώπον.
κρασοσπῶ-ᾶω [κ'ράσπεδον] νεώτ. κ. κρασοσπῶν περιβάλλω τὴ διὰ κ'ρασπέδου' || γέν. κατασκευάω κ'ράσπεδον' 2) ρηματ. π. κ'ρασπέδωσις, κ'ρασπέδωτά.
κρασοσπιδῶσις-εως [ἡ] [κ'ρασπεδῶ] νεώτ. ἡ διὰ κ'ρασπέδου περιβολή, κόσμησις ἡ ἡ κατασκευὴ κ'ρασπέδου.
κράσπος (λατ.) 'Ἰω.Λυδ.Ρωμ.1,25 κ'ρεῶδης και παχύς τὸ σῶμασ.
κ'ραστήναι 'Ἠσ. «διακονοῖ γυναῖκες».
κ'ραστήριον [τό] [κ'ράστις] μτγν. κ. νεώτ. εἶδος ἐσχάρας στερεομμένης ἐπὶ τοῦ τοίχου καὶ ἀνωθεν τῶν φαντῶν τῶν ἰπποστασίων, ἐντός τῆς ὁποίας τοποθετεῖται ἡ χορτονομή τῶν ἴππων' Πολυδ.7,142, ἀπ.10,166' 2) κτ. πληθ. ἐνήλατο κλίνης' Φρόν.155 ἐνήλατα κλίνης ἡ σκίμνοδος οὐ κοῆ λέγει τὸν ἀτικκίζοντα, ἀλλὰ κ'ραστήριασ.
κ'ραστήζομαι [κ'ράστις] καταναλίσκω κ'ράστιν, τρώγω κλόνιν, γρασίδι: Σώφρ.166' πρβλ.ΕΜ.Σ35,23.
κ'ράστις-εως [ἡ] κ. κ'ράστις ('Αρκοκρ.) ἡ γράστις βλ.λ., κλόνη, χορτονομή, ἰδ.δι' ἴππους, γρασίδι'

Χαιροβ.έν 'Αν.Κρ.2,232,12 κράστις, ι' ή τών κτηνών χλωροφαγία, ώσπερ πιστις: 'Αριστοτ.άπ.798. Δελν άπ.46, 'Αριστοτ.ΖΙ 595b,26 ή δε κράστις λειοτρι- χείν ποιεί, όταν έγκυος ή, Θεόφρ.ΦΙ 8,7,5,Πολυδ 7,142,Πάπ. τήν κράστιν τήν τών Ιππων: 2) πάπ είδος φάρμου καταβαλλομένου πορά τών βασιλι- κών γεωργών εις τό Δημόσιον ταμίον επί Πτολε- μαίων έν Αιγύπτω: κράστις Θεβαίων.

κρασιφόρος Σκυθία(ή) μγν. ή παράγουσα ψωθιανόν κράστειω βλ. ή: Ψκαλλισθ.3,18

κρσώνομαι μσν. κ. δημ., μτχ. παρσκ. κρσω- μένος: οινούμαι, μεθύσκομαι: Κορ'Ατ.4Α,256 έν λ. κρσιόρομαι.

κράτα (τό) άντί κράς βλ.λ.ή: Σοφ.Φιλ.1457 ού πολλάκι δή τούμόν ετέγγχθη κράτα.

κραταιά (ή) μγν. χελιδόνιον μέγα: ΨΔιοσκ.2,180

κραταιβάτης (ό) (κραταιός - βαΐνω) 'Επιγρ. άωρ. κραταιβάτας δ' δι' ίσχυρόν βημάτων προ- χωρών, ό βαθίζων δυνατά. επίθ. τού Διάς.

κραταιόδος-ον (κραταιός - βία) μγν. ό ίσχυρός, δυνατός τή βία: Χαιροβ.έν 'Αν'Οξ.2,318,Εύστ 1938,1

κραταιόλοχος (ο) (κραταιός βόλλω) ό κρο- ταιός βαλλόμενος, ό μεθ' όρμης εξακοντιζόμενος Εύρ.Βάκχ.1096 πρώτων μόν αυτού χερμάδας κρο- ταιόλους έφριπτον.

κραταιόνιον (τό) μγν. τ τοπί κραταιόνιος βλ.λ. ΨΔιοσκ.3,124.

κραταιόνιον (ή) ά. κραταιόνιον τό βλ.λ.: Θεόφρ.ΦΙ 9,18,5 Ιππ.9,1.

κράταιος (ό) κ. νεώτ. βοταν. τό θαινωδές φυ- τόν τών όρειών τόπων κρταιγιος ό χελδραΐκειος ή τρικουκία: Θεόφρ.ΦΙ 3,15,6 κρταιγιος οι δε κρταιγιόνα καλοΰσιν || νεώτ βοταν γένος μηλομορφών ροδοειδών φυτών.

κραταιούδαος-ον (κραταιός - γύαλον) ό έχων ίσχυρά, ίσχυράς προσηροσμένα γύαλα βλ.λ., ό ίσχυρός: 'Ιλ.Τ.361 άσιπιδες όψαλοεισσαι θώρη- κες τε κραταιούδαοι.

κραταιών-ονος (ό) ό κρταιγιος βλ.λ. Θεόφρ. ΦΙ 3,15,6 οι δε κραταιγιόνα καλοΰσιν.

κράταις (ή) (κρατάς ή υπερβάλλουσα δύναμις, τό βάρος, επί του λίθου του Σισύφου: 'Οδ.Λ 597

δτε μέλλοι άκρον υπερβαλέειν, τότ' άπιστρέφα- σκε κραταις (ότε έμελλε τά υπερβή τήν κορυ- φήν, τότε ή μεγάλη δύναμις του βάρους του έπα- νεκύνισεν αυτόν) σχόλ. «ό μόν 'Αριστορχος καί 'Η- ρωδιανός όξυτώνας κατά συστολήν, ώς λικριφς άμφοϋδς έπιρρηματικώς, ό δε 'Ασκαλωνίτης τό πλήρες κραταιά τς, οίον Ισχυρά τς, ώ έπείσθη και ή συνήθεια' ή κραταιά δύναμις του λίθου, ό έστι τό βάρος»: 2) κραταις-ίδος (ή) ώς κύρ. όνο- μα, ή Κραταιός, ή 'Ισχυρά, όνομασία τής μητρός τής Σκύλλης: 'Οδ.Μ 124 βωστρεΐν δε Κραταιήν, μητέρα τής Σκύλλης.

κράταιλας-ώνων (κραταιός - λεύς, λάς) ό έκ σκληρόν, τραχέων λίθων, ό σκληρός και πετρώ- δης, ό βραχώδης: Αλοχ.Αγ.666 μήτ' έξοκείλαι πρόσ κραταιλεων χθάνα, Εύρ.'Ηλ.534 πώς δ' άν γένοιτ' άν έν κραταιλέω πέδω γαίας ποδών έκμακτρον.

κραταιόνιον (τό) μγν. τό ποώδες φυτόν πολλόνγον τό κραταιόνιον, ή άγρια πιπεριά: Διοσκ.3,124,Γαλ.12,44 κραταιόνιον τής νόας ό καρπός και όριμύς γενομένοις έστί.

κραταιός-ά-ον (κράτος, κρατώ) κ. μσν. κ. νεώτ. ό δύναμις, κράτος έξοχον έχων, ίσχυρός, δυνατός, ρωμαλέος: πθλ. κρατερός: π. 'Ομ. ώς έπίθ. τής μοίρας έν τή σήμ. του παγκρατής, άφικτος: 'Ιλ. Ε 83,Π 334,Υ 477,Φ 110 θάνατος και μοΐρα κρο- ταιή' || έπί θεών, ό έχων ίσχύ, έξουσιαν υπερ- τεραν, ό ού ή βοθήεια οωστική, τελεσιφόρος: 'Ιλ.Ν 345 δώω Κρόνου εί κραταιώ (ό Ζεύς και ό

Ποσειδών), Πάπ. τή μεγίστω κραταιή θεώ Σο- κνοσιώ, 'Ολειουργ.Χρυσ.'Οδρ.Ευλή7 σύ ει μόνος άγιος, βοηθός, κραταιός υπερασπιστής τής ζωής ήμών' || έπί άνθρ., ό έξόχος δυνατός και άνδρείος: 'Οδ.Ο 242 γεινάτο δ' 'Αντιφάνην και Μάντιον, υιε κρατερών, αύτ.Σ 382 και πού τις δοκέεις μέγας έμμεναι ήδ' κραταιός, Πίνδ.Ν 4,25 Τροίαν κραταιός Τελαμών πόρθσας' || έπί θη- ρίων, ό έχων όλήνην και μένος, ό τών ά. ζώων κρατών: 'Ιλ.Λ 119 ήΐξε ή έλαφορ . . σπείδουσα', Ιδρώουσα κραταιού θηρός ύφ' όρμης (του λέον- τος), Παπαδ.Φόν.103 ό μέγας και κραταιός όρνις τών θαλασσών' || συνεκδ. έπί θεών κ. άνθρ. ώς έπίθ. τής χειρός ή τών χειρών ή του βραχίονος: Σοφ.Φιλ.110 κραταιαίς μετά χειρών, Εύρ.'Ηρ.964 πατήρ δε νιν θίωνν κραταιός χειρός, Τρογ.Α- δέσπ.416 κραταιώ . . βραχίονι, ΠΔ 'Εξ.13,3 έν γάρ χειρι κραταιή εξήγαγεν ύμάς κύριοις έντεϋθεν, ΚΔ Πέτρ.Ι,5,6 ύπό τήν κραταιών χειρα του 'Θεού' έν χρ. κ. συγκρ.: Αύτομ.ΑΠ 11,324 έχει γάρ 'Αρπα- λος Ικτινών χειρα κραταιότερην' || όμ. έπί ίδιο- τήτων ή καταστάσεων ή ενεργειών: Πίνδ.Π 2,81 έπος έκβαλεΐν κραταιόν (σθενονρόν, τολμηρόν λό- γον), Αλοχ.Πρ.428 'Ατλαντός ύπέροχον σθένος κραταιόν, Πολύδ.2,698 άγνώος δε γενομένου κραταιού, 'Αθήν.3,125C κραταιού καύματος άρφα, Πάπ. έν φωτι κραταιώ και άφθάρτω, Κισάφρ. Δοπ. έν Σάθ.3,31 ές έκαμε μέγαν δραγουμάνον τής κραταιής βασιλείας, - ή κραταιά δυναστεία τών Μακεδόνων, - ή κραταιά επένεβαις - προ- στασία τής 'Αγγλίας' || έν χρ. κ. παρδ. - ότε- ρος, -άτατος: Φιλ.Ι,14, αύτ.2,383

2) έπί πραγμ., Ισχυρός, άνθεκτικός, ακληρός: Πίνδ.Π 6,34 ό δ' έ- φφεπεν κραταιόν ένχοσ, Φιλ.Μηχ.Βελον.80 κραταιά λίθος (σκληρόδι, Πλούτ.Κράσς.24 τόξων κραταιών και μεγάλων' || είδ. επί εδάφοσ, τό πετρώ- δεσ, Ιδ. τό λιθόστρωτων 'Ησ. 'εκραταιόν οΰδας, λιθόστρωτων εδάφοσ': Λουκ.'Αναχ.28 ώς μη επί τό στρατών ή πτώσις αύτοίς γίγνοιτο' 3) μσν. κ. άπολ. κτ. πληθ. άρσ. ό κραταιόι οι πανίσχυ- ροι: 'Ιάμβλ.Μυστ.8,4, Δαμάσκ'Αρχ 351'

|| είδ. άατρολ. κραταιοί ήγεμόνες κατώτεραί τινες θεό- τητες παραλλήλως μετά τών άνωτέρων προϊστά- μεναι μερικώς τών ζωδιακών άστρον: Πορφ.Ν. Εύα.Εύαγγ.Προπ.3,4' || έν παραπλ. σση. έπί τών άατέρων κ. έπί του ζωδίου: Κατ.'Αστρλ.Κ 8|4|227, Πάπ. ό κραταιός Ιμνός Φαρμούθι' || όμ. μτ. γενικ. ό μοιραός άρχων, δεσποτής τινός: Πάπ. ώ τών πάντων, ζώντων τε και θενηκότων κρο- ταιοί' 4) μσν. τό υπερδ. κραταιότατος της κο- σμητικόν επίθ. έν αναφοράς πρόσ τόν σουλάτ- νον' όμ. κ. συνηθέστ. τό θηλ.: ή κραταιοτάτη βασιλεία σου.

κραταιότης-ητος (ό) (κραταιός) μγν. κ. μσν. ή ιδιότης του κραταιού βλ.λ.1) κ. 3) : ΠΔΨαλμ.45(46),4 εταράχθησαν τά όρη έν τή κραταιότητι αυτού, Φιλ.Ι,10,33 πυκνότητι και κραταιότατι συνεχών όστέων, 'Ιω.Χρυσ.Ι,648,43' 2) μτφ. ή κατίσχυ- σις, ή σταθερότης: 'Ιοΐδ.Πηλ.104 ή κραταιότης τών άρχών.

κραταιόφρων-ωνος (ο) (κραταιός - φρήν) πάπ. κ. μσν. βλοσυρός, σκυθρωπός, αΰστηρός: Πάπ. ΚΠορφ.3,38 (έκδ. Β.).

κραταιόχειρ-ειρος (ό,ή) (κραταιός - χείρι) 'Επιγρ. κ. μσν. ό κραταιός, ίσχυρός τας χείρας, ό έχων κραταιών χειρα: 'Επιγρ., ΚΜανασς.27,77.

κράταιώνων-ονος (ό,ή) πάπ. ό κρατών, ό δε- σποζόν τής γής.

κράταινίθεος-ον (κραταιός - πέδον) ό έχων σκληρόν δάπεδον, έδαφος: 'Οδ.Ψ 46 οι δε μιν άμφι, κραταιπέδον οΰδας έχοντας κείατ' έν' άλλ- λήλοισιν.

κράταιπιλος-ον (κραταίος - πῖλος) ποι. ὁ ἔχων κραταίον, ἰσχυρὸν πῖλον βλ.λ.2, ὑπένδυμα περικεφαλαιῶς : Αἰσχ.ἀν.430.

κράταιπους-ποδος-πουν κραταίος - πούς) ὁ ἔχων κραταίους, ἰσχυροὺς πόδας : Ὀμ. Ἐπιγράμμ. 15,9 ἤμινοι κραταίποδες.

κράταιρνος-ον (κραταίος-ρινός) ὁ ἔχων σκληρὸν δέρμα, δότρακον : Χρησ.ο.π. Ἡρ.1,47 ὄδη μ' ἐς φρένας ἔλαθε κρατοίρινοιο κελώνης ἐφομένης.

κραταίω-ὠω (κραταίος) μτγν. κ. μων. νεώτ. κ. κραταίων καθιστῶ (πινῶ) κραταίον, κρατύνω, ἰσχυροποιῶ, ἐνισχύω, ἐνδυναμώνω, στερεώνω : ΠΔ Βασ.1,23,16 ἐκραταίωσε τὰς χεῖρας αὐτοῦ ἐν κυρίῳ, -κραταίωσον ἡμᾶς ἐν τῇ πίστει σου, Κύριε' κ. παθ. : αὐτ.30,6 ἐκραταίωθη Δαυὶδ ἐν κυρίῳ τῷ θεῷ αὐτοῦ, ΚΔ Λουκ.1,80 τὸ δὲ παιδίον πύξανε καὶ ἐκραταίουτο πνεύματι, αὐτ. Κορινθ.1,16,13 στήκετε ἐν τῇ πίστει, ἀνδρίζεσθε, κραταίουςθε, αὐτ. Ἐφεσ.3,16, Ὁριγ.1,895,38 ὁ κατὰ τοῦ φρονήματος τῆς σαρκὸς κεκραταίωμένω, Φώτ. Ἐπιστ.141,2 τῆς ὑμῶν κραταίουμένης βασιλείας :

|| κραταίουμαι ὑπὲρ τινα κτώμαι δύναμιν ὑπερέτεραν τινός, ὑπερισχύω τινός : ΠΔ Βασ.2,10,11 ἐάν κραταίωθῃ Σურία ὑπὲρ ἡμᾶς, καὶ ἐσεσθὲ μοι εἰς σωτηρίαν' 2) τὸ παθ. ἀποφασιζῶ, μορφώνω ἐν ἐμοὶ ἀπόφρασιν : ΠΔ Ρουθ.1,18 Ἰδοῦσα... ὅτι κραταίουται αὐτὴ τὸ πορεύεσθαι μετ' αὐτῆς' 3) ὀπιθ. ἐπικρατῶ, ὑπερισχύω : ΠΔ Βασ.2,11,23 ἐκραταίωσον ἐφ' ἡμᾶς οἱ ἄνδρες καὶ ἐξῆλθον ἐφ' ἡμᾶς εἰς τὸν ἀγρόν, αὐτ.3,2,120,23 διὰ τοῦτο ἐκρατοίωσεν ὑπὲρ ἡμᾶς' 4) τὸ μέσ. κραταίουμαι ἐλέγχω, χαλινωγῶν, κρατῶ : Φιλ.1,420 πάθη λόγῳ κραταίουσθαί' 5) ρηματ.π. κραταίωμαι, κραταίωσις.

κραταίωμα-ατος(ῖν) (κραταίω) μτγν. κ. μων. ἰσχύς, δύναμις, ἐνίσχυσις, στήριγμα : ΠΔ Ψαλμ.42,2 σὺ εἶ ὁ θεὸς κραταίωμά μου, Ἐυσ.Εὐαγγ. Ἀν.1851 κραταίωμα τοῦ λαοῦ, Μηνσι.11,3 Ὁδ.7 Θεοτ. κραταίωμα τῶν μελωδοῦντων, αὐτ.3,2 Ὁδ.4 στήριγμός σοι καὶ κραταίωμα ὁ Δεσπότης.

κραταίωλον(ῖν) μτγν. τὸ φυτὸν κραταίουγονον βλ.λ. : ΨΔιοσκ.3,124.

κραταίωξ ἐπίρρ μτγν. κ. νεώτ. ἰσχυρῶς, ρωμολέως, δυνατὰ, γενὰ : ΠΔ Βασ.1,2,16 νῦν δώσεις, καὶ ἐάν μή, λήφωμαι κραταίωξ, αὐτ.Κριτ.8,1 κοί ἐκρίνοντο μετ' ἐμοῦ κραταίωξ, Φιλ.1,276 κραταίωξ διαφυλάττειν, αὐτ.214 κραταίωξ δὲ καὶ παγίως ἔλλαθομένοις.

κραταίωσις-εως(ῆ) (κραταίω) μτγν. κ. μων. ἰσχυροποίησης, ἐνίσχυσις, ἰσχύς : ΠΔ Ψαλμ.59,9 Ἐφραῖμ κραταίωσις τῆς κεφαλῆς μου, αὐτ.67,36 δώσεις δύναμιν καὶ κραταίωσιν τῷ λαῷ, Ἐυστ.Πον.23,40.

κραταίον(ῖν) (κρατήρ) εἶδος εὐμεγέθους ποτηρίου : Πολ.π. Ἀθῆν.480Α.

κρατάρης(ῖν) (κράτος-άρχη) μτγν. ὁ αὐτοκράτωρ, ὁ ἡγεμῶν : Ἐφρ.Καισ.807.

κραταρχία(ῆ) μων. ἡ αὐτοκρατορία, ἡ κυριαρχία : Ἐφραῖμ 25,68,123.

κρατάρχος(ῖν) μων. κρατάρχης βλ.λ. : ΚΜα.νασσ.110 κρατάρχους ἀναδεικνύσιν αὐτάνακτας.

κραταρχῶ-ἔω μων. εἶμαι κρατάρχης βλ.λ., αὐτοκρατορεῶν, ἡγεμονεύω : Ἐφραῖμ 151,2427.

κραταρχίης(ῖν) (κρατερός-αρχία) ὁ κραταίος εἰς τὸ ἀκόνητον, ὁ ἰσχυρὸς ἀκούσιπτής : Πινδ. Ἰσθμ.615,55 (κῶδ. καρτεραρχίης).

κρατραλγής-οὐς-ἔς Ἐπιγρ. ἀτεγκτός, σκληρός.

κρατραύχη-ενος ὁ κρατερός αὐχένο ἔχων : Πλάτ.Φαίδρ.253Β ἵππος κρατραύχην, αὐτ.Ἰπν. Ἐπιδ.6,1,2 ἰδ.γρ. κρατραύχην).

κρατραπίτης-ιδος(ῆ) ἰένν. λίθος) μτγν. σκληρὸς κερτινωδὸς λίθος : Πλιν.Φι 37,154.

κρατερόδους(ῖν) Ἦσ. ὁ ἔχων ἰσχυροὺς ὀδόντας.

κρατερός-ὸν ἐπ. κ. μτγν., μων. κ. νεώτ. τ. τοῦ καρτερός βλ.λ., ἰσχυρὸς, δυνατός, κυρίως ἐπὶ τῆς σωματικῆς ἰσχύος : Ἰλ.Π 624 κρατερός περ ἔων καὶ χερσὶ πεποιθώς, Ὁδ.Δ 335 κρατεροὶ λέοντες,αὐτ.Δ 288 ἀλλ' Ὀδυσσεὺς ἐπὶ μᾶστακα χερσὶ πίεζε νωλεμέως κρατερῆσι, Πινδ. Ἰσθμ.5,38 Οἰνεῖοι κρατεροί, αὐτ.Πυθ.11,27 χερῶν ὑπὸ κρατερῶν, Αἰσχ.Εὐμ.338 κρατερόν ὄντα περ θύμας μαυροῦμεν' 2) ὄθ. κ. σκληρὸς, σκληρόκαρδος :

|| λ.Φ 566 οὐκέτ' ἐπαί' ἔσται θάνατον καὶ Κήρας ἄλυξαι' λίην γὰρ κρατερός περὶ πάντων ἐστ' ἀνθρώπων' || ἐπὶ τοῦ Ἄδου, σκληρός, τραχύς, οὐστηρός : Ἰλ.Ν 415 εἰς Ἄιδος περ ἴοντα πυλάρταο κρατεροῖο' 3) ἐπὶ πραγμ., ἰσχυρὸς, δυνατός, ἀνθεκτικός : Ἰλ.Ε 386 δῆσαν κρατεροῦ ἐνὶ δεσμῷ, Ὁδ.Θ 336 ἢ ρά κεν ἐν δεσμοῖς ἐθέλοις κρατεροῖσι πισθεῖς, Ἦσ.Θ 864 ἢ ἐ σιδῆρος, ὅπερ κρατερώτατός ἐστι, Αἰσχ.Πρ.167 κρατεραίς ἐν γυιοπέδασι' || ὄρ. ἐπὶ ὄπλων : Ἰλ.Ε 104 ἀναχίσεσθαί κρατερόν βέλος, αὐτ.Ὁ 279 τόξου ἀπο κρατεροῦ, Ὁδ.Ω 170 οὐδέ τις ἡμιελὸν δύνατο κρατεροῖο βίωτο νευρὸν ἐντανύσαι' 4) κ. νεώτ. ὄμ. ἐπὶ καταστάσεων, ἰσχυρὸς, δυνατός, σκληρός, ἀγριος, πεισματώδης : Ἰλ.Β 345 ἄρχεω Ἀργεῖοισι κατὰ κρατεροῦς ὕμιναις, αὐτ.Ζ 458 κρατερῆ θ' ἐπικέισετ' ἀνάγκη, αὐτ.Φ 510 εὐχέσθαι ἐμὲ νικῆσαι κρατερῆφι βίβην, Παναδ.Χρ. Μηλ.48 ὅσον κρατερόν καὶ ἄν ἦτο ἡ καταδίωξις τῶν Τούρκων' || ὄμ. ἐπὶ φυκίων παθῶν, δυνατός, ἰσχυρὸς, ὀρμητικός, βίαιος : Ἰλ.Α 249 κρατερόν ρά ἐ πένθος ὀφθαλμοῖς ἐκάλυψε, αὐτ.Ζ 137 κρατερός γὰρ ἔχε τράμος ἀνδρὸς ὀμοκλή, Ὁδ.Ο 232 κρατέρ' ἄλνεα-πάγωνα' || ὄμ. ἐπὶ πράξεων καὶ λόγων, βίαιος, τραχύς : Ὁδ.Λ 624 φράζετο τοῦδε γέ μοι κρατερώτερον εἶναι ἀεθ.ον, Ἰλ.Α 25 κρατερόν δ' ἐπὶ μύθον ἔτελλεν ἱτροχύν, βαρῶν λόγον, Εὐστ. ἐγνωτοῖν καὶ δυσαπονητῶν), αὐτ.Ο 202 τόνδε φέρω διμῦθον ἀπνῆα τε κρατερόν τε' 5) μτγν. κ. μων. νικητής, ὑπέρτερος : Διον. Ἀλ.Ρητ.1,35 ἐπεὶ δὲ ταύτης κρατερός ἐγένετο ἰκῶδ. διορθ. ἐγκρατής), Αἰλ.π.Ευστ.29,15 ὁ δεῖνα κρατερός τοῦ δεινός γέγονεν.

κρατερόστος-ος-ον μων. ὁ κρατερόν στόμα ἔχων : Πρόδρ. Ἐπιγρ.42.

κρατερόφρος-ος Ἦσ. ἐγεννατός.

κρατερόφρων-ονος-ον (κρατερός-φρήν) ὁ ἔχων ἰσχυρὸν φρόνημα, γενναῖοφύχος, ὁ γενναῖον καὶ ἀτρόμητον καρδίαν ἔχων : Ἰλ.Π 184 γῶ δὲ κύνες... ἑρρ ὑπὸ Τυνδάρειω κρατερόφρονε γεινατο παῖδε, αὐτ.Ρ 124 ἢ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ ἤβελον εὐνηθῆναι, Ἦσιδ. Ἐργ.147 ἀδάμαντος ἔχων κρατερόφρονα θυμὸν, Ἐπιγρ. Διὸς κρατερόφρονι κοῦρη.

κρατερόχειρ-ειρος ἐπιγρ. ὁ ἔχων ἰσχυρὰν χεῖρα : κ. μτφ. : Αἴτ 9,210,4 ἀλλ' ἐπὶ κρατερόχειρος Ἀναστασίω βασιλεῖω ἡλυθὸν ἐς φάος.

κρατερόφρου-οος-ον-ονος (χρῶς, χρῶς) μτγν. ὁ ἔχων δυνατὸν δέρμα : Ὀμπ.Κυν.3,337 κρατερόφρουα φῦλα Ἰεσφ.γρ. ἀντὶ κρατερόφρονου.

κρατερόφυξία(ῆ) νεώτ. ἄ. συνηθέστ. κρατερόφυξία ἡ ἰδιότης, ἡ ἀρετὴ τοῦ κρατερόφρου βλ.λ.

κρατερόφυγος-ον νεώτ. κ. κρατερόφυγος ὁ ἔχων κρατεράν, ἰσχυρὰν φυγὴν, ὄθ. ὁ μετὰ σθένους ἀντιμετωπιζῶν τὰς ἀντιξέουσας περιστάσεις τοῦ βίου, ὁ εὐσταθὴς καὶ καρτερικός ἐν ταῖς δυστυχίαις' 2) ὁ κρατερόφρων βλ.λ.

κρατερόμμα-ατος(ῖν) Ἦσ. κ. νεώτ. κράμα χαλκοῦ καὶ κοσσιτέρου, ἄ. χαλκοκοσσιτέρου' Ἦσ. «κρατερόμματα» μετῆς χολκοῦ καὶ κοσσιτέρου,

κρατερόνυξ-μοῖς(ῖν) ὄθ.ἠ. κ. μων. ὁ ἔχων κρατεροὺς, δυνατοὺς δυνάεις : Ὁδ.Κ 218 λύκοι κρατερόνυγες

ἦδὲ λέοντες, ΚΜανασσ.120 καί σιγῶνας κατα-
θλῶν θηρῶν κρατερῶντων' || μγν. ὁμ. ἐπὶ
τῆς χειρὸς: Μάτρ.Δεῖπν.28 τῆ γ' ἔγωγ ἐν πρώτοις
ἔπεσον κρατερῶννα χεῖρα' || ἐπὶ ἵππων καὶ
ἡμιόνων, ὁ ἔχων ἰσχυράς ὁλόας: 'Ἰλ.Ε 329
Τυδεΐδην μέθεπε κρατερῶνναχας ἴππους ἔμμε-
μάως, 'Οδ.Ζ 253 ζευξεν δ' ἡμιόνους κρατερῶ-
νναχας.

κρατερῶς ἑπίρρ. ἰσχυρῶς, ρωμαλέως, μετὰ
δυνάμει: 'Οδ.Δ 344 κὰδ δὲ ἔβαλεν κρατερῶς'
|| ἐπὶ καταστάσεων, ἰσχυρῶς, ἀγρίως, πεισματω-
δῶς, σταθερῶς, γενναίως: 'Ἰλ.Μ 152 μάλα γὰρ
κρατερῶς ἐμάχοντο, αὐτ.Λ 666 ἐστάμεναι κρα-
τερῶς' μὴδὲ τρωπᾶσθε φθόδονδε [μὲ σταθερό-
τητα, γενναίότητα], Στῶθ. Ἀνθολ.91,33 ἐβόηθη δὲ
αὐτῷ κρατερῶς ἡ τύχη' || ὁμ. ἐπὶ ρημ. ση-
μαινόντων φυχικὸν πάθος, ὀρμητικῶς, βίαιως, ἰσχυ-
ρῶς: 'Ἰλ.Ν 353 ἦχθετο γὰρ βα Τρωσῖν δαμνα-
μένους, Διὶ δὲ κρατερῶς ἐνεμέσσα' || ὁμ. ἐπὶ τοῦ
λέγειν, ἀγορεύειν κτ., αὐστηρικῶς, μετὰ τραχύτη-
τος, μετὰ ἀκλήρητος: 'Ἰλ.Θ 29 οἱ δ' ἄρα πάν-
τες ἀκῆν ἐγένοντο σιωπῆ, .. μάλα γὰρ κρατερῶς
ἀγόρευουσιν.

κράτσαφι ἑπ. δοτ. τοῦ κράς βλ.λ.: 'Ἰλ.Κ 156 ὑπὸ
κράτσαφι τάπητι τετάνυστο φαεινός [μτφρ. Ζερβ.
ἑώρατο χαλὶ ἀπκωνόταν κάτω ἀπ' τὸ κεφάλι του].

κρατευτήριον (τὸ), συνήθ. κτ. πηθβ., κρατευτῆς
βλ.λ.1: Πολυδ.6,89 κρατευτήριον· σιδήρεον ᾧ
τοῦς ὀβελίσκουσι ἐπιτιβεῖται πρὸς τὴν τῶν κρεῶν
ὀπησιαν, αὐτ.10,97.

κρατευτής (ὁ) συνήθ. κτ. πηθβ. κρατευταίῳ [ὁ]
Πολυδ.10,97 εἰ βάσεις ἐφ' ὧν οἱ ὀβελίσκοι τίθεν-
ται πρὸς ὀπησιαν: 'Ἰλ.1 214 πάσσε δ' ἄλλος θειοιο
κρατευτῶν ἐπαείρας [σχόλ. κτῶν βάσεων, ὁ
ἔστι τῶν λίθων ἐφ' ὧν οἱ ὀβελίσκοι τίθενται ὀπη-
μένων τῶν κρεῶν]' 2) Ἐπιγρ. λίθινα ὑποστηρί-
γματα λιθοστρώτου, πεζοδρομίου· 3) μολυβδι-
νοι ράβδοι ὠρισμένοι βάρους ἢ μεγέθους· Εὐπ
171 μολυβδινοὶ κρατευταί, Ἐπιγρ.

κράτρυς Ἐπιγρ. μ. κτ. πορακ. κεκράτευκα,
κρατῶ βλ.λ.

κράτρυς-ατος (τὸ) μγν., μων. νεώτ. κ. δημ. ἢ
πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κρατεῖν, τοῦ δράτ-
τεσθαι ἢ τοῦ βαστάζειν: Πρόκλ.Τετραβ.36 οἱ δὲ
περὶ τὸ κράτρυα τῆς χειρὸς· διὰ τὸ κράτρυα τῆς
.. ἀσιπίδος ἐκρεῖαζέτο καὶ δύναμις καὶ ἀσκήσις,
-κουράστικα ἀπὸ τὸ κράτρυα τοῦ ἐπιταφίου·
2) μγν. ἱατρ. εἰς τὴν χειρουργικὴν, ἢ δι' ἐπιδέ-
σμων ἢ ἄ. συγκράτησις τοῦ παθόντος μέλους τοῦ
σώματος: Γαλ.18(2),588 οἱ δὲ οὐνηροὶ σωλήνες ..
ἀντὶ κράτρυματος παραλαμβάνονται, Ἀρχ.Χει-
ρουργ.112 πρὸς κράτρυμα κώλων ἐν καταρτισμοῖς·
3) σχόλ. κ. δημ. συνεκδ. τὸ δι' οὐ τις κρατεῖ, ἢ
λαθῆ, τὸ χερουλί: Σχόλ.Λοικ.ΖΤραβ.31, αὐτ.Ἰκαρ.
10, -ἀπὸ ποῦ νὰ πιάσῃ τὴν κάσση· δὲν ἔχει κρά-
τρυμα' 4) μων. τὸ ἐκ νίκης κρατηθέν, κτηθὲν
κέρδος, ἀπόκτημα: Μαυρίκ.Στρατηγ.4,5 τὰ προ-
καταλαμβάνονα κρητήματα ἀνατρέπεσθαι δύ-
νανται· 5) μων. κ. νεώτ. εἰδ. ἐν τῇ βυζαντινῇ
μοῦσ. μελωδῶδη ἄνευ λέξεων ἢ μετὰ λέξεων τυπι-
κῶν φαλλόμενον ἐν τέλει μεγάλων ὕμων' || ὁθ.
κ. ἐν τῶν τεσσάρων ἀφώνων σημάτων τὸ ἀρ-
χαῖον στενογραφικὸν σύστημα τῆς βυζαντι-
μοῦσικῆς: Ἀγιοπολ.Π.Δουκαγιγιῶν ἐν λ. τὸ δὲ μέ-
γα κρητήμα ἀπὸ τῶν δὲ ὀβελίων' 6) μγν. τυπ. ἢ
ἐν ἀνοφ. πρὸς λόγον, πρὸς φράσ. διατύπωσιν, τὸ
κρατούμενον ἢ τοῦ μὴ δηλοῦμενον, ὁθ. τὸ ἐν τῷ
λόγῳ πανούργημα, σόφισμα: ΨΧρυσόστ.10,87 ἐ-
λυσειν ἢ λέξει τὸ κράτρυμα' || ὁμ. γραμμ. ἐπὶ
λ. τὸ κρατούμενον, τὸ παράγωγον: Ἀναστ.Συν 38,8
θέλημα .. τοῦ θελητοῦ λήμμα, ἡγουν κράτρυμα·
7) νεώτ. κ. δημ. μτφ. ἐπὶ τιμῆς, τρεχούσης εἰς

χρῆμα ἀξίας, διατιμήσεως πραγμ., ἢ συγκράτησις,
διατήρησις εἰς ἢν εὐρήνηται ἀξίαν, ἢ μὴ ἐκπτώσις:
τὸ κράτρυα τῶν τιμῶν τῆς σταφίδος εἰς τὰς ἀγ-
γλικὰς ἀγοράς, - τὸ κράτρυμα τῆς δραχμῆς εἶναι
ἀπαράτητον πάση θυσίᾳ.

κρατημάρα (ἡ) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ
κρατεῖναι (=παράλυσι, πάσχω παράλυσιν, βλ.
κρατῶ), ἢ παραλύσι τῶν ἀκρων: Ἀραθοντ.
Παροιμ.73 μὲ τὸ στόμα μηδᾶρα μηδᾶρα, μὲ τὰ
χέρη κρατημάρα [ἐπὶ τῶν χειρονομούντων]· κρα-
τημάρα νὰ σὲ πιάση.

κρατηματῆριον (τὸ) μων. κ. νεώτ. μουσικόν
βιβλίον περιέχον διάφορα ἐντεχνα κρατήματα.

κρατημοκατάθασμα-ατος (τὸ) μων. κ. νεώτ.
εἰδ. ἐπὶ τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς, μελωδικῆ γραμμῆ
ἐντελοῦς θέσεως ὀριστικῆς καταλόγιξως.

κρατημοκόψισμα-ατος (τὸ) μων. κ. νεώτ. εἰδ.
ἐπὶ τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς μελωδικῆ γραμμῆ θέ-
σεως ἀήγουσα εἰς ἀτελή κατάληξιν.

κρατήριος (ὁ) μων. κ. δημ. κράτρυμα, συγκρά-
τησις, ἢ πρᾶξις τοῦ συγκρατεῖν: Ἐρωτόκρ.5,1183
δὲν ἔχει ὁ κύριος κρατηρὸ ἰδὲν συγκρατεῖται,
-ἐπῆρε τὸν κατήφορο καὶ κρατημοῦς δὲν ἔχει.

κρατημοὑπέρροον (τὸ) μων. κ. νεώτ. εἰδ. ἐπὶ
τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς, εἰς ἓκ τῶν ἑξ ἑμφώνων
χαρακτήρων τοῦ στενογραφικοῦ συστήματος τῆς
βυζαντινῆς μουσικῆς.

κράτηξη (ἡ) μων. συγκράτησις: Ἐρωτόκρ.1,637.

κρατήρ-ῆρος (ὁ) κ. μων. κ. νεώτ., ἰων. κ. ἐπ. κρη-
τήρ [ἐκ τοῦ κερᾶννυμι ἄγγειον πρὸς κράσθιν, εἰδ.,
εὐρύχωρον ἄγγειον ἐν ᾧ ἀνεμειγμένο ὁ οἶνος μεθ'
ὑδατος καὶ ἔξ οὗ ἐληρόντο τὰ κύπελλα τῶν σάν-
δαιτυμόνων: Ἰλ.Γ 295 οἶνον δ' ἓκ κρητήρος ἀ-
φυσσόμενοι δεπέσαντες ἔκχεον, αὐτ 269 κρητήρι
δὲ οἶνον μίγνον, 'Οδ.Δ 615 κρατήρ ἀργύρεος
ἔστω ἄπας, χρυσῶ δ' ἐπὶ χεῖλα κεκράνται,
αὐτ.Α 110 οἶνον ἔμισγον ἐνὶ κρητήρῃ καὶ ὕδωρ,
Σαφ.51 κῆ δ' ἀμβροσίαν μὲν κρατήρ ἐκέκρατο,
'Αλλ.45 ἐν δὲ κίρατε τῶ μελιὰδες ὅτι τάχι-
στα κράτρυα, Ἀριστφ.Ἐκκλ.841 κρατήρας ἐγκιρ-
νάσι, Κρησμ.π.Δημ.531 κρατήρα κερᾶσαι, Θουκ.
6,32 κρατήρας τὴ κερᾶσαντες παρ' ἄπαν τὸ
στράτευμα [ἀνέμειζον ἐντός τῶν κρατήρων τὸν
οἶνον μετὰ τοῦ ὑδατος], Ἐπιγρ. κρητήρα καὶ ὑπο-
κρητήριον, Πλούτ.'Ηθ.270Α τῶν κρατήρων ὁ δευ-
τερος ἦρωνιν ἐπικίρναται, Βί.Ἀλεξ.5683 εἶδον
οὐν καὶ κρατήρα μέγαν καὶ χρυσοῦδρευτον ἐν-
δον τῶν οἴκων Κύρου· || φρ. κρατήρα πι-
νεῖν πίνειν κρατήρα οἶνου, πρβλ. δημ. ἀδειάζω τίς
κάνάτες: Ἰλ.Θ 232 πίνοντες κρητήρας ἐπιστε-
φάες οἶνιο' || ὁμ. φρ. κρητήρα ἴστημι ἐλευ-
θερον ἐτοιμαζῶ, στήνω τὸν κρατήρα, διὰ νὰ
πῶ πρὸς ἔορτασμον, πρὸς τιμὴν, τῆς ἐλευθερίας:
'Ἰλ.Ζ 528 αἶ κὲ ποθὶ Ζεὺς δῶν .. κρητήρα στή-
σασθαι ἐλεύθερον ἐν μεγαλοῖσι, ἐκ Τροίης ἐ-
λάσαντας ἐκνυμήιδας Ἀχαιοῖσι ἰσχόλ. ἐόν εἰώ-
θασι τῷ Διὶ ὑπὲρ ἐλευθερίας ἰσάντα κρητήρα σὶ
τοῦς πολεμίου ἀπωσάμενοι' || κρατήρα ἐπι-
στέφειν βλ. ἐπιστέφω· || σπονδῆ τρίτου κρα-
τήρος ἢ πρὸς τὸν Δία Σωτήρα σπονδῆ' πρβλ.
σώτηρ: Σοφ.ἀπ.425' || γενικῶς δοχεῖον πρὸς
ἀνάμειξιν διαφόρων ὑγρῶν: Σοφ.ΟΚ 159 κἀμβυ-
δρος οὐ κρατήρ μελιχλῶν ποτῶν, Εὐρ.Κύκλ.216
ἢ καὶ γάλακτος εἰσι κρατήρες πλέωσ· || κ.
μτφ. ἐν ποικίλῃ χρήσει καὶ ἐκφράσει: Πίνδ.
Ο 6,91 κρατήρ αἰοδᾶν [ἐπὶ τοῦ ἀγγέλου τοῦ κομί-
ζοντος τὴν ψῆφιν αὐτοῦ], Αἰσχ.Ἀγ.1397 σπῆνδον
κρατήρ ἐν δόμοις κακῶν πλῆσας .. ἐκπίνει
μολῶν, Ἀριστφ.Ἀχ.937 κρατήρ κακῶν, τριπτηρ
δικῶν [ἐπὶ τοῦ συκοφάντου], Διον.Ἀλ.Ρωμ.7,44 σπ-
μτος κρατήρα πολιτικοῦ στήσαι[ἐπὶ τοῦ ἐμφυλίου
πολέμου] Φιλόστρ.209 Νεῖλιον .. τὸν κοῖνον τῆς

Αιγύπτου κρατήρα, αὐτ.298 μὴ τὴν τράπεζαν εἰς κοπετὸν μεταβάλλω καὶ πάλιν εὐνὴν κρατήρα κ. κεράσωμαι, Ἰμέρ.204 Ἐρωτες πόδου κρατήρα κεράσαντες, Εὐράθ.322 Ἀθήας κρατήρα πίνειν, Πρῶδορ.346 κρατήρα ἡδονῆς· 2) ἡ ἐκ τῶν κρατήρων οἰνοποσία, ἡ οἰνοποσία, τὸ συμπόσιον, τὸ ποσιῖ· Αἴσχ.Χο.291 οὐτε κρατήρος μέρος εἶναι μετασχεῖν, οὐ φιλοσοπόνδου λιβάδος, Δημ.531 κρατήρων εἴργεσθαι τὸν ἀνδροφόνον· 3) μτγν. ὄνομα ἀστερισμοῦ· Πτολ.Τετράδ.27· 4) κώλωμα ἐντὸς βράχου ἔχον τὸ σχῆμα κρατήρος· Σοφ.ΟΚ1593 κοίλου πέλας κρατήρος, οὐ τὰ Θησαυρὸς Περίθου τε κείται πίστ' αἶε ξυνθήματα, Πλάτ.Φαῖδ.111D ἡ γένν. εἰς αὐτοὺς τοὺς τόπους πολὺ μὲν ὕδωρ φεῖν ἐξ ἀλλήλων εἰς ἀλλήλους ὥσπερ εἰς κρατήρας· 5) κ. νεώτ. τὸ ἔχον σχῆμα κρατήρος ἀτόμιον ἡφαιστειοῦ· Ἀριστῆλ. Κόσ.400α.33 καθάπερ τῶν ἐν Αἴτῃν κρατήρων ἀναρραγέντων, Πολύβ.8,34,11,2 Πολύβιδος τῶν τριῶν κρατήρων [τῆς Ἰερᾶς ἡφαιστειοῦ] τὸν μὲν κατερρυκέναι φησίν, Λουκ.Τραγῶδ.23 ὅποια κρατήρ μεστὸς Αἰγυπτίου πυρός, Ἐπιγρ. πῦρ ἀπὸ κρατήρων ἔκπικε ἀθανάτων ἱερῆ τοῦ Ἐρπεδοκλέους].

κρατηρία (ἡ) μτγν. κρατήρ πρὸς ἀνάμειξιν φαρμάκων κλπ.· Διοσκ.4,150, Ζώα. Ἀλχ.234B.

κρατηρίαρχος (ὁ) Ἐπιγρ. συμποσιαρχος βλλ. **κρατηριδίον** (τὸ) μτγν. ἰων. κρατηρίδιον μικρὸς κρατήρ, κρατήριον βλλ.· Ἐπιγρ. Ἰώσ.Α13,6, 7 σφαιρία . . σὺν ροῖακοῖς καὶ κρατηριδίοις.

κρατηρίζω, ἰων. κρατηρίζω, παθ. ἀόρ. κήκρατηρίζθην, ἀναμειγνῶ ἐντός τοῦ κρατήρος οἴνου. Ἐπιγρ. κρητηρία(ντες κρητηρίας τέσσαρας· || εἰδ. ἐπὶ τὸν ὄργιων, ἐκτελῶ καθήκοντα ὑπηρετοῦ, ἐπιβλέποντος εἰς τὰ τῶν κρατήρων ἐν τοῖς μυστηρίοις· Δημ.313· 2) τὸ παθ. πίνω ἐκ τῶν κρατήρων ἀμέτρως, πίνω κρατήρας οἶνον, πρῶδ. δημ. πίνω μὲ τὴν κονάτα· Ἡσ. ἐκκρατηρίζημεν· ἐμεθύσθημεν· Σοφ.φρ.106 κήκρατηρίζθημεν (Ἀθην.11,504B κήκρατηρίζθημεν ὄντι τοῦ πενώκειμεν).

κρατήριον (τὸ) ἰων. κρητήριον μικρὸς κρατήρ· Ἰππ.Γυν.Φύσ.34· || Πάπ. μέτρον ὕγρων.

κρατηρίσκος (ὁ) ὑπόκορ. τοῦ κρατήρ βλλ., μικρὸς κρατήρ· Ἐπιγρ. Ἀθην.11,479C κοτυλίσκος δὲ καλεῖται τὸ ἱερὸς τοῦ Διονύσου κρατηρίσκος· 2) Ἡσ. κρατηρίσκος τοῦ ὀφθαλμοῦ τὸ κοῖλον τοῦ ὀφθαλμοῦ.

κρατηροειδής-οῦς-ές νεώτ. ὁ ὁμοῖος πρὸς κρατήρα. τὸ ἀρχαῖον ἀγγεῖον· δοχεῖον κρατηροειδές 2) νεώτ. ὁ ὁμοῖος πρὸς κρατήρα ἡφαιστειοῦ· κρατηροειδές κώλωμα εἰς τὴν κορυφὴν.

κρατηροφόρος-ον μτγν. ὁ φέρων κρατήρα· Σχόλ.Νικ. Ἀλεξ.217 ῥῆμα κρατηροφόρος.

κρατηροβία (ὁ) ῥωμαλέος, κραταιβίας βλλ.· Πινδ.ἀν.16 ἱπ.Εὐστ.Πον.56,81 κρατηροβίαν χερσὶ τὸν ῥωμαλέον λέγει Πινδαρος.

κρατησίμαχος (ὁ) ὁ ἐν τῇ μάχῃ νικῶν· Πινδ.Π 9,86 κρατησίμαχον σθένος.

κραταιόπους-οδος-οὐν ὁ τοῖς ποσὶ δρόμῳ νικῶν, ὁ νικῶν ἐν σταδιοδρομίᾳ· Πινδ.Π 10,16.

κραταιόππος-(ον) ὁ νικῶν διὰ τῶν ἵππων, ὁ ἐν ἵπποδρομίᾳ νικῶν· Πινδ.Ν 9,4.

κράτησις-εως (ἡ) μτγν., μσν. κ. νεώτ., δημ. κράτησις ἡ ἐνέργεια τοῦ κρατεῖν, ἐξουσιαστικὴ, ἡ δύναμις, τὸ κράτος, ἡ ἐξουσία· ΠΔΣοφ.Σαλ.6,3, Μαν.π.Ἰώσ.ἀν.1,26, 17,2,189 κράτησιν γενεθλίαν· || πᾶν. ἡ Καίσαρος κράτησις ἡ ἐποχὴ τῆς ἐξουσίας τοῦ Καίσαρος· || πᾶν. ἡ ἡμέρα τῆς ἀναρρήσεως εἰς τὸν θρόνον ἡμέρας, ἡ ἐπέτειος τῆς ἀναρρήσεως εἰς τὸν θρόνον· || εἰδ. ἄστρον. ἡ ἐπικράτησις· Σιμπλῆκ.Οὐρ.476,5 ἡ τῆς

ἀπλανοῦς κράτησις· 2) ἡ κατοχὴ, ἡ κτήσις· Πάπ. κρᾶσις βίου, Πλωτ.1,6,3 κρᾶτησις τοῦ ἐν ὄλῳ αμοτεινοῦ· || εἰδ. πᾶν. τὸ δικαίωμα τῆς κατοχῆς καὶ κυριότητος· Πάπ. κυρεία καὶ κρᾶτησις (τὸ δικαίωμα τῆς ιδιοκτησίας καὶ τῆς κυριότητος), κρᾶτησις καὶ χρῆσις ἱμωρίδας καὶ νόμῃ· 3) συγκράτησις· Κατ. Ἀστρ.Κ 7,184 κρᾶτησις τῶν ὑδάτων· || εἰδ. ἱατρ. συγκράτησις· Σωφ.1,43 κρᾶτησις ἐπιμυρῶν σπέρματος (ἀντιβ. ἔκκρισις)· 4) νεώτ. ἐπὶ ἀποδοχῶν ἢ ἀπολαυῶν ἐν γένει, ἡ κατακράτησις, ἡ ἀφαίρεσις· πρὸλ.κρατώ· κρᾶτησις μισθοῦ, αὐτὸν τὸν μῆνα εἶχμα κρᾶτήσεις· 5) νεώτ. εἰδ. νομ. περιορισμός, προληπτικὴ κάθειρξις· ἐτέθη ὑπὸ κράτησιν, - εἰσέθη ὑπὸ κράτησιν μέχρις ἀποπερατώσεως τῶν ἀνακρίσεων· || εἰδ. ποιητ. ἀστυνομικὴ στερεοῦσα τὴν προσωπικὴν ἐλευθερίαν· || προσωπικὴ κράτησις μέρον ἀναγκαστικῆς ἢ συντηρητικῆς ἐκτελέσεως, δι' οὗ ἀναγκάζει τις τὸν ὀφειλέτην δι' ἐγκαιθερξέως εἰς πληρωμὴν τοῦ χρέους.

κρατητήρ-ῆρος (ὁ) νεώτ. ὁ δι' οὗ κρατεῖ τις, κ. εἰδ. ἐπὶ μηχανῶν, ὁ κρατητήριος μηχανισμός.

κρατητήρα (ἡ) δημ. ὁ ἀετίτις λιθός (ἐκ τῆς λοϊκῆς δοξασιᾶς ὅτι συγκρατεῖ τὸ εὐδριμον ἐντός τῆς μήτρας καὶ ἐμποδίζει τὴν ἀποβολήν).

κρατητήρας (ὁ) δημ. ὁ ἐρνευδός βλλ.

κρατητήριον (τὸ) νεώτ., δημ. -ο τὸ δι' οὗ κρατεῖ τις κ. εἰδ. ἐπὶ μηχανῶν, ὁ ἀνακόπτων τὴν κίνησιν μηχανισμός, κρατητήρ βλλ.· 2) εἰδ. νομ. ὁ ἐν τῇ ἀστυνομίᾳ τόπος ἐνθα κρατοῦνται οἱ εἰς κράτησιν βλλ. κατὰδικασθέντες πρὸς ἐκτίσιν τῆς ποιήσεως τῶν· ὕστερ' ἀπὸ τὸν κατὰ τὸν ἐκλεισαν στὸ κρατητήριον.

κρατητής (ὁ) μτγν. ὁ κρατῶν, βοστάζων ἡ κατέχων τ. τ. Πρῶκλ.Τετράδ.228 ἱερῶν κρατητής.

κρατητικός-ή-ον ὁ ἱκανὸς νὰ ἐξουσιασθῆ, νὰ δικαιοῦ, νὰ κυριάρχῃ· Πρῶκλ.Inst.121 δύναμις κρατητικὴ τῶν προνοουμένων, αὐτ.Τίμ.1,69 κρατητικός τῶν ὄλων, αὐτ.Παρμ.736S αἰ κρατητικαὶ δυνάμεις ἰσότης, ὑποურიγαίη· || εἰδ. ἄστρολ. ὁ ἐπικρατῶν· Βέττ.Βάλ.333,5· 2) ὁ ἱκανὸς εἰς τὸ νικᾶν, ἐπικρατεῖν τινας· Πλάτ. Ὀρ.414A νίκη δύναμις κρατητικὴ περὶ ἀγωνίαν· 3) εἰδ. ἱατρ. ὁ συντελεστικός εἰς τὴν κράτησιν βλλ.· Ἀέτ.1,142 κρατητικός συλλήψεως.

κρατητός-ή-ον κ. νεώτ. ὁ δεκτικός κρατησεως, οὗ ἢ δν δύναται τις νὰ κρατήσῃ· Ἐπιφῶν. 1,698C ὁ ἀκράτητος κρατητός γενόμενος.

κρατήτωρ-ορος (ὁ) μτγν. ὁ κρατῶν, ὁ ἀρχων, ὁ κύριος, κρατητής βλλ.· Ἡρακλ.Λέμβ.5· || εἰδ. ἄστρολ. ὁ κυριαρχὸν ἄστρον· Πτολ.Τετράδ.198.

κρατίζομαι κ. μσν. κ. νεώτ. ἔσφ. γρ. τοῦ κραστίζομαι βλλ.· 2) μσν. κ. νεώτ. τὸ ἐνεργ. κρατίζω βλλ.· Ἐρωτόκρ.3,178 ἔτουτ' ἡ μάχη μὲ καιρὸ φιλικὰ καὶ ἀγάπῃ φέρνει, καὶ ἀπ' ὅτι πάρ' ὁ γειγ' ἄλλοι, κρατίζει καὶ γιαγέρνει, αὐτ.4,1315 καὶ τὸ λαοὶ . . μέσα κρατίζει τὸ νερὸ καὶ ἀπόξω δὲν τὸ βγάνει.

κρατικοποίησις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἀνάληψις τῆς κατοχῆς ἢ τῆς ἐκμεταλλεσεως πράγματος ἢ ἐπιχειρήσεως τινοῦ ὑπὸ τοῦ κράτους· ἡ κρατικοποίησις τῶν μεγάλων κτημάτων, κρατικοποίησις τραπέζων - τῆς πολεμικῆς βιομηχανίας.

κρατικοποιῶ(-ῆω) νεώτ. καθιστῶ τὴν κρατῶν· ὁ ὑπουργὸς ἐξάτησε νὰ κρατικοποιηθῶν αἱ τράπεζαι, ἐκρατικοποίησαν τὴν βιομηχανίαν.

κρατικός-ή-(ὁ)ν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸ κράτος· κρατικὰ ἐργαστάσια - ἰδρύματα.

κρατῆς-ίδος (ἡ) δ.γρ. τοῦ κράσις βλλ.

κρατιστ(ε)ία (ἡ) πᾶν. τὸ κρατιστεῖν· Πάπ.

κρατιστεύω γενικῶς εἶμαι κράτιστος, ἔξοχος, ἔξῃω, ὑπερέγω : Πινδ.ἀπ.180 λόγος κρατιστεύων, Σοφ.Τρ.102 ὦ κρατιστεύων κατ' ὄμμα (ἐπὶ τοῦ ἡλίου) ἀχά. ἐνικῶν πάντας τοὺς θεούς κατὰ τὸ ὀπτικόν) || μτ. ἀναφ. προσθ. εἶμαι ἀνώτερος, κράτιστος κατὰ τι : Ξεν. Ἀν.1,4,14 τῶ σώματι καὶ τῇ φυγῇ κρατιστεύοντας, αὐτ.2,6,26 ἐν οἷς οἱ καλοὶ κάγαθοι κρατιστεύουσιν, αὐτ.ΚΠ.1,51 καὶ τὰλλα κρατιστεύοντα αὐτὸν ἐώρων, Στράβ.6,4) | κρατιστεύει ἐν ἀρετῇ τε καὶ μεγέθει τὰ περιεστώτα || ὁμ. μτ. γενικ. προσ. ὑπερτερῶ, εἶμαι ἀνώτερος τινος, νικῶ τινα : Ἀνδοκ.3,18 ἄλλ' ἐν τῷ κρατιστεύει μόνος πάντων, Ἰσοκρ.9,22 ἐν οἷς ἐκεῖνος τῶν ἡλικιωτῶν ἐκρατίστευε, Ἀρριαν.5,13 ἐκπέμπουσι παρ' αὐτὸν οἱ Νισαῖοι τὸν κρατιστεύοντα σφῶν || κ. μτχ. ὁ κρατιστεύων ὁ νικητής, ἀντιθ. ὁ ἡττηθείς : Ἀριστλ.Ζ1 614α,4 λάθρα ἀχέυεται ὑπὸ τοῦ κρατιστεύοντος || ὁμ. τὰ κρατιστεύοντα, Ἰώσ.Π1,2,8.

κρατίστης (ῥ) ἰόπ. ὁ ἔξουσιάζων, ὁ κυρίαρχος : Πλάτ. ὦ βασιλέων κῆρι καὶ κρατία.

κρατιστίνδην μτγν. κῆρι' ἐκλογῆν τοῦ κρατίστου : Πολύδ.1,17,6.

κράτιστος -η-ον κ. μων. κ. νεώτ., ἐπ. καρτ-, ὑπερβ. τοῦ κρατός βλ.λ., ὁ ἰσχυρότατος, ὁ δυνατώτατος : Ἰλ.Α 266 κράτιστος δὴ κείνος ἐπιχθονίων τράφεν ἀνδρῶν, Πινδ.Ο 14,13 θεῶν κρατίστου παίδες, Σοφ.Φιλ.3 κράτιστος Ἑλλήνων (ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως), Θουκ.7,67 ἐλ τοὺς κρατίστους ἐνικήσαμεν || ὁμ. τὸ οὐδ. τὸ κράτιστον, περιλ. αἱ κράτιστοι : Θουκ.5,8 καὶ Λημνίων καὶ Ἰμβριῶν τὸ κράτιστον, Ξεν.ΚΠ 6,1,28 δυνάμεις τὸ κράτιστον || ὁμ. ἐπὶ πραγμάτων, ὁ ἰσχυρότατος : Ἰλ.Ζ 185 καρίστην δὴ τήν γε μάχην φάτο δύνεσθαι ἀνδρῶν, Τιμ.Λοκρ.99Α δεσμός κράτιστος 2) γενικῶς ὡς ὑπερθετικὸν τοῦ ἀγαθοῦ, ὁ ἀριστός : Πινδ.1,17 κείνοι γὰρ ἥρωας διαφρατῆται .. ἐτέκνωθεν κράτιστοι, Σοφ. Ἀντ.1050 ὄσον κράτιστον κτημάτων εὐδουλα, Θεόδωρ.Χαρ.5,2 ἀνδρα κράτιστον εἰπῶν || ὁμ. μτ. διαφ. προσδιορισμῶν (εἰς τι, περὶ τι, κατὰ τι κτλ.) : Θουκ.2,40 κράτιστοι δ' ἂν τὴν φυγὴν δικαίως κριθεῖεν, Ξεν. Ἀν.1,9,2 πάντων ταῦτα κράτιστα, αὐτ. Ἀπομν.3,4,5 ἕαν γε καὶ ἐν τοῖς πολεμικοῖς τοὺς κράτιστους, αὐτ. Ἑλλ.3,4,16, Πλάτ. Φίληθ.67B, αὐτ. Πολιτ.257Α τοῦ περιλ. λογισμοῦ καὶ τὰ γεωμετρικὰ κρατίστου

|| μτ. μτχ. ἡ ἀπαρφ. ἰκανώτατος : Θουκ.2,81 δοκοῦσι δ' οἱ Ἀκωρνᾶνες κράτιστοι εἶναι τοῦτο ποιεῖν, Πλάτ. Φαιδρ.267D, Ξεν. Ἀπολ.1,4,1 νομίζουσι Σωκράτη προτρέψασθαι μὲν ἀνθρώπους ἐπ' ἀρετὴν κράτιστον γεγονέναι, αὐτ.ΚΠ.1,3,15 τῶν ἡλικιωτῶν κράτιστος εἶναι., ἀκοντίζων καὶ τοξεύων || ὁμ. τὸ οὐδ. μτ. ἀπαρφ. : Ὀδ.Μ 120 φηγεῖνε κάρτιστον ἀπ' αὐτῆς, Εὐρ. Ἠλ.379 κράτιστον εἰκῆ ταυτ' ἕαν ἀφειμένα, αὐτ.Μῆδ.384, Ἀριστοφ. Ἰπθ.80 κράτιστον οὖν νῦν ἀποθαυεῖν, Θουκ.1,143 νῦν δὲ τόδε τε ὑπάρχει καί, ὅπερ κράτιστον, κυβερνήτας ἔχονεν πολίτας || ὁμ. ἐν ποικίλαις ἐπιρρ. χρ. : ὁπὸ τοῦ κράτιστον κατὰ τὸν ἀριστον τρόπον, σπουδαίως : Πολύδ.8,17,4 ὁπὸ τοῦ κράτιστου γίνεται ἡ ἐπιβολή, αὐτ. 6,56,3 ὁ ἀπὸ τοῦ κράτιστου χρηματισμός || ὁμ. κατὰ τὸν κράτιστον : Διον. Ἀλ. Ἀρχ.Ρητ.2,22 || ὁμ. τὸ οὐδ. κτ. πληθ. κράτιστα ὡς ἐπιρρ. ἀριστοί : Ξεν. Ἑλλ.3,4,16 || οἱ κράτιστοι οἱ ἀριστοί, ἡ ἀριστοκρατία, οἱ ἐγγενεῖς : Ξεν. Ἑλλ.7,1,42 || ὁμ. τὸ οὐδ. κτ. πληθ. τὰ κράτιστα οἱ ἀριστοί : Ξεν. Ἑλλ.3,4,20 τὰ κράτιστα τῆς χώρας || ἰόπ. κ. Ἐπιρρ. ἔξοχος, ἐνδοξος : Πόπ. ὁ κράτιστος ἡγεμών, αὐτ. ὁ κράτιστος ἐπίτροπος, Ἐπιρρ. ὁ κράτιστος ἀνθύπατος, αὐτ. ὁ κράτιστος συγκλητικός, Πόπ. ἡ κρατίστη βουλὴ || εἰδ. ἡ κρα-

τίστη ἐπὶ γυναικὸς ἐκ τῆς τάξεως τῶν Ἰννέων ἐν Ρώμῃ || μτγν. εἰδ. ὡς τίλος προσφωνήσεως : πρβλ. νεώτ. ἔξοχότες : ΚΔΛουκ.1,3 ἔδοξε κάμοι .. καθέξῃ σοι γράψαι, κράτιστε Θεόφιλε.

κρατοθρῶς -ώτος (ῥ) ἡ μτγν. ὁ τῆν κεφαλὴν ἢ τὸν ἐγκέφαλον καταθροῦσκων, ὁ κεφαλοφάγος ἢ ἐγκεφαλοφάγος : Λυκόφρ.1066 τοῦ κρατοθρῶτος παιδὸς ἀπέρστου κάπρου (σχάλ. «ἴγουν τοῦ Τυδέως, ἐπειδὴ τὸν μυελὸν τῆς κεφαλῆς τοῦ Μελαλίππου ἐξερρόφουσε).

κρατογενής -οῦς-ές ὁ ἐκ τῆς κεφαλῆς γεννηθείς : Πορφ. Νυμφ.32 (ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς).

κρατόδωτος -ονος Ἦσ. κεφαλόδωτος, ὁ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς δεινόμενος || εἰδ. κρατόδωτον Ἦσ. «σφενδόνην δεδεμένην, τὰ γὰρ ἄκρα τῆς σφενδόνης κεφαλᾶς ἐκάουον».

κρατόξυλον (ῥ) νεώτ. φυτολ. γένος φυτῶν τῆς οἰκον. τῶν σταγονοφοριδῶν.

κρατοπληγής -οῦς-ές μτγν. ὁ πληγείς κατὰ τὴν κεφαλὴν : Μαν.4,284 [κτ. διόρθ., κώδ. -πληγής, ἔτερος -πληγής].

κρατορία (ῥ) μων. ἡ κυριαρχία, ἡ ἔξουσία : Κ Μανασσ.134Α τὰς ἀλλήλων ἀρπάσαι κρατορίας.

κράτος -ος (ῥ) κ. μων., νεώτ. κ. δημ., ἐπ. κάρτος -ος, αἰολ. κρέτος ἡ ἰσχύς, ἡ δύναμις ἡ σωματική : Ἰλ.Η 142 τὸν Λυκόζωρον ἐπεφνε δόλω, οὐτι κράτει γε, αὐτ.Ν 484 καὶ δ' ἔχει ἤδης ἄνθος, ὁ τε κράτος ἐστὶ μέγιστον, αὐτ.Ω 293 οἰωνόν, .. ὅς .. καὶ εὐ κράτος ἐστὶ κρατίστον (ἐπὶ τοῦ αἰετοῦ) || ὁμ. ἐπὶ πραγμ., ἡ ἰσχύς, ἡ δύναμις : Ὀδ.1,393 τὸ γὰρ αὐτεῖ (ἐν τὸ βάφαι) σιδηροὶ γε κράτος ἐστὶν (αὐτῆ ἐνν. ἡ βαφῆ) εἰδοὶ τὸ παρεχόν δύναμις ἐν τὸ σίδηρον || γεν. δύναμις, ἰσχύς : Αἰσχ. Ἰκ.207 μηχανήεις ἔστιν κράτος, Σοφ.ἀπ.80 δικαία γλῶσσ' ἔχει κράτος μέγα || κ. νεώτ. ἐν ἐπιρρ. ἐκφράσει, ὅσον κατὰ κράτος πάση ἰσχύϊ, πάση δυνάμει : Θουκ.1,64 καὶ οὕτως ἤδη κατὰ κράτος ἢ Ποτῖδαια ἀμφοτέρωθεν ἐπολιορκεῖτο, Πλάτ. Νόμ.692D, αὐτ.Κλειτ.407Α τὰ δὲ φεῦθρομαι κατὰ κράτος || ὁδ. κ. νεώτ. ὀλοσχερῶς, καθ' ὀλοκληρίαν : Δημ.913 κατὰ κράτος ἐξελεγχομένους τὰ φεῦθρα μαρτυρῶν, Πλούτ. Ἠθ.413B ὥστε κατὰ κράτος ἐλέγχεσθαι τὸν Πυθαγόραν, εἰπόντα, -κατετροπήθη κατὰ κράτος || ὁμ. ἀναφ. κράτος πάση ἰσχύϊ, πάση δυνάμει : Ξεν.ΚΠ.1,4,23, αὐτ. Ἀν.1,8,1 || ὁμ. ἀπὸ κράτους : Διόδ.Σ 17,34'

|| κ. νεώτ. ὁμ. ἐπιρρ. κατὰ κράτος διὰ τῆς βίας : Θουκ.8,100 ὡς κατὰ κράτος . αἰρήσοντες τὸν Ἔρεσον, Ἰσοκρ.4,119 κατὰ κράτος ἐλεῖν τὴν πόλιν, Λουκ.Μῆ Πιστ.Διοδ.22 ἐπειδὴν τοίνυν ὑπὸ τούτων ἀπάντων συμμαχοῦμενοι προσπέωσι, κατὰ κράτος αἰρούσιν οἶμα, Πόπ. κατὰ κράτος ἐλεῖν τὴν πόλιν, -ἄλωσις κατὰ κράτος ἰστίθι, καθ' ὀμολογίαν || ὁμ. πρὸς ἰσχύος κράτος διὰ τῆς βίας : ἀντιθ. τῷ λόγῳ : Σοφ.Φιλ.594 ἡ μὴν ἡ λόγῳ πείσαντες ἄξειν ἢ πρὸς ἰσχύος κράτος || ὡς προσωνομολογίας, ἡ ἰσχύς, ἡ δύναμις : Αἰσχ. Πρ.12 Κράτος Βία τε, αὐτ.Χο.244 Κράτος καὶ Δίκη 2) κ. νεώτ. ἡ ἀρχή, ἡ ἔξουσία, ἡ δύναμις : Ἰλ.Β 118 τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον, Ὀδ.Α 359 τοῦ γὰρ κράτος ἐστ' ἐνὶ οἴκῳ,Πινδ.Ο 6,96 Ζηνὸς κράτος, Αἰσχ.Πρ.527 μηδὰμ .. θεῖτ' ἐμὰ γνῶμα κράτος ἀντίπαλον Ζεῦς, αὐτ.948 πρὸς ὧν ἡ ἐκείνος ἐκπλήτε κράτους, αὐτ.Ἰκ.393 μὴ τί ποτ' οὖν γονοῖαν ὑποχείριος κάρτεσιν ἀρσένων, Σοφ. Ἀντ.485 εἰ ταῦτ' ἀνατὶ τῆδε κείσεται κράτη, ΠΔ Ψαλλμ.61[62],13 ὅτι τὸ κράτος τοῦ Θεοῦ καὶ σοῦ, κύριε, τὸ ἔλεος, Πόπ. ὡ δ' Ἥλιος ἔδωκεν τὸ κράτος, αὐτ. τὸ πανευσεῖς ὑμῶν κράτος, αὐτ. σοῦ ἐστὶν ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας, τὸ κράτος τοῦ Ζήφου, - τὸ κράτος τῆς ἀδικίας' || φρ. τὸ πᾶν κράτος ἔχειν εἶναι τινα πανίσχυρον :

Ἡρ.7,3 ἡ γὰρ Ἄτοσσα εἶχε τὸ πᾶν κράτος ἢ νεώτ. ἐπὶ τοῦ νόμου, ἡ ἰσχὺς, ἡ ἐπιβολή, ὁ ἐξαγωγασμὸς: τὸ κράτος τοῦ νόμου ἢ ὄμ. ἐν φρ. ὑπὸ τὸ κράτος τίνας ἢ συνήθ. μτ. ἀφθρ. ἐνωϊών, ὑπὸ τὴν ἐπήριον, ὑπὸ τὴν ἐπιβολήν ἴπιοι: ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ φόβου - τῆς ἀπειλῆς κττ. ἢ ὄμ. μτ. γενικ. ἡ ἐξουσία, ἡ κυριαρχία ἐπὶ τίνος: Ἡρ.7,42 τὸ γὰρ κράτος εἶχε τῆς στρατιᾶς οὗτος ἐκ βασιλέως, Αἴσχ.ἱκ.425 πᾶν κράτος ἔχων χθονός, αὐτ.Χο.480 δὸς κράτος τῶν σῶν δόμων, Σοφ.ΟΤ 201 ὡ πυρφόρων ἄστραπῶν κράτη νέμων, Εὐρ.Τρω.949 κράτος τῶν ἄλλων δαυμόνων, Ἀριστοφ.Θεσμ.871 δωμάτων εχει κράτος, Θουκ.1,143 μέγα γὰρ τὸ τῆς θαλάσσης κράτος ἢ κυριαρχία τῆς θαλάσσης, ἡ θαλασσοκρατορία, αὐτ.8,24 δὲ ἢ Μιλήσιοι ὡς οὐ μετὰ κράτους τῆς γῆς σταθεὶν ἀνέλιπον, αὐτ.4,98 ὧν ἄν ἢ τὸ κράτος τῆς γῆς ἐκάστης. . τούτων καὶ τὰ ἐρᾶ ἀεὶ γίνεσθαι ἴσοι ἐξοῦσι τὴν ἐξουσίαν, τὴν κυριαρχίαν τῆς χώρας ἢ ὄμ. κράτος ἑαυτοῦ αὐτοκυριαρχία: Πλάτ.Πολιτ.273Α ἐπιμέλειαν καὶ κράτος ἔχων αὐτός. . ἑαυτοῦ 3) εἶδ. ἢ πολιτικὴ ἐξουσία, κυβερνήσις, διοίκησις: πρβλ. Ἡσ. ἐκράτος βασιλείαν: Ἀлк.25 ὁ μαίόμενος τὸ μέγα κρέτος ὄντρεφει τάχα τὰν πόλιν, Ἡρ.1,129 εἰ παρεὼν αὐτῷ βασιλεῖα γενέσθαι. . ἄλλω περιήθη τὸ κράτος, αὐτ.3,81 τὰ μὲν Ὅτανός εἶπε τυραννίδα παύων, τὰ δ' ἐξ τὸ πλήθος λαβεῖν φέρειν τὸ κράτος, Σοφ.ΟΚ 373 ἀρχῆς ἀδυσθαι καὶ κράτους τυραννικοῦ, Θουκ.2,29 βασιλεὺς πρῶτος ἐν κράτει Ὀδρυσῶν ἐγένετο πρῶτος βασιλεὺς μὲ πραγματικὴν ἐξουσίαν, Πάν. εἰς αἰῶνα τὸ κράτος τῶν Ρωμαίων ἢ ὄμ. κτ. πληθ. ἢ Σοφ.Ἀντ.173 κράτη δὴ πάντα καὶ θρόνους ἔχων, αὐτ.ΟΤ 586 εἰ τὰ γ' αὐθ' ἔξει κράτη ἢ φρ. τὰ τῶν θρόνων κράτη ἡ ὕψιστη βασιλικὴ ἐξουσία: αὐτ.Ἀντ.166 σέβοντας εἰδῶς εὐ θρόνων δεῖ κράτη ἢ ὄμ. μτ. γενικ. ἀντ.: Ἡρ.3,69 τὸ Περωέων κράτος ἐχοντα ἢ ὄμ. ἐπὶ προσ., ἢ ἀρχή, ἡ ἐξουσία: Αἴσχ.Ἀγ.109 Ἀχαιῶν δὴθρονον κράτος 4) δθ. νεώτ. ἡ κυβερνήσις τῆς πολιτείας, αἰ ἀρχαί: τὸ κράτος φροντίζει διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν, ἀπεσταλὴ εἰς Εὐρώπην ἀπάναισι οὗ κράτους ἢ νεώτ. εἶδ. ἡ ὄργανωμένη καὶ πολιτικὴ ἀνεξάρτητος συμβίβωσις ἀνθρώπων τῆς αὐτῆς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐθνικότητος ἐντὸς ὁρίμων γεωγραφικῶν ὁρίων, ἢ ἐπικράτεια βλ.λ.: τὸ Ἑλληνικὸν κράτος, τὸ Γαλλικὸν κράτος ἢ εἶδ. ἐνδιόμενον κράτος λέγεται εἰς τὸ Διεθν.Δίκαιον μικρὸν κράτος κείμενον μεταξύ δύο ἢ περισσοτέρων μεγάλων κρατῶν καὶ ἐν διαρκεῖ ἐξουδετερώσει εὐρισκόμενον: 5) ὑπεροχὴ, ὑπερτέρα δύναμις, νίκη: ἱλ.Α 509 τὸ φρα δ' ἐπὶ Τρώεσσι τίθει κράτος, δφρ' ἄν Ἀχαιοὶ υἱὸν ἐμὸν τίσιωσιν, αὐτ.Ζ 387 μέγα δὲ δὸς κράτος Ἀχαιῶν, Ὀδ.Φ 280 ἠῶθεν δὲ θεὸς δώσει κράτος, ψ κ' ἐθέλῃσιν, Ἡσίοδ. Α 328 νῦν δὴ Ζεὺς κράτος θμμι διδοί, Πίνδ.1 817,4 Αἰσχ.ἱκ.951 εἶπ δὲ νίκη καὶ κράτη τοῖς ἄρσεσι, Σοφ.Φιλ.838 πολὺ παρὰ πόδα κράτος ἀρνυται, Σοφ.Ἡλ.85 νίκην τ' ἐφ' ἡμῖν καὶ κράτος τῶν θρωμένων, Πλάτ.Νόμ.962Α νίκην καὶ κράτος τῶν πολεμίων, Δημ.19,130 κράτος πολέμου καὶ νίκη αὐτοῖς καὶ τοῖς συμμάχοις δίδονα ἢ φρ. κράτος ἀρίσταις τὸ θραβεῖον, τὸ ἐπαθλον τῆς ἀνδρείας: Σοφ.Αἰ.443 εἰ ζῶν Ἀχιλλεύς τῶν σπλην τῶν ὄν περὶ κρίνειν ἐμμελλεῖ κράτος ἀρίσταις τινί 6) εἶδ. ἱστρ. κτ. πληθ. σύνδεσμοι: ἱπν.Γυν.2,167 7) ὄμ. ἱστρ. τὸ ὀπισθεν τῆς χειρῶς, ταρσὸς βλ.λ.: Πολυδ.2,144 8) Πυθαγόρ. ὄνομα τοῦ δέκα: Θεολ. Ἀριθμ.59.

κρατούρανος (δ) μτν. ὁ δεσποτικὸς κυβερνήτης: Ἐπιφ.2,269Ο.

κράτσια ἢ δημ. τὸ φυτὸν ροῦς ὁ κότινος.
κρατυνή-ἦρος ἰδί Ἡσ. ὁ κασιχῶν, ὁ νικητής: Ἡσ. κρατυνήρα τὸν κασιχῶντας.
κρατυνήριος-α-ον ὁ ἰκανός, ὁ κατάλληλος εἰς τὸ κρατυνῆν, ἰσχυροποιεῖν, ὁ δυναμωτικός: ἱπν. Γυν.1,78 κρατυνήριος κλισιάς ἢ κρατυνήρια ἴδι τίλος ἔργου τοῦ Δημοκρίτου δι' οὗ ὑπεστήριξε τὰ δόγματα τῆς φιλοσοφίας του: Σέξτ. Ἐμπ.Μαθ.7,136, Σουῖβ. Κρατυνήρια ἐφάρθεν ὁ Δημοκρίτος ὁ Ἀδδρίτης βιβλίον, ὅπερ ἐστὶν ἐπικριτικὸν πάντων τῶν γραφέντων αὐτῷ βιβλίων, Διογ.Λ 9,47. 2) Ἡσ. ὁ κασιχῶν: Ἡσ. κρατυνήρια: κασιχῶντας.
κρατυντικός-ἦ-όν μτν. κρατυνήριος βλ.λ., δυναμωτικός: Ἀρχηγ.Τολ.12,873, Διοσκ.1,30, Ἀνυλλ. π. Ὀρειδ.6,34,3 σκελῶν κρατυντικόν καὶ νεύρων.
κρατυντός-ἦ-όν ὁ ἐπιθεσπιόμενος, ὑποστηρικτός: Ὀρφ.ἄπ.47,6 τὴν πάντα κρατυντά.
κρατυντῶρ-ορος ἰδί πᾶν. ὁ κρατῶν, ὁ ἐξουσιάζων: Πάν. κρατυντῶρ πυρός.
κρατύνη κ. μν. κ. νεώτ., ἐπ. καρτῶν ἐνίσχυση, δυναμῶν, στερεῶν: Ἡρ.7,156 ὁ δὲ τὰς Συρηκούσας ἐκράτυνε, αὐτ.1,98 ὁ δ' ἐκέλευε αὐτοὺς οἰκίσαι τε ἐωυτῷ ἄξια βασιλείης οἰκοδομήσαι καὶ κρατυναὶ αὐτὸν δαρυφόροισι, αὐτ.1,100 ἐπεὶ τε δὲ ταῦτα διεκόμισσε καὶ ἐκράτυνε ἐωυτὸν τῆ τυραννίδι, Δίων Κ 57,21 τοὺς θεμελίους πέριξ κρατύνας ἢ ὄμ. κ. ἐπὶ ἀφθρ. ἐνωϊών: Πλουτ. Ἀλεξ.162 ἰδί τὴν ἐμπαρμένην κρατυνῆν περὶωμοί ἢ τὸ παθ. γίνομαι ἰσχυρός, ἐνίσχυομαι: Ἡρ.1,13 εἶχε δὲ τὴν βασιλίην καὶ ἐκράτυνθη, Δίων Κ 40,36 τείχειον ἰσχυρῶς ἐκεκρατύνη, Δίων. Ἀλ.Ρωμ.3,72 θυσι τοῖτοῖς τοῖς εἰκοσι κρατυνόμενος, ΠΔ Σοφ. Σολ.14,16 ἐν χρόνῳ κρατυνθὲν ἔθος ἢ τὸ μέσ. ἰσχυροποιᾷ, ἐνίσχυω, δυναμῶν κ. ἐπὶ ἀφθρ. ἐνωϊών: ἱλ.Λ 215 Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐκράτυναντο φάλαγγα ἰένισχονον τὰς τόξεις τω, Θουκ.3, 82 καὶ τὰς εἰς σφῶς αὐτοὺς πίστεσι οὐ τῷ θειῶν νόμῳ μάλλον ἐκράτυνοντο, Πλουτ. Αἰμ.20, Ὁεοκρ. 22,80 σπερῆρισιν ἐκράτυναντο βοεαῖς χεῖρας, Ἀπολλ.Ρ 2,1087, αὐτ.1,510 ἰ μιν, ἐκράτυνοντο κεραυνῷ, Λουκ. Ἀλ.ἱστ.1,5 τὴν ναῦν ὡς πρὸς μέγαν καὶ βίαιον πλοῦν ἐκράτυνθη, Θερασίδ.π.Διογ.Α 1,100 καρτυνεσθαι τὴν αἰσυμνητεῖν ἢ ἀπᾶν εἶδ. κυρῶ, ἐπικυρῶ συμφωνίαν, σύμβασιν 2) ἐπὶ πόλεων, χωρῶν, τεχνῶν κττ., ἀχυρῶν: Θουκ.1,69 τὰ τε πρῶτον ἐσάσαντες αὐτοὺς τὴν πόλιν μετὰ τὰ Μηδικὰ κρατυναὶ καὶ ὑστερον τὰ μακρὰ στήσαι τεῖχη, αὐτ.3,18 καὶ τεῖχη κρατυνάντες διὰ τῆσους ἀπῆλθον ἢ ὄμ. τὸ μέσ.: Θουκ.4,114 αὐτὰς τε τὰς ἐγγύς οἰκίας ἐκράτυναντο καὶ Ἀθηναῖοι τὰ σφέτερα, αὐτ.4,52 καὶ πάντων μάλιστα τὴν Ἀντανδρῶν, καὶ κρατυνόμενοι αὐτῇ, Πλουτ.Δημ.33 τὰς μὲν πόλεις ἐκράτυνοντο φρουραῖς, Δίων Κ 73, 16 τὸ παλᾶτιον κηκλίαι τε καὶ θύρας ἰσχυραῖς ἐκράτυντο 3) σκληρῶν, σκληρογυῶν: Ξεν. Λακ.2,3 ἀντί γε μὴν τοῦ ἀπαλύειν τοὺς πόδας ὑποδήμασιν ἔταξεν ἀνυποσηπία κρατυνῆν ἢ δθ. τὸ παθ. σκληρῶνομα, στερεοποιῶμαι: ἱπν. Ἀγμ.7 ἐν τριήκοντα ἡμέρησι κρατυνεται ὄστεα τὰ ἐν τῷ πᾶχε τὸ ἤπιναν 4) κρατῶ βλ.λ., ἀρχω, κυριοσχῶ, ἐξουσιάζω, κυβερνῶ: Αἴσχ.Πρ.150 νεοχμοῖς δὲ δὴ νόμοι Ζεὺς ἀθέτως κρατυνεί, Σοφ.ΟΚ 1314 τὰ πρῶτα μὲν δδραῖ κρατυνῶν, πρῶτα δ' αἰώνων ὀδοῖς ἢ ὄμ. μτ. γενικ. ἡ αἰτ.: Ἐμπ. 100,19 ἄκρα κρατυνῶν, Αἴσχ.Πέρο.90 Ἑλλάνων ἐκράτυνε σφετέραις φρεσίν, Σοφ.ΟΤ 14 ἄλλ' ὦ κρατυνῶν Οἰδῖπους χώρας ἐμῆς, Εὐρ.Βακχ.660 Πενθεὺ κρατυνῶν τῆσδε Θεβαίας χθονός ἢ ὄμ. μτ. αἰτ. συστ. ἀντικ.: Αἴσχ.Ἀγ.147 κράτος τ' ἰσόφυχον ἐκ γυναικῶν καρδιόδηκτον ἐμοὶ κρατυνεῖς ἢ μτ. γενικ. γίνομαι ἢ εἶμαι κύριος, κάτοχος:

Σοφ.Φιλ.366 τῶν δ' ὄπλων ἐκείνων ἀνὴρ ἄλλος κρατύνει, αὐτ.1161 μηκέτι μηδενὸς κρατύνων ὅσα πέμπει βιόδωρος αἶα' || μτ. οἴτ. κατέχω, εἶμαι κύριος: Κόρινθ.2,55 κρατύνειν λέκτρα' || ὁμ.μτ.αἰτ. κατέχω, ἀσκό: Αἰσχ.Ίκ.372 κρατύνειος βωμόν, ἐστὶν χθονός, Εὐρ.Ίππ.1281, Ίμέρ.Λογ.14,28 κρατύνειν τὴν πολιτικὴν ἀρετήν' || 5) χειρίζομαι τι μεθ' ἰκανότητος καὶ δυνάμεως: Πίνδ.Ο 13,95, 'Απολλ.Ρ 2,332 κρατύνειν ἐνὶ χερσίν ἔρεμα ἰκωπηλατῶ με δύναμιν καὶ ἰκανότητα' || 6) μγν. μτ. αἰτ. κ. ἀπαφρ. ἀποδεικνύω ἀναντιρρήτως: Διογ.Λ 7,83, Πρόκλ.Υποτ.3,54.

κρατύς (ἴδ.) συγκριτ. κρατῶν ἰσχυρός, δυνατός, κρατερός βλλ.: Ίλ.Π 181 τῆς δὲ κρατύς Ἀργειφόντης ἦράσατ', αὐτ.Ω 345 τὴν μετὰ χερσίν ἔχων πέτετο κρατύς Ἀργεῖσθόντης, ΕΜ 4,92,41 κρατύς κρατύτερος κρατῶν κρατύστος.

κρατύσμα-ατος (ἴδ.) νεώτ. ἐνίσχυσις μεταλλικῶ μέρους τῆς σκευῆς τοῦ πυροβόλου κ. εἰδ. ἢ στεφανῆ δι ἧς ἐνίσχυνονται οἱ ὠληνες τῶν πυροβόλων.
κρατυμάχος (ἴδ.) μγν. ἢ ἰσχυροποίσις, τὸ δυνάμωμα: Ίππ.Επιδ.6,8,11.

κρατώ-έω κ. μσν., νεώτ. κ. ὁμη., αἰολ. κρατέω, μέλλ. κρατῶω, ἀορ. ἐκράτησα, αἰολ. ἀπορφ. ἀορ. κρέτησαι, μέλλ. κρατήσομαι, παθ. μέλλ. -νήσομαι, εἶμαι ἰσχυρός, ἔχω δύναμιν, ἰσχύν, ὀθ. ἔχω τὴν ἀνωτάτην ἀρχήν, τὴν ἐξουσίαν, τὸ κράτος βλλ.: ὀθ. ἀρχω, ἐξουσιάζω, κυβερνώ: Ίλ.Π 172 μέγα κρατῶν ἦρασε μετὰ μεγάλῃς ἐξουσίας, 'Οδ.Ν 275 ἠ εἰς Ἥλιδα δῖαν. ὀθι. κρατέουσι 'Επειοί, Αἰσχ.Πρ.35 ἄπας δὲ τραχύς, ὅστις ἀν νέον κρατῶ, Πάπ. ἢ κρατούσα τύχη' || ὁμ. μτ. δοτ. π. ποιηταῖς, ἡγεμονίω, ἀρχω, κυβερνώ μεταξὺ τινῶν ἢ ἐπί τι: 'Οδ. Λ 485 μέγα κρατέεις νεκέουσαι, αὐτ.Π 265 ἀνδρῶσι τε κρατέουσι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν, Πίνδ.Ν 4,50 Φέτις δὲ κρατεῖ ἐν Φθίᾳ, Εὐρ.Ήλ.4 κτείνας δὲ τὸν κρατοῦντ' ἐν Ἰ-δαίᾳ χθονί' || ἢ μτχ. ὁ κρατῶν ὁ ἀρχων, ὁ ἐξουσιαστής: Αἰσχ.Αγ.951 τὸν κρατοῦντα μάλα θεός πρόσωθεν ἐμμενῶς προσδέρκεται, αὐτ. Πρ.937 ὅππαι τε τὸν κρατοῦντ' αἶι, Σοφ.Αντ.738 οὗ τοῦ κρατοῦντος ἡ πόλις νομίζεται' || κ. νεώτ. κτ. πληθ. οἱ κρατοῦντες οἱ κυβερνῶντες: Αἰσχ.Χο. 267 γλώσσῃ χάριν δὲ πάντ' ἀπαγγέλλη τάδε πρὸς τοὺς κρατῶντας, Σοφ.ΟΤ 530 ἄ γὰρ ὄρωσ' οἱ κρατοῦντες οὐχ ὄρω, - πορεύεται πάντοτε κατὰ τὰς γνώμας τῶν κρατοῦντων' || ὁμ. τὸ οὐδ.: τὸ κρατοῦν ἢ διοικῆσαι, ἢ ἐξουσιᾶ, ἢ ἀρχοντες: Εὐρ. Ανδρ.133 τὸ κρατοῦν δὲ σ' ἐπεισι, Πλάτ.Νόμ. 714C τίθεται τοὺς νόμους ἐν τῇ πόλει ἐκάστοτε τὸ κρατοῦν, Ἀριστλ.Πολ.1255a,15' || μτ. γενικ. εἶμαι κύριος, κυβερνήτης ἐξουσιαστής τινος: Ίλ.Α 79 ὅς μέγα πάντων Ἀργείων κρατέει, 'Οδ.Ο 274 μέγα δὲ κραταίουσιν Ἀχαιῶν, Αἰσχ.Πρ.149 νέοι γὰρ οἰκονομοὶ κρατοῦσ' Ὀλύμπου' || γεν. κυβερνώ, διοικῶ: Αἰσχ.Αγ.10 ὡς γὰρ κρατεῖ γυναικίος ἀνδρόδουλον ἐλίπζων κέαρ, Εὐρ.Εκ.282 οὐ τοὺς κρατοῦντας χρῆ' κρατεῖν ἄ μὴ χρεῶν' || κ. νεώτ. εἰδ. διοικῶ τὰ τοῦ οἴκου: Αἰσχ.Χο.734 Ἀγισθὸν ἢ κρατούσα... τοῖς ζῆνοις καλεῖν (ἢ οἰκοδόμοινα, -κρατεῖ τὸ νοικοκυριό - κρατεῖ τὸ σπίτι' || 2) εἶμαι ἢ γίνουμαι κύριος τινος, ἔχω ἢ λαμβάνω τι ὑπὸ τῆς ἐξουσίας μου, τὴν κατοχήν μου: 'Ηρ.1,92 ἐπεὶ τε δὲ δόντος τοῦ πατρὸς ἐκράτησε τῆς ἀρχῆς ὁ Κροῖσος, αὐτ.4,111 τὸν νεκρῶν ἐκράτησαν οἱ Σκύθαι καὶ οὕτως ἔγνωσαν εὐσῆας γυναικάς, Αἰσχ.Ίκ.387 εἴ τοι κρατοῖσι παίδες Ἀλυπτοῦ σέθεν, Σοφ.Αἰ.1337 κάμοι γὰρ ἦν ποθ' οὕτος ἐχθιστος στρατῶ, εἴ οὐ κ'ράτος μὲν Ἀχιλλεῖων ὀπλων, Θουκ.3,6 τῆς δὲ γῆς τῆς μὲν ἄλλης ἐκράτουν οἱ Μυτιληναῖοι, Πλάτ.Μενῆ. 240Α ναυαῖ δὲ τῆς τε θαλάττης ἐκράτει καὶ τῶν

νήσων, Λυσ.13,26 καὶ οὐπω ἢ βουλή σοθ ἐκράτει' || 3) καταλαμβάνω, κυριεύω καὶ κατέχω ὑπὸ τῆς ἐξουσίας μου διὰ τῆς βίας: Αἰσχ.Ίκ.255 καὶ πάσαν Αἴαν... κρατῶ, Σοφ.ΟΚ 1381 τοιγάρ τὸ σὸν θάκημα καὶ τοὺς σοὺς θρόνους κρατοῦσιν' || ὀθ. εἰδ. καταλαμβάνω καὶ κατέχω, διατηρῶ στρατιωτικὴν τινα θέσιν: Ξεν.Αν.5,6,7 τὰ κέρατα τοῦ ὄρου τῆς ὁδοῦ καθ' ἑκάτερα ἐστὶν ὑψηλῆ, ἃ κρατεῖν κατέχοντες' || νεώτ. κ. ὁμη. κ. γεν. κατέχω, καταλαμβάνω: κρατάει πολὺν τόπον, - κρατάει ὀλόκληρον σπίτι' || 4) μτφ. εἶμαι κύριος, κυριαρχῶ, ἔχω τὴν κυριαρχίαν τινός: Σοφ.Αἰ.1099 οὐκ αὐτὸς ἐξέπλευσεν ὡς αὐτὸ κρατῶν (σὸν κύριος τοῦ ἑαυτοῦ τοῦ), αὐτ.ΟΚ 405 μηδ' ἴν' ἀν σαυτοῦ κρατῆς, Ἀντιφ.5,26 οὐτε γὰρ αὐτοῦ κρατεῖν ἴσως ἀν ἐδύνατο, Ἀνδ.1,137, Πλάτ.Συμπ.196C εἶναι γὰρ ὁμοιογενεῖται ἀσφροσύνῃ τὸ κρατεῖν ἠδύνων, Δημ.25, Λοκ.Νεκ.17 Φίλιππον βεασάμενος οὐδὲ κρατεῖν ἑαυτοῦ ἦν' || φρ. κρατῶ τῆς λέξεως εἶμαι κάτοχος τῆς γλώσσης, κατέχω τὴν γλώσσαν: Ἀθῆν.7,275Β κρατῶ γὰρ καὶ τῆς λέξεως διὰ τὸ σφόδρα μοι εἶναι προσφιλή' || ὁμ. εἶμαι κύριος τινος διὰ τοῦ νοῦ, κατέχω τι διὰ τοῦ νοῦ: Πολύβ.16,20,2 κρατεῖν πάντων τῶν τῆς ἱστορίας μερῶν' κ. παθ.: Ἀριστφ.Πολ.1391b,38 δεῖ ἐν ταῖς τέχναις καὶ ἐπιστήμαις ταῦτα κρατεῖσθαι' || 5) πάπ. εἰδ. ἔχω τὴν κυριότητα, τὴν κατοχήν τινος: οἰκία ἦς κρατεῖ ὁ δεῖνα, αὐτ. καὶ μηδένα κωλύοντα τὸν δεῖνα κρατεῖν τοῦ ἡμίσεος μέρους, αὐτ. ἕκαστος τῆς ἰδίας ἀρούρας μίᾳς κρατεῖ καὶ νέματα' || πάπ. συχναί εἰς νομ. διατυπώσεις αἰ φρ. κρατεῖν καὶ κυριεῖν, κρατεῖν καὶ κυριεῖν καὶ δεσπόζειν' || νόπ. εἰδ. ἢ μτχ. ἐνεστ. ὁ κρατῶν ὁ ἔχων τὴν ἐπικαρπλίαν τινός: οἱ κρατοῦντες τῶν ἱερῶν | οἱ ἔχοντες τὴν ἐπικαρπλίαν τῶν ἱερῶν' || 6) νικῶ, κωλύω, ὑπερισχύω: ἤρ.5,77 συμβάλλουσί τε δὴ τοῖσι Βοιωτοῖσι οἱ Ἀθηναῖοι καὶ πολλῶν ἐκράτησαν, Αἰσχ.Αγ.324 καὶ τῶν ἀλόντων καὶ κρατησάντων δίχα, Θουκ.3,62 καὶ οὗτοἱ ἰδίαις δυνάμει ἐπλήσαντες ἐτι μάλλον σφῆσειν, εἰ τὰ τοῦ Μήδου κρατήσσει, Διφ.111 ἔνθα ταναΐδης κρατεῖ, Ξεν.Λακ. Πολ.4,6' || ὁμ. μτ. δοτ. τοῦ τρόπου: ἤρ.9,42 τούτου δὲ οὕτω δικαιοῦντος ἀντέλεγεν οὐδεὶς, ὥστε ἐκράτει τῆ γνῶμη, Πίνδ.Ο 8,20 ἔβηνεπε κρατέειν ἀλάτῃ δολιχῆρετρον Ἀγίωνα πάτρων, αὐτ.13, 13 Εὐρ. ἤρ.612 μάχῃ κρατήσας ἢ θεᾶς δωρήματα, Ἀριστφ.Αχ.648 πότεροι ταῖς ναυαῖ κρατοῦσιν, Θουκ.1,16 Δαρεῖος δὲ ἴστρον τῶ Φοινίκων ναυτικῶν κρατῶν καὶ τὰς νήσους' || κ. ἐμπροσθέντος: Σοφ.Αἰ.614 ὄν ἐξεπέμφω πρὶν δῆ ποτε θουρήφω κρατοῦντ' ἐν Ἀρεί, Ἀριστφ.Πλ.184 κρατοῦσι γοῦν κὰν τοῖς πολέμοις ἐκάστοτε' || ὁμ. μτ. αἰτ. νικῶ: Πίνδ.Ν 10,25 ἐκράτησε δὲ καὶ ποθ' Ἐλάνα στρατῶν, Αἰσχ.Πρ.215 δόλωμ δὲ τούτο ὑπερσχύοντας κρατεῖν, αὐτ.Ἐπτ.189, Εὐρ. Ἀλλ.490 τί δ' ἂν κρατήσας δεσποῖν ἠλέων λάβοις, Ἀριστφ.Μεφ. 1346 φροντίζειν ὄπισθ τὸν ἀνδρα κρατήσας, Ξεν. Ἀν.7,6,32 καὶ τοὺς ἐν τῇ Εὐρώπῃ Θράκας ἐφ' οὓς ἐστρατεύσασθε κρατήσαντες' || ὁμ. μτ. δοτ. κ. αἰτ.: Πίνδ.Π 4,245 ὅς πάχει μάκει τε πεντηκόντρονον ναὺν κράτει, Ἀριστφ.Σφ.539 ἦν ὀδοι με τῶ λόγῳ κρατήσῃ, Θουκ.6,2 τοὺς τε Σικανούς κρατοῦντες μάχῃ ἀνέστησαν, Αἰσχίν.2,30 κρατοῦντες τῶ πολέμῳ Περδικικῶν' || ὁμ. μτ. γενικ.: Αἰσχ.Ἐπτ.955 καὶ δισὶν κρατήσας ἔληξε δαίμων, Σοφ.ἀπ.85, αὐτ.ΟΚ 646 ἐν ῶ κρατῶω τῶν ἐρ' ἐκβεβαλληκότων, Φιλόστρ.ἤρ.2,5 κρατῶ τινος τὸν ἀγῶνα' || ὁμ. μτ. συστ. αἰτ. νικῶ εἰς τι: Βακχ.6,15 κρατεῖν Λάδιον, Σοφ.ΟΤ 1522 πέντα μὴ βούλου κρατεῖν, Εὐρ.Ἐπιγρ.1 ὀκτῶ νίκας κρατεῖν, Δημ.520 τῇ φυλῇ δὲ κρατοῖσθ τὸν ἀγῶν'

αιτιώτατος τὸ μὴ νικῆσαι κατέστη, Διόδ.Σ ΙΒ,30, Φιλῶστρ.Σοφ.21,6. || ἡ μυχ. ἔνεστ. οἱ κρατοῦντες οἱ νικῆται: Ξεν.Ἀν.3,2,26 πάντα ταῦτα τάγαθα δὴλον ὅτι τῶν κρατούντων ἐστὶ' || νεώτ. οἱ κρατῶντες ἴσθ' ἐν τῇ ἐξουσίᾳ, οἱ ἀρχοντες, Ἀριστοφ.Πολιτ.1255α τὰ κατὰ πόλεμον κρατούμενα τῶν κρατούντων εἶναι φάσιν || μγν. κ. μων. εἰδ. ἡ μυχ. οἱ κρατοῦντες οἱ χριστιανοὶ ἴσθ' νικῆται: 7) μγν. ἐν ποικίλαις συντάξεσι, ὑπερβάλλω, ὑπερισχύω, ὑπερνωκῶ τινα: Λυσ.19,53 ὡς ἡμεῖς τῆς μὲν διαβολῆς οὐτῶν μεγάλης ὀδῆς αἰεὶ προσεδοκῶμεν κρατήσιν μετὰ τοῦ ἀληθοῦς, Πλάτ.Φιλ.12α κρατεῖ δὲ ὁ τῆς ἡδονῆς βίος τὸν τῆς φρονήσεως, Δημ.409 καὶ μὴν τοῦ γε διαφθερῆναι χρήμασιν ἢ μὴ κεκράτῃα Φίλιππον' || τὸ παθ. ὑπερνωκῶμαι, καταδύλλομαι: Ἡρ.2,121] καὶ κρατηθέντας ὑπὸ τοῦ ὄνου αὐτοῦ ἐνθά περ ἔπινον κατακοιμῶθησαν, Αἰσχ.Ἐπ.750 κρατηθεὶς δ' ἐκ φιλῶν εὐδουλοῦμαι, αὐτ.Εὐμ.148 ὄνου κρατηθεὶς ἄγρην ἄλεσα, Πλάτ.Νόμ.633ε τὸν ὑπὸ τῶν ἡδονῶν κρατούμενον 8) ὑπερισχύω, ὑπερβάλλω, εἶμαι ὑπερότερος, ἀνώτερος: Αἰσχ.Πέρσ.338 βάρβαρον ναυαὶ κρατήσασ' || δδ. εἶμαι ὁ κρᾶτιστος, ὁ ἄριστος: Κριτ.27D. || ὄμ. μτ. ἀπαρφ. ὑπερισχύω ὡστε: Θουκ.4,104 κρατοῦντες τῶν πλήθει ὡστε μὴ αὐτίκα τὰς ἐλάσας ἀνολεσθαι' || ὄμ. ἀπροσ. μτ. ἀπαρφ. εἶναι τὸ ἄριστον, εἶναι τὸ καλύτερον: Αἰσχ.Αγ.1364 καθῆναιεν κρατεῖ, Εὐρ.Ἰν.248 κρατεῖ μὴ γινώσκοντ' ἀπολέσθαι' || ὄμ. ἐπὶ ἀφρη. ἐνν. εἶμαι ἀνώτερος, ὑπερισχύω, ἔχω περισσότερον κῆρος: Σοφ.ὄμ.86 τὸ ται νομισθῆν τῆς ἀληθείας κρατεῖ, Θουκ.6,19 ὁ λόγος τοῦ ἔργου ἐκράτει, Μέν.Μον.213 ἡ φύσις . . τῶν διδασμάτων κρατεῖ (εἶναι ἀνώτερα γ' 9) ὑπερισχύω, ὑπερτεροῦ τινα διὰ τὸ λόγος, δδ. ἔχω δικαίον, φρονῶ ὀρθῶς: Πλάτ.Φαίδρ.272B ὁ μὴ παιδόμενος κρατεῖ' 10) κ. μων. κ. νεώτ. ἐπὶ ἀφρη. ἐνομοῖον οἶον φημῶν, εἰδῶν, νόμων κττ., ἐπικρατῶ: Αἰσχ.Ἰκ.293 ὡς μάστα καὶ φάτις πολλὰ κρατεῖ, αὐτ.Πέρσ.738 λόγος κρατεῖ, Σοφ. Α1.978 ἀρ' ἠμυόληκας ὡσπερ ἡ φάτις κρατεῖ, Θουκ.6,5 νόμιμα δὲ τὰ Χακικιδικὰ ἐκράτησεν, Πολύβ.9,26,|| κρατεῖ ἡ φήμη παρὰ Καρχηδονίους, Πλούτ.Πρόκχ.1 κρατεῖ δόξα πολλὰ τοῦτον κρατοῦν γενέσθαι δημαγωγῶν, - τοιαυτὴ φήμη κρατεῖ παρὰ τοῖς ἀνθρωπίνοις, - ἡ κρατοῦσα συνήθεια - ἀντιλήψις - γνῶμη - θεωρία' 11) εἰδ. καταγύω τῆς τροφῆς, ἴσθαι τὴν χανεύου: Ἰνπ. Ἀρχ.Ἰντ.3 ἄλλα τε πολλὰ . . ἠφῆσαν τε καὶ ὤπτησαν καὶ ἔμψαν . . ἠγεύμενοι, ὄσων μὲν, ἠν ἰσχυρά ἦ, οὐ δύνησται κρατεῖν ἡ φύσις, αὐτ.14 ἄλλα τὸ ἰσχυρὸν ἐκάστου καὶ τὸ κρᾶσσον τῆς φύσεως τῆς ἀνθρωπείης, οὐ μὴ ἡδύνατο κρατεῖν, τοῦτο βλάπτειν ἠγῆσαντο, Μνησιθ.π.Ἀθῆν.2,54B δὺσπεπτος μὲν ἡ κατεργασία τῆ κοιλία . . παχύνει δὲ τὰς εἰξείς, ἐάν τις αὐτῶν κρατήσῃ, Φιλῶστρ.π.Ἀθῆν.3,79C δῆλον ὄνως εἰ κρατούμεν ἀμφότερων, ταῦτα τε πέπταται μάλλον καὶ τὴν λοιπὴν οὐ κωλύει καταργῆσθαι τροφήν' || ὄμ. τὸ παθ. ἐπὶ τῆς τροφῆς, χανεύομαι, ἀφομοιοῦμαι: Ἰνπ.Ἐπιδ.6,5,15, Πλούτ.Ἡδ.654B τῆς τροφῆς μὴ κρατηθείσας ἀσφία' 12) μγν., μων., νεώτ. κ. δημ. λαμβάνω, πιδάω, βαστάω βλλ.: ΠΔ Γέν.19,16 καὶ ἐκράτησαν οἱ ἀγγελοὶ τῆς χειρὸς αὐτῶν, ΚΔ Ματθ.9,25 εἰσελθὼν ἐκράτησε τῆς χειρὸς αὐτῆς, αὐτ.Μάρκ.9,27 ὁ δὲ ἴησους κρατήσας αὐτῶν τῆς χειρὸς ἠγειραν αὐτῶν, Πάν. κρατεῖν τὰς χειρὰς τίνος, - ἐκράτησε τὸ χεῖρ τοῦ: κ. μων., νεώτ. κ. δημ. ἔχω π' ἐν ταῖς χειρῶν: ΚΔ Ἀποκ.2,1 ὁ κρατῶν τοὺς ἐπὶ ἀστέρων ἐν τῇ δεξιᾷ οὗτοῦ, Διοσκ.3,93 κρατεῖν πᾶν, Πλούτ.Ἡδ.99D τῇ δεξιᾷ λαμβάνει τοῦ ὄφου

τῇ δὲ ἀριστερᾷ κρατεῖν τὸν ἄφρον, Ἀθῆν.7,289C σκῆπτρον κρατεῖν, Λουκ.Ἐρωτ.44 τὰ σπινὰ τῆς ἀρετῆς ἐν χερσίν ὄργανα κρατοῦντες, Πάν. εἰς κρατήσῃ τὰ γαϊδάρια, Σολωμ.Νεκρ.ᾠδ.12 μὴ σοῦ βαρῦν ἂν χεῖλι ἀνθρώπου δῶση φιλημα στήν πέτρα ποῦ κρατεῖς, Παλαμ.Ταφ.11,9 χεῖρια, ἐσπίς κρατούσατε σὲ θεσσαρῶν τὰ κρίνα, παροιμ. δπ' ἀκούεις πολλὰ κερᾶσα, κρᾶτες μικρὰ κακάθια (ἴσχυοιταί εἰς μεγάλας ὑποσχέσεις), ὄμ. κρᾶτα με νὰ σὲ κρατῶ ἢ ἡ βοήθεια ἐπὶ ἀνταποδοσεῖ ἢ προσδοκίᾳ βοηθείας συνήθως παρέχεται: 13) δδ. νεώτ. κ. δημ., γεν. ἔχω, ἔχω εἰς τὴν διάθεσίν μου, εἰς χεῖράς μου, βαστάω βλλ.: δὲν κρατῶ χρήματα, - κρατῶ τὰ κλειδιά, - κρατῶ τὸ ταμεῖο, - κρατῶ ἄγγραφα ἐνοχοποιητικά γιὸ σένα' 14) κ. δημ. ὑποστηρίζω, συγκρατῶ τινα: Διον.Ἄλ.Ρωμ.4,38, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 24,25 ἀπ' τὰ γκρεμνὰ μὴ φοβηθῆς, γιατί ἡ Ἄγῆκα σὲ κρατῶ. 15) δδ. μγν. κ. ἐπὶ προδμ., ἀποκαθιστῶ, ἐπιδιορθῶν: ΠΔ Βασ.4,12,5 καὶ αὐτοὶ κρατήσουσι τὸ βεδέκ τοῦ οἴκου' 16) δδ. ὄμ. δημ. κ. μτφ. ὑποστηρίζω οικονομικῶς, συντηρῶ: κραταί τοι σπῆτι τοῦ' 17) δημ. μίτφ. κατάγομαι: ποῦθε κρατῶ ἢ γενιά σου, - αὐτὸς λέει πῶς κραταί ἀπὸ τοῦς Πλατολόγους, φρ. ποῦθε κρατῶ ἢ σκόφια του [ποδὲν κατάγεται, ἐκ τίνος οἰκογενεῖας' 18) μων. δημ. μτ. αἰτ. προσ. θεωρῶ, νομίζω πινὰ ὡς. π.οβλ. ἔχω: Ἐρωτ.κρ.1,90 ἀντ' ἐκείνου τὸν ἐκράτει, αὐτ.169 σ' ἐκράτου γνωστικῶ' 19) κ. μων., νεώτ. κ. δημ. αὐλαμβάνω: Βατραχομ.63, Πολύβ.8,20,8 τότε ἐπιλαβόμενος κρατοῖ τὸν Ἀχαιοῦν, ΚΔ Ματθ.14,3 ὁ γὰρ Ἡρώδης κρατήσας τὸν Ἰωάννην ἔδωκεν αὐτῶν, Πάν. ἐκράτησθ ὁ βοηθός εἰς τὸ δημόσιον, αὐτ. τοὺς κρατηθέντας ἀνθρώπους μὴ πέμψῃς εἰς βασιλεύων' || μων.ἀναφ.πρὸς θεράματα, ἀφρέω: ΚΠορφ.Ἐκθ.488,20 κρατεῖν ὀφάρια' || νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ δικαστ. κ. ἀστυνομ. ἀρχῶν ἐν ἀναφ. πρὸς πρὸς. φυλακίζω τινα προσωρινῶς χωρὶς νὰ προηγηθῆθ' δικ. ἀπόφασις ἢ βούλευμα ἢ ἔνταλμα συλλήψεως: μετὰ πρῶς: εἰσῆρον ἀνάκρισιν τὸν ἐκράτησεν ὁ εἰσαγγελεὺς - ὁ ἀστυνόμος - ὁ ἀνακριτής, - τοὺς ἐκράτησαν εἰς τὸ τμήμα ἰέν. τὸ ἀστυνομικόν' ὄμ. παθ. ἐπὶ προσ., εἶμαι προσωρινῶς φυλακισμένος χωρὶς νὰ ἔχη ἀκόμη ἐκδοθῆ βούλευμα προφυλακίσεως ἢ ἔνταλμα συλλήψεως: ὁ φονεὺς συλληφθῆ κα κρατεῖται εἰς τὰς Κεντρικὰς Ἐνωμοτίας, - οἱ ταραξίαι ἐκράτηθησαν εἰς τὸ τμήμα' εἰδ. ἐπὶ ὀφειλετῶν τοῦ δημοσίου, εἶμαι φυλακισμένος, συνήθ. ἐν αὐνεφ. μετὰ τῆς φρ. διὰ χρέη ἢ ἀπελύθησαν ἀπαντες οἱ κρατούμενοι διὰ χρέη' 20) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ προσ. γενικῶς, ἀναγκάζω πινὰ νὰ μεῖνῃ εἰς τινα θέσιν, περιορίζω πινὰ σου, κατακρατῶ: Πάν. εὐθὺς σε οὐ κρατῶ, ΚΔ Πράξ.2,24 καθότι οὐκ ἦν δυνατόν κρατεῖσθαι αὐτὸν ὑπ' αὐτοῦ, Ἀποφθ.145Α ἐκράτησεν ἡμᾶς φαεῖν, - κρᾶτησέ τον ἀπόψε νὰ φάμε, - τὸν κρᾶτησε ὡς τὰ μεσάνυχτα, - μὴ με κρατῆς, γιατί βιάζομαι' 21) ὄμ. ἀναχαπιζῶ, ἐμποδίζω, συγκρατῶ, καὶ τὸ παθ. συγκρατοῦμαι, ἐμποδίζομαι: Ξεν.Λακ.4,6 τοῦ μὴ πείθεσθαι τοῖς νόμοις κρατήσῃ, Ἀριστοφ.Ὀρν.755 ὅσα . . αἰσχρά τῶ νόμῳ κρατούμενα, Διον.Ἄλ. Ρωμ.9,52 κρατεῖσθαι ὑπὸ τοῦ προβουλεύματος, Πορφ.Ἰνῶμ.27, - τὸν κρατήσαν τ' ὀδύφρα του καὶ δὲν τὸν σκότωσε' || δημ. ὄμ. ἀναφωρ. πρὸς καταστάσεις, συγκρατῶ, ἐμποδίζω: κρατῶ τὰ γέλια - τὸ θυμὸ - τὰ κἀμάστα κττ.' || δημ. τὸ μέσ. συγκρατοῦμαι, χαλιναγωγῶ ἑμαυτὸν: δὲν κρᾶτήθηκε καὶ τὸν ἄρχισε σπῆς βρισῆς, - δὲν κρατεῖται ἀπὸ τῆ θυμὸ του' || φρ. δημ. τὸν κρατῶ στὰ χεῖρια μου τὸν ἔχω ὑποχείριον ἔνεκα

κακού τὸ ὁποῖον ἔχει κάμει' || νεώτ. εἰδ. ἢ προστ. κρατεῖ ὡς ναυτ. παράγγελμα ἵνα σαματήση ἢ κινήσῃ μηχανή· 22) ἐπὶ δοχείου κ. γενικῶς κλειστῶν χώρων, συγκρατῶ, δὲν ἀφήνω νὰ ἐκφύγη τι· τὸ καλὸ σου τὸ καλῶθι ποῦ στάλα δὲν κρατεῖ, παροῦμ. ἔξωκλω κοφίνι, τίποτε δὲν κρατεῖ | ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων νὰ κρατήσουν μυστικὸ ἢ ἐπὶ τῶν σπατάλων· - τὰ μάλλινα ρούχα κρατοῦν ζέστη· || ὁμ. μτφ. κρατῶ μυστικῶ, - τὸ κρατῶ κρυφῶ· 23) μτγν., μον., νεώτ. κ. δημ. κατακρατῶ, καθυστερῶ, ὑστερῶ· Πάπ. αὐτ. πρόσδοσι καὶ αὐτ. συντάξεις κρατεσθίωσαν, αὐτ. κτήματα ἐν ὑποθήκῃ κρατοῦμενα, - μοῦ ἐκράτησαν διακοσίας δραχμὰς διὰ τὸ Ματοχικὸν Ταμεῖον, - τοῦ κρατήσανε τὸ μισθῶ· 24) δημ. εἰδ. τὸ μέσ. κρατιέμαι, συνθθ. κτ. ἀόρ. κρατήθηκα, πάσχω παράλυσιν τῶν ἀκρῶν· || ἢ μτγ. ὁ κρατημένος ὁ παράλυτος· 25) μτγν., μον. κ. δημ. συγκρατῶ, διατηρῶ, διαφυλάττω· Πάπ. ἢ κτῆσις τὸς τέκνοις κερράτται, - τὰ κράτησε γιὰ τὰ παιδιὰ του· || κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἀφηρημ. καταστάσεων· Ἐπιγρ. κρατεῖν τὰς παραδόσεις, - κρατῶ τὰ παλαιὰ ἔθιμα, - μοῦ κρατεῖ κακία, - μοῦ κρατεῖ πόσ'· || φρ. κρατῶ τὸ λόγο μου ἐκτελῶ τὰς ἀναληφθείσας ὑποκρέωσις· ὁμ. κρατῶ τὸν ὄρκου μου, ὁμ. κρατῶ τὴ θέσει μου· τὴν ἀξιοπρέπειά μου εἰμι ἀξιοπρεπής· || εἰδ. ἐν τῇ μουσ. κρατῶ τὸ χρόνον - τὸ ρυθμῶ - τὸ ἴσο τηρῶ, διατηρῶ τὸν χρόνον, τὸν ρυθμὸν, τὸ ἴσο· Πτορφ. Σ. κ. 26,3 κρατοῦνε τὸ ρυθμῶ μὲ τὰ τραγοῦδια μου· 2) ἀθῆ κ. δημ. διά, - πάει στὴν ἐκκλησίαν γιὰ νὰ κρατῶ τὸ ἴσο· 26) μον., νεώτ. κ. δημ. ἀμτθ. διαρκῶ· Μαλὰλ. 195,16 ὁ δὲ πόλεμος αὐτοῦ ἐκράτησεν ἔτη θ', Διηγ. Ἀχιλλ. 71 χρόνον ἐκράτειε καὶ πλειότερον αὐτὸ ἡμέραι τῆς χαρὰς τους, - ἢ μάχη ἐκράτησε δυὸ ἄρες, - ὁ λόγος τοῦ ἐκράτησε ἕνα τέταρτο τῆς ἄρας, φρ. κὶ ὁ χορδὸς καλὰ κρατεῖ· 27) δημ. ἐπὶ πραγμ., ἀνέχω, διορκῶ, διατηροῦμαι· τὰ παποῦσια μου κρατήσανε ἔξι μῆνες, - εἶναι ἐκατὸ χρόνον πρῶμα· κράτησε δυὰ χρόνια, - τῶσω χρόνωμε σπῆτι καὶ κρατεῖ ἀκόμα· || ὁμ. ἐπὶ προσ., - τῶσω χρόνωμε γέρος καὶ κρατεῖ καλὰ· || ὁμ. τὸ μέσ. ἐπὶ προσ. κ. πραγμ.· μ' ὄλα του τὰ χρόνια κρατιέται καλὰ, - εἶναι ἐκατὸ χρόνον κτῆριο καὶ κρατιέται σάν καινούργιο· 28) πάπ. ὑπομένω, ἀνέχομαι· κρατεῖν τὸν ἀργυροπράτην.

κράτωρ (ὁ) μον. ὁ κρατῶν, ὁ ἐξουσιαστής, ὁ αὐτοκράτωρ· ΚΜνασσα.625, Νικήτ.Εὐγ.6,169, Βί. Ἀλεξ.2167 ἤφατο τοῦ τριπόδου, ὃν Φοῖβος ὁ Λυδῖνος προσέθηκεν ὁ κράτωρ.

κραύβατος ὁ κραυγαστός βλλ.: Πτολ.Τετράθ.164.

κραυγάζω κ. μον. κ. νεώτ. ἐκβάλλω κραυγὰς, κρᾶζω, φωνάζω δυνατὰ· Δημ.1258 κατιῶν δ' ἡμᾶς καὶ κραυγᾶσας, ΠΔ Ἐσθρ.2,313 ὅτι ὁ λαὸς ἐκραυγᾶσας φωνῆ μεγάλῃ, ΚΔ Ἰω.18,40 ἐκραυγᾶσαν οὐν πᾶσιν πάντες λέγοντες, Πολ.Κυν.40, Γαλ.8,287, Ἐπιγρ. κραυγάζω κοῦκ ἐπακούει, Ἀνν.Κομν.14,421Β, - ἐκραυγᾶσαν γοερῶς· || εἰδ. ἐπὶ κυνῶν, ὀλακτῶ· Ἀντ. Ἀδέσπ. π. Πλάτ. Πολ.607Β καὶ γὰρ ἢ λακέρυα πρὸς δεσπότην κύνων ἐκείνη κραυγάζουσα· || ὁμ. ἐπὶ κοράκων, κρᾶζω· Ἀρρ. Ἐπικτ.31,37.

κραυγανῶμαι-όμαι κ. μτγν. συνεχῶς κραυγᾶζω βλλ.: Ἡρ.1,111 ἀρέμ παῖδιον προκείμενον ἀσπαῖρον τέ καὶ κραυγανῶμενον [δ.γρ. κραγγανόμενον], Σχόλ. Καλλ. Αἴτ. Ὁξυ.2079,20.

κραύγαρ Ἡσ. «ὁ ἰσχυρός».

κραυγασίθης (ὁ) ὁ φωνακλῶς, κραυγαστός βλλ.: ὁθ. κ. ὡς κύριον ὄνομα βατραχίου ἐν τῇ βατραχομυμηχῇ· Βατραχομ.246.

κραυγασμός (ὁ) μτγν. τὸ κραυγάζειν, ἡ κραυγὴ· Διφιλ.16, Φρόνυθ.317 παρακείμενον τοῦ κερραγμός εἰπὶν ἐρεῖ τις ἀμαθῶς κραυγασμός.

κραύγαστος (ὁ) γλωσσ. κ. μον. ὁ κραυγαστῆς βλλ., ὁ φωνακλῶς· ΚΜνασσα.2,98 ἀχλωδῆς καὶ κρούσος καὶ ἄλαος.

κραυγαστή (ὁ) φωνακλῶς, κραυγαστός βλλ.: ἈΒ 223· θηλ. κραυγαστήρια· Ἡσ.

κραυγαστικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀρεσκόμενος νὰ κραυγάζῃ· Πρόκλ.Τετράθ.230 κραυγαστικός, πλήκτας, προπετής, Σχόλ. Ἰλ.Α 575· || τὸ αὐτ. τὸ κραυγαστικόν ἢ ἰδιότης τοῦ ἀρεσκόμενου εἰς τὸ κραυγάζειν· Σχόλ. Ἀριστοφ.Εἰρ.1078 παρά τὸ κραυγαστικόν.

κραυγῆ (ἡ) κ. μτγν., μον., νεώτ. κ. δημ. ἰσχυρὰ φωνή, ἐναρβρος ἢ συνθετότερον ἀναρβρος· Τελεκλ.35 τίς ἄθε κραυγῆ· Ἀλοχίμ.1,34 ζητεῖ τὸς τοιοῦτους ἀναρβρούς ἀπελαύνει ἀπὸ τοῦ θύματος τὰς κραυγὰς, Βέττ.Βάλ.2,35, Λυσ.13,71 ἄρα τοῦτ' κραυγῆ γίνεται, - ἤκουσε μακρόθεν κραυγὰς καὶ θέρουον· || ὁμ. ἐν ποικίλαις ἐκφρ. οἷον· κραυγὴν θείναι [βάζω τίς φωνές]· Ἐὐρ. Ὀρ.1510 ὅθι που κραυγὴν ἐπῆκας Μενέλαω βαπδρομεῖν· ὁμ. κραυγὴν στήσαι· Εὐρ. Ὀρ.1529 τοῦ δὲ μὴ στήσαι σε κραυγὴν εἶνεκ' ἐξῆλθον δόμων· ὁμ. κραυγὴν ποιεῖν· Ξεν.ΚΠ 3,1,4 κραυγὴν τε εὐθὺς ἐποίησαν καὶ φεύγοντες ἠλισκοντο πολλοὶ αὐτῶν· ὁμ. κραυγῆ χρῆσθαι ἰκρυοῦζω, ἐκβάλλω κραυγὰς· Θουκ.2,4 καὶ τῶν οἰκετῶν ἄρα ἀπὸ τῶν οἰκιῶν κραυγῆ τε καὶ ὀλολυγῆ χρωμένων· || μτγν. εἰδ. σπαν. ἢ φωνῆ χαρὰς· Πάπ.· || κραυγῆ Καλλιόπης ἄρα παραδείγμα ἀκαλοισθησίας, ληφθὲν ἐκ τοῦ Διον.Καλλ.171 ὑπὸ Ἀριστολ.ἐν Ρητ.1405α,33· || μον. εἰδ. ἢ πρὸς ἐπιδοκμασίαν, ἐποίησαν κραυγῆ, φωνή· Φώτ.176,16 κραυγὰς λέγουσι τὰς μαρτυρίας τῶν ἐπιβῶν, ἄς καὶ βοᾶς καλοῦσιν· 2) Ἡσ. ἀσθένεια τις τῶν παιδῶν, πρβλ. κ. καταχρῆν· Ἡσ. «κραυγῆ, βοή· ἢ νόσημα τι παιδῖσις ἐπιφερόμενον, ὁ καταθλάπει· καὶ γὰρ ἡ γραῦς ἐπιφιακρῆς ἐστίν ἢ λεγομένη βασκανία».

κραυγίαις (ὁ) Ἡσ. ἐπὶ τοῦ ἴππου, ὁ θορυβοῦμενος ὑπὸ τῶν κραυγῶν ἵππος.

κραυγικός (ὁ) μον. ἡ κραυγὴ· Προκλ. Ἰστ.606Α.

κραυγόν (τὸ) Ἡσ. «ποιός ὄρνις», κραυγός βλλ.

κραυγός (ὁ) Ἡσ. ὁ δρυοκολάπτης.

κραυγών (ὁ) δ.γρ. τοῦ κραυγόν(τῶ) βλλ.

κραύρα (ἡ) πυρετώδης ἀσθένεια τῶν βοῶν καὶ τῶν χοίρων· Φώτ.177,1 «κραύρα δὲ καὶ ἡ τῶν σῶν νόσος ἰσχυρὰ τις οὖσος, ὡς Ἀριστοτέλης, Ἡσ. «βοῶν πυρετός».

κραύρος (ὁ) δ. τ. τοῦ κραύρα βλλ.: Ἀριστολ.Ζ1 604α,14 οἱ δὲ βόες οἱ ἀγελαῖοι νοσοῦσι δύο νόσους, ὧν τὸ μὲν ποδῶρα τὸ δὲ κραύρος .. ὁ ἐστίν ἐν τοῖς ἀνθρώποις πυρετός.

κραιυρός-ή-όν κ. μον. ζηρός, ἀπέξηρσμενός· Ἀριστολ.Γεν.Φθορ.330α,6 ἐκραιυρον τὸ τελέως ζηρόν, ὥστε καὶ πληγῆναι δι' ἐλλειψίν ὑγρότητος· Πλάτ.Τίμ.60D τὸ δὲ ὑπὸ πυρός τάχους τὸ νεότερον πᾶν ἐξαρρῶσθαι καὶ κραιυρότερον ἐκείνου ἔυσταν (πρόκειται περὶ τῶν κεράμων), ΚΜνασσα.9,20 θίχην ὀστράκου κραιυρῶν· || κ. ἐπὶ τοῦ εὐλοῦ· Θεόφρ.Φ1 1,6,2· || κ. ἐπὶ τοῦ κραιυτός· Εὐδρουλ.7 θερμότερον ἢ κραιυρότερον ἢ μέσως ἔχον· 2) ὁ ἐκ τῆς ζηρότητος εὐθρηπτός, φαθύρός· Τίμ.Λεξ.Πλάτ.168 κραιυρότερον φαθύροτερον καὶ εὐθρηπτότερον· 3) σκληρός, τραχύς, ἀντιβ. μαλακός, γλισχρός βλλ.: Ἀριστολ.ΖΜ 655ε,25 ὑγρότερον τε γὰρ ἀναγκαῖον αὐτῶν [τῶν σελιχῶν] εἶναι τὴν ἰκνίαν, ὥστε δεῖ καὶ τὴν τῶν ἐπεισμάτων μὴ κραιυρον εἶναι, ἀλλὰ μαλακωτέραν.

κραυρότης -ητος (ή) | (κραυρός) ή ξηρότης και ή έντευθεν εύθροπιτότης· αντίθ. γλισχρότης βλ.λ.: Θεόφρ.Φι1,5,4, Γαλ.6,799 **κραυρότητα** δὲ λέγω και φασθούρητα· υπάρχει δὲ **κραυρότης** μὲν τοῖς σκληροῖς . . φασθούρης δὲ τοῖς μαλακοῖς.
κραυρούμαι-ομαι (κραυρός· μγν. κ. μαν. γίνομαι κραυρός βλ.λ., ἀποξηραίνομαι: Φιλ.2,174 ἀκραυρώθῃ ἡ ψάμμος, Διον.Κ 66,21 τῶν ἐν τῷ μέσῳ κραυρούμενων και τερφουμένων, Εύστ. 1029 οἰκοδομήματα κραυρούμενα.

κραυρό-αίω πάσχω ἐκ κραυράς ἢ κρούρου βλ.λ.: Ἀριστλ.Ζ1 604α,17 όταν δὲ κραυρῶ, τὸ πνεύμα γίνεται θερμὸν και πυκνὸν [ἐπὶ τῶν βῶν]· || ὁμ. ἐπὶ τῶν χοίρων: Ἀριστλ.Ζ1 603β,7· || Ἡσ. νόσος τις τῶν μελισσῶν.

κραυρούσις-εως (ἡ) μγν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια και τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κραυρούμαι βλ.λ., ἡ ξηρότης, ἡ σκληρότης: Εύστ.755· || νεώτ. Ισπρ. **κραυρούσις** τὸν αἰδοῖου νόσος τοῦ αἰδοῖου συνιστάμενη εἰς τὴν προποσὸν σκλήρωσιν τοῦ ὄφραματος και τοῦ βλενογόνου τοῦ αἰδοῖου.

κραύσον Ἡσ. ἐτό πῦρ.
κράφα Ἡσ. «ῶ οἱ κηπουροὶ τοὺς βῶλους ἀπάουσι».

κράχη (τὸ) [γεμν. κρότος, δοῦπος]νεώτ. ραγδαία πτώσις τῶν τιμῶν ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ· 2) πτώσεις μεγάλης ἐπιχειρήσεως.

κράχτης (ὁ) [κράχαι ὄσμ., θηλ. κράχτρα κ. -ια ὁ κράχων: Παλαμ.Παρ.άκ.19,12 **καρτροσους** τοῦ κράχτη πετεινοῦ τῆ λαλιά· || ὄθ. ἀρσ. εἰδ. ὁ ἀλέκτωρ, ὁ πετεινός: λάλησε ὁ κράχτης κἄνωμα δὲν ἐξύπνησε;· 2) ὁ διακαλητής: **ἔβαλε κράχτες** νά τοῦ διαλαλήσουν τὰ ἔμπορευμάτα του· 3) ὁ προσκαλῶν κ. εἰδ. ὁ προσκαλῶν ἀγοραστής ἡ πελάτας: εἶναι κράχτης σ' ἐνα καταστάμα ὑποδημάτων· || εἰδ. ὁ προσελκύνων παίκτης εἰς χηρτοπαιγνῶν: εἶναι κράχτης στό καζίνο· || ὁμ. ὁ προσελκύνων εἰς ἀνηθικότητα, ὁ μαστροπός: δὲν εἶμαι κράχτης ἄνω και μού λές τέτοια πράγματα.

κράχτρα (τὸ) [κράχος - ἄγρα κ. νεώτ. ἡ λαβὴς δι' ἣς λαμβάνουσι τὸ κρέας ἐκ τῆς χύτρας: Ἀριστφ.Ἰπν.772 και τῆ κρεάγρα τῶν ὀρχιπέδων ἐλκοίμην ἐς Κεραμεικὸν [σχόλ. εἰδος ἐργαλείου μαγειρικοῦ χειρὶ παρεοικόν, μόνον γνεκαμμένον τοὺς δακτύλους], αὐτ.Σφ.115, Ἀνάξινπ.6,2, ΠΔ Βασ.1,2,14 και πᾶν ὃ δὲν ἀνέβη ἐν τῇ κρεάγρα, ἐλάμβανεν αὐτῷ ὁ Ιεραύς, Πάν.· 2) γυν. ἀγκίστρον, ἀρπαγή: Ἀριστφ.Ἐκκλ.1002 τί δῆτα κρεάγρας τοῖς κάδοις ὠνοίμεθ' ἄν.

κρεάγραυτος-ον μγν. ὁ σχίζων, ξεσχίζων σάρκας: Λυκόφρ.759 [δ.γρ. κρεαγρεύτους].

κρεάγραυτος-ον μγν. ὁ ἀγρεύων κρέας, δθ. ὁ ἀποσπῶν τὸ κρέας, ἐπὶ βράχων: Λυκόφρ.759 κρεαγρεύτους πέτρας [σχόλ. ἐτάς σκληρὰς και ἐν τῷ ἀπτεσθαί ἀφαιρούσας κρέατα πέτρας], δ.γρ. κρεάγραυτος].

κρεάγριον [τὸ] Ἐπιγρ. ὑποκ. τοῦ κρεάγρα βλ.λ.
κρεαγρί-ιδος κρεάγρα βλ.λ.: ΑΠ 6,306 χύτρον τοῦ ταύτην τε κρεαγρίδα.

κρεάδιον (τὸ) κ. μαν. ὑποκορ. τοῦ κρέας μικρὸν τεμάχιον κρέοτος, ἐνα κομματάκι κρέας: Ἀριστφ. Πλ.227 ταυτοδὶ τὸ κρεάδιον τῶν ἐνδοθῆν τις εἰσενεγκάτω λαβῶν, Κηφισὸδ.θ, Ἀλεξ.110,15 κρεάδια, ποδάρια, βύγχη τινά, ὑτάρια, Ἰπν.Ἐπιδ.7,3, Ξεν.ΚΠ1,4,13 εἰ ἐνεκα κρεαδίων τῆ θυγατρὶ τὸν παῖδα ἀπόδοκολλάσαιμι, Πορφ.Ἀποχ.1,37, Πάν. σφυριδαν κρεδίων [εἰς] [πιθ. κρεαδίω].

κρεαθοσία (ἡ) Ἐπιγρ. διανομή κρέατος, κρεοδοσία βλ.λ.

κρεαθοτῶ-έω Ἐπιγρ. κρεοδοτῶ βλ.λ.
κρεάνας Ἡσ. ἐελπίδας.

κρεανομία (ἡ) κ. νεώτ. ἡ διανομή κρέατος [ἰδίως τῶν θυμάτων κατὰ τὴν θυσίαν]: Θεόπομπ.Ἰστ.205, Λουκ.Προμ.5 ὁ Ἐρμῆς δὲ τὴν κρεανομίαν και τὴν ἀνθρωποποιαν αἰτίασται, Πορφ.Ἀποχ.2,30.
κρεανόμος (ὁ) ὁ διανομὴν τὸ κρέας [ἰδίως τῶν θυμάτων τῆς θυσίας]: Εὐρ.Κύκλ.245 θερμὴν ἔδουτος **δοτ'** ἄτερ κρεανόμων· || ὡς ἐπιθ.: Λυκόφρ.203.

κρεανομῶ-έω διανέμω κρέας [ἰδίως ἐκ τῶν θυμάτων τῆς θυσίας]: Ἰσαί.9,33 πολλὰκις ἐλλημθότι οὐδέπωποτε κεκρεανομήκασι, Λουκ.Προμ.20 ἐν ἡμῖν εὐαχούμενον, οὐ μέντοι και κρεανομούντά γε· 2) γεν. διαμοιράζω, διαχωρίζω, κόπτω εἰς τεμάχια: Διόδ.Σ 34,12 κρεανώων τὰ σώματα, Μάρκ.Αὐρ.8,48 κτείνουσι, κρεανομοῦσι· || μέσ. διανέμομαι, μοιράζομαι μετ' ἄλλων: Θεόκρ.26,24 αἰ δ' ἄλλα ταῖς περιστάς κρεανομούντο γυναικαί.

κρέας-ατος [τὸ] κ. μαν. κ. νεώτ., ὄωρ. κρῆς, ἐπ. κρέας, γεν. ἀπ. κρέως, κρητ. κρῆς, πλ. κρέας, γεν. κρεῶν, ἐπ. κρεῖων, κρεῶων, **δοτ.** κρέσσι κ. κρέεσσι, ἐπ. κρεῆεσσι, τεμάχιον σαρκός, σάρξ, ἡ σάρξ τῶν ζῶντων ὀργανισμῶν ἐν γένει: Φερεκρ.45 ἄρνοιον κρέας, Αἰσχ.Αγ.1242 **δαῖτα** παιδείων κρεῶν, Ἀριστφ.Πλ.1137 κρέας νεανικόν, Ἀντιφῶν.222,6 κρέα δὲ τινος ἤδιστ' ἄν ἐσθίαις, Ξεν.ΚΠ 2,2,2 και ἐγένετο κρέα ἐκάστω ἡμῶν τρία, - κρέατα **βοδινά**, - ἐγένετο ἡ ἀγορὰ κρέατα· || τὸ σαρκώδες μέρος τῶν ζῶων ἐν γένει ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ὀστά: φαίνονται τὰ κρεατὰ τῆς [αἰ] σάρκως τῆς]-αὐτὸ τὸ παιδί δὲν πίνει κρέας [ἰδὲν παχίαινε]· || ἐν τῷ πλθ. κρέας μαγειρευμένον, ἔδεσμα ἐκ κρέατος: Ὀδ.Γ 65 οἱ δ' ἐπεὶ ὤπησαν κρέ' ὑπερτερρα και ἐρίσαντο, Ἡρ.3,23 σίτησιν δὲ εἶναι κρέα ἐφθὰ και πόμα γάλα, Ἀριστφ.Βάτρ.553 και κρέα γε πρὸς τοῦτοισιν ἀνάβρωσε εἰκασιν ἄν' ἡμιβολοίατα, Ἐπιγρ. κρέατα Ἀθναίωνες μερίζων, νέμειν τῷ δήμῳ, Ἐφθάλ.Ὀδ.Γ 34, Καρικθ.Ζητ.116 ἐσκέπασε μετ' τῆ στάχτη τῆ θρῶκα, ὡστε . . ἡ μυρωδιά τοῦ καμημένου κρεάτου νά χαθῇ· || ὄσμ. ὁμ. καθ' ἐν. τὸ ἐκ κρέατος ἔδεσμα ἐν ἀντίθ. πρὸς τὰ λοιπὰ ἔδεσματα: Τετάρτη και Παρασκευὴ δὲν τρώνε κρέας, - βαρεθῆκα νά τρώω κάθε μέρα κρέας· || νεώτ. λευκὸ κρέας τὸ κρέας τῶν ὀρνιθῶν, τῶν κοινίλων, τοῦ μικροῦ ἀρνίου· || **μαῖου** κρέας τὸ τοῦ ἀργιοχοῖρου, τοῦ λαγωῦ και τῶν πτηνῶν τοῦ κυνηγίου· || εἰδ. τὸ εἰς τὴν βουλήν τοῦ Ἀρείου Πάγου διδόμενον: Ἡσ. ἐκρέας· και τὸ σῶμα ἔλεγον και τὸ διδόμενον τοῖς ἀρεοπαγίταις ἡ γὰρ ἐξ Ἀρείου Πάγου βουλῆ κρέας ἐλάμβανεν, Φώτ.177,3· 2) σῶμα, δθ. και ὁ εἰς δὲν ἀνήκει τὸ σῶμα ζῶν ὀργανισμός, ἡτοι ἄνθρωπος ἡ ζῶον Ἡσ.ἐκρέας· και τὸ σῶμα ἔλεγον: Σοφ.ἀπ.728 τοῦδε τοῦ κρέως [ἐμέου], Ἀριστφ.Ἰπν.421 ὦ **δεξιώτατον** κρέας, σοφῶν γε προνοήσω, Ζην.4,85 ὁ λαγῶν τὸν περὶ τῶν κρεῶν [ἰδρῶμι] τρέχει ἰγὴ νά γλυτώσῃ τὸ περὶ του], Πλουτ.Ἡθ.1087Β, Ἀριστφ.Βάτρ.191 **δοδολον** οὐκ ἄνω, εἰ μὲν ναυαυμάχηκε τὴν περὶ κρεῶν [σχόλ. κοσμάτων].

κρεατάνθραξ-ακος (ὁ) νεώτ. ζωϊκὸς ἀνθραξ.

κρεάτης-ον νεώτ. ὁ ἐκ κρέατος προερχόμενος, ἀποτελούμενος.
κρεατερός-ή-ά ὄσμ. ὁ ἔχων πολλὰ κρέατα, σάρκας, ὁ παχύσαρκος: **κρεατερὸ** πρόβατο.
κρεατῖ (ὁ) ὄσμ. ὁ.γρ. τοῦ κρεατῶ, βλ. κρεατῦς.
κρεατινιμία (ἡ) νεώτ. Ισπρ.: ἡ παρουσία ἐν τῷ αἵματι προϊόντων τῆς ἀτελοῦς καύσεως, οἶον κρεατίνης, λευκίνης, τυροσίνης κ.ά.
κρεατινή (ἡ) νεώτ. χημ. ὀργανικὴ χημικὴ ἔνωσις λαμβανόμενὴ ἐκ τοῦ ἐκχυλισματος τοῦ κρέατος.

κρεατίνη (ή) νεώτ. χημ. οργανική ένωση απο- τελοῦσα συστατικόν τῶν οὐρῶν, λαμβανομένη δὲ χημικῶς ἐκ τῆς κρεατίνης βλ.λ.

κρεάτινος-η-ον νεώτ. ὁ ἐκ κρέατος ἀποτελεσ- μένος, κρεάτειος βλ.λ.

κρεατίνος-ή-ό δημ. ὁ ἐκ κρέατος: || τὸ θηλ. κρεατίνη **βδομάδα** ἡ ἀπλὸς κρεατίνῃ ἡ προτελευταία ἑβδομάς τῶν ἀπόκρεω, καθ' ἣν ἐπι- τρέπειται ἡ κατάλυσις κρέατος ἐν ἀντίθ. πρὸς τὴν τυρινὴν βλ.λ.

κρεατο(ε)λική (ή) δημ. ἡ ἀκροχορδῶν.

κρεατοκόκινος-εως (ή) νεώτ. κόκινος ἐξ ἀποξη- ρανθέντος κρέατος χρησιμοποιουμένη ἐν ποτῶ ὡς τροφή τῶν ἰχθύων εἰς τὰ ἰχθυοτροφεία.

κρεατομυία (ή) νεώτ., δημ. κρεατομυία μυία ἣτις ἐναποθετεῖ τὰ φά της ἐπὶ τοῦ κρέατος.

κρεατοπεπτόναι (αι) νεώτ. χημ. λανθευπητος δι' εὐπασθεῖς ὀργανισμοὺς θρεπτικὴ ὕλη παρα- σκευαζομένη ἐκ κρεατεχυλισμάτων.

κρεατόπιττα (ή) δημ. πίττα ἐκ κρέατος.

κρεατοσάνιδο (τό) δημ. σάνις ἡ ξύλον ἐπὶ τοῦ ὁποίου τεμαχίζεται τὸ κρέας.

κρεατοφάγος-ον νεώτ. ὁ κρεοφάγος βλ.λ.

κρεατοφρούς-οος-ουν-οον νεώτ. ὁ ἔχων χρώ- μα κρέατος, ἐρυθροπύην.

κρεατοχυμός (ό) νεώτ. ὁ δι' ἐκθλίψεως τοῦ κρέατος λαμβανόμενος χυμός.

κρεατύς-ύ δημ. κρεατόχρους βλ.λ. || τὸ οὐδ. κρεατύ ὡς οὐσ. τὸ κρεατόχρουν χρώμα.

κρεατώδης-ους-ες νεώτ. ὁ ὁμοιος πρὸς τὸ κρέας: **μάζα κρεατώδης** 2) ὁ ἔχων πολλὰ κρέατα, σάρκας: **ὄγκος κρεατώδης**, - πρόσωπο κρεατώδες.

κρεατωμένος-η-ο δημ. κρεατώδης βλ.λ., παθ. μηχ. τοῦ κρεατώω βλ.λ.: κρεατωμένο ἀρνί.

κρεατώνω δημ. ἀποκόττω κρέατα, σάρκας: **κρεατώσανε τ' ἀρνία**, - **βουδάλι κρεατωμένο**.

|| ἀμτθ. ἐπὶ τῆς πληγῆς, ἀρχίζω καὶ ἀποκόττω κρέας, ἐπουλώνομαι: **ἐπάφε ἡ πληγὴ μου νὰ τρέ- χη αἷμα κὶ ἀρχίσω νὰ κρεατώω.**

κρεβ(θ)άτα (ή) δημ. μεγεθυντικὸν τοῦ κρεβ(θ)ά- τῃ βλ.λ., μεγάλο κρεβάτι 2) Ἑλληνικὴ συνηθως ἐσχάρα ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀποξηραίνουσι καρποὺς ἢ φύλλα, ἄ. ἰήλιάστρα βλ.λ.: **ἀπλώσαμε τὰ σῦκα- τὸν καπνὸ στὴν κρεβδάτα** 3) τὰ ὑποστῆρι- γμα τοῦ κλῆματος, ἡ κρεβδατῖνα βλ.λ.

κρεβ(θ)άτι (τό) δημ. κλίνη: **Καθάφε τὰ θήματα | σ' ἐβένιον κρεβδάτι στολισμένο μὲ καραλλέ- νιους ἀστεοὺς βαθιά κοιμάται** || εἰδ. ἐπὶ τῆς νεκρικῆς κλίνης, τὸ νεκροκρεβδάτο: Σολωμ. Λάμπρ. 17,16,3 **προκίφαλο κόκκινο | τῆς κεῖται ἀποκά- του, | κρεβδάτι θανάτου | στενὸ καὶ μικρὸ**.

κρεβ(θ)ατῖνα (ή) δημ. ἡ ὑποβαστάζουσα τὸ κλῆμα ἐσχάρα: **ἐχάλασε ἡ κρεβδατῖνα καὶ σέρ- νεται κάτω τὸ κλῆμα** || συνεκδ. τὸ ἀπλωμέ- νον ἐπὶ τοῦ ὑποστηρίγματος τοῦ κλῆμα, ἡ κλημα- ταριά: **στην αὐλή ἔχομε μιά μεγάλη κρεβδατῖ- να, μὲ μεγάλη σιά.**

κρεβ(θ)ατινάζω δημ. τοποθετῶ κλῆμα ἐπὶ κρεβ- δατῖνας, τὸ κῶμα κληματαριά.

κρεβ(θ)ατοκάμαρα (ή) δημ. δωμάτιον ὄνου.

κρεβ(θ)ατολιά (ή) δημ. ἡ ἑλαία βλ.λ. ἡ κρε- μοκλαδής.

κρεβ(θ)ατος (ό) δημ. μεγεθ. τοῦ κρεβ(θ)άτι βλ.λ., μεγάλο κρεβδάτι 2) εἰδ. τὸ φέρετρον, ἡ νεκρικὴ κλίνη, ἄ. κρεβδάτος βλ.λ. 3) μέρος ὑψηλότερον τοῦ ὑπολοιποῦ διαπέδου οἰκίας χωρι- κῆς, εἰς δὲ συνήθως κοιμάται ἡ οἰκονέμεια, ἄ. κρεβδάτα, σοφά βλ.λ.* πθλ. κ. πατάρι.

κρεβ(θ)ατόστρωσι (ή) δημ. κ. κρεβ(θ)ατοστρώ- ση τὰ πρὸς στρώσιν τοῦ κρεβδατιοῦ ἀναγκαία, οἶον στρώμνη, κλινασκεπάσματα 2) ἡ κλίνη, ἡ

στρώμνη: Πολίτ. Ἐκλ. Τραγ. 237 **δὲ σὸπρεπε, δὲ σὸμοῖζεε στὴ γῆ κρεβ(θ)ατοστρώση.**

κρεβ(θ)ατώνω δημ., ἀόρ. ἐκρεβ(θ)ατώσα, μέσ. κ. παθ. κρεβ(θ)ατώνομαι, ἀόρ. ἐκρεβ(θ)ατώθηκα, μηχ. παθ. παρακ. κρεβ(θ)ατωμένος, ἀναγκάζω τινὰ νὰ μείνῃ κλινήρης, νὰ πέσῃ εἰς τὸ κρεβδάτι ἄσθε- νῆς: **μ' ἐκρεβδάτωσε ἡ γρίππη** || παθ. ἀναγ- κάζομαι νὰ μείνῃ κλινήρης: **κρεβδατώθηκα κά- να δύο μέρες**, - εἶναι τρεῖς μῆνες κρεβδατωμένος ἀπὸ θέρμας.

κρεγμός (ό) [κρέκω] ὁ ἦχος ἐγγόρδων ὀργάνων: Ἐπιχ. 109, Ἀπολλ. Ρ. 4,909, Πολυδ. 4,63 **επικινῶν κρεγμῶν ἀκροαζόμενας.**

κρεδνερία (ή) νεώτ. φυτολ. γένος ἐκλειφάντων φυτῶν τῆς οἰκ. τῶν πλατανιδῶν.

κρεζαλόλη (ή) νεώτ. χημ. κρυσταλλικὴ χημικὴ ένωση ἀνάλογος πρὸς τὴν σαλόλη βλ.λ.

κρεζόλη (ή) νεώτ. χημ. κ. κρεσόλη βλ.λ.

κρεζυλίτις-ιδος (ή) νεώτ. χημ. ἐκρηκτικὴ ὅλη συν- ισταμένη ἐκ τρίνιτρο-μ-κρεσόλης.

κρεζυλόλη (ή) νεώτ. χημ. κ. κρεσυλόλη βλ.λ.

κρεηδόκος-ον μητν. κρεσδόχος, κρειοδόκος βλ.λ.: **ΑΠ 6,101 ἐσχάρην κρεηδόκον.**

κρηφαγία (ών) τ. τοῦ κρεοφαγία βλ.λ.

κρηφαγός μητν. ὁ κρεοφάγος βλ.λ.: Πορφ. Κατ. 84,15.

κρηφαγῶ-έω (ών) τ. τοῦ κρεοφαγῶ βλ.λ.: Ἰππ. Διαίτ. γ. γ. 7

κρησόδοκος-ον ὁ δεχόμενος ὁ περιέχων κρέατα, κρεοδόχος βλ.λ.: **ΑΠ 6,306,8 σὺν δὲ θθειαν εὐπε- τρον καὶ τὰν κρησόδοκον σκαφίδα.**

κρεῖον (τό) [κρέασι, ἰων. κρηῖον βλ.λ. μαγειρικὴ τροπέα, ἡ σάνις ἐφ' ἧς παρεσκευάζετο καὶ κατετέμετο τὸ κρέας: Ἰλ. 206 αὐτὰρ ὁ γα **κρεῖον μέλα κάδβαλεν ἐν πυρὸς αὐγῇ** τινέες οὐχὶ ὀρθῶς ἐλέθητα, χύτραν κρεῶν» 2) κρέας βλ.λ.: Ἐφορ. 155 3) εἶδος πλακοῦντος: Ἀθην. 14,645.

κρεῖος (ό) μητν. γρ. κῶδ. ἀντὶ κριός βλ.λ. 4).

κρεῖουσα θηλ. τοῦ κρεῖων βλ.λ.

κρεῖοφάγος ἐσφ. γρ. ἀντὶ κριοφάγος βλ.λ.: Νικ. Θηρ. 50.

κρεῖσκος (ό) ὑποκορ. τοῦ κρέας, τεμάχιον κρέ- ατος: Ἀλεξ. 189 **τριωβάλοιο κρεῖσκον ἀστεῖον πᾶν ὄϊον.**

κρεῖσσονεῖω [κρεῖσων] μητν. εἰμι κρεῖττων, καλύτερος τίνος: Ἡρωδιαν. Ἐπιμερ. 66, Τζέτζ. Παῖδ. Ἀγ. 263.

κρεῖσσόνως ἐπίρρ. κατὰ τρόπον κρεῖσσονα βλ.λ.: Ἀντιφ. 4,4,6 **εἰ δὲ κρεῖσσων ὦν τὰς χεῖρας κρεῖσσόνως ἤμυετο ἡ ἔπασχεν**, Ἰάμβλ. Μυστ. 7,4, Φίλων. Δημιουργ. 146,7 **κρεῖττωνῶς ἐπιβάλλειν τῇ σημασίᾳ τῶν λέξεων.**

κρεῖσσότακτος-ον ὁ κρεῖσσων, ὄθ. ὁ πολυτιμώ- τερος, ὁ πλεόν ἀγαπητῶν τῶν τέκνων: Αἰσχ. Ἐπ. 784 **πατροφόνως χεῖρ τῶν κρεῖσσότακτων ὀμμά- των ἐπλάγχεθ** [τὰ μάτια του ποῦ τ' ἀγαποῦσε περισσότερο ἀπὸ τὰ παιδιὰ του].

κρεῖσσῶ-άω κρεῖσσονεῖω βλ.λ.: EM 299,22, Εὐστ. 64,15.

κρεῖσσων-ονος κ. μιν. κ. νεώτ., ἀπτ. κρεῖττων, ἰων. κρεῖσσων, ὄρρ. κάρρων, κρητ. κάρτων, μιν. κ. κρεῖσσότερος κ. κρεῖττότερος, συγκρ. τοῦ κρατύς βλ.λ., ἰσχυρότερος, δυνατώτερος, ὁ ἔχων μεγαλύτεραν ἀσματικὴν δύναμιν, ρώμην: Αἰσχ. Ἰκ. 760 **ἀλλ' ἐστὶ φῆμη κρεῖσσονας Λύκουσ κυνῶν εἶναι**, Σοφ. Αἰ. 456 **φύγοι τὰν χυ κακὸς τὸν κρεῖσ- σονα**, Ἀντιφ. 4,4,7 **εἰ δὲ κρεῖσσων ὦν τὰς χεῖρας κρεῖσσόνως ἤμυετο ἡ ἔπασχεν** || ὄθ. ὁ ἔχων μεγαλύτεραν ἰσχύν, δύναμιν, μάλιστα ἐν τῇ μάχῃ: Ἰλ. Α 80 **κρεῖσσων γὰρ βασιλεὺς ὄτε χῶσταται ἀν- ὄρι χεῖρη**, αὐτ. Φ 486 ἡ τοῖ βέλτερον ἐστὶ κατ' οὖρα θῆρας ἐνάειρην ἀγροτέρας τ' ἐλάφους ἡ

κρείσσον ἴφι μάχεσθαι ἢ ὄμ. ἐπὶ πραγμ. κ. ἄφρημ. ἐνοιῶν, ἀνώτερος, ἰσχυρότερος ἢ ἰλ.Π. 688 ἀλλ' αἰεὶ τὴ Διδὸς κρείσσω νόος ἢ περ ἀνδρῶν, Πίνδ. I 8(7), 36 γόνων . . ἦς κεραυνοῦ τὴ κρέσσαν ἄλλο βέλος διώξει χερσί, Ἡρ. 7, 182 οὐδὰμ γὰρ ἀδυνασίῃ ἀνάγκη κρέσων ἔφου, Πλάτ. Πολ. 338c τὸ τοῦ κρείσσονος συμφέρον

2) ὁ ἔχων μεγαλύτερον ἐξουσίαν, ἰσχύν, δύναμιν ἢ Σοφ. Ἀντ. 63 οὐνεκ ἀρχόμεσθ' ἐκ κρείσσωνων, Εὐρ. Ὀρ. 709 μὴ βία τῶν κρείσσωνων, Ξεν. Ἀθ. 2, 1 κρείσων συμμάχων

3) ὁ ὅ, ὁ ὑπερισχύων, ὁ νικῶν, ὁ ὑπέρτερος ἢ ἰλ. Γ 71 ἀππότερος δὲ κε νικήσῃ κρείσων τὴ γένηται, αὐτ. Ψ 578 αὐτὸς δὲ κρείσων ἀρετῇ τε βίῃ τε ἢ εἶδ. ὡς δικανικὸς ὁρος ἐπὶ μαρτύρων, ὁ ὑπερισχύων ἢ Ἐπιγρ. κάρτονας ἤμεν

4) μτ. γενικ. γεν. ὁ ὑπερβάλλων, ὁ ὑπὲρ τινα ἢ πῖ ἢ Αἰσχ. Ἀγ. 1376 πημυθὸς ἀρκύοτατ' ἄν φαίεσθαι ὄψος κρείσων ἐκπληθόματος, Εὐρ. Ἰππ. 1277 κρείσων θέματ' ὀργυμμένων ἐφαίνετο (κρείσων ἢ ὡστε δέρεσθαι, αὐτ. Βάκχ. 667 κρείσων θαυμάτων, αὐτ. Ἐκ. 608 ἀναρχία κρείσων πυρός, Διον. Τραγ. 6 λέγει τὴ σιγῆς κρείσων ὁ σιγῆν ἔχε, Θουκ. 2, 64 πράγμα μόνον δὴ τῶν πάντων ἐλπίδος κρείσων γεννημένον [χειρότερο παρ' ὅσον ἡδονάτ' οὐκ ἔστιν ἐπιμένει]. Ξεν. Ἀπολ. 3, 1, 1 κρείσων λόγου τὸ κάλλος [ἀνώτερον ἢ ὡστε νὰ περιγραφῆται διὰ λόγων], φῶτ. ΚΠ 7, 5, 9 εἰμὲν ὅσα κρείττων ἐστὶ τῆς ἡμετέρας δυνάμεως ἢ ὄμ. μτ. τοῦ ἢ κ. ἀπαρφ. ἢ ἑτέρου β' ὄρου συγκριτ. ἢ Εὐρ. Ἰκ. 844 εἶδον γὰρ αὐτῶν κρείσων ἢ λέγει λόγῳ τολημάτα ἰσχυτέρα τῆς διὰ λόγων περιγραφῆς, αὐτ. ἸΤ 837 ὡ κρείσων ἢ λόγοισιν εὐτυχῶν τυχάν ἢ κ. ἐπὶ κακῶν πράξ. μτ. γενικ. τῆς ποιηθῆς, ὁ ὑπέρτερος, ὁ ἀξιὸς ἀνώτερος, μεγαλύτερος τιμωρίας ἢ Σοφ. ΟΤ 1374 σὺν ἐμοὶ θυοῖν ἐρῶν ἔστι κρείσων ἀχύνους εἰρηγαμέναν ἢ ὁθ. κ. μτφ. ἐπὶ πραγμάτων κ. ἄφρημ. ἐνοιῶν, οἷον ἐπιθυμίαν, παθῶν κττ., ὁ ἐξουσιάζων, ὁ νικῶν, ὁ καταβάλλων, ὁ ἐγκρατής, ὁ κρατῶν βλλ. ἐν ὄμ. εἶδ. σμ. ἢ Δημόκρ. 214 κρείσων ἡδονῶν, Ξεν. ΚΠ 6, 1, 34 ἀναγελάσας ἐπὶ τῶν κρείττων τοῦ ἔρωτος φάσκοντι εἶναι [ἴδι κατονικὰ τὴν ἐρωτικὴν αὐτοῦ ὀρῆν], αὐτ. Ν 4, 2, 45 ἀσκειν καὶ γαστροδὸς κρείττους εἶναι καὶ ἀκαίρων κερδέων, Πλάτ. Φαῖδρ. 232a τοὺς δὲ μὴ ἐρώντας, κρείττους αὐτῶν δυνατ. κ. νεώτ. κρείσων χρημάτων ἀνώτερος χρημάτων, μὴ κατονικώμενος, μὴ διαφειδόμενος ὑπὸ τῶν χρημάτων ἢ Θουκ. 2, 60 φιλόπολις τε καὶ χρημάτων κρείσων, ἴσοκρ. 1, 19 ἡγού τῶν ἀκουσμάτων πολλὰ πολλῶν εἶναι χρημάτων κρείττων

5) ὁ ὅ, ὁ θέτων ἐαυτὸν ὑπέρτατος πινός ἢ Θουκ. 3, 84 ἢ ἀνθρωπεία φύσις . . ἀσμένυ ἐδῆλῶσαν ἀκρατῆς μὲν ὀργῆς οὐσα, κρείσων δὲ τοῦ δίκαιου, αὐτ. 3, 83 οὐ γὰρ ἦν ὁ διαλύσων οὐτε λόγος ἐχυρότος οὐτε ὀρκος φοβερός, κρείσους δὲ δυνατὸς ἀπαντὰς λογιμῶς ἐς τὸ ἀνάπιστον τοῦ βεβαίου κατολήζοντες κατόπιν σκέψεως εἰς τὴν ἀπόλυτον πεποιθῆσθαι ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐλπίς περὶ βεβαίου πινός πράγματος ἢ κρείττων τῆς παιδείας ὁ μὴ ἐπιδεικτικὸς παιδείας ἢ Ἀριστ. Πολ. 1316a, 8 φαύλους καὶ κρείττους τῆς παιδείας [οὗς παιδεύθησθαι ἀδύνατον]

6) γεν. ὡς συγκριτ. τοῦ ἀγαθοῦ βλλ. ὁ, ὁ καλύτερος, ἀνώτερος ἴδιως ὡς πρὸς τὴν θέσιν, τὴν ἀξίαν κττ. ἢ Πίνδ. Ο 10(1), 39 νείκος δὲ κρείσσων ἀποθέσθ' ἄπορον, αὐτ. Ν 10, 72 χαλεπὰ δ' ἔρις ἀνθρώποις φιλίην κρείσσωνων, Ἡρ. 3, 52 ἄμα τὴ δόκισιν ἢ ἐς τοὺς τοκέας καὶ ἐς τοὺς κρέσσοντας τεθυμώσθαι ἢ ὁ κρείσσωνες εἶδ. σῶμα φρουρῶς τῶν Θεῶν ἢ Πλούτ. Ἠθ. 398b ἢ ὄμ. ἐπὶ τοῦ Διὸς ἢ Αἰσχ. Ἀγ. 60 οὐτῶ δ' Ἀτρώως παῖδας ὁ κρείσων ἐπὶ Ἀλεξάνδρῳ πέμπε ξένιος Ζεὺς ἢ οἱ κρείσσοντες θεοὶ ἐπὶ τῶν ὑπέρ-

τέρων, ἀνώτερος θεῶν τοῦ Ὀλύμπου ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν Ὀκεανόν ἢ Αἰσχ. Πρ. 902 μηδὲ κρείσσωνων θεῶν ἔρωσ ἀφυκτον ὄμμα προσδράκοι με ἢ ὄμ. οἱ κρείσσονες αἱ ἀνώτεροι, αἱ ὑψηλῆς, αἱ θεαὶ δυνάμεις ἢ Αἰσχ. ἄν. 10, Πλάτ. Σοφιστ. 216B τάχ' ἄν καὶ σοὶ τις οὐτός τῶν κρείττωνων συνείποι, αὐτ. Εὐθύδ. 291a ἀλλ', ὡ δαιμόνιε Κρίτων, μὴ τις τῶν κρείττωνων παρῶν αὐτὰ ἐφθέγγετο, Ἡλιδ. Αἰθ. 9, 24 θεοπλαστοῦσι τὸν Νεῖων Αὐγύπτιοι, καὶ κρείττωνων τὸν μέγιστον Διόουσι, Λιδῶν 4, 656 ἀπὸ τῶν κρείττωνων τὴν εὐτυχίαν ἀγούσιν ἢ ὄμ. τὸ κρείσσω τὰ θεαὶ ἢ Εὐρ. Ἰων 973 καὶ πῶς τὰ κρείσσω βηθητὸ οὐσ' ὑπερδράμοι; ἢ μτγ. ὄμ. τὸ κρείσσω ἢ θεία πρόνοια, τὸ θεῖον ἢ Ἐρμυτ. 18, 11, Ἰουλ. Ἐπ. 204, Ἀγαθ. 1, 16 συναγωνιέται δὲ καὶ τὸ κρείττων ἡμῖν, Προκ. Γαζ. Ἀναστ. 492

7) ὄμ. ὡς συγκρ. τοῦ ἀγαθοῦ τῶ ἀπαρφ. εἶμαι καλύτερος, ἀνώτερος, καταλλήλοτερος, εἰς τὸ πρῶξ πῖ ἢ Ὀδ. Φ 345 τὸξεν μὴ Ἀχαιοῶ ὅ τις ἐμμο κρείσσω, ὡ κ' ἐθέλω, δόμεναι τε καὶ ἀρνησασθαι [ἴδεν ἔχει κανεῖς μεγαλύτερο δικαίωμα ἀπὸ μὲν νὰ.], Πλάτ. Πολιτ. 268H οὐκ ἄλλος κρείσσω παρὰ μὴ βεβαίον ἢ κρείσσον ἐστὶ μτ. ἀπαρφ. εἶναι καλύτερον, προτιμότερον νὰ ἢ Αἰσχ. Πρ. 750 κρείσσω γὰρ εἰσάπαξ θανεῖν ἢ τὰς ἀπάσας ἡμέρας πάσχειν κακῶς, Ἡρ. 3, 52 ὄφω φθονεῖσθαι κρείσσω ἐστὶ ἡ οἰκτεῖρσθαι, Σοφ. ἄν. 488 τὸ μὴ εἶναι κρείσσω ἢ τὸ ζῆν κακῶς, Ἀπολλ. Κωμ. 6 ἢ ὄμ. κ. προσωπικὰς κρείσων εἰμτ. μτ. ἢ Σοφ. ΟΤ 1368 κρείσων γὰρ ἴσθα μηκέτ' ὦν ἢ ζῶν τυφλός, αὐτ. Αἰ. 635 κρείσων παρ' Ἀἰδα κεῖθαι ὁ νοσῶν μάτα, Αἰσχίν. 192 κρείττων ἦν ὁ ἀγῶν ἢ γεννημένος, Διον. Ἀλ. Ρωμ. 6, 9

8) ὄμ. ἐπὶ ἠθικῆς ἐνοσίως, ἀνώτερος, ἐξοχώτερος ἢ Ἡράκλειτ. 54 ἀρμονίη ἀφανῆς φανερῆς κρείσων, Δημόκρ. 181 κρείσων ἐν' ἀρετῇ ἢ ὁ κρείσσων λόγος ὁ ἠθικῶς ἀνώτερος λόγος ἢ Ἀριστφ. Νεφ. 113 εἶναι παρ' αὐτοῖς φασιν ἄμφω τῶ Λόγῳ, τὸν κρείττων ὅστις ἐστὶ, καὶ τὸν ἴττονα, Πλάτ. Ἀπολ. 18C ὡς ἐστὶ τις Σωκράτης . . τὸν ἴττω λόγον κρείττων ποιῶν ἰαπιστρέφω, διαστρέφω τὴν ἠθικὴν ἢ κατὰ τὸ κρείττων συμφώνως πρὸς τὴν ἠθικὴν, πρὸς τὰς ἀνώτερας ἀρχάς, ἀντιθ. κατὰ τὸ χεῖρον ἢ Δαρμόκ. Ἀρχ. 7

κρείττουμαι-όμαι ἐπὶ τῆς ἀμπέλου, πάσχω ἐκ κρείττωσεως, βλαστῶν παρὰ φύσιν, ὑπερμέτρως ἢ Θεόδωρ. Φ 14, 1, 6 βόας δὲ γίνεται, ὁ καλοῦσιν τινες φίνεσθαι, ὅταν ἐπινοφθῆ κατὰ τὴν ἀπάνθησιν, ἢ ὅταν κρείττωσθαι τὸ δὲ πάθος ἐστὶν ὡστε ἀπορρεῖν τὰς ράγας, καὶ τὰς ἐπιμενούσας εἶναι μικράς, αὐτ. Φ Αἰτ. 5, 9, 13 τοῦ δὲ βροιάδα ἐπιγλυνεσθαι δύο αἰτία, ἢ ὅταν ἐπινοφθῆ κατὰ τὴν ἀπάνθησιν, ἢ ὅταν κρείττωθῆ

κρείττωσις-εως [ἠ] νόσος ἀμπέλου συνισταμένη εἰς παρὰ φύσιν ὑπέμετρον ἐκδλάσπισιν, λόγῳ τῆς ὀφίας ἀτροφουσί καὶ ἀπορροῦσιν αἱ ράγες ἢ Θεόδωρ. Φ Αἰτ. 5, 9, 13 ἢ δὲ κρείττωσις, ὅλον ἀντισπῆν καὶ μεθισπῆσθαι τὴν τροφήν ὡστε ἐξ ἀμφοτέρων εὐλογον ἀπορρεῖν τὰς ράγας καὶ τὰς ἐπιμενούσας ὡς μικράς εἶναι.

κρείων-οντος, θηλ. κρείουσα μεθ' Ὀμ. κρέων, θηλ. κρέουσα, ὄρω. κρείουσα, ἡ δеспότης, κύριος, κυβερνήτης, ἀρχων ἢ ἐπικὴ λέξις χρησιμοποιοῦμένη ἰδίως ἐπὶ βασιλέων, ἡγεμόνων καὶ θεῶν ἢ ἰλ. Α 130 τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρέων Ἀγαμέμνων, αὐτ. Θ 31 ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κρείωντων, αὐτ. Α 751 εὐρὺ κρέων ἐνοσίσχων, Πίνδ. Π 8, 99 καὶ κρέοντι σὺν Αἰακῷ, αὐτ. Ν 3, 10 οὐρανοῦ πολυνεφέλα κρέοντι θυγάτηρ ἢ ἄπολ. ἐπὶ τοῦ Διὸς ἢ Αἰσχ. Ἰκ. 574 δὲ αἰώνως κρέων ἀπαύστου βία δ' ἀπημάντη σθένει καὶ θεῖαις ἐπινοιαῖς παύεται ἢ ὄμ. τὸ θηλ. ἢ ἀρχουσα, ἢ

δεσπόζουσα, ἐπὶ βασιλισσῶν κ. θειανῶν : Ἡσιόδ. ἀπ.110,6 Ἐντιόπη κρέουσα, Καλλ.Δηλ.219 Ἥρη τιμῆσσα . . σὺ δὲ κρέουσα κἀθάσι γνησίη Οὐλύμπιοι· 2) γενικῶς ὡς κοσμητικὸν ἐπιθετον : Ὀδ.Δ.22 ὁ δὲ προμολὼν ἴδετο κρεῖων ἔτεω-νεύς· || ὄμ. τὸ θηλ. κρέουσα : Ἰλ.Χ.48 τοῖσι μοι Λαοβόθ τέκετο, κρέουσα γυναικῶν (ἐπὶ τινος παλακῆς τοῦ Πριάμου)· 3) ὡς κύριον ὄνομα Κρέων κ. θηλ. Κρέουσα.

κρεῖων ἐπ. γεν. τοῦ κρέας.
κρεκάδια (τά) τὰ στερεὰ καὶ πυκνὰ ὑφάσματα. πυκνὰ σκεπάσματα, τάπητες : Ἀριστ. Σφ.1215 κρεκάδι· αὐλῆς θαύμασον.

κρέκαςτος (ὁ) δημ. ὄνομα τῶν φυτῶν σφένδαμνος ἢ κρητική καὶ σφένδαμνος ἢ πεδινή.

κρέκλος (ὁ) Ἡσ. ἐρῆνος.

κρεκτός ἢ-ὄν ὁ πληττόμενος, ὁ κρουόμενος, ἐπὶ μουσ. ὄργανων ὁ κρουστός, ἐγχορδός, γεν. ὁ ψαλλόμενος, ὁ παίζόμενος : Αἰσχ.Χο.822 κρεκτόν γοατὸν νόμον μεθέσσωμεν πόλει.

κρέκω πλήττω, κρούω· εἶδ. ἐπὶ τοῦ ἴστου, πλήττω τὸν ἴστον ἢ τὸ ὑφασμα διὰ τῆς κερκίδος, δθ. ὑφαίνω : Σαπφ.93 γλύκεια μάτερ, οὔσαι δύναμαι κρέκναι τὸν ἴστον, Εὐρ. Ἡλ.542 εἰ δὲ κἀκρεκον πέπλους· 2) ἐπὶ μουσικῶν ὄργανων, πλήττω τὸς χορδὰς κρουστοῦ μουσικοῦ ὄργανου : Διον. Ἄθ.1,10 κρέκειν μάγασιν, Διον. Ἄλ.Ρωμ.7,72 τὰ λεγόμενα βάρβιτα κρέκοντες· || γεν. ἐπὶ παντός μουσικοῦ ὄργανου, παίζω : Ἀριστ. Ὀρν.682 ἀλλὰ καλλιθεῶνα κρέκουσ' αὐλόν· || ὄμ. σιχη. μτ. δοτ. : Αἴτλ.4,231 κρέκειν δύναι· || ὄμ. μτ. συστ. ἀντικ. μέλην : Τελέστ.5 τοὶ δ' ὄσμυρῶνοις πηκτιδῶν φαλμοῖς κρέκον Λυδῶνα ἔμνον, Παιῶν Δελφ.12 λωτὸς φῶδαν κρέκει, Αἴτλ.9,84 ἐν κιθάρῃ νόμον ἐκρέκον· || μτγν. ὄμ. ἀπολ. : Κλήμ. Ἄλ.5, 34 τν' ἢ μὲν κιθάρῃ κρέκει ἴτον κύριον· 3) γεν. ποιῶ θορύβον : Ἀριστ. Ὀρν.772 τιοιάνδε κύνκοι συμμιγῆ βοῆν ὁμοῦ κρέκοντες, τακχον τὸν Ἀπόλλω, Αἴτλ.7,192 ζουθάν ἐκ πτερύγων ἡδὺ κρέκουσα μέλος, αὐτ.191 κίσσα κρέσσα ἀρμονίαν.

κρέμι (τὸ) (γαλλ.) δημ. τὸ χρώμα τῆς κρέμας, ἥτοι κτηριοκόπν.

κρέμα (ἡ) δημ. ὁ ἄφωρος τοῦ γάλακτος, τὸ καίμα κἢ βλλ.· || μτφ. ἡ κρέμα τῆς κοινωνίας ἢ ἀνωτάτη μερὶς τῆς κοινωνίας· 2) γλύκισμα ἐκ γάλακτος καὶ φῶν.

κρεμάδα (ἡ) δημ. στοφυλῆ ἥτις φυλάττεται ἀνηρητημένη, ἴνα διατηρηθῆ ἐπὶ μακρὸν.

κρεμάθα (ἡ) δημ. κρεμαστὸν ράφι τῶν χωρικῶν οἰκιῶν : Βαλααρ.Φωτειν.2,122 καὶ μιά κρεμάθα μὲ τυτιές σιμὰ στὸν καπνοδόχο.

κρεμάθρα (ἡ) κ. δημ. τὸ ἐκ τῆς ὀροφῆς κρεμώμενον σκεῦος ἐντὸς τοῦ ἐπίσπιου ἔβητον ὄφα πρὸς φύλαξιν· Σουίτ. «μετέωρον τὴ σκευάσμα, ἐν φ' ἐτίθεσαν τὰ περιπευόντα ὄφα» : Ἀριστλ.Ρητ.1412a,14· || εἶδ. ναυτ. πρῶτακτὸν ἔργον, σχηματιζόμενον ἐκ κόμβου εἰς τὸ ἄκρον σχοινίου.

κρεμάλα (ἡ) δημ. ἡ ἀχρόνη βλλ. : Θεοτ.ΚΚατάδ. 74 θέλει νὰ στειλῆς στὴν κρεμάλα ἐπὶ ἄνω ὄφρον· || φρ. ἀνθρώπου τῆς κρεμάλας ἀνθρώπου ἀξιῶς ἀχρόνης, δθ. κακοποιὸν στοιχεῖον.

κρεμάμενα (τὰ) δημ. ναυτ. τὰ ἐξάρτια ἐν γέινῃ, ἀντίβη. οὐρανόμενα.

κρεμάννυμι κ. κρεμαννύω κ. κρεμῶ βλλ. : Πλάτ. Νόμ.830B οὐκ ἂν ἐτολμῶμεν κρεμαννύμενος εἰδῶλον ἀψυχον γυμνάζεσθαι πρὸς ἀντὶν, Ἀριστλ.Ζ1 612a,10 διὸ καὶ οἱ κνηγοὶ κρεμαννύουσαν ἐν ἀγ-γείῃ ἐκ τινος δένδρου, Θεόδωρ.ΦΑ1.4,3,3.

κρεμανταλάς (ὁ) δημ. λιαν ὑψηλὸς καὶ οἰσινε ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ κρεμώμενος ἀνθρώπος μετὰ περιωρισμένης διανοητικότητος : ἕνας κρεμανταλάς ἐκεῖ πάνω καὶ δὲν εἶναι καλὸς γιὰ τίποτα.

κρεμάς-ἄδης (ἡ) κρεμαστή, ἀπότομος : Αἰσχ.Ἰκ.795 οἰόφρων κρεμάς γυνιάς πέτρα.

κρεμασία (ἡ) γλώσσα. ἡ κρεμασίς.

κρεμασίς-εως (ἡ) κ. μων. κ. νεώτ., δημ. κρέμαση ἢ πράξις, ἡ ἐνέργεια τοῦ κρεμᾶν, ἡ ἀνάφρασις : Ἰνπ. Ἀρθρ.74, Ὀρειβ.8,6,16, Ἀχμ. Ὀνειροκρ.62,12 τοῦ ἄφους τῆς κρεμάσεως· || δημ. εἶδ. ναυτ. τὸ ὕψος τῶν ἰστίων· || δημ. εἶδ. καταφωφῆς τόπος-εξ οὗ πίπτε μεθ' ὀρητῆς ὄδωρ.

κρεμάσμιος ἀτος (τὸ) κ. δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ κρεμῶ βλλ., ἡ ἐξάρτησις, τὸ κρεμᾶν : Σχόλ.Αἰσχ. Πρ.157· 2) δημ. εἶδ. ἀπαγκρισμὸς : εἶναι γιὰ κρέμασμα, - θέλει κρέμασμα εἶναι ἀξιὸς ἀγκρόνης1.

κρεμασμός (ὁ) κ. μων., νεώτ. κ. δημ. ἡ αἰώρησις, ἡ ἐξάρτησις, τὸ κρέμασμα βλλ. ἢ αἰώρησις, ἡ ἐξάρτησις, ὁ κρέμασμα βλλ. : Ἰνπ. Ἀρθρ.76, Ἡλιόδ.π. Ὀρειβ.49,9,15· || εἶδ. ἰατρ. ἐπὶ τεθροσμένης πλευράς, ἡ ἐλλειψίς ὑποστηρίγματος τῆς πλευράς ἕνεκα τῆς κενότητος τοῦ στομάχου : Ἰνπ. Ἀρθρ.49· 2) μων. ὁ πόθος, ἡ ἐπιθυμία : Αἰθ.Ροδ.1357 πόνει τοὺς θλίθει ὁ κρεμασμός, λυποῦ τοὺς θλίθει ὁ πόνος.

κρεμαστόρι (τὸ) δημ. τὸ κρεμώμενον γεν.· || εἶδ. ἐπὶ τῶν καρπῶν, ἡ ἀνηρητημένη ἀπὸ τῆς ὀροφῆς τῆς οἰκίας ὄψωρα πρὸς διατήρησιν διὰ τὸν χειμῶνα : παροιμ. ὄσα δὲ φτάνει ἡ ἀλεπού τὰ κάνει κρεμαστόρια ἐπὶ τῶν ὑποκρινομένων ὅτι δὲν ἐπιθυμοῦν τι, ὅπερ δὲν δύνανται νὰ ἐπιτύχωσιν1.

κρεμαστόριον (τὸ) μτγν. λυχνία πολυφώτος, κηροστότης : Ἀνάκ.ἐν Ρητ.211,2.

κρεμαστή-ῆρος (ὁ) κ. νεώτ. ὁ ἐξ οὗ κρεματαί τις· || εἶδ. ἐπὶ τῶν μυῶν οἱ κρεμασθήρες οἱ μύες οἱ συγκρατοῦντες τοὺς ὄρχεις : Γαλ.4,635, Πουλυδ.2,174, κρεμαστήρ μὺς τῶ ὄρχεως· || δθ. οἱ ὄρχεις : Πάπ. ἐπὶ τῶν ὄρχεων, ἥτοι τῶν κρεμαστήρων ὀδημα, Ἰνπιατρ.30· || ὄμ. εἶδ. μύες ἐξ ὧν κρεμάνται τὰ φάρια τῶν γυναικῶν : Σωφρον.1,12· || νεώτ. εἶδ. ἐπὶ τῶν μυῶν ἐξ ὧν ἐξήρτηται μέρη τοῦ σώματος : κρεμαστήρ σύνδεσμος μασχάλης· || ὄμ. εἶδ. διάφορα ἀγγεῖα τοῦ σώματος : Ροῦφ. Ὀνομ.197, Παῦλ. Αἰγ.6,61· || εἶδ. στέλεχος ἐξ οὗ κρεμάνται οἱ βότρυες τῆς σταφυλῆς : Γεωπον.5,2,11· || νεώτ. εἶδ. ἐπιπλον ἐξ οὗ κρεμώμεν συνήθως ἐνδύματα κλη., κρεμάστρα· 2) τασσὸς βλλ.1) : Εὐστ.1625,14.

κρεμαστήρι (τὸ) δημ. κρεμαστήρ, κρεμαστρα βλλ. : τὸ καπέλο σου κρεμάται στὸ κρεμαστήρι. **κρεμαστήριος**-ον νεώτ. ὁ χρησιμεύων διὰ κρέμασμο· 2) ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κρεμαστήρα μὲν : κρεμαστήριος περτινῶνα.

κρεμα(στο)γατόστωρ-ορος (ὁ) νεώτ. γένος ἐντόμων ὑμενοπτερόων τῆς οἰκογεν. τῶν μυρμηκιδῶν.

κρεμαστός-ή-ό(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ κρεμώμενος : Σοφ.ΟΤ1266 χαλὰ κρεμαστὴν ἀρτάνην, Εὐρ. Ἀνδρ.112 ἐξέλεικε δὲ καὶ παραστάδος κρεμαστὰ τεύχη, αὐτ. Ἰνπ.779 κρεμαστοῖς ἐν βρόχοις ἡρτημένῃ, Πλούτ.Περ.27 ἐν κλινιδίῳ κρεμαστῶ παρὰ τὴν γῆν αὐτὴν περιφερόμενον, Πάπ. κρεμαστὴ ποτιστρέα - καντήλι κρεμαστὸ - κλειδαριά κρεμαστή· || εἶδ. κρεμαστὰ σκευὴ ὁ ἐκ σχοινίων καὶ ἰστίων ὄπλισμός τοῦ πλοίου, ἀντίβη. ἔλινα σκευὴ : Ξεν.Οἰκ.8,12 διὰ πολλῶν μὲν γὰρ δῆπου, ἔφην, ξυλίτων σκευῶν καὶ πλεκτῶν ὀρμιζεται ναὸς καὶ ἀνάγεται, διὰ πολλῶν δὲ τῶν κρεμαστῶν καλουμένων πλετ'· || ὄμ. τὰ κρεμαστὰ ἰστία : Εὐρμπιν.63,12· || νεώτ. κρεμαστὴ ἀγκυρα ἄ. ἐκκρεμῆς βλλ.· || νεώτ. κρεμαστὴ λέμβος ἡ ἐκ τῶν πλευρῶν τοῦ πλοίου κρεμασμένη λέμβος· || κρεμαστοὶ κῆποι κῆποι κατοικησασμένοι ἐπὶ ἀνδρόθων ὄψτε νὰ φαίνωνται αἰωρούμενοι : Πλούτ. Ἠθ.342B περὶ τῆς χρυσοῦς ἀνασθενδράδος, ἡ τῶν κρεμαστῶν κήπων· || ὄμ. κρεμα-

στός παράδεισος : Βηρωσικ.π. [Ιωσ.ΙΑ 10,11]. || δημ. κρεμαστός βράχος απόκρημνος, όρθιος βράχος : Ζερθ.Τραγ.ΚΚ 24,18 **μαύρα βράχια κρεμαστά** || κρεμαστό σταφυλή κρεμαστόρι βλλ. : 'Αλέξ. Τρολλ.8,1' || κτ. πληθ. ώς ούα, τά κρεμαστά ό-αυρωτά, φρούρια : ΠΔ Κρ.δ,2 και έποίσηαν έ-αυτοίς οι υιοί Ισραήλ άπά προσώπων **Μαδιάμ** τάς τρυμαλιάς τάς έν τοίς όρεισι, και τά σπή-λαια, και τά κρεμαστά 2) άπηχριστομένοι, κρεμασμένοι : Σοφ.ΟΤ 126,3 ού όθ κρεμαστήν τήν γυναικί 'έσειδομεν, αύτ.'Αντ.1221 τήν μέν κρεμα-στήν αύχένος κατείδομεν.

κρεμάστρα (ή) κ. δημ., άπτ. κρεμάθρα βλλ. τó έξ ού έξαρτάται, κρέμαται τι Μοίρις «κρεμάθρα 'Αττικώς κρεμάστρα : Έλληνικ.κ. :Ευστ.1625,17, κρε-μάστρα τού παγουριου» || είδ. σκεύος άνηρ-τημένον έν ώ έθετον όφα : Ευστ.π.Στεφάνω : ταρ-ρός, κρεμάστρα καλαμίνη και τά τών ταρρών άγγεϊα' || νεώτ. κ. δημ. είδ. τó έπιπλον έξ ού άναρτά τις ένδύματα κττ., κρεμαστήρι βλλ. : κρέ-μασε τó παλιό μου στήν κρεμάστρα 2) είδ. ό μισχος έξ ού κρέμαται τó άνθος : Θεόφρ.ΦΙ 3, 16,4 τά δε άνθη πέφυκεν από μιάς κρεμάστρας.

κρεμάστρον (τό) γλωσσ. όφοφυλάκιον πρβλ. κρεμάθρα κ. κρεμάστρα Ι). **κρεματόριον** (τό) νεώτ. τó δια τήν καύσην τών νεκρών χρησιμοποϊούμενον οικόδομημα μετά τού έν αύτώ κλιθάνου.

κρεμβαλιάζω τηρῶ τόν ρυθμόν κρούων τά κρεμβαλα : Έρμην.31 λεπτάδας δε πετρών άπο-κόπτοντες κρεμβαλιάζουσι, Ιδ.γρ. κρεμβαλι-ζουσιη).

κρεμβαλιαστός-ύος (ή) ή δια κρούσεως τών κροτάλων τήρησις τού χρόνου κατά τήν όρχησην : 'Υμν.'Απόλλ.162 άνθρώπων φωνάς και κρεμβα-λιαστών μιμείσθ' τσαση Ιδ.γρ. κρεμβαλιαστήνη.

κρεμβαλιζω κρεμβαλιζώ βλλ.

κρεμβαλον (τό) συνήθ. κτ. πληθ. κρέμβαλα κρόταλα άπερ έφερον έν ταις χερσιν οι όρχούμε-νοι, ίνα δια τής κρούσεως των τηρῶσι τόν ρυ-θμόν, ζιλια : 'Ασμ.Λαϊκά 3 ('Αθην.636C) κρέμβαλα χαλκοπάρρα χερσίν.

κρέμβαλα (τά) 'Ησ. αι άγαθίδες. τά ηνια, τά μασούρια, τά καρούγια : 'Ησ. 'έφ' οίς τάς κρόκας έντυλιόσουσιν αι γυναικες.

κρεμζίζ(ιον) (τό) νεώτ. κ. δημ. έρυθρά χρω-στική ούσία, βλ. κέρμης.

κρεμζιγοαύφαλα (ι) δημ. κ. -ούφαλα(ι)ο τó έρυθρόν γαύφαλλον : Πολιγ. Έκλ.Τραγ.237,5 τά κρεμζιγοαρούφαλα τριγύρω 'στό λαϊμό σου.

κρεμζιός-ιά-ύ δημ. ό χρώματος έρυθρού, έρυθρός : κρεμζιύ γαύφαλο.

κρεμζώνω δημ. βάφω π δια κρεμζιου.

κρεμμύδι (τό) δημ. τó κρόμμιον βλλ.,ά. κρομμύ-δι βλλ.. || φρ. ώς που να πής κρεμμύδι τάχι-στα, αύθωρεί.

κρεμμυδοφάγος (ι) δημ. ό τρώγων ή ό ά-ρεσκόμενος εις τó να τρώγη κρόμμουα' || είδ. τó έντομον πρασσοκουρίς βλλ.

κρέμμιον (τό) κρόμμιον βλλ.

κρέμμιον-ατος (τό) δημ. ή προξίς και τó άποτέλεσμα τού κρεμνώ : Καρκβ.Ζητ.176 τó .. κρέμμιον από τó δεξιό παραθύρι του πύργου.

κρεμνόχορτο (τό) δημ. τó φυτό κόνυζα ή πάλλευκος.

κρεμνώ δημ. δ.τ. τού κρεμώ βλλ.

κρεμνοκαρπος (ι) νεώτ. μορφή σχιζοκάρπου όστις μετά τήν ώριμανσην σχίζεται εις δύο μέρη τά όποια μένον κρεμάμενα από τού λεπτού άζο-νος τού καρποφόρου.

κρεμοκλαδής-ού-εις νεώτ. επί τών δένδρων, ό έχων κρεμαμένους τούς κλάδους.

κρεμοκάρταρο (τό) δημ. τó δξινον τρυγικόν κόλον.

κρεμνόχορτο (τό) δημ. κρεμνόχορτο βλλ.

κρεμνώ -ος. ή μέλλ. τού κρεμώ βλλ. : 'Αριστλ.άπ.294.

κρεμνώς -ει(ή) χρέμω βλλ. : 'Αριστλ.άπ.294.

κρεμνώ-ώω κ. μον., νεώτ. κ. δημ. κ. κρεμάννυμι βλλ. κ. κρεμάννυ κ. κρεμνάω, δημ. κ. κρεμνώ, μτχ. έν. κ. κρεμάντες, μέλλ. κρεμώω κ. άπτ. κρεμώ, άπ. κρεμώω, άόρ. α' έκρέμωσθαι, έπ. κρέ-μασα, όπαρ. φωρ. δωρ. κρεμάσμαι, παρσκ. κερρέ-μάσκα, μέσ. κ. παθ. κρέμαμαι, μον. κ. νεώτ. κρε-μύμαι, δημ. κρεμ(ε)ίεμαι κ. κρεμ(ε)ίωμαι κ. κρε-μν(ε)ίεμαι κ. κρέμομαι, άπαφω. έν. κρεμάσθαι, ύποτ. κρέμωμαι, εύκτ. κρεμείμην, παρσκ. έκρε-μείμην-ω-ατο, μέλλ. κρεμίσσομαι ίέν παθ. ένω, άόρ. παθ. έκρεμάσθην, άπαφω. μέσ. άόρ. κρε-μύσασθαι, ύποτ. κρεμάσσομαι, προστ. πορσκ. κερκρεμάσθω, ύπερσ. κερκρέμαστο, άναρτώ, έ-ζορτώ τί από τινος : 'Ιλ.Η 19 σπειρήν χρουσίην έξ αύρανόθεν κρεμάσσομαι, Αίσχ.άπ.251 τόδον εκ ήτιους κρεμάσαι, 'Αριστφ.Πλ.312 τόν Λαρτίου μιμούμενοι τών όρχων κρεμώμεν, αύτ.'Ορν.436, 'Αριστλ.Ζι 632α,23 είτα κρεμάσσαντες τών όπι-σθίων σκελών τέμνουσιν τó ήτρον, Σολωμ.Έλ. Πολ.1,3 κρεμύνας τή λύρα τή δικαιοί παθόν ώμο, παροιμ. κρέμα τά ρόδια, άν τά θές γιά τó χει-μώνα ίδια ν' άποσοδήςης τήν στέρσην, έσο φει-δωλός και προνοητικός, φρ. κρεμώ τó ζωνάρι του γιά καθγά (έπί άνθρώπων έπιχρητότων έρι-δα, προκλητικώς φιλονικώ) || φρ. τού τó κρε-μάσης Ιστ' άφτί σου) σκουλαρίκι ίνα τó έχης πάντοτε κατά νούη) || φρ. κρεμώ τó νόημα σκωπτικώς επί τού Σωκράτους : Αριστφ.Νεφ.229 ού γάρ άν ποτε έξέβουον . . τά μετέωρα πράγμα-τα ει μη κρεμάσας τó νόημα και τήν φροντίδα' || μέσ. κ. παθ. άναρτώμαι, έξαρτώμαι, είμαι άνηρητημένος, αλωρούμαι : 'Ικ.Ο 18 ή ού μέμνη ότε τ' έκρέμω ύφώθεν, 'Αρχιλ.53 μηδ' ό Ταντάλου λίθος ήσώδ' ύπερ νήσου κρεμάσσω, 'Αριστφ.'Αχ. 945 είπερ εκ ποδών κάτω κάρα κρέματο, Ξεν. 'Αν.3,2,19 οι μέν γάρ έφ' ίππων κρέμανται, 'Α-ριστλ.Ζι 627η,13 αι μέλιττα κρέμανται έξ άλ-λήλων, Βαλαφω.Στιχοιυρ. ό Κλέφτης 21 κρεμα-σμένο στούς ώμους του είχε | τó τωφεκι, Τρυπ. Σκ.Τερρ.21,2 σά μία σταλαγματιά τού νερού τó όλό-γιομο φεγγάρι | κρέμαται μέσ' στόν ούρανό, παροιμ. κάθε άρνι από τó ποδάρι του κρέμαται ίό καθένας μέ τήν τύχη του' 2) είδ. άναρτώ π επί τινος, είδ. ώς άνάθημα : 'Ιλ.Η 83 και κρεμώσ προτι νηδ' Απώλλωνος έκάτοιο, - Παναγία μου, κάνε μου καλά τó παιδί μου και να οού τó κρεμάσω όλόκρυσσ' || όμ. τού μέσ. κ. παθ. : Πίνδ.Π 5,34 άλλα κρέμαται, όπόσα χεριαράν τε-κτόνων δαίδαλα' άγων, 'Ηρ.1,66 ήητι οι κρεμά-μενον τῷ παιδί έμπέση ίένω. δόρυ) || είδ. φρ. κρεμάν τήν άσιπδα άναρτώ τήν άσιπδα, δθ. παύω να πολεμώ : 'Αριστφ.'Αχ.58 σπονδάς ποιή-σαι και κρεμάσαι τάς άσιπίδας' || φρ. επί τού ηηδαλιου : ηηδαλιον κρεμάσασθαι κρεμώ τó ηη-δαλιον, δθ. έγκαταλείψω τήν θαλασσοποίσην, πα-ραιπούμαι τής θαλάσσης : 'Ησιόδ.'Εργ.629 ηηδα-λιον δ' εύεργές ύπερ κανυνο κρεμάσασθαι 3) μτφ. επί άφρη. έννοιών : Πίνδ.Ο 7,25 άμφι δ' άνθρώπων φρασίν άμπαλάει αναριθμητοί κρέμανται' || δημ. φρ. κρεμώ τι σε μία μπα-μπακερή κλωστή διακινδυνεύώ, θέτω τί έν κιν-δυνώ : Ερωτόκρ.5,467 κ εις μία μπαμπακερή κλωστή έκρέμασα τή ζήση' || όμ. τó παθ. κινδυνεύω : Ερωτόκρ.4,1295 κ εις μία μπαμπα-κερή κλωστή να κρεμαστή τυχαίνοι | ή βασι-λειά μας και τών δούδ' || όμ. φρ. έμπερθε κ- έκ τινος έξαρτώμαι έκ τινος, δθ. άφιερωθμαι όλο-

φύκος πρὸς τινα ἢ πρὸς τι : Ξεν. Συμν. 8, 19 τὸν δὲ ἐκ τοῦ σώματος κρεμῶμενον διὰ τὴ ἀντιφιλήσειαν ἂν ὁ παῖς ; Πλάτ. Νόμ. 831c πλὴν τῶν ἰδίων κτημάτων, ἐξ ὧν κρεμῶμένη πᾶσα ψυχὴ παλιούτῃ ἢ νεώτ. κρεμῶμαι ἐκ μτ. γενικ. προσ., δημ. κρεμῶμαι στὸν ἢ ἀπὸ (μτ. οἰτ. προσ.) βασιζῶ ἀπάσας τὰς ἐλπίδας μου εἰς τινά, ἐξορτῶ τὴν ζωὴν μου ἢ τὰ συμφέροντά μου εἰς τινος : δὲν κάνεν τίποτα, κρεμᾶστικὸς στὸ βουλευτικὸ του, - δὲν πάει νὰ δουλέψῃ, ἀλλὰ κρεμᾶστικὸ ἀπὸ μένα ἢ δημ. φρ. κρεμῶμαι στὸ λαϊμὸ τινος ἀναθέτω τὰς ἐλπίδας μου εἰς τινά : κρεμᾶστικὸς στὸ λαϊμὸ μου νὰ σώσω τὸ παιδί της ἢ δημ. φρ. κρεμῶμαι ἀπὸ τὸ στόμα - ἀπὸ τὰ χεῖλη τινός ἐξ ὧ ἐντεταμένην τὴν προσοχὴν μου εἰς τοὺς λόγους τινός 4) κ. μέσ. μτφ. εἶμαι ἐκκρεμῆς, μετέωρος, ἀναποφάσιτος : Ἀριστλ. Ρητ. 1, 415a, 13 τινὰ προσιδῶσι περὶ οὗ ὁ λόγος, καὶ μὴ κρεμῆται ἢ διδάναι, Γαλ. 18(2), 754 κρ- ὁ λόγος 5) τὸ μέσ. μτφ. αἰωροῦμαι ὡς ἀπειλὴ ὑπὲρ τινός, ὡς τὸ σύνθ. ἐκκρεμῶμαι : Πίνδ. Ο. 6, 74 μῶμος ἐξ ἄλλων κρεμᾶται φθανεόντων, αὐτ. 18(7), 14 δὸ δόλιος γὰρ αἰὼν ἐπὶ ἀνδράσι κρεμᾶται, - κρεμῆται ἀπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του ἢ φοδῆρα τοῦ χαμοῦ 6) κ. δημ. ἀπαγογιζῶ : Ἀριστφ. Βάτρ. 122 μῖα μὲν γὰρ ἐστὶν ἀπὸ κάλλω καὶ θρανίον κρεμᾶσσαντι σαυτῶν, Ἀριστλ. Πολ. 1311b, 39, αὐτ. Οἰκ. 1352a, 11, Ξεν. Ἐφσεῖ. 2, 13 κρεμᾶν τὴν κόρην ἠθέλον, Πολιτ. Ἐκλ. Τραγ. 55, 6 τὸν Κίτσο τόνε πῖσσανε καὶ πᾶν νὰ τὸν κρεμᾶσουν ἢ ὄμ. τὸ μέσ. κ. παθ. ἀπαγογιζομαι : Εὐρ. Ἰπν. 1252 οὐδ' εἰ γυναικῶν πᾶν κρεμᾶσειν γένος, Ἀριστφ. Σφ. 808 παρὰ σοὶ κρεμῆσται ἔγγυς ἐπὶ τοῦ παττᾶλου, Ἀριστοφ. Ν. 9, 10, Πλάτ. ὄμ. παροιμ. στὸν κρεμᾶσμένον τὸ σπῆτι γὰ ἀκοιῖν δὲ μιλλάνε 7) ὀκλάζω βλλ. : Ἀρατ. 65

κρεμῶν ἀκρεμῶν βλλ. : Ἐρατοσθ. 27.
κρεμναρήτης ἰδί νεώτ. ὀρμητικ. ὀρμητικὸν ἀποτελούμενον ἐξ ἐνώσεως χρυσοῦ καὶ ἀργύρου

κρέων θεσσαλ. τ. τοῦ κρίνου βλλ.
κρένο ἰδί δημ. τὸ φυτὸν κοχλιαρὶς βλλ.

κρένω μσν. κ. δημ., ὀ. γρ. κραινώ, παρατ. ἐκρενω, μέλλ. θά κρινώ, ὀ. γρ. ἐκρινω, λέγω, ὀμιλῶ ἢ Ἀναστ. Γόρδ. ἐν Σὸθ. 3, 442 εἶναι ἐλευθερὸς νὰ κρένη τὸν ἀλῆθειαν, Σολωμ. Ἐλ. Πολ. 2, 2, 12 με χίλιες βρούσες χύνεται, με χίλιες γλώσσες κρένει ἢ ὀμιλῶ, ἀπευθύνω τὸν λόγον πρὸς τινά : Κρυστ. 99, 7 τῆς κρένω δὲ μοῦ κρένει κὶ οὐδὲ με τηρᾶ.

κρέξ-εκός ἰδί κ. νεώτ. πτηνὸν μετὰ ὀξέος καὶ ὀδοντωτὸν ρόμφου : Ἡρ. 2, 76 1β τις μέγαθος ὄσον κρέξ, Ἀριστφ. Ὀρν. 1138 τούτους δ' ἐτύκιζον αἱ κρέκες τοῖς ῥύγγεσιν ἰένν. τὸν λίθουσι, Ἀριστλ. ΖΜ 695a, 22, Αἰλ. Ζ1 4, 5 ἢ ὄμ. ἱερὸν πτηνὸν τῆς Ἀθηνᾶς : Πορφ. Ἀποχ. 3, 5 ἢ ὄμ. πτηνὸν θεωρούμενον ὡς δυσσώδιον εἰς τοὺς νενομύφους : Εὐφορ. 4 ἢ ὄθ. διάσπαγας κρέξ ἐπὶ τῆς Ἐλένης : Λυκόφρ. 513 δν δ' ἤσειε κακὸν γάμον ἐχθομένη κρέξ ἢ νεώτ. ζῳολ. γένος πτηνῶν τῆς οἴκου. τῶν ὀρνυγιδῶν ἢ μτφ. χαρακτηρισμὸς τοῦ κομπορημόνος, ἀλαζόνος : Εὐπ. 423 2) ἢ θριξ : Σουῖδ. Εὐστ. 1528, 18 πορφυρέην ἤμισε κρέκα 3) νεώτ. εἰδ. μηχανήμα χρησιμοποιούμενον διὰ τὴν ἀνάφωσιν βαρέων ὀχημάτων.

κρεω- θέμα τοῦ κρέας ἐν συνθετοῖς, συχνάκις ἐν τοῖς κώδιξι κρεω-.

κρεοβαρία ἰδί μσν. ἢ κρεοφαγία.
κρεοβόρος ἰδί ὁ τρώγων κρέας, ὁ κρεοφάγος : Αἰσχ. Ἰκ. 287 καὶ τὰς ἀνάνδρους κρεοβόρους τ' Ἀμαζόντας ἰδ. γρ. κρεω-).

κρεοβορῶ (-έω) μτγ. τρώγω κρέας, τρέφομαι διὰ κρέατος : Διόδ. Σ 24, 1.

κρεογαλακτικός-ἡ-όν, ἐν χρ. τὸ οὐδ' ἐπὶ ὀξέων : κρεογαλακτικὸν ὀξῦ βλ. γαλακτικὸν ὀξῦ.

κρεοθαΐα ἰδί ἡ διανομὴ τοῦ κρέατος : Δημῆτρ. Σκῆφ. π. Ἀθῆν. 10, 425C καὶ τὴν κρεομανίαν κρεοθαΐαν ἰένν. ὀνομάζουσι, Πλούτ. Ἡθ. 643A ἢ εἰς μερίδας κρεοθαΐας, ὄταν . . σταθμῶ λαβῶν ἕκαστος μοίραν αὐτῶν πρόθηται.

κρεοθαΐτης (ιδί), μτγ., θηλ. κρεοθαΐτις-ιδος ὁ κῶπων καὶ διανέμων τὸ κρέας ἐν ταῖς δημοσίαις εὐωχίαις : Πλούτ. Λύσ. 23 τὸν Λύσανδρον ἀπέδειξε κρεοθαΐτην, Πολυδ. 6, 34 κρεοθαΐτις δὲ ὁ διατρέμων, δν καὶ μάγειρον καὶ ἄρταμον ἐνίοι καλοῦσιν ἰδ. γρ. κρεω- ἢ ἢ τὸ θηλ. κρεοθαΐτις ἀρχὴ ἢ ἐξουσία τοῦ κρεοθαΐτου : Πολυδ. 6, 34.

κρεοθαΐτῶ-έω γλωσσ. διανέμω ὡς κρεοθαΐτης τὸ κρέας : Ζωναρ. 1258.

κρεοθῆρα ἰδί ἰδεῖραι ἢ πρὸς ἐκδορᾶν μάχαιρα : Πολυδ. 7, 25 τὰ δὲ ἔργαλαῖα, κοπίς καὶ βᾶκέτρον, κρεοθᾶθμην τάχα καὶ κρεάγρην καὶ κρεοθῆραν ἰδ. γρ. κρεω- κ. κρεοθῆρον.

κρεοθούα ἰδί κρεοθαΐα βλλ. : Πλούτ. Δημῆτρ. 11.
κρεοθούτης ἰδί Ἐπιγρ. κ. Σουῖδ. κρεοθούτης βλλ.
κρεοθούτῶ-έω ἀρχ. λεξ. κρεοθαΐτῶ βλλ. : Ζωναρ. κρεοθούτῶ κρεοθαΐτῶ δὲ μέγα καὶ διφθογγον.

κρεοθούχος-ον σχόλ. ὁ δεχόμενος, ὁ ἐμπεριέχων κρέατα, ὁ προσωρισμένος διὰ κρέατο, ἄ. κρειοθόχος : Σχόλ. Ἰλ. 206, Ἡσ. ἐν λ. κρήτων.

κρεοζάλη ἰδί νεώτ. χημ. χημικὸν παρασκευάσμα ἐκ δεφικῶ κρεοσώτων λαμβανόμενον ἐσωτερικῶς ὡς ἀντιθρομβωτικόν.

κρεοζάλη ἰδί ἢ -σόλη νεώτ. χημ. -τὸ κύριον συστατικὸν τοῦ κρεοσώτου βλλ., ἄ. κρεοσόλη ἐν χρ. ὡς ἄπολυμαντικόν.

κρεοζοφόρμιον ἰδί νεώτ. χημ. ἄπολυμαντικὸν ἐκ κρεοσώτου καὶ μυρμηκάλδεθδης.

κρεζῶτων ἰδί νεώτ. κ. κρεσῶτων ἐλαιώδες ὑγρὸν χαρακτηριστικὸς καὶ ἐντόνου ὀσμῆς κηνοῦ καὶ φαινώδους, καὶ θριμείας καυστικῆς γεύσεως, ἐξαγόμενον ἐκ τῆς ἔυλορηθῆς, πρὸς κατάρπουσιν τῶν ὀδοντοπόνων, ἄ. σωσικρέας.

κρεοθέτης ἰδί γλωσσ. ὁ κρεοπώλης.
κρεοθηκάριος ἰδί γλωσσ. ὁ ἀποθηκάριος τοῦ κρέατος κ. γεν. ὁ ἐπὶ τῆς ὀφθητικῆς.

κρεοθήκη ἰδί Ἡσ. μέρος πρὸς ἐναποθέσιν κρέατος, ὀφθαλμοκίον : Ἡσ. ἐν λ. κρήτων.

κρεοκάκκαδος ἰδί ἔδεσμα ἐκ κρέατος, λίπους καὶ σίματος : Ἀθῆν. 9, 384U μετὰ δὲ ταῦτα ὁ καλοῦμενος κρεοκάκκαδος.

κρεοκόπος ἰδί γλωσσ. ὁ κατακόπων τὸ κρέας, ὁ κρεοδοίτης, μακελάρης.

κρεοκόπτης ἰδί νεώτ. μεγάλη μάχαιρα χρησιμεύουσα πρὸς κοπὴν κρέατος ἢ μικρὸς πέλεκος χρησιμεύων διὰ τὴν εἰς μικρότερα τεμῆματα κοπὴν τοῦ κρέατος καὶ μετοβολὴν τούτου εἰς πῶλον (κινᾶν) ἢ εἰδικὸν μηχανήμα στερεούμενον ἐπὶ τραπέζης μετὰ στροφάλου χειροκινήτου καὶ χρησιμεῖον διὰ τὴν εἰς πῶλον κοπὴν κρέατος.

κρεοκοπτικός-ἡ-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κρεοκόπτην ἢ ἐν χρ. πρὸς κοπὴν κρέατος : κρεοκοπτικὴ μηχανή.

κρεοκοπῶ-έω κρεουρωῶ βλλ. : Αἰσχ. Πέρσ. 463 κρεοκοποῖσι δυστήνων μέλη, Εὐρ. Κύκλ. 359 κρεοκοπεῖν μέλη ξένων.

κρεολικός-ἡ-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς κρεολοὺς : κρεολικαὶ γλώσσαι ἰδιόφοροι μερικταὶ γλώσσαι, ἰδ. Ἀφρικῆς καὶ Ἀμερικῆς, προελθούσαι ἐκ τῆς ἀναμειξεως τῆς ἀγγλικῆς καὶ ὠρισμένων ρωμανικῶν γλωσσῶν.

κρεολίνη ἰδί νεώτ. χημ. διάλυμα βαρέων ἐλαίων τῆς πίσεως περιεχόντων καὶ ὀλίγην κρεζόλην ἐν ρητινοσάπῳ, ἔχον ὀσμὴν πίσεως καὶ διαλυτὸν ἐν οἴνοννεύματι καὶ αἰθέρι, ἐν χρ. ὡς ἀπολυμαντικόν.

κρεολός (ὁ) [γαλλ.] θηλ. -ή ὁ γεννηθεὶς εἰς τὰς Δυτικὰς Ἰνδίας ἐξ Ἴσπανῶν γονέων, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς προερχομένους ἐξ Ἴσπανίας, καλουμένους καπετόνους, τοὺς Ἰθαγενεῖς καὶ τοὺς μιγάδας· 2) ἔσφ. ἀντὶ μιγάς.

κρεοπωλεῖον (τὸ) [τὸ] μυσ., νεώτ. κ. δημ., ἔσφ. γρ. κρεοπωλεῖον τὸ μέρος ἐν ᾧ πωλεῖται κρέας, χασάπικο· Πατρ. Ἐγγρ. ἐν Σδθ.3,570 τὸ κρεοπωλεῖον αὐτοῦ τὸ πληθύνον τὸ κάστορον.

κρεοπώλης (ὁ) κ. νεώτ., θηλ. -ὀπιώλης κ. νεώτ. -ώλης ὁ πωλὼν κρέας, ὁ χασάπης, μακελάρης· Θεόδωρ. Χαρ. 9,4 καὶ ὀψωνῶν δὲ ὑπομνήσκει τὸν κρεοπώλην, Μαχ.π. Ἀθην. 13,580C εἰτ' ἰδοῦσα κατὰ τὴν ἰστώντα κρεοπώλην τιν' ἄστειον.

κρεοπωλικός -ή-όν, θηλ. κ. κρεοπώλης βλλ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς κρεοπώλην· Πλούτ. Ἡθ. 643A κρεοπωλικὴ τράπεζα.

κρεοπώλιον (τὸ) μτγν. τὸ κρεοπωλεῖον βλλ.· Διόδ. Σ 12,24 παραπορευόμενος κατὰ τὴν παρά κρεοπώλιον.

κρεόπωλις -ιδος [ἡ] Ἡσ. θηλ. τοῦ κρεοπωλικὸς βλλ.· Ἡσ. ἐν λ. κάπηλα κρεόπωλις ἀγορά.

κρεοπωλώ -έω πωλὼ κρέας, ἐπαγγέλλομαι τὸν κρεοπώλην· Πολυδ. 6,33.

κρεοσιτώ -έω κρεοφαγῶ, ζῶ μὲ κρέας· Πολυδ. 6,33.

κρεοσκευασία [ἡ] ἡ παρασκευὴ, ἐτοιμασία, μαγείρευσις κρέατος· Ἀθην. 12,5501) καὶ γὰρ ὀφιοποιοὶ ἴσαν παρά Λακεδαιμονίοις κρεοσκευασίας ἰδ.γρ. κρέας σκευασίας).

κρεοσκοπία [ἡ] νεώτ. ἡ ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας ἐνεργουμένη ἐξέτασις τῶν σφαγῶν ἵπτοι τοῦ πωλουμένου κρέατος πρὸς ἐξακριβωσιν τοῦ καταλλήλου πρὸς βρώσιν.

κρεοστάθμη [ἡ] ἡ στάθμη, ζυγαριὰ, πρὸς στάθμισιν, ζύγιον κρεῶν· Ἀριστοφ. ἀπ. 799.

κρεοστῶτον (τὸ) νεώτ. τὸ κρεόζωτον βλλ.

κρεουρηγῶν ἐπίρρ. κατὰ τὸν τρόπον τοῦ κρεουρηγῶ, κομματιστά· Ἡρ. 3,13 τοὺς ἀνδρας κρεουρηγῶν διασπασάντας.

κρεοῦρηγσις -εως [ἡ] [κρεουρηγῶ] νεώτ. ἡ ἐνεργεία τοῦ κρεουρηγῶ βλλ., τεμνάσιμα, κατανομή τοῦ κρέατος, λείανισμα· 2) μτφ. ἀνηλεὲς σφαγὴ ἀνθρώπων, σκοτωμῖος, μακελείδ.

κρεορυγία [ἡ] μτγν. κ. νεώτ. τὸ κρεουρηγῆν, τὸ κόψιμον κρέατος εἰς τεμνάκια· Λουκ. Ὀρχ. 54 καὶ ἡ Πέλοπος κρεορυγία· 2) νεώτ. μτφ. ἡ ἀνηλεὲς σφαγὴ ἀνθρώπων.

κρεορυγικός -ή-όν γλωσσ. ὁ δῆκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς κρεουρηγῶν ἢ εἰς τὴν κρεορυγίαν.

κρεορυγός -όν ὁ κόπτης, κατακόπτης, διανεμὼν κρέας· Ἀλοχ. Ἀγ. 1592 κρεορυγὸν ἡμῶν εὐθύμως ζῆειν δοκῶν [ἡ] ἡμέρα καθ' ἣν ἐγίνετο σφαγὴ ζῶων πρὸς θυσίαν· || τὸ ἀρσ. κρεορυγός ὡς οὖσ, ὁ κρεοπώλης ἢ ὁ διανεμὼν τὸ κρέας· Πολυδ. 7,25.

κρεορυγῶ -έω κατακόπτω κρέας ὡς κρεορυγός, κατακόπτω· Λουκ. Συρ. 55 μετὰ δὲ Ἰρεύσας δὴν τὰ μὲν ἄλλα κρεορυγῆι τε καὶ εὐχέεται, Διογ. Α 9,108 κρεορυγῆν τὸν πατέρα.

κρεοφαγία [ἡ] μυσ. κ. νεώτ. τὸ τρώγειν κρέας, τὸ νὰ τρώῃται τις κατ' ἐξοχὴν ἐκ κρέατος· Ἰηπ. Διογ. Ὀξ. 389, Διόδ. Σ 3,31 ἀπὸ κρεοφαγίας τὸν βίον ἔχουσι, Στράβ. 16,4,9, Βλ. Ἀλεξ. 4795 οὐκ ἔχουμ ἡμίτιον, οὐδὲ κρεοφαγίαν.

κρεοφάγος -ον κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ τρώγων κρέας, ὁ ἔχων ὡς κυρίαν του τροφὴν τὸ κρέας· Ἡρ. 4, 186 νομῶδες εἶσι κρεοφάγοι τε καὶ γαλακτοπόται.

κρεοφαγῶ -έω μτγν. κ. νεώτ. τρώγων κρέας, εἶμαι κρεοφάγος· Διόδ. Σ 2,54 γάλα παρεχόμενα καὶ κρεοφαγούμενα, -κρεοφαγοῦσι μόνον κατὰ τὰς δεσποτικὰς ἐορτάς.

κρεόφιλος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν κουρκοιλιονιδῶν.

κρεοφόριον (τὸ) νεώτ. χημ. κόνις λαμβανομένη διὰ συμπηκνώσεως κρεοσώτου μετὰ φερμολδεδῆ ἐν χρ. ἀντὶ τοῦ κρεοσώτου.

κρεπάρω [ἴταλλ.] δημ. σπάζω, θραύομαι, ρήγνυμαι, σκάθω, ἠθικός στενωχωροῦμαι· φρ. τὸν ἔκαμα νὰ κρεπάρω ἀπὸ τὸ κακὸ του.

κρεπάρωμα [τὸ] [κρεπάρω] δημ. ἡ θραύσις, διάρρηξις σκάσιμο· || κ. μτφ. στενωχωρία, σκασίλα· Βλαστ. Συμμ. ἐν λ. σκάσιμο.

κρέπι [τὸ] [γαλλ.] δημ. κ. κρέπ μελανὸν ὕψασμα ἐξ οὐ κατασκευάζονται κόμβοι νεκρῶν λαμπάδων, πέπλοι πενήτηφοροῦσῶν γυναικῶν καὶ ταινίαι περὶ τὸν πῆλον καὶ τὸν βραχίονα πενθούντων ἀνδρῶν· 2) εἶδος κατύματος τῶν ὑποδημάτων ἐκ καουτσούκ.

κρεπιδοχορτὸ [τὸ] δημ. τὸ φυτὸν χειλανθοῦ ἐβουμοσ.

κρεπὸν [τὸ] [γαλλ.] δημ. λευκὸν ὕψασμα ἐξ ἔριου, βάμβακος ἢ μετάξης.

κρεσόλη [ἡ] νεώτ. χημ. κ. κρεζόλη ἐλαιώδες ὑγρὸν ἐν χρ. ὡς ἀπολυμαντικόν.

κρεσολίνη [ἡ] νεώτ. χημ. παρασκευάσμα ἐκ κρεσολῆς κ. ρητινοσάπωνος ἐν χρ. ὡς ἀπολυμαντικόν.

κρέσων ἰων. κ. δωρ. ἀντὶ κρέισων βλλ.

κρετινισμός (ὁ) νεώτ. ἱατρ. κατάστασις παθολογικὴ ἐμφανίζουσα ἐπάχυνση τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ ἔσχατον βαθμὸν ἡλιθιότητος.

κρετὸν [τὸ] [γαλλ.] δημ. λεπτὸν ὕψασμα ἐκ βάμβακος ἐν χρ. πρὸς κατασκευὴν ὑποκαμίσων.

κρέτος [τὸ] ἱεσθ. τ. τοῦ κράτος βλλ.· Ἀлк. 25.

κρετάντο [ἴταλλ.] μουσ. ὄρος καὶ σημεῖον ὀηλοῦν βαθμιαίαν αὐξήσειν τῆς ἐντάσεως τῶν ἡθῶν κατὰ τῆς ἐκτέλεσις μουσικῆς τεραχίον.

κρεῦλλιον (τὸ) μτγν. ὑποκορ. τὸ κρέας, ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος· Σινέα. 268C ἀναχωρησαὶ τοῦ θυλακίου τῶν κρεῦλλίων.

κρεωβωρία [ἡ] μτγν. κ. μυσ. κ. κρεωβωρία ἡ κρεωφαγία· Γρηγ. Νύσα. 1, 184 ἡ τῶν σαρκῶν ἐπιθυμία καὶ ἡ τῆς κρεωβωρίας πόθος, Κ Μανασα. 117C τραπεζῶν ἀπέχεσθαι τῶν τῆς κρεωβωρίας.

κρεώδης -ους-ες ὁ ὁμοίος πρὸς κρέας, ὁ πληρῆς κρέατος, σαρκώδης· Ἀριστοφ. ἀπ. 16,25 ἀν' οἶον κτένας κρεώδεις ἔχουσι τὸ πρὸς τῷ μυκτῆρι, πονηρίας σημεῖον, Θεόδωρ. ἀπ. 167 καὶ τὴν ὀμίην ἔχειν κρεώδη· || ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ κρέατος, κρεατός, κόκκινος· Ἐπιφάν. 2,244 ὀφθαλμοὶ κρεώδεις ἐκ πολλῶν δακρύων.

κρεωμειρία [ἡ] μυσ. καὶ ὀρθότ. κρεωμειρία ἡ μαγείρευσις κρέατος· Γερμ. 753.

κρεῶν-ωντος μεθωμ. τύπος τοῦ κρεῶν βλλ.

κρεῶν-ώντος γλωσσ. ὀφθαλμῖον, κελάρι.

κρεωνομία [ἡ] βλ. κρεωνομία.

κρεωπῆλης, κρεωφάγος κτλ. βλ. κρεοπῆλης, κρεοφάγος κτλ.

κρηγύως-ον καλός, ὀφέλιμος ἢ εὐάρεστος· Ἰλ. Α 106 ἀπὸ πατὴ μοι τὸ κρηγύων εἶπας· 2) ἐκ παρανοήσεως τοῦ Ὀμ., ἀληθῆς, πραγματικόν· Θεόδωρ. 20,19 ποιμένες, εἰπατέ μοι τὸ κρηγύων· || τὸ οὐδ., τὸ κρηγύων ὡς ἐπίρρ.· Ἀρχ. ΑΓ 5,57 πορθεῖς με τὸ κρηγύων· || σπουδαίος, σοβαρὸς, βαρυσήμαντος· Βλ. Ἀλεξ. 3539 ἐξείφνης δ' ἐθέσαστο καὶ κρηγύων σημεῖον· 3) ἐπὶ προσ. ἀγαθός, καλός, ὑποκρητικός· Πλάτ. Ἀлк. 1, 113B οὐκ ἐπίστανται, οὐδὲ κρηγύων διδάσκαλοι εἶσι, Θεόδωρ. Ἐπ. 19· || εἶδ. ἐπὶ γυναικός, τίμιος· Ἡρώδ. 4,46, αὐτ. 6,39.

κρηγύων ἐπίρρ. κατὰ τρόπον χρησάτων, σεμνῶν, σοβαρῶν· Περικτ. π. Στοθ. Αὐθ. 4,28,19 ζῶην ὧδα δεῖ νομῆμας καὶ κρηγύως.

κρηδευόμενος-ον μτν. ὁ ἔχων τὴν κόμην κρηδεύω κεκοσμημένην, ὁ φορῶν κρηδεύων: Αἰσ. Ἐπιστ. 8, 13 κρηδευόμενος μνημοσύνη.

κρηδεύων (τό) ὄν. κρηδ- (κράδ- ή κρηδ-δέω) κεφαλόδεσμος, γυναικείον κάλυμμα τῆς κεφαλῆς κατεργασμένον ἐκατέρωθεν μέρει τῶν ὤμων καὶ οὕτω συνάμενον νά συγκυλίωται καὶ ὅλον τὸ πρόσωπον, ἔφερον δ' αὐτὸ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὑψηλῆς τάξεως γυναικείας, ἀλλὰ καὶ οὐ ὑψηλῆς τῆς Ναυσικῆς: Ἰλ. 3 184 κρηδεύω δ' ἐρύπερθε καλύφατο δὶα θεάων, Ὁδ. 2 100 θυμαί τε καὶ αὐτή, σφαίρη ται δ' ἄρ' ἐποιόν ἀπὸ κρηδεύμα Βαλοῦσαι, Εὐρ. Φοίν. 1490 κρηδεύμα δικούσα κὸς ἄσας ἐπ' ἐμάς: 2) μτρ. αἰ ἐπάλξεις τῶν τοιχῶν πόλεως: Ἰλ. Π 100 ὄρα οἱ τοίχους ἱερὰ κρηδεύμα λώμεν, Ὁδ. Ν 388 οἶον ὅτε Τροίης λώμεν λιπαρὰ κρηδεύμα: 3) πῆμα, οἰνηροῦ δοχείου: Ὁδ. Γ 392 ὤξιν ταμίη καὶ ὀπὸ κρηδεύων ἔλυσεν.

κρηδεύσων ἴσ. «κεφαλόδεσμων».

κρηθναί, **κρηθναν** τοῦ κρηναίω βλλ. **κρηθναίν** ἴσ. «κακολογεῖν».

κρηθεν ἔπιρρ. π. Ὁμ. ἐκ τῆς κεφαλῆς, ἐκ τῆς κορυφῆς κάτω, ἀπὸ ἐπὶ ὀνῶν: Ὁδ. Α 588 δένδρεα δ' ὑψηλῆλα κατὰ κρηθεν χεε καρπὸν, Ἰλ. Γ 548 Τρώας δὲ κατὰ κρηθεν λάβε πένθος, Ἡσιόδ. Α 7 **κρηθμον** (τό) ἀγρία τῆς βοτάνης τῆς οἴκου. τῶν σκιασθάνων ἀπαντῶσα εἰς πετρώδεις καὶ παραθαλασσίους τόπους, δημ. κρόμο, κριθάμο ἡ κριθάμο: Ἰνπ. Γυν. Φυσ. 2, Λυκόφωρ. 238 κρηθμοῖσι καὶ ῥαίβοισι νηρίται φίλος, Κολλ. ἀπ. 64, Νικ. Ὀμηρ. 909, Διοσκ. 2, 129, Ροῦφ. Νεφρ. Κύστ. 1, 18.

κρηθμοῖσι (τό) τὸ κρηθμόν βλλ. Εὐστ. 582.

κρηθνον (τό) ἴσ. «ἀφοψαλίκιον».

κρηθον (τό) ἰων. ἀντὶ κρηθνον εἶδος νυμφικοῦ πλακουτῆου: Φιλέτ. π. Ἀθήν. 14, 645D. || ἐν τῷ πληθ. ζῳῖδια, ἦτοι ζῳῖδοσχημα πλακουτῆα: ἴσ. 2) κρητασοάνδιον ἴσ. 3) ἴσ. «κρησοθήκη, κρησοδόχος λέθηρα»: πρβλ. κρηθον.

κρημα Ἐπιγρ. κρημα: Ἐπιγρ. Γ 67.

κρημνηγορεύω (κρημνός-ἀγορεύω) λέγω τραχεῖς, ἀπότομους λόγους: Τζέτζ. Ἡσιόδ. 10 **στομφάζει** κρημνηγορών.

κρημνημι (κρημάνυμι κρημῶ τι, τὸ βάλλω νά κρημαίω: Πίνδ. Π 4, 25 ἀγκυρῶν νοτὶ χαλκόγενυν νά κρημνάωντων ἐπέτοσσε, Εὐρ. ἀπ. 150 κρημνημιασευτὴν ἐκ... ἀντηρίδος || παθ. κρημνημαίειμαι κρημασμένος, κρημασμαι: Εὐρ. Ἡλ. 1217 ἐκρημνασθ' ὥστε χεράς ἐμάς λιπεῖν βέλος: || ὄμ. παθ. αἰώρομαι: Αἰσχ. Ἐπ. 229 ὕπερθ' ὀμμάτων κρημναμέναν νεφελάν ὄρθοι: 2) κ. ἐπέκτ. σταυρῶν, σταυρώνων: Ἀνπ. Μιθρ. 97.

κρημνίζω (κρημνός) κ. μτν. κ. νεώτ., δημ. γκρημίζω ριπτω κατὰ κρημνῶν, ἀπὸ ὑψηλοῦ μέρους: ΠΔΜακκ. 2, 6, 10 καὶ **δημνοσίτα** περιαγαγόντες αὐτὰς τὴν πόλιν κατὰ τοῦ τοιχοῦ ἐκρημνισαν: || μτρ. κρημνίζω ἑμαυτὸν ὀρθῶ ἀκαθῆκτας, πέφτω μὲ τὸ μούτρα: Πλούτ. Ἡδ. 5B ἐπὶ δὲ τὰς ἀτάκτους καὶ ἀνδραποδῶδεις ἡδονὰς ταυτοῦς κρημνισωσι: 2) κρημνίζω ἀπὸ θρόνου, ἐξουσίας, περιβλεπτοῦ θέσεως, καθαιρῶ: κ. παθ.: Ἰώσ. Π 2, 3, Κατ. Ἀστρ. Κ 8(4), 156.

κρημνισαί-εως (ή) μτν. κ. νεώτ. τὸ κρημνίζειν βλλ. ἡ κρημνίζεσθαι, τὸ γκρημνισμα: Σχόλ. Ὁσικ. 7, 45: 2) νεώτ. ἡ καθαίρεσις.

κρημνισμα (τό) μτν., νεώτ. κ. δημ. ἡ κρημνισαί, γκρημνισμα: Γρηγ. Ναζ. 177C ἄμνος δὲ μ' ἐξέσωσεν ἐκ κρημνισματος.

κρημνισμός (ή) μτν. κ. νεώτ. ἡ ἀπὸ κρημνοῦ πτώσις, γκρημνισμα: Πτολ. Τετραβ. 151, Δωρὸδ. ἐν Κατ. Ἀστρ. Κ 5(3), 84 [πληθ.].

κρημνιστός-ή-όν μτν. ὁ κρημνισθείς: Γρηγ. Ναζ. 2, 237.

κρημνοαῖα (ή) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ κρημνοβατεῖν, ἀνορηχίσις ἐπὶ βραχυδῶν τόπων.

κρημνοβάτης (τό) μον. κ. νεώτ., δωρ.-ας ὁ κρημνοβατῶν, ὁ βαίνων, ὁ ἀναρριχόμενος, ὁ διατιμωμένος ἐπὶ κρημνῶν: ΑΠ 9, 142 κρημνοβάτης Πάν, Πολύαιν. 4, 3, 29: 2) σχοινοβάτης: ἴσ. «νευροβάτης»: 3) μτρ. ὁ κομπορρημῶν, ὁ στομφώδης, ποῦ λέει μεγάλα λόγια: Γρηγ. Ναζ. 10, 80 ἐν θεάτροισι χορευῶν, κρημνοβάτης ἐπὶ τῶν ἀντικαρυσσομένων ἠθλ.-ἀτις: Τζέτζ. Ἐξήγ. Ἰλ. Η 842.

κρημνοβατῶ-έω μτν. βαδίωμαι, ἀναρριχῶμαι εἰς ἀποκρήμνους, ὀποτμούςους τόπους: Στραβ. 15, 1 56 οἱ λίθους κατακυλίουσιν κρημνοβατοῦντες, Λόγγ. 2, 28 αἰγες κρημνοβατεῖν εἰθισμένα.

κρημνογράφος (τό) ὁ γράφων κομπορρημῶνας λόγους, ὁ ἀλαζονικός, δ. ἐρμ. ὁ τραχέως ἡ ἀδειξίως ὀμιλῶν: Τζέτζ. Ἡσιόδ. 9C.

κρημνοθέν ἔπιρρ. ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ κρημνοῦ, ἀπ' τὸν γκρημνῶ, ἀπὸ φηλά: Ὁρφ. Ἀργ. 995.

κρημνοκοπῶ-έω κρημνηγορεύω βλλ. Φωτ., Σουῖδ.

κρημνοκράτωρ-ορος (τό) Πάπ. μαγ. ὁ κύριος τῶν κρημνῶν: ἀναγκηπότης κρημνοκράτορας.

κρημνολακτώ-έω κρημνηγορεύω βλλ. Τζέτζ. Σχόλ. Ἀριστ. ἐν Νανκ Lexic. Vinitoh. 252.

κρημνοποιός (τό) ὁ ποιῶν καὶ μεταχειριζόμενος λέξεις στομφώδεις, μεγάλα λόγια, ὁ στομφώδης, ἐπὶ τοῦ Αλοχούλου: Ἀριστφ. Νεφ. 1367 ἐγὼ γὰρ Αλοχούλον νομίζω... στόμφακα, κρημνοποιῶν.

κρημνός (τό) (κρημάνυμι), ἔτεροκλ. πληθ. κρημνά (τό) κ. νεώτ., δημ. γκρημνός ἀπότομος, ἀπόκρημνος, καταφερῆς τόπος, εἰδ. ἐπὶ τῆς ἀπότομου ὄχθης ποταμοῦ ἡ ἄκρας χαρακώματος: Ἰλ. Μ 54 κρημνοὶ γὰρ ἐπηρεφέες περὶ πᾶσαν ἐστασαν ἀμφοτέρωθεν, Πίνδ. Ο 3, 22 θῆκε ζαθέσις ἐπὶ κρημνοῖς Ἀλφειοῦ: 2) ὑψηλὸς καὶ ἀπότομος βράχος, γκρημνός: Ἡρ. 4, 103 τὸ σῶμα ἀπὸ τοῦ κρημνοῦ ὠθέουσι κάτω, Ἀριστφ. Πλ. 69 ἀναθεῖς γὰρ ἐπὶ κρημνῶν τιν' αὐτὸν καταλίπων σπειρ', Ἀριστλ. Ζ 515b, 31: || κ. νεώτ. φρ. κατὰ κρημνῶν ἐκ τῆς κορυφῆς τῶν κρημνῶν: Ὁσικ. 7, 45 οἱ γὰρ κατὰ τῶν κρημνῶν βιασθέντες ἄλλεσθαι φίλοι, Πλάτ. Νόμ. 944A ἐτι δὲ ὀποσοὶ κατὰ κρημνῶν ῥιφθέντες, Ραγκ. Ἀλ. 108 εἰς ὄρεων κρημνοῦς: || νεώτ. κ. βάραθρον, ἄβυσσος: || ὄχυρωτ. τὸ πρᾶνές τῆς τάφορου ὄχυρωμάτος τινος: 3) πληθ. τὰ χεῖλη ἡ ἄκρα πληγῆς: Ἰνπ. Τόν. Ἀρθρ. 29: 4) τὰ χεῖλη τοῦ γυναικείου αἰδοῦσι: Πτολ. 2, 174 ἐτὰ ἐκατέρωθεν τῆς κλειστοῖδος σαρκώδης μυρτοχειλίδος ἡ κρημνοὶ ἡ πτερυγώματα: Ἰνπ. 423, 27: 5) νεώτ. ἱατρ. τερμάχιον δέρματος ἀποσχισθῆν ἡ δὲ ἐχειρήσεως ἀποχωρισθῆν τῶν περὶ αὐτὸ μορίων.

κρημνοφοβία (ή) νεώτ. ψυχοπαθ. φόβος καταλαμβάνων ὅσοι τινα, ὅταν εὐρίσκωνται εἰς ὑψηλὸν μέρος, ἡ βλέπωσιν ἄλλον προσεγγίζοντα εἰς ἄβυσσον, ἄ. ἴλιγος τῶν ὑψηλῶν μερῶν.

κρημνοφοδοῦμαι-έομαι φοδοῦμαι τοὺς κρημνοῦς: Ἰνπ. Ἐπιστ. 19.

κρημνώ-άω κρημνημι βλλ. Διογ. Λ 6, 50.

κρημνώδης-ους-ες ἀπότομος, τραχῆς, ἀπόκρημνος: Ὁσικ. 7, 84 εἰς τὰ ἐπὶ θάτερα τὲ τοῦ ποταμοῦ παραστάντες οἱ Συρακόσιοι ἦν δὲ κρημνώδεις, ἐβαλλον ἄνωθεν τοὺς Ἀθηναίους, Πλούτ. Τιμ. 31 τὰ κρημνώδεις τῆς ἐκατέρωθεν ὄχθης, Βι. Ἀλεξ. 4477, Χρυσόβουλλ. 15 26β, 1204 κρημνώδης καὶ σκληρῶς Ποναδ. Χρ. Μηλ. 38: κ. ὑπερθ. -έστατος: Ἡρωδιαν. 6, 5, 11 ὄρη... κρημνώδη.

κρημνώρεια (ή) κρημνώδης ἀκρωρία, τὸ κρημνώδες μέρος ὄρους: Ἡρωδιαν. Ἐπιμερ. 232.

κρημνοφόρος (τό) Ἐπιγρ. σκευῶν π., πιθ. ἐπιτραπέσιον: Ἐπιγρ. οἰνοχόα καὶ κρημνοφόροι.

κρηνάγη ἴσ. «ἀρχή ἐπὶ τῆς ἐπιμελείας ὕδατος».

κρηναίος-α-ον [κρήνη] ὁ ἀπὸ κρήνης, ἐκ πηγῆς, ἀπὸ βρύση : 'Οδ.Ρ 240 νύμφαι κρηναίαι, κοῦραι Διός, 'Ηρ.4,181 τυγχάνει δὲ καὶ ἄλλο σφι ὕδωρ κρηναίων ἐόν, Σοφ.Τρ.14, αὐτ.Φιλ.21,Εὐρ.'Ιπν. 225 τὶ δὲ κρηναίων νασῶν ἐράσαι.

κρήνη [ή] κ. μων., νεώτ. κ. ὄμν., ὄωρ. κρένα, αἶολ. κράνα πηγῆ, βρύση : 'Ιλ.Π3 κρήνη μελά- νυθρος, 'Οδ.Κ 107 ἡ μὲν ἀρ' ἐς κρήνην κατεδή- σατο καλλιρέεθρον, Εὐρ.Βάκχ.707 καὶ τῆδε κρή- νην ἐξάνηκ' οἶνον θεός' || νεώτ. μτφ. καὶ ἐπὶ τοῦ ἡλίου ὡς πηγῆς τοῦ φωτός : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 3 ἀπ' τῆν ἀστερευτη τοῦ ἡλίου κρήνη' || κτ. πληθ. ποι. ὕδωρ : Σοφ.ΟΚ 686 αὐνιοι κρήναι μι- νύθουσι Κηφισοῦ' || 'Επιγρ. κρήνων ἐπιμελη- τῆς Δημόσιον ἀξίωμα ἐν 'Αθήναις : 'Αριστλ.'Αθ.43,1.

κρήνηθεν ἐπίρωρ. ἐκ κρήνης ἢ φρέατος, ἀπ' τὴν πηγῆ : ΑΠ 15,25,18 σὺ δ' ὦ πῶν κρήνηθεν.

κρηνήϊος-ον κρηναίος βλλ. μτφ. ἐπὶ τῆς πηγῆς τῶν ὄντων : Χρυσμ.π.Δαμασκ.'Αρχ.344.

κρήνηθα ἐπίρωρ. εἰς κρήνην ἢ φρέαρ, εἰς τὴν πηγὴν : 'Οδ.Υ 154 ται δὲ μεθ' ὕδωρ ἐρχεσθε κρή- νηθα.

κρηνί (τὸ) δημ. κ. κρηνί κυφέλη, κουδέλι : 'Αρα- θαντ.Παροιμ.52 ἄβροσ κρηνί νά φᾶς μέλι.

κρηναίος-άδος ἔτ. θηλ. τοῦ κρηναίος : Αἰσχ.2,168 Νύμφαι Κρηναίάδες.

κρηνιδιον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ κρήνη, βρυσούλα : 'Αριστλ.Θαυμ.841b,9.

κρηνικός-ή-άν ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς κρήνην, ἐν χρ. εἰς γημ. ὄρ. ὡς κρηνικόν ὄξυ (ὄρ- γανικόν ὄξυ ἐξ ἀποουθενέσεως φυτῶν ἀπαντῶν ἐν ἰοματικαῖς πηγαί).

κρηνιλαθρός (ὁ) ζωολ. γένος ἀκανθοπτερυγῶν ἰχθύων τῆς οἰκογ. τῶν λαβριδῶν.

κρηνιον (τὸ) τὸ κρηνιδιον βλλ. : 'Επιγρ.

κρηνίς-ιδος ἡ κρήνη : Εὐρ.'Ιπν.208 πῶς ἀν ὄρ- σεράς ἀπὸ κρηνίδος'. 2) Κρηνίδες ἢ -ίδες, ἡ μετέπειτα πόλις Φιλίπποι τῆς Μακεδονίας : Στράβ.7,1,34 ὅτι πλείστα μετάλλὰ ἐσσι χρυσοῦ ἐν ταῖς Κρηνίσι.

κρηνιτίος-ιδος [ή] ἡ παρὰ κρήνην φυομένη βοτάνη : 'Ιπν.Επιστ.16 κρηνιτίδες βοτάναι.

κρηνίων 'Ησ. εκασηδαρών.

κρηνοθεραπεία [ή] ἡ θεραπεία ἐν ἰαματικαῖς πηγαῖς διὰ λουτρῶν ἢ διὰ πσέσεως ὕδατος.

κρηνοθρίξ-τριχος [ὁ] βοταν. γένος μυκῆτων τῆς οἰκογ. τῶν χλαμυδοβακτηριδῶν.

κρηνουλαρία [ή] γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν σταυρανθῶν.

κρηνοῦχος-ον ὁ κύριος, προστάτης τῶν κρηνῶν, ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος : Κορνοῦτ.Φύσ.Θε.22.

κρηνοῦχῶ-ἔω 'Επιγρ. ἐξουσιάζω, ἔχω ὑπὸ τὴν προστασίαν μου τὰς κρήνας, εἶμαι προατάτης τῶν κρηνῶν.

κρηνοφυλάκιον (τὸ) ἀξίωμα τοῦ κρηνοφυλά- κος : Πολυδ.8,113.

κρηνοφυλάξ-ακος [ὁ] μτγν. κ. νεώτ. ὁ φύλαξ τῶν κρηνῶν : 'Επιγρ.' || εἰδ. ἐν 'Αθήναις Δημόσιος ἐπιμελητῆς ἔχων τὴν προστασίαν τῆς κλεφθῦρας : Πολυδ.8,113,Φάτ.' 2) ὄνομα τοῦ ὑπεράνω πηγῆς τροφοδοτοῦσας τὴν κλεφθῦραν τοποθετημέ- νου ὄρεοκαλίνου λέοντος : Πολυδ.8,113, Φάτ.

κρηός κρητ. τ. τοῦ χρέος : 'Επιγρ.

κρηπιδαίων [τὸ] ἡ κρηπίς, τὰ θεμέλια οἰκίας : Λυσ.π.Πολυδ.7,120 τοῦ γείσου συντετελεσμένον καὶ τῷ κρηπιδαίω.

κρηπιδαίων (τὸ) 'Επιγρ. τὸ κρηπιδαίον βλλ.

κρηπιδαίος-α-ον 'Επιγρ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερό- μενος εἰς κρηπίδα, θεμέλιον.

κρηπιδίων (τὸ) 'Επιγρ. ὑποκορ. τοῦ κρηπίς βλλ.

κρηπιδοθήρη [ή] ζωολ. γένος ἐντόμων κολεο- πτέρων τῆς οἰκογ. τῶν χρυσομητιδῶν.

κρηπιδοποιός [ὁ] ὁ ὑποδηματοποιός : 'Αθῆν.13, 368β' τοῦ κρηπιδοποιῶν πατρός σου πολλὰ σε σωφρονίσαντος.

κρηπιδοπώλης [ὁ] μτγν. κ. μων. ὁ πωλὼν κρη- πίδας, ὑποδήματα : Συνέσ.'Επιστ.52 ἦκειν τῆς 'Αθῆ- νηθεν λέγεται κρηπιδοπώλης, ΚΜανασα.136.

κρηπιδοουγός [ὁ] ὁ κρηπιδοποιός : Δειν.ἀπ.89,20.

κρηπιθῶ-ῶω [κρηπίς] ἐφοδιάζω μετ' ὑποδήματα παθ. ὑποδοῦμαι, βάζω τὰ παπούτσιά μου : 'Α- νών.π.Σουδβ.' 2) κατασκευάζω κρηπίδα, προ- κυμοσίαν, μῶλον : Δίων Κ 60,11' 3) κάνων θεμέλι- ον εἰς τὶ, θεμελιῶ : Δίων Κ 51,1 τὸ δὲ χωρίον ἐν ᾧ ἐσκήνησε, λίθοις τετραπέδοις ἐκρηπίδωσε' 4) παθ. ὑποστηρίζομαι, βασίζομαι ἐπὶ τινος : Πλούτ.'Ηθ.233β κατ' ἐπιδημίαν ἐν Σπάρτῃ κρηπιδοῦμενος ὀρθός ἐπὶ θατέρου σκέλους.

κρηπιθῶμα-ατος (τὸ) τὸ θεμέλιον, ἡ βάσις : Διδό. Σ 13,82 τὸ δὲ ὕψος ἑκατὸν εἰκοσι, χωρὶς τοῦ κρηπιθῶματος' || κ. νεώτ. θεμέλιωμα πρὸς ὑποδόσασιν, βάσις, ὑπόδαθρον : κρηπιθῶμα να- οῦ - μηχανῆς - λιμένος' || νεώτ. πᾶν ὑπὲρ τὸ ἔδαφος κτιστὸν δάπεδον ὄσον τὸ πρὸ τῶν οἰκιῶν, καταστημάτων κτλ. || εἰδ. κρηπιθῶμα σιδη- ροδρομικοῦ σταθμοῦ τὸ πρὸς ἐπιβίβωσιν καὶ ἀ- ποβίβωσιν τῶν ἐπιβατῶν κτιστὸν ὕψηλόν δάπεδον.

κρηπίς-ιδος [ή] κ. μων. κ. νεώτ. εἶδος ὑποδήμα- τος ὕψηλὰ ἔχοντος τὰ κοτύματα : Λεξ.Ρητ.2/3,18' || κ.εἶδος ἡμιυποδήματος : Ξεν.'Ιπν.12,10,Θεῶφρ.Χαρ. 2,7 καὶ συνωνόμενος δὲ κρηπίδα τὸν πόδα φη- σαι εἶναι ἐκρυβνότερον τοῦ ὑποδήματος' διάφο- ρον τοῦ ὑποδήματος.'Αριστοκλ.'Ιστ.π.'Αθῆν.14,621β τὸ μὲν παλαιὸν ὑποδήματος ἐγρήτο . . ὡν δὲ κρηπίτ' || κ.κρηπίδες λευκαὶ εἰς σημεῖον ἐκδηλύν- σεως : Τίμαι.π.'Αθῆν.12,522Α τὸν ἄρχοντα περιε- ναι κατὰ τὴν πόλιν ἀλουργίδα ἡμφιεσμένον καὶ . . ὑποδεξιμένον λευκὰς κρηπίδας' || κρηπί- δες ὑψηλὰς στρατιωτικὰς, κ. συνεκδ. οἱ στρα- τιώται : Θεοκρ.15,6 παντᾶ κρηπίδες, παντᾶ χλα- μυδοφόροι ἄνδρες' 2) πλακοῦντιον ἔχον τὸ σχῆμα ὑποδήματος : Πολυδ.6,77 ἦν δὲ καὶ κρηπίς ἐξ ἀλεύρου καὶ μέλιτος, ἢ ἐνεκείτω ἀμπελίδες τινές ἢ συκαλίδες ὄπται, ὡν βρωθειῶν, τὴν κρηπίδα ζωμῷ ὀρνιθειῶν ἐνθροῦφαντες ἦσθιον' 3) γεν. θεμέλιον, τὰ θεμέλια οἰκοδομημάτων, ἰδ. ναοῦ ἢ βωμοῦ : 'Ηρ.1,93 ἐσσι αὐτόθι 'Αλυάττω τοῦ Κροίσου πατρὸς σήμα, τοῦ ἢ κρηπίς μὲν ἐ- στί λίθων μεγάλων, τὸ δὲ ἄλλο σήμα χῶμα γῆς Σοφ.Τρ.994 ὦ Κνωαία κρηπίς βωμῶν, Ξεν.Αν.3,4,7 κρηπίς δ' ὕψηλ ἰθίην τὸ ὕψος εἰκοσι ποδῶν, 'Επιγρ. κρηπίδας καὶ στυλοβάτας' 4) μτφ. βά- σις, θεμέλιον πράξεως ἢ καταστάσεως : Πίνδ.Π 4, 138 βάλλασθα κρηπίδα σοφῶν ἐπέων, αὐτ.ἀπ. 77 ἐβάλλοντο φασανῶν κρηπίδ' ἔλευθερίας, Εὐρ. 'Ηρ.1261 ἐταν δὲ κρηπίς ἡ καταβλήθῃ γένους ὀρθῶς, ἀνάγκη δυστυχίην τοὺς ἐκγόνους, Ξεν. 'Απομν.1,54 ἀρὰ γὲρ οὐ χρὴ πάντα ἄνδρα, ἠησά- μενον τὴν ἐγκράτειαν ἀρετῆς εἶναι κρηπίδα, Μάξ.Τύρ.13,7 κρηπίς καὶ ἔδρα νόσου [βάσις, ἀ- φορμῆ], Μνησιῆ.11,7 Θεοτ. Λάξαρ, κρηπίς καὶ ἐγ- καλλώπισμα ὄσιων, Θεοφύλ.Σ'Ιατ.4,188 κρηπίς τῆς πίστews κ. ἐν φρ. π.Αἰσχ.Πέρσοι.815 οὐδέπω κακῶν κρηπίς ὄπιστιον |δὲν ἐφθάρσαμε ἀκόμη εἰς τὸν βυθὸν τῆς δυστυχίας' 5) ἡ ἄχη τοῦ ποτα- μοῦ τεκμαθεῖσας, προκυμαία : 'Ηρ.1,185 ἐφεῖτε δὲ οἱ ὄρωμικοι λίθους ἀγαγομένη κρηπίδα κύκλω περι' αὐτὴν ἤλασε, Πολυδ.5,37,8 ἀποβαίων δ' ἐκ τῆς νεῶς καταλαμβάνει τὸν τε Κλεομένην καὶ τὸν Πανταῖα . . ἐντῷ λιμένι παρὰ τὴν κρηπίδα πρσιπατοῦσας' || ἐν χρ. ὡς βάζθρον τῶν ἀφι- θῶν γεφύρας : 'Επιγρ., Παπαδ.Φών.113 πατή- σασα τὸν ἔνα πόδα ἐπὶ τῆς ἐσοχῆς ἐκείνης τοῦ τοίχου ἀνήλθε μετὰ κόπου εἰς τὴν κρηπίδα.

Θ) ἐν Ἐπιγρ. αειρά τῶν ἐδρῶν ἐν τῷ θεάτρῳ· Ζ) τῶ φυτόν ἐλιμνία ἢ ἐκμοισιδής· Θεόφρ. Φι 7,8,3, Πλιν. Φι 21,99· Θ) εἶδος ἐπιδέαμου· Σωφρ. Ἐπιδ. 59.

Κρής-πρός (ὁ) θηλ. Κρήσσα βλ.λ., συνθβ. ἐν τῷ πληθ. Κρήτες ὁί ἐκ Κρήτης καταγόμενοι. Κρητικοί· Ἰλ. Β 645, Στράβ. 10,4,17· || παροιμ. ὁ Κρής τὸν πόντον ἰένν. ἀγνωστὶ | ἐπὶ τῶν ὑποκρινόμενων ὅτι ἀγνωσοῦν τὴ εἰς αὐτοῦς καλῶς γνωστοῦν· Ἰακμ. 115.

κρής ὄσφρ. τ. τοῦ κρέως βλ.λ.· Σώφρ. π. Ἀθῆν. 87Α, Ἀριστφ. Ἀχ 795, Θεόκρ. 1,6.

κρησάρα ἰή| δημ. λεπτὸν κόσκινον δι' οὗ ἀποκαθαίρεται τὸ ἄλευρον ἐκ τῶν πιτύρων, κρησέρα, ἄ. σήτα.

κρησαρίζω δημ. κοσκινίζω τὸ ἄλεύρι μὲ κρησάραν· Λασκαρ. Μυστ. 32 καθαρίζει τὸ στάρι, κρησαρίζει.

κρησαρίσμα-ατος (τὸ) δημ. τὸ κρησαρίζειν, κοσκινισμο μὲ τὴν κρησάραν.

κρησαριστός-ή-ό δημ. ὁ κοσκινισμένος μὲ τὴν κρησάραν βλ.λ.· κρησαριστό ἄλευρι· || κρησαριστό φωμί τὸ ζυμωμένον μὲ κρησαριστόν (λεπτὸν) ἄλευρον.

κρησαρίστρα ἰή| δημ. ἡ κρησάρα βλ.λ., εἶδ. ἐν μηχαναίς· Ζ) ἐπὶ γυν. ἡ διὰ κρησάρας καθαρίζουσα τὰ ἄλευρα, κοσκινίστρα.

κρησαρόξυλο (τὸ) δημ. ὁ ξύλινος γῦρος τῆς κρησάρας, κοσκινογῦρος· Λασκαρ. Ληξ. 3,182 καὶ μαζώνουνε σαράντα κρησαρόξυλα ἀρπεδένια.

κρησαροπέλης (ὁ) δημ. ὁ πάλων κρησάρες.

κρησάρα (ἡ), ἰων. κρησέρη, κ. ἕλεατ. κραδᾶρα κόσκινον ἐκ λεπτοῦ καὶ ἀραιοῦ ὑψάμαστος πρὸς κάθαρσιν τοῦ ἄλευρου, κρησάρα· Ἰπν. Ἀφ. 222, Ἀριστφ. Ἐκκλ. 991 ἄλλ' οὐχὶ νυκὶ κρησέραν αἰτούμεθα, Πολυδ. 6,74.

κρησάριον (τὸ) κ. μον. ὑποκορ. τὸ κρησέρα βλ.λ.· Πολυδ. 10,114, Ζώνων. 1256· Ζ) λεπτὸν ἀλιευτικὸν δίκτηνον· Φώτ.

κρησαρίτης (ὁ) ἄρτος ἐκ λεπτοκοσκινισμένου ἄλευρου, κρησαριστό φωμί· Δίφιλ. 26.

κρησαίαι Ἰσ. «καλλίνους».

κρησιος-α-ον ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Κρήτην ἢ τοὺς Κρήτας, κρητικός· Σωφρ. Τρ. 118 πέλαγος κρησίον, Ἐυρ. Ἰπν. 372 ὦ τάλαινα πατὴρ Κρησία.

κρησίπαιδα (πιθ.-πέδα) Ἰσ. ἐν Σαριακῇ θυσίᾳ ἡ λέξις φέρεται, ὅθλον ὅτι μέρη Ιερειῶν λέγεταί.

κρήσσα (ἡ) κ. νεώτ. τὸ θηλ. τοῦ Κρής, Κρητικιά· Σαπφ. 54· || ἐν τῷ πληθ. Κρήσσαι τίλους δράματα τοῦ Ἀλοχ. || κ. ὡς ἐπιθ. Ἐυρ. Ὀρ. 18 Μενελάως τε Κρήσσης μητρός ἀερόρης ἀπο· Ζ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν περιελλοκαυλοειδῶν, ἀρμυρήθρα.

κρησφύγετισμός (ὁ) (βοταν.) τὸ φαινόμενον τῆς ελαχιστάσεως φυτοῦ τινος ἐντὸς ἄλλου πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ τῶν δυσμενῶν ἐξωτερικῶν ἐπιδράσεων, ἢ πρὸς διάθρεψιν ἀναλώμασι τοῦ δευτέρου, ἄ. παραιοτισμός.

κρησφύγετον (τὸ) [ρεψύγι] κ. νεώτ. τόπος καταφυγῆς, καταφύγιον, κρηφύνας (κτ. τὸ EM 538,1 καταφύγιον ἀπὸ τῶν Κρητῶν ἦτοι τοῦ Μίνως)· Ἦρ. 5,124 λέγων ὡς ἄρεινον σφισί εἶη κρησφύγετόν τὴν ὑπάρχον εἶναι, Διον. Ἀλ. Ρωμ. 4,15, Λοικ. Εὐν. 10,-τὸ κρησφύγετον τῶν Ληστών, Παπαδ. Χρ. Μήλ. 64 ἡ γυνὴ εἶχε καταλεπὴ τὸν σύζυγον καὶ τὰ τρία τέκνα, οὐχὶ εἰς τὸ κρησφύγετον, Ζερβ. Μῦθ. Ζ 116 τ' ἀγρίμα τοῦ λόγγου ἐβγαίναν ἀπὸ τὰ σκοτεινὰ κρησφύγετα.

κρησφύγιον (τὸ) τὸ κρησφύγετον βλ.λ.· Στέφ. Ρητ. 253,2.

κρηταγενής-οὐς-ές Ἐπιγρ. ὁ κρητογενής βλ.λ. **κρηταίσις-έως** Ἐπιγρ., ἀπτ.-αεῖς, θηλ. κρηταίσις-ίδος ὁ κρηταίος.

κρηταίος-α-ον ὁ ἀπὸ τῆς νήσου Κρήτης, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Κρήτην· Ἀπολλ. Ρ 2,1233, ΑΠ 14,129.

κρητάριον (τὸ) μτγν. κ. μον. ὑποκορ. τοῦ κρήτη βλ.λ., τεμάχιον κρητιδός· Γεωπ. 2,42,2 ἰέσφ. γρ. κρητ-ι, Χαρίσι. 553, Ἀέτ. 2,10.

κρητάρχης (ὁ) Ἐπιγρ. πρόεδρος τοῦ κοινοῦ τῆς Κρήτης.

κρήτη (ἡ) (λατ. creta) πάπ. μαγ. ἡ κρητὶς βλ.λ.· γράφας κρήτη.

κρήτηθεῖν ἐπίρρ. ἀπὸ τὴν Κρήτην· Ἰλ. Γ 233 ὁπότε Κρήτηθεν ἴκοιτο.

κρήτηνυδε ἐπίρρ. εἰς τὴν Κρήτην· Ὀδ. Τ 186 καὶ γὰρ τὸν Κρήτηνυδε κατήγαγε.

κρήτηρ-ήρος (ὁ) ἰων. κ. ἐπ. τ. τοῦ κρατήρ βλ.λ.

κρητηρία (ἡ) πιθ. κρητὶς γῆ.

κρητηρίζω ἰων. τ. τοῦ κρατηρίζω βλ.λ., κεράνυμι κρατήρα οἶνον· Ἐπιγρ. κρητηρίασα(ντες κρητήρα)ς τέσσαρας (πιθ.)· πρβλ. ΑΒ 274.

κρητήριον (τὸ) Γλαπ. μαγ. ἰων. κ. ἐπ. τ. τοῦ κρατήριον βλ.λ.

κρητιδικός-ή-όν (ὁ) νεώτ. γεωλ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κρητιδα ἢ ὁ ἐκ κρητιδός συγκελιμένος· || κρητιδικὴ περίοδος ἡ νεωτάτη ἐκ τῶν τριῶν περιόδων εἰς ἃς διαίρεται ὁ μεσοζωϊκὸς αἰὼν τῆς γῆς.

κρητιδογραφία ἰή| (γαλλ.) νεώτ. εἶδος ζωγραφικῆς, καθ' ὃ ὁ καλλιτέχνης ἐργάζεται ἐπὶ χονδρού, πορώδους χάρτου διὰ πολυχρῶμων μολυβδίων ἐν εἰδει κρητιδός· Ζ) συνεκδ. ἡ διὰ τῆς κρητιδογραφίας συντιθεμένη εἰκὼν.

κρητιδογράφος (ὁ, ἡ) ὁ ζωγραφῶν διὰ κρητιδός, ὁ ἐκτελών κρητιδογραφίας.

κρητιδοσιδής-οὐς-ές ὁ πρὸς κρητιδοὺ ὁμοιος.

κρητιζῶ (Κρησί) ὁμιλῶ ὡς Κρής· Δίων Χρ. 11,23· || μιμοῦμαι τοὺς Κρήτας, φέρομαι ὡς Κρής, ὁθ. φεῦδομαι· παροιμ. πρὸς Κρήτα κρητιζέιν ἀπατᾶν τὸν ἀπαιεῶνα· Πλούτ. Αἰμ. 23 οὐκ ἔλαθε κρητιζῶν πρὸς Κρήτας· πρβλ. Καλλ. Δι. 8.

κρητικός-ή-όν (κ. νεώτ., μον. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Κρήτας ἢ εἰς τὴν Κρήτην, ἢ ὁ ἐξ αὐτῆς προερχόμενος· Ἀισχ. Χο. 616 Κρητικοίς,- ὄρμαις,- ὄρωροι σίνω, Ἀριστφ. Βάτρ. 849, Θουκ. 4,53 τὸ Κρητικὸν πέλαγος, Πρὸδρ. 2, 103 καὶ τὸ τυρινὸ τὸ κρητικὸν γὰ γδάρη τὸν λαίμαν σου, - Κρητικὴ ἐπανάστασις, δ. Διστ. μαχαίρι μαυρομανικό καὶ κρητικὸ λαζάκι· || δημ. τὸ ἀρσ. καὶ θηλ. κρητικός-ιά ὁ κἀταίος τῆς Κρήτης ἢ ὁ καταγόμενος ἐξ αὐτῆς· Ζ) Κρητικὸν ἰένν. ἰμᾶτιον βροχῶ τὸ ἰμᾶτιον ἐν χρ. κτ. τὰς θρησκευτικὰς τελετὰς· Ἀριστφ. Θεσμ. 730 σὺ δὲ τὸ Κρητικὸν ἀπόδουθι ταχέως· Ζ) Κρητικός (δηλ. πούς) ὁ μετρικός πούς -υ-, ὁ ἀάμφυμακρος βλ.λ.· Κρατίν. 222 ἔγειρε . . Μοῦσα Κρητικὸν μέλος· ὁμ. τὸ Κρητικὸν ἰένν. μέτρον, Ἰφαιστ. 3,2, Ἀπολλ. Δύσκ. Ἀντων. 50,16· ὁμ. Κρητικός ρυθμός· Διον. Ἀλ. Σύνθ. 25, Στράβ. 10,4,16 ὡς δ' αὐτῶς καὶ τοῖς ῥυθμοῖς Κρητικός χρῆσθαι.

κρητικός ἐπίρρ. κατὰ τὸν τρόπον τῶν Κρητῶν, κατὰ τὸν κρητικὸν ρυθμὸν· Ἀριστφ. Ἐκκλ. 1165 Κρητικῶς οὖν τῷ πόδε κίνει.

κρητικός-ίδος (ἡ) νεώτ. πρῶτα γεωδῆς μαλακὸν καὶ λευκὸν ἀποδόφον μεταξὺ τῶν χειρῶν ἢ γράφον ἐπὶ μελανοπινάκος, κίμαλλα.

κρητικός (ὁ) κρητικὴ διαγωγή, δηλ. ψευδολογία· Πλούτ. Αἰμ. 26 ὁ δὲ Κρητισμῶ χρησάμενος τὰ μὲν χρῆματα νύκτωρ ἀνέλεθε.

κρητογενής (ὁ) κ. κρηταγενής Ἐπιγρ. ὁ γεννηθεὶς ἐν Κρήτῃ, ἐπιθ. τοῦ Διός.

κρητολογία (ἡ) νεώτ. ἡ περὶ Κρήτης ἐπιστημονικὴ ἀσχολία.

κρητολόγος (ὁ) νεώτ. ὁ ἀσχολούμενος εἰς ἐπιστημονικὰς περὶ Κρήτης μελέτας.

κρί ἰσόλ. ἐπ. συγκεκ. τ. ἀντί τοῦ κριθῆ βλ. λ., μ. κτ. ὄνομαστ. κ. αἰτ.: Ἰλ.Θ.564 Ἴπποι δὲ κρί λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὄλυρας, Ὁδ.Δ.41.

κριανός-ἡ-ὄν (κριός) μτγν. ὁ γεννηθεὶς ὑπὸ τὸ ζῦδιον τοῦ Κριοῦ: Βασ.Ι,55.

κριαρήσιος-α-ο ὄδημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς κριάρι, ἢ ὁ ἐκ τούτου προερχόμενος: Βλαστ.Συμμ.ἐν.λ. πρὸβιος.

κριαρί(τῶ) δημ. τ. τοῦ κριάρος βλ. λ.: Λασκορ.Ληξ.4,131 μὲ θὰ σφάξωσι τότες σάν κριάρια, παροιμ. τοῦ φτωχοῦ τ' ἀρνὶ κριάρι δὲν γένεται ἰὸ πτωχὸς δὲν προκόπτει. ἢ ἄ. δὲν δύναται ν' ἀποτομιεύσῃ, Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.8,18 τοὺς Τούρκους βάνουε μπροστά, τοὺς βάνουε σάν κριάρια.

κριαρώνομαι δημ. ἐπὶ κριῶν, οἵτινες παλαιότες συμπλέκουν τὰ κέρατά των: μτφ. πολεμῶ λυσοσάδῳ: Βαλαωρ.Φωτ.2,50 καὶ τὸ 'νε . . πῶς κριαρωθήκαν . . δυὸ πολεμάρχοι φουεροί.

κριάς(τῶ) σπαν. κ. κριάς τὸ κρέας βλ. λ.: Ἐρωτόκρ.4,503 καλὰ καὶ θρέφονται μὲ κριάς, ἀν' ἄλλα ζὰ στά θάσα, Λασκορ.Ληξ.4,27 μὴν τρώγοντας τὸ κριάς, μὰ ται σομίες.

κριανάριος(ὶ) Ἐπιγρ. ὁ ἀρτοποιός, φουρνάρης (ἀμφ.).

κριανεῖτον(τῶ) πάπ. τὸ ἀρτοποιεῖον.

κριανεύς(ὶ) μτγν. δ. τ. τοῦ ἀττ. κλιβανεύς, ἀρτοποιός, φουρνάρης: Μαν.Ι,80.

κριανή(ἡ) κ. κριανήσιος(ὶ) εἶδος πλακούντος σχήματος μαστοειδοῦς ἐν χρήσει παρὸ Λάκωσι: Ἄθην.Ι4,646Α.

κριανίκιος-ον μτγν. π. Ἄττ. κλιθ- ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς κριθῶν ἰκλιθωνοῖ ἢ ἐξ οὗτου προερχόμενος: Ἄθην.3,113β κλιβανίκιος δὲ καὶ φουρνάκιος χαιρῶσιν ἀπαλωτέρα τῆ ζύμη.

κριανήτης(ὶ) ὁ ὠπτημένος ἐν κριθάνῳ, ἐπὶ ἀρτοῦ: Ἀριστφ.ἀν.125' || ὡς οὐσ. ὁ κριανήτης(ὶ) ἴενν. ἀρτοσί, ἀρτος ἐν κριθάνῳ ὠπτημένος: αὐτ. Ἀχ.Ι123 καὶ τῆς ἐμψῆς τοὺς κριανήτας ἔκφερε.

κριανον(τῶ) ὁ κριθῶνος βλ. λ.: Φερεκρ.169.

κριανος(ὶ) ἀττ. ἀντί κλιβανος βλ. λ. ἴσπερ κτ. ΕΜ δωρ. ἢ πδλ. Ἐπιχ.143' συνήθ. τ. εἰς πᾶν. ἡ πῆλινον ἄγγειον, χύτρα πλατυτέρα κατὰ τὴν βῆσιν, ἐν ἣ ὠπτάτο ὁ ἀρτος περιπιθεμένον ἀνθράκων καὶ θερμῆς τέφρας περὶ αὐτήν, πρὸς ὀμοκλιτέραν παραγωγήν θερμότητος: Ἀριστφ.Ἀχ.86 ἐκ κριθάνου βοῦς. 2) ἄγγειον χυνοειδὲς ἐν χρ. πρὸς ἀντήλησιν ὕδατος ἐκ φρέατος: Στράβ.16,2,13'

3) κοιλώτης, κοίλωμα ἐντὸς βράχου: Αἰλ.Ζ1 2,22 εἶη δ' ἄν ἡ καταφυγὴ ἢ πέτρα . . ἢ οἱ καλούμενοι κριθῶνοι.

κριανωτός-ἡ-ὄν ὀπτός ἐν κριθάνῳ βλ. λ. ὄθ. τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ. κριανωτός ἴενν. ἀρτοσί: Ἄλκμ.20, Ἀριστφ.Πλ.765 εὐαγγελίτι σε κριανωτῶν ὀρμαθῶ' || Εὐστ.1286,19 κριανωτὰ ζῦα ἀκέραια ζῦα ὠπτημένα ἐν κλιθάνῳ.

κριανον Ἦσ. «πέλητ, σπέζα».

κριγή(ἡ) ἰκρι(ζῶ) τριγυῶς τῶν ὀδόντων: Σχόλ. Ἀριστφ. Ὀρν.1520' 2) ἐπὶ τῆς ἐν εἶδει τριγυῶς ὀμωγῆς τῶν ἐκ τοῦ σώματος ὀπωχρωζομένων φυχῶν: Ἰππῶν.54' 3) Ἦσ. «ἡ γλαῦξ».

κριγμός κ. νεώτ. γέλως: Ἐπιχ.ἀν.75' 2) κριγὴ βλ. λ. ἢ: Ζωαρ. 3) νεώτ.λατρ. κριγμοί πνευματικῆ πνευματικὸ ῥόχοι, ἀπαντῶντες εἰς τὴν πνευμονίαν, ὁμοιοὶ πρὸς τὸν τριγμὸν ἄλατος ριπτομένου ἐπὶ πυρός.

κριθόμεν βιοιωτ. ἀντί τοῦ κρίζειν' Ἦσ. ἐγελάν. βιοιωτὰ δὲ ἡ λέξις: Στράττ.47,7.

κριθῶν(τῶ) συνηρ. τ. τοῦ κριθίσιον, ὕποκορ. τοῦ κριάρος Ἦσ. «μικρὸς κριάς».

κριθλαφος ἰκριός-ἔλαφος(ὶ) μsn. φαντοστικὸν ζῦον ἀποτελούμενον ἐκ κριοῦ καὶ ἐλάφου, πρδλ. τραγέλαφος: Λεόντ.Βυζ. ἐν Μ1,86,2,1616.

κριός Ἦσ. «ἡ χελιδῶν».

κρίζας Ἦσ. «ἐφῶρα, κρίζα».

κρίζον Ἦσ. «ἐπὶλεκτον, διάφορον».

κρίζω, ἀόρ. α' ἐκρίζα (Αἰλ.Ζ1 5,50), ἀόρ. β' κρίζω, μτχ. πορακ. β' κεικαριγότες, τρίζω: Ἰλ.Π.470 κρίκε δὲ ζυγὸν ἡνία δὲ σφι σύγχετ'. 2) ἐπὶ πρσσ., κραιαζῶ, ξεφωρίζω: Ἀριστφ. Ὀρν.1521 ὄσπερ Ἰλλυριοὶ κεικαριγότες, Μέν.879 χαμαιτύπη κρίζει τις' 3) π. βιοιωτ. γελῶ: βλ. κριθόμεν.

κριθῶν (κριός) εἶδος ἴσπερ ὡς κριάς, δίκην κριοῦ, σάν κριάρι: Ἀριστφ.Λυσ.309 ἀφαντες εἶτ' ἄς τὴν θύραν κριθῶν ἐμπέσοιμεν.

κριθα Ἦσ. «κριθῖνον, καὶ Ἴππου ἀρρώστημα».

κριθαία(ἡ) (κριθῆ) ἐφήμη κριθῆς: Ὀμ.Ἐπιγρ.15,7.

κριθάλευρο(ν) τῶ κ. νεώτ. κ. ὄδημ. ἄλευρον ἐκ κριθῆς: Ἀετ.12,7.

κριθάμινος-η-ον κριθίνος: Πολύαιν.4,3,32 κριθάμινα ἄλευρα.

κριθαμο(τῶ) δημ. τὸ φυτὸν κριθῶν τὸ παραθαλάσσιον.

κριθανίος(ὶ) ὁ ὄμοιος κριθῆ' ὄθ. κριθανίος πυρός εἶδος σιτηροῦ, πιθ. κέγχρος: Θεόδωρ.Φ18, 2,3 πλὴν εἰ τι γένος πυρῶν τοιοῦτο οὐς καλοῦσι σιτανίαι καὶ κριθανίαι.

κριθαράκι(τῶ) δημ. εἶδος ζυμαρικοῦ ἔχον σχῆμα προσομοίον τῆς τῆς κριθῆς' 2) κριθῆ βλ. λ.2).

κριθάριον(τῶ) Ἐπιγρ. κ. μsn., δημ. κ. κριθῆ τὸ φυτὸν κριθῆ βλ. λ. κ. ὁ καρπός: Ἐπιγρ.,Θωμ.Μ 202, Καϊσάρ.Δαν. ἐν Σάβ.3,20 πῶσον κριθάρι εἰς τὸ ἀχοῦρι του.

κριθαρόνηρο(τῶ) δημ. ἀφέψημα κριθῆς.

κριθαρόχορτο(τῶ) δημ. τὸ φυτὸν λάγουρος ὁ ψοειδῆς.

κριθαρόφωμο(τῶ) δημ. ἀρτος ἐξ ἄλευρου κριθῆς.

κριθάχυρον(τῶ) πάπ. σάνος κριθίνος.

κριθῆ(ἡ) κ. μsn. κ. νεώτ., ἐπ. κ. κριθ, δημ. κριθάρι(τῶ) κ. απαν. κριθῆ(τῆ), συνήθ. τ. πλθ. κριθαί(α), φυτὸν τῆς οἰκογ. τῶν ὄρωσσοειδῶν ἐκ τῶν ληγ. δημητριακῶν, καλλιεργούμενον διὰ ἀπορδῆς, χρῆσιμεῖον γλωρῶν μὲν ἢ ὡς σάνος πρὸς τροφήν κατοικιδίων ζῦων, ἀφιέμενον δὲ νὰ ὀρμήσῃ παρράγει καρπὸν παρασκευαζόμενον δι' ἄλευροποίησης εἰς ἀρτον ἢ παρήμενον διὰ ζυμώσεως ἐν ὕδατι ζύθων ἢ ἄ. αὐτούσιον διδομένον ὡς τροφὴ εἰς Ἴππους κ. ἄ. κατοικίδια ζῦα' || συνεκδ. κ. ἰδ. κτ. πλθθ. κ. ὁ καρπὸς τοῦ φυτοῦ τούτου: Ἰλ. Λ 69 ὡς τ' ἀμπτῆρες ἐναντιοὶ ἀλλήλοισιν ὄγμου ἐλάυνωσιν . . πυρῶν ἢ κριθῶν, τὰ δὲ ὄρᾶγματα ταρφέα πίπτει, Ὁδ.110, Ἦρ.2,77 σὶνω δ' ἐκ κριθῶν πεποιμένῳ διαχρέωνται, Αλσχ.κ.953, Ἀριστφ.ἀν.106,Θουκ.6,22 πυρούς καὶ πεφυρμένους κριθάς, Ἐπιγρ.,Κδ' Ἀπ.6,6 καὶ τρεῖς χοίνικας κριθῆς θηναρίου' || κριθῆ Ἰνδικῆ εἶδος κέγχρου: Θεόδωρ.Φ18,4,2' 2) μικρὸν ἐξάνθημα ἐπὶ τοῦ ἄκρου βλεφάρου, κριθαράκι: Ἰππ.Ἐπιδ.2,2,5, Γαλ.12,74,2' 3) κόκκος κριθῆς ὡς σμικράτατον βῆρος: Θεόδωρ.Αἰθ.46' 4) ἐν τῶ ἐν. πόσθη: Ἀριστφ.Εἰρ.965 οὐκ ἔστιν οὐδεὶς ὄστις οὐ κριθῆν ἔχει.

κριθολογία(ἡ) πάπ. ἡ συλλογὴ, σὺλλεξις, μάζωμα τῆς κριθῆς.

κριθός-ὄν Ἐπιγρ. ἄμφ. ἐνν.: κήλη τῶν κριθῶν κοίλων.

κριθῆ ἰσόλ. δημ., ἰδ. κτ. πλθθ. κριθαία ὁ καρπός τῆς κριθῆς βλ. λ.: φάτος δὲν ἐπρόκοφαν τὰ κριθαία.

κριθισαίς-εως(ἡ) κ. μsn. κ. νεώτ. γαστραλογικὴ τοῦ Ἴππου πάθησις ἐμφανιζομένη σταν τρώγῃ λαϊμάργας μεγάλῃν ποσότητα κριθῆς: Ξεν.Ἰππ.4,2, Ἰππιατρ.8.

κριθίσιον(τῶ) ὕποκορ. τοῦ κριάρος, κριθαράκι, ἀφέψημα κριθῆς: Ἰππ.Γυν.Φύα.53' 2) ἐν τῶ πλθθ. ὀλίγα κριθαί: Ἄθην.5,214C.

κριθίζω τρέφω ζῶα κριθαίς, τὰ τογίζω με κριθαί: Βάβρ.76,2.
κριθικός-ή-όν ὁ συνιστάμενος ἐκ κριθῆς, κριθίνος, κριθαρένιος: Ἐπιγρ., Πάπ.
κριθίνος-η-ον(ν) κ. μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀπό κριθῆς παρεσκευασμένος, κριθαρένιος, κριθαρήσιος: Ἰππών.η. Ἀθην.7,304B καὶ κριθίνον κάλλινα δούλιον χόρτον, Πολυδ.8,34,9,15 ἐν μέσῳ τῆς οἰκίας ἐστάσαν πλήρησι οἴνου κριθίνου [ζύου], Πλούτ. 2,397A, Λουκ.Μακρὸ8,5, ΚΔ ἰω.6,9,3 ὅς ἔχει πέντε ἄρτους κριθίνους καὶ δύο ὄψαρια, Βαλοωρ. Ἀστραπ.43 τὸ κριθίνου τοῦ το φωμί· 2) κριθίνος Δημόσθενής μτγ. ἐπιώνυμον, παρατσούκλι τοῦ Δεινάρχου: Ἐρμωγ.18,2,11.
κριθίων [τὸ] ὑποκορ. τοῦ κριθῆ βλλ.: Λουκ. Ὀυν.17, Λόγγ.3,30.
κριθῶ-ώω [κριθῆ], μέλλ. -άσω ἐπὶ Ἰηπου, πάσχω ἐκ κριθιάσεως βλλ.: Ἀριστλ.Ζ1,6046,8· 2) κριθῶ βλλ.: Κλεάνθ.Στωικ.1,132, Βάβρ.62,2.
κριθίμιος [ὸ] τὸ κριθίμιον βλλ.: Ἡρωδιον.1,167.
κριθόγιτον Ἦσ. «ἀπόβριμα [πιθ. -κριμα] κριθῆς».
κριθοθεσία [ή] μν. ὡς τὸ αἰτοδεία, ἔλλειψις κριθῆς: Μιχ. Ἀκομ.2,43,4 (ἐκδ. Λάμπρ.).
κριθοόκανον Ἦσ. «ἀπέριμα μελονθῆ ὄμοιον».
κριθολογία [ή] [κριθῆ-λέγω = συλλέγω] συλλογὴ κριθῆς: Κωδ.Θεοδοσ.14,26,1.
κριθολόγος-ον ὁ συνάγων κριθάς π. Ὀπουπίτιος, ὁ ἐπὶ τῶν θυσιασθῶν, ὁ κομιζόμενος τὰς ἀπαρχάς: Πλούτ. Η8,2,292C· 2) δημ. τὸ ἄρσι κριθολόγος ὡς οὐσί, τὸ πτηνὸν συκοφάγος.
κριθολογῶ-έω μτγν. συλλέγω, ἄσυνάζω κριθάς: Πρόδρ. Ἐπιγρ.86,7.
κριθομαντεία [ή], δ.γρ. κριθομαντεία [τὸ] ἡ ἐκ τῶν κριθῶν ἐξαγωγή μαντευμάτων περὶ τοῦ μέλλοντος: Οἰνόμεν.Εὐσ.Εὐάγγ.Προπ.5,25.
κριθόμαντις-εως [ὸ] κ. μτγν. μάντις διὰ ρίψεως κριθῶν μαντευόμενος: Κλήμ. Ἀλ.Προτρ.10 ἀλευρομάντις ὄγων καὶ κριθομάντις, Σουιδ. ἐν λ. προφητεία.
κριθοπομπία [ή] ἡ ἀποστολὴ κριθῆς: Ἐρατ. Ἐπιγρ.η. Ἦσ. ἐν λ. ροίκου κριθοπομπία.
κριθοπυρον [τὸ] πάπ. τὸ ἐκ κριθῆς κοί σίτου μετγνα, σιμγός, σιμγάδι.
κριθοπυρός [ὸ] πάπ. εἶδος σιτηροῦ κατωτέρου ἐκ σποράς σίτου καὶ κριθῆς, ὁ σιμγός: ἀρτάβαι δ' κριθοπύρων.
κριθοπιλία [ὸ] κ. μν. κ. νεώτ. ὁ πωλὼν κριθάς: Ἰππιατρ.1.
κριθός [ὸ] δημ. μεγεθυντ. τοῦ κριθῆ, μεγάλος ἀπόρος κριθῆς.
κριθοτράγος-ον [τραγεῖν] ὁ τρώγων κριθάς, κριθοτράγος: Ἀριστοφ. Ὀρν.231 φάλα μυρία κριθοτράγων σπερμολόγων τὲ γένη.
κριθοφάγια [ή] μτγν. τὸ τρώγειν κριθάς, τὸ διαιτῆσθαι διὰ κριθῶν ὡς τιμωρία, ἐν χρ. π. τῷ ρωμαϊκῷ στρατῷ: Πολυδ.6,38,4 τοῦ δὲ παραδειγματισμοῦ τοῦ κατὰ τὴν κριθοφαγίαν ὁμοίως συμβαίνοντος.
κριθοφάγος-ον ὁ τρώγων κριθάς, διοιτώμενος διὰ κριθῶν: Δίαν Κ ἀπ.43,33 κριθοφάγοι ὄρυνθες, Σχόλ. Ἀριστοφ. Ὀρν.232.
κριθοφόρος-ον κ. νεώτ. ὁ φέρων, παράγων κριθῆν: Θεόφρ.Φ1,8,2 κριθοφόρος ἄριστη ἢ Ἄττικη, Στράβ.8,6,16 κριθοφόρος δὲ Ἰκανός.
κριθοφορῶ-έω μν. διὰ ρίψεως κριθῶν μαντεῖα τὰ ἀόηλα: Βολα.4,233.
κριθοφύλακία [ή] Ἦσ. «ἀρχή ἐπὶ τῆς ἐξαγωγῆς τῆς κριθῆς».
κριθῶ-ώω ἐπὶ Ἰηπου, τρέφομαι διὰ κριθῆς πολλῆς, σφιγνῶ ἐκ τῆς πολλῆς τροφῆς: Αἰσχ. Ἀγ.1641 κριθῶντα πῶλον, Σοφ.ἀπ.876 κριθῶσπις ὄνου.
κριθῶθης-ους-ες ὁ ὄμοιος κριθῶν κριθῆν, ὁ ἐκ

κριθῆς, κριθίνος, κριθαρένιος: Ἰππ.Δι.40 κριθῶθεις πτισάναι [ἴδη πτισάνη], ἀντιθ. χυλός.
κριθῶλεθρος-ον [κριθῆ-ὄλλυμι] ὁ τὰς κριθὰς καταστρέφων, ἐπὶ Ἰηπων ὅσοι καιτοὶ τρώγων πολλὴν κριθῆν δὲν παχύνονται: Φρύν.Σοφ.Παρ.79B.
κριθῶν Ἦσ. «ἐπώνυμον ἀνδροειδῶλου» [κῶδ. κριθῶν].
κρίκα Ἦσ. «κρίκος».
κρικαδίαν Ἦσ. «τὸ ἐναλλάξει τοὺς δακτύλους ὡσπερ κρίκος» [κῶδ. κρουκαρυβούς].
κρικαδίαν ἄνευ ἔργμ. αἰτ. ἐν.: Σχόλ. Ἰλ.Ψ 34.
κρικαρταίνοειδής-ους-ές νεώτ. ὁ ὁμοιάζων ἢ ἀνήκων εἰς τὸν κρικοειδῆ καὶ τὸν ἀρταίνοειδῆ χόνδρον τοῦ λάρυγγος.
κρίκα ἀόρ. β' τοῦ κρίζω βλλ.
κρικέλλα [ή] δημ. κ. κρικέλλι [τὸ] μέγας δακτύλιος, κρίκος, χαλκάς || φρ. εἶναι γιὰ τὴν κρικέλλα εἶναι παρὰφρων, τρελλός γιὰ δέσιμο.
κρικέλλιον [τὸ] μτγν., νεώτ. κ. δημ. τὸ ὑποκορ. τοῦ κρικέλλος, μικρὸς δακτύλιος, κρίκος: Ἀλέξ. Τραλλ.8,2 λαθῶν δακτύλιον σιδηρῶν ποιήσων γενεσθῆαι τὸ κρικέλλιον αὐτοῦ δικάτωνον.
κρικελλιῶτικο [τὸ] δημ. εἶδος κυνηγετικοῦ κυνός ράσας γκέκα.
κρικελλοειδής-ους-ές ὁ ὁμοιάζων, ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ κρίκου: ΚΠορφ.Θερ.28,5 κρικελλοειδῆς ψωμίον.
κρικελλός [ὸ] γλωσσ. κρίκος, κύκλος.
κρίκατ [τὸ, ἀκλ.] [ἴσχυλ.] νεώτ. ὑπαίθριος παιδιὰ μεταξὺ δύο ὁμάδων παιζομένη με ἀφαίραν καὶ ξυλίνους κοπάνους.
κρικηλασία [ή] [κρίκος - ἐλαύνω] μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἐλαύνειν κρίκον, εἶδος παιδίσ τῶν παιδῶν, δημ. στεφάνι, τσέρκι: Ἀντυλλ.π. Ὀρει8,6,26,1.
κρίκιον [τὸ] μτγν. κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ κρίκος βλλ.: ΨΧρυσ.8,908A καθάπερ γὰρ ἐν ἀλύσει χρυσῆ κρίκιος ἀλληλενδέτοις συμβεβλημένη ἐν τοῦ ἐνός κατέχηται, Μεθόδ.384H.
κρίκιπος μsn. κρίκιον βλλ.: ΨΚωδ.186,16.
κρίκόςεσμος [ὸ] νεώτ. ναυτ. σύνδεσμος χρησιμοποιοῦμενος κατὰ τὴν Ἰσχασιν ἀγκύρας, γιὰ τὸ δέσιμο τοῦ σολόγκου.
κρικοειδής-ους-ές κ. νεώτ. ὁ ἔχων σχῆμα κρίκου: Πλούτ. Η8,877E σχήματα ἀτόμων... μήτε ἀγκιστροειδῆ μήτε τριαινοειδῆ μήτε κρικοειδῆ, Γαλ.14,7,15,14 ἐκ χόνδρων οἷαν κρικοειδῶν ἢ κυκλοτερῶν.
κρικοθυρεοειδής-ους-ές νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κρικοειδῆ καὶ θυρεοειδῆ χόνδρον τοῦ λάρυγγος.
κρικοκερατοειδής-ους-ές ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κρικοειδῆ καὶ τὸς κερατοειδεῖς χόνδρους.
κρικοκοῦμαι-έομαι μτγν. σχηματίζομαι εἰς κρίκον, λαμβάνω τὸ σχῆμα κρίκου, δακτύλιου: Ἡρακλᾶς π. Ὀρει8,48,13,1.
κρίκος [ὸ] μτγν., μsn., νεώτ. κ. δημ., Ὀμ. τ. τοῦ κρίκος, δακτύλιος μεταλλικός ἔχων κυκλικὴν τομὴν, χαλκάς, κρικέλλα' εἶδ. π. Ὀμ. ὁ ἐπὶ τῆς ἐπιστηθίου σκευῆς τῶν Ἰηπων δι' ἧς προσέδεδον αὐτοὺς πρὸς ξυλίνον πάσσαλον ἰτὸν ἔστοροι τοῦ ρυμοῦ τῆς ἀμάξης: Ἰλ.Ω 272 ἐπὶ δὲ κρίκον ἔστορι βάλλον || τὸ κρικοειδῆς μέρος κλειδῶς, σφαιρίας κτλ.: Ἡρων Βελοπ.101,13, Ἀπολλδ.Δαμ.Πολιορκ.166,15, Πρόκλ. Ὑποτ.6,2· 2) μικραὶ ὀπαι ἐν τοῖς Ἰσίοις δι' ἃν διήρχοντο καὶ εὐστόνον τὰ σχοινία: Ἡρ.2,36 τῶν Ἰσίων τοὺς κρίκους καὶ τοὺς κάλους οἱ μετ' ἄλλοι ἐξέθεν προσδέουσι, Πολυδ.1,94· 3) δακτύλιος παραπετάσματος: Θεόφρ.Φ1 4,2,7, Ἰώσ.Α1 3,6,2· 4) δακτύλιος, δοχτυλιδὴ τῆς χειρὸς: Ἀριστλ. Πολιτ.1324b,14' || μερὸς δακτύλιου: Ἐπιγρ.· 5) κόσμημα τῆς ρινός,

έρριναν δακτυλίδιον: Σέξτ. Έμμ. Πυρρ. 3, 203. 6) φέλιον, βραχιόλι: Πλούτ. Διμ. 30 εν κριφ φσι κολίψω τὸ φάρμακον φυλάσσειν. 7) κρικος ἀλυσμας: αὐτ. 2, 304 B, 'Αλέξ. Άφρ. Πρ. 2, 67, 'Ιάμβλ. Μαθ. Έπιστ. 7. 8) ἀλυσιδωτός ὀπλιμός: 'Ιουλ. Λόγ. 37 D ἐκ κρικου λεπτοῦ πεποιημένα ὑφάσματα. 9) στεφάνη: 'Αντυλίμ. Όρειβ. 6, 26. 2. 10) νεώτ. μτφ. μέσον συνδέον ἀρρήκτως δύο τινά: 11) δημ. τὸ μηχανήμα κρέξ βλ. α., κ. κτ. ἐπέκτ. ὁ γρύλλος βλ. λ. 5'. 12) νεώτ. δακτύλιος ἐπιπέδος σχηματιζόμενος εἰς τὸν κορμὸν αὐξανόμενου δένδρου.

κρικοτραχειαικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κρικοεἶδη χόνδρον καὶ τὴν τραχεια.

κρικοῦμαι-δομαι παθ. ἀσφαλίζομαι διὰ κρικου, κύκλου: Στράβ. 17, 2, 3 ὀπλιζομαι δὲ καὶ τὰς γυναικας, ὧν αἱ πλείους κεκρικωται τὸ χεῖλος τοῦ στόματος χαλκῶ κρικῶ.

κρικώμα-ατος (ὸ) μσν. κρικός, κύκλος, κρικέλι: Εὐστ. 726, 16 πόρκις κρικώμα συνεκτικόν τοῦ ζώλου καὶ τῆς αἰχμῆς τοῦ δάρατος.

κρικώσις-εως (ἡ) μσν. τὸ ποιεῖν τὴν στοργύλον ὡς κρικόν, στοργύλωσις: 'Ηλιόδ. π. Όρειβ. 50, 11, 1.

κρικωτός-ή-όν μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων κρικους, ὁ ἐκ κρικῶν ἢ κύκλων συνιστάμενος, ἀλυσιδωτός, ἀγκιστροτός: Καρύστ. 7 φιλοτάπιδα ἔχοντι κρικωτῆν καθάπερ τοὺς στρωματαῖς εὐταλλῆ, Γελλ. 3, 10, 3, Γέμιν. 16, 10 κατασκευάζονται γὰρ αἱ κρικαὶ σφαιραὶ οὕτως, Πτολ. Γεωγρ. 7, 6, αὐτ. Μαθ. 1, 6, Σχόλ. Πτολ. 90 κρικωτός ἀστρολάβος, Εὐστ. 528, 26 θώρακος κρικωτό ἦται ἀλυσιδωτοῦ.

κρικμα-ατος (ὸ) (κριναί) μτγν., μσν. νεώτ. κ. δημ. ἀπόφασις, κρίσις: Χρυσ. Στωϊκ. 3, 58, Πολύβ. 24, 1, 12 τινες δ' ἔγκαλοῦντες τοὺς κριμασιν εἰς παραθεδραθευμένους, ΠΔ Ψαλμ. 118, 7, Άρρ. Έπικτ. 2, 15, 8. || μτ. ἔμπροσθ. διορ. [περὶ τινος]: Μάρκ. Αὐρ. 8, 47. 2) ἀπόφασις, κρίσις ἐπὶ φιλολογικῷ ἔργου: Φιλόδ. Ποιημ. 5, 23. 3) φήμισμα, ἀπόφασις συναλεύσεως: Διον. Άλ. Ρωμ. 4, 12 κριμα δῆμον, Πάπ. κριμα ἱερομνημόνων. 4) Πάπ. δικαστικὴ ἢ διαιτητῶν ἀπόφασις. 5) τιμωρία, ποινή: ΚΔ Μάρκ. 12, 40 οἱ κατεσθίνοντες τὰς οἰκίας τῶν χερῶν... οὗτοι λήφονταί χριστότερον κριμα. 6) ὄντικεμνονο κρισεως, λήπτημα: Αλογ. 397 οὐκ ἔδκριτον τὸ κριμα, ΠΔ Έξ. 18, 22 τὰ δὲ βραχέα τῶν κριμάτων κρινοῦσιν αὐτοί, ΚΔ Κορινθ. 1, 6, 7 ἤπτημα ἄμιν ἔστιν ὅτι κριματα ἔχετε μετ' ἑαυτῶν. 7) τὸ δικάζειν, κρίνειν τινά, κρίσις: ΚΔ 'Ιω. 9, 39 εἰς κριμα ἐγὼ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ἦλθον, ΚΔ Πράξ. 24, 25 καὶ τοῦ κριματος τοῦ μέλλοντος ἔσεσθαι. || μτ. γενικ. τῆς ποιητ. καταδικαστικῆς ἀπόφασις, καταδική: ΠΔ Δευτ. 21, 22 ἐάν δὲ γένηται ἐν τινι ἁμαρτίᾳ κριμα θανάτου. ὁ μτ. γενικ. τοῦ κριποῦ: ΚΔ Ρωμ. 2, 3 λογίζη δὲ... ὅτι σὺ ἐκφεύξῃ τὸ κριμα τοῦ θεοῦ. 8) μτγν. ἐγκλημα, ἐξήλοποιος πράξις: ΠΔ 18, 22 τὰ δὲ βραχέα τῶν κριμάτων κρινοῦσιν αὐτοί. 9) ὁδ. μτγν. ἐκκίλ., μσν., νεώτ. κ. δημ. κακὴ πράξις ἐπάγουσα φυκιδόν κολασμόν, ἀδικία ψυχοφόρος, ἁμαρτία: ΚΔ Τιμ. 1, 3, 6 ἴνα μὴ εἰς κριμα ἔμπεση τοῦ διαβόλου, Χατζόπ. Άπλ. Τρ. 12 σάν παλιὸ κριμα μὴ στιγμή τῆ θλίψη τῆς τινάζει, Παλαμ. Τάφ. 32, 4 ἡμιον ὁ ἔνοχος ἐγὼ μὲ τὸ μεγάλο κριμα, δ. τραγ. δὲν εἶναι κριμα ἢ ἀδικιο, δὲν εἶναι ἢ ἁμαρτία, ὅμ. τὸ φιλι δὲν εἶναι κριμα. || μσν. κ. δημ. τὸ σφάλλεσθαι πρὸς τινα, τὸ εὐρίσκεισθαι ἐν ἀδικίᾳ: Ερωτόκρ. Δ 408 ἢ εἰς κεινα ποῦ μοῦ μίλησας, κριμα μεγάλο ἔχεις, δ. διατ. πῶς συνοφελήθηκα μ' ἀγαπησιὰ θυμόσου, | κὶ δὲν συχνολογοφέραμε τὸ κριμα εἶναι δικό σου. 10) εἰδ. μτγν. κ. μσν. ἐκκίλ. ἢ τοῦ θεοῦ βουλή καὶ γνώμη, ἢ θεῖα ἀνερεύνητος βούλησις: ΠΔ Ψαλμ. 118, 7 ἐν τῷ μεμα-

θκίναμι με τὰ κριματα τῆς δικαιοσύνης σου, Άκολουθ. Μ Τετάρτ. Τροπ. Κασσιανῆς ἁμαρτιῶν μου τὸ πλήθη καὶ κριμάτων σου ἀδυσσῶς τίς ἐξιχνιάσει; φρ. ἐκκίλ. κριμασιν οἷς οἶδε Κύριος ἰτῆς φρ. ἐν μσν. κ. νεωτ. χρ. δηλοῦσης πολλάνκις κ. ἐνεκα ἁμαρτιῶν ἱκριμάτων ἄς ὁ Θεὸς γινώσκει. 11) δημ. ἐν φρ. συνεκδ. ἀτύχημα, ἀτύχη, διαμαρτία οἰνοεὶ τῆς τύχης: κριμα ποῦ χάθηκε, - κριμα ποῦ δὲν ἤρθε, - τί κριμα νὰ μὴ συναντηθῶμε ἢ, δ. τραγ. κριμα ἦταν ποῦ γέραςα, τὰ νιάτα μου δὲ γλέντησα. || ὁδ. κ. ὡς ἐπιφών. σχετλιασμοῦ: κριμα στὸν ἄνθρωπο, Σέξτ. Τραγ. ΚΚ 17, 26 καὶ λέει κριμα στοὺς κόπους.

κριματικός-ή-όν ὁ ἀνήκων, ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Κριμαίαν: κριματικός πόλεμος ἰὸ μεταξὺ Ρωσσίας καὶ Τουρκίας τῷ 1853-5).

κριματιζομαι δημ. μέσ., ἐν χρ. 18. κτ. μτχ. παρ. κ. κριματιζέμαι, ἁμαρτάνω, σφάλλομαι, ὑποπίπτω εἰς ἁμαρτίαν, κολάζομαι: Πολίτ. Έκλ. Τραγ. 261 ποῦ πάς, ἁμαρτωλῆ, ποῦ πάς, κριματιζόμεν, Θεοτ. Κ Κατάδ. 80 καὶ δὲν ἀπῆγε κριματισμένος στὸν ἄλλον κόσμον.

κριματιστής (ὸ) δημ. ὁ ἐπιρροίπων εἰς τινα κριμα, μομφῆν, ὁ φέκτης: Παλαμ. Τρισεύχ. 26 καὶ ὁσος ὁ κομφησ νὰ εἶναι γύρω μου κριματιστής, ἐγὼ δὲν εἶμαι φταίστρα.

κριματίας κ. κριματίας (ὸ) ἄρτος παρεσκευασμένος ἐκ χονδρῶς ἡλεσμένων κριθῶν ἢ ζειῶν: Άρχεστρ. π. Άθην. 3, 112B κόλληξ θεσσαλικῆς σοῖ ὑπαρχέτω, ὃν καλέουσι κίνοι κριματιαν.

κριμνήσις 'Ἡσ. ἐπικακοῦσιν εἶδος.

κριμνήτης ἄρτος (ὸ) ὁ ἄρτος ὁ πεποιημένος ἐκ κριματος, ὁ κατωτέρας ποιότητος ἄρτος: 'Ιστροκλ. π. Άθην. 14, 646A ἐκριμνήτης πλακοῦς ποῖος διὰ κριμῶν γινόμενος.

κριμνον (τὸ) κ. μτγν. κ. κριμνον χονδρῶς ἡλεσμένοι κριθαὶ ἢ ζεῖαι: 'Ἰνν. 40, 38 κριμνον τὰ τοῖς ἀλίφτοις ἐμπερόμενα τῆς πεφρωμένης κριθῆς μόρια μεγάλα, διαπεφουδία δηλονότι τὴν ἐν τῇ μᾶλη κατεργασίαν ἀκριβῆ: Άριστλ. Ζ1 501B, 31, Καλλ. ἀπ. 205 κριμνον κυκεῶνος ἀποστάζοντος ἔραος. || Διοσκ. 2, 12 ἐτὸ ἀδρότερον τῆ κατεργασίᾳ τοῦ ἀλεύρου, γινόμενον ἐκ τε ζεῖας καὶ πυροῦ, ἐξ οὗ ὁ πόλτος γίνεται: Πάπ. 2) ἄρτος ἐκ τοιούτου ἀλεύρου: ΑΠ 6, 302 αὐτάρκης ὁ πρέσβυς ἔχειν ἄλα καὶ δύο κριμνα, Βάδρ. 108, 9. 3) κτ. πλῆθ. φιλία ἄρτου πρὸς καθαρισμόν τῶν χερῶν κατὰ τὰ δεῖπνα, ἀπομαγαδάλια: 'Ἡρώνδ. 6, 6 τὰ κριμν' ἀμιβρεῖς, Λυκοφρ. 607 καὶ κριμνα χερῶν κἀπιδῶρπιον τρύφος μάξις σπάσονται.

κριμνος (ὸ) μτγν. κ. μσν. πορφυροῦν τὴ χροῶμα: Πάπ.

κριμνός 'Ἡσ. ἐκριμνοῦς' λευκὸς τινας βοτάνου.

κριμνωτός-ου-ες ὁ ὁμοιος πρὸς χονδρὸν ἀλεύρον, εἰδ. ἐπὶ τῶν καθιζημάτων τῶν ὀδῶν: 'Ἰνν. Άφ. 7, 31 κριμνωδης ἑλλέβροσ, Άριστφ. Νεφ. 965 καὶ κριμνωδὴ κατανήσοι, Σέξτ. Έμμ. Πυρρ. 1, 130.

κριμοφόρος [πθ. κριμοφόρος] Έπιγρ. δοχεῖον προωρισμένον δι' ἱερὰς κριβάς.

κρινάκι (ὸ) δημ. ὄνομα διαφόρων αἰδῶν τοῦ φυτοῦ στεφροβεργίας: Παλαμ. Παράκ. 17 καὶ εἶναι σάν τὰ κρινάκια στὴν ὄγρην ἄμμαυδιά.

κρινάνθημαν (ὸ) τὸ εὐαεῖζων τὸ ἐπίστεγον, φυτὸν τῆς τᾶξ, τῶν σαρκοφυλλωδῶν φυόμενον ἐπὶ τῶν στεγνῶν τῶν οἰκιάν: 'Ἰνν. Γυν. Φύσ. 32. 2) τὸ φυτὸν ἡμεροκαλλῆς βλ. α.: Ψάδιοσκ. 3, 122.

κρινάλειον (τὸ) μσν. ἔλαιον ἐκ κριῶν: Όρνεοσόφ. 250.

κρινῆ 'Ἡσ. ἐκνίδη.

κρίνινος-ή-ον ὁ ἐκ κρίνων παρεσκευασμένος: Πολύβ. 3, 4, 2 ἡλεφοντο κρινίνω μτφ ἰδ. γρ. κροκίω, Γαλ. 11, 872 κρινίνον ἔλαιον. || τὸ οὐδ. κρινινον ὡς οἶα. -ἔνν. μύρον): Πάπ.

κρίνιον νεώτ. κυφέλη, ἰδ. σφηκῶν, δ σφηκῶν, ἢ σφηκί, τὸ ἀνθρώπινον: Κορ.*Ατ.4,258.

κρινοδάκτυλος-ον νεώτ., δημ. κ.-δάκτυλος ὁ ἔχων δακτύλους μακροῦς, στενοῦς εἰς τὸ ἄκρον καὶ λευκοῦς ὡς ὁ κρίνος: Σολωμ.*Ἐθν.*Ἰμν.83,3 κρινοδάκτυλος παρθένε, ὅπου κάνουνε χορῶ.

κρινοσιδή-ου-ές κ. νεώτ. ὁ πρὸς κρίνον ὁμοίος: Διοσκ.3,128.

κρινόεις-εντος ἰδί ὄνομα ἐνός τῶν ἰδωίων Δακτύλων: Σχόλ.Ἰλ.Χ 391 ἰδαίοι δάκτυλοι ὧν ἓνα κρινόεντά φασιν* 2) κ. ἐπιθ. -εις-εσσα-εν ὁ ὁμοίος πρὸς κρίνον κατὰ τὸ χρῶμα, ἦτοι λευκός: Ἰπιγρ. κρινόεις κεραυνός ἰάμφ.].

κρινόλευκος-η-ο δημ. ὁ λευκός ὡς κρίνον: Μάλαι.Συμπρ.54 κρινόλευκο χερσάκι, Ξενοπλ.Ζοκ.Μαντ.74 τὸ κρινόλευκο καὶ παροῦλό προσωπάκι.

κρινολίαν ἰτῷ ἰγαλλ.ἰνεώτ. ἄλλοτε ἐν χρ. εὐρέια γυναικία ἐσθής, φούστα φέρονται ἐσθωθεν ἐλάσματα ἐκ χάλυβος ἢ ὀστού φορέονται, ἵνα κρατῆται ἐν διευρύνσει.

κρινολούλουδο ἰτῷ δημ. τὸ λουλούδι, τὸ ἄνθος τοῦ κρίνου: Παλαμ.Παράκ.125 πῶς ξανοίγεται σάν κρινολούλουδο.

κρινόμυρον (τῷ) μγν. τὸ κρίνιον βλλ. μύρον: Γολ.19,71.

κρίνο(v) ἰτῷ κ. νεώτ. κ. δημ. ἐν τῷ πληθ. ἐτεροίκ., τ. κρίνεα, ὄστ. κρίνεσιν, τὸ φυτὸν κρίνον τὸ πάλλευκον· νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἴκου. τῶν λειριοειδῶν περιλαμβάνον πόας πολυτεῖς, Βολβορρίζους, ὧν εἶδη εἶναι κρίνον τὸ πάλλευκον κ. κρίνον τὸ χαλκηδόνιον φυτὰ κοσμητικὰ καὶ ἔχοντα ἀνήθη εὐσμία* ἢ ὄμ. τὸ ἄνθος τῶν διαφόρων εἰδῶν τοῦ κρίνου: Ἦρ.2,92 φῦται ἐν τῷ ὕδατι κρίνεα πολλαῖ, Ἄριστφ.Νεφ.911 κρίνεα στεφανοῖς, Θεόφρ.Φι.6,63, Θεόκρ.Ιι,56,ΚΔ Ματθ.6,28 καταμάθετε τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ, Παλαμ.Παθ.Κρυφομ. τὰ κρίνα τοῦ φθινόπωρου τὰ πιὸ μευστικὰ, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 26,3 πού τῃ ράντιζαν σάν κρίνα ὁ ἀφροῖ* ἢ κρίνον πορφυροῦν τὸ νῦν κρίνον τὸ χαλκηδόνιον: Θεόφρ.Φι.6,63* ἢ παροιμ. κρίνου γυμνότερος ἐπὶ ἐντελέως γυμνοῦ ἀνθρώπου: Ἰουλ.Λόγ.181C* ἢ ὄθ. κ. ἐπὶ πτωχοῦ: Πολυδ.6,197* ἢ ἐν χρ. ὡς σύμβολον τοῦ θανάτου: Δίφιλ.98 ἢ κολοκύνθη ἢ κρίνον ἰζαντανὸν ἢ πεθαμένον* 2) φευδοκύμας βλλ. ὁ εὐπρηπής: Ἦρ.2,92* 3) εἶδος χορικῆς ὀρχήσεως: Ἀπολλφ.2* 4) εἶδος ἄρτου: Ἀθην.3,114F καὶ μελιτοπιτταν καὶ κρίνον* 5) ἀρχιτεκτονικὸν τὸ κόσμημα: Ἰπιγρ.

κρίνος ἰδί δημ. τὸ φυτὸν καὶ τὸ ἄνθος κρίνον βλλ.: Σολωμ.ἀπ.4,4 καὶ ῥόδο μέσα μου πολὺ, κρίνος πολὺς ἀνθίζει, Βολαωρ.Φωτ.2,150 χνούδι παρθένου κρίνου, Πάλομ.Μ Ψυχ.53 κρίνος ἀνθεῖ με χάρη μυστική* 2) κρίνος ἄγριος τὸ φυτὸν ὀρνιθόγαλον τὸ σκιαδιοφόρον* ἢ κρίνος ἄσπρος τὸ φυτὸν καὶ τὸ ἄνθος ἴρις ἢ φλωρεντιανὴ καὶ λείριον τὸ πάλλευκον καὶ παγκράτιον τὸ παραθαλάσσιον* ἢ κρίνος γαλάσιος ἴρις ἢ γερμανικὸς κ. κρίνος κίτρινος ἴρις ἢ Ἄττικὴ καὶ ἴρις ἢ φευδοκύμας* ἢ κρίνος τῆς θαλάσσης ἢ κρίνος τοῦ Δαλφροῦ τὸ φυτὸν καὶ τὸ ἄνθος παγκράτιον τὸ παραθαλάσσιον.

κρινοστάφανος-ον μγν. ὁ ἐστεμμένος διὰ κρίνων: Αὐστ.Ἐπιστ.8,14.

κρινόχρους-ου-ου-ου-ου ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ κρίνου: Ἰω.Χρυσ.6,713C ὄφρατος ἔχων ἠπλωμένας ὑπὸ κρινόχρῳ μετώπῳ.

κρίνω κ. μον. νεώτ. κ. δημ. ἐπ. γ' ὑποτ. κρίνησι, εὐκτ. κρίνοιμι, μέλλ. κρίνω, ἐπ. κρίνωμι (ἰσα-), ἄφρ. ἐκρίνα, παρακ. κέκρινα (Ἰλάτ.Νόμ.734C), ὄπερ.συν. ἐλλέπει, μέσ. μέλλ. κρινοῦμαι ἰεῦρ. Μῆδ.609)* κ. ἐν. παθ. σημ. Ἰπλατ.Γοργ.521E], ἄφρ

ἐκρίνασιν, παθ. μέλλ. κριθήσομαι, ὄφρ. ἐκρίθην, δημ. ἐκρίθηκα, ἐπ. εὐκτ. κρινθεῖτε ἰδία-: Ἰλ.Γ 102], ἐπ.μτχ. κρινθείς, Ἰλ.Ν 129; Ὀδ.Θ 48], παρακ. κέκριμι ἰπινδ.Ο 2,30], ἄφρφ. κέκρισθαι ἰάπο-: Πλάτ. Μέν.75C], αἰολ. κρίνω, ἄφρ. ἐκρίνω, θεσσα.ἐνεστ. ἄφρφ. κρενωμένω, χωρίζω, ὀποχωρίζω, ξεδιαλέγω: Ἰλ.Ε 501 ὅτε ξανθὴ Δημήτηρ κρίνη ἐπίγειομένων ἀνέμων καρπὸν τε καὶ ἄχνας, αὐτ.Β 362 κρίν' ἄνδρας κατὰ φύλα, κατὰ φρήτρας, αὐτ.Π 199, Ἐμπ.154] ἠλιος ἦώ καὶ δῦσιν ἐκρίνω, Πλάτ. Θεαιτ.150B τὸ κρίνετο τὸ ἀληθές τε καὶ μὴ, Ξεν. Ἀπομν.3,1,9 ὥστε αὐτοὺς ἂν ἡμᾶς δεοὶ τοὺς τε ἀγαθοὺς καὶ τοὺς κακοὺς κρίνει* ἢ κ. μέσ.: Παρμ.8,55 ἀντία δ' ἐκρίναντο δέμας καὶ σήματα ἔθεντο χωρὶς ἀπ' ἀλλήλων* 2] ἐκλέγω, διολέγω, ξεχωρίζω: Ἰλ.Α 309 ἔς δ' ἐρέτας ἐκρίνω ἐπικοισιν, αὐτ.Ζ 188, Ὀδ.Δ 666 κρίνας τ' ἀνὰ δῆμον ἀρίστους, Ἦρ.6,129 τὸν κρίνοι ἐκ πάντων, Ἀισχ. Ἐμ.487 κρίνασα δ' ἀσπών τὰ βέλτιστα, Σοφ.ΟΚ 641 τόδ' ἠδύ, τούτων, Οἰδίπους, διδοῖμι σοι κρίναντι χρῆσθαι* ἢ κ. ὡς μέσ.: Ἰλ.Ι 521 ἄνδρας δεῖ λίσσεσθαι ἐπιπροέηκεν ἀρίστους κατὰ ἄσπ' Ἀχαϊκόν* 3] παθ. διακρίνομαι, ξεχωρίζομαι: Ὀδ.Ω 507 ἦδη μὲν τόδε γ' εἴσεαι αὐτὸς ἐπελθῶν, ἀνδρῶν μαρναμένων ἵνα τε κρίναντο ἀριστοῖ* ὄμ. διακρίνομαι ἐπὶ τι: Πινδ.Ν 7,7 καὶ παῖς ὁ Θεαρίωνος ἀρετὰ κριθεῖς, Λεωνίδ.Ταρ.ἐν ΑΠ 9, 42 ἀσπίδα κεκριμένην ὕδατι καὶ πολέμῳ* ἢ ὄθ. ἢ μτχ. κριθεῖς κ. κεκριμένους ἐκλεκτοῦς, διαλεγμένους: Ἰλ.Κ 417, Ὀδ.Ν 182 Ποσειδάωνι δε ταύρους δῶδεκα κεκριμένους ἰερεύσομεν, αὐτ.Π 248 δῶμα καὶ πενήτηνα κοῦροι κεκριμένοι* 4] ὄθ. προκρίνω, προτιμῶ: Ἀισχ. Ἀγ.47] κρίνω δ' ἀφθονοῦ δλοσιν, Σοφ.Τρ.724 τὴν δ' ἔλαπιδ' οὐ χρῆ τῆς τύχης κρίνειν πάρος, Εὐρ.Τρ.928, Πλάτ.Πολ.399B κρινόντες τὸν Ἀπόλλων. πρὸ τοῦ Μαρσῦον, Μέν.ἐν Φιλαδέλφ.5* 5] σχηματίζω, διατυπῶ γνώμην, ἐκφέρω κρίσιν: Ἄριστφ.ἀπ.473 ἀκουσον. . . καὶ κρίνον, Φερεκρ.96, Δημ.564 πρὸς ἑμαυτὸν κρίνον, ΚΔ Ἰω.3,30 καθὼς ἀκούω, κρίνω, - ἀκούσε καὶ κρίνε, - κρίνε καὶ ἀποφάσεις, - ἐάν κρινώμεν ἀπὸ τὰς συνεπειᾶς. . . - δὲν κρίνει ὀρθῶς, - κρίνει μεροληπτικῶς* ἢ ὄμ. κρίνει τι ὡς πρὸς τι: Δημ.564 θεάσασθ' ὅς δικαίως αὐτὸν ἐξετάσω, πρὸς ἑμαυτὸν κρίνων ἰσημητιζῶν γνώμην περὶ αὐτοῦ ἐκ τοῦ ἑαυτοῦ μου, Ἰσοκρ.4, 76 οὐδὲ πρὸς ἀργύριον τὴν εὐδαιμονίαν ἐκρίνον* κ. παθ.: Μέν.691 ἐνόημα καιρῶ κρινεται, - αὐ πράξεις κρινονται ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα τῶν* 6] ἀποφαινομαι ὡς πρὸς τι, φρονῶ, νομίζω περὶ τινος: Ἦρ.1,30 κοῖη δὲ κρίνεις Τέλλον εἶναι ὀλιθώτατον*, Ἀισχ.Χο.903 κρίνω σέ νικᾶν, Σοφ.ΟΚ 34 ἀνδρῶν δὲ πρῶτων. . . κρινόντες, Εὐρ.ἀπ.271, Πλάτ.Πολ.578B ταῦτα. . . ἀποβλέψας τὴν γε πόλιν τῶν πόλεων ἀθλιωτάτην ἐκρίνας, ΚΔ Πρ.16,18 ἢ κερκατά με πιστὴν τῷ Κυρίῳ εἶναι, Ἐρωτόκρ.1,958 κρίνω νὰ μὴ εὐρίσκειται κισιάμ ἄλλα νὰ σοῦ μοιάξῃ εἰς ὁμορφίαν καὶ φρόνησιν, - ἐκρίναν τὸ ἔργον τοῦ ὡς τὸ καλύτερον ὄλων* ὄμ. κρίνω ἐκ τινος: Φίλημ.228 ἐκ τῶν λόγων μὴ κρίνε. . . σοφόν, - ἐξ ἰδίων κρίνει τὰ ἀλλότρια* κ. παθ.: Σοφ.Φιλ.1345 Ἐλλήνων ἓνα κριθέντ' ἀριστον, τὸ δρᾶμα τοῦ ἐκρίθη εὐμενέστατα ἀπὸ τῆς κοινῆς γνώμης, - ἢ ἐπέμβασις τοῦ ἐκρίθη διαμενῶν* 7] ἐρμηνεύω, ἐξηγῶ: Ἦρ.1,120 ἐκάλεσε τοὺς αὐτοῦ τῶν μάγων οἱ τὸ ἐνύπνιον οἱ ταῦτη ἐκρίναν, Ἀισχ.Πρ.485 κᾶκίνα πρῶτος ἐξ ὀνειράτων ἄ χρῆ ὕπαρ γενέσθαι* ἢ κ. ἐν τῷ μέσ. τ.: Ἰλ.Ε 150 ὁ γέρας ἐκρίνατ' ὀνειρούς* 8] ἐκφέρω κρίσιν, διατηρητικὴν ἀπόφασιν περὶ τινος, ὡς περὶ ἔριδος, δίκης, γῶγνος* κ. μτ. συστ. αἰτ.: Ἰλ.Π 387 οἱ βίη ἐν

ἀγορῆ σκολιάς κρίνωσι θέμιστος, Ὁδ.Μ 440 κρίνω νεικα πολλὰ δικαζομένω αἰζῶν, αὐτ.Σ 264, Ἦρ.2,129 δικας δὲ σοφί πάντων βασιλέων δικαστάτα κρίνειν, Αἰσχ.Εὐμ.682 πρῶτας δικας κρίνοντας αἵματος, Πλάτ.Πολ.360β τὴν δὲ κρίσι . . οἰοί τ' ἐσόμθα κρίναι ὀρθῶς, Θεουκ.1, 87 κρίνοισι γὰρ βοῆ καὶ οὐ φήψω, Ἰσοκρ.14,10 καὶ πῶς ποτὲ τὸ δικασιν κρίνοντες; ὄμ. κρίνω περὶ τίνος; Πλάτ.Ἀπολ.35D καὶ ὕμιν ὀριζέπω καὶ τῷ θεῷ κρίναι περὶ ἐμοῦ, Ἀριστλ.Ρητ.1391b,9' κ. παθ. : Αἰσχ.Εὐμ.677 μὲν δ' ἀκούσαι πῶς ἄγων κριθῆσεται, αὐτ.741, - τὰ ἔργα ἐκρίθησαν ἀπὸ τῶν εἰδικωτέρους αἰσθητικούς, - οἱ ἄθληται ἀζήτησαν νὰ κριθοῦν ἀπὸ τῶν καλυτέρους διαιτητῆς; 9) ἀποφασίζω νὰ πράξω τι, μτ. ἀπαρφ. : ΚΔΤιτ.3,12 ἐκεῖ γὰρ κέκρικα παραγεμισαί, αὐτ.Κορ.1,2,2 οὐ γὰρ ἔκρινα τοῦ εἰδέναι τι ἐν ὕμιν εἰμὴ . . || ὄδ. κ. παθ. : Πίνδ.Ν 4,2 πόνω κεκριμένων [ἀποφασισμένων] 10) ἀποφασιστικῶς ἐπιθῶ ἐπὶ τίνος, κανονίζω, ρυθμιζῶ, διῶ ὀριστικῶν, θετικῶν τροπῆν, ἔκδασιν εἰς τι : Πίνδ.Ν 5,40 πότμος δὲ κρίνει συγγενῆς ἔργων περὶ πάντων, - ἡ τύχη συχνότατα κρίνει τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἀνθρωπίνων ἐνεργειῶν, - ὁ σμερινὸς ἄγων θὰ κρίνη τὴν τύχην τοῦ πρωταθλήματος; κ. παθ. : Ξεν.ΚΠ 3,3,19 αἰ μάχαι κρίνονται μάλλον ταῖς φυχαῖς ἢ ταῖς τῶν σωμάτων βύμασι, Πaus. 7,13,1 καὶ ὁ μὲν ἐν Μακεδονίᾳ πόλεμος ἐβλεπεν ὡς ῥῆστα κατὰ τὸ ἐπιτηδεύοντα Ῥωμαῖοι κριθῆσθαι, -διὰ τῆς ἐξέδοσι τῆς Ἀμερικῆς εἰς τὸν παγκόσμιον πόλεμον ἐκρίθη ἡ ὑπὲρ τῶν συμμάχων ἔκδασις αὐτοῦ, - σήμερα κρίνεται ἡ τύχη μου - ἡ θέσις μου - τὸ μέλλον μου' 11) ὄδ. κ. ἐπὶ Ιατρ. σημ. φέρω εἰς κρίσιμον σημεῖον : Ἰνπ. Ἀφ.5,22 τὸ θερμὸν φίλιόν ἐστι καὶ κρίνω, Γαλ. Φυσ.Δυν.1,13' || κ. παθ. ἐπὶ νόσου : Διόδ.Σ 19, 24 τοῦ πάθους κριθέντος; || ὄμ. παθ. κ. ἐπὶ τοῦ νοσοῦντος προσώπου, ἔρχομαι εἰς κρίσιμον κατάστασις : Ἰνπ.Ἐπιδ.1,15 ἐκρίθη εἰκοστάτος' 12) ὑποβάλλω εἰς ἀνάκρισιν, ἐξετάζω, ἐρωτῶ : Σοφ.Ἄντ.399 τὴνδ' αὐτός, ὡς θέλει, λαθῶν καὶ κρίνε καξέλεγχ', αὐτ.Τρ.125 αὐτὸν . . ἵπας λέως κρίνει παραστάς, αὐτ.Ἠλ.1445' 13) ἐγκαλῶ, κατηγορῶ, φέρω εἰς δίκην, δικάζω : Δημ.26 δταν μὲν εἰς τὰ πράγματα ἀποβλέψητε φαυλῶς ἔχοντα, τοὺς ἐφεστέγκτος κρίνετε' || κ. μτ. αἰτ. τῆς κρινόμενης πράξεως : Λυκοῦργ.113 κρίνετεν τινὰ προδοσίας, Ἰσοκρ.15,129, Πλούτ.Καισ.4 Δολοδέελλαν ἔκρινε κακώσεως ἐπαρχίας; || κ. παθ. φέρομαι εἰς δίκην, δικάζομαι : Θεουκ.3,57 νῦν δὲ θανάτου δίκην κρίνεσθαι, Δημ.53 τρίς κρίνεται παρ' ὕμιν περὶ θανάτου, οὐτ.135, Λυσ.27,3' || ὁ κεκριμένος ὁ κατηγορούμενος : Αἰσχιν.2,159' 14) κ. ἐν τῇ εἰδ. ἐκκλ. ἐν. δικάζω : ΚΔ Πέτρ.1, 4,5 κρίναι ζώντας καὶ νεκρούς, Μηνσι.11,4 Σταυροθ. ὡς κριτὸν σὲ στήσαντες ἐπὶ βήματος τὸν νεκρὸς κρίνοντα καὶ τοὺς ζώντας; κ. παθ. : ΚΔ Κορ.1,11,32 κρινόμενοι δὲ ὑπὸ Κυρίου' 15) καταδικάζω : Δημ.413 οὐ μόνον κρίνετε τοῦτους σήμερον ἀλλὰ καὶ . . ΚΔ Μοθ.7,1 μὴ κρίνετε, ἴνα καὶ κριθῆτε; κ. παθ. : αὐτ.53 ὥστε τὸν στρατηγῶν ἕκαστος δις καὶ τρίς κρίνεται παρ' ὕμιν περὶ θανάτου' 16) ὄμ. βασανίζω, παιδεύω, τυραννῶ : Ἐρωτόκρ.1,197 μετὰστρεφε τὸ λογισμὸν ἐτοῦτο ποῦ σὲ κρίνει, αὐτ.3,1, ὁ διστ. σὸν τύραννον με τυραννεῖς καὶ σὸν κριτῆς με κρίνει; 17) τὸ μέσ. κρίνομαι ἀμύλλωμαι, συναγωνίζομαι, μετρίεμαι : ἰκ.Β 385 ὡς κη πανημέριον σταγερῶ κρίνωμαθ' Ἄρρι, αὐτ.Σ 209, Ὁδ.Π 269 μνηστήρι καὶ ἡμῖν . . μένος κρίνηται Ἄρρος Ἰεῦστ. ὅτε συμμεικτῆς πολέμου γένηται, τότε γὰρ διακρίνεται τὸ τῶν μερῶν μένος!' 18) γν. φιλονικῶ,

ἐρίζω, μάχομαι : Ἦρ.3,120 κρινομένω δὲ περὶ ἀρετῆς, Ἀριστφ.Νεφ.66 τέως μὲν οὖν ἐκρίνωμαθ', Εὐρ.Μῆδ.609 ὡς οὐ κρίνοῦμαι τῶνδὲ σοὶ τὰ πλείονα.
κρινῶν-ἄνος (ὁ) νεῦτ. τόπος κατάφυτος ἐκ κρίνων; παρλ. ροδῶν.
κρινωνιά (ἡ) ὁ κρινῶν βλ.λ. : Θεοφρ.Φ1 2,21 βοδωνιά δὲ καὶ κρινωνιά κατακοπέντων τῶν καυλῶν φύεται, ὡσπερ καὶ ἡ ἀγρωσιτίς.
κρινωτός-ἡ-ὄν μτγν. ὁ διὰ κρίνων κεκοσμημένος : Ἀριστ.Ε 68 **κρινωταὶ** κεφαλαῖδες.
κριός (ὁ) ὄμρ. ἀντὶ κίρος βλ.λ. : Πολυδ.4,196.
κριοβόλιον [τὸ] Ἐπιγρ. βυσία κριού' 2) ἐν τῷ πληθ. ἐφηθικὸν ἀγώνισμα καθ' ὃ συναλαμβάνετο καὶ ἐθυσίαζετο κριός.
κριοβόλος-ον Ἐπιγρ. ὁ φονεύων, ὁ βυσιάζων κριῶν : κριοβόλος τελετὴ ἱτο κριοβόλιον βλ.λ.11].
κρινονανθῆ-οὐς (ὁ) μαν. ὄν. τροχίσκου, παστίλιας, χαπισοῦ : Πολλ.Αἰγ.4,41, αὐτ.7,12.
κριοδόχη (ἡ) μτγν. πλάσιον πολιορκητικοῦ κριού : Ἀθῆν.Μηχ.6 ἐπὶ δὲ τοῦ ἐπικεφάλου καὶ τῆς κριοδόχης πλῆγνται θωράκιοι.
κριοειδίης-οὐς-ἔς ὁ ὄμοιος πρὸς κριῶν : Σουιδ. ἐν λ. κριός.
κριόθεος (ὁ) μτγν. τὸ ἀμμωνιακὸν βλ.λ. : Ψ Διοσκ.3,84.
κριόκερας-ατος [τὸ] νεῦτ. παλαιόζωολ. γένος ἐκλείφοντα ζῶων ἀνήκον εἰς τὰ ἀμμωνιοειδῆ κεφαλόποδα μαλάκια.
κριοκέρατος-ον μτγν. ὁ ἔχων κέρατα κριού : ΨΚαλλισθ.1,8 κριοκέρατος θεός.
κριοκέφαλος-ον μτγν. ὁ ἔχων κεφαλὴν κριού : Ἀθανάσι.1,9 κριοκέφαλος Ἄμμων, Φίλιππ. Θεσ.32,254' 2) νεῦτ. ζῶολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τετραμερῶν ἐκ τῶν κερραμβυκιδῶν ἢ μακροκέρων.
κριοκοπέ-ω μτγν. μάχομαι διὰ πολιορκητικοῦ κριού : Πολυδ.1,42,9 τοὺς δὲ λοιποὺς πάντα διὰ κριοκοπεῖν ἐνεχείρησαν, Ἀππ.Μιθρ.36, Ἀθῆν. Μηχ.14,11, Ἀπολλδ.Δαμ.Πολιορκ.143,7.
κριομαχία (ἡ) μτγν. ἡ διὰ πολιορκητικοῦ κριού μάχη, ἐπιθεσις κατὰ φουρίου : Γέλλ.Ἄττ.Νύκτ.13, 22,4 ἰδ.γρ. ἀντὶ σισαμαχίαι.
κριομάχῳ-ἔω μτγν. μάχομαι διὰ πολιορκητικοῦ κριού : Ἀπολλδ.Δαμ.Πολιορκ.185,14.
κριομορφος-ον μτγν. ὁ ἔχων ὄφιν, μορφήν ἢ σχῆμα κριού, ἐπὶ νηός, κριοπρόσωπος βλ.λ.2) : Σχόλ.Ἀπολλ.Ρ 1,256 ἐπὶ κριομάρφου νηός.
κριομορφῆς (ὁ) μαν. δ.τ. τοῦ κριομῆξος βλ.λ.1) : Πρῶδρ. Ἀμάραντ.434 τὸν ὑπὲρ τὰ ὄδοκοντα Στρατοκλέα λέγεις τὸν κριομῆξην.
κριομῆξος-ον [μῆξι] μτγν. ὁ ὄμοιος πρὸς κριομῆξον κριῶν, μζάρης; || μτφ. ὡς σκαπτ. ἐπιθ. μαρῶς, ἡλιθίος : Κερκ.15.
κριοπρόσωπος-ον κ. μτγν. ὁ ἔχων πρόσωπον κριού : Ἦρ.2,42 κριοπρόσωπον τὸ Διὸς τῶγαλμα ποιοῖσι Ἀλγῆτιοι, Λοκκ.Θα.14 κριοπρόσωπος Ζεὺς; 2) ἐπὶ νηός ἢ ἢ πρῶρα καταλήγει εἰς μορφήν κριού : Νύμφ.18 κριοπρόσωπος ναῦς.
κριοπρῶρος-ον ὁ κριοπρόσωπος βλ.λ.2) : Σχόλ. Πλάτ.Μενέ.243Α κριοπρῶρον πλοῖον, Σχόλ.Ἀπολλ. Ρ 2,168 κριοπρῶρον σκάφος.
κριός (ὁ) τὸ ἄρρεν πρόβατον καὶ εἰδ. ὁ ἐπιθήτωρ, τὸ κριάρι; Ὁδ.1447 κριὸν πέπον, Ἦρ.2,42 κριῶν ἐκδέραντα προσχέσθαι τε τὴν κεφαλὴν, αὐτ.4,192 καὶ κριὸ ἀγριοι; || παροιμ. κριός τροφεῖα ἀπέταισεν (ἐπὶ ἀχαριστοῦ, διότι ὁ κριός κερατίζει τοὺς βρέφαντας αὐτοῦ), Ζηνὸδ.4,63, Ἦσ., Σουιδ. ὄμ. κριὸν διακνῶνα (ἐπὶ παροχῆς διακονίας, ἢτοι ἐξυπηρετήσεως πινος εἰς ἀχαριστοῦν : Σουιδ., Ἦσ. : || Κριός τίπλον ποιήματος τοῦ Σιμων. συντεθέντος εἰς τὴν τύχην τοῦ Κριού Αἰγιήτου :

'Αριστφ.Νεφ.1356 **ἔσαι** Σικωνίδου μέλος, τὸν Κριόν, ὡς ἐπέβη ἰπῶς ἐκουρευθῆ'. 2) μτφ. κρίς, μτ. τῆς λ. πολιορκητικός ἢ ἀνευ, πολεμικὸν μηχανῆμα πρὸς κατακρήμνισιν τῶν τεχνῶν τῶν προσβαλλομένων πόλεων, ἀποτελούμενον ἐκ πελωρίας δοκοῦ εἰς ἣς τὸ ἄκρον προσημῶζετο μεταλλικός ὄγκος ἔχων σχῆμα παρεμφερές πρὸς κεφαλὴν κριού: Ξεν.Κ17,4, ὁ δὲ Κύρος μηχανὰς ἐποίητο καὶ κριούς, Πολύβ.1,48,9 καὶ τὰ στήθη τῶν κριῶν ὑπὸ τοῦ πυρός ἀχρειώθηναί, 'Αθῆν.Μηχ.14,1, 'ἰώσ.Π1,37,19'. 3) ἀστερισμός τοῦ Κριού ὁ πρῶτος τῶν ἀστερισμῶν τοῦ ζῳδιακοῦ κύκλου: Εὐδόξ.π. 'Ἰνπαρχ.1,2,13, Εὐκλ.Φαιν.Ὀμ., 'Αριστ. 238, 'ἰώσ.Α1,3,10,5'. 4) ὄν. θαλασσίον τινὸς τέρατος, κήτους: Αἰλ.Ζ1,9,49, αὐτ.15,2, 'Ὀμπ. 'Αλ.1,372' || κ. εἶδος διθύρου μαλακοστράκου: 'Ἠγῆσ.36 ἰκῶδ.Α 'Αθῆν. κρείοις'. 5) εἶδος ὁ κοιλίας τοῦ κορινθιακοῦ κιονοκράνου, καθὸ συνεστραμμένος ὡς τὸ κέρασ τοῦ κριού: Πολύδ.1,83'. 6) τμήμα ἢ εἶδος ὀρθεντικοῦ αὐστήματος (ὀμφ.σσμ.1: 'Ἐπιγρ.' 7) μία τῶν ποικιλιῶν τοῦ ἐρεθιδίου: Θεόδωρ.Φ1 8,5,1'. 8) νεώτ. μία τῶν κινήσεων ἐν τῇ πάλῃ'. 9) νεώτ. φυσ. μηχανήμα πρὸς ἐνύψωσιν ὕδατος ὑπὲρ τὸ ἐπίπεδον τῆς δεξαμενῆς ἐν ἣ εὐρίσκειται' || μηχανολογ. κτήνημα τοῦ κριού ἐξ ἀποτόμου ἐπιστροφῆς τοῦ διαχειτουμένου ὕδατος διάρρηξις τῶν σωλήνων.

κριβάταις-ως ἴη ἰμγν. ἢ κριοδόχη, Ξυλίνη συσκευὴ ὑποστρεφίζουσα τὸν πολιορκητικὸν κριόν βλ.λ.2: Φιλ.Μηχ.Βελον.92,19.

κριόσφιγξ-ιγος (ἴη) νεώτ. ἢ ἔχουσα κριοσχημὸν κεφαλὴν σφίγγε, ὡς αἱ ἐν Κερνὰκ τῆς Αἰγύπτου.

κριοθάλας (ὀ) ἰπάν. ὁ θάλαμον ἱεροῦς κριούς.

κριοφάρος-ον μτγν. ὁ ἐσθίων κριούς: 'Ἡσ. «θεός τις, ᾧ κριοί θύονται».

κριοφόρος-ον μτγν. ὁ φέρων πολιορκητικὸν κριόν: Φιλ.Μηχ.Βελον.99,44 κριοφόροι χελεύωναι, 'Αθῆν.Μηχ.8,14, 'Απολλῶ.Δαμ. 'Πολιορκ.138,18, δι'ὀδ.Σ 20,48 καὶ χελεύωνας δύο κριοφόρους, αὐτ.20,91, 'Αππ.Λιβ.98 κριοφόροι μηχαναί, 'Ανών.π.Σουῖδ. ἐν λ. προαπρεικτός: 2) ὁ φέρων ἐπ' αὐτοῦ κριόν, ἐπίθ. τοῦ 'Ερμού: Πουσ.9,22,1.

κρισταλας-αον ὁ ἐκ ἢ ὁ τῆς Κρήσις: 'Ηρ.8,32 τὴν ὑπὲρ τοῦ Κρισταίου πεδίου οἰκμμένην.

κρισταί 'Ἡσ. «εὐζέεις ἱππικαί».

κρισταρχία (ἴη) νεώτ. τὸ τοῦ φιλοσόφου Καντίου σύστημα τὸ πραγματευόμενον περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ τοῦ κύρους τῆς γνώσεως.

κρισμοί(ν) (τό) δημ. ἢ ὑπὸ κρίσιν ὑπόθεσις, διαφορὰ δικαστικῆς-φύσεως: Πασπάτ.Χιακ.Γλωσας. 201 πᾶνε στὸν καθῆ... ἴντα 'ναὶ τὸ κρισμὸν αας. **κρισμός(η-οί(ν))** (κρίσις) κ. μτγν. νεώτ. κ. δημ. ὁ τῆς κρίσεως, ἀποφασιστικός, ὁ τὸ τέλος πράξεως ἐπιφέρων, ὄθ. ἐπικίνδυνος: 'Ἰππ. 'Αφορ.7,85 **κρίσμος** ἡμέρα (ἴη καθ' ἣν ἐπέρχεται κρίσις ἀσθενοῦς τινοῦ, 'Αριστλ.Φυσ.230b,5,Μέν.890 **κρίσμος** γάρ αὐτὴ γίνεται ἰῆ ἐβδόμη ἡμέρα). 'Αγαθ.ἐν ΑΠ 11,382,11 κρ- φάσα, 'Ἰππ. 'Επίδ.1,7 ἐν κρίσμοις, - ἢ κατάστασις τοῦ ἀσθενοῦς εἶναι κρίσμοις, - κρίσιμη στιγμή' κ. συγκρ.: 'Ἰππ.Διαίτ.23.

κρισμαθῆς-πτος (ἴη) νεώτ. τὸ νὰ εἶναι τὴ εἰς κρίσμον, εἰς ἀποφασιστικὴν ἢ ἐπικίνδυνον φάσιν, περιόδον, καμνήν.

κρισμίως ἐπίθρ. κ. μτγν. κατὰ τρόπον κρίσιμον βλ.λ.: 'Ἰππ.80F τὰ ἐν φρίκῃσι ἅμα ἰδῶσασατα κρισμῶς, Γαλ.4,495,3.

κρισιολογία (ἴη) μτγν. δίκη, κρίσις, κρισολογία κ. Κατ. 'Αστρλ.Κ 814,130 (πληθ.1).

κρίσις-εως (ἴη) κ. μσν., νεώτ., δημ. κρίσις, δημ.πληθ. κρίσις κ. -άδες, δικάρισις, διοικητισμός: Μέλιος.72 κ- τοῦ πλέω καὶ τοῦ μὴ πλέω, 'Αριστλ. ΗΝ 1165a,34 κ- τῶν ὁμοιογενῶν, τῶν διαφερόν-

των' || ἐν τῇ λογ. ἢ διανοητικῇ ἐνέργεια ἢ διὰ τῆς συγκρίσεως προσδιορίζουσα τὴν λογικὴν σχέσιν δύο ἐνοιῶν, ἐνοῦσα ἢ ἀποχωρίζουσα αὐτάς ἀπ' ἀλλήλων: κρίσις καταφακτικαί - διαζευκτικαί' 2) γεν. ἢ διανοητικῇ ἐνέργεια ἢ διὰ τῆς ἐκτιμήσεως τῶν προσώπων ἢ τῶν πραγμάτων ἐξάγουσα καὶ διατυποῦσα λογικὰ συμπεράσματα, ἐκφράσις γνώμης, ἀπόφασις: 'Ηρ.3,34 ἔσθη τε ταῦτα ἀκούσας ὁ Καυδύσις καὶ ἐπίαινε τὴν Κροίσου κρίσιν, Αἰσχ. 'Αγ.1288 ἐν θεῶν κρίσει, 'Ἰππ. 'Ὀρκ1 κατὰ δύναντιν καὶ κρίσιν ἐμήν, Σοφ. ΟΤ 501 κρίσις οὐκ ἀληθής, Στωϊκ.1,50 κρίσις διημαρτημένη, ΚΔ 'ἰω.8,16 ἢ κρίσις ἢ ἐμὴ ἀληθῆς ἐστίν, - κατ' ἀγαθὴν κρίσιν' || ὄμ. μτ. γενικ. τοῦ προσ. ἢ τοῦ πράγμ. ἀπόφασις περὶ φίνος, ὡς πρὸς τι: 'Ηρ.6,131 ἄμφι μὴ κρίσι τῶν μνηστήρων ταῦτα ἐγένετο, Πίνδ.Ο 3,21 καὶ μεγάλων ἀέθλων ἀγῶν κρισίν, αὐτ.Ν 10,23,Πλάτ.Πολ.620B φυχῆν... Αἰαντος... μεμνημένην τῆς τῶν δῶλων κρίσεως [τῆς περὶ τῶν δῶλων ἀποφάσεως], 'Ερωτόκρ.3,1172 νὰ τὸν εὐρήθ κὶ ἀπάνω ντου κρισὴν πρικιὰ νὰ κάμῃ' || ὄμ. ἢ διατύπωσις ἀναλυτικῆς γνώμης περὶ πίνος: ἐδημοσιουθήσων εὐμενεῖς κρίσεις περὶ τοῦ ἔργου του' 3) ἢ νοητικὴ ἰκανότης τοῦ κρινεῖν, τοῦ σχηματίζειν καὶ διατυποῦν τὴν περὶ τῶν προσώπων ἢ τῶν πραγμάτων γνώμην: Πλούτ. 'Ηθ.79F περὶ κρίσεις καὶ συνηγορίας καὶ ἀρχάς, -ἀνθρώπου χωρὶς κρισίν, - ἔχει ἀγαθὴν κρίσιν' 4) ἢ πράξις τοῦ κρινεῖν, τοῦ δικάζειν, ἢ δίκη ἢ δικαστικὴ γνωμοδότησις: Θουκ.1,131 καὶ καθ' ἑσπίν αὐτῶν ἐς κρίσιν τοῖς βουλευμένοις περὶ αὐτῶν ἐλέγγειν, 'Αντιφ.4,4,2 οὐδὲν ἄν τῆς ὑμετέρας κρίσεως ἔδει, Λυσ.13,35, Πλάτ.Νόμ.856C εἰς κρίσιν ἄγων τὸν ἐπιβουλεύοντα, Δημ.555 καὶ ὑποσχόντα κρισίν περὶ ὧν ἂν τις ἐγκαλέσῃ, ΚΔ Ματῆ.23,23 καὶ ἀφῆκατε τὰ βαρύτερα τοῦ νόμου, τὴν κρίσιν καὶ τὸν ἔλεον' κ. ἐπὶ τῆς θείας δίκης: αὐτ.Μάρκ.3,29 ἀλλ' ἐνοχός ἐστιν αἰωνίου κρίσεως, αὐτ.Ματῆ.23,23, Μηναι.3,2 Παναγία, πρόφρασσον ἐν ἡμέρα τῆς κρίσεως' || ὄθ. κ. δημ. βάσανος, τυραννία: 'Ερωτόκρ.1,880 τοῦ λάφρωνε τὴν κρίσιν, Πολίτ. 'Εκλ.Τραγ.27,42 καὶ κάνουμι κρίσάδες ἢ καὶ τυραννῶν τὰί Χρισθιανούς' 5) ἐρις, φιλονικία: 'Ηρ.5,5 κρίσις γίνεται μεγάλη... περὶ τοῦδ, αὐτ.7,26' 6) ἄμλλα, συναγωνισμός: Σοφ.Τρ.266 καὶ τῶσιν κρισίν, αὐτ. 'Ηλ.684 δρόμον... οὐ πρώτη κρίσις, 'Αριστφ. Βάτρ.779 κρισίν ποιεῖν ὀπότερος εἶη τὴν τέχνην σοφώτερος, Πλάτ.Πολ.379B θεῶν ἐριν τε καὶ κρίσιν' 7) τὸ ἀποτέλεσμα, ἢ ἐκβασίς πράγματός τινος: Θουκ.1,23 τὸ Μηδικόν... ταχέων τὴν κρίσιν ἔσχεν, Δημ.244 ἐν τοῖς πεπολιτευμένοις τὴν κρίσιν εἶναι νομιζῶ, Πολύβ.1,59,11' 8) ὄθ. κ. νεώτ., δημ. -ἢ ἄποφασιστικὴ τροπὴ, κρίσμος φάσις, κυρίως ἀναφορ. πρὸς νόσον: 'Ἰππ.Κρις.34 κρίσις ζῦντομος ἐπὶ τὸ κἄκιον, Γαλ.9,550' || παροξυσμός, διαταραχὴ: νευρικὴ - ἐπιληπτικὴ κρίσις, - τὸν ἐπίσασε ἢ κρίσιν' 9) νεώτ. κ. δημ. περίοδος ἀνωμάλου καταστάσεως, δυσχεροῦς, κινδυνώδους ἐκτροπῆς ἀπὸ τῶν κοινῶν, ὁμάλων συνθηκῶν τοῦ βίου: ὁικονομικὴ - ἠθικὴ κρίσις, - τὸ νόμισμα διέρχεται κρίσιν' || ἀπουρητικὴ κρίσις ἰεπὶ ἀδυναμίας σχηματισμοῦ κυβερνήσεως).

κρισμιον 'Ἡσ. «φυλάκιον».

κρισολόγημα (τό) δημ. κρίσις, δίκη, δικαστικός ἀγών, διαδικασία.

κρισολογία (ἴη) δημ. κ. -ιά ἢ κρισιολογία, τὸ κρισιολογία βλ.λ.

κρισολογομαί-έμοιαι μσν., δημ. -ιέμοιαι διατελώ ἐν δίκῃ πρὸς τινα, διεζέγω δικαστικὸν ἀγῶνα κατὰ τινας: Κτισάρ.Δαμ.ἐν Σαθ.3,52 ἀρχισαν... νὰ κρισολογοῦνται καὶ νὰ ὑβρίζωνται.

κρίσιον [τό] τὸ φυτὸν κάρδος ὁ πυκνοκέφαλος, γαιθουράκαθο ἢ γουραόγκαθο : Διοσκ.4,118.
κρισσακάθων-ωνος [ἰ] μιν. ὁ πάσων ἐκ κρισσοκλήης τὸν ὄρχων, ἐπὶ Ἰππῶν : Ἰππιατρ.14.
κρισσός [ἰ] μιν, κ. μιν. ὁ κρισσός βλ. : Ἀνδρέας λ. Διοσκ.4,118, Ἰππιατρ.54,6 κρισσοκάθωνες Ἰππιοί λέγονται οἱ κατά τῶν διδύμων κρισσώδους ἡγούσιν' 2) Ἦσ. εἴ ἔν τῆς θρυσί γινόμενῃ διάφωσις, ὅθεν ρεεὶ ὁ ἴξος, ἢ ἔν τοῖς ἄρθροισι διάφωσις σκληρὰ καὶ δὲ ὠδὴξ.
κρισσώδης-ους-ες μιν, ἀπ. τ. ἀντὶ κρισσώδης βλ. λ. : Γαλλ.19,123, Ἦσ. ἐν λ. βάλαι [κῶδ κρισσ-ι].
κρίτανο (τό) δημ. τὸ φυτὸν κριθμον, ἄ. κριθῆνο.
κρίτανος Ἦσ. ἐτέρμινθος.
κριτήρ-ηρος [ἰ] μιν. ὁ κριτής : Ἐπιγρ. 2) ἐρμηνευτὴς ὄνειρον, ὄνειροκριτής : Νικόλ. Δαμ.66,97.
κριτήριον (τό) [κριτής] κ. μιν., μιν., νεώτ. κ. δημ. μέσον πρὸς κρίσιν ἢ δοκιμῆν, μέτρον ἢ γνώμην, εἶδ. ἐν ἀναφ. πρὸς τὴν διάνοιαν, Πλάτ.Θεαίτ.178B ἔων αὐτῶν τὸ κριτήριον ἐν αὐτῷ, αὐτ. Πολ.582A, Πλούτ. Ἠθ.448B, Ἀριστλ. Μετοφ.1063a,3 τὸ αἰσθητήριον καὶ κριτήριον τῶν . . χυμῶν, Πρόλ. Ἐπικ.Ἐπιστ.1,5U [πληθ.], αὐτ. Δόξ.24' ἢ γεν. ὁ ἄν ὄργανον, μέσον κρίσεως, ὁ πρὸς κρίσιν, ἐκτιμησιον καὶ ἀπόφασιν χρησιμεύων : Ζήν.Κ.1,26 χρόνου εἶναι μέτρον καὶ κριτήριον τῶν χρόνων ἢ περὶ κριτηρίου τίτλος ἔργων τῶ Ἐπικούρου [Διογ.Λ.10,27], Ποσειδωνίου [Διοκλ.Π.Διογ.Λ.7,54], Πτολεμαίου 2) εἶδ.δικαστήριον : Πλάτ.Νόμ.767B, Πολύβ.9,33,12 κοινὸν ἐκ πάντων . . κριτήριον, Πλάτ., ΚΑΚερσιθ.1,6,2 ἀνάξιοι ἔστε κριτηρίων ἐλαχίστων, Ἐπιγρ., Σέργ.Μακρ.ἐν Σάβ.3,247 αἰροῦτο . . τὴν ἐπὶ τοῦ τοιούτου κριτηρίου διαδικασίαν' κ. δημ. ὁ τόπος ἐνθα ἔδρευε κριτήριον, δικαστήριον : Παυσ.2,20,7 ἐκ πάντων τὸ ὀπισθεν καὶ ἐς τὸδε κριτήριον ὀνομάζουσι' 3) Δικαστικὴ ἀπόφασις : Ἐπιγρ. 4) μιν., μιν. κ. δημ. τὸ οὐδ. κριτήριον [ν], ἰδ. κτ. πληθ. κριτήρια βάσανα, βασιανιστήρια : ΚΔ Ἰακ.2,6 καὶ αὐτοὶ ἔλλουσι ἡμᾶς εἰς κριτήρια, Ἐρωτόκρ.4,421 πληγῆς θανάτου, βάσανα, πάθη, κριτήρια δῶσ' μου.
κριτής (ἰ) [κρινῶ] κ. μιν., νεώτ. κ. δημ., ποι. κλητ. κ. κριτή Ἰππῶν.118], ὁ κατ' ἴδιαν κρίσιν, ἐκτίμησιν ἀποφαινόμενος περὶ τινος, ὁ κρίνων καὶ ἀποφασίζων ἐπὶ τινος, δὲ. κ. ὁ διαιτητής, ἐν διαστολῇ πρὸς τὸν δικαστὴν τὸν συμφώνως τῷ νόμῳ ἀποφαινόμενος, δικάζοντα : ἐν χρ. ἐν ἀνάφ. πρὸς τοὺς ποιητικούς ἀγῶνας : Σχόλ.εἰς Αἰσχίν.3,233 ἐκαταχρηστικός λέγει τὸν δικαστὴν κριτής γὰρ ὁ κρίνων τοὺς τραγῶδους, καὶ τοὺς ἄλλους ἐπὶ σινηγῆς : Ἐπίχ.229 ἐν πέντε κριτῶν γούνασι κείηται, Ἀριστῶ.Νεφ.115 τοὺς κριτὰς ἀκερδανοσίην, ἦν τὴ τόνδε τὸν χορὸν ὠφελέωσ' ἐκ τῶν δικαίων, αὐτ. Αχ.1224, Ἀνδοκ.4,21, Πλάτ.Νόμ.2,659 οὐτε γὰρ παρὰ θεάτρου δεῖ τὸν γε ἀληθῆ κριτὴν κρίνειν μανθάνοντα καὶ ἐκπληττόμενον ἀπὸ τοῦ θορυβοῦ τῶν πολλῶν, Αἰσχίν.3,232 τοὺς μὲν κριτὰς τοὺς ἐκ τῶν Διονυσίων, εἰ μὴ δικαίως τοὺς κυκλίους χοροὺς κρίνωσι, ζημιῶται ἴσημο. τῆς λ. κριτής ρητορικῶς ἐν τῇ σμ. τὸ δικαστής, βλ. ἀντ. σχολῆι' ἢ ὁμ. σπαν. π. ρητ. ἀντὶ τοῦ δικαστῆς : Δημᾶδ.3' ἢ γεν. ὁ κρίνων καὶ ἐκφραζόμενος περὶ τινος, ὁ κατ' ἴδιαν γνώμην ἀποφαινόμενος, ὁ ἐκτιμητής κατὰ κρίσιν πράγματος ἢ γεγονότος : Αἰσχ.Ἰκ.397 οὐκ εὐκρίτων τὸ κρίμα' μὴ μ' αἰροῦ κριτὴν, Ἠρ.3,160 Ζωπιῶν δὲ οὐδῆς ἀγαθοεργίην Περσῶν ὑπερεβάλετο παρὰ Δαρείω κριτῆ, Θουκ.1,20 τὴν λεγομένην μὴ κακοῦς κριτὰς, ΚΔ Λουκ.11,19 διὰ τοῦτο αὐτοὶ κριταὶ αὐθιμὸν ἔσονται' ἢ μιν. ἐκώλ., μιν., νεώτ. κ. δημ. συνήθεστα. ἐπὶ τοῦ θεοῦ κρί-

νοντος κατὰ τὰς βουλὰς αὐτοῦ καὶ ἀμείβοντος ἢ κολάζοντος : αὐτ.Πράξ.10,42,αὐτ.Τιμ.2,4,8 ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος . . ὃν ἀποδοῖσι μοι ὁ Κύριος . . ὁ δικαίος κριτής, Ἀκούλου.ΜΣαββ.Στάσ.1,57 ὁ κριτής ὡς κριτὰς πρὸ Πιλάτου κριτῶν' πρὸλ. δικαιοκριτής κ. φρ. ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως' ἢ μτ. ἐμπροθ. γενικ. [περὶ] ἐν τῇ γεν. σμ. : Λουσ.16,21 ἔτερον περὶ αὐτῶν κριταὶ εἰσιν, Πλάτ.Φιλ.65A ἢ νεώτ. ὁμ. μτ. ἐμπροθ. διορ. ἢ μτ. γενικ. ἢ ἐπὶ τῆς προκυφάσεως διαφωνίας κριταί- πᾶς ἀμερόληπτος κριτής τῆς καταστάσεως ἢ μιν. δημ. ἀντὶ τοῦ δικαστῆς : δ, δίσι. σάν τύρανους μὲ τυραννεῖς καὶ σάν κριτής μὲ κρίνει' ἢ ἐνυπνίων κριτής = ἐξηγητής ὄνειρον, ὄνειροκριτής : Αἰσχ. Πέρσ.226' 2) φρ. λαμβάνειν κριτὴν ἔχειν ὑποστηρικτὴν, ὑπερασπιστὴν : Ἀριστλ.Ψυχ.405b,8 πάντα τὰ στοιχεῖα κριτὴν εἰληφῶ, αὐτ.Πολ.137a,42' 3) ἐν ΠΔ π. Ἰουδαίους αἰρετοὺς ἠγεμῶν, κυβερνητῆς : ΠΔ Κριτ.2,16 καὶ ἠγειρε κύριος κριτὰς' ἐν τῷ πληθ. Κριταὶ τίτλος ἔργου τῆς ΠΔ' 4) πάπ. ὁ κατὰ νόμον ἀρμόδιος δικαστής, ἐν φρ. κριτής θεοῦ [μὲν δάτωι] 5) Ἐπιγρ. ὁ ἐκ συμφωνίας τῶν διαφερομένων ὀρισθεῖς, προκρίθεις δικαστῆς ἐν φρ. ἐπιλεκτός κριτής [μὲν δα electus] 6) π. Βυζαντ. ἀξιωματοῦχος διαιτητής ἢ ἐπιτηρητής τῆς τάξεως ἀναλόγως τοῦ κτ. γενικ. συνεκφ. προσδ. : κριτής τοῦ Ἰπποδρόμου, -κριτής τοῦ βήλου, -κριτής τοῦ δημοσίου κ. ἄ. 7) Ἦσ. «κριτὰς ὀδόντας» πρὸλ. κριτῆρ.
κριτῆξ μιν. μιμοῦμαι τὸ ὄφος τοῦ Κριπίου : Φιλῶδ.Σοφ.1,16,2, αὐτ.2,1,14 κριτῆξουσα ἡχῶ.
κριτικὸς-ή-όν κ. μιν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τὴν δύναμιν ἢ τὴν ἰδιότητα τοῦ κρίνειν, διακρίνειν : Ἀριστλ.Α'Υατ.99b,35 δύναμις σύμφυτος κριτικῆ, Ποσειδ.1,4 οὐκ ἔχει ὅτινα κριτικὴν πρὸς τὸ φθῶν, Φιλῶδ.Μουσ.9Κ αἰσθητικῆς κριτικαί, Ἀριστλ.Ψυχ.432a,16 τὸ κριτικὸν ἢ δύνاميς τοῦ διακρίνειν' ἢ ὁμ.μτ.γενικ. Ἀριστλ.Αἰσθ.442b,17 ἢ γεδοῖς τῶν σχημάτων κριτικωτάτη, Θεόφρ.Αἰσθ.43' ἢ ἐπὶ πρσο. : Ἀριστλ.ΖΜ39a,9 (τὸν ὄλων πεπαιδευμένον) περὶ πάντων ὡς εἰσὶν κριτικὸν τινὰ νομίζομεν εἶναι' ἢ ὁ μετὰ κρίσεως ἐξετάζων π. καὶ ἐκφάρα μιν περὶ αὐτοῦ εἶδ. ἐν φιλολογ. ζητήμασι, γραμματικῶς : Πλάτ.ἈΕ.366B, Φιλῶδ. Ποιημ.5,24, Στράβ.9,1,10, Δίων Χρ.53,1 τῶν ὑστερον γραμματικῶν κληθέντων πρότερον δὲ κριτικῶν ἢ ἐπὶ τοῦ Κράτητος : Ἀθῶν.11,490B Κράτης δὲ ὁ κριτικός σφετερισόμενος αὐτῆς τὴν δόξαν ὡς ἴδιον ἐκφέρει τὸν λόγον' ἢ κ. ὡς ἀντίθ. τοῦ γραμματικῶς : Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.1,79' ἢ τίτλος ἔργου τοῦ Γαληνοῦ [ἰδ.816λ.17] ἢ πρὸς τοὺς κριτικοὺς τίτλος ἔργου τοῦ Χρῆστ.Στωικ.29' ἢ νεώτ. τὸ ἄρσ. κριτικός ὡς οὐδ. δ. ἐσολογούμενος εἰς τὴν λογοτεχνικὴν ἢ καλλιτεχνικὴν κριτικὴν : κριτικὸς τοῦ θεάτρου' ἢ κριτικὴ ἰσὴν. τῆχην τοῦ ἔργου τῶν κριτικῶν, ἀντίθ. γραμματικῆ : Ταυρίσκ. π.2,ξέτ.Ἐμπ.Μαθ.1,248 Ταυρίσκους γούν ὁ Κράτητος ἀκούστικῶς ὡσπερ αἱ ἄλλαι κριτικοί, ὑπετάσσων τῆ κριτικῆ τῆν γραμματικῆν, πρὸλ.Σχόλ. Διον.Θρ.3E' 2) κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κρίσιν ἢ εἰς κριτὴν βλ. λ. : κριτικὴ μελέτη, - κριτικὴ κωβερῶσα [ἢ εὐκόλος παροχὴ πίστεως εἰς ξένας βρεβαδικῶς ἀνευ ἐλέγχου], - κριτικός νόος' 3) κριτικός βλ. λ. : Φιλ.1,45' πρὸλ.Πλούτ. Ἠθ.134F ἀκριβῆς καὶ τεταγμένος τινὰς ἐκ περιόδου κριτικός ἐμβάλλοντας, ἢ κριτικὴ περίοδος τῆς γυναικῶς [ἢ κριτικός ἡλικία] 4) ὁ τῶν κριτῶν, δικαστῶν' ἀρχὴ κριτικὴ τὸ ἀξίωμα ἢ ὑπόκρισμα τῶν κριτῶν, ἀντίθ. ἀρχὴ βουλευτικῆ : Ἀριστλ.Πολιτ.1275b,19.
κριτικῶς ἐπίρρ. μιν., μιν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον κριτικῶν : Ἀρτεμίδ.Δολογ.Προοίμ.4 κριτικῶς εἶχε

των τοιοῦτων, Γαλ.4,365,3 ὅσα κριτικῶς ἢ φύσις εἰωθεν ἐργάζεσθαι· 2) κρισίμως: Γαλ.Χρ.Μορ.17,2. **κριτής-ιδος** (ἡ) μγν., θηλ. τοῦ κριτῆς βλ.λ.: Ἀλέξ. Ἄφρ.Ψυχ.2,156 ἢ γὰρ φαντασία κριτής τῶν κατ' ἀρετὴν πράξεων.

κριτός-ή-όν (κρίνω) διακεχωρισμένος, ἐκλεκτός, ἀρίστος: Ἰλ.Η 434 ὄμψι πυρὴν κριτὸς ἄγρετο λαός Ἀχαιῶν, Ὁδ.Θ 258· 2) ἐκλεκτός, ἐξευχός: Πίνδ.Π 4,50 κριτὸν εὐρήσει γυναικῶν ἐν λέχεσιν γένος, Σοφ.Τρ.27, αὐτ.245 κριτὴ δαμαλις. **κρίτρον** (τὸ) νεώτ. συνηθ. κτ. πληθ. κρίτρα (τὰ) τὰ καταβαλλόμενα ἔξοδα διὰ τὴν λογοτεχνικὴν ἢ καλλιτεχνικὴν ἀπόφασιν εἰς τὸν ἢ τοὺς κριτάς, ἰδ. ὑπὸ τῶν συμμετεχόντων εἰς διαγωνισμὸν.

κριῶ-ῶν, μτχ. παθ. παρακ. κεκρίσμενον· τὸ εἰς σχῆμα κριοῦ ποιεῖσθαι· Ἰσ. ἐν λ. Γαλλίμ.

κριώδης-ους μγν. ὁ ὄμοιος πρὸς κριόν: Φίλ.1,113,18 τὸ κριώδες οὖν καὶ ὀρμητικὸν καὶ ἄκριτον ἐν ἦν ἐστὶ τὸ ἐριστικὸν εἶδος, **κριώμα-ατος** (τὸ) ὁ κριός βλ.λ.2) κ. 5) Ἰσ. Ἀπολλδ. Δαμ.Πολιορκ.139,1 [ἀμφ.]· 2) κριός βλ.λ.61, εἰδος πλοίου: Ἀκύλ.Πά'1εζ.40,14.

κριώδης-όν μσν. ὁ κριοπρόσωπος βλ.λ.: Φάτ.151· 2) ὁ κριός βλ.λ.8) : Πάπ.

κριός ἀντὶ κρέας, κρητ. ἐν γενικ. τοῦ κρέας βλ.λ. **κροάζω** νεώτ. ἀντὶ κροαίνω βλ.λ.

κροαίνω κ. μγν., μσν. κ. νεώτ. ἐν χρ. μ. κτ. μτχ. ἐνεστ. ἐπὶ Ἰππου, κροῦω, κτυπῶ, ἀνασκάπτω τὸ ἔσφαος διὰ τῶν δαλῶν: Ἰλ.Ζ 507 θείη πεδίοιο κροαίνων ἰὸ σχολ. ἀπορρίπτει τὴν ἐρημνείαν «ἐπιθυμῶν» ἦν ἔδωκεν ὁ Ἀρχιλ.176· πρβλ. κροαίνω), Ὀππ.Κυν.1,279 κροαίνοντες πεδίοισιν, Φιλόστρ.Εκκ.1,30· 2) μτφ. ἐπὶ ρητοροδιδασκάλου, μετονεύζοντα στομφώδεις λέξεις: αὐτ. ἐν Σοφ. 125,7· 3) κροῦω διὰ πλήκτρον, κίθαρωδῶ: Ἄνακρέωντ.58,6 πλήκτρον λιγυρὸν μέλας κροαίνων.

κροάσμα-ατος (τὸ) νεώτ. ἡ κραυγὴ τῶν κροάκων: Ραγκ. Ἀλ.1,67 τὸν κάτοικον τῶν λάκκων τὸ κροάσμα ζυγνᾶ.

κρόβαλος Ἰσ. « ὁ μάλῶς τῶν παιδῶν, καὶ οἱ τριῆς τῶν αἰδῶων».

κροβάντιον αὐτ. «πολίον».

κροικητής (τὸ) νεώτ. ὀρυκτόν. ἔνυδρον ὀρυκτὸν ἀποτελοῦν διπλοῦν θεϊκὸν ὄλας τοῦ χαλκοῦ καὶ τοῦ νατρίου.

κροιάς μγν. κ. μσν. Ἰσ. «νοσώδης, ἀσθενής»: 2) κολοβός: Θεογώνστ.Καν.21, Ἐπιγρ. ἐάν τις τῶν λίθων ἔχει ἰσιεῖ τι κροϊόν, ὁμ. ἐγκολλᾶν τῶν λίθων τὰ κροιά.

κροιά ἑτεροκόλ. ἐν. αἰτ. τοῦ κρόκη βλ.λ.

κροκάλη (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ. κροκί βλ.λ.3) : Θεοδωρίδ. ΑΠ 7,479· ἢ νεώτ. χάλιξ ἀπεστρογγυλωμένος καὶ εὐρισκόμενος εἰς τὰς θαλάσσας, ποταμούς ἢ λίμνας, βότσαλο· ἢ ἐν τῷ πληθ. ἀμμώδης αἰγιαλάς Εὐστ.855,51 «τὰς κροκάς, ὁ ἐστὶ τὰς αἰγιαλίτιδας ἀμμουσ, αἰ λέγονται καὶ κροκάλαι»: Εὐρ.ΙΑ 211 παρά τε κροκάλαις δρόμον ἔχοντα, Διοκλ.ΑΠ 6,176 δεικνυθῶλε τοῦτω δὲ παρ' ἠϊόνων κροκάλαισιν.

κροκάλις-ιδος (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων λεπιδόπτερον τῆς οἰκογεν. τῶν φαλακιδῶν.

κροκάλων Ἰσ. «τὸ πανούργον παιδίον».

κροκαλοπαγής-ους-ές νεώτ. ὁ ἀποτελούμενος ἐκ συγκεκολλημένων προκαλῶν: **κροκαλοπαγῆ** στρώματα.

κροκάτος η-ον μγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων χρώμα κρόκου, ὁ κίτρινος: Διοκλητ. Ἐδικτ.7,38, Παρόδρ. 1,210 δαμάσκηνα κροκάτα, Βάρν.Μοιρατοὶ ὡ τῆς αὐγῆς κροκάτη γὰς, γαρῶφαλλα τοῦ δειλινού, **κροκά** (τὸ, ἀκλ.) (γαλλ.) νεώτ. κ.δημ. παιδιὰ καθ' ἣν πληττοῦμαι διὰ ζυλιῶν σφύρων ζυλιῶν σφαίραι διέρχονται κάτωθεν μικρῶν τῶζων.

κρόκεος-ον (κρόκος) ὁ ἔχων τὸ χρώμα κρόκου: Πίνδ.Π 4,232 ἀπὸ κρόκεον ρίβαις ἴσσω εἶμα θεῶ πίνουνο (δ.ἀνάγν. κροκόειν, Εὐρ. Ἐκ.468 ἐν κροκίφ πληφ.

κρόκεος (αἰ) πληθ. ὄνομαστ. τοῦ κρόκη | κτ. μεταπλασμοῦ).

κροκέττα (ἡ) (γαλλ.) νεώτ. κ. δημ. βωλόριον ζυμαρικό ἢ λειανιστὸ κρέατος, ἐπιπασσόμενον διὰ τετριμμένης γαλέττας καὶ ἐμβαπτίζομενον εἰς κρόκον ὡς φηνόμενον ἐν βουτύρῳ.

κρόκη (ἡ) (κρέκω) κ. μγν. κ. νεώτ., ἑτεροκόλ. αἰτ. κρόκα (Ἰσίδ. Ἐργ.538), πληθ. ὄνομαστ. **κρόκες** (ΑΠ), τὸ μεταξὺ τῶν νημάτων τοῦ στήμονος εἰσαγόμενον νῆμα, ὕφθι, ὕφθι: Ἦρ.2,35 φανίνοισι δὲ ἄνω τὴν κρόκην ὠθέοντες, Εὐπ.319 νῆσαι ἀμαλθακωτάτην κρόκην, Πλάτ.Πολιτ.283Α εὐθυπλοκία κρόκης καὶ στήμονος, Ἀριστλ.Ζ1 623a,11 κρόκας ἐμβαλάσαι πρβλ. Μέν.892· ἢ γεν. μίτος, κλωστή: Ἰππ.467,41 συνθελεῖ τὴν τορην κρόκη διπλῆ κατελιγία πᾶσαν αὐτῆν, Λουκ.Πλ.26· 2) κροκὺς βλ.λ.: Ἀριστρ.Σφ.1144 ἐν Ἐκδατάνοισι γίνονται κρόκης χολίξ κ. πληθ.: Πίνδ.Ν 10,44 μαλακαὶσι κροκάσι (μὲ ἐνδύματα ἐκ μαλακοῦ ἐρίου), Σοφ.ΟΚ 474 κροκάσιν,Εὐρ.ἀπ.282,12 τριβῶνας ἐκβαλόντες, κροκάς (ἀπολέσαντες τὴν μαλλωτὴν ἐπιφάνειαν, τετριμμένοι) ἢ Ἐπιγρ. κρόκη βαφίην (κίτρινον ἐριον, μαλλί)· 3) λίθος ἀπεστρογγυλωμένος, φῆφος, χάλιξ, ἄ. κροκόλη: Ἀριστλ.Μηχ.852b,29 ἐν κρόκησι ἐπὶ τῶν χαλίκων παρακάλια: Λυκόφρ.107.

κροκίλος-η-ον ποι. τ. ἀντὶ κρόκεος βλ.λ.: Ὑμν. Δῆμ.178 κροκίτων θυβος.

κροκίρος-ά-όν μγν. κ. μσν. ὁ παρεσκευασμένος ἐκ κρόκου: Γαλ.13,182 κροκίρον φάρμακον. **κροκίσι** (τὸ) (ἐνν. λίθος) μγν. λίθος ἔχων χρώμα κρόκου: Πλούτ. Ἠθ.375E.

κροκίδα (ἡ) δημ. κ. κροκί (τὸ), ὀρθότ. κροκιδά-υδὶ τὸ χροῦδι ὑφάσματος ἢ ὑφαντικῆς ὕλης, ἡ κροκίς.

κροκίδιον (τὸ) νεώτ. ὑποκορ. τοῦ κροκίς ἢ κροκίς βλ.λ.: πρβλ. Κορ. Ἄτ.4A,259.

κροκίδίζω δημ. κ. κροκιδίζω βλ.λ.

κροκιδισμός (τὸ) νεώτ., ὀρθότ. κροκιδισμός Ιατρ. ὄρος ἀναφερόμενος εἰς αὐτομάτους καὶ συνεχεῖς κινήσεις τῶν χειρῶν, βαρῦταρον σύμπτωμα παρατηρούμενον εἰς τὰς μνηγιγίτιδας, εἰς τὸ τρομώδες παραλήρημα κ. ἄ.

κροκιδωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τῶν κολλοειδῶν διαλυμάτων, καθ' ἣν ταῦτα, διασπῶμενα τῇ ἐπιδράσει διαφόρων οὐσιῶν, καθίζηθῶν.

κροκίξω (κρόκος) μγν. εἶμα ὄμοιος πρὸς κρόκον, μοιάζω μὲ κρόκο: Πλούτ.Θεμ.8 καὶ ὄσπην κροκίζουσαν ἀναδιδῶσιν, Διοσκ.4,66 ἐστὶ δὲ ὁ μὲν τὸ γλαυκίου (χυλός) κροκίζων ἐν τῇ ἀνέσει.

κροκίνη (ἡ) νεώτ. χημ. ὅλη δηλητηριώδης ἀπαντώσα εἰς τὸ φυτὸν κρόκος.

κροκινίζω μσν. κροκίζω βλ.λ.: Θεοφύλ.Σ 179B τὴν ἡμέραν ὄρας ῥοδοειδῆ τε καὶ κροκινίζουσαν.

κροκίνος η-ον (κρόκος) μγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ παρεσκευασμένος ἐκ κρόκου: Φιλόδ.ΑΠ 11,34 κροκίνοισι χρίσαστε γυῖα μύροισι ἢ τὸ οὐδ' κροκίνον ὄσ οὐσ. ἐνν. μύρον: ΠΔ Παρ.7,17 διέρραγκα τὴν κοίτην μου κροκίνω, τὸν δὲ οἰκάν μου κινναμῶμω· 2) ὁ ἔχων τὸ χρώμα κρόκου, κίτρινος: Στράττ.69, Θεοδ.φρ.Φ11,13,1, Δημόκρ. Ἐφ.π. Ἀθῆν.12,525C τὰ δὲ τῶν ἴωνων . . . καὶ πορφυρᾶ καὶ κρόκινα ῥόμβοις ὑφαντὰ ἰὸ τύπος κρόκιος εἰς τὸν Ἀρτεμίδ.Δαλδ.1,77 φαίνεται ἐφθορμένος).

κροκίον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ κροκί βλ.λ.: Ἀντικλ.13.

κροκίς-ιδος (ἡ) μγν. τὸ πτηνὸν μιοιθῆρας, δημ. μιοιχοφάγος: Ἀπολλδ.π.Πλιν.Φ 214,167· 2) κροκίς βλ.λ.: Γλωσσ.

κροκισμός [ο] τό θφείναι, θφασμα : Σχόλ.Σοφ. ΟΚ 475.
κροκκάδι [τό] δημ. τό κοκκάρι βλλ.
κρόκκισσι [σι] Ἦσ. εκόχλακες, χαλίκια,
κροκόβατος-ον ὁ βεβαρμένος διὰ κρόκου : Αλοχ.Πέρσ.660 κροκόβατον ποδός εὐμαριν.
κροκόβαφης-ους-ές ὁ κροκόβατος βλλ. : Σχόλ.Πινδ.Ν.1,58· 2) μῦθ. ἄγροτος, κτηρινώδης, ἐπὶ σταγόνος αἵματος ἤπς ἀπὸ θράξαι ὅπ ραίει εἰς τὴν καρδίαν θνησκόντος : Αλοχ. Ἀγ.112 ἐπὶ δὲ καρδίαν κροκοβαφῆς θράμει σταγών.
κροκοδαίφης [ή] μῦθ. ἡ διὰ κρόκου βαφῆ τινος : Φιλόστρ.159.
κροκοδαίλισσι [οι] νεώτ. ζωολ. οἰκογένεια ἐρπετῶν τοῦ ἄβροισμ. τῶν ασύρων περιλαμβά- νουσα ἐρπετὰ μεγάλου μεγέθους.
κροκοδαίλιζω, **κροκοδαίλιος**, **κροκοδαίλιτης** κ. ἄ. βλλ. κροκοδαίλιζω, κροκοδαίλιος, κροκοδαίλι- τος κ. ἄ.
κροκόδειλος [ο] νεώτ. ὁ κροκόδειλος βλλ.
κροκοδίλα (ή) μῦθ. ἡ κόπρος τοῦ **κροκο-** αίου κροκοδέλου ἐν χρ. ὡς ἀλοιφῆ τῶν ὀφθαλμῶν : Πλιν.ΦΙ 28,108.
κροκοδίλεον [τό] μῦθ. τό ποῦδας φυτὸν ἡ- ρύγγιον τὸ παρόλιον, ἔχον σαρκώδεις βλαστούς καὶ ἔδωδμος : Διοσκ.3,10, Γαλ.12,47.
κροκοδιλιάς-άδος [ή] μῦθ. τὸ κροκοδίλεον βλλ. : Γαλ.12,565, Ἀλέξ.Τραλλ.Πυρ.6 ἀρτεμισία κροκοδιλιάς.
κροκοδαίλιζω μων. κ. -ειλιζω μιμοῦμαι τὸν κροκοδίλον : Εὐστ.Πον.165,54 φευδόμεθα τὸ κλαί- ειν, ὅτε καὶ κροκοδαίλιζομεν **ἀφ'** οἷς μὴ ἔχομεν κατασθῆναι ὀλοκλήρως τοὺς ἀδελφούς.
κροκοδίλιος-η-ον μῦθ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κροκοδίλιον βλλ. : Κολντ.1,10,5.
κροκοδίλιος-ον νεώτ. κ. κροκοδαίλιος ὁ τοῦ κροκοδίου, χαρακτηρισμός τούτου : κροκοδίλιε δάκρυ ἀποκριτικῆ θλιφῆς, ἐπιπλαστός, ἀπατηλῆ.
κροκοδίλιτης [ο] μῦθ. εἶδος σοφίσματος ἐκ τῶν τοῦ φαύλου κύκλου : Χρῦστ.Στωϊκ.2,93.
κροκοδιλοσκόκι [ο] πάπ. ὁ βόσκων, τρέ- φων ἱεροῦς κροκοδίου.
κροκοδιλοδρωτος-ον μῦθ. ὁ κροκοδιλόδη- κτος βλλ. : Ἄετ.13,6.
κροκοδιλόδηκτος-ον μῦθ. ὁ ὑπὸ κροκοδι- λου δηχθείς : Διοσκ.5,109.
κροκοδιλοειδής-ους-ές πάπ. ὁ ἔχων τὸ σχῆ- μα ἢ τὴν μορφήν τοῦ κροκοδίου.
κροκοδιλοπαρδάλις-εως [ή] Ἐπιγρ. ὄνομα φανταστικοῦ ζώου, πάρδαλις ὁμοία κροκοδίλῳ.
κροκόδειλος [ο] κ. κροκόδειλος κυρ. λ. ἰων. ἀντὶ σαύρα : Ἦρ.2,69 Ἰσραὶ εἰσι οἱ κροκόδειλοι, αὐτ.4,192 κροκόδειλοι τριπήχεις χερσαῖοι μεγά- λη σαύρα τῆς ἐρήμου, εἶδος βαρῆνουσι || καὶ ἐπὶ ἄλλου εἶδους ασυρῶν : Ἀριστλ.ἀπ.362, Αἰλ. Ζ11,58· || ὁμ. ἐπὶ τῶν διατριμμένων ἐν τῇ κρήνῃ τῆς Χαλκηδόνος : Στράβ.12,4,2 ἔχει δ' ἡ χώρα . . κρήνην Ἀζαριπῶν, τρέφουσαν κροκοδείλους μι- κρούς· 2) κ.νεώτ. ἡ μεγάλη σαύρα τοῦ Νείλου, γέν.ἐρπετῶν τῆς οἰκῶν, τῶν κροκοδαίλιδων περι- λαμβάνον μέγιστα ἐρπετὰ ὑπερβαίνοντα τὰ ἐπτά μέτρα : Ἦρ.2,68· εὐρίσκειται καὶ ἐν τῷ Ἰνδῷ πο- τᾶμῳ καλοῦμενος κροκόδειλος ὁ ποταμῖνος εἰς διακρίσιν : αὐτ.4,44, πρβλ. Αἰλ.Ζ112,41, Ἀριστλ.Ζ1 492η,24 ὁ κροκόδειλος ὁ ποταμῖνος, αὐτ.558α,18· || διαφ. τ. κροκόδιλος Ἰππών.119], **κορκόδιλος**, **κορκότιλος** [Πάπ.], **κορκόδριλλος** κ. ὑποκορ. **κορκόδριλλιον** [Γλωσσ.].
κροκοδιλοτάφιον [τό] ὁ τόφος τῶν ἱερῶν κροκοδίων τῆς Αἰγύπτου : Πάπ. ἰδ.γρ. κορκ-].
κροκοειδής-ους-ές κ. νεώτ. ὁ ὁμοῖος πρὸς κρόκον, ὁ ἔχων τὸ χρῶμα κρόκου, κίτρινος : Ἀ-

ριστλ.Χρωμ.795β,1, Σχόλ.Πινδ.Ν.1,58, Ἀρετ.Χρον. Παθ.1,15 κροκοειδῆς χολή.
κροκοαίμων-ονος-ον ὁ ἐνδεδυμένος με ἔνδυμα κροκοβαφῆς : Σχόλ.Ἰλ.Θ 1.
κροκοδαίε-σσα-εν ὁ κροκοβαφῆς, ὁ ἔχων τὸ χρῶ- μα κρόκου : Πινδ.Π 4,232 (πιθ. γρ.), Εὐρ.Φοιν.1491 **στολιδα** κροκοδαίον,Θεόφρ.ΦΙ 9,15,5 κροκόδοντα **δακνον**, Θεόκρ. Ἐπιγρ.3 κροκοδαίε κισσός, Φάλακ. η. Ἀθην.10,440D τὸν κροκόδοντα περιζώσασα χι- τῶνα· 2) τὸ ἀρσ. κροκοδαίε ἰένν. χιτῶν κ. τὸ αὐδ. κροκοδεν ἰένν. ἱμάτιον ὡς οὖσφ. κροκῶτων, κροκοβαφῆς ἔνδυμα : Ἀριστφ.Θεσμ.1044 ἔς ἐμὲ κροκοδὲν τὸς· ἐνέδυσεν.
κροκοίφης [ο] νεώτ. ὄρυκτολ., ἄ. καλλόχρωμον, χρωμικός μόνυδδος ὄρυκτον με κτηρινέριυθρον ὠραῖον χρώμα.
κροκοκίμα-στος [τό] Διοσκ.1,26 ἐτὸ δὲ κρο- κόμαγμα γίνεται ἐκ τοῦ κροκίου μύρου, τῶν ὀρω- μάτων ἐκπισσέντων καὶ ἀναπλοοσθέντων : Ἀσκήπ. η.Γαλ.13,210, Πάπ.· 2) σύνθετον τι φάρμακον : Δημόκρ.η.Γαλ.14,133, Παῦλ.Αγ.7,12.
κροκοκίριον [τό] τὸ φυτὸν κίριος, λεοντοπό- διον : ΨΔιοσκ.4,133.
κροκοκίλων [τό] μῦθ. μείγμα κυδωνίων μετὰ κρόκου βεβρασιμένον : Ἀλέξ.Τραλλ.Πυρ.7.
κροκοκνητική [ή] ἱοκρήνι τέχνη τοῦ νῆθειν τὴν κρό- κην,τὸ ὑφάδι,ἀντίθ.στημονονητική:Πλάτ.Πολιτ.283Α.
κροκοκίπλος-ον ἐπιθ. τῆς Ἥους, ἡ ἔχουσα πέ- λλον κίτρινον, κροκοβαφῆ : Ἰλ.Θ 1 Ἥως με κρο- κόκίπλος ὄμ. ἐπὶ τῆς Ἑυσοῦς : Ἠσιοδ.Θ 273 Ἐνωτὴ τὸ κροκοκίπλον ὄμ. ἐπὶ ποταμῖνος νύμφης : αὐτ.358 Μῆτις τ'.Εὐρυνόμη τε Τελεστώ τε κρο- κόκίπλος, ἐπὶ τῶν Μουσῶν : Ἀλλ.85Α.
κροκοκίπλος-ον μων. ὁ με κροκοκτὰ νήματα πλεχθείς : Φίλιξ 2,4 ὄμ. κροκοκίπλοκον φάρος.
κροκοκίφης [ή] νεώτ. ἡ ρίζα τοῦ φυτοῦ κρό- κος βλλ.
κρόκος [ο] κ. μων. νεώτ. κ. δημ. κ. κρόκος [ή] (Στράβ.14,5,5) τὸ φυτὸν κρόκος ὁ ἡμερος βλ. κα- τωτ.:Ἰλ.Ξ 348 λυτῶν θ' ἔρσηνται ἰδὲ κρόκον, Ὀμ. Δῆμ.6, Ἰππών.41, Σοφ.ΟΚ 685 δὲ τὸ χρυσαυγῆς κρόκος, Κρατῖν.98 [πληθ.], Ἀπολλ.Ρ 3,355, πρβλ. Θεόφρ.ΦΙ 4,3,1, Διοσκ.1,26· || κρόκος ὁ λευ- κός εἶδος κρόκου : Θεόφρ.ΦΙ 7,7,4· || νεώτ. γέ- νος κοσμητικῶν φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν Ἰριδιδῶων ἔχον κίτρινα ἀνθη, καὶ οὐ εἶδος κρόκος ὁ καρ- ταϊκός κ. κρόκος ὁ ἡμερος κ. ἄ.· 2) κρόκος ὁ κροκοκίπλος ὁ κνήκος : αὐτ.· 3) κ. νεώτ. κίτρι- νον βαφικὸν χρῶμα, ζαφορά, σκευασία φαρμα- κευτικῆ ἢ ἀρτυματικῆ ἐξ ἀπεξηραμένων σιγαμά- των διαφθῶρων εἰδῶν κρόκου : Αλοχ. Ἀγ.239 κρό- κος βαφᾶς δ' ἐς πέδον χέουσα, Ἀριστφ.Νεφ. 51 ἢ δ' αὐτὸ μύρου, κρόκου, καταγλυπτιματῶν, Διοκλῆτ. Ἐδικτ. ἐν Ἀθηνᾶ 18,6 κρόκος Ἀραβικός 4) λειμῶν, λιβάδιον ἐκ κρόκων : Εὐστ.1698,30 5) κ. μων. νεώτ. κ. δημ. ὁ κρόκος τοῦ ὄβυου, τὸ κτηρινώδι : Ἀλέξ.Τραλλ.1,1 σὺν κρόκῳ ψῶν κ. ἔτερὸκλ. πλῆθ. : Παῦλ.Αγ.3,7 ὦν τὰ κρόκα.
κρόκοσμος [ή] νεώτ. βοταν. φυτὸν τῆς οἰκογ. τῶν Ἰριδιδῶων.
κροκοσυλλέκτης [ο] νεώτ. ὁ συλλέγων κρό- κους βλλ.1] ἢ ὁ κόπτης ἀθηρ κρόκου.
κροκοτάπης [ο] κ. κροκοκίπτας [Αἰλ.Ζ1 7,22] κ. κρο- κοκτάς (Διοδ.Σ 76,1) ὄγριον Ἰνδικόν ζῶον θεω- ρούμενον ὡς προερχόμενον ἐκ μείξεως κυνός καὶ λύκου, ἴσως πραγματικῶς ἡ ὄαινα : Κησ.ἀπ.87, Ἀγαθαρχ.77, Περσίλλ. Ἐρ.Θαλ.50, Ἐπιγρ.
κροκοῦτάπης [ο] μῦθ. ὁ τ. τοῦ κροκοκίπτος βλλ. : Στράβ.16,4,16 κροκοῦτάπης δ' ἐστὶ μείγμα λύκου καὶ κυνός.
κροκοφόρος-ον μων. ὁ φέρων, παράγων κρό- κων, ζαφοράν : ΚΠορφ.1,15 κροκοφόρος λειμῶν.

κροκόχρωε-ωτος ἰή μιν. ὁ ἔχων τὸ χρῶμα κρόκου· Νικήτ.Εγγ.7, ἤδη μὲν ὄρθρος καὶ κροκόχρωε ἡμέρα.

κροκόδειλας (ὁ) εἶδος ἐντόμου ἀκαθορίστως ἀναφερόμενου, πιβ. παρασηπτικό· Ἰνπών.π.Εύστ. 855,52.

κροκόδιζω [κροκύς] ἀφαιρῶ, ἀποσπῶ κροκύδας ἧτοι προέχοντασ κόμβους ἢ νημάτια, μπάμπια ἢ κλωστήσσεσ ἀπὸ ἐτοίμου πρὸς νῆσιν ἐρίου ἢ ἀπὸ ὑφάσματος κ. ἰδ. ἀπὸ ἱματίου· Πολυδ.5,27 «κροκοδιζουσαν αὐτὴν κατέλαθον, ἐκλέγουσαν τὸ τραχὺ» (γρ. κῶδ. κροκοδιζουσαν)· Φιλλόλ.22 τὸ κάταγμα κροκοδιζουσαν (ἀφαιρουσαν τοὺς κόμβους ἀπὸ τὰ νηθέντα ἔρια)· 2) ἢ λ. ἐν χρ. π. ἱατρ. ἐπὶ πασχόντων ἐκ νόσου φρενιπιδόσ, ἢς ἐν τῶν συμπτωμάτων θεωροῦσι τὴν ὑπὸ τοῦ ἀσθενόσ ἀπόληση κροκόδων ἀπὸ τῶν ἱματίων· πρβλ. Ἰνπ. Προγν.38,4 : Ἀλέξ.Τραλλ.1,44 συμβαίνει ἐν τῇ φρενιπιδῷ κροκοδιζειν καὶ καρφολογεῖν (ἰδ.γρ. κροκοδιζειν, Γαλ. σχόλ.1 εἰς Παῦλ.Αλυ.Προγν. καὶ κροκοδιζουσι καὶ καρφολογουσι καὶ πυρῆτουσιν ὀξέωσ ἰοί φρενιπιωτέσ)· 3) μτρ. ἐπὶ κολάκων, εὐτελέωσ θεραπευῶ βλ.λ.3) τινά, ἔξευτελιστικῶσ δι' ἐμὲ περιποιῦμαι τινα· πρβλ. Θεόφρ.2,3 «ἀπὸ τοῦ ἱματίου ἀφέλειν κροκόδα», Φρύν. ἐν ΑΒ 4,27 «ἀφαιρεῖν κροκόδας λίαν ἠττικισαί καὶ τίθειται ἐπὶ τῶν πάντα ποιούτων διὰ κολακείαν», Σουῖδ.

κροκόδιον [τὸ] ὑποκορ. τοῦ κροκύσ βλ.λ. : Γαλ. 10,867, Θεόγωστ.Καν.125.

κροκόδισμός [ὁ] ἢ πράξις τοῦ ἀφαιρεῖν ἢ ἀποσπᾶν κροκόδασ, κροκοδιζειν βλ.λ.2), νεωτ. γρ. κροκοδισμός βλ.λ. : Γαλ.19,412.

κροκοδάλιθος [ὁ] νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτον πυρρικότ σιδήρου κυανοπράσινον ὑπὸ μορφῆν μεταξωτῶν ἰθῶν.

κροκοδολογῶ-έω κροκοδιζω βλ.λ.· Ἰνπ.Ἐπιδ.7,25. **κροκόδωσις**-εωσ ἰή νεώτ. τὸ φαίνόμενον τῆσ κολλοειδορρηξίασ.

κροκωλογίς (ὁ) Ἦσ. «τὸ κολακευτικῶσ τὰσ κροκόδασ ἀπολέγειν τῶν ἱματίων» πρβλ.Θεόφρ.Χαρ.2

κροκόσ-ῶδοσ (ἡ) [κρόκη] κ. μιν. τὸ ἀπὸ τῆσ κρόκησ ὑφάσματος δίκην νουῦ ἀποσπῶμενον λεπτόν ἐριον, δημ. μπάμπια, νηματῖα, κλωστήσα· Ἦρ.3,8 λαδῶν ἐκ τοῦ ἱματίου ἐκατέρω κροκόδα ἀλείφει, Λουκ.Δραμ.28· ἢ τεμάχιον ἐρίου· Ἰνπ.Προγν.4, Θεόφρ.Χαρ.2,3 ἀπὸ τοῦ ἱματίου ἀφέλειν κροκόδα (χαρᾶκτηριστικόν τῶν κολακῶσ) ἢ κ. μτρ. : Ἀριστοφ.ἀπ.651 ἀνήσω κροκόδα μασιγιομένη· 2) κροκύσ ἐδρική ὑπόθετον· Ἦρόδ.Ἰατρ.58,72· πρβλ. Ἀέτ.3,161.

κροκόφαντοσ-ον [κρόκη-ύφαντο] μτρ. κ. νεώτ. ὁ ὑφανόμενοσ διὰ κρόκησ : Μάρκ.Αὐρ.2,2 κροκόφαντον ἐκ νεύρων, φλεβίων, ἀρτηριῶν πλεγμάτων· 2) τὸ ἀρσ. κροκόφαντοσ ὡσ οὐσ. κερκύφαλοσ : Ἐρωπιαν., Εὐστ.1280,59.

κροκόσ-ὄω μτρ. κ. μιν. στέφω διὰ τοῦ κροκόκοντοσ, κίτρινο κισσοῦ· Νικαιν.ΑΠ 13,29· 2) ὑφραίνω : Διον.π.Στεφ.Βυζ. ἐν λ. Δαρσάνια βλ.λ.· 3) περιτυλίσσω δι' ἐρίου [κρόκησ]· Φώτ. κροκόωσ, οὐ μύσται ὡσ φασὶ κρόκη τῶν δεξιῶν χεῖρα καὶ τὸν πόδα ἀναδουναί· καὶ λέγεται τοῦτο κροκοῦν· οὐ δὲ ἐπὶ ἐνίοτε κρόκω καθαιροναί·

κροκόδησ-ουσ-εσ κ. μτρ. ὁ ὁμοιοσ κρόκω, ὁ τὸ χρῶμα τοῦ κρόκου ἔχων· Διοσκ.1,27, Ἀρετ.Χρον. Παθ.1,15· ἢ ὁ περιέχων κρόκου· αὐτ. Ὀξ.Νούα. 6,22· 2) εἶδ. κολλυρίων τι· Γαλ.12,715· 3) ὁ ὁμοιοσ πρὸσ τὴν κρόκην, τὸ ὑφάδι : Πλάτ.Πολιτ.309D καὶ κατὰ τὴν εἰκόνα κροκόδει διανήματι προσχρωμένοσ.

κροκοπιδιον [τὸ] ὑποκορ. τοῦ κροκωτόσ βλ.λ. : Ἀριστοφ.Λυσ.47 τὰ κροκοπιδια καὶ τὰ μύρα, αὐτ.Ἐκκλ.332 τὸ κροκοπιδιον ἀμπισχόμενοσ.

κροκώπιωσ-ον μτρ. ὁ κροκωτόσ : Ἐζεκ. Ἐξ.260, Πάπ.

κροκόπιον [τὸ] μτρ. τὸ κροκωπιδιον βλ.λ. : Πολυδ.7,56.

κροκωτόσ-ἡ-ὄν κ. μτρ. ὁ βεβαμμένοσ διὰ κρόκου, ὁ ἔχων χρῶμα κρόκου, κροκωτόσ : Πίνδ.Ν.1,38 κροκωτὸν σπάργανον· 2) τὸ ἀρα. ὡσ οὐσ. κροκωτόσ (ἐνν. χιτῶν) κροκοθαφῆσ ἐπιενδύτησ, ὡν ἔφερον αὐ ἐλαφρῶν ἡθῶν γυναικεσ : Ἀριστοφ.Θεσμ.138 τίς ἡ στολή; . . τί βάρβητοσ λαλεῖ κροκωτῶν, αὐτ.Ἐκκλ.879· ἢ χιτῶν προσφερόμενοσ ὡσ ἀφιέρωμα εἰσ ναοῦσ : Ἐπιγρ. ἢ ἐνδυμα ἐλαφρὸν φερόμενον ὑπὸ τοῦ Διονύσοσ ἢ τῶν ὀπαδῶν αὐτοῦ [κατὰ τὰ Διονυσια] ὑπεράνω τοῦ χιτῶνοσ : Κρατιν.38, Ἀριστοφ.Βάτρ.46 ὄρων λαοντῆν ἐπὶ κροκωτῶν κειμένην· ἢ ὄμ. ἐνδυμα φερόμενον ὑπὸ θεηλυδριῶν : Ἀραρ.4 παρθένοσ δ' εἶναι δοκεῖ φορᾶν κροκωτοῦσ (πιβ. ἀντὶ κροσ-) πρβλ. Καλλιξ.2, Δούρ.12J· ἢ κ. κτ. πληθ. κροκωτά [ἐν ἱματίαι] : Ἀριστοφ.Λυσ.44.

κροκωτοφθόροσ-ον μτρ. ὁ φέρων κροκωτὸν χιτῶνα, ἐνδυμα : Πλούτ. Ἦθ.785E ἔνιοι τῶν Ἑρακλέα παίζοντεσ οὐκ εὐ γράφουσιν ἐν Ὀμφάλησ κροκωτοφόροσ.

κροκωτοφορῶ-έω φορῶ κροκωτὸν βλ.λ. : Ἀριστοφ.Λυσ.219 κροκωτοφοροῦσα καὶ κεκαλλωπισμένη.

κροκιάτεσ Ἦσ. «πλησιάζεσ θάπτον».

κρομαλιζέω [ὁ] νεώτ. πετρογ. πωριγενέσ πλουτῶνειον πέτρωμα τῆσ οἰκογ. τῶν περιδοτιτῶν καὶ πυροξενιτῶν.

κρόμβοσ Ἦσ. «ὁ κόνδυλοσ».

κρόμβοσ-ἡ-ὄν αὐτ. «ὁ καπυρόσ» ἢ ὑπερθ.-ότατον αὐτ. «καπυρόστων, κατακεκοδυλωμένοσ».

κρομμιοπῶλησ πάπ. ἀντὶ κρομμιοπῶλησ βλ.λ.

κρομβῶ-ὄω ὀπτῶ, φήνω : Δίφιλ.90 χοιριδία κρομβῶσασ ὄλα.

κρομβίριοσ (ἡ) [ἐνν. βαθμίη] νεώτ. γεωλ. ἡ τελευταία ἐκ τῶν τεσσάρων βαθμίδων εἰσ ἄσ ὑποδιαίρειται ἢ παλαιοτεταρτογενέσ ὑποδιήλασισ τοῦ καινοζωϊκοῦ ἀθροίσματοσ γηλῶν στρωμάτων.

κρομμυδία (ἡ) κ. κρεμμυδία δημ. ἢ ὀσμῆ τῶν κρομμύων : φρ. μυρίζει κρεμμυδίασ· πρβλ. κροσάλα.

κρομμυδιον (τὸ) σχόλ., μιν. κ. νεώτ. μικρόν κρόμμυον, κρομμυδάκι· Σχόλ. Ὀππ. Ἀλ.3,173, Γεωπ. 12,1,2, Πρόδρ.2,381 καὶ βάνουσι κρομμυδία.

κρομμυδιτίον [τὸ] μιν. μικρόν κρόμμυον, κρεμμυδάκι : Πρόδρ.2,590 καὶ φήσεται μικροῦττικον κεφάλιν κρομμυδιτίν.

κρομμυδο- κ. κρεμμυδο- θέμα τῆσ λ. κρομμυδι ὡσ πρώτον συνθετικὸν εἰσ συνθέτουσ λέξεισ δηλουσῶσ ὅτι τὸ δεύτερον συνθετικὸν γίνεται ἢ ἀποτελεῖται ἐκ κρομμύων, οἶον κρομμυδόζουμο, κρομμυδοπλεξίδα, κρομμυδοόσποροσ.

κρομμυδοφύλαξ ακοσίδη μιν., κωμ. ὁ φύλαξ τῶν κρομμύων : Πρόδρ.2,62 ἐκείνοσ δοχιαρίοσ, σὺ δὲ κρομμυδοφύλαξ.

κρομμυδογῆτιον (ἡ) εἶδοσ κρομμυώδοσ πράσοσ : Θεόφρ.Φι 4,6,2.

κρομμυσοειδίσ-ουσ-έσ νεώτ. ὁ ὁμοιοσ πρὸσ κρόμμυον, ὁ ἔχων ρίζαν ὁμοίαν πρὸσ κρόμμυον.

κρομμυσοεισ-εσσα-εν μτρ. ὁ ἔχων ἀφθονίαν κρομμύων, μ. ὡσ συν. θηλ. ἐν τοπων. Κρομμυσοῦσα.

κρόμμυον [τὸ] κ. μιν. κ. νεώτ., ἐπ. κρόμμυον φυτὸν βολβώδεσ, ἐδάδιμον, τῆσ τάξεωσ τῶν λειριοειδῶν τὸ κρομμυδί : Ἰλ.Α 630 ἐπὶ δὲ κρόμμυον ποτῶ ἀφον, Ὀδ.Τ 233 κρομμυοῖο λοπόν, πρβλ. Ἦρ.2,125 καὶ κρόμμυα καὶ σκρόροδα, συνήθ. π. Ἀριστοφ.Λυσ.798, Βίασ π. Διογ.Α 1,83 κελῶω κρόμμυα ἐσθίειν ἰκασιεῖν κελῶω, Πρόδρ.2,403 τῶν γάρ κρομμύων πάντοτε συντόμωσ ἢ ὀριμότησ

|| κρόμμων σχιστόν ποικιλία κρομμύου: Θεόδωρ. Φι 7,47. 2) τὰ κρόμμυα ἡ ἀγορὰ τῶν κρομμύων: Εὐπ.304.

κρομμοξυρεγμία (ἡ) ἔρευξις κρομμύων καὶ ἄλλων, κρομμυδοξινία: Ἀριστοφ. Εἰρ.529 τοῦ μὲν γὰρ ὄξει κρομμοξυρεγμίας.

κρομμοσώλης (ὁ) κ. νεώτ. ὁ πάλων κρόμμυα: Πλουτ.7,198.

κρομμοσώλιον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. -εἶον μέρος ἐνθα πωλοῦνται κρόμμυα: Ἦσ.

κρομμοσθα συνηρ. τ. τοῦ κρομμυοεσσα, ὡς τοπών., βλ. κρομμυοεῖς: Ἐκαστ.π.Στέφ.8υζ.

κρομμοσφακον (τὸ) πάπ. ἔδεσμα, μαγείρευμα ἐκ φακῆς καὶ κρομμύων.

κρομμοσθῆς-ους-ες νεώτ. κρομμυοειδῆς βλ.λ. **κρομμύων-ώνος** (ὁ) νεώτ. τόπος καταφυγῆς ἀπὸ κρόμμυα βλ.λ.

κρόμμυον (τὸ) ἔπ. τ. τοῦ κρόμμυον βλ.λ.

κρονπίον (τὸ) πάπ. ναὰς τοῦ Κρόνου: ὁμοσαι ἐπὶ τοῦ κρονεῖου.

κρόνια (τὰ) ἔορτὴ τοῦ Κρόνου: βλ. κρόνος 3).

κρονιάς-ᾄδος (ἡ) μτγν. θηλ. τοῦ κρόνιας βλ.λ. (ἡ) ὁθ. Κρονιάδες ἱένν. ἡμέραι αἱ καθ' ἃς ἐτελοῦντο τὰ Κρόνια. βλ. κρόνιας 3), ἡ Σατουρνόλια: Πλουτ. Κικ.18 νύξ μὲν ἄριστο πρὸς τὴν ἐπίθεσιν μία τῶν Κρονιάδων.

κρονίῃς (ὁ) πατρώνυμ. ὁ υἱὸς τοῦ Κρόνου εἶδ. ὡς ἐπίθ. τοῦ Διὸς: Ἰλ.Α 498 εὐρεν δ' εὐρύοπα Κρονιῆδ' ἄτερ ἤμεων ἄλλων. || κτ. πληθ. οἱ θεοί, οἱ ἀπόγονοι τοῦ Κρόνου: Πίνδ.Π 5,159 κρονιῖδ' μάκαρες.

κρονικός-ή-όν ὁ κρόνιας βλ.λ.): Ἀμμιαν.ΑΠ II, 227 ἀστὴρ κρονικός (ὁ πλανήτης Κρόνος), Παύλ. Ἄλ.3 κρονικά ζώδια. || ὁμ. κρονική ἔορτὴ ἢ ἔορτὴ τῶν Κρονίων, τὰ Κρόνια: Πλουτ.Πομπ.34 τῆς Κρονικῆς ἑορτῆς τοῖς Ῥωμαίοις καθηκούσης. || κ. Κρονικός λόφος τοῦ Κρόνου: Πίνδ. Ο 5,17 Κρονικός τε ναίων λόφος (ἰδιόθ. Κρόνιον). 2) ἐν περιφρον. σημ. ὁ τοῦ παρελθόντος καιροῦ, ὁ ἀπραχαιωμένος, σαμπάλαιος: Ἀριστοφ.Πλ.581 ὦ Κρονικὰς λήμιας ὄντως λημῶντες τάς φρένας ἄμφω, Πλάτ.Λύσ.205C πρὸς δὲ τούτοις ἐπὶ τούτων κρονικώτερα, Ἀλεξ.62,2 πρᾶγμα τι γιγνόμενον ἀεὶ Κρονικόν. || κ. παρνοῖα: Κρονικὰ λέγεται ἐπὶ τῶν μύσων: Διογεν.5,63.

κρόνιας-α-ον (Κρόνος) ὁ ἀνήλικος ἐπὶ τὸν Κρόνον, ὁ τοῦ Κρόνου: Πίνδ.Ο 2,12 ὦ Κρόνιε παῖ Ῥέας, ἔδος Ὀλύμπου νέμων, Αἰσχ.Πρ.577 τί ποτέ μ', ὦ Κρόνιε παῖ, Ἀπολλ.Ρ 4,327 Κρονία ἄλας τὸ Ἄδριατικὸν πέλαγος, Ὀρφ.Ἀργ.1081 Κρόνιας πόντος (ἡ Βορεῖα θάλασσα). 2) ἀστρολ. συμφορὰ, δυστυχία: Ἠλιδ.2,24 Κρόνιον δῆμα εἰς τὸν οἶκον ἐνέσκηψε. 3) τὸ οὐδ. πληθ. Κρόνια (ἐν. ἱερὰ) ὡς οὐα, ἑορτὴ τοῦ Κρόνου τελομένη κατὰ τὴν εἰκοστήν τοῦ Ἐκατομβαιώδους: Δημ.708 ὄντων Κρονίων καὶ διὰ ταῦτ' ἀφαιμένως τῆς βουλής, Ἀκίφρ. 3,57 Κρονίων ἐνσάντων. || ὁμ. ἐν Ῥώμ. ἑορτὴ πρὸς τιμὴν τοῦ πρὸς τὸν Κρόνον ἐξομοιοῦμένου Σατουρνίου, Σατουρνάλια: Διον. Ἄλ.Ῥωμ.4,14,Πλουτ. Ἠθ.272B. 4) ὁμ. τοπων. Κρόνιον ἱένν. ὄρος) λόφος τοῦ Κρόνου ἐν Ὀλυμπίᾳ: Πίνδ.Ο 1,114 παρ' εὐδαίεον ἔλαθ' ἄν Κρόνιον. || κ. Κρόνιον (ἱεμενοσι) ἡ ναὰς τοῦ Κρόνου: Δίων Κ 45,17. 5) Κρόνιον (τὸ) τὸ φυτὸν δελφίνιον βλ.λ.2): ΨΔιοσκ.3,73. 6) ὁ κρονικός βλ.λ.2): Ἀριστοφ.Νεφ.398 ὦ μῶρε σὺ καὶ Κρονίων ὄζων (ἔχων ὄσμην πολαιῶν χρῶνων, ποῦ μυρίζεις παλαιότητα, μούχλα).

κρόνιπος (ὁ) ὁ παλαιὸς ἵππος, παλιόλογο: Ἀριστοφ.Νεφ.1070 γυνὴ δὲ συναμωρομένη χαιρεῖ σὺ δ' εἰ κρόνιπος.

κρόνιων-ωνος (ὁ) υἱὸς τοῦ Κρόνου, ὁ Ζεὺς: Ἰλ. Α 397 ὄτ' ἔφησθα κελαίνεφει Κρονίωνι, Ὀδ.Λ 620.

κρονίων (μῆν) (ὁ) Ἐπιγρ. ὄν. μηνὸς ἐν Σάμῳ. **κρονοδαίμων-ονος** (ὁ) μτγν. κρόνος βλ.λ.3), κρονοεκούτης: Φρούν.π.ΑΒ 46,50 κρονοδαίμων, ἐπὶ τοῦ παλαιοῦ καὶ εὐθύθους.

κρονοθήκη (ἡ) κωμ. θήκη, δοχεῖον παλαιῶν ἀνοσηιῶν: Φρούν.π.ΑΒ 46,5 κρονοθήκη' οἶον παλαιῶν καὶ εὐθύθαις μεστός, οἶον οὐ μόνον Κρόνος, ἀλλὰ καὶ ὠσανεὶ ἢ θήκη τοῦ Κρόνου -καὶ ἡ σορός καὶ ἡ ταφῆς.

κρονόληρος (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. φλύαρος γέρον, ξαναμωραμένος: Πλουτ.Ἠθ.13B κρονόληρος καὶ σοροδαίμων ἐστί, Κωμ.Ἀδέσπ.1052.

Κρόνος (ὁ) κ. νεώτ. υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς: Ἰλ.Θ 479 ἱαπτότες τε Κρόνος τε, Ἡσίοδ.Θ 137 τοὺς δὲ μὲθ' ὀπλότατος γενέτο Κρόνος ἀγκυλομήτης, Αἰσχ.Πρ.203, Κροστ.165 οἷς δὴ βασιλεὺς Κρόνος ἦν (κτ. τὴν χρυσὴν βασιλείαν τοῦ Κ.), Ἀριστλ.Ἀθ.16,7 ὡς ἡ Πεισιπράτου τυραννίς ὁ ἐπὶ Κρόνου βίος. || βραβύτ.ἐταυτισθὴ πρὸς τὴν λ. κρόνος: Ἀριστλ.Κόσ.40λα,151. 2) ὁ τοῦ Κρόνου (ἀστὴρ) ὁ πλανήτης Κρόνος: αὐτ.Μεταφ.1073b, 35. || κ. π. μτγν. Κρόνος (ὁ): Πλουτ.Ἀρέσκ.Φιλ. 2,32ι,Κλεομήδ.2,7. || ἡ ἡ τοῦ Κρόνου ἡμέρα τὸ Σάββατον: Δίων Κ 37,16. 3) μτφ. κτ. συνεκδ. διὰ τὴν παλαιότητα, ἐπὶ πρσο., ὁ παλιμπαίς, μωρός: Ἀριστοφ.Νεφ.929 οὐχὶ διδάσκεις τοῦτον Κρόνον ὦν, Πλάτ.Εὐθ.287B οὕτως εἰ Κρόνος, ὥστε ἂ τὸ πρῶτον εἰπομεν νῦν ἀναμνησθεῖ, Ὑπερείδ. ἀπ.252. 4) γλῶσσ. τοῦ κρόνος βλ.λ.

κρονότεκνος (ὁ) ὁ πατήρ τοῦ Κρόνου, ἐπίθ. τοῦ Οὐρανοῦ: Ὀρφ.Ἰγμ.4,8.

κροντή Ἦσ. ἐκτασθήπειαι.

κροντήρα (ἡ) δημ. κ. κροντήρι πλῆνον δοχεῖον δι' ὕδωρ, ὑδρία πλατύστομα, κανάτι. || ἔζυλον δοχεῖον οἴνου, ἰδ. δι' ὄσοιπαρούς ἢ ἀγρότας: Πισλαμ.Παράκ.90,2 καὶ στὸ χοντροπλεκτικὸ χωριάτικο κροντήρι, || κέρνα με, κέρνα σ' ὀδιοποτήρι.

κροντηριά (ἡ) δημ. τὸ περιεχόμενον κροντηρίου, κροντήρας, ποτηρίου, ἢ μιά ποτηριά.

κρόξ δ. τ. τοῦ κρόκη βλ.λ. Ἦσ.

κρόπιον (τὸ) δίστομος πλέκωμ. Ἦσ.

κροπλιά (ἡ) δημ. ποικιλία τις ἐλαίας.

κροσά (τὸ) Ἰταλλ. δημ. εἶδος πλεκτικῆς βελόνης ἐκ μετάλλου, ὅστω ἡ ἔζυλο, ἀπολοχούσης εἰς ὄγκιαστρωτὴν αἰχμήν. 2) συνεκδ. τὸ διὰ τοιαύτης βελόνης πλεκόμενον: δαντέλλα κροσά.

κρόσση (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν στάχως κρόσσης, αἰ δὲ βρωμίδας ὀνομάζουσι.

κρόσσαι-ών (αἱ) αἱ ἐπάλλξεις, αἱ ἄκραι, αἱ στεφάναι τῶν τεχνῶν κ. τῶν πύργων: Ἰλ.Μ 258 κρόσσαι μὲν πύργων ἔρουον, καὶ ἔρειπον ἐπάλλξεις, αὐτ.444 κροσσάων ἐπέβαινον ἀκαχίμενα δοῦρατ' ἔχοντες. πρβλ. Εὐστ.903,6 κρόσσαι αἱ ἄκραι τῶν πύργων καὶ οἶον κρόσαι καὶ κεφαλαιαί. 2) ἀναβαθμοί, βαθμιδές, σκαλοπάτια: Ἠρ.2,125 ἐποίηθ' ἔξ ὧδε αὐτὴ ἡ πυραμίς ἀναβαθμῶν τρόπον, τὰς μετεξέτεροι κρόσσαι, αἰ δὲ βρωμίδας ὀνομάζουσι.

κρόσσαρχος (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος θηλαστικῶν σαρκοφάγων τῆς ὁμοιογ. τῶν μοσχογαλιδῶν.

κρόσαι (τὸ) δημ. ὁ κροσσός βλ.λ.): Καρκθ. Ζητ.135 δύο κροσσάδες οὐγνιγῶτος μὲ χοντρή ὀθια καὶ κρόσσα τριπύθαμα. 2) εἶδ. ὁ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀλέκτορος σαρκωδῆς λόφος. **κρόσσιον** (τὸ) μτγν. κ. -οφθον τὸ φυτὸν λεοντοπόδιον βλ.λ.: Διοσκ.4,31.

κροσσίων (τὸ) μτγν. ὑποκορ. τοῦ κροσσός βλ.λ.Ι: Ἠρωδιαν.Ἐπιμ.72 κροσσίου, τὸ κροσσίδιον, ὄθεν κροσσίδιον ἱμάτιον.

κροσσόπλεγμα-ατος (τὸ) νεώτ. τὸ ἐκ κροσσῶν πλέγμα, τὸ πρὸς διακοσμησὶν ἐνδυμάτων ἢ κλινοσκεπασμάτων ἢ ἐπίπλων.

κροσσόπλακτος-ον νεώτ. ὁ ἕκ κροσσῶν ἢ ἐν εἰδει τοιοῦτων πεπλεγμένος, κροσσατώδης. **κροσσόπους**-οδος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος θηλαστικῶν ἐκ τῶν μυαλιδῶν.

κροσσοπερύγια (τὰ) νεώτ. ζωολ. τάξις τῶν τελεοστόμων ἰχθῶν.

κροσσός (ὁ) μτγν. κ. νεώτ., π. μτγν. συνήθ. κτ. πληθ.

κροσσῶν θυσανωτῆ δέσμη νημάτων ἐξέχουσα τῶν παρυφῶν ὑφάσματος ὡς κόσμημα, θύσσον· Πολυδ. 7,64, Ἦσ. «κροσσῶς, τὰ κάτω τῶν ἱματίων τὰ ῥομματώδη» || κ. νεώτ. κυρ. κτ. ἐν.: Καλλιγ. Θάν. Βλ. 105 ὁ Σκιας διὰ τὰ δεῖρ' τόλμην, ὄψωσε τὸν κροσσὸν τοῦ φεσιῶ του ὡς μέλλων νὰ ὑψώσῃ καὶ τὴν κεφαλὴν· || Ιστρ. κτ. πληθ. τὸ κρόσπεδον, κάτω μέρος τοῦ θώρακος: Γαλ. 18 11, 818· || **κροσσῶ** κυττάρων νεώτ. ἀνατομ. πρωτοπλασματικά νημάτια μικροσκοπικὰ ἐκφυόμενα ἐκ τῶν κυττάρων τοῦ ἐπιθηλίου, ἄτινα δο-νούμενα αὐτομάτως ἀπωθούσι πρὸς τὰ ἐξω πᾶν ἐπιδιδάθεος σωματίον εἰσδύσαν ἐπὶ κοιλότητος τοῦ σώματος ἐπενδεδυμένους διὰ τοιοῦτου ἐπιθηλίου· || ὄμ. **κροσσοὶ** ῥαγωγῶν ἐπὶ ἐπιθηλίου, ἄτινα σχίζεται τὸ ἐξω ἄκρον τοῦ ῥαγωγῶ ἢ ἀσπίγι-νοῦ τὸ πρὸς τὴν φερόσηκην· || **κροσσῶ** συμβε-λῆς νεώτ. ὄπτ. αἱ ἐναλλοῦξ φωτεινὴ καὶ ἀκοινεῖαι, ἔχουσαι σχῆμα κροσσῶν, ταινίαι, αἰτίνες φαίνονται ἐπὶ πετάσματος παρεντιθεμένου εἰς τὸν δρόμον συμφωνῶν συμβαλλουσῶν φωτεινῶν δέσεων.

κροσσόφρον (τὸ) νεώτ. ζωολ. κ. κροσσῶτον πρωτόζωον ἀνήκον εἰς τὴν χειριτέραν τάξιν τῶν ἐχγυματικῶν.

κροσσῶ-ὄω ρ.πλασθὲν πρὸς ἔτυμ. τοῦ κροσσῶ-τος, θυσανῶ τι, κροσπεδῶ κρόσσοις: EM 541,8. **κροσσῶτός**-όν κ.-ἡ-όν μτγν. μον. κ. νεώτ., δημ. -ἡ-ὸ ἔχων κροσσούς, θυσανούς: Λυκόφρ. 1102 τυρῆσις ματέουσι χερσὶ κροσσῶτους ῥαφάς, Πλούτ. Λοικ. 28 θῶρακα μὲν ἔχων σιδηροῦν... κροσσῶτην δὲ ἀφροστρίδα, Πολυδ. 4,120 κροσσῶ-τῆ ἰσθῆς· || **κροσσῶτός** (ἰχθῶν) ὡς οὐσ. χι-τῶν μετὰ κροσσῶν: ΠΔ Ψαλμ. 44(45), 14 πᾶσα ἡ δόξα αὐτῆς θυγατρὸς τοῦ βασιλέως Ἐσεθῶν, ἐν κροσσῶτοῖς χρυσοῖς περιδελθμένην πεποιλι-μένην, Εὐστ. Πον. 240, 1) εἰς κροσσῶτους ἀπολήγον περιδελήτους· 2) ἐπὶ τοίχου, ὁ ἰχθυοραφημέ-νος, ζωγραφισμένος: Λυκόφρ. 291 σταυροῖσι κρο-σσωτῆ πτέρυξ.

κρόσταλλος Ἦσ. «εἶδος ὕλου», κρύσταλλος.

κρόστινα Ἦσ. «φυλακτήρια».

κρόσφος (ὁ) μον. ὁ γρόσφος βλ. λ. 1): Εὐστ. 795,35.

κροταίνω μτγν. τ. τοῦ κροτῶ: Ὀππ. Κυν. 4,247.

κροτάλια-ῶν (τὰ) μτγν. ἐνώπια μετ' ἐξαρτημά-των ἐκ μαργαριτῶν, ἄτινα πρὸς ἄλληλα συγκρου-όμενα ἐκρότουν: Πετρῶν. 67, Πλίν. Φι 9, 114.

κροταλίαις (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ὄφρων ἐκ τῶν κροταλιδῶν.

κροταλίαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. ὁμοιογ. ἐρπετῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν ὀφιδίων.

κροτάλιζω κ. μον. κ. νεώτ., δημ. κροταλῶ-ἄω ποιῶ, κάμνω κρότον διὰ τῆς συγκρούσεως κρο-τάλων, παίζω τὰ κρόταλα: Ἦρ. 2,60 αἱ μὲν τινες τῶν γυναικῶν κρόταλα ἔχουσαι κροταλίζουσι, ΚΜανασ. Χρον. 39D καὶ χρῆσασθαι γελαιομοῖσι καὶ κροτάλισαι· || ὄθ. κάμνω τὸ νὰ ἐκπέμψῃ κρότον, σφύρῃ μετὰ κρότου: Ἰλ. Α 160 κείν' ὄχεα κροτάλιζον ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας· || κ. νεώτ. κτυπῶ ἢ κινῶ μετὰ κρότου: ὁ πελαργὸς κροτα-λίζει τὸ ῥάμφος, κροταλίζει τὴν γλώσσαν· 2) μτγν. κροτῶ, χειροκροτῶ, ἐπέφυμφῶ: Ἀναξίλ. 2, Δίων Χρ. 31, 162, Ἀλκίφρ. 2,4 ἢ ἀν κροταλίζω τὸ θέατρον· κ. παθ.: Ἀθῆν. 4, 159B ταῦτ' εἰπὼν ὁ Κύνουκλος, ἐπεὶ μὴ ἐκροτάλισθη, θυμωθεὶς, Οἰνόμ. ε. Εὐστ. Εὐαγγ. Προπ. 228D ἐκροταλίζω μὲν

γάρ ἐν τοῖς ὄχλοις· 3) κ. νεώτ. κ. δημ. εἰδ. ἐπὶ τῆς γλώσσης, ἀποδίδω κρότον διὰ πλαταγισμού. **κροταλίη** (ἡ) νεώτ. τὸ ἀλκαλοειδὲς τοῦ ἰοῦ τοῦ κροταλίου ὄφραος.

κροτάλιμα-ατος (τὸ) μον. κ. νεώτ. ἐπικρότησις, χειροκρότησις, ἐπαῖνος: Νικ. Χων. Χρον. 12,3.

κροταλίτης (ὁ) γλωσσ. κ. νεώτ. τὸ κροτάλιμα.

κροταλιστής (ὁ) μτγν. κ. νεώτ., ὁ συγκροῶν, κτυπῶν, παίζων τὰ κρόταλα: Νεῖλ. Ἐπιστ. 192 τὴν .. παροίριαν ὄφῃ καταλαμβάνουσῶν ἐπὶ τὴν λέ-γουσαν τὰ ταυταλιστῶν φάγονται κροταλισταί.

κροταλιστρια (ἡ) ἡ κτυπῶσα τὰ κρόταλα: Ἐ-πιγρ.· || ἐν λατ. μεταγρ. ὡς ἐπίθ. τοῦ θήλεος πελαργοῦ κροταλίζοντος διὰ τοῦ ῥάμφους: Πο-πλίλιος π. Πετρῶν. 55.

κροταλιῶ δημ. κ. κροταλῶ-ἄω κ. κουρταλῶ κροταλίζω βλ. λ. κ. 3), κτυπῶ μετὰ κρότου: Διοτ. ἀνεμοί, καιροὶ καὶ νότα, | μὴ μοῦ κροταλῆς τὴν πόρτα, τί ἄντρας μου σακί δὲν ἦβρε | καὶ σὶτό μῦλο δὲν ἐπήγε.

κρόταλον (τὸ) [κροτῶ] κ. νεώτ. ὄργανον πρὸς κρότησιν, πεπονημένον ἐκ δύο τεμαχίων διεσχισμέ-νου καλῶδου, κεράμου ἢ μετάλλου, συνηρησομέ-νου δι' ἄρομῳ ἢ σπρόγγιγος, ἐν χρ. ἐν τῇ λατρειᾷ τῆς Κυβέλης: Ὑμ. Ὀμ. 14,3, Πινδ. ἄπ. 79, Ἦρ. 2,60 αἱ μὲν τινες τῶν γυναικῶν κρόταλα ἔχουσαι κροταλίζουσι· κ. ἐν χρ. ἐν τῇ λατρειᾷ τῆς Διονύ-σου: Εὐρ. Ἐλ. 1308 κρόταλα δὲ βρόμια διαπρύ-σιον ἰέντα κέλαδον ἀνεβόα· || κ. γεν. ἐν ταῖς ὀρχήσεσι: Μελέαγρ. ΑΠ 5, 174 κρότάλων χειροτυ-πῆς πάταγος, Διοσκ. αὐτ. 11, 195 τὴν δὲ τάλαιναν Ὑρνηθῶ κροτάλων εἰς φόβος ἐξέβαλεν· || νεώτ. ἀθύρμα ἐν εἰδει μύλου, ὄπερ στρεφόμενον διὰ τῆς χειρὸς παράγει κρότον, ροκάνα· 2) μτφ. ἐπὶ προσ., ὁ ἀδολεσχεῖς, φλόδαρος, πολυλόγος: Ἄριστοφ. Νεφ. 260 λέγειν γενήσει τρίμμα, κρότα-λαν, πασιπάλῃ, Εὐρ. Κύκλ. 104 οἶδ' ἄνδρα κρόταλον δριμύ, Σισφύου γένος· 3) τὸ φυτὸν νάρκισσος: Εὐμαχ. π. Ἀθῆν. 15, 681E ἀκαλλιῶ καλεῖσθαι τὸν νάρκισσον καὶ κρόταλον· || κ. νεώτ. βωταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν χερσποῶν.

κροταφιαίος-α-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κρόταφον, ὁ τοῦ κροτάφου βλ. λ. 1): Συνέσ. Ἐ-ριστ. 259A κροταφιαία πληγή.

κροταφίζω κτυπῶ, πλήττω τοὺς κροτάφους τῆς κεφαλῆς: πάπ. κροταφίζει τὴν κεφαλὴν.

κροταφικός-ἡ-όν μον. κ. νεώτ. ὁ κροτάφιος βλ. λ. ἢ ὁ διὰ τοῦς κροτάφους προωρισμένος: Θεοφάν. Νόνν. 1, 202 κατὰπλάσμα κροταφικόν [κα-τὰπλάσμα ἐπιτιθέμενον τοῖς κροτάφοις], κροταφι-κὸν ὄσταον, - κροταφικαὶ φλέβες.

κροτάφιος-α-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐπὶ τῶν κρο-τάφων ἢ ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς κροτάφους: Γαλ. 14, 720, 11 κροταφία δύο, καθ' ἕκαστον κρόταφον μία· || κροτάφιον (τὸ) νεώτ. ἀνατομ. ἡ κορυ-φῆ τῆς μελίσσονος πτέρυγος τοῦ σφηνοειδοῦς.

κροταφίς-ιδος (ἡ) μτγν. κ. μον. σφυρίον εἰς δεξιὸν ἀπολήγον, ὄρεξια σφύρα, ἀκ. κέστρο· Πολυδ. 10, 147, Θεόγνωστ. 21,5 «κροταφίς, σφύρα μικρά».

κροταφιστής (ὁ) γλωσσ. ὁ πλήττων τοὺς κρο-τάφους: Ἦσ. ἐν λ. κόβαλος.

κροταφίτης (ὁ) [μῦσι] κ. νεώτ., θηλ. -τις-ιδος ὁ κατὰ τοὺς κροτάφους, ὁ κροταφικός αὐτ.: Ἰππ. Ἄρθρ. 30, Γαλ. 296, 10 τῶ κροταφίτη μῦσ, αὐτ. 431, 2 οἱ μῦες οἱ κροταφίται, Ἄντυλλ. π. Ὀρειδ. 7, 16, 2 || τὸ θηλ. π. Ἰππ. Ἄρθρ. 30 κροταφίτιδες πληγαὶ πλῆγματα, κτυπήματα τῶν κροτάφων.

κροταφογεναιθικός-ἡ-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων συγ-χρονῶς εἰς τὸν κρόταφον καὶ τὴν γνάθον: κρο-ταφογεναιθικός σύνδεσμος [ἰνδῶδες σύνδεσμος ἐνι-σχύων τὴν μεταξὺ κάτω γνάθου καὶ κροταφικοῦ ὄστου διάβροσιν].

κρόταφος (ὁ) κ. νεώτ. ἡ πλαγία ἑκατέρωθεν χώρα τῆς κεφαλῆς ἢ περιλαμβανομένη μεταξύ ὀφθαλμοῦ, ὠτός καὶ κορυφῆς, τὸ πλάγιον τοῦ μετώπου: Ἰλ.Δ.502 ἢ δ' ἑτέροιο διὰ κρόταφοιο πέρπασεν ἀιχμὴ χαλκείη, Ἀριστφ.Βατρ.854 ἴνα μὴ κεφαλαίω τὸν κρόταφόν σου ῥήματι θεῶν ὑπ' ὀργῆς ἐκχέῃ τὸν Τηλεφρον. || Ἰδ. κτ. πλθ. οἱ κρόταφοι, τὸ μηλίγγια: Ἰλ.Ν.188 Ἐκτωρ δ' ὠρμήθη κρούσθαι κρόταφοῖς ἀραρυῖαν κρατὸς ἀφάρπαξαι || ἐπὶ τῆς πρώτης ἐμφανίσεως καὶ αὐτῆς ἰδέσεως τῆς γενειάδος: Ἀριστλ.ΖΓ.784b,35 τοὺς κρόταφους πρὸς τὸν πρῶτον, Θεόδωρ.15,85 πρῶτον Ἰουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων. || γεν. πλαγία ὄψις, προσιλ.: Γρῶκλ.Ὑποτ.3,6,αὐτ.17 κρόταφοι κύκλου κ. ἐν Πάπ. ἐπὶ πλίνθου. || κατὰ κρόταφον ἐκ τοῦ πλάγιου: Ἡρων Βελον.98,2 || ἐπὶ κρόταφον εἰς τὸ μέρος τοῦ κροτάφου: αὐτ.66,13. 2) μτφ. ἢ πλευρὰ ὄρους: Αἰσχ.Πρ.721 ποταμοὶ ἐκφυσῶ μένος κροτάφων ἀπ' αὐτῶν, Φιλιάδης π.Στεφ.Βυζ.ἐν λ. Θέσπεια: οἱ ποτ' ἔναιον ὑπὸ κροτάφοις Ἐλικήωνος 3) τὸ ὀπισθεν μέρος βιβλίου τ: Ἀνών.π.Σουιδ. 4) Ἐπιγρ. τὸ ἄκρον ἢ ἡ στενὴ πλευρὰ στήλης || νεώτ. ἢ στενωτέρα πλευρὰ ἢ ἐπιφάνεια ἐπηγκενίδος πλοίου, τεμαχίου ξύλου, λίθου, μετάλλου κ.ἀ. || κ. ἐκαστὴ προσεχὴ τοῦ ἄξονος τῶν τροχῶν, ἐκ τῶν χωρίζουσάν τās χυδὰς ἀπὸ τοῦ μεσαζονίου, ἐφ' ὧν στριγγίζονται ἔσθωθεν αἱ πλῆμναι τῶν τροχῶν.

κροτάφος Θεόγνωστ.21,8 «κροτεύσαι, τὸ μὴ πλῆρες δοῦναι».

κρότημα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. τὸ διὰ σφυρηλατήσεως γεγόμενον ἔργον. 2) ὄθ. μτφ. ἐπὶ τοῦ Ὀδυσσεύς, πανοῦργος, διαβολοκλήμων: Σοφ.ἀν.π. Σχολ.Θεόδωρ.15,49 τὸ πάναφρον κρότημα, Λαέρτου γόνος, Εὐρ.Ῥῆσ.494 ἔστι δ' αἰμυλωτάτου κρότημ' Ὀδυσσεύς 3) νεώτ. κρούσις.

κροτησίγμοφος-ον μτγν. ὁ μὲ κροταλίζοντας, κυτνώνας ὀδόντας: Κερκ.6,4.

κροτήσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. κτύπημα, κρούσις: Πλάτ. Αἶ.365Α σὺν δακρυοῖς καὶ κροτήσεσι χειρῶν (χειροκροτημάτων), Διον.Ἀλ.Συνθ.14 κρότησις τοῦ πνεύματος || πληξίς, σφυροκόπησις, χάλκευσις: Φιλ.Βελον.71,4 φύξεις καὶ κροτήσεις (σιδήρου καὶ γαλκῶν).

κροτησμός (ὁ) ὁ κρότος βλ.λ.: Αἰσχ.Ἐπτ.561 πικνοῦ κροτησμοῦ τυχεῖανουσ' ὑπὸ πτόλιν.

κροτητικός-ῆ-όν μτγν. ὁ ἀξίως ἐπικροτήσεως, ἐπαίνου, ἐπιδοκιμασίας: Δοσφ.ἰ.427Κ.

κροτητός-ῆ-όν ὁ κτυπημένος, ὁ ἥκων ἐκ τῶν κτυπημάτων, θορυβητός: Αἰσχ.Χο.427Κ κτύπῳ δ' ἐπιρροεθεὶ κροτητὸν ἄνόν καὶ πανάθλιον κάρσ' || κροτητὰ ἄρματα κροτηῖνα θορυβωδῶς, ἡ-χρόντα ἄρματα: Σοφ.Ἠλ.714 ἐν δὲ πᾶς ἔμεστώθη δρόμος κτύπου κροτητῶν ἄρμάτων κ. κροτητὰ πηκτιδῶν μέλα παίζόμενα διὰ πλῆκτρον: Σοφ.ἀν. 241. 2) τὰ κροτητὰ εἶδη πλακουντίων: Εὐρ.ἀν. 241. || κακῶς πεπατημένον μέρος: Θεόδωρ.6,6, 10 φιλεῖ δὲ καὶ πατεῖσθαι καὶ γίνεσθαι καλλίων κατατριβομένης πάτῃ τῆς ῥίζης διὸ καὶ παρὰ τὰς ὀδοὺς καὶ ἐν τοῖς κροτητοῖς κάλλιστος.

κροτιδοφόρος-ον νεώτ. ὁ περιέχων κροτίδας βλ.λ. || κροτιδοφόροι ταινίαι.

κροτίω μων. κ. δημ. ταραῶσα, τρομάζω, φοβίζω ὑπερβολικῶς: Παπαδ.Χρ.Διηγ.75 ἔφθασα εἰς τοῦ Βαρναντὰ τὸ ρέμα ὅπου ἐκρότιζεν ὁ τόπος. || μων. κ. δημ. συνήθ. παθ. τρομάζω, ταρασσομαι ὑπερβολικῶς: Χρον.Μορ.3840 μὴ κροτιστήτε τίποτε ἂν εἶναι πλεῦτεροφ μας, Παπαδ.Χρ.Διηγ.75 ἐκρότιζεν ὁ τόπος, ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἐκρότιζομην.

κροτικός-ῆ-όν νεώτ. ὁ ἐπιτήδειος πρὸς παραγωγήν κρότου, ὁ κροτῶν, ἐκτριπτικός: κροτικός ὑδράργυρος || κροτικὸν νάτριον νεώτ. χημ.

λίαν δηλητηριώδες καὶ ἐκτριπτικὸν σῶμα. || ὄμ. κ. κροτικὸν ὄξυ κ. βροντώδες ὄξυ ἕνωσις τῆς ἰσοκυανικῆς ρίζης μεθ' ὑδροξυλίου περιέχουσα διασθενὲς ἄτομον ἄνθρακος.

κρότιον (τὸ) μτγν. τὸ φυτὸν κατανάγκη βλ.λ.2): Ψιδιοκ.4,131.

κροτίς-ιδος (ἡ) νεώτ. πυροτέχνημα ἐκσφενδονιζόμενον διὰ τῆς χειρὸς καὶ ἐκρηγνύμενον μετὰ κρότου ἅμα τῇ κρούσει ἐπὶ τὸ ἐδάφους, τράκα, βαρελότου. || νεώτ. στρατ. μεταλλικὴ θήκη περιέχουσα μικρὰν τινα ποσότητα ἐκρηκτικῆς οὐσίας || τὸ διὰ πυρίτιδος ἢ δυναμίτιδος πληρούμενον μικρὸν ἄνοιγμα βράχου ἢ τοῖχου πρὸς ἀνατίναξιν ἢ διάρρηξιν. || φυσίγγιον αὐτομάτως τοποθετούμενον ἐπὶ τῆς σιδηροτροχιάς καὶ ἐκρηγνύμενον μετὰ πατάγου διὰ τῆς πίεσεως τοῦ τροχῶ πρὸς ἐπανάληψιν τοῦ σήματος τῆς ἀπολύτου σταθμεύσεως πρὸς μεῖζονα ἀσφάλεια.

κροτισμός (ὁ) (κροτίω) μων. κ. δημ. θορυβώδης καὶ ἀλαστοικὴ ἀπειλή, ὁ μετὰ κρότου φοβερισμός: Γεωργιλ.Θρ.Κ.π.Κορ. Ἀτ.2,212 ἡ δὴ δύναμις ἔθεν ὁ κροτισμός σου. | ὁ φόβος τοῦ ὄψετρος ἐκρότισε τὸν κόσμον.

κροτοβόλια (ἡ) νεώτ. ἡχητικὴ ἐκδήλωσις τοῦ ζωϊκοῦ ψυχοδυναμικοῦ συριστομένη εἰς κρότους διαφόρου εἶδους καὶ ἐντάσεως ἀπὸ ἤχου θραυσμένων ὑαλίνων καὶ σιδηρῶν ἢ ἰαχυρῶς ἐκφυρσοκροτήσεως μέχρις ἐλαφροτάτων ἤχων.

κροτοβόρυθος (ὁ) μτγν. ἡ ἡχηρὰ ἐπικρότησις, ὁ ἐκ τῶν χειροκροτημάτων γινόμενος θόρυβος: Ἐπίκ.ἀν.143,Πλούτ.Ἠθ.45F Ἐπικούρου ἐπὶ ταῖς τῶν φίλων ἐπιστολίαις κροτοβόρυθος γίνεσθαι παρ' αὐτῶν λέγων ἀπῆδης ἔστιν, Εὐνάη.Ἰστ.ἀν.88,18 τὸν κροτοβόρυθον ἔχουσιν ὡς ἀληθῆ λέγοντες.

κρότος (ὁ) κ. νεώτ. κ. δημ. πᾶς ὁ ἐκ κρούσεως, παταγῆς, συγκρούσεως ἀποτελούμενος θόρυβος, κτύπος, κτύπημα: Εὐρ.Ἡροκ.783 δολοῦντα παννυχίως ὑπὸ παρθένων ἰαγεῖ ποδῶν κροτοῖσιν (τὸ κτύπημα τῶν ποδῶν κατὰ τὸν χορῶν), Πλούτ. Μάρ.22 ἐνοπλίω τιμὴ κρότῳ καὶ πατάγῳ συνηλάξαι, Αἰλ.Ζ1 17,5 ὁ τῶν δακτύλων κρότος ἰὸ διὰ τῆς συγκρούσεως τῶν δακτύλων ἀποτελούμενος κτύπος, Σολωμ.Ἐθν.Ὑμν.11 τὸ χλιμῖτριμα καὶ οἱ κροτοὶ | καὶ τοῦ ἀνθρώπου οἱ γογγυσμοί, Ζαλοκ.1,1 ἀπὸ κρότον ὀργάνων βοᾷει τῆς Γραδίας τὸ βουδὸν ἀντικρῶ. || εἶδ. ὁ ξηρὸς ἦχος, ὃν ποιεῖ ὁ θέλων νὰ συναγαγῇ σήμηον μελισσῶν: Ἀριστλ.Ζ1 627α,16 δοκοῦσι δὲ χαίρειν οἱ μέλιτται καὶ τῷ κρότῳ. || κ. ὁ ἦχος τῶν λόγων: Λοκ.Δημ.Εγκώμ.15 ὁ κρότος τῶν Δημοσθενικῶν λόγων ἀπόζειν ἐφραίνετο τοῦ νυκτερινοῦ λύχνου, Φιλόστρ. Σοφ.2,25,6 ἡ εὐραία καὶ ὁ τῆς γλώσσης κρότος.

|| νεώτ. μτφ. σφοδρὰ ἐντύπωσις, φήμη ὑπεροχῆς ἢ ἐπιτυχίας: ἡ ὑπόθεσις αὐτῆ ἐκαμὲ κρότον. || κρότος χειρῶν τὸ χειροκρότημα, εὐφροσύνη, ἔπαυσις: Ἀριστφ.Βατρ.157 κρότον χειρῶν πολὺν. || κ. ἀπολ. ἦχος, θόρυβος: Ξεν.Ἀν.6,1,13 ἐνταῦθα κρότος ἦν πολὺς, καὶ οἱ Παρθιάωνες ἦρτον εἰ καὶ γυναικὲς συνεμύχοντο αὐτοῖς, Δημ.519 θόρυβον καὶ κρότον. . ἐποιήσατε. || κ. εἰς σημείον ἀποδοκιμασίας: Πλάτ.Ἀσχ.184Α ἦν δὲ γέλως καὶ κρότος ὑπὸ τῶν ἐκ τῆς ὀλκάδος.

κροτοφῶν (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ἀναρριχητικῶν.

κροτουλοσιναπάλασιον (τὸ) νεώτ. χημ. σιναπέλαιον ἐκ τῶν οπερμάτων κράμβης τῆς ῥόσπου.

κροτώ-έως [κρότος] κ. μων. κ. νεώτ., ποι. κροτῶ κτηλῶ τὸ μετὰ κρότου, κᾶμνω νὰ κροτῇ τ., ἐπὶ ἴππων: Ἰλ.Ο.453 ὑπερῴησαν δὲ οἱ ἴπποι κειν' ὄχεα κροτέοντες ἰσούροντες αὐτὰ μετὰ κρότῳ. || κ. νεώτ. κᾶμνω τὸ νὰ ἀνηχῆσθαι: Ραγκ.Ἀλλ.1,79,9 κεραινέ, ὅταν φλογώδης εἰς τὸν πόλεμον ἐκρό-

ταις 2) κτυῶ, πλήττω, κρούω : Ἦρ.6,58 κατὰ δὲ τὴν πόλιν γυναίκες περιποῶσαι λέβητα κροτέουσι, Εὐρ.Βάκχ.188 θύραω κροτῶν γῆν, Δημ.1259 οἱ δὲ κροτεῖν τοῖς ἀγκύσιον αὐτὸν ἔξουσιν ἀπὲι πταρῶμαι τὰς πλευράς, Πλούτ.Ἦθ.10D || κ. παθ. πλήττομαι ὑπὸ βροχῆς : Αἰλ.Ζ1,16,17 πρὸς γε μὴν τῶν ὄμβρων τὰς καταφοράς ἀντιτυπὸν ἀεὶ . . τὰς τὲ ἐμβαλάς τῶν ὑετῶν ἀποσπείλειται καὶ κροτούμενον ἀκούουσιν οἱ ὑποκίωτες, ὡς αἰεὶ τὸ τάγος ἐμπιπτότων τῶν ὑδάτων· 3) κτυῶ τὰς χεῖράς μου εἰς σημεῖον ἐπικροτήσεως : Ἦρ.2,60 αἱ δὲ λοιπαὶ γυναῖκες καὶ ἄνδρες αἰέθουσι καὶ τὰς χεῖράς κροτέουσι [χειροκροτοῦσι], Ξεν.ΚΠ 8,4,12 πότερον κροτεῖν δεῖ τῷ χεῖρε ἢ γυλᾶν ἢ τὶ παῖσι, Θεόφρ.Χαρ.19,10 καὶ αὐλοῦμενος δὲ κροτεῖν ταῖς χερσὶ μόνος τῶν ἄλλων, Μιναι.10,4 Ὄδ 6 δευτὰ τὰς χεῖρας κροτῆσμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα θεὸν δοξάζοντες || κ. ἀπολ. κροτῶ τὰς χεῖρας, ἐπικροτῶ, ἐπιδοκιμάζω : Ξεν.Συμπ.9,4 οἱ δὲ συμπόται ὀρώντες ἅμα μὲν ἐκρότου, ἅμα ὁδὲ ἐβῶν αὖθις, Δημ.586 προδικαίεισθ' ἐπὶ τιμωρίαν τὸν παρόντα ἐκροταίτε, Θεόφρ.Χαρ.11,3 καὶ ἐν θεάτρῳ κροτεῖν, ὅταν οἱ ἄλλοι παύωνται, Διογ.Λ 7,173 ἐφ' ᾧ ἀγασθέντες οἱ ἄκροσται τὸν μὲν ἐκρότησαν, τὸν δὲ ἐξέβαλον, Νικ.Χων.ἐν Σάβ.1,75 ἀρχομένη τε παιανίζοντες, καὶ ληγουσὴ κροτοῦντες χαρμόσυνα· || κ. παθ. ἐπικροτοῦμαι, ἐποινοῦμαι, ἐπιτυχᾶνω : Πλάτ.Ἀξ.368D τίς γὰρ ἐν εὐδοκίμοις πρὸς δῶλον ζῶν, οἱ πομπασθεῖη καὶ κροτηθεῖη δῆμον παίγιον, Ἀριστ.Ποιητ.1456a,10 δεῖ τὲ ἅμω ἀπὶ κροτεῖσθαι, Φιλῶδ.Ρητ.2,1288 τέλειος ρήτωρ καὶ κεκροτημένος, Ἀθήν.5,182A παρὰ Ὀμήρῳ κεκρότηται τὰ σώφρονα συμπόσια ἰδ.ἀνάγν. συγκεκρ- [τὰ ἐπανούμενα] || ὄμ. ὡς σημεῖον ἀποδοκιμασίας : Πλούτ.Ἦθ.533A 4) κροτεῖν ὀδόντας τριζεῖν τοὺς ὀδόντας : Ἀρχιλ.Συμπλ.2,9 5) ἐπὶ χαλκῶς, σφυρηλατῶ, σφυροκοπῶ, χαλκαίω : Λουκ.Λεζήφ.9 λήθρον τινα ἐκρότου || κ. ἄλλῳδία : κ. μ.φ. ἐν τῷ παθ. πλήττομαι, σφυρηλατοῦμαι : Πίνδ.ἀν.194 κεκρότηται χρυσᾶ κρηαί· δὲ ἐξ ἀπάτας κεκροτημένους ἄνδρας ἐκ φεύδους καὶ ἀπάτης συγκροτούμενοι : Θεόκρ.15,49 || κ. παροιμ. π. Ἀδαῖ. ΑΠ10,20 εὐθὺς τὸ πρήγμα κροταίσω [θερμὸς ἄς χαλκευθῆ ὁ σίδηρος] 6) συγκροῦμαι κροτῶ, κρούω τὴ πρὸς παραγωγήν κρότου : Πλούτ.Ἦθ.944B, Ζαλοκ.93,2 τοὺς ἐπιβούλους κεραινοὺς ἀτομῆν νά κροτήσῃ· || ἐγείρω θόρυβον κτυπῶν τῆ : Λουκ. Αλέξ.9 ἀλλήτην ἡ τυμναριστήν ἢ κυμβάλια κροτοῦντα ἐπαγομένους || ἐγείρω θόρυβον κτυπῶν τῆ, ὅπως συνάξω σμήνην μελισσῶν : Ἀριστ.Ζ1 627a,16 διὸ καὶ κροτοῦντες φασὶν ἀθροίζεσθαι αὐτὰς εἰς τὸ σμήνος ὀστράκους τὲ καὶ φήφοις· κ. σατυρικός : Ἀριστ.Βάτρ.1306 ποῦ ὅτιν ἡ ταῖς ὀστράκους αὐτῆ κροτοῦσα . . Μοῦσ' Εὐριπίδου· || νεώτ. ἐκπυροκροτῶ : κροτοῦν ἄκρον μείγμα δύο μερῶν ὑδρογόνου καὶ ἐνὸς ὀξυγόνου ἀναφλεγόμενον μετ' ἐκπυροκροτήσεως, κ. κροτοῦν ἀέξῃ· || νεώτ. ἡ μτκ. κροτῶν ὄξυ. βλλ. 7) πλήττω τὴν κρόκην διὰ τῆς κερκίδος ἐν τῷ ὕφανει : Στράβ.15,1,67 ἐπιστολάς δὲ γράφειν ἐν σινδῶσι λίαν κεκροτημένας [πικνῶν ὑφασμασίας, κροτουσῆς].

δενδρώδης παρέχων τὸν κόκκον, ἐξ οὗ τὸ κροτῶνιον ἔλαιον ἢ κίκιον : Ἰνν.Γυν.2,201, Θεόφρ.Φ1 1,10,1' || κτ. πληθ. οἱ σπόροι τοῦ δένδρου : Πάπ.· κ. πληρῶς : Γαλ.19,743 κροτῶν κίκικω· || κ. νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἀειφορβιοειδῶν· 3) μέρος τοῦ ὠτός : Πολυδ.285.

κροτῶν-οἰντος [ὁ] νεώτ. δάκτης τηλεγραφικός, εἰς τὸν ὅποιον τὸ ἀφικνούμενα τηλεγραφικὰ σημεῖα ἐκθροῦνται διὰ κροτῶν καὶ λαμβάνονται ὑπὸ τοῦ τηλεγραφητοῦ διὰ τῆς ἀκοῆς.

κροτῶνελθεῦση [ἡ] νεώτ. χημ. ὑγρὸν ἀκρουν, διαλυτὸν ἐν ὕδατι, λίαν πτητικὸν μὲ ὕδατον, παρασκευαζόμενον διὰ ξηρᾶς ἀποστάξεως τῆς ἀλδολῆς ἢ διὰ συμπυκνώσεως ἀκεταλθεῦδης τῆ βοηθεία καταλυτῶν.

κροτῶν(ε)ιος-ον νεώτ. ὁ παραγόμενος ἢ ἐξαγόμενος ἐκ τοῦ φυτοῦ κροτῶνος : κροτῶνιον ἔλαιον.

κροτῶνέλαιον [τὸ] νεώτ. ἔλαιον καθαρικὸν καὶ ἐπιποαστικόν, ἐκ τοῦ φυτοῦ κροτῶνος βλλ.

κροτῶνη [ἡ] τυλῶδης ἀπόφυσις δένδρου, ἰδ. εἰαίας· πρβλ. γόγγρος 2) : Θεόφρ.Φ1 1,8,6 2) ἐν τῷ πληθ. τὰ ἐν τῷ πνεύμῳ χονδρῶδη βρογχία : Ἰνν.Νούσ.2,53.

κροτῶνιάτης [ὁ] κ. νεώτ. ὁ ἐκ τῆς πόλεως Κροτῶνος : Κρατῖν.9 Μίλων ὁ Κροτῶνιάτης.

κροτῶνικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸ φυτὸν κροτῶνα, ὁ τοῦ κροτῶνος· || κροτῶνικὸν ὀξὺ νεώτ. χημ. ἡ μία ἐκ τῶν δύο στερεοίσομερῶν μορφῶν τοῦ αἰθυλινοοξικού ὀξέος.

κροτῶνοειδής-ους-ές ὁ ὁμοῖος πρὸς κροτῶνα βλλ.11 : Ἰνν.Γυν.Φυσ.573,7 τὸ κροτῶνοειδές τὴν ῥίζαν δίδου πίνειν.

κροτῶνὸλη [ἡ] νεώτ. χημ. τὸ δραστικόν συστατικὸν τοῦ κροτῶνελαιοῦ βλλ.

κροτῶνοφόρος-ον πάπ. ἐπὶ γῆς, ὁ παράγων φυτὰ κροτῶνός : κροτῶνοφόρος γῆ.

κροτῶνυλένιον [τὸ] νεώτ. χημ. ὑγρὸν ἀκρουν πτητικὸν προερχόμενον ἐξ ἀποστάξεως τῆς λιθουβαροκροσίσης.

κροῦθα [ἡ] δημ. βραχὺς ἰστός πλοίου.

κρουγίτης [ὁ] νεώτ. ὄρυκτ. θεϊκὸν ἄλας ἐνυδρῶν.

κρουροῦ Ἦσ. «τοῦ φοβεροῦ».

κρουζέτω δημ. ναυτ. δῆλω ἀμφοτέρωθεν.

κρουζέτω [ἡ] δημ. κ. κρουζέτω [τὸ] τὸ διζυγον τῶν μεγάλων ἐπιστηλίων πλοίου.

κρουζῶ δημ. κ. κρουζῶς, ἀόρ. ἐκρουξα, παθ. κρουζῶμαι, ἀόρ. κρουστήκω, μτκ. παρακ. κρουσμένος, πλήττων, κροτοῦν, κτυπῶν νόσσω, κεντῶ, δάκνω, σκρῶχνω, εἰδ. ἐπὶ ἰσοβλῶν ζῶων : τὸν ἐκρουξε ἕνα φιδί-ἕνας σκορπιός, - ὁ κρουσμένος ἀπὸ ὀχιά δὲ γλυτῶναι· || συνεκδ. ἐπὶ πυρετοῦ, ἰδ. ἐλῶδους, ταλαιπωρῶ λίαν, ἐξασθενῶ τινα, τὸν ἀδυνατίζω : μ' ἐκρουξεν οἱ θέρμες καὶ δὲ μπόρῳ νά πάρω τὰ πόδια μου· 2) ἐπὶ ὑποτιθεμένων ἀοράτων κακοποιῶν ὄντων, ἐξωτικῶν, ἐμ-βάλλω εἰς ἄλλοφροσύνην, εἰς φρενῶν ἐκστάσιν, συνταράσσω τὸν νοῦν τινος, τὸ θελῶν τὰ συλλογικά, τὸν τρελλᾶνω : τὸν ἐκρουξεν ὁ «ῥωτικὸς» κ. ἐπὶ τοῦ διαβόλου : ἀρὰ ποῦ νά σὲ κρουξῆ ὁ χλιδὸς κὶ ἀξόρκιστος νά μείνης [νὰ πάθης αἰφνης ἀνίσταον φρενοθάβειαν] || κ. παθ. κρουζῶμαι πᾶσχω ἐκ παραφροσύνης, εἰμαι φρενοθάβεις ἢ ἐμφανῶς ἀνισόρροπος πνευματικῶς : κάθε δυὸ τρία χρόνια κρουζέται γιὰ ὄλιγον καιρὸ, γίνεται καλά καὶ πάλι ξανά κρουζέται ἡ μτκ. παρακ. ὁ κρουσμένος—ὁ οὐκ ὡς ἔχων τὰς φρένας.

κρουκασίτης [ὁ] νεώτ. ὄρυκτο. σεληνιοσχῶς ἐνωσις τοῦ χαλκοῦ, θαλλίου καὶ ἀργύρου.

κρούμα-ατος [τὸ] [κρούω] ἄ. κρούμα βλλ., κτύπημα, κτύπος, κρούσις : Ἀριστ.Φ.Ἐκκλ.257 προσκινῆσθαι, ἀτ' οὐκ ἀπειρος οὖσα πολλῶν κρουμά-

των [οισχρ.σπμ.] || ἦχος παραγόμενος ἐκ τῆς κρούσεως ἐγχόρδου ὄργανου διὰ τὸ πλῆκτρον, ἦχος, τόνος : Ἰπν.346,14 κρούεται τὰ κρούματα ἐν μουσικῇ, Πλάτ.Πολ.333B ὁ δίκαιος ἀρείων κοινῶν τὸν κίθαριστικῶ, ὥσπερ ὁ κίθαριστικὸς τοῦ δίκαιου εἰς κρουμάτων,; Φιλῶδ.Ποιήμ. 2,228H τὸ πῆμα οὐχ ὡς περὶτίμα καὶ κρούμα νοούμεν' || ὁ ἦχος ὁ παραγόμενος ἐκ πνευστοῦ ὄργανου : Θεόδομ.Κωμ.50 αὐλετ' . σαπρά κρούματα, Πλούτ.Ἠθ.638C κρούματα τὰ ἀσύνεμα καλοῦσιν, Πολυδ.7,88 κρούματα τὰ ἐν τῇ ἀσύνεμῃ, αὐτ.4,84 κρούματα σαπλιστικά' || ἡ τοῦ κρούματος ἀρμονία ἡ μελωδία : Ἀχιλλ.Τάτ. 8,6' κ. ἀπλ. ἡ μελωδία : Πάπ., Ἰουλ.Λόγ.2,49D ὡδαὶ καὶ κρούματα.

κρούμα Ἦσ «μῦθαι».

κρουματικός-ἡ-ὄν ὁ ἀνῆκων ἡ ἀρμόζων εἰς τὸ παίξιν, ἐπὶ ἐγχόρδου ὄργανου : Ἀγοθ.ΑΠ 11,352,2 κρουματικὸ σῶφι' || κ. γεν. : Σουῖδ ἐν λ. Ὀλυμπος «ἡ κρουματικὴ μουσικὴ ἡ διὰ τὸν οὐλῶν» [ἐνόργανος μουσικῇ] || διδάκτορος κρουματικῆ ἐκφρασις ἐν τῷ ποιῆσει ὄργανου : Πλούτ.Ἠθ.11381 || λέξεις κρουματικαὶ ἦχος ἡ τόνος ἐνοργάνου μουσικῆς, τ. ἔ. ἀναρθρος ἦχος ἀνευ ἐνοίας : Πολυδ.3,36,3.

κρουμάτιον [τὸ] μτγν. κ. μων. ὑποκορ. τοῦ κρούμα βλ.λ. : Ἀχιλλ.Τάτ.1,5 καὶ τὶ κρουμάτιον ὑπολήγνας ὑποφθιρρίζουσι τοὺς δακτύλους, Σχόλ. Ἀριστφ.Πλ.290 τὸ δὲ θρεττανελο ποιδὸν μέλας καὶ κρουμάτιον.

κρουματογραφία [ἡ] μων. τὸ κρούειν κρουστῶ μουσικῶ ὄργανῳ μουσικὸν τεμάχιον : Βρυέν. Μ' Ἀρμον.480 ἡ δὲ διαστολὴ ἐπὶ τε τῆς ψῆδης καὶ τῆς κρουματογραφίης παραλαμβάνεται.

κρουματοποιός [ὁ] μτγν. ὁ μουσικός, μελοποιός : Μάχ.π. Ἀθην.8,337C ὁ κρουματοποιός Δωρίων ποτ' εἰς Μύλων ἐλθὼν . . . Ἀριστοδμή.8 || ὁ συγγραφεὺς μουσικῶν τεμαχίων, ἰδ. τῆς ὀργανικῆς μουσικῆς : Φιλῶδ.Μουσ.95,99K.

κρούνα Ἦσ. «τὰ ἀπορα δένδρα» 2) αὐτ. «κρήνη τέλειαι».

κρουνοίς-α-ον [κρουνοός] ὁ ἐκ κρήνης, πηγῆς : Ἀριστλ.Μετ.2,3 κρουνοῖον ὕδωρ.

κρουνοῖον [τὸ] εἶδος ἐκπώματος, ποτήριου : Ἐπιγένη.π. Ἀθην.11,480A κάδοι, ὄλκεια, κρουνοῖα. **κρουνοῖδον** ἐπίρρ. μτγν., μων. κ. νεώτ. δίκην κρουνοῦ, ὅπως ὁ κρουνοός, ἐν ἀφθόνῳ ροῇ : ΠΔ Μσκκ.2,14,45 φερομένῳν κρουνοῖδον τῶν αἰμάτων, Φιλ.2,96 τὰς δὲ ἀνατεμνομένας φλέδας, καθάπερ ἐν ταῖς αἰμορραγίαις, κρουνοῖδον αὐλοῦς ἀκοντίζειν αἵματος, Θεοδῶδ.Διάκ. Ἀκρ.5,13 ξίφος κρουνοῖδον ἔδρεχε τῶν αἰμάτων, - τὸ αἶμα ἔδρεχε κρουνοῖδον' || νεώτ. κ. ραγδαίως : ἔδρεχε κρουνοῖδον.

κρουνοῖα [ἡ] δημ. κυρία πηγὴ, κεφαλῶδρουση, κρήνη, κεφαλῶρι, μάννα τοῦ νεροῦ.

κρουνοῖω μτγν. κ. νεώτ. ἐκχέω ὑγρὸν ὡς κρουνοός, ἐν λεπτῇ ροῇ, ἐπὶ τοῦ ποτηρίου τοῦ καλουμένου ρυτῶν : Δωροδ.π. Ἀθην.11,497B τὰ βυτὰ ἐξ ὧν κρουνοῖζόντων λεπτῶς κάτωθεν πίνουσιν' || μέσ. πίνω τὸ οὐτὰ ἐκχεόμενον ὑγρὸν ὑποβάλλον τὸ στόμα : Ἐπιγ.π.αὐτ.497A τῶν ρυτῶν . . . τρία πίνειν δεήσει τήμερον πρὸς κλεφύδραν κρουνοῖζόμενον.

κρουνοῖον [τὸ] μτγν. κ. μων. ὑποκορ. τοῦ κρουνοός βλ.λ. : Ἡρωδιαν.1,356, Θεοδῶστ.122,13.

κρουνοῖσκος [ὁ] σχόλ. ὑποκορ. τοῦ κρουνοός βλ.λ., σωληνίσκος τῆς κλεφύδρας : Σχόλ.Λοικ. Ἀλ. 28 ἐν ἀρχῇ τῆς ἀφάσεως τοῦ κρουνοῖσκου ἐκέλευον τὸν ῥήτορα λέγειν.

κρουνοῖσμα-ατος [τὸ] ἐπίρρ. τὸ ἀπὸ κρουνοῦ, κρήνης ἐκρέον ὕδωρ, ρεῦμα : ΑΠλ 1,12 κρουνοῖσμα μελισταγές.

κρουνοῖσμάτιον [τὸ] μτγν. μικρὸν στομίον : Ἡρων Πνευμ.1,8 2) μικρὸς σῶλην : αὐτ.29.

κρουνοῖσμός [ὁ] μτγν. κ. μων. ἐξόρμησις, ἀναλήξις τοῦ ὕδατος : Ἀκύλ.ΠΔ Βοσ.2,5,8, Θεοφύλ.Βουλγ.3,684 2) ἱατρ. κατανοῖσμός, ντοῦς : Ἀέτ.5,119, Παύλ.Αιγ.2,52.

κρουνοῖτης [ὁ], θηλ. -Τρις-ἴδος ὁ κρουνοῖτος βλ. λ. : Ὀρφ. Ἰγν.51,10 νύμφαι κρουνοῖτιδες.

κρουνοός [ὁ] κ. μων., νεώτ. κ. δημ. ἡ πρώτη πηγὴ, ἀνάβλυσις ὕδατος ἐξ ἧς λαμβάνουσι τὴν ἀρχὴν αἱ πηγῶι : Ἰλ.Δ 454 ὕδωρ κρουνοῦν ἐκ μεγάλων, αὐτ.Χ147 κρουνοὶς καλλιρροῦ, Πινδ.Ο 13,63 ἢ πᾶλλ' ἀμφὶ κρουνοῖς Πάγασον ζεῦξαι ποθέων ἔπαθεν, Σοφ.Τρ.14 κρουνοῖ διερραίνοντο κρηναῖο ποτοῦ, Μέν.530,22' || ἐν χρ. κ. μτφ. : Εὐρ.Ρῆσ.790 θερμὸς δὲ κρουνοὶς θεσποῖον παρὰ σφαγαίης' || κρουνοῖ Ἀφαῖσταιο ρεῦματα λάβας ἐκ τῆς Αἴτνης : Πινδ.Π 1,25 κείνο δ' Ἀφαῖσταιο κρουνοῖος ἔρητον' || δημ. ἐπὶ ἀφθόνας ρεόντος Ἰδρωτός : Ἰπν. Ἀφ.7,85, Λιδάν. Ἐπιστ.316,3' || κ.μτφ. χεῖμαρρος λόγων : Ἀριστφ.Βότρ.1005 θαρρῶν τὸν κρουνοῖ ἀφίει' 2) γεν. μτφ. κ. νεώτ. ὀφθονία, πλήθος : Μηναῖ.10,3 Σινεξ. ἀνάσους κρουνοῦς θαυματῶν παρέχοντας τοῖς πιστοῖς προσιοῦσιν αὐτῷ, - κρουνοῖ ρητορείας' 3) σχετῆς ὕδατος : Στράβ.5,3,8 σφίνας καὶ κρουνοῖς ἔχειν ἀφθόνοους' 4) ἀλλῶς, δι' οὐ ἀντλείτω ὑγρὸν π, στόμιον, κάνουλα : Ἡρων Πνευμ.2,25,-κρουνοός δεξαμενῆς - βυτίου.

κρουνοχορτλήρατος [ὁ] κωμ. ὁ ἀκρίτως ἐκχέων ἀφθονοὺς καὶ μάταιον ἥληρον, ἀνόητος, περιπτολόγος, φλύαρος : Ἀριστφ. Ἰπν.89 κρουνοχορτλήρατος εἰ.

κρουνοῦμα-ατος [τὸ] ὁ κρουνοός βλ.λ. : Ἐμπ.π. Σέξτ. Ἐμπ.628 νήστις θ' ἡ δακρυοῖς βγγει κρουνοῦμα βρόθειον.

κρούπ [τὸ] νεώτ. ἱατρ. νόσος τῆς παιδικῆς ἡλικίας, ὀφειλομένη εἰς ἐντοπισμὸν τοῦ μικροβίου τῆς διφθερίτιδος μόνου ἢ ἐν συνδιασμῷ μετ' ἄλλων μικροβίων ἐπὶ τοῦ βλενογόνου τοῦ λάρυγγος.

κρούπαλα [τὰ] αἱ κρούπεζαι βλ.λ. : Σοφ.ἀπ.44.

κρούπαλιος Ἦσ. «κλειδῶς».

κρούπανον [τὸ] νεώτ. κ. δημ. ὑψηλὸν ξύλινον ὑπόδημα, τσόκρορ πρὸλ. κρούπαλα : Κολλυ.Θάν. Βλ.266 σπεύδουσα ἀπώλεσε πρώτων τὸ δεξιὸν κρούπανον καὶ κατόπι τὸ ἀριστερόν.

κρούπεζα [ἡ] νεώτ. ναυτ. τὸ ἐμβαθρον τῶν ἐπινητῶν πυροβόλων τοῦ ναυτικοῦ.

κρούπεζαι [αἱ] μτγν. κ. μων. ὑψηλὰ ξύλινα ὑποδήματα ἐν χρ. π. βιωτικῆς πρὸς πάτησιν ἐλαίων, φοροῦμενα δὲ ἐπὶ σκηπῆς ὑπ' αὐλητῶν ὅπως δι' αὐτῶν κρούσει τὸν χῶρον : Πουτ.Γραμμ.ἀπ 239, Πολυδ.7,87' πρὸλ. Φῶτ.180,22 «κρούπεζαι, ξύλινα ὑποδήματα, ἐν οἷς τὰς ἐλαίας ἐπάτουν' αἱ δὲ κρόταλον ὁ ἐπιφοφούσιν οἱ αὐληταὶ τὸ βάταλον».

κρουπέζιον [τὸ] μτγν. ὑποκορ. τοῦ κρούπεζαι βλ.λ. : Πολυδ.10,153, Ἦσ.

κρουπέζομα-όμασι Ἦσ. ὑποδύμα, φορῶ ξύλινα ὑποδήματα.

κρουπέζοφορος-ον ὁ φορῶν κρουπέζας, ξύλινα ὑποδήματα, ἐπὶ τὸν Βοιωτῶν : Κρατίν.310, Σχόλ.Πινδ.6,152 οὗτοι δ' εἰσὶν Ξυοδιοιωτοί, κρουπέζοφορον γένος ἀνδρῶν.

κρούπετα [τὰ] Ἦσ. αἱ κρούπεζαι βλ.λ.

κρουπέτ [ὁ] [γαλλ.] δημ. ἠγάλληλος χαρτοπαικτικῆς λέσχης, διεξάγων ἐν ὧρα χαρτοπαιγίῳ τὰς κατ' αὐτὸ δοσοληφίας.

κρουπέτιν [ἡ] νεώτ. βοταν. ἕνας φυτῶν τῆς οἴκου τῶν συνθῆτων.

κρουσιδμή-έω παρφθ. ἐπὶ τοῦ κρουσιμετρῶ, ἐξαπατῶ τὸν ἄημον : Ἀριστφ. Ἰπν.859 ὅσαν με παρεκόπτου χρόνον τοιαῦτα κρουσιδμήων.

κρουσίης Ἦσ. «ἑλληνίης».
κρουσίθυρος-ον μτγν. ὁ κρούων τὴν θύραν
 || τὸ οὐδ. κρουσίθυρον [μέλος] ἡ νυκτωδία, σε-
 ρενάτια : Τρωφ.π. Ἀθῆν.14,618C σκινυνστῶρθε θυρο-
 κονικάν, τὸ δ' αὐτὸ καὶ κρουσίθυρον.

κρουσίμυρτης ἰδί ὁ κρούων λύραν : Ὀρφ. Ὑμν.31,3.
κρουσίμετρης ἰδί σχόλ. ὁ ἀπατηλῶς με-
 τρών, ψευδομετρητής, ἀπατεῶν : Σχόλ. Ἀριστφ.
 Νεφ.450.

κρουσίμετρώ-ῶ μτγν. κ. νεώτ. ἐξαπατῶ ἐν τῷ
 μέτρῳ τοῦ σίτου μετρῶν ἑλλίπιδας, ἀνασειῶν καὶ
 κρούων τὸ μέτρον : Πολυδ.4,169, Ἦσ. κρουσιμε-
 τρεῖν, ἑλλίπιδας μετρεῖν καὶ ἐνδεῶς* 2) νεώτ.
 εἶδ. κρούω τὸ ἔδαφος πρὸς εὕρεσιν ὑπορ-
 ρέοντος ὕδατος.

κρούσις-εως ἰήι κ. μων. κ. νεώτ. τὸ κρούειν,
 κτύπημα, πλήξις : Ἐπικ. ἐν Πάν. α1 πρὸς ἀλλήλας
 κρούσις ἰπεί ἀτόμω, Πλουτ. Αἰμ.32 τὴν πρὸς
 ἀλλήλα κρούειν ἐν τῷ διαφρέσεια τραγῷ καὶ
 φοδερόν ὑπὸ κτείνῃ || ἐπὶ Ἰππέως, ἡ διὰ τῶν περ-
 νιστήρων πλήξις, τὸ σπιρυνόισμα : Πλουτ. Ἀλέξ.δ
 ἐφείς ἐδῶκεν ἴδη φωνῆ θρασυτέρῃ καὶ ποδὸς
 κρούσει χρώμενος* || ἐν ἀνοφ. πρὸς πῆλινα
 ἀγγεῖα, τὸ κρούειν ταῦτα πρὸς ἐλεγχον, ἂν δηλ.
 εἶναι ἀρραγῆ· δθ. γεν. δοκιμῆ, ἐξέτασις : Σουῖδ.
 || ἐν χρ. κ. μτφ. ἐπὶ σοφιστικῶν τεχνασμάτων,
 προσπαθειῶν, δοκιμῆ πρὸς ἀπάντην πρὸλ. κρουσι-
 μετρώ : Ἀριστφ. Νεφ.318 καὶ τερατίων καὶ περι-
 λεξῆν καὶ κρούειν καὶ καταλέψην* || τὸ κρού-
 εῖν ἐγχορδον ὄργανον : Πλουτ. Περ.15 ἔμμελος ἄ-
 φης καὶ κρούσεως δεομένουσ* || δθ. γεν. κρού-
 σις ἡ ἐνόργανος μουσική : Πολυδ.30,13,5 τῶν δια-
 πορευομένων τὰς κρούσεις μετὰ τῆς ἀρμοσού-
 σης κινήσεως προσπέμφας οὐκ ἔφη καλῶς αὐ-
 τοῦς ἀλεῖν, Φιλόδ. Μουσ.13Κ κρούσεις καὶ μέλη*
 || φρ. παρὰ τὴν κρούσιν λέγειν . . ἡ ᾄδειν ἐπὶ
 ἀπαγγελίας ἡ ἄσματος ἡ μελωδίας ἐν ἀνοδοειῶς
 ἐνοργάνω μουσικῆς : Πλουτ. Ἦσ.114I τῶν ἰαμβει-
 ῶν τὸ τὰ μὲν λέγεσθαι παρὰ τὴν κρούσιν, τὰ δ'
 ᾄδεσθαι, Ἀρχιλόχων φασὶ καταδεῖξαι* || ὁμ.
 φρ. κρούσις ὑπὸ τὴν ᾄδην πλήρης ἐνόργανος
 συμφωνία : αὐτ. οἶονται δὲ τὴν κρούσιν τὴν ὑπὸ
 τὴν ᾄδην τοῦτον πρῶτον εὐρεῖν* 2) μων. σύγ-
 κρουσις : Δίην. Ἀχιλλ.675 μετὰ ὄργασμάτων πάλαι-
 σμα καὶ συμπλοκῆ ἀλλήλων, καὶ καθάλλαιροι
 παρευθὸς κρούσιν τὰς κονταρέας* 3) νεώτ.
 στρατ. δοκιμαστικὴ πολεμικὴ ἐπίθεσις ἐναντίον
 τοῦ ἐχθροῦ : ἔγινε κρούσεις εἰς τὸ ἀριστερόν.

κρουσιφλαγῆς-οῦς-εἰς νεώτ. κ. -φλογος-ον ὁ
 ἀναφλεγόμενος κατὰ τὴν κρούσιν.

κρούσμα-ατος (τό) μτγν., μων., νεώτ. κ. δημ.
 τὸ κρούμα βλ.λ.1) : ΑΠ6,27 καὶ λίθον ἀντιτύπω
 κρούσματι πυρσοτόκον, Ποιητ. Βοταν.121 φλεγμα-
 νόστα ποῦει καὶ κρούσματα πηλῶν, Πορφ. Α-
 νοχ.1' || πλῆγμα : Παύλ. Αἰγ.3,78 κρούσμασι καὶ
 στρέμμασι, Πρόδρ.1,158 καὶ πρίσμα ἐκ τοῦ κρού-
 σματος γέγονε τῆ χειρὶ μου* 2) νεώτ. κ. δημ.
 συνεκδ. μτφ. ἐπὶ νόσου ἐπιδημικῆς, προσβολῆ :
 Κουρκὸς διφθεριτίδου - ὄστρακιδῶς* 3) εἶδ.
 μουσικὸς ἦχος : Ἀγαθ. ΑΠ 5,291,8 ἐπεὶ σέο μῦθον
 ἀκούειν ἤθελον ἡ κιθάρας κρούσματα Δηλιά-
 δους· 1' || κ. νεώτ. μουσ. μελωδικῆ γραμμῆ μου-
 σικῆς θέσεως, λήγουσα εἰς ἀτελή κατάληξιν*
 4) δημ. κτ. πλῆθ. φωνητάσματα : Παπαδ. Χρ.Μηλ.
 160 εἶδε τόσα κρούσματα, τόσα στοιχεῖα.

κρουσματικός-ή-όν δ.γρ. τὸ κρουσματικὸς βλ.λ.
κρουσματῶ-ῶ μων. ἀποδιδῶν ἐκ κρούσεως κρό-
 τῶν : Στουδ. Θεόδ.1788 ἐν Μι κρουσματούντος τοῦ
 ζύλου (τοῦ σημάθηντρου).

κρουσμός(ος) ἰδί μτγν. κ. δημ. τὸ κρούειν ἐγχορ-
 δον ὄργανον : Πρόκλ.π Φωτ. Β.8λ.320,30 ἐν τάξει
 καὶ συστήματι κατεοταλμένη περιέρχεται τὸν

κρουσμόν* 2) κρουσμός δόδοντων βρυγμός,
 τρίξιμο τῶν δόδοντων : Αἴσ. Ἐπιστ.8,8 3) δημ.
 τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κρούω βλ.λ.3), φρενοβλάβεια.
κρουσάλυρος-ον μων. ὁ διὰ λύρας κρουόμε-
 νος παιζόμενος : Ἀετῶν μαγ. Ποιήμ. ἐν Mart. An. Gr.
 2,561 κρουσάλυρον ἄσμα.

κρούστα (ή) ἰταλ. δημ. ὁ στερεὸς ἐπίπατος
 ρευστῆς ἡ πολτώδους οὐσίας, στερεοποιημένη ἐπι-
 φάνεια οὐσίας, τσίπα, κόρα* || φύλλο(ν) κρού-
 στας λεπτὸν φύλλον ζυμῆς τιθέμενος ἐπίστρωμα
 γλυκισμάτων* 2) ἐπὶ ἐλκῶν, ἡ ἐφελεκίς, τὸ κάκαδο.

κρουσταλλένιος-α-ο δημ. ὁ ἐκ κρυστάλλου,
 ἐπίσκευῶν, συνηθέστ. κρουσταλλένιος ἡ κρυστάλ-
 λινος : κρουσταλλένιο ποτήρι, - κρουσταλλένιο
 σερβίτιο* 2) ἐπὶ ὕδατος, ἰδ. ρέοντος, διαφρα-
 νῆς, διαυγῆς, λευκὸς ὡς ὁ κρυστάλλος, πολλῶν
 συνυπονοουμένων καὶ τῆς ψυχρότητος, τῆς δρο-
 σερρότητος τοῦ διαυγοῦς ὕδατος : Μαθιῖ. Αἰθῆδ.
 τῆς λησμονιάς ἡ κρουσταλλένια βρύση, - τὰ
 κρουσταλλένια νερά τοῦ ποταμοῦ μὰς ἐξοίφα-
 σαν καὶ μὰς δρόσιον* 3) συνεκδ. ἐπὶ ἐνδυ-
 μάτων, ὁ λευκὸς ὄμα καὶ στιλπνὸς καὶ διαφανῆς
 κάτω ἀπ' τὸ κρουσταλλένιο τὸ μαντήλι χρυσο-
 βόλαγον ἢ ξανθὴς πλεξοῦδῆς τῆς, δ. τραγ. ἐν-
 τύθη καὶ ἐστολιστικῆς ρούχα τῆς ἐλικιδῆς τῆς, πο-
 μέσα βάλλει τὰ χρυσα, πόξω τὰ κρουσταλλέ-
 νια* 4) ἐπὶ τῆς φωνῆς, ὁ διαυγῆς καὶ ἰδύγλωσ-
 σος ὡς ὁ ἐκ κρυστάλλου ἦχος : Ζερβ. Τραγ.ΚΚ
 40,4 καὶ ἀκούμα τῆ φωνῆ τὴν κρουσταλλένια*
 || ὁμ. κ. ἐπὶ γέλωτος, ὁ ἠδέως ἠχηρός.

κρουστάλλι(τό) δημ. τὸ ἐκ κρυστάλλου ποτή-
 ριον : Πολίτ. Ἐκλ. Τραγ.77,18 τρία κοράσια τὸν κερ-
 νοῦν καὶ οἱ τρεῖς ξανθομαλλοῦσες | ἡ μὴ κερνά-
 ει μὲ τὸ γυαλί, ἡ ἄλλη μὲ τὸ κρουστάλλι, ἡ τρί-
 τη ἡ καλύτερη μὲ ἀσημένιο τάσι* 2) ἐπὶ ὕδα-
 τος, τὸ διαυγῆς, καθαρὸν : τὸ νερὸ τῆς βρύσης
 εἶναι κρουστάλλι.

κρουσταλλιάζω δημ. συνηθ. ἐπὶ ὕδατος, γίνομαι
 κρυστάλλο, πηγνυμαι ἐκ τοῦ φύχους, παγῶναι :
 Ἐρωτόκρ.2,207 ἦτο μὴ βρύση, καὶ ἤτρεχε νερὸ
 κρουσταλλιασμένο, Κρυστ. Τραγ. ἔνοσος 3 θαλά-
 νουσι οἱ νεροσυρμές, οἱ βρύσες κρουσταλλιάζουσι*
 || μτφ. ἐν φρ. κρουσταλλιασέναι τὰ χεῖρα μου
 - τὰ πόδια μου ἐκρύωσαν παρὰ πολὺ, ἐπάγωσαν.

κρουστάλλιασμα (τό) δημ. ἐπὶ ὕδατος, τὸ ἀπο-
 τέλεσμα τοῦ κρουσταλλιάζω, παγῶμα, πηξίς*
 2) συνεκδ. ἰδ. ἐπὶ τῶν χειρῶν ἢ τῶν ποδῶν ἡ τῆς
 ρινός, ἡ φύξις* || ὁμ. τὸ κρουπάγημα.

κρουστάλλινος-η-ο δημ. ἀντὶ κρυστάλλινος,
 κρουσταλλένιος βλ.λ. : Πορφύρ. Σκ.113,11 μὴ λύρα
 αἰσαὶ κρουστάλλινη.

κρούσταλλο (τό) δημ. τὸ κρούσταλλον, ἡ δια-
 φανῆς ὕαλος : πολυέλαιος ὀπὸ κρούσταλλο*
 2) συνηθ. ὁ διαυγῆς ὡς κρούσταλλο, γερουός : Παλαμ. Περ.
 Χαῖρ.122,11 τῆς ἀρρωστίας τὴν τρεμοῦλα | γτύπη
 τῆ, ἡ ζωὴ βρυσούλα | κρούσταλλα νὰ ρεῖ νε-
 ρά, | Δέσποινα Κυρά* 3) ὁ ἐπίπατος ἡ πάγος
 ὁ σχηματίζομενος ἐκ τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ φέχους :
 Πολίτ. Ἐκλ. Τραγ.24,10 νὰ λειώσῃνε τὰ κρού-
 σταλλα, νὰ λειώσῃνε τὰ χιόνια.

κρουσταλλοδέσπρα (ή) δημ. ζυλάριον εὐθὺ
 ὄμαλον ἐν χρ. διὰ τὴν ἀραιώσιν τοῦ βιάμβακος.
κρουσταλλοβραχιονάτος ἰδί δημ. ὁ ἔχων
 βραχιονάτος ὡς κρούσταλλο, γερουός, δυνατοῦς :
 Πολίτ. Ἐκλ. Τραγ.192,10 ἄγουρ*, ἄγουρε δροσερέ,
 κρουσταλλοβραχιονάτε.

κρουσταλλόπαγος ἰδί δημ. ὁ διαφανῆς πάγος,
κρούστης (ος) μτγν. κ. νεώτ. ὁ κορυπιτήρ,
 ὁ τοῖς κέρασιν ἐπιπέθετός : Δοσιθ.397Κ* 2) νεώτ.
 ὄργανον δι' οὗ κρουεταί τι, ὁ ἐπικρουστήρ* || ὁμ.
 νεώτ. εἶδος κρουσιφύθρου ἐπιμυρῆτος τῶν παικι-
 οτέρων ἐπινητῶν πυροβόλων τοῦ ναυτικοῦ.

κρουστιάινω δημ. κ. κρουστιάινω γίνομαι κρουστός, πυκνός, ιδ. επί ύψασματος: **τό μάλλινα κρουστιάινουν** μέ τό πλύσιμο.

κρουστικόν-ή-όν κ. νεώτ. επί κριοῦ, ὁ ἔχων τήν ιδιότητα νά κρούη, νά κυρίσει, νά κερατίζει: Φιλ.1,113 **διὰτι κρουστικόν φύσει ζῷόν ἐστι** || νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τήν κρούσιν. ὁ διά κρούσεως ἐνεργῶν, ἐπικρουστικός: κρουστικόν ὄπλον - μηχανήμα· ἐν τῷ ναυτ. κρουστικόν ἰναῦ-κλαστρον) εἶδος ἐργηροῦντος νοικλάστρου ἀμυντικού, ἐκρηγνόμενον δι' ἐμπυρεῖου ὑπάρχοντος ἐν αὐτῷ, ἅμα τῇ βίῳ πρὸς κρούσει ὁμοσπός τινος· **2)** ὁ παράγων ἦχον διαπεραστικόν: 'Αριστοτ.Πρ.19,10 **ἡ μὲν γὰρ φωνὴ ἡδίων ἢ τοῦ ἀνθρώπου κρουστικά δὲ μάλλον τὰ ὄργανα τοῦ στόματος**, Πλουτ.'Ηθ.802B **οἱ μουσικοὶ τὴν θίζιν ἀξιοῦσι τῶν χορῶν ἠδίκην καταφαινεσθαι, μὴ κρουστικὴν**· **3)** μτφ. ἐπὶ ρητοροδιδασκάλου τῆ σφιστοῦ, ὁ προκαλὼν ἐντύπωσιν, ὁ ἐντύπως ἐκφραστικός: 'Αριστοφ.'Ιππ.1379 **καὶ γωνιμουτικὰς καὶ σαφῆς καὶ κρουστικὰς** || τὸ οὐδ. κρουστικὸν ἐκφραστικὴ εὐχλωττία: Λουκ.Δημ.Εγκώμ.32.

κρουστός-ή-όν μτγν, μον. νεώτ. κ. δημ. ὁ διά κρούσεως παιζόμενος: Νικόμ.Γερ.Ἀρμον.2· **2)** σφαλερός· Φώτ. 'κρουστά γράμματα' ἀπὸ τοῦ παρακρούεσθαι καὶ μὴ εὐθέως λέγειν· **3)** νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ὑψάσματος, ὁ πυκνῶς κεκλιώμενος ἢ ὑψασμένος: κρουστό παννί· || κ. γέν. ὁ πυκνός: Παλαμ.Παρακ.97,11 **καὶ τὸ μασαῖ, σὺν τὸ χολάτο κρουστό σταφύλι**, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 31,18 **κι ἀπ' τὴν κρουστή κερήθρα εὐωδιόζουν τῶν ἀνθῶν οἱ χυμοὶ στό μέλι**.

κρουστόφαντος-η-ο δημ. ὁ κρουστός, πυκνὰ ὑψασμένος: 'Εφταλ.'Οδ.107 **καὶ τόσο κρουστόφοντα εἶναι τὰ λινὰ πού τρέχει ὄγρό τό λάδι**.

κρουστιάινω δημ. κρουστιάινω βλ.λ.

κρουστίζαι 'Ησ. «κοκκίζεῖ».

κρούω κ. μον. νεώτ. κ. δημ., παρ.τ. ἔκρουον (σπαν. ἀπλ., συνήθ. ἐν συνθ. προσ-, περι-, ἐκ-, δια-, κατα-, ἀνα-, ἐπι-), ἱμελλ. κρούω ἐπι- κρούωαι ἀντ. ἔκρουσα (σπαν. συνήθ. σύνθ. προσ-, ἔξ-, συν-, ἀντ-, ὑπ-), παρακ. ἵπρουσ-, ἐκ- κέκρουκα, ἵπρουσ. (ἀντ.) ἔκεκρουκην, μέσ. μέλλ. (ἀπο- πορ-) κρούσονται, μέσ. ἀόρ. ἐκρούσασθην (σπαν. ἀπλ., συνήθ. σύνθ. παρ-, δι-, ἀπ-, ἀν-), ποθ. ἀόρ. ἵπρουσ-, ἔξ-, ἀπ-, δι-, περι-) ἐκρούσθην, πορ.κ. ἵπρουσ-, ἀπο-, προσ-) κέκρουμαι κ.-οῦσμαι, πλήττω, κτυπῶ: Σοφ.ἀπ.501 **ῥυτήρι κρούων γλουτόν**, Εὐρ.ἀπ.779,6 **κρούσας δὲ πλευρά (τῶν Ἰππῶν)**, Λυσ.π.Πολυδ.10,26 **τοῦ οἰκτιροῦ λίθου τις λαθῶν ἔκρουσας τὸν λυχνόουχον**, 'Αρρ.'Αν.7,1,5 **κρούειν δὲ τὴν ποσὶ τὴν γῆν ἐφ' ἧς βεδνηκότες ἦσαν** || εἰδ.ἐπὶ ὀρχήσεως, χορεύω πλήττων διά τὸ ποδῶς τὴν γῆν ἢ διά τῶν δακτύλων τὴν χεῖρα: Εὐρ.'Ηλ.180 **εἰλικτόν κρούσας πόδ' ἐμόν**, Δίων Κ40,16 **ἐς τὴν χεῖρα τὴν ἀριστερὰν τοῖς τῆς ἑτέρας δακτύλοις κρούσας**· || πληγῶν: Μαλ.ἀλ.1387,14 **ἔκρουσεν αὐτῷ . . σπαθίῳ κατὰ τῆς κεφαλῆς**, Πρόδρο.1,157 **καὶ κρούω σουβλάειν τὸ χέριν μου**· || νεώτ. κ. δημ. κτυπῶ τὴ πρὸς ἀπόδοσιν ἤχου: Παλομ.Περ.Χαιρ.136,2 **τῆς ἐκκλησιαστικῆς νὰ κρούσῃ τὴν καμπάνα δριάε** || κ. νεώτ. ἐν φρ. κρούω τὸν κωδῶνα τοῦ κινδύνου προαναγγέλλω δημοσίᾳ ἐπερχόμενον κίνδυνον· **2)** μτφ. κεντῶ, γαργαλίζω: 'Εφην.π.'Αθῆν.9,370D **οὐ κνίσσα κρούει ρινὸς ὑπεροχὰς ἀκρας ἀμφιδρωμιῶν δυντῶν**; **3)** συγκοχῶς: Εὐρ.'Ικ.720 **ἐγὼ δ' ἀνηλάλαξα κἀνωρχησάμην κἀκρουσα χεῖρας** [ἐγείροκρότησι]. Οἰουκ.3,22 **τὰ ὅπλα μὴ κρούσασθαι πρὸς ἄλληλα αἰσθησὶν παρέχει**, Ξεν.'Αν.4, 5,18 **τὰ ἀσιπίδας πρὸς τὰ δόρατα ἔκρουσεν**, Διήγ.'Αχιλλ.1503 **Πάντρουκλε, ἀκόμη οὐκ ἔμαθες πῶς κρούειν τὰς κονταρέας**, Πολιτ.'Εκλ.Τραγ.24,36

γυναῖκες, ἄνδρες γίνετε, | σὺν ἀνδρειωμένους μάχεσθε | σὺν Ἀμαζόνες κρούετε· **4)** μτφ. ἐπὶ λόγων: Πλάτ.Θεαίτ.154B **ἀλλήλων τοὺς λόγους τοῖς λόγοις ἐκρούομεν**· || κτυπῶ πῆλινον ἀγγεῖον χέριν δοκιμῆς μήπως εἶναι βεβλαμμένον· Σουῖδ.,δθ. μτφ. ἐξετάσῃ, δοκιμάζω: Πλάτ.'Ιππ.Μ 301B **κρούετε δὲ ἀπολαμδάνοντες τὸ καλὸν καὶ ἕκαστον τῶν δυντῶν ἐν τοῖς λόγοις κατατέμνοντες**, Πλουτ.'Ηθ.64D **ἦ γε κολακεία . . ἐν ταῖς κινδυνώδεσιν ὑποουργαίεσ ἀπαγορεύει, κἀν διαπειρώμενος κρούσας, σαθρὸν ἕκ τινος προφάσεως ὑπῆχει καὶ ἀγεννές**· || πλήττω, κτυπῶ τὰς χορδὰς ἐγχόρδου ὄργανου διά πλήκτρα: Σιμων.183, Πλάτ.Λύσ.209B **φῆλαι καὶ κρούειν τῷ πλήκτρῳ** κ. γεν. παίζω σινοδηποτε ὄργανον: Καμ. Αἰδ.εστ. 415 **ἀλεῖ . . κρούων ἰαστ'** κ. μτ. δ.οτ. ἐν φρ. κρούειν κρεββάσις κρεμβολίζε: 'Αθῆν.14,636D· || κρούω τὴν θύραν κτυπῶ τὴν θύραν ἐξῶθεν (π.'Ατ. κόπτην τὴν θύραν: Φρύν.177)· 'Αριστοφ.'Εκκλ.317 **ὁ δ' ἤδη τὴν θύραν ἐπέειχε κρούων ὁ κορπεαῖος**, Ξεν.Συμπ.1,11 **ὁ γελωτοποιὸς κρούσας τὴν θύραν εἶπε τῷ ὑπακούσαντι εἰσαγγεῖλαι**, Πλάτ.'Πρωτ.310B **τὴν θύραν τῆ βακτηρία πᾶν σφόδρα ἔκρουε**, ΚΔ Λουκ.13,25 **ἔρρησε ἐξῶ ἐστάναι καὶ κρούειν τὴν θύραν λέγοντες**· . ὅμ. κ. ἐπὶ τὴν θύραν: ΠΔΚριτ.19,22 **ἐκὼκλωσαν τὴν οἰκίαν, κρούοντες ἐπὶ τὴν θύραν**· || νεώτ. κ. ποθ. ἐπὶ τῆς θύρας, κρούομαι ἐξῶθεν: Παπαδ.Χρ.Μηλ. 34 **ἐνῶ ἐκάλθητο ἐπιρρήματα παλαῖα φορέματα . . ἀκούει τὴν θύραν κρουμένην**· || κρούω σταθῶν κρουσιμετρώ βλ.λ.: ΨΦωκυλ.15· || κ. ἀπολ.: Σοφ.ἀπ.796 **ὡς μήτε κρούσῃ μῆθ' ὑπὲρ χεῖλος βλάη**, Εἰδ.π.184 **κρούων γε μὴν αὐτὰς ἐνωμύμην**· **5)** ἐπὶ αἰσχρ. σμ. Α8 101 **ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ κρούσαι κείτοι ἀντὶ τοῦ συγγενέσθαι**: 'Αριστοφ.'Εκκλ.990 **ὅταν γε κρούσῃ τὴν ἑμὴν πρῶτον θύραν** φρ. κρούω πέπλον πέρδομαι: Εὐρ. Κύκλ.328 **ἐπεκίπων γάλακτος ἀμφορέα, πέπλον κρούων, διὸς βρονταῖσιν εἰς ἔριν κτυπῶν**· **6)** ἐν τῷ μέσ. τ. πρῶναν κρούομαι πρῶναν ἀνοκρούομαι, ὀπισθοχωρῶ σιγὰ μέ τὴν πρῶνην χωρὶς νὰ στραφῶ: Οἰουκ.1,51 **ἐθαύμαζον τοὺς Κορινθίους πρῶναν κρουμένους**, 'Αρρ.'Αν.5,17,7 **αἱ πρῶναν κρούομεναι νῆες ἐπὶ πόδα ὑπεχώρησ** κ. ἐν τῷ ἔνεργ.: Πολυδ.16,3,8 **ἐπιβαλόμενος πρῶναν κρούειν**, 'Αππ.'Ἐμφ.Πολ.5,119 **κρούειν ἐπὶ πρῶναν τὴν ναῦν**· || δθ. ἐν τῷ μέσ. κρούεσθαι τὸ πτερόν πέτεσθαι πρὸς τὰ ὀπισθ.: Αἰλ.Ζ1 3,13· κ. ἐνεργ.: Πλωτίν.2,9,18· **7)** νεώτ. κ. δημ. προσβάλλω, κυριεύω: κἰ ὁ ἔρωτας ὀντέ γελῶ, μάς κρούει· || τὸ ποθ. κρούομαι προσβάλλομαι ὑπὸ ἐπιδημικῆς νόσου ἢ κυριεύομαι ὑπὸ ἔρωτος.

κρούα ἐπίρρ. δημ. μετὰ ψυχρότητας: πολὺ κρούα μάς ἐδέχθη.

κρούα (ἡ) δημ. τὸ αἰσθημα τοῦ κρούου, ἡ ψυχρότης: Κορκβ.Ζητ.117 **κρούα δα μαρμάρου ἐκυρίεωε τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια τῆς** κ. παροιμ. κατὰ τὰ ρούχα κ. ἡ κρούα (ἐπὶ τῶν δευνοπαθημάτων τῶν προκαλοῦντων σχετικῆν τὴν ἐντύπωσιν)· || τὸ ρίγος καὶ ἡ ἐκ τούτου φρικίασις, ἀνατριχίλλα.

κρουαῖνω μον. κ. νεώτ. ἱμερωβ. βλ.λ.: Θεόγγωστ. Καν.21· **2)** νεώτ. μθ. καθιστῶ τὴ ψυχρὸν, ψυχῶ· || κ. ἀμθ. καθίσταμαι κρός, ψυχραίνομαι: ἐκρῦανε ὁ καιρός.

κρουαισθησία (ἡ) νεώτ. ἡ πρὸς τὸ φύχος ὑπερευαισθησία, ἀπαντώσα ἰδ. ἐπὶ ἀσθενῶν πασχόντων ὑπὸ χροῖων νόσων.

κρουανισθησία (ἡ) νεώτ. ἡ πρὸς τὸ φύχος ἀναισθησία νευροπαθῶν τινῶν ἀτόμων.

κρουαντήρι [τὸ] δημ. μεταλλικὸν ἰδ. μολύβδινον οἰκιακὸν δοχεῖον εἰς σῆμα πλῆσκασις με δύο λατάς.

κρυατάριες (ὁ) δημ. κ. -άριος -οι ριγηλός.
κρυατάριος ἴσ. «ἀποκρύπτω».
κρυατάριος (ὁ) ἀμφ. ἔνν. : Πάπ. τιμὴ ἤλων εἰς τοὺς κρυατάριους.
κρυατάριος EM 547,46 «κρυπτός» ἰπθ.έσφ.ἀνάγν. τοῦ κυρβαστάριου.
κρυατάριος (κρύπτω) ἐπίρρ. κρυφίως, κρυφά, χωρὶς νὰ ξέρῃ τις : Ἰλ.Σ 168 κρυατάριος Διὸς ἄλλων τε θεῶν, Αἰσχ.λο.177 μὴν οὖν Ὀρέστου κρυατάριος δῶρον ἦ τόδε.
κρυατάριος ἐπίρρ., ὄρωρ. -ῶν κρυφίως, κρυφά : Ὀδ.Α 455 κρυατάριος, παγετώδης, φίλην ἐς πατρίδα γαίαν νῆα κατασχέμεναι, Ἰπν.610,22 κρυατάριος τεινόντας, Ἀριστφ.Σφ.1018 τὰ μὲν οὐ φανερώς, ἀλλ' ἐπικουρῶν κρυατάριος ἐτέροισι ποιηταῖς, Χρησμ.π. Ἄνδοκ.1,87 ἐξακισχιλίους δόξαι κρυατάριος ψηφίζομενοι, Πλάτ.Νόμ.766B εἰς τὸ τοῦ Ἀπολλωνίου ἱερῶν ἐλθοῦσαι φερνόντων ψήφων κρυατάριος, Ἀριστφ.Ρητ.Ἀλ.1433a, 3) ὄμ. κρυφά, χωρὶς νὰ ξέρῃ τις : Πίνδ.Π 3,13 ἄλλων ἀνῆλθεν γάμον κρυατάριος πατρός.
κρυατάριος ἴσ. «νεκροί».
κρυατάριος ἐπίρρ. μτγν. κρυατάριος βλλ. : ΠΔ Βασ. 2,12,2 δτι σὺ ἐποίησας κρυατάριος, κἀγὼ ποιήσω τὸ ῥῆμα τοῦτο ἐναντίον παντός Ἰσραήλ, Πάπ.
κρυατάριος ἐν ἴσ. ὁ κρυπτός.
κρυατάριος ἐπίρρ. Ἐπιγρ. κρυατάριος βλλ.
κρυατάριος ὀροφ. παθ. ὄρωρ. β' τοῦ κρύπτω βλλ.
κρυατάριος (ἰ) ἴσ. «νεκροί».
κρυατάριος (ὁ) ὅ ἐν τῇ γῆ κεκρυμμένος, τεθαμμένος, ὁ νεκρός ἴσ.
κρυατάριος μτγν., μαν. κ. δημ., παρατ. ἔκρυβον, δημ. -ος, αἰ δ. χρ. ὡς οἱ τοῦ κρύπτω, μέσ. κ. παθ. κρυβόμενος, παρατ. ἔκρυβον, δημ. (ἐ)κρυβόμενος(α) μτγν. κ. μαν. οἰ δ. χρ. ὡς οἱ τοῦ κρύπτωμαι, δημ. ὄρωρ. (ἐ)κρυβόμην κ. μτγ. παθ. παρακ. κρυμμένος, καλύπτω τινά ἢ τι οὕτως, ὥστε νὰ μὴ φαίνεται, ἀπομακρύνω τινά ἢ τι ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶν ἄλλων, ἀποκρύπτω, κρύπτω βλλ.2) : Κόνων 50,2, Φιλόπ.Ἰω. Ὑπομν.448,17, Πάπ., Σχόλ.Εὐρ. Ἐκ.739, Γρυν.Σκ.Τερρ. 72,3 καὶ κρυατάριος τὸ κεφάλι βριαρά. στὸ προσκεφάλι. 2) μέσ. ἀπομακρύνω ἑμαυτὸν ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶν ἄλλων, προσποθῶ νὰ εἶμαι ἀφανής εἰς τοὺς ἄλλους : ΠΔ Βασ.4,11,3 καὶ ἦν μετ' αὐτῆς κρυατάριος ἐν οἴκῳ κυρίου ἐξ ἔτη, - γιὰ πολὺν καιρὸν κρυατάριος στὸ λόγγο, - κρυατάριος στ' ἀμάρτι καὶ ταξιδεῖσθε ἀναυλα, - μὴ μάς κρυατάριος, φρ. κρυατάριος πίσω ἀπὸ τὸ δάκτυλό του (ἐπὶ ἀδεξίῳ φρ. προσπαθόντος νὰ συγκαλύψῃ ἐμφωνητὴ κακῆν αὐτοῦ πράξιν ἢ ἐλάττωμα κττ.) 3) παθ. ὑπὸ ἄλλου ἀπομακρύνωμαι, καλύπτομαι οὕτως ὥστε νὰ μὴ εἶμαι ἐμφανής, ἐν χρ. ἐπὶ προσα. κ. ἐπὶ πραγμ. (μτγν. συνῆθ. ἐν συνθ. μτ. τῆς ἀπο-, ἐν-) : ὁ φονιάς κρυατάριος ἀπὸ τοῦς χωριανοῦς του, Πορφ.Σκ.93,2 κρυμμένος στ' ἀνοικτάκινα τὸ φύλλα τ' ἀσημένια, παροιμ., ὁ βλῆρας κὶ ἢ ἀγάπη δὲν κρυατάριος (ὁ ἀγαπῶν δὲν δύναται ν' ἀποκρύψῃ ἀπὸ τῶν ἄλλων τὸ ἀισθητὸν του) 4) δημ. συγκαλύπτω τινά ἢ τι τὸ ἐπιφογόν ἢ ἐλαττωματικὸν ἢ θλιβερόν, προσπαθῶ νὰ μὴ γίνῃ ὄρατον : κρυατάριος τῆς μοιχῆς τοῦ παιδιοῦ του - τὰ χρόνια τῆς - τῆ φτώχειας του - τὸ θάνατο τοῦ ταξιδεμένου γιοῦ, - κρυατάριος τὸν καμῆ μο (δὲν ἐκδῶλ .) ἢ ἀποσιωπῶ τινά : δὲν μάς κρυατάριος ἡ κόρη μας τίποτε ἀπ' ὅσα τῆς ἔλεγον φρ. κρυατάριος λόγια (μὴ ἐκφέρεις ἀπορροκαλύπτω γνώμην, ἀπόφηνε νὰ ἐκφρασθῆς περὶ τίνος πράγμ. ἢ συμβάντος) ἢ ὄμ. τὸ μέσ. : ξαίρει καὶ κρυατάριος, - κρυατάριος κὶ δὲ μποροῦσθε νὰ καταλάβετε τί σκοποῦς ἔχει.
κρυατάριος μαν. κ. δημ. φύχρωσι, κρυώνω : Ἐρωτόκρ.2,2297 ὡς τὸ εἶδε καὶ κινῆσασιν, ἀσπρίζει καὶ κρυατῆσαι.

κρυατάριος (ὁ) μαν. κ. δημ. κρύος, ψυχρός : Ἐρωτόκρ.2,689 καὶ ἐγγρικῆσεν τονε κρυατάριος πλιὰ παρ' ἀπὸ τὸ χιόνι.
κρυατάριος (ἡ) μαν. κ. δημ. ἰδιωμ. προφ. ἡ κρυατάριος : Ἐρωτόκρ.5,1119.
κρυατάριος-εσσα ἐν μαν. ὁ αἰσθανόμενος φύχος, ψυχρός, παγετώδης, κρυερός : ΚΜανασσ. ἐν Δαπν.9,32 κρυατάριος νῦτα θερμάνας ἐξ ἔριων.
κρυατάριος-ἄν κ. ἐωτ., δημ. -ῆ-ἄ ὁ ψυχρός, ὁ παγετώδης ἰπ. Ὀμ. πάντοτε ἐν μτγ. σημ.) : Ἰλ.Ν 48 ἀλλῆς μνησαμένω, μὴ δὲ κρυεροῖτο φῶδοιο, Ὀδ. Δ 103 αἰφῆρὸς δὲ κόρος κρυεροῖτο γόσιο, Ἰσίοδ. Ἐργ.153 βῆσαν ἐξ εὐρώμεντα δάμον κρυεροῦ Ἄϊδαο, Εὐρ.ἀπ.916,6 θανάτου κρυερά τελευτή, Ἀριστφ.Ἀχ.1191 στυγερά τάδε γε κρυερά πάθεα κ. ἐπὶ τοῦ ταύρου : Ἐπιγρ. κρυερός θάλασσα ἢ ἐν τῇ κυριολ. σημ. ψυχρός ὡς πάγος, παγερός : Σίμων.114,5 κρυερός νέκυς, Ἀριστφ. Ὀρν.951 κλησῶν, ὡ χρυσοόβρονε, τὰν τρομερῶν, κρυεράν, Ἡρωιδίαν.1,6,1 τὴν ἐπὶ ταῖς δχθαις τοῦ Ἰστρου ὡραν κρυεράν τὲ ἀεὶ καὶ συννεφεῖ ἢ ἐωτ. κ. δημ. ὁ ὀλίγον ψυχρός, ὑπόψυχρος, ὁ οὐχὶ πολὺ θερμός.
κρυατάριος ἴσ. «εὐρημα» πρβλ. κύρμα.
κρυατάριος μτγν. καθιστῶ τι ψυχρόν, φύχω, κρυώνω τι : Ἡρωιδίαν.Ἐπιγρ.75 «κρυατάριος τὸ φύχω».
κρυατάριος-ον μτγν. παγετώδης, ψυχρός, κρύος σὰν πάγος : Ἡρόκλειτ.Ἀλληγ.50 αἰεὶ κρυατάριος.
κρυατάριος-ους-ες κ. μαν. ὄρωρ. τοῦ κρυατάριος βλλ. : Ἰπν.364,29 διαφυκτικῶν καὶ κρυμνώδες, ASS Σεντ.3,868,51 διὰ τὸ κρυμνώδες τοῦ τόπου.
κρυατάριος (ἡ) ἐωτ. ἰατρ. μέθοδος θεραπευτικῆ, καθ' ἣν χρησιμοποιοῦνται θερμοκρασιστῆρια ταπεινὰ, κατὰ τὰς ὁμοίους τὸ ἀνθρώπινον σῶμα ἀποβαίνει διαθερμαντικόν.
κρυατάριος-ους-ες ὁ δὲ τὸ εἰσαυτὸ φύχος πηγνύται : Ὀρφ.Ὑμν.80,2 κρυμπαγῆς βόρεψ.
κρυμπαγῆς (ἡ) ἐωτ. βοταν. ὁ μαρμαροῦς τῶν φυτῶν λόγω μεγάλου φύχους.
κρυμπαγῆς-έω ἐωτ. ἐπὶ φυτῶν, νεκροῦμαι ἐκ τοῦ φύχους, παγῶν, ξεπαγιάζω.
κρυμπαγῆς (ὁ) ἰκρύος(α) παγετώδης φύχος, ὑπερβολικὸν κρύο, παγετός : Ἡρ.4,8 καταλαθεῖν γὰρ αὐτὸν χειμῶνά τὲ καὶ κρυμῶν, Φιλόστρ.307B ἦν μὴ ὑπὸ κρυμοῦ στῶσιν (οἱ ποταμοί) κ. ἀνὰ κρυμῶν εἰς πάγον : Νίκ.Θηρ.681 κ. κτ. πληθ. : Στράβ. 11,28 πηττομένης τῆς Μαίωτιδος κατὰ τοὺς κρυμοῦς ὥστε πεζεύεσθαι, Ὀνήσανδρ.10,5, Πολύσιον. 3,9,34 χειμῶνας καὶ κρυμοῦς, Αἰλ.Ζ 12,1, Μηνσι.3,9 Ὡδ.9 ἀέρος ὑπερμείναιτε κρυμῶν. 2) ρίγος, τρεμούλα : Σοφ.ἀπ.448 κρυμῶν φέρων γνάθοισιν ἐξ ἀμφῆμερος, Κολλ.Αἰτ.3,1,19, Ροῦφ. π. Ὀρειθ. 45,30,21 ἢ ὄμ. κρυμῶς χολῆς ταραχῆ : Εὐρ.ἀπ.682.
κρυμπαγῆς-ους-ες ὁ εὐαερατούμενος, τερπόμενος εἰς τὸ φύχος : Ὀρφ.Ὑμν.51,13 (ἰθ. ἐσφ. ἀνάγν. τοῦ ὄρωρ-).
κρυμπαγῆς ἴσ. «ρίγῃ, πέφρικε».
κρυμπαγῆς-ους-ες κ. μαν. ψυχρός, πεπηγός, παγετώδης : Ἰπν.Δι.2,65 Διον.Περ.780 κείνου δ' ἄν ποταμοῦ περὶ κρυμῶδες δχθας, Μέν.Πρ. 297,14 ἀνευ κρυμῶδους καταστῆματος, Λέων Φιλ.101,19 κρυμῶδης (ἰουρετόρ) δὲ ὁ τὸ μὲν βάθος ἔχων καιρόμενος, τὰ δὲ ἄκρα κρυμῶδη καὶ ψυχρά, δίκην κρυσταλλῶν κ. συγκρ. : Θεάγ. Πυθ.694 διὰ τὸ θερμότερον ἢ κρυμῶδέτερον γίνεσθαι τὸ σῶμα, Φιλ.2,298, Μετοπ.η.Στοβ.3,1,16 κ. ὑπερβ. : Αἰλ.Ζ 13,13.
κρυμπαγῆς μαν. ριγῶν, κρυώνω : Θεόγνωστ. Καν.21 «κρυμῶσσαι, ριγοῖ».
κρυμπαγῆς (τὸ) δημ. τὸ κρύος βλλ. : Παλαμ.Περ. Χαιρ.421 μὴ μάς παγῶσης τοῦ κόσμου κρύοι τοὺς δύο ἢ ἐν φρ. ὄραπαξα μεγάλο κρύο

ήσθηνεσα σοβαρώς λόγφ φύξεως' κ. μτφ. έμεινε στά κρύα τού λουτρού έπι όποτυχόντων ή έξαπατηθέντων' όμ. έπι τó κρύο όπότευεν έρωτικώς.

κρυόδρυση [ή] δημ. πηγή ψυχρού ύδατος : Κρυστ. Άγροτ. Τραγ. Ξενιτειές 4 νά βρώ και μιά κρυόδρυση, νά ζαπλωθώ στόν ήσκιο, | νά πιώ νερό νά δροσισθώ, νά πάρω λίγη άνάσα.

κρυοδρυσόλα [ή] δημ. ύποκορ. τού κρυόδρυση βλλ. : Πολίτ. Έκλ. Τραγ. 47,4 κλαίνε τά μονοπάτια πού περνάταγ, | κλαίνε κι οι κρυοδρυσούλες πόπινα νερό.

κρυογόνος-ον νεώτ. ό παράγων χαμηλάς θερμοκρασίας, φύχος, ό φυκτικός.

κρυόεις-σσα-εν ό φυκρός ώς πάγος, παγετώδης : Άπολλ. Ρ. 1,918 κρυέσσαν άλα, Λεωίδ. Άλ. ΑΠ. 6,221 κρυόεντα πάγον, Όρφ. άπ. 222 κρυόεις Τάρταρος' κ. έπι τó Κρόνον : Κατ. Άστρλ. Κ. 1,172' || κυρ. μτφ. παγερός, ψυχρός : Άλ. 2 φόβου κρυόεντος έταίρη, Ηισίοδ. Ο 936 έν πολέμφ κρυόεντι σύν Άρνί πολιορθώμ, Πίνδ. 11,137 έξ άμετρήτας άλόδ έν κρυοέσα δέξατο συντυχίφ.

κρυοθεραπεία [ή] νεώτ. Ιατρ. ή έπιστημονική χρησημοποίηση τού φύχους πρós θεραπευτικόν σκοπόν.

κρυοκαυτή-πρός [ό] νεώτ. μικρά συσκευή, δι' ής έκτοξεύεται ύγρόν άνθρακικόν οξύ πρós έφαρμογήν τής κρυοθεραπείας.

κρυόλιθος [ό] νεώτ. όρυκτολ. όρυκτόν φθοριούχου άργιλλίου καί νατρίου, έχον λάμψη ύαλώδη.

κρυολόγημα-ατος [τό] νεώτ. κ. δημ. μερική φύξις τού σώματος, περιωρισμένη ή μεγαλύτερα' || ό έκ φύξεωσ σθηκοατάρρους ή και βαρύτερα τής πνευμονική νόσου.

κρυολογώ-έω νεώτ., δημ. κ. -άω παθαίνω φύξιν τού σώματος κ. ιδ. τών άναπνευστικών όργάνων, άσθενώ λόγφ φύξεωσ' || κ. μτφ. έπιφέρω φύξιν και τήν έκ ταύτης άσθένειαν : με κρυολόγησε ό άνοιχτός φεγγίτης.

κρυόμετρον [τό] νεώτ. θερμομέτρον οίνοπνευστούχον πρós μέτρησην χαμηλών θερμοκρασιών.

κρυόμπλαστρο [τό] δημ. τó κρύον έμπλαστρον' 2) μτφ. έπι άνθρώπου, ό άσυμπαθής, άνοστος, σαχλόδ.

κρυονέρι [τό] δημ. πηγή ψυχρού ύδατος : Πολιτ. Έκλ. Τραγ. 4 πάλε καλές άντάμαξες, πάλε ν' άνταμωθούμε, | στόν Άγιο Λιά, στόν πλάτανο, φηλά τό κρυονέρι, Σημηρ. Οθανός. 67,3 κι οι νύφες όπου λούζονται στής γής τά κρυονέρια.

κρυοπάγημα-ατος [τό] νεώτ. ή έκ φύξεωσ νέκρωσις τών άνθρωπίνων όκρων, τó ζεπάγισμα.

κρυοπαγώ-έω νεώτ., δημ. -ώνω νεκρούμαι έκ φύξεωσ : Παλαμ. Τάω. 35,6 κάτω έκει στά Τάρταρα τά κρυοπαγωμένα | πείνας' ή Χαρόντισσα | και δίφασεν, ώίμένας !' || ιδ. έπι τών όκρων τού σώματος αιμαδιώ, νεκρώνομαι έκ φύξεωσ, παθαίνω κρυοπάγημα.

κρύος-ους-εος [τό] τό παγετώδες φύχος, τó κρύο : Ηισίοδ. Έργ. 494 ώρη χειμερίη, όπότε κρύος άνέρα έργων ίσχανεί, Πλάτ. Αξ. 368c θάλλον άκαιρον ή κρύος ίδιόρθ. κρυόνι' 2) συνεκδ. μτφ. φρικη, τρόμος : Αίσχ. Έπ. 834 κανόν με καρδιαν τι περιπίπτει κρύος, Μηναί. 3,9 Έσπερ. καταφρονήσασμεν κρύους λυομένου.

κρύος-α-οι σχόλ. κ. νεώτ. κ. δημ. τó ουδ. κ. κρύό, έν σχόλ. μ. τó άρο. ώς ούο, ό κρύσταλλος βλλ. : Σχόλ. Άριστοφ. Νεφ. 766' 2) νεώτ. κ. δημ. ώς έπίθ. ό ψυχρός : Ζολοκ. 26,19 χείρα αφηνς άνόρησα κρύαν νά έγγιζη τó τρέμον μοι στήθος, Σολωμ. έκς Φίλον Ψυχορρ. 9 πιάσ' τó ίδιος πώς είναι κρύο [τό χέρι, Βαλαωρ. Αθ. Διάκ. 5,54 άνταριχίλες κρύες τού ραγίζαν τά κόκκαλα, - κρύα χώρα - κατοικία - αθούσα, παροιμ. ζεσταίνει ό κρύος

τόν παγωμένο [έπι ένδεοϋς ή άνισχύρου μάτην έπιχειροϋντος νά βοηθήσά ό. ένδεή ή άνίσχυρον]' || ό μη θερμός, ιδ. έπι έδραμάτων κ. ποτών : δί-δονται φαγητά κρύα, - μάς σεβδίρισε τó τσάι - τó γάλα - τόν καφέ κρύο' || έπι ύδατος, δροσερός όδ. κ. εϋποτος : Πολίτ. Έκλ. Τραγ. 90,1 κάτω στην άσπρα πέτρα καί στό κρύο νερό' || δημ. φρ. μτφ. κοπέλλα σαν τó κρύο νερό εϋμορφος και δροσερά [συνήθ. δια τήν άγνότητά]' έν χρ. κ. κτ. πληθ. 2) δημ. τó ουδ. ώς ούο. τó φύχος, τó κρύος βλλ. : τó κρύο φέτος ήταν πολύ' κ. κτ. πληθ. : τά κρύα τού Μαρτιου έκαφαν τά βλαστάρια' κ. άνευ όρθρ. κτ. έν. έν συνεκφ. μτ. τού άπρσο. κάνει ή μτ. τού έχω : θά κάνη - έκανε κρύο σήμερα, - έχει κρύο τή νύχτα, - δέ θά 'χουμε πιά κρύο, παροιμ. τó σπόρος στην καλή τή γή τó κρύο τ' άργεί μά δέν τó χαρμάνει [καλάς έπιχειρηθείσα ύπόθεσις και άν προακόφη εις έναντιότητα δέν θ' όποτύχη]' 3) μτφ. έπι προσ., ό μη ένθερος, ό ύστερών εις ζωηρότητα ή διαχυτικότητα, άγονος : κρύα γυναικα - τόν δέχτηκε με κρύα καρδιά' || ό άχαρής, ό μη έλκυστικός κατά τήν εμφάνισιν, τούς τρόπους, τήν έκφρασιν, άνοστος : είχαμε στό γλέντι κάμποσους κρύους και μάς χάλασαν τó κέφι' || κ. έπι λόγου, ό μη προκαλών τó ένδιαφέρον, άνούσιος, σαχλόδ : ό λόγος τού ήταν όλοταια κρύος' ειδ. έπι λογασιγνίου, πολλάκις κ. ειπατ. : κρύα [ή μουξί] τά καλαμπούρια σου' || φρ. νεώτ. κ. δημ. παραινύτ στα κρύα τού λουτρού = έγκαταλείπω τινά άνειδοποίητως, τόν άφήνω άσυνητόφωτον, άδοθήθητον : τόν παρήτσες στά κρύα τού λουτρού κι έφυγε με τó φίλο τής, - έφυγομε με τρόπο ένας ένας από τó τραπέζι και τόν παρήτσασε στά κρύα τού λουτρού.

κρυοσκοπία [ή] νεώτ. προσδιορισμός τού μοριακού βάρους ούσιās πινός, στρηζόμενος εις τόν ύποοιδασιών τού σημείου πήξεωσ ύγρου πινος, όταν τούτο περιέχη έν διαλύσει άλλην ούσιαν.

κρυοσκόπικός-ή-όν νεώτ. γημ.- όρος τών στερεών κρυσταλλικών σωμάτων τών παραγομένων έξ άποφύξεωσ ύδατώδους διαλύσεωσ τούτων.

κρυούμαι-όμαι γλωσσ. κρυούμαι, πήγνυται.

κρυοφόρος [ό] νεώτ. συσκευή καταδεικνύουσα τήν πηξίν τού ύδατος δια τής ίδιās αύτου έξατμίσεωσ.

κρυοφυλλίτης [ό] νεώτ. όρυκτολ. όρυκτόν όρθοπυριτικόν άλας τής ομάδος τών μαρμαρυγιών.

κρυόχορτο [τό] δημ. όν. τού φυτού πογάλοτος τού μονοπελλιανού.

κρυπαθέβαι [ή] νεώτ. γένος θυμειαιοειδών φυτών.

κρυπαθέβαις-ον κ. -α-ον κρυπατός, κρύφιος, λαθραίος : Άλ. 2 161 κρυπαθείη φιλόπτι μιγήμεναι, Αίσχ. Χο. 946 έμολε δ' ώ μέλει κρυπατόδω μάχας δολιφρώνων ποινά' || τó πληθ. τού ουδ. ώς έπίρρ. κρυπατά, κρυπατά : Άλ. Α 542 κρυπατάδια φρόνεντα δικαζόμεν.

κρυπαθείως έπίρρ. μτγν. κατά τρόπον κρυπατάδιον βλλ., κρυφίως : Μαν. 2,195.

κρυπάτω βλλ. μτγν. κρύτω βλλ. : Διόδ. Σ 477 κατά τήν Κρήτην έπι Δαιδάλου διατριβόντος, και ύπό τής Πισιφάης κρυπαζόμενον, Έπιφάν. 1,916Α δ έν έμοι άληθές, αυτό κρυπατάουσι' κ. παθ. : αύτ. 2,87C κρυπαζόμενος ραδιάζωγας.

κρυπαισθησία [ή] νεώτ. ψυχοφρο. όρος τής μεταφυσικής, δι' όύ όηλοϋται τó σύνολον τών ύποκειμενικών μεταφυσικών φαινομένων, καθορώδς διανοητικόν, τά όποια φαίνονται συσχετιζόμενα με άγνωστον γνωστικόν ιδιότητο.

κρυπάνθηρα [τό] νεώτ. βοταν. τά φυτά, ών οι άνδρες είναι μερικώς ή όλικώς κεκολυμμένοι ύπό τών καλύκων τού άνθους.

κρυπανθής-ους (ἰ) νεώτ. γένος βρομελιοειδῶν φυτῶν.
κρυπαργόλη νεώτ. φαρμακευτ. σκεύασμα περιέχον άργυρον, χρήσιμον ὡς άντισηπτικόν τοῦ σταφυλοκόκκου, τοῦ κολλοβακτηρίου καί τῶν συνήθων βακτηρίων τοῦ έντερικοῦ σωλήνος.
κρύπαρχος (ἰ) νεώτ. ζῷολ. γένος έντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν καρabiιδῶν.
κρύπτασκη γ' έν. θασιατ. παρατ. τοῦ κρύπτω.
κρύπτεια (ἠ) (κρυπτεῖω) κρυψία άποστολή, εἰς ἣν ὑπεβάλλοντο οἱ νέοι τῆς Σπάρτης χάριν σκληραγωγίας: Πλάτ. Νόμ. 633B ἔτι δέ καί κρυπτεῖα τις ὀνομάζεται θαυμασιῶς πολύπονος πρός τὰς καρτερῆσεις" || έν χρ. ὁπως ἐνεδρεῦσαι καί φρονεῦσαι τοὺς Ἑλλώτας: 'Αριστλ. άπ. 538. Πλούτ. Κλεομ. 28 κατέλας δέ Δαμοτέλη τὸν ἐπὶ τῆς κρυπτείας τεταμένον, ὅραν ἐκέλευσε καί ζητεῖν" 2) κρύπτη, κρυψῶνας: 'Αγαθ. 5, 19.
κρυπτερονία (ἠ) νεώτ. βοταν. γένος ραμνοειδῶν φυτῶν.
κρυπτεῦω άποκρύπτω, κρύπτω: Εὐρ. Βάκχ. 888 κρυπτεῦσαι δέ ποικίλως δαρόν χρόνου πόδα" 2) άμτθ. κρύπτω ἑμαυτόν, διαμένω κεκρυμμένος: Ξεν. ΚΠ 4, 5, 5 διέπεμψε καί ἐκέλευσε κύκλω τοῦ στρατοπέδου κρυπτεῖν, νομίζων φυλακῆν ἔσσεσθαι" 3) παθ. ἐνεδρεῦμαι: πρβλ. 'Ησ. : Εὐρ. 'Ελ. 541 οὐ τί που κρυπτεῖμαι Πρωτῆος άσέπτου παιδός ἐκ βουλευμάτων";
κρύπτη (ἠ) μτγν. κ. νεώτ. μέρος ὄπου κρύπτεται τις ἢ δύναται νά κρυβῆ, κρυψῶνας: 'Αθῆν. 5, 205Α τοῦ δ' ὑπερῶου κρύπτη φραγμοῖς καί θυρίσι περιεχομένη πάντοθεν" || Ἰδ. ὑπόγειος χώρος χρησιμεῖν κατά τοὺς χριστιαν. χρόνους ὡς καταφύγιον ἢ λειψανοθήκη μαρτύρων: ἢ κρύπτη τοῦ άγίου" || γεν. νεώτ. ὑπόγειος χώρος άφανής" 2) νεώτ. άνατομ. κρύπτη άμυγδαλική κοιλίωμα τῆς άμυγδάλης" κοινῶν μετὰ τῆς ἐλευθέρας ἐπιφανείας δι' ὅπῃν.
κρυπήρ-ῆρος (ἰ) σχόλ. ὁ κρυπήριος βλ.λ.: Σχόλ. 'Οππ. 'Αλ. 3, 235 κρυπήρες τόποι.
κρυπήριος-α-ον μτγν. ὁ άρμόδιος πρός άπόκρυψιν: Χρησμ. π. Παιουσ. 8, 42, 6 κρυπήριον άντρον" || τό οὐδ. κρυπήριον ὡς οὖς. ἢ κρύπτη, ὁ κρυψῶνας: Γρηγ. Νύσοι. 1, 809D άχυροῖς κρυπήριοις τὸν μαμαῶν κατακρύψας.
κρύπτης (ἰ) μέλος τῆς σπαρτιατικῆς κρυπτείας βλ.λ.: Εὐρ. άπ. 1126.
κρυπτεία (ἠ) ὄ. γρ. τοῦ κρυπτεῖα βλ.λ.
κρυπητικός-ή-όν μτγν. ὁ κρυπήριος βλ.λ.: 'Αλέξ. 'Αφρ. Τον. 528, 12.
κρυπητικός ἑπίρρ. κατά τρόπον κρυπητικόν βλ.λ.: 'Αριστλ. Τον. 156α, 14 κρυπητικῶς πυνθάνεσθαι, 'Αλέξ. 'Αφρ. Σοφ. 100, 10.
κρυπτινῖδα ἑπίρρ. μσν. εἶδος παιδιᾶς, κρυφτό, τυφλόμυια: Θεόγγυστ. 15, 11 φυλιγίνδα, βασιλινῖδα, κρυπτινῖδα.
κρυπτοδάτης (ἰ) νεώτ. ζῷολ. γένος έντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν καρabiιδῶν.
κρυπτογάμα (τά) νεώτ. βοταν. ἢ κρυψίγονα ὄθροισμα φυτῶν περιλαμβόνων τὰ φυτᾶ, άτινα ἔχουσι τὰ πολλαπλασιαστικά τῶν ὄργανα κεκρυμμένα μερικῶς ἢ ὀλικῶς.
κρυπτογαμία (ἠ) νεώτ. βοταν. ὁ τρόπος τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τῶν κρυπτογάμων βλ.λ. φυτῶν.
κρυπτογαμικός-ή-όν νεώτ. ὁ άναφερόμενος εἰς τὴν κρυπτογαμίαν βλ.λ. τῶν φυτῶν: κρυπτογαμική ἐπικοινωνία: ἑπίρρ. ὡς.
κρυπτογαμολογία (ἠ) νεώτ. βοταν. κλάδος τῆς βοτανικῆς πραγματευόμενος περὶ τῶν κρυπτογάμων φυτῶν.
κρυπτογαστρα (τά) νεώτ. ζῷολ. κατηγορία έντόμων τοῦ άβροῖσματος τῶν προδοακιδωτῶν.

κρυπογενής-ους-ές νεώτ. κ. κρυπογενεσικός ἐπὶ λοιμῶξεων, ὁ ἔξ άγνώστου αἰτίας προερχόμενος: κρυπογενής άναμία" 2) τό οὐδ. κρυπογενές ὡς οὖς. ζῷολ. τὸ ζῷον ὄπερ γεννάται καί ζῆ έντός τοῦ σώματος ἑτέρου ζῳικοῦ ὄργανοισμοῦ.
κρυπτογράμμιον (τό) νεώτ. βοταν. γένος περιδωδῶν φυτῶν.
κρυπτογράφημα-ατος (τό) νεώτ. τό δι' άποκρύφου συνθηματικῆς γραφῆς γεγραμμένον κείμενον.
κρυπτογράφησης-εως (ἠ) νεώτ. ἡ διατύπωσις ἑγγράφου διὰ γραφῆς κρυπτογραφικῆς" || κρυπτογραφική γραφή.
κρυπτογραφία (ἠ) νεώτ. ἡ τέχνη δι' ἣς ἐπιτυγχάνεται ἡ γραπτή συνθηματικὴ συνεννόησις: ᾗ κρυπτολογία.
κρυπτογραφικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ τῆς κρυπτογραφίας: κρυπτογραφικός κώδιξ, - κρυπτογραφικόν ἄλφάβητον, - κρυπτογραφική μέθοδος: ἑπίρρ. ὡς, δημ. -ά.
κρυπτογράφος (ἰ) νεώτ. ὁ άσχολούμενος περὶ τὴν κρυπτογράφισιν κειμένων" || ὁ άρμόδιος ὑπάλληλος ὑπηρεσίας τινός πρός κρυπτογράφισιν καί άποκρυπτογράφισιν ἑγγράφων" 2) εἶδος γραφομηχανῆς δι' ἣς κρυπτογραφεῖται κείμενον τι.
κρυπτογράφῶ-έω νεώτ. γράφω διὰ συνθηματικῆς ἢ άποκρύφου γραφῆς.
κρυπτόθερος (ἰ) νεώτ. ζῷολ. γένος κεραμβυκιδῶν έντόμων.
κρυπτόπιλοῦς-ή-ουν νεώτ. ἐπὶ άστέρων, ὁ ὀπλοῦς οὐ ὁ ἕτερος εἶναι άφανής.
κρυπτοκαρῶα (ἠ) νεώτ. γένος δαφνιδῶν φυτῶν.
κρυπτοκέρατα (τά) νεώτ. ζῷολ. κ. κρυπτόκερα ὑμενόπτερα έντομα ἔχοντα τὰς κεραίας τῶν μερικῶς ἢ ὀλικῶς κεκαλυμμένες ὑπὸ δερμοπτυχῆς.
κρυπτοκέφαλος-ον νεώτ. τετραγονική διάπλασις, καθ' ἣν ἡ κεφαλή ἑλλείπει, άντιπροσωπευμένη μ. ὑπὸ τινῶν άνατομικῶν τεμαχίων ταύτης, άτινα δέν εἶναι καταφανῆ εἰς τὴν ἐπιφάνειον.
κρυπτόκοκκος (ἰ) νεώτ. βοταν. γένος βολβοκιδῶν ἄλγῶν.
κρυπτοκοτυλήθης (τά) νεώτ. φυτᾶ, ὧν αἱ κοτυλήθδνες εἶναι μερικῶς ἢ ὀλικῶς κεκρυμμένοι.
κρυπτοκρυσταλλικός-ή-όν νεώτ. φυσ. ὁ έν λεπτοτάτη, άδιοράτῃ ὑφῆ κρυσταλλικός.
κρυπτόλιθος (ἰ) νεώτ. ὄρυκτων φωσφορικόν ὄλας τοῦ δημητρίου.
κρυπτολογία (ἠ) νεώτ. ἡ περὶ τῶν κρυπτογραφίαν ἑνασχόλησις" 2) μελέτη άποτελεσμάτων, ὧν τὰ αίτια εἶναι καί παραμένουσι κεκρυμμένα.
κρυπτολόγος (ὁ, ἠ) νεώτ. ὁ περὶ τὴν κρυπτογραφίαν άσχολούμενος, ὁ μελετῶν τοὺς τρόπους τῆς άποκρύφου ἢ συνθηματικῆς γραφῆς" 2) ὁ μελετῶν άποτελέσματα, ὧν τὰ αίτια εἶναι καί παραμένουσι κεκρυμμένα.
κρυπτομερῆς γένος (ἰ) νεώτ. βιολ. ἢ κληρονομική κατοβολή, ἢ ὁποῖα δέν ἐκδηλοῦται εἰς ἰδιότητα ἕνεκα τῆς μῆ συνυπάρξεως καί άλλου γόνου άπαραιτήτου πρός ἐκδήλωσιν ταύτης.
κρυπτομερία (ἠ) νεώτ. γένος πιτυειδῶν φυτῶν ἐκ τῶν κωνοφόρων.
κρυπτομηνόρροια (ἠ) νεώτ. ἰατρ. ἡ καταφανῆς ἑλλείψις τῆς ἐπιμηνίου περιόδου τῶν γυναικῶν, ὀφειλομένη εἰς τὴν ἐπίσχεσιν τῆς σίμφορραγίας τῶν καταμηνίων, ἕνεκα τῆς άρτηρίας σημεῖου τινός οἰοσδῆποτε τοῦ γεννητικοῦ σωλήνος.
κρυπτομόναχος (ἰ) μον. ὁ έν κρυπτᾶ μοναχός: Στουδ. Θεόδ. 1264 έν Μι.
κρυπτόν (τό) νεώτ. χημ. στοιχεῖον περιεχόμενον έν ἑλοχίστῃ άναλογία εἰς τὸν άτμοσφαιρικόν αέρα.
κρυποπενταμερῆ (τά) νεώτ. ζῷολ. κατηγορία έντόμων κολεοπτέρων, φερόντων τέσσαρας

άρθρωσεις φανεράς και μίαν κεκρυμμένην ἐντός δερματοπτυχῆς ἐν εἴδει θήκης.

κρυπτόπλευρος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος σφαιριδῶν ἐντόμων. 2) κ. βοταν. γένος κичороидῶν φυτῶν.

κρυπτόποδα (τὰ) νεώτ. ζωολ. ζῷα, ἔχοντα τοὺς πόδας των κεκαλυμμένους μερικῶς ἢ ὀλικῶς ὑπὸ δερματοπτυχῆς ἢ χελωνίου ἢ καὶ ὑπὸ προεκτάσεως τῶν βραχίων.

κρυπτοποδία (ἡ) νεώτ. Ιατρ. πάθησις χαρακτηριζομένη ὑπὸ εὐμεγέθους διογκώσεως τῆς ραχιαίας ἐπιφανείας τοῦ ποδός καὶ ὑπερβάλλουσα τὰ χεῖλη καὶ τὴν περίμετρον τοῦ πέλματος καὶ τῶν δακτύλων τῶν ποδῶν. 2) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακοστράκων τῆς οἰκογεν. τῶν λαβριδῶν.

κρυπτόπους-οδος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἔρπετων τῆς οἰκογεν. τῶν ὕδροχελυδῶν. || κ. γένος μαλακοστράκων τῆς οἰκογεν. τῶν παγουριδῶν.

κρυπτόπρωκτος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος γατιδῶν θηλαστικῶν.

κρυπτόρρυχος (τὰ) νεώτ. ζωολ. ζῷα ἔχοντα τὸ ρύγχος αὐτῶν καθ' ὁλοκλήριον ἢ κατὰ τμήμα κεκαλυμμένον.

κρυπτόρχος (ὁ) πάπ. ὁ μὴ ἔχων ἐπιφανεῖς τοὺς ὄρχεις, ὁ ἔχων αὐτοὺς κεκρυμμένους, ὁ κρύφορχος, κρυφός, μυστικός: Ἰλ.Ξ 168 πυκινὰς δὲ θύρας σταβροῖσιν ἐπήρσε κληθὶ κρυπτή, Ἡρ.3,146 ἐπιποῖτο γὰρ οἱ κρυπτή διώρυξ ἐκ τῆς ἀκροπόλιος φέρουσα ἐπὶ θάλασσαν, αὐτ.4,201 ἐπὶ τῆς κρυπτῆς τὰφουρο τάμνοντες ὄρκια (τῆς κεκαλυμμένης διὰ σανίδων καὶ χρώματος, ΚΔ Μάρκ.4,22 οὐ γὰρ ἔστι κρυπτόν ὃ ἐάν μὴ φανερωθῆ, οὐδὲ ἐγένετο ἀπόκρυφον κ. ἐν τῷ οὐδ. τὰ κρυπτά τὰ μυστικά: αὐτ.Κορ.1,14,25 καὶ οὕτως τὰ κρυπτά τῆς καρδίας αὐτοῦ φανερά γίνονται' || φρ. κρυπτά ἢ βα κρυπτόμενος ἔφηθος: Εὐρ.Ἡλ.149 [ἐπὶ τοῦ νέου Ὀρέστου ὅστις ἔμενε κεκρυμμένος ἐν Φωκίδει·

|| τὸ κρυπτόν τῆς πολιτείας, ὁ μυστικός χαρακτήρ τῶν [ισαρησιατικῶν] ὀργανώσεων: Θεουκ.5,68 πρβλ. κρυπτεῖα. || ἡ κρυπτή [ἰσρχή] σῶμα κατασκόπων τοῦ κράτους, οὗς μετεχειρίζοντο οἱ Ἀθηναῖοι εἰς τὰς ὑποτελεῖς πόλεις: ἈΒ 273: Ἡρακλ. Πολ.10. 2) ὁ ἐν τῷ βόθει κείμενος, εἶδ. Ιατρ. Ἰππ.Ἀφορ.6,38 Γολ.5,116. || μτγν. κ. νεώτ. ἐν τῷ κρυπτῷ ἐν ἐπιρρημ. σμ. κρυφά: ΚΔ Ματθ.6,4 ὅπως ἦ σου ἡ ἐλεημοσύνη ἐν τῷ κρυπτῷ, καὶ ὁ πατήρ σου ὁ βλέπων ἐν τῷ κρυπτῷ ἀποδώσει σοι ἐν τῷ φανερῷ, Ζακαρ.34,6 σφαγὴν ἐν κρυπτῷ ἐμελέτα σκληρὰν. 3) ἐπὶ προσ. ὁ κρυπτός ὡς οὐσ. ὁ μετρηφισμένος κατασκοπος: Ἀριστοφ. Θεσμ.600 λέληθεν ἡμᾶς κρυπτός ἔγκαθήμενος. 4) ἰδ. συγν. π. τραγ. ὁ ἀπατηλός: Αἰσχ.Χο.773 ἐν ἀγγέλω γὰρ κρυπτός ὀρθοῦται λόγος, Σοφ.Φιλ. 1112 ἄσκαπα κρυπτά τ' ἔη δολερὰς ὑπέδω φρενάς, Ἀριστοφ. Πτ.Ἀλ.1424β1 κρυπτή φήψω. 5) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν Ιχθυονιδῶν.

κρυπτόσπερμα (τὰ) νεώτ. βοταν. φυτὰ, ὧν τὰ σπέρματα εἶναι κεκρυμμένα.

κρυπτοστάγη (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος ἀσκληπιαδῶν φυτῶν.

κρυπτοταινία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος σκιαδανθῶν φυτῶν.

κρυπτοτοξικά (οὐσαί |αἰ) νεώτ. οὐσαί τινὲς ὑφιστάμεναι ἐν τῷ ὄρφ ἢ ἐν τῷ φυσιολογικῷ πλάσματι ἐν καταστάσει συνδυασμοῦ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον χαλαροῦ.

κρυπτοῦπνος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐλατηριδῶν ἐντόμων.

κρυπτοφάγος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολοεπτόρων τῆς οἰκογ. τῶν κρυπτοφαιγιδῶν.

κρυπτοφανάς ἐπίρρ. μον. κατὰ τρόπον φαινομενικῶς κρύφωσι: Στουδ.Θεόδ.896.

κρυπτοφθαλμία (ἡ) νεώτ. Ιατρ. συγγενὴς παραμόρφωσις τῶν ὀφθαλμικῶν βολβῶν κειμένων ἐν κυσιδίῳ ὅπρ κρύπτεται ὑπὸ τὸ δέρμα.

κρυπτοφυματῆσις (ἡ) νεώτ. ἡ ἀποκρυμμένη ἢ ἀσαφὴς μορφὴ φυματίωσης, ἐκδηλουμένη ὑπὸ βλαδῶν ἀποδιοδόμενων εἰς ἄλλην τινὰ νόσον.

κρυπτόφωρον (τὸ) νεώτ. στρατ. εἶδος μικροφῶνου, τοποθετούμενον ἐντός ὀργύματος καὶ χρησιμεύον διὰ τῆς ἐπιτήρησης τῆς ἀντιμετώπου τοποθεσίας τοῦ ἀντιπάλου ἐν τῷ στρατῷ.

κρυπτοχριστιανοί (οἱ) νεώτ. χριστιανοὶ φαινομενικῶς ἀσαφῶσιν τὸν Ἰσλαμισμὸν, πρὸς ἀποφυγὴν διωγμῶν παρὰ τῶν Τούρκων.

κρύπτω κ. μsn. κ. νεώτ., μτγν., μsn. κ. δημ. κ. κρύβω, δημ. κ. κρύφτω, παρατ. σπαν. ἀπλ. ἐκρυπτον [αὐνήθ.ἀπ.-συν-], ἐκ. κρύπτασκε κ. κρύπτεσκε, μέλλ. κρύψω [σπαν.συνήθ.κατακρύψω], ὄρρ.σ' [ἀπ.-συν-] ἐκρύψα, ἐπ. κρύψα, παρακ. [συν-] κέκρυφα, μέσ. μέλλ.[ἀπο-συν-] κρύψομαι, ὄρρ. [ἀπ.-ἐπ.-ὑπ-] ἐκρύψομαι, παθ. μέλλ. κρυφθήσομαι, κρυφθήσομαι κ. κεκρύφομαι, ὄρρ. [κατ.-ἀπ-] ἐκρύφθη κ. ἐκρύθη, μτγ. κρύψεις, παρακ. μέσ. [ἀπο-] κέκρυμαι, γ' ἴων. πλήθ. κεκρύφαται, σπαν. ὑπερα. μέσ. κεκρυμμένος ἦν κολύπτω, σκέπω, σκεπάζω [π. Ὀμ. σπυνοπαροῦσός τῆς ἐνν. τῆς προφυλάξεαι]: Ἰλ.Ξ 373 κεφαλὰς δὲ ναιαίθησιν κορυθεῖσαι κρύφοντας, αὐτ.Θ 272 ὁ δὲ μιν σάκει κρύπτασκε φαινήψ, Σοφ.ΟΚ 114 σὺ μ' ἔξ ὀδοῦ πόδα κρύφον κατ' ἄλσος: || κ. ἀπλ. καλύπτω: Πινδ.Ν 10,40 Ἄργεῖ μὴ κρύπτειν φάσας' || κ. καλύπτω, σκεπάζω τινὰ: Αἰσχ.Εὐμ.461 ποικιλίους ἀργεῖμονος κρυφάσ', ὁ λουτρών ἐξεμαρτύρει φέρον, Εὐρ.Κο.343 ὄφ' εἴματος κρύπτοντα χεῖρα καὶ πρόσωπον ἔμπαλιν. 2) μτγν. κ. νεώτ. καλύπτω, ἀπομακρύνω τι ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶν ἄλλων: ΠΔ Βοσ.3,18,13 ἐκρύφα ἀπὸ τῶν προφητῶν κυρίου ἑκατόν ἄνδρας, - τὸ ἐκρύφα κάποιου καὶ δὲν τὸ εὐρίσκει || δημ.μέσ. : Σοφ.Ατ.246 ὦρα τιν' ἦδη κάρα καλύμμασι κρυφάμενον ποδοῖν, Ἐπιγρ. παιδῶ μ' ἐκρύφατο κρυωσός. 3) παθ. κρύπτομαι, κρύπτω ἐμαυτόν, μένω κεκρυμμένος: Εὐρ.ἔλ.606 οὐρανῷ δὲ κρύπτεται λιποῦσ' ἔραμνὸν ἄντρον, αὐτ.Κύκλ. 615 δαλδὸς κρύπτεται εἰς σποδίαν, Σοφ.Ατ.1145 ὄφ' εἴματος κρυφεῖ πατεῖν παρείχη τῷ θέλοντι ναυτίλων. || κ. μτ. συστοίχ. αἰτ.: Εὐρ.Βάκχ.955 κρύφει σὺ κρύφην ἦν σε κρυφθῆναι χρεών. 4) κρύπτω ἐν τῇ γῆ, καλύπτω διὰ χρώματος, θόπτω: Ἡσίοδ.Ἐργ.138 τοὺς μὲν ἔπειτα Ζεὺς Κρονίδης ἐκρυψε χολοῦμένους, Πινδ.Π 9,81 κρύφαν ἔνερθ' ὑπὸ γὰν διφρηλάτα Ἀμφιτρώωνος σάματι, Σοφ.Ἀντ.196 τάφω τε κρύφαί καὶ τὰ πάντ' ἀσφαγίσαι κ. παθ.: Ἡσίοδ.Θ 730 Τίτηνες ὑπὸ ζάφω ἠερόεντι κερύφαται, Πινδ.Ο 7,57 ἄλμυροῖς δ' ἐν βένθεσιν νῆσον κερύφθαι, Ἡρ.2,130 γῆ οὐκ ἐκρύμθη, Σοφ.ΟΚ 621 κεκρυμμένος νέκος ψυχρός. 5) ἀστρον. ἀποκρύπτω: Θέων Σμ.193Η κ. παθ. ἐπὶ τῶν ἀστέρων ὅτινες δὲν φαίνονται τὴν νύκτα: Ἡσίοδ.Ἐργ.386 αἰ δ' ἔστι νύκτας τε καὶ ἡμέτα τεσσαρόκοντα κερύφαται. || κ. ἐπὶ τῆς ἀποκρύψεως τῶν ἀστέρων οὐλοῦ τοῦ ἡλίου: Πτολ.Φάσ.81Ε'. 6) ἀποκρύπτω, φυλάττω μυστικόν, ἀποσιωπῶ: Ὀδ.Δ 350 τῶν οὐδὲν τοι ἐγὼ κρύψω ἔπος οὐδ' ἐπικεύσω' || κ.φυλάττω: Σοφ.Ατ.658 κρύψω τὸδ' . . ἐνθα μὴ τις ὄφεται. || κ. μτ. δηλ. αἰτ.: Αἰσχ.Πρ.625 μὴ τοι με κρύψης τοῦθ' ὅπρ με μῆλλω παθεῖν, Σοφ.Ἡλ.957 οὐδὲν γὰρ σε δεῖ κρύπτειν μ' ἔπι, Ἀριστοφ.Πλ.26 ἄλλ' οὐ τὸ κρύψω κ. κ- τὸ ἀπὸ τινος: Σοφ.Φιλ.587 λόγων κρύφαί πρὸς ἡμᾶς μῆδεν ἄν ἀκήκοας' || κ. μέσ. ἀποκρύπτω, ἀποσιωπῶ: οὐτ.Τρ.474 πάν σοι

φράσω τάλπηθες οὐδὲ κρύφωμαι κ. παθ.: 'Ὁδ. Λ 443 ἄλλα τὸ μὲν φάσθαι, τὸ δὲ καὶ κεκρυμμένον εἶναι' || κτ. μχ. ὁ κεκρυμμένος ὁ κρυπτός, ὁ μυστικός: Εὐρ. Ἀνδρ. 32 φαρμάκιος κεκρυμμένος (μυστικός), Σοφ. ΟΤ 1398 κεκρυμμέν. νόπη (κρυφία), Μέν. 687 κεκρυμμένη παγίς, Ἐπιγρ. κεκρυμμένη σκευωρία' || κ. ἐν φρ. κρυπτόμενα πράσσεται ἐν κρυπτῷ: Ἀντιφ. 2,3,8 οὐ γὰρ ἐπὶ μαρτύρων ἄλλα κρυπτόμενα πράσσεται τὰ τοιαῦτα: || νεώτ. κρωτῶ, συγκρωτῶ τι ἐν ἀφανείᾳ, δὲν ἐκδηλώνω: κρύπτει τὴν ἀγάπην του - τοῦ σκοπούς του' 7) παραβλέπω: Σοφ. Ἡλ. 225 ποῦ ποτε κεραυνοὶ Διὸς . . εἰ ταῦτ' ἐφορώντες κρύπτουσιν ἐκκηλαί; 8) ρητ. μέσ. σχηματίζω αὐτλογοισμὸν τοιοῦτον, ὥστε ὁ ἐναντίος ἀφυλάκτως ἀγεται εἰς ἐναντίον συμπέρασμα: Ἀριστ. Τοπ. 8,1 κρύπτονα δὲ δὴ προσυλλογιζέσθαι δι' ὧν ὁ συλλογισμὸς τοῦ ἐξ ἀρχῆς μέλλει γίνεσθαι' 9) ἀμτθ. ἀποκρύπτω ἐμαυτὸν, μὲνω κεκρυμμένος: Εὐρ. Φοίν. 117 τὰ μὲν . . ὄμματα βλέποντα, τὰ δὲ κρύπτονα: || ὄμ. κ. μέσ. κρύπτομαι, φυλάττομαι, ἀποκρύπτομαι ἀπὸ τίνος: Ὑμν. Ὀμ. 1,7, Μηναί. 12,24 Ὡδ. 1 φάνη κρυπτόμενον κτεῖναι ζῆτεῖ ὁ Ἡρώδης' || κ. νεώτ. κρύπτω ἐμαυτὸν, τοῦς σκοπούς μου, τὰ διανοήματά μου, τὰς προθέσεις μου: κρύπτεται καὶ ἀδύνατον ν' ἀντιληφθῆς τί σκέπτεται.

κρυπτόνυμον [τὸ] νεώτ. ὁ ἀποκρυπτόμενος ὄνομα, τὸ ὄνομα μὲ τὸ ὄποιον καλεῖται τις μόνον ὑπὸ τῶν μεμυμένων.

κρυπτός ἔπιρρ. κατὰ τρόπον κρυπτόν, κρύφιον βλ.λ.: Πάπ. μήτε κρυπτός μήτε φανερός.

κρυσταίνωμα μτγν. πήγνυμαι ἐκ τοῦ φύχους, παγῶνα: Νικ. Ἀλεξ. 314 ἦμος πιλάνομενον στέρνοις κρυσταίνεται εἰαρ.

κρυσταλλένιος-ια-ιο ὄμ. ὁ ὄμοιος πρὸς κρυστάλλον, διαυγής: Ἀραβ. Μῦθ. Χαλ. 1,71 αὐτὰ τὰ τέσσαρα λεοντάρια ἔχονταν ἀπὸ τὸ στόμα τῶν ἑνα κρυσταλλένιον νερόν' || διαφανής, λαμπρός, λαμπρός: Παλαμ. Ἀσάλ. 2 Ἐκατὸ Φωνές 41,2 τὴν ἀφῆσα | στὸν κρυσταλλένιο πύργα μου τὴν πουλασημένη μου.

κρυστάλλι [τὸ] ὄμ. ὁ κρυστάλλος βλ.λ.: || τὸ ἐκ κρυστάλλου ἀγγεῖον: Παλαμ. Περ. Χαιρ. 120,14 δροσερεῖ σὲ κρυστάλλι' || ἐπίθ. διαφ. πραγμ. δηλοῦν τὴν διαύγειαν αὐτῶν.

κρυσταλλίζω μτγν. κ. νεώτ. εἶμαι καθαρός ὡς κρυστάλλος: Κδ Ἀπ. 21,11 ὁ φωστῆρ αὐτῆς ὄμοιος λίθω . . ὡς λίθω ἰάσιπιδι κρυσταλλίζοντι.

κρυσταλλικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἔχων μορφήν, οὐσίαν, σύνθεσιν κρυστάλλου' || νεώτ. χμ. ὁ ἐξ ἀθροίσματος κρυστάλλων ἀποτελούμενος: κρυσταλλικά σώματα [τὰ ἔμμορφα]: || κρυσταλλικά συστήματα ὀ ἐπτά γενικοί τύποι, εἰς οὓς κατανομούνται τὰ κρυσταλλικά σχήματα.

κρυσταλλικότης-πος [ἡ] νεώτ. ἡ ἰδιότης τῆς ὀργανικῆς καὶ ἀνοργάνου ὕλης εἰς τὸ νὰ ἐμφανίζηται ὑπὸ κατάστασιν κρυσταλλικῆν.

κρυσταλλίνη [ἡ] νεώτ. χμ. ἡ ἀνίληνη βλ.λ.

κρυστάλλινος-η-οιν κ. νεώτ. κ. ὄμ. ὁ παγετώδης: Ἰνν. Επιθ. 7,25' 2) κ. νεώτ. κ. ὄμ. ὁ ἐκ κρυστάλλου, κρυσταλλένιος: Διων Κ 54,23 κῦλικα κρυσταλλίνην, Νικαρχ. ΑΠ 9,330 νήπτρα φέροντι κρυστάλινα Νυμφῶν. - κρυστάλινα ποτηράκια: || νεώτ. κ. ὁ κρυσταλλοειδῆς βλ.λ.: κρυστάλλινος φακός' || ὄμ. νεώτ. ὁ ὄμοιος πρὸς κρυστάλλον κατὰ τὴν διαφάνειαν: κρυστάλλινα ὄματα' 3) Εὐστ. Πον. 313,83 «βότρυες . . οὐδ' ἡ δημοτικὴ λεκτικὴ κρυσταλλίνους ἀποκαλεῖ, τὰχα μὲν διὰ τὸ ἐν κρίσει τὰ πολλὰ τοῦτους τρυγᾶσθαι, τυχὸν δὲ καὶ διὰ τὸ καθαρείως ἔχειν τοῦ φαινομένου κατὰ κρυστάλλου τινὰ ὁμοιότητα».

κρυστάλλιον [τὸ] μτγν. κ. ὄμ. τοῦ φυτὸν φύλλον βλ.λ.: Διοσκ. 4,69'. 2) κρυστάλλος κρυστάλλος: Πάπ., Ἀνών. Ἀλλ. 359B'. 3) μσν. κ. ὄμ. ὁ διαφανῆς κρυστάλλος: Αραβ. Μῦθ. Χαλ. 1,70 ἦτον οἰκοδομημένον ἀπὸ μάρμαρον διαφανές, σκεπασμένον ἄλλον μὲ κρυστάλλιον.

κρυσταλλῖνος [ὁ] νεώτ. ὄμκρωτ. μικροσκοπικός κρυστάλλος, ὠν ἐντός ἄλλων κρυστάλλων καὶ παρουσιάζων τὴν μορφήν κανονικῶν στερεῶν.

κρυσταλλοθαλασσις ἰστός [ὁ] νεώτ. πετρογρ. ὁ ἰστός τῶν κρυσταλλοσχιζωδῶν πετρωμάτων.

κρυσταλλογένεια [ἡ] νεώτ. ἡ κρυστάλλωσις.

κρυσταλλογλύφος [ὁ] νεώτ. ὁ ἐπεξεργασμένος φυσικός κρυστάλλος καὶ παρασκευάζων κρυσταλλικά σχήματα ἐξ ἀμόρφου ὕλης διὰ τὰς διακοσμητικὰς τέχνας.

κρυσταλλογόνος-ον νεώτ. ὁ παράγων κρυστάλλους: κρυσταλλογόνος δύναμις.

κρυσταλλογραφία [ἡ] νεώτ. ἡ ἐπιστημονικὴ ἐξέτασις καὶ περιγραφή τῶν κρυστάλλων.

κρυσταλλογραφικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κρυσταλλογραφίαν: κρυσταλλογραφικοί νόμοι [οἱ] διέποντες τὰς κρυσταλλικὰς μορφάς.

κρυσταλλογράφος [ὁ] νεώτ. ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὴν μελέτην τῶν κρυστάλλων.

κρυσταλλογάθειος [ὁ] νεώτ. ζφολ. γένος ἰχθύων τῆς οἰκοῦ τῶν γωδιῶν.

κρυσταλλοειδῆς-οῦς-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ ὄμοιος πρὸς πᾶν: Ἐπικ. Ἐπιστ. 2,45U, ΠΔ Σοφ. Σαλ. 19,21 πηκτόν ἐπληκτόν κρυσταλλοειδῆς γένος ἀμβροσίας τροφῆς' 2) ὁ ὄμοιος πρὸς κρυστάλλον, ὁ ἔχων τὰς ἰδιότητας τοῦ κρυστάλλου: Διοσκ. 5,142 κρυσταλλοειδῆς ἰασπις, Ροῦφ. Ὀνομ. 153 κρυσταλλοειδῆς ὕδρον [ὁ] κρυσταλλώδης φακός τοῦ ὀφθαλμοῦ, Πολυδ. 2,71 κρυσταλλοειδῆς χιτῶν ὀφθαλμοῦ' || κ. νεώτ. κρυσταλλοειδῆς φακός ὄμμα διαφανές ἐντός τοῦ βολβοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ, καθιστῶν δυνατὴν τὴν προσαρμογὴν τῆς εὐκρῖνουσ ὀράσεως πρὸς τὰς διαφόρους ἀποστάσεις' 3) ἄστρον, τὸ κρυσταλλικὸν ἢ κρυσταλλινὸν σφαῖρα: Πλούτ. Ἀρέσκ. Φιλ. 2,14,3' 4) νεώτ. ὁ ἐπιδικτικός κρυσταλλώσεως' || τὸ οὐδ. κρυσταλλοειθῆ οὐσίῃ δεκτικὴ κρυσταλλώσεως καὶ περῶσι ἐν διαλύματι τὰς ἡμιπερατὰς μεμβράνας.

κρυσταλλοειδοθεραπεία [ἡ] θεραπευτικὴ μέθοδος, ἐν ἣ χρησιμοποιοῦνται κρυσταλλοειδεῖς οὐσίαι ἐπὶ σκοπῷ ἀντιαφαικτικῆς ἀπεισιδητοποιοητικῆς ἐνεργείας.

κρυσταλλοειδοκαστία [ἡ] νεώτ. ἰατρ. κρίσις αἰμοκαστικὴ ἢ κολλοειδοκαστικὴ κατὰ τὴν ἐμφάνισιν τῶν φαινομένων τῆς ἀφυσίσεως παρουσιάζομένη εἰς ἀπομω, εἰς τὸν ὀργανισμὸν τῶν ὀποιῶν εἰσῆχθησιν ἀποτόμως ἐπεργονεῖ λευκώματα ἢ πρωτεϊνοῦχοι ἢ κρυσταλλοειδεῖς οὐσίαι.

κρυσταλλοειδῶς ἔπιρρ. μτγν. κατὰ τρόπον κρυσταλλοειθῆ βλ.λ.]: Πλούτ. Ἀρέσκ. Φιλ. 2,11,2.

κρυσταλλολογία [ἡ] νεώτ. ἡ κρυσταλλογραφία.

κρυσταλλολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κρυσταλλολογίαν βλ.λ., ὁ περὶ τὰ κρυστάλλα ἀσχολούμενος.

κρυσταλλογός [ὁ] νεώτ. ὁ περὶ τὰ κρυστάλλα ἐπιστημονικῶς ἀσχολούμενος, ἄ. κρυσταλλογράφος βλ.λ.

κρυσταλλομαντεία [ἡ] νεώτ. ἡ διὰ τῆς ἐξετάσεως τῶν ἐν κρυστάλλοις σχηματιζομένων μορφῶν μαντεία.

κρυσταλλομετρία [ἡ] νεώτ. μέθοδος μετρήσεων πρὸς καθορισμὸν τοῦ συστήματος εἰς ὃ ἀνήκει ὁ κρυστάλλος.

κρυσταλλομετρικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος ἢ ὑπαγόμενος εἰς τὴν κρυσταλλομετρίαν.

κρύσταλλο(ν) (τό) νεώτ. κ. δημ. τεμάχιον καθαρωτάτης έλεκτικής ύάλου, κρύσταλλος: τὰ κρύσταλλα τῶν πολυελαίων' 2) μτφ. ὁ ὄμοιος πρὸς κρύσταλλον, διαυγής, λαμπρὸς, φροινός: Ζερβ. Τραγ.ΚΚ 69,25 κρύσταλλα σάν ἤλιους μύρι' ἀπλῶνι ποῦ λάμπουν γελαστά σα μιά χαρά' 3) ὄμ. μτφ. κρύσις, παγαμένος: Γρυν.Σκ.Τερρ. 16,10 ὄμ. ἔλαθ ὁ Χάρος! ἰ σὲ ξανθοῦς κι ἀξάρω- τους κροτάφους | τὸ κρύσταλλο του δάχτυλο νά γυίξῃ τώρα πρέπει.

κρυσταλλονομία (ἡ) νεώτ. ἡ σπουδὴ τῶν νόμων τῶν διεπόντων τὴν κρυσταλλωσιν.

κρυσταλλονομικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κρυσταλλονομίαν βλ.λ.

κρυσταλλοπαγής-ους-ές νεώτ. ὁ κρυσταλλο- σχιστώδης βλ.λ.: κρυσταλλοπαγείς μάζαι | γεω- λογικά στρώματα ἀποτελούμενα ἐκ κρυσταλλο- σχιστώδων πετρωμάτων).

κρυσταλλόπηκτος-ον κ. νεώτ. ὁ ὡς κρύσταλλο- παγεῖς, ὁ παγαμένος: Εὐρ.Ρήσ.441 φημίματα κρυσταλλόπηκτα Παιονίας τ' ἔπεξάρει, Ζαλοκ.39, 11 ἴδε πῶς εἰς τὸ στήθι των μένει κρυσταλλό- πηκτον αἶμα.

κρυσταλλοπήγης-ος(ἡ) ὁ κρυσταλλόπηκτος βλ.λ.: Αἰσχ.Πέρσ.501 κρυσταλλοπήγα .. πόρον.

κρυσταλλοπίετον (τό) νεώτ. κρυσταλλουργεῖον.

κρύσταλλος(ὁ) (κρύσις, κρυταίνουμαι κ. μιν. κ. νεώτ., δημ. -αλλο ἴδι) ὁ καθαρός καὶ διαφανής πάγιος, τὸ κροῦσταλλο, ἰλ.Χ 152 χιόνι φυγρὴ ἢ ἐξ ὕδατος κροῦστάλλω, Ὅδ.Ξ 477 σακέεσαι περὶ τρέ- φετο κροῦσταλλος, Ἡρ.4,28 ἐπὶ τοῦ κροῦστά- λλου οἱ ἐντὸς τῶρον Σκάθαι κατοικημένοι στρα- τεύονται, Σοφ.ἀπ.149,Θουκ.3,23 κρυσταλλὸς τε γὰρ ἐπέπηγι οὐ βέβαιος ἐν αὐτῇ ὥστ' ἐπελθεῖν κ. πορομ.π.Ζηνοδ.5,58 ὁ παῖς τῶν κροῦσταλλον (σχόλ. ἐπὶ τῶν μήτε κατέχειν δυναμένων μήτε μεθεῖ- ναι βουλομένων ἢ παροίμα εἰρηταί' 2) νάρκη, νέκρωσις, λήθοργος: Ὅππ.Ἀλ.3,155 τοῖσι γὰρ κροῦσταλλος ἐνίεταῖ αὐτίκα χειρὶ' 3) ὁ ὄρυ- κτός, κροῦσταλλος: Διον.Περ.781 τέμνοις κροῦστά- λλω καθαρὸν λίθον, Στράβ.15,167 φέροι δὲ καὶ λιθεῖαν ἢ χώρα πολυτελεῖ κροῦστάλλων καὶ ἀν- θράκων παντοίων, Αἰλ.Ζ1 15,8,Β1.Ἀλεξ.202 ἤλιος ἀνθραξ ἦν αὐτὸς καὶ κροῦσταλλος σελήνη κ. θηλ.: Κλαυδ.Απ 9,753 κ. ὡς ἐπιθ.: Διόδ.Ξ 2,52 οἱ κροῦσταλλοὶ λίθοι' 4) νεώτ. ὕαλος ὄχιρος καθαρωτάτη περιέχουσα μόλυβδο' δ. ὕαλοκρύ- σταλλος' 5) νεώτ. φυσ. τὸ κανονικὸν πολυεδρι- κὸν ἢ ὑμῖμετρικὸν σχῆμα, τὸ ὅποτον φύσει προσ- λαμβάνουσι τὰ πλεῖστα τῶν σωμάτων ὅταν διαε- λυμένα καὶ ἡμεροῦντα μεταβαίνωσιν ἀπὸ τῆς ρευ- στής εἰς τὴν στερεάν κατάστασιν' || ἡ κρυσταλ- λωμένη πόχνη' 6) μτφ. ἴδ. ἐν φρ. πᾶν ὅ,τι δι- αυγές, σαφές.

κρυσταλλοσάρκος-η-ον μιν. ὁ ἔχων τράχη- λον οὐ ἢ σάρξ εἶναι ὠραία ἐκ κροῦσταλλος, ὁ ἔ- χων ὠρατον τράχηλον: Αἰθ.Ροδ.1409 τὸν κρυ- σταλλοσάρκον τράχηλον τῆς ὠραίας.

κρυσταλλόστειρος-ον μιν. ὁ ἔχων στέρνα, στήθη ὡς τὸ κροῦσταλλον, λαμπρὰ στήθη, ἐπὶ γυ- ναϊκός: Νικητ.Εὐγ.4,120 μῦθος δοκεῖ μοι νέκτωρ ἢ θεῶν πόσις πρὸς σὸν γλυκασμόν, κρυσταλλό- στερνε ἕξνος.

κρυσταλλοσχιστώδης-ους-ες νεώτ. ὁ λαδῶν χαρακτῆρα σχίστου κατόπιν κρυσταλλογόνου με- ταμορφώσεως' || κρυσταλλοσχιστώδη πετρώ- ματα τὰ προκύψαντα ἐκ πυργενῶν ἢ ἰζηματογε- νῶν πετρωμάτων, κατόπιν ἄλλοιῶσεως τοῦ ἴσου καὶ τῶν ὄρυκτολογικῶν τῶν συστατικῶν.

κρυσταλλοτεχνία (ἡ) νεώτ. ἡ τέχνη τῆς κα- τεργασίας τῶν φυσικῶν κρυστάλλων ἢ τῆς κατα- κειυῆς αὐτῶν ἐξ ὕαλου.

κρυσταλλοτεχνικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κρυσταλλοτεχνίαν βλ.λ.

κρυσταλλότης-πος(ἡ) νεώτ. ἡ κρυσταλλικό- της βλ.λ.

κρυσταλλοτομία (ἡ) νεώτ. τομὴ τῶν κρυστά- λλων διὰ σχίσεως.

κρυσταλλοτομικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμε- νος ἢ χρήσιμος εἰς τὴν κρυσταλλοτομίαν βλ.λ.

κρυσταλλοτυπία (ἡ) νεώτ. μέθοδος παραγω- γῆς σχημάτων διὰ κρυσταλλώσεως ἐνίων ἀλάτων καὶ μεταφορᾶς τούτων ἐπὶ τυπωτικῆς ἐπιφανείας.

κρυσταλλότυπον (τό) νεώτ. τὸ προϊόν τῆς κρυσταλλοτυπίας βλ.λ.

κρυσταλλοῦμαι-όμεαι μτγν., μιν. κ. νεώτ. πηγυμιαί, παγῶν καὶ γίνουμαι ὡς κροῦσταλλος, κρυσταλλῶνω: Φιλ.2,174, ΨΧρυσ.8,867 οὐ σεβόμε- θα στερέωμα' ἐκρυσταλλώθη, Κ Μανασ.Χρον. 39Β Καίσαρ.. τῷ δέει κρυσταλλοῦται, Εὐστ.Πον. 51,5 τὸ πῦρ .. ὡς οἶα κρυσταλλώθεν τῷ φόβῳ

κατηργεῖτο, Αἰθ.Ροδ.3382 εὐρε δ' αὐτὸν Ἀλέξαν- δρος κρυσταλλωθέντα τότε καὶ σχῆμα καθυπο- θάλων, .. Ζαλοκ.52,13 κατέστησε τὰ μέλη του ὠ- χρά, κρυσταλλωμένα.

κρυσταλλουργεῖον (τό) νεώτ. ἐργοστάσιον κρυσταλλῶνων εἰδῶν.

κρυσταλλουργία (ἡ) νεώτ. ἡ κατασκευὴ τῶν κρυστάλλων.

κρυσταλλουργός(ὁ) νεώτ. ὁ εἰδικὸς εἰς τὴν κατεργασίαν τῶν φυσικῶν κρυστάλλων ἢ τὴν κα- τασκευὴν αὐτῶν ἐξ ὕαλου.

κρυσταλλοφανής-ους-ές νεώτ. ὁ διαφανής εἰς κροῦσταλλος, ὁ ἔχων ὄψιν κροῦστάλλου.

κρυσταλλοφοβία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ ἀγχώδης ἀποστροφῆ, ἢ αἰσθάνονται ἄτομά τινα πρὸς τὰ ἐξ ὕαλου ἀντικείμενα.

κρυσταλλοφόρος-ον μιν. κ. νεώτ. ὁ παρά- γων, φέρων κροῦτάλλους, κρυσταλλογόνος: Β1.Ἀ- λεξ.5197 ὄρη ποικίλα καὶ βουνούς γῆς τῆς κρυ- σταλλοφόρου.

κρυσταλλοφυσικός-ή-όν νεώτ. ὁ σχετιζόμε- νος πρὸς τὰ φυσικὰ ἰδιότητας τῶν κροῦστάλλων.

κρυσταλλῶ-ὠ νεώτ., δημ. -ώνω' μεταβάλλω τι εἰς κροῦσταλλον, καταψύχω.

κρυσταλλώδης-ους-ες μτγν. κ. νεώτ. ὁ κρυ- σταλλοειδής, ὁμοιος πρὸς κροῦσταλλον, πάγον: Πρωκλ.Τετράβ.2,1,136 κροῦσταλλώδεις θρόμβους, Εὐστ.Πον.31,19 κροῦσταλλώδη σύστασιν' || ἐπὶ τοῦ ὕδατος, διαυγής, καθαρός: Πάπ.

κρυσταλλωμα-ατος(τό) μιν. κ. νεώτ. σῶμα κρυσταλλωθέν: Αἰθ.Ροδ.2120 ὡς τῆς ἀγῆς κρυ- στάλλωμα νά λέγεις ἐσρκωθῆν.

κρυσταλλω-ώνος(ὁ) νεώτ. παγῶν, μεγάλη ἐκ- τασίς πάγου εἰς τὰς κοιλώδεις ὑψηλῶν ὄρεῶν.

κρυσταλλωρχεῖον (τό) νεώτ. ὄρυγεῖον κρυ- στάλλων.

κρυσταλλώσιμος-ον νεώτ. ὁ ἐπιδικτικὸς κρυ- σταλλώσεως, ὁ δυνατόμενος νά ληφθῆ εἰς κρυσταλ- λικήν κατάστασιν.

κρυσταλλώσις-εως(ἡ) νεώτ. ἡ μετατροπὴ δι- αλελυμένου ἐν ὑγρῷ σώματος εἰς κροῦτάλλους' || πῆξις ἐκ καταψύξεως, πάγμα, κροῦτάλλισμα.

κρυσταλλώθριον(τό) νεώτ. μέρος ἢ δοχεῖον ἐν ᾧ γίνεταί ἡ κροῦτάλλωσις διαλελυμένου ἐν ὑ- γρῷ σώματος.

κρυσταλλωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐπιφέρων τὴν κροῦτάλλωσιν' || ὁ χρησιμεύων εἰς πῆξιν διὰ καταψύξεως.

κρυσταλλωτός-ή-όν μιν. ὁ ἀποκεκρυσταλ- λωμένος, παγεῖς ἔνεκα τοῦ φύχους: Β1.Ἀλεξ.3375 κροῦσταλλωτὸν ὑπὸ πολλοῦ τοῦ φύχους.

κροτοπέλης(ὁ) ὁ γρυτοπέλης βλ.λ.: Πάπ. κρυ- τοπῶλων τέλος.

κρύφα (κρύπτω) ἔπιρρ. κ. μον. κ. νεώτ., δημ. κρυφα κρύβω, ἀποκεκρυμμένως ἀπὸ τῶν ἄλλων, κρυφίως, χωρὶς κανεὶς νὰ τὸ ἤξευρε, μτ. γενικ. : Θουκ.1,101 οἱ δὲ ὑπέσχεοντο μὲν κρύφα τῶν Ἀθηναίων καὶ ἔμελλον, Σέργ.Μακρ. ἐν Σάβ.3,205 εἰ πως τοὺς διακηρύττοντας κατασιγήσειεν κρυφαῖα || ἀπολ. μυστικῶς, κρυφίως : Ἀν.Τακτ.2,4 || ὄμ. εἰδ. διὰ μυστικῆς φηφοφορίας : Θουκ.4,88 οἱ δὲ Ἀκάνθιοι, πολλῶν λεχθέντων πρότερον ἐπ' ἀμφοτέρω, κρύφα διαφηφισάμενοι 2) συνεκδ. ἀσαφῶς, ἀκοτεινῶς, συγκεκαλυμμένως : Πλούτ. Ἠθ. 1125B οὐδὲ κρύφα καὶ δι' αἰνιγμάτων.

κρυφαί ἔπιρρ. δημ. κρυφίως, λάθρα, μυστικά : Σολωμ. Ἐθν. Ὑμν.9 ξέρω ὅτι ἔβγαίνεις κρυφαί, | νὰ γυρεύης εἰς τὰ ξένα | ἄλλα χέρια δυνατά || φρ. κρυφαί ἀπὸ μένα ἐν ἀγοραί μου || ὄμ. ζῶμε κρυφαί ἀπὸ τὸ Θεὸ ἐν πληρῆ ἀφανείᾳ κρυφαί κὶ ἀνάκρυφα τελείως κρυφαί.

κρυφαί ἔπιρρ. ὄμρτ. τοῦ κρυφῆ βλλ. : Πινδ.Ο.1,47 ἐννεπε κρυφαί τις αὐτίκα φθονερῶν γειτόνων.

κρυφαγαπιῶμαι δημ. ἀγαπῶ τινα καὶ μὲ ἀγαπᾶ κρυφίως, χωρὶς νὰ τὸ ἤξεύρουσι οἱ ἄλλοι : Ζερβ. Μυρ.Σάτ.1,46 κὶ ἀπ' τότε ἡ γλῶσσα κόμψιζε, μὰ μίλαγε τὸ μάτι, | ἔτσι ὅπως σ' ἄλους στήν ἀρχὴ δταν κρυφαγαπιῶνται.

κρυφαγκάλιαστη (ἡ) δημ. ἡ κρυφίως τυχοῦσα ἐναγκαλισμῶν, ὄθ. ἡ συννευρεθείσα, κρυφίγματος.

κρυφαγοικῶ δημ. κρυφακοῦω βλλ. : Σολωμ. Ἀδρό.Μπάβρ.12.

κρυφαῖα ἔπιρρ. μτγν. κρύφα βλλ. : ΑΒ 1364.

κρυφαῖον ἔπιρρ. μ. ἐν τῷ βίωτ. τ. κρυφαῖον βλλ. : Κόρινθ. Συμπλ.2,59.

κρυφαῖος ἔπιρρ. μτγν. κρυφαῖον βλλ.

κρυφαῖος-ον κ. -α-ον ὁ κεκρυμμένος, κρυπτός : Πινδ.1,67 εἰ δὲ τις ἐνδον νέμει πλοῦτον κρυφαῖον, Αἰσχ.Χο.83 κρυφαῖος πένθεισι παχνοῦμένη, Σοφ. Α1.899 κρυφαῖω φασάνω περιπτύχῃ, Πλάτ.Τίμ. 77C ὁχετοῦ κρυφαῖος ὑπὸ τῆν ζυμῆσιν τοῦ δέρματος. . ἔτερον, ΠΔ'ερ.23,24 εἰ κρυφήσεται τις ἐν κρυφαῖοις, καὶ ἐγὼ οὐκ εἴφομαι αὐτόν || λαθραῖος, κρύφιος : Αἰσχ.Πέρσ.360 ἄλλος ἄλλοσε δρασηφ κρυφαῖω βίστον ἐκσωσάτο, Σοφ.ἀπ.935 κρυφαῖον ἔπος, Φιλῶδ.Εἰσ.101 κρυφαῖται ἀδικίαι.

κρυφαῖως ἔπιρρ. κρυφίως, κρυφαί : Αἰσχ. Πέρσ.370 ναυσίν κρυφαῖως δρασημόν εὐρόντες τινά, Ἰώσ.Α1 2,9,4 κρυφαῖως τρεφομένω.

κρυφακούμα (τὸ) δημ. τὸ ἀκούειν κρύφα, ὠτακουστέιν.

κρυφακοῦω δημ. ἀκούω τι κρυφίως, βάζω τὸ ἀφ' ἡ μου καὶ ἀκούω τὰ παρ' ἄλλων λεγόμενα, ὠτακουστώ.

κρυφαλον Ἠσ. «σαθάκανον».

κρυφαναθρύζω δημ. ἐπι ὕρῶν κ. 1δ. ὕδατος, ἀναθρύζω ἐξ ἀφανοῦς πηγῆς : Σολωμ. Ἐλ. Πολ.23 ὑπόσμη. ἐκρυφανάθρυζε βαθιά κὶ ἐγίνεμιζε τῆ χτισ.

κρυφαναθρύσμα (τὸ) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κρυφαναθρύζω βλλ., ἡ ἀνάθρυσις ὕδατος ἐξ ἀφανοῦς πηγῆς.

κρυφαναθεῖω δημ. κωυῶ τι κρυφίως : Βαλααρ.Μνημόσ. τὸ Σήμαντρον 93 καθὼς κρυφαναθεῖονται καὶ τρέμον τὰ φεράτ' | τοῦ τρυγονίου, πρὸ ἀπλῶνεται νὰ κλῶσθ στή φωλιά.

κρυφανθῶν Ἠσ. «κρυφθῶν».

κρυφανοίγμα (τὸ) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κρυφανοίγω βλλ.

κρυφανοίγω δημ. ἀνοίγω τι κρυφίως, χωρὶς τὸ μὲ ἀντιληφθοῦν.

κρυφαπολογίμαι δημ. κ. -ιλογίμαι ἀπαντῶ, ἀποκρινομαι, ἀπλογοίμαι κρυφίως, ἐξουλογοῦμαι : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 59,5 παίζει τ' ἀγέρι στή

ροδιά | κὶ ἡ φυλλοῦρα τῆς σείεται | καὶ μολογάει τὸ μυστικὸ | καὶ κρυφαπολογίεται. **κρυφερπάζω** δημ. ἀρπάζω τι κρυφίως. **κρύφασος** (ὁ) μτγν. βόλος τις τῶν κύβων : Πολυδ.7,204.

κρυφή (κρύπτω) ἔπιρρ. μυστικῶς, ἐν μυστικότητι : Σοφ. Ἀντ.85 κρυφῆ δὲ κεῖθε, σὺν δ' αὐτὸς ἐγώ, Ξεν.Συμπ.58 μόνον, ἔφη, κρυφῆ φερόντων || ὄμ. ἐν κρυφῆ κρυφίως, λάθρα : ΠΔ Κριτ.4,21 εἰσῆλθε πρὸς αὐτὸν ἐν κρυφῆ, καὶ ἔπηξε τὸν πάσσαλον ἐν τῷ κροτάφῳ αὐτοῦ.

κρυφῆδόν ἔπιρρ. κ. μον. κρύφα βλλ. : Ὀδ. Ξ 330 ἦδη δὴν ἀπέωμ, ἡ ἀμπαδὸν ἤε κρυφῆδόν, Κόιντ.14,60, Παχυμ.Γ Μιχ.186Α.

κρύφια ἔπιρρ. δημ. κρυφίως βλλ.

κρυφία (ἡ) πᾶν. κρύφιο.

κρυφιαῖος-αῖα-ον γλῶσσ. τοῦ κρυφαῖος βλλ.

κρυφιαστής (ὁ) μτγν. ὁ ἐρμηνευτῆς ὄνειρων : Ἀκύλ.ΠΔ Ἐν.41,8.

κρυφιμαῖος-α-ον μον. ὁ κρύφιμος βλλ. : Μακάρ.Χρυσ. Ὀμιλ.161, ὁ δὴν ἀμῖν τινα κρυφιμαῖον.

κρυφιμαῖός ἔπιρρ. σχόλ. μυστικῶς : Σχόλ. Ἀριστφ.Εἰρ.730 «κυπτάζειν, κρυφιμαῖός διατριβεῖν».

κρύφιμας-ον μτγν. ὁ κρύφιος βλλ. : Μαν.1, 159 ἐκ κρυφίμων, Πάπ. κ. συγκρ. -ώτερος : Δαμάσκ. Ἀρχ.275.

κρυφίνους Ἠσ. «ὀπούλους».

κρυφιογνώστης (ὁ) μτγν. ὁ γινώσκων τὰ κρύφια : ΨΧρυσ.7,244.

κρυφιοειδῶς ἔπιρρ. μτγν. μυστηριωδῶς : Διον. Ἄρεοπ.37 κρυφιοειδῶς οἰλιπτόν.

κρυφιδίλιθος (ὁ) νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτόν φασφορικὸν ἄλιος μετ' ἀσβεστίου.

κρυφιομύστης (ὁ) μτγν. ὁ μῶν κρύφα εἰς μυστήρια, ὁ διδασκαλὸς ἀπορητῶν μυστηρίων : Διον. Ἄρεοπ.272.

κρυφιδύμματος (ὁ) μτγν. ὁ ἐκ μῆσεως εἰς μυστήρια προερχόμενος, ὁ εἰς ὄν κρύφα μεινταί τις, κρυφιομύστης βλλ. : Διον. Ἄρεοπ. Θεολ.Μυστ.1 τῆς κρυφιομύστου σιγῆς γνώμον, Γρηγ.Ναζ.ΑSS Μάιος 2,767,33 πάσης δὲ κρυφιομύστου θεηγορίας δοχτίον, Μηναι.3,11 Ὡ28,5 θεωρίας ἠγλησας κρυφιομύστους καὶ πιστοῖς μετέδωκας. **κρυφιομύστως** ἔπιρρ. μτγν. κ. μον. διὰ ἡ ἐκ κρυφίας μῆσεως : Ἐπιφάν.2,268Π λιτάς ἀλήκτους κρυφιομύστως Θεῷ ἐκείθεν προσέφερον, Γρηγ.γέντ.Διαλ.244 τῶν χριστιανῶν βᾶπτισμα κρυφιομύστως ὁ Θεὸς διὰ τοῦ προφήτου ἠνίξατο || μον. κρυφίως : Βι. Ἀλεξ.989 καὶ κατ' ἴδιαν προσλαθῶν κρυφιομύστως φράζει.

κρυφιόπνευστος (ὁ) μον. ὁ κρυφίως ἐρωτῶν, ἐρευνῶν νὰ μάθῃ τι : Πράξ.Βάκχ.Νεωτ.89 τὰς τοῦ θεοστυγῆς ἔθνοους εἰδῶς κρυφιοπνεύστους καὶ λαθροπόρους ἀναζητήσεις (ἰ.γρ. -πνεύστουσι).

κρυφιοπνευστῶ-έω μον. ἐρωτῶ νὰ μάθω, πληροποροῦμαι, τὸ κρύφια : Πράξ.Βάκχ.Νεωτ.98 λαθροπόρους ἔκρυφιοπνευστεῖν καὶ ἐρευνᾶν (ἰ.γρ. -πνευστεῖν).

κρυφιοπνευστί ἔπιρρ. μον. μὲν συγκεκροτημένην ἀναπνοήν, κρατώντας τὴν ἀναπνοή : Βι.Στεφ. Νεωτ.501 ἡ δὲ γυνή . . κλοποφορεῖ παρ' αὐτοῦ διὰ τῆς ἀκοῆς πάσαν τὴν πολιτείαν τοῦ μακαρίου καὶ κρυφιοπνευστί τοῦ συζύγου τῆ εἰρηκτῆ εἰσπρόδῃσασα.

κρύφιος-ον κ. -α-ον κ. μον. κ. νεώτ. ὁ κεκρυμμένος, κρυπτός : Πινδ.Π 1,84 ἀστῶν δ' ἀκοὰ κρύφιον θυμὸν βαρύνει, Σοφ.Φιλ.1328 ἠκκον φυλάσσει κρύφιος οἰκουρῶν ὄρις || κ. νεώτ. ὁ κρύφια ὑπάρχων, κεκρυμμένος, κρυφός : Παπαδ.Χρ. Μηλ.81 εἶχε τὴν κρυφίαν ἐπιπίδα ὅτι οἱ πολέμιοι δὲν ἔμελλον νὰ δεῖξωσι τὸ λην' || ὄμ. λα-

θραϊός, άπόκρυφος : 'Ησιόδ. Έργ.789 αίμυλους τε λόγους κρυφίους τ' άρισμούς, Σοφ.Τρ.360 τήν παίδα δοῦναι, κρύφιον ώς έχει λόγος, Μουσαι.1 κρύφιοι έρωτες' || μυστικός : Πίνδ.Ν 8,26 κρυφαίσι γάρ έν φάφοις 'Οδυσσεί Δαναοί θεράπευσαν' || νεώτ. τά κρύφια μέλη του σώματος τή άπόκρυφα' 2) μυστικός, άδηλος, άπόρρητος : Πρόκλ.Πλάτ.Θεολ.121, Δαμάσκ.Αρχ.151' κ. άφανής, άδηλος : αύτ.192' || τή ούδ. κρύφιον τή μυστήριου : Διον. Άρεοπ.37 τή κρύφιον του θεού' 3) έν τή κλητ. κρύφιε κολέ, άγαθή άνθρώπου : ΠΔ Ροῦθ.4) έκκλίνας' κάθισον ώδε κρύφιε' 4) κρύφιος(ή) μυθώδης πολύτιμος λίθος : Ψ Πλοῦτ.13,4 γεννάται δ' έν αὐτῷ λίθος κρύφιος, δς μάνος τοίς μυστηρίοις τών θεών φαίνεται' 5) Έπιρρ. τή άρα. κρύφιος(ή) τίτλος βαθμούχου μεμνημένου εις τά μυστήρια του Μίθρα.

κρυφιώτης-ητος(ή) μτγν. κ. μον. ή ιδιότης του κρυφίου βλ.λ., μυστικότης : Διον. Άρεοπ.8,13, Σουιδ. έν λ. άδηλία, Σχόλ. Όππ.Άλ.2,258.

κρυφιώδης-ους-ες μον. ό μυστηριώδης : Εύστ. 1942,62 ει τί που οίδε τών κατ' οίκον κρυφιώδестέρων, Νικ.Χων.Χρον.54Β κρυφιώδεις συσκευές. **κρυφιώδης** έπίρρ. μον. μυστηριωδής : Νικ.Χων. Χρον.160Α μετέβαινον ταίς γνώμαις κρυφιώδώς πρὸς Άνδρόνικον.

κρυφίως έπίρρ., μτγν., μον. κ. νεώτ. λαθραίως, λάθρα, άποκρύφως : Λουκ.Φιλ.9 προσηταιρίζετο ές πανδοχέον ή κρυφίως συνεφθειρετο και κόρην αυτήν έπωνόμαζε' || μυστικώς : Δαμάσκ. Αρχ.153, Βι'Άλεξ.353 μεθ' ήδονής κατέχουσα πρὸς έαυτήν κρυφίως' || νεώτ. κρυφα βλ.λ. : άγνωστος εισήλθεν εις τήν οικίαν κρυφίως και άφηρεσεν ειδή ρουχισηού.

κρυφο- νεώτ. κ. δημ. κ. κρυφ- πρώτων συβητ. πρὸς σχηματισμόν ρ. κ. άν. σημαινόντων τή κρύφα γινόμενον ή ύφιστάμενον, οίον κρυφανοίγω, κρυφακούω, κρυφοάγασ, κρυφογελάω, κρυφογενής, κρυφοδουλεύω, κρυφοκαίω, κρυφομιλάω, κρυφοπαίρω, κρυφοταγίζω, κρυφοτρώγω.

κρυφοεθράζω δημ. βράζω κρυφίως : Βαλαωρ. Άθ.Διάκ.2,107 οί άκοίμητες οί φλόγες, όπου κρυφοβράζαν βαθιά στου γένους μας τή σπλάχνα.

κρυφογέλω (τό) δημ. κ. -έλασμα ό κρυφός γέλω, ύπομειδίαμα.

κρυφογελῶ δημ. κ. -άω γελῶ κρυφα, προφυλαττόμενος νά μή γίνω άντιληπτός, ύπομειδιῶ : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 21,23 στή γή κρυφογελάσει ή Άφροδίτη, - τής μολογεί καινούργια μυστικά.

κρυφογενής-θύς-ές ό κρυφίως, λάθρα γεννηθείς : 'Ησ, έν λ. κωθιγενεί.

κρυφογένρω δημ. γέρνω, πλαιγίζω, συνευρίσκωμαι κρυφίως : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 11,16 μόνο στοιχείαι, που έκει πρὸς τή συντρίμνια | μ' άστροήσκιωτες νεράιδες κρυφογένρουν.

κρυφογγάστρωτρη (ή) δημ. κ. -το(ή) ή κλεψίλαμος : Καρικβ.Ζητ.112 συχνά τήν ειχε πουλήσει άντι μεγάλης άμοιβής σέ κορίτσα κρυφογγάστρωτα.

κρυφογλιστρώ δημ. όλισθαίνω, γλιστρώ κρυφίως. **κρυφογέννω** δημ. νεύω, κάμνω νεύμα κρυφίως : Έφρταλ.Όδ.Ο 463 τής κρυφογένφει τότε αυτός και φεύγει στή καράβι.

κρυφοδαγκανιάρης-άρα-άριο (δαγκάνω) έπι κυνών, ό δάκνων κρυφίως, ό σισπηλάς, χωρίς νά ύλακτῆσθ επιτιθέμενος' 2) μτγν. έπί άνθρ., ό ύπούλιος βλαβερός ή περαικτικός δι' άφανών ένεργειών κ. Ιδ. δια κάκολογίας.

κρυφοδαγκάνω δημ. έπί κυνών, δάκνω κρυφίως, έξ άπροσόπτου, χωρίς νά ύλακτῆσθ' 2) μτγν. έπί άνθρ., βλάπτω τινά ύπούλιως' || ένοχῶ, θίγω τινά δια μοχηθρών ύπαινημῶν.

κρυφοδά(γ)κατός-η-ο δημ. ό κρυφοδαγκανιάρης βλ.λ.

κρυφοδάκτης (ή) μον. ό δάκνων κρυφίως : Μισοχόν.π.Σχεδών 73 κύνων κρυφοδάκτης.

κρυφοδιαβαίνω δημ. διαβαίνω, περνῶ, προσπερνῶ κρυφίως : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 21,7 κί σκισας κρυφοδιαβαίνει σάν τόν κλέφτη | στής θάλασσας άπάνω τόν άφρο.

κρυφοδαρμη (ή) δημ. κ. κρυφοθερμη λαωδώνων πυρετός όφειλούμενος εις νόσον τινά, πυρετός μή έκδηλούμενος σαφώς.

κρυφοθυμῶν δημ. όργίζομαι ένδορυχως, θυμῶν μέσα μου : Κρυστ.Άγροτ.Κατάρα 9 τής πλγνα τή μαντήλι, κρυφοθύμωσε.

κρυφοκαίω δημ. ώς μτβ. καίω, φλογίζω τινά ή τι κρυφίως, Ιδ. έν χρ. μτφ. : Κρυστ. Άρπογή 92 τήν καρδιά μου κρυφοκαίει ή άγῆνη, - τόν κρυφοκαίει ό θερμός' 2) κ. ώς άμτβ. διατελῶ έν λανθανούση κούσει : έπισσε φωτιά τή άχυρο και τώρα κρυφοκαίει.

κρυφοκαμαρώνω δημ. ύπερρηφανεομαι ένδορυχως, μέσα μου, χωρίς νά τή δείχνω : περιπατεί και κρυφοκαμαρώνει' || ώς μτβ. θαυμάζω τινά κρυφίως, είμαι ύπερῆφανος δι' αυτόν χωρίς νά τή έκδηλώνω : κρυφοκαμαρώνει τή γυιά της - τόν άνδρα της.

κρυφοκατατόη (τό) δημ. κρυφός τόπος καταφυγής ή άναφυγής : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 37,7 τής όμορφιάς σου άνάνωισαν τή κρυφοκατατόη.

κρυφοκίνητος-η-ο δημ. ό κρυφίως κινούμενος : Ζερβ.Μυθ.Ζ 94 κ' ύφώνοντο ζωηρές τήν στιγμήν έκείνην και κρυφοκίνητας οί φλόγες.

κρυφοκοιτάζω δημ. κοιτάζω, βλέπω κρυφίως, κοιτάζω τινά χωρίς νά γίνωμαι άντιληπτός, ά. κρυφοβλέπω : Θεοτ.ΚΚατόδ.53 'σά φρόνημη γυναικα' τόν άπάντησε χαμηλόφωνα και κρυφοκοιτάζοντάς τον.

κρυφοκοιτάγμα (τό) δημ. κ. -αμα τή άποτελεσμα τή κρυφοκοιτάζω βλ.λ.

κρυφοκουθεντιάζω δημ. συνδιαλέγομαι κρυφίως, λάθρα, κρυφομιλάω.

κρυφοκουθεντίασμα (τό) δημ. ή πράξις τού κρυφοκουθεντιάζω βλ.λ., τή κρυφομίληση.

κρυφοκαλιά (ή) δημ. τή κρυφομίληση βλ.λ.

κρυφολαχαταρίζω δημ., συνήθ. -ώ έγω ένδόμυχον, κρυφήν λαχτάραν, φοβοῦμαι : Γρουπ.Σκ.Τερρ.21,13 νά κρυφολαχαταρίζω, | μήν ταραχτή και λυγιστή και σκόρπιο έμπρός μου πέση | τή φεγγάρι.

κρυφολάω δημ. λέγω, όμιλῶ κρυφίως, κρυφοφθιburyίζω : Γρουπ.Σκ.Τερρ.72,10 ώ πάθε, πληθθαίνοντας, μου κρυφολές.

κρυφολόζω δημ. λούζω, πλένω κρυφίως : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 10,20 ά δέν ειστε σείς θά τής μιλούσα, | στ' αλάκι σάν κρυφολόυζε τή πόδια.

κρυφομιλάω (τό) δημ. ή κρύφα όμιλία, ή σιγήν, ή φθιburyιστή ή ή λάθρα γινόμενη συνδιάλεξις : Παλαμ.Τριουού.27 τά κρυφώματα και τῶ δυό σας . . πές και τά κρυφομιλήματα.

κρυφομιλήτῶ (τό) δημ. τή κρυφομιλήση βλ.λ.

κρυφομιλή μον. κ. δημ. όμιλῶ κρυφίως ή μέ σιγήν φωνήν, φθιburyιστά : Λιβ.Ροδ.431 άλλήλως νά χειροκροτοῦν και νά κρυφομιλοῦσιν, Κρυστ. Γκόλφω 243 τ' άερακι κρυφομιλάει μέ τού βουνοῦ τῶ φύλλα, Βαλαωρ. Άθ.Διάκ.2,4 έξέχασα, έτελάστακα, γλυκά κρυφομιλώντας, Πισφόρ.Σ.κ.121,3.

κρυφομυρμουρίζω (τό) δημ. ή κρυφα γινόμενη φθιburyιστή συνδιάλεξις : παροιμ. φρ. τῶ κρυφομυρμουρίζματα δέν εν' καλές δουλειές ίέπνι κρύφα συνεννοούμενων εις βλάθην έτέρων.

κρυφονόητος-η-ο δημ. έπί έκφράσεως, ό έχων κρύφια, οίον διπτόν, συμβολικόν ή δυσληπτόν

νόημα : Βλαχολ.Γῶρ. Ἀνέμης 33 τὰ παραμύθια τὰ κρυφονόητα καὶ τὰ φιλοσοφικά.

κρυφόνους-οος-ου-ουον ὁ κρυφίνους βλ.λ. ἘΜ 20,49· πρβλ. κ. κρυφίνους.

κρυφοπαίρνω δημ. λουβάνω, παίρνω μαζί μου κρυφίως, ὑπεξαίρω : Ζερβ.Λυρ.Σάτ.142 ἔτσι κλεψίμια ὁ ποταμὸς τῆς Ἀθήνης κρυφοπαίρνει.

κρυφοπερηφάνεια (ή) δημ. ἡ ἐνδύμωχος ὑπερηφάνεια, κρυφὸ καμάρι : Βαλαωρ. ἈΒ.Διάκ.4,113 ὁ Κατσαντώνης, πῶδειχνε με κρυφοπερηφάνεια στὰ κόκκαλά του τὸ σφυρί.

κρυφοπερπατῶ δημ. κ. -άω περιπατῶ πολὺ σιγὰ ὅπως μὴ ἀκουσθῶ ἢ κρυπτόμενος ὅπως μὴ με ἴδωσιν.

κρυφοπερπάτημα (τό) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κρυφοπερπατῶ βλ.λ.

κρυφοπόρτι (τό) δημ. κρυφὴ εἰσόδος, θύρα, πόρτα : Βλαχογ.Γῶρ. Ἀνέμης 106 νύχτα βαθιά, κ' ἀνεβήκαν ὁ ὄχτροι ἕνας - ἕνας . . καὶ μῆλκανε στὸ κρυφοπόρτι.

κρυφοποτίζω δημ. κρυφὰ ποτίζω : δ.τραγ. ὅπου μ' ἐκρυφοπότιζε σὲ ἀργυρὲς λαδνες;

κρυφοπρρινος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογ. τῶν κορακιδῶν.

κρυφορρίχνω δημ. ρίπτω κρυφίως : Ζερβ. Τραγ.ΚΚ 18,18 κρυφορρίχνει σατίτζι ἕνας Ἑρωτας στὶς νιές | πέρα στὰ λιβάδια.

κρύφος (ὁ) ἡ σκοτεινότης, ἀμυδρώσις : Ἑμπ.ἀπ. 27,3 Ἀρμόνις πυκνῶφ' || κρύφιος || κρύφιος | Πινδ.Ο 2,107 τὸ λαλαγήσαι θέλων κρύφον τιθέμεν ἐσάλων καλοῖς ἔργοις' 2) μτγν. τόπος πρόσφορος εἰς τὸ κρύπτειν ἢ κρύπτεσθαι, κρυφώνας, κρυφογύετον, κρυφοκατατόπι : Πιδ Μακκ.1,33 καὶ ἔθεντο τὸν Ἰσραήλ ἐν κρύφιοις, ἐν παντὶ φυγαδευτηρίῳ αὐτῶν' 3) ὄμ. κρυφία διόδος, ἀπόκρυφος στενωπός : αὐτ.1,2,36 οὐδὲ λθῶν ἐνετίναξαν αὐτοῖς οὐδὲ ἐνέφραξαν τοὺς κρύφους (ὁ.γρ. κρυφοῦς).

κρυφός-ἡ-ὸ δημ. ὁ κεκαλυμμένος τὴν θέαν, ὁ κεκρυμμένος ἢ ἀποκεκρυμμένος, ὁ εἰς τοὺς μὴ εἰδόμενος ἀφανής : κρυφὴ πόρτα - σπηλιά, - κρυφὸ σχολεῖο' 2) ἐπὶ συναισθημ., ὁ μὴ ἐκδηλούμενος, ὁ κρυφίος, ὁ μυστικός : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 18,22 νύμφες μέσα στὸ δρυμὸ | κάποιοι τοὺς κρυφὸ καμῆρὸ | μολογᾶν ἀγάλια, - κρυφὴ ἀγάπη θλιφὴ - φτώχεια, - κρυφὸς πυρετός ἢ λαθροφίλος, ἢ κρυφοθέρηλι, φρ. τὸ γὰ κρυφὴ χαρὰ ἰένδομῶχος χαίρω, ἀγάλλομαι διὰ τι, παροίμ. ὁ κόσμος τὸ γὰ τοῦμπανο καὶ σὺ κρυφὰ καμάρι ἰέντῃ τῶν ἀλφειῶ ἢ ἐξ ἀγνοίας τῆς πραγματικότητος προσπαθεῖντων ν' ἀποκρύψασί τι κοινὰς γνωστόν' 3) ἐπὶ ἄνθρ., ὁ ἐχέμυθος, συνεκδ. ὁ κρυφίνους' 4) τὸ οὐδ. ὡς οὐστ. τὸ μυστικόν, τὸ ἀπόκρυπτον : αὐτὸς κατὶ κρατᾶσι κρυφὸ' ἐπίρρο. κρυφά.

κρυφοσίμω δημ. ὡς πρβ. διευκολύνω τὴν συνάτησιν τινος κρυφίως, ἴδ. ἐπὶ ἐρωτικῶν συνεννοήσεων : τοὺς κρυφοσίμωι ἢ σπιτονοικοκυρά τες' || ὡς ἀμτθ. συναντῶμαι κρυφίως : Σαλωμ. Ἑθν. Ὑμν.133 ἐκρυφασίμαν ὁ φίλοι | με τὸ ἔχθροῦς του τῆ Λαμνηρ.

κρυφοσυμβουλή (ή) μσν. ἡ κρυφία συμβουλή : Αἰθ.Ροδ.1028 εἰς Λόγους καὶ εἰς μυστήρια καὶ εἰς κρυφοσυμβουλὲς τες.

κρυφοταίζω δημ. κρυφὰ ταίζω : δ.τραγ. ὅπου μ' ἐκρυφοταίζει κριθάρι στὴν ποδιά τες.

κρυφοτῆρῶ δημ. κ. -άω τῆρῶ, βλέπω, κοιτάζω κρυφά, κρυφοβλέπω : Ποροφῶ.Σκ.111 κὶ οἱ Σάτυροι κρυφοτῆρῶν καὶ πονηρὰ γελοῖνε.

κρυφοτῆρῶ δημ. τρώγω κρυφὰ καὶ ἀφανῶς, ἴδ. ἐν χρ. μτφ. : τὸν κρυφοτῆρῶει ἡ λήθη.

κρυφοτοιμάζω δημ. ἐτοιμάζω, προετοιμάζω κρυφίως : Ἑφтал. Ὀδ.Γ 166 ξεκίνησα νὰ φύ-

γομε, τί τὰ νίωθα τὰ πάθια, | ποὺ ὁ θεὸς μὰς κρυφοτοίμαζε στὸ λογιμὸ του μέσα.

κρυφοφανερῶν δημ. κρυφίως φανερώων, λέγω τι' || ὄμ. κ. μ.ε.σ. : δ.τραγ. πῶς τάχα σὺ δὲν μ' ἀγαπᾶς τὸ λές καὶ μοῦ καμῶννεσαι, κ' ἀπὸ τῆ ρούγα σὴν περνώ μοῦ κρυφοφανερῶννεσαι.

κρυφοφανέρωτος-η-ο δημ. ὁ κρυφίως φανερώμενος, κατ' ἴδιον εἰς τινα ἀποκαλυπτόμενος.

κρυφοχαίρωμαι δημ. χαίρω κρυφίως διὰ τινα ἢ διὰ τι.

κρυφτός-ἡ-ά δημ. ὁ κρυπτός, κεκρυμμένος' || τὰ οὐδ. κρυφτό ὡς οὐστ. εἶδος παιδιᾶς, καθ' ἣν εἰς τῶν συμπαικτῶν προσπαθεῖ νὰ ἀνακαλύψῃ τοὺς κρυπτομένους.

κρυφτούλι (τό) δημ. ὑπόκορ. τῆς παιδιᾶς κρυφτό βλ.λ. : Ἀρτ.Βατοπ.1,67 προταίριδοὶ κ' ὑπάλληλοι | τῶνε παίζοντας κρυφτούλι.

κρύφω μτγν. τ. τοῦ κρυπτά βλ.λ. : Κδίντ.1,393, Διόδ.Ταρ.Α17,700, Νόνν.Δ 7,45.

κρυφῶς ἐπίρρο. μσν. κρυφά : Διγεν. Ἀκρ.3171 ἐβλεπον Ἰωαννίκιον μήπως κρυφῶς με δώσῃ.

κρυφάνα (ή) δημ. κρύπτη, κρυφώνας.

κρυφιά (ή) δημ. ἡ κρύφιος βλ.λ.

κρυφισουλιά (ή) νεώτ. ἡ ἀπόκρυφς τῆς πραγματικῆς βουλήσεως, προθέσεως' || νομ. ἡ ὑπὸ τοῦ ἐτέρου τῶν συμβαλλομένων ἀπόκρυφς τῆς ἀληθείας αὐτοῦ βουλήσεως κατὰ τὴν πρὸς τὸν ἀντισυμβαλλόμενον γινομένην ὑπ' αὐτοῦ δήλωσιν, παραμένουσα παρὰ τὸ γεγονός τοῦτο ἔγκυρον.

κρυφισουλός-ον μσν. κ. νεώτ. ὁ ἀποκρύπτων τὰς ἑαυτοῦ βουλάς, τὰς θελήσεις του, τοὺς σκοποὺς του : Κ Ποροφ.Τακτ.ἐν Μεντρ.Ορ.δ.1409.

κρυφισαγιά (ή) μσν. κ. νεώτ. κρυφοσαγιά, ὁ κρύφιος γάμος, ἡ κλεψισαγιά : Ἰωσ.Γενεσ.40Α.

κρυφισαγιάς-ον νεώτ. ὁ συνάφας κρύφιον γάμον' κυρ. ἐπὶ τῶν φυτῶν τῶν μὴ παραγόντων σπέρματα.

κρυφισγενής-οὐς-ές νεώτ. ὁ κρυπτογενής βλ.λ.

κρυφίγονος-ον κ. νεώτ. ὁ κρυφίως, μυστηριωδῶς γεννηθείς : Ὀρφ. Ὑμν.49,3 κρυφίγονον μακάρων ἱερῶν θάλας' 2) νεώτ. ἐπὶ φυτῶν, τὰ κρυπτόγαμα βλ.λ.

κρυφιδώμος-ον ὁ κατακίων εἰς κρυφίους τόπους : Ὀρφ. Ὑμν.51,3.

κρυφίλογος-ον μτγν. ὁ κρατῶν τι μυστικόν, ἐχέμυθος' Ἡρωδιαν. Ἐπιμ.38 ἐχέμυθος, ὁ κρυφίλογος.

κρυφίμετῶπος-ον μτγν. ὁ κρύπτον τὸ μέτωπον : Λουκ.Λεξιφ.7 ὁ κρυφίμετῶπος καὶ τρυπλὴς μεντοροργητὴς εὐλασθῆ ἔχουσα τὴν κέρκον.

κρυφιμῖο (τό) δημ. τὸ ἀποκεκρυμμένον πρᾶγμα' 2) ἡ διάθεσις τοῦ ἀποκρύπτειν.

κρυφιμῖο (τό) δημ. ἡ ἀπόκρυφς πράγματος' 2) ἢ εἰς κρυφόν τόπον καταφυγή' 3) μτφ. ἡ ἀπόκρυφς τῶν πραγματικῶν σκέψεων, προσποίησις' πρβλ. κρύφτω 91.

κρυφίνοια (ή) μσν. κ. νεώτ. τὸ κρύπτειν τὰς σκέψεις, τὸ φρόνημα : Εὐστ.Πον.93,57 κρυφίνοια ὑποκριτικὴν, Παπαδ.Χρ.Μηλ.109 πρόσωπον τοιοῦτον ὡς πρῶτην ἀρετὴν ἔπνευε νὰ ἔχη τὴν ἐχέμυθιαν καὶ τὴν κρυφίνοιαν' || συνεκδ. προσποίησης, ὑπόκρισις, ἀνελικρίνεια : Καλλιγ.Θάν.Βλ. 323 ἐκδικιομένους τὴν κρυφίνοιάν του καὶ τὴν ἀχαριστιάν του.

κρυφίνους-οος-ου-ουον κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ κρύπτον, ἀποκρύπτων τοὺς στοχασμοὺς, τὰς ἰδέας του, ὑποκριτικὸς, ἀνελικρίνης : Ξεν.ΚΠ 1,6,27 κρυφίνου καὶ δολερῶν καὶ ἀπατεῶνας καὶ κλέπτην, Νικόστρ.π.Στοδ. Ἀνθολ.3,41 πανσῶργος καὶ κρυφίνους, Γαλ.8,362, Διων Κ 67,1, Πολυδ.4,48 κρυφίνους σοφιστῆς, Εὐσ.Ἐκκλ.1στ.7,29 κρυφίνου δύνατα καὶ ἀπάτηλόν, Εὐστ.Πον.87,48.

κρυφίποδος-ον ὁ ἔχων κρυφίους πόδους καὶ κρύπτων αὐτούς : ΕΜ 543,48 τὴν δὲ κυθέρειαν νοοσὶ τινες ὡς κρυφίποδον.

κρυφίππος-ον μῦθ. ὁ ὑπ' Ἰηπου ἀποκρυπτόμενος : Διογ.Λ 7,182 ἦν δὲ καὶ τὸ σωματίον εὐτέλης (Ἰχρύσιππος), ὡς δῆλον ἐκ τοῦ ἀνδριάντος τοῦ ἐν Κεραμεικῷ, ὡς σχεδόν τι ὑποκείμεναι τῷ πλησίον Ἰηπῷ, ὅθεν αὐτόν ὁ Κερναδῶνης Κρυφίππον ἔλεγον.

κρυφίπτερος-ον μῦθ. ὁ ἔχων κεκρυμμένας, κεκαλυμμένας τὰς πτέρυγας : Φιλῆς Ζ1 67,15.

κρυφίς-εως (ἡ) | κρύπτω | ἀπόκρυφισ, κρυφίμων : Εὐρ.Βάκχ.955 κρύφει σὺ κρύφην ἢ σε κρυφθῆναι χρεῖω, Πολυβ.10,46,3 τὴν ψάσιν ἀκριβῆ ποιεῖν, καθαιρουμένους δὲ τὴν κρύφην || ἐπὶ ἀστέρων, ἐξοφανίσις ὑπὸ τὸν ὀρίζοντα : Γεμιν.45C ἄλλως μὲν γὰρ λέγεται δύσις ἡ καθ' ἑκάστην ἡμέραν γινόμενη ὑπὸ τὸν ὀρίζοντα κρυφίς ἄλλως δὲ ἡ γενομένη κρυφίς πρὸς τὸν ὀρίζοντα ἅμα καὶ ἡλιον, Πτολ.Μαθ.2,7 || κ. ἡλιακὴ δύσις : Μητροδ.Χ ἐν Πόν. || κ. ἐπὶ τῆς νέας σελήνης : Πλούτ. Ἠθ.366D || 2) εἶδ. Ιατρ. ἐν φρ. ἀνοστολή : Γαλ. 19,495 κρυφίς τῶν ἐπιμυνηνῶν || 3) ὄμ. ρητ. ἡ ἀπόκρυφισ τοῦ σκοποῦ καὶ βλέφειν πινος ἀπὸ τοῦ ἀντιπάλου : Ἀριστ.Ρητ.1372a,32 || 4) μυστήριον : Δαμάσκ. Ἀρχ.52 κρύφην μεγάλην ἀνυμνοῦντες.

κρυφίς-ίδος (ἡ) πάπ. «κρυφίδα ἦτοι τριπήνιον». **κρυφίφρων**-ονος (ἡ) μῦθ. ὁ κρυφίσιος βλ. λ. : Εὐστ.157,21 ἀνθρωπος κρυφίφρων.

κρυφίχαλος-ον μῦθ. ὁ ἀπόκρύπτων τὸν θυμὸν του : Εὐστ.54,8.

κρυφίνας, κρυφίνας βλ. κρυφίνας, κρυφίνας. **κρυφορχιδία** (ἡ) νεώτ. Ιατρ. συγγενὴς ἀνώμαλος θέσις τοῦ ὄρχεως, καθ' ἣν οὗτος κείτοι ἐν τῷ βουδωνικῷ πόρῳ ἡ ἐνδὸς τῆς κοιλίας.

κρυφόρρηξ (ἡ) μῦθ. κ. κρυφορρις ὁ κεκρυμμένος ἔχων τοὺς ὄρχεις, ὁ μὴ ἔχων ἐμφανεῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ θέσει τοὺς ὄρχεις : Σώμ.1,109, Γαλ.2,276 κρυφορρις ἐστὶν ἀναχώρησις διδύμου ἢ διδύμων. **κρυφορρις**-εως (ἡ) || μῦθ. ἡ κρυφορριδία βλ. λ. **κρυφορρις**-εως (ἡ) || 2) νεώτ. ὁ κρυφόρρηξ βλ. λ. **κρυφοῦλι** (τὸ) δημ. ἄ. κρυφοῦλι ἡ παιδιὰ κρυφὸ βλ. λ.

κρυφίνας (ἡ) δημ. κ. -ίνας (ἡ) κ. -ίνας-ίνας ἡ κρύπτη, ὁ κευθμῶν, ἡ κρυφάνα : Σολωμ. Ἐλ.Πολ. Σχεδίασμ.3,6 στοῦ ροδιζμένου... μέσ' στὸν πυκνὸ κρυφίνας, Καριβ. Ζητ.100 ἐσκάλιζεν ὄλα τ' ἄρμαρια καὶ τοὺς κρυφίνας τοῦ φτωχικοῦ τῆς Παλαμ.Τάφ.74,14 μὰ τῶν πουλιῶν ἡ ὄρχηστρα ποτὲ στοὺς κρυφίνας τοῦ πεύκου.

κρυφίτης-ους-ες μῦθ. φυκρός, παγετώδης, παγερός : Πλούτ. Ἠθ.653A φυκρός καὶ κρυφίτης δυνάμεως, Πολυβ.4,159 κρυφίτης ζώνη κ. συγκρ. : Θεοφύλ.Σ Ἐπιστ.71,74 ἐπὶ τοῦ χειμῶνος τὸ θέρος ἐστὶ κρυφίεστερον || Ἡσ. «κρυφίτους» φρικώδους.

κρύωμα-ατος (τὸ) (κρυώνω) δημ. αἰσθησις τοῦ φύχως, τὸ φύχος, κρύο : Βλαχού. Ἀνεμ.7 ἕνα κρύωμα ποῦ ὄγαινε ἀπ' τοὺς γυμνοῦς τοίχους πλάκωνε τὴν καρδιά || 2) ἡ ἐκ φύξεως πάθησις, τὸ κρυολόγημα : ἔχει παρμένο κρύωμα.

κρυώνω (κρύος) δημ. καθιστῶ τι φυκρόν, φύχω π. ἢ στάννα κρύωνει τὸ νερό || ὑφίσταμαι φύξιν, φύχομαι, φυκραίνομαι : μέχρι ποῦ νά' ληθς κρύωσε τὸ φαγητό || 2) ἀμτβ. ἐπὶ ἐμφύχων, αἰσθάνομαι φύχος, κρύο, ριγῶ : ἐμὴν χρις παλιό καὶ κρυώνω || 3) συνεκδ. νοσῶ ἐκ φύξεως, κρυολογῶ, παίρνω κρύο : κρύωσα στὸ ταξίδι || 4) μτφ. ἐπὶ προσ., δυσαρεστῶ τινα, ἀνακόπη τὸν ἐνθουσιασμόν του : αὐτὰ σου τὰ λῶγια μὲ κρύωσαν || 5) ρημ.ατ. π. κρύωμα.

κρυωτήριο (τὸ) λεξ. φυκτῆρ βλ. λ. Τιμ.Λεξ. ἐν λ. φυκτῆρ σκευὸς ἐν ᾧ τὸν οἶνον ἐψυχον, τὸ κοινῶς λεγόμενον κρυωτήριο.

κρωβύλη (ἡ) μῦθ. δίκτυον τῆς κόμης, τὸν μαλλίων : Σευῆρ. εἰς Αἰν.4,138, Ἠρωδ.Διαν.1,323.

κρωβύλος (ὁ) κ. νεώτ., ἔσφ. γρ. κρώβυλος πλεξίς κόμης ἀναδοδεμένη εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς, ἄ. κρομβος : Ἡσ. ἐὸ κρόμβος τῆς ἐμπλοκῆς ἡ ἐστὶν ἀνηγμένη ἀπὸ μεσοῦ τοῦ μετώπου ἐπὶ τὴν κορυφὴν : Θεομ.1,6 χρυσάων τεττίγων ἐνέρσει κρωβύλον ἀναδοόμενοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν (σχόλ. εἰδὸς πλέγματος τῶν τριχῶν ἀπὸ ἐκατέρων εἰς ὅξυ ἀποληγόνων) πρβλ. Ἀντιφάν. 189, Σχόλ. Ἀριστ.Φ.Νεφ.980 || 2) συνήθ.π. Ἀθηναίσις, ἡ διακόσμησις τῆς κόμης τῶν ἐπισθάλμου γένους παιδῶν : Ἡσ. ἐὸ μαλλὸς τῶν παιδῶν || 3) Σουῖδ. ἐὸ μαλλὸς τῶν αἰδοίων || 4) ὕσσανος Ἰππέειδ. τριχῶν εἰς τὴν κορυφὴν κράνους : Ξεν. Ἀν.5,4,13 εἶχον κρῆνη σκῦτῖνα κρωβύλον ἔχοντα κατὰ μέσον τιαιοεῖδῃ | τριχῶτόν λόφον || 5) σκωπ. ἐπώνυμ. τοῦ Ἀθηναίου ρήτορος Ἠγησίππου : Αἰσχίν.3,118 ἅμα δὲ ἐμνηστο τῆς τῶν Φωκίων συμμάχιας, ἦν ὁ Κρωβύλος ἐκείνος ἔγραψε || 6) ἑτερός τις, ἀφ' οὗ ἡ παροιμ. Κρωβύλου ζεύγους : Ἡσ. «παροιμία ταυτομένη ἐπὶ τοῖς υπερβολούσῳ κεραιμένης πονηρίᾳ» μετενήνεκται δὲ ἀπὸ παρονομαστικῶν τινος (Φωτ. ἐδῶ πόρνας ἐχόντος).

κρωβυλώδης-ους-ες μῦθ. ὁ ὄμοιος κρωβύλω βλ. λ. : Λουκ.Λεξ.φ.13 πλακοῦντα ἐξ ἐντέρων κρωβυλώδη τὴν πλοκήν.

κρωγμά-ατος (τὸ) (κρωῶ) μῦθ. ὁ κρωγμός : Ἠρωδ.Διαν.Ἐπιμ.73.

κρωγμός (ὁ) (κρωῶ) μῦθ. κ. νεώτ. ἡ κραυγὴ κόρακος ἡ κορώνης : Ἀντιφ.Σιδ.ΑΠ 7,713 κρωγμός κολαῖων, Ίουλ.Μισ.337C τοῖς κρωγμοῖς τῶν τραχῶ βοῶντων ὄρνιθων, Σχόλ.Θεόδ. ὁ τῆς κορώνης κρωγμός χειμῶνα μνήνει, Παπαδ.Χρ.Μηλ. 143 μόνον κρωγμός κόρακος ἠκούσθη κἄπου.

κρωῶ (ἵναμοατοπ.) κ. νεώτ. συνήθ. ἐπὶ κόρακος ἡ κορώνης, ἐκβάλλω κρωγμούς, φωνάζω κρῶ κρῶ : Ἠσίοδ. Ἐργ.747 μὴ τοῖ ἐφερομένῳ κρωῶ κρῶ λακέρωζα κορώνη, Ἀριστ. Ὀρν.24 ἡδ' ἡ κορώνη τῆς ὄδοῦ τι λέγει πέρι. οὐ ταῦτα κρωῶει, Λουκ. Ὀν.12 κρωῶεσσα δεινὸν καὶ οἶον ἔκτεινο οἱ κόρακες || κ. ἐπὶ ἄλλων πτηνῶν, οἶον γεράνου, κίκων, ἀλκυόνος κττ. : Ἀριστ. Ὀρν.710 ὅταν γέρας κρωῶζουσ' ἐς τὴν λιθύνη μεταχωρῆ, Λουκ. Ἀλ. Ἰστ.40 οἱ νεοττοὶ ἐνδοθεν ἐφαίνοντο καὶ ἐκρωζόν, Σολωμ. Ἐθν. Ὀν.27 ἐκρωῶζ' ἐκρωῶε ὁ σκασμένος, κρῶ σὲ βλάψῃ, ἀν ἡμπορῆ, Παπαδ.Χρ.Μηλ.154 ὄπου οἱ γλάροι θρηνηδῶς κρωῶζοντες περιπίπτουσι περὶ τὰς γυνιαῖς τοῦ βράχου || 2) μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, κραυγάζω βραγαλέως, φωνάζω μὲ βραχνῆν φωνῆν : Ἀριστ. Λυσ.506 τοῦτο μὲν, ὡ γρῶν, σαυτὶ κρωῶεις || 3) ἐπὶ ἀμόρεις, τριζῶν, κῶν τριζῶμο : Βάθρ.52,5 || 4) ρημ.ατ. π. κρωγμός, κρωγμία, κρωκτικός.

κρωκαλέον Ἡσ. «παιδίον πανοῦργον» πρβλ. κρῶκαλον.

κρωκτικὸς-ῆ-όν (κρωῶ) μῦθ. ὁ ἔχων κρωκτικὴν δύναμιν, ὁ κρωῶν δύνατῶ : Κ Μανασσ.87A κόρακα τὸν κρωκτικόν (ἰδ. ἀνάγν. βρωκτικόν).

κρωμάκτικος (ὁ) πιθ. χοιριδίον, γουρουνόπουλο : Ἀντιφάν.215 κομφός γε μικρὸς κρωμακτικὸς οὐτοσὶ γαλαθνήος.

κρωμακόεις-εντος-εσσα-εν ὁ πετρώδης, τραχύς : Ἡσ. «κρωμακόεν» κρηνώδεις.

κρωμακωτός-ῆ-όν (παφλαγονικῆ λ.) λεξ. ὁ πετρώδης : Εὐστ.330,40 «κρωμακωτὸς τόπος, τὸς πετρώδεις καὶ οὐ ῥῶον ἀναβαινομένους».

κρωμαξ-ἄκος (ὁ) ἄ. κλώμαξ βλ. λ. : Ἡσ. «αωρός λίθων».

κράβιον [τό] κ. κράβιον (Ἰ.σ.) δρέπανον, θέριστρον: Φερεικρ.154j: 2) Ἰ.σ. «ἀξίνη διαστομο». **κράβιος** [ό] μτγ. ὁ κρῶσος βλλ.: Θεόγνωστ. Καν.21,9, Ζωναρ.Ἐπιτ.Ἰστ.1252.

κράσσαι [αί] ἰωντ.του κρῶσσαι: *Ἡρ.2,125 (δ.γρ.). **κρῶσσαι** [τό] μτγ. ὑποκορ. του κρῶσσος βλλ., τὸ σταμνί, λαγύνη: Βιδάν.Ἰρ.9,272.

κρῶσσός [ό] συνήθ. κτ. πληθ. ἄγγειον ὑδροφορικόν, ὑδρία, στάμνα, λαγύνη: Ἰ.σ. «ὑδρία, στάμνα, λήκυθος»: Σοφ.ΟΚ 478 ἢ τοῖσδε κρῶσσοῖς οἷς λέγεις χέω τάδε; Ἐυρ.Κύκλ.89 κρῶσσοῦς θ' ὑδρηλοῦς, Θεόκρ.13,46 ὁ κέυρος ἐπέτχε ποτῶ πολυχαναῖα κρῶσσόν βάφαί ἐπιειόμενος: 2) κάλλιπος λουτρού: Πλούτ.Ἀλέξ.20 κρῶσσοῦς καὶ πυέλου: 3) νεκρική τεφροδόχος κλῆπη, ὑδρία: Ἡρίν.5,Μόσχ.4,34 ἕνα χρύσειον ἐς ὅστέα κρῶσσόν ἀπάντων λέξαντες κατέβαψαν.

κρωτάναροι Ἰ.σ. «βῆναυσοί πολῖται, καὶ ἐξελευθερίωται».

κτείνω ὄρωρ. τ. τοῦ κτείνω βλλ.: Εὐστ.1648,6 ἐκ τοῦ κτείνω κτείνω ζωρικώτερον παρά Ἄλοισιν».

κτάμεν κ. κτάμεναι ἔπ. ἀπαρφ. ἄορ. β' τοῦ κτείνω βλλ.

κτάμενος-η-ον ἔπ. μτγ. μέσ. ἄορ. β' τοῦ κτείνω.

κτένα κ. ἔκτανε, γ' ἔν. ἄορ. β' τοῦ κτείνω βλλ.

κτεντής [ό] (κτείνω) μτγ. ὁ φονεύς: Δωσιάδ.ΑΠ 15,26,10 Θεοκρίτειο κτενάς.

κτέας-άντος-ἄσα-άν ἔπ. μτγ. ἔνεργ. ἄορ. β' τοῦ κτείνω βλλ.

κτάτος Ἰ.σ. «κτῆμασι».

κτάτο γ' ἔν. παρατ. τοῦ κτώμαι βλλ. ἀντί ἐκτάτο.

κτεάνηχης Ἰ.σ. «ἐπένης».

κτεανισμός [ό] μτγ. κτῆσι: Μαν.4,41 ἀλλοτριῶν κτεανισμῶν δεσποσύνους ἰσηθ. κτεανισμῶν.

κτεάνων [τό] ἰκτώμαι κτῆμα: Πινδ.Π.1,2 ἰσολοκίμων σύνδικον Μοισάν κτεάνων, Ἐλλ.Ἐπιγράμ. κτεάνων φιλήσῃ || κτ. πληθ. κτῆματα, περιουσία: Ἡσίοδ.Ἐργ.315 εἰ κεν ἀπ' ἀλλοτριῶν κτεάνων διασφρασσα θυμὸν ἐκ ἐγῶν τρέφας μελετᾶσαι βίου, Πινδ.Ο 3,42 κτεάνων δὲ χρῆσός αἰδιόιστατον, Ἐυρ.Ἰων 490 μετὰ δὲ κτεάνων μετρίων βιοτάς εὐπαίδος ἐχοίμαν' || ἐπὶ ποιμνίων: Θεόκρ. 25,109 ἤντια οἱ κτεάνων κομιδῆν ἔτιθεντο νομήης; πρβλ. κτῆνος.

κτεάρα-ατος [τό] ἔπ. η. Ὀμ. μ. κτ. πληθ. κτεάρασι, κτῆμα, ἰδιοκτησία: Ἰλ.Ε 154 υἰὸν δ' οὐ τέκετ' ἄλλον ἐπὶ κτεάρασι λιπέσθαι, Ὀδ.Ξ 115 τίς γὰρ σε πρῖστο κτεάρασι ἐοῖσιν, Πινδ.Ο 5,55 ἐξαρκέων κτεάρασι καὶ εὐλογίαν προσηθίεις, Καρφυλλ.ΑΠ 9,52,Κόιντ.4,543.

κτεάτιρα [ή] θηλ. τὸ ἄρ. κτεάτηρ, ἡ κτωμένη, δότερα: Αἰσχ.Ἀγ.356 νύξ φίλα μεγάλων κάσμων κτεάτιρα.

κτεάτιω [κτεάρι κτώμαι, προμηθεύομαι, κερδίζω: Ἰλ.Π 57 κούρη, . . . δουρί δ' ἐμῷ κτεάτισσι, Ὀδ.Β 102 αἱ κεν ἄτερ σπείρου πολλά κτεάτισας' κ. παθ.: Ὑμν.Ἐρμ.522 δσ' Ἐκπθόλος ἐκτεάτιται, Θεόκρ.17,105 τὰ δὲ κτεατίζεται αὐτός, Καλλ.Αἰτ.3,147' || μέσ.: Μαν.6,677 αὐθὶς ἀπ' ἀλλοτριῶν κτεατίζεται ἄρκιον δίδων, Ἀπολλ. Ρ 2,788 φυλά τε Βιθυνῶν ἀπὲ κτεατίσσατο γαίη: 2) κτεατισμός, κτεάτιστος.

κτεάτιστος [ό] (κτεατίζω) βλ. κτεανισμός.

κτεάτιστός-ἡ-όν [κτεατίζω] Ἐπιγρ. κ. ἐπιγρ. ὁ κτητάς, ὁ κτητής, κερδητής: ΑΠ Πάρωρ.229 κτεατιστὸν ἐπέλ λιπε πᾶσι νέμεισθαι ἄγυρον.

κτείνω κ. μν. κ. νεώτ. (ἐδχρηστ. ὡς νεώτ. ἐν συνθ. ἀποκτείνω), αἰολ. κτείνω Ἰ'Ἡρωδιαν.2,303), ὄρωρ. κτείνω, ἔπ. ὑποτ. κτείνωμ, ἰων. παρατ. γ' ἔν. κτείνεσκε, μέλλ. κτενάω κ. π. Ὀμ. κτενάω κ. ἰων. κτανέω μ. ἐν μτγ. κτανέοντα, κ. παθ. μέλλ. κτανέθησθαι, ἄορ. ἔκτεινα κ. β' ἔκτανον κ. ἐπ.

ἔκτανε κ. ἀπαρφ. κτάμεν(αι) κ. μτγ. κτάς, μέσ. ἄορ. ἐν παθ. σημ. ἐκτάμην κ. ἀπαρφ. κτάσθαι κ. μτγ. κτάμενος ἰπ. Ὀμ.), παθ. ἄορ. ἐκτάσθην κ. ἐκτάθη, παρακ. ἐκτάνηκα (Ἀριστ.) κ. β' ἐν συνθ. ἀπέκτανα, κ. παθ. ἀπέκταμαι, συνήθ. ἐπὶ ἀνθρώπων κ. σπανίως ἐπὶ ζώων, φονεύω, σκοτώνω: Ἰλ.Ο 587 ὅς τε κύνα κτείνας ἢ βουκόλον ἀμφὶ βόσσει φεύγει, Ὀδ.1,408 Οὐτὶς με κτείνει δόλω οὐδὲ βίβη, Σοφ.Α 1,1126 δίκαια γὰρ τόνδ' εὐτυχεῖν κτείναντά με; Σέργ.Μακρ.ἐν Σάθ.3,223 ὥστε κτείναι ἐξαγαγόντες' κ. παθ.: Ἰλ.Λ 668 αὐτοὶ τε κτείνωμεθ' ἐπισηερῶς; Ἡρ.4,3,Ὠμ.Μ 141 ὁ ὑπὸ βασδάρων κτανεῖς; || ὁ κτανῶν φονεύς, ὁ δολοφόνος: Αἰσχ.Χο 41 τοῖς κτανούσι τ' ἀγκοτεῖ·

2) ἐπιφέρω εἰς τινά θάνατον, θανατοῦμαι, συνήθ. διὰ νόμου: Οὐκ.1,132 αὐτὸν πύρην ἐγγεγραμμένον κτείνειν, Πλάτ.Νόμ.871β δήσας τοῖς ἄρχουσι τῶν τῆν δίκην κρινάντων κτείνει παραδόντω' || ὄμ. ἐπὶ τοῦ λοιμοῦ: Θούκ.2,51 δις γὰρ τὸν αὐτὸν, ὥστε καὶ κτείνειν, οὐκ ἐπελάμβανον. 3) μτγ. καταστρέφω, ἀφανίζω: Σοφ.Ἡλ.197 ἔρος ὁ κτείνας' 4) θέτω τέρμα εἰς τι: Ἀρετ.Χρον.Παθ.1,16 θέρος κτείνει Ἰουσοῖν' 5) ρηματ. π. κταντής, κτόνος ἰοι. ἐν γρ. ἐν συνθ. πατροκτόνος, ἀδελφοκτόνος, ἀνδροκτόνος; πρβλ. ποι. ἀνδροκτασίς.

κτελεῖς-ενός [ό] (ἐκ ρίζ. κτεν-, πιθ. συγγ. τοῦ ζεῖνω, ζεῖω) κ. νεώτ. ὄρωρον δι' οὐ χωρισμένην κατὰ ἐσομὸς τριχῶν διευθετεῖται καὶ καθαρίζεται ἡ κόμη, τὸ κτείνω, χτείνω: Φιλύλλ.13, Λεωνίδ.Ταρ.ΑΠ 6,211 πύξινον κτενά; πρβλ. Ἀριστ.Ζ 1 525α, 22 τὸ δ' ὄστρακον αὐτοῦ ἐστιν ὄλον κτελεῖς κοίλος:

2) τὸ κτείνω τοῦ ἰστού, ἀργαλειοῦ, δι' οὐ οἱ μίτοι τοῦ στήμονος τηροῦνται κεχωρισμένοι ἀπ' ἀλλήλων: Φίλιππ.Θεοσ.ΑΠ 6,247 κτένας κομοκόμη·

3) ὄρωρον τῶν γναφῶν πρὸς ζεῖον ἐρίου, ὁ γναφός, χτείνω τῶν μαλλίων: Τίμ.Λέξ.160 γναφικῶ κτενί· 4) ξύλινον κηπουρικόν ἐργαλεῖον, ὄδοντων εἰς τὸ ἄκρον, δι' οὐ ἰσοπεδοῦσι ἡ καθαίρουσι τὸ ἔδαφος ἀπὸ μικρῶν λίθων, ζιζανίων κτ., ἡ τσουγκράνα: Φανί.ΑΠ 6,297,5 κτενάς ἐκκπηῖρας ἀνά προπύλαιον Ἀθάνας θήκατο, Φιλ.Μηχ. Βελοπ.100,10 κτεσί κηπουρικοῖς 5) κτ. πληθ. τὰ κέρατα τῆς λύρας: Ἰ.σ. «τῶν καθαρῶν οἱ ὑπέρεταίρας ἀγκώνες»: Ἐρατοσθ.Κατ.24 κτενές λύρας

6) κτ. πληθ. ἡ χεῖρ, ἥς οἱ ἀνοικτοὶ δάκτυλοι ὁμοιάζουσι πρὸς ὀδόντας κτενάς' Ἰ.σ. «κτενάς' τοὺς τῶν χερῶν κορυφῶς καὶ τῶν ποδῶν»: Αἰσχ.Ἀγ.1594 τὰ μὲν ποδῆρ καὶ χερῶν ἄκρους κτενάς ἔθρουπε· 7) αἱ δίκην ὀδόντων κτενίου ἀπὸ τῆς ράχης διακλαδοῦμεναι πλευραί, τὰ ραχοκόκκαλα: Ὀμπ.Κυν.1,295 πλευρῆσι γὰρ ἀμφὶς ἐχρῶσι τῶν ἄλλων πλέενα σπαθῆν κτενά· 8) κτ. πληθ. οἱ τέσσαρες ἐμπρόσθιοι ὀδόντες, κοπήτρες, τομείς: Πολυδ.2,91· 9) τὸ ἀνδρικόν αἰδοῖον: Ἰππ.Ἀφορ.7,39,αὐτ.Ἀρθρ.51'

|| τὸ γυναικίον αἰδοῖον μετὰ τῶν περὶ τριχῶν EM 542,18 «τὸ ἐφήβιον»: Καλλ.ἀπ.308 οὐδ' οἰσιν ἐπὶ κτενάς ἤλθον ἔθειραι, Φιλδδ.ΑΠ 5,131 ὡ ποδός, . . . ὡ κτενάς, ὡ λαγόνων, Πολυδ.2,174 αἰδοῖα καὶ τῶν γυναικῶν ὧν τὸ μὲν σπᾶμα κτενί, ἐπίσσιον, Κλῆμ.Ἀλ.36 κτεῖς γυναικείος, ὁ ἐστιν εὐφῆμως καὶ μυστικῶς εἰπεῖν μῆριον γυναικίον' 10) Ἐπιγρ. κτ. δεικν. πιθ. ὡς κοσμηματα ἐνδυμάτων, γλωσσοειδῆ ὀδοντώσεις: 11) κ. νεώτ. θαλάσσιον ὄστρακον, τὸ χτενί: Ἀριστ.Ζ 1 491b, 25 ἄν δ' ὄλον οἱ κτενάς κρεῶδες ἔχωσι τὸ πρὸς τῷ μυχῆρι' πρβλ.Γαλ.4,796' || νεώτ. ζωολ. γῶνος μαλακίον τῆς οἰκογεν. τῶν κτενιδῶν. 12) μτγ. ὁ ἐπίδυσμος: Σοφ.Ἐπίδ.25.

κτένα [ή] δημ. κ. χτενά, μεγθ. τοῦ κτενί(ου) ἐπιμηκῆς καὶ μονοπλευρῶς ὀδοντωτὸν κτενίου ἐν χρ.

διὰ τὴν διευθέτησιν τῆς κόμης' **2)** τὸ ἐπὶ τῆς γυναικείας κόμης φερόμενον κτένιον πρὸς συγκράτησιν καὶ στολισμὸν οὗτ'.

κτενάγκαθο (τό) δημ. κ. κτενάγκαθο τὸ φυτόν διψακὸς ὁ γναφευτικός.

κτενάκι (τό) δημ. κ. κτενάκι, ὑποκορ. τοῦ κτενίου), μικρὴ κτένα πρὸς συγκράτησιν ἢ στολισμὸν τῆς γυναικείας κόμης.

κτενάς (τό) δημ. κ. κτενάς, θηλ. -οῦ ὁ κατασκευαστὴς κτενῶν ὑφαντικών.

κτενιά (ἡ) δημ. κ. κτενιά εἶδος σφύρας τῶν λιθοξάνων ἐξούσης ὁδοντωτῆν κτενοειδῆ ἀκμὴν.

κτενιαίος-α-ον νεώτ. ἀνατ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κτένα, τὸ ἠβικὸν ὅσπου: κτενιαία ἀκρολοφία (τὸ ὀπίσθιον χεῖλος τῆς κτενιαίας ἐπιφανείας τοῦ ὀριζοντίου κλάδου τοῦ ἠβικοῦ ὄσπου), (κτενιαίος μῦς, - κτενιαία γραμμὴ).

κτενιδίον (τό) μτγν. κ. δημ., προφ. δημ. κ. κτενιδί ὑποκορ. τοῦ κτεῖς, μικρὸ κτένι: 'Ἀλέξ. Τραλλ. 8,488'. **2)** δημ. τὸ κτενάκι βλ.λ.: κρατούσιν φουσκωτά τὰ μαλλιά μὲ πολλὰ κτενιδία'. **3)** δημ. κτ. πληθ. αἱ ἀποσιπόμενα κατὰ τὸ κτένισμα τρίχες, ἄ. ἀποκτενιδία' || ἐπὶ ξάνσεως, γνάφαλα.

κτενίζω κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., προφ. δημ. κτενίζω, παθ. ἀόρ. ἐκτενίσθη κ. δημ. (ἐ)κτενίστηκα, μτχ. παθ. παρακ. ἐκτενισμένος, δημ. κτενισμένος, διευθετῶ διὰ κτενίου, ὁλον τὰς τρίχας τῆς κόμης ἢ τοῦ ἔριου, τὰ ἴνας τοῦ λίνου κτλ.: 'Ἀναξίλ. 39 ἡμεῖς δὲ κτενίζομεν Τελέσιππον οἰκίσαιον' || ἐπιπῶν: Εὐρ. Ἰππ. 1174 φησὶ κτριστῶν Ἰππων ἐκτενίζομεν τρίχας κλαίοντες' κ. παθ.: Σίμων 7,65 χαίτην ἐκτενισμένην, 'Ἰππιατρ. 94 εἰ κτενισθῆν, λειοτριχάσει' || κ. μέσ.: 'Ἡρ. 7,208 τοὺς μὲν δὴ ὥρας γυμναζομένους τῶν ἀνδρῶν, τοὺς δὲ τὰς κόμας κτενισομένους, Σύνεσ. 79Α Λακεδαιμόνιοι πρὸ αὐτῆς ἐκτενίσαντο, Κρυστ. τὸ Τραγοῦδι τῆς Βρύσης 5 νὰ παίξῃ καὶ νὰ κτενιστῇ | μὲ τ' ἀσημένιο χτένι' **2)** μτφ. ἐπὶ λόγου, βιβλίου, πραγματείας, ἐπεξεργάζομαι, εὐτρεπίζω: Διον. Ἀλ. Συναδ. 25 ὁ Πλάτων τὸς ἑαυτοῦ διαλόγους κτενίζων καὶ βοστρυχιζών' **3)** ρηματ. π. κτενιστός, κτενισμός, κτενιστής, κτενιστικός.

κτενοειδής-οὗς-ές νεώτ. ὁ ὁμοίος πρὸς κτένιον, ὁ ἔχων σχῆμα κτενίου.

κτένιον (τό) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. κ. χτένι, ὑποκορ. τοῦ κτεῖς βλ.λ., ὄργανον συγκείμενον ἐκ πυκνῆς σειρᾶς ὀδόντων, δι' οὗ διευθετεῖται καὶ καθαρίζεται ἡ κόμη: Πάπ., Λοκ. Ἀναιδ. 19 οὐ μάλα ἡ φαλακρὸς ἀν τῆς πρῆλαιο κτενίου (κτέναι), Σχολ. Λοκ. Λεξιφ. 2 στεγγίς... εἰκοι κὲ κτένιον οὕτως καλεῖν, Κρυστ. τὸ Τραγοῦδι τῆς Βρύσης 5 νὰ παίξῃ καὶ νὰ κτενιστῇ | μὲ τ' ἀσημένιο χτένι, ΜΜ χτένι, τασοσάρα καὶ γυαλὶ νὰ λομυαρίζεται ἢ Κικί' **2)** ἐξάρτημα τοῦ ὑφαντικοῦ ἱστοῦ, ἀργαλειοῦ, δι' οὗ διέρχονται αἱ κλωστοὶ τοῦ στήμονος, ὁ κτεῖς βλ.λ. 2: Πάπ. κτένια πρὸς κεφαλῆν, δ. δίστ. σὲ ἀσημένιο ἀργαλεῖον, σὲ φιλιτισμένα χτένια' **3)** κτ. πληθ. ὄργανον πρὸς ξέσιν ἔριου, λανάριον, κτεῖς βλ.λ. 3: **4)** ὄδοντωτὸν κηπουρικὸν ἐργαλεῖον, δι' οὗ καθαρίζουσι τὸ ἔδαφος ἀπὸ λίθων, χόρτων κτλ., τσομγκράνα, κτεῖς βλ.λ. 4: **5)** νεώτ. ὄργανον διὰ τὴν συλλογὴν ἑλασιοκάρπων, δαλματικό κτένι' **6)** Ἡσ. κτένια: τῶν κηθαρῶν οἱ ὑπερέχοντες ἀγκώνες' πρβλ. κτεῖς 5: **7)** ἡ περὶ τὸ αἰδοῖον χώρα, τὸ ἐφήβιον πρβλ. κτεῖς 9: **8)** κ. μσν. κ. νεώτ. θαλάσσιον ὄστρακοῦδερον, κτεῖς βλ.λ. 1: 'Ἐπιχ. 42,3, Πρόδρ. 2,345 καὶ μισὸν γόμον, Ἄετοπα, τὰ κτένια, τὰς σουλήνας.

κτενιοποιός (τό) γλωσσ. ὁ κατασκευαστὴς κτενίων, ὁ κτενάς.

κτενίσμα-ατος (τό) (κτενίζω) μσν., νεώτ. κ. δημ., προφ. δημ. κτενίσμα ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτελε-

σμα τοῦ κτενίζω: Εὐστ. Πον. 122,45 τοὺς ἐκ τριγῶν ἔλκυσμούς εἰς κτενίσματα ἰθίβαι, -τὰ μαλλιά σου θέλω κτενίσμα, γιατί εἶναι ὑπερδεδμένα' **2)** κ. μτφ. ἐπὶ λόγου, βιβλίου κτλ., ἡ ἐπὶ τὸ τεχνικώτερον ἐπεξεργασία, εὐτρεπία: θὰ δώσω στό δρᾶμά μου τὸ τελευταῖο χτένισμα' **3)** ὁ τρόπος τῆς εὐθετήσεως τῆς κόμης, ἡ κόμωσις: ὠρατο κτένισμα μου 'κανε ἡ κομωτρία.

κτενισμός (τό) (κτενίζω) κ. μσν. ἡ πράξις τοῦ κτενίζω, τὸ κτένισμα: Εὐρ. Ἡλ. 529 ὁ μὲν παλαίστραις ἀνδρὸς εὐγενεοῦς τραφεῖς, ὁ δὲ κτενισμοῖς θήλυς, Διοκλ. ἀπ. 141, Ἀχμ. Ὀνειροκρ. 32,19 ἡ κομῆ, ἡ ἀλοιφή, ἡ κτενισμῶ.

κτενιστής (τό) (κτενίζω) γλωσσ., νεώτ., δημ. προφ. κτενιστής, νεώτ. θηλ. -Ἰστρια, δημ. -Ἰστρα, ὁ κτενίζων τινα, ὁ ἔχων ὡς ἔργον τὸ κτενίζειν τὴν κόμην, ὁ κομωτής' **2)** νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν φηλαφιδῶν.

κτενιστικός-ή-ον πάπ. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ κτένισμα, ὁ κατάλληλος εἰς τὸ κτενίζειν: Πάπ. ζευγος κτενιστικόν σιδηροῦν, - κτενιστικὴ μηχανή.

κτενιστός-ή-ον μτγν. ὁ ἐκτενισμένος, κτενισμένος' **2)** ἐπὶ ἔριου, ὁ ἐξεσμένος, λαοσαρμένος: Σύμμ. Π.Δ. Ἡσ. 19,9 λίνον τὸ κτενιστόν.

κτενίτης (ὁ) νεώτ. ἀνατ. ἐπὶ μυός, τετραπλευρος μῦς ἐν τῇ ὑποδοθωνικῇ χώρᾳ καὶ τῇ ἀνωτάτῃ μορφα τῆς προσῆας μηριαίας χώρας.

κτενοδράγγια (τά) νεώτ. ζωολ. κατηγορία μαλακίων γαστροπόδων.

κτενόγραμμα κεραμική (ἡ) νεώτ. ρυθμὸς ἐν τῇ ἀγγειοπλαστικῇ, χαρακτηριζὼν ὠρισμένην ἐποχὴν τῆς προϊστορίας τοῦ ἀνθρώπου.

κτενοειδής-οὗς-ές (ἡ) εἶδος| σχόλ. κ. νεώτ. ὁ ὁμοίος πρὸς κτένιον, ὁ ἔχων σχῆμα κτενίου, ἄ. κτενώδης: Σχολ. Κλημ. Ἀλ. 263 κάλασιον τὸ ὑπὲρ κεφαλῆς κτενοειδὲς ἐρυθρὸν σαρκίον τῶν ἀλεκτρούων, - κτενοειδῆ λέπια' || νεώτ. ἀνατ. κτενοειδὴς σύνδεσμος ἰσκιωτῶς ὕμην, κείμενος εἰς τὴν γωνίαν τῆς ἱρίδος τοῦ ὀφθαλμοῦ).

κτενοειδής γλωσσ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον κτενοειδῆ βλ.λ.

κτενοκρίων (τό) νεώτ. παλαιοζ. γένος πελματοζώων τῆς οἰκογεν. τῶν μελακρινιδῶν, εὐρισκομένων ἐν ἀπολιθώσει.

κτενόμυς-οὗς (τό) νεώτ. ζωολ. γένος θηλαστικῶν τῆς οἰκογ. τῶν ὀκτωδοντιδῶν.

κτενοποιία (ἡ) νεώτ. ἡ τέχνη τοῦ κτενοποιεῖν, ἡ κατασκευὴ κτενίων.

κτενοποιός (τό) (ποιῶ) γλωσσ. κ. νεώτ. ὁ κτενοποιός βλ.λ., ὁ κτενάς.

κτενοπῶλης (τό) (πῶλῶ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ πῶλητής κτενίων: Πολυδ. 7,198.

κτενοστόμα (τό) νεώτ. ζωολ. κ. κτενοστόματα κατηγορία βρυσζῶων τοῦ ἀθροίσματος τῶν γυμνολαφῶν, εὐρισκομένων καὶ ἐν ἀπολιθώσει.

κτενοθόρα (τά) νεώτ. ζωολ. κατηγορία κοιλεντέρων μαλακίων τοῦ ἀθροίσμ. τῶν μεταζῶων, κτενά, μέλλ. τοῦ κτενίου βλ.λ.

κτενώδης-οὗς-ές ὁ ὁμοίος πρὸς κτένιον, ὁ κτενοειδής: Ξάνθ. 3, Φανί. Ἰστ. 29 τὸ μὲν γὰρ κτενώδης ἀνάλογον καθάπερ ἡ τοῦ πλακοῦντος κρηπίς, Στρῶβ. 1,34 καὶ τὰ κτενώδεα καὶ χηραμύδων τυπώματα.

κτενωαν-οντος (τό) νεώτ. εἶδ. ἐν-τῇ τοπογρ. ράχις καταστραφείσα ἐκ τῶν διωρθώσεων καὶ παρούσας ὄδοντωτῆν μορφῆν, ἄ. ράχις ὀδοντωτῆ.

κτενωτός-ή-ον Ἐπιγρ. κ. νεώτ. ἐπὶ μαλλίνων ὑφασμάτων, ὁ ἐκτενισμένος, ἐξεσμένος, κτενισμένος, ὑφασμένος: Ἡσ. κτενωτῆν ὑφαντῆν: Ἐπιγρ. κτενωτικὸν κτενωτόν' **2)** νεώτ. κτενιστός: ἡ ξασμένος.

κτώμαι ἰων. τ. τοῦ κτώμαι-άομαι βλ.λ. **κτώματις** (τό) ποι. κτῆσις, κτῆμα : 'Ἰλ.Κ.216 τῆ μὲν κτήρας οὐδὲν ὁμοίου, αὐτ.Ω.235, Σιωμν. 107,9' 2) δῶρον : 'Ἀπολλ.Ρ.4,1550.

κτῆρα (τά) ἀείποτε κτ. πληθ. τὰ ἐν τῇ κηδεῖα ἐπὶ τῆς πυρᾶς συγκρατηθῆμενα καὶ μετὰ τοῦ νεκροῦ συγκαιόμενα πράγματα· 'Ἡσ. «κτῆρα» πάντα τὰ εἰς πύλν τοῖς κατοικομένοις ἐπιφερόμενα» : Μόσχ. 4,33 πολλοὺς σὺν κτῆρασι πυρῆς ἐπέθησαν ὁμοίης || γεν. τιμαὶ ἐπικηδεῖοι, ἰδ. ἐν φρ. κτῆρα κτερεῖν (ἀπονομῆν τὰς τελευταίας εἰς νεκρὸν τιμάς) : 'Ἰλ.Ω.38 τοὶ κέ μιν ὄκα ἐν πυρὶ κῆαιεν καὶ ἐπὶ κτῆρα κτερίσαιν, 'Οδ.Α.291 ἐπὶ κτῆρα κτερεῖται πολλὰ μάλ', 'Ελλ'.Ἐπιγράμμ.514 τὸν ἄσιων ἀντίσασεν κτερέων' 2) ὑφάσματα δι' ὧν περιτυλισσέτο ὁ νεκρός, τὰ σάβανα : 'Ἀπολλ.Ρ.1,254 ἐνὶ κτερέσσιιν ἐλυθεῖς.

κτερεῖζω (κίτερα) ἐπ. ἕκτη. τ. τοῦ κτερίζω, μέλλ. κτερεῖζω, ἀπαφ. ἄορ. κτερεῖζαι, μτ. αἰτ. προσ. θάπτω, ἐνταφιάζω μετὰ τῶν προσηκουσῶν τιμῶν : 'Ἰλ.Ψ.646 σὸν ἔτατρον ἀέθλοισι κτερεῖζε, αὐτ.Ω.657 κτερεῖζέμεν Ἐκτορα δῖον, 'Ἐπιγρ. τύμβω κτερεῖζε παῖδ' || μτ. συστ. αἰτ. κτῆρα κτερεῖται, ἀπονέμω τὰς τελευταίας τιμάς εἰς νεκρὸν, βλ. ἐν λ. κτῆρα.

κτερίζω [κίτρας] ποι. κ. κτερεῖζω, μέλλ. κτερίζω, ἄορ. ἐκτέρισα, μτ. αἰτ. προσ. ὡς τὸ κτερεῖζω βλ.λ. : 'Ἰλ.Σ.334 ὁ σε περὶ κτερίω, πρὶν γ' Ἐκτορος ἐνθάδ' ἐνεῖκαι τεύχεα καὶ κεφαλῆν, Σιωμν. 109 τοῦσδ' εἰς τάφος ἐκτέρισε, Σοφ.'Αντ.204 κ. ἀπολ. : Εὐρ.'Ελ.1244 κτερίζε ἀνίστη τύμβον οὐ χροῖεις χθονός' || μτ. συστ. αἰτ. κτερεῖζω κτῆρα βλ.λ. : 'Ἰλ.Ω.38' 2) ρηματ.π. κτερίσμα, κτεριστής.

κτερίσμα-ατος (τό) [κτερίζω] κ. νεώτ., συνήθ. κτ. πληθ. κτερίσματα αἱ προσήκουσαι τελευταῖαι ἐπικηδεῖοι τιμαὶ τοῦ νεκροῦ : Σοφ.ΟΚ.1410 μὴ μ' ἀτιμαστέ γε, ἀλλ' ἐν τάφοσι θεέσε κὰν κτερίσμασιν' 2) ἐπιτύμεια ἐναγίσματα, χοαὶ προσφερόμεναι ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ νεκροῦ : Σοφ.'Ἠλ.931 τοῦ γὰρ ἀνθρώπων ποτ' ἦν τὰ πολλὰ πατρὸς πρὸς τάφον κτερίσματα, Εὐρ.Τρω.1249 εἰ πλουσίον τις τεύξεται κτερισμάτων' πρβλ. κτῆρα.

κτεριστής (ὁ) [κτερίζω] λεξ. κηδευστής, φροντιστής τῶν τῆς ταφῆς νεκροῦ, ἐνταφιαστής· 'Ἡσ. ἐν λ. ταφῆς.

κτέωμεν ἐπ. α' πληθ. ὑποτ. ἄορ. β' τοῦ κτείνω βλ.λ. : 'Οδ.Χ.216.

κτεῖδων-δνος (ή) [κτεῖς] κ. νεώτ. ἡ τρίαινα· 'Ἡσ. κτριόδους' 2) αἱ Ἴνες ξύλου, δένδρου· Φώτ. 181,17 ἐτὰς ἀπ' εὐθείας τῶν ξύλων ἐκφύσσει : Θεόφρ.Φ1.5,1,9' || κτ. πληθ. οἱ συγκεντρικοί κύκλοι τῆς τομῆς κορμοῦ δένδρου : 'Ἡρων Βελοπι. 96,12 τὰς κτεῖδνας τοῦ ξύλου εἰς τὸ ὄθος τῆς χοινικίδος δεῖ ποιεῖν' 3) ἱατρ. κτ. πληθ. αἱ Ἴνες τοῦ σώματος : 'Ἰππ.Καρδ.10 κτεῖδνας ἐμβάλλουσιν ἐς τὴν στερεὴν καρδίην' || ἐπὶ τῶν χιτώνων ἐν τῷ κερατοειδεῖ τοῦ ὀφθαλμοῦ : Ροῦφ.'Ανοτ.10 χιτῶνα τὸν κερατοειδῆ, κέραια παραπλησίως εἰς κτεῖδνας ἀναλύεται' || ἐπὶ λίπους : Σωρ. 1,118 κ-πιμελής' 4) αἱ πτυχᾶι σχιστοῦ λίθου : Διοσκ.5,127 εοικε δὲ τῆς συνθέσεως ἔνεκεν καὶ τῆς ἀλληλουχίας τῶν κτεῖδωνων αὐτοῦ ἀμμωϊακῶ ἀλά' || οἱ αὐλακίσκοι, πτυχᾶι τῶν μυκήτων : αὐτ.3,1' 5) αἱ Ἴνες λίου, ξαντοῦ : Γολ.7,518 κτεῖδνας ἐρίου διεξαμμένου καταρτᾶν πρὸ τῆς ῥινόσ' 6) νεώτ. μεταλλικός ὀδοντωτὸς δίσκος περιστρεφόμενος περὶ ἄξονα, οὗ ἡ περιφέρεια φέρει ἐξοχὰς, γκρενάκια, ὀδόντομα τροχού.

κτῆμα-ατος (τό) [κτώμαι] κ. μων., νεώτ. κ. δημ., προφ. δημ. κ. κτῆμα, ὑποκορ. κτημάτιον κ. -ἴδιον [πάπ.] κ. κτημάτι κ. κτηματίκι, ἐν τῷ ἐν. π. 'Ομ.

μ. ἀπαξ, τὸ κτηθὲν ὑπὸ τινος, κερδῆθέν, τὸ συνηκὸν εἰς τὴν περιουσίαν τινός : 'Οδ.Θ.19 μὴ νύ τι σεῦ ἀέκπτι δῶμῳ ἐκ κτῆμα φέρηται, Σοφ.Γρ. 245 ἐξείλεθ' αὐτῷ κτῆμα καὶ θεσις κριτόν, Εὐρ. 'Ορ.230 ἀνιάρων δν τὸ κτῆμ', ἀναγκάων δμως, Θεουκ.1,22 κτῆμὰ τε ἐς αἰεὶ μάλλον ἢ ἀνώμισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκούειν ἔγγικεταί, Πλάτ.Πολ. 496C' || ἐπὶ δούλων : Εὐρ.Μήδ.49 παλαιῶν οἰκων κτῆμα δεσποίνης ἐρήξ, Πλάτ.Φαῖδ.62D τὸν θεόν τε εἶναι τὸν ἐπιμελούμενον ἡμῶν καὶ ἡμᾶς ἐκεῖνον κτῆματα εἶναι, 'Ἀριστλ.Πολιτ.1253b,32 καὶ ὁ δούλος κτῆμὰ τι ἐμφυχον' || ἐπὶ μόσχου : 'Ἰώσ.Α1.6,14,3' 2) συνήθ. π. 'Ομ. κτ. πληθ. πολύτιμα πράγματα ἀποτεταμευμένα ὡς οικογενειακὴ περιουσία, κειμήλια, θησαυροί : 'Ἰλ.1382 ὀδοὶ πλειστα δόμοις ἐν κτῆματα κείται, 'Οδ.Δ.127' || γεν. τὸ σύνολον αὐτῶν, ἡ περιουσία, ἡ ἰδιοκτησία· 'Ἡσ. κτῆματα, πάντα τὰ ὑπάρχοντα : 'Οδ.Ξ.92 κτῆματα δαρδάντουσι, 'Ἡρ.5,24,Α1αχ.'Επιτ.817 διέλαχον . . κτημάτων παρηψίαν' πρβλ. Σοφ.'Αντ. 782 ἔρωσ ὅς ἐν κτῆμασι πίπτεσι (ὁστις ἐπιπίπτεσι κατὰ τὸν κτημάτων, γίνεσσι αἴτιος νὰ καταστρέφωται αἱ περιουσίαι' δ. ἐρμ. Βερναρδ.Γρ. ἐν λ. ἐμπίπτεσι εἰς ἀνθρώπου, οἱ ὅποιοι γίνονται κτηματά σου, δούλοί σου, αἰχμάλωτοί σου', Κορ. 'Ατ.4,261 «ἐν κτηνεῖσι»), Πρὸδρ.2,476 οὐδ' ἔφερες τὰ κτῆματα εἰς τὴν μονὴν νὰ ρίξῃς' 3) κ. μων., νεώτ. κ. δημ. ἐπαυλις, ἀγρόκτημα, ἰδιοκτησία ἀγροτικῆ ἔκτασις, ὑποστατικόν· Εὐστ.685,31 «κτῆματα οἱ μὲν μεθ' Ὀμηρον ἰδίως ἐπὶ ἀγρῶν καὶ οἰκῶν φασιν, Ὀμηρος δὲ ἐπὶ πάντων ἀπλῶς τῶν ὑπαρχόντων» : Πλάτ.Νόμ.728E ἡ τῶν χρημάτων καὶ κτημάτων κτῆσις, Ξεν.Οικ.20,23 πάντ' κτῆμα καὶ θρέματα τὸ ἐπὶ τὸ βελτίον ἰδὸν τῶν, 'Ἰσοκρ. 1,28 πειρῶ τὸν πλοῦτον χρήματα καὶ κτῆματα κατασκευάζειν, Δημ.239 κτηματ' ἔχων ἐν τῇ βουλευσίᾳ καὶ γεωργῶν τὰ ἐκείνων, ΚΔ Πράξ.5,1 ἀνὴρ δὲ τις Ἄνασις . . ἐπώλησε κτῆμα, Πάπ. ἀρμελικὸν κτῆμα ἰαμπελώνι' || γεν. ἀκίνητος περιουσία, ἀντὶθ. ἀγρός : 'Ἰσαί.5,43 ἐπὶ τοσοῦτοις ἀγροῖς καὶ κτῆμασι' 4) πάπ. κ. μων. κῶμη, χωρίον : Πάπ. ὁ δεινα ἀπὸ κτηματος Πακερῆς τοῦ Ὀξυρυγχίτου νομοῦ, Μακάβ.1,51,9 λαθεεν ἐκ τοῦ κτηματος ὅπου ἀνετράφη ἀγροῖκος γενναίους' 5) κ. μων. κ. δημ. συνήθ. ἐν Κρήτῃ, τὰ κτήνη κ. ἰδίως τὰ μεταγωγικά ἴπποσ, ὄνος, ἡμίονος· Εὐστ. 'Ἰλ.Ξ.999 «ὅς μέχρι τοῦ νῦν παρὰ πολλοῖς ἡ ἐν ζωῖσι περιουσία κτῆματα λέγεσται» : Πλάτ.Γοργ. 484C βούσ καὶ τάλλα κτῆματα εἶναι πάντα τοῦ βελτίονος τε' πρβλ. Σοφ.'Αντ.782' 6) μτγν. κτ. πληθ. τὰ ὄλικά : Γαλ.Χρ.Μορ.6,4,7 κτηματα πηλητά.

κτηματαγορά (ή) νεώτ. κ. δημ. γραφεῖον ἡ τόπος, ἐν ᾧ διενεργοῦνται ἀγοραπωλησιαὶ κτημάτων.

κτηματίας (ὁ) νεώτ. κ. δημ., δημ. κ. κτηματίας ὁ ἔχων ἀξίολογον ἀκίνητον περιουσίαν, ἰδ. ἀγροτικήν' || εἰδ. ὁ ἰδιοκτήτης ἀκίνητου περιουσίας καὶ ἐκ τοῦ εἰσοδήματος ταύτης συντηρούμενος.

κτηματίδιον (τό) πάπ. ὑποκορ. τοῦ κτῆμα βλ.λ.3), κτηματίκι.

κτηματικό-ή-όν (ν) μτγν., μων. κ.νεώτ., δημ. κ. κτ-ὁ ἔχων κτῆματα, περιουσίαν, εὐπόρος, πλούσιος, ὁ κτηματίας : Πολυδ.5,93,6 εἰσφέρειν φωντο δεῖν τοὺς κτηματικούς τὸ τρίτον μέρος τῆς γῆς εἰς τὴν . . ἀναπληθύνειν, Διοδ.Σ.18,10 τῶν κτηματικῶν συμβουλευθέντων ἡσυχίαν ἀγειν, Πλούτ.Σόλ.14 καὶ τοῖς κτηματικοῖς ἀρέσκειν καὶ τοῖς ἀκτῆμοσι' || κτ. πληθ. οἱ κτηματικοὶ ὄς οὐσ. οἱ γαιοκτήμονες (λατ. possessores) : Ἄνπ.'Ερμ.Πολ.1,12' 2) πάπ., μων., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ κτῆμα βλ.λ.3) κ. 4), εἰς ἀγροτικὰς ἐκτάσεις ἢ ἐπαυλίαις : Πάπ. γεωργῶν κτηματικοί, αὐτ. τὰ τῶν κτηματικῶν ἔργα, Εὐστ.Πον.140,32 θέρμεματα κτημα-

τικά, - κτηματική περιουσία: || νεώτ. κτηματική πισίσις ἢ ἐπὶ ὑποθήκῃ ἀκινήτων πίστωσις, - κτηματική τράπεζα ἢ παρέχουσα πιστώσεις ἐπὶ ὑποθήκῃ ἀκινήτων κτημάτων, - κτηματικά βιβλία ἢ ἀναγράφοντα τὸν φυσικὸν καὶ νομικὸν χαρακτηρισμὸν ἐκάστου στοιχείου ἰδιοκτησίας.

κτημάτιον [τό] μτγν. ὑποκορ. τοῦ κτήμα βλ.λ.3] κ. 4], κτημάτι: 'Αλιφ.ρ.1,36.

κτηματίτης [ὶ] κ. μσν. ὁ κάτοχος πολλῶν κτημάτων, μεγαλοκτηματίας, τοιφακίος Ζουῖδ. ἐο κτήματα πολλά ἔχων: Λυκοῦργ.ἀπ.93, Σωκρ.'Επιστ.29,5, Θεοφύλ.Βούλγ.Ἐπιστ.24.

κτηματογράφους-εως [ή] νεώτ. ἡ καταγραφή τῶν κτημάτων καὶ τῶν ἰδιοκτητῶν αὐτῶν.

κτηματογραφικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κτηματογράφειν, κτηματολογικός: κτηματογραφικὰ ἐργασία.

κτηματογράφον [τό] νεώτ. ἐπίσημον ἔγγραφο ἀναγνωρίσεως ἰδιοκτησίας ἀκινήτου ἢ ὑποθήκης ἐπὶ κτήματος: 2] εἶδ. οἰκονομολ. κτηματογραφεὶς τὰ ἐκδοθέντα τὸ 1789 ὑπὸ τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως ἐπ' ἔγγυσις τῶν δημοσίων κτημάτων χρηματοποιήματα, κτ. μτγρ. τοῦ γαλλ. ὄρου assig'nat' πρβλ. σιχνάτσα.

κτηματογραφῶ-έω νεώτ. ἐπὶ τῆς κρατικῆς ἀρχῆς ἢ ὑπαλλήλου ταύτης, καταγράφει λεπτομερῶς τὰ κτήματα καὶ τὰ ὄνοματα τῶν ἰδιοκτητῶν αὐτῶν, συντάσσει κτηματολόγιον: 2] ρηματ. π. κτηματογράφους, κτηματογραφικούς.

κτηματολογία [ή] μσν. ἡ τῆς κτήσεως προσηγορία, ἡ κτηρικὴ ἰδιότης: Γαζ.Θ.π. Θησ.Στεφ. ἐν λ. ἢ μὲν γενικῆ γενεαλογίαις καὶ κτηματολογίαις συντέτακται.

κτηματολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ κτηματολόγιον βλ.λ.: κτηματολογικὸν ἔδαγμα - συνεργεῖον.

κτηματολόγιον [τό] νεώτ. ἡ λεπτομερῆς ἀπογραφή τῶν κτημάτων, δι' ἧς καθορίζεται ἡ θέσις, ἡ ἔκτασις, τὰ ὄρια, ἡ ἀξία καὶ ἡ κυριότης αὐτῶν: 2] τὸ ἐπίσημον βιβλίον τὸ περιέχον τὴν ἀπογραφὴν τῶν κτημάτων: κτηματολόγιον κοινότητος.

κτηματομεσίτης [ὶ] νεώτ. κ. δημ. μεσίτης ἀγοραπωλησίας ἀκινήτων κτημάτων, οἰκίαν, ἀγρῶν κτ.

κτηματομασιτικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς κτηματομεσίτην βλ.λ.: κτηματομασιτικὸν γραφεῖον.

κτηματοφύλαξ-ακος [ὶ] γλωσσ. ὁ φύλαξ, ἐπιστάτης κτήματος.

κτηματώνης [ὶ] Ἐπιγρ. ὁ ἀγοράζων κτήματα ἐκ περιουσίας ναῶν: τῆς ὠνῆς τοῖς κτηματώναις εἰς τὸ τοῦ θεοῦ ὄνομα.

κτηματωνία [ή] Ἐπιγρ. ἡ ἐκ περιουσίας ναῶν ἀγορὰ κτημάτων.

κτηματωνῶ-έω Ἐπιγρ. ἀγοράζω κτήματα ἐκ περιουσίας ναῶν: 2] μέσ. Κομμαν.'Αθηα. ἐν λ. κῶνείσθαι κτήματα ὑπὲρ θεοῦ τινος καὶ ἐκμισθοῦν αὐτά.

κτῆν-νός [ὶ] μτγν. τ. τοῦ κτεῖς βλ.λ.6], ὁ ταρσός: Φιλὸπ.'Ιω. Περὶ τῶν διαφόρων τонуμένων ἰὸ ὁ κτῆν τὸ ποδός.

κτηνάγωγια [ή] [ἰάγ] γλωσσ. πιθ. ἡ ἐκ τινος χώρας ἐξαγωγή κτηνῶν εἰς ἄλλην ἰλατ. evectio.

κτηνάλευρον νεώτ. κ. δημ. συνήθ. κτ. πληθ. ὑπόλειμμα κατεργασίας διαφόρων καρπῶν ἢ σπέρων χρησιμοποιοῦμενον ἐν εἰδῆ πλακοῦντων διὰ τὴν διατροφὴν κτηνῶν.

κτηνάθρωπος [ὶ] νεώτ. κ. δημ. ὀνθρωπος ἔχων διόθεσις, ὄρμας, ἐκδηλώσεις κτήνου, κτηνώδης, ὄθ. σκληρός, ἀπάνθρωπος: || εἶδ. ὁ ἐξ ἀσελείας ἐγκληματίας.

κτηνασφάλεια [ή] νεώτ. κ. κτηνασφάλις ἡ ἐν ἀσφαλιστικῇ ἔταιρειᾳ ἢ-ἀ. διὰ πληρωμῆς ποσού

στοῦ ἐπὶ τῆς ἀξίας ἀσφάλισης βλ.λ. τῶν κτηνῶν κατὰ τὸν ἐπιζῶσιον.

κτηνασφάλις-εως [ή] νεώτ. ἡ κτηνασφάλεια. **κτηνασφάλλει**-εως [ή] πάπ. ἡ κλοπὴ κτηνῶν, ἰδίως βοσκιμάτων, ἡ ζωοκλοπὴ: κτηνασφάλλεισι ἡμῶν ἐποίησεν.

κτῆναιος-α-ον μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ κτῆνος, ὁ κτῆνους: 'Οριγ.1,117,7.

κτηνῆδόν [κτῆνος] ἐπίρρ. δίκην κτῆνους, σάν τὰ ζῶα: Ἦρ.4,180 κτηνῆδόν μισγόμενοι.

κτηνιατρεῖον [τό] νεώτ. ἰατρεῖον κτηνῶν.

κτηνιατρική [ή] νεώτ. ἰατρ. ἡ ἐπιστήμη τοῦ κτηνιάτρου, ἡ σκοπούσα τὴν διατήρησιν τῆς υγείας καὶ τὴν θεραπείαν τῶν νόσων τῶν κτηνῶν.

κτηνιατρικός-ή-όν νεώτ. ἰατρ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς κτηνίατρον, ὁ τοῦ κτηνιάτρου: κτηνιατρικὴ ὑπηρεσία - περιφέρεια - ἔταιρεία: 2] ἡ κτηνιατρικὴ ὡς οὐσ. βλ.λ.

κτηνιάτρος [ὶ] [κτῆνος-ιατρος] γλωσσ. κ. νεώτ., δημ. χτ- εἰδικὸς ἰατρός τῶν κτηνῶν, τῶν ζῶων: 2] νεώτ. κ. δημ. στρατ. ἀξιώματικὸς τοῦ κτηνιατρικοῦ κλάδου, μὲ βαθμὸν λοχαγοῦ.

κτηνικός-ή-όν μτγν. κ. μσν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς κτῆνος, ὁ ζωώδης: Μάχχ.267,16 εἰς τι κτηνικὸν ὑφάρμαξι, Ἄναστ.Σιν.72π.

κτηνίτης [ὶ] γλωσσ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ κτῆνος, ὁ κτηνικός.

κτηνοβάσις [ή] μτγν. μσν. κ. νεώτ. ἡ συνουσία μετὰ κτήνου, ζῶου: 'Ιω.Μου.Κανὼν.105': || νεώτ. ψυχροπαθ. νωσρὰ διαστορηθ τῆς γενετήσιου ὁρμῆς, καθ' ἣν ἐπιζητεῖται ἡ μετὰ κτηνῶν ἀφροδισίος ὁμιλία.

κτηνοβάτης [ὶ] [κτῆνος-βαίνω] σχόλ. κ. νεώτ. ὁ ἐπιβαίνων, ὁ συνουσιάζομενος μετὰ κτήνου, ζῶου: Σχόλ.'Αριστφ.Βάτρ.432.

κτηνοδάτῶ-έω μσν. κ. νεώτ. εἶμαι κτηνοδάτης, συνουσιάζομαι μετὰ κτήνου: Ἀχμ.'Ονειροκρ.132'

|| νεώτ. ποθ. ἐπὶ γυναικός, ἐπιβαίνουαι ὑπὸ κτήνου, ἐν σαρκικῇ ὁμιλίᾳ συνέχουμαι μετὰ ζῶου.

κτηνοδόλιον [τό] μσν. ἄθροισμα κτηνῶν, ποίμνιον, κοπάδι: Μαχσιρᾶ Χρον.

κτηνοθύτος-ον [κτῆνη-θύω] μτγν. ἐπὶ θυσίαν, ἢ συγκεκριμένη ἐκ κτηνῶν ἡ κατοικίδιον ζῶον: Ἐπιφάν.1,261κ κτηνοθύτος θυσία.

κτηνοκτόνος-ον [κτῆνος-κτείνω] μσν. ὁ κτείνων, φρονεῖων κτῆνη, ὁ ζωοκτόνος: Μιχ.'Ακομ.2,215,15.

κτηνολάτρης [ὶ] μσν. ὁ λατρεύων τὰ κτῆνη ὡς θεούς, ὁ ζωολάτρης: Νικ.Χων.Θησ.'Ορθοδ.48.

κτηνολογία [ή] νεώτ. ἡ ἐξέτασις καὶ περιγραφή τῶν ἰδιοτήτων τῶν κτηνῶν πρβλ. ζωολογία.

κτηνομέτεπος-ον μσν. ὁ μέτεπος, ὄφιν, μορφὴν κτήνου ἔχων, ὁ κτηνομορφος: Φιλῆς 2,385.

κτηνομισθιον [τό] μσν. κ. νεώτ. ὁ μισθός, ἡ ἀμοιβὴ ἢ παρεχόμενη ὑπὸ τοῦ μισθοῦται κτήνου εἰς τὸν ἰδιοκτήτην τούτου, τὸ ἀγώγι: Βασιλικὰ 53,5,6' || εἶδ. τὸ κεχωρισμένως συμπεφωνημένον ἐτήσιον μισθωμα τὸ ὑπὸ τοῦ μισθοῦται ἀγροτικού κτήματος καταβλητέον εἰς τὸν ἰδιοκτήτην διὰ τὴν χρησιμοποίησιν ἢ ἐκμετάλλευσιν τῶν ἐν τῷ ἀγροκλήματι κτηνῶν, οἶον ἀροτήρων βοῶν, φορτηγῶν ἢ γαλακτοφόρων ζῶων.

κτηνομορφος-ον μσν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων μορφὴν κτήνου, ὁ κτηνώδης τὴν μορφήν πρβλ. ζωομορφος: Πισιδ.Γ' Ἦρ.2,51 τὸ κτηνομορφον τῆς ἀτάξις τέρας.

κτηνοπραΐα [ή] μσν. ἡ ἰδιότης τοῦ κτηνοπρεποῦ βλ.λ., ἡ κτηνώδεια: Θεοφάν.Κερ.809.

κτηνοπραΐης-οῦς-ές μτγν. κ. μσν. ὁ κτῆνος, ἀρμόζων εἰς κτῆνος, ὁ κτηνώδης: Θησ.Στεφ. ἐν λ. τὸν κτηνοπρεπῆ μεταμφεψαντα βιον: || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἡ κτηνώδεια: Κύριλλ. κτ. 'Ιουλ.3,89 τὸ ἀγνοεῖν τί ἐστὶ τὸ ἀγαθὸν κτηνοπρεπῆ ἐν εἴπ.

κτῆνος-ουσις (τό) [κτῆμαι] κ. μων., νεώτ., δημ. προφ. κ. χτ-, αυνήθ. κτ. πληθ. κτῆνας, συνηρ. κτῆνη, ὄγελαι καὶ ποίμνια, ολκιακὰ ζῶα, ὁλον βόδες, πρόβατα, χοίροι κτλ.: "Υμν. Ὀμ. 29,9 κατ' ἀγρούς κτῆνεσι ἐθνήει ἄρουρα, "Ηρ. 1,50 κτῆνά τε γὰρ τὰ θύσιμα πάντα τρισχίλια ἔθυσσε, Αἰσχ. Ἀγ. 129 πάντα δὲ πύργων κτῆνη. Μοῖρα λαοπάει πρὸς τὸ βίαιον, Ξεν. ΚΠ 8,3,41 νόσον φάσκων ἐμπεπτωκέναι τοῖς κτῆνεσιν, Πολύβ. 12,4,14 διὰ τὸ μακρὰν ἀποσπᾶσθαι τὰ κτῆνη τῶν περιηγόντων, ΠΔ Γέν. 26,14 ἐγένετο δὲ αὐτῷ κτῆνη προβάτων, καὶ κτῆνη βῶων, Πάπ. ὕλικά κτῆνη, Μηναι. 1,1 Ἑσπ. ἀνθρώποις τε καὶ κτῆνεσι τὰς εὐεργεσίας μετέδωκεν, Βί. Ἀλεξ. 3072 προσέταξε διαπερᾶν ὄλας τροφὰς καὶ κάρνα καὶ πάντα κτῆνη πρόβασα" 2) ἐν τῷ ἐν. ἐπὶ ἐνόος μόνου ζώου, ὁλον βόας, προβάτου" Εὐστ. 999,17 "κτῆνος ἀπὸ τῆς κτῆσεως": "Ηρ. 1,32 ἐς χώρον καθαρὸν ἀγαγὼν τὸ κτῆνος, Ξεν. Ἀν. 5,2,3 οὐδὲν ἔνι λαμβάνειν εἰ μὴ ὕς ἢ βούς ἢ ἄλλο τι κτῆνος τὸ πῦρ διαπεφύει, - φόρος ἐπὶ τῶν ἀστρονίωντων κτηνῶν" || ὄμ. ἐπὶ ἵππου ἢ ἡμίονου πρὸς Ἴππυσιον: ΚΔ Λουκ. 10,34 ἐπιδιδάσκας δὲ αὐτὸν ἐπὶ τὰ ἴδιον κτῆνος ἤγαγεν αὐτὸν ἐς πανδοχεῖον" || ὄμ. σπαν. κτ. πληθ.: ΚΔ Πράξ. 23,24 κτῆνη τε παραστήσαι, ἵνα ἐπιδιδάσκαστε τὸν Παῦλον διδάσκειν" 3) νεώτ. κ. δημ. μφ. ἐπὶ προσ. ὡς ὄβρις, ὁ μὴ ἔχω οὐδὲν εὐγενὲς κίνητρον, βάνουσις, ἀγορισμός, κακοθύς, βλάξ: εἶναι κτῆνος, - βρίζει σὰ κτῆνος, - νὰ χαθῆς, κτῆνος |

κτῆνοστάσιον (τό) [ιστημι] γλωσσ., μων. κ. νεώτ. ὁ στάβλος, ἡ μάνδρα τῶν κτηνῶν: Μοσχόβ. Σχ. 68, 99, 180" πρβλ. βουστάσιον, χοιροστάσιον.

κτῆνοσφαγία (ἡ) μτγν. ἡ σφαγὴ κτηνῶν, ἴδ. ὁμαδικῶς: Καισάρ. 1108.

κτῆνοτροφίον (τό) μων. κ. νεώτ. τόπος, ἐν ᾧ διατρέφονται τὰ κτῆνη, κτηνοστάσιον: Γεωμ. 15,8.

κτῆνοτροφία (ἡ) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἡ συστηματικὴ διατροφή κτηνῶν, κατοικίδιων ζώων πρὸς οικονομικὴν ἐκμετάλλευσιν αὐτῶν ἢ τῶν προϊόντων αὐτῶν: Στράβ. 17,2,3 βασιλέας τε καθίστασι τοὺς κάλλει διαφροντας ἢ ἀρετῇ κτηνοτροφίας, Διον. Ἀλ. Ρωμ. 3,36, Πλούτ. Πον. 11" προβατείαις καὶ κτηνοτροφίαις εὐθύνονται.

κτῆνοτροφικός-ἡ-όν νεώτ. ὁ ἀνήλικος ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κτηνοτροφίαν ἢ τὸν κτηνοτρόφον: κτηνοτροφικά προϊόντα" ἐπίρρ. -ώς.

κτῆνοτρόφος-ον (τρέφω) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ τρέφων κτῆνη, ὁ παιμενικός: Διόδ. Σ 1,74 ἐν βίῳ κτηνοτρόφῳ διατελοῦσι πάντα τὸν τὸν ζῆν χρόνον" || ὄμ. κ. νεώτ. ἐπὶ τὸπων ἢ χωρῶν, ὁ ἐν ᾧ τρέφονται πολλὰ κτῆνη, ὁ κατάλληλος πρὸς τροφὴν, εὐδοκίμησι κτηνῶν: ΠΔ Ἀρ. 32,4 γῆ κτηνοτρόφος ἐστὶ, - ἡ Σερβία εἶναι κτηνοτρόφος, - κτηνοτρόφος πεδιάδες" 2) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀρσ. ἢ θηλ. ὡς οὐσ. ὁ τρέφων καὶ διατηρῶν κτῆνη πρὸς ἐμπορίαν καὶ ἐκμετάλλευσιν τῶν προϊόντων αὐτῶν, ὁ ἔχω ὡς ἐπαγγελματὴ τὴν κτηνοτροφίαν: ΠΔ Γέν. 4,20 οὐτὸς ἦν πατὴρ οἰκούντων ἐν σκηνῶσι κτηνοτρόφων, Πάπ. δημόσιοι κτηνοτρόφοι, - οἱ κτηνοτρόφοι τῆς Θεσσαλίας.

κτῆνοτροφῶ-έω μτγν. κ. μων. τρέφω, διατηρῶ κτῆνη, εἶμαι κτηνοτρόφος βλ. 2) : Στράβ. 12,2,9 οὐκ πλείστον εἰδένον κτηνοτροφούτων, Φιλ. 2,89 κτηνοτροφοῦσιν Ἀραβες. τὰ θρέγματα οὐκ ἄνδρες μόνον ἀλλὰ καὶ γυναῖκες, Ἰππιαστ. 53.

κτῆνοθύμια-θύμια (κτῆνος) μτγν. παθ. γίνομαι κτῆνος, κτηνώδης, ἀποκτηθύμια: Γρηγ. Νύσι. 1,93Α πολλακίς δὲ καὶ ὁ λόγος κτηνοθύμια, διὰ τῆς πρὸς ἄλογον ὁμοίης συγκαλύπτων τὸ κρείττον.

κτῆνοφθόρια (ἡ) μτγν. ἡ κτηνοβασία: Γρηγ. γεντ. 584Α.

κτηνοφθόρος (ὁ, ἡ) [φθειρω] μων. ὁ κτηνοβόας βλ. λ.: ΨΚωδ. 584.

κτηνοφθόρος-ον (φέρω) μων. ὁ παράγων, διατηρῶν κτῆνη: Πρόδρ. Ἐρωτ. 162.

κτηνοφύλαξ-ακος (ὁ) νεώτ. ὁ φύλαξ κτηνῶν.

κτηνώδριον (τό) πάπ. ὑποκορ. τοῦ κτῆνος βλ. λ., μικρὸν ζῶον: ἀλλὰ καὶ κτηνούδριον αὐτῷ παρὰ σάξες περιτρέχων τὰς ἄλας.

κτηνώδης-ουσις (εἰδός) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ὁμοίος πρὸς κτῆνος κατὰ τὴν μορφήν ἢ τὴν φύσιν: ΠΔ Ψαλμ. 72,22 κτηνώδης ἐγένεθμι παρὰ σοί" || ὁ ἰδιώζων, ἀρμόζων εἰς κτῆνος: Φιλ. 1,151 κτηνώδης αἰσθησις, - κτηνώδης συμπεριφορά - τρόπος, - κτηνώδης ἐνστικτα" 2) συγκρ. Ἦσ. κτηνώδεστερα, ἀλογώτερα: κτῆνη γὰρ τὰ ἄλογα.

κτηνωδία (ἡ) μτγν., μων., νεώτ., δημ. προφ. κ. χτ-, μτγν. κ. κτηνώδεια (Διον. Ἀρεσπ. 5) ἡ ἰδιότης ἢ ἡ κατάσταση τοῦ κτηνώδους, τὸ ζωώδες: Πιστ. Γ Ματ. Βί. 72" 2) κ. νεώτ. κ. δημ. συνεκδ. βανασυστής, χυδαϊότης, σκληρότης, ἠθικὴ πώρωσις: αὐτ. Ἐξ. 752 τῶν παθῶν κτηνώδων.

κτηνωδῆς ἐπίρρ. μτγν., μων. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον κτηνώδη, ἀρμόζοντα εἰς κτῆνη: Τζέτζ. Λυκόφρ. 798 ἡ κτηνώδης οὕτω γράφων χωρὶς ἐπιστήμης καὶ εἰδήσεως.

κτῆριον(ν) (τό) [ἀπὸ τοῦ εὐκτῆριον] νεώτ., δημ. κτῆριον, αυνήθεστ. γρ. κτῆριον βλ. λ.

κτῆσειδιον (τό) μτγν. κ. μων. ὑποκορ. τοῦ κτῆσις, μικρὰ ἰδιοκτησία, κτηνίστιον: Ἀρρ. Ἐπικτ. 1,10, Ἰουλ. Θεμ. 4 [β. γρ. συγκτῆσειδιον], Εὐστ. Πον. 242,38.

κτῆσειδιος-ον (ἴκτωμαι) μτγν. ὁ κατέχων βίον, βίῳ, ἰδιοκτητῆς περιουσίας: Παῦλ. Ἀλ. 4.

κτῆσιος-α-ον (κτῆσις) ὁ ἀνήλικος ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κτῆσιν, τὸ κτῆμα, τὴν περιουσίαν: Αἰσχ. Ἀγ. 1009 χρημάτων κτῆσιων, (περιουσία), Σοφ. Τρ. 690 κτῆσιον βῶτου λάχνην ἰσχόλ. ἐκπὸ κτηνοῦ βοτού" 2) ἐπὶ τοῦ Διός, ὁ ἐρκεῖος, προστάτης τῆς ἰδιοκτησίας: Αἰσχ. Ἰκ. 445 γένοιτο ἄν ἄλλα κτῆσιον Διὸς χάριν, Ἀντιπ. 1,16 ἐν Πειραιεῖ ὄντα ἱερὰ Διὶ Κτῆσιῶ" κτ. πληθ.: Ἀντικλ. 13 ἀγγεῖον δ' ἐστὶν ἐν ᾧ τοὺς κτῆσιος Διὰς ἐγκαθιδρύουσιν" || κ. ὡς οὐσ. ὁ Κτῆσιος, ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, ὁ κτῆματα, περιουσίαν παρέχων, δωροδότης: Πλούτ. "H8.828Α τοὺς γὰρ ἀντὶ τοῦ πωλῆιν τιθέντας ἐνεχῆρα τὰ αὐτῶν οὐδ' ἄν ὁ θεὸς σώσειεν ὁ Κτῆσιος" || ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης, ἡ προστάτης τῶν ἑταιρῶν, πορνῶν: Λεωνίδ. Ταρ. 6,211 κτῆσια Κύπρι" || ὄμ. θεοὶ κτῆσιοι ὁ ἐφέστιοι θεοὶ τῶν Ρωμαίων, ὧν τὰ ἀγάλματα ἱστατο ἐπὶ τῆς ἐστίας, λατ. repates: Διον. Ἀλ. Ρωμ. 8,41" πρβλ. αὐτ. 1,67 οἱ μὲν Πατρώσιος ἀποφαίνουσιν, οἱ δὲ Γενεθλίους" εἰαὶ δ' οἱ Κτῆσιος" || ὄμ. κτηνίστιος βωμὸς ὁ τοῦ Διός: Αἰσχ. Ἀγ. 1038 πολλῶν μετὰ δοῦλων σταθεῖσαν κτῆσιον βωμῷ πέλας.

κτῆσιππος-ον μτγν. ὁ κεκτημένος, ἔχω ἵππου" || ἐν τῷ Ὀδ. ὡς κῦρ. δν. Υ 288 κ. ἀλλάχου" πρβλ. Λουκ. Δραπ. 26 ἀπὸ δ' οὐν τῆς ἐπιθυμίας ἢν ἔχουσι περὶ τὰ κτῆματα, οὐκ ἄν ἁμαρτίος προσκαλῶν Κτῆσιωνας ἢ Κτῆσιππους ἢ Κτῆσικλέας.

κτῆσις-εως (ἡ) [ἴκτωμαι] κ. μων. κ. νεώτ., ἰων. γεν. -ιος ἢ ἐνέργεια τοῦ κτᾶσθαι, τοῦ ποιεῖν τι κτῆμα ἐαυτοῦ, ἢ ἀπόκτησις, πρόσκτησις, κατοχή: Θουκ. 1,8 ὁ παρὰ θάλασσαν ἀνθρώποις μάλλον ἤδη τὴν κτῆσιν τῶν χρημάτων ποιούμενοι βεβαιότερον ὄκουν, Ἀλκιδ. Σοφ. 5 ῥαδίαν ἔχει (τὴν) κτῆσιν, Πλάτ. Νόμ. 728ε χρημάτων καὶ κτημάτων κτῆσιν, αὐτ. Εὐθ. 288δ ἡ δὲ γε φιλοσοφία κτῆσις ἐπιστήμη" 2) κτῆμα, ἰδιοκτησία, περιουσία: Σοφ. Ἠλ. 960 ἡ κτῆσις μὲν στένειν πλοῦτου πατρῶος κτῆσιν ἑστερημένην, Θουκ. 4,105 κτῆσιν τε ἔχων τῶν χρυσαίων μετὰ τῶν ἐργασίας, Πλάτ. Φαιδ. 64D ὁλον ἱματίων διαφερόντων κτῆσις αἰ ἀπο-

δημάτων, Δημ.328 ὄντισιν μὲν οὐδέριαν φέροντας οὐδ' ἀγαθῶ κτήσιν οὐδένας, Ἀριστλ.Πολιτ. 1277a,8 καὶ κτήσις ἐκ δεσπότου καὶ δούλου || κ. περιληπτικῶς : Ἰλ.Ε 153 κήρωσται δὲ διὰ κτήσιν δατέοντο, Σοφ.Ἡλ.1290 μῆθ' ὡς πατρῶαν κτήσιν Αἰγύσιος δόμων ἀντλεῖ' κ. κτ. πληθ. : Ἡρ.4,114 ἤμιν εἰσὶ μὲν τοκέες, εἰσὶ δὲ καὶ κτήσιες' 3) συνήθ. ἀγροτικὰ κτήματα, ἐπαύσεις : Διον.Ἀλ. Ρωμ.8,19 ἀνδράποδα δσα κατέλιπον ἐπὶ τῶν κτήσεων, Διόδ.14,29 καταλαμβάνοντες τὰς τῶν ἐγχαυρίων κτήσεις γεμούσας ἀγαθῶν, Πάπ. κρατεῖν τὴν Σενοουπιν τῶν μητρικῶν ἀκολούθως, αἱς εἶχεν κτήσασιν' || σπαν. κ. ἐν. : Πάπ. τὸν στήτον τῆς κτήσεως ἡμῶν' 4) νεώτ. χώρα ξένη κατοχυρωμένη ὑπὸ τινος κράτους καὶ ἐφ' ἧς ἄσκει τοῦτο δικαίωμα κυριαρχίας : αἱ ἐν Ἀσίᾳ ἀγγλικὰ καὶ κτήσις.

κτητικός-ή-όν (κτώμαι) κ. μον. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τῶσιν πρὸς κτήσιν, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κτῆσθαι τι : Ἰσοκρ.12,242 τοῦς μὲν γὰρ οὐτε κτητικούς εἶναι τῶν οὐκ ὄντων οὔτε φύλακας δεινοῦς τῶν ὑπαρχόντων' κ. ἀπολ. : Στράβ.16, 4,26 σώφρονες δ' εἰσὶν οἱ Ναθαταῖοι καὶ κτητικοὶ, Εὐστ.Πον.230,20 ὡ κτητικὴ μοναχὴ καὶ .. χρηματιστικὴ' || τὸ θηλ. κτητικὴ ὡς οὐσ. γέν. τέχνη | ἡ τέχνη τοῦ κτῆσθαι κτήματα : Πλάτ.Σοφ. 219C ἄν που διὰ ταῦτα ξυναπάντα τὰ μέρη τέχνην τὴν κτητικὴν λεχθεῖσα ἂν διαπεφείη, Ἀριστλ.Πολιτ.1253h,23 ἡ κτήσις μέρος τῆς οἰκίας ἐστὶ καὶ ἡ κτητικὴ μέρος τῆς οἰκονομίας' 2) πάπ. συνήθ. ἐπὶ δούλων, ὁ κτηθεὶς δι' ἀγορᾶς, ὁ ὀγοροσθεὶς : Πάπ. κτητικός δούλος, αὐτ. κτητικός σταθμός' 3) μτγν. κ. νεώτ. γρομμ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κτήσιν, ὁ δηλωτὴς κτήσιν : Διον.Τραγ.634,25 κτητικὸν ὄνομα, Ἀπολλ. Δύσκ. Ἀντων.16,15 κτητικὰ ἀντωνυμῖαι, Σχόλ.Φιλόστρ.Ἡρ.416 ἐπειδὴ ἡ γενικὴ κτητικὴ ἐστὶ καὶ δεσπόζει αἰε' || νεώτ. γραμμ. κτητικαὶ ἀντωνυμῖαι αἱ ἀναφερόμεναι εἰς οὐσιαστικόν, τὸ ὁποῖον εἶναι κτῆμα τοῦ λοουόντος, ἡ ἔκείνου πρὸς τὸν ὁποῖον ἀποτείνεται ὁ λαλῶν, ὅσιν ἐμός, σός, ἡμέτερος, ὑμέτερος, ἰδιδικός μου, σου, τοῦ κτλ.

κτητικός ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον κτητικὸν βλ.λ.31 : Ἀπολλ.Δύσκ.Συτ.79,27 τῶν κτητικῶς νοουμένων ὀνομάτων, Σχόλ.Διον.Ορ.εἰς AB 785,12 ὅθεν καὶ φοινίκεια κτητικῶς ὀνομάζονται.

κτητορικός-ή-όν μον. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κτήτορα : Εὐστ.Πον.196,25 τὸ δὲ νῦν βασιλικὸν ἀρίστευμα καινίσαι μὲν καὶ τὸ πάλαι κτητορικὸν ὄνομα' || ὁ προερχόμενος ἐκ τοῦ κτήτορος : Βαλο.53 κτητορικὸν τυπικὸν ἰπὸ περιέχον διατάξεις, ἐν αἷς διατυπώνονται αἱ θελήσεις τοῦ κτήτορος ναοῦ ἢ μονῆς ἐν σχέσει πρὸς τὸ ἴδουμα |' || νομ. κτητορικὸν δικαίον ἰπὸ ρυθμίζον τὰ δικαιώματα καὶ τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ κτήτορος ναοῦ ἢ μοναστηρίου : Παχυμ.Γ Ἀνδρον.128C κατὰ τι κτητορικὸν ἀπὸ τῆς συζύγου δικαίον' || ἐκκλ. κτητορικὴ μονὴ ἡ Ἰδρυθεῖσα καὶ συντηρουμένη ὑπὸ ἰδιώτου συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ κτητορικοῦ δικαίου).

κτητορῖσα (ἡ) Ἐπιγρ. θηλ. τὸ κτῆτορ βλ.λ. **κτητός-ή-όν** (κτώμαι) ὁ ὄν δυνατὰ τις νὰ κτησάται, νὰ λάβῃ ὡς κτήσιν αὐτοῦ : Ἰλ.1,407 κτητοὶ δὲ τριπόδες τε καὶ ἵππων ξανθὰ κάρηνα, Εὐρ. Ἰπν.1295 ὡς ἐν γ' ἀγαθὸς ἀνδρᾶσιν οὐ σοὶ κτητὸν βίωτο μέρος ἐστίν, Πλάτ.Πρωτ.324A δῖλον ὅτι ὡς ἐξ ἐπιμελείας καὶ μαθήσεως κτητῆς οὐσίας' 2) ὁ δέξιος κτήσεως, ὁ ἐπιθυμητός : Πλάτ. Συμπ.197D κτηλωτὸς ἀμείροσις, κτητὸς εὐμοίροσις, αὐτ.Ἰπν.Μ 374B' 3) ὁ κτηθεὶς, ὁ ἀγοροσθεὶς : Ἡσιόδ.Ἐργ.405 γυναικὰ τε, .. κτητῆν, οὐ γεμετῆν, Πλάτ.Νόμ.841B ταῖς μετὰ θεῶν καὶ ἱερῶν

γᾶμων ἑλθούσαις εἰς τὴν οἰκίαν, ὠνηταῖς εἶτε ἄλλω ὄτρυνον τρόπῳ κτηταῖς, Πάπ. τὸ ὑπάρχον αὐτῷ κτητὸν μέρος οἰκίας.

κτῆτωρ-ορος ἰδί κ. μον. κ. νεώτ., θηλ. -ᾶρισα ὁ κύριος τιος, ὁ κάτοχος, ἰδιοκτητῆς : Διόδ.Ἐκλ. 559,17, Διομῶ.ΑΠ7,206, Πρόδρ.2,302 τὸ τυπικὸν τοῦ κτήτορος βλεπόμενον ἡμελημένον' || κ. μτ. γενικ. :ΚΔ Πρόξ.4,34 ὅσοι γὰρ κτήτορες χωρίων ἢ οἰκιῶν ὑπάρχον, Ἰω.Κλίμ.316,22 τῷ κτήτορι τοῦ οἰκέου πλούτου, Ζαλοκ.36,8 ἀγρῶν ἡμαγμένων ἀναίμακτος κτῆτωρ' 2) μτ. γενικ. ἐπὶ ναῶν, μονῶν κ. ἄ. ἰδρυμάτων, ὁ ἰδρυτής, ὁ κτῆτωρ : Θεομ.Λογ.13,180 Ζεῦ Ρώμης κτῆτωρ καὶ πολιοῦχε, Τζέτζ.Χιλ.6,697 κτῆτωρ τῆς πόλεως Μιδείας.

κτίζος-ιον (κτίς κ. κτίσις) κ. ἰκτίδως ὁ ἐκ δερμάτος ἰκτίδος, συφιστος κατεσκευασμένος : Ἰλ.Κ 335 κρατὶ δ' ἐπὶ κτιδῶν κενέην, αὐτ.45B' || Ἡσ. ἐκτίδω, γένος περικεφαλαίας, καὶ κτις δὲ ἐστὶ ζῶον ὁμοιον γαλῆ' οὐ τὸ δέρμα εὐθετον εἰς περικεφαλαίας.

κτίζω κ. μον., νεώτ. κ. δημ., προφ. δημ. κτίζω κ. κτίνω, μέλλ. κτίσω [Αἰσχ.Χο.1060], παθ. κτισθῆσομαι, ἀορ. ἐκτίσα κ. ἐπ. ἐκτίσσομαι, κτίσα κ. δημ. (ἐκτίσσομαι, ποι. μέσ. ἀορ. ἐκτίσσομαι [Πίνδ. Ο 10,25] κ. παθ. ἐκτίσθην [Θουκ.1,12] κ. δημ. ἐκτίσθηκα, παρκα. κέκτικα [Διόδ.ἀπ.7,3] κ. ἐκτίκα [Λυρ.Ἀλ.Ἀδέσπ.1,8, Διόδ.Σ 7,5] κ. παθ. ἐκτίσμαι [Ἡρ.4,46], ἀορ. ἐκτίσσομαι κ. δημ. χτισμένος, ανουικίω χώρων, ἐγκαθίστημι οἰκήτορας, κατοικίζω : Ἰλ.Υ 216 κτίσας δὲ Δαρδανίην, Ἡρ.1,149 οἱ Αἰολεὲς χώρην μὲν ἐτυχον κτίσαντες ἀμείνων ἰώνων' 2) ἐπὶ πόλεως, ἰδρύω, οἰκίζω, ἀνεγείρω, θεμελιώνω : Ὀδ.Α 263 οἱ πρώτοι Θήνης ἔδος ἐκτίσαν ἐπιπαλίον, Ἡρ.1,167 ἐκτίσαν δὲ ταῦτην τῶς ἀνδρῶς Ποσειδωνίητες μαθόντες, Αἰσχ.Πρ. οἷς τὴν μακρὰν οἰοικίαν .. πέμπρωται σοὶ τε καὶ τέκνοισι κτίσαι, Θουκ.6,4 Πάμυλον πέμψαντες Σελινόουτα κτίζουσι' κ. παθ. : Ἡρ.1,16 Σμύρνην τὴν ἀπὸ Κολοφώνος κτισθεῖσαν, Πλάτ.Ἰπν. Μ 285 οἱ τὸ ἀρχαῖον ἐκτίσθησαν αἱ πόλεις, Φιλόδ.Ρητ.2,1558 κτιζόμενη πόλις, - ἡ Ἀλεξάνδρεια ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου' 3) πάπ., μον., νεώτ. κ. δημ. ἐγείρω, κατασκευάζω οἰκοδόμημα, οἰκοδομῶ : Πάπ. ἐκτίσα τὸ ἐρῶν, Μηνάτ. 11,9 λαβεῖν ἐξουσίαν τοῦ κτίσαι ναόν ἐπ' ὀνόματι τῆς ἁγίας Τριάδος, Πρόδρ.2,501 οὐδὲ δὲ ἄσεν τὸ ἐκτίσαν τοῦτο τὸ μοναστήριον, Καδᾶφ.Τεῖχ.2 μεγάλα κὶ ὑψηλὰ τριγύρω μου ἐκτίσαν τεῖχη, δ.τραγ. ὀλημερὶς τὸ κτίζανε, | τὸ βράδυ ἐγκρεμίζόταν' κ. παθ. : Πάπ. τοῦτο τὸ κέλλιον τὸ μέλλον κτισθῆναι παρ' ἐμοῦ, ΜΜ ἐκτίσθη μ' αἶμα τῆς καρδιάς, ἐλέασα τὰ γράμματα ἰὸ Ζορμπάς |' || κ. μτφ. : ὁδιδιτ. ἀγάπην εἶχα κὶ ἐκτίνα, κὶ ἐβασά καὶ θεμέλιο, | ὁποιος ἐπέρινα μου ἄγει, κρῖμα σπὸ χασομέρινο' 4) νεώτ. κ. δημ. περιελίω διὰ τοῖχου, φράσσω : ἐκτίσαν τὴν τρύπα τῆς καταδρόμης, - χτίνε σκάλες στὰ περιθῆλια του' 5) ἐπὶ ἀόσους, φευγῶ : Πίνδ. Π 589 κτίσαν δ' ἄλοσα μέζονα θεῶν' || γεν. ἰδρύω, καθιδρύω : αὐτ.Ο 6,69 πατρί ἑσортν τε κτίση πλειστομόροτον θεῶν τὸ μέγιον ἀέθλων' κ. παθ. : Αἰσχ.Χο.484 οὕτω γὰρ ἂν σοὶ δαίτες ἔννομοι βροτῶν κτιζοῖσάτο' || κ. μέσ. : Ἡρ.1,167 ὡς τὸν Κύρον σφῖ ἡ Πυθῆ ἐκρησε κτίσαι ἥρων ἀόνα' 6) πλάτω, δημιουργῶ ἐκ τοῦ μὴ ὄντος, φέρω εἰς ὑπάρξει : Αἰσχ.Ἰκ.171 παῖδα .. τὸν αὐτὸς ποτ' ἐκτίσει γόνω' κ. παθ. : ΚΔ Κορ.1,11,9 καὶ γὰρ οὐκ ἐκτίσθη ἀνήρ διὰ τὴν γυναικα, ἀλλὰ γυνὴ διὰ τὸν ἀνδρᾶ' || ἐπὶ ζωγραφίας, παριστῶ πρώτος : Ἐμψ.139 δένδρα.. καὶ ἀνέρας ἠδὲ γυναικᾶς' || φευρισκόω, ἐπινοῶ : Σοφ.ΟΚ 715 ἴπποισιν τὸν ἀκεστήρα χαλι-

νὸν πρῶταισι ταῖσδε κτίσας ἀγυαίης· 7) φέρω, ἐπιφέρω, παρασκευάζω : Αἰσχ.Χο.441 μόνον κτίσαι μωμένα ἀφερτον αἰώνι σφῶ (Βερναρδ.Γρ. ἐν λ. «προσπαθούσα νὰ παρασκευάσῃ τὴν ὀλεθρίαν μοῖραν τοῦ Ἀγαμέμνονος ἀφόρητον εἰς τὸν βίαν σου»)· 8) καθιστῶ, ποῖω τινά τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον : Αἰσχ.Χο.1060 ἐλεύθερό σε τῶνδε πημάτων κτίσει ἴθα ἄ' ἀπελευθερώσῃ ἀπὸ ταῦτα τὰ πάθη), Εὐρ.Ίκ.620 ποταμὸν εἰ με τίς θεῶν κτίσαι· 9) πράττω, ἐκτελῶ ἔργον τῶ : Σοφ.Τρ.898 καὶ ταῦτ' ἔτηλ τις χεῖρ γυναικεία κτίσαι·

10) Ἦσ. «κτίσω, θύσω, ἀπαρξομαι, ποιήσω»· 11) ρηματ. π. κτίσις, κτίσμα, κτίστης, κτιστικός, κτιστῶν, κτίσιος, κτιστέον, κτίριον, κτίσιμον, κτίσιός, ἐξ οὗ τὰ σύνθ. ἀκτιστος, εὐκτιστος.

κτιλεύω καθιστῶ τὴ ἡμερον, ἡμερώνω, δαμάζω· κ. παθ. : Πινδ.ἀπ.238 ποιμένα κτιλεύονται κάπρων λεόντων τε.

κτιλῶ-ον (κτιζῶ) κ. μων. ἡμερος, πρῶτος, εὐπειθής, ἀντιθ. ἀγριος, πολέμιος : Ἦσιδ.ἀπ.222 χρῆ δέ σε πατρί . . κτίλον ἔμμεναι, Ἐμπ.130 ἦσαν δὲ κτίλα πάντα καὶ ἀνθρώποισι προσνη, Παρθ. 10,3 κύνας οὐσαι οὐ πᾶν κτίλοι, Εὐστ.Πον.3,22 τοῦ χειροῦθους κτίλου· 2) ἐπι τοῦ ἱερῶς τῆς Ἀφροδίτης, ὁ ὑπ' αὐτῆς διατρεφόμενος, ὁ προσφιλέης : Πινδ.Π.2,17 ἱερέα κτίλον Ἀφροδίτας·

3) ἐπι φῶν, ὁ ἐκκεκολλημένος : Νικ.Θηρ.451 ἠρῆμωσε καλῆιάς, αὐτῶς ὀρνίθων τε τόκον κτίλα τ' ὤσα βρύκων ἰδ' ὀράκων ἀρπάσας ἀπὸ τῆς καλιῆς τὰ νεογνά καὶ τὰ ἐκκεκολλημένα φάθ'· 4) τὸ ἀρσ. ὡς οὐα. ὁ τοῦ ποιμνίου προπορευόμενος κριός· ΕΜ.542,33 ἐδ' προηγοῦμενος τῶν προβάτων καὶ προεξάρχων τῆς ποιμνῆς κριός· Ἰλ.Γ.196 αὐτὸς δὲ κτίλος ὡς ἐπιπυλαίνεται στίγας ἀνδρῶν, Ὀμη.Κυν.1,388, Κόιντ.1,175.

κτιλῶ-όω, μτχ. παθ. παρακ. ἐκτιλωμένος, καθιστῶ τινά τιν ἢ τὴν ἡμερον, ἡμερώνω· κ. μέσ. : Ἦρ. 4,113 ἐκτιλῶσαντο τὰς λοιπὰς τῶν Ἀμαζόνων· 2) Ἦσ. «ἐκτιλωμένοι» συνειθισμένοι, συνήθειος.

κτιν-ός (ῶ) γλωσσ. ὁ κτεῖς βλ.λ.· πρβλ. κτήν.

κτινύνμι μτγν. κ. κτινύνω, παρασχ. τ. τοῦ κτείνω βλ.λ. : Ἀππ.Ἐμφ.Πολ.1,71.

κτίριο (ν) (ῶ) (κτιζῶ) μων., νεώτ., δημ. προφ. κ. χτ-, ὄρθ. κτήριον δὲ ἐκτισμένον, οἰκοδόμημα κ. ἰδ. τὸ μέγα : Καισάρ.Δαν.3,145 με αὐτὰ ἡδυνήθη νὰ ἀνακαινίσῃ . . καὶ ἄλλα τινὰ κτίρια εἰς Ἀλεξάνδρειαν, - δημόσια κτίρια (οἰκοδομήματα εἰς ἃ στεγάζονται αἱ δημόσια ὑπηρεσίαι).

κτίς-ιδος (ῆ) κ. ἰκτίς βλ.λ.· Ἦσ. «κτίς δὲ ἐστὶ ζῶν ὄμοιον γαλή' οὐ τὸ δέρμα εὐθετον εἰς περιεφθαλίνας».

κτίσιμο(ν)-ατος (τὸ) (κτιζῶ) νεώτ., δημ., προφ. κ. χτ- ἢ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτελέσμα τοῦ κτιζῶ, ἢ τοιχοδομία, ἢ ἀνεγερσις οἰκοδομῆς : τὸ σπίτι μὴ σκεπτε ἔχει γερὸ κτίσιμο, - τὸ κτίσιμο βαστάζει ἕνα χρόνον· 2) ἢ ἀπόφραξις διὰ τοίχου, οἶον τῆς τρύπας καταθόραξ· 3) συνεκδ. ἢ ἴδρυσις, θεμελίωσις, κτίσις ἰδρύματος.

κτίσις-εως (ῆ) (κτιζῶ) κ. μων. κ. νεώτ. ἢ ἴδρυσις, θεμελίωσις, κατοικίσις, συνθή, ἀποικίαν, πόλεωσ· Ὀουκ.6,5 ἔστιν ἐγγύτητα πέντε καὶ τριάκοντα καὶ ἑκατὸν μετὰ Συρακοῦσων κτίσιν, Ἰσοκρ. 12,190 δευτέρως δ' ὁ περὶ τὴν κτίσιν τῶν ἀποικίων, Πολύβ.9,14 ὁ περὶ τὰς ἀποικίας καὶ κτίσεις καὶ συγγενεῖας, - ἢ κτίσις τῆς Ρώμης· 2) γεν. ἢ πράξις, τὸ ἔργον : Πίνδ.Ο.13,83 τελεῖ δὲ θεῶν δύναμις καὶ τὰν παρ' ὄρκων καὶ παρὰ Φελιδῶα κοῦφαν κτίσιν· 3) κ. νεώτ. ἢ δημιουργία ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐκ τοῦ μὴ ὄντος, ἢ πλάσις· Φώτ.Βιβλ.277 «κτίσις ἐν τῇ φράσῃ λέγεται ἢ ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι παραγωγῆ» : Κδ Μάρκ.10,6 ἀπὸ δὲ ἀρχῆς κτίσεως ἄραεν καὶ θη-

λυ ἐποίησεν αὐτοὺς ὁ Θεός, αὐτ.Ρωμ.1,20· 4) κ. νεώτ.· συνεκδ. ἢ φύσις, ὁ κόσμος, τὸ σύμπαν : Πδ Ἰουδ.9,12 βασιλεῦ πάσης κτίσεως, Κδ Μάρκ. 16,15 πορευθέντες εἰς τὸν κόσμον ἅπαντα κηρύξσατε τὸ εὐαγγέλιον πάσῃ τῇ κτίσει, Μηναι.12,3 Ἔσοτ. ἔχεις γὰρ πανάμωμε . . τὴν ἐξουσίαν τῆς κτίσεως, Κάλλανδα οἱ οὐρανοὶ ἀγάλλονται, χαίρει' ἢ κτίσις ὅλη· || ὄμ. κ. κτ. πληθ. : Πδ Ἰωδ. 8,5 εὐλογοῦσάσαντες εἰς τὸν οὐρανοῖ, καὶ πάσαι αἱ κτίσεις σου· 3) ἀρχή, διάταξις : Κδ Πέτρ. 1,2,13 ὑποτάγητε οὖν πάσῃ ἀνθρωπίνῃ κτίσει διὰ τὸν Κύριον ἰσχλ.Οἰκομ.149 «κτίσιν ἀνθρωπίνην τὰς ἀρχὰς λέγει τὰς χειροτονητάς ὑπὸ τῶν βασιλέων ἢ καὶ αὐτοὺς τοὺς βασιλεῖς».

κτίσμα-ατος (τὸ) (κτιζῶ) κ. μων., νεώτ., δημ. προφ. κ. χτ- τόπος κτισθείς ἢ ἀποικισθείς, ἀποικία : Στράβ.7,5,5 Παρίων κτίσμα· 2) ὁ ναός : Ἰώσ. Β1 2,6,1· 3) ἴδρυμα, οἰκοδόμημα : Πάπ. τὰ ἀναλυθέντα εἰς τὸ κτίσμα τῆς πόλεως, Αἰθ.Ροδ.783 εἶδαμε κάστρου καλλονῆν, εἶδαμε κάστρου κτίσμαν, - κατὰ τὰς ἀνασκαφὰς εὐρέθησαν ἴχνη ἀρχαίων κτισμάτων· 4) δημιουργημα, πλάσιμα : Πδ Σοφ.Σαλ.9,2 ἴνα δεσπόξῃ τῶν ὑπὸ σοῦ γενομένων κτισμάτων, Κδ Ἰακ.1,18 εἰς τὸ εἶναι ἡμᾶς ἀπαρχὴν τινά τῶν αὐτοῦ κτισμάτων, Ἐρωφ. 3,119 καὶ πλιά ἀπὸ κτίσμαν ἄλλο μέσα στὰ φύλλα τῶν καρδιῶν τόνε κρατῶ μεγάλα· 5) ἴδρυσις, θεμελίωσις : Εὐστ.1382,50 δοκοῦσι τράπον τινὰ θετέουσι ὁ Ποσειδῶν καὶ ὁ Ἀπόλλων ἐν τῷ τῆσσι ἴλιου κτίσματι.

κτισματολατρεία (ῆ) μτγν. κ. νεώτ. ἢ λατρεία τῶν κτισμάτων, τῶν ὑπὸ τοῦ θεοῦ δημιουργημάτων ἀντὶ τοῦ κτίσαντος : Ψλμ.9,226 τῶν κτισμάτων θεοπιστία, κτισματολατρεία.

κτισματολάτρης (ῶ) μτγν., θηλ.-ις-ιδος ὁ λατρεύων τὰ κτίσματα ἀντὶ τοῦ κτίστου, ὁ κτιστολάτρης, ὁ εἰδωλολάτρης : Πράξ.Συν.3,769,23 φανερώς σὺν Ἀρείφω καὶ Νεστορίφω τοῖς ἀσεβέσι κτισματολάτραις ἐστίν.

κτισματολάτρῶ-έω λεξ. λατρεύω τὰ κτίσματα ἀντὶ τοῦ κτίστου : Σουῖδ. ἐν λ. Ἀβραάμ 1,214 ὄρων τοὺς ἀνθρώπους κτισματολατρουύνας.

κτισματοργός (ῶ) μων. ὁ κατασκευάζων κτίσματα, ὁ τῶν κτισμάτων πλάστης : Στουδ.Θεοδ.1806.

κτισμός (ῶ) (κτιζῶ) Ἐπιγρ. ἢ κτίσις, ἢ θεμελίωσις : κτισμός τῆς πόλεως.

κτιστά ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον κτισίματος, τοιχοποιίας.

κτιστέον (τὸ) (κτιζῶ) πάπ. βωμὸς ἰδρυτοῦ πόλεως. **κτιστήρ**-ἥρος (ῶ) (κτιζῶ) μτγν. ὁ κτίστης, ὁ ἰδρυτής : Ἀππ.Α1 23,364.

κτίστης (ῶ) (κτιζῶ) κ. νεώτ. κ. δημ., προφ. δημ. κ. χτ-, πάπ. κτιστής, θηλ. κτιστρία ὁ ἰδρυτής, θεμελιωτής ἰδίας πόλεως πινος : Ἀριστ.ἀπ.484, Λουκ.Μακρόδ.13 Μιθριδάτης δὲ ὁ Πόντου βασιλεὺς ὁ προαγορευθεὶς κτίστης, Πάπ. θεός Ἀδριανὸς κτιστῆς καὶ οἰκιστῆς τῆς ἡμετέρας πόλεως· || κ. μτφ. ὁ ἰδρυτής ἐπιστήμης πινός, οἶον φιλοσοφίας, ἱατρικῆς : Ἀθῆν.8,345C Ζήνων δ' ὁ Κιτιεύς ὁ τῆς στοᾶς κτίστης πρὸς τὸν ὀφθαλμῶν, Ἐπιγρ. ἱατρικῆς κτίστης· 2) πάπ., νεώτ. κ. δημ. εἰδικὸς ἐργάτης κτιζῶν τὴν λιθοδομὴν ἐνὸς κτιρίου, ὁ τοιχοδόμος, τοιχοποιός : Πάπ. οἱ δεῖνα κτιστῆ ἰδρύσαντο τὸν βωμὸν καὶ τὸν περιβόλον· 3) ὁ ἀνορθωτής, ἐπανορθωτής (λατ. restitutor) : Πλούτ.Κικ.22 σωτήρα καὶ κτιστήν ἀνακαλοῦντων τῆς πατρίδος· 4) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ δημιουργὸς τοῦ κόσμου, ὁ πλάστης, ὁ Θεός : Πδ Σοφ.Σειρ.24,8 τοὔτε ἐνετείλατό μοι ὁ κτίστης ἀπάντων.

κτιστικά (ῶ) (κτιζῶ), δημ. προφ. κ. χτ- ἢ ἀμοιβή τοῦ κτίστου, ἢ δαπάνη διὰ τὸ κτίσιμον.

κτιστικός-ή-ό(ν) μγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος ἢ ἐπιτήθειος εἰς κτίσιν, εἰς πλάσιν, δημιουργικῶς, πλαστικῶς : Ἐπιφάν. 1,850D τὴν κτιστικὴν ἐνέργειαν. 2) νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ. κτ. πλῆθ. τὰ κτιστικά βλ.βλ.

κτιστικός μγν. ἐπίρρ. κατὰ τρόπον κτιστικὸν βλ.βλ., δημιουργικῶς, πλαστικῶς : Ἐπιφάν. 1,970B οὐκέτι γεννητικῶς ἀχθέντος, ἀλλὰ κτιστικῶς.

κτιστολάτρης (ὁ) μγν., μον. κ. νεώτ., θηλ. -άτρις -ιδος ὁ κτιστολατρία βλ.βλ. : Εὐστ. 1,35 || μον. ἐκκλ. κτιστολάτριάι αἰρετικοὶ μονοφυσίται τοῦ ἔκτου αἰῶνος, δοξάζοντες, ὅτι τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ ἦτο κτιστὸν, ἀντιθ. ἀκτιστῆται.

κτιστός-ή-ό(ν) [κτίζω] κ. μων. κ. νεώτ., δημ. προφ. κ. χτ- ὁ ἐκτισμένος, ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ δημιουργηθείς, ὄλικος : Ἐπιφάν. 1,757D τὰ δὲ ἄλλα πάντα κτιστά, Πάπ. ἔγραφες μοι μὴ ἠσυχάσαι τῷ κτιστῷ. 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ κατεσκευασμένος ἐκ τοιχοποιίας ἀντίθ. ξυλίνος.

κτιστρία (ή) Ἐπιφρ. θηλ. τὸ κτίστης βλ.βλ. 1)

κτιστός-ήος [ή] ἰων. τ. τοῦ κτίσας βλ.βλ. : Εὐστ. 1,245,40 «ὃ τοῦ κτισζομένου ποιήσεις» : Ἦρ. 9,97 ἐπὶ Μιλῆ-των κτιστῶν.

κτιστώ-ορος [ὁ] [κτίζω] ὁ κτίστης, ὁ ἰδρυτής : Εὐφρ. 1,74 κτιστώρ Ἀσιάδος χθόνος, Ἀριστοφ. Ὀρν. 926 σὺ δὲ πάτερ κτιστώρ Αἴτνας || κ. μγφ. : Ἀθην. 9,370C Ζήνων τῆς σταδίας κτιστώρ, Διφίλι 138 ἀγαθῶν . . εὐρετὴν καὶ κτιστώρα.

κτιστός ἐπίρρ., μγν. κ. μων. κατὰ τρόπον κτιστῶν βλ.βλ. 1), δημιουργικῶς, πλαστικῶς : Γρηγ. Νύσσα. 1,862A οὐ κτιστός, ἀλλ' ἐπεισάκτως, Ἄναστ. Συν. Ὀδ. 578C.

κτίτωρ Ἦσ. ἐκτίστας.

κτίτης (ὁ) [κτίζω] ἐπὶ ἀγώνων, ὁ ἰδρυτής, ὁ καταστήσας : Ἐπιφρ. κτίτης ἀγώνων. 2) ὁ κτίστικός : Εὐστ. 328,5 ἐκτίται, οἰκητορες : Εὐφρ. Ὀρ. 1621 ὦ γὰρ Δαναῶν, Ἰππῖου τ' Ἀργούος κτίται.

κτιτορικὸς-ή-όν μων. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κτίτωρα, ἰδρυτὴν, θεμελιωτὴν : κτιτορικὴ ἐπιγραφή ἢ δηλοῦσα τὴν θεμελιώσιν ναοῦ, μονῆς κτλ. 1)

κτίτω-ορος [ὁ] [κτίζω] κ. νεώτ. ὁ ἰδρυτής, ὁ κτίστης : Τζέτζ. Χιλ. 3,964 || ὁ ἰδρυτὴς ναοῦ, μονῆς ἢ ἄλλο ἱερὸν ἱδρυμα, κτίτωρ βλ.βλ. : Μηνσαί. 11,9 Συνεξ. Εὐθύμιος καὶ Νέφυτος οἱ κτίτορες τῆς σεβασμίας μονῆς τοῦ Δοχειαρίου.

κτοίνα [ή] Ἐπιφρ. κ. π. Ἦσ. κτοίνα ἐπὶ τῶν ἀρχαίων ἑλλην. πολιτειῶν, συνήθ. τῆς Ρόδου, ὑποδι-αίσεις τῆς φυλῆς, ἀναλογουμένης πρὸς τοὺς ἐν Ἀττικῇ καλουμένους δήμους : Ἦσ. ἐκτίνας ἢ κτοί-ναι· γὰρ ῥησεις προγονικῶν ἱερειῶν, ἢ δήμος μεμε-ρισμένος : Ἐπιφρ. ἔδοξε Καμπεῦσαι τὰς κτοίνας τὰς Καμπεῶν τὰς ἐν τῇ νόσφ καὶ τὰς ἐν τῇ ἀπειρῷ ἀναγράφαι πάσας.

κτοιναίτης (ὁ) [κτοίνα] ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κτοίνα βλ.βλ., ὁ τῆς κτοίνας Κοιμαν. Ἀθην. ἐν λ. «κτοιναίτας» τοὺς ἐν τιμὴ κτοί-να ἐκ προγόνων οἰκοῦντος καὶ μετέχοντος κοινῶν ἱερῶν : Ἐπιφρ. ἐγ δεῖ ταυτῶν τῶν κτοιναῶν ἀπο-θεκνύσαι τοὺς κτοιναίτας μάστρον ἐν τῷ ἱερῷ τῷ ἁγιατάτῳ.

κτοιναίτης (ὁ) Ἐπιφρ. κ. κτοιναίτης βλ.βλ. : ἐστε-φανωμένον ὑπὸ Μαρτίων κτοιναίτῶν ἐρανιστῶν Φιλοκρατέων.

-κτονία κ. νεώτ. κ. δημ. δεῦτερον συνθετικὸν ὄλησιν τὸν φόνον τοῦ ὀνομαζομένου ἐν τῷ πρώ-τῳ συνθετικῷ τῆς λέξεως, οἷον ποτροκτονία | φόν-ος τοῦ πατρός, ἀνθρωποκτονία, ζωοκτονία.

κτόνος (ὁ) [κτείνω] λεξ. κ. νεώτ. ὁ φόνος : Ζω-ναρ. 1,260. 2) κ. νεώτ. δεῦτερον συνθετικὸν δη-λοῦν τὸν φόνον τοῦ ὀνομαζομένου ἐν τῷ πρώτῳ, οἷον αὐτοκτόνος, πολυκτόνος.

κτόναι [αἰ] κ. κτοίνα βλ.βλ.

κτύπαλο [τό] δημ. τὸ φυτὸν σιλήνη ἢ φυ-σκώδης.

κτύπημα-ατος [τό] [κτυπῶ] κ. νεώτ., δημ. προφ. κ. χτ- τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κτυπῶ βλ.βλ. 1), ὁ ἐκ τύψεως, συγκρούσεως κτλ. προερχόμενος ἤχος, κτύπος, κρότος, θόρυβος, πάταγος : Κριτ. 25,32D **δεινὰ κτυπήματα βροντῆς**, Δίων Κ 51,17 κτύπημα τυμπάνων καὶ κυμβάλων, -στὸ πρῶτον κτύπημα τῆς καμπάνης ξύλησ'α || ἐπὶ θρησκ. ἐνός καὶ τύπτοντος ἑαυτῶν : Εὐφρ. Ἀνδρ. 1211 οὐκ ἐπιτίσσο-μαι κάρη κτύπημα χειρὸς ἄλοον ἰεπὶ τοῦ Πηλεῖδος. 2) νεώτ. κ. δημ. τὸ πλῆγμα, κρούσις, τρώπη, δόρυσμο : τοῦ κατέφερε δυνατόν κτύπημα στα τοῦ γρόνου, - κτύπημα διὰ ράβδου. 3) μγφ. νεώτ. κ. δημ. ἠθικὸν πλῆγμα, συμφορά, δυστύχη-μα : ἦταν μεγάλο κτύπημα ἢ αὐτὸν ὁ θάνατος τοῦ παιδιοῦ του. 4) σφοδρὰ ἐπιθεσις, προσ-βολή : ὁ ἀντίπαλος ὑπεχώρησε μετὰ τὸ πρῶτον κτύπημα. 5) τὸ κτυπηθὲν μέρος, τὸ σημεῖο τῆς πληγῆς : εἶπε ἕνα μεγάλο κτύπημα ἀπὸ τοῦ ἄλλου. 6) νεώτ. εἶδ. ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ, ὁ ὄχι ἀντι-παραβολῆς ἔλεγχος τῶν συναφθειῶν πράξεων μεταξὺ ἀντισυμβαλλθέντων χρηματιστῶν.

κτυπητὰ ἐπίρρ. δημ. κ. χτ- ἐντόνος καὶ σα-φῶς βλ.βλ. τοιχογραπία : τοῦ τὰ εἶπε κτυπητὰ.

κτυπητῆρι (τὸ) [κτυπῶ] δημ. χτ- ὄργανον δι' ἀνατάρραξιν ἀδῶν ἢ ἄλλων ὀλιῶν μαγειρικῶς ἢ ζοχαροπλαστικῶς. 2) τὸ ρόπτρον τῆς θύρας.

κτυπητής [ὁ] [κτυπῶ] λεξ. ὁ ἐγχείων κτύπον, θόρυβον, ὁ θορυβοποιὸς : Σουίδ. ἐν λ. πύλου.

κτυπητός-ή-ό(ν) [κτυπῶ] νεώτ. κ. δημ., προφ. δημ. κτυπητός ἐπὶ ψῶν, ὁ διὰ κτυπημάτων παρε-σκευασμένος, ὁ θαρτός : τοῦ κανε ἕνα ἀδῶ κτυ-πητό. 2) ἐπὶ μετάλλων, ὁ σφυρηλάτος. 3) μγφ. ὁ προκαλῶν ἐντόπων, ὁ ἐντονος, ἐπιδεικτικὸς, ζωηρός : κτυπητό ντύσιμο - χρώμα. 4) ἐπὶ λόγου, ἐντονος, δριμύς. 5) δημ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσα τρώπος ἐπιχρίσεως τοίχου δι' ἀλληλαλλήλων ἐκσφενδονίσεων πηλοῦ, ὥστε ν' ὀποτελεσθῆ τρα-χεῖα ἐπιφάνεια, ἄ. πεταχτό, πιτσιλιστό || τὸ οὐδ. κτ. πλῆθ. ὡς ἐπίρρ. κτυπητὰ βλ.βλ.

κτυπία [ή] Ἦσ. «ὁ ἐπιβαλόμενος κτύπος».

κτυποδρόνημα-ατος [τό] [κτυποδρονῶ] δημ. κτυποδρόνημα τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κτυποδρονῶ.

κτυποδροντῶ-ᾶω δημ. κ. κτυποδροντῶ κ. -ᾶω κτυπῶ καὶ βροντῶ, ἐπνοειλημμένος καὶ ἰσχυρῶς κτυπῶ. 2) ρηματ. π. κτυποδρόνημα.

κτυποκάρδι (τὸ) δημ. κ. κτυποκάρδι ὁ κτύπος, ὁ ταχύς παλμὸς τῆς καρδιάς, καρδιοχτύπι. 2) μγφ. φόβος, ἀγωνία, τρομάρα, καρδιοχτύπι : Θεοτ. Κ Κατάδ. 58 καὶ πρὶν μορσῆα νὰ λάβῃ μίαν ἀπό-φαση ἐκατέθεσε τὸ βλέφαρο κὶ ἀποκρίθη-κε μετὰ κτυποκάρδι.

κτύπος (ὁ) [κτυ] συγγ. τοῦ δουπος, γδοῦπος| κ. μων., νεώτ., δημ. προφ. κ. χτ- ἰσχυρὸς ἤχος, κρό-τος, πάταγος : Ἰλ. Κ 535 Ἰππῶν μ' αὐκισπῶν ἀμφοῖ κτύπος οὐατα βάλλει, Ὀδ. Π 6 περὶ τὸ κτύπος ἤλθε ποδοῖν, Αἰσχ. Πρ. 923 βροντῆς θ' ὑπερφέ-ροντα καρτερόν κτύπον, Σοφ. Ἠλ. 714 πᾶς ἐμε-στῶθη δρόμος κτύπου κροτητῶν ἀρμάτων, Πρῶδρ. 1,280 ὁ κἀτι πως ἐγίνετον κτύπος εἰς τὸ κατῶνιν. 2) ὁ θόρυβος τῆς μάχης, ἡ κλαγγὴ τῶν ὄλων - Αἰσχ. Ἐπτ. 100 ἀκούει' ἢ οὐκ ἀκούει' ἀσπίδων κτύπον, Ξεν. ΚΠ 7,135 πολὺς δὲ κτύπος ὄλων καὶ βελῶν παντοδαπῶν || ρυθμικὸς παλμὸς ἢ ἤχος : ὁ χτύπος τῆς καρδιάς - τοῦ ὠ-ρολογίου. 3) σφοδρὸς παλμὸς τῆς καρδιάς, καρδιοχτύπι : μ' ἐπίθετος χτύπος. 2) ὁ ἐκ τῆς κρούσεως προκαλούμενος θόρυβος, κρότος, κτύ-πημα : Αἰσχ. Χο. 653 θύρας ἀκουσας ἐρείκεις κτύ-πον || ἐπὶ θρήνων μετὰ στηθοκορημάτων :

Εὐρ.ΐκ.87 στέρνων κτύπον' || νεώτ. κ. δημ. συνήθ. ἀναφώνησις σερβιτόρου καλουμένου διά κρούσεως τῶν χειρῶν ἢ τῆς τραπέζης νά προσέλθῃ, ἴνα λάθῃ τήν παραγγεῖλαιον τοῦ πελάτου' 3) ἐπί τοῦ ἤχου πολλῶν φωνῶν, κραυγαί : Σοφ. ΟΚ 1500 τίς ἀπ' παρ' ὕμων κοινός ἤχειται κτύπος. **κτυπέω**-έω (δημ.-δαί) (κτύπος) κ. μων., νεώτ., δημ. κ. χτ., ἀόρ. ἐκτύπησα, ποι. κ. δημ. κτύπησα [Σοφ.ΟΚ 1606], ἐπ. ἀόρ. β' ἐκτύπων κ. κτύπον, δημ. μτχ. παθ. παρακ. κτυπημένος κ. κτυπημένος, ἐκ τύψεως ἢ συγκραυσεως ἐκβάλλω ἤχαν, κρότον, κροτά, παταγῶ : 'Ιλ.Ψ 119 μέγα κτυπέουσαι πίπτον ἰεπί παταγῶδους καταπτώσεως ἀποσχισθέντων κλάδων δένδρου], αὐτ. Ο 75 αὐτός δ' ἐξ' ἴδης μεγάλη' ἔκτυπε ἰεπί τῆς ἐκπεπομένης ὑπό τοῦ Διὸς βροντῆς] || ἐπί αἰθέρος κ. θαλάσσης, βοῶ, βοῦϊζω : Σοφ.ΟΚ 1456 ἔκτυπεν αἰθρῆν, Πλάτ. Πολ.396B θάλατταν κτυποῦσαν' 2) ἀνηχῶ, ἀντιπαλῶ : 'Ιλ.Ν 140 κτυπέει δέ τ' ὕπ' αὐτοῦ ὕλη [Γαζ.Θ «ἤχει δέ ὕπ' αὐτοῦ (τοῦ χειμάρρου) ὁ δρυμορός], Σοφ.Τρ.787 ἀμφί δ' ἔκτύπον πέτραι (ἀντήχουν ἐκ τῶν κραυγῶν τοῦ 'Ηρακλείους), Εὐρ.Κύκλ. 328, Λοικ. Ὀρχ.83 ἐνός γάρ τῶν τῶν σιδηρῶν ὑποδήματι κτυποῦντων τήν ἐσθῆτα κατέρρηξεν κ. παθ. : 'Αριστοφ.Πλ.758 ἔκτυπειτο δέ ἐμβάς γερῶντων εὐρύθμοις προθήμασιν' 3) μτθ. κ. νεώτ. κ. δημ. ποιῶ κρότον, θόρυβον, κάμνω νά ἤχησῃ, ν' ἀνηχησῇ : 'Ησιοδ.Α 61 χθάνα δ' ἔκτυπον ὠκέες Ἴπποι, ὕσσοντας χῆλῃσι [ἐκαμον ν' ἀνηχηθῆ], -κτυπή τῆ καρπάνα, -κτυπῶ τὸ ἠλεκτρικὸν κουδούνι' || νεώτ. κ. δημ. ἐν φρ. κτυπῶ τὰ χέρια (χειροκροτά), -κτυπῶ τὰ πόδια [ποδοκροτά], -κτυπῶ τὸν χρόνον [μετρῶ διά κτύπων τὸν ρυθμόν]' 4) νεώτ. κ. δημ. ἀμτθ. πάλλωμαι, σφύζω : ὁ σφυγμός τοῦ μόλις κτυπᾷ, - ἡ πληγὴ κτυπᾷ (τὸ αἷμα σφύζει ἐντονώτερον), - κτυπᾷ ἡ καρδιά μου' 5) δημ. φ. ἐν φρ. κτυπᾷ ἡ καρδιά μου ἀγωνίῳ, φοβοῦμαι, ἐχω καρδιοχτύπ' 6) σπαν. ἐπί προα., βοῶ, φωνάζω : Κωμ. Ανών.362 μετὰ χαρὰς κτυπήσατε' || κ. μτ. διηλ. αἰτ. : Εὐρ.Ρῆσ.308 πολλοῖσι αὐν κῶδωσιν ἐκτύπει φόβον [ἐνέπνευε φόβον διά τοῦ κρότου τῶν πολλῶν κῶδῶνων]' 7) μτ. διηλ. αἰτ. πλήττω, τύπτω : Εὐρ. Ὀρ.1467 κτύπησε κράτα μέλεον πλαγᾷ' || νεώτ. κ. δημ. κατασφῆρα κτύπημα, βαριά, δέρονω : τὸν ἐκτύπησε στό κεφάλι μετ' ἡ μαγκούρα τόν, - ὁ δάσκαλος δέν πρέπει νά κτυπᾷ τὰ παιδιὰ' || κ. μτφ. : τὸν ἐκτύπησε μεγάλη συμφορὰ' 8) δημ. μέσ. αὐτοπαθ. κτυπιέμαι κτυπῶ ἑμαυτὸν ἐν ποραφορᾷ θλιφθεὸς, ἐξ ἀπελπισίας, κῆπομοι, σκοτώνομαι, δέρονται : ὅλη μέρα κτυπιέται ἀπαρηγόρητη' || ὄμ. ἀλληλοπαθ. διαπληκτίζομαι, συμπλέκομαι μετ' ἄλλου, ἐρχομαι στό χερία : βρῖσθη-καν καί κτυπήθηκαν' 9) τραυματίζω, πληγῶνω : τὸν ἐκτύπησαν μετ' ὁ μαχαίρι στό στήθος-στήν κοιλιά-βαριά' κ. παθ. : κτυπήθηκε στή συμπλοκή, - ἔχει κτυπηθῆ στό κεφάλι ἢ μτχ. παθ. παρακ. κτυπημένος κ. ἀπολ. = τραυματίας, πληγμένος, ἰδ. ἐν συμπλοκῇ, δημοφώνω : πόσοι εἶναι οἱ κτυπημένοι; εἰκοσι' 10) δημ. ἐν ἀναφ. πρὸς θηράματα, ἀλίσκω, ἀγρεύω πλήττω διά κυνηγετικού πυροβολίου δηλωσ : ἐκτύπησα δέκα ὄρνυκια - δυὸ λαγοῦς, φρ. ἐν ἀνοφ. πρὸς θήραν πτηνῶν δέ κτυπήσαμε φερό [οὐδὲν ἐπετυχημέν θήραμα]' 11] νεώτ. κ. δημ. ἐν ἀναφ. πρὸς στρατιωτ. δρᾶσιν ἐπιχειρῶ προσβολήν, ἐπίθεσιν κατά τοῦ ἀντιπάλου στρατοῦ : τοὺς ἐκτυπήσαμεν ἐκ πλαιγίου, - μὲς ἐκτύπησαν μετ' ὅσοι μαρμαίρες' κ. παθ. : ὁ ἐχθρὸς κτυπηθεῖς. κατά μέτωπον καὶ ἐξόπισθεν ἐτραπή εἰς φυγῆν' οὐνεκδ. δημ. ἐπικρατῶ τοῦ ἀντιπάλου διά τῆς ἐπιθέσεώς μου : τοὺς κτυπήσαμε ἐπὶ μιά ὥρα μέσα καὶ πήραμε

τὸ ὄχρωμα' 12] δημ. ἐπὶ νόσου, προσβάλλω, ἐπιφέρω βλάβην : ἡ ὄστριακιά τὸν ἐκτύπησε στό νεφρᾶ' εἶδ φρ. κτυπᾷ στό κεφάλι βλάβητι τὰς φρένας, ἐπάγει ποροφροσύνην τρελλοῖναι : ἡ σὺφιλη τὸν ἐκτύπησε στό κεφάλι' || ἐπὶ ὄνου κ. οἰνοννευματωδῶν ποτῶν, ἢ αὐτ. φρ. =ζαλίζει ἢ προκαλεῖ κεφαλολαγίον : ὅταν ἔχη ὄφο τὸ κρασί, κτυπᾷ στό κεφάλι, - τρεῖς μαστίχες ποτὸ ἤπει τὸν κτυπήσαν στό κεφάλι κί ἄρχισε νά υπερδεῖν τὰ λόγια του' || εἶδ. ἐπὶ δυτῶν ἢ μτχ. ποθ.παρακ. κτυπημένος ὁ παθὼν παραλυσίῃ ἢ ἀρχὴν παραλύσεως κατά τήν κατάδυσιν' 13] ἐπὶ τοῦ ἡλίου ἐν ἀναφ. πρὸς τόπον, προσπλητῶ : τὸ σπῆτι μας τὸ κτυπᾷ ὅλη μέρα ὁ ἥλιος, - τήν πλαγιά τῆς κτυπᾷ ὁ ἥλιος τὸ πρωί' || ἐν ἀναφ. πρὸς φυτὸ κ. ἰδ. σπαρτά, ξηραίνω, μαραινῶ, βλάπτω : κτυπήσε τὰ στάρια ὁ ἥλιος καὶ δέν προφάσαν νά μεστῶσιν' ἐν ἀναφ. πρὸς πρὸς, προσβάλλω δι' ἡλιάσεως : τὸν κτυπήσε ὁ ἥλιος κί ἐπαθε συμφορῆση' || ἐπὶ ἀνέμου ἢ κύματος ἐν ἀναφ. πρὸς τόπον, προσβάλλω, πλήττω : τὸ σπῆτι μου τὸ κτυπᾷ ὁ βοριάς - κί οἱ τέσσαρες ἀέρηδες, - τὸ κύμα τὸ κτυπῶνα κτυπᾷ τήν ἀρογαλιά ὡς ἐρρίζα στόν πευκῶνα' 14] ἀμτθ. προσκρούω πρὸς ἀντικείμενόν τι, ὑψίσταται πλῆγμα ἢ μῶλωπα, μωλωπιζομαι : ἐπιασε ἄπὸ τῆ σκάλα καὶ κτύπησα στό γόνατο' || φρ. κτυποῦν τὰ δόντια μου ἢ ὄνω σισῶν ἐπανεπιληθιμένας συγκρούεται μετ' ἡν κῆτω, σῆτον ἐκ φόβου, φύχους' 15] ὠθῶ, πιέζω διά κτυπήματος : κτυπῶ τὸ καρφί μετ' ὁ σφυρί, παρομοί, μιά κτυπᾷ στό καρφί καὶ μιά στό πέταλο [ἐπὶ ἐπιτιθεμένου κατ' ἄλλου διὸ περιτροφῆς λόγῳ, δι' ὑπαιγμῶν κττ.]' 16] δημ. ἀναταράσσω, ἀνακυκῶ : κτυπῶ τ' ἄβγδ' τὸ γάλα' 17] δημ. υτφ. προκαλῶ, κάμνω ἐντύπωσιν, - αὐτὸ κτυπάει ἄσχημα [ἀκούεται δυσάρητος], - ἐπὶ κτυπάει στό μάτια [ἀμέσως κινεῖ τήν προσοχὴν τινος, εἰ-νοὶ ἐπιδεικτικῶν], φρ. μου κτυπάει στό νεῦρα [μ' ἐνοχλεῖ, μου εἶναι δυσάρεστον, ἀνευπόφορον]' 18] μτθ. ἐν φρ. τὰ κτύπησε κάτω [παρητηθῆ πλήρης ἀγανοκῆσεως]' || φρ. θά κτυπᾷς τὸ κεφάλι σου στόν τοῖχο ἰδὰ μετανόησις πικρῶς]' || φρ. μου τὸ κτύπησε κατά πρόσωπο [μ' ἐμέμφθη ἀπρκαλύπτως ἀπεριφροσύνας]' || φρ. μου τὸ κτύπησε στή συζῆτησιν [μου ἔκανε ὑπαιγμῶν]' || φρ. μου κτύπησε ἕνα πεντακάσικο [μου ἐκλεψε]' || πορομ. πᾶρ' τὸν ἕνα καὶ χτύπα τὸν ἄλλο [εἶναι καὶ οἱ δύο ὄμοιοι, ἐξ ἴσου ἀξιομε-πῆτοι]' 19] δημ. ναυτ. κατευθύνωμαι διά τῆς ἀκολουθουμένης πλεύσεως πρὸς ὀρισμένον καὶ καταφανές τῆς στερεᾶς σημείον : γιά νά πᾶς στή Σύρα, ἄμα καθαντίζαρης τὸ γαῖδορύνισα, θά κτυπήσῃς στό φανάρι τοῦ Ταμίλου' 20] ρη-ματ. π. κτυπητής, κτύπημα, κτυπητός, κτυπητήρ. **κτυπῶδης**-ους-ες μτγν. ὁ θορυβώδης, παταγώδης : Παράφρ.Διον.Περ.384.25. **κτώ** ἀντι ὀκτά, τρόπος ὀμικτίας μετὰ προσποιήσεως : 'Αμφισ 30,12. **κτώμαι**-όμαι κ. μων. κ. νεώτ., ἰων. κτέομαι, μέλλ. κτήσομαι κ. παθ. κτηθήσομαι [ΠΔ 'Ιερ.39[32],43] κ. τετελ. κεκτήσομαι [Αἰσχ.Ἐπ.1017] κ. σπαν. ἐκτή-σομαι [Πλάτ.Λάχ.1921ε], ἀόρ. ἐκτισάνην κ. ἐπ. κτησάμην κ. παθ. ἐκτῆθην [Θουκλ.1,123], παρακ. κέκτημαι, κτ. εὐκτ. κεκτήμην [Πλάτ.Νόμ.73]C], κ. κεκτώμην [η. Εὐρ.], κ. ἐκτῆμαι, ὑπερσυντ. ἐκε-κτῆμην κ. ποι. κεκτήμην, λομβᾶν τι εἰς τήν κα-τοχὴν μου, πορίζομαι τι, προμηθεύομαι, ἀποκτῶ : 'Ιλ.1 400 κτήσομαι τέρπεσθαί τὰ γέρον κεκτήσαστο Πηλεῖς, 'Ηρ.8,106 ἀν' ἔργων ἀνοσιωτῶν τὸν βίον κτησόμενε, Αἰσχ.Εὐμ.289 κτήσεται δ' ἄνευ δορός αὐτὸν γε καὶ γῆν, Δημ.16 πολλὰς δοκεῖ τὸ φυλάγει τάγαθὰ τοῦ κτήσασθαι χαλεπώτε-

ρον είναι' κ. παθ. : Θουκ.1,123 αὐ γὰρ δίκαιον ἄ τῃ ἀσπρίᾳ ἐκτίθη τῇ περιουσίᾳ ἀπολασθαι, ΠΔ 'Ερ.39,43 καὶ κτηθήσονται ἐπὶ ἀγορῇ ἐν τῇ γῆ, Διον. Ἀκ.Ρωμ.10,27 τὴν μετὰ πολλῶν κτηθείσων ἡγεμονίαν πόων, Εὐστ.572 πενθηροὶς κατὰ γαικὸν κτηθέντας συνάλλαγμα, - Ικανότης κτηθείσα δι' ἐνδελεχῶν σπουδῶν. || ἐπὶ πηλων, κερδίζω ὡς βραβεῖον : Πινδ.Ν.9,52 ἀς ποθ' ἴπποι κτησάμεναι ἰφιάλας! || ὄμ. κερδίζω τὴν ἐνοσίαν τιος : Σοφ. Τρ.471 κοῦ μέμφει χρόνῳ γυναικὶ τῆδε κάπ' ἐμοῦ κτήσει χάριν, Ἰσοκρ.5,68 τὰν γ' εὐνοίαν κτήσει τὴν παρὰ τῶν Ἑλλήνων. 2) ἐπὶ ἀνθρώπων, τεκνοποιῶ, ἀποκτῶ τέκνα : Εὐρ.ΙΤ 696 σωθεῖς δὲ παῖδας ἐξ ἑμῆς δημοσπόρου κτησάμενος, αὐτ. ἀπ.494 παῖδας ἐς δόμουσιν κτᾶσθαι. 3) μτφ. ἐπὶ κακῶν καὶ δυστυχημάτων, ἐπισφῶρ κατ' ἔμουτο : Σοφ.ΑΥ968 ὧν γὰρ ἠρσθη τυχεὶ ἐκτίσασθ' αὐτῷ (θάνατον δυνεπ ἤθελεν) || ὑποπίπτω εἰς τί, ἐφεκλικῶς : αὐτ.ΑΥ777 τοιστᾶδε τὸι λόγοισιν ἀστεργῆ θεὰς ἐκτίσας' ὄργην, Θουκ.1,42 φανεράν ἔχθραν ἦλ καὶ οὐ μέλλουσαν πρὸς Κορινθίους κτᾶσθαι. 4) κωσθιῶ, πῶ τινα δυσμενῆ, ἐχθρόν : Σοφ.Φιλ1281 οὐ ποτ' εὐνοῦν τὴν ἑμὴν κτήση φρένα, Ξεν.Ἀν.5,5,17 φροβεροῦς ὄμως πολεμίου ἐκτίσμεθα διὰ τὴν ἀνάγκην εὐνοίαι λαμβάνειν τὰ ἐπιτήδεια. 5) ἐν παρακ., εὐπερσυντ. κ. τετελ. μέλλ. ἔχω ὑπὸ τὴν κατοχὴν μου, κατέχω, ἔχω, ἀντιθ. χρώμα : Ἰλ.1402 οὐδ' ὄσα φασὶν ἴλιον ἐκτίσθαι, Ἦρ.7,161 στρατὸν πλείστον ἐκτιμήναι, Αἰσχ.Ἀγ.1051 φωνῆν βάρβαρον κεκτιμένην, Ξεν.Ἀπομ.1,6,3 δ καὶ κτωμένους εὐφραίνειν καὶ κεκτιμένους. . . ἦδιον ποιεῖ ζῆν, Πλάτ.Πρωτ.3401ε τὴν ἀρετὴν ἐκτίσθαι, Πλάτ. γῆν πολλὰν κεκτιμένους, - κεκτιμένη ταχύτης ἢ ταχύτης ἢν ἔχει ἡδὴ σώμα τι κοθ' ὠριμένην σιγήνῃ, - κέκτιμαι τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενα προσδοκῶ || σπον. κτ. ἀόρ. : Ἦρ.1,153 ἀγοράς κτᾶσάμενοι ὧνῆ τε καὶ πρῆσει χρέωνται, Εὐρ.Ἦρ.274 οὐ γὰρ ποτ' ἄν σέ δεσπότην ἐκτίσαστο. || ὁ κεκτιμένος ὡς οὐσ. ὁ κάτοχος, κύριος, δεσπότης, ἰδίως δεοῦλων : Σοφ.Φιλ.77β μηδ' ὄπως ἐμοὶ τε καὶ τῷ πρόθεθ' ἐμοῦ κεκτιμένω, Ἀριστφ Πλ.4 δόξῃ δὲ μὲ ὄραν ταῦτα τῷ κεκτιμένω || ἐπὶ τοῦ συζύγου γυναικός : Εὐρ. ΙΑ 715 κείνω μέλθει ταῦτα τῷ κεκτιμένω || κ. ἢ κεκτιμένη ὡς οὐσ. ἡ κυρία : Ἀριστφ. ἔκκλ.1126 φράσατέ μοι τὸν δεσπότην, τὸν ἄνδρ' . . τῆς ἑμῆς κεκτιμένης. || μτφ. ἐπὶ κοκῶν : Αἰσχ. Ἐπτ.1017 ἄγος δὲ καὶ θανάτων κεκτισάται θεῶν πατρῶων, Πλάτ.Νόμ.870C τῷ κεκτιμένω τὸν φθόνον. 6) ρηματ. π. κτητέος, κτητός (ἐξ οὗ τὰ σύνθ. ἀκτητος, ἀξιοκτήτος, ἐπικτήτος), κτήσις, κτήσιος, κτήσιμα, κτήτωρ, κτητορικὸς, κτητικὸς.

κυάθειον (τὸ) μτγν. κ. κυάθειον βλλ. : Νίκ.Θηρ. 51 ἐν δὲ δῶω κυάθεια παλαιαταγέως οἰνοιο.

κυαθιατῶς-α-ον μτγν. κ. μων. ὁ περιεχόμενος εἰς κύθον, ποτήριον : Θεμιστ.Φυσ.135,26 κυαθιατῶν ὕδωρ, Φιλόν. Ἰω. Ὑπομν.ΖΓ 92,22.

κυάθειζ (κύαθος) πῶω τῷ κυάθῳ, μετὸ ποτήρι, συμπλήρωσ. : Ἀντιφῶν.115 ὅκω ἐπὶ ἔξεστι κυαθίζειν' πρβλ. κωθωνίζω, κρατηρίζω. 2) ἐγχεῶ τιπὶ οἴνω, δίδω νὰ πιῇ, κερνώ : Δίφιλ.107 ὡσπερ κυαθίζουσ' ἐνίοθ' ἡμῖν ἢ τύχῃ ἐν ἀγαθῶν ἐπιχέασσα, τρὶ' ἐπανατρεῖ κακὰ. 3) μτγν. ἐπὶ τῶν μηχανῶν τοῦ Ἀρχιμήδους ὑφ' οὐρανῶν τὰ ρωμαϊκὰ πλοῖα ἐκ τοῦ ὕδατος, ἀντλῶ, ἀνασφῶν ἐκ τῆς θάλασσης, ἀναρπάξω ὡς διὰ κυάθου, ἀνυψῶ : Πολυδ.8,8,9 ταῖς μὲν ναυσὶν αὐτοῦ κυαθίζειν ἐκ θαλάττης Ἀρχιμήδῃ, Πλούτ.Μάκροκλλ.17 τὰς μὲν ναῦς ἡμῶν κυαθίζω πρὸς τὴν θάλασσα.

κυαθιοειδῆ (τὰ) νεῶτ. βοταν. οἰκονέμια φυτῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν δικτυληθῶν.

κυάθειον (τὸ) κ. νεῶτ. κ. κυάθειον, ὑποκορ. τοῦ κύαθος, μικρὸν ἔκφυμα, τὸ ποτήριον, φλιτζανάκι : Φερειρ.107 εἰρηκὲ καὶ κυάθειον δι' ἀργύρου, ᾧ τὸ μύρον ἐγχεόμεν. 2) νεῶτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν πτεριδιῶν.

κυάθειζ ἴδος (ἢ) τὸ κυάθειον βλλ. : Ἀθῆν.ΙΙ,480B «κοτυλῶδες ἄγριον» : Σωφρ.3 ὑποκατάρκτα δ' ἐν κυαθίδι τρικτύς ἀλεξιφάρμακων.

κυάθεισκος (ὁ) μτγν. κ. νεῶτ. τὸ κοῖλον μέρος τοῦ καθετήρος : Ἠλιοδ.Χειρ.π. Ὀρειδ.46,11,16 κυαθισκος τῆς πηλωτρίδος, Γαλ.19,122,14 τῷ κυαθισκῷ τῆς ὀφθαλμικῆς μῆλης. 2) χειρουργικὸν ἐργαλεῖον πρὸς ἐξελκυσμὸν βελῶν καὶ γεν. βλημάτων ἐν τοῖς τραυμασὶν ἐμπεπορμένων : Διοσκ. Καρ.ἀπ.191. 3) νεῶτ. κυάθειον, φλιτζανάκι.

κυαθοκρινίδα (οἱ) νεῶτ. οἰκογ. ἐκλειφάντων ζῶων τοῦ ὄθρ. τῶν ψιστουλάτων πελατοζῶων.

κυάθος (ὁ) κ. μων. κ. νεῶτ. κύπελλον δι' οὗ ἦν τλοῦν οἶνον ἐκ τοῦ κρατήρος καὶ ἔχουον εἰς τὰς φιάλας, τὰ ποτήρια : Φωτ.182,4 κύαθος, οὐτήλη τήριον : Ἄνακρ.63,5, Πλάτ.Κωμ.176 τῷ στόματι τὸν κύαθον ὡδ' εἰληπότης, Ξεν.ΚΠ.1,3,9 ὄρυσαντες ἀπ' αὐτῆς τῷ κυάθῳ εἰς τὴν ἀριστερῶν χεῖρα ἐγχεάμενοι καταρροφούσι,Θεμιστ.Λόγ.21,2601) τὸν κύαθον ποιεῖν ἀφορᾶ. 2) μων. κ. νεῶτ. μικρὸν σκεῦος, δοχεῖον ἐν χρ. διὰ τὸ θερμὰ ποτᾶ, οἶον τείον, καφέν κτλ., κύπελλον, κούπο, φλιτζάνι, τσάσκα. 3) π. Ἄτι. μέτρον χωρητικότητος ὕγρου χωροῦν δύο κόγχας ἢ 4 μύστρον, ἰσοδυναμοῦν πρὸς 0,0456 τῆς λίτρας : Φωτ.182,4 κέτρον ὕγρον ὀγκιῶν δύοσ : Γαλ.19,753. 4) χαλκὴν σκύα πρὸς ἀσπίμαξιν, βεντούσα : Ἀριστφ.Λυσ. 444 κύαθον αἰτήσεις τάχα 180 γυρεφῆ ἀπὸ τὸ πολὺ ζῦλο βεντούσσει, αὐτ.Εἰρ.542 ταῦτα δαιμονίως ὑπωπιασμέναι ἀπαξάσασαι καὶ κωθούσ προσκεῖμαι, Ἀριστφ.Πρ.890b,7. 5) συνήθ. κτ. πληθ. κοιλότης : Φιλᾶστρ.Γυμν.48 κυάθου κλειδῶν ἀνεστηκότες ἰκοιλότητες περὶ τῶν κλειδῶν τοῦ ὄμου! 6) νεῶτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν κυαθιοειδῶν.

κυάθοτης-προς (ἢ) μτγν. σκωπτ. λ. ἐμπαίζουσο τὴν τοῦ Πλάτωνος θεωρίαν τῶν ἰδεῶν, ἢ ἰδιότητα καὶ ἢ ἐνώτα τοῦ κυάθου : Διογ.Λ 6,53 ἐνώ., . . τράπεζαν μὲν καὶ κύαθον ὄρω, τραπεζότης δὲ καὶ κυαθότητα οὐδ' ἀμῶς' πρβλ. τραπεζότης.

κυαθοφόρος (ὁ) νεῶτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν μυκητιδῶν.

κυαθοφυλλων (τὸ) νεῶτ. παλαιοζ. γένος ἐκλειφάντων ζῶων τῆς οἰκογ. τῶν κοραλλιοειδῶν.

κυάθωδης-ουs-ες μτγν. ὁ ὄμοιος πρὸς κύαθον : Ἐροτοσθ.π. Ἀθῆν.ΙΙ,482Α ὡς κυαθῶδες ἀγγεῖον τὸ κυβηθον παρσδιῶσαι' πρβλ. Φιλᾶστρ. Γυμν.29 κυαθῶδεις κλειδες.

κυάινω Ἦσ. «κυαῖνον» ἔγκυος ὄν.

κυαιστωρ-ορος (λατ.) μτγν. δικαστικὸς ζητητής, ἐξεταστής ἀνακριτής : Ἰω.Λυδ.Ρωμ.2,30 «βιωτικῶν ἐγκλημάτων ἐρευνητής».

κυαιστωρικόριον (οἱ) μτγν. Ἰω.Λυδ.Ρωμ.1,25 «κρινῶν ὑψηρότητα».

κυαιστωρικόριον (τὸ) (λατ.) μων. τὸ κτίριον, ἐν ᾧ ἐδρεφεῖ ὁ κυαιστωρ βλλ., τὸ ταμίειον, τὸ θησαυροφυλάκιον : ΨΚωδ.256,9 κυαιστωρικόριον παλάτι.

κυαιστωρικός (ὁ) (λατ.) μτγν. κτήσις, πορισμός : Ἰω.Λυδ.Ρωμ.1,25.

κυαιστωρ-ορος (ὁ) (λατ.) μτγν. κ. μων. π. Ρωμ. ὁ ταμίης : Ἰω.Λυδ.Ρωμ.1,26 κυαιστωρὸς παρρικίδιου. 2) π. Βυζαντ. ἐπὶ οἰκονομικῶν ζητημάτων, ὁ δικαστικὸς ἄρχων, ὁ ταμίης τῶν βασιλικῶν θησαυρῶν, ὁ θησαυροφύλαξ.

κυάμειος-ον μτγν. ἡμιπολύτιμος τις λίθος οὗ τὸ σχῆμα παρεμφερὲς κυάμῳ : Πλιν.ΦΙ 37,11 κυάμειος λίθος.

κουαμελίδη (ή) νεώτ. χημ. λευκή άμορφος κόκκινος παρέχουσα κατά την θέρμανσιν μονομοριακόν κυανικόν όξύ.

κυάμευτις (τό) [κυαμεύω] λεξ. ό κύαμοις φηφίζων, φηφοφορών' Ήρω. Στεφ. έν λ.

κυάμευτός-ή-όν [κυαμεύω] επί άρχόντων, ό έκλεγόμενος διά κύαμων, διά φήφου: Ξεν. Άπομν. 1,2,9 λέγων ώς μώρων ειη τούς μέν της πόλεως άρχοντας άπό κύαμου καθίστανται, κυβερνήτη δέ μηδένα έθέλειν χρήσθαι κυαμευτώ' || επί φηφοφορίας, ό γινόμενος διά κύαμων: Πλούτ.'Ηθ. 12F κυαμευτά γάρ ήσαν έμπροσθεν αι φηφοφορία δι' ώνπερ έπιτίθεισαν τάς άρχάς.

κυάμευω (κύαμοσ) κύαμω αίρούμαι, έκλέγω τινά διά κυαμευτή βλ.λ. φηφοφορίας' Σουίδ. «κύαμω φηφοφορήσαι, ώ έρχράτω οι βουλευται»: Έπιγρ. τούς άρχοντας κυαμεύειν, 'Αριστλ.'Αθ.8,1 έκ τούτων κυαμεύειν, αυτ.22,5 εκάμευον τούς έννεά άρχοντας κατά φήφας' || κ. παθ. έκλεγομαι διά κύαμων, διά φηφοφορίας' Ησ. «κληροϋμαι»: 'Ορκος 'Ηλιαστίν π.Δημ.747 και δσαι μετά των έννεά άρχόντων κυαμεύονται ταύτη τη ήμέρα' 2) ρηματ. π. κυαμευτός, κυαμευτής.

κυάμιστος-α-ον μγν. ό έχων μέγεθος κύαμου: Λουκ. Έρμύτ.40 ές ταύτην έμβάλλονται κληρο μικροί, όσον διη κυαμιστοί τό μέγεθος, Γαλ.14,46,8 Λιβάνου χόνδρον κυαμιστον.

κυαμιστός (τό) μγν. ά. κύαμιστος βλ.λ.: Πλιν.Φι 37,188. **κυαμισασις-εως** (ή) νεώτ. ιατρ. νοσασρά συνδρομή, έκδηλουμένη υπό αίφνιδίας άναμιασις μετά σύροχοληνοουρίας, άποδιδομένη δέ υπό του λαού εις την βρωσιν κύαμων ώμών ή μόλις έσχαροφήτων.

κυαμιδίαι (αι) νεώτ. ζωολ. οίκογένεια μολακοστράκων άμφιπόδων.

κυαμιδες-ων (αι) γλωσσ. πιθ. είδος φάβας έκ κύαμων.

κυάμιζω [κύαμοσ] επί κορασιδων, είμαι έν ώρω γάμοι, γίνομαι ένήλιξ: 'Αριστφ.άπ.582 κυαμιζειν τάς άκμαζούσας, άλλαί δέ κυαμιζουσιν αυτών (σχόλ. «πρός άνδρας είσιν έκπετήσιοι»).

κυάμινος-η-ον κ.μον. ό έκ κύαμων παρεσκευασμένος, ό καμωμένος άπό κοκκιιά: 'Ηνίοχ.4,7 έντος κυάμινον, Γαλ.10,177 κυάμινον άλευρον' || επί άχύρων, ό έκ κύαμων προερχόμενος, τά κοκκιόχυρα: Γεωπ.2,23,9 κυαμινοίς άχύροις.

κυάμιον (τό) μν. ύποκορ. του κύαμος, μικρός κύαμος: Εύστ.948,30.

κυαμιστός-ή-όν (τό) έσφ.φρ. του κυαμευτός βλ.λ.: Πλούτ.'Ηθ.597Α Καθίριχος ό κυαμιστάς άρχων.

κυάμιτις-ιδος (ή) μγν. ή έν 'Αθηναις άγορά των κύαμων: Πλούτ.'Ηθ.837C επί την κυαμιτιν πορευόμενοις, κατά την Ιεράν όδον την έν 'Ελευσίνα.

κυάμβολος-ον (βάλλω) ό διά κυαμευτής φηφοφορίας αίρεθείς, έκλεχθείς: Σοφ.άπ.288 κυάμβολος δικαστής.

κυαμοβόλος-ον (βάλλω) λεξ. ό ρίπτων κύαμον έν τη φηφοδόχω κόλλη κατά την φηφοφορίαν.

κυαμόδους-οντος (τό) νεώτ. παλαιοζ. γένος εκλειφάντων έρπετων της οικог. των πλακοδοντιων.

κυαμοσιζήτις-ους-ές νεώτ. ό έχων άχημα όμοιον προς κύαμον' || ζωολ. κτ. πληθ. ώς ούσ. επί των όστράκων, τά έχοντα έξωτερικήν μορφήν παρεμφερή προς κύαμον.

κύαμοσ (τό) [πιθ. συγγ. του κύανος] κ. μον. κ. νεώτ. ό καρπός του φυτού κύαμου, κοκκιιά, π. 'Ομ. μ. κτ. όνομαστ. πληθ. κύαμοι, ότινες ήσαν μεγαλύτεροι των συνήθων και έχρησιμοποιοούντο προς τροφήν χοίρων ή ίππων: Πλ.Ν.589 κύαμοι μελανώχροες ή έρεβινθοι, Πλάτ.Πολ.372C τραγήματά που παραθήσομεν αυτούς των τε σύκων και έρεβινθων και κύαμων, Διοσκ.2,105, Πρόδρ.2,357 ή μάς δέ προτιθέασιν κύαμος βεδρεγμένους ίβρε-

χτοκούκκια' || [ιυθαγόριοις ρήτρα κύαμων άπέχεσθαι = μη ποιειν χρήσιν κύαμων, έμφάνωθ μέν ώς τροφή. πιθανώς δέ καθ' ύπαινημόν υποδηλουμένου μη έν τη κατά δήμον πολιτική άναμειγνύεσθαι [πρβλ. κυαμεύω, κυαμευτός] Σουίδ. «τών δέ κύαμων άπέχεσθαι, διά τό πνευματώδες όντας μάιστα μετέχειν του ψυχικού, και άλλως κοσμιωτέρας άπεργάζεσθαι μη παραληφθέντος τάς γαστέρας' και διά τούτο και τάς καθ' ύνουσ φαντασίας λείψαι και άταράχους άποτελείν»: 'Αριστφ. άπ.195, Πλούτ.12E κύαμων άπέχεσθαι, ότι ου δεί πολιτεύεσθαι' 2) τό φυτόν κύαμος ό κοινός βλ. κατωτ.: Θεόφρ.ΦΑιτ.4,14,2' || νεώτ. βοταν.

κύαμος ό κοινός φυτόν έτήσιον της οικογεν. των έλλοδοκάρπων, ή κοκκιιά. 3) κ. αιγύπτιοσ ό ψευδοκύαμος βλ.λ.: 'Ππ.665,50 Αιγύπτιον κύαμον, Θεόφρ.Φι 4,8,7, Διόδ.Σ.1,10 τον Αιγύπτιον κύαμον, Διοσκ.2,106' 4) ή φήφος δι'ής έν 'Αθηναις μετά την έγκαθίδρυσιν του δημοκρατικού πολιτεύματος έξέλεγοντο οι άρχοντες: 'Ηρ. 4,109 ό τώ κύαμω λαχών 'Αθηναίων πολεμαρχείν, 'Αριστφ.'Ορν.1022 έπίσκοπος ήκω δαύρο τώ κύαμω λαχών, Ξεν. Άπομν.1,2,9 τούς της πόλεως άρχοντας άπό κύαμου καθίστασθαι, 'Αριστλ.'Αθ.24,3 άλλαί δέ νέες αι τούς φόρους άγορσαι τούς άπό του κύαμου διαγίλους άνδρας, Λουκ.ΒΠρ.6 κύαμοισι τάς άρχάς αίρεέσθαι' 5) κτ. πληθ. οι όρχοι: 'Εμν. έν Γελλ.4,11' 6) μικρόν τι μέτρον έχον τό μέγεθος κύαμου: Γαλ.2,251Α.

7) τό πρώτον γάλα τό σχηματιζόμενον διμα τη ήθη του κορροσίου έν τώ στήθει αυτού και τάς ρώγας των μαστών ποιούν σκληράς' Πολυδ.2,163 'κύαμον, την πρώτην του γάλακτος ύπό τό φώς πηξιν, τον μελανόμενον περι θηλήν κύλονσ' || ό σκληρυνόμενος μαστός του άρπι ήδώντος κορασίου, ή θηλή, ρώγα' Εύστ.749,21 τό άκρον του μαστού, ου φασίν ή πρώτη έν τώ ήβασκειν αύξησις, κύαμος λέγεται': πρβλ. κομιζώ' 8) νεώτ. βοταν. κύαμοι του άγίου 'Ιγνατίου δηλητηριώδη απέρματα του φυτού ψευδοστρυχνος ό 'Ιγνάτιος' || όμ. κύαμος της τόνγας τό άρωματικόν σπέρμα του φυτού διπτέρυξ ή ευδομοσ' 9) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακοστράκων της οικογεν. των λαμιδοπεδιδων.

κυάμοτροψέ άγορσίό ό τρώγων κύαμους ή ό έκ κύαμων άπόζών' έν χρ.μτφ.σκωπτ. 'Ησ. «κυαμοτροψέ' ώς των φηφίζόντων άργύριον λαμβανόντων και χειροτονούντων τούς διδοντας τό πλέον» || Σουίδ. «ό δικαστής τρεφόμενος ύπό των κύαμων' πρό γάρ της εύρέσεως των φήφων κύαμοίς έχρώντο έν ταίς χειροτονιαίς των άρχόντων και τοίς εκκλησιασταις»: 'Αριστφ.'Ππ.41 νών γάρ έστι δεσποτής άγροικοις όργήν, κυαμοτροψέ, άκράχολος

κυάμοφάγια (ή) [φαγείν] μγν. τό τρώγειν κύαμους, τό τρέφεσθαι διά κύαμων, μέ κοκκιιά: Λουκ.'Αλ.'Ιστ.2,24 άσιτος πόρρω εκάθεζετο μυστατόνιμος της κυαμοφαγιαν.

κυάμων-ωνος (τό) τόπος, άγρός, έν ώ φύονται κύαμοι: Θεόφρ.Φι 4,8,8 Στραβ.17,1,15 οι κυαμώνες ήδεσαν όφιν παρέχουσαι.

κυάμωνίτης (τό) πόν. ό καλλιέργων, ό παράγων κύαμοσ, κοκκιιά.

κυάναγις-ιδος (ή) επίθ. της Παλλάδος, ή φέρουσα κυανόχρουν, φοδεραν αιγίδα, άσπίδα: Πινδ.Ο 13,70 κυάναγις . . παρθένος.

κυανακλίνας (αι) νεώτ. χημ. άμυνοπαράγωγα όμολόγων της πυριδίνης.

κυαναμιδική μέθοδος (ή) νεώτ. χημ. ή συνθετική παρασκευή λιπασμάτων δια δεομεύσεως του άζώτου υπό μορφήν άσβεστοκυαναμιδίου.

κυαναμίδιον (τό) νεώτ. χημ. κ. κυαναμιδη όργανική ένωση παρασκευάζομένη βιομηχανικώς

έκ του παραγώγου αυτής άσβεστικοκυαναμίδιου ή επιδώρας πυκνού διαλύματος θετικού άργιλλίου.
κυανάμπυξ-ύκος (ό, ή) ο έχων κυανόχρουν άμυγδαλό, ο μετά κυανού, βαθύχρου διαδύηματος· Πίνδ. άπ.29,3 κυανάμπυκα Θήβαν, Θεόκρ.17,67 **δσον** περ Δάλον έτίμησεν κυανάμπυκα Φοΐθος Άπολλάων, Νόνν.Δ.6,14 κυανάμπυξ μίτρα.
κυάνανθης-ούς ές επί της βαλόσσης, ο έχων χρώμα κυανού, ο γαλάζιος· Βακχ.12,124 κυανανθέι .. πόντω.
κυανανθρήνιον [τό] νεώτ. χημ. πολύτιμον βαθυκόκκινον χρώμα αναγωγής, παράγωγον της Βενζανθρόνης.
κυανανθρώπος-ον μιν. επί χρώρα, ή έχουσα κυανούς, μελαύτους ανθρώπους· Τζέτζ. έν Gram. Λη.γρ.οκ. 3,303 κυανανθρώπος Άραδίη.
κυάναντιξ-υγος (ό, ή) μτην. ο έχων κυανούν θόλον· Σύνεσ. Ύμν.9,45 κυανάντιγος ούρανοϋ.
κυάναυαγής-ιδος [ή] άνώμ. θηλ. του κυαναυαγής βλλ.· Όρφ. Ύμν.22,1 **ω** κατέχων πόντου ρίζας (Νηρεϋ), κυαναυαγίην έδρην.
κυαναυγής-ούς-ές ο έχων κυονήν, σκοτεινήν λάμψην, μελανόσιελπος, μέλας· Εϋρ. Άлк.26ί νεκίον ές αυλάν ύπ' όφρουσι κυαναυαγεί βλεπών πτερωτός Άιδας, Μάρκελλ.Σιδ.45,98 κυαναυαγέας άνθρακας, Άλκίφρ.3,1 τας βολας των όφθαλμών έστί κυαναυαγής· || επί θαλάσσης ή ποταμού κ. γεν. ύδατινης εκτάσεως· Διον.Περ.169 κυαναυγής Άμφοριτη, Όρφ.Λιθ.209 ηγηάων κυαναυαγέων έν διυησιν· || το οϋδ. ως οϋς.· Λουκ. Οικ.11 το ύπό τώ ήλιω κυαναυαγές, ει σκιασθεή, χλοουγές έστιν· || μτρ. κωμ. επί των διθυράμβων· Άριστφ.Όρν.1389 των διθυράμβων γάρ τά λαμπρά γίνεταί άέρια και .. κυαναυαγέα.
κυάναυλαξ-άκος (ό, ή) ποι. επί χρώρα, ο έχων κυανός, σκοτεινάς αυλάκας, ο έχων μέλαν έδαφος· Χρυσ.π.η.Ήλιοδ.Αιβ.2,26 σοί γάρ ένώ κυαναυάλακ Αλυγότοιο οίλας πέδον όδωσ.
κυανέα [ή] νεώτ. ζωολ. γένος μεδουσών της οίκογεν. των κνιδιδών.
Κυάνακαι-ών[ια], γεν. κ. -έων, θηλ. κτ. πληθ. του κυνέος ως κύρ. δν., ά. Συμπληρωδες· Ηρ.4,85 ένθεϋταν έοδός ές νέα έπλεω επί τας Κυανέας καλεμμένες, Δημ.429, Στράβ.7,6,1 αι δε Κυάναει προς τώ στόματι του Πόντου εισί δύο νησιδια.
κυανέαιριος-ον [το υ χάριν του μέτρου] μιν. ο έχων κυονήν ήθειραν, μέλαιναν κόμην, ο μαυρομάλλης· Τζέτζ Όμ.268.
κυανέλλη [ή] νεώτ. βοταν. γένος φυτών της οίκογεν. των λειριοειδών.
κυάναμβολος-ον ο έχων κυανοϋν έμβολον, κυανόχρωμον πρόβαν, ά. κυανόφωρος· Εϋρ. Ήλ.436, Άριστφ.Βάτρ.1318 **πρώραις** κυανεμβόλοις [σχόλ. και τους έμβόλους έχουσαι κυανώ βεθαμμένους], οϋτ. Ήπν.554 και **κυανέμβολοι** θοαι μισθαφόροι τριήρεις.
κυάναος-α-ον παί., συνηρ. κυανούς-ή-οϋν βλλ.
Κυανεοφίων-ώνος [ό] Έπιγρ. κ. Κυανοφίων βλλ.
κυανίξω μτην., μιν. κ. νεώτ. φαινόμενι κυανοϋς, μαυρογάλαζος, άποκλίνω προς τό κυανοϋν χρώμα· Διοσκ.11 άνθη ή πορφυρά ή κυανίζοντα, Γρηγ.Νύσσ.1,135ς τό κυανίζον του Ίου, Ίω.Χρυσ.9,621 κρίνα άλλήλωις προσεκκλίκτοα και κυανίζοντα· προβλ. κυανώ. 2) μτην. πάσχω κυανώσιν, άλλαγήν του χρώματος προς τό κυανοϋν· Ίω. Χρυσ.6,655C αι τούς όφθαλμούς νασοϋντες, .. [ματίων βράκι κυανίζοντων κατέχοντες] || είδ. επί φλεβών πασχουσών κηροσκήλην· Γαλ.13,460.
κυανικάς-ή-όν νεώτ. χημ. ο άνήνω ή άναφερόμενος εις τό κυανόν· **κυανικόν** όξύ ίόργωνικόν όξύ πορρασκευαζόμενον διδ θερμάνοειος του κηουορικού όξέος έν ρεύματι διοξειδίου του άν-

θρακος και συμπηκνώσεως των σχηματιζομένων άτμών έντός φηκτικού μίγματος). - **κυανικά** άλατα [τα άλατα του κυανικού όξέος, οίον κυανικόν άμμώνιον, κάλιον].
κυανίνη [ή] νεώτ. χημ. ή χρωστική οϋσία του κυανού των ρόβων και άλλων άνθρών.
κυάνιον [τό] νεώτ. χημ. άχρουν όβριον έξαιρετικώς διληγητριώδες, παρασκευαζόμενον έκ της ένώσεως άνθρακος και άζώτου.
κυανιοϋς-ούς (ή) νεώτ. χημ. επί των ολότων και των έστέρων του υδροκυανικού όξέος, ο περιέχων κυάνιον· **κυανιοϋχον** βρωμοβενζϋλίον, - κ- διφαινυλαστιδίνη.
κυανοφθροϊον [τό] νεώτ. χημ. ίσχυρότατον όξύ, γνωστόν ως διόλυμα ή υπό μορφήν έστέρων.
κυανίτης [ό] νεώτ. όρυκτολ. πυριτικόν άλας του άργιλλίου, ά. διασθενής.
κυάντιξ-ιδος [ή] ή έχουσα χρώμα σκοτεινόν άποκλίνον προς κυανούν, μαυρογάλαζος· Ίβηθ. Όφ.1 αι **όφιας** αι **διεφαρμένα** αυτόματα κυανίτιδες γίνονται [επί γλαυκώματος].
κυανιώσεως-ιξ [ή] νεώτ. είδ. επί μετάλλων, μέθοδος έξαγωγής του χρυσού και άργύρου έκ μεταλλευμάτων διά χρησιμοποίησης κυανιοϋχων άλάτων κ. ίδίως νατρίου.
κυανο- κ. νεώτ. πρώτον συνθετικόν πολλών λέξεων, σημαίνον, ότι τό ύπό του δευτέρου συνθετικού δηλούμενον είναι κυανού χρώματος ή συνδυάζεται προς τό κυανούν, οίον κυανοβλέφαρος, κυανοβόστρυχος, κυανοφράσιος, κυανόλευκος.
κυανοβόαφης-ούς-ές [βόαπω] μτην. ο βεβαμμένος διά κυανού χρώματος· ΨΧρυσ.11,910E1 **τόν κυανοβαφή** βάλανον.
κυάνοθενθής-ούς-ές π. κωμ. συνήθ. επί της θαλάσσης, επί του ποτηρίου, ο έχων βάθη κυανά, βαθύχρουα, μέλινα, μαυρογάλαζα [τό ά χάριν του μέτρου]· Άριστφ.άπ.165 περιέφερε δ' έν κύκλω λεπαστήν ήμίν ταχϋ προσφώνων παΐς ένέχει τε σφάδρα κυανοβενθή [Άθην.11,485B **ε**τό βάθος παριστήσιν ο κωμικός του ποτηρίου].
κυάνοβλεφάρος-ον μτην. ο έχων μελαινός βλεφαρίδος, μούρα ματόκλαδα· Ρωφιν.Έπιγρ. ΑΠ5,60 τή κυανοβλεφάρω. Φιλίπηρ.
κυάνοβόστρυχος-ον μτην. ο έχων μέλιανος βοστρύχους, μελανολόκομος, μαυρομάλλης· Μεθόδ.Σμπν.291,12.
κυανόγυνα [τό] νεώτ. βοταν. φυτά έχοντα τά θήλεα γεννητικά όργανα κυανά.
κυανοδάφνη [ή] νεώτ. βοταν. γένος φυτών της οίκογεν. των **δαφνοειδών**.
κυανοδερμια [ή] νεώτ. ίατρ. ή κυάνωσις βλλ.
κυάνοειδής-ούς-ές ο έχων χρώμα βοθϋ κυανού, ο μεταξύ κυανού και μέλιανος, ο γαλαζόμαυρος· Εϋρ.Ελ.179 **κυανοειδές άμφ** ύδωρ, Άριστ.ΖΓ 779η,33, Πλούτ.Ήθ 934C: στολή κυανοειδής, Δίαν Κ51,2 σμρείον **κυανοειδές**.
κυανόζην [ή] νεώτ. χημ. συνθετικόν χρώμα βάπτον τό έριον και τήν μέτοξον έν λουτρώ όξεικού όξέος.
κυανόθαμος [ό] νεώτ. βοταν. γένος φυτών της οίκογεν. των **διομητιδών**, καλλιεργούμενον ως κοσμητικόν.
κυανοθεραπεία [ή] νεώτ. ίατρ. ή έπίδρασις του κυανού χρώματος και ή χρησιμοποίησης αυτού ως θεραπευτικού μέσου.
κυάνοθριξ-τριχος (ό, ή) ο έχων μελανόχρου κόμην, ο μαυρομάλλης· Όρφ.Αργ.1194 || επί ζώων, ο έχων μελαινός τριχας Άντιφ.ΑΠ 6,250 **ές** κυανότριχα **καίτην**, Χρυσ.Σιδ.π.Φλέγ.Όσαιμ.10,37 **βοός** **κυανότριχος** αίμα.
κυανόκαρπα [τά] νεώτ. βοταν. τά φυτά τά φέροντα κυανοϋς κορπούς.

κυανόκερα [τά] νεώτ. ζωολ. ζῶα ἔχοντα τὰ κέρατα ἢ τὰς κεραιὰς τῶν κυανῶν κεχρωματισμένα.
κυανοκευθής -οὐς-ές δ.γρ. τοῦ κυανοκευθῆ βλ.λ.
κυανοκέφαλα [τά] νεώτ. ζωολ. πτηνά ἢ ἔντομα ἔχοντα κεφαλὴν κυανήν.

κυανοκρήδεμνος-ον μ.γν. ἐπιθ. τῆς Θέτιδος, ἢ ἔχουσα βαθῆως κυανοῦν κρήδεμον, καλύπτραν, γολαζόσυμη μπόλια : Κόνιτ.4,381 Θέτις κυανοκρήδεμνος.

κυανόλευκος-ον νεώτ. ὁ ἔχων χρῶμα κυανοῦν ἄμα καὶ λευκὸν ἢ μετοξὺ κυανοῦ καὶ λευκοῦ, γαλανόλευκος. 2) εἶδ. τὸ θηλ. ἡ κυανόλευκος ὡς οὐσ. ἡ ἑλληνικὴ σημασία λόγῳ τῶν χρωμάτων αὐτῆς. γαλανόλευκη.

κυανόλη [ή] νεώτ. χημ. ὀξείην χρωστικὴν, ἔχουσα λιαν ἀνθεκτικὸν χρῶμα διὰ τὸ ἔριον κ. τὴν μεταξαν.

κυανόκιον ὀξύ [τό] νεώτ. χημ. ἄχρως κρύσταλλοι, διαρρέοντες εἰς τὸν ἀέρα.

κυανοπάθεια [ή] νεώτ. Ιατρ. κ. κυανοδερμία ἡ κιάνασις βλ.λ.

κυάνοπεζα [ή] ἐπ. ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἢ ἔχουσα κυανοῦν, μέλανος ἢ χαλυβδίνου πόδας : Ἰλ.Λ 629 ἐπιπροίηλε τράπεζαν καλὴν κυάνοπεζαν εὐξοον ἰεῦστ.867,27 ἐτὴν ἀπὸ κιάνου ἔχουσαν αὐτὸς πόδας, τὸ π' ἄχριν οὐ μέτρου.

κυάνοπλοκος-ον ἐπιθ. τῆς Δήμητρος πενθοῦσης ἐπὶ τῇ ὀρπογῇ τῆς θυγατρὸς τῆς, ἢ ἔχουσα κυανοῦν, μέλανα πέπλα, μελανέπια : Ὑμν.Δήμ. 319 || κ. ἐπιθ. τῆς Ἥρατος : Ἡσιόδ.Θ 406 Ἀητὰ κυανόπεπλα ἔνελαιτο [τὸ π' ἄχριν τοῦ μέτρου].

κυάνοπλοκάμος-ον ἐπιθ. τῶν Νυμφῶν, ὁ ἔχων κυανοῦς, μέλανας πλοκάμους, μαῦρα μαλλιά : Βακχ.5,33, Κόνιτ.5,345 κυανοπλοκάμοις Ἀλφειν.

κυάνοπλοκος-ον ποι. ἐπιθ. τῆς Θέτιδος, ἢ κυανοπλοκάμος βλ.λ., ἢ μαυρομαλλοῦσα : Πινδ. Παϊάν.6,83 κυανόπλοκος Θέτις ἰδ.γρ. κυανόκομοι.

κυανόποδα [τά] νεώτ. ζωολ. ἔντομα κυανοῦς πόδας ἔχοντα.

κυάνοπρῶριος-ον ποι. κ. κυανόπρῳρος βλ.λ., θηλ. κ. κυανοπρῶειρα [Σίμων.241 | : Ὀδ.Γ 299 τὰς πέντε νέας κυανοπρῶριους Αἰγύπτῳ ἐπέλασσε φέρων ἀνεμὸς τε καὶ ὕδωρ.

κυάνοπρῳρος-ον [πρῳρα] ποι. κ. κυανοπρῳρειος, θηλ. κ. κυανόπρῳρᾶ [Βακχ.16,1], ἐπὶ πλοίων, ὁ ἔχων πρῳρον κυανοῦ, μέλανος χρώματος, ὁ μελανόπρῳρος : Ἰλ.Ο 693 Ἔκτωρ ἴθουσε νεὸς κυανοπρῳρο ἀντίος ἀΐξας. Ὀδ.Γ 482 κὰδ δ' ἔβαλε προπῳροῖθε νεὸς κυανοπρῳροιο.

κυάνοπτερος-ον κ. νεώτ. ἐπὶ πτηνῶν, ὁ ἔχων κυανὸν, μέλανα πτερά, ὁ μελανόπτερος, οἷον ὁ κόραξ : Εὐρ. Ἀνδρ.862 Φθιάδος ἐκ γὰς κυανόπτερος ὄρνις εἶθ' εἶην' || γεν. κ. ἐπὶ ἐντόμων, ὁ ἔχων μελαίνια πτέρυγας : Ἡσιόδ.Α 393 χλοερῶ κυανόπτερος ἦχτα τέτιξε δὲξω ἐφεζόμενος θέρος ἀνθρώποισιν ἀείδειν ἀρχεται' || νεώτ. ζωολ. τὰ κυανόπτερα ὡς οὐσ. κ. κυανοπτέρυγα βλ.λ.

κυανοπτέρυγα [τά] νεώτ. ζωολ. πτηνά ἢ ἔντομα ἔχοντα κυανὰς, μελαίνιας πτέρυγας, ἄ. κυανόπτερα.

κυάνοπτέρυξ-υγος [ό] ἐπιθ. τοῦ Ἔρωτος, τοῦ υἱοῦ τῆς Ἀφροδίτης, ὁ κυανὰς, μελαίνιας πτέρυγας ἔχων, ὁ κυανόπτερος : Κερκ.5,2

κυανοπῶγων-ωνος [ό] νεώτ. ὁ ἔχων κυανὴν, μέλαιναν γενεαίδα' || μυσικὸς ἦρωξ τῶν Γάλλων ἔχων τὴν μαίαν νά φονεύῃ τὰς συζύγους τοῦ.

κυανορραμφή [τά] νεώτ. πτηνά ἔχοντα κυανοῦν ράμφος.

κυάνος [ό] κ. μον. κ. νεώτ. κ. κυανός τὸ πρὸς τὸ μέλαν τεῖνον κυανοῦν χρῶμα, τὸ μαῦρον γαλάζο : Ἡσ. «εἶδος χρώματος οὐρανοειδέος», Εὐστ.829,19 εἶδος τὴ χρώματος μελανοσ. : Ἀλέξ. Ἄφρ.Μετ.162,4 [θηλ.] 2) εἶδ. π. Ὀμ. τεχνητὴ

κυανὴ θάλας κεχρωσμένη διὰ χαλκίτου ἢ κοβαλτίου, ἀπομίμησις τοῦ φυσικοῦ κιάνου [αἰρία λαυλί] ἢ κτ. ἄ. ὁ βαθὺ κυανοῦν χρῶμα ἔχων γάλωφ, οἷος ὁ τῶν κεκοσμημένων μεταλλίων κατασκευασμάτων, ἰδίως ὀλων καὶ πανοπλίων : Ἰλ.Λ 24 ἔκα οἶμοι ἔσαν μέλανος κυάνιο [αχλο], εχρῳματι κυανῷ εἰκασίμενος, ἔκα ράβδοι ἐκ βαθέος κυανοῦ χάλυθος ἦσαν περιρροσμεναι εἰς τὸν θάρακα τοῦ Ἀγαμέμνονος, Ὀδ.Η 87 περὶ δὲ θρηγκὸς κυάνιο [εὔστ.1570,28 «κυάνεος δὲ νῦν ὁ θρηγκὸς τῷ τείχῃ, ὡς ἂν οὕτως ἀεροειδὲς τὸ μετέωρον φαίνοιτο», ἢ ἐκ βαθέος κυανοῦ χάλυθος στεφάνη ἢ ζωφόρος τοῦ τοίχου, Ἡσιόδ.Α 143 κιάνου δὲ διὰ πτύχες ἠλόησαντο' 3) π. πεζ. ὁ χαλκίτης λίθος μετὰ κτριώνων χαλικοκηλίδων, ἐν Ἰσητῇ χρυσὴ μοῖρα θεωρούμενος καὶ προτιμώμενος τοῦ σαπφείρου, ὁ λαζούριτης : Πλάτ.Φαῖδ.113C τόπον . . χρῶμο δ' ἔχοντα ὄλον οὐρανός, ὃν δὴ ἐπονομάουσι Στύγιον, Θεόδωρ.Λ1θ.31 καλεῖται δὲ κύανος, αὐτ.40 τὰ δὲ ὄλον ἄμμου καθάπερ χρυσόκολλα καὶ κύανος, Διοσκ.5,91' 4) χαλκίτης κυανοῦς λίθος, γεώδης καὶ χαλαρὸς, διαλυόμενος ἐν τῷ ὕδατι ὡς μίλτος καὶ χρησιμεύων ὡς κυανὴ βαφή εἰς ἐπίχρισιν, γαλαζόπτερα : Ἰνν. Καρδ.2 κυανῷ ἢ μίλτῳ φορέδω ὕδωρ, Γαλ.12,233, Κριναγ.ΑΠ 6,229 αἰετοῦ . . ἀκρόπτερον ὀξύ σιδήρῳ γλυφθέν καὶ βαπτῇ πορφύρεον κυανῶ, Λουκ. Λεξιφ.22 κεχρωσμένος μὲν τῇ μίλτῳ καὶ τῷ κυανῷ, Πασα.5,11,5 τούτων τῶν ἐρυμάτων ἄσων μὲν ἀπαντικρὺ τῶν θυρῶν ἐστίν, ἀλλήλιπτα κυανῶ μόνον' 5) θηλ. τὸ φυτὸν κενταύριον, μπουλέ : Πλίν.Φί 21,68' 6) τὸ πτηνὸν κόσσυφος ὁ κυανός, ὁ πετροκόκτωσφας : Ἀριστλ.Ζ1 617α,23 ἐστι δὲ τις πετραῖος ὧ ὄνομα κύανος . . ποιεῖται δ' ἐπὶ τῶν πετρῶν τὰς διατριβάς, Αἰλ.Ζ1 4,59' 7) Ἡσ. «θαλάττιον ὕδωρ» 8) ὡς ἐπιθ. συγκρ. κυανώτερος κ. ὑπερθ. -ώτατος, ὁ ἔχων χρῶμα κυανοῦ, ὁ κυανόχρως, ὁ γαλάζιος : Σουτῆ. «κυανώτατος» μελανώτατος : Νίκ.Θηρ.438 χλοάοντα δαεῖς κιάνον τε δράκοντα, Φιλόστρ.Εικ.1,6 κυανώτατον νᾶμα, ΨΛουκ.Φιλόπ.21 ὁ δὲ πτύελος κυανώτερος θανάου.

κυανόσιδηρῆτις-ιδος [ή] νεώτ. ὄρυκτολ. πρὸν ἀποσαθρῶσας τοῦ ὄρυκτοῦ σιδηρίτου, περιέχον μαγγανιούχους προσμείξεις.

κυανόσπερμον [τό] νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἴκουεν. τῶν ἀρωματοειδῶν.

κυανόστολος-ον μ.γν. ὁ κυανῷ, μέλανα ἐνδευμένος : Βίων.1,4 κυανόστολα στήθα.

κυανοτυνία [ή] νεώτ. φωτογραφικὴ μέθοδος τυπώσεως εἰκόνων διὰ σιδηροσλάτων.

κυανούιν-εον [τό] οὐδ. τοῦ κυανοῦς βλ.λ.

κυανοουρικόν ὀξύ [τό] νεώτ. ἄχρως κρυσταλλικὴ οὐσία λαμβανομένη διὰ θερμάνσεως οὐρίας.

κυανούς-εος-ἦ-ἑα-οῦν-εον. [κύανος] κ. νεώτ., ποι. κυάνεος ἃ ἔχων βαθὺ τὸ χρῶμα τ' οὐρανοῦ, ὁ βαθύχρως, ὁ μπλε σκυρίος, γερᾶνιος : Ἰλ.Σ 26 κιάνεοι δὲ δράκοντες ὄρωρέατο προτὶ δεῖρην τρεῖς ἐκάτερθε, Ἡσιόδ.Α 167 κιάνεοι κατὰ νῶτα ἰδράκοντες' || ὄμ. ἐπὶ τῆς χελιδόνος, ἀλκυόνος, δελφίνου κ. ἄ. : Σίμων.74 κυανέα χελιδοί, Ἀριστλ.Ζ1 566b,12 διαφῆρει δὲ φώκαινα δελφίνος . . καὶ τὸ χρῶμα ἔχει κυανοῦν, αὐτ.616α,15 ἢ δὲ ἀλκυῖον ἐστι οὐ πολλῷ μείζων τοῦ στρουθίου, τὸ δὲ χρῶμα καὶ κυανοῦν ἔχει' || κ. ἐπὶ τῆς θαλάσσης : Εὐρ.117 κυανέαν ἄλα στρέφει, Ἀριστλ.Πρ.932α,31 διὰ τὴ ποτε τοῦ μὲν νότου πνεόντος ἢ θαλάττα κυανέα γίγνεται, τοῦ δὲ βορείου ζοφίονος' 2) νεώτ. ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ, οὐρανός, θαλασσός, γαλάζιος. || τὸ κυανό οὐδ. οὐσ. τὸ χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ, τὸ γαλάζιο, μπλε' || νεώτ. χημ. κυανοῦν ἀγγλικόν

[ἀνόργανον χρώμα συνιστάμενον ἐκ βασικοῦ ανθρακικοῦ χαλκοῦ καὶ ὑδροξειδίου τοῦ χαλκοῦ] κ. ἀ. **3**) ἐπὶ τῆς πενθίου καλῆτρως τῆς **Θεΐτιδος**, μέλας, μαύρος : 'Ιλ.Ω 94 ὡς **ἀρα φωνήσασα κάλυμ'** ἔλε **δῖα θεάων κυανέων** || ὄμ. ἐπὶ τῶν ὀφρύων τοῦ Διός, τοῦ πάγωνος τοῦ **Ὀδυσσεώς**, τῆς κόμης τοῦ **Ἐκτορος** κ. ἀ. : 'Ιλ.Α 528 ἢ καὶ **κυανέην ἐπ'** ὀφρῖνα **νεύθε** Κρονίωιν, **Ὀδ.** Π 176 **κυάνεαι δ' ἐγένοντο γενειοῖδας ἀμφι γένειον** || ὄμ. ἐπὶ τῶν νεφῶν, τῆς ἐν τῷ πυθμένι τῆς θαλάσσης φαινόμενης ἄμμου, ἴαφρου κ. ἀ., σκοτεινός, μαύρος : 'Ιλ.Υ 418 **νεφέλη δέ μιν ἀμφεκάλυψε** κυανέη, **Ὀδ.Μ 243 ὑπένερθε δᾶ γαίᾳ φάνεσκεν** φάμμω κυανέη, Σπινρ.Π 9 κ. **θάλαμος**, Πινδ.ἀπ.87.4 κ. **χθών** || συνεκδ. ἐπὶ πλῆθους : 'Ιλ.Δ 282 **κυάναι φάλαγγες** ἰπικῶν πλῆθ' στρατοῖ, αὐτ.Π 66 **κυάνεον ἱρώων νεφέας** **4**) μφρ. σκοτεινός, μοῦρος, φοβερός : **Ἡοϊδ.Α 249 αἱ δέ μετ'** αὐτοῦς **Κῆρες κυάνεαι**, Σπινρ.37.8 κ. **δνόφος**, Πινδ.Ο 6,40 **λόχηας ὑπὸ κυανέας** τικτε **θεοφρονα** κοῦρον, **Ἐπιγρ. κ. ἹΑιδος**

κυνόφυρος-υος-υ μτγν. ὁ ἔχων κυανὰς, μελαίνους ὀφρύς : **Θεοκρ.3,18 ὁ κυνόφυρ'** **Νύμφα**, αὐτ.17,53 **Ἀργεῖα κυνόφυρα**.

κυνόχαιτης [ἰ] ἐπ. κ. **κυνόχαιτα** συνθῆ. ἐπιθ. τοῦ Ποσειδάωνος, ὁ ἔχων μέλαιναν κόμην, ὁ μαυρομάλλης : 'Ιλ.Υ 144 ὡς **ἀρα φωνήσας ἠγήσαστο** κυνοχαιτῆς **τείχος** ἐς ἀμφιχυτον **Ἡρακλῆος** θειοιο, **Ὀδ.Ι 536** τοῦ δ' ἔκλυε **κυνόχαιτης** || κ. ὡς κύριον ὄνομα : **Ἡοϊδ.Ο 278 τῆ δέ μὴ παρελέξαστο** **Κυνοχαιτῆς ἐν** μαλακῶ **λεϊμῶν'** **2**) ἐπιθ. Ἰππου, ὁ ἔχων μέλαινον χαιτῆν : **Ἰ.Υ 224 Ἰππῶ δ' εἰσάμενος παρελέξαστο** **κυνόχαιτῆρ'**, **Ἡοϊδ.Α 120** ὡς καὶ νῦν **μέγαν Ἰππον Ἀρείονα** **κυνόχαιτῆν** πάντα ἀναστρωφῶν.

κυνόχρους-οος-ου-ουον ὁ ἔχων χρώμα βοθῦ κυανοῦ, μελόχρους, ὁ μπλε σκούρος : **Εὐρ.Ἐλ. 1502** **κυνόχροα** τε **κυμάτων** **ρόθια** **πολιὰ** **θαλάσσης**, **Νεγέφ.π.Βέτ.Βόλ 241,1,18** **κυνόχρους** **πέπλος**, **Ὀμη.Ἰλ.2,599** **κυνόχροα** **λίμνης** ἔρπετα.

κυνόχρους-ωτος-ων ὁ κυανόχρους βλ.λ. ὁ βαθῆς κυανοῦς : **Εὐρ.Φοίν.368** **κυνόχροτα** **χαιτός** **πλόκαμον**, **Ἀλκιδ.π.** **Ἀριστλ.Ρητ.140** **κ.5** **καὶ** **κυνόχρων** **τὸ** **τῆς** **θαλάττης** **ἔδαφος**.

κυνόχρωτος-ον ὁ κυανόχρους βλ.λ. : **Ὀρφ.Ἰλ. 69,6** **κυνόχρωτοι** **Εὐμειδῆς** **ἰτὸ** **ἰ** **χάριν** **τοῦ** **μέτρου**, **Μαν.Ι,327** **κυνόχρωτοιο** **Κρόνοια**.

Κυνοφίων-ῶνος [ἰ] ἔπιγρ. ὄνομα μνηός ἐν Κυζίκῳ, ὁ π. Ἀττ. Πυαναεφίων, ὁ Νοέμβριος.

κυνοφρίνη [ἠ] νεώτ. χημ. προϊόν προσθήκης ὑδροκυανίου εἰς ἀλδεΐδας καὶ κετόνας.

κυνῶν-ἔω μτγν. ὄμτθ. φωνομαί κυανοῦς, μουρογάλλος, μελανίζω, κυανίζω **Φρύων**. ἐν **ΑΒ 46,27** «**κυνοεὶ** ἢ **θάλαττα**» ἀντὶ τοῦ κυανίζει, μελανίζει. Καὶ ἔστι κυανῶ ὄσπερ ἐκ τοῦ πολεμῶ πολεμίζω, οὕτω καὶ κυανῶ κυανίζω : **Διον.Περ.ΙΙΙ** ὑπὸ **χρᾶς** **κυανέουσι**.

κυνῶννης [ἰ] μτγν. θηλ. -ῶνις-ιδος, ἐπὶ Ἰππων, ὁ ἔχων κυανοῦς ὀφθαλμούς, ὁ μελανόφθαλμος, μαυρομάτης : **Ὀμη.Κυν.Ι,307** **Ἰππου** **κυανῶνης**.

κυνῶνις-ιδος [ἠ] θηλ. τοῦ κυανῶνης βλ.λ., ἐπιθ. τῆς Ἀμφιρίτης : **Ὀδ.Μ 60** **προτὶ δ'** αὐτᾶς **κύμα** **μέγα** **ροχέει** **κυνῶνιδος Ἀμφιρίτης** || κ. ἐπὶ ἄλλων, ὄσον **Νυμφῶν**, **Μουσῶν** κτλ. : **Ἡοϊδ.Α 356** τοῦ γὰρ **ὀπίσειε** **παῖδα** **Θεμιστοδῶν** **κυνῶνιν**, **Ἀνοκρ.2,2** **κυνῶνιδες** **Νύμφαι**, **Ἐπιγρ.** **κυνῶνις** **Μούσα** **2**) ἐπὶ πλοίων, ὁ κυανόφυρος βλ.λ. : **Αἰσχ.Πέρσ.559** **ὀμώτεροι** **κυνῶνιδες** **νάες** **μὲν** **ἀγαγον**, **Βακχ.Ι2,160**.

κυνῶνιδος-όν κ. νεώτ. ὁ ἔχων μέλον ἐξωτερικόν χρώμα, ὁ μέλας φωνόμενος, μουριδερός : **Τραγ.Ἀδέσπ.54,13** **νώτισμα** **θηρὸς** **κυνῶνιδον**,

Ἄνδρόμ.π.Γαλλ.14,4 **δάκρυον** **κυνῶνιδον** **ὀκάνθης**, **Ἄγασθ.ΑΠ 4,3η,36** **κυνῶνιδὸν ὑπὲρ** **δύσιν** **ἀτρομος** **ἔρπον** **κύρδιας Ἀλκείδας** **μέτρηχο** **2**) νεώτ. ὁ ἀποκλινῶν πρὸς τὸ κυανόν χρώμα.

κυνῶσης-εως [ἠ] ἰώς εἰ ἐκ ρ. κυανῶ-ῶ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ βαθῦ κυανοῦν χρώμα, τὸ γαλάζιο : **Πλουτ.Ἡθ.879D** [κῶδ.] **2**) νεώτ. ἀλλαγὴ τοῦ χρώματος πρὸς τὸ κυανόν **3**) νεώτ. ἱατρ. σύμπτωμα παθολογικόν, καθ' ὃ τὸ δέμμα καὶ οἱ βλενωγόνοι προσλαμβάνουσιν ἰδίαν κυανωτικήν χροιάν **4**) εἶδ. ἐπὶ μετάλλων, ἡ δὲ ἄξεως ἐπιχρῶσις μεταλλῶν εἶδων πρὸς προστασίαν ἀπὸ τῆς ὀξείδωσης ἢ πρὸς κόσμον, πρβλ. **δαμασκηνώσεις**.

κυνωτήριον [τὸ] νεώτ. ἐργαλεῖον δι' οὗ ἐκτελεῖται ἡ κυανώσις βλ.λ.4), **στύλιδιτρον**.

κυνωτικός-ή-όν νεώτ. ἱατρ. ὁ πάσχων ἐκ κυανώσεως βλ.λ.3).

κυνωτικός-ιδος [ἠ] νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν ἐφημεριδῶν.

κῦθρ-ἄρος [τὸ] [κῶ] κ. νεώτ. τὸ κοῖλον, ἡ ὀπὴ τῆς βελόνης **Ἡσ.** «**τὸ** **τῆς** **ραφίδος**, **βελόνης** **τρήμα**» : **Ἰππ.Νοῦς.2,33** **ράδιον** **λαδῶν** **κασσιτερίνη** **λεπτή** **ἐκ** **τοῦ** **ἑτέρου** **κύθρ** **ἔχουσαν** **2**) ἡ ἐνδὸν τῆς εἰσόδου τοῦ ἔξω ἀκουστικοῦ πόρου μοῖρα : **Πολυδ.2,86** «**τὸ** **ἐντὸς** **τοῦ** **τρηνήματος** **τοῦ** **ώτος**» **3**) νεώτ. ἡ στομὴ τοῦ χελινοῦ δι' ἧς ἐξορτάται ἀπὸ τοῦ παραγομφιδίου ἢ ἡ ὀπὴ τοῦ ἀναβολέως δι' ἧς ἐξορτάται ἀπὸ τῆς ἀρτάνης.

κῦθῶθα **Ἡσ.** **καῖρος**.

κῦθῶζ [κῦθῆ] ἀναστρέφω τ, ἀναποδογυρίζω, βιάλλω κοτακέφαλα **Ἡσ.** **κῦθῶσαι** **καταστρέφαι**.

κυβαία [ἠ] ἀπ. ὑποκορ. **κυβαίριον** εἶδος πλοῦ-ου, λατ. **cybaea**.

κυβαίσιον [τὸ] πῆπ. κ.-άδιον ὑποκορ. τοῦ **κυβοῖα**.

κυβαίζοντας **Ἡσ.** **εὐλάσυνες**.

κυβαίσιος [ἰ] μση. ὁ κίναϊδος : **Εὐστ.1431,46** **πρβλ.** **Ἡσ.** **ἐν** **λ.** **κυπάτης**.

κυβαλία [ἠ] πῆπ. ἡ κίναϊδα.

κῦβαλικός-ή-όν ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν **κυβάλην**, ὁ φαύλος, ὁ ἀχρεῖας : **Τίμοκρ.Ι,6** **ἀργυροεστὶ** **κυβαλικοῖσι** **πρβλ.** **κυβηλικός**.

κύβαρον [τὸ] νεώτ. ἐπὶ **Ὀθωνος**, πηληκίου τῶν ἀξίωματικῶν καὶ ὑπαξίωματικῶν τοῦ ἑλληνικοῦ πεζικοῦ καὶ πυροβολικοῦ.

κύβας [ἰ] [κῦθῆ] λάραξ, νεκροθήκη, **κυβοῦρι** **Ἡσ.** «**σορός**» [κῶδ. **συρός**].

κύβηα [ἠ] τὸ ποτήριον **Ἡσ.** **κύμβηρ**.

κύβηα (κύπτω) ἐπὶ ἀνδρὸς μετ' ἡν κεκολληῖ εἰς τὰ ἔμπροσθεν κύπτουσαν, κεκυφώτως, **ακυφά**, μετ' ὃ κεφαλή **μύρδος**, ἐν **αισχρᾷ** σημ. : **Ἀρχιλ.32** **κύβηα** **ἦν** **πανευμνῆν**, **Ἀριστφ.** **Ἰππ.365** **ἐγὼ** **δὲ** **γ'** **ἔξελῶ** **σε** **τῆς** **πυχῆς** **θύραξ** **κύβηα**, αὐτ. **Ἐσσμ.489**.

κύβερον [τὸ] ἀρχ. λεξ. ἡ κυφέλη, αἱ τρύπαι τῆς κηρήθρας **Ἡσ.** «**τὰ** **τῶν** **μελισσῶν**», **Σουῖδ.** «**θήκη** **μηλοσῶν**».

κύβηια [ἠ] [κυβεῖω] ἡ ᾠδὴς τοῦ **κυβεῖων**, τοῦ παίζοντος, τὸ παίξιμον τῶν κύβων, **ζαριάων** : **Ξεν.Ἀπομν.1,3,2** **οὐδὲν** **διάφορον** **ἐνούμιζεν** **εὐχεσθαι** **ἢ** **εἰ** **κυβεῖαν** **ἢ** **ἀλλο** **τὴ** **εὐχοίντο** **τῶν** **φανερῶς** **ἀδήλων** **ὅπως** **ἀποθεσίοιτο**, **Πλάτ.Φαῖδρ. 274D** **πεπτεῖας** **τε** **καὶ** **κυβεῖας** || μφρ. **Φώτ. 182,17** «**κυβεῖα** ἐπὶ τῶν παροδῶλων πραγμάτων ἔλεγον» **2**) μφρ. ἡ δολοχίη, τὰ τεχνάσματα τῶν ἀνθρώπων : **ΚΔἘφεα.4,14** ἐν τῇ **κύβηα** **τῶν** **ἀνθρώπων**, ἐν **πανουργίᾳ** **πρὸς** **τὴν** **μέθοδον** **τῆς** **πλάνης** **3**) νεώτ. κτ. ἐπὲκ. κερδοσκοπία ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ δι' ἀθεμίτων μέσων : ἡ **κυβεῖα** ἐπὶ **τοῦ** **συναλλάγματος**.

κύβηιας [ἰ] μτγν. εἶδος ηηλαμύδος : **Ὀμη.Ἰλ.1,183**. **κύβητιον** [τὸ] [κυβεῖω] τὸ **κυβεῖτήριον**, τόπος, οἰκοδόμημα, ἐν ᾧ **κυβεῖουσι**, **καί** **ζουσι** **τοὺς** **κύβους**, τὰ **ζάρια** : **Πολυδ.9,48** «**κυβεῖα**, **κυβευτήρια**», **Ἡσ.**

«τόπος, εἰς ὃν συνήεσαν κυβεύοντες»: Αἰσχίν., 79 ἐν τῷ κυβέειρ, οὗ ἡ τῆλια τίθεται καὶ τοὺς ἀλεκτρυόνας συμβόλλουσι καὶ κυβεύουσι.

κύβειρος Σουῖδ. «ἀναίδης».

κύβελος (τό) Ἦσ. ἄντρος, φωλεὸς ἀγρίων θηρίων.

κυβέλλεια (τό) Ἦσ. ἐορτὴ πρὸς τιμὴν τῆς Κυβέλης: Συναξ.86B πολλὴν οἶμαι τοὺς ἐν τοῖς Κυβελείοις αὐτῷ τόπῳ καταεργάτας ὑπὲρ τοῦ λόγου χάριν εἰδέναι.

κυβέλειον (τό) Ἦσ. δ.γρ. κυβέλιον τὸ κυσίου τὸν: ΨΔιοσκ.4,121.

κυβέλη (ἡ) τὸ κοῖλον τοῦ ὠτός: EM 543,1 «κύορ»: 2) ὡς κύρ. ὄν. δωρ. Κυβέλα, ἰων. Κυβήθη θεὰ φρυγία ταυτισθεῖσα τῇ Ρέα.

κυβελληνος-ος-ές λεξ. ἐπίθ. τῆς Κυβέλης, ἢ ἐπὶ τοῦ ὄρους Κυβελον γεννηθεῖσα: Στέφ.Βυζ. ἐν λ. Κυβέλλεια «καὶ Κύβελον ὄρος, ἀφ' οὗ ἡ Ρέα λέγεται Κυβεληγῆς καὶ Κυβελίς».

κυβελήτιος-α-ον Ἦσ. κ. κυβέλειος ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Κυβέλην: Μαν.5,180 κυβελήτων ἐνθεον Ἄττιν.

κυβελήτιος-ιδος (ἡ) Ἦσ. τοῦ Κυβελήτιος βλ.λ.: Νόνν.Δ 14,10 αἰούσα Κυβελήτιδος ἡχούσ.

κυβεπικύβητος (τό) Ἦσ. τὸ γινόμενον δύο κυβικών ἀριθμῶν, κύβων, οἶον 216=24×3³: Θεοδώρ. 866 τῶν ἀριθμῶν οἱ μὲν εἰσι ἄρτιοι, οἱ δὲ περιττοί, οἱ δὲ ἄρτιοπεριττοί, οἱ δὲ περισσάρτιοι καὶ οἱ μὲν κύβοι, οἱ δὲ ἀπικυβοί, οἱ δὲ κικυβεπικυβοί.

κυβερναί(α) (τό) νεώτ. κ. δημ. οἰκίμα, ἐν ᾧ διαμενεὶς κυβερνήτης, πρῶτος Δημοκρατίας:

2) τμήμα διοικητικῶν τοῦ ρωσικοῦ κράτους: ἡ Ρωσία διαιρεῖται εἰς κυβερνεῖα.

κυβερνημα-ατος (τό) (κυβερνώ) δημ. ἡ διὰ τοῦ πηδάλιου διεύθυνσις πλοίου, διακυβέρνησις, οἰκίσιμα: Ἐφταλ.Γ 283 ποῦ τοῦς Ξεπέρνας δλους σέ καρσαεῖοῦ κυβερνημα τὰς μανίαζε ἀνεμοῦρα: 2) ἡ λυσitelῆς μέριμνα πρὸς οἰκονομικὴν διοίκησιν τῶν τοῦ οἴκου καὶ συντήρησιν τῶν οἰκείων: τὸ κυβερνημα τοῦ σπιτιοῦ τὸ χεῖ ἢ μεγάλη κέρη τους, ἄ. κυβερνία (ἡ).

κυβερνησία (τό) Ἦσ. ἐορτὴ ἐν Ἄθῆναις εἰς μνήμην τοῦ Θεσέως: Πλούτ.Θηο.17 τὰ Κυβερνησιά φασιν ἐκείνοις τελεῖσθαι.

κυβερνησις-εως (ἡ) (κυβερνώ) κ. μον. κ. νεώτ., δημ. -η, δωρ. -άσις ἐπὶ πλοίων, ἢ διὰ τοῦ πηδάλιου διεύθυνσις πλοίου, τὸ οἰκίσιμα: Πλάτ.Πολ. 488B) ναῦτας ατασιάζοντας πρὸς ἀλλήλους περὶ τῆς κυβερνήσεως, - ασιθενότος τοῦ πλοίαρχου ἀνέλαθε τὴν κυβερνησιον ὁ ὑποπλοίαρχος: 2) γεν. κ. δημ. διοίκησις, διεύθυνσις: Πίνδ.1,10,77 πολλῶν κυβερνήσεις, Κδ Κορινθ.1,12,28 καὶ οὐδ μὲν ἔθετο ὁ Θεὸς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ πρῶτον ἀποστόλους, . . κυβερνήσεις, γένη γλωσσῶν, Μνηστ.11,3 θεία κυβερνήσει γὰρ ἐφθάσασιν, Ἰνπιατρ.147,22,Πράξ. Συναξ.3,1109,3 τὰς τοῦ Ρωμαϊκοῦ κράτους κυβερνήσεις διοικούντων, Ἀραβ.Μυθ.Χαλ.1,7 τὸν ἀγαποῦσεν ὁ λαὸς του διὰ τὴν φρονιμῶδα του καὶ καλὴν κυβερνήσιν: ἢ δημ. εἰδ. ἐν ἀναφ. πρὸς χώρας, τὰ τοῦ οἴκου, ἢ μέριμνα πρὸς τὴν οἰκονομικὴν ἐπάρκειαν διὰ συντήρησιν τῶν οἰκείων, ἄ. κυβερνία, κυβερνημα: 3) νεώτ. ἡ ἐκτελεστικὴ ἐξουσία ἐν τινὶ χώρᾳ, ἐν ἀντίθ. πρὸς τὴν νομοθετικὴν καὶ δικαστικὴν ἢ κυβερνήσις εἶναι ὑπεύθυνος ἐνώπιον τῆς βουλῆς: ἢ τὸ σύνολον τῶν προσώπων τῶν ὑπευθύνως ἀσκούτων τὴν ἐν τῷ κράτει ἐκτελεστικὴν ἐξουσίαν, τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον: ἢ παραίτησις ὁ ἀνασχηματισμὸς τῆς κυβερνήσεως: ἢ κυβερνήσις ἀρχοῦς ἢ ἀρχυρωτάτος ἢ ἀποτελούμενη ἐκ προσώπων μὴ ἀνηκόντων εἰς πολιτικὰς ἀποχωρήσεις, ἄ. ἀρχοῦν ὑπουργεῖον: ἢ κυβερνήσις ὑπηρεσιακὴ ἢ σχηματισμένη πρὸς διενέργειαν ἐκλογῶν καὶ περιορι-

ζομένη εἰς τὰ τῆς τρεχούσης ὑπηρεσίας ζητήματα: ἢ κυβερνήσις οἰκονομικὴ (ἢ ἀαρπιζομένη ἐκ μελῶν πάντων ἢ τῶν κυριωτέρων πολιτικῶν κομμάτων): ἢ Ἐφημερίς τῆς Κυβερνήσεως (ἢ ἐπίσημος ἐφημερὶς τοῦ κράτους ἐν ἣ δημοσιεύονται μόνον οἱ νόμοι, τὰ διατάγματα καὶ τινες τῶν πράξεων τῆς κυβερνήσεως ἀπαυτοῦσαι μεμαρτυρημένην ἐπίσημῶς δημοσιότητα).

κυβερνήτρια (ἡ) Ἦσ. ἡθλ. τοῦ κυβερνητῆρ βλ.λ.: Πολλδ.ΑΠ 10,65 τὴν δὲ τύχην βίотиου κυβερνήτριαν ἔχοντες: ἢ κ. ὡς ἐπίθ. : Νόνν.1,88 βοὸς ἀφλοῖσδοιο κυβερνήτρια πορείης κούρη φόρτος ἔην καὶ ναυτίλος.

κυβερνητῆρ-ηρος (τό) (κυβερνώ), δωρ. -ἄτηρ ὁ κυβερνήτης, ὁ πηδαλιούχος: Ὀδ.Θ 557 οὐ γὰρ Φαιήκεσις κυβερνητῆρ ἔσιν: ἢ κ. ἡ μτρ.: Πίνδ.Π 4,274 εἰ μὴ θεὸς ἀνεμόνεοσι κυβερνητῆρ γένηται, Ἀπολλ.Ρ 2,72, Μαν.4,398 σκαφῶν κυβερνητῆρας: 2) κ. ὡς ἐπίθ. ὁ δι' οὗ τις κυβερνᾷ, διευθύνει: Ὀππ.Κυν.1,96 κυβερνητῆρα χαλινῶν ἴππων.

κυβερνητῆριος-α-ον Ἦσ. ὁ κυβερνητικός: Χρησμ.η.Πλοῦτ.Σόλ.14 κυβερνητῆριον ἔργον.

κυβερνήτης (τό) (κυβερνώ) κ. μον. νεώτ. κ. δημ., οἰολ. κυβερνήτης, δημ. ἡθλ. κυβερνήτρα ἐπὶ πλοίων, ὁ διευθύνων τὸ πλοῖον, ὁ πηδαλιούχος, ὁ ἀποκαστρόςφος, συνεκδ. ὁ πλοίαρχος, καπετάνιος: Ἰλ.Τ 43 οἱ τε κυβερνήτῃ ἦσαν ἔχον τ' οἰλία νῶν χοῖ ταρμια παρὰ νηυσίν, Ὀδ.1,78 τὰς δ' ἀνεμὸς τε κυβερνήτῃ τ' ἴθουν, Ἦρ.2,164, Ἀριστφ.Θεσμ. 837 τριπῆραχον πονηρόν, ἢ κυβερνήτην κακόν, Θεουκ.7,70 τοῖς κυβερνήταις τὸν μὲν φυλακὴν τῶν δ' ἐπιδουλήν, Πλάτ.Πολ.341C ὁ ὄρθως κυβερνήτης ναυτῶν ἀρχων ἐστίν ἢ ναύτης, Πάπ. κυβερνήτων πλοίου ναυλοσίου, - ὁ κυβερνήτης τοῦ ὑποδρυχίου: 2) ἡ μτρ. κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ὁ διευθυντής, διοικητής, ὁ προϊστάμενος, ὁ πρῶτος ἀρχων πολιτείας: Εὐρ.1,κ.880 ἐπεὶ τοι κοῦδὲν αἰτία πόλις κακῶς κλύουσα διὰ κυβερνήτην κακόν: ἢ εἰδ. τίτλος τοῦ πρῶτου μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν ἀνωτάτου ἀρχοντος τῆς Ἑλλάδος Ἰω. Καποδιστρίου: ἢ γεν., δημ. ἡθλ. -ἦτρα ὁ διέπων, ὁ ἰούων, ὁ ρυθμίζων, ἰδ. ἐν χρ. ἐπὶ προσωποποιουμένων συμβολικῶς συνάμενων, καθολικῶν φαινομένων ἢ ἰδιοτήτων: Πλάτ.Φαῖδρ.247C ἢ γὰρ ἀρχωμάτων τε . . καὶ ἀναφῆς οὐσία δυνατῆς ψυχῆς οὐσα κυβερνήτη μῶν θεατῆ νῶ, Σέργ.Μακρ. ἐν Σόφ.3,278 δεδοικῶς καὶ τρέμων καὶ ἀεὶ ἀφορών πρὸς τὸν κυβερνήτην Χριστόν, Παλαμ.Περ.Χαιρ.118,2 στά βοσκό τῶν τραγοῦδιῶν ἦρθε, ἡ κυβερνήτρα τῶν καρδῶν, Ζερδ.Λυρ. Σάτ.1,57 γιὰτὶ ἡ ἀφέντρα τῆς ζωῆς, τοῦ κόσμου ἢ κυβερνήτρα ἢ τύχη).

κυβερνητικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κυβερνήσιν, διεύθυνσιν πλοίου, ὁ ἐπιστάμενος τὰ κατὰ ναῦ: Πλάτ.Πολιτ.488D ναυτικὸν μὲν καλοῦντας καὶ κυβερνητικὸν καὶ ἐπιστάμενον τὰ κατὰ ναῦν, οὗτ', Ἀκ.1,135Α οὐ τὰ καὶ ἀρστίης κυβερνητικῆς ἐστερημένῳ, αὐτ.1,119D βελτίστῳ εἶναι τὰ κυβερνητικά ἰτὰ ἀφορώντα εἰς τὴν κυβερνήσιν τοῦ πλοίου: κ. συγκρ.: αὐτ. Πολ.551C εἰ καὶ κυβερνητικώτερος εἴη κ. ὑπερῶ: Ξεν.Ἀπομν.3,3,9 καὶ ἐν πλοῖω [οἱ] πλείοντες, ὄν ἄν κυβερνητικώτατον: ἢ ἡθλ. ὡς οὐσ. ἡ τέχνη τοῦ κυβερνήτου: Πλάτ.Γοργ.511D ἐγώ σοι μείζονα αὐτῆς ἐρῶ, τὴν κυβερνητικὴν, Πολύβ.12,27,9 τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον συμβαίνει ἐπὶ ἱατρικῆς καὶ κυβερνητικῆς: ἢ ὄμ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ.: Πλάτ.Πολιτ.299C οὐδένα γὰρ ἀγορεύειν τὸ ἱατρικόν . . οὐδὲ τὸ κυβερνητικόν: 2) ἡ μτρ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κυβερνήσιν, διοίκησιν ἀνθρώπων ἢ πολιτείας: Κλειτ.408B τὴν

τῶν ἀνθρώπων κυβερνητικῆν 3) νεώτ. κ. δημ. ὁ ὄνηκων ἢ ὄνοφορῶμος εἰς τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον : κυβερνητικαὶ πράξεις, - κυβερνητικὴ κρίσις ἢ παρτίσις τῆς κυβερνήσεως καὶ τὸ διάστημα τὸ περιλαμβανόμενον ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ὑποβολῆς τῆς παρατήσεως μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ὀρκωμοσίας τῆς νέας κυβερνήσεως: νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸ κόμμα, ἐξ οὗ προήλθεν ἡ κυβερνήσις, τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον : κυβερνητικοὶ βουλευταί.

κυβερνητικῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον κυβερνητικόν βλ.λ. : Δίων Χρ.Ι,150 καθάπερ οὐκ ἔστι κυβερνᾶν μὴ κυβερνητικῶς, οὕτως οὐδὲ βασιλεῦσαι μὴ βασιλικῶς.

κυβερνήτης-ιδος ἰή θηλ. τοῦ κυβερνήτης βλ.λ. : Ἐρμην. Διολ. Ἄστρολ.20. ἥ πάπ. ἐπιθ. τῆς Ἰσίδος. **κυβερνᾶν** ἰή δημ. ἢ διαχειρίζεσθαι τὸν τοῦ οἴκου, ἰδ. πρὸς οἰκονομικὴν ἐπάφκειαν, ἄ. κυβερνῆμα, κυβερνήση βλ.λ.2: κάνει καλὴν κυβέρνησιν τοῦ σπιτιοῦ του ἢ: ὁ παρισμός τῶν τοῦ βίου: εὐχὴ ὁ θεὸς νά σοῦ δώσῃ κυβερνᾶν 2) εἰδ. αἰ. ὑπάρχουσαι ἐν τῷ οἴκῳ προμήθειαι τροφίμων, ἰδ. παρ' ἀργόταις πρὸς συντήρησιν κτ. τὸν χειμῶνο, ἰδ. αἰ ἐκ Δημητριακῶν ἢ ἀλεύρου.

κυβέρνιον ἰτό] γλωσσ. τὸ πηδάλιον, τὸ τιμόνι. **κυβερνήσις** ἰδ] μτγν. ἢ κυβερνήσις: Ἀκὼλ.ΠΔ Na.3,1.

κυβέρονος ἰδ] μτγν. κ. μιν. κ. κυβερνός ὁ κυβερνήτης, καπετάνιος, καραβοκύρης: Γρηγ.Ναζ.2,154β **κυβέρονος** ἰδ] μτγν. κ. φεύξεται, τρικυμίας 2) μτφ. ὁ κυβερνῶν, δικαίον πολίτευμα: Χρον Μορ.279 καὶ θέλοντο σε δι' ἀφέντην διὰ κεφαλὴν καὶ κυβερνῶν τὸσο μεγάλοι ἀνθρώποι ἰκιδῶ. κυβερνῶν.

κυβερνώ-ἄω κ.μιν., νεώτ. κ. δημ. ἀναφ. πρὸς πλοῖον, διευθύνω διὰ τὸ πηδάλιον, πηδάλιουχῶ, τιμονιζῶ : Ὁδ.Γ 283 ἐκαινοὶ φῶλ' ἀνθρώπων νῆα κυβερνήσαι, ὁπότε σπέρχοιεν ἀελλαι, Πλάτ. Πολιτ.299ε ὡς οὐ κατὰ τὰ γράμματα . . ἐκυβερνήθησε τὰς ναῦς, Βί. Ἀλεξ.128 καὶ κυβερνώνας κάλλιστα πλοῖα τὰ τῶν βαρβάρων, Ἐρωτόκρ.2, 556 κ. ὡσάν ὁ ναύτης στή χιονιά καὶ στήν πολλὴν ἀντάρα, ὄντε τῆ νύκτα κυβερνᾷ μὲ φόδο καὶ τρομᾶρα κ. ποθ. ἰ Πίνδ.Ο,123 κυβερνώνα νᾶς: ἥ κ. ἀπολ. ἐνεργῶς ἡ κυβερνήτης ἢ ηγεταλίουχος: Ἀριστοφ. Ἰπν.544 ἐρέτην χρῆναι πρῶτα γενέσθαι . . κῆτα κυβερνῶν αὐτὸν ἑαυτοῦ: ἥ συνεκδ. ἐπὶ ἄρματα ἢ Ἰππων, διευθύνω: Πλάτ. Θεᾶγ.123C ἢ τὰ ἄρματα κυβερνώνας, Ἡρωδιαν. Ἰστ.7,9,13 ἰππεῖς ἀριστοί, ὡς καὶ χαλινῶν ἀνευ ῥάβδω μόνη τὸν δρόμον τῶν Ἰππων κυβερνᾶν 2) μτφ. δικαίω τι, διευθύνω πολιτεῖαν ἢ δρόμα ἀνθρώπων ἢ κ. γεν. τὸ σύνολον τῶν ἀνθρ.: Πίνδ.Π 5,122 Διὸς νόος κυβερνᾷ δαίμον' ἀνδρῶν, Πλάτ. Ἐῦθ.291f τῆς πόλεως πάντα κυβερνώσα, Ἡρωδι. 2,100 τὴν δικὴν ὀρθὴν γνῶμην κυβερνᾶτε, Μηναί.12, 7 Θεοτ. κόσμου οὐσα προστάτις, Μῆτερ ἀειπάρθε, σὺ με κυβερνήσον, Κα σάρ.Δασ.ἐν Σάθ.3,5 ὁπού ἐαυτὸ μὲν νά κυβερνήσῃ τὰ ἐνδον τῆς βασιλείας, ἐγὼ δὲ τὰ ἔξω, Χοτζόπ. Ἀνλ.Τρ.9,14 αὐτὸ θέλει ἢ βουλή πού βασιλεῦσαι ψιλὰ καὶ κυβερνᾶ οὐρανὸν καὶ γῆ κ. παθ. : Σοφ.Α1.35 πάντα γάρ τὰ τ' οὐν πάρος τ' αὖ τ' εἰσέπειτα αἱ κυβερνώματι χειρὶ, Ἔεν.ΚΠ8,8,1 τοσαύτη δὲ γενομένη, μὲτ' γνῶμῃ τοῦ Κύρου ἐκυβερνᾶτο, Πλάτ.Συμπ. 187.λ ἢ ἱατρικῆ . . διὰ τὸ θεοῦ τούτου κυβερνᾶται, Πολύβ.6,4,2 ἢ βασιλεῖα τῆ γῆ, τὸ πλεῖον ἢ φόβος καὶ βίβα κυβερνωμένη, ἀπο.11,5,4 τὸ πῦρ κυβερνωμένον ἀνέμοις: ἥ μὲσ. ὡς ἐνεργ.: Ἀριστλ.Πρ.964b,17 καὶ βαδίζουσαν προσέχοντες τῆ βασιλεία τὸν νοῦν, κυβερνωμένης διὰ τῆς διανοίας αὐτοῖς, Μορκελλίν.Βί Θεοκ.8,14 Ἀρίων ὁ κυβερνώμενος μουσική 3) ἔπιγο. εἰδ. ἐκτέλω

καθῆκοντα πλοηγοῦ, ποιῶ ἱεροτελεστίας τινὰς εἰς τὸ πλοῖον τῆς Ἰσίδος 4) νεώτ. κ. δημ. διαχειρίζομαι τὴν ἐκτελεστικὴν ἐξουσίαν χώρας τινός, εἰμοὶ ὑπουργός: ἢ εὐθύνη τῶν κυβερνωτῶν 5) δημ. μεριμνῶν ἐπαρκῶς εἰς τὰ τοῦ οἴκου: καλὰ κυβερνᾶτε τὸ σπίτι του πρβλ. κυβερνήμα, κυβέρνια 6) ρημστ. π. κυβερνητέον, κυβερνήσις, κυβερνήτης, κυβερνητικός.

κυβέρτιον ἰτό] δημ. ἢ κυφέλη: Βολσφω.Φωτ.2,4. **κυβέρτιον** ἰτό] λεξ., ὑποκορ. τοῦ κυβερτον βλ.λ.: Σουῖδ. ἐν λ. κυφέλη.

κυβερταον ἰτό] γλωσσ. τοῦ κύφελον βλ.λ., ἢ κυφέλη, τὸ κυβέρτιον π. Ἦσ.

κύβεις-εως ἰή κ. κῶδ. κίβισις Ἦσ. κῆφρα.

κύβετρον ἰτό] κ. κύβετρον βλ.λ.

κύβευμα-στος ἰτό] (κυβεύω) μιν. ἢ κυβεία, τὸ παίζειν κύβους: Θεόδ.Υρτ.5,735 ἐξέουσαι κυβευμάτων τε καὶ γραμμάτων.

κυβαυτήρ-ῆρος καὶ ἰκυβεύω) ὁ κυβευτής βλ.λ.

κυβαυτήριον ἰτό] μτγν. τόπος εἰς ὃν παίζουσι κύβους, κυβείον: Λεξ.Ρητ.275,14 ἐτόπος ἐστὶ τὸ κυβαυτήριον εἰς ὃν συνερχόμενοι κυβεύουσι: Πλούτ. Ἠθ.621β, Δίων Κ 65,2 περὶ καππαλετα καὶ περὶ κυβαυτήρια ἐπονομαζόμενα, Κλήμ. Ἀλ.Προτρ. 2,11 πλῆθης ἀκράτου κυβαυτήρια.

κυβαυτής ἰδ] (κυβεύω) κ. νεώτ., θηλ -εῦτρια ὁ παίζων κύβους, ζάρια: Σοφ.ἀπ 947 σοφὸν κυβευτὴν, Ἔεν.Ἑλλ.6,3,16 οὐδὲ γε τῶν κυβευτῶν οἴτινες αὐ, ἐάν ἔν τι ἀποτύχῃσι, Ἀριστλ.Ἠθ.Νικ.4,1 ὁ μὲν τοι κυβευτής, καὶ ὁ λωποδύτης, καὶ ὁ ληστής τῶν ἀνελευθέρων εἰσι: ἢ αἱ Κυβαυταὶ τίλλος δράματος τοῦ Ἀντιφάνου 2) νεώτ. ὁ ἀσὼν τὴν κυβείαν ἐπὶ χρηματιστηριακῶν ἀξιών.

κυβαυτικός-ῆ-όν ὁ ἀνήκων ἢ ἀναπεριόμενος εἰς τὴν κυβείαν, ὁ ἔχων κλίσην πρὸς οὐτὴν: Αἰσχίν.1,59 καὶ κυβευτικά ἔτερα ὄργανα, Πολυδ.9,97 κυβευτικά ἐργαλεῖα, Ὁριγ.Κέλα.3,135C οὐδὲ νόθον καὶ κυβευτικόν 2) ὁ ἐμπειρὸς εἰς τὸ παίζειν κύβους, ὁ ἐπιτηδεύς: Πλάτ.Πολ.374f πεπετυκίως δὲ ἡ κυβευτικὴ ἰκανὸς οὐδ' ἂν εἰς γένοιτο μὴ αὐτὸ ταῦτ' ἐκ παιδὸς ἐπιτηδεύων.

κυβαυτικῶς ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τὸν τρόπον κυβευτοῦ κ. συγκρ. -ώτερον: Ὁριγ.Κέλα.3,132C κυβευτικώτερον ἔλην.

κύβευμα [κύβους] κ. νεώτ. παίζω τοὺς κύβους, τὰ ζάρια: Κρατίν.195, Ἀριστοφ.Ἐκκλ.672 οὐδὲ κυβεύσουσ' ὄρ' ἀνθρώποι, Ἰσοκρ.15,287 ἔτεροι δ' ἐν τοῖς σκιραφείοις κυβεύουσι 2) μτφ. ὁμῆθ. ῥιφικινδεύω, διακινδυνεύω, διακυβεύω Σουῖδ. κερρολόγως τὴν πράττω καὶ ῥιφικινδύνωσας: Ἔεν. Ἑλλ.6,3,16 οὐδὲ γε τῶν κυβευτῶν οἴτινες αὐ, ἐάν ἔν τι ἀποτύχῃσι, περὶ διπλασίων κυβεύουσι, Πλάτ.Πρωτ.314α ὄρα . . μὴ περὶ τοῖς φιλότοις κυβεύεις τε καὶ κινδυνεύεις, Πολύβ.ἀ.π.61 αἰ μὲν ὀλογοῖσθαι καὶ μανίαν ἔφασαν εἶναι τὸ παραβάλλεσθαι καὶ κυβεύειν τῷ βίῳ, Πλούτ. Ἀρτέμ. προκαλεῖτο περὶ χιλίων δαρεικῶν κυβεύουσι: ἥ κ. μτβ. : Εὐρ.Ρήσ.446 κυβεύων τὸν πρὸς Ἀργείους Ἄρην κ. ποθ. : Ἀντίπ.Σιδ.ΑΠ7,427,13 τὸ κυβεύειν πνεύμα 3) μτ. αἰτ. προσ. ἀπατῶ, ἔξαπατῶ: Ἀρρ.Ἐπικτ.2,19,28 4) νεώτ. ἀσὼν κυβείαν χρηματιστηριακῶν ἀξιών 5) ρημστ. π. κύβευμα, κυβευτής, κυβαυτήριον, κυβευτικός.

κυβέων-ῶνος ἰδ] μιν. τὸ κυβαυτήριον, κυβείον: Τζέτζ.Χιλ.10,558 καλῶ τὸν τῆδε βίον . . καὶ κυβέωνα καὶ φορᾶν σφαιρας ἀσταυρομένην. **κύβη** ἰή λεξ. ἢ κεφαλή: ἘΜ 543,22 πρβλ. κύβηθ.

Κύβηθη ἰή ἢ Κυφέλη βλ.λ.2: ἮΜ,5,102.

κύβητος-ος ἰκυβη) ὁ κύπτων εἰς τὰ ἐμπροσθεν, εἰς τὰ κάτω τὴν κεφαλὴν: ἘΜ 543,10 2) ὁ ἐκπατῶν τῆς Κυβέλης, κ. γεν. ἀνθρώπων ἐν ἐκστατι-

κή καταστάσει ή μοινομένος: Φώτ 1631 «κυβηθον Κρατίων Θράπταις τόν θεοφόρτην. Ίωνες δέ τόν μητραγύρτην κoi γάλλον νύν καλούμενον», Ειστ.1431,47 «ό κατεχόμενος τή Ρέφ ή και άλλω δoιμου».

κυβηθῶ-άω λεξ. άμτθ. μαινομαι, ένθουσιώω λρευθς τής Κυθήςης, κορυθαντιώ: Ήα. κυβηθῶ: θεοφορεΐται, κορυθαντιώ [κωδ. κυβηθῶι: **κυβηθίζω** λεξ. πλήττω διά πελέκωσις, πελεκίζω: Ήσ. «κυβηθίσαι» πελεκήσαι» [κωδ. πελεκισσι].

κυβηθικός-ή-όν ό άνήγκω ή άναφερόμενος εις τήν κύβητιν, τόν πέλεκυν: Κωμ. Αδῆσπ.869 κυβητι κόν τρόπον ιδιό του πέλέκωσι.

κυβηθικός-εως (ή) μτγν. ό πέλεκυς, βαρεία μάχαιρα πρὸς κοπήν κρεάτων, μπαλντάς: Πολυδ.6,90 «πέλεκυν, ή τας βους κατοβάλλουσι»: Φιλήμ.13, Λυκοφρ.1170 ταυροκτόνον στερράν κίβητιν: 2) τυροκόμησις: Κρατιν.315: 3) Φώτ. κυβηθικός, άγγειων κεραμοειόν ως πυξίς: πρβλ. όγερσικυβηθικός.

κυβηθιστής (ο) [κυβηθίζω] Σουιδ. «άγερσικυβηθικός» άγύρτης και κυβηθιστής»: Κρατιν.62 2) ό ούδενός άξιος, ούτιδανός: Ήσ. «κοκοῦργος».

κυβηθνα Ήσ. «ακήνωμα».

κυβηθη (ή) Ήσ. «γλωσξ».

κυβηθῆ-πκος (ή) ύβριστική λ. άντι γραΐα : Κωμ. Αδῆσπ.571.

κυβηθῆς (ο) Ήσ. «κυβευτής».

κυβηθίνωδα λεξ. κ. π. Πολυδ. κυβηθίνωδα, έν φρ. κυβηθίνωδα παΐζειν είδος παιδιών έν όρχ. Αθηναις, ή έγκοτύλη βλ.λ., κοβάλλες Πολυδ.9,122 «τήν έν κοτύλη παιδιών ίππάδα κυβηθίνωσαν», αὐτ.163,8 «κυβηθίνωδα επί κεφαλῆν φέρειν ή κατά νώτους».

κυβητιζώ Ήσ. «επί κεφαλῆν ρίψω».

κυβητριον (τό) πάπ. κολοθος άλυμῶν ίχθύων.

κυβίζω (κύβος) μτγν. νεώτ. κ. όθμ. ποιώ τι κύβον, εις σχήμα κύβου, κατοσκευόζω κύβον: Πλουτ. Ήθ 9791: άεί τό πλήθος τῶ σχήματι κυβίζουσι και στερεόν έκ πάντων ποιοῦσιν έξ ίσοις έπιπέδοις περιεχόμενοι ίσῶ θύνοιν σχηματίζουσι διά του πλήθους των κύβων: || νεωτ. κ. όθμ. τοποθετῶ συναντῶ πρὸς άλληλοσ πολλά όμοιοιδή τροπῆματα οὔτως ώστε ν' άποτελέσω έξ αὐτών σωρὸν έχοντα τό σχήμα κυβικου μέτρου ή όρθογωνίου ή τετραγωνίου διαιρετου εις κυβικά μέτρα.

ήτοι έχοντος ύψος και πλατος ενός μέτρου: όθ. κ. γεν συνάγω και τοποθετῶ οὔτως εις σωρὸν, ώστε τά δύναμοι να μετρήσω, να ύπολογίσω τό σύνολον κατά κυβ. μέτρα: είδ. άναφ. πρὸς άμμον ή οίκοδομησίουσ λίθους: 2) νεωτ. κ. όθμ. μετρώ, ύπολογίζω όγκον τινα ή άνωθεν κτ. κυβικά μέτρα, ίδ. έν άναφ. πρὸς οίκοδομικάσ τινας ύλας, οίον λίθους, άμμον, σκύρα, ξυλκίαν, ή πρὸς κτίρια, δωμάτια, άποθήκας, οίον πρὸς ύπολογισμὸν φορολογίας, μισθώσεως κτ. κυβ. μέτρ. κτ.: πρβλ. κυβισμός: || επί ζυλείας, ύπολογίζω επί τής άρισμένης κτ. κυβ. μέτρ. τιηξ τήν άξίαν ενός ή πλειόνων τεμαχίων ξύλου, οίον σανιδών, δοκῶν κτ.: 3) κ. νεωτ. κ. όθμ. επί αριθμῶν, ύψῶ αριθμὸν τινά εις τόν κύβον, εις τήν τριτοβάθμιον δύναμιν: Ήρων Μίετρ.3,22: || όμ. κ. παθ. άνυψοῦμαι εις τόν κύβον: Πρὸκλ. Υποτ.4,102 κυβισθέντων οὔν τούτων, Θεολ. Αριθμ.33,4 κυβισθόμενος δέ ίό αριθμόσ, οὐτ.55,18 έκ οὔδαδσ κυβισθῆσις: || πολλαπλασιάζω: Ήπποδ. Αίρ.1,2,10 4) ρηματ. π. κυβισμός, κυβικός.

κυβικός-ή-όν κ. νεωτ. ό άνήγκω ή άναφερόμενος εις τόν κύβον: Πλάτ.Τίμ.55C τά δέ σχήμα του ζυατάντος σώματος γένομεν κυβικόν, 2-εκοῦνδ.17 πλοτον κυβική σάνξ, Γαλ.9,523 κυβικά σώματα, Αχιλλ. Αρ.Φαιν.131 τήν μέν γήν φασιν έχειν σχήμα κυβικόν: || νεωτ. κ. όθμ. κυβικό(ν) μέτρα(ν) μονάσ μετρήσεως όγκου, ίσοῦμένη

πρὸς κύβον έχοντα πλειῶν ενός μέτρου: 2) επί αριθμῶν, ό άνυψωθείς εις κύβον, εις τήν τριτοβάθμιον δύναμιν: Αριστλ. Πρ.910B,36 κυβικός αριθμός: || νεωτ. μαθ. κυβική μονάξ ή τρίτη δύναμις μονάδος τινός, ιδίως ή τρίτη δύναμις μονάδων μήκουσ, -κυβικόν μέτρον Ιμονάξ μετρήσεως όγκου, ίσοῦμένη πρὸς κύβον έχοντα πλειῶν ενός μέτρου: || κυβική ρίζα αριθμόσ οὔτινος ό κύβος ίσοῦται πρὸς δοθέντα άλλον αριθμόν: || κυβικά κομπύλα: αἱ τρίτου βαθμοῦ: 3) νεωτ. όρυκτολ. έν τῶν επτά κρυσταλλικών συστημάτων.

κυβικός έπίορ. κατά τρόπον κύβου: Πλουτ. Ήθ 404Γ κινήσαι σφαιρικῶς κύλινδρον, ή κυβικός, ή λύραν αλλητικῶς: || κ. μτφ. Δαρμάσκ. Αρχ.266 έστῶσα παγίως και κυβικός.

κυβιον (τό) ή ηηλαμὸς έν ώρισμένη ηλικία: Ήκέσ. π. Αθην.3,1183 ηηλαμύδασ κύβια είναι φσι μεγάλα, Ποσειδ.16 2) μτγν. κρέας κεκομμένον εις τετραγῶνα τεμάρια και ήλατισμένον: Πάπ. κυβίων κεράμιον α, Πολυδ.6,48.

κυβισάκτης (ο) μτγν. σκωπτικόν έπώνυμον του Πτολεμοίου ΙΓ, ό παρασκευάζων και πωλών άλιπαστα, ιδ. ίχθυσ: Στράβ.17,11 τή δέ κατασθεΐσις μετεπέμφαντο άνδρα εκ τής Συρίας κυβισάκτην τινά: || έπών. σκωπ. τῶσ αυτοκράτορος Ούσεπσιανού: Σουητ.19.

κυβισίς Ήσ. «κλήη».

κυβιστός (ο) [κυβίζω] μτγν. κ. νεωτ. ή άνύψωσις αριθμόσ εις κύβον, τριτοβάθμιον δύναμιν: Θεολ. Αριθμ.36 2) νεωτ. ή κατά κύβους μετρησις, ή αναγωγή όγκου τινός εις κύβους, οίον φορτίον ζυλείας, τοίχου, σωρῶ σκύρων: 3) όμ.νεωτ. ως διεθν. όρος είδ. έν ζωγραφική, τεχνοτροπία τῶν εικαστικῶν τεχνῶν, έπιζητούσα τήν έντονον έμφρασην του άντικειμένου οὐχι δι' άπεικονίσεως του σχήματος αὐτου ως έχει, αλλά δι' υπερβολικῆς ονάλοσεως τής μορφῆς εις τά άπλα κ. κτ. τό δυνατόν ευθύγραμμο γεωμετρικά στοιχείά της.

κυβιστάξ-ακος (ή) νεωτ. βοταν. γένος βιγνονιοειδῶν φυτῶν.

κυβιστημα-ατος (τό) [κυβιστώ] μτγν. κ. νεωτ. άκροβατικός έλιγμός με τήν κεφαλῆν πρὸς τά κάτω, τούμπα, τσάκας. Λουκ. Ανάχ.18 τί... τά κυβιστήματα συντελεΐ πρὸς άρετην αὐτοῖς.

κυβιστήρ-ηρος (ο) νεωτ. ζωολ. γένος έντόμων κολεοπτερών τής οικογεν. τῶν δυκτιδῶν.

κυβιστής (ο) Ήπιγρ. πιθ. άντι κυβιστητής ό κυβιστητήρ βλ.λ., ηηδητής, χορευτής, κλόδου.

κυβιστήσις-εως (ή) [κυβιστώ] μτγν. κ. νεωτ. τό κυβιστήμα βλ.λ., γυμνασμο ή χορευτικόν παιγνίδιον, καθ' ό βραΐνει τις διά τῶν χειρῶν και ποιεί διαφόρους κινήσεις διά τῶν ποδῶν, καμπανιστής: Πλουτ. Ήθ.401C όρχήσεις παιδων και κυβιστήσις, Λουκ. Ανάχ.16 αἱ συννεγεί εν τῶ ηηλῶ κυβιστήσις.

κυβιστήτηρ-ηρος (ο) [κυβιστώ] ό έχων τήσ έπαγγελμα τήν κυβιστηριον βλ.λ., ό θουματοποιός, ηηδητής, σχοινοδότης: Ήσ. ηηδητῶς, όρχηστῶσ ποιήλους: Ήλ.Σ 605 δοίω δέ κυβιστητήρ κατ αὐτοῦσ μοληξς έξάρχοντες έδίνουον κατά μέσοσ, Όδ Δ 18 2) ό δύτες, βουητητής: Ήλ.Π 750 ή ρα και έν τρωέσι κυβιστητήρες έσαιν: 3) ό έπιπύτων, έφορῶν με τό κεράλι: Εὐρ.Φοιν 1151 ημῶν τ' ές οὔδασ είδες άν πρὸ τειχῶν πυκνούσ κυβιστητήρας έκπνευσκότας: 4) μτγν. ως επίθ. ό κλινιδούόμενος: Νόνν.Δ 9,149 κυβιστητήρι καρήνω, Τρυφιδ.192 κυβιστητήρ κῦδοιομοσ.

κυβιστητήρι (ή) λεξ. ή κυβιστητήρις βλ.λ.: Σουιδ. [κωδ. κυβιστητήρι].

κυβιστήρις-ή-όν νεωτ. ό άνήγκω ή άναφερόμενος εις τόν κυβισμόν βλ.λ.2) : κυβιστική καταμετρησις: 2) ό άναφερόμενος εις τόν κυβισμόν βλ.λ.4) : κυβιστική ζωγραφική.

κυβιστινῶα ἐπίρρ. κτ. διάρθ. **κυβιστινῶα** βλ.λ., εἶδος παιδιᾶς, κοβάλας.

κυβιστις (-ιδος) ἰή) νεώτ. τὸ φυτόν ρινοπέταλον. **κυβιστιῶ-άω** γλωσσ. ἐφετ. ἐπιθυμῶ νὰ κυβιστήσω, νὰ βάλω τὴν κεφαλὴν κάτω καὶ τοὺς πόδας νὰ ὑψώσω εἰς τὰ ἄνω, νὰ κάμω κυρταίσι.

κυβιστιῶ-άω [κύβη] κ. νεώτ., ἰων. **κυβιστέω** ἴ' Ὀππ. Κυν.4,263] βάλω τὴν κεφαλὴν κάτω καί τοὺς πόδας εἰς τὰ ἄνω, κάμω τούμα, κουτροβάλας, γυρίζω τακτᾶ: Ἰλ.Π.745 ἡ μάλ' ἐλαφρὸς ἀνὴρ, ὄως βετα **κυβιστᾶ** 2) ἐπὶ ἰχθύων, βυθίζομαι, βουτᾶ: Ἰλ.Φ.354 οἱ κατὰ καλά βέεθρα κυβιστῶν ἔνθα καὶ ἔνθα βνοιῖ τεϊρόμενοι πολυμήτιος Ἥφαιστοιο, Ὀππ.Κυν.4,261 ὑπερ πάντοιο **κυβιστέων** ἀσπαλιῆς 3) ἐπὶ ἀνθρ., ἐπαγγέλλομαι τὸν κυβιστητῆρα βλ.λ., ἐκτελῶ κυβιστήσιν βλ.λ.: ΕΜ 543, 22 ἐπὶ κεφαλῆς πηδῶ: Πλάτ.Συμπ.190Α ὡσπερ ἰο κυβιστῶντες εἰς ὄρθον τὰ σκέλη περιφερόμενοι **κυβιστῶσι** κύκλω' || ἐπὶ χορευτριάς, χοροπηδῶ μεταχειριζόμενος τὰς χεῖρας ὡς πόδος, ἐκτελῶ ἀκροβατικά γυμνάσματα: Ξεν.Απομν.1,39 οὗτος κᾶν εἰς μαχαίρας κυβιστήσσει, Πλούτ.Εὐθ.294Β εἰς μαχαίρας κυβιστᾶν ἰνὰ πέφη με τὸ κεφάλι ἀνάσσει στὰ μαχαίρια, Ἰθην.4,129Δ θαυματουργοὶ γυναῖκες, εἰς ζήτην **κυβιστῶσαι** καὶ πῦρ ἐκ τοῦ στόματος ἐκρηπίζουσαι 4) ρηματ. π. κυβιστήμα, κυβιστήσις, κυβιστήτηρ, κυβιστήτεια.

κυβιστίω [κύβη] τὸν παίζω τῶ ἀγκῶν, κυπῶ τινα μετὸν ἀγκῶν: Ἦσ. «κυβιστίω» τοῖς ἀγκῶσι πλήττω» [κωδ. κυβητίζω]: Ἐπιχ.213.

κυβιστόν (ἰδὸ) κ. **κυβιστήν** [π. Φάτ.] ὁ ἀγκῶν, τὸ ἄλκρνον: Ἰνπ.Τόν. Ἄνθρ.6 μετὰ δὲ τὸν βραχίονα, ἀγκῶν τὸ σύμπαν ἄρθρον, καὶ τὸ ὄξύ, ἐφ' οὗ κινῶμενοι σπριζόμεθα ἰο δὲ ἄλκρνον καλοῦσι, Δωριεῖς δὲ ἰο ἐν Σικελίᾳ κύβητον, Ρούφ. Ὀνομ.79' || κτ.κ. τὸ ὄστρον ἄρμου, τοῦ ἀγκῶνος: Ἰωριαν.212 «κυβοειδὲς ὄστρον καὶ τὴν πτέρην».

κυβοειδής-οὺς-ές μγν. ὁ ἔχων σχῆμα κύβου, ὁ ὁμοιάζων πρὸς κύβον: Στραβ.16,1,5 πεττῶν **κυβοειδῶν**, Διοσκ.5,114 εἰς πολλὰ διαίρουμενον **κυβοειδῆ** ἰσχυρίματα, βοτρυδῶν ἀλλήλοισι συνεαίμενα, Γαλ.Χρ.Μορ.3,7 ὡσάψ τινι συναρθροῦται τῶ **κυβοειδεῖ** προσαγορευομένῳ, Σχόλ.Σοφ.Ἠλ.723 ἐνόκας τετραγώνους καὶ **κυβοειδές** νεώτ. ἀνοκ. **κυβοειδὲς** ὄστρον ὄστρον τοῦ τρίτου ἢ προσθίου στοιχοῦ τοῦ ταροσῦ, κείμενον ἐν τῶ ἔξω χελεῖ τοῦ ποδός.

κυβοκόφραλος (ἰδὸ) νεώτ. γένος σταφυλινιδῶν ἐντόμων.

κυβόκύβος (ἰδὸ) μγν. κ. μον. τὸ γινόμενον δύο κυβικῶν ἀριθμῶν: Θεοφύλ.Βουλυ.Ἐπιατ.71 ὁ δὲ **κύβους** ἦσει || καὶ **κυδοκύβους** 2) ὡς ἐπίθ. ὁ ἐξηγητισμένος ἐκ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ δύο κυβικῶν ἀριθμῶν: Διάφ.Ἀριθμ.2 ἀριθμῶν **κυδοκύβων**, οἱ εἰσιν ἐκ κύβων ἐφ' ἑαυτοῦς πολλαπλασιασθέντων.

κυβοκυβοστός-ἡ-ὄν μγν. ὁ γινόμενος ἐκ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ δύο κυβικῶν ἀριθμῶν ὄθ, τὸ οὗδ. **κυβοκυβοστόν** [ἐνν. μόριον] κλάσμα **κυδοκύβου**, ἦτοι 1/8: Διάφ.1 Ὀρ.3.

κυβοκυκλοειδής-οὺς(ἰ) νεώτ. μαθ. ἐπίπεδος καμπύλη διαγαφομένη ὑπὸ σημείου περιφερειακῆς κυλιομένης ἐσωτερικῶς ἐπὶ ἄλλης σταθερᾶς καὶ ἐχούσης ἀκτίνα τετραπλασίαν ἀπὸ τὴν τῆς κυλιομένης.

κυβόλεξον (ἰδὸ) νεώτ. παιδιὰ συνισταμένη εἰς τὴν τοποθέτησιν γραμμάτων τοῦ ἀλφαβήτου ὀρχικῶν λέξεων κατ' ἐπιπέδου πλευρᾶς κύβου οὕτως, ὡστε ν' ἀποτελεσθῶσι λέξεις ἄ. μετὰ τὴν τοξιβήτησιν.

κυβόλιθος (ἰδὸ) νεώτ. σκληρὸς λίθος τυχῶν ἐπεξεργασίας εἰς κυβικὸν σχῆμα καὶ χρήσιμος εἰς τὴν ὀδοστρωσίαν.

κυβομανταία (ἰ) νεώτ. ἡ διὰ κύβων μάντευσίς. **κυβοματρον** (ἰδὸ) νεώτ. τὸ κυβικὸν μέτρον.

κύβος (ἰδὸ) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. στερεὸν τετραγώνων σώμα ἔχον ἔξ ἴσας πλευράς: Εὐστ.1396,55 «βόλος ἐξάλληλως»: Τιμ.Λοκρ.98C ἐκ τῶ τετραγώνῳ γεννάσθαι τὸν κύβον, ἐδδραϊότατον . . σώμα 2) μικρὸν τεμάχιον ἐκ στερεᾶς ὕλης, συν ἦθ. ζύλου ἢ ὄστου καὶ σχήματος κύβου, φέρων ἐγκεχαρμαμένα ἐπὶ ἐκόστης τῶν πλευρῶν αὐτοῦ μίαν ἕως ἔξ στιγμᾶς καὶ χρῆσιμῶν εἰς τυχηρὰ παιγνίδια, ζᾶρι: Ἦρ.1,94 ἔξευρεσθῆναι δι' ὧν τότε καὶ τῶν κύβων καὶ τῶν ἀστραγάλων καὶ τῆς σφαιρῆς καὶ τῶν ἄλλων πασῶν παιγνίων τὰ εἶδα, πλὴν πεσσῶν [διεφερε τοῦ ἀστρογάλου, ὅστις εἶχε στιγμᾶς μόνον εἰς τὰς τέσσαρας πλευράς], Σοφ.ἀπ.429 κύβων **βολαί**, Γλάτ.Πολ.604C ἐν πάσει κύβων, Λυσ.16,11 ὄσι περὶ κύβους ἢ πτότους . . τυχάνουσι τὰς διατριβὰς ποιοῦμενοι, Θεοφύλ.Ἐπιστ.13 περὶ κύβου καὶ πάλαιστρος τὴν τοῦ βίου καταναλώσας 3) μγφ. ἐν φρ. ἀναρρίπτω κύβον διακυβεῖω περὶ τινας, διακινδυνεύω, ριψοκινδυνεύω λαμβάνων τολμηρὸν ἀπόφασιν: Μέν.65,4 **δεδογμένον** τὸ πρᾶγμα, ἀνερρίφτω κύβος, Πλούτ.Φάβ.14 δήλος ἦν εὐθύς ἀπειρία καὶ θρασυτήτι τὸν περὶ τῶν ὄλων ἀναρρίφω κύβου, αὐτ.Καῖσ.32 ἀνερρίφτω κύβος [μγφ. τοῦ λατ. jacta esto alea], Λοκ.Εἰκ.15 τολμηρῶ ἀναρρίπτει τὸν κύβον, αὐτ. Ἀρμ.3 ἐφ' ἐνὸς ἀνδρὸς ἀναρρίπτει τὸν κύβον 4) ἐν φρ. κ. παροιμ. ἐπὶ τῆς τύχης: Αἰσχ.Ἐπ.414 ἔργον ἐν κύβους Ἄρπυ κριεῖ ἡ τύχη τοῦ πολέμου ἢ ἀποφασίση, Πλούτ.Κοριόλ.3 **ἐγατον** κύβον ἀφιθιμῶν ἰδοκίμῶ τὴν τύχην μου διὰ τελευταίαν φορῶν' || παροιμ. Σοφ.ἀπ.895 αἰ γὰρ εὐπίητοισιν ἰο Διὸς κύβοι ἰτὰ ἔργα τοῦ θεοῦ ὄθεν εἶναι ἀπλῶς ἐκ τύχης' 5) ἡ πλευρᾶ ἢ φέρουσα μίαν μόνον στιγμῆν: Εὐρ.ἀπ.888 **βέβληκ'** Ἀχιλλεύς δύο κύβου καὶ τέσσαρα [Εὐστ.1084,2 ἐήγουν δύο μονάδας καὶ τέτταρα, ὄν στίχον Εὐρ. ἐν Τηλέφω θεῖς, ὄπου κυβεύοντας ἦρωας ἐσίγηγε καὶ μαθῶν ἐπ' αὐτᾶ χλευασθῆναι οὐς εὐτέλει . . περιεῖλεν ὄλον τὸ ἐπειστόδιον], Πλάτ.Νού.968B **τρεῖς ἔξ** . . ἢ τρεῖς κύβους **βάλλοντες** 6) κτ. πλῆθ. **κυβεῖον**, **κυβευτήριον**, **κυβευτικὴ** τράπεζα: Ἐρμην.27 καὶ πρὸς κύβους ἐστηκ' ἔχων τὸ κῆθρον 7) τὸ γινόμενον ἐκ διπτοῦ πολλαπλασιασμοῦ ἀριθμοῦ ἐφ' ἑαυτῶν: Πλάτ.Πολ.528B **ἔστι δὲ** που τοῦτο περὶ τὴν τῶν κύβων **ἀξηνα** καὶ τὸ βάθος μετέγον, Ἀριστ.Α'Υστ.7εῖθ. 8) πᾶν πρᾶγμα ἔχον κυβικὸν σχῆμα, σπᾶνδουλος: Ριαν.57 9) τετραγῶνα τεμάχια ἡλατισμένων ἰχθύων: Ἀλεξ.187,4 τὸ δ' ἄλλο σώμα καταματῶν πολλοὺς κύβους ἀμῆσας τε λεπτοῖς ἄλας' πρβλ. **κυβοσάκτης** 10) εἶδος πλακουτῆρος ἢ ζυμορρικόου ἔχοντος κυβικὸν σχῆμα: Φάτ.183,11 **κύβοι**, πλάσεις τινὲς ὄστρον: Ἦρακλ.Κωμ.π. Ἀθην.3,114 **πῶθεν ὕμιν εἰδέναι** ὅτι καὶ κύβοι οὗχ αἰετ μεταχειρίζεσθε, ἄρτοι εἰσι τετραγῶνοι, ἡδυσμένιο ἀνήθω τωρῶ καὶ ἐλαίω' 11) τὸ πρὸ τοῦ μηροῦ κοῖλον τῶν ζώων: Σιμάριπτακ.π. Ἀθην.9,399H **τὰ δὲ** ἐκατέρωθεν κοιλώματα **λέγουσι κύβους** 12) νόπ. μέρος ἀρδευτικῆς μηχανῆς.

κύβος (ἰδὸ) λεξ. μακεδ. ὁ κυφός: Ὁρίων 38,6. **κύβοστός**-ἡ-ὄν μγν. ὁ ποσοσιὸς κύβου ὄθ, τὸ οὗδ. **κυβιστόν** [ἐνν. μόριον] κλάσμα τοῦ κύβου, ἦτοι 1/8: Διάφ.1 Ὀρ.3.

κύβω-άω [κύβος] Ἦσ. «πεπτεύει» 2) **κυβάζω** βλ.λ.: ΕΜ 543,16.

κύβωλον (ἰδὸ) [κύβη] μγν. τὸ κύβιον βλ.λ.: Πολυδ.2,141.

κυνγιδικα (ἰ) ἔσφ. ἀντὶ κιλγικῶνα ἐν Ἰνπ.π.Γαλ.19,115. **κύγχραμος** (ἰδὸ) ὄ.γρ. τοῦ κύχραμος βλ.λ.

κυδάνγχας Ἦσ. «μάχος λοιδορίας». **κυδαγγόμενα** Ἦσ. «λοιδορούμενα». **κυδάξω** [κύδοσι] ὀνειδίζω, ὀβριζώ, λοιδορῶ τινα: Ἐπιχ.6 Ἄμυκε, μή κυδάξαι μοι τὸν προσβύτερον ἀδελφεόν· κ. παθ.: Σοφ.Α1.722 κυδάξεται τοῖς πᾶσιν Ἀργείοις ἰδοῦ· || κ. μέσ. ὡς τὸ ἐνεργ. μτ. δοτ.: Ἐπιχ.35.6 τήνω κυδάξομαι τε καὶ ὧν ἤχθονταν, Αἰσχ.ἀπ.94 οὐ τοι γυναιξί δεῖ κυδάξασθαι· τί γάρ; ὄμ. κ. μτ. αἰτ.: Ἄπολλ.Ρ1.1337.

κυδαίνω (κύδοσι, μέλλ. κυδανῶ [Λυκάφρ.72]), ἐπ. ἄρρ. κύδηνα (Ἰλ.Ψ 793), δωρ. ἐκύδανα [Πινδ.Π1.31] διδω τιμὴν, δόξαν εἰς τινα, λαμπρύνω, ἐξυψώνω, δοξάζω: Ἰλ.Κ 68 πατρόθεν ἐκ γενεῆς ὀνομαζών ἄνδρα ἕκαστον, πάντας κυδαίνων, αὐτ. Ν 368, Ὀδ.Π 212 ῥητῖδων δὲ θεοῖσι . . ἡμέμ κυδῆναι θνητῶν βροτῶν ἠδὲ κακῶσαι, Πίνδ.Ο 10 111),66 ὁ δὲ πάλα κυδαίνων Ἐχεμος Τεγέαν, Σιμων.99.4 σφ' ἄρεθι κυδαίνουσα ἀνάγει . . ἐξ Αἰδεω, Μετοχ. Ὀδ. ἐν Σάθ.1,191 κατεγγύωσα καὶ κυδαίνουσα τὰ τῆς τῶν Μυσῶν ἄρχῃς. 2) φαιδρύνω, τέρπω, ἐυφραίνω: Ὀδ.ε 438 κυδαίνε δὲ θυμὸν ἄνακτος. 3) ἐν οὐκί καλῇ σῆμ. κολακεύω, θωπεύω: Ἡσιόδ. Ἐργ.38 μέγα κυδαίνων βασιλλῆας δωροφάγους.

κυδάλιμος-ον [κύδοσι] ἐνδοξός, πεφημισμένος: Ἰλ.Ζ 184 Σολυμοῖσι μαχῆσατο κυδαλίμοισιν, αὐτ. Ρ 378 δύο δ' οὐ πω φώτε πενύσθη, ἀνέρε κυδαλίμω· || κυδάλιμον κῆρ εὐγενῆς καρδία: Ἰλ.Κ 16 μέγα δ' ἔστηεν κυδάλιμον κῆρ [περὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος], αὐτ. Σ 33, Ὀδ.Φ 247.

κυδαίω ἔχω ἐν τιμῇ: Ἰλ.ε 73 τοῖς μὲν ὁμῶς μακάρεσσι θεοῖσιν κυδαίει. 2) μεγαλαυχῶ, ὑπερφρονῶ: αὐτ. Φ 42 Ἀχαιοὶ μὲν μέγα κύδανον, **κύδαρ** Ἦσ. «τόφος».

κύδαρος(ί) εἶδος μικροῦ πλοίου: Ἀντιφῶν. 321· || ἄ. κύδαρον [τό]: Πάπ. πλοῖον κύδαρον ἀγῶγῃς ἀρταβῶν ρν, ΕΜ 543,39.

κυδάττω Ἦσ. «κυδάξω».

κυδέσταρος ἀνώμ. συγκρ. τοῦ κυδρός βλ.λ. **κυδήεις**-εντός-εσσα-εν [κύδοσι] ἐνδοξός, περιφραῖς, περιφρησας: Α119,697 δῶρα τε κυδήεντα πορσῆν χρυσάσιδι Ρῶμῃ, Μαν.2,231 ὧν ἀπο κυδήεντες ἰδ' ὄλιθι ἐξέγενόντο.

κυδιάνειρα(ή) [κύδοσι] ἡ τοῦ ἀνδρός λαμπρύνουσα, ἀντροδοξάστρα: Ἰλ.Δ 225 μάχην ἐς κυδιάνειραν, αὐτ.Α 490, Ὀρφ.Ἰγμ.10,5. 2) ἡ ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν λαμπρυνόμενη, πεφημισμένη: Δαρμάγ. ἐν ΑΠλ.1] κυδιάνειρα Σπάρτη.

κυδιμόνος-ον ἐνδοξός, πεφημισμένος, κυδάλιμος: Ἰγμ.Ὀμ. Ἐρμ.46, Ἡσιόδ.Θ 938 κυδιμόν Ἐρμῆν, κῆρυκ' ἀθανάτων, Πινδ.Ο 14,24 κυδιμόνα ἀέθλων.

κυδιππη(ή) νεώτ. ζωφλ. γένος κτενοφόρων τῆς οἰκογεν. τῶν βροτιδῶν.

κυδίστος-η-ον ὑπερθ. τοῦ κυδρός βλ.λ., ἐνδοξότατος, λίον πεφημισμένος, μεγάλως τιμώμενος: Ἰλ.Β 412 Ζεῦ κύδιστε μέγιστε, αὐτ.Δ 515 αὐτάρ Ἀχαιοὺς ὥσε Διὸς θυγάτηρ κυδίστη, Ὀδ.Γ 378 Διὸς θυγάτηρ, κυδίστη τριτογένεια, Ἰγμ.Ὀμ. Ἀφρ.42, αὐτ. Ἀπόλλ.62, Αἰσχ.ἀπ.238 κύδιστ' Ἀχαιῶν. 2) ἐπὶ πραγμ., μέγιστος: αὐτ.Ἰκ.14 κύδιστ' ἀχέων κ. κτ. συγκρ.: Ἐύρ.Ἄλκ.960 τί μοι ζῆν δῆτα κύνδιον; [τί μὲ ὠφελεῖ νὰ ζῶ].

κυδιώ-ᾶω [κύδοσι] ἐπ. [ἐν χρ. μόν. κτ. ἐνεστ. κ. παρστ.1], μτχ. κυδιῶν κ. κυδιῶν, καυχῶμαι, μεγαλγορῶ, ὑπερηφανοῦμαι: Ἰλ.Φ 519 μέγα κυδιῶντες, αὐτ.Β 579, Κόνιν.Σ 13,418 μέγα κυδιᾶσκον ἀνά φρένας· || μτ. δοτ. μεγαλαυχῶ ἐπὶ τινι: Ἡσιόδ.Α 27 ἤρχε δὲ τοῖσιν ἐὺς πάς Ἀλκαῖοιο, κυδιῶν λαοταί, Ἰγμ.Ὀμ.30,13 εὐφροσύνῃ . . κυδιῶσαι. 2) βαίνω ὑπερηφάνως, καμρωτά, καμαρώνω: Ἰγμ.Δήμ.170 ταῖ δὲ φαεινὰ πη-

σάμεναι ὕδατος φέρον ἄγγεα κυδιᾶουσαι· || οὐτω κ. περὶ ἵππου: Ἰλ.Ζ 509,αὐτ.Ο 266 ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππου . . δεσμὸν ἀπορήρατος θεῖη πεδιόιο κροαίνω . . κυδιῶν.

κυδιῶνται(οἱ) νεώτ. ζωφλ. οἰκογένεια ἡμιπέτρων ἐντόμων.

κύνος(ί) νεώτ. ζωφλ. γένος ἡμιπέτρων ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν κυδινιδῶν.

κυνός-ῆ-ον [κύδοσι] ἐνδοξός, πεφημισμένος: Ἡσιόδ.Ἐργ.257 ἡ δὲ τε παρθένος ἐστὶ Δίκη, Διὸς ἐκγεγαυῖα, κυδῆ τ' αἰδῶτι τε θεοῖσι οἱ Ὀλυμπον ἔχουσιν ἰδ.γρ. κυδρή, αὐτ.Θ 328 Διὸς κυδῆ παράκοιτις.

κυνδοιδοπῶ-ᾶω κρωτῶ, θορυβῶ, ἐγείρω ταραχήν: Ἀριστοφ.Εἰρ.1152 ἐφόμει γοῦν ἐνδον οὐκ οἶδ' ἄττα κούκυδοῖδνα.

κυνδοιμός(ί) [κύδοσι] ὁ θόρυβος, ἡ σύγχυσις, ἡ ταραχὴ τῆς μάχης: Ἰλ.Κ 523 Τρώων δὲ κλαγγὴ τε καὶ ἀπετοῖς ὤρτο κυδοιμός, Ἀριστοφ.Ἄχ. 572 κυδοιὸν ἐμβαλεῖν, Πολύβ.5,48,5 ποικίλη τις ἦν ἀκρισία καὶ κυδοιμός περὶ τὰ στρατάπεδα· || Θεόκρ.22,72 ὄρνιθων φοινικιάφων τοιοῦτε κυδοιοί [συγκρούσεις, μαλλῶματ'] 2) ἐν προσωπ. ὡς σύντροφος τῆς ἔννους κ. τῆς Ἐριδος: Ἰλ.Σ 535 ἐν δ' Ἐρις, ἐν δὲ Κυδοιμός ὄμιλεον.

κυνδοιμοτόκος-ον μτγν. ὁ ἐπιπέφρων κυδοιμῶν, σύγχυσις, ταραχήν: Γρηγ.Ναζ.2,179C τετρήχει δὲ θάλασσα κυδοιμοτόκοισιν ἄηταις.

κυνδοιμῶ-έω ἐγείρω ταραχήν, προκαλῶ σύγχυσις: Ἰλ.Α 324 τῶ δ' ἄν' ὄμιλον ἰόντε κυδοιμεον· || κ. μτθ. θορυβῶ τινά, ἐμβάλλω εἰς ταραχήν: αὐτ.Ο 136 ὁ δ' ἡμέας εἰσι κυδοιμήσων ἐς Ὀλυμπον.

κύνος-ου(ί) σχόλ. ὕβρις, ὀνειδος: Σχόλ.Σοφ. Α1.722, Σχόλ. Ἀπολλ.Ρ1.1337, Σουῖθ. κύδου δίκην ὀφείλειν [ἐπὶ τῶν συκοφαντησάντων].

κύνος-εος(ί) δόξα, φήμη, τιμὴ, ἰδίως δὲ ἡ ἐν πολέμῳ κτωμένη: Ἰλ.Α 405 δὲ ρα παρὰ Κρονίῳνι καθεζέτο κύνει γαίων, αὐτ.Π 84 ὡς ἂν μοι τιμὴν μεγάλην καὶ κύνος ἄρηαι, αὐτ.Ρ 251, Ἦρ. 7,8,1α' ἄμα μὲν κύνος ἡμῖν προσγινομένων . . Αἰσχ.Ἐπρ.317, οὐτ.Πέτρο.455 ὡς γὰρ θεὸς νανὸν ἔδωκε κύνος Ἑλλασίν μάχῃς, Ἀριστοφ.Ἰππ.200· || ὅθ. κ. ἐν προσφωνήσι πρὸς ῥήσας ὡς τιμητικὸν ἐπίθετον: Ἰλ.ε 42 ὡ Νέστορ Νηληιάδῃ, μέγα κύνος Ἀχαιῶν, αὐτ.1.673 ὦ πολύσαιν' Ὀδυσσεῦ, μέγα κύνος Ἀχαιῶν.

κυνδοσκοπος-ον μτγν. ὁ δόξαν, κύνος ἐπαγγελλόμενος, προσαγγελλῶν: Μαν.4,35 κυνδοσκοπον ὤρην.

κυνδοφόρος-ον μων. ὁ φέρων κύνος, δόξαν εἰς τοὺς θνητούς, ἐπὶ θεῶν: Λάσκ.Θεοδ.769 [ἐκδ.Μ1.1].

κυνδρός ἄ-όν [κύδοσι], συγκρ. κυδῶν κ. κεδέστερος [Πολύβ.3,96,71] κ. κούδτερος, ὑπερθ. κιδίστος κ. κιδίστατος [Νίκ.Θηρ.3] κ. κούδατος [ΕΜ 543,29], ἐνδοξός, ἐπιφανής, εὐγενής: Ἰλ.Σ 184 Ἦρῃ . . Διὸς κυδρῆ παράκοιτις, Ὀδ.Ο 26, Ἰγμ. Ὀμ.28,1, Ἡσιόδ.Ἐργ.257 δίκη . . κυδρῆ ἰδ.γρ. κυδῆ, Αἰσχ.ἀπ.170 νύμφας κρηναίας κυδραταὶ θεαταῖν ἀγέριω, Ξεν.Ἀπολ.24· || ἐπὶ Ἰηπου, γαυριῶν, ὑπερήφανος: αὐτ.Ἰππ.10,16 κυδρῶ μὲν τῷ σχήματι ὕγροτι δὲ τοῖν σκελεῖν γαυριῶν-μενος· || φρ. κούδρτερον πνεῖμα μὲν πλειοτέρας ὀρέξεις: Ἰων Ἐλεγ.2,10.

κυνδροῦσι-όμοιοι μτγν. ποθ. μεγαλαυχῶ, ἐνερπησανεύομαι: Αἰλ.Φ14,29, Πολύβ.4,3,5.

κυνδωνία(τὰ) μτγν. Ἀθῆν.3,77Α ἐτὰ δὲ χειμεριὰ σῦκα Πάμφιλον κολοῖσθαί φησι κυδωνία ὑπὸ Ἀχαιῶν.

κυνδωνάτων(ν) [τό] μτγν, μων. κ. δημ. ποτὸν παρσκευαζόμενον ἐκ τοῦ ὀπου τῶν κυδωνίων: Αἴτ 5,132· || κυδωνάτων τριπτόν ὄρυθρον παρα-

σκευασθεϊσα έκ κυδωνίων : Παύλ.Αιγ.7,11' 2) δημ. φαγητόν έν κρέατος καί κυδωνίων.

κυδωνέα ή ή κ. -ία νήσ.,μον. κ. νεωτ., δημ. κυδωνιά καρποφόρον δέντρον έκ τών ροδοειδών : Παν. Γεωπ.4,1,12.

κυδώνιο (τό) δημ. τό κυδώνιον μήλον, ό καρπός τού φυτού κυδωνέα.

κυδωνία (ή) κ. **κυδωνέα** βλ.λ. : Γεωπ.4,10,24.

κυδωνιάς-ιάδος (ή) μτγν. ή εις τήν πόλιν Κυδωνίαν τής Κρήτης άνήκουσα, ή εξ ές τήν κατάγομένη : Νόνν.Δ 47,298 **Κυδωνιάς νόμφ.**

κυδωνίαστρον (τό) νεωτ. βοταν. γένος φυτών τής οικιαγεν. τών ροδοειδών.

κυδωνιάτης (ό) μτγν. ό κατοικών εις τήν πόλιν Κυδωνίαν : Πολύβ.4,55,4, Στράβ.10,4,12.

κυδώνιος-α-ον ό εις τήν Κυδωνίαν άνήκων || **κυδώνιον μήλον** ό καρπός τής κυδωνέας, τό κυδώνι : Στρώχ.29, Φύλαρχ.10' κ. άποδ. **κυδωνία** (τό) : Διοσκ.1,115 || **μτφ.** : 'Αριστοφ.Αχ.1199 **κυδώνια τιθίθα** (περί τών μαστών νεαρής κόρης), ηβλ. **κυδωνιά** 2) 'Ησ. «κυδώνιον» μέγα καί αξιόλογον; ή άπατηλόν, δόλιον, λοιδορον . . .

κυδωνίτης σίνος (ό) μτγν. ό έκ κυδωνίων παρασκευαζόμενος σίνος, σιλονευματώδες ποτόν : Διοσκ.5,20.

κυδωνιά-άω όγκομαι, σπαργώ ώς κυδωνίων μήλον : Απλ.4,182 **μαζός κυδωνιά**, 'Αρισταιν.1,1 **κυδωνιώντες** οι μαστοί τήν άμπεχόλην έξωθοῦσι,

κυδωνόμελι (τό) Διοσκ.5,29 «μηλόμαι» δε ό και κυδωνόμελι άνομάζεται, σκευάζεται οὕτω κλην κυδωνίων έξαιρεθέντων τά σπέρματα καί βληθέντων εις μέλι ότι πλείστον, ώστε ένσφηνώσθαι, γίνεσθαι προσηγές μετ' ένιαυτόν», 'Ορειβ.5,26,16.

κυδωνόπασσα (τό) δημ. πλακούς διά βρασμού έκ πολτού κυδωνίων καί σακχάρεως άποτελούμενος.

κυάνα 'Επιγρ. αντί κυοῦσα : 'Επιγρ.'Αρκοδ. μηδέ μύεσθαι κυένσαν μηδέ θηλαζόμεναν.

κυάσαν 'Ησ. «κυούσαν».

κυζικηνικός-ή-όν ό τής Κυζίκου ή ό έκ Κυζίκου : 'Αριστοφ.Ειρ.1176.

Κυζικηνός-ή-όν ό τής Κυζίκου ή ό έκ Κυζίκου : Λυσ.32,6 **κυζ-στατήρ** (χρυσασία τή νόμισμα) || **Κυζικηνός εμπλαστρός** όνομασία εμπλαστρου : Γαλ.13,814 || **τό άρο.** **Κυζικηνός** ώς οὔσα. ένν. στατήρ : Λυσ.12,11, Ξεν.Αν.6,24.

κύημα-ατος (τό) | κυώ-έω | τό κυοφορούμενον, τό έν τή κοιλία τής μητρος έμβριον : 'Ιππ.Επιδ.7,6, Πλάτ.Πολ.461C **μάλιστα** μεν μηδ' εις φώς έκφέρειν κύημα, 'Αριστλ.ΖΓ 719η,33 **αἰδοῖτα . . καθ' ἃ έκκρίνεται τό περιττώμα**, τό ὑγρόν καί τοῖς μέν ἄρρεσι τό σπέρμα, τοῖς δε θήλεισι τό κύημα 2) έν τή βοταν. τό ώς άποτέλεσμα τής αναπτύξεως τού φυτού έκβλαστάνον, τό βλάστημα : Θεόφρ.Φι 6,4,3, Γαλ.6,642 3) **μτφ.** : 'Ιμέρ. Λόγ.13,598 **τούς λόγους τεκεῖν καί δεῖξαι τοῖς ἄλλοις τό κύημα**, Εὔστ.Παν.325,38 **τίς φυχῆς κύημα** (ό λόγος).

κυηρόν 'Ησ. «έγκυον» άπαλόν, βλοστόν.

κῆσις-εως (ή) κ. μον. κ. νεωτ., ή άφηρομένη έννοια τού κυώ βλ.λ., ή κυοφορία, ή έγκυμοσύνη, τό γάστρομα : Πλάτ.Πολιτ.274Α **τό τής κῆσεως καί γεννήσεως καί τρωφῆς μίμημα** συνειπετο τοῖς πᾶσιν ὑπ' ανάγκης, 'Αριστλ.ΖΜ 687α,18 **τά τε περι τό σπέρμα καί τά περι τήν κύησιν**, αὐτ. ΖΓ 721α,20, Κορνοῦντ.Φάσ.Θε.24, Πάπ. τής μητρος μου έν κῆσει αὐτῆς τετελευτηκυίας, Μηναι.11,2 Θεοτ. καί **δοξάζω σου, σεμνή**, τήν άπόρρητον κύησιν || κ. **μτφ.** : Πλούτ.Ηθ.3Α **ροπή** πρός ἀρετῆς κύησιν 2) τό κύημα βλ.λ.2) : Θεόφρ.Φι 6,4,8.

κυητήριος-ία-ον ό συμβάλλον, συντελών εις τήν κύησιν, τήν σύλληψιν : 'Ιππ.Γυν.Φυσ.109

πρόσβητον κυητήριον κ. ώς οὔσα. τό κυητήριον : αὐτ.Γυν.1,75.

κυητικός-ή-όν μτγν. : ό τής κῆσεως, ό εις τήν κύησιν άρμόδιος, έπιτήδειος : Κλήμ.'Αλ.225 **κυητικά όργανα**.

κύθη έπ. άάρο, τού κεῦθω βλ.λ.

Κυθήριη (ή) μτγν. ποι. τ. τού Κυθήρεια βλ.λ. : 'Αντίπ.Θεσσα.ΑΠ 6,209, έπίγρ. έν Λοικ.Συμπ.41 **διτα Κλεανθίς . . κρέσσαν τῆς Κυθήρης**.

Κυθήρεια (ή) κ. νεωτ. έπ. γενικ. -εις, μτγν. ποι. κ. **Κυθήρη** ('Ιακωβ.ΑΠ 606) κ. **Κυθήρη** ('Ανακρεόντ.5,9) κ. **Κυθήρη** (έπίγρ. έν Λοικ.Συμπ.41) κ. **Κυθηρίας** (Γαίτ.ΑΠ 6,190), **Ιών. Κυθηρίας** (Μαν.4, 352), έπίθ. τής θεός 'Αφροδίτης από τής νήσου Κυθηρίας (τών Κυθάρων) κ. κτ. μτγν. μυθολογία, διότι έκει ή θεά τό πρώτον άπέβη άναδύσα έκ τού άφροῦ τής θαλάσσης, σπαν. έν συνεκφ. μτ. τού κυρ. όνομ., δις κ. έν 'Οδ. μτ. τού έπιθ. έυστέφανος : 'Οδ.Θ 288 **Ισχανόν Φιλότητος έυστέφανου Κυθηρείης**, αὐτ.Σ 193, 'Υμν.Ομ.10,1,Μουσαῖ 38 **Κυθήρεια 'Αφροδίτη**, Κόλβ.Φιλολογίας 15,5 πρώτοι οι 'Ιόνιοι **Ζέφυροι** **εχάδιευσαν** τό στήθος τής **Κυθηρείας**.

Κυθηρείας-άδος (ή) μτγν. **Ιών. ποι. τ.** τού Κυθήρεια βλ.λ.

κυθηρείς-ιδος (ή) μτγν. ποι. ή εις τήν Κυθήρειαν, τήν 'Αφροδίτην άναφερομένη, άνήκουσα, ιδιόζουσα : Μαν.4,207 **κυθηρείς αἴγλη**.

κυθηρηία (κῆυθω) μτγν. ό κρυφίως, έν κρυπτό γεννηθείς : 'Ησ. «κῆυθενείας» κρυφογενείας : 'Ελεγ.'Αλεξ.'Αδελπ.1,2.

Κυθήρη (ή) ή Κυθήρεια, ή 'Αφροδίτη : 'Ανακρεόντ.15,21 **τό δε δλέμμα . . ἄμα γλαυκόν** ώς 'Αθήνης, ἄμα δ' ὑγρόν ώς **Κυθήρης**.

κυθηρήθεν έπίγρ. ποι. έκ τής νήσου τών Κυθάρων : 'Ερμιοσίαν.7,69.

κυθηρείας-άδος (ή) ή Κυθήρεια, ή 'Αφροδίτη : Γαίτ. έν ΑΠ 6,190 **τιμήσασα Κυθηρίας**, 'Αντίπ.Σιδ.Αὐτ.206 **Οὔρανιη . . Κυθηριάδι**.

κυθηρείος-ία-ον ό έκ Κυθάρων : 'Ιλ.Κ 268 **Σκάνδειαν δ' ἄρα δώκε Κυθηρίῳ 'Αμφιδάμαντι**, Όουκ.4,53 : || **Κυθηρία** (ένν. γή) : Ξεν.Ελλ.4,8,7.

κυθηροδικής (ό) ό διοικητής τών Κυθάρων, ό υπό τών Σπαρτιατών καί Έτος πεμπούμενος άρμοστής εις τήν νήσον, όπως άσκήση τήν διοικητικήν τε καί δικαστικήν έξουσίαν έν οὐτῇ 'Ησ. «κυθηρο(δικής) άρχή τις» : Όουκ.4,53.

κύθιον μτγν. είδος τή κολλυρίου : Κέλα.6,6,7.

κυθνόν 'Ησ. σπέρμα.

κυθνώλης-ους-εσ (Κύθνος-όλλυμι) ό επιφέρων τελείαν καταστροφήν, πλήρη όλεθρον : 'Αριστλ.άπ.523 **Κυθνώλης συμφορά** [παρομοι. φρ. επί παντός όλέθρου έκ τής καταστροφῆς τών Κυθνίων υπό τού 'Αμφιτρώωνος].

κυθνώνυμος δ. γρ. αντί κυθώνυμος βλ.λ.

κύθρα (ή) **Ιών. άντί** χύτρα || όμ. **κυθρίδιον**, κύθριον, κυθρόγαυλος, κυθρόκαυλας, κύθρος κττ. άντί χύτρα.

κυθώθης 'Ησ. «δύσσομος».

κυθώνυμος-ον ό έχων κρύφιν, έπονειδίσσιον δύνομα ώς έπίθ. τού Οιδίποδος : 'Αντίμ.55.

κύντατα 'Ησ. «οϊκτρότατα».

κύνε-κος (ό) μτγν. βολβώδες τι φυτόν : Θεόφρ. Φι 7,13,9.

κυσίσκω κ. μον. έγγαστρέω, καθιστώ έγκυον, γγαστρέω : 'Ιμέρ.Λόγ.1,7 καί **ό μέν δέδοτο γονής, ή δε τού κυσίσκειν μέλλοντος** 2) συνήθ. έν παθ. σμν. συλλαβάνω, κυοφορώ, γγαστράνωμοι : 'Ιππ.Αφ.5,26, Φιλόστρ.'Απόλλ.1,22,Γεωπ.14,13' || κ. ώς παθ. **κυσκομαι** : 'Ηρ.2,93 **έπειδάν σφέας ένεή οϊστρος κυσκοεσθαι**, Γιλιάτ.Θεοειτ.1491: **αὐτή κυσκόμενη τε καί τίκτουσα**, 'Αριστλ.Ζι 543β,19,Διον.'Αλ.

Ρωμ.4,6 προσωτέρω οὐκέτι κυψκεται τούτου του χρόνου γυνή || κ. ἐπὶ τῶν φυτῶν, γονιμοποιούμαι : Θεόδωρ.ΦΑ1τ.3,28.

κυτίες (λίθος) (ή) μγν. εἰδόςτι πολυτίμου λίθου : Πλίν.Φι 37,154.

κυκαθοσειδή (τά) νεώτ. βοταν. οἶκογ. γυμνοσπέρμων φυτῶν, ἀποντώσα καί ἐν ἀπολίθώσει.

κύκαθρον (τό) [κυκῶ-άω] νεώτ. τ. τοῦ κύκθρον βλλ., ὄργανον δι' οὐ ἀνακυκώσι τι' || εἰδ. ἐργαλείου ἐν χρ. ὑπὸ τῶν ἐργατῶν τῶν ἀναμειγνυόντων τὴν ἀσβεστον, εἶδος ἀμης, τσαπιοῦ.

κυκαίνω (πιθ.) κτ. Σουίδ. κυκῶ-άω βλλ.

κυκάν (ῥό) δωρ. Ἐπιγρ. κυκάνων : Ἐπιγρ. Ἐπιδ. ἐγ κυκάνι ἐμβαδλημένος ἰένν. τὰς δεμελέας(ς) ἐκπίπτω.

κυκανῶ-άω ποι. τ. τοῦ κυκῶ βλλ.: Ἀριστ.Φ.Θεσμ. 852 τί αὐτὸ σὺ κυκανῶς, ἢ τις κοικύλλεις ἔχων;

κυκάς-άδος (ή) νεώτ. βοταν. γένος τροπικῶν φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν κυκαθοσειδῶν.

κυκαία (ή) Ἦσ. μερίζει, ταραχή.

κυκῶν-άω (ῥό) κ. μsn. κ.νεώτ., δημ. -άνας, ἐπ. αἰτ. κυκῶ κ. κυκείω, ποτὸν παρασκευαζόμενον συνήθως δι' ἀναμείζωσ οἴνου, κριθίνου ἀλεύρου, αἰγίου τυροῦ καὶ ὕδατος, ἐνίοτε δὲ καὶ μέλιτος, διαφόρου ἐκάστοτε πυκνότητος : Ἰλ.Α 624 τοῖσι δὲ τεύχε κυκείω ἐθλόκαμος Ἐκομήθη, οὐτ.641.

Ἰδ.Κ 290 ταῦξαι τοι κυκῶ, Ἰγν.Δήμ.210, Ἀριστ.Φ.Εἰρ.712 || κ. πρὸς ἱατρικὴν χρῆσιν δι' ἀναμείζωσ τῶν χυμῶν πλείστον βοτάνων : Ἰπν.Δι.αἰτ.39 οἱ δὲ κυκῶνα ἐρρόφουν Ἦσ. || ὄμ. κ. ὡς μαγικόν ποτόν, φάρμακον : Πλάτ.Πολ.408B κἀν εἰ τύχοιεν ἐν τῷ παρακρήμα κυκῶνα πίνοντες

2) κ. νεώτ. κ. δημ. μτφ. σύμφυρμα ἄτακτον ἀνομοίαν πραγμάτων, ταραχή, μερίζει, ἀνακατωσούρα : Λουκ.Β19,14 ἔμπροσθεν οὐδὲν, ἀλλὰ κως ἐξ κυκῶνα πάντα συνειλέονται' || ὄμ. μτφ. ἐπὶ ποικίλων ἡγῶν, φωνῶν : Θεοφύλ.Σ Ἐπιστ.82 κυκῶνα ταῖς ἀκοαῖς ἡμῶν ἀναμείζειαι, Ζερβ.Μυθ 2,116 καὶ χαρωπὰ ἐφάλαν κυκῶνας ἡμῶν τὰ ἐλαφροῦς κικωτια τπηνά.

κυκῆθμός (ῥό) [κυκῶ] μγν. σύγχυσις, ταραχή, ἀταξία : Μάξ.Τύρ.16,9.

κυκήθρα (ή) Ἦσ. «ταραχή».

κύκθρον (τό) ἐργαλεῖον ἐν χρ. πρὸς ἀνοκίνησιν, γιὰ ἀνακάτωμα, κοχλιάριον || μτφ. λεγόμεν. ἐπὶ ταραξίῳ ἀνθρώπου : Ἀριστ.Φ.Εἰρ.654 καὶ λέαλος καὶ συκοφάντης καὶ κύκθρον καὶ τάρακτρον, Ἰωσ.Α117,5,8 κύκθρον μεγάλων πραγμάτων.

κύκθρα-ατος (τό) Ἦσ. «ἐτάραχος».

κύκῆσις-εως (ή) μερίζει, ἀναμείζει, ἀνακότωμα : Πλάτ.Τιμ.68Α παντοδαπῶν ἐν τῇ κυκῆσει ταύτη γιγνομένων χρωμάτων.

κυκησιτέφρος-ον ὁ τέφρα μεμειγμένος, ἀνακατωμένος με σάχητ : Ἀριστ.Φ.Βάτρ.710 κυκησιτέφρου .. κονίας,

κυκησμός (ῥό) ἢ κύκπσις βλλ.: Σοφ.Ἰγν.117.

κύκῆτης (ῥό) ταραχοποιός, ταραξίας : Ἐπίκ.ἀπ.238.

κύκαρος Ἦσ. «τὸ ἐλάχιστον».

Κυκλάδες (νήσοι) (αἱ) βλ. κυκλάς.

κυκλαδικός-ή-όν κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὰς Κυκλάδας νήσους ἢ ὁ ἐξ αὐτῶν προερχόμενος : κυκλαδικὰ ἄγγελα, -Κυκλαδικὴ Ὀμοσπονδία (τὸ συμμοχικὸν τῶν Εὐβοέων συγκρότημα, τὸ τὰς πλείστας τῶν Κυκλάδων νήσων περιλαμβάνον, τὸ ὡς ἀντίρροπον πιθανῶς τῆς Δηλιακῆς συμμαχίας σχηματισθὲν κατὰ τὰ μέσα τοῦ 5ου π.Χ. αἰ.), -κυκλαδικὴ μάζα (νεώτ. γεωλ. κρυσταλλοπαγῆς περιοχὴ τῆς Ν.Αιγιάδοσι).

κυκλάζω Ἦσ. κύκλω περιέρχομαι, περιβάλλω, περιτριγυρίζω.

κυκλαίνει Ἦσ. «τρογγυλοῖ».

κοκλαμιά (ή) δημ. τὸ κυκλάμινον βλλ.

κυκλάμινον (τό) νεώτ. βοταν. ποῦδες, κοσμητικὸν φυτὸν τοῦ γένους τῶν πρωιμοειδῶν, κυκλαμιά' || τὸ ἄθος τοῦ φυτοῦ, δημ. λαγουδάκι,

κυκλάμινος (ή) μγν. τὸ φυτὸν κυκλάμινον βλ. λ.: Θεόδωρ.3,123, Θεόδωρ.Φι 7,9,4.

κυκλαμῖς-ιδος (ή) ἢ κυκλάμινος : Ὀρφ. Ἀργ.917.

κυκλάνων (τό) μγν. τρογγύλον γυνοικεῖον ριπίδιον, ἄ. ἀνεμοσφουρις : Ὀλυμπ.Μετ.200,20.

κυκλάνθη-ρος (ῥό) νεώτ. βοταν. γένος τροπικῶν φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν κολοκυνθοειδῶν.

κυκλανθοσειδή (τά) νεώτ. βοταν. οἰκογένεια μονοκοτυληδῶνων φυτῶν, φοινικομόρφων, τῆς τροπικῆς Ἀμερικῆς.

κυκλάρθρωσις-εως (ή) νεώτ. ἱατρ. ὄξινος ἀρθρωσις, καθ' ἣν τὸ ἀρθροῦμενον ὁσάτον κυκλοτερῶς κινεῖται ἐντὸς τοῦ ἄλλου.

κυκλάς-άδος (ή) ἢ κυκλικῶς ἐπανερχομένη : Εὐρ. Ἀλκ.449 κυκλάς .. ὦρα, Ὀρφ. Ἀργ.537 κυκλάδες ὥραι : 2) Κυκλάδες (νήσοι) (αἱ) αἱ κύκλω περιβάλλουσαι τὴν νῆσον Δῆλον : Ἦσ.5,31 νήσους .. προσκλήσεται .. αὐτὴν τὴ Νάξον καὶ τὰς ἐκ ταύτης ἠρηγμένας, Πάρον καὶ Ἄνδρον καὶ Ἄλλας τὰς Κυκλάδας καλεομένας, Θουκ.1,4. Μίνως γὰρ .. καὶ τῶν Κυκλάδων νήσων ἠρξέ τε, Ἰσοκρ.4,136, Στράβ.10,51' || ὄμ. κυκλάδες νησαῖαι πόλεις : Εὐρ. Ἰων.1583' || κ. ὡς ὄρα : Παῦλ. Σιλ. Ἀμβων.162 κυκλάδι κόσμω' 3) κυκλάς ἰένν. ἐσθῆθ' εἶδος γυναικεῖον ἐνδύματος φέροντος κράσπεδον, ποδόγυρον : Προπερτ.4,5,7,40' 4) εἶδ. κυκλάς νοῦσος ἢ περιουθία : Μόνν.Εὐάγγ. 7,89' 5) μέρος ἀρθρευτικῆς μηχανῆς : Πάπ.

κυκλατός-ή-όν πάπ. ὁ διὰ μετῶλων ὠλισθόμενος, ἐπὶ ἵππου : ἀπειλάντο πὸ δέκα ἐξ κυκλατὰς ἵππου.

κύκλευμα-ατος (τό) πάπ. τροχὸς ὑδρομύλου, ὑδροστρόβιλος, τουρμλίνα.

κυκλευτήριον (τό) πάπ. τὸ κύκλευμα βλλ.

κυκλευτής (ῥό) πάπ. ὁ χειριστὴς τοῦ ὑδροστρόβιλου, τοῦ κυκλεύματος.

κυκλάω κυκλικῶς περιστρέφω : Ἰπν. Ἀρθρ.14 περὶ τὸν περινεδὸν κυκλεύειν τὸ ὀδόνιον' 2) περιορίζω, περικλείω τι ἐντὸς κύκλου, περικυκλώνω : Ἄνπ. Ἐμφ.Πολ.4,71, Ὀνήσ. Στρατηγ.73,8 κυκλεύειν ὄπαν τὸ στρατεύμα κ. καθ. : Μακάβ.1,470,15 φοβούμενοι μήπως κυκλεύοσιν' 3) κυκλικῶς περιέρχομαι : Κλεομήδ.1,2 τὴν γῆν περιῶν καὶ κυκλεύων ὁ ἤλιος, Ὁρσπ.12,6 ἡ σελήνη τὰ δῶδεκα ζῶδια κυκλεύει' 4) δθ. γεν. διασύνω, διέρχομαι : Στράβ.6,3,37 ὅσον δὴ μῖα ἡμέρας περίοδον κυκλεύουσάντι' 4) πάπ. χειρίζομαι, κινῶ κύκλευμα, ὑδροστρόβιλον : Πάπ. κυκλευτὴ κυκλεύοντι' || ὄμ. ἀρδεύω δι' ὑδροστρόβιλου : Πάπ. ἐτοίμως ἔχω κυκλεύσαι τὸ αὐτὸ γεωργίον.

κυκλήθων ἐπίρρ. μγν. ἐν κύκλω, κυκλοτερῶς : Ποσειδῶν.367 κυκλήθων περιβλάφας τὸ η ἦθος,

κύκλῆσις-εως (ή) κ. μsn. ἢ κύκλω περιστροφή : Πλάτ.Τιμ.39C νῦξ μὲν οὖν ἡμέρα τε γέγονεν οὕτως καὶ διὰ ταῦτα, ἢ τῆς μῖας καὶ φρονιμωτάτης κυκλήσεως περίοδος, αὐτ.Πολιτ.271), Εὐστ. Πον.327,32 κατὰ νοεράν κύκλιναι.

κυκλιατός-α-ον Ἐπιγρ. κυκλικός : κυκλιατοῖ τροχοί.

κυκλιακός-ή-όν ὁ εἰς τὸν κύκλον ἀναφερόμενος τὸ κυκλιακὰ τίτλος συγγράμματος Φιλίππου τοῦ Ὀπουντίου : Σουίδ.

κυκλιάς-άδος (ῥό) ἢ ὁ κυκλοτερῆς ὁ τρογγύλον, κυκλικὸν σχῆμα ἔχων : Φανί. ἐν ΑΠ 6,299 τυράν .. κυκλιάδων.

κυκλιζαί (αἱ) νεώτ. οἶκογ. φυτοφάγων ἐντόμων, κυκλιζῶ μγν. περιστρέφω : Ὀλυμπ.Φαιδ.145Ν τὰ ἐναντία περὶ τὴν μένουσαν οὐσίαν κυκλιζεῖν' κ. καθ. περιστρέφομαι περὶ τι : αὐτ.130Ν' 2) ἐγ-

κλειώ, ἐν κύκλῳ κ. παθ. ὡς ἐν κύκλῳ περικλείομαι : Ἀγαθορχ. 64 τῆς Δλης οἰκουμένης ἐν τέτταρσι κυκλιζομένης μέρεισι, ἀνατολῆς, δύσεως, ἀρκτου καὶ μεσημβρίας.

κυκλικός· ἡ-ό'ν) κ. μαν., νεώτ. κ. δημ. ὁ κύκλου σχῆμα ἔχων, κυκλοτρόχος, ἢ ὁ ὡς ἐν κύκλῳ κινούμενος : Ἀριστλ. Οὐρ. 289α, 30 κυκλικὸν σῶμα, Πλούτ. Ἀρέσκ. Φιλ. 2, 7, 5. τοῖς μὲν οὐρανίοις ἀποδεδοσθαί τὴν κυκλικὴν κίνησιν, Διδόξ. Σ 2, 36 ἀπὸ τῶν δὐβρων . . . κατ' ἐνίσυτον κυκλικῆ τιμὴν περιόδῳ παραδόξως εἰσθῶτων γίνεσθαι' || ὁ σχηματίζων κύκλον' κυκλικὸς χορὸς ὁ πρὸς τιμὴν τοῦ Βόκρου διθυραμβικός χορὸς, ἀν περὶ τοῦ βωμοῦ ἔχθρευον : Λυσ 21, 2. || εἰδικ. ἐν τῇ ἀτρατον. ὁ κυκλοειδῶς περιφερόμενος, ὁ κυκλικὸν κατεύθυνσιν ὀκολοῦσθαι : Βέττ. Βόλ. 175, 17. 2) ὁ περὶ τοῦ κύκλου, ὁ εἰς τὸν κύκλον ἀναφερόμενος : Ἰάμβλ. Νικ. Ἀριθμ. 61' κυκλικὸς λόγος. 3) ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἐπίκον ποιητικὸν κύκλον : Σχόλ. Ἰλ Γ 342, Ἀθην. 11, 465 β' ὁ τὴν κυκλικὴν Θεβαίδα πεποικώς. || κυκλικὸν ποίημα τὸ συνήθους εἶδους, κοινόν, τετριμμένον : Καλλ. Ἐπιγρ. 30, 1. 4) ὁδ. συνεκδ. ὁ κοινός, ὁ ἐν κοινῇ χρήσει : Σχόλ. Ὀδ. Π 195.

κυκλικῶς ἐπίρρ. κ. μαν. κ. νεώτ. κυκλοειδῶς, κυκλιωτέρως : Ἀριστλ. Οὐρ. 272 η, 24 εἰ μὴδ' ὁ κύκλος ἀπειρός ἐστιν, οὐκ ἂν κινῶιτο κυκλικῶς ἀπειρον σῶμα, Ἀχιλλ. Τάτ. Ἰσαγ. 1321 β' εἰ φερόμενον κυκλικῶς. 2) κοινῶς, κατὰ κοινόν, συνηθιστὸν τρόπον : Σχόλ. Ὀδ. Η 115 οὐ κυκλικῶς τὰ ἐπίθετα προσέριπται.

κυκλιοειδῆσκαλος [ὁ] ὁ διδασκαλὸς τοῦ κυκλίου χοροῦ : Ἀριστφ. Ὀρν. 1403 ταυτὶ πεποικῆς τὸν κυκλιοειδῆσκαλον, ἔς τὰσι ψαλαῖς περιμάχτηός εἰμ' αἰεῖ :

κύκλιον [τὸ] νεώτ. ἡ ἐπὶ τῆς ἀκτινίδος τοῦ κίλλιβαντος πυροβόλου ὀπῆ ἢ χρησιμεύουσα διὰ τὴν ἔνωσιν τοῦ κίλλιβαντος μετὰ τοῦ προολκαίου' || ὁ μ. ὁ ἐπὶ τοῦ κλειστρου πυροβόλου μεταλλικός κίλλινδρος, δι' οὗ ἐλέγχεται ἡ διάμετρος τῶν βλημάτων.

κύκλιος· α οὐ κ. -ος· ον κ. νεώτ. ὁ ἐν σχήματι κύκλου, στρογγύλος, κυκλιωτέρης : Ἀρχ. Ἐστέρ. ἀπ. 13, 3 κ· ἀσπίς, Εὐρ. Π 1104 Ἰμῶνα ἄρ' εἰλάσσοσαν ὄσων κύκλιον. 2) κύκλιος χορὸς κ. νεώτ. ὁ κυκλικὸς χορὸς ὃν περὶ τοῦ βωμοῦ θεοῦ τινος ἔχθρευον, ἰδίως δὲ ὁ πρὸς τιμὴν τοῦ Διονύσου : Ἀριστφ. Νεφρ. 333 κυκλικὴν τὴν χορῶν φασματικώπτας, αὐτ. Βότρ 366 κίλλιοισι χοροῖσιν ὑπόδων, αὐτ. ἀπ. 149, 10. Ξεν. Οἰκ. 8, 20. Αἰσχίν. 3, 232 καὶ τοῦς μὲν κριτὰς τοῦς ἐκ τῶν Διονυσίων, ἐάν μὴ δικαίως τοῦς κυκλίους χοροῦς κρίνωσι, Ἐπιγρ. ἐν τῷ ἀγῶνι τῶν κυκλίων χορῶν' ὁδ. κ. τὸ οὐδὲ κύκλιον ἢ πληθ. κύκλια κ. ἐπίρρ. κυκλιωτέρως : Εὐρ. ἰΑ 1056 εἰλάσσοσθαι κύκλια, Καλλ. Δῆλ. 313 κύκλιον ὄρχησαντα' || νεώτ. γεν. πῶς χορὸς ἐκτελούμενος ὑπὸ πολλῶν ὁμοῦ καὶ συναπτομένων ἀπὸ τῆς χειρός. || ὁ μ. Ἀριστφ. Ὀρν. 918 κύκλια μέλη (ἰδιθύρωσθαι). 3) ὁ εἰς τὸν ἐπίκον κύκλον ἀνήκων : Πολλαν. ἐν ΑΠ 11, 130 κύκλιασι παιπται.

κυκλικῶν [τὸ] μτγν. ὑποκορ. τοῦ κυκλικός βλ. α, μικρός πλακοῦς : Διοσκ. 2, 83, Δαμοκράτ. η. Γαλ. 14, 95 ποίησαν οὐτὼς λεπτὰ κυκλικαῖα [κρηοῦ]. **κυκλικός** [ὁ] μτγν. κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ κύκλος, μικρὸς κύκλος ἐντός διαγράμματος : Πτολ. Ὑποθ. 1, 9' || κυκλικὸν σχήματος τμήμα ἀστρονομικῶ ὄργάνου : αὐτ. Μαθ. 1, 12. 2) στρογγύλον, κυκλικὸν στίγμα, σμῆμα : Κλύτ. 1. 3) μικρὸς στρογγύλος πλακοῦς : Διοσκ. 2, 105 ἀνελομενὸς τὸν πρῶτον κυκλικῶν τοῦ κρηοῦ ἄφαρος' || τροχίσκος, σφαιρίδιον καταπότης, χάπι : Ἰνπ. λυν. 2, 188, Γαλ. 12, 276, Ἀέτ. 15, 37 ἀνέπλασσε κυκλικούς. 4) εἰδ.

ὁ δακτύλιος δι' οὗ διήρχοντο αἱ ἡνία δάρυατος, ἀμάξης : Γαλ. 2, 323 τοῖς ἐπὶ τῶν δάρυατος κυκλικῶσι δι' ὧν τοὺς ἱμάντας διεκβάλλουσιν, οἷς ἡνιοχοῦσι τοὺς ἵππους. || κ. γεν. δακτύλιος, χαλκός : αὐτ. 6, 683, 3 κυκλικῶσι σιδήρου δίδυροι 5) ὁ μ. ἐν εἰδ. σημ. τὸ κυκλικὸν ἀνοίγμα ὀρνιθῶνος, κοίτης, κοῦριας : Φιλ. Βελ. 78, 1.

κυκλικός [ὁ] νεώτ. ζωολ. γένος σαρκοφάγων ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν κουρκοιλιωτιδῶν.

κυκλικωτός· ἡ-ὄν δημ. ὄντι κοιλιακῶς βλ. α. **κυκλισμός** [ὁ] μτγν. ἡ κυκλική, ἡ περιστροφικὴ κίνησις : Ὀλυμπ. Φαῖδ. 141, 145 Σ.

κυκλιστρία [ἡ] Ἐπιγρ. ἡ χορευτρία τοῦ κυκλίου χοροῦ : Ἐπιγρ. Ἀττ. η. Κουμαν. ἐν λ. κυκλιστρία ἀγαθῆ.

κυκλιτις· ιδος [ἡ] νεώτ. ἱατρ. ἡ φλεγμονὴ τοῦ ἀκτινατοῦ κύκλου τοῦ ὀφθαλμοῦ.

κυκλοβόρο [ὁ] ὁ κύκλω βιβρόβου, περιδιωμένος καὶ διαδιβρώσκων, ἐπὶ ὀρμητικῶ χειμάρρου' Ἡσ. «κυκλοβόρος ποταμός, τινὲς δὲ χαράδραν μετὰ φόφου ρέουσιν» || ὡς κερ. ὄν. χειμάρρου τῆς Ἀττικῆς : Ἀριστφ. Ἰνπ. 137 κενράκης, Κυκλοβόρου φωνὴν ἔχων, αὐτ. ἀπ. 636.

κυκλοβόρω-έω ἡχὼ ὡς ὁ κυκλοβόρος, βοῶ, κραυγάζω : Ἀριστφ. Ἀχ. 381 καὶ φευδῆ κατεγλώττιζε μου κάκλυκοβόρει.

κυκλοβότρυς· υος [ὁ] νεώτ. βοταν. γένος ὑακινθιδῶν φυτῶν.

κυκλογάλων Ἡσ. «γλοχρων, σμικρολόγων».

κυκλογενής· οὖς-ές νεώτ. μαθημ. ὁ ἐκ κύκλου παραγόμενος : κυκλογενεῖς ἐπιφάνειαι αἰ γεννώμεναι ἐκ τῆς κινήσεως κύκλου.

κυκλογράφημα· ατος [τὸ] νεώτ. τὸ διάγραμμα τῆς ὀρίοντιου τομῆς τῶν ἀσθῶν, τὸ σχηματικῶς παριστῶν τὴν ὅλην διάταξιν τῶν μορίων αὐτῶν.

κυκλογραφία [ἡ] μτγν. ἡ περιγραφή κύκλου : Συμπλκ. Οὐρ. 210, 5.

κυκλογράφος· ον [ὁ] μτγν. κ. μαν. ὁ ἐν αὐγγράμματι ἢ ποιήματι κύκλον τιτὰ μῦθων πραγματευόμενος, κυκλικὸς ποιητής : Πρόκλ. Ἡσιόδ. 63, Τζέτζ. Χιλ. 12, 184.

κυκλογράφος [ὁ] [2] νεώτ. ὄργανόν τι δι' οὗ χαράσσεται κύκλος ἢ τόξον ἀνευ τῆς χρήσεως διαβήτου.

κυκλογράφω-έω μτγν. περιγράφω κύκλον : Σέξτ. Ἐμπ. Μαθ. 3, 26, Συμπλκ. Οὐρ. 209, 22. 2) μτφ. ὀμιλῶν ἐπανερχομαι ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀντικείμενον, ἐναγογυρίζω στὰ ἴδια, χρησιμοποιῶ περιφράσεις : Διον. Ἀλ. Δημ. 19 τὴν πρῶτην δianoσιν ὄμλους ὀνόμασιν ἐξαναχθῆναι δυναμένην μακρὰν ποιεῖ κυκλογραφῶν καὶ δις ἢ τρίς τὰ αὐτὰ λέγων.

κυκλοδάσεια [ἡ] σχόλ. ἡ κύκλω, ἡ παντοχόθεν δασεία, πρθλ. ἀμφιδάσεια : Σχόλ. Ἰλ. Ο 309.

κυκλοδίαλυσια [ἡ] νεώτ. ὀφθαλμιατρ. ἐγχειρητικὴ ἐπέμβασις εἰς τὸν ὀφθαλμόν ἐπὶ γλαυκώματος ἢ ὑδρωφθάλμου.

κυκλοδίωντος· ον μτγν. ὁ κύκλω διωκόμενος, περιελαυνόμενος : Σεκοῦνδ. ἐν ΑΠ 9, 301' || κ. ὡς νεώτ. ποι. : Κάλβ. εἰς Θάνατον 20, 2 ὁ ἥλιος κυκλοδίωντος.

κυκλοδρόμημα· ατος [τὸ] μαν. ἡ κυκλοειδὴς κίνησις : Βέλθ. Χρυσ. 16 (ἐκδ. Μί.) τὸ κυκλοδρόμημα τοῦ χρόνου.

κυκλοδρόμω-άω δημ. περιποτῶ διαγράφω κύκλον, κἀνὰ γῆρον.

κυκλοειδής· οὖς-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐν εἰδῆσι κύκλου, κυκλικός : Εὐκλ. Ὀπτ. 36, Ὀνήσανδρ. 21, 6, Ἀθην. 7, 328 Β περιφερέτις τὸ εἶναι καὶ κυκλοειδεῖς ἱερεῖ ἰχθύων' || κ. νεώτ. ἐν τῇ γεωμ. κυκλοειδὴς καμπύλη ἢ γραφομένη ὑπὸ σμῆμας περιφερέειας κυλιόμενης ἐπὶ εὐθείας' || κ. τὸ οὐδὲ. τὸ κυκλο-

ειδῆς ὁ ἐν εἶδει κύκλου σχηματισμός: Πλούτ. Ἡθ. 1004C.

κυκλοειδῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἐν εἶδει, ἐν σχήματι κύκλου: Γαλ. Φιλ. ἰατ. 100 ἡ ἀρτηρία κυκλοειδῶς κινεῖται, Πορφ. Κατ. 133, 4.

κυκλόει-εσσα-εν ποι. κυκλικός, κυκλοτερής: Σοφ. ΟΤ 161 κυκλόεντ ἀγορὰς θρόνον, ΑΠ 7, 232 κυκλέσσα ἱτυς.

κυκλοεῤῥικός ον ὁ κύκλω ἐλισσόμενος, περιστρεφόμενος: Ἐρω. Ἀργ. 8, 11.

κυκλόνωσις-εως ἡ νεώτ. χημ. πᾶσα ὀργανική ἔνωσις, ἢς ὁ ἐξ ἀτόμων ἀνθρακος σκελετὸς ἀποτελεῖ κλειστὴν ἀλυσιν ἢ δακτύλιον, ἄ. λεγ. κυκλικὴ ἔνωσις.

κυκλοεξάνιον ἰσό νεώτ. χημ. ὑδρογονάνθραξ κυκλικὸς ἀπαιτῶν εἰς τὸ ρωσικόν και γαλικικόν πετρέλαιον, συνθετικῶς παραγόμενος δι' ἀνάγωγης τοῦ βενζολίου δι' ὑδρογόνου.

κυκλόθεν ἐπίρρ. κύκλω, γύρωθεν, ὀλόγυρα: Λυσ. 7, 28 κυκλόθεν δὲ ὁδὸς περιέχει, Ἰνπ. Ἀγγ. 33, Θεόδωρ. Φιλ. 4, 6, 10. || κ. κ. μτ. γενικ.: ΠΔ Βασ. 3, 18, 32 και ἐπιπέλασσαν χωροῦσαν δύο μετρητὰς σπέρματος κυκλόθεν τοῦ θυσιαστηρίου, ΚΔ Ἀποκ. 4, 3 και ἱρις κυκλόθεν τοῦ θρόνου. || ὄμ. μτ. δοτ.: ΠΔ Βασ. 3, 6, 5 και ἔδωκεν ἐπὶ τὸν τοῖχον τοῦ οἴκου μελαθρα κυκλόθεν τῷ νεφί.

κυκλόθι ἐπίρρ. μτγν. κύκλω, ὀλόγυρα, τριγύρω: Ἀπολλ. Δύσκ. Ἐπίρρ. 194, 17.

κυκλόθερος ἰσό νεώτ. ζωολ. γένος στερνοπτυχιδῶν ἰχθύων.

κυκλοθυμία ἡ νεώτ. λ. ἐν χρ. ὡς διεθν. ὄρος πρὸς δήλωσιν τῆς οὐχὶ ὁμαλῶς φυσιολογικῆς τάσεως πινῶν εἰς τὸ νὰ κυριεύσῃσι ἀνευ ἀποχωρήσεως αἰτίας ὑπὸ ζωνηρὰς αἰσιοδόξου χάρας, πολυλακίς συνακολουθουμένης ὑπὸ ἀσυνήθους ἐνεργητικότητας ψυχικῆς κινήσεως, ὑπερτονία ἢ ὑπὸ λήψεως καὶ ἀπαισιοδοξίας συνεπερχομένης κοί ὀτονίας ἢ χαλαρώσεως τῆς ἐνεργητικότητας (ἰσοτονία). Εἰς τὰ πλείεστα τῶν ἐχόντων τοιαύτην ἀνωμαλίαν τοῦ θυμικοῦ ἀτόμων πορτηροῦνται συχναὶ μεταπτώσεις ἀπὸ τοῦ χορμωσίου εἰς τὸ θλιβερόν συναίσθημα και τάνάπολιν, ὀθ. κ. ὁ ὄρος: εἰς τὸν Ἰκαίτε - εἰς τὸν Ναπολέοντα παρατηρεῖται κυκλοθυμία. || ὄμ. ὁ ὄρος ἐν χρ. κ. εἰς δῆλωσην τῆς περιοδικῆς ἢ συνεχῆς ἐντόνου εὐδιαιθεσίας και δραστηριότητος ἢ ἀντιθέτως βαθείας ὑποχονδρίας και ἀδραναείας, ἀποτελοῦσάν ὄμου ἢ κεχωρισμένως μίαν τῶν πρώτων ἐκδηλώσεων μανιοκαταθλιπτικῆς φρενοπεθείας: ἢ παραφροσύνη τοῦ Νίτσε ἐξεδηλωθη διὰ κυκλοθυμίας.

κυκλοθυμικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κυκλοθυμίαν βλ. κ.: κυκλοθυμικὰ φάσεις - τάσεις - ἐκδηλώσεις, - κυκλοθυμικὸς χαρακτήρ. 2) ἐπὶ προσ., ὁ πᾶσων ἐκ κυκλοθυμίας: ὁ ποιητῆς Μυσεὶς ἴτο κυκλοθυμικός.

κυκλοκεφαλία ἡ νεώτ. τερατολογικὴ διάπλασις τοῦ κυκλοκεφάλου βλ. κ.

κυκλοκέφαλος ἰσό νεώτ. τερατογονικός τύπος ἐμφανίζων ἀτελέστατον σχηματισμόν τῶν ὀφθαλμικῶν κόγχων κατ' ἀκολουθίαν ἐντόνου ἀτροφίας τῶν ρινικῶν κοιλοτήτων.

κυκλοκίνησις-εως ἡ νεώτ. ἀνατομ. κυκλοειδῆς τῆς διαρθρώσεως κίνησης, καθ' ἣν τὸ ἔτερον τῶν διαρθρωμένων ὀστέων κύκλω ἀγεται περὶ τὸ ἄλλο **κυκλοκυλινδρική** καμπύλη ἡ νεώτ. καμπύλη, οὐσα τομῆ κυλίνδρου καὶ σφαιρας, ἐχούσης τὸ κέντρον αὐτῆς ἐπὶ τῆς κυλινδρικής ἐπιφανείας.

κυκλοκῶνιον ἰσό νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τοῦ ἄθροισμ. τῶν δευτεροκυκλίων.

κυκλολόθειον ἰσό νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ἀργωστοειδῶν.

κυκλομετρία ἡ νεώτ. ἡ καταμετρησις τῶων

κύκλου: || ἡ καταμέτρησης τῶν στροφῶν τροχῶ διὰ τοῦ κυκλομέτρου.

κυκλομετρικός-ή-όν νεώτ. ὁ εἰς τὴν κυκλομετρίαν ἢ τὸ κυκλομέτρον ἀναφερόμενος.

κυκλόμετρον ἰσό νεώτ. ὄργανον ἐν χρῆσει πρὸς μέτρησην καὶ καταγραφὴν τῶν στροφῶν ἄξονος **κυκλομέταρα** ἰσό νεώτ. ζωολ. κατηγορ. βραχυσάρων μαλακιοστράκων.

κυκλομόλυθος ἰσό μτγν. στρογγύλον μολυβδοκόνδουλον: Δαμόχ. ἐν ΑΠ 6, 63 γραμμοτόκω πλήθοντα μελάσματι κυκλομόλυθδον.

κυκλόμορφα ἰσό νεώτ. ζωολ. ζῶα τοῦ ἀθροίσμ. τῶν μαλακίων, κυκλικὸν σῶμα ἔχοντα.

κυκλόνωτος ἰσό νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν κουρκουλιονιδῶν.

κυκλοπαῖδια ἡ -παῖδια ἡ ἴση ἔσφ. γρ. ἀντὶ ἐγκύκλιου παιδείας: Γαλλ. II, 196.

κυκλοπεντάνιον ἰσό νεώτ. χημ. ὑδρογονάνθραξ ὀσπῶντ ἐν τὸ ρωσικόν ὡς και τὸ ἀμερικανικόν πετρέλαιον.

κυκλοπληγία ἡ νεώτ. ὀφθαλμολ. ἡ τελεφα ἢ ὀτέλης παράλυξις τοῦ προσαρμοστήρος ἢ ἀκτινωτοῦ μυός.

κυκλοποιήσάμενοι ἔσφ. γρ. ἀντὶ κύκλῳ ποιησάμενοι: Ξεν. ΚΠ 7, 1, 40.

κυκλοπορία ἡ μτγν. ἡ κύκλω πορεία, ὄδρομος κατὰ διεύθυνσιν περιφερικῆν: Στράβ. 2, 1, 39.

κυκλόροσ-ον ὁ κύκλω κινούμενος: Ἡράκλειτ. Ἀλληγ. 12.

κυκλοροῶ-έω μτγν. κύκλω πορεύομαι, ἀκολουθεῖ κατὰ θύλασιν περιφερικῆν: Στράβ. 6, 7, 1, 4 νυκὶ δὲ διὰ σκοτίας και ἐλώδους και ὄρυμων κυκλοροεῖν ἀνάγκη.

κυκλόπερος ἰσό νεώτ. ζωολ. γένος δισκοβλιδῶν ἰχθύων.

κύκλος ἰσό κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. κ. ἐτερόκω. πληθ. κύκλα ἰσῆ καμπύλη γραμμὴ κλειστὴ ἢ ἔκαστον σημεῖον ἐξ ἴσου ἀπέχει ἀπὸ σημείου ὑπ' αὐτῆς περιβαλλομένου και καλουμένου κέντρου: Πλάτ. Ἐπιστ. 7, 342B τὸ γὰρ ἐκ τῶν ἐσχάτων ἐπὶ τὸ μέσον ἴσον ἀπέχον πάντη λόγος ἀν εἴη ἐκείνου ὡπερ στρογγύλον και περιφερές ὄνομα και κύκλος, Αὐτόδ. Σφ. 2 ὁ μέγιστος κύκλος, Ἀρχιμ. Σφαίρ. Κυλ. 1, 30 μέγιστος κύκλος τῶν ἐν τῇ σφαίρῃ. || ὄμ. ἢ ὑπὸ τῆς ὡς ἄνω καμπύλης περιοριζομένη ἐπίπεδος ἐπιφάνεια: Ἡσ. Ἐκύκλος, πορὰ τοῖς γεωμέτραις ἐπίπεδον σχῆμα ὑπὸ μίας γραμμῆς περιεχόμενον, - **εὐμαδὸν κύκλου**. 2) πᾶν τὸ καμπυλοειδῶς, κυκλικὸς ἐσχηματισμένον, ὁ γύρος τῆς ἀσπίδος: Ἰλ. Μ 297, αὐτ. Υ 280 κύκλους ἀσπίδος. || ὀθ. κύκλος ἀσπίδος συνεκδ. αὐτῆ ἢ ἀσπίς: Αἰσχ. Ἐπτ 489. ὄμ.: Σοφ. ἀν. 261 κύκλος Ἀρκάδος κυκῆς ἢ ἡ περιεφασία. 3) ὄμ. μετᾶλλιον δακτύλιος: Ἰλ. Α 33 ἀσπίδα θεοβριν, καλῆν, ἦν πέρι μέν κύκλοι δέκα χόλακεο ἴσαν. || ὄμ. ὄρος, στρεπτός: Φιλ. 2, 1 κύκλος χρυσοῦς περιεφασίας. 4) τροχός, ρόδα: Ἰλ. Ε 722 Ἡθε δ' ἀμφ' ὀχέσει θῶς βάλε καμπύλα κύκλα χάλκα, αὐτ. Ψ 340. 5) στέφανος: Ὀρφ. Ἀργ. 327 κύκλος ἐλαίης, Κάβ. Ὄδ. II, 15, 2 τὸν χρυσόν κύκλον ἢ τὸν τοῦς κροτάφους φλέγοντα ἢ τῶν ἀργύων βασιλέων ἢ τῶν τυράννων. 6) ὁ ὀφθαλμός: Σοφ. ΟΚ 704 ὁ γὰρ αἰέν ὄρων κύκλος. . Διός. || συνήθ. κτ. πληθ.: αὐτ. ΟΤ 1270 ἐπαίσειν ἄρθρα τῶν αὐτοῦ κύκλων, αὐτ. Φιλ. 1354. || ὄμ.: Ἰνν. Νούσ. 2, 5 ἰοῦ προσώπου κύκλοι ἰαί παρειῶν, Νόν. Δ 33, 190. 7) σφαῖρα: Πλάτ. Νόμ. 898A τῶν ἐντόρων. . μμημά τι κύκλων. 8) ὁ οὐράνιος θόλος, τὸ στερέωμα: Ἡρ. I, 131 τὸν κύκλον πάντα τοῦ οὐρανοῦ Δία καλέοντες, Ὀμ. 8, 6 πυραυλαίεα κύκλον αἰθέρος, Σοφ. Φιλ. 815 τὸν δὲ νῦν λεγόμενα κύκλων, Ἀριστ. Ὀρν. 1715

ἐς βάθος κύκλου, ΠΔ *Εσδρ.1,4,34 και ταχύς τῷ δρόμῳ ὁ ἤλιος ὅτι στρέφεται ἐν τῷ κύκλῳ τοῦ οὐρανοῦ. || κ. νεώτ. ἐν εἰδ. ὄνομ. ἐπὶ τῶν νοητῶν κύκλων τῆς οὐρανόου σφαιρας: *Αριστ.Μετ. 343α,24 δ' κύκλος ὁ τῶν ζῳδίων, Φιλ.1,27 κ- Ισημερινός, Γέμιν.5,2,9 ἀρκτικός κύκλος, - κύκλοι ἀποκλίσεις, - κ- παράλληλοι. || *Αρατ.511 κύκλος πολιοῦ γαλάκτος ὁ γαλαξίας. 9) ὁ δίσκος τοῦ Ἥλιου ἢ τῆς Σελήνης: Αἰσχ.Πρ.91 και τὸν παύσθητι κύκλον ἡλίου, αὐτ.Περσ.504, Σοφ. *Αντ.416 ἐν αἰθέρι. . Λαμπρός ἡλίου κύκλος, Εὐρ. *Ἰων.1155 κύκλος δὲ πανσέληνος, Γεωπ.1,31,1' κ. ἀπλὸς κύκλος: *Ηρ.6,106 οὐ μὴ πλήρης ἐόντος τοῦ κύκλου [ἐνν. τῆς σελήνης]. || ἐν *Επιγρ. κύκλοι οἱ ἀστέρες. 10) ἡ κυκλικὴ κίνηση, ἡ τροχία τῶν οὐρανόων σωμάτων: Πλάτ.Τίμ.38D ἐσωφρόνον δὲ και τὸν ἱερὸν Ἐρμού λεγόμενον εἰς τὸν τάξει μὲν Ἰσδδρόμον ἡλίῳ κύκλον ἴσωντας, *Αριστ.Κόσ.391β,18 οὐρανόος. . μιθ' περιεργωθῆ και κύκλῳ συναναχορεύει τοῦτοις. || ἡ κυκλοειδής, περιοδικὴ ἐπάνοδος τῶν ὠρῶν τοῦ ἔτους, τοῦ χρόνου τ' ἀνεγύρισμα: Εὐρ. *Ορ.1645 ἐνιαυτοῦ κύκλου, αὐτ.Φοιν.477, αὐτ. *Ἐλ.112, ΑΠ7,575 μῦθρα κύκλα ζῶειν [ἐτη]. 11) ὁθ. κ. σειρὰ περιοδικῶς ἐπαναλαμβανόμενων γεγονότων, φαινόμενων: *Ηρ.1,207 κύκλος. . τῶν ἀνθρωπῆων πρηγμάτων, *Αριστ.Φύσ.223b,24 φασί. . κύκλον εἶναι τὰ ἀνθρώπινα πράγματα, Ἐρατόκριτ.1] τοῦ κύκλου τὰ γυρίσματα π' ἀνεβοκατεβαίνου, αὐτ.3,471, Κάλθ. *Ωδ.5,9,4 τὸν κύκλον ἦβελον | τρέψει τοῦ βίου. 12) σύνολον πραγμάτων συναφῶν ἢ συσχετῶν ἢ ἐχόντων κοινὰς τινὰς ἰδιότητες, οἷον συλλογὴ ποιημάτων: *Αθην.7,277B ὁ Ἐπικός κύκλος, Σουῖδ. ἐν λ. *Αγαθὸς κύκλος ἐπιγραμμάτων. || κ. νεώτ. κύκλος διαλέξεων-ὀμιλιῶν. 13) ὁμάς ἀτόμων ἀποτελοῦντων ἐσωτερικῶς συγγενῆ ὁλόγητα: Σοφ. Αἰ.749 ἐν γὰρ συνέδρου και ταραννοικὸ κύκλου. . μεταστάς, Ξεν. *Αν.5,7,2 και ἔξυλογοὶ ἐγγίνοντο και κύκλοι ξυνίσταντο. || κ. νεώτ. σύνολον ἀνθρώπων περὶ τὴ πρόσωπον ὑπηρετοῦντων ἢ ὀπὸ τῆς προσώπου κυρίως ἐξαρτωμένων: ἐδημιουργήθη γύρω τοῦ ἑνὸς κύκλος ἐπιτηδεύων ἀνθρώπων. || ὁμ. ὁμάς ἀτόμων ἀποτελοῦντων κοινωνικὴν τινα ὁλόγητα: οἱ θεατρικοὶ - οἱ πολιτικοὶ - οἱ κοσμικοὶ - οἱ ἀνώτεροι κύκλοι, - δὲν εἶναι εὐχάριστος καθόλου ἀπὸ φιλολογικῶ μας κύκλου. 14) συνάθροισις, συνέλευσις, ἀγορά: *Ἰλ.Σ 504 οἱ δὲ γέροντες εἶατ' ἐπὶ ἔξαστοῖσι λίθοις ἱερῶ ἐνὶ κύκλῳ, Εὐρ. *Ορ.919 ἀστὺ κἀγόρας χραίωνν κύκλου, Θουκ.3,74. || ἀμφιθέατρον: Δίων Κ72,19. 15) χορὸς κυκλικῶς: *Αριστ.Βάτρ.440 χωρεῖτε ὑν ἱερῶν ἀνὰ κύκλου, ΑΠ13,28, Πάλαμ.Πορδκ. 29,11 και στῶν κύκλω σῶν νά ἦταν πλεχτές κάπσιου χοροῦ. 16) περίβολος: *Ηρ.1,98 τὸ δ' αὐτῶν μείσιτόν ἐστι τεῖχος κατά τὸν Ἀθηνέων κύκλον μάλιστα κη τὸ μέγαθος, Θουκ.2,13, Δημ. 325 οὐχὶ τὸν κύκλον τοῦ Πειραιῶς. 17) ἐν εἰδ. ἐνν. ἐν τῇ ρητορ. ἡ λελαξευμένη φράσις: Διον. *Αλ.Σ υνδ.19,22. || ἐν τῇ μετρ. εἶδος ἀναπαίστου: αὐτ.19. 18) ἡ δοτ. ἐπιρρηγ. βλ. κύκλωφ.

κυκλάς (κύκλος) ἐπίρρο. ἐν κύκλῳ, κυκλικῶς: *Ἰλ.Δ 212 περὶ δ' αὐτὸν ἀγγέγραθ', ὅσσοι ἄριστοι, κυκλός', αὐτ.Ρ 392, Αἰλ.Φι3,13.

κυκλάσσηλην ἰήλ νάπ. πανσέληνος, φεγγαροὶ ὀλόγιμοι: Πάπ.μογ.

κυκλάσσοθ-ἔω περιδινῶ, περιστρέφω: *Αριστ.Φ. Σφ.1523 πόδα κυκλόσσοθεῖτε.

κυκλαστομίξαι [οἱ] νεώτ. ζῳολ. οἰκογένεια γαστεροπόδων μαλακίων.

κυκλαστομοῖ [οἱ] νεώτ. ζῳολ. ἡ πρώτη ἐκ τῶν τάξεων εἰς δὲ διακρίνονται οἱ ἰχθύες, ἀ. μαρ-αποθρῶχοι.

κυκλοστρεφόμεναι-εομαι μτγν. κυκλικῶς περιστρέφομαι: Βέττ.Βάλ.344,2.

κυκλοταρῆς-οῦς-ές [τεῖρω] κ. νεώτ. στρογγύλος, κυκλικῶς: *Ἰλ.Δ 124 κυκλοταρῆς μὲνα ἔστιναι τῶν, *Ὀδ.Ρ 209 ἄλας πάντοσε κυκλοταρῆς, *Ἰσιόδ.Α 209, *Ηρ.1,194 ἀλλ' ἀσιπῆρος τρόπον κυκλοταρῆς ποισσάντες [ἐνν. τὰ πλοῖα], Ἰνπ. *Αρβρ. 61, Πλάτ.Συμπ.189Ε και πρόσφατα δὴ ἐπ' αὐχέτι κυκλοταρῆ, *Αριστ.Μετ.362β,13 γράφουσι κυκλοταρῆ τῆν οἰκουμένην.

κυκλοταρικός-ή-όν μσν. ὁ κυκλικῶς, ὁ ἐν εἰδ. ἐν κύκλω: Στουδ.Θεόδ.1693 κυκλοταρική χρόνου περίοδος.

κυκλοταρῶς ἐπίρρο., μτγν. κ. νεώτ. κατά τρόπον κυκλοταρῆ βλλ., ἐν σχήματι κυκλικῶ: Πλούτ. *Αρῆσκ.Φιλ.1,12,3, Γαλ.Χρ.Μορ.16,11.

κυκλοταρῶν-ονος-ον Ἐπιγρ. ὁ ἐν κύκλῳ, ὁ κυκλικῶς κινούμενος.

κυκλοτήτης-πτος ἰήλ μτγν. ἡ ἰδιότης τοῦ κυκλικοῦ: ΨΧρ.Μορ.8,615Α.

κυκλότριχον [τὸ] νεώτ. ζῳολ. γένος ἐγκυματικῶν ζῳαρίων.

κύκλωρος [ὁ] νεώτ. ζῳολ. γένος ἐρπετῶν τῆς τάξεως τῶν σαυρῶν.

κυκλοῦχος [ὁ] Ἐπιγρ. ὄρος ἀγνώστ. σημ. ἀπαντῶν ἐν ἐπιγρ. Ἐλευσίνοσ, κτ. τινὰς ἐμβολον.

κυκλοφορητικός-ή-όν μτγν. ὁ ἐν κύκλῳ κινούμενος, κυκλικῶς: Φιλ.1,514 κυκλοφορητικὴ οὐσία, Πλούτ. *Η8,1004C κ- κινήσις' ἐπίρρο. -ῶς: Σέξτ. Ἐμπ.Μαθ.10,58.

κυκλοφόρητος-ον μτγν. ὁ ἐν κύκλῳ κινούμενος, φερόμενος: Παύλ.Σιλ. *Ἐκφρ.870.

κυκλοφορία [ἡ] κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ κυκλικὴ κίνηση: *Αριστ.Φυσ.227β,18, αὐτ.265α,13 τῶν φορῶν ἡ κυκλοφορία πρώτη, Δομάσκ. *Αρχ.102. || κυκλοφορία τοῦ αἵματος ἡ ἀένας και οἱ σίανει κυκλικὴ κίνησης τοῦ αἵματος μεταξὺ ὄλων τῶν ἱατῶν και ὀργάνων τοῦ σώματος. 2) νεώτ. κ. δημ. καθόλου ἡ κίνηση, ἡ μετακίνησις: ἡ κυκλοφορία τῶν ἀμαξῶν - τῶν ἀυτοκινήτων. 3) μεταβίβασις, συναλλαγὴ: κυκλοφορία τοῦ χρήματος - ἀναγκαστικὴ κυκλοφορία τοῦ χαρτονομίσματος [ἡ διὰ τοῦ νόμου ἐπιβαλλομένη ἀποδοχὴ τοῦ χαρτονομίσματος ὡς μέσου συναλλαγῆς]. || ἀνταλλαγὴ τῶν προϊόντων τῆς παραγωγῆς: ἡ κυκλοφορία τοῦ πλοῦτου - τῶν καταναλωτικῶν ἀγαθῶν. || ὁθ. κ. πώλησις: κυκλοφορία τοῦ βιβλίου - τῶν ἐφημεριδῶν.

κυκλοφορικός-ή-όν [ν] νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κυκλοφορίαν, ἀ. κυκλοφορικός: κυκλοφορικῶν σύστημα [τὸ σύνολον τῶν ὀργάνων τοῦ σώματος, ἐν οἷς ἡ τοῦ σίματος κυκλοφορία τελεῖται]. || ὁ ἀναφερόμενος ἢ ἀποβλέπων εἰς τὴν μερίζονα ἢ ἀπασφονα κατανάλωσιν, πώλησιν: ἡ διακοπὴ τῆς ἐκδόσεως ἀφαιλεται εἰς κυκλοφορικὰ αἴτια, - αἱ ἐφημεριδῆς δημοσιεύουσι ἀσφονα ἀναγνώσματα διὰ λόγους κυκλοφορικοῦς.

κυκλοφορικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ κυκλικῶς κινούμενος: Φιλ.1,623, Γαλ.Χρ.Μορ.15,8, Βασ.1.609D Ἥλιου κυκλοφορικὴ κίνησις. || κυκλοφορικῶν σύστημα ἀ. κυκλοφορικῶν βλλ. || ἐπίρρο. -ῶς: Πλούτ. *Αρῆσκ.Φιλ.1,7,32.

κυκλοφόρμιον [τὸ] νεώτ. φαρμακ. ἀναισθητικὸν και ἀντισηπτικὸν φάρμακον ἀναφερόμενον ἐσωτερικῶς κατὰ τῶν ἐμέτων, τοπικῶς δὲ ὡς ἀλοιφῆ ἐπὶ ἐλκωδῶν ἐπιφανειῶν, ἐγκαυμάτων κλπ.

κυκλοφόρος [ὁ] νεώτ. ζῳολ. γένος μαλακίων τῶν θερμῶν θαλάσσιων τοῦ Παλαιοῦ Κόσμου.

κυκλοφοροῦμαι-εομαι ἐν κύκλῳ κινούμαι, κυκλικῶς περιστρέφομαι: *Αριστ.Κόσ.391β,22 καιθάπερ τῆς ἐν τὸρῳ κυκλοφορομένης σφαιρας.

Πλούτ. Ηθ. 927B μηδ' ἄλιος κυκλοφορεῖσθω· πρβλ. κυκλοφορῶ.

κυκλοφορῶ-έω νεώτ. κ. δημ. θέτω εἰς κυκλοφορίον· συνελήφθησαν διότι ἐκυκλοφόρουσαν πλαστά χαρτονομίσματα· || εἶδ. ἐκδίδω· ἐκυκλοφόρησε τὴν καινούργια του συλλογῆ· 2) ἀμψθ, κινούμαι κυκλοτερώς, περιφέρωμαι, καθόλου κινούμαι· τὸ πλῆθος ἐκυκλοφορεῖ εἰς τὰς ὁδοὺς μέχρι βαθείας νυκτῆς· 3) ὄμ. ἀμψθ. εἶμαι ἐν χρῆσει, ἐν συναλλαγῇ· κυκλοφοροῦμαι εἰς δόξα κέρματα· || πωλοῦμαι, καταναλισκομαι· ἡ ἐφημερίδα του δὲν κυκλοφορεῖ· || ὁθ.κ. διδομαι εἰς κατανάλωσιν, εἰς πώλησιν, ἐκδίδομαι· ἐκυκλοφορῶσε τὸ νέο βιβλίον τοῦ συγγραφέως Α· 4) διαδίδομαι· κυκλοφορεῖ ἡ φήμη ὅτι...

κύκλω ἡ δοτ. τοῦ κύκλος ἐν ἔπιρρ. χρ. κυκλοτερέως, κυκλιεῖδώς, γύρω γύρω, ὀλόγυρα· Ὀδ.Θ 278 ἀμφί δ' ἄρ' ἐρμῖσιν χεε δάσματα κύκλω ἀπάντη, Πίνδ.Ο 10(11),36 τὸ κύκλω πέδον, Ἡρ. 4,180 περιάγουσι ἰτὴν λίμνην κύκλω, Ἀριστφ. Θέσμ.662, Θουκ.2,84 περιέπλεον αὐτοὺς κύκλω· || μετὰ τῆς προθ. περὶ ἡ μετὰ λέξεων μετὰ τῆς περὶ συνθέτων· Ἡρ.2,62 περὶ τὰ δώματα κύκλω, Αἰσχ.ὄπ.407 κύκλω περιστῆναι, Σοφ.Ἡλ.895 περιστῆσθαι κύκλω, Εὐρ.Ἄνδρ.1137 ὡς δὲ νιν περιστῆσθον κύκλω κατέγων, Πλάτ.Φαῖδ.722B κύκλω περιέναι· || μτ. αἰτ. ἀνευ τῆς προθ· Ἡρ.4,72 ἐπιστῆσαντες δὲ κύκλω [τὸ σῆμα], Δημ.41 καὶ πάντα τὸν τρόπον τοῦτον οἰκίον κύκλω· || μτ. γενικ·· Ξεν.ΑΠ 4,5,5 κύκλω τοῦ στρατοπέδου, Δημ. 258 τὰ κύκλω τῆς Ἀττικῆς· 2) κ. μτφ. ἐξ ὄλων τῶν μερῶν, καθ' ὅλας τὰς πλευράς· Σοφ. Ἄντ.241 κάποφάργγουσι κύκλω τὸ πρᾶγμα [σχόλ. «ὄλων ἀσφαλίσεις σεαυτῶν»]· 3) τὰ κύκλω αἰ περιτῶσιν· Ἀριστλ.Ρητ.1367b,29.

κυκλώ-έω, μέλλ. κυκλήσῃ, κύκλω κινῶ, περιφέρω· Σοφ.Ἄντ.226 ὁδοῖς κυκλῶν ἐμαυτὸν εἰς ἀναστροφῆν, Εὐρ.Ὀρ 632, Ἀριστφ. Ὀρν.1379 πόδα.. ἀνά κύκλον κυκλεῖς· 2) μεταφέρω· ἱλ.Η 232 κυκλήσμεν ἐνθάδε νεκρούς· 3) ἐπαναφέρω, ἐπαναλαμβάνω· Ἀριστλ.Οὐρ.300α,33 κυκλεῖν τὸν λόγον· 4) ἀμψθ. περιστρέφομαι, περιοδικῶς ἐπανάρχομαι· Σοφ.Ἡλ.1365 πολλὰ κυκλοῦσι νυκτὸς ἡμέραι τ' ἴσαι ἰδιόρθ. κυκλοῦνται], Πλούτ. Ἡθ.160F δελφίνες πέριξ κυκλοῦντες· 5) μέσ. κυκλοῦμαι περιβάλλω, περιτριγυρίζω· Ἡρ.8,16 μνηοειδῆς ποιήσαντες τῶν νεῶν ἐκυκλήσαντο αὐτοῦς, Σοφ.Αἰ.353 ἰδεσθε μ' ἰσον ἄρτι κύμα.. κυκλεῖται· 6) ὄμ. μέσ. περιφέρωμαι, στριφογυρίζω· Πλάτ.Πολ.617A κυκλεῖσθαι δὴ.. τὸν ἀτρακτον, αὐτ.Τίμ.38Α χρόνον.. κυκλομένου, Σοφ.ἀπ.713· || κ. ἐπὶ λόγου, περιέρχομαι, διαδίδομαι· Πλούτ. Ηθ.118c.

κυκλώ-όω κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. κυκλώων, μέλλ. -ώσω, παρακ. κεκύκλωκα, μέσ. μέλλ. κυκλώσομαι, ἀόρ. ἐκυκλώσασθην, παθ. μέλλ. κυκλώθησομαι, ἀόρ. ἐκυκλώθηην, δημ. κυκλώθηκα, περιβάλλω, περιτριγυρίζω· Εὐρ.Ὀρ.1379 Ὠκεανός.. κυκλώει χρόνον, Ἀριστλ.Ζ1 533b,27, Μηνῶν.3,5 Ὠδ. ἐκύκλωσέ με ἀθυσσός· 2) ἐν ἐπ. στρατ. ἐνν. πάντοθεν περικλείω, περικυκλώνω· Εὐρ.ΙΑ 775 πόλιν.. κυκλώσας Ἄρει φωνίω· || κυκλῶς ἐν τῷ μέσ. τ.· Ἡρ.3,157 καὶ κυκλώσάμενος τοῦς χιλαῖας τοῦς πρώτους, αὐτ.8,76, Αἰσχ.Ἐπ.121 Ἀργεῖοι δὲ πλόσιμα Κάδμου κυκλοῦνται· κ. παθ.· αὐτ.247, Θουκ.7,81 κυκλοῦται.. ὑπ' αὐτῶν, Ξεν.ΚΠ 6,3,20 εἰ οἱ κυκλοῦμενοι, κυκλώθειεν, -ἐκυκλώθη τὸ ἀριστέρων τοῦ ἐχθροῦ· 3) κύκλω περιέρχομαι· ΠΔΨαμν.25,6 καὶ κύκλωσά τὸ θυσιαστήριον σου, κύριε· || κ. ἐν τῷ παθ. τ.· Διόδ.Σ 4,25 κυκλώθεις τὸν Ἀδρίαν· 4) κύκλω κινῶ, περιστρέφω, περιδιδῶ· Πίνδ.Ο 10(11),72, Εὐρ.

Κύκλ.462 οὕτω κυκλώσω δαλὸν ἐν φασεσφόρῳ κύκλωπος θφει, Ἐρμῖπ.4· κ. μτφ.· Μέν.378 πάλουός λογιμοῦς ἡ πονηρία κυκλοτ· || κ. παθ. κύκλω περὶ τὴν κινούμαι· Ξεν.Ἄν.6,4,20 σκεδόν τὴ πάσα ἡ στρατιά.. ἐκυκλοῦντο τὰ ἱερά· ὄμ. κύκλω χορεύω· Καλλ.Ἄρ.267 ἀλαυτελεπερὶ βωμόν κυκλώσασθαί· || κ. μτφ.· Αἰσχ.Ἀγ.997 δίναις κυκλοῦμενον κέαρ· 5) διδῶ κυκλικὸν σχῆμα, καμπυλῶ· Μελέαγρ. ἐν ΑΠ 12,82 κ· τόξα· || κ. παθ. καμπυλῶμαι· Εὐρ.Βάκχ.1066 κυκλοῦτο δ' ὡστε τόξον ἡ κυρτὸς τροχός· 6) ὀρύσσω κύκλω, περιορίζω, παθ.· Πλάτ.Κριτί.118 τάφρος περὶ τὸ πέδιον κυκλώθεισα.

κυκλώδης-ους-ες κυκλιοειδής, καμπυλοδσχημος· Ἰππ.Ἄρθρ.48, Γαλ.4,51.

κύκλωθεν μτγν. κ. νεώτ. τ. τοῦ κύκλωθεν βλ.λ.

κύκλωθι μτγν. τ. τοῦ κύκλωθι βλ.λ.

κύκλωμα-ατος(τὸ) κ. νεώτ. τὸ εἰς κύκλον ἐσχηματισμένον· εἶδ. τροχός, ρόδα· Εὐρ.Φοῖν.1185 ὡς κύκλωμ' ἔξλωνος· 2) βυροτόνον κύκλωμα τύμπανον· αὐτ' Βάκχ.124· 3) σπείρα ὄψεως· Διόδ. 3,36· 4) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κυκλῶ βλ.λ.· || ἐν τῇ φυσ. ἠλεκτρικὸν κύκλωμα τὸ σύνολον ἠλεκτρικῆς πηγῆς καὶ τῶν συνδεόντων τῶν πόλους αὐτῆς ἀγωγῶν· || ἠλεκτρολ. βραχὺ κύκλωμα ἡ ἀνευ ἐνδιαμέσου ἀντιστάσεως κυκλοφορία τοῦ ρεύματος, ἐπιφέρουσα αὐξησην τῆς θερμοκρασίας τῶν ἀγωγῶν μέχρις ἐρυθροπυρρῶσεως καὶ τήξεως ἐπί.

κυκλών-ώνος[ο] νεώτ. μέγας ὄγκος ἀέρος γα-χύτητα καὶ περιστροφικὸς περὶ κατακόρυφον ἄξονα μετακινούμενος, ἄ. τυφῶν.

κυκλωνικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος εἰς κυκλιῶνα.

κυκλώπιος-α-ον [παρ' Εὐστ. -ος-ον] κ. νεώτ. ὁ εἰς τοὺς Κύκλωπας ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος· ἰδ. ἐπὶ τῶν γιγαντιαίων τεχνῶν τῆς Μυκηναϊκῆς περιόδου τῶν εἰς τοὺς Κύκλωπας ἀποδιδόμενων· Σοφ.ἀπ.222, Εὐρ.Ἡλ.158 κυκλώπειά τ' οὐράνια τεῖχε· || καθόλου, μέγας, τεράστιος, γιγάντιος· Παλαμ.Παρσκι.115,4 κυκλώπειο τὸ κανόνι τῆ γῆ ξεθεμελιώνει· 2) ὁ ὄλος ἀγρόκος· παροιμ. κυκλώπειος βίος ἀγρίου βίος· Στρεβ.11,4,3.

κυκλωπία [η] μτγν. ἡ περὶ τοῦ Κύκλωπος ἀφήγησις, διήγησις· Φιλόστρ.Ἀπόλλ.6,11 οὐδέ Ὀμήρου ἐν Κυκλωπία ἀκούων, Αἰκ.ΠΙ 13,14.

κυκλωπία [η] νεώτ. τερατογονικὴ δυσμορφία χαρακτηριστικὴ ἐκ τῆς συγχωνεύσεως τῶν δύο ὀφθαλμικῶν κόγχων εἰς ἓνα.

κυκλωπῖδα[ο] νεώτ. ζῴολ. οἰκογένεια μοφασκοστράκων.

κυκλωπικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Κύκλωπας, ὁ κατὰ τὸν τρόπον τὴν τέχνην, τὰ ἦθη τῶν Κυκλώπων· κυκλωπικός βίος - κυκλωπικὴ ἀγριότης· πρβλ. κυκλώπειος, κυκλωπικός.

κυκλωπικός ἔπιρρ. κατὰ τρόπον ὁμοζώνοντα εἰς Κύκλωπας· Ἀριστλ.ΗΝικ.1180α,28 κ- ζῆν.

κυκλώπιον[ο] νεώτ. ὡς κύρ. ὄν. ὑποκορ. τοῦ Κύκλωφ, θεραπευτικὸς ἐκφερόμενον, κυκλωπικῶν· Εὐρ. Κύκλ.266 ἀπώμοσ', ὡ κάλλιστον, ὡ Κυκλώπιον, ὡ δεσποτικας· 2) τὸ περὶ τὴν κόρην τοῦ ὀφθαλμοῦ λευκόν, τὸ ἀσπράδι τοῦ ματιοῦ· Ἀριστλ.Ζ1 533α,9 ἰδιορθ. κυκλώπειον.

κυκλώπιος-α-ον ἄγρ. τοῦ κυκλώπειος βλ.λ., ἰδ. ἐν χρ. ἐν τῇ σμν. ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Κύκλωπας, ὁ τοῦ Κύκλωπος ἡ ὁ τῶν Κυκλώπων· Εὐρ. Ὀρ.965 ἰαχεῖτω δὲ γὰ Κυκλωπία, σῖδαρον ἐπὶ κόρα τιθεῖσα κούριον, πῆματ' οἰκῶν· || ὁ κατεσκευασμένος ὑπὸ τῶν τοιχοδόμων Κυκλώπων· αὐτ.Τρφ.1088 ἐμὲ δὲ πόντιον ἀκάφος ἀίσσον περροῖσι πορεῖσαι Ἰππόβοτον Ἄργος ἴνα τεῖχεα λάινα Κυκλώπῃ οὐράνια νέμονται· || ἐπὶ πό-

λεως, ὁ ἔχων τεῖχη ὑπὸ τῶν Κυκλώπων ἐκτισμένα ἢ κατὰ τὸν τρόπον τῶν Κυκλώπων : Εὐστ.1622,55 [οἱ] ἐκ Λυδίας ἦσαν μετ'ἀπειταί : πρβλ.Στράβ.8,6,11 : Εὐρ.ΙΑ 265 Μυκῆνας δὲ τὰς Κυκλωπίας παῖς Ἄτρεως ἐπέκει ναυδάτας ναῶν ἑκατὸν ἡθροισμένους : || ἀνωμ. θηλ. κυκλωπής βλ.λ.

κυκλωπής-ἴδος [ἡ] ποι.ἀνωμ.θηλ. τοῦ ἑπιθ. κυκλώπιος, ἡ εἰς τὸν λαὸν τῶν Κυκλώπων ἀνήκουσα : Εὐρ.ΙΓ 845 ὡς Κυκλωπιδες ἄστια.

κύκλωσις-εως κ. μων. κ. νεώτ., δημ. -ῆ ἢ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κυκλώ-ῶ βλ.λ., τὸ περιβάλλειν τινὰ ἢ τι, θέτειν οἰονεῖ ἐντὸς κύκλου : κύκλωσις φρουρίου - πόλεως [πολιορκία]-κύκλωσις στόλου : || δθ. εἰδ. ἐπὶ προσ. κ. ἴδ. στρατοῦ, τὸ δι' ἀνδρῶν ἐνόηλων ἢ ἄ. διὰ τάφρων, προχωμάτων κττ.περικυλώνειν οὕτως, ὥστε νὰ ἀποκλειεῖται ἡ πρὸς τὰ ἔξω διάδοσις καὶ ἡ μετὰ τῶν ἔξω ἐπικοινωνία || κ. νεώτ. κ. δημ. ὡς εἰδ. ὅρος ἢ ἐν ὄρω μάχης κίνησις στρατοῦ κυκλοειδῶς ἐνεργουμένη πρὸς περιζῶσιν τοῦ ἀντιπάλου στρατοῦ κ. ἴδ. τμήματος αὐτοῦ ἀποβλέπουσα εἴτε πρὸς ἀποκοπήν τοῦ περικυκλουμένου τμήματος ἀπὸ τῆς ἄλλης συμπολεμοῦσης ομάδος στρατοῦ εἴτε πρὸς παρεμβάσιν διαφυγῆς τῶν περικυκλουμένων : Θουκ.4,128 πειράσαι ἀπ' αὐτοῦ [τοῦ] λόφου ἐκκρούσαι τοὺς ἤδη ἐπόντας βαρβάρους, πρὶν καὶ τὴν πλείονα κύκλωσιν σφῶν αὐτῶν προσημεῖται [πρὶν ἢ κατορθώσασιν οἱ βαρβάρου συνενωθέντες νὰ καταστῶσιν ἀπληροῦσαν τὴν κύκλωσιν], Ξεν. Ἑλλ.4,2,20 ἡγούντο ἐπὶ τούτοις ἐναντιοῦ, τὸ ὑπερέχον ἐπικάμψαντες εἰς κύκλωσιν, Πολύβ.3,65,6 τοὺς ἱππέεις . . ἠτοιμακεῖ πρὸς κύκλωσιν, Πλουσ. 4,17,9, διὰ ταχείας προελάσεως τῶν εὐζωνικῶν ταγματῶν ἐπετεύχθη ἡ κύκλωσις ἐνὸς ἔχθρικοῦ συντάγματος : || φρ. παρῆχειν κύκλωσιν ἔχειν οὐδὴ διατεταγμένον τὸν στρατὸν, ὥστε νὰ εἶναι δυνατὴ ἡ ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ περιζῶσις, περικύκλωσις τούτου κ. ἴδ. μέρους αὐτοῦ : Ξεν. Ἑλλ.4,2,13 κύκλωσιν τοῖς πολεμίοις παρέχοισιν, Πλουτ. Ἄλλ.4,221 τοσοῦτ'ω πλῆθει τῶν βαρβάρων λειπόμνος οὐ παρέσχε κύκλωσιν : || συνεκδ. τόπος, θέσις προσφυγῆς πρὸς ἐπιτεῦξιν περικυκλώσεως τοῦ ἐχθροῦ : αὐτ.Τιτ.4 φράζοντες τινα κύκλωσιν ἀμελομένην ὑπὸ τῶν πολεμίων : 2) μτγν. ἄστρον, περιστροφικὴ τῶν οὐρανίων σωμάτων κίνησις : Πολυδ.4,156' διορθ. κύκλωσις.

κύκλωτικός-ἡ-ὄν νεώτ. κ. δ.μ. ὁ πρὸς κύκλωσιν βλ.λ. ἢ γενόμενος, ἡ πρὸς ἐπιδιόξιν κυκλώσεως ἐνέργεια, εἰδ. ἐπὶ κινήσεως στρατοῦ ἐν μάχῃ : αἱ κυκλωτικαὶ κινήσεις τοῦ ἐχθροῦ ἀπέτυχον χάρις εἰς τὰς ἐπελάσεις τοῦ ἱππικού.

κυκλωτικῶς ἐπίρρ. νεώτ., δημ. -ά διὰ κυκλωτικῆς κινήσεως, κατὰ τρόπον κυκλώσεως βλ.λ. ἢ.

κυκλωτός-ἡ-ὄν κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐν σχήματι κύκλου κατεσκευασμένος, ὁ ἔχων κυκλικὸν σχῆμα, ὁ στρογγύλος : Αἰσχ.Ἐπι.540 ἐν χαλκηλάτῳ σάκει, κυκλωτῶ σώματος προδήμησι, -κυκλωτὰ μικρὰ παράβουρα εἶχεν εἰς τὸν πρῶτον ὄροφον ὁ πύργος : || νεώτ. κ. δημ. περιφερειακός : κυκλωτὰ ἀδαξ, -κυκλωτὰς δρόμος ἐβγαίνει στήν πίσω πλαγιά τοῦ βουνοῦ' ἐπίρρ. δημ. κυκλωτὰ ἐν σχήματι κύκλου, ἐν κύκλῳ, ὀλοτρόγυρα.

κύκλωφ-ωπος [οἱ] [κύκλος-ὄφι κ. μων. κ. νεώτ., δημ. κύκλωφας] ὁ ἔχων στρογγύλον ὄφθαλμόν : Ἡσιόδ. Θ 144 [Κύκλωπες δ' ὄνοι] ἦσαν ἐπιώνμου, οὐνεκεν ἄρα σφῶν κυκλοτερῆς ὄφθαλμὸς ἔις ἀνεκτεῖτο μετώπῳ : || μτφ. ἐπὶ τῆς Σελήνης, ποι. λοβανομένης κτ. προσωποποῖαν : Παρμ.10,4' ὄμ. ἐπὶ τῆς κόρης τοῦ ὄφθαλμοῦ : Ἐμπ.84,8 κύκλωπα κοῦρην : 2) ὡς ὄν. μυθικῆς φυλῆς μονοφθαλμῶν γιγάντων ἀγρίων, ἀναφερόμενόν τὸ πρῶτον ἐν Ὀδ., κατοικοῦντων νησὶν τινα κτ. τὰ Ἀδριατι-

κὸν πέλαγος : Ὀδ.Ζ 5 σ[Φαίακες] πρὶν μὲν ποτ' ἔναιον ἐν εὐρυχόρῳ Ὑπερείη, ἀγχοῦ Κυκλώπων ἀνδρῶν ὑπερπαρόντων, αὐτ.Η 206 ὡς περ Κύκλωπες τε καὶ ἄγρια φύλα γιγάντων, αὐτ.Ι 106, 275 : || δμ. κτ. ἐν. Κύκλωφ ἐν Ὀδ. μ. ὁ ὀνομαστότερος τῶν Κυκλώπων Πολύφωμος, υἱὸς τῆς ὕμνης Ὀώπης : αὐτ.Α 69 : || π. Ἡσιόδ. ὄμ. μυθολ. Κύκλωπες τρεῖς υἱοὶ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ἀμυρῆλατοῦντες τοὺς κερανοῦς τοῦ Διὸς : Ἡσιόδ.Θ 140' : || π. Θουκ. φυλὴ τῆς ἐποικίσεως παλαιότατα τὴν Σικελίαν, πρὸ τῶν Σικανῶν, πῖθ. ἐκ Μικρᾶς Ἀσίας ὀρμηθεῖσα : πρβλ. κατωτ. Στράβ.8,6,11 : Θουκ.6,2 παλαιῆται μὲν λέγονται ἐν μέρει τινὶ τῆς χώρας Κύκλωπες καὶ Λαιστρυγόνες οἰκίσται, ὧν ἐγὼ οὐτε γένος ἔχω εἰπεῖν οὔτε ὀνόθεν ἐσῆλλον : || π. μτγν. ποι. μυθολ. γίγαντες χαλκίεις ἔχοντες ὡς χαλκίον αὐτῶν τὸ ἠφαίστειον τῆς Σικελίας Αἴτνα : || ὕμνος τῆς τεχνιτῶν τεχοδόμων ἐκ Λυκίας μετακλιθέντων καὶ κτισάντων, ὡς ὄνεφεροτο, τὰ τεῖχη τῆς Τίρυνθος, τῶν Μυκηνῶν κ.δ. : Εὐρ. Ἡρ.944 ὡς τὰ Κυκλώπων βάρβα φονικὰ κανόνι καὶ τύποις ἤρσοσμένα, Στράβ.8,6,11 Πρωίτος (Τίρυνθος) καὶ ταῖχισαι διὰ Κυκλώπων, οὗς ἐπὶ μὲν εἶναι καλεῖσθαι δὲ γαστερόχειρας τρεφομένους ἐκ τῆς τέχνης, ἦκειν δὲ μετ'ἀπειμτος ἐκ Λυκίας.

κυκνάριον [τὸ] μτγν. εἶδος κολλυρίου ἢ ἀλοιφῆς ἐν χρῆσ. πρὸς θεραπείαν τῆς φλογώσεως τῶν ὀφθαλμῶν : Γολ.14,765 πρὸς ἀρχομένης ὀφθαλμίας τὰ κυκνάρια, Ἄετ.7,8.

κύκνειος-α-ο[ν] [κύκνος] [μτγν. κ. -ος-ον] κ. μων. νεώτ. κ. δημ. ὁ ὑπὸ τοῦ Κύκνου γενόμενος : Πίνδ.Ο 10[11],5 τράπε δὲ Κύκνεια μάχα καὶ ὑπέριδιον Ἡρακλέα : 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὸ πτηνὸν κύκνος βλ.λ., ὁ τοῦ κύκνου, κ. ἐπὶ φωνῆς, ὁ προερχόμενος ἐκ τοῦ κύκνου ἢ ὁ προσόμοιος μὲν τῶν τοῦ κύκνου : Σοφ.ἀπ.1127,3 κύκνειον πτεῖλον, ΑΠ 7,12, ΠΔ Μαρκ.4,15,21 κύκνειοι πρὸς φιληκοῖσαν φωναί, Αἰλ.Ζ1,2,32, - κύκνειος λαίμνος ἱεῖνι ποναϊκῶν, ὁ ἐπιχαρίτως λεπτὸς, ἐπιμήκης καὶ λευκός : πρβλ.Σολωμ.Πορφύρας 32 : 3) μτφ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐσχάτος ἐπιθανάσιος λόγος, ἡ ἐσχάτη μελλοθανάτου ἐκκλησις, αὐνήθ. ἐν φρ. κύκνειον (ἐξ)άσαι - ἐξήχηται : Πολύβ.30,4,7 τὸ κύκνειον ἐξάσαντες ελαθον ἀποκρίσεις τῶν αὐτῶν, Ἀθην.14,616Β μέλλων ὑπὸ τοῦ θηρίου οφάττεσθαι εἶπε θέλειν ὡσπερ τὸ κύκνειον φασ ἀποθανεῖν : || νεώτ. κ. δημ. τὸ ἐσχάτον ἔργον λόγου συγγραφῆς ἢ ποιητοῦ, τὸ ὄλιγον πρὸ τῶν θανάτου αὐτοῦ ποιηθέν : τὸ διήγημα αὐτὸ ἦτο τὸ κύκνειον τοῦ Παπαδιαμάντη, - τὸ κύκνειο τραγούδι τοῦ Βιζυνητοῦ εἶναι ἴσως τὸ ἀριστούργημα τοῦ.

κύκνιος [ἀετός] [ὁ] μτγν. ὁ λευκὸς κυκνόμορφος ἀετός : Πaus.8,17,3 ἀετούς μὲν οὖν ὀνομαζομένους κυκνίας .. εἰκότας κύκνῳ λευκότητα.

κύκνικός-ἡ-ὄν μων. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς κύκνον : Βαλασ.38 κύκνικὰς συμφορές.

κύκνιτις-ἴδος [ἡ] ἀνώμαθ. θηλ. τοῦ κύκνειος : Σοφ.ἀπ.499 κύκνιτις βοῆ [κύκνειον ἔσμο].

κυκνογενής-οὗς-ές μων. ὁ ἐκ κύκνου γεννηθείς, ἐπιθ. τῆς Ἑλένης : Κ Μανουσ.24.

κυκνόδροπος-ον σχόλ.κ. μων. ὁ ὑπὸ κύκνων ἀνατραφεὶς : Σχόλ.Λυκόφρ.237, Στέφ. Ρητ.30,18.

κυκνοκάωνθρος [ὁ] εἶδος πλοῖου κατὰ τὸ σχῆμα μετέχοντος τοῦ κύκνου βλ.λ.51 κ. τοῦ κονθάρου, εἶδος ναυίου πλοίου : Νικόστρ.π.Ἀθην.11, 374b ἡ ναὺς δὲ πότερ'εἰκόσορος ἐστὶν ἡ κύκνος ἢ κονθάρος ; - ἀμείλει κυκνοκάωνθρος.

κυκνόμορφος-ον ὁ ἔχων μορφήν κύκνου, ὁμοίος κύκνῳ, εἰδ. ὁ λευκὸς ὡς κύκνος : Αἰσχ.Πρ.795 αἱ Φορκίδες . . ἐκάρι τρεῖς κυκνόμορφοι.

κυκνότερος-ον ὁ μετὰ κύνων πτερῶν, ὁ πτερά κύνου ἔχων, ἐπιθ. τῆς Ἑλένης ὡς γεννηθείσης ἐκ τῆς Ἀήδας καὶ τοῦ Διὸς μεταμορφωθέντος εἰς κύκνον· Εὐρ. Ὀρ.1386 ὄρνιθόγονον ὄμμα κυκνότερον.

ΚΥΚΝΟΣ [ὁ] κ. μον. κ. νεώτ. γένος πτηνῶν ἐκ τῶν νησιῶδων περιλομβάνων πλείστον εἶδη πτηνῶν μακρολαίμων, καταλείκων πλὴν δύο, τοῦ ἑνὸς μέλανος χρώματος καὶ τοῦ ἄλλου πολυχρόμου· π. ἀρχ. ἡ λ. μ. διὰ τὰ κατάλευκα εἶδη· ἰλ.Β.460 κύκνων δουλιχοδείρων· πρβλ. Ἡσίοδ.Α.316, Αἴσχ. Ἄγ.1444 κύκνου δίκην τὸν ὕστατον μέλφασσα θανάσιμον γόνον (ἐκ τῶν μύθων περὶ τοῦ ἐπιθανασίου δσματος τοῦ κύκνου), πρβλ. κύκνειος 2), Πλάτ. Πολ.360Α, Ἐρατοσθ.Κατ.25, Διγεν. Ἄκρ.2856 οἱ κύκνοι τε ἐδόσαντο εἰς τὰ νερά τῆς βρύσης, Ζερβ. Τραγ.ΚΚ.27 δίπλα σὲ κύκνους κι αἰτούς· ἢ πύθιος, - δῆλιος κύκνος ἱερὸς κύκνος τοῦ Ἀπόλλωνος· Ἄριστφ. Ὀρν.870, Πλάτ. Φαιδ.85Β, Καλλ. Ἀπόλλ.5· 2) κωμ. πρὸς χαρακτηρισμὸν κακοφύλων φδόντων· Ἄριστφ.Βάτρ.207 βατράκων κύκνων θαυμαστά· 3) μτφ. αἰτιός, φάλης· Λεων. Ἀ.Λ.ΑΠ.7,19· 4) εἶδος πλοίου, πιβ. ἐπειδὴ εἶχε κευκρωτήριον πρῶρον ὡς ὁ λαίριος τοῦ κύκνου· Νικόστρ.10· βλ. κυκνοκάνθορος 5) ἀλοιφή ὀφθαλμῶν, κολλύριον· Γαλλ.12,708· 6) νεώτ. ἀστρον. ἀστερισμὸς τοῦ βόρειου ἡμισφαιρίου.

κύκνοφις-εως [ὁ, ἡ] μτγν. ὁ δφιν, πρόσωπον κύκνου ἔχων, ὁ ὄμιος κύκνω· ΑΠ.ΙΙ.345.

κυκκίεα Ἦσ. ἐγλυκεία κολοκύτα.

κύκων αὐτ. ἐτὼν σικυδῶν.

κυκῶ-ᾶω μείνυμι τι μετὰ τίνος κινῶν αὐτά, ἀνακατών, ἀνακοτεύω· εἶθ. ἐπὶ ρευστῶν κ. συνεκδ. ἐπὶ ἀναμειξῶς ρευστῶν μετ' ἀλεπτῶν πραγμ. ὅσον πρὸς ποροσκευὴν πολτοῦ· ἰλ.Ε.903, Ὀδ.Κ.235 τυρόν τε καὶ ἄλφιτα καὶ μέλι χλωρὸν σίνω. . ἐκύκα, πρβλ. ἰλ.Α.638, Ἰνν.Ἐπιστ.17 φάρμακα κυκνῶνται, Ἄριστφ.Σφ.1515 ἄλμην κύκα τούτοισιν, πρβλ. Διοσκ.5,79· 2) κ. μτφ.· Σαπφ.28 αἰ μὴ τί τ' εἴπην γλώσσ' ἐκύκα κακόν· ἢ τὸ μέσ. ἐν ἐνεργ. σημ.· Ἄριστφ.Εἰρ.1169 τοῦ θύμου τριβῶν κωκῶμαι· 3) ἀνατοράσσω, ἀνακατώνω· αὐτ.Ἰνν.866 ἄνω τε καὶ κάτω τὸν βάρβορον κυκῶσιν, Μέν.Ἐπιτρ.211, Ἀλκιφρ.110 οἱ ἀνεμοὶ ὅσον οὐψω κυκῶσιν τοῦ πέλαγος ἐπαγγέλλονται· 4) μτφ. ἐμβόλλω εἰς σύγχυσιν ἡ ἀταξίαν, κίνωμαι τὴν ἀνω κάτω· Αἴσχ. Πρ.994 νιφάδι καὶ βροντήμασιν. . κυκῶται πάντα, Ἄριστφ. Ἰνν.363 τὴν βουλήν βίβα κυκῶσω, αὐτ.Εἰρ.270 ἐκύκα τὴν Ἑλλάδα, αὐτ.320 κυκάτω. . πάντα καὶ ταραττέτω, πρβλ. Πλάτ. Φαιδ.101Ε, Ἐπίκ.Φυσ.14,7· ἢ π. Ὀμ. μόνον τὸ παθ. συγχέομαι, περιπίπτω εἰς σύγχυσιν, ταράττομαι, πτοοῦμαι, φοβοῦμαι· ἰλ.Α.129 τὰ δὲ κυκῆθητην, αὐτ.Σ.229 τρίς δὲ κυκῆθησαν Τρῶες, αὐτ.Υ.489 κυκῆθησαν δὲ οἱ Ἴπποι· ἢ ἐπὶ ποταμῶν καὶ ταραχῆς τῶν κυμάτων· αὐτ.Φ.235 πάντα δ' ὄρινε βέεθρα κυκῶμενος· πρβλ. αὐτ.324· κ. ἐπὶ τῆς Χαροῖδδωας· Ὀδ.Μ.238, Σοφ. Ἠλ.733 κλυδῶν' ἐφιππον ἐν μέσφ.κυκῶμενον ἢ ἐπὶ διανοητικῆς ἀνυσυχίας· Ἀρχιλ.66 θυμὲ κήδεσιν κυκῶμενος, Ἄριστφ. Ἀχ.707 ὑπ' ἀνδρός τοξότου κυκῶμενος ἠιεζόμενος, στενοχρόουμένος.Ϛ.

κύλα [τὰ] κ. μτγν. κ. μον. τὸ κοιλώματα κάτω τῶν βλεφάρων, τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς μέρη· Ἦσ. τὰ ὑποκάτω τῶν βλεφάρων κοιλώματα τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς μήλα, τὰ ὑπὸναια· Ἰνν.Γυν.Φύσ.15 τὰ κύλα τοῦ προσώπου ἐξεμυθιάει, αὐτ.Γυν.Φύσ.9, κρβλ. αὐτ.Γυν.1,37, Σωφρ.1,44 τὰ κύλα τῶν ὀφθαλμῶν ὑπόχλωρα· 2) κτ. ἐν. κύλον, πληθ. π. Σουίδ. κοίλα τὸ κοίλον μέρος ὑπεράνω τοῦ ἀνω βλεφάρου· Ροσφ. Ὀνομ.21.

κυλάδες [αἱ] τὰ κύλα βλ.λ.· Εὐστ.195,18· πρβλ. κύλασσοι, κύλλα

κυληθίς Ἦσ. «κολοθής». **κύλημα** [τὸ] δημ. ἡ μετὰ περιστροφῆς κίνησις πρὸς τὰ κάτω ἐπὶ ἐπιφανείας ἐπικλινούσ· Βιζυην. παρὰ τὸν ποταμὸν 2 τοῦ νεοῦ τὰ κύλημα. **κυλίσιον** τὸ κοιλίδιον βλ.λ.

κῦλικεῖον [τὸ] κ. νεώτ. ἑορτῆ μετ' εὐχίας, συμπόσιον· Κρατίν.Νεώτ.9· 2) κ. νεώτ. τράπεζα καπηλείου ἢ οἰκίας, ἐφ' ἧς ὑπάρχουσι τὰ πητὰ καὶ τὰ πρὸς ἔγχυσιν ποτήρια, ποτηροθήκη· Ἄριστφ.ἀπ.104, Εὐδουλ.62 ἐν τῷ κυλικεῖῳ συντέτριπεν τὰ ποτήρια, Ἀναξάνδρ.29, Ἀθην.11,460D πρὸ τοῦ καταλόγου τῶν ποτηρίων, ὧν πληθὺς ἐστὶ τὸ κυλικεῖον τοῦδ', Πάπ.· ἢ νεώτ. τράπεζα ἐφ' ἧς παρατίθενται διάφορα ἐδώδιμα, ὀπωρικά καὶ ποτὰ τῶν προσκεκλημένων εἰς ἐσπερίους, μπουφές· 3) νεώτ. κτ. ἐπέκτ. διαμέρισμα οἰκίας εἰς ὃ παρατίθενται τὰ ἀνωτέρω, ἡ ἀτροπλοῖα καὶ σιδηροδρόμου ἐνθα παλοῦνται ταῦτα.

κῦλικεῖος-ον μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς κύλικα· Πολυδ.6,108 κυλικεῖα ζητήματα (συζητήσεις ἐπικυλίκειοι, δηλ. ἐν πότμ γινόμενα), **κυλικηγρός-ον** μον. ὁ ἀγορεύων ἐπὶ τῇ κύλικι, κυλικηγορῶν βλ.λ.· Εὐστ.1632,18.

κυλικηγορῶ-ᾶω μτγν. ἀγορεύω ἐπὶ τῇ κύλικι, ὄμιλῳ κατὰ τὴν πόσιν· Ἀθην.11,461B ἀλλὰ σκύφον ματεύων, κυλικηγορῶν ἐρχομαι, Πλούτ.6,29.

κῦλικήρυτος-ον (ἀρύμ) μτγν. δὺν δυνάται τις νὰ ἀρύη διὰ κύλικος, ἀφθονος, πολὺς· Ἦσ. ἐκυλικήρυτον αἶμα ὡς τὸ κοτυλήρυτον, ὅσον πολὺς, Καλλ.ἀπ.188.

κῦλικιον [τὸ] κ. μτγν. ὑποκορ. τοῦ κύλιξ, μικρὰ κύλιξ, μικρὸν ποτήριον, ποτηράκι· Θεόφρ.Φ1.5,9, 8, Φιλῆτ.π. Ἀθην.11,498A κυλίκιον μικρὸν ὡ σπένδουσι Αἰολεῖς, Λυκόφρ.ἀπ.2,1, ΠΔ Ἐσθ.1,7 καὶ ἀνθράκινον κυλίκιον.

κυλικίς-ιδος (ἡ) μτγν., κυλίσιον, εἶδ. κιστίδιον φαρμάκων, μικρὰ θήκη πρὸς ἐναπόθεσιν ἱατρικῶν· Ἀθην.480C Ἀθηναῖοι. . τὴν ἱατρικὴν πυξίδα καλοῦσι κυλικία [ἀμφ].· 2) μον. συνεκδ. φάρμακον, καταπότιον· Βί. Ἀλεξ.3023 φέρων τὴν κυλικίδα, αὐτὸ τὸ καταπότιον φημί τὸ τοῦ φαρμάκου.

κῦλικοφόρος-ον μτγν. ἐπὶ τριπόδων, ὁ φέρων κύλικας, ποτήρια κτ.· Ἠλιόδ.Αἰθ.7,27 πρὸσδραμῶν ὁ Θεαγένης ἐνὶ τῶν κυλικοφόρων τριπόδων. **κῦλικώθης**-εως-ες σγδλ. ὁ ὄμιος πρὸς κύλικα· Σχολ.Θεοκρ.2,2 ποτήριον ξύλινον κυλικώδες.

κῦλινδαίνω μτγν. κυλινδῶ βλ.λ.· Μάξ.Τύρ.20,1.

κῦλινδῆθρα (ἡ) ἢ ἀλινδῆθρα βλ.λ.

κῦλινδῆσις-εως (ἡ) κ. μτγν. κ. νεώτ. τὸ κυλινδεῖσθαι, κλιεῖσθαι· Πλούτ. Ἄντ.9 καὶ δαπάνας ἐπαχθεῖς καὶ κυλινδῆσις ἐν γυμνασίοις· ἢ νεώτ. πράξις τοῦ κυλίειν τι, τὸ κύλισμα· ἢ κ. ἡ κίνησις τοῦ κυλιόμενου· 2) μτφ. ἐξάσκησης συνεχῆς, ἐμπειρία· Πλάτ.Σοφ.268Α διὰ τὴν ἐν τοῖς λόγοις κυλινδῆσιν.

κυλινδῆτης [ὁ] νεώτ. ὁ κύλιων.

κυλινδράξων-ονος [ὁ] νεώτ. ἀνατ. ὁ ἀξονικός κύλινδρος τῆς νευρικής ἰνός.

κυλινδράρθρης (ἡ) νεώτ. ἀνατ. ἐπιφάνεια ὁστῶν ἀρθρική ἔχουσα κυλινδρικὸν περιπῶ σχῆμα, ὡς ἡ κατ' ἀγκῶνα ἄρθρωσις.

κυλινδράλλη (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος γαστεροπόδων μαλακίων τῆς οἰκογεν. τῶν γεωφυλιδῶν.

κυλινδρία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν πρωτεϊδῶν.

κυλινδρικός-ἡ-όν μτγν. μον. κ. νεώτ. ὁ κυλινδροειδής, ὁ ὄμιος πρὸς κυλινδρον· Ἀρχιμ.Σφαίρ. Κυλ.1,11, Ἦρων Πνευμ.1,37, ΘεώνΣμ.195H, Συνέσ.172D σωλὴν ἐστὶ κυλινδρικός, Ἄνν.Κομν.291B σωλὴν ἐστὶ κυλινδρικὸν ἡμίτομον· ἢ νεώτ. ὁ ἔχων σχῆμα κυλίνδρου, ὁ ἀναφερόμενος εἰς κυλίνδρον:

κυλινθρική ἐπιφάνεια' || ὄμ. ὁ ὡς ἔγγιστα σχῆμα κυλινδρῶν ἔχων : ἐπιθάλων κυλινθρικόν.

κυλινθρικός ἄγν. κατά κυλινθρικὸν τρόπον : Πλούτ. Ἡθ.682D.

κυλινθριον (τό) ἄγν. ὕποκορ. τοῦ κυλινδρῶς βλλ. : Ἀρχιμ.Ψαμμ.1,14,Πτολ.Μαθ.5,1,Ἰάμβλ.Προτρ.3,Πρόκλ.Υποτ.6,7.

κυλινθριν(ν) (τό) ὄμ. ὁ κυλινδρὸς πρὸς ἰσοπέδωσιν καὶ πείσιν ἐπισταθώσεως· εἰδ.ἐν Κύρρω κυλινθρικός λίθος δ' οὐ ἰσοπέδουσι καὶ ἀστερῶν οὐσι τοὺς διὰ πηλῶν ἐστεγασμένους οἰκίσκους, **κυλινθρίσκος** (ὁ) Ἐπιγρ. τὸ κυλινθριον βλλ.

κυλινθρίσμα-ατός (τό) νεώτ. γεωργική ἐργασία καθ ἣν συμπίεζεται ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ἐδάφους διὰ πείσων ἀσβεσθῶς βαρέως κυλινδρῶν ἐπ' αὐτῆς, πρὸς συντριβὴν τῶν συμπαγῶν χημικῶν μαζῶν, ἐκτελουμένη· καὶ μετὰ τὸ ἀβόρισμα κατὰ τὸ ἔορ.

κυλινθρίτης (ὁ) νεώτ. ὄρυκτολ. θειοῦχον ἄλας τοῦ μολύβδου, κασιτέριον καὶ ἀντιμόνιον.

κυλινθρογράφος (ὁ) νεώτ. φωτογραφική συσκευή πανοραματική, φέρουσα εὐαίσθητον φωτοπαθὴ ταινίαν ἐπὶ ἡμικυλινδρῶν τεταμένων.

κυλινθροειδής-οὐς-ές κ. ἄγν., μν. κ. νεώτ. ὁ κυλινδρὸς σχῆμα ἔχων, ὁ θμῖος πρὸς κυλινδρῶν, κυλινθρικός : Εὐκλ.Φαν.4Μ, Πλούτ. Ἀρσέκ.Φιλ.27,4, Κλέορῆδ.2,2.

κυλινθροειδῶς ἐπίρρ. μν. κ. νεώτ. κατά τρόπον κυλινθροειδῆ : Εὐστ.1604.58 οὐ γὰρ ἔστιν ἐσφαιρωσάσι ξίφους θήκην κυλινθροειδῶς.

κυλινθροκαρπα (τά) νεώτ. βοταν. φυτὰ φέρουσα καρπούς κυλινθρικούς.

κυλινθροκεφαλία (ή) νεώτ. ἡ εἰς τὴν ἀνθρωπολογίαν συγγενῆς παραμόρφωσις τοῦ κρανίου χαρακτηριστικὴ διὰ τῆς ἐπιμηκύνσεως τούτου ἐν σχήματι κυλινδρῶν.

κυλινθροκέφαλος (ὁ) νεώτ. ὁ οὐ ἡ κεφαλὴ ἔχει σχῆμα κυλινδρῶν.

κυλινθρόμυλος (ὁ) νεώτ. ἄμυλος ἀλευροποιῶν τὸν σίτον διὰ μηχανικῶν κυλινδρῶν κινουμένων ὑπὸ ἀτμηλάτου ἢ ἠλεκτρικῆς μηχανῆς.

κυλινθροποίησις-εως (ή) νεώτ. ἡ μετασκευὴ ἑλῆς τινός καὶ ἡ ἀπόδοσις ταύτης εἰς σχῆμα κυλινδρῶν.

κύλινδρος (ὁ) ἄγν., μν., νεώτ. κ. ὄμ. πᾶν ἐπιμηκὲς καὶ στρογγύλον σῶμα, ἰδ. σῶμα ὀριζόμενον ὑπὸ δύο ἴσων παραλλήλων κύκλων ἢ δίσκων καὶ ἐπιπέδου καμπύλου, εἰδ. στρογγύλος λίθος : Χρύσ.Στωϊκ.2,283, Ἀπολλ.Ρ.2,594' || νεώτ. σῶμα βαρῦ κηλιδόμενον σιδηροῦν ἢ λίθινον πρὸς ἰσοπέδωσιν ἐδάφους, ὁδῶν 2) κ. νεώτ. γεωμ. σῶμα ὀστερεῶν περατοῦμενον ὑπὸ δύο κυκλικῶν παραλλήλων βάσεων : Δημοκρ.155, Ἀθῆν.Μηχ.10,4, Πλούτ. Ἡθ.682b, Ἐπιγρ. || κτ. ἐπέκτ. ἡ κυρτὴ ἐπιφάνεια τοῦ σώματος τούτου' || νεώτ. κ. ὄμ. πᾶν ὄργανον καὶ πᾶσα συσκευή κυλινθρικής μορφῆς : κύλινδρος ἀτμῶνυλου - τυπογραφικῆς μηχανῆς' || βῶλος παιδίου : Γαλ.1811|462' || μηχανολ. κύλινδρος κ. ὄμ. κύλιντρον (τό) ὁ χώρος ἐν ᾧ παλινδρομεῖ τὸ ἔμβολον' 3) περίσφαιρος καὶ κυλινδρῶν τίτλος ἔργου τοῦ Ἀρχιμήδους' 4) ὁ κύλινδρος βιβλίου, τόμος : Διογ.Λ.10,26 γέγονε δὲ ὁ Ἐπίκουρος, πάντας ὑπερβαλλόμενος πηλῆσι βιβλίωιν κύλινδροι μὲν γὰρ πρὸς τοὺς τριακοσίους εἰσι' 5) ὄνομα μυθικοῦ λίθου ὅστις ἐν φόβῳ ἐκλιετο ὅτε ὁ Ζεὺς ἤστραπε ἡ ἐβρόντα : Πλούτ.Ποτ.19,4' 6) κάλυμμα, περικάλυμμα τοῦ ἀξονος τοῦ κάρου : Ἐρυ.Τρισημ.1,49,44' 7) ἐν τῷ πηλῶ. οἱ ὄρχεις : Κ.Μανασσ.2135' 8) κύλινδροι, αἱ φάλαγγες δ' ἑνὸς καθέλουσι τὰ πλοῖα εἰς τὴν θάλασσαν : Αἴτ. ἄρτι δὲ δουρατέοις ἐπωλίσθησαν κυλινδρῶν ὀλκᾶς ἀπ' ἠϊόνων εἰς βυθὸν ἐλακομένη' 9) νεώτ.πλοῦς ὑψηλός.

κυλινθρόσπερμα-ατος (τό) νεώτ. βοταν. τὰ φυτὰ ὧν τὸ σπέρμα εἶναι κυλινθρικό.

κυλινθρόσπερον (τό) νεώτ.βοταν. γένος μυκήτων.

κυλινθροσταχίη (τά) νεώτ. βοταν. φυτὰ ἔχοντα κυλινθρικά ἄνθη καὶ κατὰ στάχους διατεταγμένα.

κυλινθρόφεις-εως (ὁ) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐρπετῶν τῆς τάξεως τῶν ὄφιδων, τῆς οἰκογεν. τῶν τορτρικίδων.

κυλινθροφύλαξ-ακος (ὁ,ἡ) μν. φύλαξ κυλινδρῶν' || μτφ. ὁ σάκκος τῶν ὄρνεων.Νικ.Χων.397Β.

κύλινθρῶ-ώω κ. νεώτ. ὁμολίζω, ἰσοπέδω, λειάνω τὴν διὰ κυλινδρῶν, παθ. : Θεόφρ.Φ1.2,4,3 τὸ σέλιον ἐάν σπαρὲν καταπαθῆ καὶ κυλινθρῶσθῃ ἀναφύεσθαι φασιν οὖλον.

κυλινθροειδής-οὐς-ές ὁ ὁμοῖος πρὸς κυλινδρῶν, κυλινθροειδῆς : Θεόφρ.Φ18,5,3 οἱ μὲν ἐπιπλατεῖς, ὡσπερ οἱ τοῦ φακού καὶ τῆς ἀφρόκης οἱ δὲ κυλινθρῶδεις μάλλον ὡς οἱ τοῦ ὀρόβου.

κυλινθρῶσις-εως (ή) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κυλινδρῶν, ἢ δὲ ὁ κυλινδρῶν ἰσοπέδωσις τῶν ὁδῶν.

κυλινθρῶσις-ή-όν ἄγν. κ. νεώτ. ὁ διὰ τοῦ κυλινδρῶν ἰσοπεδωθείς, ὠμαλισμένος, λελεασμένος κυλινδρῶ : Νικηλ.Ἀθῆν.9,369' γογγυλίδας σπείροις δὲ κυλινθρῶσις ἐφ' ἄλλωσι' 27,4. ὁ εἰς κυλινθρικήν πείσιν ὑποδηθείς, ὁ διὰ κυλινδρῶν λεανθείς, ἰσοπεδωθείς.

κύλινθω κ. μν. (ποι. π. πεζοῖς συνηθέσ. κυλινθῶ-έω), ἄγν. κυλίω ἰξέε οὐ ὁ σχηματισμὸς τῶν παραγωγῶν χρόνων, μέλλ. κυλινθίσω (Ἐπιγρ.), ὄρρ. ἐκύλισα, πρβλ. κ. εἰς-, κ. ἐκ-, κυλινδῶ, μέσ. παρσ. ἐκυλινδοῦμαι, μέλλ. κυλίσομαι ἱερο. : Ἄνθ.Ἰταλ.5,4) ὄρρ. ἐκυλίσασθην (ἐκ- : Ἀουκ. Ἰηπ.δ), παθ. μέλλ. κυλίσθησθαι (ἐκ- : Αἰσχ.Πρ.87), ὄρρ. ἐκυλίσθην, ἐπ. κυλίσθημι, μτφ. κ. κυλινθίσαι, παρσκ. κεκύλισμα, ὑπερσ. γ' ἐν. ἐκεκύλιστο, κυλίω τὴ φέρω, κινῶ : Ὀδ.Α.162 οὐ δὴ σου λεύκ' ὅσπερ πύθεται ὄμβρω κελμέν' ἐπ' ἠλείρω, ἢ εἰ ἄλι κύμα κυλινδεῖ, αὐτ.Ε.296 Βορέης αἰθρηγενέτης, μέγα κύμα κυλινδῶν, Σοφ. Ἀν.590 οἶδμα . . κυλινδῶν βυσσόθεν κελαιάνων θίνα, Ξεν.Ἀν.4,2,3' κ. ποθ. κυλιωμα, συχ. π. Ὀμ. : Ἰλ.Α.307 πολλὸν δὲ κύμα . . κυλινδεῖται, Ὀδ.Ι.147 κύματα . . κυλινδόμενα προτὶ χέρσον εἰσιδόμενα, αὐτ.Λ.598' 2) μετόγω, μεταφέρω : Ἀριστφ. Ἰηπ.1249 κυλινδεῖ εἰσω τόνδε τὸν δυσάξιμον' || ὄμ. μετανιώω : Αἰσχ.ἀπ.304 Νεῖλος . . ἐνθα γαῖαν κυλινδεῖ' 3) περιδινῶ, περιστρέφω' ἰδ. ἐν παθ. σμ. περιδινούμαι, στριφνοῦμαι : Πινδ.Π.2,23 ἴξινα . . ἐν πτερῶντι τροχῶ παντᾶ κυλινδόμενον, αὐτ.Ι.23 ἄλλ' ἐν ὄρνισσιν πέτρας φροῖσινα κυλινδόμενα φλόξε, Ἀριστφ.Νεφ.375 αὐταὶ ἸΝεφέλαι βροντῶσιν κυλινδόμεναι' || κ. ἐν μτφ. σμ. κυλινδοῦμαι τολαντεύομαι, ἀσταθῶ, κινούμαι μεταξῦ . . : Πλάτ.Πολ.479D τὰ τῶν πολλῶν πολλὰ νόμιμα καλοῦ τὴ πέρι καὶ τῶν ἄλλων μεταξῦ ποῦ κυλινδεῖται τοῦ τε μὴ ὄντος καὶ τοῦ ὄντος εἰλικρινῶς' 4) ὄμ. μτφ. ἀναστρέφω, ἀνακινῶ ἐν τῇ διανοῇ : αὐτ.Πινδ.Ν.4,40 φθορῆ δ' ἄλλως ἀνήρ βλεπῶν γνώμων κενεῶν σκότος κυλινδεῖ' 5) ὀνομακρινῶ, μετακινῶ κ. μτφ. : Αἴτ.7,490 ἐλπιδᾶς αὐλομένη Μοῖρ' ἐκύλισε πρόσω' || κ. παθ. ἐν εἰδ. σμ. ἐπὶ τοῦ χρόνου, πορέρχομαι, φεύγω : Πινδ.Ι.3,18 αἰῶν δὲ κυλινδόμεναις ἀμέραις ἄλλ' ἄλλοτ' ἐξᾶλλασεν' 6) ἐπιφέρω, ἐπάγω τὴ κακόν : Ἰλ.Ρ.688 ἠδὲ μὲν σε καὶ αὐτὸν οἶομαι εἰσπρόντα γιγνώσκεις, ὅτι πῆμα θεός Δαναοῖσι κυλινδεῖ, Ἐπιγρ. στυγαρήν δὲ κυλινδῆσαι κακότητα' 7) τὸ ποθ. κυλινδοῦμαι κ. ἐν εἰδ. σμ. ἐπὶ ἀνθρώπων, κυλιομαι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, κυλιέμαι κατά γῆς, ἰδίως εἰς ἐκδῆλωσιν βαρέως φυκικοῦ ἄλγους : Ἰλ.Χ.414

πάντως δὲ λιτάνευς κλινόμενος κατὰ κόπρον, Ὁδ.Δ.541 αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίων τε κλινδόμενός τ' ἔκορέσθην ἢ καθόλου, πίπτω κατὰ γῆς, πέφτω κάτω σὺ γάρμα : Ἀριστφ. Ὀρν.502 νη τὸν Διόνυσον, ἐγὼ γοῶν ἐκλινδοῦμαι (κτινώντων ἰδών, Σοφ. Ἡλ.50 ἀβλοισί Πυθίοισιν ἐκ τροχηλάτων δίφρων κλισθεῖς, Μηναι.1.10 Συναξ. ἵδων Ἄγιον) ἐκλινδοῦτο καὶ κτησπάζετο β) ὄμ. παθ. πλανῶμαι, φέρομαι κτῆζε καίεσαι, περιπλονώμαι· πρβλ. καινδοῦμαι : Πλάτ. Φαιδρ.81D ἢ ταισάτη φυχή . . περὶ τὰ νημάτα τε καὶ τοὺς τάφους κλινδοῦμένη, αὐτ. Θεαιτ.172C οἱ τὸν δικαστήριος . . κλινδοῦμενοι, Πλούτ. Φωκ.16 τῶν εὐλωθῶτων κλινθεῖσθαι περὶ τὴν Ἥλιασαν ἱερβλ.δ.μ. καθημερῶς κλιτεῖται στοῦς δρόμουσι· ἢ κ. μτφ. : Ἐοργν.619 πόλλ' ἐν ἀμχανίσει κλινδοῦμαι ἀγνύμενος κῆρ, Πλάτ. Φαίδρ.82F παραλαβοῦσα αὐτῶν τὴν φυγὴν ἢ φιλοσοφία . . ἐν πάσῃ ἀμαθίᾳ κλινδοῦμενοι (πρβλ. κ. δημ. φρ. ὁ λῶας πάς κλιτεῖται στὴν ἀγραμματοσύνη-στὴν πρόληψη) γ) ὄμ. παθ. ἐπὶ λόγων, διαδιδόμαι, διαλαλοῦμαι : Ἀριστφ. Σοφ.492 τούτων· αὐτῆς ἐν ἀγορᾷ κλινδοῦται, Πλάτ. Φαιδρ.275E στὰν δὲ ἀπαξ γραφῆ, κλινδοῖται μὲν πανταχοῦ πᾶς λόγος ὁμοίως παρὰ τοῖς ἐπαύσιον.

κλινδῶ-ῶ συνθηβέσ. π. νεζοῖς ἱνάντοτε π. Ἄττ.] τ. τοῦ κλινῶ β.βλ.

κλινῶν Ἡσ. «προσωπεῖον ἔξινον».

κλιε-ἵκος (ἴη ἰδ, ἐν Ἐπιγρ.1 κ. μτγν., μων. κ. νεώτ. ποτήριον, ἔκπαμα μετὰ μίαν βάσεως καὶ δύο ὧτων ἢ λαθῶν, κυρ. οἰσοδόκον, κρασποδότηρον, συνθή. ἐκ κεραμεῖας γῆς : Σαποφ.5, Ἄλλκ.41, Φωκ.κλι.11, Πινδ. ἀπ.124,3, Ἡρ.4,70 ἐς κλίκα μεγάλην κεραμίνην οἶνον ἐχέαντες αἶμα συμμίσγουσιν τὸν τὸ ὄρκιον ταμνομένην, Ἀριστφ. Λυσ.203 κλίξφι φιλοτησία, αὐτ. Πλ.1132 κλίτικος Ἰσον ἰσφ κεκραμένης, Πλάτ. Λύσι.219E κλίκα κεραμίνη, αὐτ. Συμπ.214B ἐπὶ τῇ κλίκα λέγειν (=κλικηγορεῖν), Πλούτ. Ἀντ.24 ἢ παρὰ τὴν κλίκα θρασυτής, Διογ. Λ.2,82 ἐπὶ τῆς κλίτικος φλωαρεν, Ἡρωδ.ἀν.3,5,5 οἱ πρὸς ταις κλίξφι ἰοῖ τὰ ποτήρια φέροντες), Βι. Ἀλεξ.938 ἦν δὲ κατέχει τῇ χειρὶ κλίκα· ἢ νεώτ. ποτήριον, κύπελλον μετὰ λεπτοῦ λαίμου καταληγοντος εἰς στοργυλὴν πλατεῖαν βάσιον : Ροιδ. Πάρι.1αφ.203 κλίκα κλις λιθοστολιστος· ἢ ἀρχ. ποίημα. πολ-λά μετὰ κλίτικος πέλει καὶ χεῖλεως ἔκρου, οἱ εἰς πᾶσαν σιτηρὴν δύναται ἂν ἐμφανισθοῦν ἀπρόσποτοι κίνδυνοι· 2) π. Κυπρ. κοτύλη β.βλ. : Γλασκῶν π. Ἀθῆν.11,480F.

κλιουχοῖον ἔσφ. ἀνάγγ. ἀντὶ κινουχοῖον β.βλ.

κλις τὸ ὑπὸ τὰ βλέφαρα κοίλωμα, ὑπόπιον, πρβλ. κύλα : Πολυδ.2,66.

κλισιγενής-οὐς-ές νεώτ. γεωμ. ὁ ἐκ κλισίως προελθών : κλισιγενής καμπύλη ἢ γραφομένη ὑπὸ σημείου καμπύλης τινὸς κλιόμενης ἐπὶ ἀλλῆς γραμμῆς.

κλισίως-εως κ. μτγν. κ. νεώτ. τὸ κλιεσθαι, ἰδ. ἐπὶ ἀθητῶν κλιόμενων ἐπὶ τῆς κοίνας, μετ' ἐποδῶσιν τῶν σωμάτων αὐτῶν δι' ἐλαίου : Ἀριστλ. Μεταφ.18, αὐτ. Μεταφ.1065b,19, Πάπ. ἰαντίθ. β.β.δισίς : αὐτ. Φυσ.227h,1b) ἢ νεώτ. γεν. ἢ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κλίειν, κλινδοῖσι, ἢ κίησις κλιόμενον σώματος ἐπὶ τινος ἐπιφανείας· 2) κίνησις περιστροφικῆ ἐν κύκλῳ : Ἀριστλ. Οὐρ.290α,10· 3) εἰδός πολλῆς καθ' ἡν οἱ ἀντίπαλοι ἐπαλαίον κείμενοι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ κλιόμενοι : Πλούτ. Ἡθ.638C οὐτε γὰρ δρόμον, οὐτε πυγμὴν ἐν παλαίστρας διαπονοῦσιν, ἀλλὰ πάλης καὶ παγκρατίου τὸ περὶ τὰς κλισίαις· 4) κλινδοῦρος, ρόλος, ρουλό, μδόγος : Πάπ. κλισίς ἱματίων.

κλισίκη ἰή μτγν. ὑπόκορ. τοῦ κλίξ β.βλ. : Διον. Ἄλ.Ρωμ.2,23, Πολυδ.6,95.

κλίσιον (τὸ) ὑπόκορ. κ. ταυτόσημον τοῦ κλίση β.βλ. : Πολυδ.6,98 : Ἀριστφ. Ἀχ.459 (κώδ.), Ἀθῆν.11,479b κλισίον τὸ χεῖλος ἀποκεκροῦμενον ἰδ.γρ. κοτυλίσκιον.

κλίσιμα-ατος (τὸ) μτγν., μων., νεώτ. κ. δημ. τὸ κλιεσθαι, ἢ κλίσις : Ἰππιατρ.210,8 ἀπόστημα ἐξ ἀλματος τὸ κλίσιματος· ἢ νεώτ. ἢ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κλιεῖν, ἢ μετατόπισις διὰ κλισίως· 2) τὸ ἐκ τῆς κόπρου τῶν ζῶων ὑπὸ τοῦ καθάρου σχηματίζομενον βλωθῶν, σφαιριδίων : Πάπ. κλίσιμα καθάρου· 3) τὸ μέρος ἐνθα κλιεῖται τις, κλισίτρα : Ἰππιατρ.8 ἰδ.γρ. ἀντὶ τοῦ ἐπομένου, ΚΔ Πέτρ.2,2,22 ὕς λουσαμένη εἰς κλίσιμα βορδέρου.

κλισίμος ἰδὴ μτγν. κ. μων. ἢ κλίσις, ἢ ἐνέργεια τοῦ κλιεῖν, κλίσιμα : Ροῦφ. Σφυγμ.8,11 κλισίμο τοῦ πνεύματος ἐν ταῖς ἀρτηρίαις, Θεοδοτ. ΠΑΠαροισμ.2,18, Ἰππιατρ.204,4 κλισίμοις καὶ ἀνατρίψεσιν.

κλισίτριον (τὸ) γλωσσ. κ. νεώτ. κλισίτρα β.βλ. : Γλωσσ.· ἢ νεώτ. ναυτ. ἢ ζεργίνο β.βλ.

κλισίτης ἰδὴ νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτέρων ἐντόμων τῆς οἰκογ. τῶν κourkeλιονιδῶν.

κλισίτικός-ή-ὄν σχόλ. ὁ ἡσκημένος εἰς τὸ κλιεσθαι, ὡς οὐς ὁ παλαιστής, ὅστις κείμενος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ κλιόμενος παλαίει καὶ κίκα τὸν ἀντίπαλον του : Σχόλ. Πινδ.1,4,81.

κλιστός-ή-ὄν κ. μων. κ. δημ. ὁ κατάλληλος πρὸς κλίσιον, ὁ θυσιόμενος κλισθητῶν, ὁ πλάτης, γλώσσα τοῦ ρυτίδ : EM 707,3· 2) συνεστραμμένος, πεπλεγμένος εἰς κύκλον, ἐπίθετον εἰδους στεφανῶν : Ἀλεξ.π. Ἀθῆν.2,49F στεφανῶν κλιστῶ κοκκυμήλων, Ἀντίφιλ.51· 3) ὡς οὐς κλιστός ἰδὴ ρόλος παπύρου, μεγάλη ἐπιστολή, πακέτο ἐξ ἐπιστολῶν : Πάπ.· ἢ ὄμ.δέσμη, μῆδος ἱματίων· 4) δημ. ὁ διὰ κλισίως μετακομισθεῖς : πῆραν ἀπὸ τοῦ βουνοῦ τὰ ξύλα κλιστά ὡς τὸ ποτάμι· ἐπίρρ. δημ. -ά.

κλισίτρα (ἡ) κ. μτγν., μων. κ. δημ. τόπος ἐν ᾧ κλιόνται Ἴπποι : Ξεν. Ἰππ.5,3, Πολυδ.1,183 τὸ δὲ κλισίαι καὶ ἀλίσαι ἐρεῖσι, καὶ ἐξάλισαι, καὶ τὸ χωρίον ἀλίστρα, καὶ ἐξάλιστρα, καὶ κλισίτρα, Ἰππιατρ.5, Σχόλ. Ἀριστφ. Βάτρ.935, πρβλ. καλίστρα· 2) δημ.μέρος ἐπιπέδου διὰ λεπτοῦ χρώματος ἢ ἀμμου ἐστρωμένον ὅπου κλιόνται τὰ ζῶα· 3) ὄμ. δημ. ἐπικλινές μέρος, συνήθ. βράχος λειανθεῖς, ἐξ οὗ κατολισθαίνουσι, συνήθ. παιδιὰς χάριν.

κλισίτης ἰδὴ νεώτ. πλουτώνιον πυριγενές πέτρωμα.

κλιχίνη ἰή κ. μτγν. μικρὰ κλίξ β.βλ. : Ἄλλκ.41,2, Ἀριστφ. ἀπ.498· 2) Ἡσ. ἀγγεῖον πρὸς παρασκευὴν ἱατρικῶν φαρμάκων.

κλιχίνιον (τὸ) ὑπόκορ. τοῦ κλιχίνη β.βλ. : Ἀριστφ. Ἰππ.906 ἐγὼ δὲ κλιχίνιον γέ σοι καὶ φάρμακον ἰδῶμιν (ἰδ.γρ. κλιχίνιον : Ἐπιγρ.).

κλιχινίς-ιδος (ἡ) κ. μτγν. κλιχίνιον β.βλ. : Ἀχοι. π. Ἀθῆν.480F κοινὸν τε χορὴ κρατῆρα καὶ κλιχινίδα, Ἀντίφιλ.208· ἢ ἀ. κλιχίνη β.βλ. 2), ἰέσφ. γρ. κυχίδα Ἰππ.π.Γολ.19,115).

κλιῶ κ. μων. κ. νεώτ., δημ. κλιῶμαι κ. κλιῶ, μων. κ. νεώτ., μέσ. κ. παθ. κλιόμαι, δημ. κλιέμαι, ἀόρ. ἰέν χρ. μ. παθ. κ. π. Ἄττ. κ. μτγν. σὺνθ.1 ἐκυλίσθη, δημ. ἐκκλισθηκα, ὄμ. παρκα. κεκλιόμαι, δημ. μτχ. παθ. παρκα. κλισιμένος, π. Ἄττ. κ. μτγν. ὡς ἄ. τ. τοῦ κλινῶ β.βλ. ἰόντος ἐν χρ. μ. κτ. ἔνεστ. κ. παρτα. ἐνεργ. κ. μέσ.1, κινῶ τὴ ἐπί τοῦ ἐδάφους διὰ περιστροφῆς, διὰ κλισίως αὐτοῦ, μετακινῶ στριφογυρίζοντας : Ἀριστλ. Ζ1.552α,17 ἦν κλιόσαι κόπρον (κλῶθαραι), ΠΔ Ἡσ.10,18 κλιόσατε λίθους ἐπὶ τὸ στόμα τοῦ σπηλαίου, Λομκ. Ἀνόχ.6 κλιόσιν ἰσθλήλους ἐν τῷ πηλῷ, Ζαλοκ. Μεσολογγ.2,5 γοργά τοὺς λίθους ὁ βαρὺς βηματισμός κλιεῖ· ἢ ἐκ τῶν ἀνω περιστροφικός ἢ

οίονει περιστροφικῶς πρὸς τὰ κάτω πίπτω· Εὐστ. «ἀπὸ τῶν ἀνω ἐπὶ τὰ κατωτέρω ὠθέω»· ἐν τῇ σμν. τούτῃ ἰδ. ἐν χρ. τὸ μέσ. ἢ παθ.· Σοφ. Ήλ.50 ἐστ τροχλητῶν θίφρων κυλισθεῖς, Διον. Ἀλ.Ρωμ. 8,39 πρὸς τοὺς ἐαυτοῦ γόνασι κυλιόμενῃ ἰπροσπίπτουσαν, συρομένην· || εἰδ. ἐπὶ ἐρητεῦθ' ἐνεργ. σῦρω ἐπὶ τῆς γῆς· Θεόκρ.24,18 γαστέρας αἰμοβόρους ἐκύλιον· || παθ. περιστροφικῶς κινου· μέσ. χαμαὶ ἢ ἀπλῶς περιδινοῦμαι· Ἀριστ. Οὐρ. 290α,25· δθ. ἐπὶ μελισσῶν ὡς μέσ. περιπίπτουμαι, στριφογυρίζω· αὐτ.Ζ1 625β,5 ἀλλὰ πρὸ τοῦ σμήνους κυλιεται· || νεώτ. κ. δημ. ὁμ.μέθ. περιστρέφω ἐμαυτὸν χαμαὶ, δθ.συνεκδ.κ.παθ. πίπτω ἢ ριπτοῦμαι χαμαὶ· συμπηλακέντες ἐκυλισθησαν εἰς τὸν βόρβωρον, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 618 μὲ βαρβάρτα τραγιάθ' αὐ κυλισσαστε· || κ. μτφ. διόγω ἀνηθίκως, διαγωγή εἰς τόπους ἐξαχρεώσεως ἢ ἀργίας ἐν φρ. κυλιεται εἰς τὸν βόρβωρον ἰτῆς ἀνηθικότητος, τῆς ἀτιμίας), - κυλιεται εἰς τὰ χαμαιτυπεία - εἰς τὰ χαρτοπαίγνια· || ὁμ. φρ. ἀρχ. κυλομαι περὶ τὴν ἀγοράν ἀργοσοχῶδ' διατρίβων ἐν τῇ ἀγορᾷ, κοποσοκυλλάω· Ἀριστ.Πολιτ.1319α,29· 2) μτφ. ἐν φρ. λόγοις τοὺς ρήτορας κυλίω κατορθῶ διὰ λόγων νὰ ὑπερισχῶσω τῶν ρητόρων, νὰ τοὺς καταφέρω, νὰ τοὺς τοιμηθῶν· Κωμ. Ἀδέσπ.294· 3) ἐπὶ χορευτῶν, περιστρέφουμαι γοργῶς· Ἀριστ.Λοι.146β,31· 4) ρηματ. π. κυλιστρα, κύλισμα, κυλισμός.

κύλλα Ἦσ. «κύλαξ· Ἠλείσιον».

κύλλαθοί Ἦσ. «ὑπάπια»· πρβλ. κύλα.

κυλλάσινω μτγν. κυλλά βλλ.· Σοφ.ἀπ.687 ὦτα κυλλάσινω κᾶτω ἰπιθ. γρ. τὰ κρεμῶ κᾶτω· || μτφ. χωλαίνω, ταρασσόμαι, τаланτεύομαι· Φιλ.ἀπ.58β κυλλάσινω δ' οὐς.

κύλλασιος Ἦσ. «βόστρυχος».

κύλλαραβίς Ἦσ. «δίσκος»· || κ. ὀνομασία Γυμνασίου ἐν Ἀργεῖ.

κύλλαρος (ὁ) εἶδος καρκίνου, κάθουρας, πάγουρας· Ἀριστ.Ζ1 530α,10 ἰδ.γρ. σκύλλαρως.

κυλλάσσιος-ιος (ὁ), ἰων. κ. μτγν. -ήσιος-ιος αἰγυπιακὸς ἄρτος παρασκευασθέντος ἐξ ὀλῦρας· Ἐκατ.Μ 323β1β), Ἦρ.2,77 ἄρτοφαγεῖσσι δὲ ἐκ τῶν ὀλῦρων ποιεῦντες ἄρτους, τοὺς ἐκεῖνοι κυλλάσσιος ὀνομάζουσι, Φανόδ.δ, Ἀριστφ.ἀπ.257.

κυλλάηδων Ἦσ. «κολοδόνα».

κυλλάητιος (ὁ) ἐπίθ. τοῦ Ἐρμού· Ὀδ.Ω1 Ἐρμῆς δὲ φυχᾶς Κυλλάητιος ἐξεκαλεῖτο, Ὑμν.εἰς Ἐρμῆν 318· || κ. τοῦ Πανός· Ἐρῶκ.ΑΠ 6,96.

κύλλια Ἦσ. «ὑπάπια μελάνω».

κυλλάικη ἰθ. νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν κυπειροειδῶν.

κυλλάϊα (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτέρων φυτοφάγων ἐντόμων τῆς οἰκογ. τῶν ὑδροφιλιδῶν.

κύλλασθος Ἦσ. «ξηρὰ συκῆ» ἰκᾶδ. κόλλ-ι.

κυλλασπόδης δ.τ. τοῦ κυλλασποδίου βλλ.

κυλλασποδία ἰθ. νεώτ. ἡ πῆρσις τῶν ποδῶν· || γεν. διάφοροι δυσμορφία τῶν ποδῶν.

κυλλασποδίων-ονος (ὁ) ἰσοῦς), κλητ. κυλλασποδίων (ἰλ.Φ 331), κυλλός, χυλός τὸς πόδας, ὁ ἔχων καμπύλους, στραβούς πόδας, ὁ στραβοπόδωρος, ἐπίθ. τοῦ Ἡραίου· ἰλ.Σ 371 ὄν ῥ' αὐτῶς ποιήσατο κυλλασποδίων, αὐτ.Υ 270.

κυλλάπους-οδος-ου μτγν. ὁ ἔχων στρεβλοὺς πόδας, χυλόπους· Ἀριστὸδημ.Α Ἀθην.338Α Δωρίωνας . . . κυλλάπουδες ὄντος ἀπόλετο ἐν συμποσίῳ τοῦ χυλοῦ ποδὸς τὸ βλαύοντι, Ἀγαθρχ.7.

κυλλάς-ἡ-όν κ. μτγν., μυν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τοὺς πόδας βεθλαμμένους, ὁ χυλός, κυρ. ἐπὶ ποδῶν κεκαμμένων πρὸς τὰ ἔξω ὑπ' ἀρθρίτιδος, ὀντίθ. βλασίος· ἰπν. Ἀρθρ.819β ἀναγκάζονται κατὰ τὸν κενεῶνα, ἢ κατὰ τὸ ἄρθρον τὸ ἐκπεπτωκός, κυλλοὶ καὶ σκολιοὶ εἶναι, Ἀριστφ.Ὀρυ.

1379 τί δεῦρο πόδα σύ κυλλὸν ἀνὰ κύκλον κυκλεῖς· || γεν. παραμερῶμενος, στρεβλός· ἰπν. Ἀρθρ.40 κυλλὸν οὐς· || κ.ἐπὶ τοῦ βραχίονος· Λουκῖλλ.ΑΠ11,84 κυλλὸν ἠκόντιζεν ἀμείνονα· πρβλ. ΚΔ Ματθ.15,30, Γαλ.Χρ.Μορ.1,17· || φρ. εἵμβαλε κυλλῆ ἰένω, χειρὶ βάλε εἰς τὸ κῆλον τῆς χειρὸς τεταμένης μετὸ τοῦ δακτύλου κεκρωτῶμενους ὡς ὑπὸ ἐπαίτου αἰτούντος ἐλεημοσύνην· Ἀριστφ. ἰπν.1083· 2) ἐπὶ πραγμάτων, ὄγκυλωτός· Πόπ. κυλλῆ κυκλάς· 3) τὸ οὐδ. πληθ. κυλλὰ χυλίσταμοι· Ἑρῶδιαν.8,79.

κυλλάσματος (ὁ) νεώτ. τερατογυνική διάπλασις καθ' ἣν ἐμφανίζονται πλαγία κοιλιοπατώσια καὶ τλεῖα ἔλλειψις ἢ ἀτελεστάτη ἀνάπτυξις τοῦ πνευλικοῦ ὅκρου.

κυλλάω-ὠ κ. μτγν. καμπυλῶ τινα καὶ ποῖά κυλλῶν, χυλῶν, χυλαίνω, στρεβλῶν, κυλλάωμαι· Γαλ. 12,418 καὶ γὰρ αὐταὶ (αἱ οὐλαὶ) κατὰ μὲν τὴν ἐνδον χῶραν γενόμενα κυλλῶσθαι τὸ μέρος· || πᾶν. γίνονται κυλλός, χυλός, ραιβοσκελή, στραβοπόδης· ἰπν. Ἀρθρ.53,αὐτ.62 κεκυλλωμένα.

κύλλωμα-ατος (τὸ) μτγν. τὸ κεκαμπυλωμένον, κεκρωτῶμενον, κεχωλασμένον διὰ κυρτώσεως, χυλότης· Γαλ.18β1,670.

κύλλωσις-εως, ἰων. -σιος (ἡ) κύλλωμα βλλ.· ἰπν. Ἀρθρ.62,Γαλ.18β1,668.

κύλλοισιᾶ-ᾶω ἰκῶλα-οἰδᾶω) ἔχω σῆμα ὑπὸ τὸν ὀφθαλμῶν, ἔχω τὰ κύλα τῶν ὀφθαλμῶν προσημένα, μελανασμένα· Ἀριστφ.Λυσ.472 κυλλοιδιᾶν ἀνάγκη· || ὡς χαρακτηριστικὸν σφοδρῶς καὶ ἡδουποθῶς ἐρωτός, καθ' ὃν οἱ ὀφθαλμοὶ εἶναι ὑγροὶ καὶ τὰ κάτω βλέφαρα ἢ ὀφθαλοῦς οἰδαίνονται· Θεόκρ.1,28 ὑπ' ἐρωτός θηθᾶ κυλλοιδιᾶντες 2) γεν. ἔχω πρόσωπον ἐξοιδημένον, φουσκωμένον, προσημένον· Νικ. Ἀλεξ.478, Ἀντυλλ.π' Ὀρειδ. 10,27,15.

κύλων (τὸ), πληθ. κύλα βλλ.

κυλόττα (ἡ) ἰγαλλ. δημ. περισκέλις, ἰδ. στρατιωτικὴ εὐρέα μετὰ τῶν γονάτων καὶ στενὴ περὶ τὰ σκέλη· || εἶδος γυναικεῖου πανταλονίου.

κυλώ-ᾶω μυν. κ. δημ. κυλίω βλλ., ἀόρ. [ἐ]κύλησα, μέσ. κ. παθ. κυλιέμαι κ. κυλισομαι, ἀόρ. [ἐ]κυλίσθηκα κ. -ήθηκα, μτχ. ποθ. παρακ. κυλισμένος κ. κυλημένος· Ἐρωτόκρ.4,1140 χάμαι στῆ γῆς ἐξάπλωσε, στὰ αἶματα κυλίστη, Βαλαωρ. Ἀθ.Διᾶκ.3,303 κολουοῖδα, βλασταράκια τὰ κύλησε ἡ νεροποντῆ, Χατζόπ. Ἀπλ.Τρ.44,5 τὸ ποτάμι σιγαλὰ κυλώντας ἰκυλίωμενον, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 24,10 ἐβγαίνει τὸ ἄθνατο νερὸ καὶ φιδωτὸ κυλοῦσε· 2) εἰδ. ἐπὶ χρόνου καὶ χρονικῶν διαιρέσεων, διαβαίνω, περνώ· καλὸν τὰ χρόνια διαίρεσεν, διαβαίνω, περνώ· καλὸν τὰ χρόνια μὴ χωρὶς νὰ τὰ καταβαθαίνουμα.

κυλώνειος-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Κύλωνα, ὁ τοῦ Κύλωνος· Κυλώνειον ἄγος· || ὡς οὐσ. Κυλώνειοι ἰοῖι ὁ ὀπαδοὶ τοῦ Κύλωνος.

κύμα-ατος (τὸ) ἰκῶε, κύμα κ. μυν., νεώτ. κ. δημ., ὄωρ. βιωτ. κοῦμα [ἘΜ 632,54], δημ. γενικ. κ. κυμάτω, οἰδήμα, ἐξόγκωμα, φούσκωμα ἰδ. κ.συνήθ. ἢ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης ἢ ποταμοῦ ἀλλεπάλληλος καμπυλωτὴ ἔξαρσις τοῦ ὕδατος· ἐν χρ. κτ. πληθ. ἢ περιηπτικῶς κτ. ἐνικ.· ἰλ.Α 481 ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἰστίον, ἀμρὶ δὲ κύμα στείρη . . . ἶαχε νῆος εἰούσης, αὐτ.Ν 798 κύματα παφλάζοντα πολυφλοίσθοιο θαλάσσης, αὐτ.Φ 268 μέγα κύμα διπετέος ποταμοῖο, Ὀδ.Ε 109 ἢ σφιν ἐπᾶρσ' ἀνεμῶν τὴν κακὸν καὶ κύματα μακρὰ, Σοφ.Τραχ.115 κύματα ἐν εὐρέῃ πόντῳ, Ἦρ.7,193 οἱ δὲ βάρβαροι, ὡς ἐπαύσατό τε ὁ ἄνεμος καὶ τὸ κύμα ἐστρωτο . . . ἔπλεον, Ἀκολυθ.ΜΣαδδ.Ὀρθρ.Ωδ1 κύματα θαλάσσης . . . διώκτην τυρανῶνον ὑπὸ γῆς ἐκρυψαν, - ἄγριον κύμα ἐσάρωσε τὰ κατὰστρωμα τοῦ πλοίου,

Σολωμ.Γαλήνη! δὲν ἀκούεται οὐτ' ἓνα κύμα εἰς τὴν ἔρημ ἀκρογιαλιά, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 64,9 ὁ ἀγός, ἴδια βουή κυμάτων || ποροιμ. : Εὐρ.ΙΤ 1396 πρὸς κύμα λακτίζειν ἱματισσοῦναι κατ' ἀκαταβλήτων δυσχερεῖων), αὐτ. 'Ορ.279 ἐκ κυμάτων γαλήν' ὀρῶ (ποροιμιώδους γενομένου τοῦ στίχ., διότι ὁ ἠθοποιὸς 'Ἠγέλοχος, ἐσράλη. προσηγορεύων γαλήν ὀρῶ ἀντὶ γαλήν' ὀρῶ ἐκίνησε τὸν γέλωτα τῶν θεατῶν), ὁμ. Θεόδωρ.16,60 ἐπ' ἤνοι κύματα μετρεῖν (ἐπὶ ἀπρακτοῦτος ἀνώρπου), ὁμ. Λουκ. 'Ερμότη.84 ἀριθμεῖν τὰ κύματα κ.ά. 2) κτ. ἐπέκτ. μτγν., νεώτ. κ. δημ. κ. ἐπὶ τοῦ ἀέρος: Πλούτ.Πομπ.25 ὄταν ἐν τῷ ἀέρι σάλον καὶ κύμα ποιήσῃ πολλή καὶ ἰσχυρά φερόμενή ἐπὶ φωνῇ), -κύματα βιόλου ἀνέμου συντρέφον τὸς κλάδους τῶν δένδρων' ὁδ. κ. κύμα φύχους' 3) μτφ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ πλῆθος ἀνθρ.: Αἰσχ.'Επτ.64 βοῆ γὰρ κύμα χερσαῖον στρατοῦ, - κύματα λαοῦ ἐξεχούθησαν εἰς τὰς παρόδους || νεώτ. κ. ἐπὶ ἐπισοκίφους βλαθερῶν πινῶν ζῶων κ. ἐντόμων, ἰδ. ἀνσφ. πρὸς τὴν γεωργίαν: κύμα ἀρουραίων-ἀκριδῶν - μυρμηκῶν 4) ὁμ. μτφ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ συμφορῶν, δυστυχιῶν, ἐπιδημιῶν κ. γεν. δεινῶν κ. παθῶν: Αἰσχ.Πρ.886 στύγνης πρὸς κύματα ἄτης, οὐτ.'Επτ.758, 'Ἰπν.824, Πλάτ.Νόμ.740B κύμα κατακλύσμων φέρον νόσων, - τὸ κύμα τοῦ ὀλέθρου - τῆς ἀθλιότητος - τοῦ χαμοῦ' || νεώτ. κ. δημ. κτ. ἐνικ. κ. ἐπὶ κοινωνικῶν ἐλαττωμάτων, παθῶν κτ.: τὸ κύμα τῆς ἀναρχίας - τῆς ἀνηθικότητος - τῆς ἀτιμίας' 5) εἰδ. συνεκτ. κυματοειδῆς τις γλυφῆ, μικρὰ σιλλὰξ ἡ κοιλότης ἐν οἰκοδομήσῳ ἐν χρ. ὡς κόσμημα, ὁ. κυματόν βλλ.: Αἰσχ.ἀπ.72 6) (κύμα) ποί. τὸ ἐν τῇ κοιλίᾳ ἐμβροῦν, τὸ κύμα: Αἰσχ.Εὐμ. 659 τροφός δὲ κύματος νεοσπόρου, Εὐρ.ἀπ.107, Λεων. Ταρ. ἐν ΑΓ 316,200) δισσὸν κύμα τέκνων, 'Απολλ. Ρ 4,1492 7) ὁμ. ἐπὶ φυτῶν, νεορὰ βλάστη (βλαστοῦρ), εἰδ. ἡ τῆς πρᾶξης: Θεόδωρ.ΦΙ 1,6,9.

κυμαγωγᾶ-ῶ μον. ἄγω, φέρω πινὸ τοῖς κύμασι παθ. κυμαγωγῶμαι ἄγωμαι, φέρομαι ὑπὸ τῶν κυμάτων: Παχυμ.Γ' Ἀνδρόν.452Α ἀλλὰ τί ταῦτα τοῖς κυμαγωγούμενοις ἤμιν διὰ τὴν φύξιν τῆς ἀγάπης ὡς ὁ κύριος ἔρρησεν;

κύμαθας 'Ἡσ. «ἐγκύουσ»,

κύμαίνω [κύμα] κ. νεώτ., μέλλ. κυμᾶνῶ, ἀόρ. ἐ-κύμηνα, παθ. ἀόρ. ἐκυμάνθην, ἐπὶ τῆς κυμαίνουσας θαλάσσης, ὑφ'οὔμαι εἰς κύματα, ἐξογκοῦμαι, φουσκῶναι: 'Ἰλ.Ξ 229 ἐπὶ πόντον εἰδήσεται κυμαίνοντα, 'Οδ.Δ 425 ὑπὸ πόντον εἰδήσεται κυμαίνοντα, Ζολοκ.74,16 εἰς θάλασσαν ἦτις ἄγρια κυμαίνει' || ἀνέρχομαι καὶ κατέρχομαι, φέρομαι ἄνω καὶ κάτω: Πλάτ.Φαῖδ.112B κυμαίνω ἄνω καὶ κάτω, 'Εοῦθ.π.'Αριστλ.Φυσ.216h,25 κυμαίνει τὸ δολον' || ἐπὶ κομητῶν, διὰ κυματισμοῦ τοῦ σώματος βαδίζω: 'Αριστλ.ΖΙ 551h,7 αἱ κυμαίνουσι τῇ πορείᾳ, αὐτ.ΖΓ 709a,24 τὰ ἀποδα... κυμαίνοντα προέρχεται' || ἐπὶ γραμμῆς στρωπιωτῶν, ἐλίσσονται: Πλούτ.Πομπ.69 τῆς δ' ὕψ' αὐτῶν στρατιῶς τὸ πλείστον οὐκ ἀκρεμοῦν ἀλλὰ κυμαίνον' 2) ἐπὶ χύτρας, βράζω: Καλλ.ὄπ.ἀνῶν.41' || κ. μτφ. ἐπὶ ἀνισοῦχο πάθος, ἀναστροφῶν: Αἰσχ.'Επτ. 443 κυμαίνουτ' ἔπη, Πίνδ.Π 4,158 σὸν δ' ἄνθος ἦδας ἄρτι κυμαίνει, Πλάτ.Νόμ.930Α αἱ φυχαὶ κυμαίνουσι μειζύουσιν ἰεκ τοῦ πάθους τῆς ὀργῆς, Αἰλ.Ζ17,15 κυμαίνουσι ἐκ τῆς ἐπιθυμίας' 3) μτφ. κἰμῶν τὴ νὰ κατακυμαίνηται, κηληται ἐπὶ τὸν κυμάτων: Φερεκκ.π.'Αθῆν.11,470D ὡκεανὸς περὶ ὤρωμενος οὐτοῦ κυμαίνει τὸ δέπας' || γεν. ταρασσῶ, συνταράσσω: 'Αλκ.Μεσο. ἐν ΑΠλ.4,196 οἰστρον κ-θεοῦς, Λουκ.'Ενάδ.Δ 7,1 προσέταξε μὴ κυμαίνειν τὴν θάλασσαν' κ. παθ.: Πλούτ.'Αντ.65 μεγάλῳ πνεύματι κυμανθῆν τὸ πέλαγος' πρβλ.

'Οπν.'Αλ.4,676 || κ. μτφ.: Πίνδ.ἀπ.123,3 κ-πῆθη, Αἰλ.π.Σουῖδ. ἡ φυχή ὑπὸ τοῦ πῆθου κυμαίνεται, Εὐστ.771,5 τοῦ χόλου ὡς κυμαίνοντος.. τὸ γαλήνιον' || νεώτ. μέσ. κινούμαι ὡς κύμα, φέρομαι ἄνω καὶ κάτω, συνταράσσομαι: Σέργ.Μακρ.ἐν Σάβ.3,269 καὶ τῷ κυμαίνοντι μωρῶν ἐθόνων δχλω ἐπιγινώσκουσιν' || πάλω, δονῶ: Νικηδ. Γερ.'Αρμον.3' 4) εἶμαι ἐξογκωμένος, εἰδ. ἔχω τὴν γαστέρα ἐξογκωμένην, κυφοροῦ' 'Οπν.Κυν.1, 359 κυμαίνει γαστέρα, αὐτ.4,443 κ-κυστίδα, Μάρκελλ.Σιδ 91 μαζοι... γάλα κυμαίνουσι' || ὁμ. μέσ.: Νόνν.Δ 8,7 Σεμέλης κυμαίνεται γαστήρ.

κυμάτος-α-ον νεώτ. ὁ τῆς ἡ ὁ ἐκ Κύμης' || τὸ ἄρα. κ. θηλ. ὡς ἐθνικόν, ὁ κάτοικος τῆς Κύμης, ὁ ἐκ Κύμης καταγόμενος.

κυμανσογραφική (ἡ) νεώτ. ἱατρ. γραφικὴ ἀναπαράστασις τῶν κυμάνσεων τῆς καρδίας.

κυμανσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. κυμάτωσις, κίνησις τῶν κυμάτων, κίνησις ἐν κυματοειδεῖ γρομμῇ, κυματισμός: 'Αριστλ.ΖΠ 709a,27' || νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτελέσμα τοῦ κυμαίνω, κυματοειδῆς κίνησις, παλμικὴ δόνησις.

κύμαρος 'Ἡσ. «κύμαρος»,

κυματανάλασις-εως (ἡ) νεώτ. διαδοχικὴ ἰψωσις καὶ ταπεινώσις τῶν ὕδατων λιμνῶν ἡ περικλείστων θαλασσῶν.

κύματηδόν ἐπίρρ. μτγν. δίκην κύματος, κατὰ τὸν τρόπον τῶν κυμάτων, σὸν τὰ κύματα: 'Ἰω. Λυδ.Διοσ.53.

κυματηδός-ά-όν γλωσσ. κυματίας βλλ.

κύματίας (ὁ), ἰων. -ῖης κυμαίνόμενος, πλήρης κυμάτων: Αἰσχ.'Ἰκ.546 πόρον κυματίαν ὀρίζει, 'Ἡρ.2,111 κυματίης ὁ ποταμὸς ἐγένετο, Κερκ.5,11 κυματίας πορθμός 2) ὁ κύματα ἀφυδῶν, διεγείρων: 'Ἡρ.8,118 ἄνεμον μέγαν καὶ κυματήην.

κυματίζω σχόλ., νεώτ. κ. δημ. κινῶ, διεγείρω κύματα, κἰμῶν κύματα: Σχόλ.Εὐρ.Φοίν.1105' || νεώτ. κ. δημ. μτφ. ἐπὶ σημασίας κ. ἄ., κινούμαι κυματοειδῶς: Σολωμ.'Εθν.'Υμν.84 καὶ εἰς τὴν αἶρα κυματίζουσι μαῦρα ὀλόχρυσα μαλλίᾱ 2) κυματίζομαι προσβάλλομαι ὑπὸ τῶν κυμάτων: 'Αριστλ. Ζ19,37 οὐτε κυματίζόμενοι αἰσθάνονται [οἱ θῆλειαι τῶν πολυδεδῶν], Γαλ.19,717,5 ἵνα μὴ ἐν τῇ κοιλίᾳ τὰ στήτα κυματίζηται' || κ. ἐπὶ τῶν σφυγῶν: αὐτ.8,482.

κυματίον 'Επιγρ. μον. κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ κύμα, ἐν χρ. μ. ἐπὶ τῆς ἀρχιτεκτον. σῆμ. τοῦ κύμα βλλ.: ΠΔ 'ΕΞ.25,1011) καὶ ποιήσεις αὐτῇ κυματία χρυσᾶ στρεπτά κύκλωφ, Φιλ.Μηχ.Βελοπ.62 κυματίον πύξινον διπλοῦν, Βιτρ.4,3,6' || ὁμ. ἐπὶ ἔλικος ἰων. κιονοκράνου: αὐτ.4,1,7 2) ράβδωσις, σὺλάκωσις: 'Ἡρω Ἀύτομ.3,1.

κυματίσμα-ατος (τὸ) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτελέσμα τοῦ κυματίζω, κίνησις κυματιστῆ, κυματοειδῆς.

κυματισμός (ὁ) νεώτ. κυματίσμα βλλ.

κυματιστός-ή-όν δημ. κυματοειδῆς, κυματώδης: Καρκβ.Ζητ.126 κυματιστοῦς καὶ ἀλλεπάλληλους ἔχουν ἀπὸ τὸ βελοῦδένιο λαργύη; τούτους μεταλλικούς, Πολαμ.Τάφ.7,18 ἔχειλοι ὄπ' τ' ἀστάγινω κυματιστὸ χρυσάφι καὶ τὸ πιδ παραρριχτὸ βραχόσπαρτο χωράφι.

κύματαγιής-ου-ές ἰδγνυμὸ ὁ ρηγνύμενος ὡς κύμα: Σοφ.ΟΚ 123 δεινοὶ κυματοαγεῖς ἄται [αἱ δίκην κυμάτων ἐκρηγνύμεναι δυστυχία].

κυματοβολή (ἡ) νεώτ. ναυτ. τὸ βῆσιον πλῆγμα μεγάλου κύματος εἰς τὴν πλευρᾶν τοῦ πλοίου.

κυματοβόλος-ον γλωσσ. ὁ βάλλον κύματα.

κυματογενής-ου-ές νεώτ. ὁ ἐκ τῶν κυμάτων γινόμενος ἡ γενόμενος, προελθών.

κυματογόνος-ον νεώτ. ὁ παράγων, δημιουργῶν κύματα ἢ κυμάνσεις.

κυματογράφος [ὁ] νεώτ. κ. κυμογράφος ὄργανον δι' οὗ γίνεται ἡ μέτρσις τῶν ρυθμικῶν κινήσεων τοῦ σφυγμοῦ, τῆς ἀναπνοῆς κτλ.

κυματοθρόμος-ον σχόλ. ὁ τὰ κύματα διατρέχων : Σχόλ. Λυκκόφρ. 789.

κυματοδρομῶ-ἴω διατρέχω τὰ κύματα : Σχόλ. Λυκκόφρ. 789.

κυματοειδῶς-οὔς-ές κ. νεώτ. ὁ ὁμοίος πρὸς κύμα, ὁ σχήμα κύματος ἔχων : Ἀριστ. Πρ. 26, 26

κυματοειδεις καὶ συνεστραφμένοι (ἀνεμοί), Καλλιγ. Ὁάν. Βλ. 226 οὐδὲ φύλλωμά τι ἐκάλλυνε τὰς κυματοειδεις κορυφάς.

κυματοειδῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον κυματοειδῶ, ὁμοιον πρὸς κύμα : Δημόκρ. 126.

κυματοειδ-εσσα-εν ποι. ἀντί τοῦ κυματίας βλλ.: Ἀριστ. ἀπ. 640, 18, Ὀππ. Ἀλλ. 1, 4.

κυματοζώστος-π-ο δημ. ὁ ὑπὸ κυμάτων περιβαλλόμενος : Ἐφтал. Ὁδ. Α 50 τυραννίεται σὲ κυματοζώστο νησί.

κυματοβραύστης [ὁ] νεώτ. τεχνικὸν λιμενικὸν κατασκευάσμα κατὰ μήκος τῶν λιμενοβραχιονῶν ἐξ ὑπερμεγέθων ἄγκυλων, ἐφ' οὗ θρούονται τὰ κύματα καὶ δὲν βάλλουσι μετὰ δυνάμεως κατὰ τὸν βραχιόνων, ἄ. μάλοσ.

κυματοθριξ-ἄτριχος [ὁ] νεώτ. ὁ ἔχων τὴν κόμην ἢ τὸ γένειον κυματοειδῶς.

κυματοκλυστος-ον μαν. ὁ ὑπὸ τῶν κυμάτων κλυζόμενος, περιβρεχόμενος : ΚΜανασσ. 82, 131.

κυματολήγη [ἡ] ἡ καταπούσσα, καταπραίνουσα τὰ κύματα, ὄνομ. Νηρηίδος : Ἡσιόδ. Ὁ 253 νηοιάς τε ζαχρηῶν ἀνέμων σὺν Κυματολήγῃ βέα πρὸναι.

κυματομέτρον [τὸ] νεώτ. ναυτ. ὄργανον αὐτογραφικὸν δεῖκνυὸν καὶ καταμετροῦν τὴν κίνισιν τῶν κυμάτων : ἢ ἠλεκτρολογ. συσκευὴ πρὸς μέτρσιν τῶν ρευμάτων ὑψηλῆς συχνότητος ἐν τῇ ἀσυρμάτῳ τηλεγραφίᾳ.

κυματοπαλίρροια [ἡ] νεώτ. τὸ ἐπὶ τῶν θαλάσσαν ὑπὸ τῶν ἔξεων τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης παραγόμενον κύμα.

κυματοπλάστος-η-ο δημ. ὁ οἰνεῖ ὑπὸ τῶν κυμάτων πλάσθεις : Παλαμ. Ὑμν. Ἀ8, 62 καὶ ἄρματωμένος τρέχω σὲ κυματοπλάστο ὄλογο.

κυματοπλευρον [τὸ] νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς τάξεως τῶν κρηποτάμων.

κυματοπλήξ-ήγιος [ὁ, ἡ] ὁ ὑπὸ τῶν κυμάτων πληττόμενος, κτυπούμενος : Σοφ. ὈΚ 1241 ἀκτὰ κυματοπλήξ χειμερία κλονεῖται, Ἀρχι. ΑΠ 10, 7 κυματοπλήγος ἐπὶ σκοπέλοιο ἢ ὁ ἀναρριπτόμενος, ἀνατινασσόμενος ὑπὸ τῶν κυμάτων : Ἰηπ. Δι. 357, 49 ἰχθύες πλανήται καὶ κυματοπλήγες (ἀντί κυματοπλήγες), Ἀρχέστρ. ἀπ. 11, Μνησιθ. π. Ἀθῆν. Β. 358 Β σκληροὶ καὶ λεπτοὶ καὶ κυματοπλήγες εἰσιν οἱ πλείους (ἐνν. ἰχθύς).

κυματοσκιάδιον [τὸ] νεώτ. τὸ παρὰ τοῖς φυτοῖς σύστημα διακκαδῶσεως καθ' ὃ πολλοὶ κλάδοι σχηματίζουσι σπόνδυλον καὶ ἀποτελοῦν διχάδια.

κυματοσκόπιον [τὸ] νεώτ. ἠλεκτρ. τὸ πρὸς ἀνιχνεῖσιν ἠλεκτρικῶν κυμάτων ὄργανον.

κυματοτρίχης [οἱ] νεώτ. μία ἐκ τῶν τριῶν διαίρεσεων τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἐκ τοῦ σχήματος τῆς κόμης (βλ. κ. λ. κυματοθριξ).

κυματοτρόφος-ον ὁ τρεφόμενος ὑπὸ τῆς θαλάσσης : Εὐρ. ἀπ. 636 ἰδιόρθ. ἀντί κυματοφθόρος.

κυματοτρόφος-ον μον. ὁ τὰ κύματα τρέφων : Ρήτ. 3, 528, 20 οἶον εἰ μέλλων εἰπεῖν θάλασσαν οὐκ εἴησ, ἀλλὰ τὴν ὑγράν τὴν κυματοτρόφον.

κυματοῦσα [ἡ] δημ. ἐπιθ. τῆς θαλάσσης, ἡ κυμαινομένη, ἡ τεταραμμένη : Ἐφтал. Ὁδ. Δ 405 γύρω τὸν οἱ φώκιες.. πέφθουν κοπάδι βγαίνοντασ ἀπὸ τὴν κυματοῦσα, Παλαμ. Παρκα. 118, 9 ἡ μιά ἡ μεγάλη ἀγάπη σου, θάλασσα κυματοῦσα.

κυματοφαγόμενος-η-ο δημ. ὁ εὐρών θάνατον εἰς τὰ κύματα, ὁ ὑπὸ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης καταποθεῖς, ποῦ τὸν ἔφαγον τὰ κύματα : Βλαστ. Συνμ. 225 ἐν λ. φαγόμενος.

κυματοφθόρος-ον ὁ ἐν τοῖς κύμασι, τῇ θαλάσσει φθειρὼν, ἀφανίζων, διαρπάζων : Εὐρ. ἀπ. 636 ὄρω γ' ἐπ' ἀκταῖς νομάδα κυματοφθόρον κλισίσιον ἰδιόρθ. κλισιότροφον.

κυματοφθόρος [ἡ] νεώτ. ζωολ. γένος λεπιδοπτερω ἐντόμων τῆς οἰκογ. τῶν κυματοφθοριδῶν.

κυματοφορτιδῆς Ἱσο. «ἐκόχχοι».

κυμάτῳ-ῶω κ. νεώτ. ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, καλύπτω διὰ τῶν κυμάτων : Πλούτ. Ἀλέξ. 26 καὶ κυματῶσας τὸ πείδιον ἢ παθ. ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, καλύπτομαι ὑπὸ κυμάτων, κατακλύζομαι ὑπὸ τῆς θαλάσσης : Ἡκιδ. Αἰθ. 9, 4 ἡ μεσόγιαν τῶ Ναιλώω κλύδωνι κυματομένη κ. μτφ. πλήτομον, θλίβομαι : αὐτ. 10, 16 τῆς φυκῆς αὐτῷ πατρικῷ τε πάθει.. κυματομένης ἢ ὄμ. παθ. ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἐγείρομαι, ὑψοῦμαι εἰς κύματα : Ὀσκι. 3, 89 ἡ θάλασσα κυματωθεῖσα, Λουκ. Ἀλ. Ἰστ. 2, 30 ὁ ποταμὸς ἐκυματοῦτο, ὡσπερ θάλασσα 2) μτφ. ἐπὶ τοῦ ἀέρος ὑπὸ τῆς φωνῆς παλλόμενος, κραδαίνομαι, πάλλομαι : Στωικ. ἀπ. 2, 140, αὐτ. 234.

κυματογή [ἡ] ἰδγνυμι λ. νεώτ. τὸ μέρος τῆς παρολίης ἐνθα θραύονται, σπάζονται τὰ κύματα, ἡ ἀκτῆ : Ἡρ 4, 196 τὰ φορτία, θέντες αὐτὰ ἐπέξῃσ παρὰ τὴν κυματογήν, Λουκ. Ἐρμ. 84 κ. πληθ. : Δημόκρ. 164 ἢ νεώτ. βροχῶδης καὶ ἀθαβῆς αἰγίολος ὄπου θραύονται τὰ κύματα 2) νεώτ. συνεκδ. θραύσις, σπάσιμο, σκάσιμο τῶν κυμάτων.

κυματοῦδης-οὔς-ες κ. νεώτ, συγκρ. -έστερος ἐπὶ τόπων, ὁ εἰς ἄν θραύονται τὰ κύματα, ὁ ὑπὸ τῶν κυμάτων πληττόμενος : Ἀριστ. Πρ. 23, 29, 1 κυματοῦδῆτεροι γαῖαι, Ἰλουτ. Φδβ. 6 καὶ τελευτᾷ πρὸς αἰγιαλῶν κυματοῦδῃ καὶ δῦσορμον' ἢ ὁ πολλὰ καὶ μεγάλα κύματα ἔχων : Σκύμν. 190 κυματοῦδες πέλαγος 2) μτφ. ἐπὶ τοῦ σφυγμοῦ : Γαλ. 9, 505 σφυγμὸς κυματοῦδης.

κυματοῦδῶς ἐπίρρ. κατὰ κυματοειδῆ τρόπον, κυματοειδῶς : Γαλ. 8, 551.

κυματοῦσις-εως [ἡ] ἡ κύμασις, σάλος κυμάτων : Φιλ. Μηχ. 2, 174, 25 σφοδρὰ κυματοῦσις, ὕψ' ἧς πάντες οἱ νεκροὶ ἀπεβράσθησαν, Στρωσίτ. 1, 3, 8 ἢ μτφ. ἐπὶ τῆς ζωῆς : Φιλ. Μηχ. ἀπ. 63 Η κυματοῦσις καὶ στροφαί.

κυμβάτιον [τὸ] κμβδιον βλλ.

κυμβαίρια [ἡ] νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν προσωπανθῶν.

κυμβαλαρία [ἡ] νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν γρομφαδιωδῶν.

κυμβαλιζῶ κ. νεώτ. κρούω, παίζω τὸ κύμβαλον : Μέν. 326, ΠΔ Νε. 12, 27 καὶ ἐν ψδαῖς κυμβαλιζόντες, Ἀρρ. Ἰνδ. 7, 8, Ἐπιγρ.

κυμβάλιον [τὸ] ὑποκορ. τοῦ κύμβαλον βλλ. : Ἦρων Αὐτομ. 14, 1, 2 2) τὸ φυτὸν κοτυληδῶν βλλ. : Διοσκ. 4, 91.

κυμβάλισμα-ατος [τὸ] Ἐπιγρ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κυμβαλιζεῖν βλλ.

κυμβαλισμός [ὁ] κ. νεώτ. τὸ κρούειν, παίζειν κύμβαλον : Ἀλκίφρ. 3, 66.

κυμβαλιστής [ὁ] κ. νεώτ. ὁ κρούων, παίζων τὸ κύμβαλον, ὁ παίκτης κυμβάλου : Δίαν Κ 50, 27 εἰς τὸν ἀπὸ Κανῶδω κυμβαλιστῶν.

κυμβαλιστρια [ἡ] θηλ. τοῦ κυμβαλιστῆ, ἡ κρούουσα, ποίζουσα κύμβαλον : Πετραῶν. 22.

κυμβαλιτισ-ιδος [ἡ] τὸ φυτὸν κοτυληδῶν βλλ. : Γαλ. 2, 905.

κυμβάλοκροῦστος [ὁ] γλωσσ. κυμβαλιστῆς βλλ.

κύμβάλο [τὸ] κῠμβος) κ. νεώτ. εἶδος μουσικῶν ὄργωνων συνιστάμενον ἐκ δύο μεταλλίνων κοίλων ἡμισφαιρῶν ὅπερ συνέκρουον πρὸς ὅλ-

ηπλα, πρὸ πάντων κατὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Κυβέλης: Ξεν. Πηλ.1,3 ὡσπερ γὰρ κύμαλον φορεῖ πρὸς τὸν Δαπέδω ἢ κοίλῃ ὀπλή: συνήθ. ἐν τῷ πληθ. : Πίνδ. ἀν.79B, Αἰσχ. ἀν.451C, ΠΔ Βασ.1,8,6 καὶ ἐν χαρμῶσυνῃ καὶ κυμβάλοις, ΚΔ Κορινθ.1,131 ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, γέγονα χαλκὸς ἤχων ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον, Φιλῶδ. Μουσ. 49K, Πλάτ. Σ.2,38, Πλούτ. Ἡθ.144E οἱ δὲ κυμβάλοις καὶ τυμπάνοις ἄχθονται || νεάτ. Ζεύγουσ ὑποκοιλῶν ὄρειχαλκίων θίσκων ἀναδιδόντων διὰ συγκρούσεως μουσικῶν ἤχων: Χατζ. ὄπ. Ἀνλ. Τρ. 63,20 καὶ γέμισε με κύμβαλα κι αὐλοῦς τὸ ἀκροθαλάσσι, Πορφύρ. Σκ.112,3 με σάλπιγγες καὶ τυμπανα καὶ κύμβαλα καὶ σείστρα.

κυμαλώδης-ους-ες ἀρχ. λεξ. ὁ ἔχων σχῆμα κυμβάλου, ὁμοίος πρὸς κύμβαλον.

κυμβαταῖται ἴσ. κρυβεῖται || πρβλ. κύμβη121.
κύμβαχος-ον [κύμβη111] κ. μων. ἐπὶ κεφαλῇ, ὁ πῖπταν ἐν τῇ κεφαλῇ πρὸς τὰ κόττα, κατακέφαλος: Ἰλ.Ε 586 ἔκπεσε δίφρου κύμβαχος ἐν κονήσῃν, Ἡλίοδ. Αἰθ.10,30 κύμβαχος ἐπ' ὤμουσ' πρβλ. Λυκάφρ.66, Εὐστ.584,16 2) ὡς ὄσμο. ὁ κῶνος τῆς περικεφαλῆος ὁ ὑποδεχόμενος τὸν ὄφρον, ὁ ἄ. λεγόμενος ἀκροτάτη κόρυς: Ἰλ.Ο 536 κόρυθος χαλκήρεος .. κύμβαχον ἀκρότατον.
κυμβίτων κυμβίτων βλ.λ.

κύμβη (ἡ) || κ. νεάτ. τὸ κοῖλον τοῦ ἀγγείου, ἀγγεῖον πρὸς πόσιν, ἔκπωμα, ποτήριον: ἴσ. ἐδ-εὐθόφονσ: Νίκ. Ἀλ.164,389, αὐτ. Ἐπρ.948, Φιλῆμ. Γλωσσ. π. Ἀθην.11,483A 2) λέμβος, πλοῖον: Σοφ. ἀν.127 ἰκτ. Πλίν. Φι.7,208 λ. φοινικική || νεάτ. λέμβος βροχέια καὶ πλατεῖα ἡτις ἀναστραμμένη ἐτίθεται ἐπὶ τῶν κωνηλίων τῶν τροχῶν τῶν τροχληάτων ἀτμοπλοίων || πτυκτὴ λέμβος τῶν τορπιλλικῶν καὶ ἀντιτορπιλλικῶν ἐξ ὀθόνης Βεβαμμένης καὶ σκελετοῦ ἀνοίγοντος ριπιδοειδῶς, ἡτις πτυσσόμενη τίθεται ὑπὲρ τὸ κατώστρωμα, ὅπου καταλαμβάνει ἐλάχιστον χῶρον || πτυκτὰ λέμβοι χρησιμοποιοῦνται ὑπὸ τοῦ μηχανικοῦ ἀντὶ ὑποδάθρων κατὰ τὴν ζεῦξιν ἐλαφρῶν γεφυρῶν τῶν ποταμῶν 3) ἀνατολ. τὸ μικρότερον ἄνω μέρος τῆς διὰ λοξῆς ἀκροαφῆας διαιρουμένης κόγχης τοῦ πτερυγίου τοῦ ὠτός 4) πῆρα, ταγάρτι, σάκκος: ἴσ.

κύμβη (ἡ) || 2) μων. κύβη, κεφαλὴ: ΕΜ 545,27 2) εἶδος πτηνοῦ πιθ. περιστερὰς: Ἐμπ.20,7 πτεροβόμονες κύμβαι.

κυμβιτώ-άω μων. κυβιστώ, ρίπτομαι ἐπὶ τὴν κεφαλὴν: ΕΜ 545,27.

κυμβίδιον (τὸ) Ἐπιγρ. τὸ κυμβίον βλ.λ.
κυμβίον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ κύμβη111.

κυμβοκεφαλία (ἡ) νεάτ. παραμορφώσις τοῦ κρανίου κοθ' ἦν τοῦτο παρουσιάζεται φέρου βαθεῖαν ἐκθέθισιν ὀπισθεν τοῦ βρέγματος.

κυμβοκεφαλος (ὁ) νεάτ. ὁ ἔχων τὴν κεφαλὴν ἐν εἰδῇ κύμβου ἢ ὁ παρουσιάων κυμβοκεφαλῶν.

κυμπογάων-αωσ (ὁ) νεάτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ἀγραστοειδῶν.

κύμθος (ὁ) μων. κύθη βλ.λ.111, ποτήριον: Νίκ. Ἐπρ.526 ἑτερόκλ. δότ. κύμβητ ἡ κύμβησι: αὐτ. Ἀλεξ.129.

κυμβρικός-ή-ων νεάτ. κ. κυμβρικός ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Κύμβρους ἢ Κύμρους.

κυμένιον (τὸ) νεάτ. χημ. ἀρωματικὸς ὑδρογονάνθραξ ἀπαυτῶν εἰς τινα τερεβινθέλαια καὶ εἰς τὰ αἰθέρια ἔλαια τοῦ θύμου, τῆς κυπαρίσσου, τοῦ κινναμώμου κτλ., ἐν χρ. πρὸς παρασκευὴν ἀρωματικῶν σαπῶνων.

κυμρῆναι Ἐπιγρ.Κυμρ. κυβερνήσαι.

κυμρηνήτης (ὁ) κ. μων., αἰολ. ἀντὶ κυβερνήτης: ΕΜ 543,3.

κύμηχα ἴσ. ἐκύαμονο.

κυματόν (τὸ) γλῶσσ. μων. σκευασία ποτοῦ περιέχουσα κύμινον || ἔδεσμα παρασκευασθένον διὰ κυμίνου πρβλ. μων. δημ. κραστάτιν, σφουγγατομῆν, ριγανότιν].

κυματάλα ἴσ. καταστραφή, Ταραντῖνο.

κύνινδης-ιδος κ. -εως (ὁ ἢ ἡ) κ. νεάτ., ἄ. π. Ὀμ. χαλκίς (ἡ) εἶδος ὄρνεου: Ἀριστλ. Ζ1 615b 6 κ' ἡ δὲ κύμινδις ὀλιγαῖα μὲν φαίνεται (οἰκεῖ γὰρ ὄρη) ἔστι δὲ μέλαν καὶ μέγροσ ὄσον ἰέρσο ὁ φασσῶφονος καλούμενος καὶ τῆν ἰδέαν μακρόσ καὶ λεπτόσ, κύμινδι δὲ καλοῦσιν ἴωγενσ αὐτήν: Ἰλ.Ε 271 ὄρνιθι... ἦν τ' ἐν ὄρεσσι χαλκίδσ κικλήσκουσι θεοί, ἄνδρες δὲ κύμινδι (σχόλ. ἐὸ κύμινδις οἰκεῖ τὸν ὄρη, ἔστι δὲ μέλασ, χαλκίζων τὴν χροάν... Παρὰ δὲ τισι θελυκῶσ λέγεται ἡ κύμινδις Εὐεπίφρονσ εἰσ ἴππων τὸ ὄρνεον. Κύμινδις δὲ λέγεται διὰ τὸ ἀεὶ τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τοῦσ κλάδουσ κύπτεινσ), Ἀριστφ. Ὀρν.1181 χωρεῖ δὲ πᾶσ τισ (ἰέρσο = ὄρνεον) ὄνουσ ἠγκυλωμένασ, κερχύνδ, τριάρχης, γύφ, κύμινδις, ἀετόσ, Πλάτ. Κρατ.392A || νεάτ. Ζωφλ. γένος ἀρπακτικῶν πτηνῶν τῆσ οἰκογεν. τῶν Ιερακίδων.

κυνινέλαιον (τὸ) νεάτ. χημ. τὸ ἐκ τῶν σπερμάτων τοῦ κυμίνου αἰθέριον ἔλαιον.

κύνινεῖω (κύνινον) ἐπιπάσσω τι διὰ κυμίνου, πασσίζω με κύμινον: Χρησμ.Χαλδ.π.Λουκ. Ἀλεξ.25.

κυνικὸς-ή-όν νεάτ. ἐπιθ. ἐνώσων χημικῶν προερχομένων ἐκ τοῦ αἰθερίου κυμινελαίου.

κύνινος-η-ον ὁ ἐκ κυμίνου παρεσκευασμένος: Ἀλεξ. Τραλλ.1,3.

κυνινοδόκειον ἀντὶ κυμινόδκου βλ.λ.

κύνινδοκέη (ἡ) κυμινόδκου βλ.λ.: Ἀπολλδ.Κωμ.2.

κύνινδοκον (τὸ) δοχεῖον ἐμπεριέχον κύμινον καὶ τιθέμενον ἐπὶ τῆσ τροπέζης ὡσ τὸν ἀστοδοχεῖον: Νικοχ.2.

κυνινοδόχη (ἡ) κυμινोधήκη, θήκη κυμίνου: Πολυδ.10,93.

κυνινόδερμον (τὸ) μων. καρ. Ἀτ.1,284 ἐβερμόν ὑδωρ-κύνινφ συνητρυμένον: Πρῶδρ.2,358 τὴν δὲ γε δίψαν παύουσιν ἐκ τῶν κυμινोधέρμων.

κυνινοθήκη (ἡ) κυμινोधήκη βλ.λ.: Δημοιοπρατ. π. Πολυδ.10,93.

κύνινοκίμβηξ-τικός (ὁ) κ. μων. ὁ φειδωλευόμενος ὡσ καὶ τοῦ κυμίνου, ὁ λίαν φιλάργυρος, σμικρολόγος: Κωμ. Ἀδέσπ.1055, Εὐστ.1828,10 ἱερβλ. κυμινοπρίστις).

κυνινόλη (ἡ) νεάτ. χημ. κυμινική ἀλδεϋδῆ.

κύνινον (τὸ) κ. μων., νεάτ. κ. δημ. φυτόν ἐτήσιον τῆσ τάξεωσ τῶν σκιαδανθῶν ἀρωματικῶν καὶ ἀρτυματικῶν, ὡσ καὶ ὁ καρπὸσ αὐτοῦ: Ἰππ. Διαίτ.23, Ἀντιφῶν.142,2, Ἀλεξ.127,6, ΠΔ ἴσ.28,25 σπεῖρει μικρόν μελάνθιον ἡ κύμινον' || δεῖδ. κυμίνου: Θεόκρ.10,55, Διοσκ.3,59 κύμινον ἡμερον, πρβλ. Θεόφρ. Φι.1,1,2, Νίκ. Ἐπρ.601 κύμινον ἄγριον (κ. ἀγρότερον, αὐτ.710), κύμινον ἄγριον ἔτερον ἢ λαγοκία ἡ κυμινοειδῆς ἡ nigella arvensis1, αὐτ. 61, Διακλ.ἀν.87 κύμινον αἰθιοπικόν' || παροιμ. ἐπὶ φειδωλοῦ, φιλαργύρου ἀνθρώπου: Σῶφρ.110 κύμινον ἔπρισεν πρβλ. κυμινοκίμβηξ || δημ. φρ. ταχύτητοσ δηλωτικῆ ὄσο νᾶ πῆσ κύμινου σὲ ξυλοφορτώων ὄσο νᾶ πῆσ κύμινου.

κύνινοπρίστηξ (ἡ) (πριώ) ὁ πριών, πριονίζων, διχοτομῶν τὸ κύμινον, ἀνθρώπου εἰς ἄκρον φειδωλόσ, φιλάργυροσ: Ἀριστλ. ΗΝικ.1121,27, Ποσειδ.26,12 || ὡσ ἐπιθ.: Ἀλεξ.π. Ἀθην.365C κυμινοπρίστηξ ὁ τράπουσ ἐπί τοσ πάλαι.

κύνινοπριστία (ἡ) ἡ ἰδιότησ τοῦ κυμिनοπριστοῦ, φειδωλότησ, φιλαργυρία: Ἀνδρῶν. ΡΠαθ.756.

κύνινοπριστοκαρδαμογλύφος-ον λ. κωμ. σεσυρμένος πολυσύνθετοσ, ὁ ἐκ μεγάλης φειδωλῆσ οἰστέ πριονίζων, διχοτομῶν τὸ κύμινον καὶ γλύφων τὰ κάρδαμα: Ἀριστφ. Σφ.1357.

κυμνοπάλης [ό] πάη. ό παλών κύμινον, ό παλητής κυμίνου.

κυτόντριβος-ον ό μετά κύμινου τετριμμένος όπως προσάδθη τήν εύωδη γευσιν αύτου: 'Αρχέστρ.π.' Αθην.7,320Β πάσιων δ' άλασι κυμνοτριβοις και γλαυκῶ έλαίω.

κυτόνθης-ους-ες μτγν. ό όμοιάζων προς κύμινον βλλ.: Θεόφρ.Φ18,7,3.

κυμογένη [ή] νεώτ. έλαφρόν προτόν του πετρελαίου, είδος βενζίνης.

κυτόδαγγων-ονος-ον [κύμα - δέχομαι] ποι. ό τά κύματα δεχόμενος, ό υπό των κυμάτων πληττόμενος: Εύρ. Ίππ.1173 άκτής κυμοδέγγονος πέλας.

κυμοδοκεία [ή] νεώτ. ζωολ. γένος μαλακοστράκων τής οικαγεν. των καριδιδών: 2) βοτον. γένος φυτών τής οικαγεν. των ναιδών.

κυμοδόκη [ή] [κύμα-δέχομαι] έπ. ή τά κύματα δεχομένη, ή κυμοδέγγων, ώς όν. Νηρηίδος: 'Ιλ.Σ 39.

κυμοθαλής-ους-ές [κύμα-θάλλω] ποι. ό εις κύματα πλούσιος, ό χαίρων επί άφθονία κυμάτων, έπιθ. Ποσειδώνος: 'Ορφ.'Υμν.16,5.

κυμοθοΐσαι [οίη] νεώτ. ζωολ. οικαγεν. μαλακοστράκων τής τάξεως των Ισοπόδων.

κυτόθη [ή] [ισοθός] ή ώς τό κύμα ταχεία, όν. Νηρηίδος: 'Ιλ.Σ 41' 2) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακοστράκων τής οικαγεν. των κυμοθοιδών.

κυτόθριξ-τριχος [ό,ή] νεώτ. ό κυματοθριξ βλλ. **κυτόθυπος**-ον ό έκ των κτύπων των κυμάτων ήχων, άντιχών: Εύρ. άν.Υφιν.3,11,28 κυτόθυπος Αίγαίος, Σίμμ.13 κυτόκτυπων . . άλίων μυχών.

κυμόλιον [τό] νεώτ. χημ. άρωματικός ύδρογονάνθραξ άπαντών εις αιθέρια έλαια.

κυμοπλήξ-ήγος [ό,ή] ό. τ. του κυματοπλήξ βλλ.: 'Αρχ.ΑΠ 10,7 κυμοπλήγος επί σκοπέλοιο.

κυμοπάλαια [ή] [πολέω] ή περιπατοεία επί των κυμάτων, θυγ. του Ποσειδώνος: 'Ησιόδ.Θ Β19 δώκε δε Κυμοπάλαιαν όπυειν.

κυμορρόδον 'Ησ. (τόν υπό των κυμάτων ρόον). **κυμορρώξ**-ώγος [ό,ή] κύμα - ρήνυμι] μτγν. ό θραύων τά κύματα: 'Ηρωδιαν.1,46.

κυμοτόκος-ον 'Επιγρ. ά. κυστόκος ό του τόκου, τής γεννήσεως: έν γαστρός κυμοτόκοις όδύναις.

κυμοτόμος-ον [κύμα-τέμνω] λεξ. ό τέμνων, ό διασχίζων τά κύματα' όθ. τό άρσ. ώς ούς. Σουΐδ. «περι τās γεφυράς οικοδόμημα τρίγωνον, τό όξυ έχαν έμπροσθεν έν τριγωνῶ σχήματι, έμβόλω νηός μακράς άπεικασμένον».

κυμοφανής-ους [ό] νεώτ. άλλο όνομα. του όρυκτου χρυσοδερμυλλος βλλ.

κυμρίκος-ή-όν νεώτ. ό άνήκων εις τους Κύμρους, τους Κέλτας κατοίκους τής Ουαλλίας.

κυμῶ-ους [ή] ή πλήρης κυμάτων, ώς όν. Νηρηίδος πινός: 'Ησ.Θ 255.

κυμώθη [τά] νεώτ. διαίρεσις των θωρακοστράκων μαλακοστράκων.

κυναγεσία [ή] δωρ. τ. του κυνηγεσία βλλ.: ΑΠ 7,338, αύτ.δ,183 τριψαθίης δάρα κυναγεσίης.

κυνάγάτας, θηλ. -αγέτις, κυναγετώ, δωρ. τ. των κυνηγέτις, -ηγέτις-ηγετώ βλλ.ς.

κυνάγος [ό] [κύων - άγω] δωρ. τ. του κυνηγός βλλ.: ΑΙσχ. Αγ.695 πολύανδροί τε φεράσιπιδες κυναγοί' || κ. ώς έπιθ.: Σοφ. 'Ηλ.563 έραυό δε τήν κυναγον 'Αρτεμιν, 'Αριαφρ.Λυσ.1270 ώ δευρ' Ίθ, κυναγε παρσένε, Τιμόδ.2.

κυνάγχη [ή] νόσος θανατηφόρος των κυνών, καθ' ήν φλογίζονται οι πνευμονές και κρέματα ή γλώσσα, σκυλλόθηκας: 'Αριστολ.Ζ1 604α,5 άναίρει δε και ή κυνάγχη τους κύνας' 2) κ. νεώτ. πόνος του λαμου, πονόλαμος: 'Ίππ. Αρχ. Ίητρ.19, Πορφ. Αποχ.3,7' || ώς ά. άνάγν. του συνάγχη, ής όμως διακρίνεται από τήν ήλ. κυνάγχη ώς

φλόγωσις του λάρυγγος: Γαλ.8,248' || νεώτ. Ιατρ. φλόγωσις και έξοίθησις του φάρυγγος και των άναπνευστικών οδών' 3) μτγν. κιάος, περιλαίμιον κυνός: Ριαν.ΑΠ 6,34 έπαυχένιόν τε κυνάγχαν ιδ.γρ. κυνακάνη, Λεωνιδ. 'Αλ.ΑΠ 6,35 άγωγαίον τε κυνάγχαν . . σκυλάκων' 4) βιοασπιτήριος μηχανή, κύφωσ π.'Ησ.

κυνάγχη [ό] ό πνίγων τούς κύνας, έπιθ. του 'Ερμου: 'Ίππιδ.1.

κυναγχιός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. έπι προσ. ό έκ κυνάγχης πάσχων' || έπί κοιταστάσεων ό σχετικός προς ούτήν: Γαλ.17,1,596' 2) πάθος κυναγχιόν ή κυνάγχη βλλ.: Διόδ.Σ 36,13.

κυνάγchon [τό] μτγν. κ. νεώτ. τό φυτόν άπάκωνον βλλ., δημ. ασπρασσίς: Διοσκ.4,80' || νεώτ. βοταν. γένος ασκκληπιαδοσιδών φυτών.

κυνάγχο [ό] μτγν. τό συνάχι: Γαλ.15,787.

κυναγῶ-ῶ δωρ. τ. του κυνηγῶ βλλ.

κυναγωγός [ό] [κύων-άγω] φύλαξ και όδηγός των κυνών: Ξεν.Κυν.9,2 έχοντα τών κυναγών τās κύνας και τὰ άκόντια, 'Αρρ.Κυν.7,625,6, Φιλόστρ.Εικ.1,28.

κυνάστρης-ους 'Ησ. άνελεύθερος.

κυναίγνηθος γλωσσ. «αίγινθος [δηλ. αϊγίθος] μικρός».

κυναίδη μτγν. 'Ησ. «λίαν άναίδης».

κυναίλουρος [ό] νεώτ. γένος θηλαστικών σαρκοφάγων τής οικογ. των γατιδών.

κυναίριου δ.γρ. κενήριου βλλ.

κυνάκανον [ή] κυνόσβατος βλλ.: 'Αριστ.Ζ1 552b, 3 και έκ των έν τῇ κυνακάνη.

κυνακίας δ.γρ. κυνακίαι' 'Ησ. είρηντες, οι έκ βύρσησ του σφαγιασθέντος ττροχέριεσ 'Απόλλωνιοσ βροός έπαθλα διδόμενοι».

κυνακρίς γλωσσ. «gίλλης», πιθ. γρύλλος.

κυνακτής [ό] [άγω], δωρ. -άς σχοίνιος, ό κλοιός του κυνός, βλ. κυνάγχη 3]: Ριαν.ΑΠ 6,34 ιδ.γρ. κυνάγχαν].

κυναλώπηξ-εκος [ή] μίγας έκ κυνός και άλώπηκος, είδος λακανικού κυνός: Ξεν.Κυν.3,1' 2) μτγ. ώς ύβριστικός χαρακτηρισμός ή έπαινώμιον πορνοδοσκου, ό καινήθης κ. παουύργος: 'Αριστοφ. Λυσ.957 ποϋ κυναλώπηξ' || ειδ. ώς σκαπιτικός έπιθ. του Κλέωνος: 'Αριστοφ. Ίππ.1067 Αιγείδη, φράσαι κυναλώπεκα μή σε δολώσῃ' || μτγν. όμ. ύβριστ. έπαινωμ. των κυνικών: Λουκ.Περεγρ.30 τους άλλους κυναλώπεκας.

κυναμολγοί [οίη] μτγν. λαός τις άγριος έν μεσημβρινάσ οικών χώραις: Διόδ.Σ 3,31 τās έχακτιάς των προς μεσημβριαν μερών κατοικοϋσιν άνδρες υπό μέν των 'Ελλήνων καλούμενοι Κυναμολγοί, κατά δε τήν των πλησιοχώρων βαρβάρων διάλεκτον 'Αγριαί, 'Αγασθρχ.π.Φώτ.βιβλ., Στράβ.16,4,10' 2) κύνες τρεφομένοι δια γάλακτος βοών: Πολυδ.5,41 κυναμολγοί κύνες εισι περι τὰ έλη τὰ μεσημβρινά, γάλα δε βοών ποιούσινται τήν τροφήν».

κυνάμυια [ή], έπ. κυνόμυια βλλ. ή τους κύνας προσβάλλουσα μυία, σκυλλόμυια' έν χρ. ώς ύβρις επί άναιδών' ούτως όνομάζεται ή 'Αθηνά υπό του 'Αρεος' 'Ιλ.Φ 394 τήντ', ώ κυνάμυια, θεούς έριδι θυναλαύνεις' || και ή 'Αφροδιτη υπό τής 'Ηρας: 'Ιλ.Φ 421, 'Αθην.3,126Α, αύτ.4,157Α παρήν . . και ή κυνάμυια Νίκων.

κυνανθροπία [ή] νεώτ. Ιατρ. μορφή φρενοπαθείας, καθ' ήν ό πάσχων φαντάζεται ότι μετεμορφώθη εις κύνα.

κυνάνθρωπος-ον μτγν. έν φρ. νόσος κυνάθρωπος ή κυνωθροπία βλλ.: Γαλ.19,719, 'Αντίοχ. 'Αστρ. Κατ. 'Αστρ.Κ 7,115.

κυνάπαιδες άμφ. ένν. έν 'Σώφρ.π.Σχ.Γεν.'Ιλ.Φ 395 πιθ. άναίδεις.

κυνάρα [ή] κ. νεώτ. κινάρα βλ λ.: Σφ.δ.π.718, Σκύλ. ή Πολ.π. Ἀθην.2,70C ἐν δὲ τοῖσι οὐρασι νέφυκε κυνάρα, Γαλλ.6,636 ἢ ἀκανθα κυναρά ή κυνάρα: Ἐκατ.Μ.291J.

κυναρίνη [ή] νεώτ. χημ. οὐσία πικρά τῆς κυνάρας ἔχουσα ἰδιότητα ἀντιπυρεκτικάς.

κυνάριον [τό] ὕποκορ. τοῦ κύων, συλλόκι: Πλάτ.Εὐθ.298D καὶ σὺ ἀρα ἀδελφός εἰ βοιδίω καὶ κυναρίω καὶ χοιρίδιω, Ξεν.ΚΠ.8,4,20 προσάλλασθαι σε δεήσει ὡσπερ τὰ κυνάρια, Θεόπομπ.Κωμ.90, Ἀλκ.Κωμ.33, ΚΔΜατθ.15,26 οὐκ ἔστι καλὸν λαθεῖν τὸν ἄρτον τῶν τέκνων καὶ βαλεῖν τοῖς κυναρίοις

κυναροσιδῆ [τό] νεώτ. βοταν. οἶκος. φυτῶν τοῦ ἀβροβαριματος τῶν συνθέτων περιλαμβάνουσα ἀρκετὰ γένη, ὡς τὴν χαμαιπυθνή κ. ἀ.

κύναρος ἀκανθα [ή] κυνάρα βλ.λ.: Σφ.δ.π.718 π.: Ἀθην.2,82A [ὁ Διδ. Ἀ.π. Ἀθην.2,82C] ἀμφιβάλλον ἐρωτᾷ «πὰρ τῷ Σωφοκλεῖ τὸ κύναρὸς ἀκανθα μήποτε τὴν κύνασθαιον λέγει».

κυναρῶν-ῶνος [ὁ] τόπος κατάφυτος ἀπὸ κυνάρων.

κυνάς-ἄδος [ή] ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ ἐπ. κύνεος ἢ ἀνήκουσα εἰς κύναι, ἢ κυνηγῆ 2) συνήθ. ὡς οὐσα. ἐξυπακουομένου τοῦ θριξί, ἐπὶ κακῶν ἐρίων, συλλότριχες: Θεόκρ.15,19 ἑπταδράχμια κυνᾶδας, γραιχὸν ἀποτίλματα πηρᾶν 1) ἀκανθα κύνας Ἦσ. «κυνάρας» 3) ἀπομογαδάλια: Πολ.π. Ἀθην.9,409D ἐτι δὲ καὶ εὐώδεσι τὰς χεῖρας καταχρῶντο τὰς ἀπομογαδάλιας ἀτιμάσαντες, ἀς Λακεδαιμόνιοι ἐκάλουν κυνάδας, Πολυδ.6,93

4) εἶδος ἡλῶν: Σχόλ. Ὀδ.Η.91 «ἤτοι κυρίας ἢ ἡλούς λέγει, παρὰ καὶ κυνάδας φημέν». Εὐστ.1570, 48

5) κυνάδες ἡμέραι οἱ ἡμέραι τῶν κυνηκῶν καμύτων: Πλούτ. Ἠθ.2,380D.

κύναστρον [τό] κ. κύναστρος [ὁ] μτυν. ἀστήρ τοῦ κυνός, ὁ Κύνων, ὁ Σείριος: Σχόλ. Ὀμπ.1,46, Σχ. Λυκόφρ.397, Εὐστ.514,27, Στέφ.Ρητ.304,3.

κυναυγής-ος εἰς μτυν. ὁ βλέπων, ὁ παρστηρῶν κυνηκῶς, ἀναιδῶς: Ἀκκίφρ.3,1) κυναυγής ἐστὶ τὰς βολὰς τῶν ὀφθαλμῶν.

κυνδέλι [ή] Ἦσ. «παιδιά τισ».

κυνδαλίον [τό] ὕποκορ. τοῦ κύνδαλος βλ.λ.

κυνδαλίαισα [ὁ] νεώτ. σιδηρὰ περόνη ἐξασηλιγούσα τὴν σύνδεσιν τοῦ ἀγκίστρου τοῦ προοκκίστου καὶ τοῦ κυκλίου τοῦ κιλιδαντος τοῦ πυροδόλου.

κυνδαλιαισμός [ὁ] μτυν. παιδιὰ καθ' ἣν εἰς πάσσαλος ἐκβάλλεται δι' ἄλλου: Πολυδ.9,120.

κυνδαλοπαίκτης [ὁ] μτυν. ὁ παίζων κυνδάλην.

κύνδαλος [ὁ] μτυν. κ. νεώτ. σιδηροῦς ἡλος, πάσσαλος, παλούκι: Πολυδ.10,188 κ. πηλθ. κύνδαλα: αὐτ.9,120 ἢ ἔμβολον, σφην, γόμφος.

κυνδός Ἦσ. «ἐδαικίτος, ἀπαράλλακτος».

κυνέα [ή] μτυν. τὸ φυτὸν λινόχωςις ἀγρία ἀρρον, δημ. σκυλλόχορτο: Ψδισκ.4,190.

κυνεάγας Ἦσ. «κυνδῶνων».

κυνεγκέφαλος [ὁ] Ἦσ. «νωστίσιος μελός».

κυνέη [ή], αἰολ. κυνία, ἀπ. συνηρ. κυνή ἐπιθ. οὐσιαστικοποιηθὲν θηλ. τοῦ κύνεος, ἐξυπακουομένου τοῦ δορᾶ, δέρμα κυνός: Ἀναξανδρ.65 ἢ τὸ ἐκ δέρματος κυνός κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, ὅθ. γεν. π. ἐπ. τὸ στρατιωτικὸν ἐξ οὐιδῆταις δέρματος κάλυμμα, ἢ περιεκεφαλοῖα: Ἰλ.Γ.336 κρῆσθ' ὃ' ἐν ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔθηκεν, αὐτ.Κ.257 ἀμφὶ δὲ οἱ κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκε ταυρεῖναι· τ.Κ.335, Ἦρ.7,77 περὶ δὲ τῆσι κεφαλῆσι ἐκ διαπθερέων πεποιημένας κυνέας, Σφ.Αἰ.1287 ἄλλ' ὅς εὐλόφου κυνέης ἢ μτ. προσθ. τοῦ μετᾶλλου, δι' οὐ ἐνοσχετο, ἐκαλύπτετο ἢ ἐκοσμετο: Ἰλ.Γ.316 κληρούς ἐν κυνέη χαλκήρεϊ πάλλον ἐλάοντες, αὐτ.Μ.184, Ὀδ.Σ.376, Ἦρ.2,151 περιελάμενος τὴν κυνέ-

ην εὐσαν χαλκήνῃ ἢ ὀδοιπορικῶν πῖλος ἰδ. πλατύχορος, πέτασος πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ τῶν ἠλιακῶν ἀκτίων ἢ τῆς βροχῆς, οὐ διακρίνοντα διάφορα κατὰ τόπους εἰδη: Σφ.ΟΚ.314 ἡλιοσταγῆς κυνή... Θεσσαλίς, αὐτ.ἀπ.272, Ἦρ.4,180 κομησαντες κυνέη Κορινθίη, Ἀριστφ.Νεφ.268 μῆθὲ κυνήν οἰκονε ἐλθειν... ἔχοντα, αὐτ.Σφ.445, Δημ.1377 οἱ τὰς κυνάς τὰς Βοιωτίας ἔχοντες, Ἐσέφρ.Φ1.3,9,6 ἢ κυνέη Ἄιδος θαυματοτρογὸν κάλυμμα δι' οὐ καθίστατο τις ἀόρατος ἢ ὄλος ἢ μόνον κτ. τὸ πρόσ.: Ἰλ.Ε.845 αὐτὰρ Ἀθῆνη δὲν Ἄιδος κυνέην, μὴ μιν ἴδοι Ἄρης, Ἀριστφ. Ἀχ.390, Πλάτ. Πολ.612B τὴν Ἄιδος κυνήν;

κύνειος-α-ον κ. μων. ὁ ἀνήκων, ὁ ἀναφερόμενος, ὁ ἰδιῶζων εἰς κύναι, ὁ τοῦ κυνός, ὁ ἐκ τοῦ κυνός, σκυλλήσιος: Ἀριστφ.Σφ.231 ἦσθ' ἱμάς κύνειος, Βασ.2,1135D κυνείων ἀπανθρωπων καὶ ἀγριότητα, Ἀχμ. Ὀνειροκρ.256,3 κύνειον γάλα 2) μτφ. λίαν ἐλευνός, ἀβλιέστατος: Ἀριστφ.Σφ.898 θνάτον μὲν οὐδὲν κύνειον 3) κύνεια ἰατρία ὡς οὐσα αἰ τοῦ κυνός σάρκες: Ἀριστφ. Ἰππ.1399 τὰ κύνεια μινύθω τοῖς δνεζίεσι πράγμασι, Σέξτ. Ἐρμ.184 ἢ ὄμ. κυνεία [ή] κυνεία κῶρος: Ἀρχ.π.Γαλλ.12,954, Αἰτ.15,15.

κύνειρα [ή] [ε]τρῶν ἢ εἰρούουσα, ἢ σύρουσα τὸν κύναι, λωρίον, περιλαίμιον κυνός: Κωμ. Ἀ.δέσπ.1056.

κυνελαφεῖ Ἦσ. «κρύπτει».

κύνεος-α-ον [κύνου] κύνεος: Στράτ.π.ΑΠ.12,238 οἱ κύνεοι πῶλοι, Ὀρφ.ἀπ.224b,5 ἢ μτφ. ἀναισχυντός, ἀναιδής: Ἰλ.1,373 οὐδ' ἂν ἐμοῖ φε τετλαίη, κύνεός περ ἔων, εἰς ὡπα ἰδέσθαι, Ἦσιδ.Ἐργ.67 ἐν δὲ θέμεν κύνεόν τε νόον καὶ ἐπιπλοκὸν ἦθος, Ἀπολλ.Ρ.3,641, Τίμων Φ.58,2 2) κυνικός βλ λ.31: Δίων Κ.66,15 κύνεοι σοφισταί.

κυνάπασαν Ἦσ. «ἐξέδευσαν»: Κωμ. Ἀ.δέσπ.1057.

κυνερίου [ἰδ.γρ. κυναίριου ἢ κυνουρίου] Ἦσ. «ἀργολύκου».

κύνερις-ιδος μων. κακῆ ἐρις: Μιχ. Ἄτταλ.255,8.

κυνή [ή] συνηρ. τ. τοῦ κυνέη βλ.λ.

κυνηγάρης-α μων. κ. δημ. μων. κ. κυνηγάρης, θηλ. -άρα ὁ κυνηγός: Ἐρωτόκρ.1,108 μὲ τὰ γενεράκια καὶ σκυλλία, σάν ἦτον κυνηγάρης, δ.διστ. δὲν εἶδαν τὰ μάτια μου τέτοιον κυνηγάρη, νά κυνηγᾷ τις πέρδικας τὴ νύχτα μὲ φεγγάρι, Ζερβ. Τραγ.ΚΚ.55,27 κὶ ὁ κυνηγάρης ὁ Ἐρωτᾶς τὸ διάδα μας παραμονεῖ ἢ κ. μτφ. ἐπὶ ἀνδρῶν, ὁ ἐπιδιώκων ἐπιμύθως ἐρωτικῶς ἐπιτυχίας, κατακτησίης: ἢ δημ. θηρευτικῶς, κυνηγετικῶς: σκύλα κυνηγάρη.

κυνηγάρικος-η-ο δημ. ἐπὶ κυνός, ὁ ἱκανός πρὸς κυνήγιον, ὁ θηρευτικῶς, ὁ κυνηγετικῶς: κυνηγάρικο σκυλλί ἢ γεν. ὁ καταδιώκων τι: κυνηγάρικη γάτα.

κυνηγεία [ή] μτυν. δωρ. κυναγ. τὸ κυνηγέσιον βλ.λ.: Διογ.Λ.6,31 κυνηγείας ἐπέτελεσεν, Ἐπιγρ., Ζώσιμ. ἐν ΑΠ.6,183 δίκτυα, τριχαδίης δώρα κυναγείας, αὐτ.7,338.

κυνηγέσιον [τό] ὁμάς, συνοδεία κυνηγετική, θηρευτικὴ ἐκδρομὴ πολλῶν κυνηγῶν μετὰ πολλῶν κυνῶν: Ἦρ.3,36 καὶ τὸ κυνηγέσιον πᾶν συμπεμψῶς 2) ὁμάς κυνῶν: Ξεν.Κυν.10,4 ὑπάγειν κυνηγεία ἢ κτ.ἐπέκτ. ὁμάς λύκων ἐξερχομένη ἀπὸ κοινοῦ εἰς ἀρναγὴν: Ἀριστφ.Ζ.1594a,31 ἀνθρωποφαγοῦσι δὲ οἱ μονοπετραὶ τῶν λύκων μάλλον ἢ τὰ κυνηγεία: 3) κ. νεώτ. ἢ πράξις τοῦ κυνηγετεῖν, θήρα, κυνήγιον: Εὐρ. Ἰππ.224 τί κυνηγείων καὶ οἱ μελέτη; Πλάτ.Νόμ.273B οὐ δὲ ἄρην κυνηγεία καὶ τὴν ἄλλην θήραν οὐχ ἦτον ἐπιτηδεύειν, αὐτ. Πολ.3,412, Ξεν.Κυν.6,11, Ἰσοκρ.7,45 περὶ τὰ κυνηγεία καὶ τὴν φιλοσοφίαν ἠνάγκασαν διατρίβειν, Πλούτ. Ἀλέξ.40 ἢ μτφ.: Πλάτ.Πρωτ.309Α ἀπὸ

κυνηγείου του περί την Ἀλκιδιάδου ὄραν, αὐτ. Λοχ.1941β· 4) θηριομαχία: Ἐπιγρ.· 5) τὸ θηρ-
ρεύατον, τὸ θήραμα: Ξεν.Κυν.6.12.

κυνηγέσσω, ἄττ. -έττω, ἄορ. α· ὄποτακρ. κυνη-
γέσω κυνηγετῶ, θηρευτῶ: Σοφ. Ἰκν.44. Φρόν.Σοφ.
Παρ.84B, Θεόγνωστ.Καν.143· κ. παθ.: Πάπ. διὰ τὸ
ἐπι τοῖτοῖς κυνηγετοῦ(ε)ῖσθαι.

κυνηγέτης ἰδί μόν. ἡ θήρα, ἡ ὄργα-
νασις θήρας, τὸ κυνηγέσιον βλ.λ.2: ΚΜανασσ.
Χρον.5650 θήρας· ἐπραντιζε καὶ κυνηγημάτων.

κυνηγέτης ἰδί, ὄωρ. κυναγέτας ὁ ἄγων, ὁ ὀδη-
γῶν, ὁ παραλαμβάνων μεθ' ἑαυτοῦ κατὰ τὸ κυ-
νήγιον κύνος, ὁ κυνηγός, ὁ θηρευτῆς: Ὀδ.120 αὐ-
τὸ μιν εἰσοικνεῖσθαι κυνηγεταί, Εὐρ. Ἦρ.860 ὀμαρ-
τεῖν ὡς κυνηγετῆ κύνος, αὐτ. Ἐκ.1174, αὐτ. Βάκχ.
871, Πλάτ.Πολ.432B ἡμᾶς δεῖ ὡσπερ κυνη-
γέτας θάμνον κύκλον περιτάσθαι, Ξεν.Κυν.6.11·
|| εἰς πληθ. ἐπι πινων θαμιμόνων: Πλάτ.Κωμ.174,16·
2) μτφ. ἐπι τῶν ἐπιζητούντων τὴν φημν: Πίνδ.
N.6.17 οὐκ ἄμμορος ἄμφι πάλα κυναγέτας·
|| κ γεν. ἐπι τῶν ἐπιδικούντων τι: Πλάτ.Λάχ.194B
τὸν ἀγασθὸν κυνηγετῆν μεταθεῖν χρῆ καὶ μὴ
ἀνίεμαι ἰέν ἀναφ. πρὸς ἰδέας, πρὸς λόγουσι.

κυνηγετικός-ή-όν ὁ εἰς κυνηγόν ἢ κυνήγιον ἀ-
νήκων ὁ τοῦ κυνηγοῦ ἢ κυνηγίου, ὁ σχετικὸς πρὸς
τὴν θήραν, ὁ ἀγαπῶν τὸ κινήγιον, ὁ ἐπιτήδειος
πρὸς θήραν, ὁ ἐμπειρος εἰς τὰ τοῦ κυνηγίου:
Πλάτ.Εὐθ.φρ.13A οὐδὲ γε κύνος πᾶς ἐπίσταται
θεραπεύειν, ἀλλ' ὁ κυνηγετικός, Πλούτ.Φάβ.20
δεινὸν γὰρ ἄγαιτο τοὺς μὲν Ἰππικούς καὶ κυνη-
γετικούς ἐπιμελεῖσθαι· μάλλον ἢ μαστίξει· τὴν
χαλεπώτερον τῶν ζῴων· ἐξαιρεῖν, Δίων Κ 43,22·
|| ἢ κυνηγετικὴ ἰέν. τέχνη] ἢ τοῦ θηρευτεῖν τέχνη,
ἐμπειροί· Φιλῶδ.Μουσ.24K || κυνηγετικοί (λό-
γοι): Οὐήσανδρ.Προοίμ' || κυνηγετικός τίτλος
ἔργου τοῦ Ξεν. περὶ κυνηγίου ὄμ. τὰ κυνηγετικά
ἐπιγρ. κυνηγετικὸν ποιήματος τοῦ Ὀππ.: ἐπιρρ.
νεώτ' -ὡς κατὰ τρόπον κυνηγοῦ.

κυνηγέτις-ιδος (ἡ) μτγν. ὄωρ. κυναγέτις θηλ.
τοῦ κυνηγέτης, ἡ κυνηγός, ἡ θηρευτριά: Ἀχιλλ.
Τάτ.8.12 || ἐπίθ. κωρ. τῆς Ἀρτεμίδος: ΑΓ6,115
πλήθας αἰγανέας βρέμω κυναγέτιδι, Κορνοῦτ.
Φύσ.Θε 34, Πολυδ.5,13 Ἀρτεμις κυνηγέτις.

κυνηγετῶ-έω, ὄωρ. κυναγέτῶ ἄμτθ. κυνηγῶ,
θηρευτῶ Ἀριστφ. Ἰππ.1382 ἀλλ' ἀναγκάσω κυνη-
γετεῖν ἐνῶ τούτους ἀπαντας, Ξεν.Κυν.5,34, Πλάτ.
Νόμ.7,824B ὄπου καὶ ὀπηρ περ ἀν ἐθέλωσι κυνη-
γετεῖν, Ἀλαχί.3,255 οὐχ ὕς ἀγρίους κυνηγετῶν,
Πολυδ.3,14,3· 2) μτφ. ἰκνηλάτῳ, κατασκοπεύῳ,
καταδιώκῳ: Ἀλαχ.Πρ.572 καὶ ἐνέρων περῶν κυ-
ναγέτι πλανᾷ τε νηστῆν ἀνά τὰν παραλάιν
φάμμαν, Σοφ.Αἰ.5.Εὐρ. Ἦρ.898, Πλούτ.Μάρ.43 πᾶ-
σα δὲ πόλις τῶν δικωκόντων καὶ κυνηγετούντων
τοὺς ὑποφειγόντας καὶ κεκρυμμένους.

κυνηγέτις-ατος (ἰ)δὲ) δημ. κατὰ πόδας διώξις,
καταδιώξις.

κυνηγέτης-ῆρος (ἰ)δὲ) μτγν. κυνηγέτης, κυνηγός:
Μαν.4,337.

κυνηγητά ἐπίρρ. δημ. καταδιωκτικῶς: Βαλαωρ.
Φωτ.1,58 πού τὸ φεραν κυνηγητὰ οἱ σκύλοι.

κυνηγητός (ἰ)δὲ) δημ. κυνηγητῶ, καταδιώξις: Ξε-
νοφλ.Ζακ.Μαν.56 κὶ ἀρχίζε πάλι τὸ ἀνεθασμα καὶ
τὸ τρελλὸ κυνηγητό' || εἶδος δρομικῆς παιδιᾶς.

κυνηγητῆρα ἰδί δημ. θηλ. τοῦ κυνηγός βλ.λ.,
ἡ κυνηγέτις, ἡ θηρευτούσα, ἡ θηρευτριά.

κυνηγία (ἡ) δημ. κυναγία θήρα, κυνήγιον:
Σοφ.Αἰ.37 καὶ πάλα φύλαξ ἔβην τῆ σῆ πρόθυ-
μος κυναγίαι, Εὐρ. Ἰππ.109, αὐτ. Βάκχ.339, Ἀριστλ.
Ρητ.1,371α,5, Διόδ.Σ 5,29 ὡσπερ ἐν κυνηγίαισι τισὶ
κεχειρωμένοι θηρία, Πολυδ.8,25,4.

κυνηγίδη (ἰ)δὲ) δημ. ἄνευ πληθ. ἔντονος κ. συν-
εχῆς καταδιώξις· πρβλ. βρισίδη.

κυνηγικός-ή-όν πάπ. ὁ τοῦ κυνηγίου, ὁ πρὸς-
φορος πρὸς κυνήγιον: κυνηγικοί τόποι.

κυνήγιον (ἰ)δὲ) μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. θή-
ρα μετὰ κύνων ἢ κ. ἄνευ, κυνηγέσιον: Πολυδ.10,
22,4 διέφερε· π. ποῖ τε τὰς ἐν τοῖς κυνηγίαις κα-
κοπασθεῖας καὶ τάλμας, Ἀθῆν.15,677E ὄν· ἐν κυ-
νήγῳ καταβεβλήκει τὸ Ἀδριανός, - καὶ ἐξ Αὐ-
γουστο βγαίνει (πάει)στὸ κυνήγι· γι ἀγριοζοῦρου-
να· 2) τόπος κυνηγίου: Διόδ.Σ 2,28 τὸ ὄλον ἐ-
πειλοῖτο κυνήγιον παντοίων ὑπάρχον πλῆρες,
Φιλῶστρ. Ἀπολλ.2,14, -στῆν Ἠπειρο ἔχει
κυνήγι· || δημ. κ. ἡ ἀφθονία θηράματος: φέ-
τας εἶχε πολὺ κυνήγι· 3) τὸ θήραμα, τὸ κατὰ
τὴν θήραν φονευθεὲν ζῷον: ΠΔ Σοφ.Σερ.13,19 κυ-
νήγια λέδωντων ξταγροί ἐν ἐρήμῳ, Ἐρωτόκρ.,
109 ἐπήγαγεν ξητρέγοντας κυνήγι· νὰ τοῦ λάχρ,
'Αραβ.Μυθ.Χολ.1,47 διὰ νὰ εὖρη κυνήγιον, πα-
ροίμ. θε νὰ πιάση καὶ τὸ κοῦστό λαγωνικό μας
κυνήγι· 4) μτφ. ἐπιδίωξις τινος, ἀ. κυνήγημα·
5) θηριομαχία ἐν ἀμφιθέτρῳ· Ἐπιγρ.

κυνηγίς-ιδος (ἡ) μτγν. θηλ. τοῦ κυνηγός βλ.λ.:
Πάπ. κυνηγίδων πλάτων γ' ἔτους· || κ. ἀπλῶς
κυνηγίς ἰέν. ναοῖς: Πάπ.· || τίτλος κωμῳδίας
τοῦ Φιλέτ.

κυνηγίσι (ἰ)δὲ (κῶν-ἄγω) κ. μσν. κ. νεώτ., ὄωρ. τ. π.
'Αττ. ποι. κυναγός βλ.λ. ὁ ἄγων κύνῃ ἢ κύνος
πρὸς ἄγρον, ὁ εἰς θήραν ἐξερχόμενος κ.ἰδίως με-
τὰ κύνων, κυνηγέτης, θηρευτῆς: Ἀριστλ.Ζ1 579b,28
ἐν ἔνδεκα γούν κυνηγός τις μίαν ἐφη λαβεῖν,
Καλλιζ.2, Ἐπιγρ., Πλούτ.Λούδ.8 οὐκ ἐφη δειλιότε-
ρος εἶναι τὸν κυνηγῶν, Πόπ. δημόσιοι κυνηγοί,
Ἐρωτόκρ.1,992 καὶ πιάσθηκα στὸ βρόχι, ὡσάν
τὸ στένη ὁ κυνηγός, δ.δίστ. ἀνάθεμά σε, κυνηγέ,
πού σκότώσας τὸ ἐνα ἢ καὶ δὲν ἐσκότώσας τὰ
δυσὰ νὰ πᾶμ' ἀναμνησθῶν, Κρυστ. Ἄγροτ.1,29 μ'
ἐμάραν' ἐνας κυνηγός κὶ οὐας καλὰς, λεβέντης,
Παλαμ.Τάφ.13 τῶρα σάν ποταμοῦ φερά, πού κυ-
νηγός λαδώνει, Παπαντ.ΘΔ Εὐθασασία κὶ ὁ κυ-
νηγός σημόδεφε καὶ μὲ τῆ ντουφεκία του·
2) μτγν. κ. μσν. ὁ πρὸς θηρι- ἀγωνίζομενος, ὁ
θηριομαχῶν, ὁ θηριομαχός: Βασ.Ἐπιστ.Καν.Καρθ.
130 θηριομαχί, οἱ καὶ κυνηγοὶ ὀνομαζόνται·
3) μτφ. νεώτ. ὁ μετὰ ζήλου καὶ ἐπιμονῆς ἐπιζη-
τῶν τι: Ζερβ.Ἰστ.1,143 καὶ ἡ γνῶμη τῶν ἀπογο-
ύνων· διητηρήθη ἀγαθὴ διὰ τοὺς κυνηγούς
ἐκείνους τῶν κατορθωμάτων, καστοροπλειμίας
καὶ καταλυτῶν τῶν παλαιῶν ἐξουσιῶν || εἰδ. ὁ
κυνηγῶν τὰς γυναῖτας, ὁ ἐπιζητῶν τὸν ἔρωτα τῶν
γυναϊκῶν· 4) σῶμα κυνηγῶν νεώτ. στρατ. ζέ-
νον στρατιωτικὸν σῶμα ἐξ ἐλαφρῶς ὀπλασιμένων
καὶ εἰδικῶς ἐξήρησιμῶν ἀνδρῶν· 5) νεώτ.
ζωολ. γένος ἀκανθοπέτρων σκομυριδῶν ἰχθύων.

κυνηγότοπος (ἰ)δὲ) νεώτ., δημ. κυνηγοτόπι μέ-
ρος ἐν ᾧ ὑπάρχουν ἐν ἀφθονίᾳ θηράματα, τό-
πος πρὸςφορος πρὸς κινήγιον· || δημ. κυνη-
γοτόπι κ. τὸ μέρος ἐν ᾧ ὑπάρχει καθ' ὠρίσθην
ἐποχὰς τοῦ ἔτους ἀφθονία θηραμάτων ποδομητι-
κῶν πτηνῶν, πέρασμα: φέτος νοικιάστηκαν ἀκρι-
βὰ τὰ κυνηγοτόπια.

κυνηγῶ-έω κ. νεώτ., ὄωρ. τ. κυναγέω, δημ. κυνη-
γῶ μτθ. ἐξέρχομαι πρὸς θήραν ἀκόλουθοῦμενος
ἀπὸ κύνος, θηρευτῶ ζῶον ἐν κυνήγῳ, συλλαμβάνω
ἢ φονεύω θήραμα, κωρ. τῆ συνεργίᾳ κυνηγετικῶν
κύνων: Ἀριστλ.Ζ1 619a,33 ὅταν δὲ κυνηγηθῆ καὶ
ἄρη τίθησι καὶ οὐκ εὐθύς φέρει, Βίων 1,60 τὶ γὰρ
τολμῆρ, κυναγέτις; ἰδ.γρ. κυναγέτις, Πλάτ.Πελ.8
ἀλύντες ἀλλῶς πλανάσθησι καὶ κυνηγετῆ δοκοί-
εν, Ἀθῆν.12,539D αἰς περιστατῆτας τὰς θήρας ἐκυ-
νήγιον, Κρυστ. Ἄγροτ.1,32 καὶ στένει βίγλιες στὰ
βουὰ καὶ κυναγέτις ἀγρίμια, - κυνηγῶ πέρδικες,
παροίμ. φύση τῆ φύση κυνηγῆ καὶ ἢ γὰτὰ τὰ που-
τίκια· 2) μτφ. καταδιώκω τινὰ ἐξθρικῶς, ἴνα

τόν συλλαβών και τόν κακοποίησης : Πλάτ. Ἐπιστ. 349C τὸ μετὰ ταῦτα ὁ μὲν ἐκυνήγει τὸν Ἄρα- κλειδῶν, Πλούτ. Ἄλλ. 6 δραπετεύων ἀτεχνῶς ἐκυνή- γειτο, Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 67, 27 κ' ἤσκιαι μικροὶ χιλιό- δαι καὶ μυριάδες κυνηγημένοι ἀπὸ τὸν ἦσκιον τῆς ἐρμιάς, - τὸν κυνηγήσαμε ὥσπου τὸν πιάσαμε : Ἰ) δημ. προσπαθῶ νὰ βιάθω, κατατρέχω : Χα- τζόπ. Βρ. Ὁρ. 19, 10 πούλια στὴ στέγη ἔχουν καθί- σαι, ποῦ τὰ εἶχε ἡ μπόρα κυνηγήσει, - τὸν κυνη- γάει ἀλύπητα, δὲν τὸν ἀφήνει νὰ καθίσαι οὔτε σὲ χλωρὸ κλαδί κ. παθ. Βηλαρ. 13, 24 πούλακι ἔξ- νο, κυνηγημένο, ποῦ νὰ σταθῶ; 3) νεώτ. ἐπι- ζητῶ νὰ συναντήσω : δυὸ μέρες τὸν κυνηγῶ και πάντα μοῦ ξεφεύγει 4) νεώτ. ἐπιδιώκω, προσπαθῶ νὰ εὐρώ ἢ νὰ ἀποκινήσω τι : κυνηγῶ ἀπὸ καιρὸ αὐτὴ τὴ θέση, παρομι. ὁποῖος κυνη- γάει δυὸ λαγοὺς, χάνει καὶ τοὺς δυὸ, - ὁ Λά- μπρος κυνηγáει τὴν κόρη τοῦ γείτονά μας, - κυ- νηγάει τίς γυναικες 5) νεώτ. εἶμαι ἀφωσιω- μένος εἰς τὴν ἐργασίαν μου, γεν. εἰς ὃ, τι ἐπιχειρῶ: κυνηγᾶνε τὴ δουλειά τους, γι' αὐτὸ πᾶνε κ' ἐμ- πρὸς; 5) ἄμτβ. νεώτ. εἶμαι κυνηγός, ἐπιδιδο- μαί εἰς κυνήγιον, ἐξέρχομαι συχνάκις πρὸς θήραν. **κυνηδόν** (κύων) ἑπίρρ. κατὰ τρόπον κυνός, ὡς κύων, σὺν σκυλλί, σκυλλήσια : Σοφ. ἄν. 722, Ἄριστφ. Ἰνπ. 1033 ἐσφοῖτων τ' ἐς τοῦπταῖνον λήσει σε κυνηδόν, αὐτ. Νεφ. 491, Λοικ. Τιμ. 54 Καρύκης τὸ γένειον ἀνάπλεως, κυνηδὸν ἐμφοροῦμενος. **κυνηλασία** (ἡ) ἡ γυν., ἑπ. -λη ἡ διὰ κυνῶν κα- ταδιώξις, ἡ θήρα, τὸ κυνήγιον μὲ κύνας : Καλλ. Ἄρτ. 217 καὶ ἔκυνηλασίην . . ἐδίδασξας. **κυνηλατῶ** -έω ἡ γυν. ἐπ. κυνηγῶ, καταδιώκω τι τὴ συμεργίᾳ κυνῶν : Εὐφορ. 132, Νίκ. Ὁπρ. 20 τοῦ δε τέρως περίσπονον ἐν ἀστράσιον ἀπλανέξ αὐ- τῶσ οἶα κυνηλατέοντες αἰδέβελον ἐστήρικται. **κυνήπους**-ἡσδοξ (οἶ) κ. νεώτ. ἡ κατὰ τὸ μάλ- λον ἡ ἥτιον σφαιροειδῆς χάρσα τοῦ Ἰνπου, ἡ πε- ριλαμβανομένη μετοξὺ τοῦ πῆχεως καὶ τοῦ μεσο- κυνίου, ὅμν. πούλακι : Ξεν. Ἰνπ. 115 περι δέ γε μὴν τῶν κἀθωθεν ἀστραγάλων ἢ κυνημῶν ἢ κυνηπό- δων και ὀπλῶν τὰ αὐτὰ λέγομεν, Πολυδ. 5, 65. **κυστινίδα** (κυνῶ) ἑπίρρ. ὄνομα παιδίας ἀρ- χαιῆς ἐρωτικῆς, καθ' ἣν ἕκαστος τῶν παικτῶν προσεάθει. ν' ἄσπαοθῆ τὸν ἀντίπαλόν του : Κράτ. 23 παῖζην ἐν ἀνδρικοῖς χοροῖσι τὴν κυστινίδα. **κυνθάνω** Ἦσ. «κείθω». **κυνθία** (ἡ) κ. νεώτ. προσωμία τῆς Ἀθηνᾶς συλ- λατρευομένης μετὰ τοῦ Διὸς ἐν Ἰεράῳ ἐπὶ τοῦ λό- φου Κύνθου τῆς Δήλου και ἐν Πάρω και τῆς Ἄρ- τέμιδος λατρευομένης ἐν Πάρῳ. 2) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων λεπιδοπτέρων ροπαλοκέρων τῆς οἰκοῦ τῶν φαλαινιδῶν. **κυνθιοσ-α-ον** ἐπίθ. ὁ τῆς ἡ ὁ ἐκ τῆς Κύνθου, κυρ. προσωμία τοῦ Ἀπόλλωνος : Ἄριστφ. Νεφ. 596 Δῆλιε, Κυνθῶν ἔχων ὕψικερατα πέτραν, Καλλ. Δῆλ. 10 ὡς ἂν Ἀπόλλων Κύνθιος αἰνήσῃ με' ἡ κυνθιάς-ἄδος θηλ. τοῦ -ιος : ΑΠ 6, 121 Κυνθιά- δες γαίγαι, θαρσεῖτε. **κυνθογενής**-οὐς-ές ἡ γυν. ὁ ἐπὶ τοῦ Κύνθου, τῆς Δήλου γεννηθείς, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος : ΑΠ 15, 25, 9 κυνθογενῆς φύτλη. **κυνία** (ἡ) ἡ γυν. τ. κυνῆα βλλ. **κυνιαξ** (οἶ) Ἦσ. «πῖλος ἡ χεῖρ». **κυνιαξοί** (οἶ) νεώτ. ζωολ. οἰκοῦ θηλαστικῶν τοῦ ἀθροῖσμου. τῶν σαρκοφάγων περιλαμβάνουσα ζῆα ἄγρια και ἡμερα. **κυνιδιον** (οἶ) τὸ νεογόν τοῦ κυνός, σκυλλάκι, κουτάβι : Πλάτ. Εὐθ. 298B ἔστιν οὖν αὐτῶ κυνιδία, Ἄριστφ. Ἄγ. 542 ἀπέδοτο φήνας κυνιδιον Σερι- φώην, Ξεν. Οἰκ. 13, 8 και τὰ κυνιδία δὲ πολὺ τῶν ἀνθρώπων και τῆ γνώμη και τῆ γλῶττη ὑποδεέ- στερα, Ἄριστφ. Ρητ. 1406b, 28, Φιλόδ. Παρρ. 100.

κυνίω, μέλλ. κυνίω, φέρομαι ὡς κύων, μιμοῦ- μαί τὸν κύνα, ζῶ κυνικῶς, ἀνήκω εἰς τὴν φιλοσ. αἵρεσιν τῶν κυνικῶν : Στωϊκ. ἄν. 3, 162, Ἄρρ. Ἐπικτ. 3, 22, 1, Ζῆν. π. Διογ. Λ 7, 21 φευδεῖ μὴ συγκαταθέσε- σθαί μηδενί, κυνιεν τὸ αὐτόν, Λοικ. Περειγρ. 43 τὸ μαιράκον τὸ ὠρατον, δ' ἐπιεσε κυνίειν, Κλήμ. Ἄλ. 353 Σωκράτους δὲ ἀκούσας Ἀντισθένης μὲν ἐκύνισε, Ἰουλ. Λόγ. 6, 182a. **κύνικλος** (οἶ) ἡ γυν. κύνικλος, κουνέλι : Πολύδ. 12, 3, 10 κύνικλος πόρρωθεν ὀρώμενος δοκεῖ εἶναι λαγῶς μικρός. **κυνικός**-ἡ-ὄν (κύων) κ. νεώτ. ὁ τοῦ κυνός, ὁ εἰς κύνα ἀνήκων, ἀναφερόμενος, ὁ πρὸς κύνα ὄμοιος, σκυλλήσιος : Ξεν. ΚΠ 5, 2, 17 κυνικὸν και θηριῶδες δοκεῖ εἶναι ἰδ. γρ. ὕϊκόν, Πλούτ. Ἠθ. 2, 133B τὸ κυ- νικὸν και θηριῶδες τῶν ὀρέξεων κατέγειν, Κέλο. Ἰατρ. 4, 3, 1, Γαλλ. 12, 930 κυνικός σπασμὸς ἰσπασμῶ- δης κίνησις τῶν μυῶν τῶν παρεῖον διανοίγουσα τὰ χεῖλη, ὡστε νὰ φαίνωνται οἱ ὀδόντες ὡς κυνός ὄργισμένου 1) ἡ γυν. κ. νεώτ. ἀατρ. ὁ τοῦ, ὁ ἐκ τοῦ ἀατερισμοῦ τοῦ Κυνός : Πολύσιον. 2, 30, 3 κυνικά κάματα 2) μτφ. ὁ ἀναίδης, ὁ ἀσίστολος, ὁ αἰσχρὸς, ὁ αὐθαδῶς εἰλικρινῆς, ὁ ἀναισχύντως ἐ- γωίστης : ΠΔ Βασ. 1, 25, 3 ὁ ἀνθρώπος σκληρὸς . . και ὁ ἀνθρώπος κυνικός, - κυνικῆ ἀναίδει, - κυ- νικός τρόπος; 3) εἰδ. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν φιλοσοφικὴν ἡθικὴν μ. ἀπόφραση σχολῆν, τὴν Ἰ- δρυθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Ἀντισθένοιο, καθ' ἣν ἡ ἐλ- λειφίς βιοτικῶν ἀναγκῶν πράξει αὐτῆ κυρία εἰς τὴν ἀρετήν, ὅθεν και ἡ μέχρι στερησεως ὀλιγόρ- κεια εἶναι ἡ βασικῆ, ἡ κυρία ἀρετῆ τ' ἀμφίβολον ἂν ἡ προσωμία αὐτῆ ἐλήφθη ἐκ τοῦ γυμνασίου Κυνόσαργε, ὅπου ἐδίδασκεν ὁ Ἀντισθένης, ἡ ἐκ τοῦ χυδαίου και ρυπαροῦ τρόπου καθ' ὃν οἱ κυ- νικοί διήγον : Μένι. 117, Διογ. Λ 6, 13 Κράττη τῶ κυνι- κῶ, αὐτ. 6, 60, Πολύστρ. 20W, Μητρόδ. 16, Ἠλκ. Κατ. 3, 2 1) ὁ ἀνήκων, ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κυνικός φιλοσόφους : Φιλ. 1, 352, Ἰώσ. Α 1 6, 13, 6, Πλούτ. Ἠθ. 69C παρρησίαν κυνικὴν και λόγους τραχεῖς προσδε- χόμενος, αὐτ. Βροῦτ. 34, Ἰουλ. Λόγ. 6, 187A- 4) νεώτ. ἀνατομ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κυνόδοντα : κυ- νικός μῦς, - κυνικὸν βοθρίον 1) κοιλότης ἐπὶ τῆς προστάξ ἐπιφωανίας τῶν ἀνῶ γνάθων ἀνοθεν τοῦ κυνόδοντος; **κυνικότης**-πτος (ἡ) νεώτ. τὸ γνώρισμα, ἡ ἰδιότης τοῦ κυνικοῦ, τοῦ ἀναίδου, ἀναισχυντία, ἀναίθεια. **κυνικτίς**-ἰδος (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος θηλαστικῶν ἀρπακτικῶν τῆς οἰκοῦ τῶν ἰκτιδῶν. **κυνικός** ἑπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον κυ- νός, αἰσχρῶς, ἀναισχύντως, ἀρεπῶς, σκυλλή- σια : Ἠλιδ. Χειρ. π. Ὀρειβ. 48, 38 κυνικῶς σπώμε- νοι, Παρφ. Ἀποχ. 3, 3 1) συγκρ. -ώτερον : Πλούτ. Ἠθ. 601B ἐπιδοκίμυντες τὰ αἰδοσά κυνικώταρον. **κυνίξει** (ἡ) Ἦσ. «ἀκροβολισμοί». **κυνίσκη** (ἡ) θηλυ κυνιδιον, μικρὰ σκύλλα, σκυλ- λιτσα : Ἄριστφ. Βάτρ. 1360 Ἄρτεμις καλὰ τὰς κυ- νίσκας ἔχουσι ἔλλατω. **κυνίσκος** (οἶ), θηλ. κυνίσκη βλ. ὑποκορ. τοῦ κύων, κυνάριον, σκυλλάκι 2) προσωμία τοῦ Ζευ- ξιδάμου : Ἠρ. 6, 71 Ζευξιδῆμος, τὸν δὲ Κυνίσκον μετεξέτεροι Σπαρτιπτεῶν ἐκάλεον 3) μτφ. μι- κρός, ἀσήμαντος κυνικός φιλόσοφος : Λοικ. Ἄλ. 45 τὴν ἧραν, ἦν ὁ Κυνίσκος ἀπέρριφεν. **κυνισμός** (οἶ) ἡ γυν., νεώτ. κ. δημ. τὸ φιλοσο- φικὸν σύστημα, ἡ συμπεριφορὰ και ὁ καθόλου βίος τῶν κυνικῶν : Ἀπολλ. Στ. 3, 261, Λοικ. Δίς Κατ. 33 συγκαθεῖρε τὸ σκῆμα και τὸν κυνισμὸν και τὸν Ἀριστοφάνη, Πολύσιον. 5, 65, Ἰουλ. Λόγ. 6, 182C 2) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐλλειφίς πάσης αἰδοῦς εἰς τὴν σκέψιν και εἰς τὴν πράξιν, ἀσύστολος παρρησία, αὐθόδης εἰλικρινεία, αἰσχρὰ συμπεριφορὰ, κυνι- κότης βλ., ἀδιαντροπία, ζετισπωσιά.

κυνιστί έπίρρ. μτγν. κυνικώς, κατά τρόπον κυνός, σά σκυλί: Πασειδών.π. Αθην.4.1521' χαμαί υποκαθήμενος τó παραβλήθην .. κυνιστί αιτείται.

κυνιστήρ-ορος [ό] μτγν. ό τó των κυνών, ό περι τών κυνών μεριμνών, ό περιπολιούμενος κύνας: | όμ. ό ιστορών τά των κυνών, όθ. μτφ. τά των κυνικών φιλοσόφων οτινες εκούλούντ κ. κύνες: Κουμαν. Αθισ.έν λ.

κύνιψ-φειλον 'Ησ. «άποητηκόν». **κύνιψ-ιπος** [ό] νεώτ. ζωολ. γένος έντόμων ύμενοπτερών τής οικογεν. των κυνιπιδών.

κύνειος-α-ον μτγν., Σουιδ. κύνειος, Πολύβ.32. 25,12 κύνιος προσωνομία του 'Απόλλωνος. Φώτ. «Απόλλων Αθήνησιν.. όν ιδρύσατο Κύννης 'Απόλλωνος καί Παρνηθίας νέμφης»: || κύνειον [τό] ίερόν του 'Απόλλωνος παρά τόν 'Υμητόν.

κυνοβάμια-ονος [ό,ή] 'Ησ. «κυνοβάτης» βλ.λ.

κυνοβάτης [ό] μν. κ. νεώτ. έπί ίππου, ού ό κνήπους φέρεται ύπέρ τó δέον εκτεινόμενος πρós τά έμπρός και όστις ώς εκ τούτου έχει βάδισμα όσαλον, αλλά φθοράν ταχείαν: 'Ιππιατρ.115 τά μεσοκύνια μη λαν ύψηλά έχετω, μηδέ ταπεινά, μηδέ κυνοβάτης έστω || κέπi όνου: αút.14.

κυνοβλώψ-ώπος [ό,ή], ό κυνικών, άνοιξές βλέμμα, ό μετά κυνικής άνοιξέας προσβλέπων: 'Ησ. «κυνοβλώπες» κύνειον όρώντες».

κυνοβόρα [ή] μτγν. ή βορά, τροφή των κυνών: Σχόλ. 'Αριστφ. Πλ.293 «κυρίως ή των κυνών βορά, κυνοβορό τις ούσα» 2) τó έσθιειν κύνειον κρέας, κυνοφαγία

κυνοβοσκός [ό, πάπ. ό ίερός θώας τρέφων, περιπολιούμενος

κυνόβρωτος-οι μτγν. ό ύπό των κυνών καταφαγεθεις, διασπασθεις: Νεάνθ.25,1, Φιλόδ.Θαν33 ολινοβρωτοι και κυνόβρωτοι, 'Αντιοχ. 'Αστρ.7,115.

κυνογάλη [ή] νεώτ. γένος θηλαστικών άρπакτικών εκ των όζογαλών.

κυνογάμια [τά] μτγν. γάμος κυνός, κυνικός, τελεί γάμον κυνικό φιλοσόφου: Κλήμ. 'Αλ.619,Θεοδώρ. 'Ελλ.Θερ.Ποθ.173,4 'Ιππαρχίαν .. δημοσίη έψημε και τó κυνογάμια έν τή Ποικιλί έτέλεσε.

κυνογάμια [ή] μτγν. τά κυνογάμια βλ.λ.: Σουιδ.έν λ.Κράτης «γήμας δέ 'Ιππαρχίαν τήν Μαρωνεΐτιν τόν γάμον κυνογαμίαν εκάλεσε».

κυνογλωσσίνη [ή] νεώτ. όλκαοειδές κυνογλώσσου του φαρμακευτικού έπιδρών παραλυτικώς έπί του περιφερειακού νευρικού συστήματος.

κυνόγλωσσος [ό] κ. νεώτ. ό έχων μορφήν γλώσσης κυνός: 2) είδος ίχθύων: 'Επίχ.44 αίο-λται πλωτές τε κυνόγλωσσοί τ', έννη δέ σκιασθίδες, 'Αθην.7,288β των δέ βουγλώσσων διαλλατόντες εισι οι κυνόγλωσσοί: 3) μτγν. κ. νεώτ. βοταν. κ. κυνόγνωσσον [τό] γένος φυτών τής οικογεν. των τραχυφυλλιδών, όσμ. σκυλλόγλωσσα, γοργόγיאνα: Νικ.άν.71, 'Αθην.9.371C αόγκος τε κυνόγλωσσός τε,ΨΔισκ.4,127,Ζωοπυρ.π. 'Ορειβ.14,62I.

κυνογλωσσώ-έω μτγν. ύλακτώ, κραυγάζω δι-κην κυνός, γαυγίζω: 'Αθανάσιω. κυνογλωσσούντες 'Ιουδαίοι [δ.γρ. κοινογλωσσούντες].

κυνόγνωθος [ό] νεώτ. ζωολ. γένος εκλείφαντων ζώων, άνηκον εις τά θηριοκεφάλια έρπετά.

κυνογνώμων-ονος-ον μν. ό κυνός γνώμων έ-χων, ό άνοισχυντος, ό άνοιξής: Φώτ. 'Επιστ.108 κυνογνώμων και χοιρώδης άνθρωπος.

κυνοδέσμη [ή] [κύων - δεσμός] κ. -ιον [τό] μτγν. δεσμός, δερμάτιον, δι' ου όι χορευται έδενον τά χείλη τής πόσθης: Πολύβ.2,171 ψ δέ τήν πόσθην άπεδόντο, τούτον τόν δεσμόν κυνοδέσμιον ώνόμαζον, Φρύν.Σοφ.Παρ.85β, 'Ησ. «κυνοδέσμη» δεσμός άκροποσθίας», Φώτ.

κυνοδέσμιον [τό] λεξ. ή κυνοδέσμη: Πολύδ. 2,171 [δ. άνάγν.].

κυνόδεαμος [ό] μτγν. λωρίον ή σχοινίον δι' ου σύρεται ό κύων: Λόγγ.2,14 τόν κυνόδεσμον άρά-μενος περιήγε τās χείρας ώς δίσχων.

κυνόδηκτικός-ή-όν μτγν. ό πρός θεραπειών δόγματος κυνός, ό θεραπειών δόγμα κυνός: Θε-όδω.Φιλοούμ.Δηλητ.4,15.

κυνόδηκτος-ον κ. μν. κ. νεώτ. ό ύπό κυνός δηχθείς, ό εκ δόγματος κυνός προελθών: 'Αριστ. Ζ163α,8 ή δέ θεραπεία ή αύτή και των κυνόδη-κτων έλκών, Γαλ.13,558,Διοσκ.1,123: 2) μν. κ. νεώτ. ό ύπό κυνός δηχθείς: Γεωπ.12,17,14' ηρθλ. λυσσόδηκτος.

κυνόδους-οντος [ό] κ. νεώτ. όδους δεξής μο-νοκόρμπος των θηλαστικών, εκ των τεσσάρων οτι-νες εύρίσκονται μεταξύ των τομέων κοί των προγομφίων, σκυλλόδοτος: 'Αριστ.ΖΜ 661η,9 όρι-ζουσι δ' εκάτερος οι κυνόδοτες, ούτ.Ζ1501η,7, 579η,12, 'Ιππ. 'Αφορ.3,25 όταν άνάγωσι τους κυνό-δοτας, Ξεν. 'Ιππ.6,8 πεισάτω τó χείλος περι τώ κυνόδοτι: || όδους όφρων, έρπετων δηλητηρι-ωδών: Νικ. 'Αλεξ.253 γλώσσαν δέ καταπριε κυνόδοτι: 2) όδους πρίονος: Αιλ.Ζ110,20' 3) νε-ώτ. βοταν. γένος φυτών τής οικογεν. των άγρω-στωδών, όσμ. άγριόδα, άγλωσσα.

κυνόδρακος [ό] νεώτ. ζωολ. γένος μεγάλων θηριομόρφων ποσκατακλισμάσιων έρπετών.

κυνόδρομια [ή] κ. νεώτ., ίων. -ίη τó δια κυνών κυνήγιον, ή τή συνεργία κυνών θήρα: 'Ιππ367,1 κυνοδρομική χρέεσθαι συμφέρει, Καλλ. 'Αρτ.106 νόσφι κυνοδρομής: 2) νεώτ. άγών δρόμου κυ-νών έντός στίβου.

κυνόδρομώ-έω κ. μν. τρέχω ή κυνηγώ μετά κυνών: Ξεν.Κυν.6,17,Κλήμ. 'Αλ.Στρωμ.1,2,21 κυνο-δρομήςας αρείε τó ηριον' | μτφ. τρέχω έρευ-νών διηκν κυνός: Ξεν.Συμπ.4,63 εκυνοδρομούμεν άλλήλους ζητούντες.

κυνόδων-οντος [ό] κυνόδους βλ.λ.: 'Επίχ.π. 'Αθην.10. 411β φοφεί δ' ό γόμφος, τέτριγε δ' ό κυνόδων.

κυνοειδής-οūs-ές κ. νεώτ., συγκρ. -έστερος, ό όμοιάζων πρós κύνα, όθ. κ. ό κυνικός, ό άνοιξής: 'Αριστ.Ζ150α,21 και τά πρόσωπα έχοντες κυνο-ειδέστερα, Γαλ.4,604 άλλώκα κυνοειδή: 2) μτγν. σικελικόν όνομα του φύλλου: Πλιν.Φ1 25,140: 3) νεώτ. ζωολ. ό άνήκων εις τήν οικία, των κυ-νοειδών θηλαστικών εκ των όρπακτικών.

κύνοζεματίτις-ιδος [ή] μτγν. τó φυτόν κόμυζα ή μεγάλη, όσμνος ού τó φύλλο, όμοια πρós τά τής έλαίας, είναι δασέα και λιπαρά: ΨΔισκ.3,136.

κύνόζολον [τό] [όζω] μτγν. βοταν. φυτόν τι ούτω καλούμενον εκ τής όσμής αυτού, ά. χαμαι-λέον ό μέλας βλ.λ.: Διοσκ.3,9: 2) τó φυτόν δρακοναγία βλ.λ. ή μικρά: ΨΔισκ.2,167.

κύνοθρασής-οūs-ές μτγν. ό θρασύς, άνοιξής, σύθάδης ώς ό κύων: Θεόκρ.15,53 κυνοθρασής Εύνω, ού φεύξη: | δ.άνάγν. κυνοθρασής, Αισχ. 'Ικ.759 κυνοθρασεί, Θεών έπαίνους ούδεν.

κύνοθρασις [οι] έφθαρμένος τ.π.ΨΔισκ.4,77.

κύνοκάρβαμον [τό] μτγν. είδος καρδάμου, σκυλλοκάρδαμο: ΨΔισκ.2,155.

κύνοκαμπα-ατος [τό] μτγν. τó κυνικόν καμπα-συνήθ. πληθ. -ατα όί ήμεραι των κυνικών καμπα-των, γιγνομένων έπιτέλλοντος του Σειριού, οι κυνά-δες βλ.λ. ήμεραι: 'Αέτ.6,83, 'Αλεξ.Τραλλ.9,3.

κύνοκεντρον [τό] 'Ησ. «πόα τις», σκυλλόκεντρο.

κυνοκεφάλισιον [τό] άνεμνιον π. 'Ησ.

κυνοκεφαλίθιον [τό] μτγν. βοτάνη τις, κυνοκε-φάλιον βλ.λ.: Πάπ.

κυνοκεφάλιον [τό] μτγν. τó φυτόν άντίρρινον βλ.λ.: Σχόλ. 'Ορειβ.2,744, ΨΔισκ.4,130: 2) τó φυτόν φύλλιον βλ.λ.: αút.69, Πάπ.

κυνοκεφαλιστί έπίρρ. πάπ. κατά τόν τρό-πον του κυνοκεφάλου βλ.λ., πιθηκοειδής.

κυνοκεφαλοειδής-ους-ές μτγν. ὁ πρὸς κυνοκέφαλον πθήκον ὀμοιάζων : Γαλ.7,534.
κυνοκεφαλόκερδων-ωνος πάπ. ὁ κυνοκέφαλος πθήκος.
κυνοκέφαλος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων κεφαλὴν, μορφὴν κυνός, σκυλλοκέφαλος : Βι. Ἀλεξ.5588 ἀνθρωπὸν κυνοκέφαλο· || οἱ Κυνοκέφαλοι λαὸς μυθολογικός : Ἡρ.4,19, Κτση.ἀπ.57,22, Αἰσχ.ἀπ.431· 2) κ. νεώτ. ζῷον, γένος κερκοφόρων πθήκων, περιλαμβάνον τὸς μεγαλύτερους πθήκους μετὰ τοὺς ἀνθρωποειδεῖς, κυνοπρόσωπος πθήκος : Πλάτ.Θεαίτ.161C πάντων χρημάτων μέτρον ἐστὶν ὅς ἢ κυνοκέφαλος, Ἀριστ.Ζ1 502a,19 καὶ οἱ κυνοκέφαλοι τὴν αὐτὴν ἔχουσι μορφήν τοῖς πιθήκοις· 3) ἱερὸν ζῷον παρ' Αἰγυπτίοις λατρευόμενον ὡς θεός : Λουκ.ΖΤρογ.42 Μερφαίται μὲν ὁ βούς θεός . . . καὶ ἄλλοις κυνοκέφαλοι· || ὁμοίωμα ἐκ μετώλλου τοῦ ἄς ἄνω ζῷου : αὐτ.Τόξ.28 κολ κυνοκεφάλους ἀργυρούς.
κυνοκλόπος-ον ὁ κλέπτων κύνες : Ἀριστφ.Βάτρ.605 ἔνδευτε ταχέως τουτοῖν τοῖς κυνοκλόποι.
κυνοκομῶ-ῶ μτγν. ἐπιμελοῦμαι, ἀνατρέφω, διατηρῶ κύνες : Συνέδ.66D.
κυνοκοπή-ῶ ἔω ξυλοκοπῶ τινα ὡς κύνο, δέρω κατὰ τρόπον ἐλεεινόν, σκυλλίστικα : Ἀριστφ.Ἰνπ.289 κυνοκοπήσω σου τὸ νάτον.
κυνοκορήθη (ἦ) κ. μον. κ. νεώτ. τὸ φυτὸν ἀπόκυνον βλλ. : Διοσκ.4,80, Γεωπ.13,4,7· || νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκ. τῶν θηλυγονοειδῶν· 2) μτγν. τὸ φυτὸν κυνέα βλλ. : ΨΔιοσκ.4,190.
κυνοκτονία (ἦ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ὀποκτείνειν κύνες, φόνος σκύλων : Εὐσ.Ἐκκλ.Ἰστ.9,8.
κυνοκτόνος-ον ὁ κτείνων, ὁ φονεύων κύνες· || -ον(τὸ) μτγν. βοταν. ἀκνίονον βλλ. : Διοσκ.4,76.
κυνολογῶ-ῶ μτγν. ὀμιλῶ περὶ τοῦ ἀστροῦ τοῦ κυνός, τοῦ Στερίου : Ἀθῆν.1,23A οὕτω τουτοῖς κυνολογήσασιν ἐδόθη πιεῖν.
κυνόλοφα (τά) μτγν. προεξοχαί τραγεῖαι τῆς σπονδυλικῆς στήλης : Πολυδ.2,180 περὶ δὲ τοῖς νάτοις ἐπτά τραχύτητες . . . ἄν δύο μὲν ἀ μετὰ τὴν πρώτην ἀκανθα καλοῦνται κυνόλοφα.
κυνολύγατες μτγν., κλητ. πιθ. ἀντὶ κυνολολύγατε ἡ ὄρωσμένη ὡς ὁ κύνο, ἢ προσφώνησης τῆς Σελήνης, κατὰ τὴν ἀνατολὴν τῆς ὁποίας ὠρρύνεται, οὐρλιάζουσι οἱ κύνες : Πάπ.
κυνόλυκος (ὁ) ὁ κροκόττας βλλ., ζῷον μεταξὺ κυνός καὶ λύκου, σκυλλόλυκος, πιθ. ἢ ὕαινα : Κτση.ἀπ.87 ἐστὶ δὲ ἐν Αἰθιοπία ζῷον λεγόμενον κροκόττας, κοινῶς δὲ κυνόλυκος.
κυνόλυστος (ὁ) κ. -ον(τὸ) μτγν. ὑδροφοβία : Ἀνδρ.λατρ.π.Καὶλ.Αὔρ.Ὁξ.3,98.
κυνόμαζον (τὸ) μτγν. τὸ φυτὸν χαμαιλέων ὁ μέλος· πρβλ. κυνόζολον : Διοσκ.3,9, Ἀπουλ.110.
κυνόμαλλον (τὸ) ζωρ. τ. ἀντὶ κυνόμηλον Ἦσ. «κοκκύμηλον».
κυνομαντεία (ἦ) γλωσσ. ἢ διὰ τῶν κυνῶν μαντεία.
κυνόμαχον (τὸ) μτγν. κυνόμαζον βλλ. : Ὁρειδ.12.
κυνομαχῶ-ῶ μτγν. μάχομαι μὲ κύνες, πολεμῶ πρὸς κύνες : Πολυδ.5,65.
κυνομήριον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. ὄροβάχη βλλ. : Διοσκ.2,142· || νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν βαλανοσφοριδῶν.
κυνόμορον (τὸ) μτγν. καρπὸς τῆς κυνοσθάτου βλ λ., βατόμορο : Γαλ.12,426· 2) τὸ φυτὸν ἀπόκυνον, κυνοκορήθη βλλ. : αὐτ.11,835.
κυνόμορφος (ὁ) μτγν. κρόκος βλλ. : ΨΔιοσκ.1,26.
κυνόμυια (ἦ) μτγν. κυνάμυια βλλ.· 2) φύλλον, κυνοκέφαλλον βλλ.2) : Διοσκ.4,69.
κυνονυκτερίς-ίδος (ἦ) νεώτ. ζῷον. γένος νυκτοκυνιδῶν θηλαστικῶν.
κυνόξυλον (τὸ) μτγν. κυνόξυλον βλλ. : Διοσκ.3,11.

κυνοπίθηκος (ὁ) νεώτ. ζῷον. γένος θηλαστικῶν τῆς οἰκογ. τῶν κερκοπιθηκιδῶν.
κυνόπληκτος-ον μτγν. ὁ ὑπὸ κυνὸς πληγεῖς, ὀληθείς : Εὐστ.Ἐξ.Ἰλ.485,13.
κύνοπλον (τὸ) μον. ἡ τριχῶτὴ κορώνη, στεφανὴ τῆς ὀλης τοῦ ἵππου : Ἰππιατρ.95,106.
κυνοπόδιον (τὸ) γλωσσ. πολύγονος.
κυνοπολίτης (ὁ) μτγν. ὁ τῆς πόλεως τῶν Κυνῶν, ἀρχ. αἰγυπτιακῆς πόλεως : Στράβ.17,812 ἐξῆς δ' ἐστὶν ὁ Κυνοπολίτης νομός.
κυνοπόταμος (ὁ) μον. σκυλλοπόταμος : Ἀχμ. Ὀνειροκρ.158.
κυνόπους-οδος (ὁ) μον. κυνήπους βλλ. : Ἰππιατρ.77,115.
κυνόπρασον (τὸ) μον. φυτὸν τι, σκυλλόπρασον : Ἰππιατρ.69.
κυνόπρηστις-ίδος (ἦ) δ.γρ. -πρηστις (πρήθω) δηλητηριώδης κάνθαρος, οὗ τὸ δῆγμα προκαλεῖ ἐξοιδήσεις καὶ φονεύει τοὺς κύνες : Ἦσ. πρβλ. βούπρηστις.
κυνοπρόσωπος-ον μτγν. ὁ ἔχων πρόσωπον κυνός, ὁ ὀμοιάζων πρὸς κύνα, σκυλλομοῖρνος : Λουκ.Ἐνάλ.Δ 7,2 ὁ μέντοι Ἐρμῆς τὶ παθῶν . . . ἀντί νεανίου κυνοπρόσωπος γενέσεται, Σέξτ.Ἐμπ. Πυρρ.3,219· || κυνοκέφαλος βλλ. : Αἰλ.Ζ1 10,25.
κυνοπτικόν (τὸ) μον. κολλύριον τι, ὀλοφῆ διὰ παθήσεις τῶν ὀφθαλμῶν : Ἀλέξ.Τρολλ.2.
κυνοραϊστής (ὁ) (ῥαϊά) κ. νεώτ., δ. τ. κυνοραϊστής κ. κυνοραϊστῆς ὁ καταστροφεὺς τῶν κυνῶν, κρότων, ταμπούρι, σκυλλόφειρα : Ὁδ.Ρ 300 ἐνθα κύων κετ' Ἀργος ἐνίπλησις κυνοραϊστῶν, Ἀριστλ.Ρητ.1,393b,26, οὐτ.Ζ1 557a,18 ἐν δὲ τοῖς κυσίν οἱ καλοῦμενοι γίνονται κυνοραϊσταί· || νεώτ. ζῷον. εἶδος ἀκάρεων τοῦ γέν. Ἰξιδούς.
κυνορξία (ἦ) νεώτ. ἀδηφόγος ὄρεξις, βουλήμια.
κυνορόδον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. εἶδος ροδῆς, πιθ. ἡ κυνοροδῆ, σκυλλοτριαντάφυλλο : Θεόδωρ. Φ1 4,48· 2) εἶδος κρίνου : Ἦσ. «κρίνον ὄμοιον ὑακίνθω» : Πλν.4,8· 3) ἀτίρρινον, κυνοκέφαλον βλλ. : ΨΔιοσκ.4,130· 4) νεώτ. βοταν. τὸ ἄνθος κ. ὁ καρπὸς τῆς κυνοσθάτου.
κυνορράφιον (τὸ) Ἐπιγρ. χειρουργικὸν ἐργαλεῖον πρὸς ραφήν τοῦ χάλινου τῆς πόσθης.
κυνορρήτωρ-ορος (ὁ) μτγν. μυκητριστηκὸν ἐπιθ. ρήτορος : Βάφρ.Μ Σ π.Πετρ.182.
κυναρτικός-ή-όν ὁ παροτρύνων, ὁ παρακινῶν τοὺς κυνηγετικούς κύνες : Σοφ.Ἰχν.167.
κυνορξίας (ὁ) Ἦσ. βόλος τις εἰς τὸν κύβον.
κυνόσθατος (ἦ) κ. ὁ), δ.τ. -σθων (τὸ) κυνάκανθα, ροδῆ ἢ ἀειθαλής, ἀγριοτριαντάφυλλο : Ἀριστλ. ἀπ.561, Θεόδωρ.5,92 ἀλλ' οὐ σύμβλητ' ἐστὶ κυνόσθατος ὀδ' ἀνεμῶνα κρὸς ῥόδα, Διοσκ.1,94, Πλουτ.Ἠθ.2,294ε· 2) κῆπαρις : Διοσκ.2,173· 3) σμίλαξ ἢ τραχεῖα : ΨΔιοσκ.4,37.
κυνόσουρα (ἦ) οὐρά τοῦ κυνός, ὡς ὄνομα τοῦ ἀστερισμοῦ τῆς Μικρᾶς Ἀρκτου : Σχόλ.Ἰλ.Σ 487 «ὄνομασθῆν οὕτω διὰ τὸ ὡς κυνός ἔχειν ἀνακεκλασμένην οὐράν» : Ἀρστ.36, Ἐρατοσθ.Κατ.2.
κυνοσουρίς-ίδος (ἦ) μτγν. κ. μον. εἶδος ταχεῖας λακωνικῆς κυνηγετικῆς κυνός : Καλλ. Ἀρτ.94 ἐπτά δ' ἔδωκε θάσσανος αὐράων κυνοσουρίδας· 2) ὡς ἐπιθ. τοῦ ἄρκτος ἢ Μικρᾶ Ἀρκτος : Μαν. 2,24· || κ. ἀπλῶς κυνοσουρίς κυνόσουρα : Νόνν. Δ 1,116.
κυνόσουρος-ον κ. νεώτ. οὐρίος, χαλασμένος, κλοῦθιος, ἐπιφῶν : Ἀριστφ.Ζ1 560a,6 τὰ δὲ καλούμενα ὑπὸ τινων κυνόσουρα καὶ οὐρια γίνονται τοῦ θέρους μάλλον· 2) τὸ ἀσρ. -ος νεώτ. βοταν. γένος ἀργωστοειδῶν φυτῶν.
κυνοσόφιον (τὸ) μον. πραγματεία π. τοῖς Βυζαντινοῖς περιέχουσα ὀδηγία διὰ τὴν ἀνατρο-

φήν τών κυνών, ολον τὸ τοῦ ἰατροῦ Δημητρίου Πενναγαμένου.

κυνοσπάρακτος-ον ὁ ὑπό κυνῶν σπαραχθεὶς : Σοφ. Ἀντ.1198 ἐνθ' ἔκειτο νηλεὲς κυνοσπάρακτον σῶμα Πολυεικόους.

κυνοσπάς-άδας ἰδ. ἢ ἴ μτγν. κυνοσπάρακτος βλ. κ. **κυνόσπαστος** ἰδ. ἴ μτγν. τὸ φυτὸν ἀγλαόφωτος βλ. λ. : Αἰ. Ζ. 114, 24, 27.

κυνοσσάος-ον ἰσάω] μτγν. ὁ θαρρύνων ὁ παρακίτων τούς κύνας : Νόν. Δ. 1, 233.

κυνόστομον ἰτδ] μτγν. λιχάς, τὸ ἄνοιγμα γῶν σακτύλων μετοξὺ λιχανοῦ καὶ ἀντιχειροῦ : Ἡρω. Γεωμ. 4, 4.

κυνοσφαγῆς-οὐς-ές ὁ πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποῦ θύονται κύνες, προσωνυμία κατ' ἐξοχὴν τῆς Ἐκάτης : Λυκόφρ. 77 τῆς κυνοσφαγοῦς θεᾶς.

κυνόσφη, ὄγρ. κυνόσφη Ἡσ. αὐλφθ] **κυνόσφης**, ὄγρ. κυνόσφη Ἡσ. αὐλφθ] **κυνόσφης**, ὄγρ. κυνόσφη Ἡσ. αὐλφθ]

κυνότροφικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀνήκων, ὁ ἀρμόζων εἰς τὸ ἐκτρέφειν κύνας ἢ τὸ θηλ. κυνοτροφικὴ ἡ τέχνη τοῦ τρέφειν, περιποιεῖσθαι κύνας : Κλήμ. Ἀλ. Στρωμ. 1, 338.

κυνότροφος-ον ὁ τρέφων, ὁ περιποιούμενος, ὁ ἔχων κύνας : Κτήσ. ἀπ. 62.

κυνουλικός ἰδ] ἰέλω] μτγν. ὁ ἔλκων, ὁ σῦρων, ὁ παραλαμβάνων μεθ' ἑαυτοῦ κύνας : Νικόλ. Δομ. 56 J.

κυνούπης Ἡσ. «ἄρτικοι. Μακεδόνας».

κύνουρα ἰτδ] μτγν. πέτρα τῆς θαλάσσης, σκόπελοι : Λυκόφρ. 99 ἐν αἰσι πρὸς κύνουρα καμπύλου σχάσας πεύκης ὀδόντας.

κυνούραι Ἡσ. «ἀστράγαλοι».

κυνούχος ἰδ] ἰέλω] κ. μτγν. κ. μσν. ἰμάς, λωρίον, δι' οὗ κρατεῖ τις καὶ σῦρει τὸν κύνα : Αἰ Γ. 298 ἀχάκλιων τε κυνούχων ἢ ὡς ἐπιθ. κλοιὰς κ. ἢ λαίμοπηδῆ : οὐτ. 102 καὶ τραχλοδεγμονας κλοιοῦς κυνούχους' 2] πήρα, σάκκος ἐκ κυνείου δερμάτος : Ξεν. Κυν. 2, 9 ἢ σάκκος πρὸς προφύλαξιν ἐνδυμάτων ἐν τῷ γυμνασίῳ : Πολυδ. 10, 64 καὶ σάκκος καὶ κυνούχος ὑποδέξασθαι τὰ ἱμάτια. 3] μτγν. κ. μσν. βαλάντιον : Αἰ. Δ. ἀπ. 206, Πάπ., Ἐπιγρ., Ἡσ.

κυνοφαγία ἰδ] νεῶτ. ἡ κυνοβορὰ βλ. λ.

κυνοφαγέω, μέλλ. -ήσω μτγν. ἐσθίω σάρκα κυνῶν, τρώγω κύνειον κρέας : Σέξτ. Ἐμπ. Πυρρ. 3, 225 Ὁρακλῶν ἐνιοι κυνοφαγεῖν ἱστοροῦνται, Πορφ. Ἀποχ. 1, 14.

κυνοφάλιον ἰτδ] γλωσσ. τὸ φυτὸν ἀρκευθος ἡ σαβίη βλ. λ.

κυνοφθαλμιζομαι ἀποθ. προσθλέπω, παρατηρῶ ἰαμῶς καὶ ἀναιδῶς ὡς περ κύων : Κωμ. Ἀδέσπ. 1058.

κυνοφθία ἰδ] νεῶτ. τὸ ὑπερβολικὸς φθοεῖσθαι τούς κύνας.

κυνοφόντις-ιδος ἰδ] ἰθειμ] μτγν. ἐορτὴ ἐν Ἀργεὶ καθ' ἣν ἐθύοντο κύνας : Ἀθην. 3, 99 B μὴ καὶ τινα κυνοφόντιν ἐορτὴν ποιησώμεθα ἀντὶ τῆς παρ' Ἀργείους ἐπιτελουμένης.

κυνόφρων-ονος-ον ὁ ἔχων φρόνημα κύνας, ὁ συμπεριφερόμενος δίκην κυνός, ὁ ἀναίσχυτος, ἀδιάντροπος : Αἰσχ. Χο. 621 Νίσων ἀθανάτας τριχὸς νοσφίσας' . . ἂ κυνόφρων ὕπνω.

κυνοχάλλη ἰδ] μτγν. τὸ φυτὸν πολύγονον τὸ ἄρρεν : Ψιδισκ. 4, 4.

κυνοχέστης ἰδ] μσν. βοτάνη ἔχουσα δυοὺς πορφύρου, πιθ. εἶδος κυνοσβάτου : Ὀρνεοσ. 229, Κυνσο. 273.

κυντανος κόνταξ ἰδ] μσν. ὁ ἀνευ περόνης, ἦτοι σιδήρου, ἀκοντιστὸς π. Βυζαντινοῖς : Βολσ.

κύντρος-α-ον συγκρ. βαθμ. ἐκ τῶν κύων ὁ πρὸς κύνα ὁμοίωτος, ὁ ἀναιδέστερος, ὁ ἀναίσχυτοτερος, ὁ θρασύτερος : Π. Ὀμ. μόνον τὸ οὐδ. : ἰλ. Π. 483 ἐπεὶ οὐ σέο κύντρον ἄλλο, Ὀδ. Α. 427

καὶ κύντρον ἄλλο γυναικός' ἢ τρομερώτερος, μ. οὐδ. : αὐτ. 28 καὶ κύντρον ἄλλο ποτ' ἐτλης, Ἀπολλ. Ρ. 1, 1064 κακῶ δ' ἐπι κύντρον ἦνυσεν' ἢ Ἄνων. π. Σοῦδ. τὸ ἄρσ. : ὁ κυνῶν κύντρος καὶ δαιμόνιον ἀργαλεώτερος' ἢ δ. τ. κύντροτέρωτος : Αἰσχ. ἀπ. 482, Φερεκρ. 106. 2] ὑπερβ. κύντροτος-η-ον : ἰλ. Κ. 503 μερμήριξε . . ὁ τι κύντροτον ἔρδει, Εὐρ. ἰκ. 807 τὰ κύντροτα' ἄλγη κυνῶν, Ἀπολλ. Ρ. 3, 192 καὶ ὅτις μάλα κύντροτας ἀνδρῶν ζεῖνοι ἀλείπει Ζηνὸς θέμιμ, Φιλῶδ. Ὀργ. 24 W. ἢ δ. τ. κύντροτάτωτος : Ἐδδουλ. 85. κ. κύντροτάτος : Ἀριστφ. ἀπ. 77.

κυνολαγμός ἰδ] ποι. ὀλική τῶν κυνῶν, γαῖγισμα σκύλλου : Στρησίχ. 85 ἀπειρεσίοιο κυνολαγμοῖο.

κυνόσημα Ἡσ. «τὸ ἀπὸ στεμφύλων ποτόν».

κυνῶ-ἄω μτγν. κυνίω, φέρομαι ὡς κυνικός : Λουκ. Δημῶν. 2] Δημῶνας, οὐ κύνας.

κυνῶ-έω ἐπ., παροτ. κύνηον, μέλλ. κυνήσμαι, μτγν. κύνω, ποι. κύσσω, ἀόρ. ἐκύνωσι, ἐπ. κύσα, ἔκυσσα, κύσσα, φιλῶ, ἀσπάζομαι : ἰλ. Ω. 478 Ἀχιλλῶς λάβε γούνατα καὶ κύσε χειρας δεινός, Ὀδ. Ψ. 208 κάρη δ' ἔκυσσε, αὐτ. Π. 15, Εὐρ. Μῆδ. 1141 κυνεῖ δ' ὁ μὲν τις χεῖρ', Ἀριστφ. Νεφρ. 8] κύσσω με καὶ τὴν χεῖρα ὄδω τὴν δεξιάν, αὐτ. Ἀχ. 1208, Εἰρ. 1138 ἢ π. νεξ. σπαν. : Λουκ. Ἀλέξ. 55 ὁ μὲν προειπένέ μοι κύσσει τὴν δεξιάν' ἢ ἐπὶ περιστερῶν, καταγκωτίζω, φιλῶ μὲ τὴν γλώσσαν : Ἀριστφ. Ζ. 560 b, 3] κυνοῖσι γὰρ ἀλλάχιας ὄταν μέλλῃ ἀναβαίνειν ὁ ἄρρη' 2] προσκυνῶ : Αἰ Γ. 6, 283 ἢ Νέμεσιν δεξιὴν οὐχὶ κύσασα θεῶν.

κυνῶ-οὐς ἰδ] ἰέλω] Ἡσ. «ἀναιδέστητος» ἢ κ. ὡς ἐπίθετον τῆς Ἐκάτης : Πάπ.

κυνῶδης-οὐς-ές ἰκῶν] ὁ δημοῖος πρὸς κύνα, ὁ ἔχων ὄφιν ἢ ἰδιότητα κυνός : Ἀριστφ. Ζ. Γ. 746 a, 35 οἱ Ἰνδικοὶ δὲ κύνας ἐκ θηρίων τινὸς κυνώδους γεννώνται καὶ κυνός, αὐτ. Ζ. 502 b, 24, Φιλ. 1, 694, 12 τὴν κυνώδη γλώσσαν ὕλακτοῦσαν τε καὶ ἀράζουσαν, Γρηγ. Νοξ. 2, 144 πιθκόμορφοι καὶ κυνώδεις δαίμονες' ἢ ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος, ἀρμόζων ἢ ἰδιῶτα εἰς κύνα, ὁ σκυλλήσιος : Γαλ. 7, 131 κυνώδης ὄρεξις ἰαδηφάγοσι, Γρηγ. Νύσσ. 1, 366 B τὴν κυνώδη ζῶην' 2] μτφ. καταφρονεῖς, εὐκαταφρονεῖς : Φιλῶδ. Ρητ. 2, 175 S, αὐτ. Εὐσ. 95 S' 3] δύστροπος, διεστραμμένος : Φιλῶδ. Παρρ. 440.

κυνῶπης ἰδ] ἰκῶν - ὦψ], κλητ. κυνώπη, κ. θηλ. κυνώπις-ιδος, ὁ ἔχων ὄφρατα, ὀφθαλμοὺς κυνός, ὄφ. ἀναιδῆς, ἀναίσχυτος, αὐθάδης : ἰλ. Α. 159 τιμὴν ἀρνεύμενοι Μενελάω σοί τε, κυνώπη.

κυνῶπις-ιδος ἰδ] ἰθελ. τοῦ κυνώπης βλ. λ. : ἰλ. Γ. 180 δαήρ αὐτ' ἐμός ἔσκε κυνώπιος ἰεπὶ τῆς Ἐλένης, αὐτ. Σ. 396 μητρος ἔμης . - κυνώπιος ἰεπὶ τῆς Ἥρας], Ὀδ. Δ. 145 ἐπὶ τῆς Ἐλένης, αὐτ. Θ. 319 κυνώπιδος εἵνεκα κοῦρης ἰεπὶ τῆς Ἀφροδίτης], αὐτ. Α. 423 ἰεπὶ τῆς Κλυταιμῆστρας] κ. ἐπὶ τῶν Ἐριωνῶν : Εὐρ. Ὀρ. 260 ἀποκτενοῦσ' αὐ' αὐ' κυνώπιδες γοργῶνες ἐνέρων ἱερία, Κρατίν. 241 Ἥραον τέ οἱ Ἀσπασίαν τίττει Καταπυροῦσιν παλλακὴν κυνώπιδα. **κυνῶπιος** πάπ. πιθ. εἶδος βοτάνης : κατασπείσθαι τὸ αἶμα τοῦ μέλανος κυνώπιου εἰς καινὴν κῆθραν' πρβλ. λαγάφτι.

κυνῶπις ἰδ] ἰκῶν-οὐς] τὸ αὐτὸ τοῦ κυνός, ὀνομασία βολῆς τινος τῶν κύων : Ἐδδουλ. 27 (πιθ. γρ. 1, Ἄν. Ὀξ. 2, 21 ἢ π. Πολυδ. 7, 205 ἀνώμ. πλθ. κυνώπις. **κυνῶπις-ωπος** ἰδ] ἰκῶν - ὦψ] τὸ πωδῆς φαρμακευτικὸν φυτὸν ἀρνόγλωσσον τὸ λοχιοειδές, τὸ πεντάνευρον : Θεόφρ. Φ. 1, 7, 3.

κῦβεις-εντος-εσσα-εν Ἐπιγρ. ὁ ἔγκυος βλ. λ. **κύνειον νεῖρον** ἰτδ] νεῶτ. ἀνατ. ἢ ἀνασταλτικὸν νεῦρον τῆς καρδίας εἰς ἐκ τῶν ἄνω καρδιακῶν κλάδων, ὅστις διεγειρόμενος ἐπενεργεῖ ἀνασταλτικὰ ἐπὶ τῆς καρδίας. **κύσος-εος** ἰτδ] κῆμα βλ. λ. : Ἀριστφ. ἀπ. 609, Ἐπιγρ.

κυτοκία [ή] [κύος-τίκτω] ὁ τοκετός, ἡ γέννησις, ἡ γέννα, ἐπὶ τῶν πτηνῶν: Ἀλέξ. Ἀφρ.Πρ.2,69.
κυτοκάκας-ον (κύος - τίκτω) Ἐπιγρ. ὁ κατὰ τὴν κυτοκίαν γινόμενος, ἐπισυμβαινών: κυτοκάοι γαστροὶ δδύναι.
κυτροφία [ή] [κύος - τρέφω] ἡ θρέψις τοῦ ἐμβρύου, τοῦ βρέφους: Ἰνν.Διαστ.Υγ.6.
κύουρα [ή] εἶδος βοτάνης χρῆσιμον ὡς ἐκτριπτικὸ φαρμάκον: Ἀγάθων Σάμ.π.Στοβ.4,36,12 βεβάνη τις κύουρα καλουμένη πηγάνω παρόμοιος.
κυφορῆμα-ατος [τό] [κυφορῶ] μυσ. τὸ κυφορούμενον, τὸ ἔμβρυον, τὸ ἐν γαστρὶ φερόμενον βρέφος: Θεόδ.Υγρ.ἐν Ἄν.Στεφ.2,415.
κυφορῆσις-εως [ή] [κυφορῶ] μτγν. κ. μον. τὸ κυφορεῖν, ἡ κύσις, ἡ ἐγκυμωσις: Σωα.2,53, Θεολ. Ἀριθμ.50, Πράξ.Συνδδ.3,121,30 ὥστε κυφορῆσις καὶ τόκου ἀνασχεῖσθαι.
κυφορία [ή] [κυφορῶ] μτγν., μυσ. κ. νεώτ. τὸ κυφορεῖν, ἡ κατάστασις τῆς ἐγκύου γυναικός, ἡ ἐγκυμοσύνη: ΠΔ Μασκ.4,15,6 μῆτηρ. ἢ τις ἐπὶ τὰ κυφορῆσις τὴν πρὸς αὐτοῦς ἐπιφυτευομένην φιλοστοργίαν, Ἰεροκλ.Στ.63Α νεάνις αὔσα καὶ μὴ πετριμένη κυφορῆσις, Σωρ.π.47,Κλημ.Ἄλ.9,Μηναί.3,10 Ὡδ.9 τῷ τῆς κυφορῆσις βλασθήματι τῷ κόσμη τὴν εὐλογίαν ἐξήγησας, Ἄνων.Βι.Χρυσ.8,340, 23 τὴν κυφορίαν ἐνεκυμῶνε τῷ σπέρματι.
κυφορικός-ή-όν μυσ. ὁ κυφορῶν, ὁ κυφορός: Ἐπιφάν.1,044κ. κυφορικός φύσεως.
κυφορός-ον [κύος - φέρω] λέξ. ὁ κυφορῶν, ὁ ἐγκύος, ὁ γόνιμος: ΕΜ 546,8 Κύπρος, παρὰ τὸ κυφορόν καὶ λιπαρὰ γῆν ἔχειν.
κυφορῶ-έω [κύος - φέρω] κ. μυσ. κ. νεώτ. φέρω ἐν γαστρὶ, εἶμαι ἐγκύος, κυῶ, ἐγκυμῶν: Ἰνν.Γυν.Φύσ.12 αὐτῆ ἡ νοῦσις ἐπὶν κυφορούσῃ ἐγγίηται, ἀποθνήσκει, ΠΔ Ἐκκλ.11,5 ὡς ὅσα ἐν γαστρὶ κυφορούσες κ. ἐμπροθ. [ἐκ τινος]: Λουκ.Θε.Δ.1,2 ἦν γὰρ αὐτῆ κυφορῆσῃ ἐκ σου· κ. μτ. αἰτ. Ἡλιόδ.Αἰθ.10,18 ἀπαξ γὰρ Περσιανὰ καὶ σὲ μόνην ἐκυφορῆσε· κ. ἐπὶ τῆς γῆς: Φιλ.1,9 παθ.: Διόδ.Σ.1,7 τῶν κυφοροῦμένων τὴν τελείαν ἀξίαν λαδόντων, Ἀρτεμιδ.Δαλδ.4,67 βρέφος ἐν νόσῳ συλληφθὲν καὶ κυφορῆθῆν, Πορφ.Μαρκ.32, Φιλόσ.Ἰω.Υπομν.Α.Υστ.280,17 ἢ νεώτ. νομ. παθ. μτχ. κυφορούμενος τὸ ἐν τῷ κοίτῃ τῆς μητρὸς ἔμβρυον ἀπὸ τὴν στιγμήν τῆς συλλήψεως μέχρι τοῦ τοκετοῦ, ἀποτελοῦν μέρος τοῦ σώματος αὐτῆς καὶ προστατευόμενον ὑπὸ τοῦ δικαίου· 2) μτφ. φέρω τὶ ἐν ἐμοί ἐν λανθανούσῃ καταστάσει, ἐγκλείω, κρύπτω τὶ ἐν ἐμαυτῷ: Φιλ.1,130, αὐ.1,183 κυφορεῖ καὶ ὧδιναι καὶ ἀποτίθει πολλὰ ἡ διάνοια, Ἡρόκλειτ.Ἀλληγ.488 ἡ φρόνησις. ἢ πηλικούτον ἔγκον ἐν αὐτῇ πραγμάτων κυφορούσα διανέστηκεν ἢ νεώτ. μτφ. ἔχει ἐν νῷ, σκέπτομαι, μελετῶ, σχεδιάζω τὶ· 3) ρηματ. π. κυφορῆσις, κυφορία, κυφορῆμα.
κυπαρίσκος [ό] ὕποκορ. τοῦ κυπάρισσος βλλ.: Ἄλκμ.38 μὴ μοι θλιγὲς τῷ κυπαρίσκω.
κύπαρος [ό] ὄαρ. τ. τοῦ κύπερος βλλ.: Ἄλκμ.16.
κύπαλον Ἡσ. «μεμειρασμένον».
κυπαρισσάκι [τό] δημ. ὕποκορ. τοῦ κυπάρισσο βλλ., τὸ μικρὸ κυπάρισσο: Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.186,3 κυπαρισσάκι μου φηλό, ποιά βρῦσι σὲ ποτίζει, δ.τραγ. κυπαρισσάκι μου φηλό, γέρν' ἡ κορφῆ σου· 2) τὸ ποῶδες, ἐτήσιον καὶ φαρμακευτικὸν φυτὸν ἀργόλιωνσὸν ὁ κορωνόπουος.
κυπαρισσέλαιον [τό] νεώτ. χημ. αἰθέριον ἔλαιον τοῦ ξύλου τῆς κυπαρίσσο.
κυπαρισσένιος-α-ο δημ. ὁ κατεκυσιασμένος ἐκ ξύλου κυπαρίσσο, κυπαρισσένος: κυπαρισσένιο νουλάκι - κασσόνι· 2) ὁ ὀμοιάζων πρὸς κυπάρισσον, εὐθυτενὴς καὶ λιγυρὸς ἢ κυπάρισσος: δ.τραγ. ξύνν', ἀγκάλιασε κορμὶ κυπαρί-

σένιο κὶ ἄσπρονε λαίρῳ, Σολωμ.Κρητ.2,4 κυπαρισσένιο ἀνέρα τ' ἀνάστημα σηκῶνει.
κυπάρισσιος [ό] μτγν. κ. νεώτ. τὸ ποῶδες ἐτήσιον φυτὸν εὐφρόβιον τὸ χαλέπιον: Δισσκ.4,164, Ροῦφ.π. Ὀρει.6,7,26,108· 2) εἶδος κομήτου, πιδ. ἐν Σενέκ.ΦΖ.1,15,4.
κυπάρισσιος-π-ον [κυπάρισσο] κ. μυσ. κ. νεώτ., ἄττ. κυπαρίττιος ἢ ἐκ ξύλου κυπαρίσσο, κυπαρισσένιος: Ὀδ.Ρ.340 κλιόμενος σταθμῷ κυπαρισσίνῳ, Πίνδ.Π.5,39 ἔχει κυπαρίσσιον μέλαθρον, Θεοκ.2,34 λάρνακας κυπαρισσῆσις, Πλάτ. Νόμ.741C θῆσιον κυπαρίττινας μνήμας [γεγραμμένας ἐπὶ ξύλου κυπαρίσσο], Πολυδ.10,27,10 οὔσης ἢ τῆς ξυλείας. ἢ κεδρίνης καὶ κυπαρίττινης ἢ ὁ τῆς κυπαρίσσο: Ἰηνατρ.193,6 κυπαρίσσιων ἀκρεῶνων ἢ ὁ ἐκ τῆς κυπαρίσσο ἐξηγμένος: Γαλ.13,589 κυπαρισσίνῃ ρητίνῃ ἢ ἐπὶ ποτοῦ, ὁ μετὰ ρητίνῃ ἢ μετὰ κυπαρισσομήλων πεποιημένος: Δισσκ.5,36 κυπαρισσένιος οἶνος.
κυπάρισσιον μτγν., μυσ. κ. δημ., ἄττ. κυπαρίτιον ὕποκορ. τοῦ κυπάρισσο βλλ.: Ἄλκμ.φ.ἀπ.6,1 κυπαρίσσιον ἢ μυσ. κ. δημ. ἄνευ ὕποκορ. σμ. τὸ ἀειθαλὲς καὶ κωνοφόρον δένδρον κυπάρισσο: δλα τοὺς τὰ ἐπιπλα εἶναι ἀπὸ κυπαρίσσι· 2) μτφ. ὁ ὀμοιάζων πρὸς κυπάρισσον, εὐθυτενὴς καὶ λιγυρὸς: ἔχει κορμὶ κυπαρίσσι· 3) κυπαρίσσι ἀγριο τὸ ὑψηλὸν καὶ πυκνόφυλλον δένδρον ἀρκευθὸς ἢ κάκισμος βλλ.
κυπάρισσιος [ό] [κυπάρισσο] Ἐπιγρ. τίτλος τοῦ Ἀπολλωνίου ἐν Κῶ.
κυπαρισσοειδή-ων [τά] νεώτ. βοταν. ἡ κυπαρισσοειδῶν οἰκογέν. ἀειθαλῶν κωνοφόρων φυτῶν.
κυπαρισσοκόμος-ον [κυπαρίσσο-κομή] σχόλ. ἐπὶ δένδρων, ὁ ἔχων κόμην, φύλλωμα κυπαρίσσο: Σχόλ.Ἰλ.Ν.132.
κυπαρισσομήλο [τό] δημ. ὁ κορπὸς τοῦ δένδρου κυπάρισσο: Βαλαωρ.Φωτ.3,137 ὡστόου νά γεννήσῃ | μικρὸ κυπαρισσομήλο μεγάλο κυπαρίσσι.
κυπαρισσοξύλο [ν] [τό] [κυπαρίσσο: ξύλον] μυσ., νεώτ. κ. δημ. τὸ ξύλον τῆς κυπαρίσσο βλλ.: Νικόλ.Κερκ.ἐν Σουλπ.Σευήρ.391 [ἐκδ. Ηοτη] ἐν σοί με σῶζει προσαγείς ὁ δεσπότης τῷ πευκοκέδρῳ καὶ κυπαρισσοξύλῳ.
κυπάρισσοφρος-ον [κυπάρισσο-φροφή] ὁ ἔχων τὴν φροφὴν κυπαρίσσην, ἐκ ξύλου κυπαρίσσο: Εὐρ.Υφιν.ἀπ.32,10,Μησιμ.4,1 βαίν' ἐκ θαλάμων κυπαρισσοφρῶν ξέω [διόρθ. ἀντὶ κυπαρίττοφρων].
κυπάρισσος [ή] κ. μυσ., νεώτ. κ. δημ., ἄττ. κυπαρίττος τὸ μέγα κωνοφόρον δένδρον κυπαρίσσο ἢ ἀειθαλὲς, τὸ κυπαρίσσι: Ὀδ.Ε.64 αἰγίρῳς τε καὶ εὐώδης κυπαρίσσο, Ἡρ.4,75 τῆς κυπαρίσσο καὶ κέδρου καὶ λιθάνου ξύλου, Ἐρμιμπ.63,14 ἢ δὲ καλῆ Κρήτη κυπαρίττον τοσαί θεοσι, Θεόφρ.Φ1,18,2 κυπάρισσο ἀρρηρ καὶ θήλειαι, Θεόφρ.Π,45 ἐντὶ δάφναι πηλεῖ, ἐντὶ ραδιναὶ κυπαρίσσο, Φιλόδ.Θαν.38, Δισσκ.1,74 Ἄρρ.Αν.7,17,4 τέμνοντι τὰς κυπαρίσσο τὰς ἐν τῇ Βαθυλωνίῳ, Διηγ. Ἀχιλλ.99 μακρὸς ἐναὶ ὡς κυπαρίσσο, δ.τραγ. κάθε Λαμνηρὴν καὶ Κυριακὴν, κάθε καλὴν μερούλα, | ἔγυρνεν ἡ κυπάρισσοις πα-

νω στήν· νεραντζούλα, Κάλβ. Ψδ.4,5, Παπαδ. Χρ. Μηλ.47 πολυάνδριον πληρές τάφων και μημφειών, περιβαλλομένων υπό τινων κυπαρισσών· || νεώτ. βοταν. γένος κωνοφόρων κυπαρισσειδών ή κυπαρισσιδών φυτών· 2) τó ξυλον τής κυπαρισσου ως ξυλεία: Έπιγρ.

κυπαρισσόχορτο (τό) δημ. τó ποώδες, ετήσιον και φαρμακευτικόν φυτόν ανόργκωσσον ό κορμώνουος βλ.λ., ά. κυπαρισσάκι.

κυπάρισσών-ώνος (τό) μτγν. κ. νεώτ., δημ. -ώνας τόπος κατάφυτος έκ κυπαρισσών, δάσος κυπαρισσών: Στραβ.Ι6,1,4 ό Κυπαρισσών και ή του Κήπου διάβασις συνάντηουσα ήδη Σελευκεΐα.

κυπαριττόμηλον (τό) μον. τó κυπαρισσόμηλο βλ.λ.: Φιλής.Ι,193 (έκδ. 311.).

κυπάριττινος-η-ον άττ. τ. του κυπαρισσίνος. **κυπάριττας** (ή) άττ. τ. του κυπάρισσος βλ.λ.Ι: Έρμιππ.63,14 Κρήτη κυπάριττον τοιαι θεοσίην.

κυπάς-άδος (ή) μτγν. ή κύπασσις βλ.λ.: Λυκόφρ. 333 κρύφει κυπάς τις χερμάδων επομβρία.

κυπάσσιον (τό) μτγν. ύποκορ. τού κύπασσις βλ.λ.: Χρησμ.Σιβ.5,581 όταν ή θάρκη τó κυπάσσιον Ιάναγν. κυπάσσιον άμφιβάλληται.

κύπασσις-εως (ό,ή) κ.-αττις-ιδος κ. κυπασίς (Ήσ.) βραχύς άνδρικόος χιτών διήκων μέχρι μέσου μηρού· Άρτοκρ. κά γλωσσογράφου χιτώνος είδος φασαν αυτόν είναι τών κύπασσιον, οι μέν γυναικείου, οι δέ άνδρείου· Ήσ. «κυπασίς, χιτώνος είδος· Άλκ.Ι5,6 πάρ δέ ζώματα πολλά και κυπάττιδες, Ίων Χ τραγ.59 βραχύς Ιούσιον κύπασσις έξ μηρύν μέσον έσταλμένος, Λυσ.άπ.585· || γυναικείος χιτών· Φώτ.Ι89,Ι «κύπασσις, ένδυμα γυναικείον· Άριστφ.άπ.519,Λεωνιδ.Ταορ.ΑΠ 6,202 ζώνην . . και τόνδε κύπασσιον Άτθίς παρβενίλων θηκεν ύπερθε θυρών, Διότ.αύτ.358 άδρε κύπασσι, τόν Όμφάλη ή ποτε Λυδή λυσαμένη, Λυκόφρ.333 κρύφει κυπασίς χερμάδων επομβρία (πιθ. γρ. όντι κύπασσις)· || περσικόος χιτών· Έκατ.Μ 284γ έσθη-τά φορέουσι κυπάσσις Περσικάς.

κύπασσισκος (τό) ύποκορ. τού κύπασσις βλ.λ.: Ίηων.Ι8.

κυπάται Ήσ. «κίανδοι, μαλακοί» πρβλ. κούβληκς.

κυπάριζω (κύπερος) μτγν. είμαι όμοιος πρός κύπερον βλ.λ.Ι, όνοδίδω όσμήν όμοίαν πρός τήν του κύπερου: Διοσκ.Ι,6 νάρδος κυπειρίζουσα κατά τήν εύωδίαν.

κύπερις-ιδος (ή) μτγν. ή κύπερις κ. κήπρις-εως (πάπ.) τó φυτόν κύπερον βλ.λ.Ι: Νίκ.Άλεξ.591 ή φιλοζώσιο κυπειρίδος ή κύπερου, Πάπ. κυνηρολογήσειν και παραδοΐναι . . τήν γήν καθάρην άπό κηλήρεωσ.

κυπειροσιδή-ών (τά) νεώτ. βοταν. οίκογέν. ποωδών μονοκοτυληδώνων φυτών.

κύπερον (τό) τó ποώδες, ζιζάνιον και νομευτικόν φυτόν κύπερος ή μακρά: Ίλ.Φ 351 κάτερο δέ λωτός τε Ιδε θρύον ήδε κύπερον, Όδ.Δ 603 ψ ένι μέν λωτός παλύς, έν δέ κύπερον· || τó ποώδες και ζιζάνιον φυτόν κύπερος ή στοργυλλόρριζος: Θεόφρ.ΦΙ 4,10,5' πρβλ. κύπερος.

κύπερος (τό, κ. νεώτ. ή), Ιων. κύπερος τó ποώδες, ζιζάνιον και νομευτικόν φυτόν κύπερος ή μακρά· || βοταν.ώσ θηλ. γένος ποωδών άγρωστομόρφων ύδροφιλικών φυτών τής οίκου. τών κυπειροσιδών: Ύμν.Έρω.Ι07, Φερεκρ.Ι09, Άριστφ Βάτρ.243 ει δη πατ' εύηλίοις έν άμείραισι ήλάεουσα δια κύπερον και φλέωσ, Θεόφρ.ΦΙ Ι,8,1,αύτ.Ι0,5, Θεόκρ.Ι,Ι06 τηνε δρυές ήδε κύπερος, αύτ.5,45 ταυ-τά δρυές, ώδε κύπερος.

κύπελλίς-ιδος (ή) τó κύπελλον βλ.λ.: Εύστ.Ι776,31.

κύπελλοκίδης-οΐς-ές (κύπελλον) μον. κ. νεώτ. ό όμοιος πρός κύπελλον, ό έκων σχήμα κυπέλλου, ποτηρίου: Νικ.Χων.583,Ι έκδ. Β.).

κύπελλομάχος-ον (κύπελλον-μάχομαι) μτγν. ό καθ' έν μάγονται, άγωνίζονται δια κύπελλον: Μακεδ.ΑΠ.Ι,59 ή κυπελλομάχος ειλαιήνη (συμποσίον, έν έψ άγωνίζονται πρός άλλήλους πίνοντες δια κύπελλον).

κύπελλο(ν) (τό) Ιάπό τής κυφότητος, πρβλ. Άθην. Ι,482Ε) κ. νεώτ. κ. δημ. είδος ποτηρίου δι' ου έπίνετο ό Ίλιος, καΐσα: Ήσ. είδος ποτηρίου ά-ώτου: Ίλ.Α 596 έδέξατο χειρί κύπελλον, αύτ.Γ 248 φέρε . . χρύσεια κύπελλα, ρύτ.Δ 345 κύπελλα οίνου, Όδ Α 142, Ίων Χ Τραγ.2' έκφορείτε . . κύπελλα και μεσοφάλουσ φίλάσ, νεώτ. φρ. ύψώ τó κύπελλον (προπίνω, κώνω πρόποσιν)

|| μτγν. άγγειον γάλακτος: Κόιντ.6,345 πληθείς δ' αύτε κύπελλα βούων γλάγοσ ήδε κά οίαν· || νεώτ. κ. δημ. κούβιον έκ πορσελίνης ή μετάλλινον δι' ου ή-ετι τó γάλα, ό καφέσ, τó τέιον κττ., τó «λ'τζάνι»· || νεώτ. ζ. μ. μετάλλινον ποτήριον έν χρήσει είς τών σ'ρατόν· || νεώτ. κ. δημ. άγγειον έκ πολυτιμου συνίθ. μετάλλου, έκον σχήμα κύλικος ή άμφορέωσ, διδόμενον ώσ έπαθλον: έπαρσιδόμενον κύπελλον (τό περιεργόμενον είς τών νικητή μετά τήν τρίτην νίκημ)· 2) νεώτ. βοταν. περιβήλιμα έκ φύλλων, κύπελλον τά θή-λεα άνθη ή κ-η δόλοκλιον τήν ταξιαθλον πολλών φυτών, άπερ συνίθ. άποζυμω-μενον παραμεινι πέριξ του καρπού, ά. έχίνου, όαχ υλθήρου· 3) κτ. πληθ. έν Συρακοσίαισ, τά έπί τή· τραπέζης καταλειφθέντα τεμόγ· Ί-του· Φιλής.π. Άθην.ΙΙ,483 Α «Συρακοσίουσ· γ' αλα κ'· έν τά τής μάχης και τών άριων έιτι τις τραπέζης κ'· ι' ατασ.

κύπελλοτόκος-ος (κύπελλον-τίτω) μτγν. ό τί-κτων, ό γενών κύπελλα: Νόν. Δ 47,67· σ' δ' ή κόρον εύρε κυπελλοτόκοιο τραπέζης.

κύπελλοφόρα (τά) νεώτ. όσιν. ζήροσισμα περιλαμβάνον τρείσ οίκογεν. δενδρ-όδών ή θαμνω-δών φυτών έχόντων φύλλα άπ άσ, ένάλλασσομένα και άπθην μονόοικια, μικρότατα και κατ'· Ιούλουσ διατεταγμένα.

κύπελλοφόρος-ον (κύπελλο-φέρω) μτγν. κ. νεώτ. ό φέρων κύπελλον ή κύπελλα: Γρηγ.Ναζ.2, 88C ου ταμία κεινοσ ουδέ κυπελλοφόρο, Πρόκλ.ΑΠ Συμψηλ.3,166 δίνουσων . . δ'ς τεμ-ε κυπελλοφόρον· || ό προσφερών τινί κύπελλον: Εύστ.Ι59,30 Ήγαστοσ κυπελλοφόρος γίνεται τή Ήρα· 2) νεώτ. βοταν. τó ουδ. κτ. πληθ. κυπελλοφόρα ώσ οσα. βλ.λ.

κύπελλοφόρων-ονος (τό) (κύπελλον-χαίρω) σχόλ ό εύρίσκων χαράν είς τó έκειν πρό αυτού κύπελλον, ποτήρι, ό ήδόμενος κυπέλλοισ, δθ. συνεκδ. ό πάτης: Εύστ.Ι776,31.

κύπελλώ-ώ (κύπελλον) νεώτ. μεταλλουργ. ένεργώ, κώνω κυπέλλουσ βλ.λ.

κύπελλωσις-εως (ή) (κύπελλώ) νεώτ. μεταλλουργ. τρόπος άποχωρήσμου του άργύρου και του χρυσού από τού άκαθάρτου μολύβδου, έν ψ περιέχονται γινομένησ οξειδωτικήσ ή ήξουσ έν φλογωδό-λω καμίνω έχούση τó δάπεδον αύτήσ έν σχήματι κύπελλου, δθ. κ. ή όνομασία.

κύπερη (ή) δημ. ή κύπερος, ζιζάνιον και νομευ-τικόν φυτόν, βοταν. κύπερος ή μακρά· || άμ. τó φυτόν κύπερος ό βασιάς· 2) τó ποώδες άρωμα-τικόν φυτόν κύπερος ή στοργυλλόρριζος.

κυπειρίζω μτγν. Ιων. τ. του κυπειρίζω, είμαι όμοιος κύπερω, είδ. έκω εύωδίον κυπειρου: Διοσκ.Ι,7.

κύπερον (τό) Ήσ. «κύπερα, τó οχονία έκ κυ-πειρου πεπλεγμένα».

κύπερος (τό) Ιων. τ. του κύπερος βλ.λ.: Ήρ.4:71 πλέν κυπερω κεκομμένον, Ίημ.Γυν.Φύσ.58, Πλούτ.Ήθ.383Ε, Διοσκ.Ι,4, Γολ.Ι2,54, Πάπ.· 2) κύ-περος έτερος τó άρωματικόν και φαρμακευτικόν φυτόν κούρκοΐμη ή μακρά βλ.λ.: Διοσκ.Ι,5.

κύπη (ή) 'Ἡσ. «εἰδός τι νεώς» 2) κτ. πληθ. 'Ἡσ. «αἱ ἐξ ὕλης καὶ χόρτου οἰκήσεις» 3) 'Ἡσ. «τρώγη».

κύπρις-εως (ή) πάπ. ἀντί κύπριος βλ.λ. : παραδούσαι . . τὴν γῆν καθαρὰν ἀπὸ κυπρήεως.

κυπριολογῶ-έω (κύπριος-λέγω) πάπ. ἀπὸ λέγω, ἐκρίζω, κυπρήεις βλ.λ., βοτανίζω ὄγρον ἀπὸ τὸ κύπερα : τὸν μερισθαιόμενον κυπριολογήσειν καὶ παραδούσαι . . τὴν γῆν καθαρὰν ἀπὸ κυπρήεως.

κυπρία (ή) νεώτ. γένος γαστεροπόδων μαλακίων. **κυπραίικος**-η-ο δημ. κ. κυπρείκος ὁ κυπριακός βλ.λ., κυπριώτικος : κυπραίικη κρασί, -κυπραίικη γαϊδοῦρη (εἶδος μεγαλοσώμων ὄνων ἐν Κύπρῳ, κ. μτφ. ἐπὶ λίαν ἀναίδων, ἀναγωγῶν ἀνθρώπων).

κυπρίνη (ή) νεώτ. χημ. κ. **κουπρίνη** ὀλοκοειδές ἀπαντᾷ ἐπὶ τὸν φλοιὸν τοῦ φυτοῦ ρεμγία ἢ μισχότι.

κυπρί (τὸ) δημ. κ. κύπρος (ὁ) κ. κυπροκούδουνο (τὸ) χάλκινος κωδωνίσκος ἀναρτώμενος ἐκ τοῦ λαίμου τοῦ πᾶν ἀγῶν καὶ τῶν τρώων.

κυπριάζω Σουίθ. «κυπριάζουσαι, ἀνθούσαι» (ἰηθ. ἐσφ.γρ. ἀντί κυπρίζω).

κυπριακός-ή-ό(ν) μτγν. κ. νεώτ., δημ. κ. κυπραίικος ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν νῆσον Κύπρον, ὁ τῆς Κύπρου, ἄ. κύπριος : Διόδ.Σ 14,110 παρεσκευάζετο τὰς δυναμῆς εἰς τὸν κυπριακὸν πόλεμον, - ὁ κυπριακὸς πολιτισμός, - τὰ κυπριακά μνημεῖα τέχνης, - τὸ κυπριακὸν ζήτημα (τὸ ζήτημα τῆς ἐνώσεως τῆς Κύπρου μετὰ τῆς Ἑλλάδος) || ὁ ἐκ Κύπρου προερχόμενος : Δισκ. 5,91 κυπριακά μέταλλα, - κυπριακά προϊόντα.

κυπριάρχη (ή) [Κύπρος-ἀρχή] μτγν. ὁ ἡγεμῶν, ὁ ἀρμοστής τῆς Κύπρου : ΠΔ Μακκ.2,12,2 πρὸς δὲ τοῦτοις Νικάνωρ ὁ Κυπριάρχης.

κυπριακός-ἄδος (ή) [Κύπρις] μτγν. ἡ ἀνήκουσα ἢ ἀναφερομένη εἰς τὴν Κύπρον : Νόνν.Δ 13,432.

κυπριδαί (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκος. ἐντομοστρωθῶν.

κυπριδία-α-ον [Κύπρις] κ. μσν. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Κύπρον, ὁ τῆς Ἀφροδίτης : Μουσαῖ.42 Κυπριδίη πανδήμιος ἤλθεν ἐορτή (ἐορτὴ τῆς Κυπριδός, τῆς Ἀφροδίτης) || μτφ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἔρωτα, ὁ τρυφερός : Μακεδ.ΑΠ 5,234 φυχῆς πνιγομένης κύματα κυπριδίω, Παῦλ.Σιλ.οὗτ.274 κελεύθου ἤμισυ κυπριδίης ἤνων, Ἀγοθ.αὐτ.10,68 Κυπριδίους ἄαρος πόντια δέδεωκε φάσις.

κυπριδολογία (ή) νεώτ. ἱατρ. σπαν. ἀντί ἀφροδιολογία βλ.λ.

κυπριδοφοβία (ή) νεώτ. νοσηρὰ ἀνησυχία, ἣν ἐκδηλοῦσιν ἀτομὰ τινα ἐκ φόβου μολύνσεως αὐτῶν ἀπὸ ἀφροδίσια νοσήματα.

κυπρίζω [Κύπρις] μτγν. κ. μσν. ἀνθῶ, θάλλω : ΠΔ Ἀσμ.2,13 αἱ ἀμπελοὶ κυπρίζουσιν, Γρηγ.Νύσσι. 1,517 ὁ τὸν εὐάνθη τοῦτον καὶ κυπρίζοντα βότρυον, Σχολ.Πινδ.Ν 5,10 ἀπὸ τῆς κυπριζούσης ἀμπέλου, Ψχρυσ.3,944 Δ τὰ δένδρα τῆς ἐλαίας κυπρίζουσιν || μτφ. : αὐτ.10,984ε τοῖς τῆς θαλάσσης κυπρίζοντες νῶτοις 2) ρημ.α.π. κυπριζός.

κυπρινέλαιον (τὸ) [κύπριος-έλαιον] μτγν. κ. μσν. τὸ κύπριον βλ.λ. : Ἀλέξ.Τραλλ.3,3.

κυπρίνης (ή) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν πολυμερικὸν ὄλας τοῦ ἀργιλίου καὶ ἀσβεστίου.

κυπρίνη (τὸ) δημ. ὁ κυπρίνος βλ.λ.

κυπρινίζαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογέν. τελεοστῶν μαλακοπεργίων ἰχθύων, περιλαμβάνουσα ἰχθύς τῶν γλυκεῶν ὑδάτων.

κυπρινή (ή) νεώτ. χημ. πρωταμῖνη ἀπαντῶσα ἐν τοῖς σπερματοζωαρίοις τοῦ ἰχθύος κυπρίνου.

κυπρινοδοντίζαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογέν. τελεοστῶν μαλακοπεργίων ἰχθύων, περιλαμβάνουσα ἰχθύς συνήθ. ζωοτοκοῦντας.

κύπριον (τὸ) μτγν. ἰένν. μύρον. ἔλαιον ἢ μύρος παρασκευαζόμενον ἐκ τῶν εὐωδιστάτων ἄνθεων τοῦ φυτοῦ κύπρος βλ.λ. : Ἀπολλ.Ἡροφίλ.π.Ἀθῆν. 15,688F κύπριον δὲ προκεκρίται τὸ ἐν Αἰγύπτῳ, Διοσκ.1,55, Ἀρετ.Ὁξ.Νούσι.2 2) ἐρμ.αστρον. : Ἀνδρόμ.π.Γαλλ.1,494.

κύπρινος-η-ον(ί) πάπ. ὁ ἐκ χαλκοῦ πεποισμένος, ὁ χάλκινος : γρά(φ)ε ἐν ἡλω κυπρίνω ἀπὸ πλοίου νεουασηκτός.

κύπρινος-η-ον [κύπρος] μτγν. ὁ πορευθεὶς ἀπὸ τῶν εὐωδῶν ἄνθεων τοῦ δένδρου κύπρος βλ.λ. : Διοκλῆτ.Ἐδικτ.Δελφ.10 κύπρινον ἔλαιον || τὸ οὗδ. κύπρινον ὡς οὗδ. βλ.λ.

κύπρινος (ή) κ. νεώτ. εἶδος ἐδωδίου ἰχθύος τῶν γλυκεῶν ὑδάτων, τὸ κυπρίνι, λαζάνι, σοζάνι, δρομίτια, γροβῆδι, γριδάκι, γριδαῖδι : Ἀριστλ. Ζ1533α,29 ἐνδοῖς τῶν ἰχθύων δὲ οὐρανός ἐστι σαρκώδης, οἶον τῶν ποταμίων ἐν τοῖς κυπρίνοις αὐτ.538α,15, Δωρίπ.Ἀθῆν.7,309Π λεπιδωτῶν, δν καλοῦσ' ἰνιες κυπρίνον, Ὀππ.Ἀλ.1,101.

κυπρινοτροφία (ή) νεώτ. κλάδος τῆς ἰχθυολογίας ἐχῶν ἀντικείμενον τὴν διατροφήν τῶν κυπρινῶν ἰχθύων καὶ ἰθ. τοῦ κυπρίνου.

κύπριον (τὸ) 'Ἡσ. τὸ ποῶδες φυτὸν ἀρονόγλωσσον.

κύπριος-α-ον(ί) [Κύπρος] κ. νεώτ. κ.δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν νῆσον Κύπρον, ὁ τῆς Κύπρου ἢ ὁ ἐκ Κύπρου προερχόμενος, κυπριακός, κυπριακός : Αἰσχ.ἱκ.282 Κύπριος χαρακτήρ τ' ἐν γυναικεῖσι τύποις εἰκόσ, Ἀχαιοί.5 ἐς χεῖρα κυπρίου λίθου δώσουσι κόσμον ἰεπί εἰδούς τινός σμαράγδου εὐρέθεντος ἐν Κύπρῳ, πρθλ. Θεόφρ. Λίθ.251, Ἀριστφ.ἀπ.611 Κύπρια παραπετάσματα, Εὐθουλ.77 Κύπριοι ἄρτοι, Ποσειδ.17 Κύπριον τάρχιος ἴσατος ἰχθύς ἐκ Κύπρου, Διοσκ.1,85 Κύπριος κάλαμος Ἰδναξί, παροιμ. π. Διογεν.3,49 Κύπριος βούς (ἐπὶ ἀδηφάγου ἀνθρώπου, διότι ἐδόξαζον, διὰ ἣν Κύπριοι βόες ἡσθιον ἀκαθαρσίας, Πολλδ.ΑΠ9,487 νάμυτι Κυπρίω || 'Ἡσ. «Κυπρία πάλη, ἣν ἐνίοι πάμμοχον καλοῦσιν, οἱ δὲ ἀγροίκον καὶ ἀπάκαιστον διὰ τὸ τοῖς ἐν Κύπρῳ ἀτέχνως πολεῖσιν» || τὸ ἄρσ. Κύπριος κ. τὸ θηλ. Κυπρία ὡς οὖσ. ὁ κάτοικος τῆς νῆσου Κύπρου, ὁ ἐκ Κύπρου καταγωγόμενος, ὁ Κυπριώτης : Πινδ.Π 2,16 κελυβέονται μέν' ἀμφὶ Κινύραν πολυλάκις φάμαι Κυπρίων, Ἡρ.3,19, Ξεν.ΚΠ 6,2,10, Στράβ.14,6,3 2) Κυπρία (ή) ἡ Κύπρις, ἢ Ἀφροδίτη : Πινδ.Ο 1,76 φίλια δῶρα Κυπρίας 3) Κυπρία (ή) (ἐνν.ἐπη) ἐπικὸν ποίημα ἀποδοιδόμενον εἰς τὸν Στασίον τὸν Κύπριον ἢ τὸν Ἠγησίαν τὸν Σαλαμῖνιον πραγματευόμενον ἐν Ἠ ἄσμασιν ἢ ραψωδίοις τὰ ἀπὸ τοῦ γάμου τοῦ Πηλέως μετὰ τῆς Θητιδός μέχρι τῆς ἀρχῆς τῆς Ἰλιάδος συμμόντα : Ἡρ.2,117 οὐκ Ὀμήρου τὰ Κυπρία ἐπεὰ ἐστί, ἀλλ' ἄλλου τινός, Ἀριστλ.Ποιητ.1459β,2 ὁ τὰ Κύπρια ποιήσας καὶ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα, Ἀθῆν. 15,682D ὁ μὲν τὰ Κύπρια ἔπη πεποικώς Ἠγησίας ἢ Στασίους.

κύπριος-α-ον (2) πάπ. ὁ ἐκ χαλκοῦ, ὁ χάλκινος : κύπριον γραφεῖον.

κυπριόδιον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος ποωδῶν ὄρχιδοειδῶν φυτῶν.

Κύπρις-Ἰδος (ή) κ. νεώτ., σίτ. Κύπριν κ. Κύπριδα, ἐπάνυμον τῆς θεᾶς τοῦ ἔρωτος Ἀφροδίτης, ἐκ τῆς νῆσου Κύπρου, ἐν ἣ τὸ πρῶτον ἐλατρευθῆ : Ἰλ.Ε 330, αὐτ.458 Κύπριδα μὲν πρῶτα σχεδὸν οὕτως χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ, Σαπφ.5,1, Κόρινθ.ἐν Λυρ. Συμπλ.2,58 [Κύπρις], Ἐμ.π.128,3 Κύπρις βασίλεια, Θεόφρ.11,16 Κύπριδος ἐκ μεγάλας τὸ οἶ ἤπαι πάζε βέλεμονος ὁ μ.π. τοῦ Ἀφροδίτη : Ἰγν. Ἀφρ.2' || ἐπὶ ὠρίσας κόρης, ἢ ὁμοιάουσα κατὰ τὸ κάλλος πρὸς τὴν Ἀφροδίτην : Ὀππ.Ἀλ' 4,235 2) ὡς προσηγ. ἔρωσ, ἐρωτικὸν πάθος.

τὰ ἀφροδίσια : Βακχ.16,4 Κύπρις δ' ἄλλης διαιθύσσει φρένας, Εὐρ.Βάκχ.773 οἶνου δὲ μῆκέτ' ὄντος οὐκ ἔστιν Κύπρις, Ἀριστοφ.Ἐκκλ.722 τὴν τῶν ἐλευθερώων ὑπαρκαίρειν Κύπριν, αὐτ.Θεσμ.205, Ἐβουλλ.67,8 λαθραία Κύπρις, Μέν.Μον.159 ἐν πᾶσιμονῇ τοι Κύπρις· 3) Ἡσ. « πόρνη » : Ὀμπ.Ἰλ.4,235 οὐ γὰρ τοι μία Κύπρις ἐφῆνδανεν οὐδὲ μί' ἐνὴν ἰσχόλ. « γυνή »· 4) ὁ κύπρισμός βλ.λ. : Σχόλ.Ὀδ.Η 125, Εὐστ.Ι574,24· 5) ἡ βάλανος τοῦ ἀνδρικοῦ αἰδοῖου· Μελέτ. ἐν Ἀν.Κρ.3,112,15 « ἡ δὲ βάλανος καὶ φωλή λέγεται κοί κύπρις »· 6) νεώτ. ζωολ. γένος κυπριδῶν μαλακοστράκων, περιλαμβάνον ὑδρόβια ζώρια τῶν γλυκεῶν ὑδάτων, ἐλάχιστα δὲ τῶν ἀλλυρώων.

κύπρισμός (ἰ) ἰκυπριζῶ μτγν. τὸ ἄνθος ἢ ἡ ἀνθοῖς τῆς ἐλαίας ἢ τῆς ἀμπέλου : ΠΔ Ἀσμ.7,12 ἴδωμεν εἰ ἠνθησεν ἢ ἀμπελως ἠνθησεν ὁ κύπρισμός, Γρηγ.Νύσσα.Ι,551β μῆκετι τὸ ἀμπελῶνα δι' αὐτῶν πρὸς τὸν κυπρισμὸν ἐμποδίζεσθαι, Εὐστ.1075,23 κυπρισμαὶ τῆς ἐλαίας.

κύπριτης (ἰ) νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτον οὐ κύριον συστατικὸν εἶναι υποζήδιον τοῦ χαλκοῦ.

κύπριωτης (ἰ) μον. κ. δημ., τὸ θηλ. κυπριώτισσα ὁ κάτοικος τῆς νήσου Κύπρου, ὁ ἐκ Κύπρου κατογόμενος : Ἐρωτόκρ.2,1361 τίς εἶναι σάν τὸν Κρητικὸ καὶ σάν τὸν Κυπριώτη, αὐτ.1759.

κύπριωτικός-η-ο δημ. ὁ κυπραίικος βλ.λ.

κυπρογένεια (ἡ) θηλ. τοῦ κυπρογενῆς βλ.λ. ἢ ἐν Κύπρω γεννηθεῖσα, ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης : Παν.13,3 τοῖς δ' ἐπι Κυπρογένεια θεά λάχε καὶ Διόνυσος, Ἀριστοφ.Λυσ.551 δ τε γλυκυθύμος Ἔρως χῆ Κυπρογένει' Ἀφροδίτη' κ. ἀπολ. : Πινδ.Π 4,216 μαινάδ' ὄρνυ Κυπρογένεια φέρειν . . ἀνθρώποισι, Πλούτ. Ἀρτέ.28 Κυπρογένεια δ' οὐ πάμπαν ἀνάτιος.

κυπρογένεια (ἡ) αἰολ. τ. τοῦ κυπρογένεια βλ.λ. : Σαφφ. ἐν Λυρ.Συμπλ.14,8, Ἀλκ.60, Θεόκρ.30,31 ὅς καὶ Διὸς ἐσφαλες . . νύσαν κατέτας Κυπρογενῆας.

κυπρογενῆς-οὔς-ές (Κύπρος-γενέσθαι) τὸ θηλ. κ. κυπρογένεια ὁ ἐν Κύπρω γεννηθεῖς, ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης : Ὀμ.Ἰνν.10 Κυπρογενῆς Κυθέρεια, Ἡσίοδ.Ὀ 199, Σόλ.26 ἔργα δὲ Κυπρογενοῦς νῦν μοι φίλας, Πινδ.Ὀ 101III,105 Γανυμηδεὶ μόρον ἀλάσκε σὺν Κυπρογενεῖ.

Κυπρόθα(ν) ἐπίρρ. ἐκ τῆς νήσου Κύπρου, ἀπὸ τὴν Κύπρον : Καλλ.Σωα.9,7, Παλλὰς.ΑΠ 9,487.

Κυπρόνθε ἐπίρρ. εἰς Κύπρον : Ἰλ.Α 21 πῦθτο γὰρ Κύπρονδε μέγα κλέος.

κύπρος (ἡ) κ. νεώτ. τὸ δένδρον λαουσόνια ἢ ὄσπλος : ΠΔ Ἀσμ.1,14 βότρυς τῆς κύπρου . . ἐν ἀμπελώσιν Ἐγγοῦδι, Μελέαορ.ΑΠ 4,1,42 φοίνισσάν τε νέην κύπρον ἀπ' Ἀντιπάτρου, Ἰώσ.ΠΙ 4,8,3, Διοσκ.1,95· 2) τὸ κύπρινον, κυπρινέλιον : Θεόφρ.Ὀσμ.25 τῆς κύπρου ἡ ἐργασία παραπλησία αἰ τοῦ ῥοδίου, Πάν.· 3) μέτρον στερεῶν, υποδιαριόμενον εἰς δύο ἡμίμετρα, ὧν ἕκαστον ἦτο ἴσον πρὸς ἓνα μῶδιον Ἡσ. κύπρος· μέτρον σιτηρῶν : Ἀλκ.141, Ἐπιγρ. ὁ δὲ περιβολὸς ἔστιν τῆς γῆς σπόρου κύπρων ἑκατὸν ἐβδομήκοντα· 4) Ἡσ. « κεφάλαιον ἀριθμοῦ ».

κύπτᾶζω (κύπτω) κ. μον. κ. νεώτ. θαμιστ. τοῦ κύπτα, κύπτω συνεχῶς καὶ ἐπὶ πολύ, προκίπτων βλέπω εἰς τι μετὰ προσοχῆς, κύπτων περιεργάζομαι, ἐξετάζω τὴ ἐκ τοῦ πλησιον, διατριβῶ περὶ τι, καρδοκῶ, ποραμονεῦω· Ἀμμών.85 κύπτεται καὶ κυπτάειν διαφέρει. Κύπτεται μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ ἐπικάμπεσθαι τῷ σώματι· κυπτάειν δὲ ἐστὶ τὸ σφραγιθεσθαι, Ἡσ. « διατριβῆς, στραγγεῖν », Φωτ.Λέξ.189,8 « κυπτάζουσι » στραγγεῖνται ἢ διὰ μικρολογίαν περὶ τὸ βραχύτητα ἀγολοῦνται· || κ. ἐμπροθι, ἰομφί, περὶ : Σώφρ.39 ὁ δ' ἄμφ' ἄλλα κηπτάει, Ἀριστοφ.Λυσ.17 περὶ τὸν ἀνδρ' ἐκύπτα-

σεν ἰσχόλ. « ἀντὶ τοῦ ἐστράγγευσεν. Κυπτάειν ἐστὶ τὸ περὶ τι ποεῖν καὶ διατριβεῖν », αὐτ.Νεφ.509 τί κυπτάεις ἔχων περὶ τὴν θύραν [τὶ ἔχεις καὶ παραμονεῖς εἰς τὴν πόρτην, αὐτ.Εἰρ.731, Πλάτ.Πολ.469D ὅταν περὶ τὸν τεινωτάτα κυπτάζωσι, Πλούτ.Ἡθ.229Α ὅπως μὴ κυπτάζοντες περὶ τὰ σκόλια μάχη ἀμελῶσι κ. μτ. ἐπίρρ. : Σώφρ.43 Διτ. ἐνθάδε κυπτάζοντι πλείστοι γυναῖκες μὲς τοῦτο κύπτουσι ἀποδλέουσι πλείστοι γυναῖκες κ. ἀπολ. : Πλάτ. Ἀντ.137B οὐδὲ πολυπραγμονοῦντα κυπτάζοντα ζῆν· 2) πῆσσω, ἀποδειλιῶ, ζαρῶνα : Δίων Κ 49,30, αὐτ.63,28· 3) εἰμαι κεκυφῶς, κάμπτομαι, εἶμαι κεκαμμένος : Φιλότη.Ἰω.Φωσ.329,14.

κύπτων Ἡσ. « ταπεινούμενον ».

κύπτω ἰριζ. κυφ-, πρβλ. κυφός κ. νεώτ., δημ. σκύπτω κ. σκύβω, μέλλ. κυφῶς, ἀορ. ἐκυψα κ. δημ. ἔσκυφα, παροκ. κέκυφα, μτχ. κεκυφῶς, δημ. μτχ. παθ. παροκ. σκυμμένως, κλίω τὴν κεφαλὴν ἢ καὶ τὸ σῶμα πρὸς τὰ πρῶτα καὶ κάτω, γένηω, καμπουρίζω· Ἀμμών.85 κύπτεται μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ ἐπικάμπεσθαι τῷ σώματι, Ἡσ. « κύπτει, κάμπτει, ἐαυτὸν κλίει » : Ἰλ.Δ 468 πλευρὰ, τὰ οἰ κύφαντι παρ' ἀσιπίδος ἐξεφράσθη, αὐτ.Ρ 621, Ὀδ.Λ 585, Ἡρ.3,14 προΐδων καὶ μαθῶν ἔκυψε ἐς τὴν γῆν, Ἀριστοφ.Σφ.279 κάτω κύπτων ἄν σῶτω, Πλάτ.Πολ.586Α κάτω ἀεὶ βλέποντες καὶ κεκυφῶτες εἰς γῆν καὶ εἰς τραπέζας, Θεόφρ.Χαρ.24,8 ἐν ταῖς ὁδοῖς πορευόμενος μὴ λαλεῖν ἐντυγχάνουσι, κάτω κεκυφῶς, Ἡρώδ.3,41 κάτω κύπτων, Πλούτ. Ἀντ.45 ἦν δὲ μετόθεν τὸ πείδων κεκυφῶτων χαϊδάξ. καὶ τοὺς λίθους περιουρτάντων, Νόνν.Εὐογγ.Ἰω.21,64 καὶ νῦτα κεκυφῶτα τρίτρο Σίμων [σκυμμένην ράχη], Παπαδ.Φόν.96 ἔκυπτε, πνίγουσα τοὺς λυγμοῦς τῆς ἐπὶ τοῦ λίκνου, νεώτ. φρ. δὲν κύπτει τὸν αὐχένα [μτφ. δὲν ὑποκύπτει, δὲν ὑποτάσσεται], ὄμ. ἔκυφεν ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἐπὶ τῶν ἱεκαμπούρισαι· σινύθ. κτ. ἀορ. μτχ. μετ' ἄλλου ρ. : Ἀριστοφ.Βάτρ.1091 ἀνθρωπὸς τις εἶθε κύφας ἱέτρεχε μετ' τὴν κεφαλὴν κεκυφῶς, δηλ. τάχιστα, αὐτ.Ἐκκλ.863, αὐτ.Εἰρ.33 κύφας ἄ κατάρτατος ἐσθίει ἱτρῶγει σκυφά, δηλ. ἀλήστως ἀδηφάγως, Πλούτ.Μάρ.44 κάτω δὲ κύφαντες ἐδάκρυον ἄπαντες, ΚΔ Μάρκ.1,7 οὐκ εἰμι ἱκανὸς κύφας λύσαι τὸν ἱμάντα τῶν ὑποδημάτων αὐτοῦ, αὐτ.Ἰω.8,6 κάτω κύφας τῷ δακτύλῳ ἔγραφεν εἰς τὴν γῆν· || ἐν ἀλοχρ. σμρ. : Ἰηρῶν.22 Diehl.· 2) κύπτω ἔξ αἰδοῦς, αἰσχυρόμενος κλίω τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ πρῶτα καὶ κάτω, αἰδοῦμαι, αἰσχύνομαι : Ἀριστοφ.Ἰνπ.1354 οὗτος, τί κύπτεῖς [τὶ ντρέβεται] καὶ κατεβάσεις τὸ κεφάλαι σου!, αὐτ.Θεσμ.930· || κύπτω τὴν κεφαλὴν ἐκ θλίψεως : Ἀμφικ.30,6, Εὐφρ.1,27· ὄμ. ἐνεκα σκέψεω : Ἐπικρ.11,21 κύφαντες χρόνον οὐκ ὀλίγον διεφρόντιζον, αὐτ.23 κυπτόντων καὶ ζητούντων τῶν μερικίων· 3) κάμπτομαι ὑπὸ φορτίου, κύπτω ὑπὸ βάρους : Δημ.332 τῶν δὲ τῆς πόλεως ἀγαθῶν πεφρικῶς ἀκούω καὶ στένων καὶ κύπτων εἰς γῆν· 4) Ἡσ. « ἐκύψεν ἀπήλξατο », Φωτ.Λέξ.193,18 : Ἀρχιλ.35 κύφαντες ὄβριον ἀθρήον ἀπέφλυσαν· 5) ἐπὶ ζώων, εἶμαι κεκυφῶς πρὸς τὰ πρῶτα, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὴν ὀρθίαν στάσιον τοῦ ἀνθρώπου : Ἀριστοφ.ΖΜ 657α,15 διὰ τὸ μὴ ὀρθᾶ εἶναι τὰ ζῶα ἀλλὰ κύπτεται ὄμ. κ. ἐπὶ μελῶν ζῶων ἢ κ. ἀνθρώπων : Ἡρ.4,183 τὰ κέρα ἔχουσι κεκυφῶτα ἐπὶ τὸ ἐμπροσθε ἱεκαμμένα πρὸς τὰ ἔμπροδ, ἐπὶ πινῶν ἀφρικανίων βῶων, Ἰνπ.Ἀφ.217 ἐπὴν ὁ στάμαχος ἐς τὸν ὄρχων κεκύφθ.

κύρ (ἰ) μον.δημ. κύρ ἀκλ. κτ.συγκ. ἐκ τοῦ κύριος, κύρις, προτασσόμενον πάντοτε κυρίου ὀνόματος ἢ οὐσιαστικοῦ δηλοῦντος ἀξίωμα ἢ ἐπιφώνημα, ὡς τιμητικὴν προσαγορεύσεις ἀνδρῶν, κυρίως :

Εύστ.Πον.337,48 κύρ βασίλει, - ό κύρ Γιώργης, - κύρ λοχαγέ, - κύρ άστυνόμ, μη βαρρά, - κύρ δάσκαλε, - κύρ λοχία.

κύρα (ή) πάπ. θηλ. του κύριος αντί κυρία, θέσπινα, κυρά : τή κύρα μου των όφθαλμών, αύτ. παρά τής κύρας Βικτορίνης, αύτ. έπλήρωσεν ή κύρα Ψωά τόν νοίκιον.

κυρά (ή) μόν. κ. δημ. κ. κερά κ. πληθ. κυράδες θηλ. του κύρ βλ.λ., τιμητική προσάφρευσις έγγάμων ιδ. γυναικών, προτασσομένη κυρίου όνόματος ή προσηγορικού δηλούτος, τó έπάγγελμα τής προσφωνομένης ή και τó έπάγγελμα ή τó άξίωμα του συζύγου αύτης, κυρία, θέσπινα, άρχόντισσα: δ.τραγ. ή κυρά Ρήνη του Κριτή, του Ρήγα θυγατέρα, δ.τραγ. τίνος είναι ή χαρά και τίνος είν' τó γλέντι) είναι τής κυρά νόψης μας και του γαμπρού του άφέντη - ή κυρά Γιάννανα, - ή κυρά δασκάλα - γιάτρισσα - βουλεύτινα'. 2) ώς θηλ. του κύρης, άπολ. οικιδέσπινα ή συζυγος, κυρία, άφέντισσα, άφέντρα : Χρον.Μορ.2510 έσπερε ή εύλογήσου την και ποίσε την κυρά μας, Πολιτ'.Εκλ.Τραγ.163,1 κάποια 'Εμίρτισσα, κάποια κυρά μεγάλη, [. . με τής δουλέης τής και με τής σκλάβες ουλες, δ. Κάλαντ. πολλά είπαμε του άφέντη μας, άς πούμ' και τής κυράς μας, - είναι μέσα ή κυρά σου, - πήρα την κυρά μου και τά παιδιά και πάγαμε περίπατο (τήν συζυγοί')

|| παροιμ. πρώτη γυναίκα δούλα κ ή δεύτερη κυρά σουνή, ή δεύτερα σύζυγος τυχερών πλειόνων περιποιήσεων], παροιμ. φρ. κυρά νόψτα έπί φυγοπόνου άναμεινούς τήν έλευση τής νυκτός, όπως παύση κοιμάζων]. 3) εύλαθής τίλος τής Παναγίας : ή 'Αθηνιώτισσα Κυρά, Πολιτ'.Εκλ.Τραγ. 5,1 ώσπασε, κυρά Δέσποινα και μη πολυδακρύζης'. 4) ή μόμμη, ή γιγαία, ά. κυρούλα'. 5) είδ. λαογραφ. κτ. εύφημισιον κυράδες, καλές κυράδες ή καλοκυράδες αι Νεραίδες' δημ. Κυρά Καλή, ή Κυρά Κέλω ή πρώτη, ή άρχηγός των Νεραίδων' || κερά Μαριά (ισορμύμιον τής άλώπεκος είς τά λαϊκά παραμύθια).

κυράτσα (ή) (κύρησι κ. κυράτσα, μόν. δημ. κ. κεράτσα ή κυρά βλ.λ.), ή άρχόντισσα : Διηγ'.Αχιλλ. 1277 έξήνησε, κυράτσα μου' ψυχή μου, μη κοιμάσαι, Βλαχο'.Ανέμ.75 ή όμορφη κόρη του Αυτοκράτορα . . βήθηκε στάν κήπο μαζί με τής κυράτσης τής άκόλουθής τής'. 2) ή μόμμη, ή γιγαία, ά. κυρούλα'. 3) δημ., ιδ. κεράτσα κ. ύποκορ. κερατσίτσα κατώτερας κοινωνικής τάξεως γυνή κενοδόξως μιμουμένη τούς τρόπους, τήν όμιλίαν, τήν άμφίεσιον των άνωτερων τάξεως γυναικών' 4) δημ. γυνή άδολέσχης σχολιάζουσα, κακολογούσα, φέγουσα έν όμιλίαις κατ' ιδίαν τας πράξεις, τήν κατάστασιν άλλων' ηβδλ. κυριταιά, κυρίτσης, κυρακίσκος.

κυρβάσιωμιν 'Ησ. κ'ρψώφωμεν.

κυρβαίη (ή) ώς έπίθ. του μάζα βλ.λ., πθ. ή εκ κριθής τής περιοχής τής Κύρβης ή κατά τόν έν Κύρβη τρόπον παρεσκευασμένη' Στέφ.Βυζ. ένλ. Κύρβη 'επίδης Παμφυλίας, 'Εκαταίος 'Ασία. 'Ο πολίτης Κυρβότις' : 'Ομ., 'Επιγρ.15,6' || δ. έρμ. συγκεκ. αντί κυρβαίη, ή εκ λελεπισμένων σιτηρών ηβδλ. κυρήσια Ι).

κύρβας αντος (ό) συγκεκ. τ. του κορύβας βλ.λ. 'ΕΜ 531,7 'Κύρβας Κύρβαντος, έθνικόν' : Φερεικ. 48,7, Σωφ.άπ.862 κάπυ Κυρβάνται χορεύσατε, Λυκόφωρ.78, Κολλ.Δία 46 Ζεύ σέ δε Κυρβάντων έτάρα προσεπαχύναντο Δικταίαι Μελίσαι.

κυρβάσια (ή) κ. νεώτ., ίων. κυρβασία είδος καλύμματος τής κεφαλής έν χρ. π. τοίς Πέρσαις μετ' όξείας κορυφής, πθ. ή κίδαρις, ή τίαρα' 'Ερσιαν.232 'Κυρβασίην, τήν λεγομένην τίαραν. 'Εκαταίος δε φησιν ότι πύλον βαρβαρικόν οι κω-

μικοί λέγουσι, Πολυδ.13,58 «κυρβασία, ήν και κίδαριν και πύλον καλοῦσι» : 'Ηρ.5,49, αυτ.7,64 Σάκαι δε οι Σκύθαι περι μέν τήσι κεφαλήσι κυρβασίας ές όξυ άπηγμένας όρθάς είχαν πεπηγυίας, 'Αριστφ.'Ορν.487 ώσπερ βασιλεύς ό μέγας διαδάσκει επί τής κεφαλής τήν κυρβασίαν των όρνίθων νόμος όρθήν (ό ηλεκτρών) [ισίότι μόνον ό μέγας βασιλεύς έφάρει κυρβασίαν όρθίαν]' || δδ. 'Ησ. 'κορυφή άλέκτορος', ηβδλ. 'Αριστφ.'Ορν.487. 2) κατάπλοσμά τι εκ βοτανών θεθειμένον έντός λινοῦ μαστοειδούς σακκίσκου και έπιτιθέμενον επί των μαστών των γυναικών : 'Ιηπ.Γυν.2,186 ράφαί ές ράκος ώς κυρβασίην' || κατάπλοσμα εκ καταπραϋντικών φαρμάκων έντός σακκίσκου άπολήγοντος εις όξυ' : 'Αρετ.'Οξ.Νούσ.Ι,10 θάλαψις έν κυρβασίη'. 3) ή μίτρα, ή πύλος των Ρωμαίων ιερών : Διον.Αλ.Ρωμ.2,70 πύλους ύψηλοῦς εις σχήμα συναγομένου κωνοειδές, ους 'Ελληνας προσγορούμαι κυρβασίας.

κύρβεις-εων (αι κ. οι) κ. κύρβεις, αιτ. κύρβιας κ. κτ. έν. έν είδ. σμυ. βλ. κατωτ.) κύρβις, δοτ. κύρβιδι, αιτ. κύρβην, τρείς γυναικείον έν σχήματι στρεφόμενης περι άξονα τριέδρου πυραμίδος τριγωνικού πύνακος, έφ' ών ήσαν γεγραμμένοι οι άρχαιοτάτοι νόμοι έν 'Αθήναις, πθ. κ. άλλαχού, παλαιότερον εκ λίθου, είτα εκ χολκού ή και βροδύτερον εκ ξύλου' Σχόλ.'Αριστφ. 'κύρβεις, χαλκαί σακνίδες, ένθα τούς νόμους γράφουσι, κατά δέ ένιους, άξονες τρίγωνου, έν οις ήσαν οι των πόλεων νόμοι γεγραμμένοι και αι δημόσιοι ίεροποιοί, καθάπερ και 'Αριστοτέλης έν τή τών 'Αθηναίων πολιτεία φησί, και 'Απολλόδωρος. Κύρβεις δε, ήτοι παρά τó κεκορυφώσθαι εις ύψος άνατεταμένον ή άπό των Κορυβαίων' εκείνων γάρ εβήρμη, ώς φησι Θεόφραστος έν τή Περι εύσεβείας' Σχόλ. 'Απολλ.Ρ. 'κύρβεις δε είσι στήλαι, έν αις νόμοι είσι γεγραμμένοι . . 'Απολλόδωρος δε, πάσαν δημοσίαν γραφήν και νόμον κύρβεις καλεισθαι. Ειώθησαν γάρ οι παλαιοί λίθους Ιστάντες τά δόξαντα γράφειν έν αύτοίς, ους όπό μέν τής στάσεως στήλας άνώμαζον, όπό δε τής ύψος άνατάσεως κύρβεις οίονει κορύβους . . 'Υστερον δε και έν ξύλοις λευκευόμενοι γράφοντες κύρβεις καίεναι έκάλεσαν. Οι μόν ούν κύρβεις φασίν, έν ταις ένιων ίεραί αναγραφαι' ό δε 'Ερατοσθένης κύρβεις φησί καλεισθαι τούς άξονας καλούμενους 'Αθήνησιν, έν οις νόμοι γεγράφαι. Οι δε άκριβέστερον άξονας μέν τετραγώνους λίθους, κύρβεις δε τριγώνους' : Κρατιν.274 πρό του Σόλωνος και Δρακόντος οίοι νυν φρόνησιον ήδη τας κάκους τοίς κύρβεισιν, 'Αριστφ.'Ορν.1354 έστιν ήμιν . . νόμος παλαιός έν ταις των πελαργών κύρβεισιν, λυσ. 30,17 χρή θύειν τας θυσίας τας εκ των κύρβειων και των σπηλών κατά τας συγγραφάς, 'Αριστλ. 'Αθ.7,1 αναγράφαντες δε τούς νόμους εις τούς κύρβεις, έστησαν έν τή στοά τή βασιλειώ, Πλούτ. Σόλ.25 κατεγράψαν εις ξυλίνοῦς άξονας και προσηγορεύθησαν . . κύρβεις' 2) γεν. συνεκδ. πινάζ ή στήλη μετ' επιγραφών νόμους ή δόγματα ή άποφάσεις κττ. περιεχούσα : Πλάτ.Πολιτ. 298D τά δε τώ πλήθει δόξαντα περι τούτων . . γράφαντες έν κύρβει ται και στήλαις, Πορφ. 'Αποχ.2,21 μαρτυρείται δε ταῦτα οῦ μόνον υπό των κύρβειων και των σπηλών, αι των Κρήτην εισί Κορυβατικών Ιερών οίον αντίγραφα τίνα προς τήν αλήθειαν'. 3) κτ. έπέκτ. γεωγραφικοί πίνακες : 'Απολλ.Ρ 4,280 οι δή τοι γραπτοίς πατέρων έβεν ειρύνται κύρβιας ισχόλ'πίνακάς τινας γής περις τον περιέχοντας)' || δημ. τοιχογραφίαι : Νόνν.Δ 12,32. 4) δημ. είδ. αι στήλαι έφ' ών τó πάλαι ήσαν γεγραμμένα τά ποιήματα του 'Ομήρου : 'Αγαθ.ΑΠ 4,4, Κομητ.αυτ.15,36. 5) κτ. ποι.

μφ. αἰ στήλαι τοῦ Ἡρακλέους : Ἄγαθ αὐτ.4,36,37 ναὶ μὴν καὶ κυανωπῶν ὑπὲρ δύσιν ἄτρομος ἔρω- πος κύρδαις Ἄλκείδαι μετέροισι ὅ) παροιμ. φρ. κύρδεις κακῶν ἰΖηνόδ.4,77 ἐπί τῶν σφόδρα πονηρευομένων:] 7) μτφ. ἐν τῇ αὐτῇ παροιμ. φρ. ἐπὶ ἑταιρῶν ἐν χρ. κτ. ἐν. Ἄρισταιν.1,17 κύρ- δις ἑταιρικῶν κακῶν || ὅθ. πιθ. κύρδεις ἰ) κ. ἡ ἑταιρία πρβλ. μσν. δημ. κοῦρδα 8) ὄμ. μτφ. ἐπὶ πρσσ., ὁ εἰς τὴν φράσιν, εἰς τὸ γράμμα τοῦ νόμου ὑπερβαλλόντως λεπτολόγως, ὅθ. συνεκδ., ὁ περὶ μηδσαμινὰ κατατριβόμενος ἐπιχειρήματα : Ἄριστφ.Πεφ.448 περιτρίμμα δίκων, κύρδεις, κράτα- λων 8) ὄμ. κτ. ἐν. μτφ. ἡ σκυτάλη βλλ. τῶν Σπαρτιατῶν : Ἄχαι.19 ὀλην παρηρωρεῖτο χρέμα- τος πλέα τὸν σπαρτιατῶν γραπτῶν ἐν διπλῶ ξύ- λω κύρδην 9) λέξ. πινοκίδιον : Ζωναρ.1207.

κύρθη ἰ) Ἐπιγρ. πιθ. κύρδης βλλ.9) τὸ πινακίον, πινακίδιον : κύρδη ἀργυρὰ ἐν σανιδίῳ προση- λωμένη.

κύρεια ἰ) μτφ. κ. μσν. τ. τοῦ κυρία, ἡ ἐξουσία, ἡ ἰσχὺς, ἡ κυριαρχία : ΠΔ Δαν.11,5 καὶ εἰς τῶν ἀρ- χόντων .. ἐνισχύσει ἐπ' αὐτόν, καὶ κυριεύσει κυ- ρεῖσιν πολλῶν, Μαν.4,606 ἔνεκα τοῦ μέτρου, Πο- λυδ.6,15,6 ἔχει τὴν κυρείαν αὐτῆ, Φιλ.2,52, Ἄθα- νάσ.1,274,773, Πάπ. τὴν τούτων κυρείαν καὶ κρά- ττησιν, ΕΜ 427,9 παραχωρήσει αὐτῶ τὴν τοῦ τε- θρίππου κυρείαν, Ἄνδρ.Κρ.23,23ι.

κύρσεις α-ον. ἰΚύρσις ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Κύρον, ὁ τὸν Κύρου : Ξεν.Ἑλλ.3,27 ὁ τὸν Κυρείων προε- στηκώς ἀπεκρίνατο ἰδὲ τῶν στρατευμάτων τοῦ Κύρου, αὐτ. Ἀν.1,10,1 εἰσπίπτει εἰς τὸ Κύρειον στρατόπεδον, Λιδών.1,548,1.

κύρθηζω, μέλλ. κυρθηδσω, κυρ. μόχομαι καὶ πλήθω διὰ τῶν κεράτων ὡς οἱ τράγοι καὶ οἱ κρι- οί, γεν. μόχομαι ΕΜ 548,5 κυρθηδσαι, μαχήσε- ται. Λέγεται μὲν ἀπὸ τῶν κριῶν* || κ.μτφ. Ἄριστφ. Ἰππ.272 ἢν δ' ὑπεκκλίην γε δευρι, τὸ σκέλος κυρθηδσαι ἰθὰ προσροῦσθαι εἰς τὰ σκέλη μου, θὰ κτηλήσῃ τὴν κεφαλὴν του εἰς τὰ σκέλη μου, σχόλ. ἐπρὸς τὸ σκέλος μαγεῖται, ἐὰν ὑποστολῇ καὶ φύ- γη:] || τὸ μέσ. κτ. ἀόρ. κυρθηδασθαι Φώτ. Λέξ.190,1 ἔδιαμαχέασθαι : Κρατίη.462 2) τὸ μέσ. μτφ. Ἡσ. ἐλοιδορεῖσθαι, Φώτ. Λέξ.190,10 κυρ- θηδασθαι, λοιδορεῖσθαι.

κυρθηδασία ἰ) σχόλ. κ. Σουῖδ. «κυρθηδασία λέ- γεται ἡ διὰ τῶν κεράτων μόχη, ἥπερ ἐν τοῖς ὀλό- γοις ζῶσις γίνεται. ἡ ἡ πληξίς τῶν τράγων».

κυρθηδασίς-εως ἰ) σχόλ. ἡ κυρθηδασία βλλ. - Σχόλ. Ἄριστφ. Ἰππ.272 κυρθηδασίς γὰρ λέγονται αἱ πλῆ- ξεις τῶν τράγων καὶ γὰρ ἐκείνοι ταῖς κεφαλαῖς διαμάχονται».

κυρθηδότης ἰ) Ἡσ. ἐδ ἀσελγῆς ἐν τῷ λοιδορεῖν ἰκῶδ. κυριδότης.

κύρθηα-ων (τὰ) λελεπισμένα σιτηρὰ ἡ πίτυρα κριθῶν ἢ καὶ ἄλλων ὀσπρίων : Ἡσ. «τῶν κριθῶν τὰ ἀποθρέγματα, καὶ κυρῶν λέπυρα καὶ τὰ τῶν κέγχρων ἄλιφτα», Σχόλ. Ἄριστφ. Ἰππ.254 ἐτὰ πίτυ- ρα καὶ ἄχυρα τῶν πυρῶν ἢ κριθῶν : Ἰππ.Γυν. Φύσ.58 τῶν κυρθῶν τῶν ἀπὸ τῶν κριθῶν δι- δόναι δις τῆς ἡμέρας ἐφ' ἑκατέρου ἡμικοτύλι- ον, Κρατίη.295, Ἐπίκ ἀν.293 2) ὁ τόπος ἡ τὸ κα- ταστήμα ἐνθα παλοῦνται τὰ κυρθηδία : Ἄριστφ. Ἰππ.254 οἶδα τὰς ὁδοὺς, ἀσπερ Εὐκράτης ἔφευ- γεν εὐθύ τῶν κυρθῶν.

κύρθηδιοπῶλης ἰ) (κυρθηδία-πῶλῶ) ὁ πῶλῶν κυρ- θηδία βλλ.1), ὁ πῶλητής κυρθῶν : Ἄριστφ.ἀπ. 696 κυρθηδιοπῶλα Εὐκράτης.

κύρθηδιων-ωνος ἰ) ἐπίθ. τοῦ Ἐπικράτους : Δημ. 433 τοῦ καταράτου Κυρθηδιωνος, Ἄθην.6,242D Κυρθηδιων δ' ἐπεκαλεῖτο Ἐπικράτης ὁ Αἰσχίνου τοῦ ῥήτορος κηδεστής.

κύρθηος ἰ) Ἡσ. ὁ κυρθηδότης ἰκῶδ. κύρθηος.

κύρημα-ατος (τὸ) ἰκωρῶ Φώτ.190,17 κῦρμα, Σουῖδ. «ἐπίτευγμα, συγκύρημα, ἔρμαιον».

κυρνηαῖκός-ἡ-ὄν μτφ. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀ- ναφερόμενος εἰς τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν πόλιν τῆς βορείου Ἀφρικῆς Κυρνήν, ὁ τῆς Κυρνήν, ὁ εἰς Κυρνήν : Στράβ.17,3,22 ὁστις καὶ τὴν Κυρνηαῖ- κὴν καταδάλετο φιλοσοφίαν, αὐτ. ὁ δοκῶν ἐπα- νορθῶσαι τὴν Κυρνηαῖκὴν αἰρεσιν, Διογ.Λ1,18* || ὄμ. οἱ Κυρνηαῖκοι αἰ μαθηταὶ ἡ ὁπαδοὶ τοῦ Κυρνηαίου φιλοσόφου Ἄριστίππου, ὑπολαβάνον- τος ὡς σκοπὸν τὸ βίου τὰς κατ' αἰσθησιν ἡδο- νάς : Διογ.Λ 285.

κυρνηαῖος α-ον κ. νεώτ. ὁ τῆς ἀρχαίας ἑλληνι- κῆς πόλεως τῆς βορείου Ἀφρικῆς Κυρνήν, ὁ εἰς Κυρνήν : Ἡρ.2,32 ἤκουσα ἀνδρῶν Κυρνηαῖων φαμένων, οὐτ.4,199 ἡ Κυρνηαῖα χώρα, Ἐρμιασιν. π. Ἀθην.13,599B ἀνδρα δὲ Κυρνηαῖον ἔσω πάθος ἔσπασεν Ἰσθμοῦ, Στράβ.17,3,22 ἡ τὸ σίλφιον φέ- ρουσα καὶ τὸν ὄπῶν τὸν Κυρνηαῖον, ΚΔ Μάρκ. 15,21 ἀγαπεύουσι παράγοντα τινα Σίμωνα Κυρ- ρηναῖον ὅτι τὰ ἀρῆ τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, Ἀθην. 1,2A ὡς ποῦ φησὶ ὁ Κυρνηαῖος ποιητῆς ἰδὲ Καλ- λίσκουος ἡ Ἐρατοσθένει] || τὸ ἄρσ. Κυρνηαῖος κ. τὸ θηλ. Κυρνηαῖα ὡς οὐα ὁ κῆτονος τῆς Κυρ- νήν, ὁ εἰς Κυρνήν καταγόμενος : Ἡρ.3,13 ὡς δὲ Κυρνηαῖοι καὶ Βαρκαῖοι δαίσαντες, αὐτ.4,199 ἐπὶ οἰκτῶ μῆνας Κυρνηαῖοις ὄπῳρ ἐπέχει, Στράβ. 17,3,22 ἡ λοιπὴ τῶν Κυρνηαῖων παραλία || ὄμ. τὸ θηλ. Κυρνηαῖα ὡς οὐα, ἡ εἰς τὴν Κυρνήνη ἡ τοὺς Κυρνηαῖους ἀνήκουσα χώρα : Στράβ.17,3,22 ὁμο- ρεῖ δὲ τῇ Κυρνηαῖα ὡς τὸ σίλφιον φέρουσα, αὐτ. 23 προσχωροῦντες ἐπὶ πλεόν τῇ Κυρνηαῖα.

κυρνηή ἰ) νεώτ. ζωολ. γένος γαστροπεδῶδων ἐ- λασματοθραχίλων κυρνηιδῶν μαλακίων.

κύρης ἰ) μσν. κ. δημ. κ. κύρις ἰγεν. κύρη κ. κυρ- ρῶ), ὁ κύριος, ὁ ἀφέντης κ. ἰδ. ὁ πατήρ : Χρον. Μορ.2510 κὶ ὁ βασιλεὺς ὁ κύρης τῆς ἄν ἐσαι καὶ χολιάσῃ, Ἐρωφ.3,275 μῖας μῖανος ἤμεσταν παιδία, γεις κύρις ἔσπειρε μῖας, Ἐρωτ.Κρ.1,69 ἐ- καμαρῶνσάν τινεσ ὁ κύρης ται κὶ ἡ μάννα, οὐτ. 2,598 κ' ἐνέθρεφε ντο ἡ μάννα ντου δίκωσ αὐτοῦ κανάκι, Σολωμ.Κρητ.21,32 τὸν γέροντα τὸν κύρην που ἐκάφανε τὸ βράδῳ || παροιμ. κατὰ μάννα, κατὰ κύρη, κατὰ γυνὴ καὶ θυγατέ- ρα ἢ κατὰ μάννα, κατὰ κύρη, κἄνουν καὶ παι- διὰ Ζαφείρη [τὰ τέκνα ὀμοιοῦσθαι συνήθεις τοῖς ἑαυτῶν γονεῦσι] || ὁ Μέγας κύρης τίτλος τοῦ ἀρχοντος τῶν Ἀθηνῶν ἐπὶ φραγκοκρατίας.

κυρί ἰ) νεώτ. φυσ. κ. κιοῦρὶ μονὰς μετρησε- σεις ἀκτινεργείας ἰδρος σχηματισθεῖς πρὸς τὴν τῶν συζύγων φυσιοδῶν Κιοῦρῖ.

κυρία ἰ) κ. μσν. νεώτ. κ. δημ. κ. κυρία ἐξου- σία, δύναμις, ἰσχὺς, κυριαρχία Φώτ. «κυρία, ἡ κατὰ φύσιν ὑπάρχουσα δύναμις : Ἄριστλ.Θαυμ. 837a,5 μηδὲ πηλῶδες συστραφεῖν ἐπ' αὐτῶν ἐπὶ τὴν νῆσον, κυρίας τύχη, Μάρκ.Αῦρ.8,56 τὰ ἡγε- μονικὰ ἤμῶν ἕκαστον τὴν ἰδίαν κυρίαν ἔχει» || ὄμ. μτφ. γενικ. ἡ ἐξουσία, κυριότης, δικαίωμα κατοχῆς, κτήσις : Πολυδ.6,2a,6 οὐδ' ἔχει οἴνου κυ- ρείαν ἡ γυνὴ, αὐτ.13,1 ἡ συγκλητος .. ἔχει τὴν τοῦ ταμεῖου κυρίαν ἰδ.χρ. κυρεία, αὐτ.15,6 τοῦ γὰρ ἐπαποστειλαὶ στρατηγὸν ἔτερον .. ἔχει τὴν κυρίαν αὐτῆ κ. ἐμπροθ. ἰπερὶ τινοσ] : αὐτ.6,14,10 ἔχει δὲ τὴν κυρίαν καὶ περὶ τῆς τῶν νόμων δο- κημασίας, αὐτ.17,5 ἔχει δὲ περὶ πάντων τῶν προ- κηρμένων τὴν κυρίαν τὸ συνέδριον 2) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ὡς θηλ. τὸ κυρία, ἡ κυρία, ἡ δεσποῖνα τοῦ οἴκου, ἡ οἰκοδέσπονα Μοσχόν. ἐν Δουκαγγ. ἐν Δ. Δεσποῖνα «καὶ ἡ τοῦ οἴκου δε- σποτῆς, ἢ ἰδιωτικῶς κυρίαν φαμέν» : Φιλῆμ.223, Μέν.ἀπ.403 κυρία τῆς οἰκίας, ΠΔ Ἡσ.24,2 ἔσται .. ἡ θεράπινα ὡς ἡ κυρία, Φλούτ. Ἡθ.271D κυρίας

καὶ βασιλεύς, Γρηγ.Ναζ. Ἐπιστ.4 κυρία τῆ μητρὶ, Πάπ. τὴν κυρίαν μου ἀδελφίν' || νεώτ. κ. δημ. προσαγόρευσις τῆς οἰκοδεσποίνης ὑπὸ τῶν ὑπηρετῶν ἢ τῶν κωτερώτερων αὐτῆς: ζητοῦν τὴν κυρία στὸ πλεῖον, - μέσα εἰς ἡ κυρία σου, - ἡ μεγάλη κυρία ἢ ἡ μήτηρ ἢ ἡ πενθερά τῆς οἰκοδεσποίνης, ἢ καὶ αὐτὴ οὕτῃ ἡ οἰκοδεσποίνα ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν νεαρὸν θυγατέρα αὐτῆς: || τιμητικὴ προσαγόρευσις ἐγγάμου γυναικὸς κ. Ἰδ. ἀνηκούσης εἰς καλὴν πῶς κοινωνικὴν ἰαξίαν: ΚΔ Ἰω. Ἐπ.2,1 ὁ πρεσβύτερος, ἐκλεκτὴ κυρία καὶ τοῖς τέκνοις αὐτῆς, αὐτ.5 νῦν ἐρωτῶ σε, κυρία, Δίων Κ 48,44 τί ποιεῖς ἐνταῦθα, κυρία; - μὰς ἐπεσκέφθῃ γῆς ἢ κυρία Β μετὰ τῆς δεσποίνης θυγατρὸς τῆς' || ὁμ. ὡς προσαγόρευσις γυναικῶν ὑπερβασῶν τὸ δέκατον ἑταίρον ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτῶν: Ἐπίκτ. Ἐγγ.40 αἱ γυναῖκες εὐθὺς ἀπὸ ἰδ' ἔτων ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν κυρία: καλοῦνται' || πόπ. κ. ἐπιθ. τῆς Ἰαίδος: ἡ κυρία Ἰαίς' || νεώτ. κ. δημ. ἢ σύζυγος: ἐξῆλθε εἰς περιήλτον μετὰ τῆς κυρίας του' || νεώτ. κ. δημ. γυνὴ ἀξιοπρεπῆς, εὐγενῆς, ἀρχόντισσα: ἡ μαμὰ τῆς εἶναι πλούστρα κὶ αὐτὴ πᾶς κἀνὴ τὴν κυρία ἢ τῆ μεγάλη κυρία' || δημ. ἀντίθ. τῶ δεσποίνης' κ. ὡς θηλ. τοῦ ἐπιθ. κύριος βλλ.: ἡ κυρία γραμμῆ.

κυριάζω Ἦσ. «κυριάσεις» ἀποκακείς. **κυριακάτικα** ἐπίρρ. δημ. κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Κυριακῆς, ἐν ἡμέρᾳ Κυριακῇ' μὰς ἴθιες κυριακάτικα νὰ μὰς συγχύσῃ' - κατὰ τὸν τρόπον κυριακάτικον, ἑορτάσιμον: Σο.ωμ. Ὀνειρ.103 νὰ τοὺς βλάπῃ τοσὺ καπνέουσι, | κυριακάτικα ντυμένους.

κυριακάτικος-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Κυριακὴν' || ὁ ἑορτάσιμος, ὁ γιορτινός: κυριακάτικα φορέματα, - κυριακάτικη ἐκδρομὴ' || ὁμ. τὸ οὐδ. κτ. πληθ. κυριακάτικα ὡς οὐα. ἢ ἑόρτιος περιβολή, τὰ γιορτάτικα ροῦχα

Κυριακὴ ἰή) μsn, νεώτ. κ. δημ. ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος ἀφιρωμένη εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν: ΨΚωδ.208,16 [ἐκδ. Preg.] | παροιμ. τῆς Κυριακῆς χαρὰ καὶ τῆς Δευτέρης θλίψη (ἐπὶ πραγμάτων ἐφημερῶν διοικητικῆς), ὁμ. Κυριακὴ κοινὴ γιορτὴ ἐπίκειται ἢ κρίσιμος στιγμή.

κυριακοδρόμιον (τὸ) νεώτ. βιβλίον περιέχον θρησκευτικὰ ὁμιλίαις ἢ λόγοις ἐπὶ τῶν περικοπῶν τῶν εὐαγγελίων, τῶν πράξεων τῶν Ἀποστόλων κ. ἐπιστολῶν, τῶν ἀναγνωσκομένων καθ' ὅλος τὰς Κυριακὰς τοῦ ἔτους.

κυριακός-ἡ-ὄν Ἐπιγρ., μτγν., μsn. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος ἢ ἀρμόζων εἰς κύριον ἢ δεσπότην: Ἐπιγρ. ὁ κυριακός φίλος (τὸ ἰδιαιτέρον ταμίον τοῦ αὐτοκράτορος), Ἐπιγρ. τῶν ὀφειλόντων εἰς τὸν κυριανὸν λόγον (τὸ δῆμοσιον ταμίον), Ἐπιγρ. κυριακοὶ ἄφθοι, Πάπ. κυριακοῦ χρήματος, αὐτ. κυριακὴ κτήσις, αὐτ. κυριακοὶ φόροι, αὐτ. κυριακοὶ ὄνιοι. 2) μτγν., μsn. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Κύριον, τὸν Θεόν: ΚΔ Κορινθ.1,1,20 οὐκ ἔστι κυριανὸν δεῖπνον φαγεῖν ἢ ἀγία μετάληψις, αὐτ. Ἀν.1,10 ἐγενόμεθα ἐν πνεύματι ἐν τῇ κυριακῇ ἡμέρᾳ ἢ Κυριακῇ, Βι.Μαρκ. Πατρ. ἐν Σὺβ.3,510 κατὰ τὸ κυριακὸν λόγιον κυριακὴ προσευχὴ ἢ τὸ Πάτερ ἡμῶν. . . | τὸ θηλ. Κυριακὴ ὡς οὐα. βλλ.: || τὸ οὐδ. Κυριακὸν (ἐνν. δῶμα) ὡς οὐα. ὁ ναός, ἡ ἐκκλησία: Ἐδικτ.Μαξίμου.π.Εὐσ.Ἐκκλ.Ἰστ.9,10, Ἀποστ.Διατ.3,59,883 φάλλοντες καὶ προσευχόμενοι ἐν τοῖς κυριακοῖς, Συνοδ.Κανὼν.Λοσδ.28 οὐ δεῖ ἐν τοῖς κυριακοῖς ἢ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις τὰς λεγομένας ἀγάπας ποιεῖν' 3) ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Κυριακὴν ἢ ὁ γινόμενος ἢ λειτουργῶν κατὰ τὴν Κυριακὴν: κυριακὸν σχολεῖον, - κυ-

ριακὴ ἀργία: 4) τὸ ὄρο. ὡς οὐα. πνεῦμο δπερ ἐπικαλοῦνται κατὰ τὰς μαγαῖας: Πάπ. **κυριαρίνα** ἰή) δημ. ἄ. γερακότσιχα βλλ. **κυριαρχῆς** ἰή) [κύριος - ἄρχω] μsn. κ. νεώτ. ὁ δεσπότης, ὁ ἀνώτατος ἄρχων, ὁ ἔξουσιαστής, ὁ κυβερνήτης: Πρόδρ. Ἐπιγρ.μ.24, [ἐκδ. Σοινίγν.]. **κυριαρχῆσις**-εως ἰή) [κυριαρχῶ] μsn. τὸ κυριαρχεῖν, τὸ ἔξουσιάζειν, τὸ κυβερνᾶν, ἢ ἔξουσία: Νικ.Χων.Χρον.12Β ἐπιτεύεται τῆς βασιλείας, τῆς δὲ μείζονος ἀπονεύσειται κυριαρχῆσις.

κυριαρχία (ἡ) [κυριαρχῶ] μτγν., μsn. κ. νεώτ. τὸ κυριαρχεῖν, ἢ ἀρχὴ πάσης κυριότητος, ἢ ἔξουσία: Διον. Ἀρεοπ.Οὐραν. Ἱεραρχ.8,1,110 τῆς ὄντως κυριότητος καὶ κυριαρχίας ἰένθα Μάξ. Ὀμολ.116 «κυριαρχίαν τὴν θεότητα ἔφη, ὅτι πάσης κυριότητος ἀρχὴ καὶ αἰτία καθέστηκεν», Νικ.Χων.Χρον.26β εἰ πως ὑπεκατὼν ἐκόντες αὐτῶ τῆς κυριαρχίας τῆς λογίως Ἀντιοχείας' || νεώτ. συνταγμ. δικ. τὸ ἀπόλυτον δικαίωμα ἢ ἡ ἀπεριόριστος ἰκανότης τῆς αὐτοδιαθέσεως καὶ τοῦ αὐτοπεριορισμοῦ πολιτείας τινός.

κυριαρχικός-ἡ(όν) [κυριαρχία] μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κυριαρχίαν ἢ τὸν κυριαρχον: Διον. Ἀρεοπ.Οὐραν. Ἱεραρχ.8,1,110 κυριαρχικῆς αἰε θεοειδεῖας ἐν μετουσί, - κυριαρχικά δικαιώματα (τὰ δικαιώματα τοῦ κυβερνεῖσθαι αὐτοτελῶς) ἐπίρρ. νεώτ. -ὡς.

κυριαρχος-ον [κυριαρχῶ] ὁ ἔχων τὴν δύναμιν, τὴν ἔξουσίαν τοῦ ἄρχου, ὁ ἔχων τὸ δικαίωμα τῆς αὐτοδιαθέσεως: ὁ κυριαρχος λαός - τὸ κυριαρχον κράτος (τὸ ἄσπουν πλήρη τὰ κυριαρχικά αὐτοῦ δικαιώματα) || τὸ ὄρο. κυριαρχος ὡς οὐα. ὁ ἔχων τὴν κυριαρχικὴν ἔξουσίαν, ὁ κυριαρχῆς: 2) ἰδ. ἐπὶ πολιτείῶν, ὁ ἔχων ἔξουσίαν, κυριαρχικά δικαιώματα ἐπὶ τινος: ἡ Γαλλία εἶναι κυριαρχος τῆς Ἰνδίδος.

κυριαρχῶ-έω [κύριος - ἄρχω] μsn, νεώτ. κ. δημ. εἶμαι κυριαρχος, ἔχω κυριαρχικά δικαιώματα εἰς τινος, ὄρα, ἔξουσιάζω, κυβερνῶ: Νικήτ.Εὐγ.4,32, αὐτ.5,186 Βοῖσς,Εὐστ.Πον.184,80, - ἡ Γαλλία κυριαρχεῖ ἐπὶ τῆς Μαδασσασκῆς' 2) νεώτ. εἶμαι ὑπέρτερος, ὑπεριχώω, ἐπικρατῶ ἢ Ἄγγλια κυριαρχεῖ ἐν τῇ Μεσογείῳ, - θὰ κυριαρχήσῃ ἐν τῷ κόσμῳ ἢ ἀλλῆθια καὶ ἡ δικαιοσύνη, - ἐκυριαρχήσῃ ἢ ἀντίληψις αὐτῆ' 3) ρηματ. π. κυριαρχῆσις, κυριαρχία, κυριαρχος.

κυριβάζω ὄγρ. ἀντὶ κυρηθῶζω βλλ.2) Ἦσ. «κυριβάζεσθαι, λοιδορεῖσθαι».

κύριγμα-ατος (τὸ) [κύρισμα] μsn. ἡ κύριξις βλλ.: Εὐστ.Πον.105,60 καὶ τινων κυριγμάτων ἀναρρηγνύτων τὰς τῶν ἀφελῶν γαστέρας.

κυρία ἰή) Ἐπιγρ. κ. πόπ. κ. κυρεία κ. κυρία τὸ δικαίωμα τῆς ἰδιοκτησίας, ἡ κυριότης: Ἐπιγρ., Πάπ. μηδενίαις κρατήσεως μηδὲ κυρείας τινός ἐγγαίῳ περιγινομένης αὐτῶ, αὐτ. τὴν κράτησιν καὶ κυρίαν τῆς οἰκίας.

κυριεῖα-ατος (τὸ) [κυριεῖω] μτγν. τὸ νὰ εἶναι τις κύριος τινος, ἢ ἔξουσία: Γρηγ.Νύσα.1,148β ἡμῖν γάρ τὸ κυριεῖα τῆς γῆς ἔδωκεν.

κυριεῖσις-εως ἰή) [κυριεῖω] μτγν., μsn. κ. νεώτ. τὸ κεκτησθαι τινὰ τι, ἢ κτήσις, ἢ ἀπόκτησις: Μελάμπ.Παμ.475 ἐκδ. Γ'ranz, πολλῶν ἀγαθῶν κυριεῖσις, αὐτ.491 ἀγαθῶν ἐν ἄλλοις μελλόντων κυριεῖσις, Ἐπιφάν.2,354(ι) πλούσιον ἀνδρες ἐπὶ κυριεῖσει χρημάτων τε καὶ κτημάτων, Ἀγμ. Ὀνειρορρ.209,19 τῆς κυριεῖσεως τῆς εἰς τὸν δνον' || νεώτ. ἢ ἐνέργεια τοῦ κυριεῖν, ἢ ὁκωσις, ἢ κατάληψις, ἢ καθυπόταξις.

κυριευτικός-ἡ-ὄν πάπ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κυριεῖσιν, ἢ τοὶ τὴν κυριότητα, εἰς τὰ δικαιώματα ἰδιοκτησίας: οὖς ἔχω κυριευτικούς χρηματισμούς.

κυρικυτικῶς ἐπίρρ. πάπ. μετὰ πλήρους δικαιώματος ἰδιοκτησίας : εἰσχωρῆσι τῖνι κυριευτικῶς, αὐτ. ὁμολογοῦμεν διαίρεσθαι πρὸς ἀλλήλους κυριευτικῶς.

κυριαύω [κύριος] κ. νεώτ. κ. δημ. ἀόρ. ἐκυριεύω, δημ. ἐκυριεύω, παθ. ἀόρ. ἐκυριεύθη, δημ. κυριεύτηκα, μτχ. παθ. παρακ. [κε]κυριευμένος, εἰμαι κύριος, δεσπότης ἢ κτήτωρ πινός, ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, κατέχω, ἐξουσιάζω, μτ. γενικ. : Ξεν. Ἀπομν.2,6,22 πάντων κυριεύειν, αὐτ.3,5,11 ἀγωνιζόμενοι πρὸς τοὺς κυριεύοντας τῆς τε Ἀσίας πάσης, Ἀριστλ. ΗΝικ.1160b,35, Μέν.ἀπ.1099 μυρίων γῆς πήχων κυριεύειν, Πολύβ.4,6,6 μὴ μόνον τῆς εἰσαδόου κυριεύειν τῆς εἰς Πελοπόννησον, Ἀγοβαρχ.5 τῆς θαλάσσης κυριεύειν, Ἐπιγρ. ὠν ἄ πόλις . . κυριεύει, Φιλῶδ.Θαν.24 σανίδων κυριεύειν, Διόδ.Σ.127 παρὰ τοῖς ἰδιωτῶν κυριεύειν τὴν γυναικὰ τανδρός ἐν τῇ τῆς προικὸς συγγραφῇ, ΚΔ Λουκ.22,25 οἱ βασιλεῖς τῶν ἔθνων κυριεύουσιν αὐτῶν, αὐτ.Ρωμ.14,9 ἴνα νεκρῶν καὶ ζώωντων κυριεύσῃ, Πάπ. τῶν γεννημάτων κυριεύετω ὁ θεῖνα' κ. μτ. αἰτ. : Πάπ. τὰ σώματα καὶ τὴν βούην κυριεύετωσαν, Πάπ. τοῦ κυριεύοντος τὴν ὅλην οἰκουμένην' κ. παθ. : Ἀριστλ.Θουμ.238a,10 τὸν τόπον κυριεύεσθαι ὑπὸ Λευκαδίων' || μτγν. κ. νεώτ. γίνομαι κύριος πινός δι' ἀγῶνος, λαμβάνω εἰς τὴν κατοχὴν μου, καταλαμβάνω, κατακτῶ, καταθυποτάσσω : Πολύβ.2,10,5 τούτῳ τῷ τρόπῳ τετάρων μὲν πλοίων ἐκυριεύσαν, αὐτ.2,11,14,αὐτ.1,7,11 Ζωγρια δ' ἐκυριεύσαν πλείονων ἢ τριακοσίων, - οἱ ἐχθροὶ ἐκυριεύσαν τὴν πόλιν - τὰ φρούρια' κ. παθ. : Πασοδ.Χρ.Μηλ.123 ὄλιγον ἐτι καὶ ἡ θέσις τῶν Τούρκων ἐμελλε νὰ κυριεῦθῃ ἐξ ἐφόδου ὑπὸ τῶν κλεφτῶν || νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ πάθους, συνέχω, κατέχω, καταλαμβάνω τινὰ καὶ δὲν τὸν σφίγω : τὸν ἐκυριεύσω ὁ θυμός ὁ φόβος, - τὸν ἔχει κυριεύσει τὸ κρασί' || μτγν. ὁπολ. εἰμαι κυρίαρχος, δεσπότης, ἡγεμὸν : Χρῦσ.Στωικ.2,244, ΚΔ Τιμ.1,6,15 ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλευμένων καὶ κύριος τῶν κυριευόντων' || εἰδ. ἀστρολ. ἐπὶ τῶν πλανητῶν : Πτολ.Τετράβ.169 κυριεύειν τοῦ σχήματός, Βέττ.Βάλ.63,23' κ. παθ. : Πτολ.Τετράβ.112 οἱ κυριευόμενοι τόποι : 2) ἔχω τὴν νομικὴν δυνάμειν, τὸ δικαίωμα νὰ πράξω τι : Αἰσχιν.1,35 κυριεύετωσαν οἱ πρόεδροι μέχρι πενήτηκοντα δραχμῶν .. ἐπιγράφειν ἰδῆς ἔχωσι τὸ δικαίωμα οἱ πρόεδροι νὰ ἐπιβάλλωσι πρόστιμον μέχρι 50 δραχμῶν' 3) νεώτ. κυριεύουσαι δυνάμεις κατὰ τὸν βοτανικὸν Ράινκε, τὸ σύνολον τῶν ἐν τοῖς φυτοῖς καὶ τοῖς ζώοις σκοπίμωσ ἐνεργουσῶν δυνάμεων, οὐχὶ πρὸς παραγωγήν ἐνεργείας, ἀλλὰ πρὸς σκόπισμον ρυθμίσειν τῶν διαφορῶν αὐτῶν λειτουργιῶν' 4) μτγν. κ. νεώτ. ὁ κυριεύων [ἐνν. λόγος] σφίσιμα Διοδώρου τοῦ Μεγαρικου, συνιστάμενον ἐν τούτῳ, ὅτι μόνον τὸ ἀληθές εἶναι ἀληθές, εἴτε ὄν, εἴτε μέλλον, τὸ δὲ μὴ ἀληθές δὲν εἶναι δυνατόν : Πλούτ.Ἡθ.133b διαλέγεσθαι περὶ τοῦ Κυριεύοντος ἐν δειπνῶ μέλλωμεν, αὐτ.615A, Ἀρρ.Ἐπικτ.2,19,1, Λουκ.ΒΠρ.22 τὸν δὲ θερίζοντα καὶ τὸν κυριεύοντα καὶ ἐπὶ πασι τὴν Ἠλέκτραν καὶ τὸν ἐγκεκαλυμμένον, Θεμιστ.Λόγ.2,30B' 5) ρημοτ. π. κυριεύεισ, κυριεύμα.

κυρίζω λεξ. κυρίσσω βλλ. ΕΜ 548,2 «κυρίζοντες, κεραιτίζοντες, κέρασι πλήσσομενοι» κ. παθ. Ἡσ. «κυρίζεσθε τρίβεσθε».

κυρίθων Ἡσ. «τὴν σφαιραν».

κύριθρα (τὰ) Ἡσ. «προσωπεῖα ξύλινα» πρβλ. κριπιτοί.

κυρίλλαιος-αν νεώτ. ὁ κυρίλλικός βλλ. **κυρίλλικός-ἡ-ὄν** νεώτ. κ. κυρίλλαιος ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος ἢ ἀποδιδομένος εἰς τὸν ἀπόστολον τῶν Σλαύων Κύριλλον : κυρίλλικόν ἀλφά-

θητον ἰτὸ ὑπὸ τοῦ ἐτέρου τῶν ἀποστόλων τῶν Σλαύων Κυρίλλου ἐπινοηθέν, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφάβητου τοῦ μεταλογουμένου ρυθμοῦ. **κυρίλιον** (τὸ) μτγν. ὁ βομβύλιος βλλ.3' Γιοκιδ.10,68 ἐτὸ δὲ καλούμενον κυρίλιον πρὸς τὸν Ἀσιανῶν βομβύλιον μὲν Ἀντισθένης εἰρήνην ἐν τῷ Προτραπητικῶ.

κυρίνια (αἱ) νεώτ. γημ. τὰ κατὰ τὴν ὑδρόβουσιαν τῶν πρωτιέων παραγόμενα βασικά πεπτά. **κῠρίξις-εως** [ἡ] [κυρίσσις] μτγν. ἡ διὰ τῶν κερμάτων πλῆξις, τὸ κεράτισμα, τὸ χτύπημα μὲ τὰ κέρατα : Αἰλ.Ζ116,20 τοῖς ἄρρεσιν εἶναι τινα συμφυλὴ κῠρίξιν τε πρὸς ἀλλήλους καὶ μάχην. **κῠριοκλησία** [αἱ] [κῠριός-κλήσις] μον. αἱ κύρια κλήσεις, ὄνομασαι : ΚΠορφ.Ἐκθ.703 ἰεκόδ. Β.1. **κῠριοκράτωρ-ορος** [ὁ] [κῠριός-κρατῶ] μον. ὁ ἀπόλυτος κῠριός, δεσπότης : Λάσκ.Θεοδ.767 ἰεκόδ. Μ1.) κυριοκράτωρ ὁ θεός.

κῠριοκτονία [ἡ] [κῠριοκτονῶ] μτγν. κ. μον. εἰδ. τὸ κτείνειν, τὸ φονεῦειν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὁ φόνος τοῦ Κυρίου : Ἐπιστ.Κ.Αὐτοκράτ. π.Εὔσ.Β1.Κωνστ.18 μετὰ τὴν κυριοκτονίαν τε καὶ πατροκτονίαν ἐκείνην, Θεοδώρ.Ἐκκλ.1στ.1,9, ΨΧρυσ.10,898ε εἰς κυριοκτονίαν ἐλάσαι.

κῠριοκτόνος-αν [κῠριοκτονῶ] μτγν. κ. μον. ὁ φονεῦσας κύριον, δεσποτὴν τινά : Ἰωσ.Α17,2,1 τὰς κῠριοκτόνους ἡμῶν πράξει ἰεπὶ τῶν πρόξευων, αἰτινες ἐφόνευσαν τὸν υἱὸν τοῦ Σαούλ' || μτγν. κ. μον. εἰδ. τὸ ἀρε. ὡς οἶσθ. ὁ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν κτείνων, φονεῦσας : Γρηγ.Νύσσ.2,871A, Θεοδώρ.Ἐκκλ.1στ.4,22,183, Φώτ.Βιβλ.512,32 τοῖς κῠριοκτόνοισι ἰουδαίσι.

κῠριοκτονῶ-έω [κῠριός-κτείνω] μον. εἰδ. κτείνω, φονεύω τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν : Κύριλλ. Λούκιος [Κῠριοῦ],8,9' 2) ρημοτ.π. κυριοκτόνος, κυριοκτονός.

κυριολεκτικός-ἡ-ὄν νεώτ. κ. δημ. ὁ κατὰ κυριολεξίαν λεγόμενος, πιθέμενος ἢ ἐννοούμενος, ὁ ἔχων τὴν ἀκριβῆ σημασίαν τῆς λέξεως, ἀνευ μεταφορικῆς σημασίας.

κυριολεκτικῶς ἐπίρρ. μον. κ. νεώτ. δημ. -ά κατὰ τρόπον κυριολεκτικόν, κατὰ γράμμα, ἐράγηται, αὐτόχρημα : Εὔστ.Πον.63,61 οὐκ ἂν δὲ ἐπι κυριολεκτικῶς ἀγαπῶν, - εἶναι κυριολεκτικῶς παράφρων, Ξενόπλ.ΖΜαντ.98 εἶχε ἰδεῖ . . ὅλη τὴ συμφορὰ τοῦ κρεμάστικου κυριολεκτικῶς πᾶνω ἀπὸ τὸ θησαυρὸν.

κῠριολεκτός [ὁ] [κῠριός-λέγω] μτγν. κ. μον. ὁ ἐν τῇ κυρία σημασίᾳ λεγόμενος ἢ πιθέμενος, ὁ κυριολεκτικός : Ἰω.Γεωμ.Τετράστ.457, Γρηγ.Νύσσ.2,891D τῶν ὑψηλῶν νοσημάτων κυριολεκτον' 2) ὁ ἐκ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ὀνομασθείς : ΨΧρυσ.11,908 ἰεκόδ. Ρατῖς τὸν ἱκανοδμητον καὶ κυριολεκτον σταυρόν.

κῠριολεκτός ἐπίρρ. μτγν. κυριολεκτικῶς βλλ. : Ὀλυμπ. εἰς Ἐκκλησιαστ.4,633.

κυριολεκτῶ-έω [κῠριός-λέγω] μτγν., μον. κ. νεώτ. μεταχειρίζομαι τὰς λέξεις ἐν τῇ κυρίᾳ ἢ τῇ γραμματικῇ αὐτῶν σημασίᾳ, λολῶ μὲ κυριολεξίαν, ἀκριβολογῶ : Ἀλέξ.Ἀφρ.Σοφ.166,6, ἀντιθ. τροπολεκτῶ' κ. παθ. χρησιμοποιοῦμαι ἐν τῇ κυριολεξίᾳ μου : Εὔστ.633,26 κυριολεκτοῖτο ἂν ἐπὶ αὐτῆς τῆς δέκτου καὶ ὁ καθ' Ὀμηρον πῖναξ, αὐτ.836,58, αὐτ.Πον.85,36 τὸ μὲν σκῆμμα παίξει κυριολεκτούμενον, ὁ δὲ ἔλεγχος σπουδάζει καὶ διαρθεῖ, - τὸ κράζω κυριολεκτεῖται ἐπὶ τῶν κοράκων' || κυριολεκτῶν ἀντιθ. καταχρηστικῶς : Φιλῶδ.Ἰω.Υπομν.Ψυχ.490,19' 2) καλῶ τῶνα διὰ τοῦ ὀνόματος κύριος, τιμῶ τινα διὰ τοῦ τίτλου τοῦ κυρίου : Εὔσ.Ευαγγ.Ἀπ.5,149 ἀπὸ τοῦ κυριολεκτεῖσθαι καὶ θεολογεῖσθαι τὸν δηλούμενον' 3) ρημοτ. π. κυριολεξία.

κύριολεξία (ή) [κυριολεκτώ] μτγν. μ. κ. νεώτ. τὸ κυριολεκτεῖν, ἡ χρῆσις λέξεων ἢ ἐκφράσεων ἐν τῇ κυρίᾳ αὐτῶν σημασίᾳ, ἀντιθ. ἀκυριολεξία, μετοφορά: Ἐρμεί. Ἀλ. Φοῖβρ. 192Α, Ἐύστ. 624,41 ὁ ἐκείθεν ἦκων εἰς τὸν ναύσταθμον καταβαίνειν καὶ κατέχευεθαι καὶ κατέρχεσθαι λέγεται κατὰ κυριολεξίαν [κυριολεκτικῶς]. || νεώτ. κ. δημ. ἡ ἀκριβὴς σημασία λέξεως ἢ φράσεως.

κύριολογία (ή) [κυριολογώ] μτγν. κ. μ. σον. ἡ κυριολεξία βλ. λ. | Ἀγαθox. 21 τὰ συνήθη καὶ τὰς κυριολογίας ἐν τοῖς δεινοῖς οὐ πεφουγότες, Φιλ. δ. 8. Ρητ. 1, 174S. Γαλ. 8, 641, Λογγίν. 28. | οὕτως ἡ περίφρασις πολλακίς συμφθάνεται τῇ κυριολογίᾳ, Γρηγ. Κορ. ἐν Ρητ. 8, 763. || ἡ ἀκριβὴς καὶ πραγματικὴ σημασία λέξεως τινος: Ἀπολλ. Δύσκ. Ἐπίρρ. 190, 3. || ἀκυριολογία: Γαλ. 18(2), 526. 2) τὸ καλεῖν τινα διὰ τοῦ ὀνόματος κύριος: Ἀθαν. 21, 655 τὴν κυριολογίαν ἀνομιέμενον τὴν περὶ αὐτοῦ.

κύριολογικός-ή-όν ὁ μεταχειριζόμενος τὰς λέξεις ἐν τῇ κυρίᾳ αὐτῶν σημασίᾳ: Κλήμ. Ἀλ. Στρωμ. 5, 657 τὴν Αἰγυπτίων γραμμάτων μέθοδον . . τὴν ἱερογλυφικὴν, ἥς ἡ μὲν ἐστὶ διὰ τῶν πρῶτων στοιχείων κυριολογικὴ, ἡ δὲ συμβολικὴ [ἐπὶ τῶν ἱερογλυφικῶν ἐκείνων ἄτινα συνίστανται εἰς ἀπλὰς εἰκόνας τῶν νοουμένων πραγμάτων].

κύριολογώ-έω κύριος- λέγω μτγν. κ. μ. σον. κυριολεκτώ βλ. λ. | Γαλ. 8, 640, Στέφ. Ἀθ. Ἰνν. 2, 420D. κ. ποθ. | Ἰουστ. Παριν. Ἑλλ. 19 οὐδὲν ὄνομα ἐπὶ Θεοῦ κυριολογεῖσθαι δυνατὸν, Κλήμ. Ἀλ. Στρωμ. 5, 657 τῆς συμβολικῆς ἢ μὲν κυριολογικῆς κατὰ μίμησιν, ἢ δ' ὡς περ τροπικῶς γράφεται. 2) κυριολεκτώ βλ. λ. 2) | Ἰουστ. Δ. Τρωφ. 277 θεολογεῖν καὶ κυριολογεῖν τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον. 3) ρηματ. π. κυριολογία.

κύριομητρ-ορος (ή) [Κύριος-μήτηρ] μ. σον. ἡ μήτηρ τοῦ Κυρίου ἢ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἢ θεοτόκος Μαρία: Ἰωσήφ 989 τοῦ κ. Μί. 1.

κύριοπρᾶσις (ή) [Κύριος-πρᾶσις] μ. σον. εἶδ. ἡ πρᾶσις, πῶλησις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ: Ψχρυσ. 7, 340, 6 ὁ Ἰουδᾶς ἐπὶ τὴν προδοσίαν καὶ τὴν κυριοπρᾶσιν ἐφθάσεν.

κύριος-ιον [κύριος], θηλ. κ. -ια, κ. μ. σον. νεώτ. κ. δημ., θεσσ. κύρρος, συγκρ. κυριώτερος, ὑπερθ. κυριώτατος, ὁ ἔχων κύρος, ἰσχύν, ἐξουσίαν ἐπὶ τινος, ὁ ἐξουσιαστής, ὁ δεσπότης, ὁ κρατῶν τινος, ἐπὶ προσ. μ. γενικ. | Πίνδ. 1, 451, 53 Ζεὺς ὁ πάντων κύριος, Αἰσχ. Ἀγ. 878 ἐμῶν τε καὶ σῶν κύριος πιστωμάτων, Σοφ. ΟΚ 1041 πρὶν ἂν σε τῶν σῶν κύριον στήσω τέκνων ἰσὲ καταστήσω κύριον, Ἀντιφ. 3, 1) οἱ κύριοι πάσης τῆς πολιτείας εἰσιν, Θουκ. 4, 20 καταλύσεως . . ἥς . . κύριοι ἐστε [ἔχετε τὸ δικαίωμα τῆς καταλύσεως], αὐτ. 5, 53 κυριώτατοι δὲ τοῦ ἱεροῦ ἦσαν Ἀργεῖοι, Πλάτ. Νόμ. 929D οἰκοφθορᾷ δὲ ὡς ἂν τῶν αὐτοῦ κύριος, αὐτ. Κριτ. 120D θανάτου δὲ τὸν βασιλέα τῶν συγγενῶν μηδενὸς εἶναι κύριον [νὰ μὴ ἐχῆ τὸ δικαίωμα νὰ θανατωθῆ τινά], Ξεν. Ἑλλ. 2, 2, 18 ἐκένους κύριους εἶναι εἰρήνης καὶ πολέμου [νὰ ἔχωσι τὸ δικαίωμα νὰ κἀνωσιν εἰρήνην ἢ πόλεμον], Ἰσοκρ. 19, 34 τὴν μητέρα καὶ τὴν δεδελφῆν . . τῶν αὐτοῦ κυρίας . . κατέστησε, Δημ. 18 πόλεων καὶ τόπων, ἂν ἡμῶν ποτε κύριοι, Πολυβ. 1, 8, 4 κύριος γενόμενος τῶν ἀντιπολιτευομένων ἰκατοβαλῶν, νικῆσας τοὺς ἀντιπολιτευομένους, αὐτ. 3, 98, 10 εἰς τὸν κύριον τῶν πραγμάτων [ὁ κατέχων τὴν διοίκησιν χώρας τινός], αὐτ. 6, 14, 4 τιμῆς . . καὶ τιμωρίας ἐν τῇ πολιτείᾳ μόνος ὁ δῆμος κύριος, Ἐπιγρ. ὁ κυριώτατος θεὸς τοῦ ἱεροῦ [ἐπὶ θεοῦ εἰς ὃν ἔχει ἀφιερωθῆ νόος τῆς], -ἡ κυβέρνησις εἶναι κυρία τῆς καταστάσεως κ. ἐμπεροθ. [ἐπερὶ τινος]: Ἀριστλ. Πολιτ. 1286α, 24 περὶ τῶν γ' ἄλλων εἶναι δεῖ κυρίους || μτγν. νεώτ. κ. δημ. ὁ εἰς ὃν

ἀνέκει τὸ κατὰ κυριότητα, ὁ κότοχος, ἰδιοκτήτης τινός: ΚΔ Ματθ. 21, 40 ὁ κύριος τοῦ ἀμπελώνου, αὐτ. Λουκ. 10, 2 δεήθητε οὖν τοῦ κυρίου τοῦ θερισμοῦ, Πλάτ. κύριοι εἶναι τῶν ἐμαυτοῦ ὑπαρχόντων, -εἶναι κύριος πολλῶν γαιῶν-οικιών || κ. νεώτ. κ. δημ. συνήθ. ἐν φρ. κύριός εἰμι μτ. ἀπαφρ. ἔχω τὴν ἐξουσίαν, τὸ δικαίωμα νὰ πράξω τι: Αἰσχ. Ἀγ. 104 κύριός εἰμι θροῦν, Εὐρ. Ἰκ. 1189 οὕτος κύριος . . ὄρκωστειν [πθ. γρ. ἀντὶ ὄρκω μωτῶν], Θουκ. 5, 63 κύριον εἶναι ἀπάνην στρατιάν, αὐτ. 8, 5 κύριος ἦν . . ἀποστέλλειν . . στρατιάν, αὐτ. 4, 18 κυριώτεροι νομίζοντες εἶναι δοῦναι [ικανώτεροι νὰ δώσωσι], Ἀνδοκ. 4, 9 τοὺς δικαστὰς ἀπολέσαι μὲν κύριους εἶναι, Ξεν. Ἀν. 5, 7, 27 οὐκ ἐσεσθε κύριοι οὐτε ἀνελεύθεροι πόλεμον. οὐτε καταλύσαι, Πλάτ. Ἐπιστ. 346C . . γιγνέσθω ἀνελεύθεροι, Ἀριστλ. Πολιτ. 1287, 16 εἰσι . . αἱ ἀρχαὶ κύριοι κρίνειν, -εἶμαι κύριος νὰ κἀνῶ δ, τι θέλω στὸ σπῆτι μου' || ὁ μ. κ. τοῦ μὴ μεθυσθῆναι [ἔχων τὴν δύναμιν νὰ μὴ . .]: αὐτ. ΗΝικ. 113β, 32' κ. μτ. αἰτ. κ. ἀπαφρ. | Πλάτ. Πολ. 429B κύριοι ἂν εἴεν ἡ τοῖαν αὐτῆν εἶναι ἡ τοῖαν [ἀλόβη]. || ὁ μ. ἐπομένης ἐξηρητημένης προτάσεως: Ἰσαί. 6, 4 ἀποστειρῶν ὑμᾶς τοῦ κυρίου γενέσθαι, δύναται δεῖ καταστήσασθαι' || ὁ μ. κ. μτ. μτχ.: Θουκ. 5, 34 μήτε πριαμένους τῆ ἢ πωλυπύτας κυρίους εἶναι, αὐτ. 8, 51 κύριος ἦν αὐτὸς πρᾶσων ταῦτα, Πολύβ. 6, 37, 8 κύριος δ' ἐστὶ καὶ ζημιῶν ὁ χιλιάρχος . . καὶ μαστιγῶν, αὐτ. 18, 37, 10 κύριος εἶναι βουλευομένων ὑπὲρ σφῶν αὐτῶν, Ἐπιγρ. κύριοι ἐόντων συλεύοντες. 2) κ. ἀπολ. ὁ ἔχων κύρος, δύναμιν, ἐξουσίαν, ὁ ὑπέρατος: Αἰσχ. Ἰκ. 965 τί τῶνδε κυριώτερος μείνει; Εὐρ. Βάκχ. 505 κυριώτερος σέθεν, Ἀριστλ. Ρητ. 1402α, 1 ὁ πατὴρ μῆχρι τούτου κύριος [ἐστί]. || τὸ κύριον ἡ κυβερνώσα δύναμις ἡ ἐξουσία ἐν τινι πολιτείᾳ: Πλάτ. Πολ. 565Α ὁ δὴ πλειστόν τε καὶ κυριώτατον ἐν δημοκρατίᾳ, Ἀριστλ. Πολιτ. 1281α, 11 τί δεῖ τὸ κύριον εἶναι τῆς πόλεως . . τὸ πλήθος ἢ τοὺς πλουσίους' || ὁ μ. τὰ κύρια αἰ ὑπέρατοι ἀρχαί, οἱ ὑπάτοι ἀρχόντες: Σοφ. ΟΚ 915 τὰ τῆσδε γῆς κύρια [οἱ νόμοι καὶ οἱ ὅμοιοι τῆς χώρας], Δημ. 424 τὰ κύρι' ἄττα ποτ' ἐστ' ἐν ἐκάστη τῶν πόλεων [αἱ ἀνώτατοι ἀρχαί], Ἀριστλ. Ρητ. 1365β, 27' || κυρία ἐκκλησία ἐν Ἀθήναις, ἡ νόμιμος καὶ ὠρισμένη, καθ' ἣν ἐκύριον τὰ φηρισματα, ἀντίθ. σύγκλητος ἐκκλησία [ἢ δι' ἐκτάκτους ὑποθέσεις συγκυκαλουμένη]: Ἀριστφ. Ἀχ. 19 οὐσης κυρίας ἐκκλησίας ἐωδινης ἔρημος ἢ πνύξ, Ἀριστλ. Ἀθῆν. 43, 4 προγράφουσι . . τὰς ἐκκλησίας οὗτοι' μὴν μὲν κυρίαν, ἐν ἣ δεῖ τὰς ἀρχὰς ἐπιχειροῦνται εἰ δοκοῦναι καλῶς ἀρχεῖν, Ἐπιγρ.' || ὁ μ. κυρία ἀγορά: Ἐπιγρ.' 3) ἐπὶ πραγμάτων, μτ. γενικ.: Σεραπ. ἐν Κατ. Ἀστρ. Κ 1, 99 ὁ τῆς ὥρας τῆς καταρχῆς κύριος [ἀστήρ]. || κ. ἀπολ. ἐπὶ πραγμάτων, καταστάσεων, ἰδιότητων κτλ., ὁ πρωτεύων, ὁ ὑπεριστάς, ὁ ἐπικρατέστερος, ὁ ἀπουδαίστερος, ὁ σημαντικώτερος, ὁ μεγαλύτερος, ὁ οὐσιώδης: Εὐρ. Ἰρακλ. 143 ἀσσοὶ κατ' ἀστών κυρίους κραινεν δίκας [ἐγκύρους], αὐτ. Α 318 οὐμός οὐχ ὁ τοῦδε μῆθας κυριώτερος λέγειν [ἔχει μεγαλύτερον κύρος], Ἀνδοκ. 1, 88 τὰς μὲν δίκας . . καὶ τὰς διαίτας ἐποίησατε κυρίας εἶναι, Πλάτ. Κριτ. 50B ὅς τὰς δίκας τὰς δικασθεῖσας προστάττει κυρίας εἶναι, αὐτ. Σοφ. 230D κυριωτάτῳ τῶν καθάρων [ἐπὶ] σπουδαίων θεραπευτικῶν μέσων], Ἀριστλ. Πολιτ. 1282β, 15 ἐν τῇ κυριωτάτῳ [τῶν ἐπιστημῶν], αὐτ. Οὐρ. 285α, 26 αἱ κυριώτεροι ἀρχαί, αὐτ. ΗΝικ. 1143β, 34 [ἢ φρόνησις] τῆς σοφίας κυριωτέρα, αὐτ. Ὑστ. 86α, 23 κυριωτέρα ἡ καθόλου [ἀπόδειξις], Ἐπικ. Ἐπιστ. 1, 30U, αὐτ. Δόξ. 9 τὰ κυριώτατα μέρη τῆς φύσεως, Φιλ. δ. Ὀργ. 86W κύ-

ρια δόξα (ἐπί τινων δοξοσιῶν τοῦ Ἐπικούρου), Πλουτ.Κόμ.21 τὰ δὲ κυριώτατα καὶ μέγιστα τῶν ἱερῶν . . λαδοῦσαι, Γαλ.1,299 κυριωτάτη κένωσις, Φιλόστρ.Γυμν.50 κυριώτερα μέρη τοῦ σώματος, αὐτ.Σοφ.1,22,4 τὸ κυριώτατον τῆς Ἐφέσου, - ὁ κύριος συντελεστής τῆς προόδου, - ἡ κυρία ἀφορμὴ διενέξων, - ὁ κύριος λόγος τῆς παρατήρησός τοῦ Προέδρου, - τὰ κύρια συστατικά, - τὸ κύριον σῶμα τοῦ στρατοῦ, φρ. πρώτων καὶ κύριον ἰὼς ἐπίρρ. ἐν πρώτοις, πρωτίστως, κατὰ πρώτιστον λόγον! || τὰ κυριώτατα τὰ σπουδαιότερα ὄργανα : Γαλ.1,385. 4) ὁ ἔγκυρος, ὁ ἔχων τὸ νόμιμον κύρος, ἰσχύν, ἀντίθ. ἄκυρος : Λυσ.18,15 τὰς μὲν πρὸς ἐκείνους συνθήκας κυρίας ποιήσατε, τὰς δὲ πρὸς αὐτοὺς ἄκυρους, Πλάτ.926D κύρια τελευτήματα τὰ τούτων δόγματα, αὐτ.Θεαιτ.179B τὰς τῶν ἄλλων δόξας κυρίας ποιεῖ, Δημ.545 ἔστω τὰ κριθέντα ὑπὸ τοῦ διαιτητοῦ κύρια, αὐτ.700, Πάπ. ἡ συγγραφή ἦδε κυρία ἔστω· 5) νόμιμος, θεμιτός, ἀρμόδιος, κανονικός : Αἰσχ.Εὐμ.127 ἕνος πόνος τὴν κύριοι συνωμόται, αὐτ.960 κύρι' ἔχοντες ἰέχοντες τὴν πρὸς τοῦτο ἔξουσιαν! 6) ἐπὶ χρόνου, ὁ διατεταγμένος, ὁ προσδιορισμένος, ὁ ὀρισμένος : ἰνδ.Ο 6, 32 κυρίω δ' ἐν μην' (ἐπὶ ἐγκύριω γυναικίος διαουούσης τὸν ἔνατον μ.ναι), Ἡρ.5,50 ἡ κυρὴ ἡμέρη ἐγένετο τῆς ὑποκρισίας, αὐτ.93, αὐτ.1,48 φυλάξας τὴν κυρὴν τῶν ἡμερῶν, αὐτ.6,129, Αἰσχ.Ἰκ.732 χρόνω τοῦ κυρίω τ' ἐν ἡμέρᾳ, αὐτ.Άγ.766 ὅτε τὸ κύριον μόλη φάος τόκου ἰὸ διωρισμένους χρόνους, αὐτ.Εὐμ.544 κύριον μένει τέλος, Εὐρ.Ἄλκ.105 τόδε κύριον ἡμερ, αὐτ.Ορ.48, Δημ.541 ἦκεν ἡ κυρία ἡμέρα!, Διον.Ἄλ.Ρωμ.1,86 τῆ κυρία τῶν ἡμερῶν ἔξῆσαν! || ὅμ. κ. ὄνευ τοῦ ἡμέρα : Φώτ.Λέξ.191,7 «κυρία, ἡ ὄρισμένη καὶ ἐμπερόθεσμος ἡμέρα» : Δημ.544 ἦκεν ἡ κυρία τοῦ νόμου ἡμέρο! ὅμ. αἱ κύρια ἰένν. ἡμέροι κριτικά : Ἰνπ. Παθ.9. 7) ὁ πραγματικός, ὁ φυσικός, ὁ θεμελιώδης : Ἀριστλ.ΗΝικ.1144h,4 ἡ κυρία ἀρετὴ ἡ κυρίας λεγομένη ἀρετῆ), Θεόδωρ.Φ14,15,1 (φλοιδός) ὁ κύριος. || εἰδ. ρητορ. κ. γραμμ. ὁ πραγματικός, ὁ κυριολεκτικός, οὐ γίνεται χρῆσις ἐν τῇ πρώτῃ αὐτοῦ καὶ φυσικῇ σημασίᾳ, ὁθ. κ. συνήθης, κοινός, ἀντίθ. μεταφορᾶ, γλῶττα, μεταφορικός, τροπικός : Ἀριστλ.Ρητ.1404b,6 τῶν δ' ὀνομάτων σαφῆ μὲν ποιεῖ τὰ κύρια, αὐτ.1410b,12, αὐτ.Ποιητ.1457b,1 ἄπαν δὲ ὀνόμα ἐστὶν ἢ κύριον ἢ γλῶττα ἢ μεταφορᾶ . . λέγω δὲ κύριον μὲν φ' ὄντωνται ἕκαστοι, Διον.Ἄλ.Συνθ.24 σπάνει κυρίου ὀνόματος (ἐλλείψει συνήθους ὄρου), αὐτ.3 κυριώτατα ὀνόματα (λίαν συνήθη), Φιλῶδ.Ρητ.1,181S κύρια (λέξεις), Διογ.Λ10,13, - ἡ κυρία σημασία τῆς λέξεως' ὅμ. κατὰ τὸν κύριον τρόπον, ἀντίθ. καταχρωμένη : Φιλῶδ.Ρητ.1,59S. || κύριον ὄνομα τὸ ἰδιοίτερον ὄνομα, δι' ὃ διακρίνεται τὸν ἄλλον ὁμοειδῶν ὄρισμένον τι πρόσωπον, ζῶον ἢ πράγμα, γραφομένου διὰ κεφαλαιῶν ἀρκτητικῷ γράμματος : Πολύβ.6,46,10 εἰ τις μὴ τοῖς κυρίοις ὀνόμασι προσέχοι, Ἀπολλ.Δύσκ. Ἀντων.10,11, Ἡρώδιαν.7,5,8 τῷ τὴ κυρίω αὐτοῦ ὀνόματι προσθέτης Ἀφρικανῶν ἐκάλεσαν ἄφ' ἑαυτῶν ἰόντιθ. προσγορικόν! || νεώτ. συντ. κυρία πρόβασις ἐξ ἧς ἐξαρτῶνται αἱ ἄλλαι ἰάντιθ. ἐξηρητημένη! 8) τὸ ἄρα. κύριος ὡς οὐσ. ὁ δεσπότης, ὁ οικοδεσπότης, ὁ κτήτωρ, ὁ ἀφέντης, τὸ ἀφεντικό, ἐν ἀντιθ. πρὸς τοὺς οἰκέτας, τοὺς δούλους, τοὺς ὑπηρέτας : Αἰσχ.Κα.658 ἀγγελεῖαι τοῖσι κυρίοισι δωματίων, αὐτ.689, Σοφ. Α1,734 τοῖς κυρίοις γὰρ πάντα χρῆ διπλαῦν λόγον, αὐτ.ΟΚ 288 ὅταν δ' ὁ κύριος παρῆ τις, ὁ μὲν ὅστις ἐστὶν ἡγεμῶν, ΚΔ Ματθ.6,24 οὐδεὶς δύναται δυοῖς κυρίοις δουλεῖν, αὐτ.Μάρκ.13,35 οὐκ οἰδατε γὰρ πότε ὁ κύριος τῆς οἰκίας ἐρχε-

ται, - μέσα εἶναι ὁ κύριός (σου)· || νεώτ. κ. δημ. προσγορία τοῦ οικοδεσπότης ὑπὸ τῶν ὑπηρέτων οὕτω : ἐξήλθε ὁ κύριός μου! || ὅμ. ὁ κύριος ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας, ὁ οικοδεσπότης: Ἀντιφ.2,4,7 οὐδὲν θαυμαστὸν ἔπαθεν ὑπὸ τῶν κυρίων ἐχθρῶν μοι ὄντων, Ἀριστλ.Πολιτ.1269b,10 τῶν ἰσῶν ἄξιον ἐαυτοῦς τοῖς κυρίοις, Πάπ. τοὺς κυρίους τῶν οἰκιῶν. || ὁ αὐτοῦ ὡς κύριος τοῦ οἴκου, τῆς γυναικίος καὶ τῶν τέκνων Σχῶλ.Ἀριστφ.Ἰνπ.965 «ἡ δεῖνα καὶ ὁ κύριος, τουτέστιν ὁ ἀνήρ», Εὐστ.Πον.40,90 «ἡ . . Ἀττικῆ γλῶσσα τὸν κύριον ἐπὶ ἀνδρὸς τίθεισιν, φ' γυναικῆ ὁ νόμος συνέευνε, κυριεῖται τεταγμένον: θά μᾶς κάμπετε βεβαία τὴν τιμὴν νὰ μᾶς γνωρίσητε καὶ τὸν κύριόν σας» || φυλάξ, ἐπίτροπος, κηδεμῶν γυναικίος : Ἰσαί.6,32 θυγάτηρ ἦν μία, ἧς ἐπιθεῖθ' ὁ κύριος καταστράφει, Δημ.1362 σίτου εἰς ὧδεῖον εἶναι δικάσασθαι ὑπὲρ τῆς γυναικίος τῷ κυρίω, Δίων Χρ.1,353 γυναικῆ ἔλαθεν ἐκ τῆς Ἑλλάδος, τῶν κυρίων διδόντων, Πάπ. || κ. γεν. ἐπίτροπος, κηδεμῶν, ἐπιμελητής : Πλάτ.Ἐπιστ.324B εἰ θάπτον ἑαυτοῦ γυναικίον κύριος, Ἰσαί.2,10 τούτων ἅμα καὶ ἐπίτροπος καὶ κύριος καὶ ἀντιδικός ἦν, Δημ.1054 οὐκέτι σὶόν τ' ἦν . . κυρίω ἐπιγεγράφθαι, αὐτ.1134, Μέν.Ἐπιτρ.89 κύριος γεγεννημένος τούτου, Διον.Ἄλ.Ρωμ.2,27 τῆ ἐλευθερίας εὐράμενος αὐτοῦ τὸ λοιπὸν κύριός ἐστιν ἰὸ θεράπων! || μτγν, μον, νεώτ. κ. δημ. τιμητικὴ προσγορία ἀνδρός καὶ ἰδ. τοῦ ἀνηκόου εἰς καλὴν κοινωνικὴν τάξιν : Πολύβ.7,9,5 κυρίους Καρχηδονίους καὶ Ἀννίβαν τὸν στρατηγόν, ΚΔ Πράξ.16,30 κύριοι, τί μὲ δεῖ ποιεῖν, αὐτ.ἰω.12,21 κ' ριε, ἐλέομεν τὸν Ἰσοῦν ἰδεῖν, Πάπ. λογιώτατα ἐκδικεῖ κύριε, αὐτ. ὁ κύριος βελιστάριος τραπέτης, αὐτ. τῷ ἀγιωτάτῳ πατρὶ κυρίω ἀδδᾶ Σενουθῆ ἐπισκόπῳ, - τὴν ἠράνα διὸ κύριοι σὸ ἀράξί τους, - οἱ κύριοι βουλευταὶ παρακαλοῦνται νὰ καταλάβουν τὰς ἐδρας τῶν' || νεώτ. ἀνθρωπος σοδαρὸς καὶ ἀξιοπρεπής : ὁ Γ εἶναι κύριος καθὼς πρέπει, - δὲ φέρθηκε καθόλου σάν κύριος! 9) ὅμ. ὡς ἐπίθ. τῶν θεῶν κ. ἰδ. ἐν τῇ Ἀνατολῇ : Ἐπιγρ. Κρόνος κύριος, Ἐπιγρ. Ζεὺς κύριος, Ἐπιγρ. ἡ κυρία Ἀρτεμῖς, Πάπ. Σεκενδύτιος ὁ κύριος θεός, Πάπ. κύριος Σάραπις, αὐτ. θύειν τοῖς κυρίοις θεοῖς, αὐτ. ὁ κυριώτατος θεός' || ἐπὶ θεοποιθέντων ἡγεμῶν: Ἐπιγρ. τοῦ κυρίου βασιλέως θεοῦ, Ἐπιγρ. οἱ κύριοι θεοὶ μέγιστοι (ἐπὶ τοῦ Πτολεμαίου 14ου κ. τῆς Κλεοπάτρας) || ὁθ. γεν. ἐπὶ ἡγεμόνων : Ἐπιγρ. βασιλεὺς Ἡρώδης κύριος' κ. ἐπὶ τῶν Ρωμαίων αυτοκρατόρων : ΚΔ Πράξ.25,26 περὶ οὗ ἀσφαλῆς τὴν γράφαι τῷ κυρίω οὐκ ἔχω, Πάπ. θεός καὶ κύριος Καίσαρ Ἀυτοκράτωρ, αὐτ. ὁ θεοφιλέστατος κύριος ἡμῶν, αὐτ. οἱ κύριοι ἡμῶν ὁ ἐπιφανέστατος Καίσαρες' || μτγν, μον, νεώτ. κ. δημ. ἰδ. ὡς κύριον ὄνομα, ὁ κύριος ὁ Θεός : ΠΔ Γεν.11,5 κατέβη κύριος ἰδεῖν τὴν πόλιν καὶ τὸν πύργον, ΚΔ Ματθ.4,10, αὐτ.Λουκ. 1,28 χαῖρε, κεχαριστημένη! ὁ Κύριος μετὰ σοῦ, φρ. Μηνοῖ.11,9 Συνεξ. ἀπῆλθε πρὸς Κύριον ἰσπέθαι, ἀπέδημασε πρὸς Κύριον, - μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Κυρίου' ὅμ. νεώτ. φρ. Κύριος αἶδε τὴ μέλλει νὰ γίνῃ (ἰοῖδος) ἔξερει, εἶναι ἀγνωστον, - Σοὶ Κύριε (ἐπὶ ἀπολύτου ὑποταγῆς), - Θεὸς κ' αἰ Κύριε, - Κύριε τῶν Δυνάμεων ἰὼς ἐκφρ. ἀπορίας καὶ καταλήξεως), - Κύριε ἐλέησον ἰτελειουργῆ φράσις ἐν χρ. ἐν τῷ λόγῳ πρὸς δῆλωνιν μεγάλης ἀπορίας, παροιμ. τὸ πολὺ τὸ κύρις ἐλέησον τὸ βαριεταῖ κ. ὁ Θεός ἢ κ. ὁ παπᾶς ἐπὶ τῆς πράμ. καθισταμένου λίαν ἐνοχλητικῶ ὡς ἐκ τῆς συχνῆς αὐτοῦ ἐπαναλήψεως! || εἰδ. ἐπὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ : ΚΔ 15,25 προσεκύνθησεν αὐτῷ λέγουσα Κύριε, βοήθει μοι, αὐτ.Λουκ.23,42 μνησθητί μου, Κύριε,

ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου, αὐτ.Κορινθ.Ι,12,3, -Κύριε ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστέ υἱέ καὶ λόγε τοῦ Θεοῦ, ἐλέησον ἡμᾶς.

κυριοσύνη (ἡ) πάπ. ἡ ιδιότης τοῦ κυρίου· κινδύνῳ ἡμῶν καὶ παρὰ τῆς ἡμῶν κυριοσύνης εἰς σὴν ἀσφάλειαν πεποιήμεθα τὴν ἀλληλέγγυον.

κυριότης-πτος (ἡ) μτγν., μον. κ. νεώτ. τὸ νὰ εἶναι τις κύριος τινος, ἡ δύναμις, ἡ ἐξουσία τοῦ κυρίου, ἡ κυριότητα, τὸ κράτος· ΚΔ'Ἐφεσ.Ι,21 ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας καὶ δυνάμεως καὶ κυριότητος, αὐτ.Κολ.Ι,16 θρόνοι εἴτε κυριότητες εἴτε ἀρχαὶ εἴτε ἐξουσίαι, Μνηστ.ΙΙ,10 Ὡς.5 Τριαδ. μὴν ἀρχῆν. . μὴν κυριότητα καταγγέλων τῆς υπερθέου. . Τριάδος, Καיסάρ Δαπ. ἐν Σάβ.3,139 προσέλαδας. . ὑπὸ τὴν δυνάμειν τὴν δύναμιν, ὑπὸ τὴν κυριότητῶν τὴν κυριότητα, ἐκ τῶν ἀρχῶν τὴν ἀρχήν' || νεώτ. τὸ νὰ εἶναι τις κύριος, κατόχος τινος, τὸ ἐμπραγματοῦν δικαίωμα φυσικοῦ ἢ νομικοῦ προσώπου πρὸς ἀποκλειστικὴν χρῆσιν, κάρησιον καὶ διάθεσιν πράγματός τινος· κυριότης κτήματος, - κυριότης ζώου' || κτ. ἐπέκτ. κ. ἐπὶ πνευματικῆς ἰδιοκτησίας' || μτγν. τὸ κτῆμα, ἡ ἰδιοκτησία· Δοσιθ.376Κ' 2) πάπ. ὡς συγκεκρ. ἡ ἀρχή, ἡ ἐξουσία· Πάπ. παρακαλῶ πάντα κριτὴν καὶ δικαστὴν καὶ ἐξουσίαν καὶ κυριότητα ἀεὶ παραφυλάξαι ἐρωμένῳ τὴν δι' αἰθῆλην' 3) ἡ κυρία, ἡ νόμιμος χρῆσις ὄρου τινοῦ· Δαμόσκ. Ἀρχ.306.

Κύρις Ἦσ. «ὁ Ἀδωνις».

κύρις (ὁ) πάπ., μον. κ. δημ. κ. κύρις κ. κύρις ἀντί τοῦ κύριος, ὡς τιμητικὴ προσφώνησις· Πάπ. ἄσπασαι τὸν κύριον μου' || μσν. κ. δημ. ὅμ. ἀντί τοῦ πατῆρ, βλ. κούρις· Γεωργιλ.Θρ.Κ ἐν Κορ. Ἄτ.2,228 ἐν λ. μαγκούριν ὁ κύρις βλέπει τὸ παιδί, καὶ τὸ παιδί τὸν κύριον, Ἐρωτῶκορ.Ι,69 ἐκαμάρωνασιν τινεὶ ὁ κύρις ται κ' ἡ μόννα.

κύριση κ. ἀπτ. κυρίττω, μέλλ. κυριεῶ, πληττω, κτηπῶ διὰ τὴν κεράτων, ὡς ὁ κριός· Ἦσ. ἐκέραισι μάχεσθαι, Φωτ.Λέξ.191,18 «κυρίττοντες» κυρίως ἐπὶ τῶν κριῶν, ὅταν ἐνσεύωσιν ἀλλήλους τοῖς κέρασιν'· Ἀριστλ.ΖΓ 769b,20 τοὺς μὲν αἰγὶ φωνῶντι πῦρ· τοὺς δὲ, οἳ κηρύττονται ὅμ. κ. ἐπὶ ταύρων· Αἰσχ.ἀπ.23 ὁ ταῦρος δ' ἔοικεν κυριεῖν τιν' ἀρχάν, Πλάτ.Γοργ.516Α παραλαθῶν μὴ λακτιζοντας ἑαυτὸν μηδὲ κηρύττοντας, Γαλ.4,692 βοὸς μὴ σόχων . . εἶδον κηρύττοντα πρὶν φῶσαι τὰ κέρατα· κ. γεν. ἐπὶ ζώων· Δίων Χρ.2,158 θηρίων καὶ βροσκημάτων . . κηρύττοντες τὰ ἄλλα καὶ πατοῦντων ὅμ. κ. ἐπὶ πρσο.· Πλάτ.Πολ.5861) ἔνεκα τῆς τούτων πλεονεξίας κηρύττοντες ἀλλήλους σιδηροῖς κέρασι' || μτφ. ἐπὶ πτωμάτων ἐπιπλεόντων καὶ πληττομένων κατὰ τῆς ἀκτῆς· Αἰσχ.Πέρσ.310 οἳδ' ἀμφὶ νῆσων . . κυκώμενοι κύρισσον ἰσχυράν χθόνα' || ὁ κηρύττων ἔνιν. λόγους λογικὸν δὴλημνα· Χρυσ.Στωϊκ.2,94' 2) ρηματ. π. κυρίσις.

κυριότης (ὁ) μσν. ὑπόκορ. τοῦ κύριος βλ.λ. **κυριττο** Ἦσ. «οἱ ἔχοντες τὰ ξύλινα προσώπεια κατὰ Ἰταλίαν καὶ ἐορτάζοντες τῇ Κορυθαίᾳ γελοισασίαι» πρβλ. κούριθρα.

κύριω-ὦν (κύριος) μτγν. ἀντί κυρῶ βλ.λ., ἀμφ. ἐν Φιλοδ.Εὐσ.107 ἴσαθ.

κύριώθης-ους-ες (κύριος) μτγν. σπουδαῖος, κρίσιμος· Ἰσίδ.Πηλ.Ἐπιστ.594Α τοῦ γάρ κεφαλαιώδεστέρου καὶ κυριώδεστέρου.

κυριωνμία (ἡ) σχόλ. ἡ ἰδιαίτερα, ἰδιάζουσα ὀνομασία· Εὐστ.652,40 γάμψ ὑπόσεοσσαι καὶ τεκοῦσαι νόμψαι καλοῦνται κατὰ τινα κυριωνμίαν, αὐτ.1892,51.

κυριωνμικῶς ἐπίρρ. μσν. κατ' ἰδίαν ὀνομασίαν, δι' ἰδιαίτερον ὀνόματος· Πεδιάσι.Ι ἐν Θεόκρ. Σὺρ.3 ὁ κυριωνμικῶς εἶπε τὸν Πάνα, ἀλλὰ Ἰθυντῆρα τῶν θρεμμάτων.

κῦριωνῦμος-ον [κύριος - ὄνομα] μσν. ὁ ὀνομασμένος ἐκ τοῦ Κυρίου, ὁ λαθὼν τὸ ὄνομα τοῦ ἐκ τοῦ Κυρίου· ΨΧρυσ 7,318 χρεώστης ἀπεφάνθην τῆς προτέρας κυριωνῦμου κυριακῆς' || ὅμ. κυριωνῦμος ἡμέρα ἡ Κυριακή· Βαλα.Καν.29 Λαοδικ. 839,Παχυμ.Γ Ἰστ.Β ἐν μιᾷ τῶν κυριωνῦμων ἡμερῶν ὅμ. κ. ἀνευ τοῦ ἡμέρας· Εὐστ.Πον.42,48.

κῦριωνῦμῶ-ω μσν. καλῶ τινα δι' ἰδίου, κυρίου ὀνόματος· Εὐστ.635,6 τοῦ ἠρώσοι οὕτω Ἰ'Ἐλληροφόντης κυριωνῦμου κατ' ἔλληφιν τοῦ ἐν ἀρχῇ βῆτα' 2) ὀνομάζω, καλῶ τινα κύριον· Δούκ.Ἰστ.Βυζ 132Δ κυριωνῦμοῦντες καὶ ἀρχηγὸν ἀναγορευόντες.

κυρίως (κύριος) ἐπίρρ. κ. νεώτ. κ. δημ. κατὰ τρόπον ἀρμόζοντα εἰς κύριον, δεσποτῆτα, αὐθεντία, μετὰ πλήρους κύριος, ἐξουσίας· Ἰσοκρ.4,137 τὰς τε πόλεις τὰς Ἑλληνίδας οὕτω κυρίως παρελήφεν ὡστὲ τὰς μὲν αὐτῶν κατασκήπειν, Ἀριστλ. Ἄθ.3,6 κολάζουσα καὶ ζημιόσα πάντας τοὺς ἀκοσμοῦντας κυρίως, Ἐπιγρ.ζημιούτω ὁ ἱερεὺς μέχρι πέντε δραχμῶν κυρίως' 2) Ἦσ. «βεβασίως, ἰσχυρῶς, ἀσφαλῶς»· Αἰσχ.Χο785 τυχεῖν δέ μου κυρίως τὰ ἀσφοροσνευ (sic) μασιόμενοι ἰδεῖν' 3) κανονικῶς, ὀμαλῶς, νομίμως, δικαίως· Αἰσχ. Ἄγ.178 τὸν πάθει μάθος θέντα κυρίως ἔχειν, Πλάτ.Νόμ.925Κ ὡν ὁ κληρὸς γινέσθω κυρίως, Ἰσοκρ.7,26,Δημ.954 κυρίως δόντος τοῦ πατρός τοῦ σοῦ κατὰ τοῦ νόμου αὐτῆν γεμαρῆσαι' || κυρίως αἰτεῖσθαι δικαιοματικῶς· Σοφ.Φιλ.63 οὐκ ἤξιωσαν τῶν Ἀχιλλείων ὄπλων ἐλθόντι δοῦναι κυρίως αἰτουμένω' 4) μετ' ἀκριβείας, ἀκριβῶς, ὀρθῶς· Πλάτ.Πορμ.136Κ εἰ μέλλεις τελέως γυμνασάμενος κυρίως διδέσθαι τὸ ἀληθές, αὐτ. Νόμ.896Β' 5) κ. νεώτ. κ. δημ. πρωτίστως, κατ' ἐξοχήν, πρὸ παντός, κατὰ πρῶτον λόγον· Ἀριστλ.ΗΝικ.1157α,31 πρῶτως καὶ κυρίως, αὐτ.Ψυχ.412b,9 τὸ κυρίως ἔναι εἰνοῖη, -μὰς ἐνδιαφέρει κυρίως νὰ μὴθωμεν' || νεώτ. κ. δημ. κατ' ἐξοχήν, πρωτίστως· κυρίως ἐσένα ἦθελα' 6) κ. νεώτ. ἐπὶ λέξεων, κατὰ τὴν κυρίαν, τὴν ἀκριβή σημασίαν, κυριολεκτικῶς, ἀντιθ. μεταφορᾷ ἢ κατὰ μεταφορᾶν· Ἀριστλ.Τοπ.123α,35 κυρίως κατὰ τινος κατηγορεῖσθαι, αὐτ.Μεταφ.1015α,14 κυρίως λέγεσθαι, αὐτ.ΗΝικ.1098α,6 κυριώτερον λέγεσθαι, αὐτ.Κατ.14α,27 κυριώτατα λέγεσθαι, Πολυδ.2,22,1 ἢ γὰρ λέξις αὐτῆ τοῦτο σημαίνει κυρίως, αὐτ.3,33,11, Διον.Θρ.632,23, Φιλοδ.Ποιημ.5,19,Στράβ.3,5,5 ἐπὶ τῶν κυρίως λεγομένων στήλων, ἐφ. κυρίως εἰπεῖν ἰακριβῶς εἰπεῖν' 7) ἐν ἐδικῇ, ἐξαιρετικῇ σημασίᾳ· Ὀλυμπ.Μετ.306,29.

κύρκας (ὁ) μσν. ἡ ἰνδικὴ ὄρις, ὁ γόλλος, ὁ κούρκος' 2) μτφ. ὡς θεπετικὴ προσηγορία τῶν ἀνδρῶν παρὰ τῶν γυναικῶν· Διγεν.Ἀκρ.2952 ἡ κόρη δ' ἐτραγῶδει, | ἐκὴριστοῦσαι ἐρωτὶ γλυκύν διδόντι κύρκαν, αὐτ.4599 αὐτῶ καὶ νῦν ἀνάστησον τὸν φιλατόν μου κύρκαν.

κυρκαῖη (ἡ) λεξ. (πθ. ἐσφ.) ἀντί κυρβαῖη βλ.λ.· Σουῖδ. ἐν λ. Ὀμηρος.

κυρκάνη (ἡ) λεξ. ἡ παραχή· ΕΜ 548,43 «κυρκάνη, ἡ παραχή καὶ ὁ θόρυβος εἰρητοῖ, παρὰ τοῖς παλαίστῃς», πρβλ. Ἠρωδιαν.Τεχν.Λειψ.1,451.

κυρκανῶ-ω (κυρκάνη) κινῶ, ταρᾶσσω, μειγνῶ, ἀνακατώνω· Ἦσ. «κυρκανῶ, κυκᾶ, ταρᾶσσει», Σουῖδ. «κυρκανῶν, ταρᾶσσειν, κινεῖν» κτ. παθ.· Ἰνπ.Γυν.1,57 καὶ ἔστιν ἥσι κυρκανῶται (τὸ αἶμα)' 2) μτφ. τεχνάζομαι, σχεδιάζω, ραδιουργῶ· Ἀριστφ.Θεσμ.429 ὄλεθρόν τιν' ἡμᾶς κυρκανῶ, αὐτ.852.

κύρμα-ατος (τὸ) [κύρω] πᾶν ὄτι συναντᾷ τις ἡ εὐρίσκει, τὸ εὐρημα, τὸ ἔρημισον, ἡ λέια, ἐν φρ. κύρμα γίνεσθαι, μτ.δοτ.· Ἰλ.Ε 488 ἀνδρᾶσι δὴσμενέσσειν ἔλωρ καὶ κύρμα γένεσθε, αὐτ.Ρ 272, Ὀδ.Γ

271 οιωνοίσιν . . κύρμα γενέσθαι, αὐτ.Ε 473 θήρεσσιν . . κύρμα γενώμαι, αὐτ.Ο 480 φώκησιν καὶ ἰχθύσι κύρμα γενέσθαι. 2) ἐπί προσ., ὡς ὕβρις, ὁ ἀπατεῶν καὶ πανούργος: Ἦσ. ἐπίτευγμα, πολλοὶς ἐγκυερικῶς πράγμασι: Ἄριστοφ. Ὀρν.431 σόφισμα, κύρμα, τρίμμα, παιπαλῆμ' ὄλον' πρβλ. κῶδαρμα, κινῶδαλον, περιτρίμμα.

κύρμα Ἦσ. «κρνιαία».

κύρνια Ἦσ. «κῶδιαι».

Κύρνοι-ἰα-ον ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν νῆσον Κύρνον, τὴν Κεραικὴν, ὁ τῆς Κύρνου, ὁ ἐκ τῆς Κύρνου: παροιμ. Κυρνια γῆ φτωχέα ληστῶν· Διογεν.5,35 «Κυρνια γῆ» ἐπὶ τῶν χωρῶν τῶν ληστών ἐχουσῶν. Τοιαύτη γὰρ ἡ Κύρνος πρῶτη» || τὸ ἄρα, ἐν κληθ. Κύρνοι οἱ κάτοικοι τῆς Κύρνου, οἱ ἐκ Κύρνου καταγωγῆς: Ἦρ. 7,165, Ἄθην.2,47Α πολυχρόνιους . . εἶναι τοὺς Κυρνίους, . . διὰ τὸ μέλιτι ἀεὶ χρῆσθαι.

κύρνος (ὁ) ἀρχ. ὄν. τῆς Κορσικῆς: Ἦρ.1,165 2) Ἦσ. «Κύρνοι, οἱ νόθοι». Φωτ.Λέξ.191,22.

κύροζιτης (ὁ) νεώτ. διθειοχῶς σιδήρος.

κύρος-ους (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ὑψίστη ἰσχὺς, δύναμις, ἡ πλήρης ἐξουσία: Ἦρ.6,109 ἐς σέ τοι τούτων ἀνήκει τὸν προημιόταν τὸ κύρος ἔχειν, Αἰσχ. Ἰκ.391 κατὰ νόμους τοὺς οἰκοθεν ὡς οὐκ ἔχουσι κύρος οὐδὲν ἀμφὶ σοῦ, Θουκ.5,38 (αἰ βουλοῖ) σίπερ ἄπαν τὸ κύρος ἔχουσι, Πλάτ. Κρατ.435C ἐὼν μὴ ἕως τὴν σὴν ἀπὸ ὁμολογίαν . . κύρος ἔχειν τῶν ὀνομάτων ὀρθότατος πέρι, Γαλ.10,459 τὸ κύρος τῆς ἐνεργείας ἡ ὄρχη ἢ ἡ καταγωγὴ μιᾶς πράξεως, ΔίωνΚ 53,17 μοναρχία γάρ, εἰ καὶ τὰ μάλιστα καὶ δύο καὶ τρεῖς ἄρα τὸ κύρος ποτε ἔσχον, ἀληθέστατα ἂν νομιζοίτο. 2) ὁ ἔχων ἐξουσίαν τινα, ἄρχων: Πλάτ. Νόμ.700C τὸ δὲ κύρος τούτων γνῶναί τε . . οὐ σύριγξ ἦν. 3) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐκ τοῦ νόμου προερχομένη ἰσχὺς, ἀξίω, βεβαιώσις, οἷον πράξεως, ἔγγραφου κτ., κ. γεν. ἰσχὺς, ἐπικύρωσις, ἀνεγώρισμένη ἀλήθεια, ἀξία: Σοφ. OK 1779 πάντως γὰρ ἔχει τὰς κύρος ἰεῖναι ἐπικυρωμένα, βεβαιώμεναι, αὐτ. Ἠλ.919 ἢ δὲ οὐν ἴσως πολλῶν ὑπάρχει κύρος ἡμέρα καλῶν ἴσως θὰ γίνη αἰτία πολλῶν καλῶν, ΔίωνΚ 33,17 ὁ νόμος τὸ κύρος ἔλαβε ἰεπέκυρωθη, Πλάτ. ταύτης τῆς διαθητικῆς ἐχοῦσης τὸ ἐκ τῶν νόμων κύρος, - τὸ συμβόλαιον δὲν ἔχει κύρος. 4) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνεκα προσωπικῆς ἀξίας, εἰδικότητος ἢ ἐξαιρετικῆς θέσεως ἰσχὺς, ἐπιβολή, ἐπιδρασίς: ἡ γνῶμη τοῦ ἔχει κύρος, - οἱ λόγοι τοῦ δὲν ἔχουν κύρος.

κύρος (ὁ) πάπ. μον. κυρός βλ.λ.: τῷ κύρω ὤμα, Πλάτ. ὁ θεοφιλέστατος κύρος Μηνῶς.

κυρός (ὁ) μον. κ. κύρις ἢ κύρης βλ.λ., ἴδ. κτ. γενικ. ὡς προσοχηρῶς προσώπων ἀνωτέρας κοινωνικῆς τάξεως: Σάθ.Πρόλ.ρκη' ἡ σύζυγος τοῦ Πορφυρογεννήτου, κυροῦ Κωνσταντίνου τοῦ Παλαίουλόγου' || μον. εἰδ. ὡς προσοχηρῶς πατριάρχων καὶ μητροπολιτῶν.

κυρούλα (ἡ) δημ. ἡ μῆμηρ, γιγαῖα, βᾶδω, κυραμᾶνα, νενέ, νόνα, κυράτσα' || τιμητικὴ προσοχηρῶς γραιῖς γυναικῶν, ἴδ. τῶν λαϊκῶν τάξεων.

κύρρασι Ἦσ. «τοῖς κέρασιν ἐπιτευχέιν κρούσαντα».

κυρανάνιος (ὁ) λαϊκῶν. ὁ νεανίας, ὁ ἐφηβος, Ἦσ. «κυρανάνιος ἰσις Λακωνικῶς κυρανάνιοι τοὺς μερρακίσκους οὕτως ἔλεγον» || κῶδριστ. ἐπὶ εὐτελῶν ἀνθρώπων: Ἄριστοφ. Λυσ.983 κάρυξ ἔγνων, ὡ κυράνιε, ναὶ τῷ σιῶ' || δη. κ. κτ. οὐδ. γένος κ.Φωτ.Λέξ.192,4 «κυρανάνια Λάκωνας τὰ μερρακία».

κύρωσις μτγν. ὁ πρωκτός: Γαλ.19,116.

κυρασερίδες Ἦσ. «τὰ τῶν μελισσῶν ἀγγεῖα, κωφέλιδες».

κυρσίον Ἦσ. «μερρακίων» πρβλ. κυρανάνιος.

κυρσός γλωσσ. ὁ ἔχων ὕδους.

κυρτά Ἦσ. « . . ὑπὸ δὲ τῶν Ταραντίνων κήπρον καὶ τὰ ἐντερα τὰ δεκτικά κήπρων καὶ σκυθόλων τῶν βρωμάτων».

κυρταῖνυ (κυρτός) πάπ. κ. λεξ. ἐγέρομαι σχηματίζω κυρτότητα: Πλάτ. ἡ γῆ ἐκυρτάνε. 2) κυρτοῦμαι, κομπιλοῦμαι, καρπουριάω: Σουῖδ. ἐν λ. ὕβος ὁ γὰρ ἐροῦντες ὑπὸ τῆς βίας κυρταίνειν ἐλοκάσιν.

κυρτάνδρος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος κυρτανδρσειδῶν ποσῶδων φυτῶν.

κυρταυχενίζω νεώτ. εἶμαι κυρταύχην βλ.λ.

κυρταύχην-ενος (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τὸν σῦνενα κυρτῶν, στραβολοίμης: Κοϊνίλ.1,5,70' || κυρταύχην ἴππος νεώτ. ὁ φερῶν κατὰ τὸ βάδισμα τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ στήθος, ἴητοι κἀθετον πρὸς τὸν ὀρίζοντα.

κυρτέλα (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ διὰ κύρτων ἄλμεια, τὸ φάρμακον με φαρμακόλοβα: Αἰλ.Ζ1 12,43.

κυρτεύς-έως (ὁ) μτγν. ὁ διὰ κύρτης βλ.λ., με καλῶτι ἀλιεύων: Ἦρῶνδ.3,51, Ὀππ. Ἄλ.3,352.

κυρτευτής (ὁ) μτγν. ὁ κυρτεύς βλ.λ.: Μαῖκ. ΑΠ 6,230 Ἄξιμος ὁ κυρτευτής.

κύρτη (ἡ) κύρτος, πλέγμα πρὸς ἄγραν ἰχθύων, εἶδος καλῶδων ἀλειυτικῶ μετὰ στενοῦ λαιμοῦ, καλῶτι: Ἦρ.1,191 ἔλαβον ἄν σφῆας ὡς ἐν κύρτη, Διόδ.Σ 3,19 καταπλέξαντες ἐξ ἑκατέρου μέρους κυρτάς καὶ πρὸς ἀλλήλας νευκυκίας. 2) εἶδος κοσκίνου: Νίκ. Ἄλεξ.546 χυλὸν ὑπὲρ λεπτῆς ὀθόνης ἢ ἠχοινίδι κύρτη ἐκθλίφαντα πορεῖν. 3) κλωδός, κλωβί, πηνοῦ: Ἄρχιλ.177.

κυρτήν γλωσσ. ὕβος, κυφός.

κυρτία (ἡ) κύρτιος μτγν. πλέγμα, πλεκτὴ ἀσπίς: Διόδ.Σ 5,33 τινὲς δὲ κυρτίας κυκλοτερέσιν, ἀσπίδων ἐχούσαις τὰ μεγέθη.

κυρτίδαι (οἱ) νεώτ. οἰκογ. ἀκτινωζῶν πρωτοζῶων.

κυρτίδων (τὸ) μτγν. ὑποκορ. τοῦ κυρτίς, ἡθμός, στραγγιστήρι: Διοσκ.1,52.

κυρτίζω μτγν. κυρτῶ, καμπυλῶ: Ψχρυσ.Λόγ.67,7.

κυρτίον (τὸ) μτγν. μέρος τῆ τοῦ ἄρματος: Πολυδ.1,148 ἐν λ. μετῆλαι.

κυρτίς-ιδος (ἡ) μτγν. ἀλειυτικὸν δίκτυον: Ὀππ. Ἄλ.5,600 κυρτίδες ἡδαιαὶ ταλάρας γενάσιν ὄμοιαι. 2) ἡθμός, στραγγιστήρι: Νίκ. Ἄλεξ.493 ἄλλοτε δ' οἰνοβρώτα βορῆν ἐν κυρτίδι θάμψαις, Διοσκ.4,157 χυλιζέται δὲ κοπέισα ἢ ρίζα καὶ διὰ κυρτίδος, Γαλ.13,55.

κυρτιῶ-ᾶω (κυρτός) μτγν. εἶμαι κυρτός, καρμπούρης, καρπουριάω: Μαν.4,119 ἀσθενέας καὶ ἄωρους νωτὰ τε κυρτιώσαντα.

κυρτοβατῶ-έω μτγν. περιπατῶ μετὰ κευρωμένης ράχεως: Ψχρυσ.Λόγ.2,792Α κυρτοβάτων τὴν ἀγορᾶν περιέρχουμαι, Ἰσίδ.Πηλ.Ἐπιστ.5,630C οἱ γεγρακότες τρόπον τινὰ κυρτοῦνται καὶ κυρτοβατοῦσι.

κυρτοβάθος (ὁ) (κύρτος) ὁ ἀλιεύς, φαρός: Ἐπιγρ. κυρτοβάλων συνεργασία.

κυρτογενεῖς (οἱ) νεώτ. βοτον. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν κρασσοουλαριδῶν.

κυρτασιδής-ᾶς-ές μτγν. ἀστρολ. χαρακτηρισμός τῶν ζῳδιακῶν σημείων, ὕψ' ὃ γεννῶνται οἱ κυφοί: Θεράσουλλ.Κατ. Ἄστρ.Κ 8β3,100, θέττ.Βάδ. 11,13. 2) ἐπὶ τῆς σελήνης, κυρτός: Παῦλ. Ἄλ. Ἀποτ.ελεσμ.28,17 ἀμφικυρτός δὲ ἐκλήθη, ἐπειδὴ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν κυρτοειδῆς θεωρεῖται τοῦ φωτὸς φαινεται. 3) γλωσσ. τοῦ κυφός βλ.λ. ἘΜ 545,55 «κυφὸν τὸ κυρτοειδὲς καὶ περιφερές».

κυρτοκάπηλος (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ πωλητὴς κυρτιδῶν, ἀλειυτικῶν ὀργάνων.

κυρτόλιθος (ὁ) νεώτ. ὄρυκτολ. κ. ἀνδερβεργίτης ὄρυκτον ἀποτελοῦν προῖον ἀποασθραβρωσῆς τοῦ ὄρυκτοῦ ζιρκονίου, ἴης χαρακτηρίζεται διὰ τῆς προσλήψεως ὕδατος.

κυρτομετρία (ή) νεώτ. ή διά κυρτομέτρου καταμέτρησης της θωρακικής περιμέτρου.

κυρτόμετρον (τό) νεώτ. όργανον χρησιμεύον προς καταμέτρησης της κυρτότητος του θώρακος ταύ δεικνών την έκτασιν της κυκλοτεροσ περιμέτρου αμφοτέρων των ήμισθωρακίων.

κυρτόνευρος (ό) νεώτ. ζωολ. γένος έντόμων διπτέρων περιλαμβανόν μνίας μετρίου μεγέθους.

κυρτοφάγη (ή) μτν. επίθ. έταίρας : Κωμ. 'Αδίσπ.1059 (ισθ. καθσθ-).

κυρτοπέλακς-εως (ό) νεώτ. είδος πελέκεως, έχοντος τό σιδηρούν έλασμα κυρτόν, ου ποιούνται χρήσιν οι ζυλοκόποι και γενικώς οι έργαται οι κατοικοζόμενοι τό ζυλον.

κύρτος (ό) ή κύρτη βλ.λ.η : Σαφρ.128, Πλάτ Σοφ.220C κύρτους δὴ και δίκτυα και βρόχους και πόρκους, αὐτ.Νόμ.823. 'Αριστ.Λ1 603α,7 και δτον πάχος θ, έκ τούτου κύρτω θηρεύουσι τούς ιχθύς' κ. παροιμ. π. Ζηνόβ.4,8 εὐδόντι κύρτους αἰρεῖ (ιδίωτι και έν νυκτι συναγαράντον έν τῷ καλάθῳ οι ιχθύες) 2) κλωθός πτηνού : Κριναγ.ΑΠ 9,562 λυγροτεχης κύρτος.

κυρτός-ή-όν κ. νεώτ. κεκυρτωμένος, λυγιστός, καμαρωτός : 'Ησ. εκυρτόν . . . τό ύψηλόν και μετέωρον κύμα : 'Ηλ.Δ 426 κυρτόν ίδν κορυφούται, άποπτύει δ' άλλος άχην, Μόσχ.άπ.1,5 θάλασσα κυρτόν έπαφρότη, Σωσικρ.π. 'Αθην.ι1,474Α λεπτή δέ κυρτοίς έγγελώσα κύμασιν αύρα' || όμ. κεκαμμένος, λυγισμένος, καμπουριασμένος : 'Ηλ.Β 218 τῷ δέ οι ὠμα κυρτώ, επί στήθος συνοχωκότε, 'Ιπν.'Αγμ.8 βραχίον κυρτός πέφυκεν εις τό έξω μέρος, Eur Βάκχ.1060 κυρτός τροχός τόνρω γραφόμενος, Νίκαρχ.ΑΠ ΙΙ,120 ορθώσαι τόν κυρτόν ύποσχόμενος Διόδωρον Σωκλής' || δθ. ό κυρός, ό καμπούρης : Βαέρ.40,2 κυρτή καμπλος' κ. συγκρ. -ότερος : Φιλόπ.'Ιω.Υπομν.697,26' κ. ύπερθ. -ότατος : Θεόφρ.ΦΙ 3,10,5 κυρτότατον φύλλον' || νεώτ. κ. ό πρόσ τ. ά πρόσ τ.ά λάγια κεκλιμένος, λοξός : αι λέξεις στοιχειοθετούνται με κυρτά στοιχεία' 2) ό περατούμενος έξωτερικώς ύπό προεξοχούσας καμπύλης έπιφανείας, ό καμπύλος (άντίθ. κοίλος) : 'Αριστ.Μετ.365α,31 ούσης (της γής) κυρτής και σφαιροειδούς, αὐτ.Ούρ.297β,2Β περι τās εκλείψεις ή σελήνησ αι κυρτή έχει την όριζούσαν γραμμήν, Πολυδ.6,23,2 θυρεός, ου τό μέν πλάτος έστι της κυρτής έπιφανείας πένθ' ήμιποδίων, 'Αλέξ.'Αφρ.Πρ 1,49 δια τί επί των εικώνων πόρρωθεν στήκοντες, των χρωμάτων τὰ μέν κοίλα, τὰ δέ κυρτά βλέπομεν; || Ιατρ. επί των αίμοφόρων σφαιρίων, ό κεκυρτωμένος, έξωγκωμένος : Σωρ.1,44.

κυρτόσπερμον (τό) νεώτ. βταν. γένος φυτῶν άρειοδών, ου σπουδαιότερον είδος κυρτόσπερμον τό εδωδιμον, έχον ρίζαν εδωδιμον.

κυρτόσπινον (τό) νεώτ. ζωολ. γένος άραχνοθηρών πτηνών' || γένος έγχυμστικων ζωαρίων.

κυρτόστυλος-ον νεώτ. ό έχων τούς στύλους επί κυρτής καμπύλης : ναός κυρτόστυλος.

κυρτότης-ητος (ή) κ. νεώτ. ή ιδιότης τού κυρτού, τού κυφού, κύρτωμα, καμπουρίασμα : Πλούτ. 'Ηθ.26β τήν Πλάτωνος . . κυρτότητα και τήν 'Αριστοτέλους τραυλότητα' || ή κυρτή έπιφάνεια όστού : Γαλ.Χρ.Μορ.2,7' || ή κυρτή έπιφάνεια της σφαιρικής σελήνης : Πλούτ.'Ηθ.922D άερα . . έπιπολής τῆς κυρτότητι (της σελήνης) έπικειμένησ' || όμ. της γής : Κλεομήδ.1,8' || όμ. της θαλάσσης : Στραβ.1,1,20 ή κ- της θαλάσσης, Όέων Σμ.1231Γ' || κ. νεώτ. ή καμπυλότης (άντίθ. κοιλότης), επί τρομής : 'Αριστ.Φυσ.217η,3 ή τού μεζίζοντος κύκλου περιφέρεια και κυρτάτης . . γίνηται έλάττονος κύκλου,

κυρτόχειλος (ό) νεώτ. γένος όρχοειδών φυτῶν.

κύρτος (ό) δημ. ό κύρτος βλ.λ.η.

κυρτώ-ω κ. νεώτ. κ. -ωνά κύρτω τι μέχρις ου σχηματίση τόξον, λυγίζω : Αύρ.'Ελ.1558 κυρτών τε νῶτα κείς κέρας παρεμβλέπων (επί τάρου έτοιμαζόμενου εις έπίθεσι, 'Αθην.14,629Γ άκραν τήν χείρα ύπερ τού μετώπου κεκυρτωκότων, Λιβάν.Λόγ.59,138 καταγίδες εις ούρανόν κυρτούσι τὰ κύματα, Παύλ.Σλ.ΑΠ 10,15 κυρτόν λαίφεα' || κ. παθ. καμπυλοῦμαι, έξογκοῦμαι, καμαρώνω : 'Οδ.Λ 244 πορφύρεον δ' άρα κύμα περιστάθη ούραί τσον, κυρθέν, 'Όπν.Κυν.3,273 ή δέ τε κυρτούται μεσάτην ράχιν' κ. επί βδελλών, έξογκοῦμαι : 'Όπν.'Αλ.2,602' κ. επί φυτῶν, λυγίζω : Ξεν.ΚΠ 7,5,11 οι φοίνικες ύπό βάρους πιεζόμενοι άνω κυρτοῦνται ὡσπερ οι δνοι οι καθαήλιοι' 2) επί άνθρ., γίνομαι καμπούρης, καμπουριάζω : Σωρ.1,112' κ. νεώτ. είμαι καμπούρης : Βαλαμρ.21,19 τήν κυρτωμένην ράχιν του' 3) κ. βεσ. κτ. άόρ. α' σχηματίζω προεξοχόν, φουσκώνω : Νόνν.Δ 37, 564 έκυρτώσαντο δειρήν.

κυρτώθς-ους-ες μτν. ό κυρτοειδής βλ. λ. : Κατ.'Αστρλ.Κ 7,205 κυρτώδες ζώδιον.

κύρτωμα-ατος (τό) κ. νεώτ. ή κυρτότης, καμπή, τό καμπύλωμα, λυγισμα, καμπούριασμα : 'Ιπν.'Αγμ. 8,Διδδ.Σ 2,54 γένη καμλήν . . άναετακότων τό κατά τήν ράχιν κύρτωμα, Λουκ.'Απαίδ.7 τόν θώρακα έπαίρων τῷ τού μεταφρώνω κυρτώματι' || έν τῷ πληθ. επί της κυρτής γής : Κλεομήδ.Μετ. 18,14 τὰ κυρτώματα της γῆς' || κ. νεώτ. τό κυρτόν μέρος παντός σώματος ή κατασκευάσματος : τό κύρτωμα της άφίδος - της ράβδου' κ. νεώτ. ναυτ. ή έκ κατασκευής προς τὰ έξω κύρτωσης τών πλευρῶν ὡσειδούς ή τριγωνικού ιστίου' 2) ή στρογγυλότης : 'Ιπν.'Αρθρ.47 κύρτωμα άσκού' || ή έξωγκωμένη κοιλία ποτηρίου : 'Αθην.11,488D άλλα δέ δύο [ιστηρία] κατά τό κύρτωμα μέσον έξ άμφων τόν μεροῖν μικρά' 3) οἶδημα, πρήξιμο : 'Ιπν.'Προγν.11' 4) είδ. ή φευδής κύσης, άνεμογγαστρι : αὐτ.Προρρ.2,26' 5) ή εις σχήμα ήμισελήνου ή τόξου παράταξις στρατού : Πολυδ. 3,113,8 μηνσειδές ποιών τό κύρτωμα και λεπτύωνν τό τούτων αὐτῶν σχήμα.

κυρτώωνος (ό) ό κυρός,καμπούρης : Κράτ Όηθ. π.Διογ.Λ 6,92 στείχεις δὴ, φίλε κυρτών, βαίνεισ τ' εις 'Αϊδαο δόμους κυρός δια γήρας.

κυρτώων νεώτ. κυρτώ βλ.λ.

κυρτώσις-εως (ή) κ. νεώτ. έξόγκωσις, επί σματοφόρων άγγείων : Σωρ.2,8' || επί της έπιφανείας της θαλάσσης, κυρτότης : Όέων Σμ.122Η'

2) καμπύλωσις, καμπούριασμα τού σώματος : Γολ.181η,494,Βέττ.Βάλ.109,35,Πολ.Τετραδ.Β.151 κυρτώσεων ή κυλώσεων τού σώματος' πρβλ.ΕΜ 774,12 «ὕδωσις τό κατά τήν κεφαλήν πρό της ράχεως πῦθος, κυρτώσις δέ τό μέσον της ράχεως' 3) πομφόλυξ, φουσαλλίς : ΕΜ 682,11 «ἐπί ὕδασι εὐδάλωτοι κυρτώσεις».

κυρτωτός-ή-όν μτν. επί προσ., ό κυρός, καμπούρης : Βέττ.Βάλ.13,2.

κύρω, παρσι. έκύρον, κ.έπ. κύρον, μέλλ. κύρω, άόρ. έκυρω, μτχ. κύρωσις, μέσ. κύρωμαι, έν ένεργ. σχημα. δ.τ. του κυρώ-έω βλ.λ.

κυρώ-έω (Ι) κ. κύρω βλ.λ., παρσι. έκύρωκω, μέλλ. κύρήσω, άόρ. έκύρησα, παρσι. κεκύρηκα, συντυχάω, συναντώ, έπιτυχάω, οίον μτ. δοτ. συναντώ κατά τύχην, πέφτω επάνω : 'Ηλ.Ω 530 άλλωτε μέν τε κακῷ δ' γε κύρεται, άλλωτε δ' έσθλω, 'Ησιόδ. 'Εργ.691 δεινόν γάρ πόντου μετά κύμασι πῆματι κύρσαι' || προσκρούω : 'Ηλ.Ψ 428 μή πως άμφοτέρους δηλήσεισ άρματι κύρσαις' || έξικνοῦμαι, φθάνω : Καλλ.Δήμ.38 μέγα δένδρον αιθέρι κύρον, ΑΠ 9,710 πυραμιδες δ' έτι νῦν Νειλωίδες άκρα μέτωπα κύρουσιν χρυσεοίς αστράσι' || επί πραγμ.

κυρεῖν τινα παραχωροῦμαι εἰς τινα, τυχοῖναι ἢ διδομαι : Σοφ.ΟΚ 1290 βουλήσομαι καὶ ταῖνδ' ἀδελφῶν καὶ πατρός κυρεῖν ἐμοί, Εὐρ.Ἐκ.215 ζυγυχήλα κρείσσων ἐκέρυσε κ. παρομοι. φρ. π. ΤιμωνιΦλ.48,5 εἰς ὃ τι κύρει ἕκαστα ἰσολόγουσ τῶν περιστάσεων) || μτ. γενικ. ἐπιτυχῶν τοῦ σκοποῦ : Αἰσχ.Ἀγ.628 ἕκρυσας ὥστε τοῖσι τῆς . . σκοποῦ || φθάνω εἰς ἢ μέγρι : Ὀμ.Πρ.6,6 ἀδιδόων βροτῶν κυρήσαι, Αἰσχ.Πρ.739 πικρῶ δ' ἕκρυσας . . μνηστήρος, Σοφ.ΟΚ 1082 αἰθερίας νεφέλας κύρσαιμι(θεὸν νὰ ἡδυνάμην νὰ φθάσω..) || ἀξιοῦμαι τινος, κτώμαι, τυγχάνω : Ἀρχιλ.18 κύρειν γάμων, Ἡρ.1,31 ὁίων τέκνων ἐκέρυσε, αὐτ.9, 116 δίκης κυρήσας ἀπέθανε, Αἰσχ.Πέρσ.797 κυρήσιν νοστήμου σωτηρίας, Σοφ.ΟΤ 1514 βίου λῶστος κυρήσαι, Εὐρ.Μήδ.1363,Πλάτ.Ἀλλ.2,1411 τῶν μεγίστων ἀγαθῶν κεκυρηκῶτα, Ἡρόδ.2,245 κύρειν λήπης, Θεόκρ.3,51 τόσσων ἐκέρυσεν ἄσ' οὐ πνευσεῖσθε βέβαλοι || σταν. μτ. αἰτ. φθάνω, εὐρίσκω : Αἰσχ.Χο.214 ἐπεὶ τί νῦν ἕκατι δαιμόνων κυρώ : Εὐρ.Ἐκ.693 ἐπ' αἰταῖς νιν κυρώ || λαμβάνω, κτώμαι : Αἰσχ.Χο 714 κυρούντων σώμασιν τὸ πρόσφορα 2) ἀπολ. (ὄνευ πτακτικῶ) συμβαίνω, ἀποβαίνω : Αἰσχ.Ἐπτ.23 καλῶς τὰ πλείω . . κυρεῖ [καλῶς ἀποβαίνει], Σοφ.ΟΚ 225 τί ποτ' αὐτίκα κύρσαι ; κ. ἐπὶ πρσ. : Αἰσχ.Ἰκ.1371 Ἀτρεΐδην εἰδέναι κυρούσθ' ὅπως [πῶς εὐρίσκειται, πῶς τὰ περνᾷ] || ἀκολουθεῖν, ἐπακολουθεῖν, ἐπομαι : Εὐρ.Ἐκ.690 ἕτερα ἄφ' ἑτέρων κακὰ κυρεῖ [ἀκολουθεῖσιν] ; 3) ἐπιτυχῶν τοῦ δήλουσ : Σοφ.ΟΤ 398 γνῶμῃ κυρήσας οὐδ' ἀπ' οἰωνῶν μαθῶν [δὲ] εὐφύσας κ. μτ. μτχ. : Αἰσχ.Ἰκ.589 τόδ' ἄν λέγων κυρήσας ἰεῶν λέγης], Σοφ.Ἡλ.663 ἐπεικάζων κυρώ || ἔχω ἐπιτυχίας, εὐημερῶ, προκόπτω : Δημόκρ.243 4) ὡς βοηθ. ρ. μτ. μτχ ὀποβαίνω, συμβαίνει νὸ εἶμαι : Αἰσχ.Πέρσ.503 σεσώσμενος κυρεῖ, Σοφ.ΟΚ 1159 θύων ἕκρον, Εὐρ.Ἀλλ.954 ἐχθρῶς ὧν κυρεῖ κ' ἀνευ μτχ. ἐνίστε ἐν χρ. ὡς συνδοτικόν : Αἰσχ.Πρ.332 ἐκτός αἰτίας κυρεῖς, Σοφ.ΟΤ 322 φονεῖα σε φημι . . κυρεῖν, Εὐρ.Φοῖν.1067 ἐν πύλαισι . . κυρεῖ || κυρεῖν πρὸς . . ἀναφέρομαι εἰς τι : Τραγ.Ἀδέσπ.226 οὐτ' εἰπον οὐδὲν πρὸς [σε] κύρον, Πολύδ.12,15,9 τὰ πρὸς διασθολῆν κυρούντα.

κυρῶ-ὄω [κύρος] κ. νεώτ., μέλλ. -ώσω διδω εἰς τι κύρος βλλ., καθιστῶ τὸ ἐγκυρον, ἰσχύων, ἀναγνωρίζω τὸ γενόμενον, ἐπιβεβαιῶ, ἐπικυρῶ : Ἡρ.6, 86 β' ταῦτα ὧν ὑμῖν ἀναβάλλομαι κυρώσειν ἐς τέταρτον μῆνα ἀπὸ τοῦδε, Αἰσχ.Πέρσ.227 δόμοις ἐμοῖσι τήνδ' ἐκέρυσας φάνιν, Θεουκ.8,69 ἡ ἐκκλησία.κυρώσασα ταῦτα διελύθη,Πλάτ.Πολ.620Β κυρούντα ἦν λαχῶν εἴλετο μοῖραν, Πολύδ.1,1,1' || παθ. νομιμοποιῶμαι, ἀναγνωρίζομαι νόμιμος, ἔχω κύρος, ὀρίζομαι ὡς ἐγκυρος : Ἡρ.6,130 ἐκεκώρωτο ἄ γάμος Κλεισθένης, Ἄνδοκ.1,85 ἐδοκιμάσθησαν μὲν οὖν οἱ νόμοι . . τοὺς δὲ κυρωθέντας ἐνέγραψαν εἰς τὴν στοάν, Ἐπιγρ. τὸ φήμισμα τὸ κυρωθὲν περὶ τούτων, Πολύδ.1,1,3 κυρωθέντος τοῦ δόγματος || ὁμ.παθ.ἐπὶ συμβολαίῳ, ἐπικυροῦμαι : Πλάτ. κ. ἐπὶ πλειοδοσίας, κατακυροῦμαι : Πλάτ. ἀρουρῶν τῶν προτεθέντων . . ἀπὸ αἷως εἰς κυρωθέντων δὲ τῆ εἰς . . κτ. μτχ. ἀορ. ὁ κυρωθεὶς ὁ πλειοζότης εἰς ὃν κατακυροῦται τὸ ἐν δημοκρασίᾳ τεθειμένον : Πλάτ. || μτχ. παρ.ρέχω τὸ μετὰ θέρησι : ΚΔΚορ.2,2,8 παρακαλῶ ὑμᾶς κυρώσαι εἰς αὐτὸν ἀνάγκη || μέσ. ἐκτελέω τοὺς σκοποὺς μου, ἐκπληρῶ : Πλάτ.Γοργ.451C λῶγμ κυροῦται τὰ πάντα 2) παθ. γεν. ἐν φρ. π. Αἰσχ.Ἰκ.603 ποί κεκυρώσαι τέλος ; [εἰς ποῖον σημείον τὸ τέλος ἔχει προσδιορισθῆ] κ π.Εὐρ.Ἡλ. 1069 πρὶν κεκυρώσασθαι σφαγᾶς [πρὶν ἐκτελεσθῶσιν αἱ σφαγαί] 3) ὁμ.παθ.μτ. ἀπαρφ. ἀποφασιζομαι :

Ἡρ.6,115 προσγενομένης δὲ τοῦ πολεμάρχου τῆς γνῶμης ἐκεκυρωτο συμβάλλειν [εἶχεν ἀποφασισθῆ νὰ γίνῃ ἡ μάχη] || κ. μτ. αἰτ. κ. ἀπαρφ. : Ἀριστλ.ἀπ.593 ἐκυρωθῆ . . τηρηθῆναι τὸν νόμον 4) κυρῶ δίκην ἐκείδω ἀπόφασιν ἐπ' αὐτῆς : Αἰσχ.Εὐμ.581 ὅπως (τ') ἐπίστα τήνδε κύρωσον δίκην 5) ἐπὶ ἐπιχειρημάτων ἢ διδασκαλίῶν, ὑποστηρίζω : Φιλῶδ.ἐν Ἡρακλ.1676,3. **κῦρῶμα**-ατος [τό] μον ἡ κύρωσις βλλ. : Εὐστ. Πον.230,16.

κῦρῶσις-εως [ἡ] κ. νεώτ. αὐθεντικὴ καὶ ἐπίσημος ἀναγνωρίσις καὶ ἐπιβεβαιώσις τῶν γενομένων, ἐπικύρωσις : Θεουκ.6,103 κύρωσις οὐδεμία ἐγγίγνετο, Πλάτ.Γοργ.450C πάσα ἡ πράξις καὶ ἡ κύρωσις διὰ λόγων ἐστὶ, ἴωσ.Α1 4,8,44 ἐπὶ κυρώσει τῶν λεγομένων, ἡ ὑπὸ τῆς βουλῆς κύρωσις τοῦ νόμου || νεώτ. διεθν. δικ. πᾶν ἐν συνθήκῃ εἰρηφ. ἡν δὲ ὀρίζομενον μέτρον καταναγκασμοῦ ἠτήθηται εἰς τὸ νὰ ἐκτελεσθῇ τὰ ἐπιβληθείσας αὐτῶ ὑποχρεώσεις || κτ. ἐπέκτ. ἐπιβολὴ τιμωρίας, ποινῆ : μετὰ τὸν ἐλεγχον θέλουσιν ἐπακολουθεῖσαι αἱ δέουσαι κυρώσεις.

κυρωτήρ-ηρος [ὁ] ἴωσ. ὁ ἔχων κύρος, ὁ ἀρχων. **κυρωτής** [ὁ] Ἐπιγρ. ὁ ἐπικυρῶν, ἐπιβεβαιῶν.

κυρωτικός-ή-ων μτχ. κ. νεώτ. ὁ προσδίδων κύρος, ἐπιφώρων τὴν κύρωσιν, ἐπικυρωτικός, ἐπιβεβαιωτικός : Κλημ. Αλ.Στραωμ.8,923 αὐτῶ γὰρ ἀνααιρετικῆ οὐσα [ἡ ἀναιρουσα ἐποχή] τῶν ἄλλων γίνετα κυρωτικῆ ἰδ.γρ. κυρωτική, - κυρωτικὴ πράξις, - κυρωτικός νόμος.

κύσαι, ἐπ. κύσσαί, ἀπαρφ. ἀορ. τοῦ κινεῶ βλλ. **κύσαι** ἀπαρφ. ἀορ. τοῦ κῶ βλλ.

κυσανίζει ἴωσ. ὀμιλεῖ.

κυσέρη ἴωσ. «κυβήνη, χάσμα».

κυσήγη ἴωσ. «φοῖα».

κυσθαίματα καταμίνοντο [ὁ] νεώτ. ἱατρ. κυστικά αἱματικά ρύματα, προερχόμενα ἐκ τῶν φθσηκικῶν ὑπολειμμάτων εἰς γυναικας, αἰτίνες ἔχουσιν ὑποστῆ ἀτελή ὑστερεκτομόν.

κυσθίτις-ίτιδος [ἡ] νεώτ. ἱατρ. ἡ ὄρεξις ἡ χρονία φλεγμονὴ τοῦ κῦσθου βλλ.1,1).

κυσθοκορώνη [ἡ] ἡ νύμφη : Κωμ.Ἀδέσπ.1060.

κῦσθος [ὁ] κ. νεώτ. τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον : Εὐστ. 233, Ἀριστφ.Ἀχ.782 ἀτάρ ἐτραφεῖον ἢ κῦσθος ἔσται πέντ' ἑτών.

κῦσθος-εως [ὁ] [2] πᾶν. οὐσία τις ἐκ τῆς θαλάσσης ἐν χρ. ἐν τῇ βαφικῇ.

κυσίβαλον ἔτυμ. τοῦ σκύβαλον βλλ. : Μελέτ.π. Ἀν.Κρ.3,38,10 «τὸ σκύβαλον, οἰονεὶ κυσίβαλον, τὸ τοῖς κυσὶ βαλλόμενον».

κυσίω-άω μτχ. πασηγιῶ : Κωμ.Ἀδέσπ.1061.

κυσκότη [ἡ] νεώτ. γένος τῶ φυτῶν παρασίτων.

κυσσθάκχαχρός-ιδος [ὁ] μτχ. ὁ τὸν κῦσθὸν μπιρίζων : Κωμ.Ἀδέσπ.1062.

κυσσοδακνίη ἴωσ. «φωριῶ».

κυσσοδόχη [ἡ] μτχ. εἶδος ξυλίνου δεσμοῦ ἢ κατασθηρίου : Ἀκίφρ.3,72 διὰ τὸν αἰκτανὸν ἀναρπάσασα . . ἐν κυσσοδόχῃ θήσασα κατέσχευ.

κυσσοκόλαξ-ακος [ἡ] ὁ γρ. τοῦ κνισσοκόλαξ βλλ.

κυσσολέκων-ωνος [ὁ] μτχ. ὁ παιδεραστής ἰώσ οἱ Σπαρτιάται, ὀπτινες κατηγοροῦντο ἐπὶ τούτῳ : Ἀριστ.ταρχ.π.ἴωσ.Κωμ.Ἀδέσπ.1063.

κυσσολαμία-ιδος [ἡ] ἴωσ. κῆ περιλαμπομένη ταῖς νυξὶ καθαρῆς πρβλ. πυγολαμπίς.

κυσσολάσχος [ὁ] μτχ. κ. μον. ὁ αἰσχρορρήμων, αἰσχρολόγος : Κωμ.Ἀδέσπ.1066,Εὐστ.746,14.

κυσσομάκτρον [ὁ] νεώτ. τὸ μάκτρον τοῦ κῦσοῦ, τῆς πυγῆς, σφυρογχοῦρτι.

κυσσωνίτης [ὁ] ἴωσ. κὸ πάρος, ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος.

κυσός [ὁ] μτχ.κ. ἴωσ. κῦσθος βλλ.1) ἴωσ. 2) αὐτ. «πυγή» 3) κῦσις : Ἡρόδ.2,44,Λυρ.Ἀδέσπ.25.

κυσοχήνη (ή) ἡ κυσοδόχη βλ.λ.: 'Ἡσ.: 2) ἡ εὐρυπρωκτὴ βλ.λ.: 'Ἡσ., Φώτ.: Κωμ. Ἀδέσπ.1066.
κυσόκωλος (ὀ) ὁ ἐγκυσίκωλος βλ.λ.
κύσα ἐπ. ὄβρ. τοῦ κυνέω βλ.λ.
κύσσαρος (ὀ) ὁ κυσός βλ.λ.2: 'Ἰνπ.Φύσ.Παιδ'27 καὶ ἐς τὸν κύσσαρον ὁδὸς γίνεται ἀπὸ τῆς κοιλίας καὶ ἐντέρων, Γαλ.19,176.
κυστίαιαλγία (ή) νεώτ. ἱατρ. νευρολγία τῆς κύστεως.
κυστίγκέφαλος (ὀ) νεώτ. τέρας οὐ ὁ ἀτελής ἐγκέφαλος ἔχει μορφήν κύστεως.
κυστίνη (ή) νεώτ. χημ. ὀργανικὴ ἔνωσις παραγομένη δι' ἀναγωγῆς τῆς κυστίνης.
κυστινικόν ὄξύ (τὸ) νεώτ. χημ. ἀμινοσουλφονικόν ὄξύ, λαμβανόμενον δι' ὀξειδῶσεως τῆς κυστίνης δι' ἥπιον ὀξειδωτικῶν μέσων.
κυστεκτασία (ή) νεώτ. ἱατρ. φυσιολογικὴ ἢ παρὰ φύσιν ἀνευρυσίς τῆς οὐροδόχου κύστεως. || χειρουργικὴ διαστολὴ τοῦ αὐχένος τῆς κύστεως κατὰ τὴν λιθοτριψίαν ἢ κυστεοτομίαν.
κυστεκτομία (ή) νεώτ. ἱατρ. ἐκτόμη μέρους τῆς οὐροδόχου κύστεως ἐπὶ νεοπλασμάτος ταύτης ἢ καὶ τοῦ προστάτου. || ὀλοσχερῆς ἐξαιρέσις τῆς κύστεως παρὰ γυναικί, ἐκτελούμενη ἀφοῦ πρότερον δημιουργηθῆ ὑπὸ τῆς οὐρηθροκολικῶν συρίγγιον· προβλ. κυστεοτομία.
κυστεοειδής-οὐς-ές νεώτ. ὁ ὅμοιος πρὸς κύστιν, ὁ ἔχων σχῆμα κύστεως: **κυστεοειδῆς σκῶληξ**.
κυστεοεντεροκλήη (ή) νεώτ. πρόπτωσις τῆς οὐροδόχου κύστεως μετὰ ἐντερικῆς ἑλίκος ἐντὸς κηλικοῦ στομίου (βουδωνοκλήη, μροκλήη).
κυστεοηπατικός (ὀ) νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κύστιν καὶ τὸ ἥπαρ.
κυστεοκήλη (ή) νεώτ. ἡ μερικὴ ἢ ὀλικὴ πρόπτωσις τῆς οὐροδόχου κύστεως.
κυστεοπλαστία (ή) νεώτ. σύγκλεισις τοῦ κυστεοκολικοῦ συρίγγιου δι' ἐχειρήσεως.
κυστεοπληγία (ή) νεώτ. παρόλυσις τῆς οὐροδόχου κύστεως.
κυστεοπληγικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος ἢ ἰδιάζων εἰς τὴν κυστεοπληγίαν· 2) ὁ πάσχων ἐκ κυστεοπληγίας.
κυστεοπτωσία (ή) νεώτ. πτώσις τῆς οὐροδόχου κύστεως, μετὰ τὴν πτώσιν τοῦ κολεοῦ καὶ τῆς μήτρας.
κυστορραγία (ή) νεώτ. ἱατρ. κ. κυστορραγία.
κυστορραφία (ή) νεώτ. ραφὴ τῆς οὐροδόχου κύστεως διὰ λεπτῆς ζωϊκῆς χορδῆς.
κυστορροία (ή) νεώτ. καθόρους τῆς οὐροδόχου κύστεως.
κυστοσάρκωμα-ατος (τὸ) νεώτ. σάρκωμα, ἐντὸς τοῦ ὀποίου διὰ τῆξενος τῶν ἰστών ἐπλόσθησαν κυστεώδεις χώροι.
κυστοσκόπησις-εως (ή) νεώτ. ἡ διὰ κυστεοσκαπίου ἱατρικὴ ἐξέτασις τοῦ ἔσω τοιχώματος τῆς οὐροδόχου κύστεως.
κυστοσκόπιον (τὸ) νεώτ. χειρουργικὸν ἐργαλεῖον, ὅμοιον πρὸς μεταλλίαν καθέτραν, δι' οὗ, φωτιζόμενον τοῦ ἔσω τοιχώματος τῆς οὐροδόχου κύστεως, γίνεται ἡ λεπτομερῆς ἐξέτασις ταύτης.
κυστοστομία (ή) νεώτ. ἐχειρήσις διανοίγουσα μόνιμον νέον στόμιον εἰς τὴν κύστιν πρὸς ἐξοδὸν τῶν οὐρῶν.
κυστοταίνια (ή) νεώτ. ζωϊκὰ παράσιτα, εὐρισκόμενα ἐντὸς τοῦ μυϊκοῦ ἴστου ζῶων τινῶν.
κυστοτομία (ή) νεώτ. ἐχειρήσις, καθ' ἣν διανοίγεται ἡ οὐροδόχος κύστις πρὸς ἀφαίρεσιν λίθων ἢ ἐξαιρέσιν νεοπλασμάτος ἢ καὶ πρὸς ἀποχέτευσιν οὐρῶν.
κυστεοτόμιον (τὸ) νεώτ. ἐργαλεῖον πρὸς τομὴν τῆς κύστεως κατὰ τὴν περινεφικὴν κυστεοτομίαν.
κυστιθηλάϊωμα τῆς ψοθῆκας (τὸ) ποικιλία τῶν κύστεων τῆς ψοθῆκας, ἐπιθηλιακῆς φύσεως, αἵτινες

σηματίζονται διὰ τῆς ὑπερπλαστικῆς ἐπέξεργασίας τοῦ βλαστικοῦ ἐπιθηλίου.
κύστροι 'Ἡσ. κάγγρα τῶν μελισσῶν καὶ τυρίσκου.
κυστωδυνία (ή) νεώτ. ὀλγος νευρικὸν ἢ ρευματοειδῆς τῆς οὐροδόχου κύστεως.
κύστη (ή) 'Ἡσ. «ἄρτος σπογγίτης» 2) γλωσσ. μικρὸς κάλαθος, κοφιναῖ, κίστη.
κυστιοράγχια (ή) νεώτ. ζωολ. ζῶον, ὃν τὰ βράχια εἶναι ἐγκεκλεισμένα ἐντὸς κύστεων || κατ' ἡγ. μαλακοστράκων τοῦ θηροίσμ. τῶν Ἰσσοπόδων.
κυστιγγες (αἱ) νεώτ. ἀνατομ. αἱ κυφελίδες βλ.λ.
κυστιγγαδός (ὀ) νεώτ. ζωολ. γένος ἰατροφαρμακ. τῆς οἴκου. τῶν κυστιγγαδῶν.
κυστιγγί-ιγγος (ή) ὑποκορ. τοῦ κύστις βλ.λ.: 'Ἰνπ. η.Γαλ.19,116.
κυστίδιον (τὸ) νεώτ. ὑποκορ. τοῦ κύστις, μικρὸ κύστις, φουσκίτσα· || **κυστίδια** ἑλλειπτικά κ. κ. σφαιρικά νεώτ. ἀνατομ. δύο κυστίδια ἀποτελοῦντα τὴν αἰθυσίαν μοῖραν τοῦ ὑμενώδους λαδουρίθου τοῦ ἔσω ὠτός.
κυστίκερκος (ὀ) νεώτ. κύστις μετὰ λεπτοτάτων τοιχώματων, περιέχουσα ὕδωρ ἐς γῆρον καὶ τὸ ἐμβρυον τῆς μονήρους ταινίας.
κυστίκερκωσις (ή) νεώτ. ἡ νόσος, καθ' ἣν ἀναπτύσσονται ἐν τῷ ὀργανισμῷ κυστίκερκοι βλ.λ.
κυστικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κύστιν, ὁ τῆς κύστεως· **κυστικὴ νόσος** τοῦ νεφροῦ, - **κυστικός πόρος**.
κυστίνη (ή) νεώτ. χημ. ὀργανικὴ ἔνωσις, ἀπαντῶσα εἰς τὰ προϊόντα τῆς σκάσεως τῶν πρωτεϊνῶν.
κυστινουρία (ή) νεώτ. ἡ ὑπαρξίς κυστίνης ἐν τοῖς οὐροῖς καὶ ἡ ἀποβολὴ αὐτῆς διὰ τῶν οὐρῶν.
κυστιογεννητικά συρίγγια (τὰ) νεώτ. ἱατρ. τὰ μεταξὺ τῆς κύστεως καὶ τῶν γεννητικῶν ὀργάνων, ἴδ. τῆς γυναικός, ἀναπτυσσόμενα συρίγγια.
κυστιοκάρπια (τὰ) νεώτ. ὁμάδες θηκῶν περικλειουσῶν σπέρια εἰς τὰ ἐρυθροσφύκη.
κύστιον (τὸ) (κύστι) φυτὸν τι φέρον τὸν καρπὸν ἐντὸς κύστεως· 'Ἡσ. «κύστιον ἀλικάκαθρον».
κυστιορραγία (ή) νεώτ. ἱατρ. ἡ ἐκ τῆς κύστεως ἐπερχομένη αἱμορραγία ἔνεκα παθήσεως ταύτης.
κυστιπλάθεια (ή) νεώτ. ἱατρ. κ. οπαθῆθια πάθησις τῆς οὐροδόχου κύστεως γενικῶς.
κυστίς-εως (ή) κ. -ιος ἢ -ιδος | κωμ | κ. μιν. κ. νεώτ. ὑμενώδης θύλακος τοῦ σώματος ἐν ᾧ συλλέγεται ὕγρον, ἡ οὐροδόχος κύστις, ἡ φύσκα: 'Ἰλ.Ε67 ἀντικρὺς κατὰ κύστιν ὑπ' ὄστέον ἤλυθ' ἄκωκῆ, 'Ἰνπ. Ἄρθρ.41, Σοφ.ἀν.462 τὰς μαλλοδέτους κύστεις, Πλάτ.Τίμ.91Α ὑπὸ τριῶν νεφρῶν εἰς τὴν κύστιν ἔλθον καὶ τῷ πνεύματι θλιφθῆν ζυνεκπέμπει δεχομένη· || ἐπὶ ἀνέμου, ὅστις φουσκῶναι τὰ νεφέλας: 'Ἀριστ.Νεφ.405 ἐνδοθεν αὐτὰς ὡσπερ κύστιν φουσῶ (φουσκῶναι τὰς νεφέλας)· || ἡ φύσκα ἐν χρ. ὡς θυλάκιον ἢ βαλάντιον: αὐτ.ἀν.504 κύστις ὑεία, Φανόδ.19 ὄνον κύστεις μεστάς· || νεώτ. ἱατρ. γεν. παθολογικὴ παραγωγή ἢ ἀνάπτυξις, σχηματιζομένη ὑπὸ νεοπλαστοῦ θήκης ἢ κοιλότητος περιεχομένης οὐσίαν ρευστὴν, πολτώδη ἢ σπινώδη στερεάν· κ. κύστις **μετακλαστικὴ** κύστις αἱματικὴ παρατρομμένη κατόπιν τραυματισμοῦ τῆς σπληνικῆς χώρας· **κύστις ἀμνιοκαρδικῆ** νεώτ. ἐμβρυολ. τὸ ἔσω σπλαγχνικὸν κοιλίωμα, ὃπερ ἀναφαίνεται κατὰ πρῶτον Ἰσοϋφῶς τῆ καρδίᾳ καὶ τῇ αὐχενικῇ μοίρᾳ τοῦ ἐμβρύου καὶ μετέπειτα ἐν τῇ κορμικῇ μοίρᾳ αὐτοῦ· || ὁμ. νεώτ. ἱατρ. ὄγκος ἢ νεόπλασμα ἔχον μορφήν κύστεως· 2) ἐν τῷ πλῆθ. κύστιδες τὰ ὑπὸ τοῦς ὀφθαλμοῦς κληρ, ὑπόπια: 'Ἀριστ.Κυσιογεν.81β,14 οἷς τὸ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν ὄνον κύστιδες προκρέμνεται, ὀλνὸφθαλμυς· κ. ἐν τῷ ἐν.: Πολ.Φυσ.236 ἡ κύστις ὀφθαλμοῦ κάτω

θεν προσκειμένη, οινόφυλας (σημαίνει: 3) μιν. ἔλκος, πληγή ἐπὶ τῶν νῶτον Ἰησοῦ: Ἰνπιατρ.26.
κυστίτις-ιδος (ή) νεώτ. ἰατρ. φλεγμονή τῆς κύστεως, ὀφειλομένη συνήθ. εἰς διαφόρους μικροργανισμούς (γονόκοκκον, σταφυλόκοκκον κτλ.).
κυστογαστήρ (ὶ) νεώτ. ζωολ. γένος γυμνοσποριδίων ἐντόμων.
κυστοειδής-ους ἐς νεώτ. ὁ ὅμοιος πρὸς κύστιν βλ.λ. **κυστοειδῆ** (τῶ) νεώτ. παλαιόζ. ὑποομοταξία ζῶων τῆς ὁμοταξίας τῶν πελαγοζῶων ἀπονιτώντων ἐν ἀπολιθώσει.
κυστοκάρπια (τὰ) νεώτ. βοταν. κ. -ιοκάρπια κυστιδία, ὅτινα περικλείουσι τὰ σπόρια πλείστων φυτῶν τῶ ἄθροίσματος τῶν κρυπτογῶμων.
κυστόκαρπός (ὶ) νεώτ. βοταν. ὁ καρπὸς διαφόρων κρυπτογῶμων φυτῶν, ὅστις περικλείεται εἰς τὴν κύστιν τῶν ἀλγῶν.
κυστόλιθος (ὶ) νεώτ. ἰατρ. πιθανῶδες οὐγκωμα τῶν οὐροποητικῶν ὀργάνων· ἄ. λίθος.
κυστοουρίνη (ή) νεώτ. φαρμακευτ. συνδυασμὸς ἐξαμεθυλενοτετραμίνης μετ' ὀξικου ντρίου.
κυστάπους-οδος (ὶ) νεώτ. βοταν. γένος οὐρηθινιδῶν μυκήτων.
κυστοραγία (ή) νεώτ. ἰατρ. ὄ.τ. τοῦ κυστεοραγία βλ.λ.
κυστόφιλος (ὶ) μτγ. τὸ ἄκρον τοῦ καθετήρος, τὸ εἰσερχόμενον εἰς τὴν κύστιν: Κοιλ. Αὐρ. Χρον. 2,23.
κυστοφόρος (ὶ) νεώτ. ζωολ. γένος θηλαστικῶν τῆς οἰκογεν. τῶν φωκιδῶν.
κυστιμίτης (ὶ) νεώτ. πετρογρ. πέτρωμα πυριγενὲς πλουτώνιον.
κυστώδης-ους-ες νεώτ. ὁ ὅμοιος πρὸς κύστιν, κυστοειδής: || **κυστώδῃ** (τῶ) νεώτ. ζωολ. κ. κυστοειδῆ κατηγορία βρουζῶων τοῦ ἄθροίσματος τῶν ἐνδοπρωκτικῶν.
κυστωδυνία (ή) νεώτ. ἰατρ. ἡ κυστεωδυνία βλ.λ.
κυστωμα-ατος (τῶ) νεώτ. ἰατρ. κυστικός ὄγκος, ἴδ. τῆς γυναικείας μήτρας.
κύταλο (τῶ) δημ. ἡ κρούστα, τσίπα, τὸ κάρκοθο.
κυτάλων δημ. ἄμτθ. μτχ. παθ. παρακ. κυταλωμένος, σχηματίζω ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας μου φλοίων, ἰκμών τοῖπα, πέτσος, κρούστα, καιρικαδιάζω.
κύταρον Ἦσ. «ζωήμυρσις».
κυτάσις (ή) νεώτ. χημ. ὄ.τ. κυτάση βλ.λ.
κυτίδιον (τῶ) σχόλ. ὑποκορ. τοῦ κύτι βλ.λ.: Ἄριστ. Φ. Ερ. 665 πλήρη κυτίδια.
κύντινος (τῶ) τὸ ἄνθος τῆς ροιάς: Θεόφρ. Φ. Αἰτ. 2,9,4 ὅπως οἱ κύτινοι μὴ ὄρθοι γίνονται δέχωνται ὕγρον, Διδό. Ι, 110, Γαλ. 12, 917, Κοιλ. Αὐρ. Χρον. 52· || κυρ. ὁ κάλυξ τῆς ροιάς: Θεόφρ. Φ. Αἰτ., 14, 4 τῶ κυτίνω· || κ. τοῦ ὑσκακίου τοῦ ἄνθος: Διοσκ. Ι, 10 ὑσκακίου κύτινος· 2) ὑποκιστὶς βλ.λ.: οὐτ. 97.
κυνιώδης-ους-ες ὁ ὅμοιος πρὸς κύτινον βλ.λ.: Θεόφρ. Φ. 14, 10, 3.
κυστίον (τῶ) νεώτ. μικρὸν κιβώτιον, μικρὰ φορητὴ θήκη, κουτί: κυτίαν σιγαρέττων - καπέλλων - φορεμάτων - γλυκισμάτων.
κυστιοποιῖον (τῶ) νεώτ. ἐργαστήριον κατασκευῆς κυτίων, ἴδ. ἐκ χαρτονίου.
κυστιοποιία (ή) νεώτ. ἡ τέχνη τοῦ κυστιοποιῦ βλ.λ., ἡ βιομηχανία τῆς κατασκευῆς κυτίων.
κυστιοποιός (ὶ) ἡ νεώτ. ὁ κατασκευαστὴς κυτίων.
κυτίς-ιδος (ή) σχόλ. μικρὸν κυτίον, κιβώτιον, κουτάκι: Σχόλ. Ἄριστ. Φ. Ερ. 665 ἰάναγν. κωτίει.
κυστίσπνόμεας-ον (νέμομαι) μτγ. ὁ τρώγων κύστιον βλ.λ., κυτισσάφας: Νικ. Αλεξ. 572 χελώνης . . οὐρείης κυτισσνόμου.
κυστισίη (ή) νεώτ. δηλητηριώδες ἀλκαλοειδές, ἀπονιτῶν εἰς τινα εἶδη κυτίσου καὶ κορονίλλης.
κυστίσος (ὶ) ἡ κ. νεώτ. εἶδος θαμνώδους τριφύλλου: Ἰνν. Γυν. Φύσ. 93, Κρατίν. 98, 8, Εὐθ. 14, 3, Ἄριστ. Ζ. 1522b, 28 κύτισος καὶ ὄροβοι: πλὴν κύ-

τίσος μὲν ὁ ἄνθρωπος εὐδὲ συμφέρει, Θεόφρ. Φ. 14, 16, 5, Θεόκρ. 5, 128 ταί μὲν ἔμαι κύτισον τὸ καὶ ἀγλιον ἀλιγες ἐδοῦνι, Διοσ. 4, 112· || τὸ φυτὸν κύτισος ὁ κοινός: Θεόφρ. Φ. 11, 61· || νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ἔλλαθοκάρπων.
κυτιμής-ιδος (ή) μτγ. εἶδος ἐπιτάξιου ἐκ λίθου αἰγείου: Αὐκ. Ἀλέξ. 22 μάλιστα δὲ εὐδοκίμου παρ' αὐτῶν αἱ κυτιμίδες.
κυστοβλάστη (ή) νεώτ. βοταν. κ. κυτταροβλάστη ὁ πυρὴν τοῦ κυττάρου.
κυστοβλάστημα (τῶ) νεώτ. κ. κυτταροβλάστημα βλενωδῆς οὐσίας, ἣτις ἀποτελεῖ τὴν πρῶτην βάση τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ κυττάρου.
κυστοβλάστικος (τῶ) νεώτ. ἀνατομικὸν στοιχεῖον ἐμβρυολογικόν.
κυστογάστρο-ατος (ὶ) ἡ μτγ. ὁ ἔχων εὐρείον γαστέρα, κοιλίαν: Λεωνίδ. Ταρ. ΑΓ. 6, 305 τῶς Λαρισσαίως κυτογάστρος ἐφήτηρας.
κυστολογία (ή) νεώτ. ἡ κυτταρολογία βλ.λ.
κυστολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ κυτταρολογικός βλ.λ.
κυστομίωμα-ατος (τῶ) νεώτ. πλέγμα δικτυωτῶν, ἀποτελοῦν τὴν λεπτοτέραν ὕφην τοῦ πρωτοπλασματος τοῦ κυττάρου.
κυστόπλασμα-ατος (τῶ) νεώτ. τὸ κυτταρόπλασμα.
κυστοπλαστία (ή) νεώτ. ἡ κυτταρογένεσις βλ.λ.
κυστοπλαστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κυτοπλαστίαν.
κύτος-εος-ους (τῶ) (κῶ) κ. νεώτ. πᾶν τὸ χωροῦν τι, κοιλότης, κοίλωμα: Αἰσχ. Ἐπ. 495 ὄφρων δὲ πλεκτανίανσι περιδρομον κύτος, Εὐρ. ἄπ. 185 ἀσπίδος κύται, αὐτ. ἰκ 1202 ἔγγραφον ὄρκους τρίποδος ἐν κοίλω κύτει, Ἄριστ. Φ. Ερ. 1224 τί δαί δεκάμην τῶδε θώρακος κύτει, Πλάτ. Κρωμ. 189 κύτος κύλικος, Ξεναρχ. 110 κύτος λοπάδος· || ἡ κοιλότης, τὸ μέσον τῆς νεώτ, τὸ ἀμπάρι: Πολύθ. 16, 3, 4 κατὰ μέσον τὸ κύτος ὑπὸ τὸν θρανίτην σακαλὸν ἐδέθη· κ. νεώτ. κύτος τοῦ πλοίου ὁ κοίλος χώρος τοῦ σκάφους ὁ μεταξὺ ἐσωτροπίου καὶ κοκατώτου ὑποφράγματος· 2) πᾶν ἀγγεῖον, ὑδρία: Αἰσχ. Ἄγ. 322 ὄρεος τ' ἀλείφα τ' ἔγχεας ταῦτ' ὅ κῦτει, Σοφ. Ἠλ. 1142 σμικρὸς προσήκεις ὄγκος ἐν σμικρῶ κύτει, Ἀντιφῶν. 52, 2 κοιλοσάματον κύτος· || ὄμ. κάλαθος, καλάθιον: Εὐρ. Ἰων. 37 πλεκτὸν ἐξέδρας κύτος ἠνεγκα· || πᾶν τὸ περιέχον ἢ κολλῶντα: Πλάτ. Τιμ. 45A περὶ τὸ τῆς κεφαλῆς κύτος· || ὄμ. τὸ ὄπισθεν κύτος τὸ ἰόνον: Ἄριστ. ΖΜ 656i, 26· || τοῦ θώρακος τὸ ὄπισθεν, τὸ στήθος: Πλάτ. Τιμ. 69i· || ὄμ. ἐπὶ τῆς μήτρας: Γαλ. Χρ. Μορ. 14, 14 τὸ λοιπὸν ἄπαν κύτος· || ἐπὶ τοῦ τετάρτου στομάχου τοῦ βόδου: Φιλόν. Ὑπόμν. 417, 14· || ἐπὶ τοῦ σώματος τῆς Πλάτ. Τιμ. 44A τὸ τῆς ψυχῆς ἄπαν κύτος· || ὄμ. ὄπλο. τὸ σῶμα: Σοφ. Τρ. 12 ἀνδρείω κύτει βούηρωρος· || κ. ὁ κορμὸς τοῦ σώματος τῆς Πλάτ. Τιμ. 71A διὰ παντὸς τοῦ κύτους, Ἄριστ. Ζ. 1491a, 29 τὸ ἄν' αὐχένος μέχρι αἰδοίων κύτος, Διδό. Σ. 1, 35 τὸ δλον κύτος τοῦ σώματος· || κ. μτφ. ἐπὶ τῆς πόλεως: Πλάτ. Νομ. 964E δῆλον ὡς αὐτῆς μὲν τῆς πόλεως οὐδης τοῦ κύτους, Πολύθ. 5, 59, 8 τὸ σῶμα τῆς πόλεως κύτος τειχεῖον ἠσφάλισαι· 3) κύτος ἀστέριον ὁ ἑναστρὸς οὐρανός: Βεττ. Βάλ. 172, 32.
κυστοσύνη (ή) νεώτ. χημ. παράγωγον τῆς πυρρομιδίνης.
κυστοσφαιρίνη (ή) νεώτ. πυρρολεϊκόωμα περιεχόμενον εἰς διάφορα κύτταρα καὶ ἀδένας.
κυστόσωμον (τῶ) νεώτ. ἀνατομ. τὸ πρωτόπλασμα τοῦ κυττάρου.
κυστοσίη (ή) νεώτ. δηλητηριώδης ἡ τοξικὴ οὐσία, σχηματιζομένη ὅταν εἰς τὸ σῶμα ἐνδὸς ζῶου ἐγχυθῶν αἷμα ἄλλου εἰδους ζῶου.
κυστοφυλαξία (ή) νεώτ. ἡ κυτταροφυλαξία βλ.λ.
κύτρα (ή) σικελ. τὸ χύτρα βλ.λ.: Γρηγ. Κορ. 3418.
κυστάζω παλαιότ. ἐσφ. φρ. τοῦ κοιάζω βλ.λ.

κυτταραιμία (ή) νεώτ. ή έντός αίματος παρυσία κυττάρων, τὰ όποια άνήκουσιν εϊς άλλους ίστούς, φυσιολογικούς ή παθολογικούς.
κυτταρικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκουσ ή άνσπερόμενος εϊς τὸ κύτταρον βλ.λ. ό τού κύτταρου: κυτταρικόν Άλπος, - κυτταρική μεμβράνα.
κυτταρίνη (ή) νεώτ. χημ. κ. κελλουλόζη ή ύλη τών τοιχωμάτων τών κυττάρων, ή άποτελουμένη έξ άνθρακος, ύδρογόνου καί όξυγόνου.
κυτταρίον (τό) ύποκορ. τού κύτταρου βλ.λ.: 'Αριστλ.ΖΓ 760η,34 έν τοϊς τού κήριου κυτταρίοις, Σχόλ.Θεόφρ.9,19 κυττάρια, έν οϊς εϊσί τὰ έμβρυα.
κυτταροβλάστη (ή) νεώτ. βιολ. ό πυρήν τού κυττάρου βλ.λ.
κυτταροβλάστημα (τό) νεώτ. τὸ κυτοβλάστημα βλ.λ.
κυτταρογένεσις-εως (ή) νεώτ. ή προαγωγή ή ή γένεσις.νέων κυττάρων, τὰ όποια προέρχονται έξ άλλων κυττάρων όμοϊων πρός αυτά.
κυτταρογενής-ούς-ές νεώτ. ό έκ κυττάρου γενόμενος ή παραχθείς.
κυτταρογόνος-ον νεώτ. ό γενών, ό παράγων κύτταρα: ίστός κυτταρογόνος.
κυτταροδιαγνωστική (ή) νεώτ. ίατρ. διαγνωστική μέθοδος, στηρίζομένη επί τής έρεύνης τών διαφόρων κυτταρικών μορφών τών άπαντωσών εϊς τὰ διάφορα ύγρά έξιδρώματα τών βλενογόνων.
κυτταροειδής-ούς-ές νεώτ. ό όμοιος πρός κύτταρον || τὸ ούδ. κυτταροειδής (τό) ούσία διαφανής, χρησιμοποιουμένη εϊς τήν κατασκευήν φωτογραφικών φίλμ, δ. κελλουλόιτης.
κυτταρολογία (ή) νεώτ. τὸ μέρος τής άνατομικής τὸ πραγματευόμενον περί τού κυττάρου ώς τής στοιχειώδους μονάδος τής ζωής.
κυτταρολυσία (ή) νεώτ. ή διάλυσις τών κυττάρων, ήτις έπέρχεται τῇ δράσει τών λυσινών ή διαφόρων άλλων τοξικών ουσϊών.
κυτταρολυσίαι (αϊ) νεώτ. βιολ. ούσαι διάλυσοι τὰ ξένα κύτταρα τὰ εισερχόμενα εϊς τόν όργανισμόν.
κυτταρολυτικός όρός (ό) νεώτ. όρός περιέχων κυτταρολυσίνας.
κυτταρομυτρον (τό) νεώτ. όργανον δι' ού μετρούνται τὰ κύτταρα.
κύτταρον (τό) κ. νεώτ. ό κύτταρος βλ.λ.|| : 'Αριστφ.Θεσμ.516 στρεβλόν ώσπερ κύτταρον' 2) νεώτ. βιολ. έκάστη τών άρχικών βιολογικών μονάδων, έξ ών άποτελούνται οϊ ζώιτες όργανισμοί.
κυτταροπράσιτον (τό) νεώτ. βιολ. παράσιτον ένδοιοπαίμων, καί άναπαισόμενον έντός τών κυττάρων τών ζώων, τού άνθρώπου καί τών φυτών.
κυτταρόπλασμα (τό) νεώτ. κ. κυτόπλασμα τὸ κυριώτερον ζών περιεχόμενον τού κυττάρου τὸ έκτός τού πυρήνου.
κύτταρος (ό) ή κυψέλη κηρήθρας, έν η̄ τὰ έμβρυα τών μελισσών, σφηκϊκών καί άνθρήνων κατατίθενται: 'Αριστφ.Σφ.1111 ώσπερ οϊ σκώληκες έν τοϊς κυτταροϊς κινούμενοι, 'Αριστλ.ΖΙ 551η,5 τότε δέ έξέρχονται διασκόφαντες ψ κατ'έλευται ό κύτταρος' 2) κοίλωμα έντός του καυλού τού κοσμου: Θεόφρ.ΦΙ 4,8,7 καί έν έκάστω τών κυττάρων κύματος μικρόν ύπεραίρων αυτόν' || ό θάλλων κώνος τής πίτυος: αυτ.3,3,8' || έχινος βλ.λ.51: 'Ήσ. «τ'ών θρύων οϊ κύτταροι»' 3) μίφ. τοβρανού τών κυττάρων τόν κοίλον θόλον τού ούρανου: 'Αριστφ.Ειρ.199.
κυτταρόστομα (τό) νεώτ. στόμα επί μονοκυττάρων τινων όργανισμών (ώς επί τών μαστιγοφόρων), δι' ών προσαμβάνονται οϊ τροφάι.
κυτταροσφαιρίνη (ή) νεώτ. ή κυτοσφαιρίνη βλ.λ.
κυταροτομία (ή) νεώτ. ή αυτόματος διαίρεσις, κυτάρου εϊς δύο όμοια πρός αυτό κύτταρα.

κυταροτοξίνη (ή) νεώτ. ή κυτοτοξίνη βλ.λ.
κυταροτροπίνη (αϊ) νεώτ. ούσία εύρισκόμενη έν τῷ πλασμάτι τού αίματος τών άνοσοποιηθέντων ζώων καί τού άνθρώπου.
κυταροφάγη (ή) νεώτ. ή ένέργεια τών φαγοκυττάρων βλ.λ., ά. φαγοκυττάρωσις.
κυταροφάγος-ον νεώτ. βιολ. ίατρ. ό κατατρώγων τὰ κύτταρα.
κυταροφυλαξία (ή) νεώτ. ή μέθοδος, καθ' ήν επί τοπικών τραυματικών μολύνσεων χρησιμοποιούμεν ούσϊας ένισχυοσάσ τήν άρνησην τών έκει κυττάρων καί τών λευκών αίμοσφαιρίων.
κυταρώδης-ους-ες νεώτ. ό πλήρης κυττάρων, ό έκ κυττάρων άποτελουόμενος: κυταρώδης ίστός.
κυτάση (ή) νεώτ. κ. -άση ένζυμον διαλυτοποιούσν τήν κυτταρίνην καί ήμικυτταρίνην τών κυτταρικών μεμβρανών.
κυττοί 'Ήσ. «τὸ δεκτικόν χώρημα καθώς ποτήριον».
κυτώδης-ους-ες νεώτ. ό όμοιος πρός κύτος, κοίλος, πλατύς.
κυτών-ώνος (ό) μγν. κοίλωμα, κοιλότης: ΨΧρυσ. Λόγ.7,252,17 τίνος υϊός ό έμής κοιλίας κυτώνω σκιρτοβατών ;
κυτώρης (ή) νεώτ. ναυτ. ναύτης τού πολεμικού ναυτικού έπιφορτισμένος τήν έπιμέλειαν τού κύτους, άμπαρτζής.
κυφαγωγός ήπος (ό) ό βαδίζων με αύχένα κυρτόν, καμαρωτός' || κ. συγκρ.: Ξεν.'Ιηπ.7,10 ήλιο-χέϊτω δέ, ήν μέν κυφαγωγότερος ή ό ήπος, άνωτέρω τας χερσιν.
κυφαγωγῶ-έω μγν. έκω τόν αύχένα κεκυφῶτα, κύπτω: Λιδόβ.4,203,21 τί δεϊ πράγματα έκυφόμενον πολλάκις έπερογνάθω (ίηπη) καί κυφαγωγούητι καί άποσειζόμεν τών δεσποτήν ;
κύφαλα (τά) έτυμ. τού κύμβαλα βλ.λ.: ΕΜ 545,33.
κύφαλας-α-ον ποι.τ. τού κυφός βλ.λ.: Φανί.ΑΠ 6,297 έπει τάχ' άν ή πολυκαμψη ή Ίξυς κ' εϊς 'Αϊδαν ώχητο κυφαλά.
κύφαλος (ό) νεώτ. ζωολ. γένος έντόμων τής οϊκογ. τών κυρκοκυλιονιδών.
κύφαλλα (τά) μγν. αϊ κοιλότητες τών ώτων: Λυκόφρ.1402 δς δῆ ποτ' άμφώδοντος έξ άκρων λοδών φθέρσας κύφαλλα καλλυνεϊ παρωτίδας' || ΕΜ 90,44 «'Αρίσταρχός ψησι σημαίνει τήν λέξιν ίκύφαλαί τήν διά τών ώτων έκατέρωθεν περιφέρειαν» 2) νέφη όμίχλης: Καλλ.άπ.300 κύ-φωλλα, τὰ νέφη, σίονεϊ κρύφωλλα, τὰ άποκρύπτοντα τήν σελήνην» || μίφ. κύφαλλα Ιών σύννεφα βελών: Λυκόφρ.1426 κύφαλλα δ' Ιών τηλόθεν ροϊζουμένων (σχόλ. «τὰ νέφη» λέγει δέ μεταφορικά τὰ τών βελών πληθήρη) 3) έν τῷ έν. κύ-φωλλ(α)ον 'Ήσ. κ. ΕΜ 549,17 «τὸ ποτήριον, από τού κυφόν» πρβλ. κινέπλων.
κύφαρον ή κυφήν 'Ήσ. «κεφαλήν».
κύφι-εος κ. -εως (τό) μγν., δ.γρ. κοίτη Αιγυπτίον τι φόρμακον συντιθέμενον ής πολλών διεγερτικών ουσϊών: Διοσκ.1,25, Πλούτ.'Ηθ.372D, Γαλ.13,199, Δαμόκρ.π.Γαλ.14,117.
κυφογάρων-οντος (ό) μγν. γέρων κυρτός, σκυφτός εκ τής ήλικίας: Στεφ.'Αδ.'Ιηπ.2,276D.
κυφοδερμία (ή) νεώτ. ζωολ. γένος πρωτοζώων τού άθροισματος τών όμοϊβάδων.
κυφοειδής-ούς-ές μγν. ό όμοιος πρός τὸ κύφι βλ.λ.: Μελετ.π.ΑΒ 3,74,6 όστέα κυφοειδή.
κυφομόνδρα (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτών τής οϊκογ. τών στρυμνοειδών.
κυφώνωτος-ον ό έχων κεκυρτωμένα τὰ νῶτα, καμπούρης: 'Αντιφάν π.'Αθην.14,623B ή τε σύννομος τής κυφονώτου σώμ' έχουσα σπϊνας.
κύφος-εος (τό) κύφωμα, κύρτωμα, καμπούρα: 'Ιηπ.807Α όσοισι άν ή άνωτέρω τών φρενών τὸ

κύφος, 'Αέτ.π.Φώτ.Βιβλ.180,6 περί των δύο κύφω-
νων' 2) μικρά σκάφη, ακαφίδιον: EM 549,7 κύ-
φωνι' σημαίνει τῷ κυρτώματι . . . Γίνεται παρά τὸ
κύφος, ὅπερ ἐστὶ σκευὸς ἐγγεφυλισμένον κοίλον, τὸ
λεγόμενον σκαφίδιον.

κυφός -ή-ών (κύφω, κέκυφα) ὁ κεκλιμένος πρὸς
τὰ ἔμπροσθεν, ὁ κύπτιος, ὁ σκαμμένος, καμπουρια-
σμένος: 'Οδ.β.16 δς δὲ γήραϊ κυφός ἔην καί μυ-
ρια ἤδη, 'Αριστφ.'Αχ.703 τῶ γὰρ εἰκὸς ἀνδρα κυ-
φόν, 'Ἐπιχ.64 τρίγλιαι κυφαί' κ.π. 'Ἰνπ.'Αρθρ.41 σφόν-
δυλοι ἔλκονται ἐς τὸ κυρτὸν ἰσφόνδυλοι ἔχον-
τες κύρτωμα τῆς ράχεως, - ἐκ γενετῆς κυφός

|| σμχν. ἐπιθ. τῶν καριδίων: Εὐθουλ.111, Μάτρ.π.'Α-
θῆν.4,136δ καριδὲς . . . αὐτὴ γήραϊ κυφαί ἔσαν' κ.
π., 'Αριστλ. εἰδὸς τὶ αὐτῶν ἰδιαίτερον: 'Αριστλ.
Ζ1 525b,1 τῶν μὲν γὰρ καριδῶν αὐτὴ τε κυφαί καί
αὐτὴ κραγγόνες καὶ τὸ μικρὸν γένος' || κ. ἐπὶ
τινῶν πτηνῶν: αὐτ.ΖΠ70b,18' 2) κοίλος, στραγ-
γυλός, ἐπὶ ποτηρίου: 'Αθῆν.11,482ε ἡ διάφορος ἦν
ὁ τύπος, καὶ οὐχ ὡσπερ τὸ δέπας . . . ἀμφικύπελ-
λον οὕτω δὲ καὶ τοῦτο, κυφὸν δὲ μόνον;

κυφοσκολιῶσις-εως ἴη) νεώτ. ἰατρ. παρέκκλι-
σις πρὸς τὰ πλάγια τῆς σπονδυλικῆς στήλης καὶ
κύρτωσις τῆς ράχεως μετὰ τὸ κυρτὸν ἔστραμμένον
πρὸς τὰ ὀπίσω [κύφωσις].

κυφώσωμον(τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος βουηρησι-
δῶν ἐντόμων.

κυφότης-ητος ἴη) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ
κυφοῦ βλά., τὸ καμπουρίασμα: 'Ἡλιόδ.Αἰθ.6,11
καὶ εἰ πῆ τισιν ἐντυκζόμενος προΐδω, κυφότης
τε πλέον ἐπετήδευεν ἡ τὸ γήρας ἐπηνάγκαζε'
2) τὸ στραγγυλόν, ἡ στραγγυλλότης: 'Αθῆν.11,482ε
ἀπὸ γὰρ τῆς κυφότητος τὸ κύπελλον ὡσπερ καὶ
τὸ ἀμφικύπελλον.

κυφοῦμαι-όμεαι κ. νεώτ. γίνομαι κυφός, κυρ-
τοῦμαι, καμπουρίαζω: 'Ἰνπ.806c δσα ἀνωτέρω
τῶν φρενῶν τῆς προσφύσιος κυφοῦται, Γαλ.1,
623,6 τῶν ἐξαρθρήσεων . . . εἶναι κυφοῦνται.

κυφώφθαλμος ἴδη) νεώτ. ζωολ. γένος ἀραχνῶν
τῆς οἰκοῦ. τῶν κυφοφθαλμῶν.

κύφω μτγν. κύφω, χαμηλῶν: ΠΔ'Ιδθ 22,29
ὑπερηφανεύσατο, καὶ κύφωνα ἀφθαλμοῖς σώ-
σει [μετὰ χαμηλωμένους τοὺς ἀφθαλμοῦς].

κύφωμα-ατος ἴδη) κ. νεώτ. τὸ κύρτωμα ἐν τῷ
σώματι, ὕψος, καμπούρα: 'Ἰνπ.'Αρθρ.41, Ροῦφ.π.
'Ορειβ.45,30 κυφώματα σπονδυλῶν, Γαλ.1,502,3
ὅταν οὖν ἐν τοῖς κατὰ τὸν θώρακα σπονδυ-
λοῖς τὸ κύφωμα γένηται, μάλιστα τούτοις ἀνσυ-
ζητὰ ἀποτελεῖται κατὰ τὸ μήκος.

κύφωv-ωνος ἴδη) [κυφός] ξύλον κεκυρτωμένον, ὁ
κυρτός ζυγὸς τοῦ ἀνθρώπου: Θέογν.1201 οὐδὲ μοι
ἤμῖνοι κύφωv ἔλκουσιν ἀρότρον' 2) ἐν τῷ
πληθ. κύφωvες ἴδη) Πολυδ.1,43 κτῶν δύο πλάγιων
πλευρῶν [ἀρματος] αὐτὰ ἐπάνω ράβδοι, αὐτὰ ἕως κῶ-
τῆ τεύουσι' 3) εἶδος κολασπηρίου ξυλίνου
δεσμοῦ, ἐν ᾧ ἐνεκλείονται τὰ μέλη τῶν τιμωρουμένων
ζούλων καὶ καταδίκων: 'Ἡσ. «ξύλον βασανιστικόν,
κολαστηρίον, ᾧ κατέτεμον τοὺς θανάτῳ κατοκε-
κρίμενους»: Κρατίν.115, 'Αριστφ.Πλ.476 ὦ τύμπα-
να καὶ κύφωvες οὐκ ἀρῆξετε', 'Αριστλ.Πολιτ.
1306b,2 δεθῆναι ἐν ἀγορᾷ ἐν τῷ κύφωvι, 'Ἐπιγρ.
μαστιγούσθω ἐν τῷ κύφωvι' 4) δθ., ὁ ἀξίος
τουαίτης τιμωρίας, ὁ ἀλέθριος, ὁ κακοῦργος:
'Αρχιλ.178, Λουκ.Ψευδολ.17 ἀπατεῶνα γόντα ἐπί-
ορκον δλεθρῶν κύφωvα βάραθρον' πρβλ.Φώτ.

κύφωv, ὁ εὐτέλης ἀνθρώπος' 5) εἶδος γυ-
ναικείου ἐνδύματος: Φώτ. «κύφωvες ἱμάτια γυναι-
κεῖα ἡ χιτῶνος εἶδος»: Ποσειδ.44' 6) ἀρχιτ.
δοκὸς κεκαμμένη, κεκυρτωμένη: 'Ἐπιγρ.' 7) μέ-
ρος ὑδραυλικοῦ τροχοῦ: Πάπ. εἰς κύφωvας μη-
χανῶν' 9) 'Ἡσ. «κύφωv, συνάγη».

κυφώνιον(τὸ) μτγν. εἶδος ὀλοφίης: 'Αλέξ.

Τρολλ.1,22 χροῖον δὲ αὐτοῖς κατὰ τοῦ μετώπου
καὶ τῶν κροτάφων τὸ κυφώνιον.
κυφωvισμός ἴδη) σχόλ. τιμωρία διὰ τοῦ κύ-
φωvος βλ.λ.31: Σχόλ.'Αριστφ.Πλ.476.

κύφωσις-εως ἴη) κ. νεώτ. ἡ κύρτωσις τῆς ρά-
χεως, καμπούριασμα: 'Ἰνπ.'Αρθρ.41,47, Γαλ.1811,74.
κυφωvτικός-ή-ών νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ὄνοφε-
ρόμενος εἰς τὴν κύφωvση βλ.λ.' || ὁ ἐκ τῆς κυ-
φώσεως προερχόμενος.

κύφωvος ἴδη) κ. νεώτ. πτηνὸν τι ἀποδημη-
τικὸν ἀποδηροῦν μετὰ τῶν ὀργύων: 'Αριστλ.Ζ1
597b,17 ἡ τε γλωττίς συναπαίρει καὶ ἡ ὀργυο-
μήτρα καὶ ὁ ὠτός καὶ ὁ κύφωvος' κ. νεώτ.
ζωολ. γένος κωλεοτέρων καραβιδῶν ἐντόμων.

κυφέλη ἴη) πάπ. ἡ κυφέλη βλ.λ.

κυφέλη(ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. πᾶν κοῖλον ἀγ-
γείων' δθ. κιβώτιον, θήκη: 'Ἡρ.5,92 ε' διαφυγόντι
τούτων τὸν κίνδυνον ἀπὸ τῆς κυφέλης ἐπανυμί-
νην Κύφελος οὐνομα ἐτέθη, Πλούτ.'Ἡδ.164λ εἰς
κυφέλην ὑπὸ τῆς μητρὸς ἀποτεθέντα, Πασα.5,
17,5 τὰς ἀνάγκας αὐτὸς ἐκάλυον Κορινθιοὶ
κυφέλας' κ. ἐξμεδῖμος κυφέλη σκεῦος πρὸς
ἐναποθέσιν σίτου χωροῦν ἐξ μεδῖμονος: 'Αριστφ.
Εἰρ.631 λίθον ἐμβαλόντες ἐξμεδῖμον κυφέλην ἀ-
πώλεσαν' ἴδη) εἶδ. κυφέλη μελισσῶν: Πλούτ.'Ἡθ.601c
ὡσπερ μύμηκες ἡ μέλιττα μυμηκίσις μίας ἢ
κυφέλης ἐκπεσόντες' 2) κ. μτφ. ἐν ἀναφ. πρὸς
τὰ περιεχόμενα φρονήματα, σκέψεις, ὁ νοῦς: Κωμ.
'Αδελφ.703 κυφέλαι φρονημάτων' κ. κ.δημ.: Ζερόβ.
Τραγ.ΚΚ31,17 γιὰ σένα τῆς σοφίας τὸ μέλι | τὰ
χρυσόφτερες σκέψεις τὸ σταδάζουv | ἐξέχειλο
μέσ' στή θεῖα κυφέλη' 3) ἡ κοιλότης τοῦ
ώτου: Πολυδ.2,85 ἐπὶ δὲ ἐνδόν κυφέλη, ἀφ' ἧς
καὶ ὁ ῥύπος οὕτω καλεῖται', 'Ἡσ.' ἴδη) ἡ κυ-
φέλις βλ.λ.2, ἡ ἐν τῷ ᾧ κηροειδῆς ὕλη: 'Ἡσ.
κυφέλας, τὸν ἐν τοῖς ὠσίν ὑποσυνιστάμενον ῥύ-
πον': Τζέτζ.'Ιστ.8,199 κῶφελος καὶ κυφέλη δὲ ὁ
ῥύπος τῶν ὀπίων' κ. παροιμ. π. Κωμ.'Αδελφ.620
κυφέλην . . . ἔχεις . . . ἐν τοῖς ὠσίν ἐπὶ ἡλίθων'

4) νεώτ. ἀνατομ. κυφέλη ἡθροειδῆς ἐκκοιλώ-
ματα τοῦ βλεφονόγου ὑμέμου τῆς ρινηκῆς κοιλώ-
τητος' || κ. κυφέλαι μαστοειδῆς ἀεροφοροὶ
κοιλότητες, περιεχόμεναι ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῆς μασ-
στοειδῶς ἀποφύσεως τοῦ κροταφικοῦ ὅστου.

κυφέλιδοι ἴδη) κ. νεώτ. αὐτὰ σπόμενα τοῦ Κυ-
φέλου: Θέογν.894 ἔως δὲ Κυφέλιδων Ζεῦς
ἄλεσιε γένος, 'Ἡρ.6,128 τὸ ἀνάκαθεν τοῖται
ἐν Κορινθῶ Κυφέλιδοι ἦν προσήκον, Γιλζῆ.
Φαῖδρ.236β παρὰ τὸ Κυφέλιδων ἀνάθημα σφου-
ρήλατος ἐν 'Ολυμπίᾳ στάθῃ' 2) νεώτ. ζωολ.
οἶκος, πτηνῶν τοῦ ἀθροῖσμου τῶν κεκρατῶν.

κυφέλιδικός-ή-ών νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος
εἰς τὰς κυφέλιδας, ὁ προερχόμενος ἐκ τῶν κυφε-
λίδων βλ.λ.31: κυφέλιδικὸς ἦχος ἀναποῆς.
κυφέλιον(τὸ) ὑπόκορ. τοῦ κυφέλη βλ.λ.11, μι-
κρά κυφέλη: 'Αριστλ.Ζ1 627b,2 ἀργάταρ δὲ γί-
γνονται κἂν μέγα τὸ κυφέλιον ἦ.

κυφέλις-ιδος ἴη) κ. νεώτ. ὑπόκορ. τοῦ κυφέλη
βλ.λ.11, τὸ κυφέλιον βλ.λ.: 'Αριστλ.Ζ1 618a,34 νε-
οτεούσιον ἐν κυφέλιον ἐκ πολλοῦ πεπλασμέ-
νας μακρας' 2) ἡ ἐντός τῶν ὀτων κωρίνη
ὕλη: Ροῦφ.'Όνομ.223, 'Αρετ.Χρον.Πβ8.1,5, Λουκ.
Λεζῆφ.1) αὐτὸ δὲ εὐπορα ποιήσας τὰ ὠτα ἤδη
ἀκουε' ἀπέστω δὲ ἡ ἐπιδύστρα ἡ Κυφέλις, Λιβάν.
4,144,8 κυφέλιδα παχίαν ἐν τοῖς ὠσίν ἐντρα-
φῆναι' || κ. νεώτ. φυσιολ. τὸ ἐκκριμα τῶν σμη-
γματογόνων ἀδένων, ὅτινες εὐρίστανται κατὰ τὴν
εἰσοδὸν τοῦ ἔξω ἀκουστικοῦ πόρου' 3) νεώτ.
μικρὰ κοιλότης: κυφέλιδες πνεύμονες [νεώτ.
ἀνατομ. ἐκκοιλώματα ἡμιασφαικοῦ, ὅτινα ἐμφανί-
ζει κατὰ διαστήματα ἐκαστον ἐνδολοβίον βρόγ-
χιον μετὰ βραχεῖαν ἐντός τοῦ λοβίου πορείαν].

κυβελίτης ρύπος (δ) EM549,24 «ὁ ἐν τῷ ὠτίφ φυόμενος».

κυβελίτις-ιδος (ή) νεώτ. ραιευτ. ή διαπύσης του κυφελώδους συνδεδεικτοῦ ιστού τῆς μικρᾶς πυέλου, του συνεχῆτος τὰ ἔσω γεννητικά ὄργανα τῆς γυναικός, δ. φλέγων πυελικός.

κυφελώδυστος-ον (βῶω) μγν. δ ἔχων τὰ ὠτα κυφελίδι, ἀκαθαρσία βευδυσμένα : Λουκ.Λε.ξψ.1 οὐ δὲ κυφελώδυστα ἔοικας ἔχειν τὰ ὠτα.

κυφελωδής-ους-ές νεώτ. δ ὁμοιος πρὸς κυφελῆν, ὁ ἔχων σχῆμα κυφελῆς βλ.λ.

κυφελωειδῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον κυφελωειδῆ βλ.λ.

κύβαλος (ὁ) κ. μων. κ. νεώτ. γαιόχρομος χελιδὼν μετὰ λευκοῦ κύκλου περὶ τὸν πρόχληρον, τὸ πετροχελιδόνο : Ἀριστλ.Ζ1 618α,31 οἱ δ' ἀποδες, οὐς καλοῦσι τινες κυβέλους, ὅτι μὲν ὁμοιοι ταῖς χελιδόσιν εἰσίν, εἴρηται πρότερον || κ. νεώτ. ζωολ. ἔχων πτηνῶν τῆς οἰκοῦ. τῶν κυφελιδῶν' 2) Ἦσ. «κύβελον» κυδερτον μελισσῶν' 3) κυβελίς βλ.λ 2) : Τζέτ.Χιλ.8,199 «κύβελος και κυφελή δὲ ὁ ρύπος τῶν ὠτίων».

κυφελώδης-ους-ες νεώτ. ὁ ἔχων κοιλότητος δίκην κυφελῆς βλ.λ. || κυφελώδης Ιστιάς νεώτ. πετρογ. ὁ πορώδης Ιστιάς, τὸν ὁποῖον λαμβάνουν ἀσβεστολιθικά καὶ δολομιτικά τινα πετρώματα συνεπέια διαβρώσεως προερχομένης ἀπὸ κυκλοφοροῦντα ὑπογείως ὕδατα.

κυφελωτός-ή-ὸν νεώτ. ὁ κολυπτόμενος ὑπὸ κυφελιδῶν βλ.λ.3) 2) ὁ κυφελώδης βλ.λ. : κυφελωτὸν φυγεῖον (φυγεῖον τῶν αυτοκινήτων)' || κυφελωτὸ πόροιο νεώτ. ἀνατομ. πόροιο (3-5) εἰς οὗ ἀποσπίζεται ἕκαστον ἀνασπνευστικὸν βρογχιον καὶ ὠν τὸ τοίχωμα καλύπτεται ὑπὸ κυφελιδῶν.

κύω μεθρ. τ. τοῦ κύω βλ.λ. ιτ. ἐνεατ. κ. παρ.τ. ἐπὶ θηλέω, συλλαμβάνω, ἔχω ἐν γαστρί, εἶμαι ἔγκυος : Χρησμ.π. Ἦρ.5,92 β' Λάβδσα κύει, τῆξει δ' ὀλοοίτροχον, Πλάτ.Νόμ.789ε τὴν μὲν κύουσαν περιπατεῖν κ. π. Λουκ.Ἐπαρ.Δ 2) κύω μῆνα δγδονον ἦδη (εἴρησκονται εἰς τὸν ὄδονον μῆνα τῆς κύσεως)' || κ. μτφ. : Θέογν.39 κύει πόλις ἦδε' || σπον. μτ. αἰτ. κυοφορῶ τι : Ἀριστλ.Ζ1 543β,22 οὐδὲ δὴ κύουσα πολλά κημήτα ὁμοίως ἐν τοῖς ἄλλοις χρόνοις, Λουκ.Ἐπαρ.Δ 2,4 ταῦτα ἦδη μοι κύουσας παιδίον' || κ. μτφ. : Ξεν.ΚΠ 5,4, 35 ἡ ψυχή μου διὰ τὸ ὑδρίσθαι και ὄργιζεσθαι . . διηγεν . . ἀεὶ τοῦτο κύουσα' || μέσ. ἐπὶ γυναικός κτ.ἀόρ. ἔκυσάμην συλλαμβάνω : Ἠσιόδ.Θ 125 Αἰθῆρ τε και Ἥμερην ἐξεγένοντο, οὐς τέκε κυσαμένη, Ἐρέβει φιλότητι μιγεῖσα, Ἰγν.Ἰμ.1,4, Ἀσι.ἀπ.Ἐπ.1,3Κ, Εὐφ.112 ὄσσυος . .Τυφάονι κύασατο Πητώ' || κ. παθ. κυοφοροῦμαι, φέρομαι ἐν τῇ κοιλίᾳ : Ἀριστλ.Πρ.1,9 τὰ δύο κύουσα παιδία ἀσθενῆ γίνεται διὰ τὴν ὑπερβολὴν τοῦ φύχου, Ἰουλ.Λόγ.2,99C 2) κτ. ἐνεργ. ἀόρ. ἔκυσα μθ. ἐπὶ ἀρρενος, κάμνω νινὰ νὰ ἐγκυμῶν, ἐγγαστρώνω : ἰδ.μτφ. Αἰσχ.ἀπ.44,4 ὄμβρος ἔκυσσε γαῖαν.

κύω-έω ἀργαῖοτ. κ. ἀττ. τ. τοῦ κύω βλ.λ., σιολ. μτχ. θηλ. κύεσσα, ἀρκ. κύεσσα ἐν Ἐπιγρ. κυεῦσα (ἐν γρ. κυεσσα), παρ.τ. ἐκύουσι (γ' ἐν. ἐκύει), μέλλ. κυήσω-κυήσομαι, ἀόρ. ἐκύησα, παρ.κ. κεκύηκα, παθ. μέλλ. -πθῆσομαι, ἀόρ. ἐκύηθην, παρ.κ. κεκύηται, φέρω ἐν γαστρί, ἐγκυμῶν, κυοφορῶ, εἶμαι ἔγκυος : Ἰλ.Τ 117 ἡ δ' ἐκύει φίλον υἱόν, Μέν. 413 γυνὴ κυεῖ δέκα μῆνας, Ἐπιγρ. πένθ' ἔτη ἔκυσσε, Μνηστ.3,6 Ὁδ.9 τὴν ἐν χρόνῳ τὸν ἀρρονον ἀφράστως κυήσασαν' || κ. ἐπὶ ζῶων, ἰδ. ἐπὶ θηλείας ἴππου : Ἰλ.Ψ 266 βροφῶς ἤμνονον κυέουσαν' 2) συλλαμβάνω : Πλάτ.Συμπ.203C κατακλίνεταί τε παρ' αὐτῷ και ἐκύησε τὸν Ἐρωτα' || μτφ. ἐπὶ τῆς ψυχῆς : αὐτ.206C κυοῦσι γάρ . . πάντες ἄνθρωποι . . και κατὰ τὴν ψυχῆν

|| κ.γεν. μτφ. : αὐτ.Θεαίτ.184B ὦν κυεῖ περὶ ἐπιστήμης πειράσθαι ἡμᾶς τῇ ραιευτικῇ τέχνῃ ἀπολύσαι ἰαί σκέψεις, ἀς ἐν τῇ κροφᾷ αὐτοῦ κυοφορεῖ' 3) παθ. τὸ κυοῦμενον τὸ κυοφοροῦμενον ἐμβρυον : Πλάτ.Νόμ.769Α τοῖς κυομένοισι φράσεις, Ἀριστλ.ΖΓ 4,5 μέχρη τῶν κυοῦμένων ὑπέρατα συμμύει 4) ἐπὶ καρπῶν, μορφοῦμαι, σχηματίζομαι : Θεόφρ.Φ1 4,2,4 ἔχει δὲ ἄρα και τὸν νέον και τὸν ἔνον καρπὸν' εἰραιροῦμενοῦ γὰρ θατέρου μετὰ κῶνα, και ὁ ἔταρος φανερός εὐθύς κυοῦμενος' κύει γὰρ ὡσπερ βότρυς ὁμοσχήμων' 5) μέσ. γεννώ, τίκτω : Ὀνη. Κυν.3,22 κηῖσαστο τοξέυγειρα Ἀρμενίη' || ἡ κεκυημένη ἡ τεκούσα' Εἴφουδ.ἐν λ. κοκίας' || κ. μτφ. : Ἰμέρ.Λόγ.7,4 τὰς εὐτυχεῖς ὠδῖνας κυοσαμένην' || ἐπὶ φυτῶν, παράγω ἄνθη : Θεόφρ.Φ1 6, 4,8 6) ἀπολ. γίνομαι ἔγκυος, συλλαμβάνω, κυήσομαι : Ἦρ.5,41 γυνὴ τὸν πρότερον χρόνον ἀτοκος εἶασα τότε, κύω ἐκύησε, Ἀριστ.Θεομ.641 στειρὴ γὰρ εἰμι κοῦκ ἐκύησα ποστέ.

κύων (ὁ,ή) κ. μων. κ. νεώτ., γενικ. κυνός, ὄστ. κυνί, αἰτ. κύνας, κλητ. κύων κ. κύων, πληθ. κύνας-κυωνῶν -κυσι (ἐπ. κύνεσσι) - κύνας, ζῶον θηλαστικόν, ἀρπακτικόν, τῆς οἰκοῦ. τῶν κυνιδῶν, καταικίδιον, σκύλληλος, σκυλλίη, προσαρακτηριζόμενον συνῆθ. ἐκ τῶν ἰδιοτήτων, ἀς φύσει ἡ ἐξ ἀσκήσεως ἔχει, και ἐκ τῆς προελεύσεως ἦτοι τῆς χάρας ἐξ ἧς ἕκαστον γένος κυων προέρχεται, οἶον κύων ποιμενικός, θρηρευτικός, μολοσσός, λακωνικός, Ἰνδικός κ. π.'Ομ. ποιμεινική, θρηρευτική κ. φῦλακες κύνες : Ἰλ.Κ 183 ὡς δὲ κύνες περὶ μῆλα δυσωρῶσιν ἐν αὐλῇ, αὐτ.Χ 66 αὐτὸν δ' ἀν πυμάτων με κύνες, κῶμησται ἐρύουσιν, Ὀδ.Π 4 Πηλέμαχον δὲ περιάσαινον κύνας ὑλακῶδωρον, Ἰλ.Θ 338 ὡς δ' ὄτα τίς τε κύων αὐδὲ ἀγρίου ἡὲ λέοντος ἀππηται' ὄμ. κ. π. ἄ. ποι. μεθ' Ὀμ. συνῆθ. κτ. θηλ. κ. π. πεζοῖς : Σοφ.Α1 8 εὐ δὲ σ' ἐκφέρει κυνὸς Λακωνίης ὡς τις εὐρύνος βάσις, Πλάτ.Πολ.416Α τρέφειν κύνας ἐπικούρους ποιμνίων, Ἀλέξ.Ἰστ.π. Ἀθῆν.12,540D κύνας μὲν μολοττικὰς και λακωνίως ελασαγόντας, Ἀριστλ.ΖΓ 746α,34 Ἰνδικοὶ κύνες κ. γεν. ἄνευ διακρίσεως εἰδούς ἡ προελεύσεως : Ὀδ.Υ 14 ὡς τις κύων ἀμαλῆσι περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα, παροιμ.π. Φερεκρ.179 κύνα δέρειν δεδαρμένην ἰσχόλ, ἐπὶ τῶν ἄλλο πασχόντων αὐθὲς ἐφ' οἷς πενὸνθασιν), Ἀριστφ.Ἐκκλ.255 ἐς κύνας πυγὴν ὄραν ἰσχόλ, ἐπαρομοία παιδικὴ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶντων),Κωμ.Ἀδῆσπ.1205,4 κυσιν πεινώσιν οὐχὶ βρώσιμα (οὐδὲ διὰ κύνας πεινῶντας βρώσιμα),Θεόκρ.10,11 χαλεπὸν χορῶν κύνα γεσσαι (εἶνοι κακὸν νὰ δῶσῃ τις εἰς τὸν κύνα δέρμα νὰ γευθῆ, δηλ. σαρκῶν), Μέν.802 χεῖρον ἐρεδῖσαι γροῦν ἡ κύνα, Λουκ.Ἀπαῖδ.30 τὸ τῆς κυνός . . τῆς ἐν τῇ φάτην κατακειμένης (ἐπὶ τῶν μῆτε χρωμένων μῆτε ἄλλοις διδόντων), Ζηνὸδ.6,473 κύων ἐπὶ δεσμᾷ (ἐπὶ τῶν ἑαυτοῦ εἰς κόλασας ἐπιθιδόντων), αὐτ. κύων παρ' ἐντέροισι (ἐπὶ τῶν μὲ συνωμένων ἀπολαύειν τῶν παρκακειμένων, τ. ἐ. ἐπὶ τῶν ἀχρήτων σφόδρα και ἀνωφελῶν) || νῆ ἡ μὰ τὸν κύνα ὁ συνῆθης ὄρκος τοῦ Σωκράτους : Πλάτ.Ἀπολ. 22Α και νῆ τὸν κύνα, ὡ ὄνδρες Ἀθηναῖοι . . ἐν χρ. ἐν τοῖς μετέπειτα Ἀθηναῖοις : Ἀριστφ.Σφ. 83 μὰ τὸν κύν, ὡ Νικόστρατ', οὐ φιλόζηνος' κ. π. Κρατίν.231 (περὶ τῶν πρωτόγονων ἀνθρώπων) : οἷς ἦν μέγιστος ὄρκος . . κύων, ἐπειτα χῆν' θεοῦς δ' εἰσίνω' 2) ὡς λ. ὄνειδιστικὴ ἡ ὕβρις, σχημ.π. Ὀμ. ἐπὶ γυναικῶν πρὸς δῶλων ἀναισχυντίας ἡ θρασυπτιος, ἐνθα ἡ Ἐλένη καλεῖ εἰσὶ τῆν κύνα : Ἰλ.Ζ 644 δᾶερ ἔμειο κυνός, κακομηχάνου, ὄκρυσέσσης' || κ. ἡ Ἰρις τῆν Ἀθῆνας : αὐτ.Θ 423 ἄλλὰ σοί, αἰνοτάτη, κύων ὄδεξες' || κ. τῆν Ἦραν ἡ Ἀρτεμις : αὐτ.Φ 481 πῶς ὄω νῦν μῆμο-

νας, κύνος δάδες, ἀντί ἐμετα στήσασθαι; || κ. ἐπὶ
 θεραπονίδων ἐν τῷ σίκῳ τοῦ Ὀδυσσεύς: Ὀδ. Σ
 338 ἡ τάχα Τηλεμάχῳ ἔρεω, κύνος, οἱ ἄγορευ-
 εις. κ. π. τοῖς μετέπει, ἐπὶ βασιλείου σπμ. Ἄ-
 ριστοφ. Σφ. 1402 θρασεῖα καὶ μεθύση τῆς ὑλάκται
 κύων || ἡ ραφωδὸς κύων ἡ Σφιγξ: Σφ. ΟΤ 391
 δδ ἡ ραφωδὸς ἐνθάδ' ἦν κύων || κ. ἐπὶ ἀν-
 ὄρων, ὁ δεικνύων ἀσπίφοριον: Ἰλ. Ο 299 τούτων
 δ' οὐ δύναμαι βαλεῖν κύνα λυσητήρα || κ.
 ἐπὶ ὑβριστῶν παραδολλομένων πρὸς ὑλακούν-
 τας κύνας: ΠΔ Ψαλυ. 21221, 17 ὅτι ἐκύκλωσάν με
 κύνες πολλοί κ. παροιμ. φρ.: ΚΔ Ματθ 7,6 μὴ
 δότε τὸ ἅγιον τοῖς κυσὶ 3) μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπων
 παραβαλλομένων πρὸς φυλάκας κύνας, εἰδ. ἐπὶ τοῦ
 Ἀγριέμνονος: Αἰσχ. Ἀγ. 896 λέγοιμ' ἄν ἀνδρα
 τόνδ' ἄγῳ σταθμῶν κύνα || κ. ἐν ἀναφ. πρὸς
 τὴν Κλυταιμῆστραν: αὐτ. 607 ὄτανερ οὖν ἔλασιπε,
 θυμῆταν κύνα 4) ὄμ. μτφ. ἐν Ἀθῆναις ἐπὶ τῶν
 Κυωνῶν: Φιλόδ. Στωϊκ. 339,8 ἀρέσκει τούτοις κυ-
 νῶν μεταφιρύνουσαι βίον || δθ. κύων ὁ κυ-
 νικός φιλόσοφος: Ἀριστ. Ρητ. 3,10 ὁ κύων (τ. ἔ.
 Διογένης) τὰ καπηλεῖα φιδιτὰ ἐκάλει, Ἀντίπ.
 Σιδ. ΑΠ 7,65 Διογένης τῶδε σῆμα, σφασσὺ κυνός,
 Πλάουτ. Ηθ. 7,171, Ἀθῆν. 5,2161 χαρίζεται γὰρ καὶ ὁ
 κύων οὐτός πολλὰ τῷ Σωκράτει, ἐπιγρ. π. Διαγ. Λ
 6,19 5) μτφ. σχημ. ἐν τῇ μυθολογίᾳ ἐπὶ τῶν ὑ-
 πηρητῶν, ἀγγελιαφόρων ἢ φυλάκων τῶν θεῶν, οἷος
 ὁ αἰετός: Αἰσχ. Πρ. 1022 Διὸς δέ τοι πτηνὸς κύων,
 δαφνιὸς αἰετός || οἱ γρύπες: αὐτ. 803 Ζηνὸς
 ἀκραγεῖς κύνας γρύπας φύλαξαι || οἱ Ἐριυδῆς:
 Σφ. Ηλ. 1388 μετὰδρομοί . . . πανουρηγμῶν ἀ-
 φυκτοὶ κύνες || ὁ Πάν ὡς κύων τῆς Κυβέλης:
 Πινδ. ἀν. 96 || οἱ Βόσκαι: Εὐρ. Βόσκ. 977 Ἴτε βοαὶ
 Ἀύστιας κύνες ἴτ' εἰς ὄρος || ἡ ὕδρα: αὐτ. Ηρ.
 420 κύνα Λέρναν ὕδραν || κ. μέγας τις ἰχθύς:
 Λυκόφρ. 34 Τρίτωνος κύων 6) π. Πυθ. προσω-
 νυμῖο τῶν πλανητῶν: Ἀριστ. ἀν. 196 Περσεφόνης
 κύνες 7) κωμ. οἱ εἰς πυρὸς σπινθήρες: Ἀλεξ.
 149,16 Ἡραίστου κύνες 8) διάφορα μυθικά
 ὄντα, οἷον ὁ Κέρβερος: Ἰλ. Θ 368 ἐξ ἐρέβους ἀ-
 ξοντα κύνα στυγεροῦ Ἄϊδος, Ξεν. Ἀν. 6,22 λέγε-
 ται ὁ Ἡρακλῆς ἐπὶ τὸν Κέρβερον κύνα καταδῆ-
 ναι || οἱ Ἀρπυαί: Ἀπολλ. Ρ 2,289 || ἡ Ἐκάτη ἐν
 τῇ Μιθραϊκῇ θρησκείᾳ: Πορφ. Ἀποχ. 4,16 9) ὁ
 τῆς θαλάσσης κύων, ὁ ἰχθύς σκυλλίων ἢ καρχαρί-
 ας: Ὀδ. Μ 96 δελφινὸς τε κύνος τε, καὶ εἴ ποθι
 μείζων ἔλθῃσι κῆτος, Ἐπιχ. 63 Κρατίν. 161, Ἀριστ. ΖΙ
 564,3 ἀλώπηξ καὶ κύων, καὶ οἱ πλατεῖς ἰχθύες,
 Ὀππ. Ἀλλ. 1,373 κύων ἄγριος || κ. ὁ ἐφιφίος: Ἀ-
 νάξ. Πη. 2,3 ἐφιφίος κύων, Αἰλ. ΖΙ 13,4 ὄψει διαφέ-
 ροντ' οὐδὲ ἐξ ἐφιφίου κύνος 10) σείριος βλ.,
 τὸ κύναστρον, ὁ κύων τοῦ Ὠρίωνος: Ἰλ. Χ 29 ὄν
 τε κύν' Ὠρίωνος ἐπίκλησιν καλέουσι, Σφ. ἀν.
 432,11 κύνος ψυχρὰν δύνειν, Εὐπ. 147 πρὸ τοῦ κυ-
 νός, Ἀριστ. Μετ. 361β, 35 μετὰ κύνος ἐπιτολῆν,
 Συγγρ. Πη. 2,92 μείναντες ἐπὶ κύνι ἡμέρας δεκά
 ἐν Ἐλλάσποντῳ, Θεόφρ. Φαῖτ. 3,3,3, Διόδ. Σ 19,109
 ὑπὸ κύνα γὰρ ὀδσος τῆς ὥρας || κ. πλήρως
 μετὰ τοῦ σείριου: Σφ. ἀν. 803 σείριου κύνος
 δίκην || κ. ἐπὶ ὁλοκλήρου τοῦ ἀστερισμοῦ τοῦ
 Ὠρίωνος: Ἀρατ. 327, Γαλ. 171, 17 11) ὁ χείριστος
 βόλος τῶν κύβων, ὁ δισσός: Παυλ. 9,100, Εὐστ.
 1289,63 ἐδηλοῖ δὲ ὁ κύων βόλος ἀπαναίρεσθαι τινα
 ψήφου 12) πεισῶς ἐν τῷ παιγνιδίῳ πόλεις:
 Κρατίν. 56,3 12) Ἦσ. κ. EM 549,26 ἐτὸ κάτω τῆς
 πόσσης συμπεφυκὸς τῷ δέρματι: Ἀντυλλ. π. Ὀ-
 ρειδ. 50,3,1 || κ. μτ. λογοπαγνίου εἰς παροιμ. π.
 Φερεκρ. 179 || κ. μτ. λογοπαγνίου μτ. τοῦ ἀστε-
 ρισμοῦ σείριος: Μάρκ. Ἀργ. ΑΠ 5,104 ἡ γὰρ ὁ ταύ-
 της οὐράνος ἐντὸς ἔχει καὶ κύνα καὶ διδύμους
 13) ὁ κατὰ τὸν ἀστράγαλον ἄρμος τοῦ ποδὸς
 ἵππου Ἦσ. 14) οἰσασμωδικὴ τῆς διαστροφῆς

τοῦ στόματος, κυνικός σπασμός: Γαλ. 8,41 κύων .
 καὶ τὸ κατὰ πρῶτον πῦθος: 15) ὀνομαζο-
 μένῳ βλ.: Εὐστ. 1857,19 ὀνομαζομένη, σταιῖς δ' ἐ-
 φερων ἐπὶ τὸ δειπνον, εἰς δ' τὰς χείρας ἀνοματτο-
 μενοι, εἶτα κυνὶ ἐβαλλον διὸ κύνα, φησὶ, τὸ τοι-
 οῦτον Διοσκορίδης προσαγορεύει 16) ξυλί-
 νη κύων ἡ κύνόσβατος βλ.: Χρυσ. π. Διδ. π. Ἀ-
 θῆν. 2,702 τὸ κύναρον ἀκαυθα τὴν κύνόσβατον
 λέγει, διὰ τὸ ἀκαυθώδες καὶ τραχὺ εἶναι τὸ φυ-
 τόν καὶ γὰρ ἡ Πυθία ξυλίην κύνα αὐτὸ εἶπεν.
 κώβρα Ἦσ. ἀστραγαλίζω 2) αὐτ. ἐνεχυ-
 ράζω κωαὶ Ἦσ. ἀστράγαλοι.
 κωβικός-ἦ-όν ὁ ἐκ τῆς νήσου Κῶ || Κωκαὶ
 προγνώσεις ἢ αὶ Κωκαὶ τίτλ. ἔργου τοῦ Ἰνν.
 κώβρα ἰβλ. Ὀμ. ὄνομαστ. κ. αἰτ. ἐν κώβρας) πηθ. κώβρα,
 δοτ. κώβρι, μτγν. συνρ. κώβρα, μαλακὸν προ-
 βάτου δέρμα, δέρας, ὄπερ ἕπλων ὡς κάλυμμα
 ἐπὶ ἐδρῶν καὶ κλινῶν: Ἰλ. 661 στόρεσαν λέχος . .
 κώβρα τε ρηγὰς τε λινοῖα τε λεπτὸν ἄτων, Ὀδ.
 Υ 3 ἀδέφθον βοεῖν στόρεσ', αὐτὰρ ὕπερθεν
 κώβρα πόλλ' ὄτων, αὐτ. Γ 38 ἴδρυσεν παρὰ δαιτὶ
 κώβειν ἐν μαλακσίαι' || μεθ' Ὀμ. ἐπὶ τοῦ χρυ-
 σομάλλου δέραςτο ὄπερ ὁ Ἰάσων ἐκόμισεν ἐκ
 τῆς Κολχίδος: Πινδ. Π 4,231 κώβρα αἰγύλαν χρυσεῖο
 θυσάνω, Ἡρ. 7,193 λέγεται τὸν Ἡρακλεῖα κατα-
 λειφθῆναι ὑπὸ Ἰήσονος τε καὶ τὸν συνεταίρων . .
 εὐτ' ἐπὶ τὸ κώβρα ἐπλάων ἐς Αἴαν τὴν Κολχίδα,
 Μίμν. 11,1 μέγα κώβρα, Θεόφρ. 13,16 ὅτε τὸ χρύσειον
 ἐπαι μετὰ κώβρα Ἰάσων.
 κωβαθηκαύστης ἰβλ. μτγν. δ' ἀνάγν. κωβαθιο-
 καύστης ὁ κύων κωβάθια βλ.: Ζώσ. Ἀλχ. 191β.
 κωβάθια ἰβλ. ὄρεσενικὸν θειοῦτον τὸ κοβαλ-
 τίου: ΨΔμρόκρ. Ἀλχ. 51β, Ζώσ. Ἀλχ. 188β.
 κώβαλα Ἦσ. ἀνονυρηματο.
 κώβαλοι ἰβλ. Ἦσ. ἀνθη τῆς ροιάς.
 κώβρα ἐὸ μέγας τέτιπξ.
 κωβάριον γλωσσ. σφαῖρα.
 κωβήλη ἰβλ. Ἦσ. ἐβελόνη 2) αἰσθητικὴ
 μετρίξ, συνουσία.
 κωβήληνη ἰβλ. Ἦσ. ἀηγήτρια.
 κωβιδάριον ἰβλ. ἐφρ. γρ. τοῦ κωθάριον βλ.
 κωβιδιον ἰβλ. κ. μαν. ὑποκορ. τοῦ κωβιδος βλ.:
 Ἀναξάνδρ. π. Ἀθῆν. 3,105τ σκινδάρσιος μετὰ κωβι-
 δίων, Πιρόδρ. 2,574 φιλομηλίτζας τρυφεράς, κω-
 βιδία, γαλέας.
 κωβιδός ἰβλ. κ. μον. κ. νεώτ. ὁ θαλάσσιος ἰχθύς
 γωβιδός ζωολ. γένος ἰχθύων τῆς οἰκαγεν. τῶν γωβι-
 δίων: Συμμων. 15, Ἐπιχ. 66, Ἰνν. Ἐντ. Πιβ. 21, Ἀντιπ. 26,
 19, Μέν. Κόλλ. ἀπ. 7, Γαλ. 4,762, 15 κωβιδίων τε καὶ σμυ-
 ραίνων καὶ βουγλώσων, Πισιδ. Γ' Ἐξήμ. 1527-
 2) τὸ φωτὸν τιθύμολλος χαρωχίας: Διοσκ. 4,164
 || κ. πηθύμαλλος βλ. δεινὸρσειδής: Πλιν. ΦΙ 26,71.
 κωβιδίτις ἰβλ. ἰβλ. κ. νεώτ. ἰχθύς τῆς ὁμοῖος τῷ
 κωβιδίῳ: Ἀριστ. ΖΙ 569β, 23 ἀψη γόνος ἰχθύων ἐ-
 στίν, ἡ μὲν καλομυρην κωβιδίτις κωβιδίων τῶν μι-
 κρῶν καὶ σαύλων, Ἰέσ. π. Ἀθῆν. 7,285β τῆς ἀψύης
 ἡ μὲν λευκὴ καὶ λίαν λεπτή καὶ ἀφρώδης, ἦν
 καλοῦσι ἐνίοι καὶ κωβιδίτιν || κ. νεώτ. ζωολ.
 γένος ἰχθύων τῆς οἰκαγεν. τῶν κωβιδιτῶν.
 κωβιδιώδεις οὐς-ες μτγν. ὁ ὁμοῖος πρὸς κωβιδίον
 βλ.: Πλάουτ. Ηθ. 980ι: μεγέθει καὶ σχήματι κωβι-
 δώδες ἰχθύσιον.
 κωβιδίων-ωνος ἰβλ. δ. γρ. τοῦ κωβιδος βλ.: Ἀλεξ. π.
 Ἀθῆν. 6,242ι κόρυθος, κωβιδίον, κωβιδίον.
 κωβιδίον ἰβλ. ὑποκορ. τοῦ κωβιδιον βλ.: Κρα-
 τίν. 41, Ἀριστ. Βάτρ. 1203 κωβιδίον καὶ ληκυθίον
 καὶ θυλάκιον, Ἀναξάνδρ. 34, 11.
 κωβιδίος-ατος ἰβλ. πᾶν. ὁ πάλιν δέρματα, ὁ δερ-
 ματοπώλης.
 κώβρα ἰβλ. Ἐπιγρ. δ. τ. τοῦ κώβρα ποτήριον ἔχον
 τὸ σχῆμα κεφαλῆς τῆς ὑψικανος.

κώδεια (ή) ή κεφαλή: 'Α.Ξ 499 ο δε φη κώδεϊαν άνασχών' || επί φυτών, ή κεφαλή του σκορόδου, σκοροδοκεφαλή: Νίκ. Άλεξ.432' || κ. επί τής μήκωνος, ή κεφαλή, ή περιέχουσα τή σπέρμα: Γολ.12,73.

κωδαίνη (ή) νεώτ. χημ. άλκαλοειδές του όπιου, ό μεθυλικός αιθήρ τής μορφίνης.

κώδειον (τό) κ. -ιον γλωσσ. του κώδεια βλλ.

κωδάλαια (τό) νεώτ. χημ. τή δια καυστικού νατρίου κατεργασθέντα και δια γύφου διαγασθέντα ρητινέλαια.

κώδεια (ή) κ. νεώτ. ή κώδεια βλλ.: 'Αριστ.άφ. 117 (άμφ.)' 2) νεώτ. φαρμακολ. ό καρπός μήκωνος τής ύπνοφόρου βλλ.

κωδικελλικός-ή-όν νεώτ. ό του κωδικέλλου βλλ.: κωδικελλική ρήτρα ή έν διαθήκη ή κωδικέλλω δήλωσις τού διαθέτου, όπως ή τυχόν άκυρος διαθήκη του Ισχύθω ως κωδικέλλος.

κωδικελλός (ό) [λατ.] νεώτ. πάσα μονομερής διατόξις τελευταιας βουλήσεως συμπληρουσα ή τροποποιουσα διαθήκη.

κωδικελλός (ό) π.άπ. ό κωδικελλός βλλ.: έρμηνεία κωδικέλλων διπτύχων, αύτ. βούλομαι τήν διαθήκην επέχειν κωδικέλλου τάξιν.

κωθικιον τών συνοδικών παρασημείωσεων ή πράξεων (τό) νεώτ. κανον. δικ. τή βιβλίον, έν φ καταγράφονται τή πρακτικά τών ποτριαρχικών συνόδων.

κώδικον (τό) π.άπ. δ. τ. του κωθιξ βλλ.: κώδικον όράδρον του άνουσθέντος χρυσίου.

κωδικοποιήσις-εως (ή) νεώτ. ή συστηματική και μεθοδική συσσωμάτωσις τών κανόνων του δικαίου καθ' όλην εις έν δλον.

κωδικοποιώ-έω νεώτ. συσσωματώ κανόνας δικαίου, νόμους κττ. συστηματικά και μεθοδικώς καθ' όλην και τάξιν, άπαρτιζώ κώδικα: κωδικοποιώ τούς σχολικούς νόμους.

κωθιξ-ίκος (ό) [λατ.] μον. κ. νεώτ. βιβλίον δημοσίων άναγραφών: Μοσχόπ.2889Α' 2) συναγωγή φύλλων περιγραμμένη ή και χάρτου εις σχήμα βιβλίου χάριν εύκόλου και ταχείας χρήσεως: κωθιξ τής 'Αγίας Γραφής' 3) ειδ. συλλογή νόμων, οίον αυτοκρατορικών διατάξεων: 'Ιουστινιανός - Ναπολεόντειος κωθιξ' || νεώτ. κυρ. πάσα συλλογή νόμων ή διατάξεων άναφερομένων εις τών αυτών κλάδων δικαίου ός άρμόζον σύνολον: έμπορικός - ναυτικός κωθιξ, - αστικός κωθιξ τών Γάλλων (ό περιέχων τή αστικόν δικαίου τών Γάλλων) || σύστημα άρχών και κανόνων άναφερομένων εις τή θέμα: κωθιξ τής νομομαχίας' 4) π.άπ άρχαίον χειρόγραφον επί περιγραμμένη ή χάρτου: οί κωθικες τού Σοφοκλέους, - ό μοναδικός κωθιξ τού 'Ησυχίου' || διεθνής κωθιξ σημάτων λεξικόν έν χρ. εις τήν κατά θάλασσαν συνεννόησιν δια σημάτων: δ. διεθνές ναυτικόν στρατολόγιον.

κωθικία βαρβαρ. τ. του κωθιον βλλ.: 'Αριστ.Θεσμ. 1180 ως έλαμπρός, ώσπερ φύλλο κατά τή κωθιο.

κωθιον (τό) ή κωθ-ι.κ.μον.κ.νεώτ.ύποκορ. του κώας βλλ., δора προδάτου μετά του έριου χρησιμεύουσα ως στρωμή, προδαί: 'Αριστ.Ίπν.400 ει σε μη μισώ, γενοίμην έν Κρατιών κωθιον, Πλάτ. Πρωτ.315D ό μέν ούν Πρόδικος έτι καταλείπει, έγκεκαλυμμένος έν κωθιοις τισι και στέρμασι και μάλα πολλοίς, Μέν.Σαμ.189, Έπιγρ.,Μετοχ.Θ έν Σάθ.1,163 καταπεληγμένοι τού σώμα πάν εν κορυφήσιν αύτής εις πάδας, τή μέν έρριοις τε και κωθιοις . . . || επί του χρυσού δέρατος: Λουκ.'Ονειρ.1 τού χρυσού έν κωθιο κωθιον φυλάττων άφ' έσπέρας' 2) Διον, κωθιον δора κριού έν χρ. εις έξαγωγιστικά Ιεροτελεστίας: Πολ.87' 2) νεώτ. βοταν. γένος έκ τών ευφορδιοειδών || κ. γένος φυκών έν τών σιφωνοβάλλων.

κωθιοφόρος-ον μγν. ό ένδεδυμένος δораν προδάτου: Στράβ.17,23 κωθιοφόροι δ' εισιν, έρεαν ούκ έχοντες.

κωθιξ 'Ησ. <κεφαλή χωρίς σώματος.

κωθία (ή) ή κεφαλή του μήκωνος: Θεόφρ.ΦΙ 9,12,4, Δαμόκρ.π.Γαλ.13,40, Δισκα.4,63, Σωρ.1,120' 2) Έπιγρ. άπομίμησης κεφαλών ήλων προς στολισμόν' 3) όμ. ή κεφαλή, ό καρπός του φυτού νυμφαίας του Νείλου: Θεόφρ.ΦΙ 4,8,10' || κ. ή κεφαλή του αλυπτιακού κώμου: αύτ.4,8,7.

κώδευια (ή) κεφαλή, δθ. τή δνω μέρος τής κλεφύδρας βλλ.: 'Αριστ.Πρ.16,8 εάν τις αύτής αύτην τήν κώδειαν έμψηλάσας ύδατος, έπιλασσει τόν αυλόν, καταστρέφει επί τόν αυλόν, ού φέρεται τή ύδωρ δια τού αυλόν επί τή στόμα (δ.γρ. κώδου).

κώδευιον (τό) ή κεφαλή, δθ. τή άνω μέρος, επί του φυτού βοτρωάνθου του βοτρωώδους: Θεόφρ.ΦΙ 6,8,1.

κώδευωνος (ό) κ. νεώτ. όρειχθάλκινον κοίλον όργανον έν σχήματι κολούρου κώνου, όπερ άνηρτημένον που άναδίδει μεταλλικόν ήχον παλιώδη, κρουόμενον δια γλωσσίδος ή ρόπτρου κρεμασμένου έντός αυτού έκ του μέσου: Αισχ.Έπτ.386 ύπ' άσπίδος δε τώ χαλκήλατοι κιάζουσι κώδευωνες φόδον, Εύρ.Ρήσ.308 πολλοίσι σύν κώδευων εκτύπει αυλόν, Βιζυην.39,15 ει εύήχων κώδευων ρυθμός πληροί τόν άέρα' || ή σάλπιγξ: Σοφ.Αί.17 φωνήν' άκούω . . χαλκοστόμου κώδευωνος ως Τυρσηνική' || έν χρ. έν τή έπιθεωρήσει τών νυκτερινών φυλακών: Θουκ.4,135 τού γάρ κώδωνος παρενεχθέντος ούτως ές τή διάκενον, πριν έπανελθειν τόν παραδιδόντα αυτόν, ή πρόσθεσις ένέγνετο, Πλουτ.'Αρωτ.7 ό τήν έωθινήν φυλακήν παραδιδούς έφώδεσε κώδωνι' || όμ. ό κώδων του κήρυκος: Δημ.7,77 ταύθ' ούτ'ό μόνον ού κώδωνας έξαφάμενος διαπράττειται' || νεώτ. έν χρ. έν έκκλησίαις ή καπάντα: Ροΐθ.ΠΙ 109 πένθιμοι φαλμυθια και κώδωνες όχληροί άντήχουν πανταχόθεν' || όμ. νεώτ. κώδων μικρού σχήμ. συνήθ. κρουόμενος δια ρόπτρου λειτουργούντος ειτε δι' έκατριου ειτε δι' ήλεκτριου: κώδων νυκτός-κινδύνου' || μτ.φρ. κρούω τόν κώδωνα του κινδύνου προσαγγέλλω δημοσία έπερχόμενον κίνδυνον' 2) μτ.φ. ός έπιθ. ό λάλος, φλύαρος: 'Αριστ.Φ.Επρ.1078 ή κώδων άκαλανθής [ισχόλ. <ετι λαλον τή ζώνη' 3) νεώτ.ύά-λινον σκεύος έν σχήματι κώδωνος, δι' ού καλύπτονται διάφορα άντικειμενα προς προφυλάξιν άπό τού άέρος, τού κοιοριου ή προς άνάπτυξιν ύπό τήν θερμότητα του ήλιου' || κρυστάλλινον κυλιθρικόν σκεύος, άνοικτόν κατά τήν μίαν άκραν αύτου, ήμισφαιρικόν κατά τήν έτέραν έν χρ. δια πειράματα φυσικής και χημείας: || κ. γεν. πάν δ τι έχει σχήμα κώδωνος, οίον ό ύάλινος θαλαμισκος ύτου, τή άνωθεν ένίωγ φυτών κ.δ.' 4) ή κωδία βλλ.: Διευχ.π. Όρεβ.4,6,2.

κώδωνα ύσκα Εύστ.1964 <τά χεμερινας, (δ.γρ. κωδωνατα).

κωθωνανθή (τό) νεώτ. βοταν. τάξις δικοτυληδώνων, περιλαμβάνουσα ποώδη, σπαν. ξυλωδή φυτά με άνθη τυπικώς πεντομερή.

κωθωνέων-ώνος (ό) Σουΐδ. <έν φ' οί κώδωνες>.

κωθωνίζω κ. νεώτ., Δημ. κωθωνίζω δοκιμώζω δια κωθωνίσματος ή κρούσεως, ιδ. νομίματα: 'Αριστ.Φ.Βάτρ.723 μόνος όρθως κοπεΐσι και κεκωθωνισμένοις' κ. μτφ: 'Αναξανδρ.π.Αθήν. (4,638) βούλομαι κωθωνίσας πέψαισι σ' άγωνισόμενον' 2) τή παθ. κωθωνίζομαι γίνομαι γνωστός, γίνεται γνωστόν τή δομα μου' ΕΜ 325,22 <έκωθωνίζοντο, περιβόητοι έγίνοντο> 3) νεώτ. κρούω τόν κώδωνα, άναδίδω ήχον κώδωνος.

κωθώνιον (τό) μγν. κ. νεώτ., ύποκορ. του κώδων βλλ. || 'Ίώσ.ΑΙ 3,7,4 ώσπε μέσον άπολαμδάνε-

-σθαι .. ρόων κωδώνιον, Φιλόπ. Ίω. Ύπομν.356-2) νεώτ. βοταν. γένος φυτών, δ. κωδωνίσκος.
κωδωνίσκος (ἰ) νεώτ. μικρός κώδων, κουδου-
 νάκι' 2) γένος φυτών ἐκ τῶν κωδωνοειδῶν,
 δ. καρπανοῦλη.
κωδωνισμός (ἰ) νεώτ. κ. -ώνισμα (τό) κρούσις
 τοῦ κώδωνος, ἤχος ὡς ὁ τοῦ κώδωνος.
κωδωνοκιδής-ους-ές νεώτ. ὁ ἔχων οἰχήμ. κώ-
 δωνος' || κωδωνοειδή (ταί) νεώτ. βοτον. οἰκογέ-
 νεια δικοτυληδόνων φυτῶν ἐκ τῶν κωδωνανθῶν.
κωδωνόκροτος-ον ὁ κωδωνίζων, ἤχων ὡς εἰ
 εἶχε κώδωνας: Σοφ.ἀν.738 σὺν σάκει κωδωνο-
 κρότῳ πακισαίη, Εὐρ.Ρήσ.383 κλύε καὶ κόμ-
 πους κωδωνοκρότους.
κωδωνοκροσία (ἡ) νεώτ. συνεχῆς κρούσις
 τῶν κωδωνῶν νασοῦ: ἡ γέννησις τοῦ διαδόχου
 ἀνηγγέθη διὰ κωδωνοκροσίας.
κωδωνοκροστῆς (ἰ) νεώτ. ὁ ἔχων ὡς ἔργον
 ἢ κτυπᾷ τὸν κώδωνα τῆς ἐκκλησίας.
κωδωνοστάσιον (ἰ) νεώτ., δημ. -άσι πυργί-
 σκος ἐκκλησίος, ἐν τῷ ὀπίω κρέμονται οἱ κώ-
 δωνες, τὸ καμπαναριεῖο: Καριθ. Ζητ.78 ἡ ἐκκλη-
 σοῦλα ἡ χαρμηλὴ με τοὺς λεπρισμένους τοί-
 χους, με τὸ μισοκρεμισμένο κωδωνοστάσι
 καὶ τῆ χαρδαλωμένη σκεπή τῆς.
κωδωνοστοιχία (ἡ) νεώτ. μουσ. σειρά κωδῶ-
 νων διαφόρων μεγεθῶν, χορδισμένων μετ' ἀνρι-
 θείας καὶ διδόντων μίαν ἢ περισσοτέρας χρωμα-
 τικὰς ὁδοὺς.
κωδωνοφάλαγγος-ου ὁ ἔχων κώδωνας
 ἐπὶ τῶν φαλάγγων τοῦ ἴπου του, ὁ ἔχων κωδωνί-
 ζοντα χαλινόν: Ἀριστ.Βάτρ.963 Κύκνους ποιῶν
 καὶ Μένοντας κωδωνοφαλαγγόους.
κωδωνοφόρος-ον κ. νεώτ. ὁ κώδωνας φέρων,
 ἔχων: Θησ.Στεφ. ἐν λ.
κωδωνοφορῶ-έω περιφέρω τὸν κώδωνα πρὸς
 ἐπιθεώρησιν τῶν φυλάκων: Ἀριστ. Ὀρν.842 κω-
 δωνοφορῶν περίτρεχε, καὶ κάβευδ' ἐκέτ', Νικοφ.
 26, Δίων Κ 54,4' πρβλ. Φώτ.196.5 κωδωνοφορῶν,
 περιπολῶν καὶ ἐξετάζων ἐι γρηγοροῦσιν οἱ φυλά-
 κες· οἱ γὰρ τὰς φυλοκάδας ἐπισκοποῦντες κώδων-
 ος εἶχον καὶ ἐφόφονεν, τὴν οἱ φυλάσσοντες ἀντι-
 φθέγγονται' κ. παθ.: Ἀριστ. Ὀρν.1160 ἀ-
 παντα ἐφοδεύεται, κωδωνοφορεῖται, πανταχῇ
 φυλακαὶ καθεστήκασι. . ἐν τοιαῖς πύργοις || ἐπὶ
 πλοῖον, φέρω κώδωνα: Φιλόστρ.π.Φώτ.Βιβλ.328,14
 τὰς δὲ ναῦς κωδωνοφορεῖν κατὰ πρῦμναν τε
 καὶ πρῶραν' 2) παθ. ἀκολουθεῖται ὑπὸ ἀν-
 θρώπων φερόντων κώδωνος: Στράβ.15.158 τοὺς
 βασιλέας κωδωνοφορεῖσθαι καὶ τυμπανίζεσθαι
 κατὰ τὰς ἐξόδους.
κωδωνοθηκικός-ῆ-όν νεώτ. ἀνατομ. ὁ ἀνήκων
 εἰς τὸν κώδωνα τῆς ἀλλήγυρος καὶ τὴν ψοθήκην:
 κωδωνοθηκικός σύνδεσμος.
κῶθια Ἦσ. ἐποτήρια.
κωθάριον (τό) ὑποκορ. τὸ κῶθος βλ.λ.: Ἀνα-
 ξάνδρ.π. Ἀθῆν.3.105F φητταρίας μετὰ κωθάρων,
 καὶ σκινδαρίους μετὰ κωθιδίων.
κῶθος (ἰ) μγν. σικελ. ὄνομ. τοῦ κωθιός: Νουμῆν.
 Ἦρ. π.: Ἀθῆν.7.304B ἡ σκάρων ἡ σκάρων τροφήν
 καὶ ἀναίδια λίην.
κωθίλους Ἦσ. ἄνοιους.
κῶθων-ωνος (ἰ) κ. νεώτ. λακωνικὸν ποτήριον,
 ἐν χρ. π. το στρατιώταις: Ἀρχιλ.4. Ἀριστ.φ. ἴπν.
 600 πριάμενοι κῶθωνας οἱ δὲ καὶ σκῆροδα καὶ
 κρέμματα, Ξεν.ΚΠ.1,28 ὄψον δὲ κάρδαμον, πειν
 δέ, ἦν τις διψῆ, κῶθωνας, ὡς ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ
 ἀρῶσθαι, Θεόδοσμ.Κωμ.54 κῶθων στρεφάκιχην,
 Ἦσιχλ.1 κῶθων πυριγενής' || ἐκ πηλοῦ ἡ μετάλ-
 λου: Ἀθῆν.11,483B ἀμῶδωνας ὁ κῶθων ἔχων ὑπο-
 λειπεὶ τὸ οὐ καθαρὸν ἐν αὐτῷ, ἔμγρ. κῶθωνες
 χαλκοί' 2) συμπόσιον, πότος, εὐωχία: Μάχ.π.

Ἀθῆν.13,583B εἰσῆλθεν ἐπὶ κῶθωνα πρὸς τὸν
 βασιλέα' || κ. ἐν Ἐπιγρ. Ἰάσ. θρησκευτικὸν συμ-
 πόσιον' 3) σικελ. ὄ.τ. τοῦ κῶθος βλ.λ.: Νίκ.ἀν.
 141, Ἀπολλ.δ.π. Ἀθῆν.7,309C Σικελιώται δ' εἰσὶν οἱ
 τῶν κωθῶν κῶθωνα καλοῦντες' 4) ὁ ἐσώτε-
 ρος λιμὴν τῆς Καρθαγίνης: Στράβ.17,315 καὶ
 τοῦ στόματος τοῦ κῶθωνος φρουρουμένου δι-
 ῶρυζαν ἄλλο στόμα.
κωθῶνι (τό) δημ. ὁ ἀκόμψως ἐνδευόμενος καὶ
 ἀτολμος νεοσπλεκτος στρατιώτης' 2) κτ. ἐπέκτ.
 ὁ οὐπίδωνος, εὐήθης, βλάξ: Ἀρτ.Βατοπ.23
 καὶ διαβαίνουν ἐστ' οἱ χρόνοι | κὶ ὁ ἀδοῦλης
 πιά γενρά | κὶ ὄσο πάει πιὸ κωθῶνι | καταντάει
 στὰ στερνά.
κωθωνία (ἡ) μγν., ἰων. -ἴη ἡ πολυποσία: Ἀρετ.
 Χρον.Παθ.2,13.
κωθωνίζω μεθύσκω τινά: Ἦσ., Φώτ. || παθ.
 μεθύω, μεθύσκομαι, πῖνω πολύ: Ἀριστ.Π.872η,28
 κωθωνίζειν τὰς μεγάλας (κύλιξι), Μνησιθ. Ἀθ.π.
 Ἀθῆν.11,484λ τὸ μὲν τοὶ κωθωνίζεσθαι διὰ τινων
 ἡμερῶν δοκεῖ μοι ποιεῖν τινα. . ἀνεῖναι, Πολύδ.
 14,5,9 ἐρῶν δὲ καὶ κωθωνιζόμενος ἀφ' ἡμέρας
 ἰπῶναν κατὰ τὴν ἡμέραν, ΠΔ Ἐσθ.3,15 ὁ δὲ βασι-
 λεύς καὶ Ἀγῆν ἐκωθωνίζοντο, Γαλ.4,382 πάμπολ-
 λοι τῶν κωθωνιζόμενων ὄμφορας ἄλους ἐκπί-
 νοντες' κ. μγν. παθ. ὄσο, κωθωνισθεῖς' κ. παθ.
 παρσι. κωκωθωνισμένος ὁ μεμεθυμένος: Εὐθ.
 126, Πάπ. τῶν δεῖνα τῶν καὶ κωθωνισθέντων
 ἐν τῇ Ταφῆτι τινος οἰκία.
κωθωνίων (τό) Ἐπιγρ., Πόπ. κ. μν. ὑποκορ. τοῦ
 κῶθων βλ.λ.ἰ) παθ. κωθῶνας ἀργυρὰ μικρὰ, Γεωπ.
 20, ἰ) ὄσιμα. . καὶ κρέα. . βάλαι εἰς κωθῶνιον.
κωθωνισμός (ἰ) τὸ πίνειν πολύ, δυνατό, τὸ
 τσοῦζιμο: Ἀριστ.Π.863η,25, Μνησιθ. Ἀθ.π. Ἀθῆν.
 11,484λ τῶν δὲ καθάρσεων ἡ διὰ τῶν κωθωνι-
 σμῶν πρῆπει μάλιστα.
κωθωνιστήριον (τό) μγν. τόπος συμπόσιου,
 πότος: Διόδ.Σ 5,19 κατὰ τὰς κηφίας κατασκευ-
 ασμένα κωθωνιστήρια.
κωθωνιστής (ἰ) μγν. ὁ πίνειν εἰς ὑπερβολήν,
 μεθύσος, μεκρής: Ἀθῆν.10,433η φιλοπάτης δὲ ὁ
 πρὸς πότους κωθωνιστής δὲ ὁ μέχρι μέθης.
κωθωνοειδής-ους-ές ὁ ὁμοῖος πρὸς κῶθωνα
 βλ.λ.1) Σουῖδ. ἐν λ. προχάω.
κωθωνοπλήτης (ἰ) ὁ πλύνων καὶ καθαρίζων
 τὸν ἰχθῦν κῶθωνα βλ.λ.3) : Σώφ.ρ.π. Ἀθῆν.7,309C
 ἐν τῷ Ἀγροιώτῃ κωθωνοπλήται ψφί.
κωθωνοποσίος-όν ὁ κῶθωνας, ποτήριον κατα-
 σκευάζων: Δειν.ἀπ.89,19.
κωθωνοπίλους-ον ὁ ἔχων κηλή κῶθωνος βλ.λ.1):
 Εὐθ.π. Ἀθῆν.11,471 κύλικα. . κωθωνόχειλον, φηρα-
 περιδοθητήριον, μέλαιναν.
κωίλος-π-ον αἰολ.τ. τοῦ κωίλος βλ.λ.: Ἀλκαί.15,5.
κωίφος-α-ον κ. συνηρ. κῶφος βλ.λ. 2) ἐν τῷ
 οὐδ. Ἦσ. κῶσιον, ἐνέχυρον.
κῶκ (τό) νεώτ. κ. δημ. τὸ κατὰ τὴν ξηρὰν ἀπό-
 σταξιν τῶν λιθανθράκων ἀπομένον πορῶδες ὑπό-
 λειμμα, χρῆσιμον ὡς κασίμιος ὑλῆ' ὁ. ἀπάν-
 θραξ' 2) εἶδος γλυκίσματος στραγγύλου σῆχ-
 ματος καὶ ἐπικεκαλυμμένου διὰ σοκολάτας.
κῶκαλον Ἦσ. ἐπαισίον, καὶ εἶδος ἀλεκτροπικῶς.
κωκταίη (τό) (ἀγγλ.) δημ. εἶδος ἀναμφικτικοῦ
 ἀποτελούμενου συνήθ. ἐκ μίγματος κωνιάκ, σακχό-
 ρεως καὶ ἄλλου πινῶς ποτοῦ.
κῶκῶμα-ατος (τό) κραυγῆ, θοῆνος, ὀλόλυγμα'
 συνήθ. ἐν τῷ πηλῷ: Αἰοχ.Πέρορ.332 αἰσχρὰ τε Περ-
 σαις καὶ λιγῆς κωκῶματα, Σοφ.Αἰ.32) ἀφόφητος
 ὄξεν κωκῶμάτων ὑπεστῆναξε ταῦρος ὡς βρυ-
 χόμενος, Ἐπιφάν.1,149C ὦ τῶν δεινῶν ἐρηπετῶν
 τὰ δεινὰ κωκῶματα.
κωκωτίς-ιδος (ἡ) μγν. ἡ ἐξ τοῦ Κωκυτοῦ βλ.λ.2)
 γεννηθεῖσα: Ὀπν. Ἀλ.3,487.

κωκυτός (ἰ) ὀλοοιγμός, κλαυθμός, θρήνος: 'Ιλ.Χ 409 ἄμφι δὲ λαοὶ κωκυτῶ τ' ἐχόντο καὶ ὀλοογῆ κατά ἄστυ. Πίνδ.Π.4.113 ἐν δώμασι θηκόμενοι μιγα κωκυτῶ γυναικῶν, Αἰσχ.Χο.150 κωκυτοῖς ἐπαυθίζει νόμος, Σοφ.Αι.851 ἦσει μέγαν κωκυτῶν ἐν πόσῃ πόλει, Λουκ.Πένθ.12 ἰμωγαὶ δὲ ἐπὶ τούτοις καὶ κωκυτὸς γυναικῶν, Ἀχιλλ.Τάτ.113: 2) ὡς κύριος. ὄν. ὁ ποταμὸς τῶν θρήνων Ἀργείων ἀπὸ τῆς Στυγὸς καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἀχέροντα: 'Ὁδ.Κ.514 Κωκυτῶ θ' ὅς δὴ Στυγὸς ὁδατὸς ἐστίν ἀπορρώξ, Αἰσχ.Ἀγ.1160 ἄμφι Κωκυτὸν τε κάχερουσιος ὄχθους, Εὐρ.Ἀлк.458 φάος ἐξ Ἄϊδα τεράμνων Κωκυτοῦ τε βέβρων.

κωκύω, μέλλ. -ύσω κ. μέσ. -ύσομαι, ἄορ. ἐκώκυσα κ. ἐπ. κώκυσα, ὀλοολύζω, κραυγάζω μετ' ὀδύνης, θρηνώ, κλαίω μετ' φωνῆς, σκούζω: π. 'Ὀμ. κ. Τραγ. πάντοτε ἐπὶ γυναικῶν: 'Ιλ.Σ.37, 'Ὁδ.Υ.541 κλαίον καὶ ἐκώκυον ἐν περ ὄναίρω' συχν. μτ. ἐπιρρ.: 'Ιλ.Τ.284 ἄμφ' αὐτῷ χυμένη λίγ' ἐκώκυε, αὐτ.Χ.407, Πλούτ. 'Ηθ.357C κωκύασσι τηλεκοῦτον' || κ. ἐπὶ ἀνδρῶν: Λουκ.Νεκρ.Δ.21, ὡς περ τὰ βρέφη ἐκώκυε καὶ τὰ ἐξαυτοῦ παιδία ὠδύρετο, Λόγγ.48 μέγα βοῶν καὶ ἐλεεινὸν κωκύων' π. 'Ἀριστοφ. ὡς κατάρρα ἐν Βάτρ.34 ἢ τάν τε κωκύειν ἀν ἐκέλευον μακρά' || μτ. αἰτ. θρηνώ μετὰ μεγάλῃς φωνῆς, ξεφωνίζω ἐπάνω εἰς νεκρῶν, μυρολογῶ, κυρ. ἐπὶ γυναικῶν: 'Ὁδ.Ω.295 κώκυα' ἐν λεγέασιν ἐόν πόσιν, Αἰσχ.Ἀγ.1313 ἀλλ' εἰμι κἀν θανοῦσι κωκύουσα' ἐμῆν Ἀγαμέμνονός τε μοῖραν' || κ. κωμ. ἐπὶ ἀνδρῶν: 'Ἀριστοφ.Λυσ.1222 κωκύεσθε τὰς τρίχας μακρά.

κωκυθῶσι 'Ἦσ. «λάσταυροι».

κωλαγρέτης (ἰ) ὄγρ. τοῦ κωλακρέτης βλλ.

κωλαγρετώ-έω ὄγρ. τοῦ κωλακρετώ βλλ.

κωλακρέτης (ἰ) κ.κωλαγρ- ὄνομ. ἄρχοντας ἐν Ἀθήναις παλαίθεον κατεστημένον, οὐ ἔργον ἦτο κατ' ἀρχὰς ἡ ἐπιμελήτης τῶν οἰκονομικῶν πραγμάτων τῆς πόλεως, εἶτα δὲ ἡ φροντίς περὶ τῶν δημοσίων ἐν Πρωτανείῳ στίσιον' ἀπὸ δὲ τοῦ Περικλέους οἱ κωλακρέται ἀπέπινον τοῖς δικασταῖς τὸν δικαστικὸν μισθόν, τὸ τρίωβολον: 'Ἐπιρρ.', Ἀριστοφ. Σφ.695 σὺ δὲ χασκάζεις τὸν κωλαγρέτην, Ἀριστοφ. Ἀθ.73 τοὺς πωλητὰς καὶ τοὺς ἔνδεκα καὶ τοὺς κωλακρέτας' || ἐν φρ. κωλαγρετώ γάλα κωμ. ὁ δικαστικὸς μισθός: 'Ἀριστοφ.Σφ.724 [πιθ. παραγ. ἐκ κωλάς ἀγρεῖν ἢ ἀγειρεῖν, διότι ἐλόμβανον ἀπὸ τῶν θυμάτων τὰς δορὰς καὶ τοὺς πόδας: Σουῖδ. ἐν λ. κωλοκρέτης].

κωλακρετώ-έω, ἄορ. ἀ ἐκωλακρέτησα, εἰμαι κωλακρέτης βλλ.: 'Ἐπιρρ.

κωλάνι (ἰ) δῆμ. ἰμὸς τοῦ σάγματος ἢ τῆς ἱποσκευῆς, συνῆθ. δερμάτινος, ὅστις περιβάλλων τὴν κοιλίαν καὶ προσδενομένος εἰς τὴν ἑτέραν πλευρῶν τὸ σάγματος συγκρατεῖ αὐτό, ἔποχον.

κωλάντρο (ἰ) δῆμ. τὸ κῶλον ἔντερον, τὸ τελευταῖον μέρος τοῦ παχέος ἐντέρου, τὸ ἀπευθυσμένον.

κωλαράκος (ἰ) δῆμ. ὑποκορ. τοῦ κῶλος, λ. ἐμπακτικῶς ἢ ἄλλως λεγομένη.

κωλαρίας 'Ἦσ. «τούς ἐκ τῆς ἀγέλης παῖδας».

κωλαρίον (ἰ) δῆμ. ὑποκορ. τοῦ κῶλον βλλ., ἀπόσπασμα στήχου, ἡμιστήχον: Αἰλ.Δ.ἀπ.168, Σχόλ. 'Ἀριστοφ.Εἰρ.179.

κωλάς (ἰ) μτγν. ἄσυναῖρ. τ. τοῦ κωλή βλλ.: ΠΔ Βασ.19,24 καὶ ἦφθον ὁ μάγειρος τὴν κωλῆαν, Παλλοῦδ.Λυσ.934) ὅταν κῶλον ἐν μακέλλῳ ἐβίση κωλάς περιτρίχειν' || 'Ἦσ. «ἀγκολίς, δέσμη χόρτου».

κώλειρ 'Ἦσ. ὄθλον, γέρας, βραβεῖον διδόμενον εἰς ἀγώνισμά τι.

κωλεύος (ἰ) ἡ κωλή βλλ.: 'Ἐπιρρ.82, 'Ἰνν.π.Γολλ.19,116.

κωλετιναίς 'Ἦσ. «ἀσκολοβῶταις».

κωλή (ἰ) (κῶλον) κ. κωλία ὄστον τοῦ μηροῦ μετὰ σαρκὸς ἐπ' αὐτοῦ, μπουτὶ, κυρ. χοίρειον, χοιρομέρι: Ἀριστοφ.Πλ.1128 στροὶ δὲ κωλῆς ἦν ἐγὼ κητήσθιον, Ξεν.Κυν.50,30 κωλῆν σαρκώδη, λαγόνας ὕρας, Πλάτ.Κωμ.17, Ἀρειφ.7, Λουκ.Λεξιφ.6 βόος κωλή' || ἐν Ἐπιρρ. τὸ μερίδιον ἱερεῖας ἐν θυσίαι: 2) κωμ. τὸ ἀνδρικὸν μῦρον: Ἀριστοφ.Νεφ.989 τὴν ἀσπίδα τῆς κωλῆς προέχων ἀμελή τῆς Τριτογενεῖς.

κωλήθη Φρσ. «ἐμήποτε ὁ λάσταυρος» κώληθοι γὰρ οἱ ταῦροι».

κωλήν-ηκος (ἰ) ἡ κωλή, ὁ μηρός, τὸ σκέλος: Εὐρ.ἀπ.677 κωλήνες νεβρῶν, Εὐπ.47' || κωλῆν ὑεῖων κρεῖων χοίρου μηρός, χοιρομέρι: 'Ἰνν.Ἐπιθ.7,62' || ἐν τῷ ἡλθ. ὅπαντα τὰ ὅσα τὸ τοῦ σκέλους: Ἀριστοφ.Ζ1516,1) τὰ τῶν σκελῶν ἡθῆ ὅσα, τὰ ἐν τοῖς μηροῖς καὶ κνήμας, οἱ καλοῦνται κωλήνες.

κωληνάριον (ἰ) σχόλ. ὑποκορ. τοῦ κωλῆν, μικρὸς μηρός, μπουτάκι: Σχόλ. Ἀριστοφ.Πλ.1129.

κώληξ-ηκος (ἰ) σχόλ. τὸ κωληνάριον βλλ.: Σχόλ. Ἀριστοφ.Πλ.1129 κώληξ, τοῦ κώληκος λεγομένου.

κώληφ-ηκος (ἰ) (κωλή) τὸ ὀπίσω τοῦ γόνατος μέρος, ἡ ἰγνύα: 'Ιλ.Ψ.726 κόφ' ὀπιθεν κώληφα τυχῶν, ὑπέλυσε δὲ γυτα, Νικ.Ἰπρ.424 ἦτοι δὲ ἐν κώληπος ἢ ἐν ποδὸς ἴχνη τὴ φύφ.

κῶλι (ἰ) δῆμ. μέρος κράτους ἀπὸ τοῦ ἐμπροσθίου σκέλους τοῦ σφαγίου: πρῶτο - δεῦτερο - τρίτο κῶλι.

κωλιά (ἰ) δῆμ. τὰ παρὰ τὸν ἀφεδρώνα μέρη τοῦ σώματος, τὰ ὀπισθεν μαλακὰ μέρη.

κωλιάς-ἄδος (ἰ) μτ. τοῦ οὐσ. ἄκρα ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς, ἀπέχον κτ.Παυσανίαν εἴκοσι σταδίου ἀπὸ τοῦ Φαλῆρου, ὑπαγόμενον εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ δήμου Ἀλιμουθῶν, ἔχον ἐπ' αὐτοῦ ἱερὸν θεόπητος ἤτις πρῶτον καλουμένη Κωλιάς ἐκατίστῃ εἶτα μὲν τῷ Ἀφροδίτην, συντημύμενον ἑκαί ἐτέρας θεότητες ὀνόματι Γενετυλλίδος καὶ τῆς Δήμητρος θεομορφοῦ τ' Ἀριστοφ.Νεφ.52, Ἐπιρρ., 'Ἦσ. «ἔστι δὲ καὶ Δήμητρος ἱερὸν αὐτόθι πολύστυλον», Στέφ.Βυζ.1: 'Ἦρ.8,96 τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τὴν ἴδιον τὴν καλουμένην Κωλιάδα: 2) ὄνομα τῆς πρώτης κωλεῖς ἐπιχωρίου θεᾶς κ. εἶτα τῆς Ἀφροδίτης: Ἀριστοφ.Λυσ.2 ἡ ἶς Πανός ἡ 'πὶ Κωλιάδα ἡ ἶς Γενετυλλίδος, Ἐπιρρ.: || μτγν. ἐν χρ. κ. κτ. πληθ. ἐπὶ θεοτήτων ἐρωτικῶν: Λουκ.'Ερ.42 ὦν [θεῶν]... ἄνδρες οὐδὲ αὐτὰ ἴσασι τὰ ὀνόματα, Κωλιάδας, εἰ τυχεῖ, καὶ Γενετυλλίδας

3) ὡς θηλ. τοῦ Κωλιεύς, γυνῆ ἐν τῇ Κωλιάδι ἄκρα οἰκούσα, κτ. πληθ. 'Ἦσ. «Κωλιεῖς γένος ἰθαγενῶν, ὅπερ ἐκ τῆς Κωλιάδος»: Χρησμ.π.'Ἦρ.8,96 Κωλιάδες δὲ γυναικῆς ἐρετμοῖσι φρύξουσι' 4) ἄττικη κωλιάς ἡ ἀπλῶς κωλιάς [ἐνν. γῆ] πολλὸς κερομευτικὸς ἐξοριετός ἀπὸ τῆς Κωλιάδος ἄκρας ἐξορυσσόμενος, ἐξ οὗ πιθ. κατεσκευάζοντο τὰ λεπτὰ κύπελλα κ. ἄ. περικόμφα κερομένη σκευή: Πλούτ. 'Ἦρ.42D ὄ. τὴν λέξιν Ἀττικῆν ἀξίων εἶναι καὶ ἰσχυρὴν ὁμοίος ἐστὶ μὴ βουλομένῳ πιεῖν ἀντιδοτόν, ἀν μὴ τὸ ἀγγεῖον ἐκ τῆς Ἀττικῆς κωλιάδος ἢ κεκεραμευμένον.

κωλίζομαι ἐπιλόγου, χωρίζομαι εἰς κῶλα βλλ. 2), εἰμι κωχρισμένος, ταξιδιευμένος εἰς κῶλα, εἰμι δεκτικὸς διορισέως, ἀναλυσιμὸς κατὰ κῶλα: 'Ὀλυμπ.1στ.4631) τὰ κεκωλισμένα κῶλα: || ἰδ. ἐν ἄναφ. πρὸς λς ἐν στίχοις συνηρμωσμένας, εἰμι ταξιδιευμένος μετρικῶς εἰς κῶλα: Σχόλ. Ἀριστοφ. ἐν Κῶδ' Ἐνετ. κεκωλιτοὶ πρὸς τὰ Ἠλιοδώρου.

κωλικόσομαι μτγν. πάσχω ἐκ κωλικοῦ βλλ.: Ἀλέξ.'Αφρ.Πρ.2,73, Ἀλέξ.Τρολλ.164 ἐντέρων κωλικουμένων.

κωλικόπονος (ἰ) νεώτ. κ.δῆμ. ἔσφ. ἀντί κολ- νό- νος οὐδὲν περιοδικῶς ἐμφανιζόμενος εἰς τὸ κῶλον.

κωλικός-ή-όν κ. νεώτ. ὄρθ. κολ- ὁ πάσχων τὸ κῶλον βλλ.β). ὁ ἔχων κωλικόπονον : Διοσκ.2,59 κορυδαλὸς βρωθεὶς ὀπτός κωλικούς ὠφελεῖ, Γαλ.8,40: || κωλικὴ διάθεσις ὁ κωλικόπονος (ἐπειδὴ ἔχει τὴν ἔδραν τοῦ ἐν τῷ κῶλῳ κ. τοῖς πλησίον τόποις) : αὐτ.8,384: || ὄμ. κωλικὰ φάρμακα φάρμακα θεραπεύοντα τὸν κωλικόν : αὐτ.13,266.

κωλικός ἔπιρρ. μτγν. με κωλικὸν ὄλγος, πόνον : Γαλ.19,3,3 ὀδυνώμενον τε κωλικός.

κωλλία (ή) δημ. τὸ φυτὸν καρλίνα βλλ. ἡ κομμιόφορος.

κωλο- α' συνθ. διαφορῶν λ. σχέσιν ἔχουσῶν πρὸς τὸ ὀπίσθια ἀνθρώπου κολ ζῶων, ὅσον κωλοπονο-κωλοσφούγγι - κωλοκαθίζω: || α' συνθ. πολλῶν λ. ἔχον μειωτικὴν ἔννοιαν διὰ τὸ δευτερον συνθετικόν, ὅσον κωλοσφρημίδια - κωλοπαίδο.

κωλοβαριστής (ή) ὁ περιπατῶν ἐπὶ κωλοβάθρων, με ἔυλοπόδαρο: Ἦσ. ἐν λ. καδαλίαν.

κωλοβάθρον (τό) μτγν. τὸ ἔυλον βάθρον, ἔυλοπόδαρο : Ἀρτεμίδ. Δαλδ.3,15 κωλοβάθρα ὑποδέξασθαι δοκεῖν πρβλ. Σουίδ. κωλοβάθρου, τῆς λεγομένης κλάδος παρὰ πολλοῖς.

κωλοβελόνης (ή) δημ. οἱ καλλικάντζαροι.

κωλοβούτι (τό) δημ. τὸ ὑδρόβιον πτηνὸν αἰθια.

κωλοβρέχτης (ή) δημ. τὸ δίκτυον γρίπος, τράτα.

κωλοβάχτυλο (τό) δημ. ἐν φρ. τοῦ βάζω κωλοβάχτυλο ἐπὶ ἀλορχῶ φούσεως τοῦ πρακτοῦ τινος διὰ τοῦ δακτύλου.

κωλοσιδής-οὐς-ές μτγν. ὁ κατὰ κῶλα ἄρθρα διηρημένος: μ. ἐν ἔπιρρ. -ειδώς : Σάπ Ρητ. Διαίρ. Ζητ.290 κωλοσιδώς φράζειν:

κωλοκόδομαι δημ. πονῶ ἐν τῇ ράχει καὶ τῇ ὀσφυϊ ἐκ τῆς ἀρραεως βαρέως ἀντικειμένου : ἐσθ-κωσα τὸ τραπέζι μονάχος καὶ ἐκωλοκόπηκα.

κωλοκούβαρος (ή) δημ. ὁ χρυσοκάνθραρος.

κωλοκούρο (τό) δημ. τὸ κωλονούρι βλλ.

κωλοκούμι (τό) δημ. σκαμνίον, καρκελόκι.

κωλοκουρκύω δημ. κ. κωλοκουρίζω κουρεῖω τὸ πρόβατον περὶ τὴν οὐρὰν καὶ τοὺς μηρούς: παροιμ. ποῖδες εἶχε γνώσῳ ἐκούρευε καὶ δὲν ἐκωλοκουρεῖς [πρὸς τοὺς ἡ ἔχοντας γνώσιν καὶ οὕτω δίδοντας εὐκαιρίαν εἰς τὴν ποιμένας νὰ ὑπεξαιρέσωσιν οὐσιώδεις μέρος προβατεῖου μαλλίου διὰ τῆς κωλοκουρεῖσεως τῶν προβάτων]: ὄμ. κ. ἐπὶ τῶν στερουμένων τῶν οὐσιω'εστέρον ὠφέλειών διὰ τῆς ἐπίσεπείσεως καὶ ἀνυπομονήσεως τῶν].

κωλοκουρίζω (τό) δημ. κωλόκουρο βλλ.

κωλόκουρο (τό) δημ. οἱ εὐτελείς μαλλοὶ τοῦ προβάτου οἱ κειρόμενοι εἰς τὴν ὄσχην τοῦ ἔσρος ἀπὸ τὰ περὶ τὴν οὐρὰν μέρη καὶ τοὺς μηρούς: Κρυστ. Τραγ. ὁ Κούρος 5 ποὺ σπρίδουν τὰ κωλόκουρα, ποὺ δένουν τὰ ποκάρια: 2) μφ. φιλοδώρημα κρόφα διδόμενον, δωροδοκία κρδ. χρηματικὸν τὸ προσόν, τὸ ὅποιον λουβάνει τις, ἵνα ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ δημοπρασίας καὶ οὕτω συντελέσῃ εἰς μεγαλύτερα κέρδη τοῦ ἀναδόχου: τοῦ ὄψων κατὰ κωλόκουρα καὶ ἔφυγε.

κωλοπέπης-ίδος (ή) νεώτ. ζφολ. γένος ἰχθύων τῆς οἰκοῦ τῶν βερικιδῶν.

κωλομάρι (τό) δημ. ὁ γλουτός μηροῦ.

κωλομετρία (ή) [κῶλον] κ. μαν. ἡ μέτρηση τῶν κῶλων τοῦ στήθους Σουίδ. ἐν λ. Εὐγένιος «ἐγραφε κωλομετρίαν τῶν μελικῶν Αἰσχύλου, Σοφοκλέους καὶ Εὐριπίδου».

κωλόμηλα (τό) δημ. οἱ γλουτοί.

κωλομαπάς (ή) δημ. κ. κωλόμπος ὁ ἀρσενοκοίτης, ὁ παιδερσάτης, ὄμοφυλόφιλος.

κῶλον (τό) κ. νεώτ. κ. δημ. μέρος τοῦ σώματος, κυρ. σκέλος : Αἰσχ. Πρ.323 πρὸς κέντρα κῶ-

λον ἔκτενεῖς, Σοφ. ΟΚ 183 ἔπεο μάν, ἔπε' ὠδ' ἀμαυρῶ κῶλῳ, πότερ, ἤ σ' ἄνω: ἰδ. κτ. πληθ. τὸ σκέλη : Αἰσχ. Πρ.β) ὡς κῶλον ἐμφίβλητορ ἔχει, Εὐρ. Φοίν. 1185 χεῖρες δὲ καὶ κῶλ' ὡς κύκλωσ' ἴξινος: || γν. αἱ χεῖρες καὶ οἱ πόδες, τὰ ὄκρω, κ. ἐπὶ τῶν ζῶων, οἱ πρόσθιοι κ. ὀπίσθιοι πόδες : Πλάτ. Τιμ. 91B τὰ τ' ἐμρῶσθια κῶλα καὶ τὰς κεφαλὰς εἰς τὴν ἐλάκομενα, Ἀριστλ. Ζ1 498a, 3 τὰς δὲ κάμψεις τῶν κῶλων καὶ τῶν ἔμρῶσθεν καὶ τῶν ὄπισθεν ὑπεναντίας ἔχουσι: κ. τὸ τοῦ ἄκρω: Πλάτ. Τιμ. 76f: δέριμα, τρίχας, δυναχὰς τε ἐπ' ἄκροις τοῖς κῶλοις ἔφυσαν: || ὄμ. ἡ κωλή βλλ.β): Αἰσχ. Πρ. 496 κνίση τε κῶλα συγκληυτὰ καὶ μακράν ὀσφῶν πυρῶσας: || μτγν. νεώτ. κ. δημ. ἐν φρ. πίπτει τὰ κῶλα ἡ ἀφῆνη ἡ τινάξω τὸ κῶλα τετώνω τὰ σκέλη, ἀσθνήσκω, πεθάνω : Κδ' Ἐβρ. 3,17 τοῖς ἀμαρτήσασιν, ὧν τὰ κῶλα ἐπέσεν ἐν τῇ ἐρήμῳ, Ἀρτ. Βατοπ. Προλ. 65 μὰ σάν τὰ ἴγραφα θλα, | τὰ στενά πρὶν στείλω κῶν, | τινάξω τὰ κῶλα | ὁ καλόγερός μου, ἄφησε τὰ κῶλα στήν Ἀφρική: || κῶλον μελωδικόν ἡ ρυθμικὸν νεώτ. μουα. σύνθεσις δύο ἢ καὶ περισσοτέρων ἀσυνθέτων ρυθμικῶν ποσῶν: || κ. νεώτ. νουτ. τὸ μονόλοκον οχοκίον, τὸ χρησιμεῖον ὄμοῦ μετὰ δύο ἕως τεσσάρων ὄμοιον συστρεφόμενων πρὸς κατασκευὴν ἄλλου παχύτερου [διπλοῦ καὶ πολυπλοκοῦ]: 2) ἐπὶ φυτῶν, ὁ κλάδος : Ζηνόδ. ΑΠ 7,315 σκαλιῆς ἄγρια κῶλα ἄστρωτα: || ἐν τῷ πληθ. τὰ μεγαλῶν τῶν γονάτων διαστήματα, οἱ κύβοι καλάμου : Κορνοῦτ. Φύσ. Θε. 30 κῶλα νάρθηκος

|| κ. ἡ καλὸμη : Σχόλ. Θεόκρ. 10,46 ὄταν δὲ τὰ δράγματα δεθῆ, τοὺς στάχτας σαρπυεῖται νενευκώτας ἔσωθεν, τὰ δὲ κῶλα αὐτῶν, ἃ τινες αὐλοῦς καλοῦσιν, ἔξω ἐστραμμένα ἔωσιν, ὅπως διὰ τῶν αὐλῶν ὁ αἶσος ριπιζόμενος πιαίνεται: 3) γν. μέρος παντός πράγμ. ὅσον μέρος οἰκοδομημάτων πινος, κυρ. τὰ πλάγια ἢ ἡ πρόσφασις αὐτοῦ : Ἦρ. 2,126 τῆς μεγάλης νυραμίδος, τῆς ἐστὶ τὸ κῶλον ἕκαστον ὄλου καὶ ἡμίσεος πλέθρου, Πλάτ. Νόμ. 947B ἄλλοσος περιπευτεύουσι πλὴν κῶλου ἐνός: || πλευρικαὶ δοκοὶ κλίμακος, ἀνεμόσκαλας : Ἀπολλῶ. Δαμ. Πολιορκ. 182,5: || τὸ ἦμισυ τοῦ σταδίου ἀπὸ τῆς ἀφῆτηριος εἰς τὸ τέρας, τὸ ἦμισυ τοῦ διαστήματος τοῦ δρομικοῦ ὄγνωνος : Αἰσχ. Ἀγ. 344 κάμψα διαύλου θάτερον κῶλον πάλιν: 4) ρητ. μέρος προτάσεως ἡ περιόδου : Ἀριστλ. Ρητ. 1409b, 13, Φιλῶδ. Ρητ. 1,165S, Διον. Ἀλ. Σύνθ. 22, Δημήτρ. Ἐκλ. 1 τὴν ἐρμηνείαν καὶ λογικὴν διαίρεσιν καὶ διακρίνει τὰ καλοῦμενα κῶλα, καθάπερ ἀναπαύοντα τὸν λόγον, Ἔρμω. ἰδ. 1,3: || αὐτὴ αὐτῇ ἡ περίοδος Καστόρ. ἐν Ρητ. 3,721W, Εὐα. Ἐκκλ. ἰστ. 6,16 διελάω εἰς κῶλον [περὶ τοῦ Ὀριγένους] εἰς τὰ Ἐρηνλὰ τοῦ: || ἐν τῇ στιχογραφίᾳ μετρικῇ μέρος περιλαμβάουσα ὀλιγωτέρας τῶν τριῶν συζυγιῶν ἄνευ καταλήξεως: Ἦφιστοί. Ποιημ. 1'

|| στοιχεῖον στροφῆς : Διον. Ἀλ. Σύνθ. 19, 5) Σουίδ. ἐτὰ τῆς σφενδόνης ἐκτέτρα μερῆς: Ἀντιν. Σινδ. 7, 772 ῥίνουδ' ἡερμαστήρος ἐστράφω κῶλα ἰοιητ. περιφρασίς: 6) ἀδόκιμος τ. τοῦ κῶλον βλλ. 2): ἰοίδ. Σεδ. Ἐτυμ. 4,7,38.

κωλονούρι (τό) δημ. κ. -ονόρι τὸ ἄκρον τῆς σπονδυλικῆς στήλης, τὸ τελευταῖον ὄστου, ὁ κόκκυξ.

κωλόπην(ν)ο (τό) δημ. κ. -άν(ν)α (ή) τὸ σπάργανον: || κτ. πληθ. τεμάχια ὑφάσματος, δι' ὧν περιτυλίσσεται τὸ βρέφος, δι. μωρουδιόκα.

κωλοπατωσέως-η-ο δημ. ὁ πολὺ εὐφυῆς ἄνθρωπος, ἔμπνοτάτος.

κωλοπαλάστης (ή) πάπ. ὁ κατασκευαστὴς τεχνιτῶν μελῶν, ἰδ. ὀμοιωμάτων δι' ἀφιερωσῆς.

κωλοράδι (τό) δημ. κ. κωλοράφι τὸ ὄρροπύγιον, ὁ πρωκτός.

κωλοράφι (τό) δημ. κ. κωλοράφι τὸ ὄρροπύγιον, ὁ πρωκτός.

κωλοράφι (τό) δημ. κ. κωλοράφι τὸ ὄρροπύγιον, ὁ πρωκτός.

κωλοράφι (τό) δημ. κ. κωλοράφι τὸ ὄρροπύγιον, ὁ πρωκτός.

κωλοράφι (τό) δημ. κ. κωλοράφι τὸ ὄρροπύγιον, ὁ πρωκτός.

κωλοράφι (τό) δημ. κ. κωλοράφι τὸ ὄρροπύγιον, ὁ πρωκτός.

κωλοράφι (τό) δημ. κ. κωλοράφι τὸ ὄρροπύγιον, ὁ πρωκτός.

κωλοράφι (τό) δημ. κ. κωλοράφι τὸ ὄρροπύγιον, ὁ πρωκτός.

κωλοράφι (τό) δημ. κ. κωλοράφι τὸ ὄρροπύγιον, ὁ πρωκτός.

κωλοράφι (τό) δημ. κ. κωλοράφι τὸ ὄρροπύγιον, ὁ πρωκτός.

κωλοριζα ἰθί δημ. τὸ φυτὸν ἀείζωον τὸ ὑψηλόν.
κώλος ἰθί ἰθί κ. δημ. εἶδος ζώου μεταξύ ἐλάφου καὶ κριού, ἄ. κώλος βλ.λ. : Ἐθην.5,2001: ἔλεφάντων ἄρματα ἀφείθη εἴκοσι τέσσαρα καὶ συνωρίδες τραγῶν ἐξήκοντα, κώλων δεκαδύο, ὄρυζων ἑπτὰ. 2) δημ. τὸ κόνον ἔντερον, τὸ κατώτατον ἄκρον τοῦ ἔντερικου σωλήνος, ὁ ἀφεδρών, ὁ πρῶτος· συνήθ. εἰς παροιμ. φρ. τὸν ἔπερσε ἀπὸ τοῦ σκυλιοῦ τὸν κῶλα τὸν περιῦθρισε σκαιοτάτα· ἐβγήκε ὁ κώλος τοῦ ἀπὸ τῆ δουλειᾶ ἐταλαιπωρήθη δευνῶς ἐκ τῆς πολλῆς ἐργασίας· τὸν κῶλό σου νὰ φοβερίζῃ ἀπάντησις εἰς ἀπειλοῦντα· 3) συνεκδ.γεν. τὰ περὶ τὸν πρῶτον μέρη τοῦ σώματος, οἱ γλουτοί, πισινός· παροιμ.φρ. βρέξε κῶλο νὰ φῶς φάρι ἐν δέν τολαιπωρηθῆς δὲν ἐπιτυγχάνεις τὸ ἐπιδικώμενον· εἶναι κῶλος καὶ βρακί εἶναι στενώτατα συνδεδεμένοι· ἐχτύπησε τὸν κῶλό του στὸν τοῖχο - στὸ μάρμαρο ἐπὶ πταχέουσαντος· τὸν ἔστειλε στοῦ διαβολοῦ τὸν κῶλο τὸν ἀπέπεμφε σκαιοῦ· πότ' ὁ Γιάννης δὲν μπορεῖ, πότ' ὁ κῶλος τοῦ πονεῖ ἐπὶ φιλοσθένου ἀνθρώπου· κῶλο δέρνεις, κῶλο ἀφήνεις, πάλι κωλαρέντζος εἶναι ἐπὶ παιδὸς μὴ σφρονηζομένου διὰ τῆς μοσιγώσεως· γλυκός ὁ ὕπνος τῆ ἀυγῆ, γυμνός ὁ κῶλος τῆ λαμπρῆ ἐπὶ τοῦ μὴ ἐργαζομένου σμυτόνως διὰ νὰ ἔχη τὰ ἀναγκαῖα χρήματα διὰ νὰ ἐνδύθῃ καινούργη ἐνδύματα τὸ Πάσχα· ὁ ὕπνος θρῆψῃ μάγουλα καὶ ξεγυμνώνει κώλους οἱ ὄκνηροι πονούντο ἀλλὰ πταχύνουν· ὄμ. ὄρθογραφα γυρεῖται ἀπὸ τῆς μιλῶντος τὸν κῶλο ἐπὶ τῶν λίαν ἀσαιητικῶν καὶ λεπτολογούντων διὰ πράξιν γενομένην ὑπὸ ἀκατάλληλου προσώπου· 4) γεν. τὰ ὀπίσθια, τὰ νῶτα : μοῦ γυρίσε τὸν κῶλο - πηγαίνει τοῦ κώλου· κώλου ἰβ.δίζεῖ παλιμψηθὸν ἀναποδίζεῖ· 5) ἐπὶ ἐνδύματος, τὸ μέρος τὸ ἐφαπτόμενον τῶν γλουτῶν : μοῦ τρύπησε ὁ κῶλος τοῦ πανταλονιοῦ· 6) ὁ πυθῆν, ἡ βῆσις οἰουδῆποτε ὄγγειον, καλῶθου κτ. : ἔπασε τὰ κανάτι στὸν κῶλο, - βγήκε ὁ κῶλος τοῦ κοφινοῦ· ἢ ὁ κῶλος τῆς βελόνας ἢ ὀπὴ τῆς ὀποίας προσάπτεται ἡ κλωστή· ὁ κῶλος τοῦ ἀβγοῦ τὸ πλατύτερον μέρος τοῦ ἀβγοῦ, κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὴν μῆτι τοῦ ἀβγοῦ· ὁ κῶλος τοῦ σῆκου ἡ κορυφή, τὸ ἀντίθετον τοῦ μίχου.
κωλοσάρνῃ δημ. κ. -σάρνῃ σῶμα ὀπισθεν, σῶμα· εἰς τὸ ἔδαφος : Ἐρωτόκρ.2,512 στήν περικεφαλαίαν του ἦτο ζγουραφισμένο ἄμῃσι καὶ κωλόσαρνε τὸν Ἐρῶτα δεμένο· ἢ παθ. -σέρνομαι σῶμα μετ' τὸν κῶλο κ. κτ.ἐπέκτ. μετατοπίζομαι διακόλως, ἰδ. ἐπὶ ἀσθενῶν καὶ γερόντων : γήρασε καὶ κωλοσέρνεται.
κωλοσούρτης ἰθί ἰθί. ὁ σούρμενος ἐπὶ τῶν γλουτῶν, δυσκίνητος· 2) ἐπὶ ὀχήματος, ὁ λίαν βραδέως, λίαν δυσχερῶς κινούμενος.
κωλοσφῶρτζ ἰθί δημ. ὁ σούρμενος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, κατὰ γῆς : Ἐρωτόκρ.4,482 καὶ με κλωστὲς κωλοσφῶρτὴ στῆ φυλακῆ τῆ βῆνει· ἢ ὁ σούρμενος ὀπισθεν, ὁ ἀφηνόμενος νὰ σῦρεται ὀπισθεν : αὐτ.4,1959 κ' ὀπίσω τὰ κοντάρια τοὺς κωλοσφῶρτὰ τ' ἀφήναν.
κωλοσφούγγι ἰθί δημ. τὸ δι' οὐτίς ἀποκαθαίρει τὴν πυγῆν, κωσόμακτρον· ἢ μφ. πᾶν ἔγγραφο ἀξίον περιφρονήσεως, ἄ. κουρολόχαρτο.
κωλοφρίθωαι δημ. ὑπόβλως τινὰ πλησιάζω.
κωλοφριθῆ (ἦ) δημ. τὸ ἔντομον ψυχολαμπί.
κωλοχόρταρο (τό) δημ. τὸ φυτὸν σιγοειδὲς τὸ σπονδυλοῦταν.
κώλωμα-ατος ἰθί κ. μsn. κ. νεώτ. ἐμποδίων : Εὐρ.Ἰων.862 τί γὰρ ἐμποδίων κώλυμ' ἐτι μοι ; Θουκ.5,30 ἦν μὴ τι θεῶν ἢ ἠρώων κώλυμα ἢ, Ἰάπ. βασιλικὸν κώλυμα, Ἰουλ.Ἐπιστ.139, ἢ πλὴν εἰ μὴ τι δαιμόνιον γένοιτο κώλυμα, κώλυμα γὰ-

μου ἰεμποδίων, λόγος ἀπαγορεύων τὴν τέλεσιν γάμου· κ. κτ. πλῆθ. : Διον. Ἀλ.Ρωμ.9,9 μὴ κώλυματα καὶ βλάβαι γένωνται· ἢ κ.μτ. ἀσαφ. ἐμποδίων εἰς τὸ νά. : Θουκ.4,67 ἢ ἄμαξ ἐν αὐταῖς ἦν, κώλυμα οὐσα προσθεῖναι· κ.μτ. γενικ. : Πλάτ.Κρατ.418ε ἀγαθοῦ γὰρ ἰδέα οὐσα τὸ δέον φαίνεται δεσμός εἶναι καὶ κώλυμα φώρας (ἐμποδίων εἰς κίνησιν), Ὁκελλ.4,12 κώλυμα ἐνεργείας, Θεοφύλ.Βουλγ.Ἐπιστ.2 μίλιτος τὰ χεῖρα καὶ τὴν παρεῖαν γράφουσα, κώλυμα φιλημάτων· κ. μτ. δoτ. : Ἰπν. Φυσ.8 κώλυμα τῷ αἵματι· κ. ἀπολ. : Θεοφρ.Φ. Αἴτ.2,7,5 κώλυμα καὶ σίνος πρὸς εὐκαρπῖαν· 2) προφύλαξις ἐναντίον τινός : Θουκ.7,53 ἀνεμψυγανῆσαντὸ δεσθεστῆρια κωλύματα· κ.μτ. γενικ. : Ἡρωδίων.Ἰστ.1,17,10 διὰ τὸ προλαβανθῶντων, δὲ περ εἰώθασιν βασιλεῖς ἐκάστοτε πρὸ πάσης τροφῆς λαμβάνειν, κώλυμα δηλητηρίων.
κωλύματα ἰθί ἰθί μτγν. ὑποκορ. τοῦ κώλυμα βλ.λ, ἄρσῳγ ἔν τῆ μηχανικῇ : Ἡρών Πνευμ.1,17.
κωλύμη ἰθί κ. μsn. τὸ κώλυμα βλ.λ. : Θουκ.1,92 οὐδὲ γὰρ ἐπὶ κωλύμη, ἀλλὰ γνώμης παραινῶσι δῆθεν τῷ κοινῷ ἐπρεσεύεσαντο ἰπρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ ἐμποδίσῃ τις . . ., αὐτ.4,63 ταῖς κωλύμασι ταύταις ἰκανῶς νομισάντας εἰρχθῆναι ἰθί τῶν ἐμποδίων τούτων . . . Ἡρωδίων.Ἰστ.8,8,12 κώλυε, φάσκων οὐκ ἐς κωλύμην οὐδ' ἐξ ἀντίστασιν αὐτοῦς τῶν πραιτωριανῶν ἀφίξεσθαι.
κωλυπηγορῶ-έω μτγν. ἀκρίτως διηλό· : Σευήρ. Ἰατρ.431 κωλυπηγορῶμεν πρὸς τὸ παρὸν ἔνεκεν τῆς οἰκείας ἰέσφ. φρ. τοῦ κυλικηγορῶμεν.
κωλύσανέμας-ου ἰθί κ. -άνεμος ὁ κωλύων τοὺς ἀνέμους νὰ πνέωσιν, ἐπιθ. τοῦ Ἐμψ. : Τίμ.Ἰστ.94 πρδλ. Ἡσ.κωλυσανέμας, ὁ Ἐμπεδοκλῆς οὕτω καλεῖται τὸς ὑπιοχνοῦμενος ἐφέξεν τοὺς ἀνέμους·
κωλύσιδαιων-ον μτγν. ὁ κωλύων, ἐμποδίζων τὸ δειπνῶν : Ἀπολλ.δ.π. Ἀθην.2,63D τῶν κοιλῶν τινὰς καλεῖσθαι κωλυσιδαιωνοῦς, Πλούτ.726A τῶν υἱῶν μου τοὺς νεωτέρους . . βράδιον ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἐλθόντας, οἱ Θέωνος υἱοὶ κωλυσιδαιωνοῦς καὶ ζῳποδορρίδων . . μετὰ παιδιᾶς ἔσκαπτον.
κωλυσιδρόμα ἰθί μτγν. ἡ κωλύουσα τὸν δρόμον, τὸ τρέξιμο : Λουκ.Τραγοδ.198 κωλυσιδρόμα, βασαναστραγάλα, σφυρορησιπύρα.
κωλυσιδρωμία ἰθί νεώτ. δρόμος μετ' ἐμποδίων εἴτε φυσικῶν εἴτε τεχνητῶν.
κωλυσιεργία ἰθί νεώτ. κώλυμα πρὸς συντέλεσιν ἔργου, παρεμποδίσαι τῶν ἐργασιῶν, ἰδ. τῆς βουλῆς ἢ ἄλλου συνεδρίου.
κωλυσιεργικός-ἦ-όν νεώτ. ὁ πρὸς κωλυσιεργίαν ἀρμόδιος, ὁ τῆς κωλυσιεργίας : κωλυσιεργικὴ μέθοδος πρὸς ματαίωσιν ἐπιψηφίσεως νομοσχεδίων· ἐπιρρ. -ὡς διὰ κωλυσιεργίας.
κωλυσιεργός-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ κωλύων, ἐμποδίζων τὴν ἐργασίαν : Ἰάμβλ.Προτρ.356 κωλυσιεργὰ τοῦ φιλοσοφείου σαρκόδ' ἀσχολήματα, - κωλυσιεργός βουλευτής.
κωλυσιεργῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. κώλυω, ἐμποδίζω τὸ ἔργον, ἐμποδίζω τινὰ ἀπὸ τοῦ νὰ πράξῃ τι : Πολυδ.6,15,5 ἔθελοκακεῖν καὶ κωλυσιεργεῖν προβήμενὸς τῆς συγκλήτου, Φιλ.1,64,29 οὐ συνεργεῖ πρὸς τοῦτο, ἀλλὰ καὶ κωλυσιεργεῖ, αὐτ.4,30,8 ἴνα μὴ εὐδοχῇ μυρία δὲ εὐρίσκη τὰ κωλυσιεργήσοντα, Ἰωσ.Α115,11,7 ἢ νεώτ. ἰδ. ἐν τῇ βουλῇ, παρεμποδίζω τὴν κανονικὴν πρόοδον τῶν ἐργασιῶν δι' ἀπεραντολογίαν ἢ δι' ἐνστάσεων.
κώλυσις-εως ἰθί κ. νεώτ. ἐμποδίων, ἐμποδισμα, παρεμβολὴ προσκομμάτων· Πλάτ.Σοφ.220C τὸ μεν, ἐπὶ πᾶν ὅσον ἀν ἐνεκα κωλύσεως εἴρητι τὴν περιέχον, ἔρκος εἰκόδ' ὀνομαζέται, Ἀριστ.Τοπ.1,61α,15 κωλύσεις τῶν συμπερασμάτων, Πλούτ.Ἡ8,74B ἐν ταῖς κωλύσεισι τῶν ἀμαρτανομένων καὶ διαμάχαις, Ἄπν.Ἐμφ.Πολ.1,1 εἰς κώλυσιν μὴ ἐντελέ-

τὸ κράτος εἶναι' || κ. ἐν ἀστρολ. σημ.: Βέττ. Βόλ.142,24.

κωλυτήρ-ήρος ἰδί. ὁ κωλυτής βλ.λ.: 'Αρχύτ.3 κωλυτήρ τῶν ἀδικούντων, Πορφ.π.Εύσ.Ευάγγ.Προπ. 4,9 θεοί . . τῶν κακῶν κωλυτήρες.

κωλυτήριος-α-ον μγν. κ. νεώτ. [εἰδ.] ὁ ἐμποδίζων τι, κωλυτικός, ἐμποδιστικός: Διον.'Αλ.Ρωμ.1,12, 'Απολλ.Παραδ.4,14 μβλ.Πυθ.28,141 θθασι τὰ κωλυτήρια ἰερόι' || τὸ οὐδ. κωλυτήριον οὐσ. ἡ κώλυσις βλ.λ.: Διοσκ.1,03 κωλυτήριον παρατριμμάτων' 2) τὸ οὐδ. κωλυτήριον νεώτ. ναυτ. τεμᾶχιον κάλας εὐκάμητου, ὅστις διαβαλλόμενος κύκλῳ τοῦ ἄρματος τοῦ πυροβόλου παρακωλύει κατὰ τὴν πυροβολήσιν τὸν ἀνατροχασμὸν τοῦ πυροβόλου, περιορίζων τὴν διαδρομὴν αὐτοῦ ἐντὸς ὀρισμένου ὄριου.

κωλυτής ἰδί. ὁ ἐμποδίζων, κωλύων: Ουσκ.3,23 εἰ τις παραβολῆθῶν παρὰ τὸ τεῖχος κωλυτής γίνονται τῆς διαβάσεως, Πλάτ.Κριτ.1,09Α μηκέτι πορεύεσθαι κωλυτήν παρασχεῖν, 'Επιγρ.

κωλυτικός-ή-όν κ. μιν. ἐπιτήδειος, κατὰλληλος εἰς τὸ ἐμποδίζειν τι ἢ τινα ἀπὸ τινος πράγματος: Ξεν.'Απομν.4,5,7 τοῦ δ' ἐπιμελεῖσθαι ὡν προσήκει οἷσι τι κωλυτικώτερον εἶναι ἄκραςίας, 'Αριστ.Ρητ.1,6 τὸ κωλυτικὰ τῶν ἐναντιῶν, Θεόδωρ.Πυρ.45, 'Επικ.'Επιστ.2,52Υ, 'Ιώσ.Μακκ.498,2 τῶν σωφροσύνης κωλυτικῶν παθῶν, Πορφ.'Αποχ.2,47, 'Αγμ.'Ονειροκρ.47,24 . . κ. ὀπολ. ἀστρολ.: Βέττ Βόλ.178,35 ἀστήρ ἄπρακτος καὶ κωλυτικός.

κωλυτικός-ή-όν μγν. ὄν δύναται τις νὰ ἐμποδίσῃ: 'Αρρ.'Επικτ.2,58,αὐτ.1,17,27 κωλυτὸς ὑπὸ τινος.

κωλύσιον [τό] μγν. ὑπόκορ. τοῦ κωλῆν βλ.λ. Φρύν.77 κωλύσιον μὴ λέγε, κωλῆνα δέσ.

κώλυς κ. νεώτ., παρατ. ἐκώλυον ἴπλειστ. σύνθ. δι-, ἀπ-, κατ-, μέλλ. κωλύσω ἴπλειστ. σύνθ. ἐπι-, δια-, ἀπο-, ὄρρ. ἐκώλυσα ἴπλειστ. δι-, ἀπ-, ἐπ-, κατ-, πορακ. κωλύωκα, εὐκτ. κωλυτικός εἴην ἰσπαν., παθ. κωλύομαι [ἴπλειστ. σύνθ. δια-, κατ-, ἀπο-], παρατ. ἐκωλύομην ἴσπαν, ἀπλοῦς], μέσ. μέλλ.-ύσομαι, παθ.-υθῆσομαι, ὄρρ. ἐκωλύθην ἴπλειστ. δι-, κατ-, παρακ. κωκώλυμαι, ἐμποδίζω ἢ τινα ποιῆσαι τι, σταματᾶ, ἀπαγορεύω, δέν ἐπιτρέπω, μτ. αἰτ. κ. ἀπαρφ.: Πινδ.Π 4,33 νόστου πρόφασις γλυκεροῦ κώλυεν [μνι μείναι, 'Ηρ.2,20 κωλύοντας ἐς θάλασσαν ἐκρέειν ἴτον Νειλίου], Εὐρ.ἀπ.794 τί δῆτα καὶ σὲ κωλύει [λαθεῖν] κέρδος'; κ. μτ. ἀπαρφ.: Δημ.636 ὅποι φεύγειν οὐδέεις κωλύει νόμος' κ. μτ. ἀρνήσι.: Εὐρ.Φοίν.1,268 κωλύειν τινὰ μὴ θανεῖν, Ξεν.'Ελλ.3,2,22 ἐκώλυον οἱ 'Ηλείοι μὴ προσεῦχεσθαι νίκην πολέμου, ΚΔΜατ.β.19,14 μὴ κώλυτε αὐτὰ ἐλθεῖν πρὸς με' κ. παθ.: Ουσκ.1,142 τῆ τῶν χρημάτων σπάνει κωλύσονται, Εὐρ.'Ιων 391 κωλυόμεθα μὴ μαθεῖν ἂ βούλομαι, Πλάτ. Πολ.621Β τοῦ ὀδατος κωλυθήναι πεινῶ κωλύομαι νὰ πῶ ἐκ τοῦ ὀδατος], Διον.'Αλ.Ρωμ.2,3 μεθ' ὧν οὐτε τὸ ἐπιθουλεύειν τῷ πέλας κωλύεσθαι μὴ πονηρὸν εἶναι' σπαν. μτ. μγν. ἀπὶ ἀπαρφ.: αὐτ. 7,25 εἰ μὴ κωλύσειαν αὐτὸν οἱ πατρίκοι πόλεμον ἐμφύλιον εισάγοντα' κ. παθ.: Ουσκ.1,26 δέει τὸν Κερκυραίων μὴ κωλύωνται ὑπ' αὐτῶν κατὰ θάλασσαν πραιοῦμενοι' κ. μτ. ἐξηρητημένης προτάσεως: Δημ.44 οἷμαι τοίνυν ἄλλα ταῦτα λέγειν εἶναι, μὴ κωλύων εἰ τις ἄλλος ἐπαγγέλλεται τι [τινὰ μὴ ἐπαγγέλλεσθαι], 'Ιώσ.ΠΙ 6,6,2 ἐκωλύσομεν, ἴνα γένησθε' || μτ. γενικ. πράγμ. κωλύω τινὰ τινος ἐμποδίζω τινὰ ἀπὸ τινος: Ξεν.'Ελλ.3,2,21 καταδεδικασμένοι αὐτῶν ἐκώλυον καὶ τὸ ἱππικόμ και τὸ γυμνικόμ ἀγῶνος' κ. παθ.: Πολύδ.6,55,3 οἱ παλαιοί τῆς ὀρμῆς ἐκωλύθησαν, Μηναι.Π,2 Οεοτ. Εἶσα μὲν τὸ ζύλου τῆς ζωῆς ἐξώρισται, κωλυθεῖσα τῆς μεθέξεως' || μτ. αἰτ. πράγμ. ἐμποδίζω, πορακωλύω, ἐγείρω ἐμπόδια:

Εὐρ.ΙΑ 1390 ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ μί' οὐσα πάντα κωλύσει τάδε; κ. παθ.: Ουσκ.2,8 ἐν ταύτῃ τε κωλυθῆσθαι ἐδόκει ἐκάστου τὰ πράγματα ὧ μὴ τις αὐτὸς παρέσται, αὐτ.1,129' || κροῦτῶ τι μικρὰν ἀπὸ τινος: Πλάτ.Γεν.23,6 οὐδεὶς γὰρ ἡμῶν αὐ μὴ κωλύσει τὸ μνημεῖον αὐτοῦ ἀπὸ σοῦ, ΚΔ Λουκ. 6,29 ἀπὸ τοῦ ἀπροντὸς σοῦ τὸ ἱμάτιον καὶ τὸν χιτῶνα μὴ κωλύσης' μτ. αἰτ. προσ. ἐμποδίζω: Ουσκ.1,35 κἀνείνων κωλύειν τοὺς ἐκ τῆς ἡμέτερας μισθοφόρους, 'Αριστ.ΗΗΝικ.1131,26 κωλύειν τοὺς δρωτῶνας μοχθηρὰ, ΚΔ Πράξ.1,17 ἐγὼ δέ τις ἡμῶν δυνατὸς κωλύσαι τὸν θεόν'; || κ. ἀπολ.: Σοφ.'Αντ.261 οὐδ' ὁ κωλύων παρήν, 'Αριστ.Φ.Ερ.499 εἰσ' αἰ κωλύουσαι' || κ. ἐπί τοῦ Ρωμοῖου δημηάρχου, ἐνίσταμαι, διασαρτήρομαι: Πλούτ.Τίρακ.10 ἔστι δέ τοῦ κωλύοντος ἐν τοῖς δημηάρχου τὸ κράτος' || κ. νεώτ. τὸ κωλύον κώλυμα, ἐμπόδιον: Ξεν.'Αν.4,5,20 ἐκέλευε σκεψοσθαι τί εἴη τὸ κωλύον, Δημ.12 φρασάτω τις ἐμοί τί τὸ κωλύον ἐστ' αὐτὸν ἔσται βαδίζειν ὅποι βούλεται' || φρονεῖτε οὐδὲν τὸ κωλύον' συχν. ὑπονοεῖται ἀπαρφ.: 'Αριστ.ἀπ.100 εἰτα τις σε κωλύει ἰγεωργεῖν, Ουσκ.6,91 αὐταὶ ὠφελούμενοι τοὺς πολέμους κωλύετε [ῶφελεσθαι]' : συχν. ἐν τῷ γ' προσ. οὐδὲν κωλύει οὐδὲν κώλυμα ὑπάργει μτ. αἰτ. κ. ἀπαρφ.: 'Ηρ.7,49 μετὰ δέ δῦο τῶν σπετέρων ὁμόφρον τὸν Ἀργεῖον εἶναι κωλύειν οὐδέν, 'Αριστ.Νεφ.1448 οὐδέεν σε κωλύσει σεαυτὸν ἐμβαλεῖν ἐς τὸ βάραθρον, Πλάτ.Θεαιτ. 143Α τί κωλύσει ἡμᾶς διελθεῖν'; κ. ἀπολ. ὡς τ. συνανέσεως, ἔστω: 'Αριστ.ἴπκ.723 οὐδέεν κωλύει, Πλάτ.Εὐθ.27,2 Δάλλ' οὐδέεν κωλύει . . , ἐάν γε σοὶ δοκῇ' || κ. μτ. ἀρνήσι.: Εὐρ.Φοίν.990 μὴ τὸ σὸν κωλύετω, Πλούτ.'Ηθ.151C ἂ δέ δεῖ φίλους σοῖς ἡ πολιταὶ γενέσθαι παρ' ἡμῶν οὐ τὰμ κωλύσει' κ. συνδ.: Ουσκ.1,144 οὐτὰ γὰρ ἐκείνου κωλύει ἐν ταῖς σπονδαῖς οὐτε τόδε ἰοῦτε ἐκείνου εἶναι ἐμπόδιον τι . .], 'Αριστ.Φυσ.202h,9 οὐτε μίαν δύσιν τὴν αὐτὴν εἶναι κωλύει ἰοῦτε ὑπάρχει κανὲν ἐμπόδιον ἢ μία ἐξ αὐτῶν νὰ ἢ ἡ αὐτή.

κωλύων δημ. ὀπισθοκρῶ μὲ τὰ νῶτα, ἂ, πῶς κῶλο κῶλο' || ἐπίστροφῶ ὀπίσω, ἐπονέρομαι πρὶν ἢ φθάσω εἰς τὸ τέμα: ἀπ' αὐτοῦ παῦ ἤς δὲ βγαίνει' κώλυσε πίσω' || μτβ. κῶμω πινὼ νὰ ἐπιστρέψῃ: ἐπήγαγε γιὰ τὸ ἐξωτερικό καὶ τὸν κωλύσανε' || ναυτ. ἐπὶ ἰστιοφόρων, ἀνακροῖομαι, φέρομαι πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἰδ. ὑπὸ τῆς ἐνέργειαν τῶν ἀντηνεωμένων ἰστίων σπαν. ἐπὶ ἀτροπολίσων, ἀναποδίζω.

κωλύωσις-εως (ἡ) νεώτ. κώλυμα, ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω βάδισις.

κωλύωτης ἰδί τὸ ζῶον ἀσκαλαθώτης βλ.λ.: 'Αριστ.ΖΙ 609b,19 κωλύτῃ δ' ὄνος πολέμοιο, Βάδρ. 204, 'Ηα.' || ἐπιθ. τοῦ Διονύσου' Σουίδ.

κωλυτωσιδής-ους-ές ὁ ὄμοιος πρὸς κωλύτην ποικίλος, κατὰσπικτος: 'Ἰπκ.'Επιδ.4,56.

κώμα-τασιτό] (κείμαι, κοιμῶ) κ. νεώτ. Βοθός, βαρὺς ὕπνος, λήθαργος: 'Ἰλ.Ξ 359, 'Οδ.Σ 201 ἡ με μαλακὸν περὶ κῶμα κάλυφεν, 'Ησιόδ.Ἐ 798 κῶμα δέ ἐ κῶμα καλύπτει, Σαπφ.4 αἰθυσσομένων δὲ φύλων κῶμα καταρπεί, 'Ορφ.'Αργ.2,205 ἀβληχρῶ δ' ἐπὶ κῶματι κέκλιτ' ἀναυδος, Θεόκω.'Επιγρ.3,6 ὕπνου κῶμα' || νοσηρὸ τῶσις πρὸς ὕπνον, ληθαργία: 'Ἰπκ.'Επιδ.3,6 κῶμα συνεχές, οὐχ ὕπνώδες, Νίκ.'Αλεξ.458 ὄλοον κῶμα ἰσχολ. εἴην μεταξὺ ὕπνου καὶ ἐγρηγορέσεως καταφοράν' || νεώτ. ἱατρ. παθολογικὴ κατάσταση χαρακτηριστικὴ ὑπὸ ἀπουλείας τῆς διανοίας, τῆς οἰσητικότητας καὶ κινητικότητας: κῶμα ἐλαφρὸν- βαθύ- διεγερτικὸν ἢ ἐγρηγοροῦν' 2) μτφ. θέλημα, τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μουσικῆς: Πινδ.Π 1,21 ἰαίνει καρδίαν κῶματι ἰσχολ. εθέληματι).

κωμάδιος-α-ον σχόλ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κῶμον βλλ.: Σχόλ. Διον. Ὁρ. 542.11.

κωμάδω ἰκώωσι, μέλλ. -άσω κ. -άσω κ. -άσω κ. ἄορ. **ἐκώμασα**, ποι. **κώμασα**, παρακ. **κεκώμακα**, ὄωρ. **κωμάσθω**, μέλλ. -άξω -άξομαι, ἄορ. προστ. -άξετε, περιερχομαι εὐθύμως ἄδων μετ' ὄργάνων, χορεύων καὶ παντοῖα σκώμματα καὶ παιδιὰ ποιών: 'Ἡσιόδ. Α 281 νέαι κωμάζον ὑπ' αὐλοῦ, Ἐθέων. 10.65 κωμάζοντα μετ' αὐλητῆρος ἀείδειν, Εὐρ. Ἀлк. 815, Πλάτ. Νόμ. 637. Α ἀπαντάν κωμάζοντί τιμι τεταί μέθης, Δημ. 321 κωμάζειν καὶ παιανίζειν ἐπὶ ταῖς τῶν Ἑλλήνων συμφοραῖς. 2) πορεύομαι ἐν πανηγυρικῇ πομπῇ πρὸς τιμὴν τοῦ θάκου ἢ ἐν γυνεὶ εὐρταστικῶς: Πινδ. Ν 9,1 κωμάσομεν παρ' Ἀπόλλωνος Σικυωνόθε. . . εἰς Ἄτινα, Δημ 433 ὅς ἐν ταῖς πομπαῖς ἄνευ τοῦ προσώπου κωμάζει, Ἰμέρ. Ἐκλ. 2.13' 3) τελεῶ κῶμον βλλ., ἢ μετέγω τοιοῦτο πρὸς τιμὴν ἥρωος ἢ νικητοῦ ἐν ταῖς ἀγῶσι: Πινδ. Ν 11,36 πενταετηρίδ' ἐορτάν Ἡρακλέος τέθιμον κωμάσας, σὺτ. Ὁ 9.6' ἢ μτ. ὄοτ. προσ. πλησιαῶ τινὸ ὄδων καὶ χορεύων πρὸς τιμὴν αὐτοῦ: αὐτ. Ι 61,27 κώμαξ' ἔπειτεν ἀδμελεῖ σύν ὕμνω καὶ Στρεφιδῶ, Πλούτ. Ἀντ. 26 ὡς ἢ Ἀφροδίτη κωμάζοι παρὰ τὸν Διόνυσον' ἢ ὄμ. σημ. κ. μέα.: Πινδ. Π 9,156 κωμάσομαι τὰ παθῶν ἑσάδον' μτ. αἰτ. προσ. μετὰ κῶμου ἐορτάζω τινά, τιμῶ, ἐξυμνῶ: Πινδ. Ν 10.65 ἐν τελευτῆς δις Ἀθαναίων νιν ἀμσαι κώμασαν, αὐτ. Ν 2.37 τὸν ὠ πολίται, κωμάξετε' κ μέσ: αὐτ. Ι 3,90 σύν Ὀρσέα δέ νιν κωμάξομαι' 4) ἐν εὐθυμῇ διέρχομαι παρὰ τὴν θύραν ἐρωμένης καὶ ἄδω, κῶμα πατινάδα: Ἀлк. 40 κωμάζειν ἐπὶ γυναικας, αὐτ. π. Ἡροιστ. 30 δέξει με κωμάζοντα, Ἰσαι. 3.14 ἐπὶ γαμετάς γυναικας οὐδεὶς ἄν κωμάζειν τοι μνησειν, Ἐσέοκρ. 3,1 κωμάσθω ποτὶ τὰν Ἀμαρῆλιδά Ισχόλ. ἐπὶ κωμάζειν λέγεται ἐπὶ τῶν κατὰ νύκτα εἰς τὰς ἐρωμένας ἀπερχομένων), Λουκ. Ἐνδλ. Δ 1,4 ὦ Ταλαίεα. . . ἐκώμασε πρῶην ἐπὶ σέ, Ἀθῆν. Ι 3,574: ἐπὶ τὰς τῶν ἑταιριῶν θύρας ἐκώμαζεν, Ἀλκιφρ. Ι 6' ἢ ἐπιπίπῃ τινὶ αὐθοῦδος καὶ θορυβῶδως ἄς κωμοσταις: Ἀθῆν. 8.3481: λυπηθέντες τῷ πολλῶν ἀκούειν, ὑποπίπτοντες ἐκώμασαν πρὸς αὐτόν, Φιλῶστρ. Εἰκ. 212' 5) ἐμφανίζομαι, ἐπέρχομαι ἐξοίφνης κ. ἐπὶ κακοῦ: Τρύφ. 314 ἀτη εἰς πόλιν ἐκώμασεν, ΑΠ 7, 186 θρήνος δ' εἰς ὕμνοιον ἐκώμασεν' ἢ Σκυῖδ. ἐν λ. κῶμη καὶ ἐκώμασεν ἀπὶ τοῦ παρενεῖντος' ἢ εἰσοδύομαι, εἰσέρχομαι: ΑΠ 4,12 ἐκ πυρὸς ἐκώμασας εἰς Ὀλυμπον ἱερὶ τοῦ Ἡρακλέους' ἢ παροῦμ. φρ.: Διογεν. 8,60 ὡς ἐκώμασεν ἐφέρθη ὡς ταῦρος ἐν ὕλοπωλείῳ, τὰ 'καμε θάλασσα' ὄμ. εἰς μελίττας ἐκώμασας ἐδημιούργησας ἐνοχλήσεις εἰς σεαυτὸν, ἔβαλες μελάδες στὸ κεφάλι σου: Παισ. Γρσμ. ἀπ. 160' 6) ἄδω αἰσχροῦς κ. γεν. ποῖα τὴ ἀκόσμως: Σχόλ Γρηγ. Ναξ. Σπλητ. 106 [ἔκδ. Ετων] κρετὰ μέθης αἰσχροῦς ἄδειν.

κωμάινω ἰκώωμι υνατάζω διαρκῶς, πάσχω ὑπὸ κῶματος βλλ.: Ἰνπ. Νούστ. 2,22' 2) Ἡσ. «κωμαίνεσθαι κείρασθαι» ἱμτ. τὸ κωμικῇ.

κωμάιος-α-ον ἰκώμιη ὁ ἐκ τῆς κῶμης, ὁ κατοικῶν εἰς κῶμην' Στέφ. Βυζ. ἐν λ. κῶμη' ἢ ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος εἰς Ναύκρατιν' Ἐρμεί. Ιατ. 2.

κώμακον ἰτὸ) ὀρωμοτικὸν τὸ φυτὸν ἢ καρπὸς, πιθ. μοσχόκαρμον: Ἐσέοφρ. Φ 1 9,7,2' ἢ εἶδος κινναμώμου: Πλίν. Φ 1 2,135, αἰτ. 13,18.

κώμαξ-κος ἰδὲ) ἀκόλαστος ἄνθρωπος: Εὐστ. 1749,28.

κωμάριον ἰτὸ) γλῶσσο ὑποκορ. τοῦ κῶμη, χωρισθῶδες: Ἡσ. γλῶσσο τοῦ ἀγρίδιον.

κωμάρχης-ου ἰδὲ) ἰκώμη) προστάτης χωρίου: Ξεν. Ἀν. 4,5,10, σὺτ. 4,5,24 ἰδ. γρ. κωμάρχου, Διον. Ἀλ. 4,14.

κωμαρχία ἰη) πᾶν. τὸ ἀξίωμα τοῦ κωμάρχου.

κωμαρχίδης ἰδὲ) ὡς κῶμ. πατρων. ὁ υἱὸς κωμάρχου: Ἀριστφ. Εἰρ. 1142.

κωμάρχος ἰδὲ) ἰκώωρ) ἀρχηγὸς κῶμου: Πολ. Ι, 45' 2) ἰκώμη) προστάτης χωρίου ἰδ. γρ. κωμάρχης: Πάπ. Πολυδ. 9,11.

κωμάσθω ὄωρ. τ. τοῦ κωμάζω βλλ.

κωμασία ἰη) μτγν. ἐν Αἰγύπτῳ θρησκευτικὴ ἢ πανηγυρικὴ πομπὴ ἢ περιφορὰ τῶν εἰδῶτων τῶν θεῶν: Κλήμ. Ἀλ. Στρωμ. 5,671 ἐν ταῖς καλουμέναις κωμασίαις, τῶν θεῶν χρυσά ἀγάλματα, δύο μὲν κῶνας, ἓνα δὲ Ἴερακα περιφέρουσι, Σχόλ. Πινδ. Ν 2,37 κωμάσατε καὶ μετὰ κωμασίας ὕμνησατε, Πάπ. προάγοντας τῆς κωμασίας.

κωμασμός ἰδὲ) μτγν. τὸ ἀγρυνεῖν τινα κωμάζοντα, ἀγρυνία, ξενύχτι: Ἰώσ. Α 17,9,5 ἱηθ. Ι.

κωμαστήριον ἰτὸ) μτγν. κ. πόπ. τόπος ἐνθα συναντῶνται καὶ κωμάζουσι σὶ κωμοσται βλλ. ἐν Αἰγύπτῳ: Συνέσ. 9411' 2) μτφ. ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ, τόπος ὃν διατρέχουσιν ἐν πομπῇ αἱ θεοτίτες τοῦ ἡλίου καὶ τῶν ἀστέρων: Πάπ.

κωμαστής-ου ἰδὲ) ἰκωμάζω) ὁ λαμβάνων μέρος εἰς κῶμον βλλ. ἢ, ὁ μετ' ἄλλων περιερχόμενος τὴν πόλιν καὶ ἄδων, χορεύων, ἀσχημονῶν κτλ.: Ἡσ. ἐὸ τρυφῶν μετ' ᾄδης ἄσελγους': Πλάτ. Συμμ. 212 τὴν αὐλιον θύραν κρουομένην πολλῶν φόνων παρασχέιν ὡς κωμαστῶν, Ξεν. Ἐλλ. 5.4.7 ὡς κωμαστάς εἰσελθόντας, αὐτ. ΚΠ 7,5,26 συνεβῶσαν αὐτοῖς, ὡς κωμασταὶ δντες καὶ αὐτοί, Ἰολεμ. Ι, 46, Πλούτ. Ἡθ. 189 κωμαστῶν δέ τινα περιτυχόντων, αὐτοῦ τῆ γυναικὸς καὶ πολλὰ πρᾶξάντων ἄσελγῃ' ἢ τίλος κωμῶδίας τοῦ Ἐπικάρμου' 2) ἐπιθ. τοῦ Διουῦ, σου ὡς ἀρχηγὸς τῆς βακχικῆς πομπῆς: Ἀριστφ. Νεφ 606 κωμαστής Διόνυσος.

κωμαστικός-ῆ-ον μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κῶμον βλλ.: Διον. Ἀλ. Ρωμ. 19,8 κωμαστικά μέλη, Φιλ. Ι, 372, Πολυδ. 4,99 κωμαστικὴ δρχισσι, Αἰλ. Ζ 1,93 κωμαστικὴ ᾄδη, Συνέσ. 95, Εὐστ. κωμαστικὴ ἐορτὴ (ἐν λ. κῶμος).

κωμαστικός-ωρ κατὰ τρόπον κωμαστῶν: Αἰλ. Ζ 1, 131.

κωμαστικός-ωρος ἰδὲ) ποι. κωμαστής βλλ.: Μαν. 4,493 ἡδυπότας, θιάσων κωμαστας.

κωμάται Ἡσ. «μαγεύει».

κωματιζομαι πάσχω ὑπὸ κῶματος, ἀσθενεῖας τοῦ διακοῦς νυσταγμοῦ, ληθάρου: Ἰνπ. Ἐπιδ. 7, 11, Ἀντυλλ. 311 τοὺς κωματιζομένους ἐπεγερεθῆναι.

κωματώδης-ους-ε) ἰκώμαι κ. νεώτ. ὁ ὑπὸ κῶματος, ληθάρου κατεχόμενος: Ἰνπ. Ἐπιδ. Ι, 26b ὕπνοι λεπτοί, κωματώδεις, ἀφωνος, αὐτ. 3,6, Ἐρωστίν. 196 κωματώδεις τοὺς μετὰ τῖνος νωθρίας ἐν καταφρᾷ δντας' 2) ὁ σχετικὸς πρὸς τὸ κῶμα, ὁ ληθαργικός: Μοσχ. Ἰατρ. περὶ γυναικείων παθῶν 77,6 ἐν τῷ κωματώδει νοσηματι, Παλλ. ἀδ. Βί. Χρυσ. 158 κωματώδεις φωνῆ' ἢ νεώτ. ἱατρ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸ κῶμα βλλ., ληθαργικός: κωματώδης κατάστασις.

κωμιδυλλιογράφος ἰδὲ) νεώτ. ὁ συγγραφοὺν κωμειδύλλια βλλ.

κωμειδύλλιον ἰτὸ) νεώτ. ἐλαφρὰ κωμῶδία ἐιδυλλιακῆς ὑποθέσεως μετ' ἄσματων.

κωμάτας-α ἰη) Ἐπιγρ. ὄωρ. ὁ κωμῆτης βλλ.

κῶμη ἰη) ἰηθ. κείμαι κ. νεώτ. τόπος ἀτειχίστος, ἐν ᾧ πολλὰ οἰκογένειοι κατοικοῦσιν ἀποτελοῦσαι ἓνα δῆμον' Στέφ. Βυζ. «κῶμη» ἐν ταῖς μακρταῖς ὀδοῖς μέσα χωρία ἐκτίσαν πρὸς τὸ κοιμᾶσθαι νυκτὸς ἐπιγιγνομένης, θθεν καὶ ἐπικέκλητο, ὡς Φιλῶξενος. Φώτ. «κῶμαι» αἱ βραχεῖαι πόλεις: Ἡσιόδ. Α 18 κῶμας ἀνδρῶν ἠρώων Τεφλών, Ἡρ 196 κατοικημένον κατὰ κῶμας, Θεοκ. ἰ. 5 πλάσειν ἀτειχίστος καὶ κατὰ κῶμας οἰκουμέναις, αὐτ. Ι, 10, αὐτ. 3,94, Ἀριστφ. Πολιτ. Ι 261 α. 28 ὅταν μὴ κατὰ κῶμας ὡσι κεχωρισμένοι τὸ πλῆθος, Ξεν. Ἐλλ. 5,2,5 εἰ μὴ καὶ διοικεῖντο κατὰ κῶμας, ΚΔ Μαθ. 9,35 καὶ περιήγεν ὁ ἴησος τὰς πόλεις πάσας καὶ τὰς κῶμας, αὐτ. Μάρκ. 6,36' ἢ ὄωρ. ὁ ἐν ἄττ. ἐδῆ-

μος»: Ἀριστλ.Ποιητ.1448Α,36 κώμας τὰς περιοικίδας καλεῖν φασιν (τοὺς Δωριεῖς), Ἄθηναίους δὲ δήμους; || πάπ. οἱ ἀπὸ κώμας οἱ κοινοτάροι καὶ χωρίου, οἱ καταβόλλοντες φέροντες οικονομικῶς ἀνεξάρτητοί πολιταί. 2) τμήμα πόλεως, συνοικία, μοχλός: Πλάτ.Νόμ.746β, Ἰσοκρ.7,46 διελεγμένοι τὴν μὲν πόλιν κατὰ κώμας, τὴν δὲ χώραν κατὰ δήμους. 3) νεώτ. συνοικισμός μεγαλύτερος τοῦ χωρίου μετὰ διεσπορμένων οἰκίων ὡς ἐκείνο καὶ μικρότερος τῆς κωμοπόλεως: Παπαδ. Χρ.Μηλ.49 ἐκ πλησιοχώρου κώμας.

κωμηγέτης [κώμας] Ἐπιγρ. ἡγέτης κώμου βλλ. **κωμηδὼν** ἐπίρρ. μγν. κατὰ κώμας: Πτολ. Γεωργ.3,2 κατέχει δὲ τὴν χώραν (Κορσικὴν) ἔβη κωμηδὼν οἰκούντα, Διον. Ἀλ.Ρωμ.1,9, Στράβ.3,2,15 τὰ πολλὰ γὰρ κωμηδὼν ζῶσι, Διόδ.5,4 Σικανοὶ τὸ παλαιὸν κωμηδὼν ἴκοντο; || Ζουίδ. «κωμηδὼν πάσα πόλις», Ζωναρ.1280 «σὺν πάσῃ τῇ πόλει».

κωμητής [ἰ] [κώμη] κάτοικος κώμας, χωρικός, χωριάτης: Πλάτ.Νόμ.762Α, οὗτ.763Α τῶν ἄλλων γεωργῶν τε καὶ κωμητῶν, Ξεν.Αν.4,5,24 καταλαμβάνει πάντας ἔδνους τούτους κωμητάς καὶ τὸν κώμαρχον, Διον. Ἀλ.Ρωμ.4,14' || ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς συνοικίας, γείτων: Ἰων.π.Πολυδ. ἄλλ' ὡς θυρέτρων τῶνδε κωμηταὶ θεοὶ (Πολυδ. «γείτονες»), Ἀριστρ. Νεφ.965 βαδίζειν [ἔδει] εἰς κθαριστοῦ τούτους κωμητάς γενομένους, Καλλ.Ἐκ.ἀπ.231|| τοῦτο γὰρ αὐτὴν κωμητὰ κάλεον περιαγεῖν [Ζουίδ. «γείτονες κώμη γὰρ ἡ γειτονία»]. 2) γεν. κάτοικος: Εὐρ. Ἀлк.476 ἔξενοι, Φεραῖας τῆσδε κωμηταὶ χθονός.

κωμητικός-ή-ον [κώμη] μγν. κ. μαν. ὁ ἀνήκων, ὁ σχετικὸς πρὸς τὴν κώμη, χωριάτικος: Συνέσ. 171Β κωμητικαὶ ἐκκλησίαι, οὗτ.300|| κωμητικὰ τεύχη, Ἰουστίν.Νεαρ.38,6 κωμητικὴ κατάσταση; 2) ὁθ. συνεκδ. ὁ ἀγροτικός, χωριάτης: Πορφ. Χριστ.64 κωμητικὸν γέναιον.

κωμητίς-ιδος [ἰ] ἠλ. τοῦ κωμητής, χωριάτισσα: Ἀριστρ.ἀπ.265 ἐν κωμητίσιν καπηλῶις τε, Συνέσ. Ἐπιστ.210 γῆρας δ' αὐτὸν εἰς τὰς κωμητίδας ἐπανήγαγεν. 2) ἡ ἐκ τῆς αὐτῆς συνοικίας, γειτονία: Ἀριστρ.Λυσ.5 ἡ γ' ἐστὶ κωμητίας.

κωμητῶρ-ορος [ἰ] κωμητής βλλ.: Στέφ.Βυζ. ἐν λ. κώμη.

κωμηδῶτας [ἰ] [λατ.] πάπ. μγν. στρατιώτ. ὄρος, ὁ ἀπεσταλμένος πρὸς ἐκτέλεσιν ὤρισμένης στρατιωτ. ἐνεργείας, ἀποσπασματόρχει.

κωμηδίων [ἰ] μαν. ἀ. κωμηδῖον ὑποκορ. τοῦ κώμη, μικρὰ κώμη; Ζωναρ.1277.

κωμικά ἐπίρρ. δημ. ὡς ἐν κωμηδίᾳ, ἀστείως; 2) γελοῖως, κατὰ τρόπον προκαλοῦντα περιφρονητικὸν γέλωτα.

κωμικέσμαι μγν. διηλ. ὡς κωμικός ποιητής: Λουκ.Φιλόπ.22 τν' εἶπω τι κωμικεσάμενος, ΕΜ 92,27 ὁ Ἀριστοφάνης κωμικεσόμενος λέγει, Φώτ. Ἐπιστ.68,16, αὐτ.206,6 τὸν καλῶς αὐτὸν κωμικεσάμενον.

κωμικός-ή-όν [κώμη] μγν.τ. τοῦ κωμηδικός κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος ἢ ἰδιόζων ἐν τὴν κωμηδίᾳ ἢ τοῦς κωμικῶς ποιητῶς. Ἀριστλ.Πολιτ.1267η,5 χωρὸν. κωμικόν, Αἰσχίν. 1,157 Παρμένοντος τοῦ κωμικοῦ ὑποκριτοῦ, Λουκ.Δίς Κατ.33 κωμικὸν δὲ καὶ σατυρικὸν ἄλλο ἐπέθηκε μοι ἰπροσωπεῖον, αὐτ.Μη Πιστ Διαβ. 24, Πλουτ. Ἀνγ.29 τῷ τραγικῷ πρὸς τοὺς Ῥωμαίους κρητὰ προσώπη, τῷ δὲ κωμικῷ πρὸς αὐτούς, Δημήτρ.Λόκ.Ἑρακλ.1012,21' || κ. συγκρ. ὄτερος: Δημήτρ.28 αἱ δὲ [χόριτες] εὔτελες μάλλον καὶ κωμικώτερος σκώμμασιν εἰσικύται. 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὡς οὗς. ὑποκριτὸς ἐν κωμῶδαις, κωμικός ἠθοποιός: Ἀλεξ.π. Ἀθῆν.13,56811 τιτθ' ἐστ' αὐταῖσι τούτων ὧν ἔχουσι οἱ κωμικοί. 3) κ. νεώτ. ποιητῆς κωμηδίων, κωμικός ποιητής:

Πολύβ.12,13,3 κωμικὸν τινα μάρτυρα προσεπισπασάμενος, Πλουτ.Ἦθ 621: οἱ κωμικοί τοιοῦτους εἰσάγουσι, αὐτ.681| τοῖς κωμικοῖς πολλὰ πρὸς τὸ θεάτρον αὐστηρῶς καὶ πληκτικῶς ἐπεποίητο, Φιλῶδ.Μουσα.16Κ' || ἰδ. ὁ Ἀριστοφάνης, ὡς κατ' ἐξοχὴν κωμικός ποιητής: Λουκ.Προμ.2 ὡς ὁ κωμικός τὸν Κλέωνα [Προμηθεῖα λέγει εἶναι]; 4) συνεκδ. νεώτ. κ. δημ. ὁ προκαλὼν τὴν θυμῖδιαν, φαιδῶρας, σκαπτικός, ἀστεῖος: κωμικὸν δράμα - ρόλος - δρχησις; || ὁ ὑποδυόμενος ἀστεῖον ρόλον εἰς θεατρ. ἔργον: ὁ κωμικός τοῦ βασιλ. Θεάτρον. || τὸ αὐθ. κωμικὸν σύνθεσις, παράστασις ἐν τῇ ζωῇ ἢ τῇ τέχνῃ προκαλοῦσα τὸν γέλωτα ἢ ἄλλως φαιδῶρὰν διάθεσιν κ. ἰδ. τὸ χαρακτηριστικὸν στοιχεῖον τῆς σοβαρῆς κωμῶδίας τὸ προκαλοῦμενον ἐκ τῆς πλάνης, τῆς ἀντιθέσεως πρὸς τὴν φύσιν, τὴν λογικὴν κτλ. προσώπων τινῶν αὐτῆς. 5) νεώτ. κ. δημ. ἐν-τρόπελος, ἀστεῖος, ἀξιογέλοστος: Παπαδ.Χρ. Μηλ.66 ἦτο ἀρκετὰ κωμικὸν πρόσωπον, Καριβ. Ζητ.88 μὲ πείρωμ τῶν χειλιῶν κωμικώτατο.

κωμικότης-πτος [ἰ] νεώτ. ἐπί προσ. ἡ ἰδιότης, τὸ γνώρισμο τοῦ κωμικοῦ βλλ.5: ἡ κωμικότης τοῦ σοβαρευομένου νεανίσκου. 2) ἐπί ἐκφρ., ἰσχυρισμῶν, συμπεριφορᾶς κττ., γελιότης, κωμικὸ φέρισμο: αὐτὰ εἶναι κωμικότητες.

κωμικοτραγικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ ταυτοχρόνος κωμικός καὶ τραγικός, ὁ προξένων καὶ γέλωτα καὶ οἰκτον: Ξενοφ.Ζακ.Μοντ.106 μὲ τις κωμικοτραγικῆς φωνῆς, - κωμικοτραγικὸν ἐπεισόδιον ἐπίρρ. νεώτ. -ὼς, δημ. -ἀ.

κωμικός μγν. κ. νεώτ. δημ. -ἀ κατὰ κωμικὸν τρόπον, ὡς κωμικός ὑποκριτῆς ἢ ποιητής: Φιλ. 1,473,26 ἀφειδῶς μάλλον ἢ κωμικῶς εἰρῆσθαι, Διοχ.Λ 5,88 τούτων τὰ μὲν κωμικῶς πέπλακε, τὰ δὲ τραγικῶς || νεώτ., δημ. -ἀ κατὰ τρόπον προκαλοῦντα τὸν γέλωτα, ἀστείως.

κωμίων [ἰ] μγν. ὑποκορ. τοῦ κώμη κ. κωμηδίων κωμῖον, μικρὰ κώμη: Στράβ.10,5,3 κωμῖον ὑπὸ ἄλλων συνοικεῖται, Πλουτ.118,773.

κῶμο κωμ. βαρβαρισμὸς ἀντὶ κώμος βλλ.: Ἀριστρ.Θεσμ.1176 τί τὸ βόμβο τοῦτο; κῶμο τις ἀνεγείρι μοι.

κωμογραμματεία [ἰ] πάπ. ἡ ὑπηρεσία τοῦ κωμογραμματοῦ βλλ.

κωμογραμματεὺς-έως [ἰ] μγν. γραμματεὺς κώμας, διοικητικὸς ὑπάλληλος κατώτερος τοῦ κωμάρχου ἐν Αἰγύπτῳ κατὰ τοὺς πολεμικοὺς καὶ ρωμαϊκοὺς χρόνους: Ἰώσ.Α1 16,7,3, Ἐπιγρ. τοῖς ἐν αὐτῇ καταγινόμενοις τοπογραμματοῦσι καὶ κωμογραμματεῦσι, αὐτ. βασιλικὸν γραμματεῖς καὶ κωμογραμματεῖς καὶ τοπογραμματοῦσι. **κωμοβρομία** [ἰ] μαν. τὸ περιέρχεσθαι τὰς κώμας: Χρυσόδουλλον Νικηφ.Βοτανειάτου π. Σάβ. 1,64 ἐκωμοσευθήσονται δὲ καὶ ἀπὸ .. οἰκωδομίου, κωμοδρομίας, προσοδίων.

κωμοδρόμος [ἰ] μαν. κ. δημ. ὁ διὰ κωμῶν διερχόμενος, γυρολόγος. 2) δημ. ἐν Κύπρῳ, σιδηροδρομῶν. 3) ὄμ. τὰ ἀκρα τῶν ἀσκήων, δι' ὧν αἰ σιδηροδρογοὶ ἐκφυσῶσι τὸ πῦρ.

κωμοδρόμω-έω μγν. κ. μαν. τρέχω διὰ μέσου κωμῶν: Πολυδ.9,11, Μαλόλ.1453,16 ἀνεφάνη τις ἐκ τῆς Ἰταλῶν χώρας κωμοδρομῶν.

κωμοκάτοικος [ἰ] πάπ. ὁ ἐγκατεστημένος ἐν κώμη.

κωμολόγοι [ἰ] μαν. οἱ κωμοδρόμοι βλλ.1) | Ἰγνώτ.Διάκ.Βι.Νικηφ.196.

κωμομοσθητής-οῦ [ἰ] πάπ. ὑπάλληλος ἐντεταλμένος τῆν ἐκμίσθωσιν κτημάτων τῆς κώμας.

κωμοπλήξ-ήτος [ἰ] [κώμας] ὁ πηλεγῆς ὑπὸ κώμου, μεθύσιμος ἀπὸ γλέντι: Ἡρωδιδαν.Τεχν.Λείψ. 1,46, Ἀρκάδ.19.

κωμόπολις -ως (ή) [κώμη-πόλις] μτγν., μον. κ. νεώτ., δημ. -η μικρά πόλις έχουσα τὸν χαρακτήρα μεγάλου χωρίου καὶ ὡς ἐκ τούτου μὴ δυναμένη νὰ ὀνομασθῆ πόλις, μεγάλο χωριό : Στράβ. 12,2,5 ἔστι . . . τὰ Γαλακίαιρα κωμόπολις, αὐτ. 12,31,5, ΚΑ Μάρκ.1,38 ἄγωμεν εἰς τὰς ἐχόμενας κωμοπόλεις, Ἄναστ.Γόρδ. π. Σαθ.3,450 τὴν κωμόπολιν ταύτην [Καρνησίον], -αι κωμοπόλεις τῆς Εὐβοίας.

κωμοπολίτης-ου(ή) μsn. ὁ κάτοικος κωμοπόλεως : Εὐστ.250,53.

κῶμος-ου(ή) φαῖδρον συμπόσιον, ξενυχίη, καὶ ἡ μετ' αὐτὸ βορνωθῶδης διὰ τὸν ὄδον παρέλασις τῶν διασκεδαστῶν, ἰδὲ νέων λαμπαδηροῦντων, ἔσπεφωμένων, φερόντων προσωπίδας καὶ εὐθύμας τῆ συνοδεία ὀργάνων ᾄδόντων καὶ ὀρχουμένων, πρβλ. κωμῶς : Θεογν.329, αὐτ.940 τὴν προτέρην νύκτι ἐπὶ κῶμον ἔβην, Βάχκ.10,12 κῶμοι καὶ εὐφροσύναι, Ἦρ.1,21 πίνειν τε πάντας καὶ κῶμῳ χρᾶσθαι εἰς ἀλλήλους, Εὐρ.Ἄλκ.804, Ἄριστφ.Πλ.1040 ἔοικε δ' ἐπὶ κῶμον βαδίζειν . . . στεφάνους γέ τοι καὶ δῶδ' ἔχων πορεύεται, Πλάτ. Θεαίτ.173D σὺν ἀλήτρει κῶμοι, αὐτ.Πολ.573D, Ξεν.Συμπ.21 ἔρχεται αὐτοῖς ἐπὶ κῶμον, ΚΑ Ρωμ. 13,13 εὐσχημόνως περιπατήσωμεν, μὴ κῶμοις καὶ μέθαις, αὐτ.Γαλ.5,2f 2) εἰδὲ δημοσία πομπὴ ἐπὶ τῆ εὐρηθῆ θεοῦ τινοῦ κ ἰδὲ τοῦ Διονυσίου : Πρατίν. 1,10 κῶμῳ θυραμάχοις τε πυγμαχίαισι, Εὐρ.Ἐλ. 1469 κῶμοις Ἰακίνθῳ, Νόμ.π.Δημ.517 τοῖς ἐν ἄσπει Διονυσίοις ἡ πομπὴ καὶ ὁ παῖδες καὶ ὁ κῶμος ἴσταν ἤ . . . μὴ ἐξείναι· 3) ὁ ἐν πομπῇ διερχόμενος ὄμιλος κωμᾶςζόντων : Εὐρ.Βάχκ.1168 δέξασθε κῶμον εὐλοῦ θεοῦ || εἰδὲ ὄμιλος ἐν πομπῇ πρὸς τιμὴν νικητοῦ ἐν τοῖς ἀγῶσι : Πίνδ.Π 5,22 μάκαρ . . . ὅτι εὐχος . . . Ἰπποῖς ἑλών δέδεξαι τόνδε κῶμον || γεν. ὄμιλος : Αἴσχ.Αγ.1189 κῶμος συγγνώμων Ἐρινύων, Εὐρ.Φοῖν.791 κῶμον ἀναυλάτατον [ἐπὶ στρατεύματος], ὄμ. αὐτ.Ἰκ.390 κῶμον . . . ἀσιπδοφόρον, αὐτ.Ἰπν.55 προσπόλων, κῶμος ἔλακεν Ἄρτεριν τιμῶν θεῶν ὄμοισι [ἐπὶ θηρεῦσιν], αὐτ.Τρω.1184 δηληλίκων κῶμοις ἐπάξω [ἐπὶ κορασίων κτλ.] 4) ἡ κατὰ τὴν τοιαύτην κωμαστικὴν πομπὴν φερόμενη τῆ συνοδεία αὐλοῦ ὄδη : Πίνδ.Π 8,20, αὐτ.Π 8,70 κῶμῳ ἄδυμελεῖ, αὐτ.Ν 3,5 μελιγαρῦν τέκτους κῶμων, αὐτ.Ο 4,8, Ἄριστφ.Θεομ.104 τὴν δαιμόνων ὁ κῶμος, αὐτ.Θεσμ.988.

κωμοῦμαι-δομαι [κῶμη] μτγν. περιηπῶτο εἰς λήθαρον : Ἰπν.π.Γαλ.19,111 κωμῶσθαι.

κωμοφύλαξ-ακος(ή) πάπ. ὁ φύλαξ κῶμης.

κωμῶδιον(ή) μτγν. ἄ κωμίδιον ὑποκορ. τοῦ κῶμης, μικρὰ κῶμη, χωριουδάκι· Σουῖδ. «τὸ μικρὸν χωρίον», Ζωναρ.1277 «ἡ μικρὰ καὶ εὐτελής πόλις», Πτορφ.Χριστ.64 2) πηθ. ὑποκορ. τοῦ κῶμος : Στέφ.Ρητ.285,19.

κῶμυς-υθος(ή) δέσμη, δέμα χόρτου, δερμάτι : Κρστίν.299, Θεοκρ.4,18 καὶ μαλακῶ χάρτιοι καλὰν κῶμυα διδῶμι [σχήλ. ἐδέσμη ἡ δεσμάσιον] κ. ἐπὶ καλύμων : Ἀγασ.5,2f || κλάδος δάφνης πρὸ τῶν πυλῶν τιθέμενος : Ἦσ. 2) ὁ τόπος ἐνθα φύονται κάλαμοι : Θεοφρ.Φ1 4,1,1 τὸν χαρακίαν κάλαμον φύεσθαι ἐπὶ τοῖς κῶμοις.

κωμῶδημα-ατος(ή) ἡ πρὸς διακωμῶδισιν ἔλη, τὸ διὰ τῆς κωμῶδίας σκωποτιμῶνον, γελιοποιοῦμενον : Πλάτ.Νόμ.816D τῶν ἐπὶ τὰ τοῦ γέλωτος κωμῶδηματα τετραμένονα.

κωμῶδια(ή) κ. μsn., νεώτ. κ. δημ. τὸ ἔτερον τῶν εἰδῶν τοῦ δρόμοτος ἐν ἀντιπ. πρὸς τὴν τραγωδίαν, τὸ δι' ἐντέχνου σατυρισμῶ τῶν γελιοποιητῶν ἡ ἀξιωματικῶν τοῦ κοινωνικοῦ καὶ πολιτικοῦ βίου προκαλοῦν τὸν γέλωτα καὶ τὴν θηρηδίον τοῦ θεατοῦ : Ἀριστφ.Νεφ.522 ὕμῶς . . . εἶναι θεα-

τὰς δεξιούς καὶ ταύτην σοφώτατ' ἔχειν τῶν ἑμῶν κωμῶδιῶν, αὐτ.Ἀχ.378 || κ. νεώτ. τὸ φιλολογικὸν εἶδος τῶν κωμῶδιῶν ἐν τῷ συνόλω του : Πλάτ.Πολ.394C τραγωδίαι τε καὶ κωμῶδια, Ἄριστφ.ΗΝικ.4,8 Ἴδοι δ' ἄν τις καὶ ἐκ τῶν κωμῶδιῶν τῶν παλαιῶν καὶ τῶν καινῶν, Πλούτ.Λοῦκ. 39,1 καθάπερ ἀρχαῖα κωμῶδια, αὐτ.Ἠθ.712B, Μάρκ.Αὐρ.11,6 ἡ ἀρχαία κωμῶδια παρήχθη παιδαγωγικὴν παρρησίαν ἔχουσα . . . Μετὰ ταῦτα . . . ἡ μέση κωμῶδια καὶ . . . ἡ νέα, Ἀθῆν.11,482C 2) μτφ. ἐπὶ τῶν ἐνεχόντων τι τὸ κωμικόν : Πλάτ.Φιλ.50B ἀλλὰ τῆ τοῦ βίου ἐμπόση τραγωδίαι καὶ κωμῶδιαι, - ὅτι συνέβη ἦταν κωμῶδια : 3) διασυρμός, γελιοποίησις, ἐμπαιγμός : Σουῖδ. «κωμῶδιας ὕβρεις, διασυρμούς, ἐμπαίγματα» : Πλάτ.Νόμ.816ε ὅσα μὲν οὖν περὶ γέλωτα ἐστὶ παίγνια, ἃ δὲ κωμῶδιαι πάντες λέγονται ἔϋστ. «κωμῶδιαν» φέρον, περισσοῦρα, Πλούτ.Ἠθ.665f, Θεοδῶρ.2,505 αὐ κατὰ τὸν θεῖον λογίαν τολμῶμεναι κωμῶδιαι 4) μsn. ἐν χρ. ἀντί τοῦ μῦθος βλλ. || ὄμ. ἀντί τοῦ παροιμία βλλ. 5) δημ. προσγελοιοποιεῖσα πρὸς ἐξαπατήσιν ἡ γελιοποίησιν τινος πρῶξις, φάρσα : τοῦ σκάρωσαν μὴ κωμῶδια : || δημ. ἐν φρ. παῖζω κωμῶδια ὑποκρίνομαι, φεύδομαι.

κωμῶδιακός-ῆ ὄν σχόλ. κωμῶδικός βλλ. : Σχόλ.Ἀριστφ.Ἀχ.380.

κωμῶδιδοσκάλας(ή) ἔσφ.γρ. τοῦ κωμῶδοδιδάσκαλος βλλ. : Ἀριστφ.Ψυχ.1,3.

κωμῶδικός-ῆ-όν(ή) ὁ ὄνηκων εἰς τὴν κωμῶδιαν, κωμικός : Ἀριστφ.Σφ.1047 ἔπη . . . κωμῶδικά, αὐτ. Ἐκκλ.889 ἔχει τερπνόν τι καὶ κωμῶδικόν, αὐτ.Ἐκκλ.371 σκωραμῖς κωμῶδικῆ, αὐτ.ἀπ.31, Πλάτ.Πολ.606C ἐν μίμῳσι δὴ κωμῶδικῆ || μτγν. μsn. ὁ πρὸς φέρον γινόμενος, σκωπτικός : Εὐστ. 1816,44 «κωμῶδικόν» φερόμενος.

κωμῶδικός ἔπιγρ. μτγν. ὡς ἐν κωμῶδιᾳ, κωμικῶς : Ἀθῆν.3,90B μέμεικται κωμῶδικῶς πρὸς τὴν τῆθην καὶ τὴν μητέρα, Σχόλ.Ἀριστφ.Ἀχ.387 παίξας κωμῶδικῶς, Ἀχιλλ.Τάτ.Β,9 ἤρξαστο αὐτὸς λέγειν πᾶν ἀστεῖως καὶ κωμῶδικῶς.

κωμῶδιογράφος(ή) μτγν. κ. νεώτ. συγγραφεὺς κωμῶδιῶν, κωμῶδοποιός : Πολύβ.12,13,7 Ἀρχεδικός ὁ κωμῶδιογράφος, Διόδ.Σ 12,14 Φιλῆμονος τοῦ κωμῶδιογράφου.

κωμῶδιοδιδάσκαλος(ή) ἔσφ.γρ. τοῦ κωμῶδοδιδάσκαλος βλλ. : Διάων Χρ.15,7, Ἀριστοειδ.2,129,1.

κωμῶδοποιός(ή) ἰδ. α. τ. τοῦ κωμῶδοποιός : Κλέαρχ.3, Ἀθῆν.1,5B.

κωμῶδογελῶς-ωτος μτγν. κωμικός ὑποκριτής, κωμῶδός : Φάλακ.ΑΠ 13,6 τοῦτ' ἐγὼ τὸ περισσὸν εἰκόνημα τοῦ κωμῶδογέλωτος.

κωμῶδογράφος(ή) μτγν. κ. νεώτ. κ. κωμῶδιογράφος βλλ. : Φιλῶδ.Μουσ.88Κ, Διοσκ.ΑΠ 7,708, Σχόλ.Ἀριστφ.Νεφ.296 τῶν ἄλλων κωμῶδιογράφων ἀτεχνούντων.

κωμῶδοδιδασκαλία(ή) ἡ διδασκαλία καὶ ἐκγύμνασις τῶν ὑποκριτῶν καὶ τοῦ χοροῦ ἐν τινι κωμῶδιᾳ : Ἀριστφ.Ἰπν.516 κωμῶδοδιδασκαλίαν εἶναι χαλεπάτατον ἔργον ἀπάντων.

κωμῶδοδιδάσκαλος(ή) ὁ κωμικός ποιητὴς ὡς διδάσκαλος ἐκγυμναστῆς τῶν ὑποκριτῶν καὶ τοῦ χοροῦ : Ἀριστφ.Ἰπν.507, αὐτ.Εἰρ.737, αὐτ.Λυσ.ἀν.53, Ἀριστφ.Ψυχ.406b,17.

κωμῶδολεῖχ-έω δια σκωμμάτων καὶ βωμολογιῶν λειχῶ τὰ πινάκια τινοῦ, εἶμαι παράσιτος : Ἀριστφ. Σφ.1318 κωμῶδολεῖχῶν περὶ τὸν εὐ πράττουτ' αἶι ἰδ.γρ. κωμῶδολεῖχῶ).

κωμῶδοποιητής-ου(ή) ποιητὴς κωμῶδιῶν, κωμῶδοποιός : Ἀριστφ.Εἰρ.734, Πολυδ.4,111.

κωμῶδοποιία(ή) τὸ ποιεῖν, συγγράφειν κωμῶδιας : Πλούτ.Ἠθ.348Α τῶν δὲ δραματοποιῶν τὴν

μὲν κωμωδοποιῶν οὕτως ἀσεμον ἡγοῦντο καὶ φορτικόν, ὥστε νόμος ἦν μηδένα ποιεῖν κωμωδίας Ἀρεοπαγίτην.

κωμωδοποιός (ῥό) κ. νεώτ. ποιητῆς κωμωδίων, κωμικός συγγραφεὺς: Πλάτ. Ἀπολ.180 εἰ τις κωμωδοποιὸς τυγχάνει ὧν, αὐτ.Φαίδ.70C, αὐτ. Πολ.406ε', Ἀριστλ.Ποιητ.1449a,4 οἱ μὲν ἀντί τῶν Ἰάμβων κωμωδοποιῶ ἐγένοντο, οἱ δὲ ἀντί τῶν ἐπῶν τραγωδοδιδασκαλοὶ, Φιλῶδ.Μουσ.99K.

κωμωδός (ῥό) κ. νεώτ., βωιωτ. κωμωφύδος: Ἐπιγρ. Ορχομενοῦ [δηλ. κωμαιοδός] κερ. ὁ ᾄδων κατὰ τὸν κῶμον ἢ τὸν κωμικὸν χορὸν: Λυσ.21,4 κωμωδοῖς χορηγῶν, Ἀριστλ.Ποιητ.1448a,36 αὐτοὶ . . . κώμας τὰς περιοκίδας καλεῖν φασιν, Ἀθηναιοὺς δὲ δήμους, ὡς κωμωδαῖς οὐκ ἀπὸ τοῦ κωμᾶζειν ληχθέντας ἀλλὰ τῆ κατὰ κώμας πλάνη ἀτιμαζόμενος ἐκ τοῦ ἀστεως, αὐτ.Ποιητ. 1449h,1 χορὸν κωμωδῶν, αὐτ.ΗΝικ.1123a,23: || ἐν πληθ. ἡ παράστασις κωμωδίας: Πλάτ.Πολ.395A οὐδὲ τοὶ ὑποκριταὶ κωμωδοῖς τε καὶ τραγωδοῖς οἱ αὐτοί, Αἰσχίν.1,57 ἐν τοῖς κατ' ἀγροῦσι Διονυσίοις κωμωδῶν ὄντων. 2) κ. νεώτ. ὑποκριτῆς κωμωδίας: Πλάτ.Φαίδρ.236C ἴνα δὲ μὴ τὸ τῶν κωμωδῶν φορτικὸν πρᾶγμα ἀναγκαζόμεθα ποιεῖν ἀνταποδιδόντες ἀλλήλους, Πλούτ.Κικ.5,24 πρὸς τὴν ὑπόκρισιν τοῦτο μὲν ῥωσικῶ τῷ κωμωδῶν . . . προσέχειν, αὐτ.Ηθ.863B, Μάρκ.Αἰμ.12,36 κωμωδῶν ἄπολύει τῆς σκηνῆς, καθ.Αἰμ.14,260D, Χαρ.Ἰστ.4J, Ἀμμων86 κωμωδός καὶ τραγωδός λέγεται ὁ χορευτῆς καὶ ὑποκριτῆς, κωμωδοποιός δὲ καὶ τραγωδοποιός οἱ ποιεῖται ἔνιστε δὲ συγγένοις τὴν διαφοράν. 3) Ἐπιγρ. πib. αἰ-δός κωμικοληρικῶν ἄσμάτων. 4) κωμικός ποιητής: Πλάτ.Νόμ.935D τὴν τῶν κωμωδῶν προθυμίαν τοῦ γελῶσι εἰς τοὺς ἀνθρώπους λέγειν || ἰδ. ὁ Ἀριστοφάνης: Φρυν.Αθ.45,32 δηλον ποιούντος τοῦ κωμωδοῦ (δηλ. τοῦ Ἀριστοφάνους). 5) κ. νεώτ. ὁ διασύρων, ἐμπαίζων Ἰουδαί. «κωμωδίας» ὕβρεις, διασυρμούς, ἐμπαίγματα: καὶ κωμωδός ὁ ταῦτα ποιών. || νεώτ. ὁ γελαιοποιὼν τινὰ ἢ τι, ὁ κατὰ τρόπον προκαλοῦντα γέλωτα ἅμα καὶ φόβον ἐμφανίζων: ἐμφανίζός τῆς κοινοβουλευτικῆς ρητορείας-τῶν ὀφίλων αὐτῶν. 6) νεώτ. ὁ πρὸς ἐξοπάτησιν τῶν ἄλλων παρουσιαζόμενος ἄλλας ἢ ὅσας πρόγματι εἶναι ἢ ἐμφανίζων αἰσθημάτων ἄλλα ἢ ἃ ἔχει.

κωμωδοτραγωδία (ῥή) δράμα ἐνέχον κωμικὰ καὶ τραγικὰ στοιχεία συνάμα. || τίτλος κωμωδίων τοῦ Ἀλκαίου τοῦ κωμικοῦ καὶ τοῦ Ἀναξανδρίδου: Ἀρποκρ., Φώτ., Σουῖδ. ἐν λ. ἀδηφάγος. || μτφ. ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς: Πορφ.π.Στοβ. Ἀνθολ. Β1,28 ἐν τῇ κωμωδοτραγωδίᾳ τῇ τῶν ἀνοήτων θίων ἐνεχόμενον.

κωμωδῶ-έω ἄμτθ. εἶμαι κωμωδός δηλ. ποιητῆς ἢ ὑποκριτῆς ἐν κωμωδίᾳ, δθ. μτθ. πορίστημι τινὰ ἐν κωμωδίᾳ, σατυριζῶ τινὰ ὅσο σκηνῆς, διακωμωδῶ: Ἀριστφ. Ἀχ.631 ὡς κωμωδεῖ τὴν πόλιν ἡμῶν, Πλάτ.Πολ.395B κωμωροῦντάς τε καὶ κωμωδούντας ἀλλήλους, Ἀριστλ.Ποιητ.1458b,32 Ἀριφρόνης τοὺς τραγωδοὺς ἐκωμωδεῖ, Ἀθην.8, 344B, Αἰλ.Π1 13,43, Σχολ. Ἀριστφ. Σφ. τὸν Θεώρον εἰς κόλακα . . . κωμωδοῦσιν. κ. καθ. : αὐτ.Σφ. 1026 κωμωδεῖσθαι παιδίχ' ἑαυτοῦ μισῶν, αὐτ. Βάτρ.368 κωμωδηθεὶς ἐν ταῖς . . . τελευταῖς ταῖς τοῦ Διονύσου, Σχολ. Ἀριστφ. Ὀρυ.1297, Πλάτ.Νόμ. 816D κωμωδοημένα, Ἀλεξ.116,2 τὸ κοινὸν καὶ κωμωδοημένον. || ἀπολ.: Ἀριστφ.Πλ.557 σκώπτειν περὶ καὶ κωμωδεῖν. 2) κωμωδῶ τὰ δίκαια λέγω τὰ δίκαια κωμωδῶν, σατυριζῶ ἐν κωμωδίᾳ: Ἀριστφ. Ἀχ.655 ὡς κωμωδεῖται τὰ δίκαια φησὶν δ' ἡμᾶς πολλὰ διδάσκειν ἀγαθ' . . . ὁ θωπεύειν, . . . ἀλλὰ τὰ βέλτιστα διδάσκων. 3) γεν.

διακωμωδῶ, γελαιοποιῶ τινὰ: Λυσ.24,18 οὐδ' ὑμᾶς πείσαι . . . ἀλλ' ἐμὲ κωμωδεῖν βουλόμενος.

4) μτ. συστ. αἰτ. ποιῶ κωμωδίας: Λουκ. Ἀλ.25 κωμωδοῦσιν ἄλλοιούτους τινὰς περὶ αὐτοῦ [τοῦ Σακροβόρου] κωμωδίας: || εἰσάγω εἰς κωμωδίαν κωρίον τι, ρητὸν κτλ.: Φιλῶδ.Κακ.38J.

κῶνα (ῥή) μτγν. κ. μsn. πίσσα: Δισσκ.1,72 κῶναν, Ἰπνιατρ.26. 2) Ἦσ. «βέμβιξις».

κῶναςιον [τό] μτγν. κ. νεώτ. ὑποκorp. τοῦ κῶνος, μικρὸς κῶνος πεύκης ἢ ἐλάτης, κουκουναίρη: Ἠρων Πνευμ.1,41. 2) ὄδῃν τοῦ ἔγκεφάλου ἐν ᾧ συνευοῦνται τὸ νεῦρα καὶ οἱ φλέβες, κληθεὶς οὕτω λόγω τοῦ σχήματός του: Γαλ.4,501C ἐστὶ δὲ τοῦτο [τὸ σῶμα] τὴν μὲν οὐσίαν ὀδῆν, τὸ δὲ σχῆμα παραπλήσιον, ὅθεν αὐτῷ τὸνομα κῶναςιον. || νεώτ. ἱατρ. μικρὸν ὄργανον, μέρος τοῦ ἐπιθάλμου, σχήματος κῶνου καὶ μεγέθους πίσσας, κείμενον κάτωθεν τοῦ σπληνίου καὶ μεσολοθίου καὶ μεταξύ τῶν προσθίων διδυμίων.

κῶναςίζομαι παθ. μτγν. πίνω τὸ κῶναςιον: Στράβ.10,5,6 προσέστανεν . . . ὁ νόμος τοὺς ὑπὲρ ἐξήκοντα ἔτη γεγονότας κῶναςίζεσθαι. || κῶναςίζόμεναι τίτλος κωμωδίας τοῦ Μενάνδρου.

κῶναςίην (ῥή) νεώτ. χημ. κ. κωνίην κ. κωνικίην τὸ δρῶν συστατικὸν τοῦ κῶναςίου, δηλητηριώδες ατῶν, ἐνεργοῦν ἐπὶ τοῦ δέρματος, τῶν βλενογονῶν καὶ τοῦ νεφρικοῦ συστήματος.

κῶναςιον (κ) κ. νεώτ. δηλητηριώδες φυτὸν, κῶναςιον τὸ σπικτόν, βλ. κατωτ'. Σουῖδ. κῶναςιον, βοτάνη δηλητηριώδης, διὰ τοῦ α μικροῦ διὰ τὸ μέτρον τοῦ στίχου: Ἰπν.681,4 κῶναςίου φύλλα, αὐτ.890 κῶναςιο καρπός, αὐτ. Ἀφ.224, Θεόφρ.Φ1 1,5,3, αὐτ.Φ1 9,8,3, Πλουτ.Δίων.58 ἡ χώρα κάλλιτον μέλι καὶ κῶναςιον ὠκυμορῶτατον ἀναδιδῶσιν, Γαλ. 6,567,14 οἱ φάρες τὸ κῶναςιον ἐσθίοντες οὐδέν βλάπτονται. || νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν δηλητηριωδῶν ποσῶδων, οἱ εἶδη κῶναςιον τὸ ἐκτελεῖς καὶ κῶναςιον τὸ σπικτόν, δημ. μαγκούτα, βρωμύχορτο, καρμυόσπι. 2) νάρθηξ, κολαμοειδὲς φυτὸν: Καλλ. Ἰαμβ.1,122, Ἦσ. 3) τὸ ἐκ τοῦ φυτοῦ κῶναςιο παραγόμενον δηλητήριον, γνωστότατον ἀπ' ἀρχαιοτάτων χρόνων καὶ πib. ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν 30 τυράνων πρὸς θανάτωσιν καταδικῶν: Ἀριστφ. Βάτρ.124, αὐτ. Βάτρ.1051 κῶναςια πίνειν, Ἀνδοκ.3,10 κῶναςιον πίνοντας ἀπέθανον, Πλάτ.Λύσ.219E κῶναςιον πεπωκότα, Ξεν. Ἑλλ.2,3,56 ἀποθνήσκειν ἀναγκαζόμενος τὸ κῶναςιον ἐπιε, Ἰουλ.15,2 οὐδέν ἀρεινον διακείσεται τῶν τὸ κῶναςιον προσενεγκαμένων. 2) νεώτ. μτφ. δηλητήριον, πικρὸν ποτήριον: μ' ἐπότιες τὸ κῶναςιον τῆς ἀχαριστίας του.

κῶναςοσιζῆν (ῥή) νεώτ. χημ. πικρὰ ρητινώδης ἄμροφος οὐσία ἐξαγομένη ἐκ τῆς ρίζης φευδοκωνείου τοῦ δηλητηριώδους.

κῶνης Ἦσ. κῶνητες: θύρσοι.

κῶνησις-εως (ῥή) [κῶνω] ἡ ἐπίχρισις τινος διὰ πίσης, ἔσφ. γρ. τὸ κόμμωςι: Ἀριστλ.Ζ1 1623b,31.

κῶνητικός-ή-όν πάπ. ὁ χρησιμεύων εἰς τὴν κῶνησιν, πίσισασιν.

κῶνια (ῥή) νεώτ. ἱατρ. σωματῖα ἀποτελούμενα μετὰ τῶν ραβδίων ἴδιαν στοιβάδα τοῦ ἀμφιβληστροειδοῦς χιτῶνος τοῦ ὀφθαλμοῦ.

κῶνιας οἶνος (ῥή) μτγν. ὁ μετὰ πίσης παρεσκευασμένος, πιασίτης οἶνος: Ἰπν.π.Γαλ.19,116.

κῶνίζω ἀρχ. λέξ. κῶνω.

κῶνίην (ῥή) βλ. κωνίην.

κῶναςίην (ῥή) νεώτ. χημ. ἄλκαλοειδὲς συστατικὸν τῆς πυριδίνης συνουδεῖον ἐν τῷ κῶνωφί τὴν κωνείην.

κῶνικίην (ῥή) βλ. κωνείην.

κῶνικός-ή-όν [κῶνας] κ. νεώτ. ὁ ἔχων οἰχίον κῶνου: Ἐπικ.Φουσ.14,5, Πλούτ.118,401γ. || εἶδ. εἰς

τά μαθηματικά : Ἀρχιμ. Σφαίρ. Κυλ. 1,9 κωνική ἐπιφάνεια, γραμμά, τομαί, αὐτ. Τετραγ. 3 κωνικά στοιχεία, Ἀπολλ. Περγ. 1 κωνικά προβλήματα, Πάππ. 662, 15, αὐτ. 672, 10. || κωνικά [τὸ] τίτλος ἔργου τοῦ Ἀπολλ. Περγ. || νεώτ. γεωμ. κωνική ἐπιφάνεια ἡ παραγομένη ὑπὸ εὐθείας μετατοπιζομένης, ὥστε τὸ διέρχεται πάντοτε διὰ τινὸς σταθεροῦ σημείου.

κωνικότης-τος [ἡ] νεώτ. τὸ νὰ εἶναι τι κωνικό, ἡ ἰδιότης, τὸ γνώρισμα τοῦ κωνικοῦ : ἡ κωνικότης τοῦ σχήματος.

κώνιον ὁ. γρ. τοῦ κώνιον.

κωνιον [τὸ] μγν. ὑποκορ. τοῦ κώνος, μικρὸς κώνος, κοικκουνάρι : Φιλῶδ. ΑΠ 5, 12 κωνία μαστῶν.

κωνίς-ιδος [ἡ] Ἡσ. «ὕδριςκη», σταμνίσα.

κωνίτις-ιδος [ἡ] μγν. ἡ ἐκ κώνων πεύκης ποσσκευαζομένη πίσσα : Ριαν. 75.

κωνιερῖνη [ἡ] νεώτ. χημ. κ. κωνοφορῖνη ὁ ἀπαντῶν εἰς τὸ κάμβιον τῶν κωνοφόρων, εἰς τοὺς ἀσπαράγγους κτλ. γλυκοζίτης.

κωνόγυθος [ὁ] νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτέρων ἐντόμων, περιλαμβάνον 50 εἴδων καθόρουσ διακρινομένους διὰ τοὺς ἐξαίρετους χρωματισμοὺς τῶν.

κωνοειδής-οὐς-ές μγν. κ. νεώτ. ὁ ὁμοίος πρὸς κώνον, κωνικός Σουιδ. κωνοειδής σχήμα τοιοῦτον, ὡς στροβιλοειδές : Ἀρχιμ. Κων. Σφαίρ. Προσίμ., Φιλ. Μητ. 86, 51, Κλεομῆδ. 1, 11 [ἐπὶ τοῦ δημιουργικοῦ πυρρός], Διον. Ἄλ. Ρωμ. 2, 70 [ἐπὶ τῆς μίτρας τῶν Ρωμοῦσαν ἱερέων], Διόδ. Σ 60, 26 τῆς γῆς σκίασμα κωνοειδές, Κλεομῆδ. 2, 2 κωνοειδής σκιά πρβλ. τὸ νεώτ. κώνος σκιάς βλ. λ. 2) μγφ. σύντομος, περιεκτικός Κορνούτ. Ρητ. 387, 11. 3) τὸ οὐδ. κωνοειδές τὸ κανόνιον βλ. λ. 2) : Γαλ. 2, 723. || κωνόριον μῆριον ὀδοντοειδῆς προεξοχή τοῦ δευτέρου σπονδύλου : αὐτ. 2, 461. 4) νεώτ. γεωμ. κωνοειδής ἐπιφάνεια ἡ παραγομένη ὑπὸ εὐθείας κινουμένης οὐτάς, ὥστε νὰ συναντᾷ πάντοτε δοθεῖσαν καρπύλην καὶ δοθεῖσαν εὐθείαν καὶ νὰ μὴν πάντοτε παράλληλος πρὸς δοθέν ἐπίπεδον.

κωνοειδῶς ἐπίρρ. κατὰ τὸ σχῆμα τοῦ κώνου, κωνικός : Πλουτ. Ἀρσάκ. Φιλ. 4, 15, 3, Κλεομῆδ. 2, 2, Φιλῶδ. Ὑπομν. 140, 34.

κωνόκαρπος [ὁ] γλωσσ. ὁ καρπὸς τοῦ κώνου. **κωνόκαρος**-τος [τὸ] νεώτ. ζωολ. γένος ἐκλιπόντων ζῴων τῆς οἰκογ. τῶν ὀρθοκερατιδῶν κεφαλοπόδων μαλακίων.

κωνοκόλουρος [ὁ] μγν. κολουρος κώνος, κολουρόκωνος : Ἡρώμ. Μέτρ. 3, 22.

κωνοκορυφή [ἡ] νεώτ. ζωολ. γένος ζῴων ἐκλειψάντων τῆς οἰκογ. τῶν κωνοκορυφιδῶν τριλοβιτῶν ἀρθροπόδων.

κωνοπόδιον [τὸ] νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν σκιαδανθῶν.

κώνος-ος [ὁ] κ. νεώτ. ὡς ἄρα. ὁ καρπὸς τῆς πεύκης, κωνάριον, στροβίλος, κοικκουνάρι, κοικκουνάρι : Ψῆρ. Βί. Ὀμ. 20, Θεοφρ. ΦΙ 3, 9, 5, Θεοκρ. 5, 49 βάλλει δὲ καὶ ἀ πίτυς ὕψθε κώνος, Δισκ. 1, 69 συνήθ. κατὰ τὰς ὀρυκτικὰς ἱεροτελεστίας : Ὀρφ. ἀν. 31, 29. || ὁ ἐδωδῖμος σπόρος τῆς πίτυος : Ἀθην. 2, 57 Β Μηθαιβες ὁ Ἀθηναῖος ἱατρὸς ἐν τῷ περὶ ἔδεστων ὄστρακιδας καλεῖ τῶν κώνων τοὺς πυρήνας, ἐπὶ δὲ κώνους. . . ὁ δὲ Μύνδιος Ἀλεξάνδρος πιτυίνους κώνους. || ὡς θηλ. τὸ δένδρον πίτυς : Πλάτ. Ἐπιγρ. 25 [πιθ.], Πλουτ. Ἠθ. 640C. 2) κ. νεώτ. ἐκ τῆς ὁμοιότητος τοῦ σχήματος τὸ γεωμετρικὸν σῶμα τὸ ἔχον ὡς βάσιν κύκλον, τὴν δὲ κερτὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ ἀπολήγουσαν εἰς ὀξείαν κορυφήν : Δημόκρ. 155, Ἀριστλ. Μετ. 362b, 2, αὐτ. Μετ. 375b, 22 ὑγρῶμα κατὰ κώνου ἐκπίπτουσαι ἰσθλ. αὐτάς, ὥστε νὰ σχηματίζωσι κώνον, Ἀρχιμ. Κων. Σφαίρ. Προσίμ. ὀρθογωνίου,

ὀξυγωνίου, ἀμβλυγωνίου κώνου τομὰ ἰσθλ. παραβολῆ, ἑλλειψῆς καὶ ὑπερβολῆ, Σιμπλικ. Ψυχ. 133, 5 ὁ κώνος τῆς γῆς ἰσθλ. τὸ κωνικὸν σῆμα, ἰσθλ. Φιλῶδ. Ὑπομν. 348, 271, Δαμάσκ. Ἀρχ. 213 τῆς στικτὸς ὁ κώνος εἰς ὀξὺ λήγει, Γαλ. 7, 95 ὁ τῆς ὀξείας κώνος [ὁ τῆς ὀράσεως, ὁ σχηματιζόμενος ὑπὸ τῶν ὀπτικῶν ἀκτίνων, πρβλ. ἐν πληθ. : Φιλῶδ. Ὑπομν. 333, 271. || ἡ ἔχουσα κώνου σχῆμα κορυφῆ τῆς περικεφαλαίας : Λεωνίδ. Τορ. ΑΠ 9, 322. || ὁ δι' οὐ παίζουσι οἱ παῖδες στροβίλος, σφόνδυλος, ἡ σβούρα, φούρλα Ἡσ. : || ὀρθὸν ἔξλον ἐφ' οὐ συντίθενται καρποὶ κωνοειδῶς : Γαλ. 19, 76. || γεν. νεώτ. πᾶν ἀπολήγον εἰς κωνοειδῆ κορυφήν, ὄρος, στήγη κτλ. || νεώτ. ἄστρον. κώνος σκιάς ἡ εἰς τὸ κενὸν ἐν σχήματι κώνου σκιά πλανήτου φωτιζομένου ὑπὸ τῷ ἡλίῳ. || νεώτ. γεωλ. κώνος ἠφαιστειῶς ἠφαιστειῶν ὄρος, βουνὸν ἡ λήθος κωνοειδοῦς μορφῆς. 3) νεώτ. βοταν. κ. στροβίλος τὸ σύνολον τῶν βρακτείων καὶ τῶν καρποφύλλων τῶν κωνοφόρων δένδρων. 4) ὄμφ. σμ. ἐν Ἐπιγρ. Δήλου στέφανος χρυσοῖς ἐπὶ κώνου δάφνης. 5) Ἐπιγρ. ὡς τοπωνύμιον ὄμφ. σμ. : πρὸς τῷ ἀνδροφόνῳ κώνω.

κωνόσαρτον Ἡσ. «ἐξυει».

κωνοσκόπιον [τὸ] νεώτ. ὄρυκτικ. συσκευὴ δι' ἧς ἐπιτυγχάνεται ἰσορροφία συγκλήθων φῶς πρὸς διάγνωσιν τῆς ὀπτικῆς τῶν κρυστάλλων συμμετρίας.

κωνόσπερμον [τὸ] νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν πρωτοειδῶν.

κωνοστυλῖς-ιδος [ἡ] νεώτ. βοταν. γένος αἰμοδοωροειδῶν φυτῶν.

κωνοτομῶ-ῶ μγν. παράγω, κατασκευάζω τι διὰ κωνικῶν τομῶν : Ἐρατοσθ. 35, 8.

κωνούλας [ὁ] νεώτ. ζωολ. κ. ἐκινόκωνος γένος ἐκνιοειδῶν ὀλεκτυπιδῶν ζῴων.

κωνοπιθῆ [τὸ] δημ. κ. κωνο- τὸ φυτὸν κράμβη ἡ λαχανώδης ἡ ἀνθοκράμβη ἡ ἀσπαραγοειδής.

κωνοφόρος-ον κ. νεώτ. ὁ φέρων, ποράγων κώνους, κοικκουνάρια : Ἡσ. «ατροβιλοφόρος» : Θεοφρ. ΦΙ 3, 9, 4. || τὸ ἄρσ. ὡς οὐσ. κωνοφόρος [ἐνν. πεύκη] τὸ δένδρον πεύκη ἡ πίτυς : αὐτ. 2, 26. || ἐπὶ τοῦ θύρσου βλ. λ., ὁ φέρων ἐπὶ τῆς κορυφῆς κώνων πεύκης : Φάλακ. ΑΠ 6, 165, 4 θύρσου χλοερὸν κωνοφόρον κάμακα. 2) νεώτ. βοταν. ὁσδ. πληθ. κωνοφόρα κατηγορία φυτῶν ἐκ τῶν δικτυληθόνων. 3) Σουιδ. «θυρσοφόρος».

κωνοσταντινάτο δημ. κ. ἀγιοκωνοσταντινάτο χρυσοῦν σκυφοειδῆ νόμισμα ποικίλης προελεύσεως, παριστῶν κατὰ τὴν λαϊκὴν ἀντίληψιν τὸν Ἅγιον Κωνοσταντίνον καὶ τὴν Ἐλένην, πολλὰ κίς κόσμημα τῶν γυναικῶν : δ. τραγ. φορεῖ τὸν τμίον σταυρὸ καὶ τὸ κωνοσταντινάτο.

κωνοσταντινικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Μέγαν Κωνοσταντίνον. 2) ὁ φιλοβασιλικὸς κατὰ τὴν περίοδον τοῦ ἐσωτερικοῦ δικασμοῦ 1916 - 20.

κωνοδρίνη [ἡ] νεώτ. χημ. ἀλκαλοειδῆς κωνοειοῦ τοῦ σπικτιοῦ.

κωνορίνη [ἡ] νεώτ. χημ. παράγωγον τῆς πυριδίνης. **κωνωπίον** [τὸ] μγν. κ. νεώτ. προπέτασμα ἐξ ὑφάσματος ἀργυροειδοῦς, κλειστὸν, ἀνηρτημένον ἀνωθεν καὶ περιβάλλον τὴν κλινὴν πρὸς προστασίαν ἀπὸ τῶν κωνῶων, κωνοπιέρα : ΠΔ Ἰουδ. 13, 9 καὶ ἀφελεῖ τὸ κωνωπίον ἀπὸ τῶν στύλων.

κωνωπέων-ῶνος [ὁ] μγν. κλινὴ ἔχουσα κωνωπίον, κωνοπιέραν : Ποῦλ. Σιλ. ΑΠ 9, 764.

κωνωπίδα [οἱ] νεώτ. ζωολ. οἰκογέν. ἐντόμων, ἧς κυριώτερον γένος ὁ κώνωψ.

κωνόπιον [τὸ] μγν. ὑποκορ. τοῦ κώνωψ, κωνοπῆκι : Τομ. 7, 96, Φιλῶδ. Ὑπομν. 291, 33, Γεωμ. 2, 5, 12 κωνόπια ἀναπετόμενα εἰς ὄρθρον ἄνω. 2) κωνωπέων βλ. λ. : Σωρ. 1, 85. δ. γρ. κωνόπιον : Πάπ.

3) θηλ. όνομα γυναικεία : Καλλ.ΑΠ.5,22 οὐτως ὕπνωσας, Κωνώνιον.

κωνωποειδής-ους-ές κ. νεώτ. ὁ ὅμοιος πρὸς κώνωπα : Θεόδωρ.Φι.3,14,1 κωνωποειδὴ θηρία.

κωνωποθήρας-ου ἰδί Ἡσ. ὁ θεραπευτὴς κωνώνων, πτηνῶν τὴ καταδιώκων τοὺς κώνωπας.

κωνωποσφράντης-ου ἰδί ὁ σφραγιζόμενος, ἀνακαλύπτων, ἐκείνος ποὺ παίρνει μπουρούδι τοὺς κώνωπας, παρὰσείτας τις : Ἀλκίφορ.1,21.

κωνωποίδης-ους-ές σχόλ. κωνωποειδής βλ.λ. : Σχόλ. Ἀριστοφ.Σφ.351.

κώνωψ-πος ἰδί κ. νεώτ. γένος ἐντόμων διπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν κωνωποειδῶν περιλαμβάνον πολλὰ εἴδη, ὧν κυριώτατος κώνωψ ὁ κοινός, κώνωψ ὁ ἀνωφελεὴς - ὁ δακτυλοειδής - ὁ κεκοσμημένος κτλ., κοινούπι : Αἰσχ. Ἀγ.892 ὕπαι κώνωπος ἐξηγειρόνην, Ἡρ.2,95, Ἀριστ.Ζι.535α,3, αὐτ.Ζι.552b,5 οἱ δὲ κώνωπες ἐκ σπυλικῶν, οἱ γίνονται ἐκ τῆς περὶ τὸ ὄρεος Ἰλίου, Μητροδ.Χ ἀπ.60 μῖτε ὡς λέων ἀναστρέφου μῖτε ὡς κώνωψ, Χρυσ.Χαλδ.π. Ἀριστοφ. Ἰνπ.1026,ΚΔΜατθ.23,24 οἱ διαλιζόντες τὸν κώνωπα, τὴν δὲ κόμηλον καταπίνοντες, Καισαρ.Δαπ.π.Σάθ.3,115 κώνωπος ταχῆς τε, ἀγεινῆς ἀμα.

κῶσος ἰδί μγν. κυρ. ἐν τῷ πληθ. κῶσι κοιλότητες, σπηλαία : Στράβ.β,5,7 ἔνιοι δὲ κῶσος μάλλον τὰ τοιαῦτα κοιλώματα λέγεσθαι φασίν, Στέφ.Βυζ. ἐν λ. κῶς : 2) κῶς, δέρμα : Στέφ.Βυζ.

κῶσος-α-ον κ. νεώτ. ὁ ἐκ τῆς ἠύσου Κῶ : Ἡρ.7,164 Κῶσι καταβίεις τὴν ἀρχὴν, Ἐπιγρ. κ. Κῶσιος : Καλλ.ἀπ.254 2) ὡς οὐς. Κῶσος ἰδί γέν. βόλοσι Ἡσ. ἡ ἀνωτάτη βολὴ κατὰ τὸ παιγνίδιον τῶν ἀστραγάλων, ἀντιστοιχοῦσα πρὸς ὁ, κτ.ἀντιδ. πρὸς τὴν κατωτάτην, τὸν χιον, ἀντιστ. πρὸς Ι ὀθ. παροίμ. Κῶσος χιον, Κῶσος πρὸς χιον, ἐπὶ συγκρίσεως ἀνίσων πρὸς ἀλλήλα : Σοῦιδ. || κτ. ἐπέκτ. κῶς κ. χῖα τὰ ἐκατέρωθεν σφυρὰ τῶν ἀστραγάλων τοῦ ποδός : Ἀριστ.Ζι.499b,28 τὰ μὲν Κῶσα ἐντὸς ἐστραμμένα πρὸς ἀλλήλα, τὰ δὲ χῖα καλούμενα ἐξῶ, καὶ τὰς κεφαλὰς ἄνω 3) οὐδ. κῶσος ἰδί γέν. ἱμπίονι) ἑλασσὸν ἠμιδιαφανές ἱμπίον κατασκευαζόμενον ἐν Κῶ Ἡσ. 4) μέτρον οἴνου : Πάπ. 5) κ. κῶσιον ἐνέχυρον Ἡσ. πρὸλ. κοῖον, κοῦα.

κῶσιον ἰδί (κῶπη) Ἡσ. τὸ ἄνω μέρος, ἡ λαθεῖ τῆς κῶπης (ἀντίθ. ἡ πλάτη, τὸ κάτω μέρος).

κῶσιος-α-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κῶπην, ὁ ὡς κῶπη χρησιμεύων : κῶσιον πτερυγίον τῶν ἰχθύων.

κῶσιωδής-ους-ές Ἡσ. ὁ κῶπη ὅμοιος (ἀμφ.)

κῶπιέας Ἡσ. κῶπονδύλου μεγάλους ἰχθύων.

κῶπιές-έως ἰδί ἰκθνη, π. πληθ. κῶπιές, ἀττ. τ. κῶπις πλοτέα ζῦλα κατὰλληλα διὰ τὴν κατασκευὴν κῶπῶν : Ἡρ.5,23 ἴνα Ἴδη τε ναυπηγῆσιμος ἔσται καὶ πολλοὶ κῶπιές, Ἀριστοφ. Ἀχ.552 κῶπιέων πλατομμένων, αὐτ.Λυσ.422, Ἀνδοκ.2,13 εἰσηγάγον. . . κῶπιέας, Ἐπιγρ.

κῶπικῶν προσβῶ διὰ τῶν κῶπῶν, κῶπηλατῶ : Διόδ.Ζων.ΑΠ.7,365 κῶπεύω βᾶριν 2) κῶπικῶν πευταὶ στρατῶς ἔχει θέσει τὴν χεῖρα εἰς τὴν λαθὴν τοῦ ξίφους, ἔχει ξιφωκλήσει, ξεσπᾶθῶσε βλ. κῶπη 2), Ἀνών. π. Ἡσ.

κῶπιών-ῶνος ἰδί κ. νεώτ. κῶπιές βλ.λ. : Θεόδωρ. Φι.5,17 κ. πληθ. : αὐτ.Φι.4,14 2) νεώτ. ὁ τόπος ὅπου φυλάσσονται αἱ κῶπαι 3) ὄμ. νεώτ. συνεργεῖον πρὸς κατασκευὴν κῶπῶν.

κῶπη ἰδί κ. νεώτ, δημ. κοινὴ ἰδί) λαθεῖ, χεῖρι, χειροῦ) Ἡσ. εἰδ. ζῦλινος μοχλὸς δι' οὗ κινεῖται λέμβος ἢ πλοῖον : Ὄδ.1489 ἑτάροισι δ' ἐπιστῦνας ἐκέλευσα ἐμβαλεῖν κῶπης, αὐτ.Μ.214 ὄμεις μὲν κῶπησιν ἄλας ῥηγγίμνα βαθεῖαν τύπτετε, Αἰσχ. Ἀγ. 1618 νερέτρα προσήμενος κῶπη ἰθαλομίτης, Σφ.

Τρ.56) πομπήμοις κῶπαις ἐρέσσων, Ἀριστ.Ζι.710α,19 κῶπαις ποιεῖσθαι τὸν πλοῖον, Ζαοκ.134 [ἐκδ.Φέξη] περὶζῶν τὸ κύμα μετ' ἰκτιόσων κῶπην 2) ἡ λαθεῖ ξίφους : ἴλ.Α.219 καὶ ἐπ' ἀργυρῆ κῶπη σχῆθε χεῖρα βαρεῖαν, αὐτ.Λ.511, Σφ. Φιλ.1255 χεῖρα δεξιῶν ὄρεξ κῶπης ἐπιφάσασσαν, Εὐρ. Ἐκ.543 3) ὄμ. ἡ λαθεῖ κλειδός : Ὄδ.Φ.7 εἴλετο δὲ κληθῆ εὐκαμπεῖα . . κῶπη δ' ἐλέφωτος ἐπέην 4) τὸ ἄκρον, ἡ λαθεῖ δρεῖός, θαυλοῦ : Εὐρ.Κύκλ.484 5) ἡ λαθεῖ μᾶστιγος Ἡσ. ἐν λ. Κερκυραία μάστιξ 6) πάπ. στροφάλος ὕδρουλόου 7) Ἐπιγρ. δοκὸς οἰκοδομησματος.

κῶπηεις-εντος-εσσα-εν ὁ ἔχων κῶπην, λαθεῖν : ἴλ.Ο.713 φάσγανα . . κῶπηεντα.

κῶπηλα Ἡσ. ἐκωπεῶδη, μακρά.

κῶπηλασία (ἡ) κ. νεώτ. τὸ κῶπηλατεῖν, τὸ νὰ τραβᾷ κανεῖς κουπί : Ἀριστ.Μετ.367b,11,Στράβ.9,2,17 Πλαταιεὶς τοὺς ἀπὸ κῶπηλασίας ζῶντας, Σχόλ. Ἀριστοφ.Βάτρ.271, ἴω.Χρυσ.4,792 τὸν κῶπηλασίας πόνον || νεώτ. κ. μέθοδος ἢ τρόπος χειρισμοῦ τῆς κῶπης : ἀγγλικὴ κῶπηλασία.

κῶπηλάττης-ατος ἰδί νεώτ. ἐκάστη κινήσις τῆς κῶπης ἀφ' οὗτου βυθισθῆ μέχρις οὗτου πτερωθῆ ἡ κῶπη, ἡ κῶπια, ἡ κουπία.

κῶπηλάτης-ου ἰδί (ἐλαύνω) κ. μον. κ. νεώτ., θηλ. -άτις-ιδίος, ὁ ἐλαύνων, κινῶν τὰς κῶπας, κῶπηλάτης, ἐκείνος ποὺ τραβᾷει κουπί : Ἡσ. εἰ ταῖς κῶπαις περιτρέφοντες τὸ πλοῖον : Πολύβ.34,3,8 τιτρώσκεισθαι διὰ τὸ σκαφιδοῦν τὸν κῶπηλάτην, ΠΔ ἰεζ.27,8 Ἀράδιοι ἐγένοντο κῶπηλάται σου, ἴω.Χρυσ.10,141 ναῦτας καὶ κῶπηλάτας καταλέγει, Πρῶδρ.1,224 ὡς κῶπηλάτης πρότερον, δεῦτερον ὡς πλωρήτης 2) κῶπηλάτης πολέουσι εἶδος πολυπόδος, ἀ. ναυτίλος : Κλέαρχ.47.

κῶπηλατικός-ῆ-όν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς κῶπηλάτην ἢ τὴν κῶπηλασίαν : Σχόλ. Ὀμπ. Ἀλ.4,76 κῶπηλατικοὶ πόνου, Ἡσ. ἔργη κῶπηλατικὸν ἐπιφθεγμα.

κῶπηλάττης ἰδί νεώτ. δημ. κῶπηλασία, τράδηγμα κουπίου : Βλαχον.Παλικ.66 ἡ βάρκα . . τρέχει μ' ἀντρίκειο κῶπηλάττης.

κῶπηλάτος-ον λεξ. κ. νεώτ. Ἡσ. ἐκωπῆλατᾶ κῶπιαῖωδη, μακρά 2) νεώτ. ὁ ἐλαυνόμενος, κινούμενος διὰ τῶν κῶπῶν : κῶπηλάτων σκάφος.

κῶπηλατῶ-έω κ. νεώτ. ἐλαύνω, κινῶ τὰς κῶπας, τραβᾷ κουπί, λῶνω, ἐν ἀντίθ. πρὸς τὸ κυβερνῶ : Ἀριστ.Ρητ. Ἀλ.1435α,28, Πολύβ.1,211, ἐδίδασκον ἐν τῇ γῆ κῶπηλατεῖν τὸν τρόπον τοῦτον, ἴω.Χρυσ.5,156 ναῦται κῶπηλατοῦντες || μτφ. ἐπὶ ὄμ. κινήσεως πρὸς τὰ ἐμπρός κοι ὀπίσω, ὡς δταν ὁ ξυλοῦργος στρέφει τὸ τρῦπανον : Εὐρ.Κύκλ. ὁ ναυπηγῶν δ' ὡσεὶ τις ἀρμύλλων ἀνήρ διπλοῖν χαλινῶν τρῦπανον κῶπηλατεῖ.

κῶπηρσιος-ον νεώτ. ἱατρ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Κῶπην, ὁ ἀπὸ τοῦ Κῶπην ὀνομαζόμενος : κῶπηρσιος ἀδένες ἰσθμιασθέντες τὸν βολβὸν τῆς οὐρήθρας), - κῶπηρσιος περιτονία.

κῶπηρσιος-ους-ές ἰκῶνη-ἀραρισκῶ κ. νεώτ. ὁ ὠπλισμένος, ἐφοδιασμένος μετ' κῶπας, κῶπηλάτος : Αἰσχ.Πέρο.416 ἔδραρον πάντα κῶπηρ στόλον, Σφ.ἀπ.142,16 κῶπηρσιος στρατός, Εὐρ. Ἐλ.1381 ὅταν κῶπηρσιος εἰσθῶμεν σκάφος, Θουκ.4,118 κῶπηρσιος πλοῖον || τὸ οὐδ. κῶπηρσιος ὡς οὐς ἐν. πλοῖον : Πλούτ. Ἀντ.65 ἐπεφωτα πανταχόσε κῶπηρσι τοὺς στρατιώτας παρακαλῶν . . ὡσπερ ἐκ γῆς ἐδραλοῖς μάχεσθαι 2) ὁ κρατῶν τὴν κῶπην : Εὐρ.Τρῶ.160 κῶπηρσιος χεῖρ.

κῶπηρσιτις-ιδίος (ἡ) νεώτ. ἱατρ. ἐπιποκῆ τῆς βλενωρροῖας, καθ' ἣν ὁ γονόκοκκος προσβάλλει τοὺς κῶπηρσιος ἀδένες βλ.λ.

κῶπητήρ-ῆρος ἰδί κ. νεώτ. σκαλιός, σκαρμός, ἀ. τροπῶν Ἡσ. «ὁ σκαλιός τῆς κῶπης» : Ἐρ-

μην.54, Άγοσ.5,2], Πολυδ.1,92. || νεώτ. ναυτ. τὸ περιτόναιον τῶν λέμβων, ἡ κουπαστή.
κωπία (ἡ) νεώτ. μία πλήρης κίνησις τῆς κώπης κατὰ τὴν κωπηλασίαν, κωπιά.

κωπιάδες Σχολ.Εὐρ. Εκ.129 "κοβάλαι καὶ κοπιάδες αἱ τῶν ὀλόγων τέχνηαι".

κωπίον (τό) ὑπόκορ. τοῦ κώπη βλ.λ., μικρὰ κώπη, κουπίαι: Ἄριστφ.Βάτρ.269 παραβαλοῦ τῶ κωπίω, Αἰλ.Ζ1 13,19. 2) πληθ. κωπία οἱ νόθοι πλευραί: Πολυδ.2,181. 3) νεώτ. πληθ. κωπία κτ. ἐπέκτ. τὰ πτερύγια τοῦ ὑδροτροχοῦ τῶν ὑδρομύλων κτλ., τὰ ἐξαναγκάζοντα εἰς κίνησιν τοῦτον πληττόμενα ὑπὸ τοῦ ὕδατος, ἡ ἐλάσματα τροχοῦ τροχλήτου ἀτυοηλοῦ, ἄ. φτερά, χουλιάρια.

κωποξούστης-ου ἰδί [κώπη-ξύω] Ἐπιγρ. κ. γλώσσ. ὁ ξύων τὴν κώπην.

κωποπάλης-ου ἰδί Ἐπιγρ. ὁ πάλων κώπας (ἀμφ., πῖθ. ῥωποπάλης).

κωπῶ-οὐς (ἡ) μτγν. ἡ κατὰ τὰ ἐν Βοιωτίᾳ Δαφνηφόρια ἐστειμένη ράβδος: Πρόκλ. ἐν Φώτ.Βιβλ.32(Β ἀρχὴ τῆς Δαφνηφορίας παῖς καὶ ὁ μάλιστα ἀπὸ αὐτῆς βαστάζει τὸ κατεσταμμένον ξύλον, ὁ κωπῶ.

κωπῶ-εὼ κ. ἀψ Ἡσ., Ἐπιγρ. κ. πάπ. ὀπλιζῶ ναῦν κώπαις, γεν. ἐξοπλιζῶ, ἐτοιμάζω, μ. κτ. π.θ. παρακ. Ἡσ. κειώληται ἡ ναὺς, Ἐπιγρ. κειώληται. 2) ἐφοδιάζω με λοβάς: Πάπ. κωψα κεικωπημένα. 3) Ἡσ. θέτω τὴν χεῖρα εἰς τὸ ξίφος, ξιφουλκῶ, βλ. κωπεύω 2).

κῶρα (ἡ) ὄρωρ. τ. τοῦ κόρη: Θεόδκρ.6,36 καλὰ δέ μευ ἄ μία κῶρα. . . κατεφαίνετο, Καλλ.Λουτρ. Παλ.27,138,αὐτ.Δήμ.9. 2) ὄβρις: Ἡσ.

κωραλίον Ἡσ. κραιβάριον, κόρινον πρβλ. κωραλίον.

κωραλισκος ἰδί μτγν. ὑπόκορ. τοῦ κῶρος (Ἰθλ. κούρος): Ἡρωιδαν.2,926, Φώτ. || τίτλος κωμωδίου τοῦ Ἐπιλύκου.

κωραλλεῖος-εὼς ἰδί Ἡσ. ὁ ἀλιεὺς κωραλλίων.

κῶρεκκῶμος κτ. κρῶσιν τοῦ καὶ ὀρεκκῶμος: Ἄριστφ.Θεσμ.491.

κωρία (ἡ) Ἡσ. ὄρωρ. ἡ κουρεύτρια βλ.λ.

κωριόνας Ἡσ. ἐκρίεις.

κωρίθιον Ἡσ. ἐχρότων.

κῶριον (τό) ὄρωρ. τ. τοῦ κόριον, μικρὰ κόρη, κορούλα: Ἄριστφ.Άχ.731 ὡ πονηρὰ κῶρι ἀθλίου πατρὸς ἰουνηρὰ κοριτσόπουλαι.

κωρίς-ιδος (ἡ) κωρίς, γαρίδα: Σίμων.π. Ἀθην.3,106 θύνοσις τευθίς, κωδίοσις κωρίδες, Ἐπιχ.π. Ἀθην.3,106 ἀφάσις τε κωρίδας 2) Ἡσ. φάλις.

κωρισμός ἰδί μτγν. ὄρωρ. τ. τοῦ ἀχρ. κωρισμός, παιδείσεις, ἀνατροφή: Ὑμν.Ἰσ.41 κωρισμός ἐδίδαξα μελίφροσι, Ἐπιγρ. κωρισμοί μελίφρονες.

κῶρος ἰδί ὄρωρ. τ. τοῦ κούρος, κόρος βλ.λς: Θεόδκρ.1,47 κῶρος ἐφ' αἰμασιαίσι φυλάσσει ἡμενος, Καλλ.Λουτρ.Παλ.85.

κωροσύναι ὄρωρ. τ. τοῦ κωροσύνη βλ.λ.

κωροκαῖος ἰδί μτγν. κῶτοκος τοῦ Κωρῦκου βλ.λ.51. 2) ὄβρ. συνεκδ. ὠτακουστής, κατάσκοπος [ἐπέκτ. οἱ κῶτοκοι τοῦ Κωρῦκου, ὄνειοι πειραταί, κατασκευοῦν τ' ἀγκυροβολοῦντα εἰς τὸ ἀκρωτήριον τῶν πλοῖα πρὶν ληστεύσασιν αὐτά]: Ζηνόδ.4,75 τὸ δ' ἄρ' ὁ Κωρκαῖος ἤκροσάστο ἰάντισχτ. πρὸς τὸ δημ. μοῦ τὸ πε τὸ πούλακι.

κωρικίθιον (τό) Ἡσ. ἐδερμάτινον κοιλίωμα, ὃ οἱ τοξοῦντες τῶ ἐωννύμῳ πῆχαι περιτιθέασιν.

κωρῦκιον ἰδί μτγν. ὑπόκορ. τοῦ κῶρικοσ βλ.λ., σακκίδιον Σουῖδ. «θολέσιον»: Πολυδ.10,172.

κωρῦκιος-α-ον ὁ τοῦ Κωρῦκου, ὁ ἀνήκων, ὃ σχετικὸς ὄνομος πρὸς τὸ ἐν Ἰωνίᾳ ἀκρωτήριον Κῶρικοσ βλ.λ.51 καὶ τὸ ἐπ' αὐτοῦ περιφῆμον διὰ τὰς φησιακὰς του καλλονὰς κωρῦκιον ἄντρον: Πινδ.Π

1,32 κωρῦκιον ἄντρον, Ἀπολλ.Ρ.4,855 κωρῦκιος κῶρος, Ἡδὺλ.π.Στράβ.1,4,6,3 κωρῦκίης ἀπὸ θειράδος. 2) ὃ εἰς τοὺς Κωρικοσ βλ.λ. κειρατὰς ἀναφερόμενος, ὄβρ. πειρατικός: Ἀλκιφρ.1,8 κωρῦκιον σκάφος. 3) τὸ ἐπὶ τοῦ Παρνασοῦ ἕτερον Κωρῦκιον ἄντρον καὶ ὃ ἀνήκων ἡ σχετικὸς πρὸς αὐτό: Ἡρ.8,36 ἀνέβησαν εἰς τοῦ Παρνησσοῦ τὰς κορυφὰς καὶ εἰς τὸ Κωρῦκιον ἄντρον ἀνηύκοντο κ. κτ. πληθ. Ἀριστόν.1,35 κωρῦκία ἄντρα. || κ. ἄνευ τῆς λ. ἄντρον: Πλούτ.Ἡθ.394Ρ κωρῦκιον, Στράβ.9,417 τὸ κωρῦκιον, νυμφῶν ἄντρον ὀμῶνυμον τῶ Κιλικίῳ, Κέβ.26. 4) κτ. ἐπέκτ. ὁ τοῦ Παρνασοῦ: Εὐρ. Βάκχ.559 κορυφαίς Κωρικαίς.

κωρῦκίης-ιδος (ἡ) θηλ. τοῦ Κῶρικοσ βλ.λ.5: Αἰσχ. Εὐρ.22 κωρῦκίς πέτρα. 2) ὑπόκορ. τοῦ κῶρικοσ, μικρὸς δερμάτινος σάκκος, σακκίδιον: Ἐπιχ.113, Ἄριστφ.ὄπ.415. 3) τὸ ἐκ τοῦ δῆγματος ἐντόμου φυλκτικαῖσιδὲς ἐκφυμα τῶν φύλλων τῆς πτελέας: Θεόφρ.Φ1 3,14,1.

κωρῦκιάτης-ου ἰδί ὁ τοῦ Κωρῦκου, ἐπίθ. τοῦ Ἐρμού: Ὀρφ.Ὑμν.28,8.

κωρικοθολία (ἡ) ἡ κωρικομοχία βλ.λ.: Ἀρετ. Χρον.Πα2,13.

κωρικομαχία (ἡ), ἰων. -ἰνη γύμνασις καθ' ἣν οἱ ἀσκούμενοι ἐκτίπων διὰ τῆς χειρὸς τὸ ἀνηρημένον ἀπὸ τῆς ὀροφῆς κῶρικον βλ.λ., κ. ἀντηγωνιστικὴ παιδιὰ, καθ' ἣν προσπαθοῦν διὰ τοῦ πλητομένου κωρῦκου ν' ἀνατρέφωσιν τὸν ἀντίπαλον: Ἰππ.Δι.2,64, αὐτ.3,78.

κῶρικός-ου ἰδί δερμάτινος σάκκος, πήρα ζωοτρόφιων, θύλακος, ταγᾶρι: Ὀδ.Ε.267 ἐν δὲ καὶ ἦσ κῶρῦκ [ἐθῆκε θεά], αὐτ.1 213, Ἄριστφ.Λυα.12,0 σάκκος ἔχων καὶ κῶρικός, ὡς λήφεται πυρούς, Ἀντιφ.160,3, Φερεκρ.78. || δερμάτινη φαρέτρα: Ἡσ.: 2) συνεκδ. οἱ ὄρχεις: Ἰππιατρ.73. 3) ἐν τοῖς γυμνασίοις, δερμάτινος σάκκος πλήρης σπόρων σῦκου, ἀλεύρου ἢ ὄρου, ὃν κτυπῶντες καὶ ἀνατινάσσοντες διὰ τῶν χειρῶν οἱ ἀθληταὶ ἠσκούοντο ἡ συνηγωνίζοντο: Λουκ.Λεξιφ.5, Σωμ.1,49, Ἀντυλλ.π. Ὀρειδ.6,33,1, Φιλῶστρ.Γυμν.57, Κωμ.Ἀδ.δέσπ.207 ζυγομαχῶν τῶ κωρῦκ. || ὄβρ. παροιμ. π. Διογ.7,54 πρὸς κῶρικον γυμνάζεσθαι ἐπὶ τῶν ματαίως μοχλοῦντων. || ἐπὶ θερομένων παρασίτων: Τιμοκλ.29 ἑαυτοὺς ἀντὶ κωρῦκῶν δέριον παρέχοντες ἀθληταῖς. 4) ἐν Μακεδ. εἶδος κογχυλίου: Ἠγῆσ.36, Ἀθην.3,87. 5) ὡς κύρ. ὃν Κῶρικοσ ἀκρωτ. τῆς Ἰωνίας μεθ' ὀμῶνυμου πόλεως, ἦς ὁ κῶτοκοι ἦσαν περιδῆτοι πειρατὰς: Ὑμν. Ἀπόλλ.39.

κωρικόθης-ου-ες ὁ ὄμιος πρὸς κῶρικον, πρὸς δερμάτινον σάκκον: Θεόφρ.Φ1 3,15,4 κωρικόθης κοῖλα.

κῶς ἰδί ἀρχ. λεξ. συνηρ. τ. τοῦ κῶος βλ.λ., δέρμα: Νικοχ.12. 2) κ. κῶος δημοσία εἰρηκὴ παρὰ Κορινθίους: Στέφ.Βυζ., Ἡσ.: 3) ἀρσ. πληθ. κῶος ἰδί φυλακισμένοι π. Κορινθίους: Στέφ.Βυζ.

κῶταλις ἰδί ἀρχ. λεξ. λάκτις, ὑπερος, γουδοχέρι: ΕἰΜ 555,18, Σουῖδ. Λάκτιν, τὴν λεγομένην κῶταλιν, Εὐατ.167,5,56.

κῶταλος ἰδί ὄνομα μουσικοῦ τινος αὐλήματος, μέλους: Ἡδὺλ.π. Ἀθην.4,76D ἠθλει δὲ. . . Βάτταλον. . . ἡ καὶ Κῶταλον, ἡ καὶ Πάκαλον.

κῶταρχης-ου ἰδί Ἐπιγρ. κ. κῶταρχος, ὀηλ. κῶταρχίης-ιδος, ἱερατικὸν ἀξίωμα τῆς λατρείας τῶν Καβείρων ἐν Διδόμοις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

κωτιλάς-αδος (ἡ) ποι. θηλ. τοῦ κωτιλῶος βλ.λ.: || ἡ γελιδὼν π. Βοιωτοίς: Στράττ.47,6.

κωτιλία (ἡ) γλώσσ. ἡ μετὰ τρυφεράς οικειότητος φλυαρία, κολακεία.

κωτιλίω ὀριζῶ, φλυαρῶ μετ' οικειότητος, κολακεύω: Καλλ.Ἰαμδ.1,277.

κωτίλλω [κωτίλος, κ. μιν. κτ. ἔνεστ. συνήθ. ἐπὶ κομψευμένου ἀνδρός ἢ γυναικός, πολυλόγος πρὸς τινά κολακευτικὸς τρυφερὸς λόγος, ἀδολεσχῶ, φλύαρῶ : Ἡσιόδ. Ἐργ. 374 μὲν γυνή σε τὸν πυγοστόλοιο ἔξαπατάτω αἰμύλα κωτίλλουσα, Ἐθ. 9. 852 μαλακά κωτίλλω, Φωκυλλ. Ἠ ἦδε κωτίλλοι καθεήμενον οἰνοπότηζεν, Λυκόφρ. 1466, Θεόκρ. 1587 ἀνάπτυα κωτίλλοισας, Διον. Ἄλ. Δημ. 44 κωτίλλειν καὶ λιγαίνειν, Φώτ. βιβλ. 531, 34 κώτιλλε Ἑλλάδιος· 2) μτφ. ἔξαπατῶ τινά διὰ τῆς πολυλογίας διαφόρων ἀρεστώων καὶ κολακευτικῶν λόγων : Θεόγν. 363 εὐ κώτιλλε τὸν ἔγθρον, Σοφ. Ἀντ. 756 γυναικὸς ὦν δούλευμα μὴ κώτιλλέ με [μὴ ὑ' ἐνοχλῆς μὲ τὴν πολυλογίαν σου], Βάθρ. 95, 87 τοιαῦτα κωτίλλουσα τὴν ἀγαπῶν.

κωτίλος-η-ον [κωτίλ. κόπτιλ] ὁ καταπονῶν, καμαρτὸν τινά τῆ πολυλογίᾳ, ὁ ἀδολεσχῆς, φλύαρος : Θεόγν. 295, Σοφ. ἀπ. 683, 3, Θεόκρ. 15, 89 τί δέ τιν, εἰ κωτίλος εἰμέγ· || ἐπὶ χελιδόνος, λόλος : Ἄνακρ. 154, Σιμων. 243· || γεν. ἐπὶ ζώων, φωνητικῶν, ἀντίθ. σιγηλός : Ἀριστλ. Ζ 488α, 33 καὶ τὰ μὲν κωτίλα, τὰ δὲ σιγηλά· 2) μτφ. ζωηρός, ἐκφραστικός : Θεόκρ. 20, 7 ὡς κωτίλα ῥήματα φράσσει, Φιλόδ. ΑΠ 5, 130 κωτίλων ὄμμα [παιγιδιάρικα μάτια]· 3) ἐπὶ μουσικῆς, ἡ οὐχὶ σσαρά· Διον. Ἄλ. Ρωμ. 49 κωτίλα ἄρμονια.

κωφαλαλία [ἡ] νεότη. ἱστρ. ἡ ἔλλειψις τῆς ἀκοῆς καὶ τῆς λαλίας, βουβαμάρα, μουγκαμάρο. **κωφαλαλός** [ὁ] νεότη. ὁ ἔνεκτα τῆς ἐκ γενετῆς κωφότητος τοῦ κατανηθῆς ἀλαλος, βουβάς, μουγκός.

κωφεία [ἡ] [κωφεύω] μτγν. ἡ κωφότης, κωφάμαρα : Φιλόδ. Θε. 1, 24 κωφεία κώλυμά ἐστι. **κωφεύσις**-εως [ἡ] [κωφεύω] γλωσσ. ἡ κωφεία, ἡ κωφότης : Κύρ.

κωφεύω [κωφός] κτφ. κ. νεότη. εἶμαι κωφός, βωβός, μουγκός : ΠΔ Βασ. 2, 13, 20 καὶ ἴων ἀδελφῆ μου κωφεύσον, ὅτι ἀδελφός σου ἐστί· 2) νεότη. ὑποκρίνομαι, προσποιῶμαι τὸν κωφόν, κἄνω τὸν κωφόν· 3) μτφ. νεότη. δὲν ὑπακούω εἰς συμβουλάς ἢ διαταγὰς ἢ παρακλήσεις, ἀδιαφορῶ, περιφρονῶ : ἐκώφευσον εἰς τὰς ἱκεσίας μου· 4) ρηματ. π. κωφεία, κωφεύσις.

κωφῆσις-εως [ἡ] [κωφῶ-ῶ] Ἥσ. ἡ πῆρωσις, κολόδωσις, ἡ ἀποκοπὴ μέλους τοῦ σώματος. **κωφίσις** [ὁ] μτγν. ὁ τυφλίνος ὄφης : Αἰλ. Ζ 18, 13. **κωφίξω** [κωφός] νεότη, ὄμ. κωφίξω εἶμαι ὀλίγον κωφός, δὲν ἀκούω καλῶς : κωφίξαι ἀπὸ τὸ δεξιὸν τοῦ ἀφτ.

κωφός-ῆ-όν [κωφῶ] κ. μιν. κ. νεότη, ὄμ. κωφός, συγκρ. κωφότερος, ἄνεστ. κωφότερος, ὁ ἀμβλύς, ἐξησοθεννόμενος, ἀπιστορος, ἀδύνατος, ἀντίθ. ὄξως : Ἠλ. Α 390 κωφὸν γὰρ βεβλῶς ἀνδρὸς ἀνάγκιδος οὐτιδανοίω, Στατύλλ. Ἀπ. 12, 5 κωφὴ κάλυμη· 2) κ. νεότη. ὁ χωρὶς ἤχου, ἄηχος, ἀθόρυβος, βωβός : Ἠλ. Ε 16 ὡς δ' ἔτε πορφυρῆ πέλαγος μέγα κύματι κωφῶ, Ἀπολλ. Ρ 4, 153 κύμα μέλαν κωφὸν τε καὶ ἄθρονον· || ἐπὶ μετάλλων κ. τοῦ εἰσάφου, ὁ παραγῶν ἤχον ἀμβλύν, ὁ ἥχων ὀλίγον : Ἠρ. 4, 20 τὰ μὲν δὲ ἄλλα ἔσκε κωφά, πρὸς τὰ προστοχε, κατὰ δὲ τὰ ὄρουσόμενα ἠχέσκε ὁ χαλκὸς τῆς ἀσπίδος· κ. συγκρ. : Αἰν. Τακτ. 19 κωφότερος ὁ φόφος ἐσται· κ. ὑπερβ. : Πλούτ. Ἠθ. 721B τῶν μεταλλικῶν κωφότερος [ὁ αἰθῆρος] ἰληε ἔλαχται· || ἐπὶ λιμένων, ὁ ἀθόρυβος, ἀγαληναίος : Πλούτ. Ἠθ. 778C ὡς ἐν ἀκλύστῳ λιμένι καὶ κωφῶ· || κ. ἐπὶ τοῦ λιμέντος τῆς Μουσικίας, ἐν ἀντίθ. πρὸς τὸν τρικυμιώδη τοῦ Πειραιῶς : Ξεν. Ἑλλ. 2, 4, 31 παρῆλθεν ἐπὶ τὸν κωφὸν λιμένα· || ἐπὶ ἀνεμών, ὁ ἀσθενής : Διόδ. Σ 3, 51 ἀνεμοὶ ἀβληχροὶ καὶ κωφοὶ· 3) συνεκδ. ἐπὶ τῆς γῆς ἐν ἀναφ. πρὸς νεκρὸν, ἀλαλος, ἀναίαθητος : Ἠλ. Ω 54 κωφὴν γὰρ

ἀν αἰκίξει [ἐπὶ τοῦ νεκροῦ Ἑκτοροῦ· 4] μεθ' Ὀμ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ κωφάλαος, ὁ βωβός, μουγκός : Χρησμ. Ἠρ. 1, 47 καὶ κωφῶ συνίγμι καὶ οὐ φωνεῖντος ἀκούω, Ἠρ. 1, 34 τῶν οὐτέρος μὲν διεφθαρτο, ἦν γὰρ δὴ κωφός, Κρατιν. ὁ οὐ . . παρὰ κωφὸν ὁ τυφλὸς ἔοικε λαλῆσαι, ΚΔ Λουκ. 11, 14 τοῦ δαιμονίου ἐξαίθροντος ἐλάλησεν ὁ κωφός, αὐτ. Ματθ. 12, 22 τότε προσηνεύθη αὐτῷ δαιμονιζόμενος τυφλὸς καὶ κωφός, . . ὥστε τὸν τυφλὸν καὶ κωφὸν καὶ λαλεῖν καὶ βλέπειν· || κ. συγκρ. : παροιμ. ἐν Εὐβουλ. 29 κωφότερος κίχλης [ἐπὶ ἀνθρώπου αἰωνηλοῦ ἢ ἀδυνατουόντος νὰ ἀπαντήσῃ]· ἠβλ. παροιμ. ἀφωότερος ἰχθύος· || κ. μτφ. ἐπὶ σακρῶν κ. ἀ., ὁ ἀλαλος : Ἑλλ. Ἐπιγραμ. 298 κωφὴ χάρις ἰδαλον δάρον, Ἐπιγρ. κωφοίτε δῆκρυσι· 5) εἰδ. ἐν τῷ θεάτρῳ, ὁ εἰς τῆς σκηνῆς ἐμφανιζόμενος χωρὶς νὰ ὀμιλῇ, ἢ βωβὸν πρόσωπον : Φιλ. 2, 520 κωφὸν ὡς ἐπὶ σκηνῆς προσωπειον, Κικ. Ἄττ. 13, 19 κωφὸν πρόσωπον· 6) μτφ. ὁ περιελθὼν εἰς λήθον, ὁ λησμονημένος : Σοφ. ΟΥΤ 290 καὶ μὴν τὰ γ' ἄλλα κωφά καὶ παλαί· ἔπη ἰδ. ἐρμ. ἀνευ σημασίας, ἀνόητα· 7) κ. νεότη. ὁ βελουμένος, ὁ στερομένοος ἀκοῆς εἶτε ἐν ὄφρ, εἶτε ἐν μέρει : Ὑμν. Ἐρμ. 92 καὶ τε ἰδῶν μὴ ἰδῶν εἶναι καὶ κωφός ἀκούσας, Αἰσχ. Χο. 881 κωφοίς ἀτύτω καθεύδουσιν μάτην ἄκρωνα βάζω, Ἀριστλ. Ζ 536β, 3 ὅσοι κωφοὶ γίνονται ἐκ γενετῆς πάντες καὶ ἔνεοί γίνονται· || κ. μτ. γενικ. : Ἀντιφάν. 196 κωφὴν δ' ἀκοῆς ἀσθῆνιν ἔχουσιν· ἠβλ. Πλάτ. Νόμ. 932Α φήμη κωφῆ τῶν τοιούτων προσωμίων· || κ. μτφ. : Ἐπιγρ. 249 νοός ὄρη καὶ νοός ἀκούει· τἄλλα κωφά καὶ τυφλά, Μοσχ. 7 κωφός πέτρος, Καλλ. ἀπ. κ. μαφάουρα, Διόδ. Σ 3, 40 ὀδύρονται πρὸς κωφὴν ἔρημην· || ὁ ἀθαπμῶν : Διαλ. 6, 12 Ἑλλάδος φωνῆς κωφός· 8) κτ. ἐπέκτ. ὁ ἀσθενής τῷ ὄρασι, ὁ ἔχων ἀμβλείαν τὴν ὄρασι : Ἀριστλ. Φυσιοσυν. 807b, 23 κωφὸν ὄμμα· || κ. γεν. ἐπὶ τῶν αἰσθητηρίων, ἀμβλῦς, ἀσθενής, ἀδύνατος· κ. συγκρ. : Θεόφρ. Σημ. 19· || κ. ἐπὶ τῆς διανοίας, ὁ ἀμβλῦς τὸν νοῦν, βλάξ, ἡλίθιας, κωτός : Σοφ. Α1, 91 ἐγὼ δ' ὁ πάντα κωφός, ὁ πάντ' αἰδῆρι, Πλάτ. Τίμ. 88B τὸ τῆς φυκῆς ποιεῖν κωφόν· 9) ὁ ἀκατάλητος : Πολύδ. 3, 36, 4 ἀνυπάτακτος καὶ κωφὴ γίνεσθαι ἢ ἰθύνεσθαι. **κωφότης**-ητος [ἡ] κ. νεότη. ἡ ἰδιότης τοῦ κωφοῦ, ἡ ἔλλειψις ἀκοῆς, ἡ κωφάμαρα : Ἰνπ. Ἐπίδ. 3, 17, 7 κωφότης παρὰλητος ἀπέλιπεν, ἡμορράγησε σμικρὰ διὰ ῥίνων, Πλάτ. Ἄλκ. 1, 26B καὶ ὡτα δὲ κωφότητος μὲν ἀπογινομμένη, Ἠθ. 167C ἀπτον οὐκ κακὸν οἷς διὰ κωφότητα καὶ πῆρωσι ἀκοῆς ἀπάθεια πρὸς μουσικὴν . . συμβέδνηκ· || ἀδυναμία τῆς ἀκοῆς, βαρκοκία : Πλούτ. Ἠθ. 36B οὐκ ἀνηγοίαν οὐδὲ κωφότητα· 2) μτφ. ἀδιαφορία, ἄκρα ἀμέλεια : Δημ. 411 τοσαύτην κωφότητα καὶ τοσαύτη ἀκότος παρ' ὕμην ἀπαντῶν· 3) ὄμ. ἀμβλύτης, υωβρήτος : Ἀριστλ. Ζ 10, 1 διὰ κωφότητα οὐκ ἀνοίγονται [αἱ ὕστεροι]. **κωφῶ-ῶ** [ἡ] [κωφός] ποιῶ τινά φωνῶν, ἀλαλον, κἄμω νὰ αἰωνῆσῃ, διὰ δυνατῶν κρουγῶν ἢ λόγων καταπιγνῶ τὴν φωνὴν τοῦ ἀναγκάσω νὰ σιωπήσῃ, βωβῶναι, ξεκουφῶναι : Ὀππ. Κυν. 3, 286 τῶν-πῶνα σιγάζει κωφῶσε τε πάσαν ἰωάν· || κ. παθ. γίνομαι κωφός, βωβός, ἐκκλητικός, ζαλιζομαι : Κλέαρχ. ὁ τὸν ὑπ' ἀπαιδεύσας κωφωμένον τῶν ὡτων ἐξελευκός· 2) πηρῶ τινά, κολοβά, ἀποκίπτω μέλος τοῦ σώματος, βλάπτω· π. Ἥσ.· 3) ρηματ. π. κωφῆτος, κωφῆσις. **κωφῶ-ῶ** [2] πηρῶ τινά, κωφῶ-ῶ βλ. 2)· Φώτ. κωφῶ-ῶ βλάπτειν, πηρῶν : Σοφ. ἀπ. 223 [πθ. γρ.]. **κωφῶ-ῶ** [3] [κωφός] κ. μιν. κ. νεότη. καθίστω τινά κωφόν, καταπραίνω, ἀμβλύνω, ναοκῶνω : Ἰνπ. Ὑγρ. 1 ὀδύνας κωφοί· ἠβλ. Γαλ. 19, 116 τὸ δὲ

κατὰ τὴν τρίτην συζυγίαν ῥῆμα προσώπου τρίτου, τὸ κωφοί, ἀμαυροί καὶ ἀμβλύνοι δηλοῖ κ. παθ. : Ἰνπ.Νούσ.2,8, ΠΔ Ψαλμ.38|39|,10 ἐκωφώθη καὶ οὐκ ἤνοιξα τὸ στόμα μου |γίνομαι βωδός| || κ. μτφ. παθ. εἶμαι ἀδρανής, νωθρός πρὸς τι : Φιλ.1,548, ᾿Ξετ.Ἑμπ.Μαθ.1,34 τετυφλωμένος καὶ κεκωφωμένος πρὸς τὰ τεχνικὰ θεωρήματα : 2) παθ. γίνομαι κωφός, κουφός : Ἰνπ.Ἀφορ.4,60 ὀκρόσισιν ἂν τὰ ὤτα κωφωθῆ' πρβλ. Φιλ.1,224 : 3) γίνομαι σιωπηλός, ὄθ. σιωπῶ : ΠΔ Ψαλμ.38|39|,3 ἐκωφώθη καὶ ἐταπεινώθη κα. ἐοίγησα : 4) παθ. βλάπτομαι, πηροῦμαι, κολοθώνομαι : Ἰνπ.Τόπ.Ἀνθρ.2 : 5) παθ. ἐπὶ ὕδατος, ἀπόλλυμι τὴν νωπότητά μου, χάνω τὴν φρεσκάδα μου, μπαγιατεύω : Ἰνπ.Δι.1,35. 6) ρηματ. π. κώφωμα, κώφωσις.

κωφώδης-ους-ες μτγν. ὄφρωνος, ὄθαλος : Πλούτ. Ἦθ.980Α κωφώδες |χθύδιον (διορθ. κωθιδέδες).

κώφωμα-ατος|τὸ| |κωφω-όω| ἡ κωφότης, κουφωμάρα : Ἰνπ. Επιδ.5,52 κώφωμα ἐκ φρενιτιδος.

κώφωσις-εως (ἡ) |κωφω-όω| κ. νεώτ., |ων. γεν. -ιος, ἡ κωφότης, κουφωμάρα : Ἰνπ.Ἀφορ.4,28|Γολ.9,758,Κλήμ.Ἀλ.Προτρ.10,104 τῆς ἀκοῆς ἡ κώφωσις' || νεώτ. Ιατρ. ἡ πλήρης ἀπώλεια τῆς ἀκοῆς, ἐν

διαστ. πρὸς τὴν βαρηκοΐαν ἢ δυσηκοΐαν' || κτ. ἐπέκτ. φυχοπαθ. νεώτ. κώφωσις λεξική ἢ λεκτική ἢ ἐν ὄλῳ ἢ ἐν μέρει ἀπώλεια τῆς ἀκουστικῆς εἰκόνης τῶν λέξεων, καθ' ἣν ὁ πάσχων ἀκούει μὲν τὸν ἦχον τῶν λέξεων, δὲν ἐννοεῖ ὅμως τὴν σημασίαν αὐτῶν : 2) κτ. ἐπέκτ. ἡ ἀμβλυωπία τῶν ὀφθαλμῶν, ἀδυναμία : Ἰνπ.Γυν.1,4| κώφωσις ὀφθαλμῶν ἢ ἀκοῆς : 3) ὁμ. βραδύνοια, βλακία, ἡλιθιότης : Πέμπελ.π.Στοθ.25,52.

κῶχετο κτ. κρᾶσιν ἀντί καὶ ᾤχετο, παρατ. τοῦ οἴχομαι βλ.λ.

κωχεύς-έως|ὁ| Ἄν.Βοασσ.4,387 «μετέωρος».

κωχεύω κ. δημ. φέρω, βαστάζω, μετεωρίζω Ἦσ. «κωχεύει, μετεωρίζει, κουφίζει, φέρει» : Σοφ. ἀπ.327 πιστοί με κωχεύουσιν ἐν φορᾷ δέμας |ἐαφ.γρ. ἀντί ὀκωχεύουσιν| : 2) δημ. κ. κοχεύω ἀποσούρομαι ἐν γωνίᾳ, κρύπτομαι ὀπισθεν γωνιώδους προεξοχῆς πρβλ κώχη.

κώχη |ἡ| δημ. κ. κόχη |κόχη| ἡ ἐξέχουσα γωνία, ὀγκωνή : χτύπησε στήν κώχη τῆς πόρτας, - τὸ μαχαίρι ἔκανε κώχες (ἀνωμαλίας κατὰ τὴν ἀκμὴν αὐτοῦ, δόντια| || γεν. γωνία : Γρυν.Συ.Τερρ. 52,2 σωριάζονται τὰ φύλλα τοῦ φθινδῶρου στήν κάθε τῆς αὐλῆς μας κώχη' || ἰδ. ἡ κώχη τοῦ ὀφθαλμοῦ ὁ κανθός.

κωχιάζω |κῶχη| δημ. κ. κοχιάζω τοποθετῶ τι εἰς κώχην, γωνίαν : 2) κατασκευάζω εἰς τι γωνίας, κόνω κώχες : 3) κ. ἀμτβ. ἐπὶ Ἰστίου, διπλοῦμαι : κώχιασε τὸ παννί' : 4) ρηματ. π. κώχιασμα, κωχιαστός.

κώχιασμα-ατος|τὸ| |κωχιάζω| δημ. κ. κώχιασμα ἢ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κωχιάζω βλ.λ. ἡ κατασκευὴ γωνιῶν ἐν ξύλον, πλασίον κ. ἄ. : τὸ κώχιασμα τοῦ ξύλου - τοῦ παννίου.

κωχιαστός-ἡ-ὸ |κωχιάζω| δημ. κ. κωχιαστός ὁ ἔχων γωνίας, κώχας, γωνιαστός.

κωχίτη |ἡ| νεώτ. ἀντιφυματικὸν ἐμβόλιον, φυματίνη.

κῶφ-κωφός|ὁ| ὁ σκῶφ βλ.λ. : Ἀριστ.Ζ1 617b,31 |ὁ γρ. σκῶπες|, Καλλ.π.Ἀθην.9,391 |ὁ γρ.].

κώφον κτ. κρᾶσιν ἀντί καὶ ὄφον βλ.λ. : Ἀριστφ. Σφ.302.

Λ, λ, λάβδα (τό) [δικλ.] μτρ. κ. νεώτ. κ. λάμδα, δημ. λάμδα τὸ ἐνδέκατον γράμμα τοῦ ἑλληνικοῦ ἀφασθῆτου, προελθὼν ἐκ τοῦ δωδεκάτου γράμματός τοῦ φαιαικοῦ ἀφραθῆτου, τοῦ λάμδ, δηλούντος τὸ βούκεντρον τὸ σημερινὸν οὔτου σχῆμα εἶναι τὸ ἐπικρατήσαν ἐν τῷ ἰωνικῷ ἀφραθῆτω, ἀλλὰ τὸ ἀρχικὸν σχῆμα ἐπαναφαίνεται εἰς τὴν συνήθη γραφὴν τοῦ λατιτικοῦ L, λ, ἐν ᾧ εἰς τὴν ἀραβικὴν καμπυλοῦται ἀντιθέτως πρὸς τ' ἀριστάρα· εἶναι ὑγρὸν σύμφωνον, προελθὼν ἴσως εἰς τὰς ἰνδοευρωπαϊκάς γλώσσας ἐκ τοῦ ἐτέρου τῶν ὑγρῶν, τοῦ P, πρὸς ὃ συχνὰ ἐνολλάσσεται· πᾶλλὰ κίς ἡ κλάσσ.·σανσκριτικῆ ἔχει λ ἀντὶ ρ τῆς ἀρχ.σανσκρ., συνεχιζομένης τῆς ἐναλλαγῆς μεταξὺ τῶν εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν, ὡς ταβη·jabh-, λαβ-λαμ-δάνω· ἀλλὰ καὶ ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ γλώσσῃ, ὡς ἐν τῇ ἀρχ.ἑλληνικῇ κλιθεῖνος κ. κριθεῖνος, σέλασ κ. σείρισος· συνήθ. ἐν τῇ δημοτικῇ, ὡς ἀλάδα· ἰαχράς· κ. κτ. ὀνομασίῳν, ὡς κλιμιντρίω (χρεμετίζω), γλήγορα (γρήγορα), ἀλέτρι (ἀροτρον), πλώρη (πρόφοι, λυθρίνι ἰερούριος)· || κ. τὸν ὀνόμα-λιν ἰδίως πρὸ τῶν συμφώνων φ, θ, μ κ. ἰδιωματικώτερον πρὸ ἄλλων συμφώνων, ὡς ἀδερφός (ἀδελφός), κόρφος Ἰκόλπος, ἤρβε (ἤλβε). ἄρηξω (ἐπέλιψ), μαρκῶνι (μολκῶνι)· 2) ἐν τῇ δωρικῇ ἐτράπη εἰς ν, συνήθ. πρὸ τοῦ τ, κ. θ, ὡς φινάτατος (φιλτάτος), βέντιπτος (βέλτιστος), κέντα (κέλτο, τοῦ κέλομαι), ἤνθον (ἤλθον), ἐνηίδες (ἐληπίδες ἐν μεγάρ. Ἐπιγρ.)· 3) ἐν ᾧ διαλέκτ. κ. ἰδ. τῇ ἀττικῇ, κ. ἐν τῇ δημοτικῇ, τὸ λ κεῖται ἀντὶ τοῦ ν, ὡς λίτρον (νίτρον), πλεῖμων (πνεύμων) κ. δημ. πλεῖμον (πνευμῶνι), μηλίγγι (μηλίγγι), ἀφαντῆς (ἀφαντῆς)· 4) ἐν συνθ. τὸ ν πρὸ τοῦ λ κανονικῶς γίνεται λ, ὡς συλλαμβάνω (συνλαμβάνω), συλλέγω (συν-λέγω), ἐλλείπω (ἐν λείπω)· || ἐνολλάσσεται κ. πρὸς τὸ δ, ὡς ὀλάφην (ὀδῶφην), Ὀλυσεύς (Ὀδυσεύς), λάσιος (ὀδῶσιος)· κ. δημ. Λυσσεύς· 5) ἐνιαχοῦ τῶν δωδεκανήσων νῦν τὸ διηλοῦν ἄλ προφέρεται λδ ὡς ὀλλος (ὀλλος), ἄλλος (ὀλλος)· 6) ἐναλλάσσεται πρὸς τὸ γ, ὡς ὀμός (ὀμός)· || ὄμ. σπανίως κ. ἐν τισὶ σημερ. ἰδιώμασι, ὡς καγὰ ἰαλάδι· 7) ἐν ἀρχαίᾳ κρητικῇ διαλέκτ. κ. ἰδ. ἐν Ἰόρτυνι προφερόμενον ὑπερωικώτερον ἐτράπη πρὸ συμφώνων εἰς υ, ὡς ἀδευπι (ἀδελφεία), καυχός (ἰχολικός), ἐπευθῶν (ἐπέλθῶν)· 8) τὸ λ ἐνίοτε ἐκπίπτει ἐν ἀρχῇ λέξεως ἰδίας ἐν τῇ ἰων. διαλέκτῃ, ὡς εἶδω (κείδω), ἀχνη (ἀχνή), ἀφύσσω (λαφίσσω)· || ὄμ. δημ. ἀποβολῆ τοῦ λ ἀπάντ' εἰς τινὰ ἰδιώματα τῆς Σαμοθράκης καὶ τῆς Τσακωνίας, ὡς ὀ ἀυγας (ἀαυγας), τὸ γασούφασον (γαρούφολλοι), αὐτάτ' (αὐτάκι), αὐάα (αὐαῶσα)· 9) π. ἐπ. ποιητῆς τὸ λ διπλασιάζεται, χάριν τοῦ μέτρου, μάλιστα μετὰ τὴν ἀξήσιν, ὡς ἔλλαβε, ἐλλίτανευσ· || κ. ἐν συνθέτοις, ἐν οἷς τὸ δευτέρον συνθετικὸν ἀρχεται ἀπὸ λ, ὡς τριλλάτος, ἀπολλήξει· 10) π. Ὀμ. ὅπου ὑπάρχουσι δύο λ, τὸ ἐν ἀποβάλλεται, ὅταν τὸ ἀπῆλτὸ τὸ μέτρον, ὡς Ἀχιλλεύς· 11) κ. νεώτ. ὡς ἀριθμητικὸν ὀξυτονούμενον ἰσοδυναμῆν πρὸς τὸν ἀριθμὸν τριάκοντα (30) καὶ τὸ τακτικὸν τριακοστός καὶ τὸ ἐπίρρ. τριακοντάκις ὀξυτονούμενον δὲ κάτωθεν, πρὸς τὸν ἀριθμὸν τριάκοντα χιλιάδες (30.000) καὶ τὸ τακτικὸν τριακοντάκις

χιλιοστός καὶ τὸ ἐπίρρ. τριακοντάκις χιλιάκις· 12) νεώτ. ναυτ. ὡς αὐμόλον εἰς τὰ συγγραμματα τῆς ναυτιλίας καὶ τῶν τύπων ναυτικῶν ὑπολογισμῶν παλαιότ. ἐσήμανε τὴν διαφοράν πλάτους δύο τόπων, νῦν δὲ τὸ μήκος· 13) νεώτ. βυζ. μουσ. τὰ μικρὸν στοιχεῖον λ, συμπλεκόμενον μετὰ τοῦ συμφώνου η, τίθεται πρὸ τῶν μαρτυρικῶν σημείων τῶν ἀρκτηκῶν μαρτυριῶν τῶν πλεγίων ἤχων, οὐς καὶ δηλοποιεῖ.
Λδ- ἀχώριστον προθετικὸν μόριον μετ' ἐπιτατικῆς σημ. ὡς ὀλάμαχος (ὀ λῖαν μάχος), λακατοπύγων, λακοτάρατος κττ.· πρβλ. λαίμαργος.
Λε (La) νεώτ. μουσ.διεθν. ὄρος ὁ ἔκτος κατὰ σειράν φθόγγος τῆς εὐρωπαϊκῆς μουσικῆς κλίμακος.
Λφα (ή) ἡ λέϊα· Ἦσ. «ἐκρήσιν Δωριεῖς ἐπὶ τῆς λέϊας»· Πίνδ. Ο (11), 44 ὁ δ' ἄρ' ἐν Πίσσῃ ἐλασις ἄλων τε στρατῶν ἄλων τε πῖσαν Διός ἄλιμος υἷος σταθμάτω ζάθεον ἄλας πατρί (κῶδ. λαίαν).
λάγας Κυρ. «οἱ χλωροὶ βάτραχοι».
λααν Ἦσ. κ. . καὶ θυλάκιον, ἐν ᾧ οἱ ἠνίοχοι τὰς μάστιγας ὀποτιθέμεναι· πρβλ. Πολυδ. 7, 116.
λάσανα Ἦσ. «ἐπίστατον».
λααξός (ὀ) πάπ. ὁ λαξός ββλ.
λααρχήμα-ατος (τό) πάπ. ἀμφ. σημ. : ἐν τῷ λααρχήματι ἐκεθῆτω.
λααρχής (ὀ) πάπ. ὁ ἀρχηγός τῆς λααρχίας ββλ.
λααρχία (ή) πάπ. στρατιωτικὸν σῶμα συγκείμενον ἐκ πεζῶν καὶ ἵππῶν, συσταθῆν πιθανῶς ἐπὶ Προλεμαίου Ἐπεργέτου Β' : οἱ ὑπὸ τὴν Χίμπτρος λααρχίαν ἱππεῖς καὶ ἐπτάρομοι (μάχημοι).
λααρχος (ὀ) ἀπ. ἡ λααρχία ὁ ἀρχηγός τῆς λααρχίας ββλ.
λάας (ὀ) κ. ἡ λάας (Νίκ. Ὀθρ. 45), κ. λάος (ὀ) ββλ., ἀπ. κ. συνηρ. λάς, γενικ. λάος (Σφ. OK 196), ὄστ. λάι, ἀπ. λάαν κ. π. Ἄττ. λάν, δυϊκός λάας, πληθ. ὄνομαστ. λάδες, γεν. λάων, ὄστ. λάεσι κ. ἄλ. λάεσι, ὁ λίθος, ἡ πέτρα, τμήμα βράχου : ἴλ. Β 319 ἴσαν γάρ μιν ἔθηκε Κρόνου πάις ἀγκυλομήτης, Ὀδ. 1. 537 ὁ γ' ἐξάυτις πολὺ μεῖζονα ἴσαν ἀείρας ἤκ' ἐπιδίνηςας, αὐτ. Α 594 Σίσιφον αἰεῖδον κρατέρ' ἄλγ' ἔχοντα λάαν βασιτόζοντα πελώριον ἀμφοτέρῃσιν ἰπὴ τῆς πέτρας, ἦν ὁ Σίσιφος ὄφειλε νὰ κυλιῆ ἄνω πρὸς τὸν βράχον· 2) βράχος, ἀκόπελος : Ὀδ. Ν 163 ὄς μιν λάαν ἔθηκε καὶ ἐρρίζωσεν ἐνερθεῖν χεῖρὶ καταπρηνὲ ἐλάσας· 3) ἐπὶ τῶν λίθων, οὐς οἱ πολεμισταὶ ἐξερσφενδύονζον κατ' ἀλλήλων : ἴλ. Γ 12 ὄσον τ' ἐπὶ λάαν ἴσιν.
λάαα (ή) νεώτ. τετηκυῖα διάφυρος ὄλη ἀναδιδομένη ἐκ τῶν κρατήρων τῶν ἠφαιστῶν καὶ ἀποτελουμένη ἐκ πυρρικών ἀλάτων.
λαθά Ἦσ. «εταγάν».
λαθάθηρ Ἦσ. «εκακλιση».
λαθαίνω μον. κ. δημ. λαθάνω : δέ(ν) λαθαίνω κανονικὰ τὰ γράμματά σου· 2) ἀμτ. προσδόλομοι ὑπὸ στοιχειῶν, βλάπτομαι σωματικῶς καὶ πνευματικῶς : ὄποιος ἐβγθ ἀπὸ λεχῶνα χωρὶς νὰ διαδασθῆ, λαθαίνει· || ἴδιωμ. Κύπρ. πορπαρονῶ· 3) μον. ἀνάπτω, φλέγοναι, πιάνω φωτιά : Ἐρωτικόρ. 3, 1724 κὶ ὄλοι ὄς λαθοῦ κὶ ὄλ' ὄς καοῦ, κὶ ἡ Ἄρητὴ μὴ λάθῃ· 4) τραυματίζομαι, πληγώνομαι, λαθώνομαι : Καλλιμ. Χρυσ. 1390 ἄν ἀπὸ ξίφους ἔλαδες, καὶ ποῦ τὸ λάθωμά σου,

λαβαίος (τό νεώτ. γένος κυπρινιδών Ιχθύων.
λαβαντις-ιδος (ή) λεξ. κ. νεώτ., 'Ησ. «λυγίς αν-
 θος, ένιοι λάχανον, δ ήμεις λαβαντιδα καλούμεν»
 || νεώτ. βοταν. γένος φυτών τής οικογεν. των χει-
 λανθών τό καλογεροχότρον, ή άγριολαβεάνα.
λαδάργγυρος-ον λαβεΐνι μγν. ο λαμβάνων χρή-
 ματα διά τι, ο πρόπταιν τό αντί χρημάτων: Τίμων
 Φιλ.18 ούκ ών λαδάργυρος ώρολογητής.
λαδαρθός (ό) νεώτ. ζωολ. κ. λαδορθός (ή) γέ-
 νος Ιχθύων τής οικογεν. των σαλμυειδών.
λαδαριας (ό) νεώτ. ζωολ. είδος Ισοδών οφεών
 τ'ü γένους των βοθρώπων.
λαδαρον(ν) (τό) (λατ.) μγν., μον., νεώτ. κ. δημ.,
 μον. κ. λάδουρον Γ'ω.Χρυσ. | κ. λάδωρον [Ζφζόμ.]
 είδος ρωμαϊκής σημαίας, εις ήν ο Κωνσταντίνος
 προσέθηκε χριστιανικά σύμβολα καί τήν καθιε-
 ρωσέν αὐτοκρατορικὴν σημαίαν: Εὐσ.Βι.Κωνστ.
 I,28' || δημ. γεν. ή σημαία: Παλαμ.Γαραικ.12|,1 με
 των έθών τὰ λάδαρα πώς σέρνουν τό κατάπι
 καρδίης ευκολομάλαχτες θαμποί πατριδοκόποι'
 || τό έν τούσ ναίσις επί κοντού άνηρτημένον πο-
 λυτέλες ύφασμα, έφ' ου φέρονται έξωγραφημένα
 ή πεποικλιμένα Ιεραϊ παραστάσεις' || κ. κτ.
 έπέκτ. σημαία συλλόγου, αμματαίου.
λαδαστρον (τό) γλωσσ. είδος λίθου λευκού.
λατατάλη (ή) νεώτ. φάρμακον άντισηπτικόν
 καί στυπτικόν πρός πλύσις έκκοικιών έπιφανειών,
 του κόλλου κατά τής λευκορορίας κτλ.
λαδατρία (ή) νεώτ. γένος μαλαγοειδών φυτών
λαδάνω 'Επιγρ. λαμβάνω.
λαδβα (τό) κ. Λαμβδα τό ένδέκατον γράμμα του
 έλλην. άλφαιβήτου. τό λ βλλ.: 'Αριστφ. Έκκλ.920,
 'Αριστλ.ΖI 514b,18.
λαδοακίζω (λάδδα) νεώτ. μεταχειρίζομαι συ-
 να τό λ. 2) ρηματι. π. λαδοακισμός.
λαδοακισμός (τό) (λαδοακίζω) κ. νεώτ. ή συχνή
 χρήσις του λ: Κόιντ.Ι.532, Διομ.453κ' || νεώτ.
 έκαττωματική προφορά του λ, καθ' ήν ειπε προ-
 φέρεται τούτο ύβρον, ώς γ, ή παχύ ώς δύο λλ,
 ειπε άναληφοί έν τή προφορά τό ρ, σιον ή νη-
 πιακή, προφορά νελό (άντι νερό).
λαδοανον(τό) νεώτ. βοταν. τό φυτόν κιστός
 ο κρητικός, τό λάδανα.
λαδοειδής-ους-ές μγν. κ. νεώτ. κ. λαμβδο-
 ειδής ο έχων τό σχήμα του γραμματος Α: Γαλ.
 18|2,957 λαδοειδής όστον (τό υοειδής όστόν),
 'Ορειδ.25,8,1' || κ. νεώτ. άνατ. λαδοει-
 δής ραφή (ή γωνιώδης έν σχήματι Λ, και πρός
 τό όπισθιον μέρος του θόλου του κρανίου, γραμ-
 μή συναρμογής του Ινιακού όστού μετά των δύο
 βρεγματικων και των δύο κροταφικων όστών |
 Γαλ.Χρ.Μορφ.9,5, Ρουφ. Όνομ.133.
λαδοός-ή-ό δημ. ό έχων σκολιασιν των ποδών
 τισάντη, ώστε τά μέν γόνατα να έφάπτωνται, αι
 δέ κνήμα. ν' άφίστανται.
λαδοωμια-ατος (τό) μγν. σχήμα τί όμοιον τῷ Α:
 'Ισμβλ.Νικ. 'Αριθμ.14Ρ.
λαδελν άναρφ. άδρ. β' του λαμβδών βλλ.·
 2) νεώτ. ειδ. έν τοις λογαριθμοισις κ. τοις λογι-
 στικοις βιβλίοις, ή πίστωσις, άντιβ.δοϋνα (χρῶσις).
λαδοθωρος(τό) νεώτ. γένος κυπρινιδών Ιχθύων.
λαδη(ή) (λαβεΐνι) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. τό προ-
 είχόν μέρος άντικειμένου πινός έκ του όποιου
 συνήθως λαμβάνει ή χειρίζεται τις αυτό, χέρι,
 χερούλι, πιάσιμο: 'Αλλ.33,2 λαδών τῷ ζίφωσ...
 έχων, Σοφ.ΟΚ 473 ών κρατ' έρεφον και λαδάς
 άφιστάτομας, 'Αριστφ.Ειρ.1258 έάν τισαυτάσι
 μάη λαδάς ποιειν, Δημ.819 τόν εις τήν τέχνην
 έλέφοντα εις μαχαιρών λαδάς,- λαδη σπάθης
 - πιστολίου - δοχεΐου - άζεινης. 2) επί παλαι-
 στών, ώς πυκτεπικός όρος, λήψις, πιάσιμο:
 Πλούτ. Ηθ.180B βελτίων ούκ εστιν έν μάχαις λα-

δη πύγωνα, αὐτ.Φάβ.5 πειρώμενος ώσπερ δει-
 νόσ άθλητής λαδην ζητών || κ. μτφ.: Γολ.
 11,426 τάς λαδάς του φαρμάκου' 3) μτφ. κ.
 νεώτ. άφωρη, εύκαιρία, κατάλληλος περιστασις:
 'Αριστφ.Ιηπ.841 με μεθής τόν άνδρ, επειδή σοι
 λαδην δεδωκεν, Πλάτ.Νόμ.682B ο λόγος ήμιν
 στον λαδην άποδίδωσιν, Πλάτ.Κικ.20 λαδην δ'
 ούδευμάν εις έλεγγον παρέδωκεν' κ. κτ. πληθ.:
 Αισχ.Χο.498 τās άμοίρας . . λαδάς λαδελν, Πλάτ.
 Φαίδρ.236B εις τās άμοίρας λαδάς ελέλυθα, Ξενοκρ.η.Πλούτ.452D τά μαθήματα φαή τις άν
 λαδάς είναι φιλοσοφίας, Πλάτ.Κριτ.20 άφώ-
 κτους [δει είναι] τās λαδάς [έπί ρήτορος],
 Πλούτ. Ηθ.660B φιλικαι λαδαί [έπί φιλικής έν-
 νοιας] || νεώτ. ειδ. έν φρ. διδω λαδην παρέχω
 ηρόφασιν, εύκαιρίαν, Ιδ. έν άναφ. πρός φύγον,
 έπικρισιν' 4) ή προσβολή νόσου, άρρώστιας:
 'Ιηπ.η.Γαλ.19,116' 5) τό δέχεσθαι, ή λήψις: Αισχ.
 'Ικ.935 τό νείκος δ'οὐκ έν άργύρω λαδῆ έλυσεν'
 6) επί σφαιρας,μπόλας, ή σύλληψις, τό άρπνομα:
 Γαλ.Σοφιστ.Ι,μν.3' 7) επί επιδόσευ, ή στροφή,
 τό τύλιγμα: Γαλ.10,432' 8) άνατ. κτ. πληθ. επί
 μύων, προσφύσεις: Γαλ.18|2,1006' 9) ή όπή,
 τρύπα τής βελόνης: Αιν.Τακτ.18,10.
λαδην όωρ. αντί λαδελν βλλ.
λαδηρος 'Ησ. εποιστηρίοις.
λαδη (τό) (λαλή.) δημ. χρωματισμός σχεδιογρα-
 φήματος διά σιλικής μελάνης ή χρωμάτων άνα-
 λελυμένων έν ύδατι.
λαδη (ή) νεώτ. γένος ακριδιδών έντόμων.
λαδηα (ή) δημ. ή λαδεις βλλ.
λαδησιον(τό) μγν. κ. νεώτ., ύποκορ. του λαδης
 βλλ.2), μικρά λαδεις, ταιπιδή: Διοσκ.Ι,687, Γαλ.
 12,687' 2) ή λαθη βλλ.: Λεωνιδ.'Ιατρ.η. 'Αεί.6ίί'
 υποδέρειν διά του λαδισιου του σιμαλαριου.
λαδησοδοντια(ή) νεώτ. άρθρωσις, σύγκλεισις
 των όδόντων των δύο γνάθων πρός άλλήλων.
λαδησοματρον(τό) νεώτ. εργαλείον σχήματος
 διαδήτη του γωνιομέτρου, προσηρησόμενον εις τό
 σκέλη λαδιδος και δεικνύοντος τον βαθμόν τής
 διαστάσεως των χηλών ή βραχιώνων αυτής.
λαδησοστομής-ιδος (ή) νεώτ. γένος χρυσομη-
 λιδών έντόμων.
λαδησοστόνον(τό) νεώτ. κοπτικόν εργαλείον
 εις σχήμα λαδιδος έχον αιχμηράς σιαγόνας.
λαδηδω-ώ (λαδισί) μγν. κ.μον. συλλαβήνω διά
 λαδιδος, πιάνω: Διοσκ.Εϋπ.1,50' 2) η.Βιι.άντ. εϋ-
 νουχιζώ Ήπνον.
λαθιον(τό) μγν. ύποκορ. του λαθη βλλ., τό χε-
 ρούν: Στράβ.12,2,10 εἰς ών τά λάθια τοίς μαχαι-
 ρίοις κατασκευάζουν.
λαθίρος 'Ησ. εβόθωρος.
λαθίς-ιδος (ή) κ. μον., νεώτ. δημ. -ιδα, ύποκορ.
 του λαθη βλλ., τό χερούλι: Γαλ.2,704, ΠΔ Κριτ.
 3,22 και έπισήνηγκε και γε τήν λαδην όπισω
 τής φλογός, ΕΜ 594,9' 2) κ. νεώτ. όργανον χρη-
 σιμοποιοούμενον πρός σύλληψιν και συγκράτησιν,
 βιαίαν ελξιν, ταιπιδή: || ειδ. ο έμβρυσουλκός, ή
 ματευτική λαθίς: 'Ιηπ. Αφ.244, 'Απολλ.'Ιατρ.η.Γαλ.12,
 659' || νεώτ. χειρουργικαι λαθιδες (αι κατά τās
 έχειρήσεις χρησιμοποιοούμεναι) || Κύρ. «πυράγρα»
 3) όργανον πρός λήψιν και πρός κράτησιν, πε-
 ρόνη, άγκιστρον: Πολύδ.6,23, || τας λαθισι κατα-
 περονώντες' 4) φθαλις πρός καθαρισμόν των
 λύγων και λαμπαδών, λυχνοφάλιδο, κηροφάλι-
 διον: ΠΔ 'Αρ.4,9 καλύψουσ τήν λυχνίαν τήν
 φωτίζουσαν και τούς λυχνοσ αυτούς, και τās
 λαθισι αυτούς, 'Ιώσ.Α18,3,7 [δ.γρ.] 5) νεώτ.
 κοχλιάριον, χρησιμοποιοούμενον κατά τήν μετλίψην.
λαβουλαειδαι(ή) δημ. τό φυτόν άτρίπληξ ο κρησιός.
λαβουλαειδιαι(οί) νεώτ. βοταν. οικογέν. μική-
 των του άθροίσματος των άσκομηκῶν.

λαβούρων (τό) νεώτ. βοταν. γένος φυτών της οικογεν. των χειροπών.

λαβούρω (τό) μον. νεώτ. κ. δημ. κ. λαούτο κ. λαγούτο βλλ. Ἐρωτόκρ.1445 τραγοῦδι και λαδούτο γρήγαρο να με γίνουνοι | γρ. χειρ. |

λάβρα (ή) μον. κ. δημ. ἡ ἀπό τῆς πυρᾶς ἐκπεμπομένη θερμότης, ἰσχυρὰς καύσων : Ἐρωτόκρ. 1,505 ἔμ' ἤρακα κὶ ἀλλήλους ἡ λάβρα στέ κἀμιν' || φρ. φωτιά και λάβρα (ἀφόρητος θερμότης) : 2) μτφ. φυκὴ ὑπερδιέγερσις, μεγάλος καπνός : Ἐρωτόκρ.3,347 κὶ εἰν' ἡ καρδιά μου στήν πυρά, και καίγεται στή λάβρα.

λαβράγωρος (ὁ) (λάβρος) ἐπ. ὁ ἀκρότης τοῦ λόγους, πρῆπειθῆ, φλόγος : Ἡσ. ἐσφοδρὸς δημηγορῶν : Ἰλ.Ψ 479 οὐδέ τί σε χρὴ λαβραγόρην ἔμεναι.

λαβράγορᾶ-ζω Ἡσ. ἐθρασεῶς φλυαρῶν : Ἄωνόν. ἐν Ρήτ.159,2, αὐτ.161,34.

λαβραδορικὸς πορφυρίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. πέτρα μα ἠφαιστειογενής.

λαβραδοριτής (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν πολυπυριτικὸν ἄλας τῆς ὁμάδος τῶν ἀερίων.

λάβραξ μτγ. κ. μον. λαβρεύματι βλλ. : Νίκ. Ἄλεξ.160, Τζέτς.Χιλ.1,743.

λάβρακι(ον) κ. νεώτ. κ. δημ. ὑποκορ. τοῦ λάβραξ βλλ., νεώτ. κ. δημ. ἄνευ ὑποκαρ. δημ. : Ἄντιφ.222,2 Ἰ'Αθῆν.14,662Β1 το δὲ λαβράκιον | Α. ὀπτάν ἔδων, Ἄμοις 35.

λάβραγις (ὁ) ὁ λαβραγόρης βλλ., ὁ φλύαρος : Πρατίν.Αυρ.5 πρέπει τοῖ πάσιν ἀοιδά λαβράκταις αἰολίς ἄρμονια.

Λαβράγιος (ὁ) ἐπιθ. τοῦ Διὸς ἐν Κύπρῳ.

λάβραξ-ἄκος (ὁ) (λάβρος) κ. νεώτ. ἀδηφάγος ἀρκαδικὸς ἰχθύς ζῳολ. γένος ἰχθύων τελεοστῶν τῆς οικογεν. τῶν περικτιῶν, τὸ λαβράκι : Ἄλκ.107, Ἐθπ.150, Ἀριστοφ.ἀπ.595 λ- ὁ πάντων ἰχθύων σαφώτατος, αὐτ'.Ἰππ.361 ἄλλ' οὐ λάβρακας κοσφάγων Μιλησίους κλονήσεις, Ἀριστλ.Ζ1 567α,19 φωτοκοῦσι δὲ πάντας αἱ λαβιδωτοί, οἷον λάβραξ, κεστρεύς, κέφαλος : 2) μτφ. ἐν παροιμ. ἐπὶ πρσ., ὁ ἀδηφάγος.

λάβραξ (ή) λαξ. ἡ θρασεῖα φλυαρία, λαβροστομία Ζουαρ. || Ἡσ. εἴ τοῦ λόγου ἐκλήφις.

λαβρούματι (λάβρος) ἐπ. φλυαρῶ θρασεῶς, ἀμέτρως, με ἱταμότητα Ἡσ. λαβρεύονται βέουσι μεγάλα βουλευόνται, θορυβοῦσι σφοδρᾶ : Ἰλ.Ψ 474, αὐτ.478 ἀεὶ μύθοις λαβρεύεαι.

λαβραγορᾶ-ζω μον. κ. λαβραγορῶ βλλ. : Τζέτς. Ησιοδ.477.

λαβρεθόρος-ον (βιδρωκω) μτγ. ὁ βιδρωσκων λάβρωξ, ἀηλῆτος : Παιγκράτ. Ἐπ.1085,18.

λαβρέθων (τό) Ἡσ. «λαβρώνιον» βλλ.

λαβρόνιον (τό) Ἡσ. «λαβρώνιον» βλλ.

λαβροπότης (ὁ) μτγ. ὁ ἔχων ὀρηκτικὸν πόδα, ὄδ. συνεκὸς, ὁ ὀρηκτικὸς ἐπερχόμενος : Ἄντιφιλ. ΑΠ 9,277 λαβροπότης χεῖμαρρος.

λαβροποσία (ή) μον. ἡ λαχμὰ πόσις : Ἰππιατρ.8.

λαβροπότης (ὁ) μτγ. ὁ ἀμέτρως πίνων.

λαβροπότῆ-ω (ή) μτγ. λάβρωξ, ἀμέτρως πίνω : Μάρκ. Ἀργ.ΑΠ 5,109 ἄν ἐν ταύτῃ λάβροπότῃ κύλικι' || κ. μτ. ἀπ. : αὐτ.10,18.

λάβρος-ον κ. νεώτ. κ. λάβρος-α-ον (Δημόκρ.κ. Γαλ.13,917) ἐπὶ τῶν στοιχείων και τῶν δυναμένων τῆς φύσεως, ὀρηκτικὸς, βίαιος, σφοδρὸς : Ἰλ.Β 148 ὄτε κινήσῃ ζέφυρος βαθύ ληιον ἐλθών, λάβρος ἐπαγιζών, Ὄδ.Ο 293 οὐδον .. λάβρον ἐπαγιζόντα δι' αἰθέρος, Πινδ.Ο 8,36 λάβρον ἀμνυέσασαι κανών, Ἡρ.8,12 ἄμβρος τε λάβρος, Αἰσχ. Πέρσι.10 πνευματι λάβρω, Εὐρ. Ὀρ.697 ὄθειον ὡστε πῦρ κατασβέσσαι λάβρον' || κ. συγκρ. : Ἀριστολ.Μετ.348b,10 ὄδατα λαβρότερα κ. κ. ὀπερθ. : Ἰλ.Π 385 ὄτε λαβρότατον χεῖ ὄθωρ Ζεῦς

|| τὸ οὐδ. ὡς ἐπίορ. : Παῦλ.Σιλ.ΑΠ 5,285,2 λάβρον ἐπαγιζών .. Ἔρωξ 2) ἐπὶ ἀνθρώπων, ὀρηκτικὸς, σφοδρὸς, βίαιος ἰδίως ἐν τῷ λαλεῖν, θρασύς, ἀθάδης : Πινδ.Ο 295 μαθόντης δὲ λάβρον παγγλωσσία γαρύετον μετ' ἀχαλινώτου πρὸς φλυαρίαν ὀρηκτῆ, Σίμων.177 λάβρον στόμα, Εὐρ. Ἐλ.379 ὄμματι λάβρω' || ἐπὶ στρατοῦ, σφοδρὸς, ὄθρασος : Πινδ.Π 2,87 χῶπιον ὁ λάβρος στρατός' || νεώτ. κ. ἐν φρ. ὡς ἐπίορ. ἐπιτέθη λάβρος μεθ' ὀρηκῆ, μετὰ σφοδρότητας : 3) ἀδηφάγος, ἀηλῆτος, ἀμετρος εἰς τὸ τρώγειν και πίνειν, λαίμαργος : Εὐρ. Ἡρ.253 ὄξ 'Ἄρης σπείρει ποτὰ λάβρον θράκοντος ἐξερημάσας γένυν, Διόδ.Σ 5,26 λάβρω χρώμενοι τῷ πότῳ, Ἀπολλωνίδ.ΑΠ11,25 λάβρος εἰς Βάκχον ὀλιοθῶν' || κ. συγκρ. : Ἀριστλ.Ζ1 717α,23 τὰ εὐθύνετρα λαβρότερα πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν τὴν τῆς τροφῆς || κ. ἔπερθ. : Πινδ.Π 4,244 θράκοντος ὁ εἶγετο λαβροτατῶν γενούων, Πη.Λοκρ 103Α λαγνεται λαβρόταται' || κ. μτφ. : Εὐρ.Κύκλ.403 καθαρπάσας λάβρω μαχαίρα σάρκαξ ἐξώτα πυρ' 4) ὁ ὑπέρογκος, παυμεγέλης : Πινδ.Ν 8,47 λάβρον ὑπερταῖσι ἰθὺν Μοισαίαν 5) νεώτ. ζῳολ. τὸ ἄρσ. λάβρος ὡς οὐα. γένος ἰχθύων τῆς οἰκογ. τῶν λαβριδιῶν.

λαβροσίαν Ἡσ. «χορτασμοῦ ἀκόμοιο» (κῶδ. χορτασμών).

λαβροστομία (ή) σχόλ. ἡ θρασιστομία : Ἡσ. εἴ διαχρηστος καλιῶ : Σχόλ. Ἀριστοφ.Βάτρ.838.

λαβροστομῆ-ω (στόμο) ὄμλωθ θρασεῶς, ἀφρόνομα : Αἰσχ.Πρ.327 σὺ δ' ἤσυχας μηδ' ἄγαν λαβροστομῆι.

λαβροσύνη (ή) (λάβρος) μτγ., δωρ. -ᾶ ἀδηφάγία, ἀηλῆστία, λαίμαργία : Λεωνίδ.Ταρ.ΑΠ 6,305 λαβροσύνη εἶδε δῶρα φιλευχέλω τὰ ἀπαγγυμῆματα θεῖσάνου ἀμείριος κεφαλά, Ὀππ.ἸΑλ.5,366 κ. κτ. πηρ. : αὐτ.2,130 2) θρασεύτης, προπέτεια, φλυαρία : Τρυφιδ.423.

λαβροσύτης-ον (σέω) ὁ ὄρμῶν μανιδῶς, μετὰ θυελλώδους ταχύτητος : Αἰσχ.Πρ.610 σκιρτημάτων δὲ νῆστισι αἰκίαις λαβροσύτος ἦλλον.

λαβρότης-πος (ή) μτγ. ἡ λαβροσύνη, ἡ ἀδηφάγία, ἡ λαίμαργία : Ἀθῆν.7,310φ ὄνομασθη δ' ὁ ἰχθύς πορὰ τὴν λαβρότητα, αὐτ.11,484β ἀπό τῆς ἐν τῷ πίνειν λαβρότητας ὄνομασμένον.

λαβρομαί-όμοι μτγ. ὄρμῳ βίαιως, ρέω ὀρηκτικῶς : Λυκόφρ.705 γεύμα .. λαβρωθὲν σκότῳ.

λαβροφάγῆ-ω μτγ. ἀδηφάγως τρώγω, καταβροχθίζω : Διογ.Λ 6,28.

λαβρόχορτο (τό) δημ. τὸ φυτὸν λαίμιον.

λαβρού-ιος (ή) (λ. λυδ.) μτγ. ἀμψίστομος πέλεκυς : Πλούτ. Ηθ.302Α.

λαβρούσαι Ἡσ. «λαβρεύει» 2) Ἡσ. «δειλοῖνε».

λαβρώνια (ή) μον. τὸ λαβρώνιον βλλ. : Εὐστ.1066,3.

λαβρώνιον (τό) μτγ. κ. μον. κ. λαβρώνιος (ή), μον. λαβρώνια (ή) εἶδος περικοῦ ποτηρίου μεγάλου και πλατέος ἔχοντος μεγάλας λαβὰς κεκοσμημένας δι' ἀναγκύφωσ, ἐνίοτε δὲ και διὰ πολυτίμων λίθων' Ἀθῆν.11,484C ἐκκόσμητος περικοῦ εἶδος ὄπη τῆς ἐν τῷ πίνειν λαβρότητας ὄνομασμένον, αὐτ.φ. Ἐδιδύμοξ δὲ ὄρειον εἶναι φησὶν αὐτὸν Βουμβυλιῶ ἡ βατιακῶν : Μέν.503 ἐνδόν εἶπ', ἄνδρες ποτηρίδια .. τραγέλαφοι, λαβρώνια.

λαβρώνιος (ὁ) κ. λαβρώνια (ή) μτγ., μον. τὸ λαβρώνιον βλλ. : Μέν.π. Ἀθῆν.11,484D διάλιθον λαβρώνιοι, Διφ.θ1 πρῆστις τραγέλαφος βατιακῆ λαβρώνιος, Ἰππαρ.Κωμ.π. Ἀθῆν.11,484D ὁ λαβρώνιος δ' εἶπ' ὄπη τῶν ἀρνις, Β. Ἡράκλειος, ποτήριον χρυσοῦς διακοσμητὸς ἄγον.

λαβύζας (ή) μτγ. εἶδος ὀρωματικῶ φυτοῦ : Δείλων 18 ἐκ σμύρνης και .. λαβύζου.

λαβυρινθικός-ή-ών νεώτ. ὁ ἀνήλικος ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν λαβυρινθόν, ὁ τοῦ λαβυρινθοῦ τοῦ ὠτός: λαβυρινθικά νεύρα (τὸ αἰθουσαίον κοῖ τὸ κοχλιακὸν νεῦρον).

λαβυρινθίτις-ίδος (ἡ) νεώτ. ἰατρ. φλεγμονὴ τοῦ λαβυρινθοῦ τοῦ ὠτός.

λαβυρινθιθόος-ων (οἱ) νεώτ. ζωολ. κατηγορία ἀκανθοπερυγίων ἰχθύων.

λαβυρινθόδους-οντος (οἱ) νεώτ. παλαιοζ. γένος ἐκλιψιδίων ζώων στερεοποδῶλων.

λαβυρινθοειδής-οὔς-ές μτγν. ὁ λαβυρινθώδης: Βέττ.Βάλλ.276,31.

λαβύρινθος (οἶ) κ. νεώτ. κ. δημ. μέγα οἰκοδόμημα ἔχον πολυειδῶς περιπλεκόμενος διαδρόμους, καθιστώνας δυσχερῆ τὴν εὔρεσιν τῆς ἐξόδου ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ αὐτοῦ, ὡς καὶ τὴν εὔρεσιν τοῦ κεντρικοῦ διαμερίσματος ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ αὐτοῦ, ὅλον τὸ οἰκοδομηθὲν ὑπὸ τοῦ Ψαμμίτιχου παρὰ τὴν λίμνην τῆς Μοιριδος εἰς Μέσην Αἴγυπτον τὸ ἔχον τριγώνια δωμάτια: 'Ηρ.2,148 δόξαν δὲ σφι ἐποίησαντο λαβύρινθον, Στράβ.17,1, 37 πρὸς δεῦτέρους ἢ τοῦ λαβυρινθοῦ κατασκευὴ πᾶσιον ταῖς πυραμῖνιν ἐστὶν ἔργον' || ὁμ. τὸ οἰκοδομηθὲν ἐν Κνωσῶν τῆς Κρήτης ὑπὸ Δαίδαλου: Καλλ.Δηλ.311 γναμῶν τῶς σκολοῦ λαβυρινθοῦ, Διδό.Σ.1,61 κατασκευάσαι τῷ βασιλεῦντι τῆς Κρήτης Μίνωι λαβύρινθον ὀμοιον τῷ κατ' Αἴγυπτον' || ὁμ. βροχῶδές τι σπηλαίον παρὰ τὴν Ναυπλίαν: Στράβ.8,6,2 ἐμφεξὶς δὲ τῆ Ναυπλία τὰ σπήλαια καὶ οἱ ἐν αὐτοῖς οἰκοδομητοὶ λαβύρινοι'. || νεώτ. κ. δημ. κτ. ἐπέκτ. οἰκοδόμημα ἢ σπήλαιον ἢ ὄρυγμα τεχνητόν κτλ., ἔχον πολλοὺς διαδρόμους καθιστώνας δυσχερῆ τὴν ἐν αὐτῷ κυκλοφορίαν' 2) μτφ. ἐπὶ σκολιῶν ζητημάτων καὶ συλλογισμῶν δυσνοήτων, ἀδιέξοδον, ἀδυναμία ἐξευρέσεως τῆς λύσεως περιπλοκοῦ καταστάσεως: Πλάτ.Εὐθ.291B ὥσπερ εἰς λαβύρινθον ἐμπεσόντες οἰόμενοι ἤδη ἐπὶ τέλει εἶναι, περικάμψαντες πάλιν ὥσπερ ἐν ἀρχῇ τῆς ζητήσεως ἀνεφάνημεν ὄντες, Διον.Ἀλ.Θουκ.40 λαβυρινθὸν σκολιώτερον (πολυπλοκώτερον, δυσκολώτερον εἰς κατανοήσιν), Λουκ.Δίς.Κατ.21 λόγιοι λαβυρινθοῖς ὀμοιοί, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 30,7 στὸ λαβύρινθο τοῦ φόβου πηκῆς | δίχως μάγισσας κλωστή | καὶ νικητῆρα θαναθίλους στήν ἐλευθερίῃ τῇ γῆ' || σκέψις περιπλοκῆς, σκοτεινῆς || ἐπών. φιλοσόφου λαβυρινθώδων σκέψεων: Λουκ.Συμπ.6 Δίφλοος ὁ λαβύρινθος ἐπίκλην' || ἐπὶ τῶν σκοτεινῶν ποιημάτων τοῦ Λυκόφρονος: Αἴγ.9,191 πολὺγναμτοὶ λαβύρινοι'. 3) ἐπὶ θαλασσίων κοχλιῶν, ὁ πολυειδῶς συνστραμμένος: Θεοδώριδ.Αἴγ.6,224 εἰνάλιε λαβύριμβε' 4) τὸ δίκτυον, ὁ γρίπος: Θεόδωρ.2,11 ὄρμαι κύρτοι τε καὶ ἐκ σχολίων λαβύρινοι'. 5) νεώτ. ἀναστ. λαβύρινοι ἠθμοειδῆς (κυψελωτὰ τετράγωνα μέρη τῶν πλεγμάτων τοῦ ἠθμοειδοῦς ὅστου τοῦ κρανίου)' || λαβύρινθος τοῦ ὠτός (τὸ ἔσω οὖς διὰ τὸν πολὺπλοκόν αὐτοῦ σχηματισμόν)' || λαβύρινθος νεφροῦ (τὸ δίκτυον τῶν ἐν αὐτῷ αὐροφόρων ἀγγείων).

λαβύρινθωδης-οὔς-ές κ. νεώτ. ὁ ὄμοιος πρὸς λαβύρινθον βλ.λ., ὁ πολὺπλοκος: Προκ.Μυστ.4 λαβυρινθώδες οἰκίμα' || ὁ πολυειδῶς ἐστραμμένος: 'Αριστλ.Ζ1 497b,25 ὁ δὲ λέων (ἔχει ἀστράγαλον) οἷσπερ λαβυρινθώδης. 2) μτφ. ὁ περιπλεγμένος, περιπλοκος: Φιλλ.192 λαβυρινθώδης δόξα, Λουκ.Δραμ.10 δυσέξοδοι καὶ λαβυρινθώδεις ἐρωτήσεις.

λαβώμα (ἡ) δημ. συνήθ. ἐν Μάνη, ἀλλαγῶ λαβωμῆ ἢ λαβωματὰ βλ.λ., ἰδίως ἢ ἐκ τυχαίου δυστυχῆματος: ἔπεσε κὶ ἔκαμε μία λαβώμα.

λαβωματιά (ἡ) μσν. κ. δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ τραυματισμοῦ δι' ὄπλου, τραύμα, πληγὴ: 'Ερωτόκρ.2 καὶ τὸ σπαθίν τὸν στὸ μερὶ λαβωματιά τοῦ φήκε, Σολωμ.Κρητικὸς 8 μὰ τὰς πολλὰς λαβωματίας, ποῦ μοῦ φεγαν τὰ στήθη' || πληγὴ ἐκ τυχαίας πτώσεως, προσκορούσεως κττ.

λαβωμένος-ο δημ. πρῶτ. παθ. παρακ. τοῦ λαβῶν ὁ τραυματισθεὶς, ὁ τραυματίας, ὁ πληγωμένος: τρεῖς σκοτωμένοι καὶ δέκα λαβωμένοι.

λαβωμός (οἶ) (λαβῶν) μσν. κ. δημ. κ. λαβώμα βλ.λ. τὸ τραῦμα: 'Ερωτόκρ.2,36 ὅπου στοὶ δέκα θάνατος καὶ λαβωμός ἐγένη.

λαβῶνω μσν. κ. δημ., ἀόρ. (ἐ)λαβῶσα, παθ. λαβῶνομαι, ἀόρ. (ἐ)λαβῶθηκα, μτφ. παρακ. λαβωμένος, πτρώσκω, τραυματίζω, πληγῶνω: Διγεν. Αἴκρ.2307 τότε πολλοὺς ἐλάβωσεν, καὶ ἐπεμην εἰς ἄδην, 'Ερωτόκρ.1,717 ἔσας γιγατὶ ἔξοπαθῶσα κὶ ἐλάβωσεν τὸν ἄλλο, Παλαμ.Παρακ.148,9 ἀλύπητο χερί τὴν ἔφρασε τὴν παιδούλα στὸν τάφο τοῦ Μπότσαρη καὶ τῆ λαβῶσεν' || κ. παθ.: 'Ερωτόκρ.1,613 καὶ πάλι τοῦτο κὶ οἱ ὄντως ἔφανε λαβωμένοι, Σολωμ.Λορὸ Μπόδρ.126,4 εἰς τοῦ στήθους μου τὴν ἄκρη | ἐλαβῶθηκα καὶ ἐγώ, Παλαμ.Παρακ.47,4 βογγητὸ λαβωμένου'. 2) μτφ. παθ. καταλαβῶνομαι ὑπὸ ἐρωτικῆς πάθους: 'Ερωτόκρ.3,1410 πλιότερα μὴ βαρῆν μιά λαβωμένη τὸ ἐρωτίας, τοῦ πόθ' ἀρραστημένη, δ. διστ. ἄχ μικρὴ μου, ἄχ μικροῦλά, π' ἔτι βγήκης 'πὸ τ' ἀβγὸ | ἀπ' τὰ δυὸ σου ὄμορφα μάτια ἐλαβῶθηκα κὶ ἐγώ'. 3) παθ. ἐπὶ δαιμονικῆς ἐπηρείας, πάσχω τὰς φρένας, καταλαβῶνομαι ὑπὸ μανίας, φρενοβλαβείας' πρβλ. λαβῶμα 2). 4) ρηματ.π. λάβωμα, λαβωμή-αί, λαβωμός.

λαγαγσί 'Ἦσ. ἀφριζέι.

λαγάζω δημ. ἐπὶ φόβου, ἀνησυχίας κττ., πραινόμεναι, ἡσυχάζω: Κοζ.ΝΟΚωμ.1,19 μιά στάλα τότε λάγασε ἡ τρομαρά, | ποῦ 'χε μαζέφεη ἡ στέρα τῆς καρδιάς μου.

λαγαῖο 'Ἐπιγρ. ἀπαλλάττω, ἀπολύω, ἀφήνω.

λαγάκι (τὸ) δημ. τὸ φετόν λαγοῦ τῶν ἐωσειδῆς.

λάγανα (τὰ) δημ. φλεγμονὴ τῶν ἐσωθῶν τῶν ὀδόντων οὐλῶν τῶν ἱππῶν.

λάγανια (ἡ) δημ. εἶδος λαγάνου βλ.λ., ἄρτος παρσκευαζόμενος ἀνευ πρᾶξιμης ἔχων σχῆμα ἔλλειψοειδές ἐν χρ. ἰδίως τὴν καθάρην Δευτέρην.

λαγανίζω κ. δημ. τρώγω πλακούντας' || κ. μτφ. ἐπὶ ἀνεμού, ἀρχίζω κατὰ μικρὸν νὰ νένω: 'Ἰππ.Ἰερ.Νούστ.13 [ἔσφ. γρ. ἀντὶ γαληνίζω]. 2) δημ. καθαρίζω σίτον ἐν τῇ ἄλῳνι διὰ σαρώθρου.

λάγανιον (τὸ) μτγν. ὄπλοκος. τοῦ λάγανον βλ.λ.: Χρῆστ.Τυαν.π.Ἀθῆν.14,648Α ἔλκυσον λαγάνια δύο.

λαγάνιον (τὸ) κ. νεώτ. εἶδος λεπτοῦ, εὐρέθους πλακουντίου ὀπτημένου μὲ ἐλαίον: ΠΔ Λευιτ.2,4 λάγανα ἄζυμα διακεκριμένα ἐν ἐλαίῳ, Μάτρ. Παρ.ἀπ.4 λαγάνιος κατὰ νῶτον εἶσα: || πλακούντιον συγκεκλιμένον ἐκ πολλῶν λεπτῶν φύλλων ζύμης: Χρῆστ.Τυαν.π.Ἀθῆν.14,647Σ καὶ πάλιν τρίψας ἔλκυσον λάγανον.

λαγάνοφακῆ (ἡ) πλακοῦς ἐξ ἀλεύρου φακῆς: Βιβλὴλ' Ὁφαρτ.11.

λαγανόφωμο (τὸ) δημ. ἄρτος, φωμί, πεπλατυσμένος εἰς σχῆμα λαγάνας, πίττα.

λαγάραι (ἡ) δημ. ὑγρὸν ἀπηλαγμένον πάσης ξένης οὐσίας, κατασταλαγμένο, διαυγές, καθαρὸν' || ἐπὶ σίνου, ὁ μετὰ τὴν ζύμωσιν καταστάς διαυγῆς: κρασί λαγάραι'. 2) ἐπὶ χρυσοῦ, ὁ ἀρείστης, ἀνεφθόρος, καθαρὸς: 3) μτφ. πρᾶγμα ἀρίστης ποιότητος: μαλλὶ λαγάραι'. 4) μτφ. ἐπὶ προσ., εἰλικρινῆς, τίμιος, ἀφογός.

λαγαρά [τά] κ. δημ. τὰ κάτωθεν τῶν πλευρῶν μαλακά μέρη τοῦ σώματος, οἱ λαγόνες, ὁ κενεὸν: Ξεν.Κυν.4,1, τὸν ἐκτύπησε στὰ λαγαρά.

λαγάρίζομαι κ. δ. γρ. λαγαρούμαι [Ἰαρισφ. κ. Φερειφ.] πῖθ. τρώγω πλικοσύτια, δδ. εἶμαι λήγνος: Ἰαρισφ.Σφ.674 ἐκ καθαρίου λαγαρίζομενον [σχόλ. «τὰ λαγαρά ἐσθιόντα, ὅ ἐστιν εὐθραυστα καὶ εὐτέλη τινα»] 2) Ἰσ. «λαγαρίζομενοι σκαλεῦοντες» δηλοῦ δὲ τὸ πρὸς τὰς λαγόνδας τὸν ἀγκῶνα προσάγειν, πικρὰ διαπεύροντα τὴν χεῖρα».

λαγαρίζω (λαγαρόζ) δημ., μτχ. παθ. παρακ. λαγαρισμένος, καθιστῶ τι διουγές, καθαρίζω ὑγρὸν ἀπὸ ξένας οὐσίας, λαμπικῶν: || κ. παθ. συνήθ. κτ. μτχ. παθ. παρακ. ὁ κεκαθαρισμένος: λαγαρισμένο κρασί - χρυσαφί 3) κτ. ἐπέκτ. ἐπὶ λογαρισμῶν, ἐκκαθαρίζω 4) κ. ἀμτθ. ἐπὶ ὑγρῶν, εἰδ. σίτου καὶ ἐλαίου, κατακαθίζων γίνουσι διασηγής: ἔρριξα θερμὸ στὸ λαδί καὶ λαγάρισε 4) ρηματ. π. λαγόρισμα, λαγαριστής.

λαγάρισμα-ατος [τό] [λαγαρίζω] δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ λαγαρίζω βλ.λ., ἀπαλλαγὴ ἀπὸ ξένης οὐσίας, ἀποκαθάρσις: λαγάρισμα τοῦ κρασιοῦ - τοῦ λαδιοῦ - τοῦ ἀσημιοῦ - τοῦ χρυσαφιοῦ.

λαγαριστής [ός] [λαγαρίζω] δημ. ὁ καθαρίζων τι, ὁ καθαριστής.

λαγαρίττει Ἰσ. «μετριεῖται».

λαγάρουιδως ἐπίρρ. μον. κατὰ τὸ εἶδος λαγαροῦ, χαλαροῦ, ἀτελοῦς στίχου: Εὐστ.399,41.

λαγάρουκυκλος-ον μτγν., μον. ὁ πλατέως στρογγύλος, ὁ λίαν κεκοιλωμένος ὡς τὸ διστρακὸν τῆς χελώνης, δδ. κ. ὡς ἐπιθ. τῶν ἀρχικῶς ἐκ τούτου κατασκευασθέντων μουσ. ὄργανων, ἦτοι τῆς λύρας καὶ τῆς κιθάρας: Εὐστ.1464,64 λαγάρουκυκλος λύρα.

λαγάρως [ός] νεώτ. γένος καρabiθῶν ἐντόμων. **λαγάρως**-ά-θιν [ή] κ.δημ. ὁ εὐκόλως ὑποχωρῶν, χαλαρός, ἄτονος: Ἀριστ.Ἰ.167 τάσπερ ἔν ἰαγαράς τοῖν σκελίσκειν τὸν ρυθμὸν [γαστέραι, Φιλόστρ.Εικ.2,2] λαγαρά . . τῆ γαστρί 1) ἐπὶ καμῆλων: Διόδ.2,54 αἱ δὲ ἀνάκωλοι καὶ λαγαράταις συοτάσσει δρομάδες εἰσι 1) ἐπὶ τῆς χέλως τῆς λύρας: Φιλόστρ.Εικ.1,10 καὶ ἡ χέλως . . λαγαροῦ περιβεβληται κύκλωσιν 2) κ.δημ. τὸ οὖδ. πληθ. τὰ λαγαρά ὡς οὐσ. βλ.λ.: Ξεν.Κυν.4,1 τὰ κάτωθεν τῶν κενεῶνων λαγαρά 3) κ. μτφ. νεωχελής, νεώροσ, ἐκπεπτωκός: Θεμιστ.Λόγ.18,222D τὴν πόλιν ἀντὶ λαγαράς καὶ ὑποσώφου μεστήν ἐποίησεν ἀγαλας 4) ἐπὶ κίωνων, λεπτός, ἰσχνός: Πλούτ.Ποπλ.15 πέρα τοῦ καλοῦ διάκενοι καὶ λαγαροὶ φανέντες 5) ἐπὶ ὄδου, στενός: Ξεν.Ἰπν.δ 6) ἐπὶ ἀραχνῶν, ὁ εὐκίνητος, κοῦφος, κτ. ἄλλους ὁ ἰσχνός, ἀσθενής: Ἀριστ.Ζ1 622b,23 7) γραμμ. ἐπὶ στίχων, οἱ ἔχοντες ἐν τῷ μέσῳ βραγεῖαν αὐλαθῆν ἀντὶ μακρός, ὁ ἀσθενής, ὁ ἄτονος, οἷον ἐν Ἰλ.Β 732, ἀντίθ. προκολλίος: Ἀθῆν.14,632D ὥπως αὐτῶν μηδεὶς ἀκέφαλος ἔσται μήτε λαγαρός μήτε μύουρος 8) ἐπὶ ἐμπλάστρων, ὁ πορώδης, ἀποροφοπτικός: Ορειθ.ἀν.74.

λαγαρός-ή-δ [ός] δημ. ἐπὶ ὑγρῶν, ὁ διασηγής, διαφανής, ὁ λαγαρισμένος: λαγαρό νερό-κρασί 1) ἐπὶ χρυσοῦ, ὁ ἀπεφθός, καθάρος: λαγαρό χρυσοί 1) ὁμ. ἐπὶ κρητοῦ, ὁ καθάρος, ὁ ἀνευ ξένων ὁλῶν: λαγαρό μελίσσοκέρι.

λαγάρωτης-πος [ή] μτγν. κ. νεώτ. τὸ γνώρισμα τοῦ λαγαροῦ βλ.λ.1), ἡ χαλαρότης, λεπτότης, ἰσχνότης: Ἡλιόδ.Αἰθ.9,15 ὡς ὀπλιζέιν τε ἄμα καὶ τὸ λαγαρότητι μη-ἐμποδίζει τοὺς δρόμους Ἀνών.π.Σουιδ.ἐν λ.λαγαρόν 2) ἐπὶ σίτου, ὁ ἔχων εἰς τὸ μέσον βραχὺ φωνῆν ἀντὶ μακροῦ: Εὐστ.1464,63 λαγαρότητα ἔπαθε 1) πρβλ. λαγαρός 7).

λαγάρουμαι-ομαι [λαγαρός] μτγν. κ. μον. διαλύομαι, χαλαροῦμαι, οἷον ἐπὶ ποταμοῦ, ὅταν τῆκηται ὁ πάγος: Φίλιππ.Θεσσ.ΑΠ9,56 ποταμὸν λαγαρούμενος 2) ἐξασθενῶ, ἄτονῶ, ἐξανθλοῦμαι: Εὐστ.Πον.3,73 λαγαροῦσθαι λιμῶ 3) ρηματ. π. λαγάρωσις, λαγάρωμα.

λαγάρουχος [λαγαρός] λαγαρίζομαι βλ.λ.

λαγάρωθης-ους-ες [λαγαρός] σχόλ. ἰσχνός, εὐμήκης: Σχόλ. Ἀριστ.Ἰ. Αχ.245.

λαγάρωμα-ατος [τό] ἡ διύλιξις, ἡ διήθησις.

λαγάρως μτγν. ἀσθενῶς, χαλαρῶς: Φιλόστρ. Εικ.2,2 λαγαρός Ἰππάζεσθαι 1) κ. συγκρ.-ώτερον, ἀντίθ. σφοδρότερον: Ὄθεν Σ.μ.72E λαγαρώτερον πληξαι τὴν χαρδῆν.

λαγάρωθης-εως [ή] [λαγαροῦμαι] ἡ λαγαρότης βλ.λ.2) Εὐστ.1103,18.

λαγάσσαι Ἰσ. «ἀφείναι».

λαγάσθαι Ἰσ. «ἀνατετραμμένον, οἱ δὲ λάγαν» ἐμβόλλοντες.

λάγνα Ἰσ. «ἡ τῆ τροφῆ διδομένη μερίς».

λαγνάδα [ή] δημ. κ. λαγκάδα βλ.λ.

λαγγάδι [τό] δημ. κ. λαγκάδι βλ.λ.

λαγγάδω ὑποχωρῶ: ΑΒ 106 «λαγγάζει, ἐνδίδωσι»: Ἀντιφῶν.37 2) Φώτ. ἐν λ. λογγάσω «λαγγάζει ὄκει, οἱ δὲ λαγγεῖ» 3) Ἰσ. «λαγγάσαι περιφουγεῖν» πρβλ. λαγγαρεῖ.

λαγγανόμενος Ἰσ. «περιστάμενος, στραγγεῦομενος».

λαγγαρεῖ Ἰσ. «ἀποδιδράσκει».

λαγγανίτης [ός] νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτον πυρϊτικὸν ὄλας.

λάγγεμα-ατος [τό] [λαγγεῖω] κ. λάγκεμα ἡ καύνωσις, ἄτονια, ἰδ. ἐκ πόθου ἐρωτικοῦ, λίγωμα, λιγούρα: Παλαμ.Περ.Χαιρ.107,1 λάγγεμα δειλοῦ μὲ λειώνει.

λαγγεμένος-η-ο μτχ. παθ. παρακ. τοῦ λαγγεῖω.

λάγγερα [ός] δημ. κ. λάγγερη [ή] κ. λαγγερο [τό] ὁ στερηφυλιτῆς οἶνος.

λαγγεῖω Ἰσ. «φεύγει».

λαγγεῖω δημ. κ. λαγκεῖω, ἀόρ. [έ]λάγγεφα, μτχ. παθ. παρακ. λαγγεμένος, πηδῶ, σκιρτῶ, σπαρταρῶ 2) μέσ. λιγῶνομαι, ξελιγῶνομαι: Παλαμ. Ἀνατολή καὶ τρέμει φυχή ὀλη σάρκα σκλάβδα σὲ χαρέμι ἡ λαγγεμένο Ἀνατολή, μάτια λαγγεμένα [γλωρωμένο] 3) ρηματ. π. λάγγεμαι. **λαγγιάζω** δημ. κατακάθηναι, ἡσυαζῶ, καταλαγιάζω: Βλαστ.Συνμ.210.

λαγγιόλι [τό] δημ. τριγωνικὸν τεμάχιον, δι' οὗ ἐπαυξάνεται ἡ φουσταναῖκα: Βλαστ.Συνμ.71.

λαγγίτης [ός] νεώτ. θεϊκὸν ὄλας τοῦ χαλκοῦ.

λαγγόνα [ή] δημ. τὸ πτηνὸν φαλακροκόραξ ὁ πυγμαῖος.

λαγγόνι [τό] δημ. κ. λαγγούνη οἱ λαγόνες, τὸ μεταθ. ὀσφύος καὶ πλευρῶν μέρος τοῦ σώματος, τὰ λαγαρά.

λαγγών-ώνος [ός] λεξ. ὁ ἔμπορος, ὁ πραγματευτής Κύρ. 2) ΕΜ 554,15 «ὁ εὐθύς λανθάνων τοῦ ἀγῶνος καὶ φρόδος».

λάγδην ἐπίρρ. λάξ, μετὰ τὴν πτέρησαν: Σοφ.ἀν. 683,3 τὰ σφωφονα λάγδην πατεῖται.

λάγεις-ον μτγν. κ. -α-ον ὁ ἐκ λαγοῦ προερχόμενος, ὁ λαγός: Ἰπν.Παθ.43 λάγεια κρέα, Σωρ.1,51 λάγειον κρέας.

λαγέρως Ἰσ. «σημιαξ».

λαγείσις Ἰσ. «θεός Σικελίος».

λαγερτρομία [ή] νεώτ. βοτον. γένος λιθροειδῶν.

λαγάτης [ός] [λαός-ἀγέομαι] δωρ. -ας ὁ ἡγεμῶν, ἀρχηγός τοῦ λαοῦ: Πινδ.Ο 1,94 ἄ τεκε λαγάτας ἐξ ἄρεταίσι μεμαότας υἱοῦς, αὐτ.Π 4,107 τὰν ποτε Ζεὺς ὥπασεν λαγέτα Αἰδῶφ, Σοφ.ἀν.221,12.

λαγάτη [ή] νεώτ. γένος θυμελαιειδῶν φυτῶν.

λαγίνα (ή) δημ. κ. λαγύνα κ. λαίνα ή -θνα με-
γεθ. του λαγίνι, εύμεγέθης λάγνηος, ύδρια, στά-
μνα : μία λαίνα λάδι.

λαγνυαρία (ή) νεώτ. βοταν. γένος μαλαχοει-
δούς φυτού, ού τὰ σπέρματα χρησιμοποιούνται
ύπό τών έμπειρικών ώς φάρμακον.

λαγνυαρχος (ό) ό έπόπτης τών λαγίνων, ό έχων
είς τή συμπόσιον τήν έπί του οίνου έξουσία : 'Ησ.
εδ έξούσιαν έχων του οίνου [κώδ. λαγνυαρχος].

λαγνυάτα (τά) (λαγνυός) μιν. οι καρποί του
δένδρου βαρδάσια βλ.λ., τὰ βαρδάσια, όνομα-
αθέντες ούτω, διότι έχουν σχήμα λαγνίου : Πρόδρ.
I,211 δαμάσκηνα . . τὰ λέγουν λαγνυάτα.

λαγνίη (τή) δημ. κ. λαγύνη κ. λαήνη τὸ λαγίνιον
βλ.λ., τὸ κανάτι : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 16,27 μέσ' στα λα-
γνίη μου | εἶν' οι όμορφάδες.

λαγνίμβι (ο) νεώτ. ζωολ. οίκου. ριζοπόδων έν-
τόμων του άθροισμ. τών τρηματοφόρων.

λαγνίον (τό) μτην. κ. νεώτ., δημ. λαγίνι κ. λα-
γύνιον) ύποκορ. του λάγνηος βλ.λ. : Δισοκ.2,105.

λαγνυόδαρος (ό) νεώτ. ζωολ. γένος κουρκου-
λισιδιών έντόμων.

λαγνυοειδής-οὐς-ές νεώτ. ό έχων σχήμα λα-
γίνου, ό όμοιος πρός λάγνηον : Α- κύτταρα μονο-
κύτταροι βλενογόνοι άδένες του λεπτού έντέρου.

λαγνυοικός (ό) νεώτ. ζωολ. γένος ήλιοζώων
πρωτοζώων.

λαγνυόκαρπος (ό) νεώτ. βοταν. γένος έρικινι-
διών φυτών.

λαγνυόρρυγχος (ό) νεώτ. ζωολ. γένος δελφι-
νιδών θηλαστικών.

λαγνυός (ή) μτην. κ. νεώτ. κ. π. 'Αττ. ό λάγνυος,
μεγεθ. λαγίνα, ύποκορ. λαγίνιον) Μοίρ.246 ελά-
γητος, άρσενικός 'Αττικοί, θηλυκώς 'Ελληνες', δο-
χεῖον πήλινον, ύάλινον ή και μετάλλινον πρός το-
ποθέτησιν ύγρών και ίδίως ύδατος, οίνου, ύδριας,
στάμνα : Πλουτ.'Ηθ.509D' 2) νεώτ. ζωολ. γένος
ριζοπόδων τής οίκου τών λαγνιδιών' 3) νεώτ.
βοταν. γένος φυτών τής οίκου τών μαλαχοειδών.
λαγής 'Ησ. εις τὰ άφορδισια καταφερής, λά-
γνος.

λαγνυόσχημος-ον νεώτ. ό έχων σχήμα λαγί-
νου, ό λαγνυοειδής : λαγνυόσχημος κολοκύνθη.
λαγνυοφόρος (ή) νεώτ. βοταν. γένος κολοκυν-
θοειδών φυτών.

λαγνυόφρυς-υος (ή) νεώτ. ζωολ. γένος έγχυμα-
τικών θυρτικελλιδιών.

λαγιαζέω δημ., άόρ. (ε)λαγιασσα, μτη. παθ. παρακ.
λαγιασμένος, συσπειρωμά, άκινητώ έν στάσει κα-
τακλισεώς, μαζεύομαι, ήσυχάζω, μουλώνω : λα-
γιασσε κάτω από ένα δέντρο όσο να περάση
ή μπόρα' 2) έπλ θηραμάτων, κρύπτομα, μαζεύ-
ομαι δια να μη γίνω αντίληπτός : ό λαγός λάγια-
σε από πίσω από μία πέτρα' || όμ. σημ. κ.μ.μτη.
παθ. παρακ. : κάπου έδώ είναι λαγιασμένος.

λαγιαρνί (τό) δημ. άρνίον έχον μελανόν, μαύρον
τριχώμα, λάγιο : δ.τραγ ήπικαν κλέφτες στό
μαντρί, | μου 'έλεφαν τὸ λαγιαρνί.

λαγιαρί (ο) νεώτ. ζωολ. οίκογένεια τρωκτικών
ζώων, περικαμβάνουσα ζφα δρομικά.

λαγιαυός-έως (ό) (λαγιάς) κ. νεώτ. τὸ νεογνόν του
λαγωσού, τὸ λαγουδάκι : Πλουτ.'Ηθ.971Π', ΑΙλ.Ζ17,
47' 2) ό κόνικλος, τὸ κουνέλι : Στράβ.3,2,6 τών
δ' άλεθρίων θηρίων σπάνις πλὴν τών γεωρϋχών
λαγιαύων.

λαγίδιον (τό) μτην. κ. νεώτ. ύποκορ. του λαγωός
βλ.λ. : Μάρκ.Αύρ.10,10 άράχινον μίσην θηράσαν
μέγα φρονετι, άλλος δέ λαγίδιον, Πολυδ.δ,15'
2) νεώτ. γένος θηλαστικών λαγοστομιδών.

λαγίνης (ό) μιν. ό λαγωός : Κ Μανασσι.171.

λαγίνος-η-ον ό άνήκων ή άναφερόμενος εις λα-
γύνος : Αίσχ. Αγ.119 βοσκόμενοι λαγίνων, . . γένναν.

λάγιον (τό) κ. έσφ. λαγιόν (ΕΜ 451,20), ύποκορ.
του λαγωός βλ.λ., τὸ λαγουδάκι : Ξεν.Κιν.δ,13.

λάγιος-ια-ιο δημ. έπί προβάτων, ό έχων μελα-
νόν, μαύρο τριχώμα : Γρην.Σκ.Τεερρ.Πανικόςβ κι
άγνοιαστα βόσκου λόγια αρνιά στα τρώφανά
λιθάδια : πρβλ. λαγιονί.

λαγιόσπερμον (τό) νεώτ. βοταν. γένος άνθεμι-
διών φυτών.

λαγκάδα (ή) μιν. κ. δημ. κ. λαγγ- μεγθ. του
λαγκάδι, φάραγξ, χαράδρα δασώδης : Χρον.Μορ.
5428, Καζ.Ν ΘΚωμ.1,1,14 στού λόφου τὰ μπρο-
πόδια, έκει πού πιά ξετέλευε ή λαγκάδα.

λαγκαδάκι (τό) δημ. ύποκορ. του λαγγάδι βλ.λ.

λαγκάδι (τό) (λαγγεύω) κ. λαγγάδι, μεγθ. λαγ-
κάδα κ. ύποκορ. λαγκαδάκι, λαγών δρους, ιδ.
δασώδης, φάραγξ : Έρωτόκρ.3,1722 τὰ βάσανα
ντου τὰ πολλά στα δόση τὰ δηγάτα, | και τὸ
λαγκάδι και βουλι συχνία του πιολάτο, Διγεν.
'Ακρ.3107 εις ταυτα τὰ λαγκάδια, εις ταυτας τας
κλεισούρας, Σολωμ. Τὸ Κοιμητήρι,18,2 γλήγορα
ας φύγουε απ' τὰ λαγκάδια | και τὰ φριχτό-
τατα | πυκνα σκοτάδια, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 6,11 στα
ήσκιερά τὰ λαγκάδια θά τρέξουμ, ΜΜ όπου τὸ
αίμα άναπηδῶ | σκίζει λαγκάδια και βουιά.

λαγκαδιά (ή) δημ. τὸ λαγκάδι βλ.λ. : Ζερβ.Τραγ.
ΚΚ 2,10 βαριόθυμης σιγάν οι λαγκαδιές, Χατζόπ.
Βρ.Θρ.9,13 τὸ παραμυθί για τὰ ρόδα | πού μά-
ζεψε στη λαγκαδιά.

λαγκαδίω (λαγκάδι) δημ. έπί τόπου, σχηματί-
ζω λαγκάδι βλ.λ., κάνω λαγκάδι.

λαγκαδοτόπος (ό) δημ. τόπος, μέρος όπου ύ-
πάρχουσι λαγκάδια βλ.λ.

λαγκαστερίτης (ό) νεώτ. όρυκτολ. άνθρακικόν
άλας του μαγνησίου, άναμεμιγμένον με βρουκίτην.

λαγκατα Κύρ. επεπαιρμένα.

λαγάκι 'Ησ. εφέκω.

λαγαεύω δημ. κ. δ.γο. λαγγεύω βλ.λ.

λαγήκη (ή) (λατ.) γλωσσ. λοπάς, σκευος έπιτρα-
πέσιον, πιστέλλα.

λαγία (ή) (λατ.) μτην. λόγχη πλατεία : Διόδ.Σ
5,30 προβάλλουσαν δέ λόγχα, άς εκείνοι λαγι-
ας, ηχησίας τῶ μήκει του σιδήρου, και έτι μεί-
ζω τὰ έπιθήματα έχούσας, Πλουτ.Μάρκελλ.79.

λαγιαρίας (ό) (λατ.) μτην. κ. μιν. ώπλισμένος
διά λαγίας, με λόγχην πλατειαν, λογαυφόρος :
'Ιω.Λυδ.Ρωμ.1,46,Μαλάκ.1 303,3.

λαγκίολα (ή) (λατ.) μτην. κ. λαγκέολα ή λογγίτις :
ΨΔισοκ.3,144.

λαγκιολάτος (ό) (λατ.) μτην. ό αιχιηρός ώς λόγ-
χη, ό λογγωτός : Ζώσ.2,4.

λαγκλα (ή) ή ή. ή λαγίκη θλ.λ. : Πάπ. λαγκλα με-
γάλη έν θήκη.

λαγκλιον (τό) πάπ. ύποκορ. του λάγκλα βλ.λ.

λαγκός (ό) δημ. χαράδρα, κοιλιά πολύφυτος
και ουχι πετρώδης, βήσσα.

λαγκρύζα Φωτ. ελαιοδροειθαία.

λαγκτα Φωτ. έιερά άπάργματα.

λάγγα Κυρ. κάμπηρα, κιωτόρας.

λαγγαία (ή) (λαγνος) κ. νεώτ., Ιαν. -ειη εκένω-
σις σπέρματος, ουνουσία : 'Ινπ.Φύσ.Παιδ.20,'Α-
ριστλ.Ζ1 575α,21' 2) κ. νεώτ. ή άκατάσχετος τά-
σις πρός αρκτικές άπολαύσεις, άσέλγεια, άκο-
λασσία, φιληδονία : Ξεν.'Απορν.1,68 του δέ μη δου-
λεύειν . . ύνων και λαγγαία οφει τή άλλο αιτιώ-
τερον είναι, Παλλδ.ΑΠ 10,45,Β,Παλαμ.Παράκ.68,13
με τής λαγγαίας τήν πείνα πώς με σέρνει.

λαγγαυα-ατος (τό) (λαγγεύω) ή λαγγαία : 'Ινπ.
Φύσ.Παιδ.31' 2) ή άκολασσία, φιληδονία, αι-
σχρότης : Κλήμ.'Αλ.84,38 λαγγαυατα έταιρικά.

λαγγνάω (λάγνος) έπί άνδρός, σινουσιόσσομαι :
'Ινπ.'Αέρ.21 άφ' ότων ήκιστα εικός άνδρα οίδν
τες λαγγνάωσσι. κ. παθ. έπί γυναικόσ : 'Ινπ.'Επιδ.5,25,

Προκ.3,168,23 λαγνεύσθαι πρὸς τῶν μοιχῶν βι-
νεύσθαι) 2) εἶμαι φιλήδονος, ἀκόλαστος :
Πλουτ.ἸΗ.136D τίς δὲ σχολῆ τῷ ἀνδρὶ τούτῳ
νὺν ἀπεπεῖν ἢ λαγνεύσειν 3) ρηματ.
π. λάγνευμα.

Λάγνης (ὁ) ἄπτ. τ. τοῦ λάγνου, κλητ. λάγνα, ἀκό-
λαστος, φιλήδονος, πόρνος : Εὐθουλ.55 ἴθι δεῦρ'
ἀφελού τ' ὡ λάγνα ταχὺ τὰ ποικίλα, Κωμ. Α-
δέσπ.388 λάγνην ὄφθαλμόν.

λαγνικός-ή-όν μτγν. ὁ λάγνος, ὁ ἀκόλαστος
|| τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἡ λαγνεία, ἡ ἀκολασία, φιλη-
δονία : Κλήμ. Ἀλ.83,35.

Λάγνος η-ον κ. μων., νεώτ. κ. Λάγνος-ον, συγκρ.
λαγνίστερος, ὑπερβ. λαγνίστατος κ. λαγνιότατος
| Χοιροβ.ἐν Θεοδ.2,76H, Ἰππιατρ.331, π.ἀρχ. συνήθ.
ἐπὶ ἀνδρῶς, ὡς μάχλος ἐπὶ γυναικός, ὁ καθ' ὑπερ-
βολὴν ἐπιρρητής πρὸς ἀφροδισιακὰς ἡδονὰς, φι-
λήδονος, ἀκόλαστος : Κριτὶ.44D, Τιμ.Λοκρ.104E'
|| σπαν. κ. ἐπὶ γυναικός : Ἀναστ.ἀνδρ.60 Λάγνης
γυναικός' || κ. γεν. στον ἐπὶ ζώων, ὀρέξεων κττ. :
Ἀριστλ.Ζ1.575a,20 ἥκιστα λάγνων τὸν ἀρρένων
ὁ βούς, - λάγνοι πόθοι' || κ. παραθ. : Ἀριστλ.
Ζ1.575b,30 λαγνίστατον μετ' ἀνθρώπων ὁ ἵππος,
Ἰππιατρ.33' 2) δημ. ὁ περιέγωγος ἡδονικὴν διό-
θεσιν, ὁ ἡδυσπάθης : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ.5,3 καὶ μέσ'
στά λάγνα τὰ ὄνειρά σας ὁ κόσμος ν' ἀποκα-
ρωθῆ, - λάγνα μάτια' || τὸ λάγνον ὡς οὐσ.
ἡ ἡδυσπάθεια' πρβλ.Κόντ.Γλωσσ.Παράτ.177.

Λάγνος μτγν. κ. νεώτ.,σ.συγκρ. λαγνίστερον κατὰ
τρόπον λάγνων βλ.λ., ἀκόλαστος' κ.συγκρ. Φιλ.2,207.

λαγοθυζάστρα (ἡ) δημ. τὸ πτηνὸν αἰγοθήλης,
ἄ. γιδουζιάστρα, γιδουζί.

Λάγοθνηρος (ὁ) γλωσσ. κ. σχόλ. Σουίδ. ἐμύζος'
2) εἶδος ποτικίου, ἡ μυγαλῆ : Σχόλ.Λοκκ. Ὀνειρ.24.

Λάγοβαίτης (ὁ) (δαΐω) ἐπὶ ἀέτου, ὁ κατατρώ-
γας τοὺς λαγούς : Αἰσχ. Ἀγ.123 ἐδάμ λαγοβαί-
τας πομπὰς ἀρχούς.

Λάγοθήρας (ὁ) μτγν., κλητ. λαγόθηρᾶ κ. -ῆρα
ὁ θηρεύων, κυνηγὸν λαγούους, ὁ λαγοκυνηγός :
Λεωνίδ.Ταρ.ΑΠ 9,337' 2) π. Ἦσ. εἶδος ἀέτου.

Λάγοθρῶ-ἔω θηρεύων, κυνηγὸς λαγούους : Ἀ-
ριστοφ.Λυσ.789 κατ' ἐλαγοθήρει πλεζόμενος ἀρ-
κός (κ. ἐόφ.γρ. ἐλαγοθήρη) πρβλ. ὄρνιθοθήρῳ.

λαγοικία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰ-
κογ. τῶν σκιαδανθῶν, ἀγριορίγανη, καρδιόχορτο.

λαγοκαρδός η-ο δημ. ὁ ἔχων καρδίαν λα-
γούου, ὁ δειλός' πρβλ. λεοντόκαρδος.

λαγοκερασιά (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν ριθῆσιον τὸ
ἀκανθώδες.

λαγοκοιμητιά (ἡ) δημ. τὰ φυτὰ ἐλίχρυσον τὸ
Ἰταλικὸν καὶ τεύκριον τὸ πόλιον.

λαγοκοιμητός η-ο δημ. ὁ κοιμώμενος ὡς ὁ
λαγός, ἐλαφρῶς, ὁ συγκατὰς ἀφυπνιζόμενος.

λαγοκοιμῶμαι-έομαι δημ. κ. λαγοκοιμῶμαι
(-έομαι) κ. λαγοκοιμῶμαι, μτγ.παθ. παρακ. λαγο-
κοιμισμένος, κοιμῶμαι ὡς λαγός, ἐλαφρῶς,
κοιμῶμαι ἐλαφρὰ, μισοκοιμῶμαι : Παλαμ.Παρακ.
144,9 δὲν εἶμ' ἐγὼ καὶ μέσα ἐδῶ σὰ νὰ λαγο-
κοιμῶμαι | καὶ σὰ νὰ στέκω σὲ χλωαία, Γρην.Σκ.
Τερρ. Ὑψνου Γέλια 3 πού ξύπνια ὄνειρεύεσαι καὶ
λαγοκοιμισμένη | κόκκινα βλέπεις τὰ χλωρὰ
2) ρηματ. π. λαγοκοιμητός.

λαγοκοιτία (ἡ) δημ., ἄ. λακοιθία, ἡ κοίτη, φω-
λέα τοῦ λαγούου : Βλαστ.Συνμ.121

λαγοκόνελο (τὸ) δημ. ὁ ἀγριὸς κόνικος,
ἔχων χρώμα διάμεσον μεταξὺ λαγούου καὶ κωνί-
κλου καὶ θεωρούμενος, ὡς προειδῶν ἐκ τῆς δια-
σταυρώσεως λαγούου μετὰ κωνικού.

Λάγοκτόνος (ὁ) (κτείνειν) μτγν. ὁ κτείνων, φο-
νεύων λαγούους' πρβλ. λαγοκτονώ.

Λάγοκτονῶ-έω μτγν. ἀποκτείνω, φονεύω λα-
γούους : Σάτυρ. Ἐπιγρ.ΑΠ 10,11.

Λάγοκύμνοιν (τὸ) γλωσσ. κ. δημ. εἶδος κυ-
μίνου' Ψιδισκ.4,17 ἐλαγούο κύμνονος' || δημ. τὸ
φυτὸν λαγοκίττα ἢ κυμινοειδής.

λαγοκνήγιον (τὸ) μων., νεώτ. κ. δημ. τὸ
κυνήγιον λαγῶν : Βασίλ.Συντ.Καν.2,358.

λαγοκυνηγός (ὁ) δημ. ὁ κυνηγός λαγῶν, ὁ
λαγοθήρας.

λαγομάνα (ἡ) δημ. συνήθ. κτ. πηθ. τὸ φυτὸν
λυκόπεδον βλ.λ. τὸ κοινόν.

λαγομηλιά (ἡ) δημ. ὄνομ. τῶν φυτῶν ὀξυμυρ-
σίνης τῆς ἀκανθώδους καὶ κομάρου τοῦ κοινού.

λαγονάρης (ὁ) δημ. ὁ θηρευτής λαγῶν, ὁ
λαγοκυνηγός.

Λαγονάτη (ἡ) μτγν. τὸ φυτὸν λαγώπου ἢ λα-
γώπουρος : Γαλ.19,117.

λαγονεύς δημ. κ. λαονεύω θηρεύω, κυνηγῶ
λαγούους' 2) κ. μτφ. ἐπὶ προσ., καταδιώκω, κυ-
νηγῶ : φρ. με λαγονεύει ὁ τριστάτατος (λαγ.
ὑπὸ ἀποδιδόντων τὰς συνεγείας ἀτυχίας των εἰς
δαμονικὴν ἐπ'ἡρέσται) 3) ρηματ.π. λαγονάρης.

λαγόνος α-ον νεώτ. ἀνατ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνα-
φερόμενος εἰς τὸς λαγόνος, ὁ τῶν λαγόνων :

λαγόνια ἀρτηρία ἰανὰ τρεῖς ἑκατέρωθεν τῆς
κοιλιακῆς ἀορτῆς, - λαγόνιον κῦρτωμα (τρίγυ-
νος τραχήλι καὶ πολύτρητος ἐπιφάνεια τοῦ ἀνω-
νύμου ὄσπου), - λαγόνιον ὄσπου ἢ ἀνωθεν τῆς
κοτύλης τοῦ ἀνωνώμου ὄσπου πλατεία μοῖραι,
- λαγόνιος μῦς (μῦς τῆς ἐσῶ ἐπιφάνειας τῆς πυέ-
λου), - λαγόνιος φλέδες.

λαγονίτης (ὁ) νεώτ. ἔνυδρον βορικόον ἄλας
σιδηρού.

λαγονοβουθωνικός ἡ-όν νεώτ. ἀνατ. ὁ ἀνή-
κων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸς λαγόνος ἄμα καὶ
τὴν βουθωνικὴν χώραν : λαγονοβουθωνικαὶ χῶ-
ραι (αἱ πρόσθια καὶ κάτω χῶραι τῆς κοιλίας), -
λαγονοβουθωνικὸν νεῦρον (κλάδος τοῦ ὀσφυϊ-
κοῦ νευρικοῦ πλέγματος).

λαγονοθηδικός ἡ-όν νεώτ. ἀνατ. ὁ ἀνήκων ἢ
ἀναφερόμενος εἰς τὰς λαγόνος καὶ τὸ ἡβικόν
ὄσπου, ὁ τῶν λαγόνων ἄμα καὶ τῆς ἡβικῆς χῶ-
ρας : λαγονοθηδικὴ γραμμή.

λαγονοκοκκινικός ἡ-όν νεώτ. ἀνατ. ὁ τῶν
λαγόνων ἄμα καὶ τοῦ κόκκινου : λαγονοκοκκι-
νικός μῦς (ἰδιωτῆς μῦς τῆς περινεφικῆς χώρας).

λαγονοκτενικός ἡ-όν νεώτ. ἀνατ. ὁ τῶν λαγῶ-
νων ἄμα καὶ τοῦ κτείνου μῦς : λαγονοκτενικόν
ὄγκωμα (ἀμβλύ πρόμηκας ἐπαιρμαί, - λ-σύνδε-
σμος (λωρίς τῆς λαγονίου περιτόνιας).

λαγονομηρικός ἡ-όν νεώτ. ἀνατ. ὁ τῶν λα-
γόνων ἄμα καὶ τῶν μηρῶν.

λαγονοπλευρικός ἡ-όν νεώτ. ἀνατ. ὁ τῶν λα-
γόνων ἄμα καὶ τῶν πλευρῶν : λ-μῦς (μακρὰς ρα-
χιατὸς μῦς ἐκτενιζόμενος ἐκωτέρωθεν ἀπὸ τῆς λα-
γονίου ἀεροφάσις μέχρι τοῦ τετάρτου αἰχμητικοῦ
σπονδυλίου).

λαγονοπογάστριος α-ον νεώτ. ἀνατ. ὁ τῶν
λαγόνων ἄμα καὶ τοῦ ὑπογαστρίου.

λαγονοῦρα (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν τριφύλλιον τὸ
ἀρουραῖον.

λαγοπόδαρο (τὸ) δημ. ὁ ποὺς τοῦ λαγούου.
λαγόνους-ποδός-ον νεώτ. ἐπὶ πτηνῶν, ὁ ἔχων
πόδας ὀρείους πρὸς τοὺς τοῦ λαγούου' 2) μτφ.
ὁ ταχύπους, ὁ γρήγορος.

λαγοροθιά (ἡ) ὄωρ. κ. δημ. ὄωρα τοῦ λα-
γούου, λαγοτόμαρο.

λαγορσίς Ἦσ. «ἐκκλήσια» ἰπθ. λάγορσαι.

λαγός (ὁ) ἰων. κ. δημ. ὁ λαγός βλ.λ. : Ἦρ.1,123
διδόντα τὸν λαγὸν Κύρω ἐπειπεῖν, - τρέχει σὸν
λαγός' || φρ. ἔγινε λαγός ἐφυγε ὄρμασις'
|| παροιμ. φρ. τάζει λαγούς με πετραχήλια
ἰσόδοχεται πολλὰ ἄδύνατα, ἀνυπαρκταί, παροιμ.
πού κυνηγᾷ πολλοὺς λαγούς κανένας δὲν πιάνει

ιδ πολλά ὄμοι ἐπιδιώκων οὐδὲν ἐπιτυγχάνει' 2) τοῦ λαγοῦ τ' ἀφτία τὸ φυτὸν ἔρμωδάκτυλος ὁ κονδυλώδης· 3) τοῦ λαγοῦ τὰ γένια τὰ φυτὸν τραγοπέγων ὁ πρᾶσοφύλλος· 4) τοῦ λαγοῦ τὰ σιδήλια τὸ φυτὸν ἀριστολοχία ἢ κρητική· 5) τοῦ λαγοῦ ἡ οὐρά τὸ φυτὸν ὄρχις ἢ στικτή.

λαγοσφαγία (ἡ) μτγν. κ. λαγοσφαγία βλ.λ.

λαγοτόμαρο [τό] δημ. ἡ δορὰ τοῦ λαγοῦ.

λαγοτροφίον [τό] γλωσσ. κ. λαγωτροφίον μέρος ἐνθά τρέφονται λαγῶς.

λαγουδάκι [τό] δημ. ὑποκορ. τοῦ λαγός, τὸ νεογνὸν τοῦ λαγοῦ, ὁ λαγιδεύς· 2) τὸ φυτὸν κυκλάμιον τὸ κρεμάμενον.

λαγουδέρα [ἡ] δημ. ναυτ. οἶαξ ἔξιλιος ἢ ὄρει- γόκλιος, δι' οὐ γίνεται ὁ χειρισμὸς τοῦ πηδάλιου εἰς τὰς λέμβους καὶ τὰ μικρὰ ἱστιοφόρα, τὸ δια- κί· 2) εἶδος ράβδου χρησιμοποιοιμένης διὰ τὸ κυνήγιον τῶν λαγῶν, λαγούσα.

λαγουδέω δημ. ἀμτβ. θηρεύω λαγῶν· ὁ αἰ- τὸς λαγουδεύει.

λαγουδίη [ἡ] δημ. ἡ κοίτη, φωλεὰ λαγοῦ, λαγοκοιὰ· βλαστ. Συμμ. 121.

λαγουδίξω δημ. τρέχω μετὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας ὡς λαγῶς, τρέχω μετὰ τέσσερα.

λαγουδίνα [ἡ] δημ. τὸ θῆλυ τοῦ λαγοῦ· παροιμ. καιρὸς λαγός καιρὸς λαγουδίνα [ἐν] τῶν ἄλλοις ἐκάστοτε κατὰ περιστάσεων ἐμφανι- ζόμενων, ὄμ. κ. ἐπὶ τῶν διηροσώπων, τῆς παροιμ. προελθούσης ἐκ τοῦ λαϊκοῦ θρύλου ὅτι ὁ λα- γῶς ὅτε μὲν εἶναι ἀρρην ὅτε δὲ θῆλυς].

λαγούμι [τό] [τουρκ.] δημ. κ. λαομί ὑπόνομος πρὸς ἀποχέτευση ἀκαθάρτων ὕδατων, ὑπόγειος ὀχετὸς, ἀράρα· || ὑπόνομος μεταλλείῃς ἢ πρὸς ἀνάφλεξιν ἐκρηκτικῆς θλῆς· Παπαδ. Χριστ. Διηγ. 54 βαθιά κάτω σάν τυφλοπόντικας νὰ σκάφτη, μὲσ' στὰ λαγούμια.

λαγουμιτζής [ὁ] [τουρκ.] δημ. κ. λαγουμιτζής κ. λαουμιτζής ὁ κατασκευαστὴς λαγουμίων, ὑπό- νόμων, ὀχετῶν· 2) παλαιότερον Τούρκος στρα- τιστὴς χρησιμοποιοῦμενος διὰ τὴν ἀνατίναξιν φρουρίων.

λαγουρός [ὁ] νεώτ. βοταν. γένος φωιτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ἀγρωστοειδῶν λαγουροῦρα

λαγούσα [ἡ] δημ. ἢ λαγουδέρα βλ.λ. 2), τὸ λα- γωδόλον.

λαγουτάρης [ὁ] [ἰταλ.] μsn. κ. δημ., μsn. λαγου- τάρης κ. λαουτάρης ὁ παίζων λαγοῦτο βλ.λ., ὁ βαρδιτιστὴς ὁ· Ἐρωτόκρ. 1,647 κὶ αὐτόνος ὁ τραγοιδιστὴς κὶ αὐτὸς ὁ λαγουτάρης.

λαγοῦτο [τό] [ἰταλ.] μsn. κ. δημ. κ. λαουτο[ν] κ. λαουτο ἔγχορδον μουσικὸν ὄργανον ἐκ ξύλου ἐν σχήματι ὑπερμεγέθους ὀχλαδίου, ἢ βάρδιτος· Ἐρωτόκρ. 1,445 τραγούδι καὶ λαγοῦτο | γλῆγορα νὰ με γίνασαι στὸ λογισμὸν ἐποῦτο.

λαγὸφθαλμος [ὁ] πάπ. κ. λαγὸφθαλμος βλ.λ.

λαγόχορτο [τό] δημ. τὸ φυτὸν τραγοπέγων ὁ πρᾶσοφύλλος.

λαγόφωμο [τό] δημ. τὰ φυτὰ μικρίδιον τὸ πι- κροειδὲς καὶ κυκλάμιον τὸ κρεμανθές.

λαγρία [ἡ] νεώτ. ζωολ. νένος λαγριδῶν ἐντό- μων κολεοπτέρων.

λαγριδαί [οἱ] νεώτ. ζωολ. φυτοφάγων ἐντόμων.

λαγρὸν [ἡ] λέχος, λέχος· Ἦσ. κρησάπινον· ἀλαγρός.

λαγρονίτης Ἦσ. «εἰδὸς πλακοῦντος».

λαγρός κ. λαγρὸν βλ.λ.

λαγύνα [ἡ] δημ. κ. λαγύνα βλ.λ.

λαγύναρχος [ὁ] Ἦσ. «ἀρχων ἐν λαγύνοις» πρβλ. λαγύναρχος.

λαγύν(ον) [τό] μτγν. κ. δημ. κ. λαγύν(ον), ὑπο- κορ. τοῦ λάγυνος· Δίφιλ. 3,2.

λαγύνις-ιδος [ἡ] μτγν. ὑποκορ. τοῦ λάγυνος βλ.λ.· Γλυότ. Ἦσ. 614F.

Λαγύνιον-ινος [ὁ] [λάγυνος] μτγν. ἐπὼν. παρα- οῖτου· Ἀθῆν. 13,584F Δημοκλέους τοῦ παρασί- του Λαγύνιονος ἐπὶ κλην καταπεσόντος ἐν τινι κονιάματι.

Λάγνουθῆκη [ἡ] εἶδος ποτηρίου ἢ βάσεως πο- τηρίου, κτ. διόρθ. τοῦ λακανοθήκη ἐν Ἀθῆν. 14,784B.

Λαγύνοσι [ὁ] κ. λάγυνος [ἡ] [θεσσο.] Ἀριστ. ἀπ. 4991 κ. λάγννος κ. νεώτ. δοχεῖον πῆλινον ἢ μετάλλινον πρὸς τοποθέτησιν καὶ μεταφορᾶν ὑγρῶν καὶ ἰδ. ὄδατος, ἐλαίου καὶ οἴνου· Δίφιλ. 29,60 λάγυνον ἔχω κενόν, Νικόστρ. II τὰ μεστὸν ἡμῖν φέρε λάγυνον, Μάρκ. Ἀργ. ΑΠ 6,248 λάγυνε μεθυσφαλές· 2) μέτρον χωρῶν 12 κοτύλας· Ἐρατοσθ. π. Ἀθῆν. 7,276B καὶ ἐξ ἰδίας ἕκαστος λαγύνου παρ' αὐτῶν φέρον- τες φησιναι.

Λαγύνοφῶρια [τὰ] μτγν. ὄργανοιτικὴ ἐορτὴ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὄργανωθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Πτολεμαίου Διονύσου· Ἐρατοσθ. π. Ἀθῆν. 7,276B καὶ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ ἐμῇ λαγυ- νοφῶρια ἐορτὴ τίηγετο.

λαγυρίζομαι κ. λαγαρίζομαι βλ.λ.

λαγχάνω κ. μsn. κ. νεώτ., δημ. λαχάνω, μέσ. μέλλ. ὧς ἐνεργ. λήξομαι κ. ἰων. λάξομαι [Ἦρ. 7,144], ἀόρ. β' ἐλάχον κ. ἐπ. ἔλλαχον [Ἦρ. Δῆμ. 87] κ. λάχον [Ἦλ. Δ 49] κ. μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ λέλάχον [Ἦλ. Η 80], δημ. ἔλαχα, παθ. ἄορ. ἐλήχην [Ἰδμ. 990], παρακ. εἶληχα κ. ἰων. λέλοχον [Πίνδ. Ο 1,53], παθ. παρακ. εἶληγμα κ. γ' πλῆθ. λελάχαι [Περικτ. π. Στοβ. 4,28,19], ὑπερτυπ. εἶληχην κ. ἐλελόχηεν [Λουκ. Ἐρωτ. 18] κ. δωρ. γ' ἐν. ἐλελόχη [Θεόκρ. 4, 40], μτ. αἰτ. πράμυστος, ἐνίστο κ. μτ. ἀπαρφ., λαμβά- νω διὰ κλήρου, κτῶμαι, γερθάνω ὡς μερίδιον· Ἦλ. Δ 49 τὸ γὰρ λάχωμεν λαρὸς ἡμεῖς, αὐτ. Ο 190 ἔλα- χον πολὴν ἀλα ναίεμεν αἰεὶ [ἐλαβον κατὰ τὴν διὰ κλήρου διανομὴν τοῦ κόσμου τὴν θάλασσαν ὡς μέρος τῶν κατοικῶν εἰς αὐτήν], Ὀδ. Ξ 233 τῶν ἐξαιρέμην μενοεικέα, πολλὰ δ' ὀπίσω λάγαχα, Πίνδ. Ν 9,45 ἴστω λαχῶν πρὸς δαιμόνων θαι- μαστὸν δάλον, Εὐρ. Τρω. 278 ἐλαχ' ἀναξ δούλην σ' ἔχειν· || ἐπὶ θεότητος ὡς τοῦ δαιμόνος τοῦ κυβερνῶντος τὴν ζωὴν τινος· Ἦλ. Ψ 79 ἀλλ' ἐμὲ μὲν Κῆρ ἀμφέχανε συτηερά, ἦηερ λάχε γαινόμε- νόν περ, Λυσ. 2,78 δαίμων ὁ τὴν ἡμετέραν μοι- ραν εἰληγῶς, Θεόκρ. 4,40 τῷ σκληρῷ μάλα δαι- μονος ὅς με ἐλελόχη, Ἀλκιφρ. 3,49 ὄ δαίμων, ὅς με . . εἰληγας· || ἐπὶ θεῶν, οἵτινες κατὰ τὴν διανομὴν τῆς γῆς ἐλαβον χώραν τινὰ ἢ πόλιν, κα- τέχουσι καὶ προστατεύουσιν αὐτήν· Ὀμ. Ὑμν. 19,6 πάντα λάφον . . λέλογχε ἰ Πάν, Ἦρ. 7,53 θοοταῖν, οἱ Περσίδα γῆν ἐλελόχασι, Πλάτ. Τιμ. 23D ἡ τὴν ἡμετέραν πόλιν ἐλαχε· || ἐν χρ. κ. μτφ.· Πίνδ. Ο 1,53 ἀκέρδεια λέλογγεν θαμίνα κακαγόρος· 2) ἐπὶ πρως., ὀρίζομαι διὰ κλήρου, βγαίνω μετ' κλήρου, τυχεῖον· Ἦλ. Η 171 κλήρω νῦν πεπλάσθαι διαμερές, ὅς κε λάχσιν, αὐτ. Ω 400 κλήρω λά- χον ἐνθάδ' ἔπεσθαι, Ἦρ. 4,94 τὸν πάλω λαχόντα, Αἴσχ. Ἐπ. 376 ὡς ἐν πύλαις ἕκαστος εἰληγεν πά- λον· κ. ἀπολ.· Ἦλ. Κ 430 πρὸς Θύμβρον ἔλα- χον Λυκίαι ἰαχόλ. ἐπρὸς τὸ Θυμβρότων πεδίον, Ὀδ. 1,334 ὁ δ' ἔλαχον, τοὺς ἄν κ. καὶ ἤθελον αὐτὸς ἐλέσθαι, τέσσαρες· 3) σύρω, τραβῶ κλήρον· Ἰσοκρ. 7,23 κατὰστας ἢ διὰ τοῦ λαγ- χάνειν γιγνομένην, Κδ' Ἰω. 19,24 μὴ σχίσωμεν αὐ- τόν, ἀλλὰ λάχωμεν περὶ αὐτοῦ τίνος ἔσται· 4) πῖπτο εἰς τὸν κλήρον, τὸ μερίδιον· Ὀδ. 1,160 ἐς ἐκάστην ἐννέα λάχωνον αἰγες ἰνήσι, Εὐρ. Ἐλ. 213 αἰῶν δυσαιών ἔλαχεν, Πλάτ. Νόμ. 745B τὸ λα- χὸν μέρος ἐκάστω τῷ θεῷ, Στράβ. 9,5,23 τὴν πρὸς Νότον λαχεῖν φασὶ Δευκαλιών· || δημ. περιέρχομαι διὰ κλήρου εἰς τινα· μοῦ' λαχε ὁ τό- λότη ἕνα δαγτυλίδι· 5) μτβ. καθιστῶ τινα μέ- τοχον εἰς τι, κάμνω τινα νὰ λάβῃ τι· Ἦλ. Η 80 ὄφρα

πυρός με Τρώες . λελάχωσι θανάοντα [Γαζ.Θ
 «όπως με πυρός μεταλαχέιν αι μετασχέιν ποιή-
 σωσιν άποθανόντα οι Τρώες»], αὐτ. 76 με πυ-
 ρος λελάχτη· 6) αὐτθ. μτ. γενικ. διαιρετικῆς,
 γίνουσι κάτοχος πρόματός τινος, κτώσαι τι, λαυ-
 θάνω : 'Ιλ.Ω 76 ως κεν 'Αχιλλεύς διάρων έκ Πρι-
 άμοιο Λάχρη, 'Οδ.Ε 311 ἔλαχον κτερέων Πινδ.18
 171,64 Δάριων ἔλαχεν σελίμων, Αἰσχ.Άγ.380 οὐ
 πραπίδων λαχόντα, Σοφ.ΟΚ 450 οὐ τι μὴ λάχωσι
 τοῦδε συμμάχου, Θεουκ.244 οἱ δὲ τῆς εὐπρεπε-
 στάτης λαχῶσιν [τελευτήσῃ], Ξεν.Ίερ.6,9 δεινῶν
 τε καὶ ὄνων λαχχάνομεν· || κ. έν φρ. : Σοφ.
 ΟΚ 790 χθονός λαχέιν τοσοῦτον ἔναθενεῖν μόνον,
 αὐτ. 'Ηλ.1135· 7) λαυθάνω διὰ κληρονομίας,
 κληρονομῶ : Εὐρ.Τρ.1192 πατρῶων οὐ λαχών,
 Δημ.1173 οὗτος ἔλαχεν εὐθύς τοῦ ἡμικληρίου·
 8) έν 'Αθήνοισ ἐπὶ δημοσίαισ ἀρχόντων, λαμβάνω
 οὐδ' οὐράνη τι διὰ κλήρου, ἐκλέχουσι διὰ κλήρου :
 'Αριστοφ. 'Ορν.1022 ἐπίσκοπος τῶ κυνάφω λαχών,
 Λυσ.6,4 καὶ ἔλθη κληροσύμενος τῶν έννεα ἀρ-
 χόντων καὶ λάχη βασιλεύς, Δημ.1313 ἔλαχον Ιε-
 ρεύς, Δειν.2,10 ἐπιμελητής λαχών· κ. άπολ. : Θεουκ.
 3,50 ἐπὶ δεῦ τοῦς ἄλλους σφῶν αὐτῶν κληρού-
 χους τοῦς λαχόντας ἀπέπεμφαν, Πλάτ.Νόμ.765C
 τρεῖς δ' ἑστῶσαν οἱ λαχόντες, 'Επιγρ. τοῦς λα-
 χόντας προέδρους· || κ. μτ. άπαρφ. : 'Ηρ.6,109
 ο τῶ κυνάφω λαχῶν πολεμαρχεῖν, 'Αριστοφ.Νεφ.
 623 λαχῶν. Ιερομνημονεῖ, Δημ.551 βουλευεῖν μου
 λαχόντας ἴστε ἐγενόμην διὰ κλήρου βουλευτήσῃ·
 || κ. μτ. γενικ. : Δημ.558 ο μηδὲ λαχεῖν εὐχόμενος·
 τῶν ἐξίόντων· || κ. μτ. αἰτ. έν φρ. ἀρχήν λα-
 χεῖν, ἀντίθ. χειρογονηθῆσαι : Δημ.1306 ἀρχάς ἔλα-
 χε καὶ ἠρξε δοκιμασθεῖς ἰελασθὸν ἀρχάς ἐκ κλή-
 ρου, Αἰσχίν.1,106 οὐδ' οὐδ' αἰσῶν ἰσχύην λαχῶν οὐδὲ
 χειροτονηθεῖς· πρβλ. 'Αριστοφ. 'Ορν.1111 κἄν λα-
 χόντες ἄρχιδιον εἶθ' ἀρπάσαι βούλησθε τι·
 9) π. Αττ. ὡς δικαστικὸς ὄρος λαχχάνειν δίκην
 τινὶ λαχόντω γῆν ἄδειαν νά παρουσίασ ἀγω-
 γήν, πιβ. ἐπειδὴ οἱ δικασταὶ δίκης τινὸς διωρίζον-
 το διὰ κλήρου, ὠρίζετο δὲ διὰ κλήρου καὶ ἡ σει-
 ρά τῆς ἐκδικάσεως τῶν ὑπαρχουσῶν δικῶν, ἐνά-
 γω, κῶνω ἐφ τινα δίκην, κατηγοροῦ : 'Ανδοκ.1,121
 λαχχάνει τῶν υἱῶν, τῶ ἑαυτοῦ τῆς ἐπικλήρου, Πλάτ.
 Νόμ.933B μηδεὶν λαχεῖν δίκην μηδὲ ζυδικήσαι,
 'Ισοκ.6,46 τὴν δίκην ἐλάχη μεν αὐτῶ τῆς θυγα-
 τρός τῆς Εὐκτῆμονος ὡς οὐδης ἐπικλήρου, Δημ.
 912 τὸ ἐγκλησθὸ ἔλαχον αὐτῶν πέρυσιν, αὐτ.1378·
 κ. άπολ. : 'Ισοκ.11,33 λ- πρὸς τὸν ἀρχοντα· κ.
 παθ. : Λυσ.17,8 πρὸς οὐδς αὶ δίκαι ἐλήχθησαν,
 Δημ.1265 πρὸ τοῦ τὴν δίκην ληγθῆναι· || κ.
 άπρως : αὐτ.645 αὐτὸ δ' εἶδη καὶ ἔχη τὸ τὸν
 φόνον εἰργασμένον, τοῦτοσ ἐνταῦθα λαχχάνε-
 ται· || κ. μτφ. : Δημόκρ.159 τοῦ σώματος [τὴν
 ψυχὴν] δίκην λαχόντας· 10) ὄρη. ὡς άπρως.
 γίνεται, συμβαίνει τι κατὰ τύχην, σύμπτωσιν : μὴν
 ἔλαχε νά ἰδῆς τὸν ἀδερφῶ μου· || παροιμ.
 μεῖς οἱ βλάχοι, ὅπως λάχη [ἐπὶ ὀλιγαρχίῳ]
 11) ρηματ. π. ληκτέον, λάχησις, λῆξις, λαχός.
λαγωβολεῖον (τὸ) λεξ. τόπος ένφ βάλλονται,
 θηρεύονται, ἀγρεύονται λαγοί· Σουίδ.
λαγωβόλια (ἡ) μτγν. κυνήγιον λαγῶν δι' εἰδι-
 κόβ ὄπλου, τοῦ λαγωβόλου : Καλλ. 'Αρτ.2 τῆ τῶσα
 λαγωβόλια τε μέλονται.
λαγωβόλον (τὸ) μτγν. κ. λαγωβ- [ΑΠ 6,296] ζύ-
 λων ὠλισμημένον δι' ἀγκίστρου, δι' οὐ ἐφουεῖοντο
 φεύοντες λαγοῖσι : ΑΠ 6,188 τὰ λαγωβάλα Πανί
 Λυκαίφ ταῦτα πρὸς Ἀρκάδικοις ἐκτρέμασ σκο-
 πηλοῖσι· || κτ. ἐπέκτ. ράδοσ ποιμενική· Θεόδωρ.
 4,49 εἶθ' ἦς μοι βοῖκὸν τι λαγωβόλον.
λαγωδάριον (τὸ) μτγν. ὄνοκορ. τοῦ λαγῶς, λα-
 γῶδιον βλλ. : Φιλ.Μηχ.1,256, αὐτ.318.
λαγῶσις (τὸ) μτγν. ὄτος, μπουφός : 'Αθῆν.9,

3907 'Αλέξανδρος δὲ ὁ Μόνδιος καὶ προσγο-
 ρεῖσθαι φησιν αὐτὸν λαγῶδιον.
λαγῶδιον (τὸ) ὄνοκορ. τοῦ λαγῶς λαγιδέας,
 λαγῶδιον, λαγουδάκι : 'Αριστοφ. Άχ.520 καὶ που σί-
 κων ἴδιον ἦ λαγῶδιον ἢ χοιρίδιον.
λαγῶδων-οντασ -ον μσν. ὁ ἐξώδιος : 'Ιππιατρ.115.
λαγωβάδες-οῦς (τὸ), πλ.-ἡ νεώτ. ζωολ. οικογέν.
 θηλαστικῶν ἐκ τῶν τρωκτικῶν.
λαγῶσις-α-ον μτγν. ὁ εἰς λαγῶν ἀνήκων, ὁ
 τοῦ λαγῶσῷ : 'Οππ.Κυν.1,491, αὐτ.519.
λαγῶθρις-τριχος (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος πιθήκων
 ἐκ τῶν πλατυρρίνων.
λαγιῶδες-ἡ-όν μσν. ὁ πρὸς θῆραν λαγῶν
 ἀρμόζων : 'Άχμ. 'Ονειροκρ.279
λαγινης
λαγωκέφαλος (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθύων
 ἐκ τῶν πλεκτογνάθων.
λαγωμῶς-οσ (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος θηλασι-
 κῶν τῆς τῶξεως τῶν τρωκτικῶν.
λαγῶν-ονος (ἡ κ. δι [λαγγεῶν] κ. νεώτ. κοίλον
 κενὸν διάστημα, τὸ ἐκατέρωθεν κοίλωμα τοῦ σώ-
 ματος τὸ ὑπὸ τὰς πλευράς, λαγῶνι, ἐπὶ ἀνθρώ-
 πων κ. σπονδιώτερον ἐπὶ ζῶων : Εὐρ.Π 298 παῖσι
 σιδήρῳ λαγῶνας εἰς πλευρῶ ἰεῖς, 'Ιππ.Παθ.25, 'Α-
 ριστοφ. Σφ.1193 ἔχων δὲ τοι . . καὶ χεῖρας λαγῶνας
 τε καὶ θῶρακ' ἀριστον, Χαριμήν.14,3 τῆς δ' αὐ
 χορείας λαγῶνα τὴν ἀριστορην ἔλυσσε, 'Αριατλ.Ζ1
 493α,18, Βατραχ.222, Ξενοφ.Κυν.4,1,5, Θεόκορ.25,246,
 'Αντιφ.132,5· || λαγῶνων ὄστια τὰ εἰλεκτὰ ὄ-
 στα : Γαλ.2 507· 2) μτγν. ἡ μήτρα : Νου-
 μάχ.π. Στοβ.4,22,32· 3) μτφ. πῶσα κοιλότης :
 Εὐβουλ.π. 'Αθῆν.11,471B ὡ γαῖα κεραμί, τίς σε . .
 ποτὲ ἐτευξε κοίλης λαγῶνων ἑσθῶνας βάθος
 (ἐνταῦθα πρόκειται περὶ ποτηρίου), ΑΠ 6,326 παῖσι
 γὰρ πλῆθοντας ἀεὶ λαγῶνας φεράτρες, Πλουτ.
 'Αρατ.22,11 ἐπηξῶν ἀθρόοι πρὸς τὴν παλινοκίφω
 λαγῶνι τοῦ κρημνοῦ· || μτγν. ἐπὶ ὄρους, αὶ πλευ-
 ραί, τὰ πλάγια : Διον. Α'. Ρωμ.3,24, Γαλ.ἀπ.185· || ἐπὶ
 ποταμοῦ, ἡ ὄχθη : ΑΠ 5,287 πρὸς Λαῖα ποταμοῦ
 κεκλιμένον λαγῶνι· || ἐπὶ ἰσφῶν : 'Επιγρ. τῶμ-
 βος λαγῶνας Σαδθραν ἔχων· 4) νεώτ. ἀνατ.
 τρίγωνος χώρα κεμεῖν έν τοῖς πλαγίσις ἐκατέρω-
 θεν τοῦ ὑπογαστρίου· || κτηνιατρ. ἡ κάτωθεν
 τῆς σαρφίσις καὶ μεταξὺ τῶν πλευρῶν πρὸς τὰ ἐμ-
 πρὸς, τῶν εἰλεκτῶν ὀσφῶν, τῶν μῆρων καὶ τῆς
 κόχης πρὸς τὰ ὄπιασ περιλαμβανομένη χώρα.
λαγῶνας 'Ησ. ἐλαγὸς κρέας.
λαγῶνικα (ἡ) ὄρη. ἡ θῆλεια τοῦ κυνηγετικοῦ
 κυνός.
λαγωνικό(ν) (τὸ) μσν. νεώτ. κ. ὄρη. κύων ρι-
 νηλότης ἡ ληνλάτης ἐπιτήθεισι πρὸς θῆραν : 'Ε-
 ρωτόκορ.1,879 ὡς καὶ σκυλλί λαγωνικό τὸ νά 'θε-
 λε γαυγίσει, Καρκθ.Ζητ.146 ἔσφισμένες ἀπὸ παι-
 γνιδιάρικου λαγωνικό· || μσν. τὸ κυνήγιον : 'Ε-
 ρωτόκορ.1,135 ἤσκηκε τὸ λαγωνικό, γιατί τότε παι-
 δεύγει.
λαγωβόλον (τὸ) ΑΠ 6,296 τὸ λαγωβόλον βλλ.
λαγωσιεῖθ (τὸ) νεώτ. ζωολ. ὁμοιογένεια τρω-
 κτικῶν ζῶων.
λαγορρηχτήσ (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος θηλα-
 στικῶν τῆς οικογεν. τῶν μακροποδιῶν.
λαγῶς-α-ον ὁ ἀναπερῶμενος, ὁ ἀνήκων εἰς
 τὸν λαγῶν : 'Αριστοφ. Άχ.1110 κἄμοι λέκανῶν τῶν
 λαγῶν δὸς κρέων, Πλουτ. 'Ηθ.138F· 2) γεν.
 λιχνεῦματα, μεζέδες : 'Αριστοφ. Σφ.709 ἔζων έν πᾶ-
 σι λαγῶσι, Τελεκλ.32, Πλάτ.Κωμ.174,10.
λαγῶσι (τὸ) ἐπ. κ. ποι. κ. νεώτ. λαγῶς βλλ. : 'Ιλ.
 Κ 361 ἡ κεράδ' ἦε λαγῶων, αὐτ.Χ 310 ἀρπάξων ἢ
 ἀρν' ἀμαλὴν ἢ πτώκα λαγῶων, 'Οδ.Ρ 295 αἰγας
 ἐπ' ἀγοτῆρας ἠδὲ πρόκας, ἠδὲ λαγῶσις, Ξεν.
 Κυν.10,2, 'Αριστλ.Ζ1 606α,24 οἶον οἱ κύνας καὶ λύκοι
 καὶ λαγοί· || νεώτ. ζωολ. γένος θηλαστικῶν

τῆς οἰκοῦν. τῶν **λαγιδῶν** 2) νεώτ. ὄστρον. ἄστερισμός τοῦ νοτίου ἡμισφαιρίου 3) ρημάτ. π. λαγῶς, λάγιος, λάγιος, λαγίον. Ἐκ ριζ. λαγ- ἐνεχυρῶσι τὴν ἐννοίαν τῆς χαλαρότητος, ἐξ ἧς κ. λαγ-άρος, λάγ-νος, λαγ-ῶν, λατ. laqueus, ἴαξυς.

λαγωφόνοσ-ον, ὄτ. λαγωφ- οὗ τοῦς λαγωῦς φουεῖον, ἐπιθ. τοῦ μελαναίτου: Ἀριστλ.Ζ1 ὀ18β,28 **καλεῖται δὲ μελαναίτος καὶ λαγωφόνοσ.**

λαγῶπουσ-οδοσ |οί| κ. νεώτ. ὁ ἔχων τραχεῖσ ὡσ ὁ λαγῶσ τῶσ πόδοσ, λαγωπόδοσ. || ὡσ οὐσ. εἶδοσ πτηνοῦ, ἴσωσ ὁ ἀγριοσ ἀλεκτρυῶν: Πλίν.Φ1 10,133; βλ. κ. λ. λαγῶσ 2). || νεώτ. ζωολ. γένουσ πτηνῶν τῆσ οἰκοῦν. τῶν ἀλεκτροροειδῶν 2) κ. οὐδ. -ουσ εἶδοσ φυτοῦ χρωδῶδοσ, τριφύλλιον τῶ ἀρουραῖον: Διοσκ.4,17, Γαλ.12, Ὀρειβ.15,1,11.

λαγῶπθοροσ |οί| εἶδοσ φυτοῦ, λαγάνου, σίτοσ τοῦ λαγῶου: Ἰππ.Ἐκκ.15.

λαγῶσ |οί|, γενικ. λαγῶ ἢ λαγῶσ, γενικ. λαγῶ: 1) Ἡρωδ.αν.1,245, αἰτ. λαγῶν: Ἄριστοφ.Σφ.1203, πληθ. ὄν λαγῶν, αἰτ. λαγῶσ ἰων. κ. δωρ. κ. ἀττ. ποι. κ. δημ. λαγῶσ ὁ λαγῶσ βλ.λ.: Αἰσχ.Εὐμ.26 **ἑστρατήγησαν θεόσ, λαγῶ δίκην Πενθαί καταρράφασ μόρον** 2) μτφ. ἐπι τοῦ δειλοῦ, τοῦ φοβουμένου, τοῦ τρέμοντοσ: παροιμ. π.Δημ.18,263 **λαγῶ βιον ἔζησ**, π. Ποσειδ.26,9 **ἑστιν λαγῶσ**, Στραβ.1,2,30 **δειλοτέροσ λαγῶ Φρυγῶσ**, π. Φιλόδοτρ. Ἀπολλ.4,37 **ὁ λαγῶσ οὐτοσ**, Ξεν.Κυν.4,84, π. Ζηνοβ.4,84 **λαγῶσ καθεῦδων** λαγοκοιμῶμενοσ, ἐπι ἀνθρώπων ὑποκρινομένων τὸν κοιμῶμενον, αὐτ.4, 85 **λαγῶσ τὸν περὶ τῶν κρεῶν τρέχων** [ἐπι προσπαθοῦτων ν' ἀποφύγουν ἐπικελευομένων θάνατον]. 3) μτν. θαλασπῶν πτηνῶν, ὄπερ νημνηνεύεται μετὰ τῆσ χειλιδόνοσ: Ἀντωνίν.Αἰδ.21,5, Ἄρτεμῖδ. Δαλδ.4,56 βλ.λ. λαγῶδιασ, λαγῶπουσ 4) εἶδοσ ἰχθύοσ: Ἐπίχ.60, Ἀμφιφ.18 5) ὄμ. ὁ θαλάττιοσ λαγῶσ, τὸ μαλακίον ἀπλυσία βλ.λ.: Νίκ. Ἀλεξ.465, Διοσκ.2,18, Γαλ.11,688 6) ἄστερισμός τισ: Ἀρατ.338, Εἰδοξ.π. Ἰππάρχ.1,2,20 6) εἶδοσ ἐπιδῆμοσ: Ἡλιόδ.Χειρ.π. Ὀρειβ.46,18,2

λαγῶσαιρισ-ιδοσ |ή| νεώτ. βοταν. γένουσ φυτῶν τῆσ οἰκοῦ. τῶν **συνδῆτων.**

λαγῶστομῖβαι |οί| νεώτ. ζωολ. ὁμοιογένεια θηλαστικῶν τῆσ τάξεωσ τῶν τρακτικῶν. **λαγῶστομοσ** (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένουσ θηλαστικῶν τῆσ οἰκοῦ. τῶν **συνδῆτων.**

λαγῶστροφοσ (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένουσ θηλαστικῶν τῆσ τάξεωσ τῶν μαρσιποφόρων.

λαγῶσφάγια |ή|, ποι. -τη ἢ σφαγῆ λαγῶν: ΑΠ 6,167 **καὶ ταχινήσ ἔργα λαγῶσφάγιασ.**

λαγῶστροφῖον (τό) γλωσσ. μέρος ἔνθα ἐκτρέφονται λαγωοί.

λαγῶστροφῶ-έω μον. τρέφω, διατηρῶ λαγωούσ: Εὐστ.1821,32.

λαγῶσθαλμία |ή| νεώτ. ἱατρ. νόσοσ τῶν ὀφθαλμῶν, ἢ κατάσταςισ καθ' ἦν ἢ βλεφαρική σχισμῆ παραμένει ἀνοικτῆ κατὰ τὴν σύγκλεισιν. τῶν βλεφάρων, τὸ λαγῶσθαλμον.

λαγῶσθαλμῖοσ |οί| μτν., μον. κ. νεώτ. ἱατρ. ὁ ἔχων ἐλαττωματικὸν τὸ ἄνω βλέφαρον καὶ μὴ δυναμένοσ ὡσ ἐκ τούτου ὄταν κοιμῶται νὰ καλύφῃ τὸν βολβόν: Δημοσθ. Ὀφθ.π. Ἄετ.7,75, Γαλ.14,681, Παυλ.Αἰγ.6,10 7) τὸ οὐδ. ὡσ οὐσ. λαγῶσθαλμον ἢ λαγοσθαλμία βλ.λ.: Γαλ.19,439 8) ὄτ. λαγῶσθαλμοσ: Εὐστ.812,2.

λαγωφόνοσ |οί| ὁ λαγωφόνοσ βλ.λ.

λαγωχειλία |ή| νεώτ. ἱατρ. δυσμορφία τοῦ ἄνω χειλοῦσ συνισταμένη εἰσ σχισμῆν ἐκτεινομένη ἀπὸ τῆσ ρινὸσ μέχρι τοῦ ἄκροσ τούτου.

λαγωχειλοσ-ουσ |τό| μτν. κ. νεώτ. λαγωχειλία βλ.λ.: Γαλ.14,681 9) νεώτ. κ. ὡσ ἐπίθ. -οσ-ον ὁ ἔχων λαγωχειλίαν: ὄμ. νεώτ. ζωολ. λαγῶχειλία |τά| χαρακτηριζόμεσ ζῳῶν, ὡσ τὰ χεῖλη ἀμοιόζουσαι

πρὸσ τὸ τοῦ λαγῶου 2) νεώτ. τὸ τὴν δυσμορφίαν ταύτην παρουσιάζον χεῖλοσ 3) ὄμ. νεώτ. ζωολ. γένουσ κολεοπτερόων **καραδιδῶν** ἐντόμων 4) νεώτ. βοταν. γένουσ **βετονιδῶν** φυτῶν.

λαγῶχειροσ |οί| νεώτ. ζωολ. γένουσ ἐντόμων κολεοπτερόων τῆσ οἰκοῦ. τῶν κερασβυκιδῶν.

λαδῶδικο |ή| ἢ **λάδανο** |τό| δημ. ἐργοστάσιο παραγωγῆσ ἐλαίου, ἐλαιοτριβεῖον, ἐλαιουργεῖον 2) κατάστημα πωλήσεωσ ἐλαίου.

λαδῶκόνοσ |τό| δημ. ἀκόνη χροιομένη δι' ἐλαίου διὰ τὴν ἀκόνησιν ἐργαλειῶν, ἐλαιακόνη βλ.λ.

λαδῶνία |ή| ἢ **λάδανο** |τό| δημ. ὄνομασία τοῦ φυτοῦ κίστοσ ὁ κρητικῶσ.

λάδανον |τό| κ. νεώτ. κ. **λήδανον** ὄμμ. τοῦ θάμνου λήδου βλ.λ., εἶδοσ ἀρωματικῆσ ρητίνησ: Ἡρ.3,112 **τὸ δὲ λήδανον, τὸ καλλέουσ Ἀράβιοσ λάδανον** 7) νεώτ. χημ. κολλῶδεσ ἐκκρῖμα τῶν ὀδονοειδῶν τριχῶν κίστου τοῦ λαδανοφόρου ἢ κ- τοῦ κρητικοῦ.

λάδασ Ἡσ. «ἐλαφοσ νεβρίασ».

λαδῶά |οί|, θηλ. λαδοῦ δημ. παραγωγῆσ ἢ ἐμποροσ ἐλαίου 7) ὁ ἀρροσκόμοσ εἰσ τὴν δι' ἀφθῶνου ἐλαίου ἄρτυσιν τῶν ἐδεσμάτων.

λαδῶμπορία |ή| νεώτ. ἐμπόριοιον ἐλαίου.

λαδῶμποροσ |οί| νεώτ. κ. δημ. ἐμποροσ ἐλαίου, ὁ μεγάλασ παρατόπητοσ ἐλαίου ἀγορῶζων ἐκ τοῦ τόπου τῆσ παραγωγῆσ κ. μεταφέρων αὐτό εἰσ ἄλλοσ τόπουσ, λαδῶά.

λαδῶρο |τό| δημ. δοχεῖον ἐλαίου κυρίωσ διὰ μαγειρικῆν ἢ ἐπιτραπέζιον χρῆσιν, λαδικό, ροῖ βλ.λ. 7) δοχεῖον διὰ τὸ πρὸσ λίπανσιν τῶν μηχανῶν ἐλαίου, λαδωτήρι.

λαδῶροσ-ἡ-ὁ δημ. ἐλαιῶδοσ 7) ἐλαιόχροσ, λαδῶσ 7) λιπαροσ: **ἔχει λαδῶρα χερίασ** 2) ἐπι φαγητῶν, ὁ παρεσκευασμένος δι' ἐλαίου κ. οὐλί διὰ βουτύρου, νηστήσιμοσ 3) τὸ οὐδ. **λαδῶρο** ὡσ οὐσ. βλ.λ.

λάδι |τό| (ἐλῶδιον) δημ. προϊόν τοῦ καρποῦ τῆσ ἐλαίασ, ἐλαίου 2) πᾶσα ἐλαιῶδοσ φυτική, ζωική ἢ ὀρυκτῆ ἄλη 3) ἅγιοσ λάδι τὸ ἅγιον μύρον 7) ἅγιοσ λάδι τὸ εὐχέλαιο 4) μτφ. ἐν φρ. **βάζω λάδι βαπτιζῶ** 7) **βγάζω τὸ λάδι** του τὸν ἐκμυζῶ 7) **βγάζει καὶ ἀπὸ τὴν πέτρα λάδι** ἐπι δραστηρίου κ. ἱκανοῦ ἀνθρώπου 7) **βγῆκε λάδι** κατάρθωσε ν' ἀποδείξῃ ἑαυτὸν ἀθῶον 7) ἡ θάλασσα εἶναι λάδι χαρακτηριζόμεσ τῆσ ἀπολύτου γαλήνησ τῆσ θαλάσσησ.

λαδίαι |ή| δημ. κηλίσ ἐξ ἐλαίου ἢ ἄλλησ λιπαρῶσ οὐσίασ 2) ἢ παραγωγῆ, ἢ ἐσοδέια ἐλαίου: **εἶχαμσ φέτοσ καλή λαδίαι.**

λαδικό |τό| δημ. ἐλαιοδοχεῖον, λαδῶρο 2) μτφ. γραφῆσ κακολόγοσ, φλύαροσ κ. ραδιοῦργοσ: αὐτὸ τὸ **λαδικό ἔδανε λόγια.**

λαδίλα |ή| δημ. ὄσμῆ ἐλαίου **τὸ κελλάρι** μυρίζει λαδίλασ.

λαδινική διάλεκτοσ |ή| νεώτ. γλωσσικὸν ἴδιωμα τῆσ ραιτορωμανικῆσ γλώσσησ.

λαδινικῶν βαθμῖσ |ή| νεώτ. γεωλ. ἢ νεωτέρησ τῶν γεωλογικῶν βαθμῖδων, εἰσ ἄσ ὑποδιαμετρεῖται ἡ μέση τριτάσιοσ ἀπληκτικῆσ ὑποδιάπλασισ στρωματῶν.

λαδοκοῦμφοσ |τό| δημ. πῆλνον ἐλαιοδοχεῖον μικροῦσ χωρητικότητοσ, κομᾶρι τοῦ λαδιοῦ 2) μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπου πονηροῦ κ. διαδηλτικοῦ: **ἔξρεισ τί λαδοκοῦμφοσ εἰν' αὐτόσ**, ὄπου κι ἄν τὸν ἀγγίξῃσ **λερῶνεσαι.**

λαδῶιατο Ἡσ. ἐλαμβάνοτοσ.

λαδῶμα Ἡσ. ἐγνώμην τίθεμασ.

λαδομογνῖα |ή| δημ. πυκνῆ βαφῆ παρεσκευασμένη μετὰ λίνελαιοσ, ἐλαιόχρωμα 7) ὄθ. **λαδομογνῖαντιζῶ** ἀμτθ. βάφω δι' ἐλαιοχρώματοσ.

λαδῶμλοσ |οί| δημ. ἐλαιοτριβεῖον.

λαδῶξιζο |τό| δημ. κρέμα ἐλαίου κ. ὄξυοσ.

λαδωπαν(ν)ο (τό) δημ. όθόνη δι' ής περιβάλλεται τὸ βρέφος μετὰ τὸ δι' έλαιου χρίσμα κατὰ τὴν βάπτισιν.
λαδοπιθαρο (τό) δημ. πίθος χρησιμοποιούμενος δι' έναποθήκευσιν έλαιου.
λάδος ό.τ. τοῦ λίθος βλλ.
λαδοχαρτο (τό) δημ. διαφανής χάρτης δι' αντιγραφικὰς έργασίας, παρεσκευασμένος διά λεπτοῦ έπιστρώματος έλαιου κ. τερεθινθίνης || άδιάρροχος χάρτης.
λαδωφωμο (τό) δημ. άρτος έπαλειφθείς δι' έλαιού, ή κατ' έξοχήν πτωχική τροφή.
λαδρώνω ταχέως καί εις μεγάλην ποσότητα ρέω : Σώφρ.135 λαδρόντι τοί μυκτῆρες.
λαδογανθής-ούς-ές 'Ησ. «ή Αφροδίτη, ότι επί τῶν «Αρκαδία ποταμῶν Λάδωνι έγεννήθη».
λάδωμα-ατος (τό) δημ. έπόλειψις ή έπίχρησις δι' έλαιου || έμβάπτισις εντός έλαιου : τὸ λάδωμα τῆς μηχανῆς.
λαδωνίς-ίδος (ή) μτγν. δάφνη : Γολ.12.426.
λαδώνω δημ., όδρ. (έ)λάδωσα, παθ. όδρ. λαδώθηκα, παθ. παρακ. λαδωμένος, δι' έλαιού έπαλειφῆ ή έπιχρίω τι || κηλιδῶ δι' έλαιου ή δι' άλλης λιπαρὰς ούσίας : πρόσεψε μή με λαδώσας· 2) έπαλειψῶ διά τοῦ άγιου μύρου, βαπτίζω : βαφτισμένος, λαδωμένος ή μυρωμένος, τοῦ θεοῦ παραδομένος· 3) μτφ. δωροδοκῶ ή φιλαδώρω τινα διά τὴν διεκπεραίωσιν ύποθέσεώς μου· 4) κλέπτω έπιτηδείως, σουφρώνω : από ποιόν τὸ λάδωσες τὸ δακτυλίδι·
λαδωτήρι (τό) δημ. δοχετον έλαιου πρὸς λιπανσιν μηχανῶν.
λαεθός (ό) άγνωστόν τι πτηνόν : 'Αριστλ.Ζ1 610α,9 ό μὲν κελεύς παρά ποταμόν οικεῖ καί λόχμας, ό δὲ λαεθός πέτρας καί θρν.
λαενηφίριος 'Ησ. «λιθοξόος».
λαεργής-ούς-ές μτγν. ό εκ λίθου ειργασμένος : Νικ.Θηρ.708.
λαέρκινον (τό) μτγν. όνομα τοῦ φυτοῦ καρπῆσιον εν Σίδη τῆς Παμφυλίας : Γαλ.14.72.
λαέρτης (ό) μτγν. είδος μύρμηκος ή σφηκόσ θανατηφόρου : Αιλ.Ζ1 10.42.
λαζάνια (τά) δημ. ζυμαρικόν ανάλογον πρὸς τὰ μακαρόνια, διαφερόμενον μόνον κατὰ τὸ σχῆμα, όπερ είναι ώς πεπλατυσμένη ταινία.
λαζαρέττο (τό) δημ. τὸ λοιμοκαθαρθήριον.
λαζαρικά (τά) δημ. άσματα φέδόμενα ύπό παιδῶν περιερχομένων τὰς οικίας κατὰ τὴν παραμονήν τῆς άναστάσεως τοῦ Αοζάρου.
λαζαρίνα (ή) δημ. τυφλικόν έμπροσθογεμέσ, παλαιότερον συνήθ. εν Κρήτη.
λαζάρου (ό) δημ. λείψανον, νεκρός.
λαζαρώ-ώ μων., δημ. λαζαρώνω σαδανώνω πρὸς ταψίν : Διγεν. 'Ακρ.4619 καί τότε λαζαρώσοντας αὐτοῦς εὐτρεπεσάτως.
λαζάρωμα-ατος (τό) μων. έντάφιον ένδυμα, σάβανον : Τριφδ. εν τῷ Σαββάτῳ τοῦ Λαζάρου.
λαζίνης 'Ησ. «χαρῶδριας, καλλαρίας Ιχθύος».
λαζομαι αποθ.έπ. Ιων.κ.μμαι άνι τοῦ λαμβάνω· εν χρ. π. 'Ομ. μόνον γ' εν. παρατ. (έ)λάετο κ. γ' πληθ. εύκτ. λαζοισατο, δωρ. προατ. λάσδεο κ. λάεω (τό ενεργ. λάεω λ. άγατική, κτ. ΑΒ 1095Ι, λαμβάνω, δρᾶτται : || Β. 418 οδᾶξ λαζοισατο γαταν, αὐτ.Ε 840 λάετο δὲ μάστιγα καί ηνία, αὐτ.Θ 389, αὐτ.Π 734, Θεόκρ.8.84, αὐτ.15.21 τῶμπέγονον καί τάν περονατριδᾶ λάεω' || κ. μτφ. : 'Ιλ.Δ 357 πάλιν δ' ό γε λάετο μύθον, 'Οδ.Ν 254 || όμ. κ. εν τῷ Ιων. πεζ. λόγ. : 'Ιππ.Τόπ. 'Ανθρ.Ι πεφούκος νόσους- λάεσθαι, αὐτ.Νούσ.2,20 οδώνη λάεταί τόν άγκέφαλον· 2) δέχομαι τι προσφερόμενον : 'Επιγρ. λαζόμενος τῶν θυομένων πάντων τὰ δέρματα.

λάζος (ό) δημ. έχειριδίον σύμπτυσσόμενον εις τὴν λαβήν, μάχαιρα, είδος σουγιά.
λαζότρατα (ή) δημ. πλοίαριον άλιείας, είδος τράτας π. λοζοίς κ. γεν. εις τὰ παράλια τοῦ Εὐξείνου : Ζερβ.Λυρ.Σάτ.Μέρμ.108 ταιγονατεξιδεύοντας με κάποια σκυλλονιχτήρα λαζότρατα.
λαζούλιθος (ό) νεώτ. όρυκτολ. όρυκτόν φασφορικόν άλας τοῦ μαγνησίου, σιδήρου καί άργιλίου.
λαζούρι(ον) (τό) μων., νεώτ. κ. δημ. λίθος κυανόχρους, όθεν τὸ κυανόν χρώμα [λαρίς lazali] : 'Αχμ. 'Ονειροκρ.261· 2) νεώτ.κ.δημ. νῆμα άνεξητήλως κεχρωματισμένον κυανόν.
λαζουρίτης (ό) νεώτ. όρυκτολ. όρυκτόν πυριπικόν άλας, ό σάπφειρος π. άρχαίοις.
λάζωμα έπ. Ιων. ό. τ. τοῦ λάζουμαι βλλ. : 'Υμν. 'Ερμ.316 επί θουσιν ελάεζτο . . 'Ερμῆν, 'Ιππ.Γυν.1,10 λάεζται τὴν γονήν, 'Αρετ.Κρον.Παθ.213· || μτφ. : 'Ιππ.Νούσ.2,72 φόδος . . λάεζται, 'Αρετ.Κρον.Παθ. 212· || ό.τ. οὗτος μ. είναι εν χρ. π. τῶν τραγικῶν κ. τῶν κωμικῶν Ιηλῶν εν Εὐρ. 'Ορ.452 άντιλαεζει : Εὐρ.Μήδ.956 λάεζυσε φωνάς τᾶσδε εις χείρας, αὐτ.Βάκχ.503, αὐτ.'Ησ.943, 'Αριστφ.Λυσ. 209 λάεζυσε πάσαι τῆς κύκλιος.
λάεω μτγν. λακτίζω : Λυκίωφρ.137 λάεζος τράπεζαν· 2) 'Ησ. «λάεζεν έξυβριεζιν».
λάη Κύρ. «όφθαλμοί»·
λαήνη (τό) δημ. τὸ λαγύριον βλλ.
λάεφα (ή) δωρ. τ. τοῦ λήθη βλλ.
λαθάνεμος-ον δωρ. τ. αντί ληθάνεμος, ό διαφεύγων τὸν άνεμον, ό μή έχων άνεμον, ήρεμος, γαλήνιος : Σιμων.12,3 λαθάνεμος ώρα.
λαθαργος (ό) μτγν. ζύσμα δέρματος : Νικ.Θηρ. 423· 2) 'Ησ. «εσκόλης»· 3) λαίθαργος βλλ.
λαθασμός (ό) 'Ησ. «λήθη»·
λαθεμα-ατος (τό) δημ. λάθος, σφάλμα, άμάρτημα, παραπτώμα.
λαθεώω δημ., όδρ. λάθεφα κ. παθ. λαθεύτηκα, παθ.μτγ. λαθεμένος, μτθ. διαφεύγω τὴν προσοχήν τιος, ξεφεύγω : δὲν πρόσεψε καί μοῦ λάθεψε· 2) κάμνω τινα νά περιπέση εις σφάλμα, εις λάθος : μοῦ μιλῆσας στό μέτρημα καί με λάθεψες· 3) άμτθ. διαπραττω σφάλμα, κάμνω λάθος, άπατώμαι, πλανώμαι : Λαθεψα σφάλμας λογαριασμοῦς μου.
λαθήθας 'Ησ. «γέροντας»·
λαθήσας-εως (ή) μων. τὸ λανθάνειν, τὸ λησμονεῖν : Τζέτ. 'Εξήγ.'Ιλ.71,5.
λαθητικός-ή-όν ό διαφεύγων, ό δυνάμενος νά διαφυγή τὴν προσοχήν τῶν άλλων, ό μένων εὐκόλως άποκεκρυμμένος : 'Αριστλ.Ρητ.137β,21.
λαθικηθής-ούς-ές (λανθάνω-κήθσαί, δωρ. τ. λαθικᾶδης γ' Αλλ.41,31 ό κάμνω νά λησμονή τις τας φροντίδας, ό καταπαύων τούς πόνους, ό πραυντικός, παυσίλυπος, παυσίπνοος : 'Ιλ.Χ 83 εἰ ποτέ τοί λαθικηδέα μαζόν επέσχον, 'Αλλ.41,3 οίων λαθικηδέα, 'Επιγρ. λαθικηθής διόνυσος, 'Επ. 'Αλ. Αδ.8,10, ΑΠ 9,524,12, Πλουτ.'Ηθ.2,657 D, ΑΠλ. 4,273 λαθικηθής τέχνης ίδμοσύνη.
λαθινοστος-ον (ό) 'Ησ. «ό βραδύων άναλευθειν»·
λαθινημων-ος-ον ό άποδιώκων τὴν θλιψίν, πθ. γρ. αντί λυσίημων βλλ. ε' 'Ορφ. 'Αργ.2,11.
λαθινοστων 'ον 'Ησ. «ό λησμονῶν τὴν έκδικησιν»·
λαθινοστων-ον (ήθη) ό λησμονῶν τούς κόπους, τὴν λύπην : Σοφ.ΑΤ.711 στ' Απας λαθινοστων πάλιν· || ό έλευθερος, ό άνηλαγμένος λύπης : αὐτ. Τρ.1021 λαθινοστων δ' οδύων οὐτ' ένδοθεν οὐτε θύραθεν έστι μοι εξάνουσαι βιοτον.
λαθινοπορφύριος (ίος) (ή) πτηνόν εν τῷ σκότει διαιωόμενον, πορφυρίαι βλλ. : 'Ιδμ.8.
λαθίφθογγος ον [λαθνάω-φθόγγος] έπ. ό κάμνω νά λησμονή τὴν ζωήν, ό ποιῶν τινα άδαιλον,

ἐπιθ. τοῦ θανάτου: 'Ἡσίοδ. Α 131 ὄϊστοι ῥινηλοί, θανάτοιο λαθιφρόγγιο δοτῆρας.

λαθιφροσύνη ἡ ἴη μτγν. ληισμασύνη, μωρία: 'Απολλ. Ρ 4,356.

λαθιφρονο-ος-ον Ἦσ. ἐπιλήσμων, ἄφρων. **λάθος-ους** (τὸ) μτγν., μων, νεώτ. κ. δημ., πληθ. δημ. λάθια (τὰ) τὸ διαφεύγειν τὴν προσοχήν τινος: 'Αστράμφ.Χρησμ.89,7Η εἰ λάθος ἔσται μου τῷ δρασμῷ 2) μων, νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ λανθάνειν, ἀποτυχία εἰς τὴν ἐκτίμησιν πράγματός τινος, ἀστοχία, ἀπροσεξία, σφάλμα, πλάνη, ἄλλειψις, παράλειψις: 'Ἐρωτόκρ.2,1278 νὰ μὴ γενῆ ἀζιγανιά καὶ λάθος σέ κιανένα, - ἐγὼ ἔχω λάθος, - ἐγινε λάθος, * λάθος συντακτικόν, - κατὰ λάθος, - ἐκ λάθους, Ζερβ.Λυρ.Σάτ.Μέριμ. 126 ξεκινιμένοι ἀπὸ λογίης ἀνευμαλίης καὶ λάθια, φρ. τὰ λάθη εἶναι γιὰ τὸς ἀνθρώπους.

λάθος-εος (τὸ) μτγν. ὄωρ. τ. τοῦ λήθους, λήθη, ληισμοσύνη: Θεόκρ.23,24 Ξυνὸν τοῖσιν ἐρῶσι τὸ φάρμακον, ἐνθα τὸ λάθος.

λαθοςύνα (ἡ) ποι. ὄωρ. τ. τοῦ λήθους: Εὐρ.ΙΤ 1279 ἀπὸ δὲ λαθοςύναν νυκτιώων ἐξεῖλεν βρωτών.

λαθουράτος-η-ο δημ. βλ.λ. λαθουρός.

λαθούρι (τὸ) δημ. τὸ φυτόν λάθουρος ὁ ἡμερος βλ.λ., ὁ καρπὸς τοῦτου, ὁ ἀρακάς, ἡ φάθα.

λαθουρός-η-ό δημ. κ. λαθουράτος ὁ φέρων λευκά καὶ ὑπομέλανα στήγματα, λευκοφάιος: Ὡ.τραγ. ποῦ εἶν' τ' ἄλευρι, ποῦ εἶν' τ' ἄλατι, ποῦ εἶν' ἡ κόττα ἢ λαθουράτη;

λάθρα Ἦσ. καὶ δίκαια.

λάθρα κ. **λάθρα** (λανθάνω) ἐπίρρ. κ. νεώτ., ὄωρ. τ. λάθρη βλ.λ., κρυφίως, μυστικῶς, χωρὶς νὰ γίνω ἀντιληπτός: Σοφ.ΟΤ 618 δταν ταχῶς τις οὐπίδουλεῖων λάθρα χωρῆ, αὐτ.787, Πλάτ.Συμπ.182D ἐνθυμηθέντι γάρ ὅτι λέγεται κάλλιον τὰ φανερώς ἐρᾶν τοῦ λάθρα, Ξεν.ΚΠ 7,4,4 λάθρα ἑκατέρωθεν νύκτα συνέθετο τὴν αὐτήν, ΚΔ Ματθ.1,19 ἐβουλήθη λάθρα ἀπολύσαι αὐτήν, - διέφυγε λάθρα εἰς τὸ ἔξωτερικόν ॥ ὁ. τ. λάθρα: Εὐσ. ἀπ.1132,28.

λαθραῖαν ἐπίρρ. κατὰ τρόπον λαθραῖον, λάθρα: Κόρινθ.1,13.

λαθραία ἡ ἴη νεώτ. βοτ. γένος ὀροδακχοσιδῶν φυτῶν.

λαθροαγαμήσας μων. κ. λαθρογαμήσας ὁ λάθρα γάμον συνάψας, ὁ λαθραῖον γάμον τελέσας: Βαλο. κ. 'Αριστην.Συντ.Καν.2,358, αὐτ.2,426.

λαθροαίκοπος (ὁ) μτγν. μοιχός: Βέττ.Βάλ.75,16.

λαθροπραγῶ-έω μτγν. κάμνω πράξεις μυστικές, ἔχω σχέσεις μυστικές, ἐνεργῶ κρυφίως: Φιλόδ.Παρρ.20.

λαθραῖος-ο(ν) κ. -α-ον κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μυστικός, ὁ κρυφίος, ὁ κλοπιμαῖος, ὁ ἀπὸ τινος κεραιμμένος: Αἰσχ.Άγ.1230 δίκην ἄτης λαθραῖου, Σοφ.Τρ.377 τίν' εἰσδέδεγμα πημονήν ὑπόστεγον λαθραῖον, αὐτ.384, 'Αριστλ.ΗΝίκ.1131α,6, Εὐρ. 'Ιων 45 ἐθαύμασ' εἰ τις. * τλαίη κόρη λαθραῖον ὠδινα, 'Ανδοκ.4,15 ἀλλὰ καὶ λαθραῖον θάνατον ἐπεβούλευσε Καλλιᾶ, Εὐδουλ.67,8,Λυκόφρ.1198 ॥ κ. συγκρ.: Πλάτ.Νόμ.781Α ἀλλ' ὁ καὶ ἄλλως γένος ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων λαθραῖοτερον μάλλον καὶ ἐπικλοπιώτερον ἔφου, - λαθραῖον ἐμπόρευμα, - λαθραῖος γάμος ॥ δημ. εἰδ. ἐπὶ κηνοῦ ἀπολ.: τὸν ἔπασαν με λαθραῖο.

λαθραῖότης-ητος ἡ ἴη μτγν. μυστικότης, τὸ ἀπόκρυφον: Προκ.Ανέκδ.49.

λαθραῖως ἐπίρρ. κ. νεώτ. κρυφίως, μυστικῶς, λάθρα: Αἰσχ.Άγ.1077 κοῦκ ἐξαίφνης οὐδὲ λαθραῖως εἰς ἀπεραντον δίκτυον ἄτης ἐμπλεχθήσεσ' ὑπ' ἄνοιας, Εὐρ.Ηλ.26 μὴ τῶ λαθραῖως τέκνα γενναίως τέκοι, 'Αντιφ.1,28 ὡς μάλιστα δύνανται λαθραῖοτατα ॥ ἐν ἀγνοία: 'Αλκίφρ.3,27

λαθραῖως τῆς μητρὸς 2) ἀβελήτως, ἀκουσίως: 'Ἰνπ.Κωκκ.136 οὐρα . . προῖτωνα λαθραῖως ॥ ἄνευ προφανοῦ αἰτίας: αὐτ.Προρρ.1,128 λαθραῖως τελευτῶσι.

λαθρακάζων Ἦσ. «γαλιναγωγῶν». **λαθρακάζω** δημ. ἀμτθ. ἐπὶ ξύλων, σήσημοι: 2) μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, καταβόλαιοι, ἀπισχαινομαί, ἄδυνατίζω εἰς μέγιστον βαθμόν.

λαθρακίασμα (τὸ) ἐπὶ ξύλων, ἡ σφήκη 2) ἐπὶ προσ., ἄκρα κατὰπτήσις ζωματικῆ, ἐξάντησις. **λαθραλία** ἡ ἴη νεώτ. ἀλείψια λάθρα, παρὰ τὸν νόμον γινομένη.

λαθροπόρευμα-ατος (τὸ) νεώτ. ἐμπόρευμα λαθραῖως εἰσαγόμενον ἢ ἐξαγόμενον, δημ. κοντραμπάντο ॥ ἀντικείμενον προερχόμενον ἐκ λαθροπορίας.

λαθροπορία (ἡ) νεώτ. ἡ πράξις τοῦ λαθροπορίου, λαθραῖα εἰσαγωγή ἢ ἐξαγωγή ἐμπορευμάτων πρὸς ἀποφυγὴν καταβόλης τελωνιακῶν δασμῶν.

λαθροπορικός-η-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς λαθρέμπορον, ὁ ἐκ λαθροπορίου προερχόμενος, ὁ πρὸς λαθροπορίαν χρησιμοποιοῦν ἢ χρησιμοποιούμενος. Α- λέμβος-πλοῖον.

λαθροπορίο(ν) (τὸ) νεώτ. κ. δημ. τὸ ἐν ἀγνοίᾳ ἢ δι' ἐξαπατήσεως τῶν τελωνιακῶν ἀρχῶν κ. κατὰ παράθεσιν τῶν κειμένων νόμων διεξαγόμενον ἐμπόριον, κοντραμπάντο.

λαθρέμπορος (ὁ) νεώτ. ὁ διεξάγων λαθροπορίον, κοντραμπαντῆς.

λαθροπιβουλός (ὁ) μτγν. ὁ μηχανορραφῶν, ὁ σκευῶν κρυφίως: Βέττ.Βάλ.10,30.

λάθρη ἐπίρρ. ὄωρ. τ. τοῦ λάθρα βλ.λ., κρυφίως ἐν ἀναφ. πρὸς παρανόμους ἢ κρυφίους ἔρωτας: 'Ιλ.Β 515 ὁ δέ οἱ παρελέξατο λάθρη 2) ὑπόυλος, προδοτικός: αὐτ.Ρ 80 ἐμὲ λάθρη κτείναντες 3) ἀνεπιστήτως, ἐλαφρῶς: 'Ιλ.Τ 165 ἀλλὰ τε λάθρη γυια βαρυνάτωι 4) μτ. γενικ. ἐν ἀγνοίᾳ τινός: 'Ιλ.Ε 269 λάθρη Λαομέδοντος, 'Ηρ.Β,112 χρήματα παρὰ νησιωτῶν ἐκτάτο λάθρη τῶν ἄλλων στρατηγῶν. -

λαθρηῖά ἐπίρρ. μτγν. λάθρα, κρυφίως: Λουκ. ΜήΠιστ.Διαβ.21 οἶδ' ὅπως ἡδόμεθα πάντες καὶ πρὸς τὰς λαθρηῖά λεγομένας.

λαθρηῖδον ἐπίρρ. λάθρα: ΑΠ 7,202.

λαθρηῖδος-α-ον κ. -ος-ον ἁπλοῖος βλ.λ., λαθραῖος: Ὀρφ.Άργ.888,Βέττ.Βάλ.16,6, Λουκ.Δις Κατ. 833 καὶ τὸ πῆγμα λαθρηῖδον ॥ ἐπίρρ.-ίως: ΑΠ 5,126 πείσας αὐτὴν λαθρηῖδως εἶχον ἐπὶ κησίη.

λαθρηματός-ον μτγν. κ. νεώτ. λάθρηος, λαθραῖος: Βέττ.Βάλ.117,26 2) νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτερόων σταφυλινιδῶν ἐντόμων.

λάθρηος-ον κ. -α-ον ὁ. τ. τοῦ λαθραῖος βλ.λ., ἀπόκρυφος, μυστικός: Σοφ.Ιχν.66 κλέμματα λάθρηα, Πλάτ.Κωμ.3 λάθρηιοι ἐρωτικοί, Μεν.535,7, Βίον 2,6 λάθρηια Πηλεῖδοιο φίλαματα, λάθρηιον εὐνάν, 'Ἐπιγρ. λάθρηιος γαμέτης ॥ οὐδ. πληθ. λάθρηια ὡς ἐπίρρ.: αὐτ.Δήλ.241 καὶ γαμέοισθε λάθρηια καὶ τίκτοιτε κεκρυμμένα ॥ οὐσ. θηλ. λαθρηῖη (ἡ) ἐπιθ. τῆς 'Αφροδίτης: ΑΠ 6,30 Λαθρηῖη, Δέξο Λεωνιδῶε ψαισάτὰ τε πηίστα.

λαθρηβίος-ον νεώτ. ὁ ἐν κρυπτῷ, ὁ κατὰ τρόπον διαφεύγοντα τὴν κοινήν προσοχὴν ζῶν 2) ὁ μὴ ἀσκόων ἀνεγνωρισμένον ἢ φανερόν ἐπάων. γέλυμα ॥ ὁδ. ὁ ἐξ ὑπόπτην πόρων ἀπόζων.

λαθροβίωσις-εως ἡ ἴη νεώτ. ὁ τρόπος τῆς ζωῆς τοῦ λαθροβίου βλ.λ.: 2) βιολ. τὸ φαινόμενον καθ' ὁ σπέρματα ἢ ὄργανα φυτῶν τιμῶν φρίνονται ἐστερμημένα ζωῆς, ἀνεμαίνοντα εὐνοϊκάς συνθήκας πρὸς ἐκψοσιν, βλάστησιν.

λαθροβόλος-ον μτγν. ὁ κρυφίως ρίπτων, ὁ λαθροβίως βόλων, πλήττων: ΑΠ 9,824 ἵξευται . λαθροβόλῳ δόνακι.

λαθροδοσκή (ή) νεώτ. βόσκησις άνευ άδειας τής δασικής άρχής.
λαθρογαμιά (ή) μτγν. κ. νεώτ. ό έν κρυπτώ συναπτόμενος, ό λαθραίος, ό παρά τούς νενομισμένους τύπους τελεσθείς γάμος : Καν. τής έν Λαοδ. Συνόδου.
λαθρόγαμος (ό) νεώτ. ό τελεσσας λαθραίον γάμον, ό παρανόμως νυμφευθείς.
λαθροδάκνης (ό) μτγν. ό κρυφίως, ύπούλως δάκνων : ΑΠ ΙΙ,322 λαθροδάκναι κόριες (σκωπτ επί τών γραμματικών).
λαθροδήκτης (ό) μτγν. κ. νεώτ. ό λάθρα, ύπούλως δάκνων, λαθροδάκνης, κρυφοδαγκανιάρης : Φρύν. Σοφ. Παρ.87Β Ίγνάτ. Θεοφ.220 κύνες λυσσώντες, λαθροδῆκται· 2) νεώτ. ζωολ. γένος θηριδιών άραχνών.
λαθροδιδασκαλῶ-έω μτγν. διδάσκω κρυφίως : Εύσ. Εκκλ. Ιστ.4, ΙΙ.
λαθροθήρας (ό) νεώτ. ό λάθρα θηρεύων, ό παρανόμως κυνηγών άπηγορευμένα θηράματα, είτε εις περιοχή ή εις περίοδον άπηγορευμένην.
λαθροθηρία (ή) τό κυνηγετείν άνευ τής πρόσ θήραν άδειας, τό παρανόμον κυνήγιον || νομ. τό άδικημα τού λαθροθρηπειν.
λαθροθηρῶ-έω άμτθ. νεώτ. θηρεύω, κυνηγῶ κρυφίως εις ξένον τόπον, ή άνευ άδειας ή εις έπιτομή καθ' ην δέν έπιτρέπεται ή θήρα.
λαθροκοιτία (ή) μον. κλεψιγαμία : Τζέτζ. Χιλ. Ι,527.
λαθροκοιτῶ-έω μον. κρυφίως ευνάξομαί τι, μετά τινος, κλεψιγαμῶ : Τζέτζ. Χιλ. Ι,441.
λαθρόνυμφος (ό,ή) μτγν. ό λαθραίως νυμφευθείς, ό κρυφίως αννευγευμένος, λαθρόγαμος : Λυκόφρ.320.
λαθροπίνοσ-ον μτγν. ό λάθρα, ό κρυφίως πίνομαι : Ρητόρ. έν Κατ. Άστρλ.Κ7,216,1.
λαθροπόθης (ό) μτγν. ό λάθρα, κρυφίως, περιπατῶν, έρπων : ΑΠ9,409.
λαθροπορῶ-έω μον. κρυφίως βαίνω, βαδιζῶ χωρίς τά γίωμαί άντιληπτός || λάθρα διαβαίνω : Στέφ. Διάκ. έν Μί. Ι00, Ι125.
λαθροπλοτομία (ή) νεώτ. ύλοτομία άνευ άδειας τής δασικής άρχής, ή κατά παράβασιν άνω περί δασών νόμον ύλοτομία, παρανόμως ύλοτομία.
λαθροῦν Κύρ. «βλάπτει».
λαθροφαγία (ή) μον. τό λάθρα τρώγειν : Εύστ. Πον.219,38.
λαθροφάγοσ-ον ό λάθρα, κρυφίως έσθίων : Ήσ. έν λ. Ζοπαδασιπίδας, Ζοφοδερικας.
λαθροφαγῶ-έω έσθίω λαθραίως : Μεταγ. Ι5.
λαθροφονετής (ό) μτγν. ό λαθραίως φονεύων, δολοφόνος : ΨΧρυσ.9,860Α.
λαθροχειρία (ή) νεώτ. λαθραία άφαίρεισις πράγματός τινος, ύπεξάφειρσις, ύποκλοπή, σοφύρωμα.
λαθροχειρίζω νεώτ.- άσκόω, κάμνω λαθροχειρίαν, άφαιρῶ κρυφίως, ύπεξαιρῶ, κλέπτω έπιτηδείως, σουφρώνω.
λαθύρι (τό) δημ. τό φυτόν λάθυρος βλλ. ό ήμερος.
λαθυρίς-ίδος (ή) μτγν. εύφορβία βλλ. ή λαθυρίς : Δισκο.4,166, Γαλ. Ι2,56, αὐτ. Ι4,208.
λαθυρισμός (ό) νεώτ. Ιατρ. χρονία δηλητηρίασις έκ τής αυχνης βρώσεως λαθύρου.
λαθύριος (ό) κ. νεώτ. είδος όσπριου, βοταν. γένος φυτών τής οικογεν. τών έλλοβοκάρπων, λαθύρι : Άναξάνδρ.41,43· Άλεξ. Ι62, Ι2 ή συνταξίς τού βίου έστιν κύμασθ θέρμος γογγυλις ώχρος λάθυρος φηγός, Θεοφρ. ΦΙ8,3, Ι, Πλούτ. Ήθ.286ε· ή έτερογεν. πλ. λάθυρα (τά)· θάβρ.74,6.
λαί Ήσ. «επί τής αίσχροουργίας», Φώτ.
λαί- άχώριστον προθετικόν μόριον μετ' έπιτατικής σμν. κ. λαίσα- ίθρβλ. λα-ί έν λαίμαργος, λαίσκαπρος λαίσιπος κττ.

λαίφα (ή) δωρ. τ. τού λαίφα : Πίνδ. Ο Ι0,52 στρατόν λαίφαν τε πόσαν Διός άλκιμος μίος σταθμάτο.
λαίφαι (οί) μτγν. λίθοι χρησιμεύοντες όπως διά τού βάρους αυτών τηρούν τούς μίτους τών σημόνων εύθείς έν τώ όρθίω Ισθί ίθρβλ. άγνός : Άριστολ. ΖΙ 717α,35, αὐτ.787β,26 || έν τώ έν. λίθος πρόσ κίνησην αυτομάτου : Ήρων Αὐτομ.2,8 || εύροίτι κ. κτ. έν. λεία (ή) έν ΕΜ 558.57 κ. λεία έν Ήρων Αὐτομ.2,8, αὐτ. Πνευμ.2,27· όνομ. πλθ. λείφαι έν Γαλ.4,564, Πολυδ.7,36· κ. αιτ. πλθ. λείας Ήσ.
λαίφα Ήσ. κάσιπς, τρίβων, πέλτη.
λαίβολία (ή) μον. τό λιθοβολείν, λιθοβολισμός : π. Νικήτ.
λαίβολῶ-έω μον. ρίπτω λίθους κατά τινος, λιθοβολῶ : π. Νικήτ.
λαίγματα Ήσ. «πέμματα, οι δέ σπέρματα, Ιερῶ άπάργματα» βλ. λαίμα.
λαίγιγ-ιγος (ή) ύποκορ. τού λάδα, μικρός λίθος, λιθάρι : Όδ. Ε 433, αὐτ. Ζ 95 ήχι μάστιγα λαίγγας ποτὶ γέρονσ άπολιμυμένα θάλασσα· || μτγν. γεν. λίθος : Άπολλ. Ρ. Ι,402.
λαίση (ή) νεώτ. τίτλος άγγλικῶς τιθέμενος πρόσ τού όνόματος γυναικῶν, αιτινες άνήκουν εις ώρισμένους άριστοκρατικῶς τάξεις, θηλ. τού λόρδος.
λαίσηξ Κύρ. «αίχμαλωτός».
λαίσιον Ήσ. «άριστορες, εύδύμονοι».
λαίσιος-ους (τό) ή λάδος λήθος βλλ.
λαίσιος-ά-όν μτγν. θρασύς, άνοιδής, άναίσχυτος : Καλλ. Ατρ.3, Ι,4, Νικ. Θηρ.689, αὐτ. Άλεξ.563, Μάξμ.438.
λαίσιον Ήσ. «φθέγγεσθαι».
λαίσιργος-ον ποι. ό δάκνων κρυφίως, δηλ. άνευ ύλακῆς, ό κρυφοδαγκανιάρης, επί κυνός : Σοφ. όπ.885 σσίνας δάκνωσρα κα κύων λαίσιργος εις, Άριστοφ. Ίππ. Ι068 Αίγειδι, φράσσασι κυναλύεκα . . . λαίσιργον ταχύπουν· || ό λαθραίος : Τραγ. Άδέςπ.227 λαίσιργος ποδί· || ό τ. λάθραργος, έν Φρύν. Σοφ. Παρ.87Β κ. ληθ- έν Ήσ. **λαίσιρῶζεν** Ήσ. «λαμυρώσαι, διαπορέσασθαι».
λαϊκάζω, μέλλ. -άσομαι πορνεύω : Άριστοφ. Ίππ. Ι67 βούλην πατήσαις και στρατηγούς καστάσεις . . . έν πρυτανείω λαϊκάσει, οὐτ. Θεομ.57· 2) τριτοπρ. έν χρ. ώς λαϊκή έκφρασις ύβριστική : Στράτ. Κομ. Ι,36 οὐχί λαϊκάσαι· 3) έξαπατῶ : Σουίτ, ΕΜ 555, Ι5.
λαϊκαλέος-α-ον μτγν. ό πόρνος, ό αισχρός : Λουκ. Λεξίφ. Ι2 βηνητιών έκείνους γε και λαϊκαλέος (δ. γρ. ληκαλέος).
λαϊκάς-άδος (ή) μτγν. δ. λαϊκάστρια βλλ. : Άριστοσταιν.2, Ι6.
λαϊκασιός (ό) πόρνος : Άριστοφ. Αχ.79 ήμεις δε λαϊκασιός γε και καταπύγονας.
λαϊκάστρια (ή) τό θηλ. τού λαϊκασιός, πόρνη, αίσχρα γυνή : Άριστοφ. Αχ.529 καντεύθεν άρχή τού πολέμου καταεργάη Έλλησι πάνσιν εκ τριών λαϊκαστριών, αὐτ.537, Φερεκρ. Ι49, Μέν. Περικ.235.
λαϊκάτη (ή) (λαός) Έπιγρ. συνέλευσις τού λαού έν δωρ. πόλει.
λαϊκαῦω νεώτ. καθιστῶ, κάμνω τι λαϊκόν, συνηθέστ. έκλατικῶ.
λαϊκός-ή-όν (λαός) μτγν., μον., νεώτ. κ. δημ. επί προσ., ό έκ τού λαού, ό οὐχί έξ έπιφανούς γένους, ό οὐχί έν άξίωματι, ό κοινός άνθρωπος, ό Ιδιώτης : Πάπ.· || είδ. κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ό μη Ιερωμένος, άντιβ. κληρικός : Κλημ. Ρωμ. Ι,40, Βαλδ. Πηδάλιον συνήθ. φρ. έκκλ. ποιητής ει δε λαϊκός άφοριζέσθω, Ιουστιν. Νεαρ.6,5,· ό Αιγουστίνος τεσσαρακονταετής περίου ήτο άκόμη λαϊκός, -έξή λαϊκοί ταξιδεύσαμε μαζί μ' άλλους τόσους παπάδες και καλογέρονσ· 2) επί όρτου, ό κοινός, ό οὐχί έξαιρετός : Ακύλ. ΠΔ Κριτ.2,4· || νεώτ. κ. δημ. επί ένδυμάτων, επίπλων κ. ά. πραγμ.

χρηστικών, ὁ παρά τῷ κοινῷ λαῷ συνήθης, ὁ ἐν χρ. ὑπὸ τῶν νεωτέρων κοινωνικῶν τάξεων, ὅθ. ὁ εὐτελής: φοροῦσε ὀλωσδιόλου λαϊκὰ ρούχα ἀπὸ τριλίου, - λαϊκὰ κάθα - κρεβάτια' 3) ἐπὶ τόπου, ὁ ἐν ᾧ ὁ πολὺς λαὸς προσέρχεται, ὁ ἐν ᾧ γίνεται συνέλευσις τοῦ λαοῦ: Συμμ. ΠΔ 'Ιεζ, 48, 15'

4) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἐνεργειῶν, ὄργανώσεων, ἰδρυμάτων, ὁ διὰ τὸν λαὸν ἐν συνόλῳ κ. ἰδ. ὁ διὰ τὰς πτωχότερας τοῦ λαοῦ τάξεις: λαϊκὰ ἀγορὰ ἰψαίθριον συνήθ. ἐβδομαεταίαι ἐν πόλεσιν ἀγορὰ ἐδωδιμῶν κ. ἄ. εἰδῶν, ἐν οἷς ἐν ἐλευθέρῳ συναγωνισμῷ, ὅθ. εἰς χαμηλὰς τιμὰς πωλοῦνται προϊόντα καὶ ἐμπορεύματα, - λαϊκὰ πανεπιστήμια (ἰδρύματα ἐκπαιδευτικὰ καὶ γεν. μορφωτικὰ, ἐν οἷς ἐπὶ ἄλλων ἢ τριῶνρον καθ' ἐσπέραν διδάσκονται πρακτικῶς κ. ἰδ. ἐπαγγελματικῶς νέοι ἄγαμοι καὶ ἔγγαμοι ἐργάται, ὑπάλληλοι, μικρέμποροι, γεωργοί, τεχνίται, χωρὶς νὰ χρειάζονται πρὸς τοῦτο πιστοποιητικὰ προηγουμένης φοιτήσεως, παρεχομένους εἰς αὐτοὺς συναφῶς καὶ θεωρητικῶν πινῶν γνώσεων, ὡς ἱστορικῶν, πολιτειακῶν, κοινωνικῶν οἰκονομίας κττ.), - λαϊκὰ κέντρα (τὰ διὰ τὸν κοινὸν λαὸν ἰδιωτικὰ ἰδρύματα ἀναφυχῆς, ἔχοντα εὐθηνὰς τιμὰς, -λαϊκὰ τιμὰ ἐύθηναί, - λαϊκὸν ἐπιτάριον' || ὁ διὰ τὰς πτωχότερας κοινωνικὰς τάξεις γινόμενος ἢ προωρισμένος, ὁ ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ λαοῦ: λαϊκὴ περιθαλψις, - λαϊκὰ κλινικαί, - λαϊκὰ κατοικίαι ἰαί οὗτο τοῦ κράτους ἢ τοῦ δήμου ἐκτισμένα πρὸς κατοικίαν ἰδ. τῶν ἐργατικῶν τάξεων)' 5) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν λαόν, ὁ ἀναφερόμενος ἢ ἰδιῶν ἐν εἰς τὸ πολὺ τοῦ λαοῦ πλῆθος, ὁ παρά τῷ λαῷ ἐπικρατῶν, ὁ ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἐν χρ.: λαϊκὴ γλώσσα ἰδ. δημοτικὴ, - λαϊκὰ δικαιώματα, - λαϊκὰ προλήψεις - γνώμαι, - λαϊκὸ τραγούδι, -λαϊκὴ μουσικὴ - νοστοροπία' || ἐπίρρ. νεώτ. -ως, δημ. -ά.

Λαϊκότης-ητος (ἡ) νεώτ. γνώρισμα τοῦ λαϊκοῦ, τὸ νὰ εἶναι τὸ λαϊκόν: ἡ λαϊκότης τοῦ κέντρου - τοῦ ξενοδοχείου.

Λαϊκῶ-ῶ μτγν. κάμνω τι κοινόν, λαϊκόν, βεβηλῶνα: 'Ακύλ. ΠΔ Δευτ. 20,6.

Λαϊλάξαι 'Ησ. «τὴν γλῶσσαν ἐξελεῖν».

Λαϊλαπῶς μτγν. διὰ τρικυμιῶν ἔξαρπάζω, προσβάλλω ἰσχυρῶς: 'Ακύλλ. ΠΔ 'Ησ. 54,11.

Λαϊλαπῶδες-οὐς-ες ὁ θεαλλῶδες, ὁ τρικυμιῶδης, ὁ διὰ λαϊλόπων τεταραγμένος: 'Ἰνπ. Ἐπιδ. 1,4 λαϊλαπῶδες οὐρανός, αὐτ. 6,4,17 λαϊλαπῶδες ὕδωρ ἱβροχὴ μετὰ λαϊλαποεῖ.

Λαίλας Κύρ. τό μή ἐκ γένους τύραννος, Σουιδ. Ἰουδική λ. κτ. 'Ησ. ἰ.

Λαϊλαφῆτης (ἡ) πάπ. ὁ ἔξαπολύων λαίλαπα. λαϊλάχει Κύρ. «φοφεῖ».

Λαίλαφ-απος (ἡ) κ. νεώτ. ὀρηκτικὴ θύελλα, ἰσχυροτάτος ἄνεμος: 'Αριστλ. Κόσ. 395α, 7 «νεύματα εἰλούμενον κάτωθεν ἄνω»: 'Ἰλ. Μ. 375 οἱ δ' ἐπ' ἀπάλλξεις βῆτον ἐρεμύτ' λαίλαπι ἴσοι, αὐτ. Π. 57, 'Ὀδ. 408 Ζεφύρος μεγάλη σὺν λαίλαπι θύων, Σίμων. Ἀμ. 1, 15, Ἀνακρ. 113, Αἰσχ. Ἰκ. 34 ἔνθα δὲ λαίλαπι χειμνοτύχη' ἢ λ. δὲν ἀπαντᾷ ἐν τῷ δοκίμῳ πεζ. λόγῳ, ἢ χρῆσις κοινοτάτη ἐν τοῖς ἔπειτα: ΠΔ Ἰώβ 21, 18 ὥσπερ κωνιοτάς, ὃν ὑφέλετο λαίλαφ, Πολύβ. 30, 11,6, ΚΔ Μάρκ. 4, 37 καὶ γίνεταί λαίλαφα ἀνεμῶ μεγάλη, Πλούτ. Τιμ. 28, 30 ἅμα λαίλαπος ἄνερος καὶ φλογὸς συνεχῆς ἐκ τῶν νεφῶν φερομένης' || μτφ.: ΑΠ 7, 147 ἔτλης λαίλαφα δυσμενῶν' || νεώτ. μετεωρ. σφοδρὸς ἄνεμος περιστροφικὸς ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω.

Λαίλα (ἡ) νεώτ. γένος ὄρχειοειδῶν φυτῶν.

Λαίλα-ατος ἰτόλ' ἄμφ. ἐν 'Αριστφ. 'Ὀρν. 1563 πρὸς τὸ λαίρα τῆς καμύλου ἱβλ. λ. λαίγματος.

Λαίμα ἰτόλ' δημ. πλῆθ. τοῦ λαίμου: ἔχει ὠραία λαίμα' 2) αἱ ἀμυδαλαί: πονοῦν τὰ λαίμα μου.

Λαιμαγλία (ἡ) μτγν. τὸ διάγειν ἐν λιμῷ, ἐσφαλμένος τ. ἀπὲρ λιμαγλία.

Λαιμάζουσι 'Ησ. «ἐσθίουσιν ἀμέτρως».

Λαιμαργία (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀδηφαγία, τὸ τρῶγειν μετ' ἀπληστίας: Πλάτ. Πολ. 619B ὑπὸ ἀφροσύνης τε καὶ λαιμαργίας οὐ πάντα ἱκανῶς ἀνασκεπόμενον ἔλεσθαι, αὐτ. Νόμ. 888Α, 'Ἐπικ. ἀπ. 471, 'Αριστλ. Ζεμ. 696β, 30 τῆ λαιμαργία τῆ περὶ τὴν τροφήν' || νεώτ. κ. τὸ τρῶγειν ἐν σπουδῇ πολλῇν ποσότητι μετ' ἐκδηλοῦ εὐαρεστήσεως.

Λαιμαργιά (ἡ) δημ. ἡ λαιμαρία βλ. λ.

Λαιμαργιός-ή-όν μσν. ὁ τοῦ λαιμαργου, ὁ ἰδιῶν ἐν εἰς λαιμαργον: Στέφ. Διάκ. 1173.

Λαιμαργος-ον κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ τρώγων ἀφθόνως κ. ταχέως, ὁ ἀπλήστως καταδροχθίζων, ὁ ἀδηφάγος, ὁ πολυφαγός, συγγ. δημ. λιμάρης: 'Αριστλ. Ζ1 591β, | λαιμαργός δὲ μάλιστα τῶν ἰχθύων ἐστὶν ὁ κεστραῦς καὶ ἀπληστος, Θεόδωρ. Φ Αττ. 1, 22, Κόλλ. 47, 24 ἰδοὺ χάσκει τὸ λαιμαργον στόμα τυράννων' 2) νεώτ. βοταν. ὡς οὖσ, κατακόρυφος βλαστὸς αὐξαναύμενος δυσαναλόγως πρὸς ἄλλους βλαστούς' 3) νεώτ. ζωολ. γένος σκυμνιδῶν ἰχθύων' || ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. -ως, δημ. -α: Στοδ. 4, 56, 34 λαιμαργῶς ἐσθίειν, - θὰ πνιγῆς μὴν τρώς λαιμαργα.

Λαιμαργιότης-ητος (ἡ) ἀπληστία, ἀδηφαγία: Φιλ. Μηχ. 1, 686.

Λαιμαργῶ-ῶ μτγν. εἶμαι λαιμαργός βλ. λ.: Πτορφ. Ἀποχ. 1, 53.

Λαιμαριά (ἡ) (λαιμοεῖ) δημ. κ. λαιμαργία περιλαίμων, περιωσχέτιον τῶν ἐξευμένων ζώων.

Λαιμάσσω, ἄπτ. λαίματτω ἀδηφάγως τρώγω, λαιμάρῳως καταπίνω, καταδροχθίζω: 'Αριστφ. 'Ἐκκ. 1178 ἄλλα λαίματτόσσι μου, Ἡρώδ. 6, 97.

Λαιμαστρον (τό) μτγν. βάροβρον, χάσμα γῆς: 2) μτφ. ἀπληστίας, πειναλέος: Ἡρώδ. 4, 46, Σχόλ. 'Αριστφ. 'Ὀρν. 1560.

Λαιμητόμος-ον (λαιμὸς-τέμνω) ποι. μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἀντὶ λαιμοτόμου βλ. λ., ὁ τέμνων τὸν λαίμον, ὁ ἀποκεφαλίζων: ΑΠ 6, 101 εἶπε τὰ πολλὰ κνωδάλων λαιμητόμα' 2) νεώτ. κ. δημ. ὡς οὖσ. λαιμητόμος(ς) (ἡ) μηχανή, φέρουσα βαρυτάτην ἐξ ὕψους καταπίπτουσαν μάχαιραν, δι' ἧς εἰς τινα κράτη ἐκτελεῖται ὁ ἀποκεφαλισμὸς τῶν εἰς θάνατον καταδικασθέντων.

Λαιμιζῶ (λαιμοεῖ) μτγν. ἀποκόπτω τὸν λαίμον, σφάττω: Λυκόφρ. 326.

Λαιμικός-ή-όν νεώτ. ὁ τοῦ λαίμου, ὁ εἰς τὸν λαίμον ἀναφερόμενος: Λαιμικά περὺγια' || -οί |οῖ| μία τῶν τριῶν κυρίων ὑποδιαίρέσεων τῶν ἀκανθοπέτρων ἰχθύων.

Λαιμῖον ἰτόλ' νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν χειλανθῶν.

Λαιμόδεσις-οὐς-ές (λαιμὸς-δάκνω) ποι. μτγν. ὁ τὸν λαίμον δάκνων, ὁ εἰς τὸν φάρυγγα στερεῶς ἀγκιστρούμενος: ΑΠ 6, 5, 2 ἀγκιστρῶν λαιμοδακτικῆς ἀκίδας.

Λαιμόδεσμος ἰόλ' νεώτ. ναυτικὸς κῶμβος ἀποτελούμενος ἐκ δύο ἐπαλλήλων ἐπιδέσμων.

Λαιμοδέτης ἰόλ' νεώτ. κ. δημ. λωρίς ἐξ ὑφάσματος περὶ τὸ περιλαίμον τοῦ ὑποκαίσεως δνομένη, γραβάτα' 2) εἰδ. ναυτ. λαιμόδεσις βλ. λ.

Λαιμόδετος-ος ἀν νεώτ. ὁ ἐκ τοῦ λαίμου δεδεμένος: Λαιμόδετος ἄγκυρα.

Λαιμοδέτω-ῶ νεώτ. δένω τι ἐκ τοῦ λαίμου ἢ διὰ ναυτικῶν λαιμοδέτου.

Λαιμοκίλη (ἡ) νεώτ. ἱατρ. βρογχοκίλη βλ. λ.

Λαιμοπέδη (ἡ), δωρ. -ά μτγν. ποι. δεσμός περὶ τὸν λαίμον, κλοιὸς κυνός: ΑΠ 6, 35, 6 καὶ τὰν εὐρίων λαιμοπέδων σκυλάκων' 2) βρόχος, παγὶς πρὸς σύλληψιν πτηνῶν: αὐτ. 6, 107, 8 ἄρκυν τε κλαγερῶν λαιμοπέδων γενράκων.

Λαιμόνομος (ὁ) νεώτ. κ. δημ. νόμος τοῦ λαιμοῦ, ἄ. πονόλαμος.

Λαιμόριπτος-ον (ῥεώ) ὁ ἐκ τοῦ λαιμοῦ ῥεών· Εὐρ. ΕΑ.355 ξιφοκτόνον διωγμὸν λαιμορῦτου σφαγᾶς (ἰδ. γρ. αἰμορῦτου).

Λαιμόρ (ἰδί) || κ. μυν., νεώτ. κ. δημ., δημ. οὐδ. πληθ. ἐτρογεν. λαιμά βλ.λ. τὸ ἀπὸ τοῦ στήθους πρὸς τὴν κεφαλὴν λεπτότερον στρογγύλον μέτρος τοῦ σώματος, ὅπου ἐνώνει τὴν κεφαλὴν μετὰ τοῦ κορμοῦ· π. Ὀμ. πάντοτε ἐπὶ ἀνδρῶν, σπαν. π. δοκμ. πεζ., κοινὸν π. μτγν. : Ἰλ. Ν.388 ὁ δὲ μιν φθάμενος βάλε δουρί λαιμόν ὑπ' ἀνδρεῶνα, Ὀδ. Χ.15 τὸν δ' Ὀδυσσεύς κατὰ λαιμόν ἐπισχομένους βάλε ἰώ, Εὐρ. Ἰων.1065 ἢ λαιμόν ἐξάξει βρόχον ἀμφί δεῖρην, αὐτ. Φοίν.1092, Πορφ. Μαρκ.33, Ἰουλ. Λόγ.6,193Β, Σολωμ. Πόρφωρος 7,9 κί ὤρμησε κατὰ τὸν κάταστρο λαιμό, Κάλβ.54,19 || ἐν τῷ πληθ. κ. ἐπὶ ζῴων· Εὐρ. Ἰκ.1201 ἐν τῷδε λαιμούς τρεῖς τριῶν μῆλων τεμών, Ἀριστφ. Ὀρν. 1560 ἔχων κάμηλον ἀμόν τιν, ἢς λαιμούς τεμών, Ζερβ. Ἰλ. Α.716 ἀνάστραφεν μὲν πρῶτα τοὺς λαιμούς τῶν ζῴων καὶ τὰ σφάξαν· || κ. μυν.

κ. δημ. τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ λαιμοῦ, λάρυγγ, φάρυγγ : Ἰλ. Τ.209 οὐπως ἂν ἐμοίγε φίλον κατὰ λαιμόν ἰση οὐ πόσις, Λουκ. Νεγρ.16 τοῦτο δὲ καὶ διὰ λαιμοῦ καὶ ἀφροδισίων, Πρόδρ.2,103 καὶ τὸ τυρί τὸ κρητικὸν νά γδάρη τὸν λαιμόν σου, - ἄ ποι· νά σοὺ σταθῆ στὸ λαιμό, - μοὺ ποιεῖ ὁ λαιμός, - μοὺ ποιοῦν τὰ λαιμά· 2) μτγν., νεώτ. κ. δημ. κατ' ἐπέκτ. κ. ἐπὶ δοχείων κ.ά. : ἈΠ9,231 λαιμός κύτους, - λαιμός φιάλης, λαιμός στάμνας· || νεώτ. κ. δημ. ἐδαφικὴ διομόρφωσις ὁμοιάζουσα πρὸς λαιμόν : ὁ λαιμός τῆς Βουλιαγμένης· 3) νεώτ. τὸ ἀμέωρος ὑπὸ τὸ κιονόκρανον τμήμα τοῦ κορμοῦ τοῦ κίονος· 4) νεώτ. καὶ τοῦ ἀνώτατον μέρος τῆς στήλης τοῦ ἱστοῦ, κορυμνίον· 5) δημ. τὸ περὶ τὸν λαιμόν στενὸν μέρος τοῦ ἐνδύματος, περιλαίμιον : ὁ λαιμός εἶναι στενός καὶ δὲν μοὺ μπαίνει· 6) μτφ. δημ. ἐν φρ. εἰς διαφ. σμ. ὁλον : δὲν πάει νά κόψη τὸ λαιμό τοῦ ἰεῖν ἀδιαφορίας δι' ὅτι μέλλει ἢ ἀπειλεῖ τις πράξει ἢ νά πῶθῃ· ὁμ. τὸν πῆρε στὸ λαιμό τοῦ (ἐγένετο αἰτίος νά πῶθῃ τῆς μέγα κακῆ)· ὁμ. μοὺ κάθεται στὸ λαιμό (μοὺ κινεῖ τὴν ἀντιπάθειαν, τὴν ἀγανάκτησιν)· ὁμ. ἐβγαλα τὸ λαιμό μου νά σὲ φωνάξω ἰεθράχιασσι.

Λαιμός-ἡ-όν (2) ὁ ἀναίδης, ὁ ἀναίσχυτος, βλ. λαιμυρός 2· Ἡρόκλειτ. Παρὰδ.2· || τὸ οὐδ. πληθ. ὡς ἔπιρρ. ἀναίδως : Μέν.106 λαιμά βακχεῖων.

Λαιμότμητος-ον ὁ ἀποκεχωρισμένος ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ, ὁ κεκομμένος· Εὐρ. Φοίν.455 οὐ γὰρ τὸ λαιμότμητον εἰσορᾶς κάρα Γοργόνος· 2) ὁ τὸν λαιμόν συσφιγγὼν, ὁ καταπνιγνός· Ἀριστφ. Θεσμ.1054 ὡς ἐκρεμάσθην λαιμότμητα ἄχη.

Λαιμοτόμας (ἰδί) ὁ λαιμοτόμος βλ.λ. : Εὐρ. Ἡλ.459 Περσέα λαιμοτόμαν.

Λαιμοτομία (ἡ) νεώτ. τομὴ τοῦ λαιμοῦ, ἀποκοπὴ ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ τῆς κεφαλῆς, λαιμοτομῆσις.

Λαιμότομος-ον ὁ τὸν λαιμόν ἔχων κεκομμένος, ὁ ἀποκεφαλισμένος· Εὐρ. Ἐκ.208 μύσων . . εἰσόφει χειρὰς ἀναρπαστῶν σὰς ἀπο λαιμότομον, αὐτ. ἸΑ 776, αὐτ. Ἰων.1054.

Λαιμοτόμος-ον ὁ ἀποκόπτων τὸν λαιμόν, ὁ ἀποκεφαλίζων· Εὐρ. ἸΤ 444 ἴν' ἀμφὶ χαιτὰ δρόσον αἰματηρὰν εἰλιχθεῖσα λαιμοτόμος ἑσποίνας χειρὶ θάνου, Τιμόθ. Πέρσ.142, ΑΠ 6,306 καὶ τὰν λαιμοτόμον σφαιγίδα· ἠβλ. λαιμοτόμος.

Λαιμοτομῆ-ἔω μτγν. κόπτω τὸν λαιμόν τινος, ἀποχωρίζω τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τοῦ κορμοῦ κατὰ τὸν λαιμόν, ἀποκεφαλίζω· Ἀπολλ. Ρ.2,840, Στράβ. 7,2,3, Πλούτ. Ὀβ.2,11 καὶ λαδῶν αὐτὸς ἑαυτὸν ἐλαιμοτόμοσαν· κ. ἀπολ. Ἀπολλ. Ρ.4,1601·

|| παθ. -οῦμαι ἀποκεφαλίζομαι : Ζεῆτ'. Ἐμν. Μαθ. 1,264 λαιμοτομηθεῖσις τῆς Γοργῶνος.

Λαιμῶ-ῶ λαιμῶσα βλ.λ. : Ἰππῶν.76 λαιμῶ δὲ σέο χελίος ἄς ἐρωιδιού.

Λαιμῶδῶ ἴσ. «ὄραπετεύω».

Λαιμῶρη ἴσ. «λαμυρία»· 2) Κύρ. «πρυτανεῖων».

Λαιμῶρως ὁ.τ. τοῦ λαιμῶσα βλ.λ. : Ἰππῶν.76, Νικ. Ἀλέξ.352 (ἰδ. γρ. ἀντὶ λαιμῶσσονται).

Λαιῶνα (ἡ) μτγν. χλαῖνα : Στράβ.4,4,3, Ἰουδ.7.

Λαινώσ-α-ον λάινωσι βλ.λ. : Ἰλ. Χ.154 πλῆρη εὐρέεσ ἔγγυς ἔασι καλοὶ, λαῖνειοι, Εὐρ. Φοίν.115 ἄρα πύλα κλήροισ χαικόδετ' ἐμβολὰ τε λαῖνεοῖσιν Ἀμφίονος ὄργανοῖσι τείχεος ἤρροσται, Θεόκρ. 23,58 λαῖνέας δὲ ἴστατ' ἐπὶ κρηπίδοσ Ἔρωσ.

Λαινή (ἡ) νεώτ. ζῶφ. γένος ἐντόμων κολεοπτερόων τῆς οἰκῆς τῶν τενεδριονιδῶν.

Λαινήθ Κύρ. «λάραψ ἰθινη».

Λάινος-η-ον (λάσσι) ὁ ἐκ λίθου ἢ μαρμάρου κατασκευασμένος, ὁ πέτρινος, ὁ μαρμαρένιος : Ἰλ.1 404, Ὀδ. Θ.80 πάντη γὰρ περὶ τείχεος ἄρροει θεσπισθεῖσ πῦρ λάινον· || μτφ. : Ἰλ. Μ.178 ἢ τέκεν ἤδη λάινον ἔσσο χιτῶνα κακῶν ἐνεχ' ὅσσα ἔοργας (σγῶλ. «ἐπιθόλευσις ἐγγεγονέσι, λίθοισ βληθεῖσι ὑπὸ πάντων ἀπωλώλεσι»)· || κ. ἐπὶ ἔργων γλυπτικής : Σίμων.110, Σοφ. ΟΚ 1596 κοίτης τ' ἀχέρουσ κάπθ' λαῖνον τάφου, Εὐρ. Ἡλ.328, Τραγ. Ἀδελφ.44 ἀπελθε λαῖνων σταθμῶν· 2) μτφ. ὁ ἔχων λιθινὴν καρδίαν, ὁ σκληροκαρδῶς : Θεόκρ.23,20 λάινε παῖ, καὶ ἔρωτος ἀνάγει.

Λαινόχειρ-ειρος (ὁ, ἡ) ἴσ. «σκληρόχειρ».

Λαινώφης-ους-ές ὁ ὑψασμένος, ὁ κατεσκευασμένος διὰ λίθων : Ἐπιγρ. Λαινώφης ὄδε τύμβος.

Λαῖνον (τὸ) κ. λαῖν ὄωρ. τ. τοῦ λήϊον, ἐσπαρμένος ἄγροσ, σπαρτὸ ἐν ἀκμῇ εὐρισκόμενα : Σώφρ. 95· 2) μτγν. ὄρεπανον : Θεόκρ.10,21 τὴ μόνον κατάβαλλε τὸ λαῖνον· 3) τὸ ὕνιον τοῦ ἀρότρου : Ἀπολλ. Ρ.3,1335.

Λαινόπους-οδος-ουν Κύρ. ὁ ἔχων τὸν ἀριστερόν μόνον πόδα.

Λαιός (ἰδί) κ. λαιόσιμος ὁ κυανῶς, πετροκότυφος· Ἀριστ. Ζ.161,15 τούτων ὁμοῖος τῷ μέλανι κοττύφω ἐστὶ λαιός, Ἀντωνίν. Λιβ.19,3.

Λαιφῶς-ά-ἄν (λαι-φοῖ) κ. π. ἰουλί κ. π. Ὀμ.) ὁ εὐώνυμος, ὁ ἀριστερός, ὁ ζεφύβιος : Τυρτ.15,3 λαιφῶ μὲν ἴνυν προβάλεσθε (ἐνν. χειρὶ), Αἰσχ. Πρ.714 λαιφῶς δὲ χειρὸς ὁ σιδηροτέκτονος οἰκοῦσι Χάλυδες, Εὐρ. Ἡρ.159 ἄδ' οὐπατ' ἀσπίδ' ἔσχε πρὸς λαιφῶ χειρὶ, Ἀρατ.160 ἐπὶ λαιφῶ κεκλιμένον, Ἡλιόδ. π. Στ.δ. 4,36,8, Διόδ. Σ.13,99 οἱ δὲ τὸ λαῖον ἔχοντες Βοιωτοὶ χρόνον μὲν τινα διεκαρτέρονον, Φιλόστρ. Νεώτ. Εἰκ.4 τῆ λαιφῶ τὸ θεῖου λαθόμενος κέρως· || κ. π. μτγν. πεζοῖς : παροιμ. π. Πολυβ. 38,2,9 τὰ διδόμενα τῆ δεξιᾶ δέσχεσθαι τῆ λαιφῶ χειρὶ, Ἰουλ. Λόγ.2,57D (ἠβλ. π. ἴσ. λαιφῶ, δηλ. λαιφῶ, κρητ. ἀντὶ τοῦ ἀσπίς, ἐπειδὴ ἐφέρετο διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς).

Λαιοστάτης (ἰδί) ἀριστεροστάτης, παρεμβλ. εἰς Πολυδ.4,106.

Λαιστομῶ-έω (λαῖον) μτγν. κόπτω, θερίζω Θεόκρ.10,3 οὐθ' ἄμα λαιστομῶσι τῷ πλάτιον.

Λαιφῶς ἴσ. «κίναϊδος, λάσταυρος».

Λαιψήθων ἴσ. «ἀναπελασμένον ἰσχυρῶν».

Λαιψ-ιδος (ἡ) ὄωρ. τ. τοῦ λῆϊς βλ.λ. : Αἰσχ. Ἐπ.331 λαῖφας ὀλλυμένους μίθοβροῦ.

Λαισινοφόρος ἴσ. «κόλοφόρος».

Λαισιφῶς ἴσ. «ἡ παχεῖα ἐξομῖς».

Λαισισάθαι ὄωρ. τ. τοῦ λῆσισάθαι ἴσ. «κτῆσασθαι».

Λαισίηον (τὸ) εἶδος μικρᾶς ἀσπίδος ἐλαφρᾶς ἐκ δερμάτος : Ἰλ. Ε.453 ἀσπίδα εὐκυκλῆος λαισιῆα τε περσένετα, Ἡρ.7,91 λαισιῆα τε εἰχον ἰοὶ Κίλικεῖ ἀντ' ἀσπίδων, ὡμοειδῶς πεποιημένα.

λαίσθη (ή) λεξ. αισχύνη.
λαίσκος 'Hσ. κίναϊδος, πάρνης.
λαίσκος-ος, ὁ λίαν ἀσελγής, ὁ ἀκόλαστος, ὁ λάνθος: 'Hσ., Σουίδ., EM 558,39.
λαίσκοις 'Hσ. «βούαια, Λευκάδιοι».
λαίσκοβις (ὁ) (λαί - σπόδελ) ὁ περὶ τὰ ἀφροδίσια ἀκατάτης, ὁ πολὺ ἀσελγής, ὁ εἰς ἀκρον φιλήθονος: 'Απαλλδ.Κωμ.π.Στοδ.46,15.
λαίτα 'Hσ. «πέλητη».
λαίτα-ατος (τὸ) ποι. ἀνοίγμα, βάθος, ἄδυσος τῆς θαλάσσης, βαθός: 'Ιλ.Γ 267 τὸν... πολλὴς ἄλδος ἐς μέγα λαίταμα βίφ' ἐπιδηύσας, βόσιν ἰχθύων, 'Οδ.504' || θαλάσσιον πέρασμο, μέγα διίστασμα, πέλαγος: αὐτ.Ε 174 ἤ με κέλευα σχεδὴ περᾶν μέγα λαίταμα θαλάσσης, αὐτ.Η 35, αὐτ.Ο 561, Θεόδωρ.Ι 324 ἀλλὰ διεξείζεν... αἰετός ὡς μέγα λαίταμα, 'Απολλ.Ρ.Ι 299.
λαίταφοβία (ή) νεώτ. Ιατρ. ὁ μετ' ἀγχους κ. ἰλιγγο νοσηρὸς φόβος κατὰ τὴν ἐν τῇ θαλάσσῃ πτόση.
λαίτιος (ὁ) κ. λάτιον κ. λάιτρον(τὸ) βλ. λήιτος.
λαίφα 'Hσ. «ἀσπίς».
λαίφαι 'Hσ. «ἐναϊδείς, θρασεῖς».
λαίφασσω μτγν., μέλλ.-ξω λάφωσσω βλ.λ.: Νίκ. Θηρ.477 μὴ αἶμα λαίφαιη' 2) Κύρ. «φληφαφά».
λαίφος (ή) μτγν. σπανίως ἀπαντῶν τ. ἀπὲ τοῦ λάφωος βλ.λ.: Καλλ.ἀν.245.
λαίφια 'Hσ. «ράκη».
λαίφωπτερος-ον μον. ὁ ἔξων ἰστίον ὡς πτέρυγας: ΚΜανασσ.Χρον.4056.
λαίφος-εος-ους (τὸ) ποι. λ. μτγν. κ. νεώτ. πεπολαιωμένον καὶ ρακώδες ἐνδύμα, ἱμάτιον: 'Οδ.Ν 399 ἀμφὶ δὲ λαίφος ἔσσω, δ κε στυγέσθιν ἰδῶν ἀνθρώπων ἔχοντα, αὐτ.Υ 206' || κ. γεν.: 'Ομ.'Υμν. 19,23 λαίφος λυγρὸς (δέρμα λυγκόσι, 'Υμν.'Ερμ.152 ἰπὶ τῆς κνίσουστρώσεω;) 2) ὕψασμα, ἰστίον, πανί: 'Αλκ.Ι 8,7, 'Υμν.'Απολλ.406, Αλφ.Εὐμ.556 βιολίως ξὺν χρόνῳ καθήσει, λαίφος δταν δάδη πόνος θραυομένας κερταίς, αὐτ.'Ικ.715, αὐτ.723, Εὐρ.Μήδ.524 ἀλλ' ὡστε ναός κεδνὸν οἰακοστρόφον ἀκροῖσι λαίφωος κρασπέδοσι, αὐτ.'Ορ.341' || ἐν τῷ πληθ.: Σοφ.Τρ.561 οὐτε πομπήμοι κώπαις ἐρέσσων οὐτε λαίφωσσι νεώς, Εὐρ.'Εκ.112, 'Αρετ.Κρον.Παθ.2,||' || κ.μτφ.: Εὐρ.Ρήσ.323 ἠνικ' ἐξῴσθητ' Ἀρης ἔθραυε λαίφη τῆσδε γῆς μέγα πνέων' 3) νεώτ. ναυτ. εἶδος μικροῦ τριγωνικοῦ ἢ τραπέζοειδοῦς ἰστίου.
λαίφως 'Hσ. «δάπανος ἢ βορός».
λαίφωρος-ά-δόν ἐλαφρός, κοῦφος, ταχύς, εὐκίνητος: 'Ιλ.Χ 204 δς οἱ ἐπῶρος μένος λαίφωρά τε γούνα' || κ. ἐπὶ προσ., ὁ ἔξων τούς πόδας ταχείς, ὁ εὐκίνητος, ὁ κώκς: αὐτ.Φ 264 ὡς αἰεὶ 'Αχιλλῆα κηχῆσατο κύμα ῥόσοι καὶ λαίφωρον ἔδοντα' || κ. ἐπὶ πραγμ.: αὐτ.Ε 17 ὁσόμενον λιγῶν ἀνέμων λαίφωρά κέλευθα, Πίνδ.Π 9,121 ἐπέφωλε λαίφωρον δρόμον, αὐτ.Ν 10,63, Βακχ. ἀπ.π.Χολ.ΟΕ', Εὐρ.'Αλλ.494 ἀλλ' ἀνδρας ὄρταμοῦσι λαίφωρας γνάθοις' || κ.μτφ.: Πίνδ.Ο 12,4 ἐν χέρωσ τὸ λαίφωροὶ πόλεμοι' || τὸ οὐδ.-πληθ. ὡς ἐπίρρ. ὄρητικὰς, ταχέως: Εὐρ.'Ιων 717 λαίφωρά πηδᾶ νεκτιπόλοισ ἀμα σὺν Βάκχαις, 'Οπν.'Αλλ.1,237' || ἐπίρρ.-ὡς: αὐτ.5,660.
λαίφωτοδρόμος-ον ποι. ὁ ταχέως τρέχων: Εὐρ.ΙΑ 207 τὸν ἰσάνεμόν τε ποδοῖν λαίφωτοδρόμον· Ἀχιλλῆα.
λαίω Κύρ. «λάω» βλ.λ.[2].
λάικα (ή) νεώτ. λάκιον βλ.λ.
λάικαζω ποι. καθᾶ μεγαλοφώνως, φωνάζω, φέρομαι, ἀ. λάσκα βλ.λ.: Αἰσχ.'Επ.186, αὐτ.'Ικ.872 τυζε καὶ λάικαζε καὶ κάλει θεούς.
λάικαθη (ή) ἔσφ.γρ. ἀντὶ λακάρη βλ.λ.
λάικάνη (ή) μτγν. ἀντὶ τοῦ ἀττ. λακάνη: Σουίδ.

λακαινική (ή) ὕποκορος τοῦ προηγουμ., μικρὰ λεκάνη, λεκανίδιον 'Hσ. ἐν λ. λαδόθηρ.
λακάρα (ή) μτγν. δ. τ. λακάρη κερασέο: Θεόδωρ.Φ 13,1, αὐτ.3,6,|| ὁ ἀνάγν. λευκάρα, λακάθη, κ. π. 'Hσ. λακάρτη.
λάκας 'Hσ. «φάραγγας».
λακέας (ὁ) κ. λαχάς (λαγχάνω) δημ. μεριδιον ὅπερ διὰ λαχνού ὀρίζεται εἰς τινα μετὰ τὴν διανομῆν κημάτων ἀκινήτων.
λακατοπῶγων-ον ὁ καταπῶγων βλ.λ. [μτ. προβ.ετ. λα- ὅπερ ἔχει ἐπιτακτικὴν σημ.]: 'Αριστφ.'Αχ.664 ὦν... δεῖλος καὶ λακατοπῶγων.
λακατάρωτος-ον λεξ. ὁ κατάρωτος βλ.λ. [μτ. τοῦ προβ.ετ. λα- ὡς ἐπιτακτικὸν] Φώτ.
λάκαψοθη(τὸ) μον. ἀρωματικὸς φλοιὸς δένδρου, οὗ γίνεται χρῆσις πρὸς παρασκευὴν τοῦ αἰγυπτιακοῦ κῆφι, ἴσως ἀντὶ νάρκαφον βλ.λ.: Παῦλ.Αιγ.7,22.
λάκε γ' ἐν. ἀορ. β' τοῦ ἐπ. λάσκα βλ.λ.
λακεβαινωτάζω φρονῶ τὰ τὼν Λακεδαιμονίων, λακωνίζω: 'Αριστφ.ἀν.95.
λακεβαινώος-α-ον ἐπὶ προσ., ὁ ἐκ Λακεδαιμονίας, ὁ Σπαρτιάτης ἰτὸ ἐπίθ. λακωνικός-ή-δόν ἐν χρ. ἐπὶ πραγμ.): Σίμων.π.'Ηρ.7,228 ὡ ξείν' ἀγγέλων Λακεδαιμονίοις ὅτι τῆδε κείμεθα' || μτγν. κ. ἐπὶ πραγμ.αὐτ.: Καλλ.Λουτρ.Παλ.24 οἶα παρ' Εὐρώτρῃ τῷ Λακεδαιμονίῳ ἀστέρες.
λακεδάμα 'Hσ. «ὑδωρ ἄλυμρον ἄλσι πεποιημένον, ὃ πίνουσι οἱ τὼν Μακεδόνων ἀγροῖκοι».
λακεδών-ονος(ή) (λακεῖν μτγν. ἰσχυρὰ φωνή, λόγος, ρητόν, δόγμα: Τίμων.Φλ.65 [πληθ.].
λακεῖν ὄρρ. β' τοῦ ἀπαρφ. τοῦ ρ. λάσκα βλ.λ.
λακέμεναι 'Hσ. «φαγέσθαι».
λακερβία (ή) δημ. ὁ ἐν ἄλλῃ διατηρούμενος ἰχθύς πηλαμύς' || εὐμεγέθης πηλαμύς.
λακερνιον (τὸ) (λατ.) Ἐπιγρ. ρωμαϊκοῦ μανδῦας ἐκ γονθροῦ ὕψασματος, χλαϊνίδιον, φοινολή.
λακερολογία (ή) (λακερός) μον. ἀδόλεσχία, πολυλογία, φλυαρία: Παράφρ.'Επικ.'Εγγ.48.
λακερός-ά-δν (λάσκα) θορυβώδης εἰς τὴν ομιλίαν του, φλύαρος, φωνακλῆς: || 'Hσ. εἰκαίος.
λακερύα (ή) (λακεῖω) ἡ κραυγάζουσα, ἡ ὄξεως κράζουσα, ἐπὶ τῆς κορώνης: 'Hσιόδ.'Εργ.747 μὴ τοι ἐφεξομένην κρώξη λακερύα κορώνη, 'Αριστφ.'Ορν.609 οἰκ οἰσθ' ὅτι πέντ' ἀνδρῶν γενεαῖς ζῶει λακερύα κορώνη', 'Απολλ.Ρ 3,927' || ἐπὶ κινός, ἡ ὑλακτοῦσα, ἡ γαυγίστρα: Πλάτ.Πολ.607B καὶ γὰρ ἡ λακερύα πρὸς δεσπᾶταν κῶν ἐκείνη κραυγάζουσα, Λυρ.'Αδῆσπ.135.
λακερύος (ὁ) ὡς ἐπίθ. τοῦ Σατύρου, φλύαρος, ἀδόλεσχος, λογάς: 'Επιγρ. λακερύος θεός Ικτ. διόρθ. τοῦ ἀναγν. λακόρυος) πρβλ. λακερύα.
λακερύω (λακερύα) μον. θορυβῶ, κάμνω, παραχίν: EM 555,30' || μέσ.-υζορμαι ἰγρ. κῶδ. λακερᾶέσθαι' 'Hσ.,Φώτ. «λακερύεσθαι λογοποιεῖσθαι, θορυβεῖσθαι», Σουίδ.
λακερωτά 'Hσ. «ουνεσταλμένον».
λακέτας (ὁ) (λακέω) μτγν. ὁ κραυγάζων, ὁ ἤχηρος φωνῶν, ὁ φωνακλῆς, ὡς ἐπίθ. τοῦ τέττιγος: Αἰλ.Ζ 10,44.
λάκη 'Hσ. «ράκη».
λακηθῆζαι 'Hσ. «εισαρρηξῆαι».
λακηθμόν 'Hσ. «δν οἱ Ἀττικοὶ γλωσσόκομον καλοῦσιν».
λάκημα-ατος(τὸ) (λακίς, λακίζω) μτγν., μον. κ. δημ. τὸ ἐσχισμένον μέρος πράγματος τινος, σχισμῆ, ρωγμῆ, ρήγμα, ἐσχισμασι: Πλάτ.' || συν.εκδ. θρουσ Λάκημα ἡ φάραγξ: Ζωσ.'Αλλ.186B' 2) (λακῶ) μον.κ.δημ. κ. γλάκημα, δημ.γενικ.-άτου ταχεῖα, δρομαῖα φυγή, φευγάδα, ἰδ. πρὸ ἐχθροῦ ἢ ἀντιπάλου. 3) δημ. μτφ. ἐκ φόβου ἢ ἐξ ἰδιοτελείας ἀπάντησις φρονήματος.

Λακίδια Ἦσ. ἐβάλλει.
Λακιδαιμονες Ἦσ. ἐφοφούτος, ἠχοῦντος.
Λακιδωφθῶν Ἦσ. τοῦ ἡγῆσε.
Λακιδῶ-θω λακιδῆ μτγν. λακιδῶ βλ.λ. ἢ ἐν χρ. τὸ παθ. λακιδῶμαι παράγωγο ἡχοσ παράγεται ἢ σχιζομένου πράγματος: Διοσκ.Προσούμ. Ἄλεξ.
Λακιδῶτες (ὁ) νεώτ. τρίγωνος σύνδεσμος τῶν ἔσω σφύρων τοῦ ποδός.
Λακιδῶ μτγν. κ. ὄημ. σπαράττω, ξεσχιζῶ: Λυκοφρ.113, ΑΠ9,117. παθ.: αὐτ.4,3b,14 σκληρὰ σιδηρεῖς ἐλακιδετο νεῦτα κενῆς, Ἐπιγρ. Λακιδῶτες ὑπὸ λόκων' || σχιζῶ: Πάπ. Λακιδῶ κα- λάμουσ'. 2) Ἦσ. ἐθωπεύω' 3) ὄημ. κ. λακιδῶ-όω τρέπομαι εἰς φυγὴν, ἄ, γλακῶ βλ.λ.
Λακιδῶ-ιδας (ἡ) ποι. σχίσμα, τὸ ἐσχιζόμενον, ξεσκι- σμα, ξεσκιδοί: Ἄλλ.18,θ, Αἰσχ.Πέρσ.125,αὐτ.1κ.903 λακιδῶ γινάσκος ἔργων εἰς κατοικτιεῖ' αὐγν. ἐν τῷ πληθ.: αὐτ.Πέρσ.835,αὐτ.Χρ.28 λινοφθόροι δ' ὀφασμάτων λακιδῶς ἐφλάθον ὕψ' ἄλασιν, Ἀ- ριστοφ.Ἀχ.423 ποίας ποθ' ἄνῃρ λακιδῶς αἰτείται πέπλων' || μτγν. ἢ. πεδ. ἐπὶ ἠλοῖου, ἀνοιγμα γι- νόμενον διὰ τοῦ ἐμβόλου ἐχθρικῆς νεῶς: Διοδ.Σ 13,99,αὐτ.14,72 αἱ μὲν ἐκ τῶν ἐμβόλων ἀναρρηπ- τόμενα λακιδῶς ἐξείσθησαν ἐπειθόντα φέρον.
Λακιδω-ατος (τὸ) ποι. τὸ ἀποσχιζέειν, τὸ ἐσχι- σμένον, ἐν τῷ πληθ. ράκη βλ.λ.: Εὐρ.Τρω.497 τρι- χηρὰ περὶ τρυχηρὸν εἰμένην χρεῖα πέπλων λα- κιδωτῶ, ὀδοκίμ' ὀλβίους ἔχειεν,
Λακιδωτός-ἡ-ὄν λακιδῶς κ. νεῶτ. ὁ ἐσχιζόμενος, ὁ διερωγῶς, ὁ κουρελιασμένους: Ἀντιφῶν.183, Τρω. Ἀδέσπ.291,Λοικ. Ἀλ.572 Λακιδωτὸν ἐν πέτραι- σιν εὐρέσθαι μόρον ἰθιαντῶν ἐκ κατασπαρά- ξεως' || νεῶτ. βοταν. σχιστός: τὰ πέταλα τῶν ἀνθέων τοῦ τριχοσανθοῦς εἶναι λακιδῶτα.
Λάκκι (ἡ) νεῶτ. κ. ὄημ. κόμμι τὸ λάκκειον, γο- μαλάκκι, λάκκη βλ.λ.: 2) ὄημ. λάκκιος βλ.λ.' || ὄημ. μικρὰ κοιλότης κυρίως ἐπὶ ἐδῶφους, λάκ- κούδα' 3) ὄημ. ὄημ. ὁ πέριε δασωθῶν ἐκτάσσειν ἀδενδροσ τόπος, ξεῖνοιμα, λουίζα.
Λακκάζη (ἡ) νεῶτ. χημ. κ. λακκάση ἐνζυμον ὀξι- δωπικὸν διαφορών φυτῶν.
Λακκάτος-α-ον (λάκκιος) ὁ ἐκ τοῦ λάκκου, ὁ ἐκ τῆς δεξαμενῆς: Ἀνοξίλ.3 ὄδωρ λακκάτων, Θεόδωρ.Χαρ.20,9 ὅτι ψυχρὸν ὄδωρ ἐστὶ παρ' αὐ- τῷ λακκάτων.
Λακκάκι (τὸ) ὄημ. μικρὸς λάκκος, βοθριδίων, κοιλότης, βαθούλωμα' || πληθ. -ια οἱ ἐπὶ τῶν παρειῶν γελάντος σχηματιζόμενοι λακκάκιος, γε- λαστοί βλ.λ.: Παλαμ.Τάφ.16,16 ποῦ ἐσθῆσε καὶ τ' ἄσθητα τοῦ γέλιου σου λακκάκια.
Λακκάριος (ὁ) γλωσσ. ὁ ἔχων δεξαμενὴν, στέρναν, **Λάκκη** (ἡ) νεῶτ. προῖον μικροῦ ἐρυθροῦ ἐντό-μου, λάκκειον κόρμι, γομαλάκκι, βλ. λάκκι.
Λακκίζω μον. σκίπτα, ἀνοίγω λάκκον' Σουῖδ.
Λακκικός (ὁ) νεῶτ. μικρὸς λάκκος, λακκάκι,
Λακκίλλιος (ὁ) νεῶτ. γεωλ. ἕτερα ὄνομασία τοῦ βαδολίου βλ.λ.
Λακκίπεδον (τὸ) κ. λακκί- (Πολυδ.2,172) τὸ ὀρ- χίπεδον, εἰ ὀρχεῖς: Ἀρισταγ.δ.Ροῦφ. Ὀνομ.106.
Λακκίπλοτος (ὁ) μτγν. ὁ πλοῦτων ἢ πλου- τήσας ἐξ εὐρήματος ἐντὸς λάκκου, ἐκ κεκρυμ- μένου θησαυροῦ, κωμικὸν προσωνύμιον τοῦ Καλλιῶ, ἐπειδὴ εἶχεν ἀνεύρει κεκρυμμένον θησαυρὸν: Πλούτ. Ἀριστ.5 ἐκ τούτου φασὶ καὶ λακκοπλοῦ- τους ὑπὸ τῶν κωμικῶν τοὺς ἀπὸ τῆς οἰκίας λέ- γεσθαι' || κ. παροιμ. ἐπὶ πλουσίου ἀνδρός: Ἀλκίφρ.1,9.
Λακκοπιός-ὄν γλωσσ. ὁ κατασκευάζων, ὁ ἀνοίγων λάκκους ἢ δεξαμενάς.
Λακκοπρωκτία (ἡ) ποι. ἡ ἰδιότης τοῦ λακκο- πρωκτοῦ, τὸ ἔχειν εὐρὴν πρωκτόν' || τὸ ὄραν πρὸς τοῦτο, ὁδ. συνεκῶ. ἢ παρὰ ψῶσιν ἀκολασία,

λαγεία: Εὐν.π. Ἀθῆν.1,29Ε πολλήν γε λακκοπρω- κτίαν ἤμιν ἐπίστασ' εὐρών.
Λακκοπρωκτος-ον ποι. ὁ ἔχων εὐρὴν πρω- κτόν, εὐρὸπρωκτος: Ἀριστοφ.Νεφ.1330 ὦ λακκό- πρωκτε, Καλλ.Κωμ.11,Κηφισοδ.3.
Λάκκος (ὁ) κ. λάκος (πάπ.) μον. νεῶτ. κ. ὄημ. βα- θύ φυσικὸν κοίλωμα ἢ δι' ὀρυζέως σχηματισθεῖσα κοιλότης τοῦ ἐδῶφους, βαθούλωμα τῆς γῆς, λακ- κούδα: Ἦρ.4,195 ἐγγέμουσ' δὲ εἰς Λάκκον ὀρυ- ρυγμένον ἀγχοῦ τῆς Ἰμνῆς, ΠΔ τεν.37,20 θεῶτε ἀποκτεινόμεν αὐτὸν καὶ ρίψωμεν εἰς ἕνα τῶν Λάκκων. ἢ ἴτανε σκοτεινὰ καὶ ἕπεσα μέσα σ' ἕνα Λάκκο ἄσθετό' 2) κοίλωμα φυσικὸν ἢ τεχνη- τὸν πλήρες ὕδατος, λίμνη ἐντὸς τῆς ὁσίας δια- σιῶν ἢ διατηροῦνται θηρευτικὰ ὑδροβία πτηνὰ: Ἦρ.7,119 ἔτρεφον τὸ θρονιασ χερσαίους καὶ λι- μνίαιους ἐν τε τοῖς οἰκμαῖσι καὶ λακκοῖσι' || μτγν. σκαπτικῶς ἐπὶ τῆς Ἰμνῆς τῆς Γαλλίας: Πτολμ. Χριστ.55' 3) δεξαμενὴ, στέρνα: Ἀριστοφ. Ἔικλ. 154 ἐν τοῖς καπηλείοις Λάκκου ἐμποῦνεν ὕδα- τος, Δημ.845 καὶ τὸν Λάκκον συντριφῶς καὶ τὰ ἔρωματα ἀποσπᾶσας' 4) κ. μτγν. ὑπόγειος μικρὰ δεξαμενὴ πρὸς ἐνοσηθηκείων προβήνιο ὕ-δατος ἢ κ. μὲν, ἔλαιον ἢ σίτου: Ξεν. Ἀν.4,2, 22 καὶ γὰρ οἶνος πολὺς ἦν ὥστε ἐν Λάκκοις κοι- νισατοῖς εἶχον, Ἄλεξ.π. Ἀθῆν.4,170C οὐχ ἰμνιαν, οὐ Λάκκον εἶδον, οὐ φρέαρ, Μάχ.π.αὐτ.13,580Α ψυ- χρὸν γ', ἔφη, Γνάθειαν', ἔχεις τὸν Λάκκον ὄμοιο- γοῦμαιν' 5) μτγν. χαμηλὸν, βαθύ ὄδωρ ὅπου εὐ- ρισκόμενος μετὰ δυσκολίας δύναται τις νὰ ἐξέλθῃ, ἢ ἀδύναται νὰ πράξῃ τοῦτο, στενωχῶρος τόπος, πρωτόγονον κρατητήριον, εἶδος φυλακῆς: ΠΔ Ψαλμ.27,2 καὶ ὀμοιωθήσομαι τοῖς καταβιβαμένοι- εἰς Λάκκον' || μτγν. περιωρισμένος τόπος βασι- θύς, ἐν ᾧ ζοῦν θηρία, εἶδος πρωτόγονου θηριο- τροφείου: αὐτ.Δαν.7 ἄλλ' ἢ παρὰ σοῦ, βασιλεῦ, ἐμβληθήσεται εἰς τὸν Λάκκον τὸν λεόντων' || μτφ.: αὐτ.Ψαλμ.39,2 καὶ ἀνήγαγέ με ἐκ Λάκκου ταπισπυρίας' 6) μτγν. λ- Κούρτιος Κουρτία Ἰμνη: Διον. Ἄλ.Ρωμ.2,42' 7) μτγν.εἶδος ἐνδύματος: Περιπλ. Ἐρ.Θαλ.δ' 8) ὄημ. συνεκῶ. ὁ τάφος: Σολωμ. εἰς Μονοχῆν82 πετιέται ὀλόχαρπ καὶ μέσ' στὸ Λάκκο ἀφῆνε, τοῦς μύσους τοῦ Μα- γιθάρπου, Παλαμ.Τάφ.34,6,Τρυφ.Δικοισούνη 26 τὸ κορμὶ τὸ σάπιον μέσ' στὸ Λάκκο' || μτφ. ἐν φρ.: τὸ νὰ πόδι τὸ 'χει μέσ' στὸ Λάκκο ἐπὶ μεθολοθανό- του, ἢ τὰ μάλιστα κατοδεβημένου ἢ ἀκόμη ἐπὶ τοῦ ὀπωσθήποτε κινδυνεύοντος' ὄμ. αὐτὸς τοῦ σκάψε τὸ Λάκκο τὸν ὑπενόμυσε, εἶναι ἡ αἰτία τῆς καταστροφῆς του' παροιμ. κατὶ Λάκκο ἔχει ἢ φάδα κατὶ ὑποκρύπτει, κατὶ ὑπὸπτον συμ- βῶσαι' || ὄμ. ὅποιος σκάφτει τὸ Λάκκο τοῦ ἀλλοῦνο ὀπίσει μέσα ὀπίσει.
Λακκοσκαπέρδας (ὁ) μτγν. λακκοπρωκτος βλ.λ.: Κωμ. Ἀδέσπ.1362.
Λακκοσκαπέρδον Ἦσ. «λακκοπρωκτον».
Λακκοσχέας-οἰ (ὁ) μτγν. ὁ ἔχων χαλαροὺς ὀρ- χεῖς, κρεμαμένους ὡς σκακούλιον: Λοικ.Λεξίφ.12 μὴν ἐκείνον φησὶ Διῶνα τὸν καταπαύονα καὶ Λακκοσχέαν, Πολυδ.2,172, Ρομφ. Ὀνομ.107.
Λακκούδα (ἡ) ὄημ. κ. λακκούδα, ὑποκρ. λακ- κοῦθισσα, ὄρυγμα, κοίλωμα ἢ τοῦ ἐδῶφους, λάκκος, λάκκι, γούδα' 2) παιδιὰ τῆς παιζο- μένης διὰ βόλων.
Λακκουδάκια (τὰ) ὄημ. παιδιὰ παιζομένη διὰ σφαίρας, μέ τὸ τάπ.
Λακκῶ-ὄν πάπ. ὄρυσσω λάκκον.
Λακκῶθης-οῦς-ες μον. κ. νεῶτ. ὁ πλήρης λάκ- κων: Γεωπ.3,3,11.
Λάκκιμα-ατος (τὸ) ὄημ. κοιλότης γῆς εὐρεία, μι- κρὰ κοιλός' || βαθούλωμα: Κορκβ.Ζητ.72 πρησμέ- νο . . ὄλο τοῦ τὸ πρόσωπο δὲν ἔχει . . Λάκκιμα.

λακωνεῖν Ἦσ. «πυθάνεσθαι».
λακόνιον Ἦσ. «πυθίων».
λάκωποι Ἦσ. «ἀρχή τις, ἔνθα οἱ κλέπται κρινονται», ἀνακριταί.
λάκος Ἦσ. «ἦχος, φόφος».
λάκος-ους (τό) Ἦσ. λαίκος βλλ.
λακούνη (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακίων γαστροπόδων.
λακπάτητος-ον ὁ καταπατητῆμένος· ὁ τσαλαπατημένος || κ. μτφ. : Σοφ. Ἀντ.1275 **λακπάτητον** ἀντρέπων χάραν.
λακπατῶ-έω (λάξ πατέω) μτθ. πατῶ τινα λάξ, ποδοπατῶ, τσαλαπατῶ : Φερερκ.136' || Λοικ. Λεξμφ.10,336 (κῶδ. **λάξ πατήσας**).
λακτάζει (ἡ) νεώτ. κ. **λακτάση** ἐνζυμον διασπῶν τὸ γαλακτοσόφικρον.
λακτάριος (τό) νεώτ. βοταν. γένος μυκήτων.
λακτιθίων (τό) νεώτ. εἰς τῶν ἀνδριτῶν τοῦ γαλακτικοῦ ὄρεος βλλ.
λακτιζῶ κ. μσν. κ. νεώτ., μέλλ. ἀττ. -ιῶ, παρ. κ. **λεάκτικα**, σπαν. ἀόρ. -ισα κ. παθ. ἀόρ. -ίσθη, μέσ. π. μτγ. ἐπὶ ἀνθρ. κ. ἐπὶ ζῴων, κτυπῶ διὰ τοῦ ποδός, μάλιστα δὲ διὰ τῆς πτέρυγος, πλήττω διὰ λακτισμάτων, κλῶσῶ : Ὁδ.Σ 99, αὐτ.Χ 88 ποσὶ δὲ θρόνον ἀμφοτέροισιν λακτιζῶν ἐτίνασσε, Αἰσχ. Ἀγ.885 τὸν πεσόντα λακτίσαι πλέον, Πλάτ. Πολ.585B καὶ ἔνεκα τῆς τούτων πλεονεξίας λακτιζόντες καὶ κυριττοντες σιδηροῦς κέρασι τε καὶ ὀπλάσι, Ξεν. Ἀν.3,2,18 ὑπὸ μὲν γὰρ ἵππου ἐν μάχῃ οὐδεὶς .. οὔτε δηχθεῖς, οὔτε λακτισθεῖς ἀπέθανον, Ἀριστ. ΖΜ 690a,21, Ἠρώνδ.7,118 βούς δὲ λακτίσας ὑμάς, Λοικ.Τιμ.17, Πρόδρ.2,515 καὶ σπρώσει καὶ λακτίσῃ τον ἐξέωθεν τοῦ πηλῶνος || κ. μτφ. : Πινδ.1 4,66 φλόξ αἰθέρα λακτιζοῖσα κληφῶ, Αἰσχ. Πρ.881 κραδία δὲ φόβω φρένα λακτιζει, Εὐρ. Ρῆσ.411 ὧν σὺ λακτίσας πολλὴν χάριν, ΑΠ12,16 λακτιζει κραδίην [ἐρωχί] 2) καταστρέφω ποδοπατῶν, ἀσεβῶ, χλευάζω : Αἰσχ. Ἀγ.383 λακτίσαντι μέγαν Δίκασι βυμών-εἰς ἀφῶ-νεῖαν 3) κρούω τὴν θύραν πλήττων αὐτὴν διὰ τοῦ ποδός : Ἀριστφ. Νεφ.136 ἀμεριμύνας τὴν θύραν λελάκτικας 4) μτγ. τὸ μέσ. ἐν ἐνεργ. σμ. : Πάν. 3) ὄπου, κλῶσῶ, παλιῶς : Βατραχου.90' 6) ἐπὶ ἵππου, πλήττω τινάσων τοὺς πόδας, τινῶ : Ξεν. Ἰνν.1,4' 7) συχν. ἐν τῇ παροιμ. λακτιζειν πρὸς κέντρα ἐπὶ μωρίας καὶ ματαίαις προσαθελας πρὸς ἐπίθετον ἢ ἀντίστοιχον : Πινδ. Π2,95 ποτὶ κέντρον δὲ τοι λακτιζέμεν τελέθει ὀλισθηρὸς οἶμος, Αἰσχ. Ἀγ.1624 πρὸς κέντρα μὴ λάκτιζε, Εὐρ. Βακχ.795, ΚΔ Πράξ.26,14 σκληρὸν σοι πρὸς κέντρα λακτιζειν || ὄθ. κ. πρὸς κύμα λακτιζειν μεταιοποιεῖν : Εὐρ. IT 1396' 8) ρημ.ατ. λ. λάκτισμα, λακτισμός, λακτισθῆ, λατ. calcē, calcō. Ἐκ ρίζ. calc-, ὄθ. calc=ἔλλ. ἄχρ. κάλξ, ἔξ αὐτῶν ἀποβολῆς τοῦ ἀρχ. κ. κτ. ἀνομ. κ. μεταθέσεως τῶν φθόγγων α κ. λ. προήλθε τὸ λάξ.
λάκτιμα πάπ. κ. Ἦσ. ἐλάκτιμας.
λάκτις-ιος (ἡ) μτγ. ὑπερος, γουδοχέρι : Καλλ. ἀπ.178, Νῆκ.Θπρ.109.
λάκτισις-εως (ἡ) μσν. κ. νεώτ. ἡ πράξις τοῦ λακτιζειν, λάκτισμα.
λάκτισμα-ατος (τό) κ. μτγ. κ. νεώτ. κτύπημα διὰ τοῦ ποδός, ὄθισις διὰ τοῦ ποδός, κλῶσις, κλῶστος : Σοφ. Ἰνν.213, Λυκοφρ.835, Διόδ.Σ 4,59 λακτισματι δὲ ἄνωγν τύπτων περιεκύλιε κατὰ κρημνῶν εἰς θάλατταν || μτφ. οὐνειδικῶς, ὑδριστικῶς : Αἰσχ. Ἀγ.1601 λάκτισμα δεινῶν ξυνδικῶς τιθεῖς ἀρᾶ 2) νεώτ. ἀπότομος ἐκτίναξις τῶν ὀπισθίων ποδῶν τοῦ ἵππου πρὸς τὸ ὄπισω, τσίνομα 3) ὄμ. νεώτ. συνεκδ. βλαία ὄθισις τοῦ ὀπλου πρὸς τὰ ὄπισω κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐκπυρσοκροτήσεως, κλῶσισημα.

λακτισμός (τό) λεξ. λάκτισμα : Ἦσ. ἐν λ. σκαρθροῦς.
λακτίσσω π. Ταραντινοῖς ἀπὲρ λακτίσσω : Ἦσ. αὐκ. π. Εὐστ.1654,25, Πάν.
λακτιστής (τό) ὁ λακτιζῶν, ὁ κλῶσων μὲ τὸν πόδα, ὁ ἔχων τὴν συνθήθειαν ἢ τὴν ἰδιότητα τοῦ λακτιζειν, ὁ τσινάρης, κυρίως ἐπὶ πλοῦ, ἡμίονου ἢ ἵππου : Ξεν. Ἀνομ.3,3,4 οἱ δὲ οὗτω λακτιστάς, ὡστε μὴδὲ σάξαι δυνατόν εἶναι, Πλούτ. Ἠθ.2,10C' || ληυδ. λακτιστής ὁ πατῶν αταφυλάς ἐν τῷ ληνῶ : ΑΠ 9,403.
λακτιστικός-ή-όν μτγ. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τὴν συνθήθειαν νὰ λακτιζῇ, ὁ ἀρσεσκόμενος εἰς τὸ λακτιζειν : ἵππος λακτιστικός || οὐσ. λακτιστική ἢ τέχνη τοῦ λακτιζειν κατὰ τὴν πόλην, ἀντίθ. ἢ πυκτική βλλ. : Οἰνῶ.μ.Εὐσ.Εὐαγγ.Προπ.23011.
λακτοπατῶ-άω μσν. κ. ὄμ., μσν. κ. **λοκτοπατῶ** λακπατῶ βλλ., λακτιζῶ, ποδοπατῶ, κλῶσσοπατῶ, τσαλαπατῶ, ριπτῶ χάρω διὰ λακτισμάτων : Σαχλ. ἐγκρημνήσεν τὴν τ' ἄλογον καὶ λοκτοπατησέν τὴν || κ. μτφ. ἐξευτελίξω, χλευάζω : Γεωργιλ.Θρ.Κ καὶ πίστων τὴν σκύλιον νὰ τὴν λοκτοπατεῖτε || ὄμ. προφ. λακτοπατῶ : μούλλωσος, γιὰτ' ἐρχομαι καὶ σὲ λακτοπατῶ.
λακτουκάριον (τό) νεώτ. φυτικῶν γάλα τοῦ θρίδακος, τῆς λακτοούκης βλλ.
λακτούκη (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν, τῆς τάξεως τῶν συνθετῶν, θρίδαξ, μαρούλι.
λάκυθος (ἡ) ὄμρ. τ. ἀντὶ λήκυθος βλλ.
λάκυρος Ἦσ. κοτρυφυλάς οἶνος, ὄμρ. ἡ λάγκρη.
λακχά (ἡ) μτγ. ἀγκουσα βλλ. : Ψδημόκρ. Ἀλχ.42B.
λακῶ-έω κ. ὄμρ., ὄμρ. τ. ἀντὶ ληκῶ βλλ. 2) ὄμρ. κ. γλακῶ κ. λακίξω τρέχω, φεύγω θρομαίως, τρέπομαι εἰς φύγην, ἰδ. πρὸ ἐχθροῦ ἢ ἀντιπάλου : Παυσ.Χρ.Μηλ.171 κὶ ἀπέκει, σὰ λακίξου, τοὺς παίρνομε μὲ τὰ κοτρώνια || ἐπὶ ἵππου, στρεφόμενος τρέχω θρομαίως πρὸς τὰ ὄπισω : Καρκθ. Ζητ.77 ἐλάκυτος πέρα τραπολαλῶντας μὲ τὴν μεταλλικὴ φωνὴ τοῦ.
λάκων-ωνος (τό) κ. μτγ. κ. νεώτ., θηλ. **λάκαινα** Φρόν.3211, κάτοικος τῆς Λακωνικῆς ἰῶς ἐθνικὸν δὲν ἀπαντᾷ π. τραγ.1 : Πινδ.Π11,16 ἐν ἀφανταῖς ἀρούραισι νικῶν ξένου Λάκωνος Ὀρέστα, Ἦρ. 7,161, Θουκ.3,5 Μελέας Λάκων, Ἀριστφ. Ἀχ.304 ὅστις ἐπεσέτω Λάκωνιν 2) κ. ὡς ἐπίθ. πραγμ. ὁ ἐκ Λακωνίας ἢ ὁ ὑπὸ τῶν Λακῶνων ἐν χρ. : Σοφ.ἀπ.176, ΑΠ 6,292 αἱ μίτριαι τὸ θ' ἄλουργες ὑπένδυμα, τοῖ τε Λάκωνες πέπλοι 3) Λάκων βόλος τις τῶν κύβων : Εἰβουλ.57' 4) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς ὀμοιογεν. τῶν ἐλατηριδῶν.
λακωνορία (ἡ) μτγ. μσν. φατνώματα, τσάβη : Εὐσ.Βί.Κανστ.3,32.
λακωνίζω ὄμθ. κ. νεώτ. ὑποκρίνομαι τὸν Λάκωνα ἢ μιμοῦμαι τὴν θείαν, τὴν ἐνδυμοσίαν, τὰ ἦθη τῶν Λακεδαιμονίων, ζῶ ἐπιτετηθευμένον τραχυν βίον : Πλάτ. Πρωτ.342B ἐξηπατήκασι τοὺς ἐν ταῖς πόλεσι Λακωνίζοντας, Ξεν. Ἐλλ. 4,8,18, Δημ.1267 οἱ μεθ' ἡμέραν μὲν ἐσκυθρωπάκασι καὶ λακωνίζεῖν φασί, Πλούτ. Ἀλκ.23 καταγοῖττεσε τῇ διαίτῃ λακωνίζων || μτγ. κ. νεώτ. ὀμιλῶ διὰ βραχέων, ὀξέως καὶ εὐστόχως, λακωνικῶς : αὐτ. Ἠθ.513A' || φελλίζω, τραυλίζω : Γλωσσ. 2) φρονῶ τὰ τῶν Λακεδαιμονίων, συμπαθῶ ἢ ὑποστηρίζω τοὺς Λάκωνας, ἀνήκω εἰς φιλοσπαρτιατικὸν κόμμα ἢ μεριδῶ : Ξεν. Ἐλλ.4,4,2 κινδυνεύσει πάλιν ἡ πόλις λακωνισαί 3) παιδραστά : Ἀριστφ.ἀπ.338, Εὐπ.351,1.
λακωνικός-ή-όν κ. μτγ. κ. νεώτ. ὁ ἐκ τῆς Λακωνικῆς, ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Λάκωνας : Ἀριστφ. Λυσ.628 καὶ διαλλάττειν πρὸς ἡμᾶς ἀνδράσιν Λακωνικούς, αὐτ. Θεσμ.423, Πλάτ. Πρωτ.343B βραχυλογία τις Λακωνική, - λα-

κωνική διάλεκτος, - λ' - θίμα' || λ - κών ει-
δος θρηνητικού κινός, λακωνικό' || και [α] [ε]
[ε]μθάδες] είδος σέμου άνδρικού υποδήματος :
'Αριστφ. Σφ. 1158 τασσίθ' άνύσας απόδυθι τας Λα-
κωνικάς' || μγν. το ούδ. λακωνικόν ως ούσ.
λακωνικός χάλυψ : Στέφ. Βυζ. έν λ. Λακεδαιμών'
2) μγν. κ. νεώτ. είδ. επί λόγου, ό βραχύς, ό βρα-
χυλόγος ό σύντομος όρου και εύστοχος : παροιμ.
π. Στράβ. Ι, 2, 30 ελάττω χείν γήν τόν άγράφν έπιστο-
λήσ Λακωνικάς, Λογγίν. 38, 5, - λακωνικόν άπάντι-
σις' || μγν. το ούδ. λακωνικόν ως ούσ. ό λα-
κωνικός, βραχυλογικός τρόπος, εύστοχος βραχυ-
λογία : Πλούτ. Κλεομ. 32 και τής καθ' ήμέραν όμι-
λιας τού Λακωνικόν και άφελές' 3) ως ούσ.
Λακωνική (ή) [ή] ή Λακωνία : 'Αριστφ. Είρ. 245
τό γάρ κακόν τούτ' έστι τής Λακωνικής' || όμ.
τό ούδ. -κόν τό κρότος τών Λακεδαιμονίων :
'Ηρ. 7, 235 καταδουλωθείσης τής άλλης Έλλάδος
άσθενές ήδη τού Λακωνικόν .. λείπειται' 4) μγν.
το ούδ. λακωνικόν ως ούσ. γυναικείον ένδυμα :
ΠΔ 'Ησ. 3, 22 και τή διαφανή Λακωνικά και τή
βύσσινα και τή άυκίνθινα.
λακωνικότης-ητος [ή] νεώτ. τρόπος τού έκ-
φράζεσθαι έν βραχυλογία μετά σαφηνείας και
εύστόχως, βραχυλογία.
λακωνικός έπίρρ. κ. νεώτ., δημ. -ά έν σαφεί
βραχυλογία, μέ λίγα λόγια : Δίφιλ. 96, Διδόδ. Σ 13, 32
αυντόμως και λακωνικώς διελέχθη, - τού άπο-
κρίθηκε λακωνικά.
λακωνίς-ίδος [ή] έτ. θηλ. τού λάκων : 'Υμν. Α-
πόλλ. 410 λακωνίς γαίης, Μάξ. Τύρ. 29, 6 θεραπευτι-
δες Λακωνίδες.
λακωνισμός [ό] μγν. κ. νεώτ. μίμησης τών ήθών
και τής διαίτης τών Λακών κ. είδ. μίμησης τής
συντόμου, άκριβοϋς και εύστόχου έκφράσεως
αΐκων, σύντομος και εύστοχος έκφρασις : Κικ.
Οικ. ΙΙ, 25, 2' || τό φρονείν τά τών Λακεδαιμο-
νίων, τό συμπαιθείν αυτούς, τό όνηκειν εις τήν
φιλοσπαρτιατικήν μερίδα : Ξεν. Έλλ. 4, 4, 15 τούς
φάσκοντας επί λακωνισμώ φεύγειν.
λακωνιστής [ό] κ. νεώτ. ό μιμούμενος τούς
Λακεδαιμονίους : Πλούτ. Φωκ. 10 ήν δε τίς ..
έπικαλούμενος Λακωνιστής πάγωνά τήν καθε-
μένου .. τρίβωνα φορών άει και σκυθρωπάζων'
2) ό φρονών τά τών Λακεδαιμονίων, ό άνήκων
εις φιλοσπαρτιατικήν μερίδα : Ξεν. Έλλ. Ι, 32 στά-
σεως γενομένης έκπίπτουσιν οι λακωνισταί'
3) έν πληθ. χορευται άδοντες έν τετραγώνιος χο-
ροίς : Τιμ. 44' 4) νεώτ. ό άσχολούμενος μέ τούς
Λάκωνας, ό μελετών τά τών Λακώνων.
λακωνός-ος-ον πάπ. ό έχων, ό φέρων ση-
μεια, γραμμάς λακωνικάς.
λακωνιστή έπίρρ. νεώτ. ως οι Λάκωνες.
λακωνομανώ-ώ ποι. κωμ. πάχω έκ λακω-
νομανίας, τρέφω υπερβολικήν άγάπην πρός τούς
Λακεδαιμονίους και έπιδεικνύω ταύτην : 'Αριστφ.
'Ορν. 1281 έλακωνομόνον άπαντες άνθρώποι.
λάλ πάπ. όνομασία τού γρ. λάμβδα : κάμηλος
θήλεια κεχαραγμένη κάκ λάλ άλφα ήττοι κ, λ, αι.
λάλα [ή] μσν. κ. δημ. μάμμη, γαγιά, λάλη :
'Ερωτόκρ. 2, 487 σε μιάς λαλάς τού μάσσεας τό
σπίτι άνεβράφη.
λάλαθις 'Ησ. ελαίλαφς.
λαλάγγη [ή] μγν. κ. λαλάγγιον [τό] ή λαλάγγιον
βλ. λ. : Σουίδ. έν λ. κολύρα.
λαλαγγίτα [ή] δημ. κ. -ίδα γλύκισμα προσό-
μιον μέ τας τηγατίδας και λουκουμάδες βλ. λς.
λαλαγή [ή] μγν. φλυαρία, κραυγή : 'Οπν. Αλ. Ι, 135.
λαλάγγια-ατος [τό] λαλαγή βλ. λ. : ΑΠ 6, 220, 15
Ιρήν σοι θαλάμην ζωάργη και λαλάγγια τού-
το .. άνατίθεμαι.
λαλαγητής [ό] 'Ησ. φλύαρος, μάταιολόγος.

λαλάγγιον [τό] σβλ. κ. μσν. ή -άγγιον πλακούντιον
έξ άλευρου και έλαιου, άλείφόμενον διά μέλιτος,
λαλαγγία : Σχόλ. 'Αριστφ. Πλ. 138 «φαιόντιν : έστιν
άλευρον έλαίω θεδευμένον' έστι δε τό κοινός
λαλάγγιον» : Πρόδρο. 2, 417 εκείνα τά λαλάγγια
συγκάκις μέ τό μέλι.
λαλαγγώ-ω φλυαρώ : Πίνδ. Ο 2, 107 τό λαλα-
γγισαι θέλων κρώφον τιθέμεν έσλών καλοίς έρ-
γοίς' || μγν. επί πτηνών και άκρίδων, τερε-
τίζω, πιπηζώ, συρίζω : Θεόκρ. 5, 48 ται δ' επί
δένδρσι όρνιχες λαλαγγίτι' || μγν. άστέως
επί τής χελιδόνος χαιρετζούσης τό έαρ : Κικ. 'Αττ.
10, 2, 1 (όστις ύπανίσταται τά τού λεων. έν ΑΠ 10, 1)
|| μγν. επί τής ήχοϋς : ΑΠ 6, 54, 9 τών δε πάρος
λαλαγγέων έν φλασειν άγράφην άγώ.
λαλάζω ποι. λαλαγώ, βορυδά, ήχώ, άνηχώ :
'Ανακρ. 90 μηδ' άστα κύμα πάντιον λάλαζε'
2) λαλάζει 'Ησ. ετήν γλώσσαν έξελείν'.
λάλαξ-άγος [ό] 'Ησ. φλύαρος, φωναϊκάς, κρά-
κτης επί τών ίσχυρών, δυνατά φωναζόντων πρα-
σίτων βατράχων.
λαλάζαντες 'Ησ. «βοήσαντες».
λαλαχέουσι πάπ. λαχνοίμαι βλ. λ.
λαλές [ό] δημ. άνεμώνη ή στεφανομένη βλ. λ.
λάλη [ή] [ή] λαλία, φλυαρία : Κωμ. 'Αδέσπ. 12Α, Λουκ.
Λεζίφ. 14 τό γάρ έρεσχηλείν άλλήλους συχνάκις
λάλης θηγάην γίνεται.
λάλη [ή] [ή] δημ. μάμμη, κυρούλα, γαγιά.
λάληθρος-ον μγν. λάλος, φλύαρος : Λυκόφρ.
1319, ΑΠ 4, 1, 13 'Αλκαίου τε λάληθρον έν ύμνο-
πόλοις άυκίνθινον.
λάλημα-ατος [τό] κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. όμι-
λία, φλυαρία : Εΐθουλ. 109, Μόσχ. 18 κακαί φρέ-
νες άδύ λάλημα' 2) συνεκδ. επί άνθρ., φλύαρος :
Σοφ. 'Αντ. 320, Εύο. 'Ανδρ. 937 ασφών πανούργων
ποικίλων λαλημάτων' 3) όμ. μγν. καταλαλιά
κατά τινος είς ή κακώ, πρός θνείδος : ΠΔ Βασ. 3, 9, 7
και έσται 'Ισραήλ εις άφανισμόν και εις λάλη-
μα εις πάντα τούς λαούς' 4) ύφος λόγου :
Νουσιφ. 2' 5) δημ. επί πτηνών, φωνή, κελάδημα :
Σολωμ. Τρελλ. Μόνν. 45 ποικίλου δέν άκουε λάλη-
μα' || είδ. επί άλεκτορος : Παπαδ. Χρ. Μηλ. 165
ό Φάλλος ήκουσε λάλημα πετεινού' 6) δημ.
ήχημα μουσικού όργάνου πνευστού ή έγχρόδου :
Σολωμ. 'Εθν. 'Υμν. 76, 2 δέν άντηχει τά λαλήματα ή
φλογέρα' 7) κτ. πληθ. άνάθρ. τά λαλήματα
μουσικά όργανα άποτελούντα μικράν λαϊκήν όρ-
χήστραν, συνηθέσται, τά λαλούμενα βλ. λ.
λάλησις-εις [ή] λαλία, φλυαρία, άδολεσχία : 'Α-
ριστφ. άπ. 803, ΑΒ 438, 4.
λαλητής [ό] δημ. ό παίκτης μουσικού όργά-
νου έκ τών συνήθων παρά τώ λαώ : Χριστόπ. 'Ε-
ρωτας 'Απολ. 177 στον κύκλον τού χοροϋ λαλοϋν
οι λαλητάδες' || ό άδων, ό τραγουδιστής.
λαλητικός-ή-όν ό έχων κλισίαν πρός τό λαλείν,
ό έπιτήδειος εις τήν φλυαρίαν, φλύαρος : 'Αριστφ.
'Ιπν. 138) καταδαιτυλικός σύ τού λαλητικού.
λαλητός-ή-ό[ν] μγν. κ. δημ. ό δυνατόμος να
λαλήση, ό έχων τό χάρισμα ή τήν δύναμιν τού
λαλείν, ό λαλών : ΠΔ 'Ιωθ. 38, 14 λαθών γήν πηλόν
έπ'λασας ζώνω και λαλητόν αυτών έθαι επί γής'
2) ό περί ου γίνεται λόγος : ΕΜ 588, 54' πρόβλ. πε-
ριλάλητος' 3) δημ. έν άναφ. πρός έορταστι-
κήν όμήγηριν, οίον γάμον, συμπόσιον, ό έν συνο-
δεία μουσικών όργάνων, μικρός λαϊκής όρχή-
στρας : λαλητό πανηγύρι-άρραβιώνισμο - γιόρ-
τασμα' 4) δημ. κτ. πληθ. άνάθρ. όμιλία, συν-
διάλεξις έξ άποστάσεως και ουχί εύκρινώς άκου-
ομένη : κάποια καλύθα θέ' ναι στό φαράγγι, γιατί
άκουσα λαλητά από' κείθε' .
λαλητρίς-ίδος [ή] μγν. λάλος γυνή, φλύαρος,
περπέρω : ΑΠ 5, 236, 7 παύσασθε, λαλητρίδες.

λαλιά (ή), ποι. -ή κ. μον., νεώτ. κ. δημ. άνεπιτήδευτος όμιλος, άπλοος λόγος, φλυαρία, φιλοκουβέντα, κουβεντολόγῳ Πλάτ. Ὀρ.416 εἰς κρόσια λόγου ἄλογος· Ἄριστφ.Βάτρ.1069 εἶπ' αὐ λαλιάν ἐπιτηδεύσαι καὶ στωμυλίαν ἐδίδαξας, αὐτ.Νεφ.931, Ἄριστλ.Φυσιοφ.806β,18, Αλοχίν.2,231 τὴν ὑπερφόρον λαλιάν ἀγαπώντες ἐν τοῖς οἰκείαις πράγμασι, Ἐρμιοσίαν.7,78, Θεόδωρ.Χαρ.7, Μέν.66,3 πέρας ποιεῖ λαλιάς, αὐτ.Σομ.46, ΑΠ7,440 ἢ μτην. κοινὴ όμιλία, ἀσήμαντος συζήτησις, ἀερολογία, κακολογία, κακὴ φήμη, κουτσομπολιό· Πολύδ.3,20,5 οὐ γὰρ Ιστορίας, ἀλλὰ κουρακτικῆς καὶ πανδύητου λαλιάς, ΑΠλ.4,134, ΠΔ Σοφ.Σειρ.42,11 μη ποτε ποιήση σε ἐπίχαρμα ἔχθροσ, λαλιάν ἐν πόλει· 2) μτην. φήμη· αὐτ.Μαικ.2,8,7 καὶ λαλιά τις τῆς εὐανδρίας αὐτοῦ διεχίετο πανταχῶ· 3) μτην. ἐπὶ καλῆς σημ., συζήτησις· Πολύδ.32,9,4 ἔκ τινοσ χρίσεωσ βῆθλων καὶ τῆς περὶ τούτων λαλιάς δεδουλευκαμεν ἢ μτην. λόγος, διαβεβαίωσις· ΚΔ Ἰω.8,43 διαπὶ τὴν λαλιάν τὴν ἔμην οὐ γινώσκετε· 4) μτην., μον., νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἀνθρ., φωνῆ, λόγος, όμιλία· ΠΔ Ἄσμ.4,3 ὡσ σπαρτίον τὸ κόκκινον χεῖλι σου καὶ ἡ λαλιά σου ὠραία, Ἐρωτόκρ.2,1862 καὶ τὴ λαλιά όχ τὸ στόμα του πολλά γλυκιὰ τὴ βγάνει, Σολωμ.Ἐθν.Υγν.6 κὶ ἀκαρτέρει φιλελευθερη λαλιά, -λαλιά δὲν βγάνει ἀπὸ τὸ στόμα του ἢ νεώτ. ἡ κοινὴ λαλιά ἡ κοινὴ, ἡ δημοτικὴ γλώσσα· 5) μτην. ὕφος λόγου· Φιλόδ.Ρητ.2,275· ἢ τρόπος τοῦ ἐκφράζεσθαι, κατάστασις τινοσ ἐκφραζομένου, ἐκφρασις, τόνος τῆς φωνῆς· ΚΔ Μετρ.26,73 καὶ γὰρ ἡ λαλιά σου δῆλόν σε ποιεῖ· 6) μον. κ. δημ. ἐπὶ πτηνῶν, κελόδημα· Ἐρωτόκρ.2,1265 καὶ μὲ τὴ σιγαυὴ λαλιά τὸν ἤλιο προσκαλοῦσι, Χατζόη.Βρ.Ορ.42,12 σθησμένες ἀηδονίων λαλιές· ἢ ἰδίως ἐπὶ τοῦ πετεινοῦ· Παλαμ. Παροικ.19 καρτεροῦσες τοῦ κράχτη πετεινοῦ τὴ λαλιά· 7) μον. ἐπὶ όρνυῶνων πνευστῶν, ἤχος, ἤχημα· Ἐρωτόκρ.4,1006 δίδου στὰ βούκινα ἀναπνιά, τοῖ σάλπιγγες φυσοῦσι, πάει ἡ λαλιά στὸν οὐρανό· πρβλ. λάλημα, λαλητό, λαλούμενα.

λαλικός-ή-όν μτην. -ό εις τὸ λαλεῖν, τὴν λαλιὸν ἀνήκων· Γρηγ.Ναζ.1,903C.

λαλιός-ά-όν ποι. ἀπὲρ λάλος βλ.λ.· ΑΠ5,148, αὐτ.170 λέγει δ' ὅτι τὰς φιλέρωτος Ζηνοφίλας φάσει τοῦ λαλιού στόματος.

λαλιότησ-πος (ή) γλωσσ. φλυαρία, ἀδόλεσχία.

λάλαιο (αἶ) μτην. παραθαλάσσια ἡ παραποτάμια φῆφος, βότανα, ἔκ τοῦ θορυβοῦ. ὄν ποιούσιν, ὄταν κινῶνται ὑπὸ τῶν κυμάτων· Θεόκρ.22,39 αἰ δ' ὑπέπερβον ἄλλα κρυστάλλω ἢ δ' ἀργύρω κρδάλλοντο ἐκ βυθοῦ.

λαλόουσα ἐσφαλμένη προφορὰ τοῦ λαλέουσα· ΑΠ Σωμ.2,681,9.

λάλο-βάρυ-παρα-μελο-ρυθμο-βάτης (ὶ) κωμ. λ. ὁ όμιλητὴς ὁ βαῖων βορέωσ, ἐπαχθῶσ, χωρὶς μέλοσ καὶ ρυθμόν· Πρατίν.Λυσ.1,13.

λαλόεισ-εσσα-εν μτην. ποι. ἀπὲρ λάλος· ΑΠ9,122.

λαλοπέδεια (ή) νεώτ. Ιατρ. γεν. ὄρος ἐν χρ. πρὸς δῆλωσιν πάσης διαταρόξεωσ τῆσ λαλιάσ·

λάλοσ-ον κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀείποτε λαλῶν, ὁ ἀδόλεσχος, ὁ φλύαρος, ὁ όμιλητικός, ὁ πολυλογός· Εὐρ.Ἰκ.462 ἤριστον ἄλλον σου πεμπέτω τιν' ἀγγελον, Ἄριστφ.Εἰρ.653, Πλάτ.Γοργ.515B ἀκούω Περικλέα νεποικικένας Ἄθηναίους ἀργῶσ καὶ δειλοῦσ καὶ λάλους, Θεόκρ.5,75, Πρῶδρ.2,155 ἵνα μὲ φαινῶμαι βαρῶσ τῶ κράτει σου καὶ λάλοσ· ἐπὶ τῆσ Ἀργουσ· Ὀρφ. Ἀργ.709 λάλοσ τρόπις· ἐπὶ γυναικῶν· Ἄριστλ.Πολ.1,127b,23 ὡσπερ .. γυνὴ λάλοσ· ἐπὶ πτηνῶν· αὐτ. Ζι.53a,24 ἰδίωσ ἐπὶ τῶν χελιδόνων· Ἄρρ. Ἀν.1,25,8 χελιδόνα σύντροφον εἶναι καὶ ἄλλον μάλλον ἢ

ἄλλον όρνιθα· 2) μτη. μτην. κ.δημ. ὁ θορυβῶν, ποράγων ἤχον μονότονον ὡσ φλυαρίαν· ΑΠ7,195 λάλοισ πτέρουεσ, Ἐπιφρ. Λάλοσ κερκίς, Ἄνακρεόντ.11,7 λάλον Φοῖβοσ ὄδωρ ἰτὸ ποσοῦν λάλουσ, εὐγλωττοῦσ τοῦσ ἀνθρώποουσ, Γρην.Σκ.Τερρ.27,13 τὸ ἄλοο ἀνάβροσμα κρατεῖ τοῦ βράχοσ ἡ νερομάννα· 3) μτην. ὁ λαλῶν, ὁ όμιλῶν· Λουκ. ΒΠρ.3 ἐγὼ γὰρ λάλοσ, οὐκ ἀνδριάσ εἶναι βούλομαι· 4) μτην. τὸ οὐδ. λαλῶν ὡσ οὐσ. λαλιά, φωνή, όμιλία· Φιλόστρ.Εἰκ.1,5 ἢ ὕφος τοῦ λάγου· αὐτ.Σοφ.2,30 ἡ ἰδέα τοῦ λάγου ἄλοοσ μάλλον ἢ ἐναγώνιοσ· 5) δημ. τὸ ἀρσ. λάλοσ ὡσ οὐσ. θόρυβοσ ἐκ συγκεκριμένων φωνῶν, ἀχλοβοή· Κας.Ν ὈΚωμ.4,83 σὺν κόπασσῃ ἡ φωνὴ καὶ σθησθη ὁ λάλοσ· 6) ἀνώμ. συγκρ. λαλιότεροσ· Ἄριστφ. Βατρ.91 μετρακάλλια .. Εὐρηπίδοσ πλείν ἡ σταδίφ λαλιότερα, Ἄριστλ.Ζι.53a,24 πολύφωνα δ' ἔσθι καὶ λαλιότερα τὰ ἐλάττω τῶν μεγάλων, Θεόφρ.Χαρ.7· κ. ὑπερβτ. λαλιότατοσ· Εὐρ.Κύκλ.315 λαλιότατοσ κύκλωφ· 7) ἐκ νεποικμ. ρίς. λαλ-, λαλώ, λαλιά, κατ. Ιατλο, λαλαγῶ, λάλαξ, ἀαλητόσ.

λαλούμενα (τὰ) δημ. μουσικὰ πνευστὰ όργανα, λαϊκὴ όρχήστρα μουσικῶν όργάνων, λαλήματα βλ.λ.

λαλουμένη (ή) ἴενν. γλώσσα ἡ νεώτ. βλ. λαλώ.

λαλύει Ἦσ. ἐπάσσει, πατεῖ.

λαλιώ-έω, δημ. -άω μτην., μον., νεώτ. κ. δημ. λέγω πολλά, όμιλῶ ἀκατασχέτωσ, φλυαροῦ, ἀμύθ.· Φερρεκρ.2, Ἄριστφ.Ἐκκλ.1058 ἔπισο, μαλακίων, δεῦρ' ἀνύσασ καὶ μὴ λάλει, Πλάτ.Εὐθ.287D λαλεῖσ, ἔφη, ἀμελήσασ ἀποκρινάσθαι, Ἄλεξ.9,10 λαλεῖν τὶ καὶ ληρεῖν πρὸσ αὐτοῦσ ἠδέωσ, Φιλίμ.11, Θεόφρ. Χαρ.7,10 λαλεῖν τὶ ἡμῖν ὅπωσ ἀν ἡμάσ ὄνηοσ λάβη, Πασεδ.26,3 ἢ ἀντίθ. τῶ λέγω· Εὐν.95 λαλεῖν ἄριστοσ, ἀδυνατώτατοσ λέγειν, Δημ.553,5 λαλῶν μὲν .. λέγων δέ, -λαλεῖ ἀπ' τὸ πρῶτ ἢ τὸ βράδω, χωρὶσ νὰ λέη καὶ τίποτα ἢ καθόλου λέγω, γνωρίζω νὰ όμιλῶ, όμιλῶ· Σοφ.Φιλ.110 πῶσ οὐν βλεπόνω τισ ταῦτα τολμήσει λαλεῖν (ἐκ διορθ. ἀπὲρ λακεῖν), Ἀντιφάν.171 καινήν διάλεκτον λ., Ἄλεξ.195,4 Ἀττικιστὶ λ., ΚΔ Κορινθ.1,13,1 ἐάν ταισ γλώσσαισ τῶν ἀνθρώπων λαλῶ καὶ τὸν ἀγγέλω, Πρῶδρ.2,513, Ἐρωτόκρ.2,2224 γρικοῦ φωνῆ μεγάλη όχ τὸ πατάρὶ τοῦ ρηγῶσ κτείοσασ λογησ ἐλάλει, Σολωμ.τὰ δυὸ ἀδέρφια 57 ἔτοῦτα λαλῶντασ κοντὰ τισ πηγαῖναι, -οἱ Τροκοκρήτεσ λαλοῦσι τὴν Ἑλληνικὴν, παροιμ. ὄποιουσ πολλὰ λαλεῖ, πολλὰ σφάλει· ἢ κ. μτη. Σίμων.Π.Πολύτ. Ἦσ.346F ζωγραφία λαλοῦσα ἰπερὶ τῆσ ποιήσεωσ ἀντίθ. τῶ ποιήσισ σιωπῶσα περὶ ζωγραφ. πίνακοσ ἢ ἢ μιλῶ περὶ τινοσ· Ἄριστφ.Λυσ.627 καὶ λαλεῖν γυναικασ οὐσασ ἀσπίδοσ χαλκῆσ πέρι, Στωϊκ.ἀπ.2,92, Ἀλκιφρ.ἀπ.5,2· κ. παθ. ἢ Ἄριστφ.Οεαμ.578 πράγμα κατ' ἄγοράν λαλοῦμενον· 2) μτην. συνδιαλέγομαι οἰκείωσ, κουβεντιάζω· ΚΔ Ἰω.4,27 καὶ ἐθαύμασαν ὅτι μετὰ γυναικῶσ ἐλάλει ἢ μτην. κ. μον. όμιλῶ δια νὰ καταστήσω γνωστὰσ τὰσ ἰδέασ μου, ἀγορευῶ διδασκων, όμιλῶ διδῶν ἐντολάσ, καθοδηγῶ διὰ λόγων· ΠΔ Γεν.12,4 καὶ ἔπορευθη Ἄβραμ καθάπερ ἐλάλησε αὐτῶ κύριοσ, Ἐξέκ.Ἐξ.118, ΚΔ Πράξ.3,2 αὐτοῦ ἀκούσεσθε κατὰ πάντα ὅσα ἀν λαλήση πρὸσ ὑμάσ, Διηγ. Ἀχιλλ.480 καὶ ὁ βασιλεὺσ ἐκέλευσεν πάντα ἀρματωθῆναι καὶ τοῦσ υἱοῦσ τοῦ ἐλάλησεν τοιαῦτα τοῦσ ἐλάλει· κ. παθ.· ΚΔ Πράξ.9,6 λαληθήσεται σοι τί σε δεῖ ποιεῖν· 3) μτην. εἰδ. ἀπαγγέλλω πρὸσ τέρψιν κ. διδασκαλίαν· αὐτ. Ἐφεσοσ.5,19 λαλοῦντασ ἑαυτοῖσ φαλιούσ καὶ βυνοῖσ καὶ ψάδισ πνευματικαί· 4) ἰδίωσ ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου λόγου, λέγω, όμιλῶ· Ἄριστλ.Πρ.899a,1 λαλεῖ οὐθὲν τῶν ἄλλων ζῶων πλην ἀνθρώπου, Λουκ.Β.Πρ.3 τὸ μὲν πρῶτον ἤσυχη μα-

κρη και άφωνή και πέντε όλων έτέων λαλέειν μηδέν' || κ. άπολ. μτν. : 'Ηρώνδ.4,33 ει τι μη λίθος, τούργον, έρεις, λαλήσει, ΚΔ Ματθ.9,33 και έκβαλθέντος του δαιμονίου έλάλησεν ο κωφός.' 3) μτν. εκφράζομαι δια μιμικών κινήσεων: 'Επιγρ. χειρσιν άπαντα λαλήσας'. 6) μτν. ένιότη τίθεται έπι τής φωνής των ζώων έν άντιπ. προς τών έναρθρον λόγον, ένδούλω φωνάς, κρουγάς άνάρθρους: 'Πλουτ.'Ηθ.909Α λαλαύσει μέν ουτοι σοι πίθηκοι φράζουσι δ' ου, ΚΔ Αποκ.13,11 και έλάλει ώς δράκων' || έπι άκρίδων, τεττίγων κττ., τερετίζω : 'Αριστοφ.10,6 μεσημερίας λαλαειν τέττιξ'. || μτν., νεώτ. κ. δημ. έπι πτηνών, φδω, κελαδω, φάλλω : Φιληλ.208 ή μέν χελιδών τού θέρος. . λαλει, λατζόλ.βρ.Θρ.26,7 κ. άκου σου λαλει, κάπου σάν πουλι. || δημ. 1δ. έπι τού άλεκτρορος, κράζω, φωνάζω : λαλάνε τά κοκκόρια, πορομο. δουο λαλουο πολλοι πετεινοι, άργει νά ζημερώσθ'. 7) κ. μτν. κ. δημ. έπι μουσικων ήλων, ήχω, σημουλώ, παίζω : 'Αριστοφ. Άκουστ.801ε.29 όταν γάρ τις λαδών κέραμον ή σάλλον ή σάλιγγα. . δια τούτων λαλή, Θεόκρ. 20,29 κήν αλύφ λαλέω, κήν δούνακι, κήν πλαγι-σάμφ, ΚΔ Άποκ.41 ώς σάλλιγγος λαλούσης, - νά βγούδν και τά βλαχόπουλα λαλώντας τή φλογέρα, - λαλάνε τ' άργανα' || κ. μτ. συστοιχ.αιτ. : 'Αναξάνδρ.35 μάγαδιν λαλήω μικρόν άμα σοι και μέγαν'. 8) μτν. έπι των δένδρων, θρωώ, φθιρυγία : Θεόκρ.27,58 άλλάλασι λαλέουσι τεδν γάμον αι κυπάρισσοι. || κ. έπι τής ήχους, άντηχώ, άντιλαλώ : Δίων Κ74,14. 9) δημ. έπι τυφεκιοβολισμών : λαλάν τά καρσιφίλια. 10) μον. προσκαλώ, φωνάζω εκ του μακρόθεν : Διηγ. Άχιλλ. 489 άφ' τουο έπλησασαν ένός μιλιου τόπου τών Πάντρουκλον έλάλησας'. 11) δημ. πορεύομαι, ηγησάινω, δ.τ.οργ, στή στρατά που έπήγαίνε, στή στρατά που έλάδει, καλογεράκι τού άπαντά'. || μτφ. διάγω, συμπεριφέρομαι : δπως λαλεις, άσχημο τέλος θάχης'. 12) μτθ. μον. κ. δημ. έλαδών ζών, παρακινώ τούτο δι' άσχημον λέξων νά ταχύνω τών θηματισμών του : Διγεν. Άκρ.3115 έλάλησε τά Ιππάριον, - λάλα τού βόδιδι γρηγόρα. **Λάμα** (ή) νεώτ. ζωολ. κ. δημ. γένος θηλαστικών τής οικου. των καμηλιδών. 2) δημ. λεπτή μεταλλική πλόξ : αυτό τού μαχαίρι έχει καλή λάμα'. || έπις ευριστικής μηχανής. **Λάμα** [το] νεώτ. τεχνικός όρος τής μεταβιζαντινής ζωγραφικής, δι' ου όποδηλούνται αι διαβαθμίσεις εκάστου χρώματος. **Λαμαζώ** δημ. κ. λιμαζώ γλίχομαι, υπερεπιθυμώ τινος : είδα τού μήλο και τού λαμαζέ ή καρδιά μου. **Λαμαρίνα** (ή) δημ. φύλλον εκ σιδήρου μικρού πόρους, σιδηρού ένλασμα. **Λάμας** 'Ησ. μύζας. **Λάμαχος** 'Ησ. άμαχος. **Λάμβαι** αút. <τά χασματα, ή οι μόνοι των άνθρώπων, και ήθους. **Λαμβάνω** κ. μον. κ. νεώτ., δημ. λαβαίνω βλ.λ., παρσι. έλάμβανον, δημ. [έ]λάβαινα, μέλλ. λήφομαι [λήφω έν χρ. π. μτν., δ.γρ. έν ΠΔΜακ.1,418] ίων. λάφομαι 'Επιγρ. Έφείσ.), έσφ. γρ. λάμφωμαι ικώδ. 'Ηρ.1,1991, δωρ. μέλλ. β' έν. λαφθή 'Επιχ.34,2. Θεόκρ.1,4,10 άναρφ. έν πάν. λαμφέσθαι, μτν ληφόμαι 'Επιγρ., πάν.1. νεώτ. κ. δημ. θά λάβω, άόρ. β' έλάδω π. 'Ομ. κ. άνευ αυξ. 'Ιλ.Α.557, αút. Ο.229, έπ. έλλαβον ίούτ.Ω.1701, δημ. έλαβα : άποβαλλόμενοι ένιότη του άρχιου, εκ κοτόν ή οξυτόνουν ληγουσών εις -α-, -ο), ύποτ. λάβω, εύκτ λάδοιρι, προστ. λαθέ (άττ. κτ. 'Ηρωδων.1,431) κ λάδε (έν Μεδ. χειρογρ. των Αισχ.Εύμ.130), άναρφ λαβειν, μτχ. λαδών, ίων. λαθεσκον ('Ησιόδ.άπ.112,

'Ηρ.4,78. αút.130), παρακ. έληψα (Σοφ.ΟΤ.643, 'Αριστοφ.Βάτρ.591), ύποτ. έληφω κ. έληφώς ώ, ίων. δωρ. άρκαδ. λαδθήκα ('Ηρ.4,79, Εβη.426, 'Επιγρ.1, άπαρφ. λαλαθήκειν ('Επιγρ.πάν.1), ύπερ-συστ. έληφην (Θουκ.2,58) κ. έληφώς έν, ίων γ' έν. λαλαθήκαε ιδ. άνάγν. έν 'Ηρ.3,43 κατα-), δωρ. ύπερσυστ. ύποτ. γ' έν. λαλόνθη (παρσι.'Επιγρ.), μέσ. λαμβάνομαι [Πλάτ.Πολιτ.309D], παρσι. έλαμθανόμην 'Ηρ.2,121D], άόρ. β' έλαδόμεν, έπ. έλλ.-'Οδ. Ε.325], εύκτ. γ' έν. λάβοιτο [Πλάτ.Νόμ.637C, έκ α' έν. λαβοίμην], προστ. β' πληθ. λάθεσθε, (Εύρ. Μήδ. 897), άπαρφ. παρ' έπ. μτ. άνυδιπλ. λαλαθέσθαι ('Οδ.Δ.388], μτχ. λαδόμενος [Θουκ.3,24, 'Ηλιόδ.2, 24], λαδοίμην ('Ηρ.9,76], παθ. μέλλ. λαφθησόμεαι, [Σοφ.Φιλ.68, Θεουκ.6,91], μτν. λαλήφομαι [καται. 'Αριστειδ.Λόγ.54,677D], παθ. άόρ. έλήφθην, 'Αριστοφ.'Ιππ.101], ίων. έλάφθην 'Επιγρ.κατ-1, έλάφθην 'Ηρ.2,89, αút.6,92], μτν. έλήφθην ('Αριστοφ. ΚΔ Μάρκ.16,19 άν-), δωρ. έλάφθην ('Αγγλ.Ψαμμ. 1,13], παρσι. έλημην, 'Αριστοφ.Πλουτ.455, Δημ. 716], έλλα π. τραγικώς λέλημμαι [Αισχ.'Αγ.876, Εύρ.'Ιων.1113, αút.ΙΑ.363, σút.Κύκλ.433 κ. π. 'Αριστοφ. 'Εκκλ.1090 δια-] κ. μτν. προέληπτε [ισι] ('Επιγρ.), ίων. λέλαμμαι [άπο., 'Ηρ.9,51, δια- αút.3,117], άπαρφ. άναελαφθεσθαι [Ιππ.Κατ.'Ιητρ.1] κτ. Έρωσιαν., 'Ησ. κ. τινας κώδ.-λαλάφθεσθαι), ίων. γ' πληθ. λαλήφραται 'Αν.'ΟΞ.1,268], δωρ. παρσι. προστ. λαλάφθω ('Αρχιμ.Κων.Σφαρ.3], έν τώ μέλλ., παθ. άόρ. κ. παθ. παρσι. τά α φύσει βραχύ έν ίων., μακρόν δέ έν δωρ. κ. έν δωριφύσει μτν., ώς εις τά λαμφούσται 'Επικτ.Δισθηκ.5,14 έν 'Επιγρ.1, λάμφεσθαι 'Επιγρ.] όμ. σημειούται μακρόν κ. αιολ. λάμφεται 'Αλλκ Συμπλ.ΛΑ.591' εκ πάντων τούτων τών χρ. ό 'Ομ. μεταχειρίζεται μόνον τών ένεργ. άόρ. β' κ. τών μέσ. άόρ. β' δίς, όμηρικώς δέ ένεστωώς είναι τού λάζομαι βλλ. 'Η λ. έχει δύο κυρίας σημ. έν τή μτφ. τή μάλλον ένεργητική, σημερινή λαμβάνω, παίρω τι, έν δέ τή δευτέρα, τή μάλλον ποθητική, λαμβάνω προσφερόμενόν τι, δέχομαι τι διδόμενον' όθ. όρατόματι τινος, λαμβάνω τι εις χείρας ή δια τών χειρών κ. τού κρατώ, πιάνω, παίρω κ. βαστώ, παίρω : 'Οδ.Ζ.81 ή δ' έλαθεν μάστιγα και ήνια σιγαλόεντα, ΠΔ Έξ.29,1 λήφθι δέ μοσχαρίον εκ βών έν. . και άρτους άζύμους πεφρασμένους έν έλαίω' κτ. τού πλειστον προστιθεμένου της δοτ. χειρί ή χειροί άπορθ. ή έμφορθ. : 'Ιλ.Φ.286 χειρί δέ χείρα λαδόντας έπιστάσουσιν' έπέεσσι, 'Οδ.1,487, Σοφ.ΟΤ.916 τάδ' έν χειροίν στήφη λαδούση κάπιθυμίματα' κ. μτ. έμφορθ. γενικ. : αút.'Αντ.916 και νύν άγει με δια χειρών οδών ταδών άλεκτρον, άνυμέναιον, Πρόδρ.1,1346 εκ τής χειρός λαδούσης με και θρόνον εκτεθεισης' || κ. μτ. έμφορθ. αιτ. : Εύρ.'Εκ.1242 πρά-μ' ές χείρας λαδόντ' άνώσασθαι τόδε, - λαμβάνω τόν κάλαμον άνά χείρας δια νά σάς γράφω' || κ. μτ. αιτ. τού όλου κ. γενικ. τού μέρους : 'Ιλ.Β.316 τήν δ' έλελιξάμενος πτέρυγας λάδεν άφρα-χυϊαν, Ξεν.'Αν.1,6,10 ματά δέ ταύτα Κόρου κελυ-σέντος έλαδον τής ζώνης τών 'Ορνόντων' || είτα, παραλειπομένης της αιτ. τού όλου, τού λαμβάνω συντόσσεται μτ. μόνης γενικ. τού μέρους, ποδών, γούνων, κόρυθος κττ. : 'Ιλ.Ψ.711 άγκας δ' άλλήλων λαθέτην χειροί στίβαρθησιν [Βερναρδ.Γρ. έν λ. κά-καλιάστικων άνισμοτεζύ των με τά δυνατά χείρα των, έπι παλαιστών]' κ. μτ. άλλων λ. : Αισχ. [κ.481 κλάδους γε τούτους αίψ' έν άγκάλας λαδών' || κ. μέσ. έν ένεργ. σημ. όρατόματι τινος, πιδνώ-μαι, πιάνω : 'Οδ.Ε.325 μεθορμηθείς ένι κύμασιν έλλάβετ' αútης, 'Ηρ.4,64, αút.9,76 έγω γε τήν Παιουσινην και λαδομένην των γονάτων, Εύρ.Μήδ. 899 λάθεσθε χειρός δεξιάς' || κ. μτφ. όρατό-ματα, έπιλαμβάνομαι τινος : 'Ισαϊ.2,28 καιροθ

λαβόμενος, Πλάτ. Πολιτ. 309D ἄνδρα φυχὴ λαβανομένη τῆς τοιαύτης ἀληθείας ἄρ' οὐχ ἡμεροῦται' || κ. μτ. διπλῆς γενικ.: αὐτ. Χαρμ. 153D καί μου λαβόμενος τῆς χειρὸς 2) θέτω ἐπί τινος χειρὰ ἐχθρικήν, παίρνω διὰ τῆς βίος, ἀρπάζω, ἀπαύω: 'Ὁδ. Ἐ 191 ἄλλ' ἐφομαρτεῖτον καὶ σπυεδέτον ὄφρα λάβωμεν ἀσπίδα Νεστορέην, 'Ηρ. 4,130 οἱ δὲ ἄν Πέρσαι ἐπιελθόντες λάθειον τὰ πτόρδατα 3) ἐν ἀναφ. πρὸς πρόσ., λαμβάνω ἐπερχόμενος ὡς πολέμιος, συλλαμβάνω, πιάνω: 'Ἰλ. Ε 159, αὐτ. Α 106, αὐτ. Ι 26 τοῦ περ δὴ δύο παῖδε λάβε κρείων 'Αγαμέμνων, Σοφ. ΟΤ 266 ζήτην τὸν αὐτόχειρα τοῦ φόνου λαθεῖν, 'Ηρ. 9,119 Οἰσθαζαν... Ὀρήτικες 'Αφίνου λαβόντες Πλεισιπύρῳ ἐπιχωρίω θεῷ, ΚΔ Ματθ. 21,39 καὶ λαβόντες αὐτὸν ἐξέβαλον ἐξω τοῦ ἀμπελώως καὶ ἀπέκτειναν' 4) γεν. ἐν ἀναφ. πρὸς πρόσ. ἢ πράγμα, μέσ. μτ. γενικ. γίνονται κύριος τινος, καταλαμβάνω τ.: Σοφ. ΟΚ 373 ἀρχὴ λαθεῖσθαι καὶ κράτους τυραννικοῦ σπαν. μτ. αἰτ.: 'Ὁδ. Δ 388 τὸν γ' εἶ πως σὺ δύναιτο λοχησάμενος λελαθεῖσθαι' 5) μτγν. μέσ. λ- ἐμαυτοῦ γίνουμι κύριος ἐμαυτοῦ, συγκρατῶ ἐμαυτόν: 'Ηλιόδ. Αἰθ. 2,24 καὶ ἀβρόν ἐσιώπησεν ὡσπερ ἐαυτοῦ λάδομενος 6) συλλαμβάνω ἐπ' αὐτοφῶρῳ, πιάνω ἐπάνω εἰς τὴν πράξιν: Αἰσχ. Πρ. 194 ποίω λαδῶν σε Ζεὺς ἐπ' αἰτιάματι' 7) μτγν. μέσ. μτ. μτχ.: Σοφ. ΟΤ 461 κἀν λάθης ἐφευρομένην, 'Αριστ. Σφ. 759, Πλάτ. Πολ. 389D ἄν ἄρ' ἄλλοι τινὰ λαμβάνει φευδόμενον, Δημ. 546' κ. μτ. ἐπιθ.: Μέν. Ἐπιτρ. 570 ὁ πῶς ἢ λήθομαι σε προπητῆ' || κ. παθ.: Σοφ. Πρ. 808 τοιαῦτα, μῆτερ, πατρὶ βουλευσῶσ' ἐμῷ καὶ δρωσ' ἑλήφθης, 'Ηρ. 2,89 λαμβέθησι γὰρ τινα φασὶ μιγάμενον νεκρῷ προσφάτω γυναικὸς, 'Αριστ. Πλ. 455 γρύζειν δὲ καὶ τολμάτουν ἐπ' αὐτοφῶρῳ δεῖναι δρῶντ' εἰλημμένω, 'Αντιφ. 1,3 καὶ μὴ ἀσας, ἀλλὰ πολλακίς ἦδη ληφθεῖσαν τὸν θάνατον τὸν ἐκείνου μηχανωμένην, Λυσ. Ι 3,66 7) παίρνω διὰ τῆς βίος, ἀσκομίζω ὡς λείαν: 'Ὁδ. Ι 41 ἐκ πόλιος δ' ἀλόγους καὶ κτήματα πολλὰ λαβόντες δασασάμεθα' οὕτω κ. ἐπὶ λέοντων: 'Ἰλ. Α 114 ῥήτιδος συνάεξε λαδῶν κρατεροῖσιν ὀδοῦσιν κ. ἐπὶ ἀετοῦ: αὐτ. Ρ 678 καὶ τέ μιν ὄκα λαδῶν ἐξείλετο θυμῶν κ. ἐπὶ δελφίνος: αὐτ. Φ 24 μάσας γὰρ τε κατεσθεῖον κ. ἐπὶ λάθειναι' || μτγν. συλλαμβάνω, ἀγρεύω, πιάνω: ΚΔ Λοικ. 5,5 ἐπιστάτα, δι' ἄλης τῆς νυκτὸς οὐδὲν ἐλάβομεν' 8) λ- δίκην λαμβάνω ἰκανοποιῖσιν, παίρνω τὸ δίκιο μου, τιμῶμαι, ἐκδικουῖμαι, ἀντίθ. τῷ δίκην δίδωμι: Λυσ. Ι 29, 'Ἰσοκρ. 4,81 ὅπως τῶν γεγεννημένων δίκην ληφόμεθα' ἐνίοτε ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ τιμωρεῖσθαι: Εὐρ. Βάκχ. 1312 δίκην γὰρ ἀξίαν ἐλάβανέν, 'Ηρ. Ι,115 οὕτως δὲ ἀνηκούστες τε καὶ λόγον εἶχεν οὐδένα, εἰς δ' ἔλαβε τὴν δίκην, αὐτ. 7,39' || κ. λ- ποινὰς: Εὐρ. Τρω. 360 ποινὰς ἀδελφῶν καὶ πατρὸς λαδοῦσ' ἐμοῦ' κ. λ- τιμωρίαν: Δημ. 280 οὐκ ἀδικήματος οὐδενὸς λαθεῖν τιμωρίαν' 9) τὸ μέσ. μτφ. συλλαμβάνω τινὰ σφαλλόμενον, εὐρίσκω εἰς τὴν σφάλμα, ἐπιπλήττω, ἐπιτύω: Πλάτ. Νόμ. 637C ταχὺ γὰρ σου λάθει' ἄν τις τῶν παρ' ἡμῶν, Φιλόδοξ. 'Απολλ. 4,22 10) τὸ μέσ. μτ. τοῦ ἐπιρρ. χαλεπῶς κακομεταχειρίζομαι, φερόμαι θανατώω, σκληρῶς πρὸς τινά: 'Ηρ. 2,121, δ' ὡς δὲ χαλεπῶς ἐλαμβάνετο ἢ μήτηρ τοῦ περιεπόντας υἱοῦ (Βερναρδ. Γρ. ἐν λ. χαλεπῶς ἐπελαμβάνετο, καθήτητο τοῦ ἐπιζώντος παιδός, σκληρῶς τὸν ἐπέπληττε) ' || ἀντίθ. μτγν. καλῶς λ- τινὰ μεταχειρίζομαι κατῶς, περιποιῶμαι τινά: Πάπ. εὐχारीστώ σοι δι τὴν ἀδελφὴν σου καλῶς ἔλασες' 11) ἐπὶ καλῆς σημ., εὐρίσκω, πετυχαίνω: Σοφ. Φιλ. 1051 οὐκ ἄν λάθοισι μάλλον οὐδὲν' εὐσεβῆ, Εὐρ. 'Ηρ. 223 'Ελλάδα κα-

κίστην λαμβάνω εἰς παῖδ' ἐμόν' 12) μτ. τῶν δοτ. πίστει καὶ ὀρκίοισι παίρνω τινὰ μὲ τὸ μέρος μου, ὑποχρῶ, δένω διὰ...: 'Ηρ. 3,74 τούτων δὴ μιν εἵκεν καλέσαστες φίλον προσεκτόντο πίστι τε λαβόντες καὶ ὀρκίοισι 13) ἐπὶ θεότητος, καταλαμβάνω, κυριεύω, ἐνθουν ποῖω, καθιστῶ τινὰ ὑποχέριον: αὐτ. 4,79 ἤμιν γὰρ καταγελάτε... ὅτι βακχεύομεν καὶ ἡμέας δ' ὁ θεὸς λαμβάνει κ. παθ.: Λοικ. Νιγρ. 37 οὐ πάντες μαινόνται, ἀλλ' ὅσοι αὐτῶν τῆ Ρέα λαμβάνονται' || μτγν. κ. ἐπὶ πνευσμάτων κ. δαιμονίων, εἰσέρχομαι ἐντός, κυριεύω: ΚΔ Λοικ. 9,39 καὶ ἰδοὺ πνευμά λαμβάνει αὐτόν καὶ ἐξαιφνης κράζει καὶ σπαράσσει' || κ. ἐπὶ παθῶν, αἰσθημάτων κτλ... καταλαμβάνω, κυριεύω: 'Ἰλ. Ψ 468 ἐπεὶ μένος ἔλλαβε θυμόν, αὐτ. Δ 230 ὁπότῃ κέν μιν γυία λάθη κάρματος πολέας διὰ κορανέων, Θουκ. 2,92 τοὺς δ' 'Αθηναίους ἰδόντας τοῦτα γιγνόμενα θάρσος τε ἔλαβε, Ξεν. ΚΠ 5,5,6 ἄτιμον τὶ αὐτῷ ἔδοξε ἐν εἶναι καὶ ἄχος αὐτὸν ἔλαβεν κ. ἐπὶ ἔρωτος: αὐτ. 6,131 ληφθεὶς ἔρωτι γυναικὸς ἠναγκάσθη προσεγγεῖν λόγῳ, ΚΔ Λοικ. 5,26 καὶ ἕκαστας ἔλαβεν ἀπάντας' 14) συνεκφερόμενον μτ. λ. ἐκφραστικῶς συναισθημα ἢ πάθος τὸ ἀποτελεῖ ἀπλὴν περιφρασίν, λ- θυμὸν ἰθαρρεῖν, λαμβάνειν θάρρος: 'Ὁδ. Κ 461 εἰς δ' κεν αὐθις θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι λάθητε' λ- αἰδῶ [αἰδεῖσθαι]: Σοφ. Αἰ. 345 τὰχ' ἄν τιν' αἰδῶ κἀπ' ἐμοὶ βλάβας λάθοι' λ- ὄργην ἰοργίζεσθαι: Εὐρ. 'Ικ. 1050 ὄργην λάθοισι ἄν τῶν ἐμῶν βουλευμάτων κλύων' λ- φόβον-δέος ἰφοβεῖσθαι: Σοφ. ΟΚ 729 ὄρω τιν' ὑμᾶς ὄρωμάτων εἰληφῶτα φόβον νεώρη τῆς ἐμῆς ἐπεισοδίου, ΚΔ Λοικ. 7,16 ἔλαβε δὲ φόβος πάντας, Πλάτ. Νόμ. 699C ὄν ἐι τότε μὴ δέος ἔλαβεν' προδλ. νεώτ. μὲ κατέλαβε φόβος- ὀνησυχία κτλ.: λ- ἐλπίδα [ἐλπίζειν]: Ξεν. ΚΠ 4,6, εἰ οὐν σὺ με δέχη καὶ ἐλπίδα τινὰ λάθοιμι ὄμ. κ. μτ. τῶν λ. ἄλλοις, ἀμφασίη, ἀτη, πένθος, τρόμος, θαῦμα, ἡμερος, ἴπνος, ἐνδεῖα: αὐτ. 'Αν. Ι,10,18 εἴ ποτε σφόδρα τὸ στρατεύμα λάθοι τις ἐνδεῖα' || κ. ἐν ἀναφ. πρὸς νόσους κ. δὴ αἰφνιδίως, προσβάλλω, ἐπιπίπτω, καταλαμβάνω, εὐρίσκω, πιάνω: 'Ἰνν. Νουσ. Ι,19, Θουκ. 2,49 καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἐρυθρήματα καὶ φλόγας ἐλάμβανε, 'Αριστ. Ἐκκλ. 417 πλευρήτις ἄν ἡμῶν οὐδέν' ἄν λάθοι ποτὲ [προδλ. λάζχομαι, λήφισι] κ. ἐν τῷ παθ.: Σοφ. Τρ. 446 ὡσπ' εἴ τι τῶμψ τ' ἀνδρὶ τῆδε τῆ νόσω λαφθέντι μεμπτός ἐμῆ, 'Ηρ. Ι,138 ξείνου δὲ πάντα τὸν λαμβάνομενον ὑπὸ τούτων ἐξελάνουσιν ἐκ τῆς χώρας' || ἐπὶ σκότους κ. ἀ. καταλαμβάνω, πληρῶ, γεμίζω, πιάνω, μτ. αἰτ. τοπ.: Αἰσχ. Πέρσ. 365 κνέφας δὲ τέμνοος αἰθέρος λάθη' 15) μτ. διπλῆς αἰτ. ἀγῶ τινὰ μετ' ἐμοῦ, συμπαραλαμβάνω, συρραλαμβάνω τινὰ ὡς... παίρνω μαζὶ μου: Σοφ. Φιλ. 675 τὸ γὰρ νοσοῦν ποθεῖ σε ζυμπαραστάτην λαθεῖν, αὐτ. 1007, 'Ἰσοκρ. 5,86 ἤνιν ἄν λάθη τὶς τοὺς 'Ελληνας... ἢ συναγωνιζομένους ἢ πολλὴν εὐνοίαν ἔχοντας τοῖς πρᾶττομένοις, ΚΔ 'Ἰω. 18,3 ὁ οὖν 'Ιούδας λαδῶν τὴν σπεῖραν καὶ ἐκ τῶν ἀρχιερέων καὶ Φαρισσαίων ὑπέρτατος 16) ἐν ἀναφ. πρὸς τῶν, ἔχω, εὐρίσκωμαι: 'Ηρ. 7,42 τὴν 'Ἰδην δὲ λαδῶν ἐς ἀριστερὴν χεῖρα ἦε εἰς τὴν 'Ἰλιάδα γῆν, Θουκ. 7,1 ἐβουλεύοντο εἶ' ἐν δεξιᾷ λαβόντες τὴν Σικελίαν διακινδυνεύουσιν εἰσπλευθεῖσαι, 'Ηρ. Ι,75 ὅκως ἄν τὸ στρατόπεδον ἰδρῦμενον κατὰ νότου λάθοι' 17) τὸ μέσ. λαμβάνομαι καταφεύγω, φθάνω εἰς... πιάνω κάπου: Θουκ. 3,24 καὶ λαβόμενοι τῶν ὄρων διαφεύγουσιν εἰς τὰς 'Αθήνας, αὐτ. 8,80 αἰ μὲν ἵπτες Ἀθλοῦ λαβόμενοι αἰ πλείους μετὰ Κλεάρχῳ 18) ἐν ἀναφ. πρὸς ἐσθήτα, ἐνδύομαι, φορῶ: 'Ηρ. 4,78 τὴν δὲ στολὴν ἀποθέμενος τὴν Σκυθικὴν λάθεσκε ἄν 'Ελληνίδα ἐ-

σθῆτα, αὐτ.2,37, ΚΔ 'Ιω.13,12 **ὅτε οὖν ἐνίψατο τοὺς πόδας αὐτῶν καὶ ἔλαβε τὰ ἱμάτια αὐτοῦ·** || κ. ὡς πρὸς ζυγόν· Πινδ.Π.2,93 φέρονε δ' ἔλαφρων ἀπαυχέριον λαβόντα ζυγὸν ἀρήγει· **19)** μγν. κ. νεώτ. μτ. λ. δηλοτικῶν τροφῆς, πότου κττ., ἐσθίω, τρώγω, πίνω· Διοκλ.ἀν.12| Ἰσαθ.1, αὐτ.140.ΚΔ 'Ιω.19,30 **ὅτε οὖν ἔλαβεν τὸ δέρον** ὁ Ἰησοῦς εἶπε τετέλεσται, Σωρ.1,93,Γαλ.15,469, -τὸ φάρμακον θὰ τὸ λαμβάνετε τρὶς τῆς ἡμέρας· **20)** ὄρ. ἐν φρ. ἀντιλαμβάνομαι διὰ τῶν αἰσθήσεων· Σοφ.Φιλ.537 οἶμαι γὰρ οὐδ' ἂν ἄμασιν μόνον θέαν ἄλλων λαβόντα πλὴν ἐμοῦ τλήναι τὰδε, Πλάτ.Πολ.524!· ἢ ἄλλη τινὶ αἰσθήσει λαμβάνεται τὸ ἐν· || ὄμ. ἐν φρ. ἀντιλαμβάνομαι διὰ τοῦ νοῦ, ἐνώσθ, καταλαβαίνω, παίρνω· Ἦρ.3,41 ταῦτα ἐπιλεξάμενος ὁ Πολυκράτης καὶ νόσφ λαβῶν ὡς οἱ εὖ ὑπετίθετο Ἄμασις, αὐτ.9,10,Πλάτ.Παρμ.143Α ἐάν αὐτὸ τῆ διανοῆς μόνον καθ' αὐτὸ λάβωμεν, Ξεν.ΚΠ.3,3,51, Πολύβ.2,35,6 ἀλλὰ ἐπὶ ποσὸν ἐν νῶ λαμβάνοντες ὡς ἀποχρόνιον... τὸ φύλον αὐτῶν· || μγν. μανθάνω· Λιδάβ.Λογ.62,21 τοὺς... νέους ἦν ἰδεῖν εἶς Φοινικὸν ἐπὶ τῷ τοὺς νόμους λαβεῖν ἰόντας· || κ. ἀπολ.· Ἀντιφ.1,7 ὡν γε τὴν ἀλήθειαν οὐκ εἴληπε, Λυσ.2,3,ΚΔ 'Ιω.14,17 τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὃ ὁ κόσμος οὐ δύναται λαβεῖν· **21)** ὑπολαμβάνω, ἐκλαμβάνω, θεωρῶ, ἐνώσθ πράγμα τὸ ὡς ἔχον κατὰ τινά τρόπον, μτ. ἐπιρρ. πρὸς δῆλωση τοῦ τρόπου· Ἦρ.7,142 οἱ γὰρ χρησμολόγοι ταύτη ταῦτα ἐλαμβάνουσι, Θουκ.4,17 λάβετε δὲ αὐτοὺς (τοὺς γλοσυκὴ μὴ πολεμίας, μῆδ' ὡς ἀξύνετοι διδασκόμενοι, αὐτ.6,27 καὶ τὸ πρᾶγμα μειζόνως ἐλάμβανον ἰντέλερονθάνοντο τὸ πρᾶγμα, τὸ ἐπαίρων, σοβαρῶτερον, Πλάτ. Ἰπν.227Κ εἰ τις, ὡ ΣώκρATES, οἶμαι, ὀρθῶς λαμβάνω τὸν φιλοκερδῆ, Ἀριστ.Φ.Σοφ.Ε'174h,27, αὐτ.Ρητ.Ἀλεξ.1423a,4,Πλούτ.Ἀκκ.18 ὄργῃ δ' ἄμα καὶ φόδῳ τὸ γεγονὸς λαμβάνοντες σπασιώτερον μτ. διπλῆς αἰτ., τῆς δευτέρας ὡς κατηγορούμενου· Ἀριστ.Πολ.1296a,31 ἀλλὰ τῆς νίκης ἄθλον τὴν ὑπεροχὴν τῆς πολιτείας λαμβάνουσι, αὐτ.Μετ.346a,7,Σέξτ.Ἐμπ.Πυρρ.1,179· κ. μτ. ἐμπρὸθ.αἰτ.· Ἀριστ.Πολ.1342b,25 ὡς μεβυστικὰς λαμβάνων αὐτάς ἱτάς ἀρμονιστὶ οὐ κατὰ τὴν τῆς μέθης δύναμιν, Φιλόστρ.Εἰκ.2,32 εἰ ἐς κόρην λαμβάνοιτο ἰεὺν ἔθεωρεῖτο, ἔξελαμβόνητο (ὡς κόρη), Πλάτ. λαμβάνω σφ παρὰ βουκόλον· ὄμ. κ. ἐν φρ. λ- περὶ τινοῦ τῆ ἐατῆ· Ἀριστ.ΗΝικ.1142a,32, αὐτ.1140a,24· κ. μτ. ἀπαρφ.· αὐτ.Μετ.389a,29· κ. μτ. ἐξηρημένης προτ.· αὐτ.Μεταφ.1053a,27 οὕτω δεῖ λαμβάνειν, ἀλλ' οὐχ ὅτι... || κ. τὸ παθ. ἐκλαμβάνομαι· Ἀπολλ.Δύσκ.Ἀντων.78,22 τρίτου καθεστῶσαι [αἱ ἀντωνυμιαὶ] ἐπὶ πρώτου λαμβάνονται [ἐν ὧ αἱ ἀντων. εἶναι γ' πρὸς, ἐκλαμβόδονται ὡς α']· || κ. ἐπὶ κακῆς σχμ.· Εὐρ.1κ.194 δι' οἴκτου τὰς ἐμάς λαβεῖν τύχας, Πλούτ.Φλαμ.7,αὐτ.Κικ.13 ταῦτο πρὸς ἀτίμιας ὁ δήμος ἔλαβε· **22)** τὸ παθ. θεωροῦμαι, ἐξετάζομαι, διεκρινίζομαι· Ἀριστ.ΗΝικ.1129a,31 εἰληφθῶ ὁ ἀδικος ποσῶς λέγεται ἰδὲ θεωρηθῆ, ὡς ἐξετασθῆ κατὰ πόσου τρόπου ὀνομάζεται ὁ ἀδικος· **22)** ἐν τῇ λογικῇ, λαμβάνω, παίρνω ὡς δεδομένον, ἐκδοχόμεν, ποραδέχομαι· Ἀριστ.ΑΠρ.46b,6 ἄπαν ζῶον λαμβάνει ἡ θνητὴν ἡ ἀθάνατον, αὐτ.53a,2· κ. παθ.· αὐτ.26h,30,αὐτ.33a,15 αἱ εἰλημμένα προτάσεις· πρθ.Φιλῶδ.Ρητ.2,46S, αὐτ.Σημ.35,αὐτ.Οἰκ.5, Σέξτ.Ἐμπ.Πυρρ.2,89· **23)** καθαρίζω, προσδιορίζω, ἐκτιμῶ· Θουκ.3,20 τὴν μὲν οὖν ἑμμέτρῃσιν τῶν κλημάτων οὕτως ἔλαβον ἐκ τοῦ πᾶγους τῆς πλίνθου εἰκάσαντες τὸ μέτρον, αὐτ.2,42,Λυκούργ.66 οὐδ' ἐντέθειν τὸ μέγεθος τῶν ἀμάρτημάτων ἐλάμβανον· **24)** ἐπιχειρῶ, ἀναλαμβάνω· Πινδ. Ν.10,21 καὶ παλαισμάτων λάβε φροντιδα, Ἦρ.3,71

ἀλλ' ἐπὶ τὸ σωφρονέστερον αὐτὴν [τὴν ἐπιχειρήσιν] λαμβάνω, αὐτ.7,24· **25)** κ. νεώτ. κ. δημ. λαμβάνω τὸ διδόμενον, δέχομαι τὸ προσφερόμενον, κυρίως ἐν ἀναφ. πρὸς πράγματα [αB 106]· Ἰλ.2 427 ἄφ ὃ γε τὴν ἀπέλευσ λαβῶν ἀπερίσι' ἀποινα, αὐτ.Ψ.275,Σοφ.Ἀντ.592 ἢ καὶ ταυτ' ἐρείσι ὡς τῆς θυγατρὸς ἀντίποινα λαμβάνεις, Ἦρ.8,10 ἀμύλλα ἐποιεῖντα ὅπως αὐτὸς ἕκαστος πρώτος· παρὰ βοσιλέως δῶρα λαμβεταί, Ἀριστ.ἱππ.439 βαυλεῖ τῶν ταλάντων ἐν λαβῶν σισπᾶν· Ξεν. Ἀπομν.2,9,4 ἀλλὰ φιλοχρηματὸς τε καὶ ἐφθάρστον εἶναι ἀπὸ τῶν συκοφαντῶν λαμβάνειν, ΠΔ Δευτ.18,19 οὐδέ λαβήντοι δῶρον, ΚΔ Ματθ.9,8 πᾶς γὰρ ὁ αἰτῶν λαμβάνει καὶ ὁ ζητῶν εὐρίσκει, -ὄταν λάβω χρήματα, θὰ σοῦ ἐπιστρέψω τὰ ὀφειλόμενα, -περιεργὸ, δὲν ἔλαβες ἀκόμη γρῦμα ἀπὸ τὸ σπῆσι σου, -ἐλαβα μὴ ἐπιταγῆ δέκα δολλάρια· **26)** δέχομαι τὸ ἐμπιστευόμενον ἢ ἐμπιστευθέν· Σοφ.Ἠλ.12 πρὸς σῆς ὄμιαμου καὶ κασιγνήτης λαβῶν ἠνεγκα κῆξέωσα, Εὐρ.Ἰων.1339 ἐν τῆδ' σ' ἔλαβον νεγόνων βρέφος ποτέ· || μγν. εὐπροσδέκτως δέχομαι, ἀποδέχομαι, παίρνω πρῶθυμ, ποραδέχομαι· ΚΔ Ματθ.13,20 οὐκ ἔστιν ὁ τόν λόγον μου ἀκούων καὶ εὐθέως μετὰ χαρᾶς δέχόμενος καὶ λαμβάνων αὐτόν· **27)** κ. νεώτ. κ. δημ. ἀποκομίζω κέρδος, κερδίζω, ἀποκτώ· Ὁδ.Α.298 οἶον κλέος ἔλαβες διος Ὀρέστης, Πινδ.Ο.8,6 εἰ τιν' ἔχει ἴλαθον ἀνθρώπων πέρι μαριόμενον μεγάλαν ἀρετᾶν θυμῷ λαβεῖν, αὐτ.Ν.4,31,Σοφ.Φιλ.1347 εἰτα τὴν πολύστονον Τροίαν ἐκόνη κλέος ἤπερταστον λαβεῖν, αὐτ.Οἶ.218, Ἀριστ.Ἀχ.906 ἦ τῷ σιῷ, λαδομῖ μένταν κέρδος ἀγαθῶν καὶ πολυῷ, -ποσα θὰ λάβεις ἀπὸ τὴν ὑπόθεσιν αὐτῆν· || ἀποκομίζω, λαμβάνω, παίρνω εὐοδόημαι· Ἀριστ.Περ.1023 λαμβάνων οὐτ' οἶνον, οὐτ' ἄλλ' οὐδὲν ἐκ τοῦ χωρίου, Πλάτ. Πολ.347B οὐτὲ λάθρα αὐτοὶ ἐκ τῆς ἀρχῆς [χρηματ] λαμβάνοντες κλέπται· || μγν., νεώτ. κ. δημ. εἰσπραττώ· ΚΔ Κορινθ.1,17,24 προσήλαθον οἱ τὰ διδραχμα λαμβάνοντες, οὐτ.17,25 οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς ἀπὸ τινῶν λαμβάνουσι τέλη ἢ κήνσον, -τὸν μῆνα αὐτόν θὰ λάβω καὶ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ μισθοῦ τοῦ παρελθόντος, παροιμ. φρ. ὡς ἐξη νὰ λαβαῖνη· || μτ. γενικ. τῆς ἀγίας ἀγορῆς ὡς ὄντι πινος· Ἀριστ.Εἰρ.1263 λαθεῖν ἂν αὐτ' ἐς χάρακας ἑκατὸν τῆς δραχμῆς, αὐτ.Βαίρ.123b,αὐτ. Νεφ.1395 τὸ δερμα τὸν γεραιτέρων λαδομῖεν ἂν ἄλλ' οὐδ' ἐρεβίνθου· κ. ἀνευ τῆς γενικ.· Ξεν.Συμπ.2,4 πόθεν ἂν τις τοῦτο τὸ χρεῖμα λάβοι· **28)** τυγχάνω πινός, ἐπιτυχᾶνω τῆ· Εὐρ.11 1016 ἄπαντα γὰρ συνθεῖς εἰς ἐν νόστον ἔληψι ἡ λαθεῖν, ΚΔ Ματθ.21,22 καὶ πάντα ὅσα ἐάν αἰτήσῃτε ἐν τῇ προσευχῇ πιστέοντες λήψεσθε· || ἀπολάττω· Σοφ. Τρ.820 τὴν δὲ τέρφην, ἦν τῶμψ διδώσι πατρί, τήνδ' αὐτὴ λάβοι· **29)** παίρνω, ἐρχομαι, φθάνω εἰς...· Ἰσοκρ.10,39 καὶ πρὸς τὸ μνηστεύεσθαι λαβοῖσας ἠλιαν· **30)** ὀνολαμβάνω, ἐκδοχόμεν, κίωμα, ἀποκτώ· Σοφ.Ἀντ.1163 λαβῶν τὸ χάρας παντελῆ μοναρχίαν, Ἰσοκρ.5,61 ὅτε τὴν ἀρχὴν τῆς θαλάσσης ἐλάμβανον· || κ. ἐν κακῇ σχμ.· Σοφ.Οἶ.1494 τῆς τοιαυτ' ὀνειδίη λαμβάνων, Εὐρ.Μήδ.43, αὐτ.Ἐλ.201 Ἄλδα δ' ἐν ἀγχόνησ θάνατον ἔλαβον αἰσχύνου ἐμάς ὀψ' ἀλέγων· **31)** ἐπιστρέφω ἐναντίον μου, προκαλῶ τὴν δημιουργίαν ἐχθρικών ἐκδηλώσεων εἰς βάρος μου· αὐτ.Ἰων.600 γέλωτ' ἐν κακοῖς μωρίαν τὸ λήφωμαι, Θουκ.2,18 αἰτίαν δὲ οὐκ ἐλαχίστην Ἀρχίδαμος ἔλαβεν ἀπ' αὐτοῦ· **32)** δέχομαι φιλοφρόνας, ξενιζῶ, φιλοξενῶ· Ὁδ.Η.255 ἦ με Ἀταδοῦσα ἐνδύκατος ἐφίλει με καὶ ἐγρεφεν· πρθλ. Σοφ.ΟΚ.284 ἀλλ' ὡσπερ ἔλαβες τὸν ἰκέτην ἐχέγγυον· || δέχομαι τινα εἰς γάμον, νυμφεῖομαι ἢ

ὕπανδρεύονται : Ἦρ.1,199, αὐτ.9,108 δοκίμω αὐτὴν μάλλον λάμψεσθαι, ἦν ταῦτα ποίησθ. Εὐρ.ἀπ.963 ὁ νῦν δὴ λαμβάνειν μέλλων μ' ἀνήρ, Ξεν.Ἑλλ. 4,1,14 τύχη ἀγαθὴ διδόναι Ὅτι τὴν θυγατέρα, σὲ δὲ λαμβάνειν, Μέν.Περικ.436, Ἐπιγρ. τοῖς λαμβάνουσιν εἶς αὐτῶν, ΚΔ Μάρκ.12,20 καὶ ὁ πρῶτος ἔλαβε γυναῖκα καὶ ἀποθνήσκων οὐκ ἀφῆκε σπέρμα ἢ κ. ἐπὶ πατρός ἐκλέγοντος καὶ δεχομένου νόμου διὰ τὸν υἱόν : Μέν.Περικ.374 τῷ γὰρ υἱῷ λαμβάνω τὴν τοῦ Φιλίνου θυγατέρα 33) δέχομαι τι προσπίθμενον, προσλαμβάνω, παίρνω παραπάνω, ἐπιπροσθέτως : Θουκ.4,69 καὶ αὐ οἰκία τοῦ προσαστείου ἐπάληξαι λαμβάνουσι αὐτὰ ὑπῆρχον ἐρμια 34) μτφ. προσδέχομαι, ἐπιδέχομαι : Πινδ.Ο.181 ὁ μέγας δὲ κίνδυνος ἀνακίω οὐ φῶτα λαμβάνει 35) παθ. εἰσάγομαι εἰς τι, προσλαμβάνομαι, μιοῦμαι : Ἰνπ.Εὐχολ.17 τοὺς ἄς τῆς τέχνης εἰλημμένους 36) μτν. δέχομαι ἐντός, περιλαμβάνω, περιέχω, χωρῶ : Πολύβ.3,107,10 τὸ στρατόπεδον πεζοῦς μὲν λαμβάνει περὶ τετρακοσίων 37) μτ. ἀπαρφ. δέχομαι, λαμβάνω ἀδείων νά : Ἐπιγρ. 38) μτν. χρωαί τι, μεταχειρίζομαι : ΠΔ'ἘΞ.20,7 οὐ λήθη τὸ ὄνομα κυρίου τοῦ θεοῦ σου ἐπὶ ματαίῳ 39) ἡ μτχ. λαδῶν πολλάκις κτ. τὸ φαινόμενον κείται πλεοναστικῶς, πράγματι ὁμως προσθεῖται εἰς τὸ δραματικὸν ἀποτέλεσμα τῆς περιγραφῆς : Ἰλ.Φ.36 ἡ λαδῶν ἐκ πατρὸς ἀλώης οὐκ ἐθέλοντα, Ὅδ.Ο.398 Ὅμοιας δὲ λαδῶν κύσε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ αὐγκνίας κ. π. τραγ. κ. κωμ. : Σοφ.ΟΤ.1391 τὴ μ' οὐ λαδῶν ἐκτενίας εὐθῆς, αὐτ.641, Κρατιν.141 τὴν νῦν τόδε πῖθι λαδῶν ἢ μτ. ρ. κινήσεως σηματοποιῶν ἐν τῇ σμμ. τοῦ λαμβάνειν μεθ' ἑαυτοῦ, συμπαραλαμβάνειν : Ὅδ. 269 τοῦνεκα νῦν ἐτάρουν τε λαδῶν καὶ νῆα μέλαιναν, Σοφ.Τρ.259 στρατὸν λαδῶν ἐπακτόν ἐρχεται πόλιν τὴν Ἑυρυτεῖαν 40) κ. μον.νεώτ. κ. δημ. μτ. λ. ἰδ. ἀφρημένον σχηματίζει πληθος περιφράσεων, ὡς λ. ἄνομα - ἐπωνυμια κτῶμαι, παίρνω ὄνομα, ἐπωνυμια, ὀνομάζομαι παρά τιος, ἐπώνομάζομαι : Πλάτ.Πολιτ.305D κατὰ τὴν ἰδιότητα τῆς πράξεως τοῦνομα δικαίως εἰληπὸν ἴδιον, αὐτ.Συμπ.173D καὶ ὁπόθεν ποτὲ ταῦτα τὴν ἐπωνυμιαν ἔλαβες τὸ μανικὸν καλεῖσθαι, - τὸ Βυζάντιον ἔλαβε τὸ ὄνομα ἀπὸ τοῦ οἰκιστοῦ τοῦ Βύζαντος, - ὁ Κωνσταντῖνος ὁ Ε' ἀδικῶς ἔλαβε τὴν ἐπωνυμιαν τοῦ Κορωνήμου ἢ εἰδ. λαμβάνειν ὄρκον δέχεσθαι ὄρκον ἐπαγόμενον, ὀρκίζεσθαι : Ἀριστλ.Ρητ.1377a,8 ἢ ὁμ. λ. - τὰ πιστά : Ξεν.Ἄν.3,25 καὶ ἐδώκαμεν καὶ ἐλάθομεν πιστά μὴ προδῶσιν ἀλλήλους ἢ ὁμ. λ. - λόγων τινὸς ἀπαιτεῖν λογοδοσίαν, ζητεῖν λογαριασμὸν διὰ τι, ἢ - παρὰ τιος εἶς τιος : αὐτ.ΚΠ.1,4,3 ὅτι ἠναγκάζετο ὑπὸ τοῦ δικασκάλου καὶ διδόναι λόγων ὧν ἐποίησε καὶ λαμβάνειν παρ' ἄλλων, Δημ.101 τὸν μὲν χρημάτων λόγον παρὰ τούτων λαμβάνειν ἢ ὁμ. λ. - πείραν τιος δοκιμάζειν τι : Πλάτ.Πρωτ.348A ἐν τοῖς ἑαυτῶν λόγοις πείραν ἀλλήλων λαμβάνοντες καὶ διδόντες, ΚΔ' Ἐβρ. 1,36 ἕτεροι δὲ ἐμπούμην καὶ μασιτῶν πείραν ἔλαβον, Πλοῦτ.Λυκ.21 αἱ δὲ λῆς πείραν λαβέ, - ἀπὸ νέος ἔλαβε πείραν τῆς ζωῆς ἢ ὁμ. λ. - ἀρχὴν ἄρχεσθαι : Εὐρ.ΙΑ 1124 τὴν ἄν λάδομαι τῶν ἐμῶν ἀρχὴν κακῶν ἢ ὁμ. λ. - ὕφος-ἐπίδοσι - ἀδ-ξησησ - οἰκοδομὴν ὑφοσίαι, προοδεῖναι, αὐξάνεσθαι, στερεοῦσθαι, προκρίπειν : Θουκ.1,91 ὅτι τευχίζεται τε καὶ ἤδη ὕφος λαμβάνει, Ἰσοκρ.4,10 ἡγοῦμαι δ' οὕτως ἐν μανίῳ τὴν εἰδοσίαν λαμβάνειν καὶ τὰς ἀλλας τέχνας, Ἀριστλ.ΖΓ.732b,5, ΚΔ Κορινθ.1,4,5 ἴνα ἡ ἐκκλήσις οἰκοδομὴν λάθῃ νεώτ. εἰδ. ἐπὶ διασπάσεων : ὁ τοῖχος ἔλαβεν ὕφος, - ἡ διωρυγῆ ἔλαβε πλάτος ἔξ μέτρων ἢ ὁμ.

λ. - κακὸν τι βλάπτεσθαι : Ἀριστοφ.Νεφ.1310 ἀνθ' ὧν πανουργίαν ἤρατ' ἐξείληθς κακὸν λαθεῖν ἦν ἢ ὁμ. κ. μον. λαμβάνω μορφήν - πρόσωπον τιος κτῶμαι τὸ σχῆμα, τὴν ὄψιν ἄ. τινοῦ, παίρνω εἰς τὴν κάποιου, ἄ. μεταμορφοῦμαι εἰς . . . : Ἀριστλ.ΖΓ.762a,13, ΚΔ Φιληπ.2,7 μορφήν σαύλου λαβῶν ἰσ' Ἰησοῦς, αὐτ.Γαλ.2,6 πρόσωπον θεὸς ἀνθρώπου οὐ λαμβάνει νεώτ. κ. μτ. τὸν λ. ὄψιν - σχῆμα - στάσιον κτ. : ἔλαβε τὴν στάσιον ἀπειλούντων - τὴν ὄψιν ἐκλήθηται ἢ ὁμ. κ. μον. νεώτ. κ. δημ. λαμβάνω τέλος φθάνω εἰς τέλος, περατοῦμαι, λείπειν, παίρνω τέλος : Ἀριστλ.ΖΓ.744a,21, ἡ ἐκστρατεία ἔλαβεν ὄδοσαν τέλος, - πότε θά λάθῃ τέλος αὐτῆ ἡ κωμῶδια ἢ ὁμ. μον. νεώτ. κ. δημ. εἰδ. ἐπὶ πρῶσ. λαμβάνω τέλος μτ. ἐπιθ. προσοδίου, τελευτῶ, ἀποθνήσκω : οὕτως οἰκτὸν ἔλαβε τέλος ὁ αὐτοκράτωρ Μαυροκρίκος ἢ ὁμ. μτν., νεώτ. κ. δημ. λαμβάνω ἴδιον βραβεῖον βραβεῖομαι : ΚΔ Κορινθ.1,9,24 πάντες μὲν τρέχουσιν, εἰς δὲ λαμβάνει τὸ βραβεῖον, - ἔλαβε βραβεῖον διὰ τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ ἢ ὁμ. μτν. λ. - λήθην λησμονῶ : αὐτ.Πέτρ.2,1,9 λήθην λαβῶν τοῦ καθαρισμοῦ τῶν πάλαι αὐτοῦ ἁμαρτιῶν ἢ ὁμ. λ. - χάραγμα χαράττομαι, σημειοῦμαι : αὐτ.Ἀποκ.14,9 ἢ μτν. δόξαν λ. - δοξάζομαι : αὐτ.Ἰω.5,41 δόξαν παρὰ τῶν ἀνθρώπων οὐ λαμβάνω ἢ ὁμ. μον. λ. - τρώειν πιρῶσκομαι : Διήγ.Αγγλ.286 εἰ γὰρ καὶ τοῦτο γένεται καὶ λάθῃς πῶθου τρώσις λ. - φιλοτιμία φιλοτιμοῦμαι : Πρόδρ.2,388 λαμβάνουσιν, ὡ δέσποτα, καλὴν φιλοτιμίαν ἢ νεώτ. κ. δημ. μτ. αἰτ. ἀφρημένου σχηματίζει πλείοτας περιφρ., προελθοῦσας ἰδ. ἐκ-μτφρ. γαλλικῶν ἢ ἰταλικῶν ἀντιστοιχῶν φρ., ὡς λαμβάνω τὴν ἀνάγκην τινοῦ δέχομαι τιος : δὲν ἔλαβε ἀνάγκην χρημάτων, - Θεέ μου φύλαξε, ἄν λάθῃς τὴν ἀνάγκη τοῦ ὁμ. λαμβάνω μέρος εἰς . . . συμμετέχω : δὲν ἔλαβε μέρος εἰς τὴν συζήτησιν ὁμ. λαμβάνω τὸ μέρος τινοῦ τάσσομαι ὑπέρ τιος ἐν διαμάχῃ ὁμ. λαμβάνω μέτρα προνοῶ, φροντίζω περὶ τιος, κ. λ. - τὰ μέτρα μου προφασσομαι, προνοῶ ἀμυνητικῶς κατ' ἐνδεχομένου κινδύνου ὁμ. λαμβάνω τὸν κόπον ἀνασχολοῦμαι, ὀποδολοῦμαι ἐμαυτὸν εἰς ελαφρόν τινα κόπον πρὸς τι ἰουγῆθ. κτ. Β' κ. γ' πρόσ, ἐν χρ. ὡς φρ. φιλοφρονητικῆ ἢ εἰρωνικῆ : ἄν λάθετε τὸν κόπον νά διεξέλεθτε τὸ ἐγγραφον, - ἄς μὴ λάθῃ τὸν κόπον νά ἐλεθῇ ὁμ. λαμβάνω ὑπομονὴν ὑπομένω, ἐγκαρτερῶ ἰδμ. συνηθέστ. κῶνω ὑπομονή ἢ νεώτ. λαμβάνω τὴν τόλμην - τὸ θάρρος - τὴν ἐλευθερίαν φρ. φιλοφρονητικῆ, συνήθ. εἰς ἐνδειξὴν σεβασμοῦ ὁμ. λαμβάνω τὴν τιμὴν νά ἀναπέρω - υποβάλω - ἀνακαινώσω κτ. φρ. τυπικῆ ἐν ἐγγράφοις ὑφισταμένου ὑπαλλήλου πρὸς ἀνώτερον ἢ ἰδιώτου ἀπειθυμένου ὑπομένου πρὸς δημ. ἀρχὴν ὁμ. κτ. μέλλ., ἄορ., παρ.κ. θά λάβω-ἔλαβα - εἶχα ἔλαβε καιρὸν θά εὐκαιρήσω - εὐκαιρήσα - εἶχα εὐκαιρήσει : δταν λάθῃς καιρὸν ἔλα ὁμ. λ. - συζυγῶν νυμφεδομα ἢ ὑπανδρεύομαι ὁμ. λ. - μισθὸν μισθοδοτοῦμαι ὁμ. λ. - τὸν λόγον ἄρχομαι τοῦ ὀμιλεῖν κυρίως τοῦ ὀμιλεῖν δημοσίᾳ, δημηγορεῖν ὁμ. λ. - γνωσί τινος πληροφοροῦμαι τι ἢ ὁμ. κ. ἀπροσ. λαμβάνει χώραν γίνεσθαι, συμβαίνει : νά μάς ἀφηναιγῆς τί ἔλαβε χώραν κατὰ τὴν συνάντησιν, - χῆδες τὴν ἐσπέραν ἔλαβε χώραν σματπαρὰ συμπλοκή ἢ ὁμ. λ. - ὑπ' ὄψιν μου πράσχω δεόντως τι, ἀποδίδω εἰς αὐτὸ τὴν πρέπουσαν σημασίαν, λογαριάζω : λάβε ὑπ' ὄψιν σου ὅτι ἔχει οἰκονομῆν ὁμ. λ. - ὑπὸ σημειωσί τῃ ἐνχαράττω τι ἐν τῇ μνήμῃ διὰ νά μὴ τὸ λησμονῆσθαι ἢ προσέχω ἰδισκόντως εἰς τι ὁμ. λ. - πρὸ ὀφθαλμῶν παρατηρῶ, προσέχω, ἔχω ὑπ' ὄψιν μου 41) ρηματ. π. ληπτός, λη-

πτερός-ον, λαμπτεός (έν συνθ. καταλαμπτεός : 'Ηρ. 3,127), ληπτικός, λαβή, λήψις, λήμμα, λήπτωρ μ. έν συνθ. αντίληπτωρι, λάζομαι, έργολάθος, συλλή-
δθην, εύλαθής. Εκ ρίζ. λαβ- ληβ- ίελαθον, λήφομαι.
Λάμψα, λαμψοακίζω, λαμψοακισμός, λαμψοει-
δής λάβδα, λαβδοκίζω, λαβδοακισμός, λαβδο-
ειδής βλ.λ.

Λάμια (ή) κ. μτυν. νεώτ. κ. δημ. μυθικόν τέρας
όμοιον πρός γυναίκα ύπερφυσά κ. άγρίον, πολλά
κ. τεράστια έπιτελούν κ. τρεφόμενον έξ άνθρω-
πίνων σαρκών, έν χρ. π άρχ. κ. ώς φόβητρον, μι-
μαμπούλας τών παιδιών : 'Αριστφ.Σφ.117 πρώτον
μέν ώς ή Λάμι· άλοού· έπέρδετο, Δούρ.17, Ζερβ.
Τραγ.ΚΚ 3,10 μά τό στοιχειό του ποταμού ή λά-
μια ή ναρομάλλα στή μέση πάει του γιοφυριού,
Καζ.Ν ΘΚωμ.9,38 πιναχτήκαν τρεις κολασμένες
λάμιες δλο γαίμα· || μτυν. δημ. επί γυναικός ά-
παισίας κ. κακοποιού : θεός τά σέ φυλάξη άπ'
αυτή τή λάμια· όμ.έπί άκαρτέστου, άπλήστου : λάμια
έχει στή κοιλιά του· παροιμ. γάμον λάμια έκανε·
νά ειχε άτή τής νά τρωει· 2) κ. νεώτ. ζωολ.
άδθηφαός Ιχθύς τής τάξεως τών σελαχοειδών :
'Αριστλ.Ζι 540b,18 σελάχη δ' έστί τά τε ελημένα
και βοός και λάμια και αλειτός, Πλίν.Φι 9,78,Γαλ.
6,72· 3) νεώτ. ζωολ. γένος έντόμων κολεο-
πτερών τής οικου. τών κεραμυδικιών· 4) δημ.
λάμιες ή νόσος ταινία.

Λάμια (τά) μον. χόματα : Χοιροβ. έν 'Αν.ΌΞ.
2,239,ΕΜ 555,50· πρβλ. λάμσαι κ. λάμος.

Λάμμα-ατος (τό) γλωσσ. ταινία, ατέμμα, διάδη-
μα, μίτρα.

Λάμνα (ή) μτυν. κ. λάμνη ή λάμια βλ.λ.2) : Όπν.
'Αλ.1,370, αύτ.5,36.

Λαμνοκοπή-ώ κ. λαμνοκωπή (λάμνο-κώπη)
δημ. κοπηλάτω, λάμνω : Καρκβ.Ζητ.132 επήδησαν
στή βάρκα και λαμνοκοπώντας έχωνεφαν στής
όμίχλης τους άτμούς.

Λάμνω δημ. μτθ. κ. άμτθ. έλαύνω κώπην, κωπη-
λατώ, τραβά κουπί : Πολιτ.'Εκλ.Τραγ.163,12 σκού-
ζει ό ναύκληρος. . . λάμνετε παιδιά, λάμνετε πα-
λικάρια, Σολωμ.'Όνειρ.Μαρίας 2,8 λάμνουν με
κάτι κουπιά τσακισμένα, Κάλδ.Όκεανός 17,3 εις
του Αιγαίου τους κόλπους λάμνοντα άδόξως,
Βαλαωρ.Λίμνη 14 έλάμνωμε άφώνιοι ό φτωχολί
στό κρού σα νερά· 2) μτυν. έπί πτηνών, πετώ,
διασχίζω τόν άέρα με βραδείαν και ρυθμικήν κί-
νησιν τών πτερυγών, κινώ τās πτέρυγας ώς κώπας,
θερολάμνω : Πορφύρ.Σκ.74,7 μόνο ένας βλάρος,
. . . λάμνει τ' άσπρα του φτερά.

Λαμόπηξ 'Ησ. «ό επί τηλίας» ίπιθ. ό έχων λή-
μω, ό τσιμплиόρης, αντί όπτιλίας· πρβλ. όπτιλίας(ς).

Λάμος (ό) μτυν. λαμωργία : Σχόλ. εις 'Οράτ.'Επ.1,13,10.

Λάμπα (ή) δημ. πών όργανον φωτισμού πλην τών
λύχνων και τών λαμπάδων, λαμπτήρ, λυχνία : λάμ-
πα ηστρελαίον, - λάμπα άεριοφωτος, - δώσέ μου
μιά λάμπα τών 50 κηρίων.

Λαμπαθα (ή) δημ. λαμπάς βλ.λ.

Λαμπαθάριος (ό) μον. κ. νεώτ. έκάλ. λειτούργη-
μα π.Βυζαντ. τών επιμελουμένων, τών περιμενώντων
διά τās λαμπάδας, τά κηρία τών ναών, ειτα τίλος
έκκλ.· || μον. κ. νεώτ. ό φέρων λαμπάδα, ίδιώς
έπί τών παιδών, όπτινες κρατούντες άνημμένες
λαμπάδας λαμβάνουν μέρος εις τās διαφόρους
Ιερωουργίας.

Λαμπαθάρης (ό) μτυν. έπόπτης και χορηγός
τών λαμπαδοδρομιών, ό έχων τό άξίωμα τής λαμ-
παδαρχίας βλ.λ. : 'Επιγρ.· || -ισσα (ή) θηλ. του
λαμπαδαρχής : 'Επιγρ.

Λαμπαδαρχία (ή) έπιβλεψις επί τής έν 'Αθήναις
λαμπαδοδρομίας, μέρος τής γυμνασιαρχίας, μετά
τής χορηγίας δε έβρεθειτο λειτούργημα : 'Αριστλ.
Πολιτ.1,309a,19 λειτουργείν τās δαπανηράς μή

χρήσιμους δε λειτουργίας, όσον χορηγίας και
λαμπαδαρχίας, αύτ.Ρητ.'Αλ.1437b,1, 'Επιγρ.

Λαμπαδάρχος (ό) 'Επιγρ. ό έχων τό άξίωμα τής
λαμπαδαρχίας, λαμπαδαρχής βλ.λ.

Λαμπαδαρχά-ώ 'Επιγρ. ενεργώ ώς λαμπαδαρ-
χης, έκτελώ τό λειτούργημα τής λαμπαδαρχίας.

Λαμπαδεια (ή) 'Επιγρ. ή μετά λαμπάδων πομπή.

Λαμπαδειον (τό) 'Επιγρ. κηροπήσιον.

Λαμπαδών μτυν. και ώς λαμπάδας, αντί λαμ-
πάδων : Διδόξ.Σ 20,7 έφησε τας κατεχούσας Σι-
κελάν θεάς . . . πεποιθθαί εύχάς, λαμπαδού-
ειν άπάσας τās ναύς· 2) παθ. κατολάμνο-
μαι, φωτίζομαι, φωταγωγούμαι διά λαμπάδων :
Σχόλ.Σοφ.ΟΚ 1048· || μεταδιδόμενι διαδοχικώς
ώς ή λαμπάς έν τώ άγώνι τής λαμπαδοδρομίας :
Φιλ.1,478· 3) μέσ. λαμβάνω μέρος εις λαμπαδο-
δρομίαν, λαμπαδοίω βλ.λ. : Αλλ.άπ.286.

Λαμπαδοθρομία (ή) κ. νεώτ. θρησκευτικόν κοτ'
όρχος άγώνισμα, τελετή, ίδιώς έν 'Αθήναις, προς
τιμήν τών θεών του πυρός Προμηθέως, 'Ηραίστου
κ. 'Αθηνάς, τελευμένη υπό δρομέων ή Ιππέων φε-
ρόντων άνημμένες δάσας, λαμπάδας : Σχόλ.'Α-
ριστφ.Βότρ.131· πρβλ. λαμπάδι· || νεώτ. λαμ-
παδοθρομία βλ.λ.

Λαμπαδοδρομος άγών (ό) μον. ό δια λαμπά-
δων άγών : Μιχ'Ακομ.1,94,17.

Λαμπαδαίος (ό) μτυν. ό περι τών λαμπάδων
φροντίων, μεριμών : Συνέσ.74D.

Λαμπαδοφορία (ή) κ. νεώτ., ίων.-ήη τό φέρειν
λαμπάδα άνημμένην, φαντασμαγορική νυκτερινή
τελετή, πομπή ή παρέλασις μετ' άνημμένων δά-
δων, λαμπάδων, ή φανών : 'Ηρ.8,98 κατάπερ 'Ελ-
λησι ή λαμπαδοφορία, τήν τώ 'Ηφαίστω έπιτε-
λούσαι, ή λαμπαδοφορία τής εθνικής εορτής.

Λαμπαδοφόρος (ό) κ. μτυν., μον. κ. νεώτ., δημ.
-οφόρος ό φέρων, ό κρατών λαμπάδα άνημμέ-
νην, ό μετέχων λαμπαδοφορίας : Αίσχ.'Αγ.312 τοι-
οίδε τοί βοι λαμπαδοφόρων νόμοι, 'Αριστφ.άπ.
442, 'Επιγρ.Μηναι.Μάρτ.3 Συνξ. δε τ βασιλεύς και ή
σύγκλητος λαμπαδοφόροι προσπλήντων και κα-
κτησάσαντο, Κάλδ. εις Μούσ.15,3 έκεί όπου χο-
ρεύουσι τής ημέρας ή ό κορμια λαμπαδοφόροι·
'-οφόροι (ο)ί τίτλος θεατρικού έργου του Φιλειτ.
2) επίσης λαμπαδοστάτης, κηροπήσιον : 'Επιγρ.

Λαμπαδοφόρ-ώ άμτθ. μτυν. κ. μον. κρατώ,
φέρω άνημμένην λαμπάδα, τρέχω έν τή λαμπαδο-
δρομία, μετέχω λαμπαδοφορίας : 'Αριστειδ.Λόγ.
47,22,ΕΜ 244,40.

Λαμπαδιάζω άμτθ. δημ. επί πυράς, έκπέμνω,
αναδίδω φλόγας, λάμψω, λάμπα, φλογούμαι, ή
σιονεί φλογούμαι : Ζερβ.Αυρ.Στ.1,16 λαμπαδιά-
ζουν μέσ' στό φώς τά βράχια τά ξερά.

Λαμπαδιανάπτης (ό) μον. μία τών προσηγο-
ριών τό θεού ώς άσπότητος τούς κομήτας, τούς
καλουμένους λαμπαδιάς : Αίσκ.Θεόδ.769.

Λαμπαδίας (ό) μτυν. κ. νεώτ. άστρον. είδος κο-
μήτου όμοιούοντος προς λαμπάδα : Χρύσ.Στωϊκ.
2,20, Πλίν Φι 2,90, Ίω.Λυδ.Μην.4,116· || μτυν. κ. νεώτ.
ό λαμπρότατος τών άστερων του άστερισμού του
Ταύρου, ό υπό τών 'Αράδων καλούμενος 'Αλδε-
βαράν : Πτολ.Τετράβ.23 ίκολούμενος λαμπαύρας
έν Πρόκλ.Τετράβ.33i.

Λαμπαδίασμη-ατος (τό) δημ. επί πραγμ., τό ά-
ναδίδειν φλόγας, πλάσσει πυρός· 2) ή ανάφλε-
ξις, ή πλήρης καύσις, ίδ. λεπτών εύχων, άγύρων.

Λαμπαδισίος-α-ον μτυν. ό τής λαμπάδος, ό ά-
νήκων ή αναφερόμενος εις τήν λαμπαδείαν, τήν
λαμπαδοφορίαν : 'Επιγρ. λαμπαδισία ύσπηλη.

Λαμπαδίζω μτυν. κρατώ άνημμένην λαμπάδα,
μετέχω, λαμβάνω μέρος εις λαμπαδοδρομίαν :
Σχόλ.'Αριστφ.Βότρ.131· || μτυν. μετέχω εις πομ-
πήν λαμπαδοφορίας : 'Επιγρ. τούς λαμπαδίζοντας.

λαμπαδικός-ή-όν μτγν. ὁ τῆς λαμπάδος, ὁ ἀνήκων, ὁ ἀναφερόμενος εἰς λαμπάδα: Σχόλ.Λυκόφρ. 732 δρόμος λαμπαδικός ἰὸ ἀγών τῆς λαμπαδηδρομίας

λαμπαδίων (τό) ὕποκορ. τοῦ λαμπάς, μικρά λαμπάδα: Πλάτ.Πολ.328Α λαμπάδια ἔχοντες διαδύσανται ἀλλήλοις ἴμφρ. ἐκ τῆς λαμπαδηδρομίας, πρβλ. λαμπός 611, Πλούτ.Πύρρ.13 λαβὼν στέφανον τῶν ἐώλων καὶ λαμπαδίων. ὁ πρὸς τὴν ἐκκλησίαν ἐκώμαζεν. 2) μτγν. ἡ κανδήλα: ΠΔ ἘΞ.38,16 καὶ τὰ λαμπάδια αὐτῶν, ἃ ἔστιν ἐπὶ τῶν ἄκρων καρυωτά, αὐτ.Ζαχ.4,2 καὶ Ἰδοῦ λυχνία χρυσή δλη καὶ τὸ λαμπαδίων ἐπάνω αὐτῆς. 3) ἐπιθεσμός τρουμάτων: Ἀριστφ.Ἀχ.1177 ἐπὶ ἰσσηπιδά, λαμπαδίων περὶ τὸ σφυρόν, Δίων Κ 68,8 4) μτγν. ταῖνα πρὸς ἀνάδυσιν τῆς κόρης ἐν χρήσει παρὰ ταῖς Θηβαίας γυναῖξί: Δικιοταρχ.Ἰστ.1,19. 5) μτγν. εἶδος κωμικοῦ προσωπίου: Πολυδ.4,151, αὐτ.154, Ἡλιδό.Αιβ.10,39 καὶ ὡσπερ λαμπαδίων δράματος.

λαμπαδίσος-α-ον μτγν. ὁ κρατῶν, ὁ φέρων λαμπάδα, λαμπαδηφόρος, ἐπιθ. τῆς θεᾶς τῆς σελήνης: ἢ ὁ τῆς λαμπάδος: Ἡλιδό.Αιβ.1,18 λαμπαδίω πυρὶ τὸν ὄλον ἐδόκει καταλάμπεσθαι.

λαμπαδιστής (ὁ) μτγν. ὁ λαμβάνων μέρος, ὁ μετέχων λαμπαδηδρομίας: Ἐπιγρ. 2) λαμπαδίας ἀγών λαμπαδηδρομίας: Σχόλ.Ἀριστφ.Βάτρ.131.

λαμπαδίτης (ὁ) μτγν. κ. δημ. λαμπαδηφορία: Ἐπιγρ. 2) δημ. συνηθ. κτ. πληθ. λαμπαδίτες ὁ ἐν λιτανεῖα βαστάζοντες τὰς μεγάλας λαμπάδας ἐν ἀκολουθίᾳ τοῦ ἡ τῶν ἱερῶν.

λαμπαδοδρομία (ἡ) λαμπαδηδρομία: ΑΒ 228.

λαμπαδοδρομικός-ή-όν ὁ ἀνήκων, ὁ ἀναφερόμενος, ὁ ἀρμόζων εἰς λαμπαδηδρομίαν ἢ ἀγῶν λαμπαδηδρομίας: Σχόλ.Πινδ.Ο 13,56.

λαμπαδοδρομῶ-ἔω μετέχω, λαμβάνω μέρος ἐν τῇ λαμπαδηδρομίᾳ: Σχόλ. εἰς Ἀριστφ.Σφ.1198.

λαμπαδοεις-εντος-εσσα-εν μτγν. ὁ κρατῶν, ὁ φέρων λαμπάδα: Ὀρφ.Υμν.40,11.

λαμπαδοποιός (ὁ) γλωσσ. ὁ κατασκευαστὴς λαμπάδων.

λαμπαδοχία (ἡ) μτγν. τὸ φέρειν λαμπάδα, λαμπαδηφορία: Λυκόφρ.1179.

λαμπαδοῦχος-ον (ὁ) ὁ ἔχων λαμπάδα, ὁ λάμπων, ὁ λαμπερός: Εὐρ.ΙΑ 1506 λαμπαδοῦχος ἀμέρα Διὸς τε φέγγος, Λυκόφρ.734 ἢ δρόμος, Σχόλ.Ἀριστφ.Βάτρ.131 ἢ ἀγῶν λαμπαδηφορίας.

λαμπαδοῦχῶ-ἔω μτγν. ἔχω, κρατῶ, φέρω λαμπάδας ἀνημένας: Ἐπιγρ.Σχόλ.Ἀριστφ.Βάτρ.1119.

λαμπαζω μτγν. κ. δημ. ποι. ἀντὶ τοῦ λάμπω, λάμπω πλουσίως, φωτίζω ἀπλήτως: Μαν.4,31β. ὁ δημ. θαμβῶν με τὴν λάμπην μου: Γρην.Σκ.Τερρ.10,10 τῆς γνώσεως τὸ ξινόμολο σ' ἐλάμπασε, παρθένω. 2) δημ. ἐπὶ φανταστ. ὄντων, ἐπιτίθειμαι, παίρνω τὸ νοῦ: τὸν ἐλάμπαζον οἱ νεράιδες. ἢ παθ. -ομαι προσβάλλομαι, ἴψιστομαι ἐπιθεσιν ἀπὸ στοιχείᾳ: λαμπαζόμενος ἰψίφωρμιόμος.

λαμπακτίς-ιδος (ἡ) ἰακτίς μτγν. τὸ ἐκπέμπει λάμψην, ἀκτινοβολία, ἐπὶ τὸν ἀστέρος Ἄφροδίτης: Δωρόθ.Κατ. Αστρλ.Κ 282.

λαμπαξ-άδος (ἡ) ἱλαμπαξ κ.μ.σν. κ.νεώτ., δημ.-άδα ὁδὸς ἐκπέμπουσα, ἀναδίδουσα φλόγα, πυρός: Ἀισχ.Ἐπτ.433 φλέγει δὲ λαμπαξ διὰ χερσῶν ἡπιλάσμενη, Σοφ.Τρ.1198 καὶ πενικνὴ λαβόντα λαμπάδος σέλας πρῆσαι, Θουκ.3,24 καὶ ἄμο ἐώρων τοὺς Πελοποννησίους. ὁ μετὰ λαμπάδων διώκωντα, Βί.Ἀλεξ.4146 καὶ πρὸς αὐτῶν τὰ κέρτα πολλὰς λαμπαδάς ἄφως αὐτὰς υκτὰς ἐξήλαγεν, Μηνναί.Μάρτ.4 Σύνδ.Παύλ.κ.Ἰουλ. καὶ λαμπασί τὰς δφεις αὐτῶν. ὁ καταφλεχθῆναι προστάξας. ἢ πυρός, δι' οὗ ἐδίδοτο ὠρισμένον σημεῖον πρὸς συνεννόησιν ἐκ τοῦ μακρόθεν:

Αισχ.Ἀγ.8 καὶ νῦν φυλάσσω λαμπαδάς τὸ σῦμβολον αὐγῆν πυρὸς φέρουσαν ἐκ Τροίας φάτιν

ἢ ὁδὸς φωτίζουσα, λαμπὸς πρὸς φωτισμὸν, φανός: Ἀριστφ.Θεσμ.655 ἡμᾶς ἦδη τὰς λαμπαδάς ἀφάμενας χρῆ. ὁ ζῆτεῖν εἰ ποὺ κάλλος ἀνὴρ εἰσελήλυθε. ἢ ὁδὸς καιομένη, πυρός ἐν χρ. κατ' ἀρχὰς εἰς τὸς βακχικὰς πομπὰς, βραδύτερον δὲ καὶ κατὰ πάσαν πανηγυρικὴν πομπήν: αὐτ.Βάτρ.340 φλογεῖας λαμπαδὰς ἐν χερσὶ τινάσσων ἦκει, αὐτ.1525, αὐτ.Θεσμ.102 ἱερὸν Χθονίαις δεξάμεναι λαμπαδάς κοῦραι ζῦν ἐλευθέρᾳ πατριδί χορεύσατε τοῦτον. ἢ μτγν. κ. νεώτ., δημ.-άδα ράβδος ἐκ κηροῦ περιέχουσα θρυαλλίδα καθ' ὅλον τὸ μήκος αὐτῆς καὶ χρησιμοποιοῦμένη ἰδίως κατὰ τὰς θρησκευτικὰς τελετάς, ὁδὸς κηρίνη, μέγα κηρίον: ΑΠ 6,249 λαμπαδά κηροφίτων, Πλούτ.Ἡθ.263F, Σόλων. εἰς Μονυχίᾳ 16 εἰς τὰ περίσσια ἀνάμεσα κερία καὶ στῆς λαμπαδες, Ἰσαλαμ.Τάφ.12,8 σά νεκρικὴ λαμπάδα, Γορψύρ.Σκ.46,5 σά σκλάβος μου κραταῖε λαμπαδά στον Ἄδη μου νά κατεδῶ. 2) μτγν. δημ. ἐπὶ τῆς εὐθυτενείας τοῦ ἀνθρώπινου σώματος: λαμπαδά στέκει τὸ κορμὶ του. 3) μτγν. πᾶν φωτιστικὸν μέσον, φανός: ΠΔ Ἰουδ.10,22 καὶ ἐξήλθον εἰς τὸ προσκήνιον καὶ λαμπαδὴς ἀργυραὶ προάγουσαι αὐτοῦ. ἢ μτγν. φανὸς παρέχων φῶς δι' ἐλαίου, λυχνός: ΚΔ Ματθ.25,4 αἱ δὲ φρόνιμοι ἔλαβον ἔλαιον ἐν τοῖς ἀγγεῖοις αὐτῶν μετὰ τῶν λαμπαδῶν. 4) κ. νεώτ. μτφ. ἐπὶ τοῦ ἡλίου: Παρμ.10,3, Σοφ.Ἀντ.879 οὐκ ἐτι μοι τὸδε λαμπαδὸς ἱερὸν ὄμμα θέμις ὄραν, Κάλβ.Φιλ.Πατρις 20,1 ἢ λαμπὰς ἡ αἰώνιος ἀσπράξί τὴν ἡμέραν τοῦδε καρποῦς. ἢ ποι. ἐπὶ τῆς ἡμέρας: Εὐρ.Μήδ.352 εἰ σ' ἡ πῖουσα λαμπὰς ὄφεται. ἢ ἐντὸς τῆσδε χθονός. ἢ ποι. ἀστραπή, κεραυνός: αὐτ.ἴκ.1011 ἐνθ' ἔνεστι δὸς πόνσις διαμασθεῖς λαμπαδῶν κεραυνοῖσι, αὐτ.Βάχκ.244. ἢ μτγν. στήλη πυρός: ΚΔ Ἀποκ.4,5 καὶ ἑπτὰ λαμπαδες πυρός καίόμεναι ἐνώπιον τοῦ θρόνου. ἢ ποι.

ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ Κύκλωπος: Κρατίν.459. 5) μετέωρον: Ἀριστλ.Κόσ.395β,11, Διδόξ.Σ 16,66, Δίων Κ 37,25. 6) λαμπαδηδρομία, λαμπαδηφορία βλλ.: Ἡρ.6,105 ἀπὸ ταύτης τῆς ἀγγελίης θύσις ἐπετείοι καὶ λαμπαδί λίσκονται, Ἀριστφ.Βάτρ.1087 λαμπαδά δ' οὐδεὶς οἶδε τε φέρειν, Ξεν.Προσ.4,52, Πλάτ.Πολ.328Α οὐδ' ἴστε ὅτι λαμπὰς ἔσται πρὸς ἐσπέραν ἀφ' Ἰππων τῆ θεῷ, Θεόφρ.Χαρ.27,4 συμβάλλεσθαι τοῖς μειρακίοις λαμπαδά τρέχειν, Ἐπιγρ. οἱ νικῆσαντες τὴν λαμπάδα. 7) μτφ.: Ἐπιγρ. λαμπάδα γὰρ ζωᾶς με θραπειν. ἢ ἤθελε δάψων, Πλάτ.Νόμ.776B γεννώνας καὶ ἐκτρέφοντας παῖδας, καθάπερ λαμπάδα τὸν βίον παραδίδοντας ἄλλοις ἐξ ἄλλων. 8) μτγν. λυχνὴ βλλ. ἀγρία: Ψιδιοσ.3,101.

9) δημ. φλῶξ πυρός, λάμψις, πυρὴν γλώσσα: τὰ ξερὰ ξύλα κάνουν λαμπάδα, ἀπὸ τὸ τζάκι βγαίνει πολλὰ λαμπάδα. 10) ποι. θηλ. τοῦ λαμπερός, ἡ διὰ φωτὸς λαμπάδων φωτίζομένη, ἡ καταγυρομένη, ἡ λάμπωντα: Σοφ.ΟΚ 1049 μείζουσι ἡ πρὸς Πυθίας ἢ πρὸς λαμπαδῶν ἀκταί, Λυσ.ἀν.1055.

λάμπασσα-ατος (τὸ) ἱλαμπαξ 2) δημ. ἐπὶ φανταστ. ὄντων, ἐπιθεσιν, προσβολὴ ἀπὸ στοιχείᾳ, ὄθ, θάλασσις, σκοτασμός τῆς νοήσεως. 2) ὡς ὄνομ. τῶν βρικόλακων βλλ.: ἀπὸ τ' Ἄη Γιωργίου καὶ πέρα βγαίνων τὸ μεσημέρι τὰ λαμπαδάματα.

λαμπαύρας (ὁ) μτγν. ὁ ἀστὴρ λαμπαδίας, ὁ Ἄλδθεβαρῶν: Πρόκλ.Τερρῶδ.33.

λαμπαράδα (ἡ) δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ λαμπεροῦ, λαμπερότης, στιλβηδῶν, στιλβότης.

λαμπερός-ή-ὁ δημ. ὁ πλήρης λάμψεως, ὁ ἐκπέμπων λάμπην, ἀκτινοβόλος, φωτεινός, ἀντίθ. σκο-

τεινός, θολός: λαμπερό άπτρο' || έπι δακτυλιο-
λίθου, διαυγής: λαμπερή πέτρα.

λαμπερή (ή) νεώτ. βοταν. γένος πρωτεοειδών
θάμνων.

λάμπρα (ή) ιων. γ' έπ. παρατ. του λάμπω.

λαμπετής (ή) (ή) σχολ., θηλ. λαμπετής ο λαμπερός,
ο λάμπων: Σχολ. Ήλ. Α. 104.

λαμπετής-ίδος (ή) μτγν. θηλ. του λαμπετής, ή φω-
τεινής, ή λάμπουσα: Λουκ. Τραγωδ. 103 δτ' έπαύ-
σατο μέν σκότιον χάος άντειελέ τε λαμ- ώς.

λαμπετώ-ώ έν χρ. μ. κτ. έπ. μτχ. λαμπετών,
λάμπω, φέγγω, άκτινοβολώ: Ήλ. Α. 104 όσσε δε οι
πυρι λαμπετώντι έίκτην, 'Οδ. Δ. 662, 'Ηοιοδ. Θ.
110 άστρα τε λαμπετόντωντα, 'Απολλ. Ρ. 3, 1362 τει-
ρα λαμπετόντωντα.

λάμψη (ή) ποι. ή λαμπός, ο πυρός: Αισχ. Εύμ.
1042 τά πυριόδ' άπτη λάμψη τερόμενοι καθ' όδόν
ίσιόρθ. λαμπόδι: 2) ή λάση: Πλούτ. Ήθ. 1073Α.

λαμψηδιανά (ή) δημ. είδος σπόγγου άλιευό-
μενον περί την λαμπεδοούσαν.

λαμψηδογλωσσώ-έω μσν. έπί αστέρων, έκ-
πέμνω λάμψιν, σφιν γλώσσασιν φωτός, λάμψη Ισχυ-
ρός: Γερμ. 356 λαμψηδογλωσσούσιν αστέρες έν
τώ στερεώματι.

λαμψηδόνα (ή) δημ. κ. λαμψηδόουσα μυθικόν
θαυματουργόν φυτόν άφανές την ήμεραν κοί φω-
τεινόν την νύκτα.

λαμψηδόουσα (ή) δημ. ή λαμψηδόνα βλλ.

λαμψηδών-όνος (ή) μτγν. κ. νεώτ. ή άκτινοβολία
του λάμποντος, λάμψις: Διοδ. Σ. 3, 37 δια δε του
πυρροπό των οφθαλμών άστραπή παραλησιώς
τάς λαμψηδόνας προσάλλοντας άποτυφλούν
τήν όραση, Πλούτ. Αιμ. 18 ένέπλησαν αύγής σιδή-
ρου και λαμψηδόνας χαλκού τό πείδιον' || έπί
άστραπής: Έπίκ. Έπιστ. 2, 45Υ, Μνηστ. 3, 1. Θεοτ. ή
λαμψηδών της άστραπής' || κ. έπί έβένου:
'Ιουλ. Καϊσ. 307 D, Πλωτίν. 5, 3, 8' 2) μτφ. ή μεγα-
λοπρέπεια, λαμπρότης: Λιβδόν. Λόγ. 59, 103 βασίλειūs
έπιφανίονουσ πάσαν 'Ομηρικήν εικόνα τή λαμ-
ψηδών παρερχόμενος.

λαμψηήνη (ή) είδος έσκευασμένης άμάξης: 'Ησ.
είδος άμάξης, έφ ής όχουάντι άρχοντες' ένιοι
άπηνή: Σοφ. όπ. 441, Μέν. 29, ΠΔ Βασ. 1, 26, 5 και
Σουίλ έκάθευθεν έν λαμψηήν' 2) άστρολ. ή
εύμενης εκ πλανήτου ένδειξης: Πτολ. Τετρόβ. 5 έν
ίδίαις λαμψηήναις.

λαμψηηνικός-ή-ών μτγν. ο όμοιος πρός λαμψη-
ήν βλλ.: ΠΔ 'Αρ. 7, 3 ξε άμάξας λαμψηηνικός και
ζώδεκα βόας.

λαμψηρός-ά-όν (ή) λαμψη || ο κεκολυμμένος ύπ'
άφροϋ, άφρώδης, σαπρός: Ήπν. η. Γαλ. 19, 117.

λαμψηής (ή) μτγν. ώς έπίθ. του ήλιου, ο περιλαμ-
πρός: Δωρόθ. έν Κατ. 'Αστρλ. Κ. 2, 82 (κώδ. 1).

λαμψηός 'Ησ. «ό ήλιος».

λαμψηόουσα (ή) δημ. όγρ. τ. λαμψηόουσο βλλ.

λαμψηίζω δημ. άκρώς λάμπω, φέγγω, άκτινο-
βολώ: Σολωμ. 'Ωδ. εις την Σελήνη 16 παθητικό σάν
άένα, όταν λαμψηίζης στοργυλό, μεσουράνιο
ή φεγγάρι.

λαμψηικαρίζω δημ. ά. λαμψηικάρω βλλ.

λαμψηικάρισμα-ατος (ή) δημ. ή ένέργεια και
τό όποτελεσμα του λαμψηικάρω βλλ., άποστοχίς.
λαμψηικαρισμένος-η-ο μτχ. παθ. παρακ. του
λαμψηικάρω βλλ.

λαμψηικαριστός-ή-ό δημ. ο διαυγής, ο κα-
θαρός, ο λαμψηικαρισμένος.

λαμψηικάρω (ή) ταλ.) δημ. κ. λαμψηικαρίζω, άόρ.
(ή) λαμψηικάρισα, μτχ. παθ. παρακ. λαμψηικαριμέ-
νος, άποσταζώ δια του άμβυκος, λαμψηίκου.
2) καθιστώ τή διαυγές, διυλίζω, διηθώ' || όμτφ.
γίνομαι διαυγής: τό λάδι άργεί τε λαμψηικάρη'
|| κ. μέσ. λάδι λαμψηικαρισμένο' 3) μτφ. άπο-

καθαίρω, καθαρίζω: Βάρν. 'Απολ. Σ. 44 μου λα-
μψηικάριζε τά μάτια, μου άκόμισε τό μυαλό'
4) ρηματ. η. λαμψηικαριστός, λαμψηικαρίσμα.

λαμψηικός (ή) (ή) αρσθ.) δημ. ο άμβυξ, άποστα-
κτκήρ' 2) ή (ή) ύργών, χαρακτηριστικόν του διου-
γούς: τό κρασί - ο μούστος είναι λαμψηικός.

λαμψηιονί (ή) δημ. ή ήλεκτροική λυχνία.

λαμψηιόδα (ή) μσν. όγρ. λαμψηιόδα ή λάμ-
ψις, λαμψηιόδων, σπληνός: 'Ερωτόκρ. 1, 662 και
μόνο τώ σπαιδιών τως την λαμψηιόδα βλέπαμε,
κι όχι τό πρόσωπόν τως, αύτ. 2, 418.

λαμψηιρός-ή-ό μσν., δημ. λαμψηιρός ο λάμπων,
λαμψηρός, λάμψις: 'Ερωτόκρ. 1, 1735 ήρθεν ή μέρ'
ή λαμψηιή, αύτ. 2, 1926 γιατί τό φώς τό λαμψηιό
νύκτα κινεαίς δε λέει.

λαμψηοκοπή (ή) δημ. τό λαμψηοκόπημα βλλ., ή
άκτινοβολία.

λαμψηοκόπημα-ατός (ή) λαμψηοκοπή (ή) δημ. με-
γάλη λάμψις, άκτινοβολία, λαμψηοκοπή.

λαμψηοκόπι-ού (ή) δημ. τό λαμψηοκόπημα βλλ.,
ή μεγάλη λάμψις.

λαμψηοκοπώ-ώ δημ. αναδίδω, έκπέμνω έντο-
νον συνεχή λάμψιν, διαλάμπω, λαμψηώς άκτινοβο-
λώ: στή μεσονύχτια σκετινάτι λαμψηοκοπούσαν
τ' άστρα, Ζερβ. Γραγ. ΚΚ 3 άσήματα τά νερά λαμ-
ψηοκοπού' || κ. μτφ.: αύτ. Πειλοφόρος ό ή άγνό-
τη σας ζεστή λαμψηοκοπή' || έπί του φωτός,
μαρμάρου: Σολωμ. Τά δύο μνήματα ό τό φώς του
λαμψηοκόπου άποσπερίτη στα έπιτύμβια κλα-
διά λαμψηοκοπέει' || ή (ή) πολυτίμων λίθων, έχω
άκτινοβολίαν, είμαι λαμψηός: τά μπιρλιάντια και
τά ρουμνίτια λαμψηοκοπούσαν άπάνω στή χρυ-
σοφάντια τραχηλιά της' || όμ. έπί μετάλλων,
είμαι λαμψηρός, στίλβω: λαμψηοκοπούσαν οι νιό-
κοπες ήλιος - τά γυμνά σταθιά στον ήλιο' 2) άπαστράπτω, ιδ. έκ καθαριότητας: λαμψηο-
κοπάν τά τεντέβια της - τό σπίτη της' 3) ρηματ.
η. λαμψηοκοπή, λαμψηοκόπημα, λαμψηοκόπι.

λαμψηόρνης-ίδος (ή) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνών
της οικογεν. των κολυβριδιών, περιλαμψιδών κο-
λύβρια έκτάκτου ώραιόδητος.

λάμπω (ή) δημ. ή λαμψηρότης: Καρυωτ. 'Ελεγ.
Διάκος 3 μέρα του 'Απριλ, πράσινω λάμπω.

λάμπουρις-ίδος (ή) (ή) αρσθ.) κ. λαμψηουρίς' ΕΜ
474, 4) ή άλλήης: Αλογ. όπ. 433, Λυκόφωρ. 344'
2) όγρ. του λαμψηυρίς, ή λάμπουσα εις την ού-
ράν, ή πυγολαμπίς: Σουίδ. έν λ. πυρλαμπίς.

λάμπουρος-ον μτγν. έπί των άλωπέκων, ο έχων
λάμπουσαν ουράν, λαμψηράν, λευκήν: 'Επ. 'Αλ. 'Αδ.
2, 13' || ώς όνομα κινός: Θεοδκρ. β. 65 ώ Λάμ-
πουρε κύνον.

λαμπαρ έπίορ. δημ. κατά τρόπον λαμψηρόν,
έξαιρέτως, θαυμάσια, αξιόλογα.

λαμπαρδά (ή) δημ. ή ιδιότης του λαμψηρού, ή
λαμψηρότης: Σολωμ. Λόρδ Μπαύρ. 7 ένώ αυξαινανε
οι λαμπαρδάες σταύ θεού την κεφαλή, Πορφύρ.
Σκ. 47, 4 μ' έλη του ό ήλιος τή λαμπαρδά,) σά
σκιάδος μου κραταίει λαμπαρδά.

λάμπρα (ή) νεώτ. ζωολ. γένος ίχθύων των
θαλασσιων και των γλυκύνων ύδάτων της οικογεν.
των πετρομυζονιδών, ο πετρομυζών.

λαμψηραυγής-ίδος (ή) μτγν. άνώμ. θηλ. του λαμ-
ψηραυγής βλλ.: Μαν. 1, 301.

λαμψηραυγής-ούς-ές μτγν. ο λαμψηρός, λάμ-
πων: Μαν. 4, 415.

λαμψηριμωδ-έω μτγν. φορώ λαμψηρά, λευκά
ένδύματα: Χαρίτ. 3, 1.

λαμψηριμωδώνος (ή) (ή) ο φέρων λαμψηρό, λευ-
κά ένδύματα: Ήπν. Έπιστ. 15.

λαμψηριμωδώνος (ή) (ή) (ή) ένώτ. ζωολ. γένος έντό-
μων κολεοπτέρων της οικογ. των Δουκανιδών, πε-
ριλαμψιδών κανθάρους μικροϋ ή μετρίου μεγέθους.

λαμπρῶς δημ. ἀγῶ τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα, κῶνα λαμπρῶ : φέτος θά λαμπρέψουμε τὸ Μάρτην || κρεσφαγῶ μετὰ τὴν πρό τοῦ Πάσχα νηστείας, ἀρτσίνομαϊ || συνεκδ. διαιτώμαϊ πλουσίως, ἀφθόνας, εὐχουῦμαι : παροιμ. ὁπού χεῖ τὸν ἀργύριον κι ἀπὲ πὸ τῆς Ἀνάληψης λαμπρῶσει.

λαμπρῆ (ἡ) δημ. κ. λαμπρά θηλ. τοῦ λαμπρός βλ.λ. 2) ὡς κύρ. ὄν. ἡ ἑορτὴ τῆς ἀνοστάσεως τοῦ Σωτήρος, τὸ Πάσχα : δ.διστ. ἀπού τῆ λαμπρῆ καί πίσω, ζάχαρη θά εἰς πῶσιμα 3) τὸ φυτὸν λαβαντῆς ἡ στοιχᾶς.

λαμπριάτικος-η-ο δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν λαμπρῆν, τὸ Πάσχα, ὁ πασχαλινός : λαμπριάτικη φορεσιά, - λαμπριάτικο ἀρνί || τὸ οὐδ. πληθ. ἐνθέρου. τὰ λαμπριάτικα ὡς οὐσ. ἡ καινουργῆς διὰ τὸ Πάσχα -ἐνδυμασία.

λαμπριάδι (οἶ) νεώτ. ζωολ. οἰκογέν. ἰχθύων τοῦ ἀβροσίματος τῶν τελευστῶν.

λαμπρίζομαι μτγν. παθ. γίνομαι λαμπρός, καθαρίζομαι, κολλύνομαι : Πέμπελος π. Στοβ 4,25,52.

λαμπρινός (οἶ) νεώτ. γένος ἐπιμήκων κανθάρων.

λαμπρίδος (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος κορυφαινιδῶν ἰχθύων.

λαμπρίτης (οἶ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὴ ἔνωσις τῶν στοιχείων βείου, σεληνίου καὶ τελλουρίου μετὰ βορέων εὐθραπέστων μετάλλων.

λαμπρίτα (ἡ) δημ. ἔντομον τῆς οἰκογέν. τῶν κοκκινελιδῶν.

λαμπρόβιος-ος μτγν. ὁ λαμπρῶς ζῶν : Παῦλ. Ἀλ.Ι. λαμπρογλήνη (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακοστράκων διηλεστιδῶν περιλαμβάνων μικρὰ ὀδρόβια παρασιτοῦντα ἐπὶ διαφ. ἰχθύων.

λαμπροδύμπος-ον μσν. ὁ λαμπρῶς ψῆκοδομημένος : Κ Μανασσ.Χρον.6273.

λαμπροειδής-ους-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ λαμπρῶς φανόμενος : Γολ.Χρ.Μορ.8,6 ἰδ.γρ. τοῦ λουμπρός 2) νεώτ. ζωολ. ὁ λαμπροειδής ὡς οὐσ. γένος ἐντόμων ἡμιπτέρων τῆς οἰκογ. τῶν λιγεῖδων περιλαμβάνων ἔντομο μικροῦ μεγέθους.

λαμπρονομία (ἡ) μσν. ἡ λαμπροφορία : Νικ.Χων.Χρον.37D ἰδ.γρ.).

λαμπροπρινων-ονος (οἶ) ἡ λεξ. κ. λαμπρῶν βλ.λ. Σουῖδ., Φωτ.

λαμπρόζυθος-ον λεξ. ὁ ἔχων λομπρὰν ζῶανην ἥσ. ἐν λ. ἀβρομίτρας.

λαμπροκερινός (οἶ) νεώτ. ζωολ. γένος μικρῶν κανθάρων.

λαμπροκεφάλι (οἶ) δημ. τὸ φυτὸν λαβαντῆς ἡ στοιχᾶς, λαμπροκεφαλοῦδι, λαμπρολουλοῦδι.

λαμπροκολιός (οἶ) νεώτ. ζωολ. γένος φαριδῶν πτηνῶν.

λαμπροκύστις-εως (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος βακτηρίων τῆς οἰκογέν. βακτηριδῶν.

λαμπρολόγῶ-ῶ μσν. ὀμιλῶ λαμπρῶς, ἐπιδεικτικῶς περὶ τίνος : Εὐμάθ.317.

λαμπρόμαλλος-ον σχόλ. ὁ ἔχων λαμπρὰ μαλλία : Σχόλ. Ἰλ.Γ 198.

λαμπρομάτα (ἡ) μσν. ἡ ἔχουσα λαμπρούς, σπινθηροδόλους ὀφθαλμούς : Διγεν. Ἀκρ.71 καὶ ἔλαμπεν εἰς ἥλιος εἰς ὅλες τὰς λαμπρομάτας.

λαμπρομοίρα (οἶ) λεξ. ἄστρον. ἂν λαμπρὰ μοίρα τοῦ ζῳδιακοῦ : Κατ. Ἀστρλ.Κ 811,243.

λαμπρόνησσα (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος νησιδῶν πτηνῶν.

λαμπρόξανθος-η-ο δημ. ὁ ἔχων ξανθὴν καὶ λαμπρὰν, γυλοσιτερὴν κόμην || κ. ἐπὶ μολλιῶν : Σολωμ. Ὄδη Πετραρχῆδ ὅτὰ μαργαριτοπέλεχα λαμπρόξανθα μαλλιά τῆς.

λαμπρόπλαστος-η-ο δημ. ὁ πεπλασμένος οὕτως, ὥστε νὰ εἶναι λαμπρός, ὁ φῦσει λαμπρός : Σολωμ. Τὸ κοιμητήρι 16,5 σάν τῆ λαμπρόπλαστῆ πρωτονοητιό.

λαμπροποικισιάτος-η-ο μσν. ὁ φορῶν λαμπρὸν ὑποκάμισον : Πρόδρ.169 καὶ τῶρα βλεπεις γέγονεν λαμπροποικισιάτος.

λαμπρόπους-ποδος-ου σχόλ. ὁ ἔχων λαμπρούς, λευκοὺς πόδας : Σχόλ. Ἰλ.Α 538.

λαμπρορηπής-ους-ές μσν. ὁ λαμπρός : Πασχ. Χρον.891.

λαμπρός-ά-ὄν (λαμπρῶ) κ. μσν. νεώτ. κ. δημ., ἐπ. σπαν. ἴ(Ομ. ἐπιγρ.3,3) κ. δημ., θηλ. κ. λαμπρῆ ὁ φέγων ζῶηρος, φαινός, ὁ λάμπων ἐκπέμπων, ἀκτινοβόλος, ὡς ἐπιθ. τοῦ φωτός, τοῦ ἡλίου καὶ τῶν ἀστέρων : Ἰλ.Α 605 αὐτὰρ ἐπεὶ κατέδω λαμπρὸν φάος ἥλειοι, Ἡσιόδ.Θ 371 Ἡέλιόν τε μέγαν, λαμπρὰν τε Σελήνην, Θουκ.7,44 ἦν μὲν γὰρ σελήνη λαμπρὰ (πλησιφαής), Κόλανθα Χριστοῦ, ἄστρον λαμπρὸν τοῦ ὀδῆγει' κ. παραδ. -ότερος, -άτατος : Ἰλ.Χ 30 λαμπροῦσας μὲν δ' γ' ἐστί, κακὸν δὲ τε σῆμα τέτυκται (ὁ ἀστήρ Κῶν τοῦ Ὀρίωνος, ὁ Ζείριος) || ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ἐπὶ τοῦ βλέμματος, ἔντονος τῆς ἔκφρασιον, σπινθηροβόλος, ζῶηρος : Σοφ.ΟΤ 1483 τὰ πρόσθεν λαμπρὰ προσέλησαν ὄμματα, Εὐρ. Ἐκ.1045 οὐ γὰρ ποτ' ὄμμα λαμπρὸν ἐνθῆσαις κόραις || κ.

νεώτ. ἐπὶ μετάλλων καὶ πρᾶγμ. μεταλλικῶν, ὁ λάμπων, αἰγλήεις, ἀστραφερός, σπληνός : Ἰλ.Ν 132 λαμπροῖσι φάλοισι, αὐτ.Ρ 269 λαμπροῖσιν κορυθεσσι, ἡστραπενὴ ἡ λαμπρὰ μάχηρα, - λαμπρὰ χρυσεὶ ζῶνῃ, - λαμπρὰ ἀργυρὰ σκευή 2) κ.

νεώτ. ἐπὶ ἡμέρας ἡ τμήματος αὐτῆς, ἡ ἴκλαν φωτεινῆ, κατάφωτος: Διου. Ἀλ.Ρωμ.3,27 πρὶν ἡμέραν λαμπρὰν γενέσθαι, - ἡ λαμπρὰ τῆς μεσημβρίας ὥρα, - αἱ λαμπρὰ τοῦ θέρους ἡμέραι 3) ἐπὶ ὕδατος, ὁ διαυγής, ὁ καθαρός : Ἰπν. Ἀέρ.282, Αἰσχ. Εὐμ.695 βορδῶν δ' ὕδωρ λαμπρὸν μαιῶν, Ξεν. Ἑλλ.5,3,19 τῶν λαμπρῶν καὶ ψυχρῶν ὑδάτων || ὄμ. ὡς ἐπιθ. τοῦ αἰθέρος, διαφανής, διαυγής : Ἰπν. Ἀέρ.290, Εὐρ.Μήδ.829 ἀεὶ διὰ λαμπροτάτου βαίνοντες ἀβρός αἰθέρος 4) ἐπὶ ἐνδύματος κ.

ἐπὶ δέρματος, λευκός, συνεκδ. καθαρός : Ὄδ.Τ 234 λαμπρός δ' ἦν, ἡέλιος ὡς ἰὸ χιτῶν, Ἡρ.4,64 δέρμα.. λαμπρὸν ἦν ἄρα, σχεδὸν δερμάτων πάντων λαμπροτάτον λευκότητι, Πολύβ.10,5,1 ὁ δὲ λαβάνων πρώτων λαμπρὰν ἐσθῆτα λευκὴν τήθενον, toga candida || ὄμ. ἐπὶ ἀμφιέσεως, ὁ ἔχων ζῶηρά, ὠραία, πλοῦσινα χρώματα, ὁ ἐπιδεικτικός, ὁ πολυτελής : Πλούτ. Ἠθ.546F οἱ προσιόντες ἔλεφαντον ἐσθῆτα λαμπρὰν οὐ λαμβάνουσιν' κ. ἐν ἀναφ. πρὸς τὸν φέροντα τὴν ἀμφίεσιν : Ξεν.ΚΠ 2,4,5 ἐβουλόμην σε ὡς λαμπροτάτον φανῆναι 5) κ. νεώτ. ἐπὶ τῆς φωνῆς, καθαρός, ἡχηρός, εὐκρινής, εὐήχος : Πλάτ.Φιλ.51D τῶν φωνῶν τὰς λέλας καὶ λαμπρὰς, τὰς ἐν τι καθαρὸν λείσας μέλος, Δημ.403 ἐρεῖ λαμπρὰ τῆ φωνῆ' || τὸ οὐδ. αἰ. αἰτ. οὐδ. ὡς ἐπίφρ. Ἰσχυρός, ἡχηρός : Πλούτ. Ἠθ.768F λαμπρὸν ἀνολοῦξαι 6) μτφ. ἐπὶ ἀνέμου, Ἰσχυρός, διαπεραστικός : Ἡρ.2,96 ταῦτα τὰ πλοῖα . οὐ δύναται πλέειν, ἦν μὴ λαμπρός ἀνεμος ἐπέχη, Αἰσχ. Ἀγ.1180 λαμπρός δ' εἰκοικεν ἡλιου πρὸς ἀντολάς πνέων ἐσφᾶξεν || ὄμ. ἐπὶ προσ., ὀρηκτικός, ἐπὶ μάχῃ σφοδρῆς, παράφορος, πεισματώδης, συνεκδ. ἐπὶ κινδύνου ἐξαίρετως ἀμεσός, ἐπικείμενος : Εὐρ. Ἡρακλ.280 λαμπρός δ' ἀκούσας ἦν ἔβριον φανῆσται, Πολύβ.10,2,5 ἐγγίγνετο μάχη λαμπρὰ, αὐτ.1,45,9 τοσοῦτω λαμπρότερον ἦν ὁ κίνδυνος 7) μτφ. ἐπὶ πρᾶγμ. κ. γεγονότων, ὄληος, σαφῆς, καταφάνης, φανερός : Αἰσχ.Εὐμ.797 ἐκ δὲος γὰρ λαμπρὰ μαρτύρια παρήν, Ξεν.Κυν.5,5 ἴχνη λαμπρὰ, Θουκ.7,55 γεννημένης τῆς νίκης λαμπρᾶς ἦδη, Ἀρρ. Ἀν.2,11 τότε δὲ ἦδη λαμπρὰ τε καὶ ἐκ πάντων ἡ φυγὴ ἐγγίγνετο 8) ὄθ. κ. νεώτ. ὄμ. ἐπὶ προσ. ἢ γενῶν, ὁ λίαν γνωστός, ὄνομοστός, πε-

φημισμένος, έπιφανής κ. συνεκδ. ένδοξος, οϊον έξ έργων αυτού ή έκ πλοούτου, κοινών. θέσεως κττ.: 'Ηρ.6,125 οϊ δέ 'Αλκμειωνίδαι ήσαν μέν και τά ανέκαθεν λαμπροί έν τήσι 'Αθήησι, Σοφ.ΟΚ 1144 τόν βιον σπουδάζομεν λαμπρόν ποιεΐσθαι, Θουκ. 1,138 Πausανίαν και Θεμιστοκλέα, λαμπροτάτους γενομένους τών καθ' έαυτούς 'Ελλήνων, 'Ισοκρ. 5,89 άπασι συνέπεσον έξ άδόξων μέν γενέσθαι λαμπροΐς, Πλουτ.Μάρκελλ.30 κατάγέτο έκ λαμπροΐ γενούς || δθ.-μτγν. κ.μον. έπι προσ. έχοντας όξίωμα, τό ύπερθ. ώς τιμητικόν έπιθ.: 'Αθαν.'Απολογ.784 οϊ λαμπρότατοι ήπαρχοι του Ιεροΐ Πραιτωρίου, αυτ.1,196D τώ λαμπροτάτω κήμητι, Εϋστ.Πον.358,8 λαμπρότατα, κύριέ μου' πρδλ. μν. κ. νεώτ. έκλαμπρος, έκλαμπροτάτος' 9) όμ. έπι προσ., έλευθέριος, γενναϊόδωρος, μεγαλοπρεπής: 'Ισοκρ.3,356 λαμπροΐς δ' έν τε ταΐς ύπερ τής πόλεως λειτουργίαις' 10) όμ. έπι προσ. κ. έπι πραγμ., χαρμόσυνος, ευχάριστος: 'Ησ. φαιδώρα: Σοφ.ΟΤ 81 ει γάρ έν τήχη έν τώ σωτήρι βαηη λαμπρός ώσπερ όμιατι' || έπι φαινόμενου έξωτερικου, ώραιος, αξιόλαστος: 'Αριστφ.Είρ.859 έπειδών νυμφιον μ' όρατε λαμπρόν ένόντα, Ξεν. ΚΠ 2,4,5 έβουλόμην σε ώς λαμπρότατον φαηήναι, Πλάτ.Φαιδρ.250B' 11) όμ. κ. νεώτ. έπι λεκτικου, έπι ύφους λόγου, ώραιος, καλλιπής: 'Αριστφ.'Ορν.1388, 'Αριστλ.Ποιητ.241,23 λαμπρά λέξις, - ό Ξενοφών έχει λαμπρόν ύφος' 12) έπι γεγονότων ή πραγμ., έπιδεικτικός: Εϋάγγ.6,3 λαμπροΐς βουλόμεσθα γενέσθαι τούς γάμους' 13) τό οΐδ. ένάρθρ. ώς οΐς. ή λαμπρότης: Πινδ. Ν 8,34' 14) Δημ. τό θηλ. λαμπρή ή ή βλλ. ή έορτή του Πάσχα.

λαμπρόσκολα ή ήδη Δημ. οί κατά τάς έορτάς του Πάσχα ήμέραι άργίας, άκόλες τής λαμπρής.

λαμπρόσπορος-ον μν. ό έκ σπόρου, γένους λαμπροΐ: Κ Μανασσ.Χρον.6713.

λαμπροστόλιστος-ον μν. κ. νεώτ. ό λαμπρός, έξαιρέτως έστολισμένος: Κ Μανασσ.Χρον. 6586.-λαμπροστόλιστος ναός.

λαμπρόσχολα ή ήδη Δημ. κ. λαμπρόσκολα βλλ.

λαμπρότης-ητος ή ή κ. μν. κ. νεώτ., Δημ. -ότη -ότητα ή ιδιότης του λαμπροΐ, λάμψις, φωτεινότης, αίγλη: Ξεν. Αν.1,2,18 ή δέ Κίλισια ιδούσα τήν λαμπρότητα και τήν τάξιν του στρατεύματος έθαύμασε, Πολύβ.11,9,1 μεγάλη μέν γάρ έφη τήν λαμπρότητα συμβάλλεσθαι προς έκπληξήν των ύπεναγώντων, 'Αρρ.'Αν.1,14,4 ήλιος γάρ ήν των τε όπλων τή λαμπρότητα, - ή λαμπρότης του ήλιου - του χρυσάλλου - του χρυσου' 2) έπι τής φωνής, ή εύκρίνεια, ή διαύγεια: Πλουτ.Φιλ.11' 3) μτφ. δόξα, ύπόληψη: 'Ηρ.2,101 οϊ γάρ έλεγον οΐδεμیان έργων απόδεξιν, κατ' αυδέν είναι λαμπρότητα, Θουκ.2,64 ή δέ παρατυκία τε λαμπρότης και ές τό έπειτα δόξα άειμνητος καταλείπεται, αυτ.7,75 από οΐας λαμπρότητας. . . ές οϊαν . . . τελευτήν άφικτο, Μηναι.3,4 'Οδ.6 ιδών τής άγέραςω, Σώτερ, τής σης τήν θείαν δόξαν και τήν λαμπρότητα' || κ. κτ. πληθ. διακρίσεις: Θουκ.4,62 και τάς τιμας και λαμπρότητας άκινδυνότερας έχειν τήν ειρήνην, Διόδ.Σ 16,66 λ.-των πράξεων' 4) μεγαλόδωρα, πολυτέλεια εις τήν διαπόνην: Δημ.565 τίς οΐν ή λαμπρότης, ή τίνες α' λτογυργια και τά σέμν' αναλάματα τούτου;' 5) έπι γλώσσας, ύφους κττ., ή μεγαλοπρέπεια, ή ώραιότης, τό μεγαλειον: Πλουτ.'Ηθ.25B κόσμος μών και λαμπρότητα χρηΐται περι τάς υποκειμένης πράξεις και τά ήδη, Φιλ.ήστρ.Σοφ.1,23,2 λαμπρότης λόγου' 6) τό μεγαλειον τής φυχής, ή μεγαλοφυχία: Πολύβ.32, 23,1 τή δέ τής φυχής λαμπρότητα προσαντίχην,

Διόδ.4,40 ρώμη δέ σώματος και φυχής λαμπρότητα διενέγκοντα των ήλικιωτών' 7) πάπ. ώς τίλος, ή ση λαμπρότης ή έκλαμπρότης σου.

λαμπρότατος-ον σχολ. κ. μν. ό έχων λαμπρόν, άκτινοβολόν τόξον: Σχολ.'Ιλ.Α 1,37,Εϋστ.32,45.

λαμπροτοριθΐαι ή ήδη νεώτ. ζωολ. οικόγενεια πτηνών τό άθροισμα των ψιδιών, περιλαμβάνουσα μετρίου μεγέθους πτηνά.

λαμπροτόρις-ιδος ή ή νεώτ. ζωολ. γένος πτηνών τής οικου των λαμπροτοριθιδών.

λαμπροφάης-οΐς-ές κ. νεώτ. ό λαμπρός φέγγων, ό φωτεινός, άκτινοβόλος: 'Ορφ.'Υμν 78,2, Μαν.4,53, Κατ.'Αστρλ.Κ 1,173.

λαμπροφάνης-οΐς-ές μτγν. ό φαινόμενος λαμπρός: Παύλ.'Αλ.2, 'Ιω.Λυδ.Ρωμ.2,16.

λαμπροφώνης-οΐς-ές πάπ. ό φέγγων λαμπρός, ό άκτινοβολών πολύ φώς.

λαμπροφθαλμος-ον λαζ. ό έχων τούς όφθαλμούς λαμπρούς: 'Ησ. έν λ. γλαυκάκις.

λαμπροφθογγος-ον μν. έπι του κήρυκος, ό λαμπρός, δυνατή τή φωνή φθειγόμενος, ό ήχηρός: Πρόδρ.129 λαμπροφθογγος κήρυξ.

λαμπροφύς-εις ή ή νεώτ. ζωολ. γένος λυκοδοντιδών έρπεδων.

λαμπροφορία ή ή μτγν. κ. νεώτ. έκκλ. τό φορεΐν λαμπρά, λευκά ένδύματα' || νεώτ. ή υπό των νεοφωτιστων περιβολή λευκής έσθήτος κατά τήν πρώτην έβδομάδα τήν έπακολουθούσαν εις τό βάπτισμα αυτών.

λαμπροφορικος-ή-όν νεώτ. ό όνήμων ή άναφερόμενος εις τήν λαμπροφοριαν βλλ., ό τής λαμπροφορίας.

λαμπροφορικος-α-α(ν) μν., νεώτ. κ. Δημ. ό φορών λαμπρά, λευκά ένδύματα, ό λαμπροφορέμενος: Γλωσσα.χειρόγρ.π.Δουκάγγ. σκρινιάριοι, λαμπροφοροι τούτέστι χαρτουλάριοι' 2) ό φέρον, πορών λαμπρότητα, λάμψιν: λαμπροφορος ήλιος' 3) μτφ. ό αναδίδων μεγαλοπρέπεια, δόξαν, κάλλος: Θεοφών.Λογ.26,187 κατά τήν λαμπροφόρον άνάστασιν, - α' λαμπροφοροι ήμέραι του χριστιανισμού' 4) ό επιφέρων ευχαρίστηση, χαράν: λαμπροφοροι ήμέραι θριάμβου' 5) νεώτ. ζωολ. λαμπροφροσ ή ή ώς οΐς. γέν. κολεοπτεράων λαμπροφρον έντόμων.

λαμπροφωρῆ-ών μτγν., μν., νεώτ. κ. Δημ., άόρ. έλαμπροφωρΐσα κ. Δημ. (έ)λαμπροφωρέσα, μτφ. παθ. παροκ. λαμπροφωρημένος κ. μν. κ. Δημ. λαμπροφωρέμενος, φωρά λουμπρά, λευκά ένδύματα: Μαρτύρ.Αγ.'Ακαν.15 π.Δουκάγγ. ειδόν λαμπροφωρούντας τινας, Βέλθ.Χρυσ. έν Κορ.'Ατ.2,192 ευφωρον και λαμπροφωρέμενον, Κορκβ.Ζητ.64 πλάσματα των παραμυθίων . . λαμπροφωρέμενα' 2) μτφ. λάμψη: 'Αθον.2,341 τοσοΐτον . . λαμπροφορεΐ ή τών άγγελων οΐσα.

λαμπροφύρης ή ή νεώτ. όρυκτολ. περιληπτ. όνομα ομάδος έκρηξιγενών πετρωμάτων.

λαμπροφυρικός-ή-όν νεώτ. όρυκτολ. ό έκ λαμπροφυριου, ό περιεχων λαμπροφυριον' || λαμπροφυρικός έκχυτα οικογενεια έκχύτων ή άφαιστειογενών πετρωμάτων.

λαμπροφωνόμα ή ή μτγν. έχω λαμπρόν, ένάργη, τρανή φωνήν: 'Ηρωδιαν.Φιλέταιρος 436P, 'Ησ.έν λ. βαλανεύειν.

λαμπροφωνία ή ή, λων. -λη ή λαμπρό φωνή, εύκρίνεια τής φωνής: 'Ηρ.6,60 οΐ κατά λαμπροφωνήν έπιτιθέμενοι άλλοι σφέας παρακλητους.

λαμπροφώνος-ον κ. νεώτ. ό έχων λαμπρόν, δυνατόν φωνήν, ό ευκρινής: 'Ιπν.'Αέρ.5 λαμπροφώνοι τε οϊ ένθρωποι όργήν τε και σΐνεσιν βελτίους εισί των προσδοκίων, Πλουτ.'Ηθ.840Α κ. ύπερθ.: Δημ.329 έν τούτοις λαμπροφώνότατος, μνημονικώτατος, ύποκριτής άριστος.

Λαμπροφώνω-έω μσν. Έχω λαμπράν, δυνατήν φωνήν : Ψελλ.Χαρακτ.Πατέρ.130 λαμπροφώνειν ὡς ὁ μέγας Βασιλείος.
Λαμπροχίτων-ωνος (ὁ,ἡ) σχόλ. ὁ ἔχων λαμπρόν, λευκὸν χιτῶνα : Σχόλ.Γρηγ.Ναζ.394.

Λαμπροφίδη (ἡ) νεώτ. γένος πτεροποδιδῶν μολακοστράκων.

Λαμπροφύξια (ἡ) μσν. ἡ ἰδιότης λαμπράς, ἐξαιρέτου ψυχῆς, μεγαλοφυξία : Κ Μανασσ.Χρον.6272.

Λαμπροφύχος-ον ὁ ἔχων μεγαλόφωνα ψυχὴν, μεγαλόφυχος : Ἀρσρ.15, Πτολ.Τετραβ.162.

Λαμπροφύχως Ἐπιγρ. μεγαλοφύχως.

Λαμπρυντή (ὁ) (λαμπρύνω) ὁ ἐπιδεικνυόμενος εἰς λαμπρότητα καὶ πομπήν : Ἀντισθ.π.Διογ.Λ 6,7 ἴππος λαμπρυντής (γαυριῶν).

Λαμπρυντικός-ή-όν μτγν. ὁ ποιῶν τὴ λαμπρόν, καθαρὸν : Διοσκ.2,164 λαμπρυντικός καὶ ρυτικός.

Λαμπρύνω (λαμπρός) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., μέσ. κ. παθ. λαμπρύνομαι, π. Ἀτ. ἐνεργ. μ. ὁ ἐνεστ. κ. παθ. μ. ἐνεστ., παρατ. κ. παρακ. λελάμπρυνται, ποιῶ τὴ λαμπρόν ἢ ὠροῖον : Ξεν.Ἰππ. 10,1 ἦν τις βουληθῆ ἴππῳ μεγαλορρεπестέρῳ . . ἰππάζεσθαι, τοῦ μὲν ἔλκειν τὸ τὸ στόμα τῷ χαλινῷ καὶ μυωπίζειν . . τὸν ἴππον, ἃ οἱ πολλοὶ ποιούσιντες λαμπρύνειν οἰσινται ἥ κοσμῶ διὰ λαμπρῶν, ὠροῶν, ζῶντων χρωμάτων : ΑΠΠαράρτ. 403 χρώμασι τὸ σῶμα λαμπρύνειν, Ἦσ. ἐν λ. φοίνικι φαιεῖον φοινικίνῳ χρώματι λελαμπρυσμένον : 2) μέσ. στυλβῶ, κόμην τὴ νὰ στυλβῆ, νὰ ἔχη λάμπην ἐξ ἀνανασιλάσεως, γυαλίζω, ἐπὶ μετὰλλων κ. ἰδ. ἐπὶ ὀπλων : Ξεν.Ἑλλ.7,5,20 ἦκονάντο καὶ λόγους καὶ μαχαίρας καὶ ἐλαμπρύνοντο τὰς ἀσπίδας : ἥ ὄμ. κ. παθ. στυλβούμαι, καθαίρωμαι, γίνομαι στυλβῶς, λαμπρός : αὐτ.Λακ.11,3 τάχιστα λαμπρύνεται καὶ σχολαϊστάτα ῥηπαινεταί, Σχόλ.Ἰλ.Ο 538 καὶ ὅπλα δὲ λαμπρύνεσθαι προαγορεύεται : 3) μτφ. μέσ. κ. παθ. γίνομαι λαμπρός, διαυγής, καθαρός, ζῶνρός : ΑΙσχ.Εὐμ. 104 εὐδουσα γὰρ φρήν ὄμμασιν λαμπρύνεται : ὄμ. εἰδ. ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν : Σοφ.ἀν.634, Ἀριστοφ.Πλουτ.635 ἀντι γὰρ τυφλοὶ ἐξωμμάτωται καὶ λελάμπρυνται κόρας : 4) μτφ. μέσ. κ. παθ. ἐπὶ προσ., ἐπὶ πράξεσιν, ἐπὶ γεγονότων, γίνομαι ἢ εἶμαι λαμπρός, ἐπιφανής, περίφημος, πασίγνωστος, δθ. κ. ἐν ἀγαθῇ σημ. κλεῖζομαι, δοξάζομαι : Πολυδ.5,159 εὐδοξοεῖν, λαμπρύνεσθαι, ἀκμάζειν δόξῃ : Εὐρ.Ἠλ.1039 κάπειτ' ἐν ἡμῖν ὁ φάγος λαμπρύνεται, Θεοκ.616 ὄσα αὐ ἐν τῇ πόλει χορηγίαις ἢ ἄλλῃ τῷ λαμπρύνομαι, Θεοδώρ.4 παντοδαπῆ μὲν λαμπρύνομενος ἀρετῆ : ἥ μτγν. κ. νεώτ. κ. ἐνεργ. ποιῶ τὴ λαμπρόν, περιφανές, πασίγνωστον, ἐνδοξον : Δίων Χρ.1,135 λαμπρύνει δόξαν, ἄμαυροὶ ἀδοξοῖαν, - οἱ αὐτοκράτορες τοῦ Μακεδονικοῦ οἴκου εἰργάσθησαν ἀόκυνος διὰ νὰ μεγαλώσωσιν καὶ λαμπρύνουσι τὸ κράτος : 5) Ἦσ. κλαμπρύνεται, φαίδριοντας, Πολυδ.4,31 «ἐπαινοῖσα, λαμπρύναι, ἀποφαιδρύναι», Ὁμω Μ 4 ἐ γάλλω κάλλιον ἢ λαμπρύνω . . καὶ ἀγάλλομαι ἢ λαμπρύνομαι :.

Λαμπρυσμα-ατος (τὸ) (λαμπρύνω) μτγν. κόσμημα, κολλήματα : Φρόν.Σοφ.Παρ.82,124Β, Ἦσ. ἐν λ. γλαῖοι, EM 232,40.

Λαμπρῶς ἐπιγρ. κ. νεώτ., δημ. -ά ζῶνρός, ὀρηκτικῶς, σφοδρῶς, μετὰ δραστηριότητος : Θεοκ.7,71 ἐπικείμενοι λαμπρῶς : 2) ὀλοσχερῶς, ὀλοκλήρως, κατὰ κράτος : Ἠκιδ.Αἰθ.4 ἢ Χαρίκλεια δὲ ἤπτητο λαμπρῶς, αὐτ.9,1 ἢ δὲ Σὺνῆη πολιρκία λαμπρῶς ἦδη περιεστραχίστο, Μηναι.3,22 Ὄρδ.1 ποσὶ ἀνέτριψας λαμπρῶς : 3) καταφανεῶς, σαφῶς, φανερά : Αἰσχ.Πρ.833 λαμπρῶς κοῦδὲν ἀνικτηρῶς, Θεοκ.2,7 λαμπρῶν λαμπρῶς τῶν σπονδῶν, αὐτ.8,67 λαμπρῶς ἐλέγετο ἴαυε

ἀποκρῦφωσις : 4) μεγαλορρεπῶς, μετ' ἔλευθεριότητος : Ἀντιφ.2,2,12 λαμπρῶς δὲ κρηνοῦντα, Ἀριστ.ἨΝικ.1122β,22 : 5) κ. νεώτ. κ. δημ. μεγαλορρεπῶς, ἐπιφανῶς, θαυμάσια : ἢ ἐκτοντακτηρῆς τῆς παλλίγγενεσας ἐωρτάσθη λαμπρῶς κ. ὑπερθ. : Ξεν.ΚΠ 2,4,1 βούλεται γὰρ τε ὡς λαμπρότητα καὶ εὐκοσμοτάτα προσάγειν.

Λαμπρῶφ-ωπος (ὁ) νεώτ. ζῶλ. γένος μολακοστράκων τῆς οἰκογεν. τῶν διαστυλιδῶν.

Λαμπτήρ-ηρος (ὁ) (λάμπω) κ. νεώτ. σκευῆς, ἐσχάρα ἐφ' ἧς ἐπέσώρευον κουσόβυλα καὶ ἦσαν πτον πρὸς φωτισμόν τοῦ δωματίου ἢ καὶ πρὸς θέρμανσιν : Ὁδ.Σ 307 αὐτίκα λαμπτήρας τρεῖς ἴσασαν ἐν μεγάροισιν, αὐτ.Τ 63 πῦρ δ' ἀπὸ λαμπτήρων χαμάδις βάλλον ἥ ἐπὶ τοῦ διὰ πυρῶν σημείου, τοῦ πυρσοῦ, ὁ φωτίζων τὴν νύκτα : Αἰσχ. Ἀγ.22 ὡ χαιρε λαμπτήρ νυκτός : ἥ μτφ. : Σοφ.Α1.286 ἦνίγ' ἔσπεροι λαμπτήρες οὐκίτ' ἦσαν, Εὐρ.Ρῆσ.60 εἰ γὰρ φανοῖοι μὴ ξυνέσχοι ἡλίου λαμπτήρες : ἥ ἐπιθ. τοῦ Διονύσου : Παισ.7,27,3 τοῦ δὲ ἄλλουσι τῆς Σωτηρας ἰερὸν ἀπαντικρῶ Διονύσου λαμπτήρος ἐστὶν ἐπικλήσιν : 2) λαμπρός, δάς, λυχνία : ΑΒ 50 ἐχολοῦν ἢ σιδηροῦν ἢ ξύλινον λαμπάδιον ὄμοιον, ἔχον θρυαλλίδα : Εὐρ. ΙΑ 34 σὺ δὲ λαμπτήρος φάος ἀμπετάσας δέλταν τε γράφεις, Φίλιπ.15 λαμπτήρ ἀντιπεφραγμένος ἰένει λυχνίας ἐκ κέραςτοι, Ξεν.Συμπ.5,2, Ἀριστ.Ζ1 531α, ὁμοιον λαμπτήρι μὴ ἔχοντι τὸ κύκλω δέρμα : ἥ νεώτ. εἰδ. ἐπὶ λυχνιῶν ἡλεκτρικοῦ φωτός καὶ ἀεριοφωτός : ἡλεκτρικός λαμπτήρ ἰσηγῆ φωτός παραγομένου δι' ἡλεκτρικῶν μέσων.

Λαμπτήρη (τὰ) μτγν. ἰένν. ἰερὰ ἑορτὴ λαμπάδων, πρὸς τιμὴν τοῦ Διονύσου : Παισ.7,27,3 τοῦ τῷ καὶ Λαμπτήρη ἑορτὴ ἄγουσι καὶ δῶδᾶς τε ἐς τὸ ἰερὸν κομίζουσιν ἐν νυκτί : πρβλ.λαμπτήρ 2).

Λαμπτηροκλέπτης (ὁ) μτγν. ὁ κλέπτης λαμπτήρος, ὁ κρῖφω ἀποστερῶν τινα τοῦ φωτός : ἥ μτφ. ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ τῆς Γοργόνης : Λυκόφρ.846.

Λαμπτηροῦχια (ἡ) (ἔχω) τὸ ἔχειν, κρατεῖν, φέρειν λαμπτήρη ἢ πυρσοῦς : Αἰσχ.Ἀγ.890 τὰς ἀμφί σοι . . λαμπτηροῦχίας ἀτημελήτους ἀλέν ἰτὴν ματαῖαν ἀναφιν τῶν ἐκ πυρός σημειῶν, ὡς ἡ φουκτωρῖσι.

Λαμπτηρούχ-έω μσν. ἔχω, κρατῶ λαμπτήρα, λάμπω : Κ Μανασσ.Χρον.180 ὡσεὶ χαλκῶς ἐφυθραυγῆς Ἐρμῆς ἐλαμπτηρούχει.

Λαμπτηροφόρος-ον μτγν. ὁ φέρων λαμπτήρας, φανοῦς : Σωκρ.Ρ1] πᾶσι δὲ λαμπτηροφόρους παῖδας Αἰθιοῦσα παρέστησε.

Λαμπυρία (ἡ) δημ. ἡ ἀκτινοβολία, τὸ λαμπύρισμα : Πάλαμ.Παρακ.35,13, καὶ στὰ μάτια του μέσος, λαμπυριάδα ἀσταλένια.

Λαμπύρι (τὸ) δημ. τὸ φωτὸν λάμπρος ὁ ἐτήσιος, λαμπυρίδα (ἡ) δημ. τὸ ἐντομον πυγολαμψίς, λαμπυρίδα (τὸ) νεώτ. ζῶλ. γένος κολεοπτέρων μολακοδέρμων ἐντόμων.

Λαμπύριζω κ. νεώτ. κ. δημ. λάμπω, φέγγω ὡς λαμπυρίς, ἐκπέμπω ἀσθενεῖς ἀκτίνια φωτός : Θεόδωρ.Λιβ.58,59, Διοσκ.5,84, Ζαλοκ. τὸ Μεσολόγγιον 12 καὶ τῆς Ἠοῆς μετέωρον ἐπικρεμᾶται τὸ ὄμμα καὶ τρέμον λαμπυρίζει, Ζερβ.Αυρ.Σάτ.4,216 κερλήθρα ποῦ λαμπυρίζει ἀπάνω τῆς κρεμᾶμενο τοῦ φῶς : ἥ γεν. ἀκτινοβολῶ : Ζερβ.Μυθ.Ζ 62 ποῦ τὸ ζῶήρειαν λαμπυρίζοντας πρασινωπὰ δὲ μικρά του μάτια : 2) πάπ. ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης, λάμπω, φέγγω σταθερῶς, ἀντίθ. σπινθηροβολῶ ἥ κ. μτ. ἀπ. φωταγωγῶ, φωτίζω : λ- τὴν ὄλην οἰκουμένην : 3) ρησιμ. τ. λαμπύρισμα.

Λαμπύριδος-ιδος (ἡ) κ. νεώτ., δημ. λαμπυρίδα ἡ πυγολαμψίς, κωλοφωτιά : Ἀριστ.ΖΜ 642β,34 ἐστι γὰρ ἀμψω ταῦτόν, ὅσον μύρμηξ, καὶ λαμπυρίς πρβλ. Λομιοῦρος ἐν εἰδ. σημ. ἥ νεώτ. ζῶλ. γέ-

νος εντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν λαμπυριδῶν, περιλαμβάνον φωσφορίζοντα έντομα, φωτεινά σκουλήκια.

λαμπύρισμα-ατος (τὸ) λαμπυρίζω) δημ. τὸ λαμπυρίζειν, τὸ λάμπειν ὡς πυγολαμπία, ἡ ἀκτινοβολία.

λαμπυρός-ή-ό δημ. ὄγρ. τὸ λαμπυρὸς βλλ.

λάμπω κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ἴ παρ' Ἄττ. σπαν. ἀπλοῦν, συνήθ. δὲ σύνθετον, ἐκ, ἐπί, ἀνά, κατά, διά, ἀντί, ὑπό, πρός), παρσιτ. ἔλαμπον, ἰων. γ' προσ. παρσιτ. λάμπεισκον, ὄφρ. ἔλαψα, παρσιτ. μέ σημ. ἔνεστ. ἰέν λυρ. τραγ. ἰ λέλαμπα, παθ. ἔνεστ. λάμπομαι (ἐν μέσ. σημ.), μέλλ. μέσ. λάμφομαι (π. Ὀμ. σύνθ. ἐλ-, μέλλ. παθ. λαμψήσομαι ἰμγν.), ὄφρ. ἔλαμψθην ἰμγν.), ἐκπέμπω, παρέρχω λάμπω, φῶς, εἶμαι λαμπρός, ἀκτινοβολῶ, φέγγω, ἀστράπτω, εἶδ. ἐπὶ τῆς λάμψεως τῶν ὀφθαλμῶν, συχν. παραβαλλομένης πρὸς ἀστράπην: 'Ἰλ.Κ 154 τῆλε δὲ χαλκὸς λάμψ' ὡς τε στεροπή, αὐτ.Μ 463 λάμπε δὲ χαλκῷ ἰδ' ἔκτωρ' ἴ] γεν. ἐπὶ τοῦ φωτός, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, ἐπὶ τοῦ πυρός, ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν κ. γεν. ἐπὶ πράγμ. ἐκπέμποντος λάμπω, ἀκτινοβολοῦντος ἢ φλογώδους: αὐτ.Ν 474 ὀφθαλμῷ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπουτον, 'Ἡσιόδ.Α 71 πᾶν δ' ἄλσος .. λάμπεν ὑπὸ δεινοῖο θεοῦ, Σοφ. Ἄντ.1007,Εὐρ. Ἐλ.1477 ἄς σθῶα πεύκαι πρὸ γάμων ἔλαμψαν, 'Αριστλ.Κόσ.395α,15 κατά δὲ τὴν τοῦ νέφους ἔκρηξιν πυρῶθὲν τὸ πνεῦμα καὶ λάμπαν ἀστράπῃ λέγεται, Θεοκρ.24,19 ἀπ' ὀφθαλμῶν δὲ κακῶν πῦρ ἐχομένοισι λάμπεισκ, -ἐλαμψαν τὰ μάτια τὸν ἀπὸ τὸν πυρῶτ' ἴ] ὄμ. κ. παθ., συχν. κ. ἐν μέσ. σημ.: 'Ἰλ.Ο 608 τῷ δὲ οἱ ὄσσε λάμπεισθον, Ξεν.Ἄν.3,1,11 ἔδοξε ἐν αὐτῷ .. σκηπτὸς πεσιεν εἰς τὴν πατρῶν οἰκίαν καὶ ἐκ τούτου λάμπεσθαι πᾶσαν, Λουκ.Ὀν.51 λυγίος τῷ πυρὶ λαμπόμενος 3) ἐπὶ ἴχθυ, εἶμαι εὐκρίνης, έντονος, ξάστερος: Σοφ.ΟΤ 186 παῖαν δὲ λάμπει 4) ἐπὶ τοῦ προσώπου, τῆς ὄψεως, ἔχω ζῶηραν ἔκφρασι, οἰονε ἀκτινοβολῶ, ἀπαστράπτω, φεγγοβολῶ: 'Αριστοφ.Ἰπν.550 φαειδὸς λάμπουσι μετώπων' ἴ] δδ. ἔχω φαειδρᾶν ἢ ὄρωιαν ἔκφρασι: Εὐρ. Ἰων476, Πλάτ.Φαιδρ.250D περὶ δὲ κάλλους .. μετ' ἐκείνων τε ἔλαμψεν ὄν, -ἐλαμπε τὸ πρόσωπο τῆς ὄψεως κόρης' 5) μετ. ἐπὶ προσ., εἶμαι ἐνδοξός, ἐπιφανής, περικλητός, ξακουσμένος, δοξάζομαι, φημιζομαι, διακρίνομαι: 'Αριστοφ.Σφ.62 οὐδ' εἰ Κλέων γ' ἔλαμψε' κ. μέσ.: Στράτ.ἐν ΑΠ 12, 178,1 ἐξεφλέγην δτε Θεῦδις ἐλάμπετο παισι ἐν ἄλλοις' 6) μετ. φωτίζω, κίμαιν νά λάμπη: Εὐρ. 'Ἠλ.1131, 'Αριστοφ.Ἐκκλ.13 μόνος δὲ μῆρῶν εἰς ἀπορητήους μυχοῦς λάμπει (περὶ τοῦ λύχνου) ἴ] πρβλ. λαμπρός ἐν ἄνωφ. πρὸς πᾶσας τὰς σημ. 7) ρημ. π. λομπρός, λαμπρότης, λαμπτήρ, λάμψις. Ἐκ ρίς, λαμπ- πρβλ. οἰολ. Ὁ-λυμπα-ος, λατ. Πιπριδία.

λαμπώδης-ους-ες (λάμνη) κ. λαπώδης ἐπὶ τῶν οὐρανῶν, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν ὀφθαλμῶν ἐπικάθηται ὄφρῶς, ὁ ἀφρῶδης: 'Ἰπν.Κίμακ.182.

λαμπων-ωνος (τὸ) βόλος τῆς εἰς τοῦς κύβους: Εὐδουλ.π Πολυδ.7,205.

λαμπρέομαι (μον. ἀποθ. φλαυρῶ: Εὐστ.Πον. 259,79.

λαμπύρια (ἡ) λαμπρός) ἰμγν. θρασειά φλαυρία, θρασύτης, ἀναίδεια: Πλούτ.Ἄντ.24 θίσιος ὕπερβαλλομένων λαμπρία καὶ βωμολοχία τὰς ἀπὸ τῆς ἴτολίας κήρας εἰσεσπρή.

λαμπύριος-ιδος (ἡ) σχολ. τὸ λαγάνιον βλ.λ.: Σχόλ. Λουκ.Λεξίφ.3.

λαμπύρος-ά-ἄν (λάω) ὁ πλήρης σαρμάτων, ἀδύσιαν: ΕΜ 555,57 λαμπρά θάλασσα 2)-ὁ λαίμαργος, δπληστος, ἀδηφάγος: Ἄντιφάν.89,5 γάστριν καλοῦσι καὶ λαμπρὸν δὲ ἄν φάγῃ ἡμῶν τὴ τούτων, Θεοκρ.25,234 λαμπρῶν δὲ χανῶν ὑπ'

ὀδόντας ἔφηνε, Νίκ.Θηρ.293 σμερδαλέον δ' ἐπὶ οἱ λαμπρὸν πέφρικε κάρηνον' ἴ] κ. συγκρ.: Τίμων Φλ.7 γαστρί χαρίζομενος τῆς οὐ λαμπρῶτερον οὐδέν' 3) μετ. θρασύς, ἀναίδης, ἀκόλαστος: Πλούτ.Σύγκ.'Αλλ.κ.Κοριόλ.1 'Αλκιβιάδου ἡ ἄγαν λαμπρά πολιτεία, αὐτ.Μάρ.38 ὄνος προσδλάφας τῷ Μαρίω λαμπρὸν τι καὶ γενηθός, Διοσκ.Ἐπιγρ.π.ΑΠ7,450 λαμπρά ἱστορίη' 4) ἐπιγυναϊκός, φιλόρεσκος, ἐρωδιότροπος: 'Ασκληπιάδ. Πρ.ΑΠ 5,161 ἡ λαμπρὴ μ' ἔτρωσε Φιλαίονον' ἴ] κ. ἐπὶ τοῦ ἔρωτος: Μελέαγρ.ΑΠ 5,179 εἰ βροτολοιογὺς ἔρωτ' ἀτὰ πυρρίνονα τῶνα βάλλαε καὶ λαμπροῖς ὄμμασι πικρὰ γελᾷ; 5) ἐν ἀγαθῇ σημ. κομψός, εὐχάριστος, ἐπίχαρις: Φρύν.291 καὶ ἀρχαίτοι τὸν Ἰτακῶν καὶ ἀναίδῃ, οἱ νῦν τὸν ἐπίχαρον τῷ δνόματι σημαίνουσιν: Πλούτ.Καίσι.49 Κλεοπάτρας .. λαμπρὸς φανεσίης, Εὐνάπ.Β 2 οφ.467β' 6) διαυγής, λαμπρός: Ἄρετ.Ὀξ.Παθ.2,1 τὰ λευκὰ τῶν ὀφθαλμῶν λαμπρώτατα.

λαμπύρας ἐπίρρ. θρασειός, ἀναιδῶς: Συνέσ.36β' κ. συγκρ.: Ξεν.Συμπ.8,24 λαμπρῶτερον λέγειν.

λαμψήναι ἰων. ἄσπαρφ. παθ. ὄφρ. τοῦ λαμβάνω βλ.λ.

λαμφάκνοι στατήρις (οἱ) Ἐπιγρ. χρυσά νομισματα κοπέντα ὑπὸ τῆς πόλεως Λαμφάκου.

λαμφάνη (ἡ) κ. λαφάνη βλ.λ.

λάμφω (τὸ) δημ. ἡ λάμψις: Σολωμ.Ἐθν.Υγμ. 126,2 ἡ γαλήνη ἰ καὶ τὸ λάμφω τοῦ ἡλίου.

λάμφος-ως (ἡ) (λάμψω) ἰμγν. μον. κ. νεώτ. δημ. -ῃ ἡ ἀκτινοβολία τοῦ φωτός, ἡ φωσβολία, ἡ ὄνταίγια: Φιλ.1,72 λάμψις ἀστέρων, αὐτ.2,187 λ- ἀστραπῶν, Γεωπ.2,5,12 λ- ἡλίω, Πολίτ.Ἐκλ. Τραγ.2,6 προσκέφαλο λιθάρια καὶ γι' ἀπανωσκεπασματα τοῦ φεγγαρίου τῆ λάμψη, Σολωμ. Ἐθν.Υγμ.95,1 λάμψιν ἔχει ὄλη φλογώδη, Ζαλοκ. τὸ Στόμιον τῆς Πρεβέτης ἴ] 2 ἀπαισιον ἔχουον λάμψιν πυρός, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 44,4 πού θά περνᾶνε ἀπὸ τῆς λάμψεως τῆς τρεμμένεως στή σιτᾶ' ἴ] κ. μετ.: ΠΔ Βαρ.4,2 διόδεδωκεν πρὸς τὴν λάμψιν κατέναντι τοῦ φωτός αὐτῆς, Ἄχμ.Ὀνειροκρ.156 λάμψις χάρις.

λάμφομαι μέσ. μέλλ. τοῦ λάμπω βλ.λ. 2) ἰων. μέσ. μέλλ. τοῦ λαμβάνω βλ.λ.

λᾶν ἴ] Ἦσ. ἐόραν, ἡ λίθων.

λανάρα (ἡ) δημ. κ. λανάρι (τὸ) μηχανήμα χειροκίνητον ἢ μηχανοκίνητον πρὸς ἀπόξεσιν, καθαρισμόν καὶ κτενίσμα τῶν ἑρίων τῶν προωρισμένων πρὸς κλώσιν.

λαναρᾶς (οἱ) δημ. ὁ ξαῖνων ἑρία μετὴν λανάρων βλ.λ. 2) ὁ κατασκευαστὴς ἢ πωλητὴς λαναριῶν.

λανάρι (τὸ) δημ. συνήθ. κτ. πληθ. τὰ λανάρια ἢ λανάρια βλ.λ.

λαναρίων (ἡ) λανάρη) μον. κ. δημ. ξαῖνω ἑριον ἢ καὶ κίονσιν μετὴν λανάρων βλ.λ. 2) ρημ. π. λανάρισμα.

λανάρισμα-ατος (τὸ) λαναρίζω) δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ λαναρίζω βλ.λ., ἡ ξάνσις τῶν ἑρίων διὰ τῶν λαναριῶν.

λαναρίζω (οἱ) νεώτ. ὀρμυκτολ. θεικὸν ὄλας τοῦ μολύβδου.

λανδγράφος (οἱ) ἰμγρ.ἴ] νεώτ. κ. λανδγράφος τίτλος φεουδαρχῶν τοῦ μεσαιῶνος καὶ πριγκίπων τῆς παλαιᾶς γερμανικῆς αὐτοκρατορίας.

λανδσλαφία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος ἀναρριχητικῶν θάμνων.

λανηθᾶς ἴ] Ἦσ. εὐτερεῖας οἶκος.

λανθανίον (ἡ) νεώτ. φυσιολ. οὐσία ἀπαντώσα ἐν τῇ πυρηνικῇ οὐσίᾳ τῶν κυττάρων μετὰ τῆς χρωματίνης καὶ τῆς λινίνης.

λανθανίον (τὸ) νεώτ. χημ. ἐν' ἐκ τῶν χημικῶν στοιχείων.

Λαυθανίτης {σ} νεώτ. όρυκτολ. άνθρακικόλ λαυ-
θάνιον ευώδρον.
Λαυθανόντως {εκ τής μτχ. ένεστ. του λαυθάνωλ)
έπίρρ. μτγν. λάθρα, κρυφά, μυστικά : Γαλ.12,292.
'Ηρωδιαν.Ίστ.7,9,1| λαυθανόντως δέ ένδιον έ-
αυτώ παρά των στρατιωτών μνήμενος.
Λαυθάνω κ. μσν. κ. νεώτ. κ. λήθω {συνήθ. έν συν-
θέσει}, δωρ. λάθω, παρατ. έλάνθανον κ. έλθον
κ. έπ. λήθον κ. Ιων. λήθεσκον 'Ιλ.Ω31|, μέλλ. λή-
σω κ. δωρ. λάσω {Θεόκρ.14,9| κ. αϊολ. άπαρφ.
λάσσην κ. μέσ. λήσομαι κ. δωρ. λάσεύμαι {Θεόκρ.
4,39| κ. τετελ. μέλλ. λελήσομαι | Έυρ.'Αλλκ.198|,
άόρ. έλπισα | Ίνικ.'Άλεξ.280| κ. μέσ. {έ}λπισάμην
{Μόσχ.3,62| κ. δωρ. λάσαίμενος, άόρ. β' έλάθον
κ. έπ. έλάθον {Άπολλ.Ρ.2,226| κ. μέσ. έλάθουην
κ. έπ. έλαθόμην | Γλ.Δ.127|, παθ. άόρ. έλίσθηην
κ. δωρ. άπαρφ. λαοθήμην {Θεόκρ.2,46|, παρακ.
λέλπισα κ. μέσ. λέλισμαι {Σοφ.'Ηλ.342| κ. έπ. λέ-
λισμαι κ. κτ. μτχ. λελασμένος, κ. νεώτ. λαυθα-
σμένος, ύπερωτον. έλελήθειν κ. γ' έν. έλελήθη {Α-
ριστοφ.Νεφ.380| κ. Ιων. έλελήθησεν {Ηρ.6,79| κ. μέσ.
έν συνη. έπελελήσθη, μτ. αίτ. προσ., διαφεύγω
τήν προσοχήν τινος, μένω άπαρτηρήτος : 'Ιλ.Χ
277 λάθε δ' Έκτορα ποιμένα λαών, αύτ.Ψ 326
ούδέ σε λήσει, Αισχ.'Αγ.46| ούκ έστι λαθειν δμ-
ματα φώτος {τουτον}, Σοφ.'Ηλ.222 ού λάθει μ'
όργά, Άριστοφ.Νεφ.380 τούτ' μ' έλελήθει' || κ.
άπρος. : Έεν. Ίέρ.2,5 περί τούτων λέληθε τό πλη-
θος {διέφυγε τήν προσοχήν του λαού}, Πλάτ.Νόμ.
903C σέ δέ λέληθε περί τούτου' || σπαν. μτ.
αίτ. κ. άπαρφ. : Πίνδ.Π.5,23 μή σε λαθέτω ύπερι-
πιθέμην, Πλούτ.'Αριστ.17 έλαθεν αυτόν δούδιαι,
Γλαυ.9,41,| σφάς λέληθε Θεόδωρον είναι' || κ.
μτ. έξηρητημένης προτ. : 'Ιλ.Ο.563 ούδέ με λήθεις,
ότι θεών τίς σ' ήγε, 'Ηρ.8,106 έδόκεες θεούς λή-
σειν οί' άμηχανώ {ένόμιμες ότι θα διέφυγες τήν
προσοχήν των θεών ως πρός . . .}, Άριστοφ.'Ιππ.465
ούκουν με . . . ά πράττει λαυθάνει, Έεν.'Απομν.3,5,
24 ού λαυθάνει με, . . . ότι ούδ' οίόμενος με τού-
των έπιμελείσθαι ταύτα λέγεις, Πλάτ.'Θεαίτ'174! :
ό γείτων έλελήθεν, ού μόνον ότι πράττεις, άλλ'
όλιγου και ει άνθρωπος έστιν. 2) μτ. μτχ. κα-
τηγορημικής κ. αίτ. προσ. ή άνευ αύτης, όπότε
ή μέν μτχ. έρμηνεύεται διά ήρματος, τό δέ λαυ-
θάνω δι' έπίρρ. λελθότως, άπαρτηρήτως, μστι-
κά : 'Ιλ.Ν.273 άλλον ποτ τίνα . . . λήθω μωρνάμε-
νος, 'Οδ.Θ.93,Πίνδ.Ο.1,67 ει δέ θεών άνήρ τις έλ-
πεταί τι λαθέμεν άρδων, άμαρτάνει, 'Ηρ.1,44 ύ-
ποδεξάμενος τόν ξείνον φονέα του παιδός έλάν-
θανε βόσκων, αύτ.8,25 ού μέν ούδ' έλάνθανε
τούς διαθεβηκότας Ξέρξης ταύτα ηρήξας {όδεν
τούς διέφυγε, ότι έπραξε ταύτα}, Σοφ.Φιλ.46 μή
λάθη με προσέσών {μήπως έπέληθ άπρωσοκή-
τως}, αύτ.ΟΤ.415 λέληθας έχθρός ών, Άριστοφ.Σφ.
517 δουλειαν λέληθας, Όουκ.8,10 όπως μή λή;ου-
σιν αύτούς αι νήες . . . άφορμηθείσαι {μήπως ά-
ποπλευσώσι χωρίς να τός Ίδωσι}, Δημ.543 συνέβη
δέ ύπερημέρω γενομένην λαθειν' ένίοτε όμως δι-
άσφορόν τι άντικείμενον νοητέον έκ των συμπρα-
ζομένων : 'Ιλ.Ν.721 βάλλαντες έλάνθανον Ιούχι
έαυτούς άλλα τούς Τρώας!, Αισχ.Ευμ.256 μή λάθη
φύγδα βός ματροφόνος άπίτας {ήμδας}, Όουκ.4,
133' || ένίοτε ή σύνταξις αύτη άντιστρέφεται και
τό λαυθάνω τίθεται κτ. μετοχήν : 'Ιλ.Μ.390 από
τείχεως άλλο λαθών {άντι έλαθεν άλόμενος}, Σοφ.
'Αντ.532 ή κατ' οίκους ως έχιδν' ύπεριμένη λήθου-
σά μ' έξέπινε' || κ. άπολ. : 'Ιππ.Κωσικ.464 λαυ-
θάνει τό όδρον προσπίπτον, Έεν.'Αν.1,2,9 τούτο
δ' αύ ούτως τρεφόμενον έλάνθανεν αύτώ τό
στράτευμα, 'Επίκ.άπ.551 λάθε βιώσας' || κ.
μέσ. ως ένεργ. : 'Ησιόδ.Θ.471 όπως λελάθοι τε-
κόμοσα {διά να γενήσθι άπαρτηρήτοι'} 3) μέσ.

άπολ. από τόν έαυτον μου κρατώ τι κεκρυμμένον,
λησμονά : 'Ιλ.Α.790 σού δέ λήθειαι' || κ. μτ. γενικ. :
'Οδ.Μ.227 Κίρκης μέν έφημοσύνης . . . λαυθάνο-
μην, Έυρ.'Αλλκ.198 άλλος, ού ποτ' ού λεληθείσαι,
Πλάτ.Φαιδρ.252Α έταίρων πάντων λείπονται'
|| μτ. έξηρητ. προτ. : 'Οδ.Ν.92 λελασμένος όσα'
έπεπόνθει' κ. παθ. : Σοφ.'Ηλ.1249 ού ποτε
λησόμενον οίον έφυ κακόν {ούδέποτε θα λησμο-
νήσθι} ηρθλ. έπιλαυθάνω' 4) παραμελώ, παραλεί-
πω, παρέρχομαι : 'Ιλ.1537 ή λάθει' ή ούκ ένόπισεν,
Αισχ.'Αγ.39 μαθούσιν αυδω, κοδ μαθούσι λήθο-
μαι' 5) τό ένεργ. μτθ. μτ. γενικ.πράγγ. κάμνω τινά
να λησμονήσθι τ. : 'Ιλ.Ο.60 όσρα . . . λελάθη οδυ-
νάων {ταξ.Θ. κποιήσι έπιλαθέσθαι των οδυώνων},
Λυρ.'Αδίσπ.140,9 πόλιν λελάθειτε συντυχιάν, 'Α-
πολλ.Ρ.3,779 πώς γάρ κεν έμούς λελάθοιμι το-
κήσ φάρμακα μνησαμένη' 6) μτγν. ό μέσ.
μέλλ. άντι του ένεργ. δέν άντιλαμβάνομαι, δέν έν-
νοώ, δέν παίρνω είδηση : 'Απολλ.Ρ.3,737 τοκήσ
λήσομαι έντύνομα ύπόσχεσιν, Λουκ.Θου.14 ή-
κον ές τήν Αιγυπτον ως δή ένταύθα λησόμενοι
τούς πολεμίους. 7) νεώτ. παθ. σφάλλομαι, ά-
πατώμαι : ό λογαριασμός είναι λαυθασμένος
{δέν είναι σωστός} 8) ρηματ. π. λάθος, λήθη,
λησμοσύνη, λήσμων, λήσις κ. έν συνη. έπιλήσμων,
άλητος, άλάστορ, άάλητος κ. ά.

Λαυθασμένος-η-ο άδμ. μτχ. παθ. παρακ. του
λαυθάνω βλλ.

Λαυίζει 'Ησ. «σφωτάτη φυχή».

Λαυίδια {οι} νεώτ. ζωολ. οικόγενεια πτηνών του
άθροισματος των ψιδικών.

Λαυνεία {ή} νεώτ. βοταν. γένος φυτών τής οίκο-
γεν. των άνακαρδιόδων.

Λαυολινη {ή} νεώτ. χημ. τό καθαρισθέν λίπος
των έρίλων.

Λαυόν κήρ 'Ησ. «σφωτάτη φυχή».

Λαυόν 'Ησ. «λίθων».

Λαυός δωρ. τ. του ληνός βλλ.

Λαυσιέδες {οι} {γαλλ.} δημ. είδος τετραχόρου
χορευομένου με τέσσερα ζεύγη χορευτών άπο-
τελούσων ταν τετράγωνον.

Λαυσιον {τό} νεώτ. γένος μελισσιδών δένδρων.

Λαυσκενές {ό} {γαλλ.} δημ. είδος τυχηρού γαρ-
τοπαιγίου συνήθ. παιζόμενον υπό πολλων όμοιού.

Λαυσφορδίτης {ό} νεώτ. όρυκτολ. άνθρακικόλ
άλας του μαγνησιου ένυδρον.

Λαυτέρνα {ή} δημ. κ. λατέρνα μουσικόλ τι όγ-
κώδες όργανον έχον μηχανισμόν πλήκτρων, φορη-
τόν, μηχανικόλ παιζόμενον διά στροφάλου.

Λαυτζά {ή} {ένετ.} δημ. Ξύλινον δοχείον βαρελ-
λοειδές, χρήσιμον εις τά μαγειρεία των Ένοσο-
χείων προς πλήσιν των πινακίων και των άλλων μα-
γειρικών σκευών, μαστέλλο.

Λαυτζάνα {ή} δημ. ναυτ. ρύμα εκ τεσσάρων
έμβόλων προς μεθόρμισιν πλοίου ή μεβολκήν του
διά ρυμοκλήσις.

Λαυτζαίτης {ό} δημ. βοηθός μαγειρείου πλύνων
τά πινακία και τά άλλα μαγειρικά σκεύη.

Λαυτζοχέρι {τό} δημ. τό φυτόν ράμνος ή έλ-
ληνική.

Λαυτουριστήρι {τόι} δημ. τό καταβρεκτήριον.

Λαυτπουρο {τό} δημ. τό άποσταζόμενον ύγρον.

Λαυτπουρό δημ. κ. λαυτουρίζω καταβρέχω,
ρίπτω νερό' 2) ρηματ. π. λαυτουριστήρι.

Λαυτσα {ή} δημ. ή λαυτζά βλλ.

Λαυτσανά {ή} δημ. ή λαυτζάνα βλλ.

Λαυτώ {τό} {γαλλ.} δημ. είδος τετρατρόχου
κλειστής άμάξης συμφομένη υπό ζεύγους Ίππων.

Λαυτωλέ {τόι} {γαλλ.} δημ. ύποκορ. του λαυτώ.

Λάξ έπίρρ. διά του ποδός, με την φτέρνα, με τό
πόδι' Σχολ. «τά πλάτει ·του ποδός» : 'Ιλ.Ζ.65
έν στήθεισι βός έξέσπασε μελίνον έχγος, αύτ.Κ

158 Λάξ ποδί κινήσας (σχόλ. ἐπὶ πλάτει τοῦ ποδὸς νύξας καὶ διακινήσας, οὐχ ὑβριστικῶς λακτίσας), Ὀδ. Ο 45, Θέλογ. 815 βούς μοι ἐπὶ γλώσσῃ κρεττῆρ ποδί λάξ ἐπιβαίνων, Αἰοχ. Εὐμ. 542 μηδὲ . . ἀέψω ποδί λάξ ἀπίσση, Ἀπολλ. Ρ 2, 106 λάξ . . πλῆξε, Λουκ. Ὀν. 31 πρὸς αὐτὸν λάξ ἐκίνησα ἢ ἐν παροιμ. : Φιλῆμ. 1, 6 D παῖτε τε λάξ πύξ (μὲ χερία καὶ πόδια, κἄν ὅλας τὰς δυνάμεις).

Λάξαι ἴα. «λακτίσσαι».
Λάξαια (ἡ) (λαξέω) πάπ. ἢ λάξευσις βλλ.ς.
Λάξασθαι ἴα. «κλήρωσασθαι».

Λάξευμα-ατος (ἡ) (λαξέω) κ. νεώτ. ἢ πρῶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ λαξέειν, σκόλισμα : Ρήτ. 1, 640 ἔμρογλόφος πῶς . . τούς λίθους ἀπέξεσε . . ἢ πῶς αὐτούς τοῖς λαξέουσιν καταποικίλειν.

Λάξευσις-εως (ἡ) (λαξέω) σχόλ. κ. νεώτ. ἢ πρῶξις τοῦ λαξέειν, κολήσας διὰ ξέσεως, πελεκήσεως : Σχόλ. Θεόκρ. 6, 18.

λαξευτήριον (ἡ) (λαξέω) μτγν., μιν. νεώτ. κ. δημ. ἐργάλειον λαξευτικόν πρὸς πελέκην καὶ λίθων σκαλίσαν : ΠΔ Ψολμ. 73, 6 ἐν πελέκει καὶ λαξευτήριῳ κατέρραξεν αὐτήν, Ἀνν. Κομμ. ΙΙΙ C διὰ τινων λαξευτηρίων ὀργάνων.

λαξευτής (ἰ) (λαξέω) μτγν. κ. νεώτ. ὁ λαξέων, κολιβαίων λίθους, γλύπτης, λιθοδόκος : Μαν. 1, 77.

λαξευτικός-ή-όν κ. μιν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν λαξευτὴν ἢ εἰς τὴν τέχνην αὐτοῦ : Ρητ. 1, 640 ἡ λαξευτικὴ τέχνη, Εὐστ. 34, 28 λαξευτικός διαδότης, - λ- ἐργαλείον.

λαξευτός-ή-όν (ν) (λαξέω) μτγν. νεώτ. κ. δημ. ὁ λελαξευμένος, ὁ κοίλος διὰ λαξέσεως, σκαπτός : ΠΔ Δευτ. 4, 49 πᾶσαν τὴν Ἀραβίαν πέραν τοῦ Ἰορδάνου κατὰ ἀνατολὰς ἡλίου ὑπὸ Ἀσηθῶν τὴν λαξευτήν, ΚΔ Λουκ. 23, 53 καὶ ἔθηκεν αὐτὸ ἐν μνήματι λαξευτῷ, - λαξευτός τάφος 2) νεώτ. κ. δημ. - γλυπτὸς σκαλιστὸς : Σίμπ. Λιμ. Στ. 104, 3 καὶ γάλα πρωτοῦ ἀρρηχτο σὲ λαξευτὰ σκευτέλια, - λαξευτὰ ἐπιπλα 3) νεώτ. μτφ. ἐπὶ λόγου, ὁ ἐπιμελελημένος τὴν φράσιν κατ' ἐπίθεον, γλαφυρός.

λαξέω (λάς - ξέω) κ. νεώτ. μτφ. παθ. παρσκ. (λαξ- λαξευμένος, ξέω λίθους, κολιβαίω διὰ πελεκήσεως, σκαλίζω, γλύφω : ΠΔ Ἐξ. 34, 1) λαξέωσον σε αὐτῷ δύο πλάκας λίθινας κ. παθ. : ΠΔ Ἰουδ. 1, 2 ἐκ λίθων λελαξευμένων πρβλ. Ἰώσα. Α 12, 7, 6 2) μτφ. κατεργάζομαι τι μετὰ τέχνης : λαξέω τὸ ὄφος τοῦ λόγου μου κ. παθ. : ἔχει λαξευμένον ὄφος 3) ρηματ. π. λαξέωσις, λαξευτής, λαξευτήριον, λαξευτικός, λάξευμα, λάξευσις.

λαξικός-ή-όν πάπ. ὁ λαξευτικός βλλ. 2) πάπ. τὰ λαξικά ὡς οὐσ. ἢ ἐπὶ τῆς λατομήσεως λίθων φερολογία.

λάξιμος-η-ον πάπ. ὁ λαξευτός, ὁ πελεκητός.

λάξις-ιος (ἡ) (λαγχάνω) ἰων. ἀντὶ λήξης, ἔσφ. γρ. λάξις, ἡ λάχεσις, τὸ διὰ κλήρου ἀπονεμηθὲν μέρος γῆς, κληρώσις : Ἡρ. 4, 21 ὑπεροικέουσι δὲ τούτων δευτέρην λαξίμ ἔχοντας Βουδίνου.

λάξομαι ἰων. ἀντὶ λήξομαι, μέλλ. τοῦ λαγχάνω.

λάξος (ἰ) (ἡ) συνηρ. τ. τοῦ λαξός βλλ. : Τίμ. Λοκρ. 25, 1 (ἡ) 1) παθ. λάξος ὁ λαξευθείς, ἀποκοπέεις ἐκ λίθου : Σοφ. ἀπ. 212.

λαξόσις (ἰ) (2) κ. λαοξόσις βλλ. ἴα. «λαξόσι» οἰκοδόμοι, λιθοουργοί.

λαξάπτης κ. λακπάπτης βλλ. μετὰ τοὺς πόδας πατημένος : Σοφ. Ἀντ. 127, 5.

λαοδόρος-ον μτγν. ἐπὶ τοῦ Στανᾶ, ὁ κατοδιβρώσιων τὸν λαόν : Συνέσ. 347 Α λαοδόρος κύων.

λαοδότειρα (ἡ) ποι. ἐπὶ τῆς γῆς, ἡ τρέφουσα τὸν λαόν, τοὺς ἀνθρώπους : Ὀρφ. Λιβ. 714.

λαοδότος-ος (ββόσκω) ἴα. «λαοτρόφος».

λαογραφία (ἡ) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἡ ἀπογραφή τοῦ λαοῦ : ΠΔ Μακκ. 3, 2, 28 τοὺς Ἰουδαίους εἰς λαογραφίαν. ἀθήναι 2) πάπ. ὁ ἀναλογι-

κὸς προσδιορισμὸς τοῦ κεφαλικοῦ φόρου : λαογραφία κατ' ἄνδρα ἢ πάπ. συνεκτ. ὁ κεφαλικὸς φόρος 3) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐπιστήμη ἢ ἐρευνῶσα τὰς κατὰ παράδοσιν ἐκδηλώσεις λαοῦ τινος, οἶον ἡθῆ, ἔθιμα, δοξασίας, παροιμίας κτλ.

λαογραφικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν λαογραφίαν βλλ. 3, ὁ τῆς λαογραφίας : λαογραφικὴ συλλογὴ - εἰσαίρεσις, - ἀρχεῖον λαογραφικόν ἢ κ. ἐπίρρ. -ῶς.

λαογράφος (ἰ) πάπ. κ. νεώτ. ἀξιωματοῦχος προσδιορίζων τὸν κεφαλικὸν φόρον πρβλ. λαογραφία 2) 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὴν λαογραφίαν βλλ. 3, 1.

λαογραφῶ-έω πάπ. προσδιορίζω τὸν κεφαλικὸν φόρον, εἶμαι λαογράφος.

λαοδάμας-αντος (ἰ) ὁ δαμάζων τὸν λαόν, τοὺς ἄνδρας : Αἰοχ. Ἐπ. 343 μαινόμενος δ' ἐπιπέτῃ λαοδάμας μαιίνων εὐθέβαιον Ἄρης 2) π. Ὀμ. ὡς κύριον ὄνομα : Ἰλ. Ο 516.

λαοδόκος-ον ὁ ὑπὸ τοῦ λαοῦ δικαζόμενος : Σωκρ. π. Διογ. Α 242.

λαοδογματικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀρμόζων εἰς τὴν γνῶμην τοῦ λαοῦ : Πολύβ. 3, 4, 5, 14 ὁ λαοδογματικός καλῶν ἀποφάσεις ἰσαφαιμέναι γνῶμαι καὶ προλήψεις τοῦ λαοῦ ἢ κ. ἐπίρρ. -ῶς : Πολύβ. 34, 12, 2 ἔσφ. γρ. 1.

λαοδόκος-ον Ἐπιγρ. ἀμφ. ὁ ὑπὸ τοῦ λαοῦ φαινόμενος 2) π. Ὀμ. ὡς κύριον ὄν. Λαοδόκος.

λαοηγοσία (ἡ) μτγν. τὸ ἠγεῖσθαι, ἀρχεῖν τοῦ λαοῦ : Ἰουστ. 237.

λαοίτας (ἰ) μτγν. ἐπὶ τὸν Διὸς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος π. τοῖς Ἥλείοις : Παιουσ. 5, 24) παρὰ δὲ τοῦ Λαοίτα Διὸς καὶ Ποσειδῶνος Λαοίτα.

λαοκάτάρτος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ὑπὸ τοῦ λαοῦ καθραμένος : Συμμ. ΠΔ Παροιμ. Ι, 26, - κατελύθη διὰ βοῆς ἡ λαοκατάρτος κυβέρνησις.

λαοκράτια (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ κράτος τοῦ λαοῦ, ἡ διάθεσις τῶν ἔξουσιῶν ὑπὸ τοῦ λαοῦ, δημοκρατία, ἀντίθ. μοναρχία, φασισμοσ Μέν. Ρητ. 359 B.

λαοκρατικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν λαοκρατίαν, ὁ τῆς λαοκρατίας ὁ δημοκρατικός ὁ λαοκρατικὸν πολίτευμα (ἡν πολίτευμα καθ' ὃ ἡ πολιτικὴ ἔξουσία ἀνήκει εἰς τὸν λαόν) 2) ὁ ἀσπαζόμενος τὴν λαοκρατίαν, ὁ ὁπαδὸς αὐτῆς ἢ ἐπίρρ. νεώτ. -ῶς, δημ. -ά.

λαοκρατιομός (ἰ) νεώτ. πᾶ ὄργανο τῆς λαοκρατίας βλλ., πολιτικὴ ὄρχη, καθ' ἣν ὁ λαὸς πρέπει νὰ ἔχη τὸ κράτος ἐν τῇ πολιτείᾳ.

λαοκρατοῦμαι-έομαι δημοκρατοῦμαι : Μέν. Ρητ. 359 B πρβλ. λαοκρατία.

λαοκρισία (ἡ) νεώτ. ἡ ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἐκφερομένη κρίσις, ἐτυμολογία, λαϊκὴ ἀπόφασις.

λαοκριτής (ἰ) πάπ. κ. νεώτ. ὁ κρίνων τοὺς λαοσῆς ἢ πάπ. δικαστὴς ἐν Αἰγύπτῳ κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Πτολεμαίων δικάζων τὰς μεταξὺ ἐντοπιῶν ὑποθέσεις.

λαομέδεια (ἡ) νεώτ. ζῳολ. γένος μεδουσῶν τῆς οἰκογ. τῶν καμανουλαριδῶν.

λαομέδων-οντας (ἰ) ὁ διοικῶν, κυβερνῶν τὸν λαόν ἢ π. Ὀμ. ὡς κύριον ὄν.

λαομιστός-ος νεώτ. ὁ ὑπὸ τοῦ λαοῦ μισούμενος, ὁ μισητός εἰς τὸν λαόν ἢ λαομιστὸς δικτατωρία - τυραννία.

λαον διαρ. ἀντὶ λήιον βλλ.

λαοξοικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν λαοξόον, ὁ τοῦ λιθοξόου ἴα. ἐν λ. ὄρυξ λαοξοικὸν σκευὸς πρβλ. Βέττ. Βάλ. 1, 14.

λαοξόσις (ἰ) (λάος ἔξω) μτγν. κ. λαξόσις κ. λαοξός (πάπ.) κ. λαξός (ἰάπ.) ὁ λιθοξόος, ὁ γλύπτης : Πτολ. Τετραβ. 179.

λαοξουργῶ-έω σχόλ. λαξέω, γλύφω, σκάπτω : Σχόλ. Ὀδ. Ε 223.

λαοπαθής-ους-ές (πράσχω) ὁ δὲ ἐπαθεν ὁ λαός: Αἰσχ.Πέρσ.945 **λαοπαθῆ** τε σέβων ἄλτιτυπά τε βάρη σχόλ. ἐτά πάθη τῶν λαῶν σέβων», Βερναρδ.Γρ. ἐν λ. «τὴν παντελῆ καταστροφὴν τῶν ὑπὸ τῆς θαλάσσης πληγέντων καὶ πολυπληθῆ πληρώματα ἐχόντων πλοίων».

λαοπάει Ἡσ. «βουίπαι».

λαοπίζειν Ἡσ. «τοὺς λαοὺς εἰς ὄπιν ἀγειν. . . διὰ τῆς ὠλαζονείας» πρβλ. λαοπίζων.

λαοπλάνης-ους-ές μαν. ὁ πλανῶν, ἐξαπατῶν τὸν λαόν, ὁ λαοπλάνος: Φώτ.

λαοπλάνος (ἴδι μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ πλανῶν, ἐξαπατῶν τὸν λαόν, δημοκόπος: Ἰώσ.ΙΑ θ,8,5.

λαοπόδητος(-η)-ο(ν) ἰσοθῶ νεώτ. κ. δημ.. ὁ ὑπὸ τοῦ λαοῦ ποδοῦμενος, ὁ εἰς τὸν λαόν πολυγαμπητός ἀντίθ. λαομισητός.

λαοπόρος-ον ἐπὶ τῆς εἰς τὸν Ἑλλησποντον γεφύρας τοῦ Ξέρξου, ὁ χρησιμεύων πρὸς διδασίαν τοῦ λαοῦ: Αἰσχ.Πέρσ.113 **πλοῖνοι** . . **πείσμοσι λαοπόροις τε μηχαναῖς** ἱβερναρδ.Γρ. ἐν λ. ἐπειοθότες εἰς τὰ . . σχοινία καὶ εἰς τὰς τὸν λαόν πορθευούσας μηχανάς».

λαοπραγής-ους-ές Ἐπιγρ. ὁ ἀρμόζων εἰς τὸν λαόν.

λαοπροβλήτος-ον νεώτ. ὁ ὑπὸ τοῦ λαοῦ προβαλλόμενος, ὑποδεικνυόμενος, ὁ ἐκλεκτός τοῦ λαοῦ: λαοπροβλήτος στρατηλάτης - ἄρχων.

λαοργός Ἡσ. «νάουσις. Σικελίος» πρβλ. λεωργός.

λαόρθη (ἴδι) δημ. τὸ φυτὸν δμπελος ἢ οἰνωφόρος.

λαός ἀνώμ. γεν. τοῦ **λάας** βλλ.

λάος (ἴδι κ. μων., νεώτ. κ. δημ., ἰων. λῆός Ἰ' Ἰνπῶν.88, Ἡρ.5,42), ἰων. κ. ἀττ. **λέως**, π. τραγ. ἐνίοτε ἐν χρ. τὸ λαός χάριν τοῦ μέτρον. ὄμ. διπλοῦς ὁ τ. ἐν τοῖς συνθέτοις, ὡς ἰων. Λεωχάρης, Λαοδικεῖα, Λεωκρίτος, Λεώδατος, Λεωφόρος Ἰκ. Λαοφόρος, Λαοσθενίδα, Λαοσόος, Λαοσεθής, Λαοτρόφος, ὄμ. Λεωθότης κ. Λαωβάτας, Λεωχάρης κ. Λαχάρης, Λεωσθενής κ. Λαοσθένης ἴεκ τοῦ ἀρχ. θέμ. λαφ, ἀφωζόμενος εἰς τινα κῆρ. ὄν., ὡς ἰων. Λευτυχιδῆς (Λεωτυχιδῆς), Ἐπιγρ.: Λαφοκοφαν κ. ἄ. π. Ὁμ. κ. Ἡσιοδ. σύνολον, ἀθροίσμα, πλῆθος ἀνθρώπων, κτ. ἀντίθ. πρὸς τὸ δῆμος (σύνολον ἀνθρ. ἀποτελοῦντων σώμα πολιτικόν) κ. πρὸς τὸ ὄμιλος (ὄχλος, ντουμισιά) εἰδ. ἐν ἴλ. σύνολον στρατιωτῶν, στρατός, στρατεύμα, τμήμα στρατοῦ, συνήθ. κτ. πλθθ.: ἴλ.Α 10 νοῦσον ἀνά στρατὸν ὥρσε κακῆν, ὄλεοντο δὲ λαοί, αὐτ.Ζ 223, αὐτ.Θ 67 τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπτετο, ἤπτε δὲ λαός, αὐτ.Π 129, αὐτ.Η 306 ὁ μὲν μετὰ λαῶν Ἀχαιῶν ἦι', ὁ δ' ἐς Τρώων δμαθὸν κίε' || ὄμ. λαός οἱ κοινοὶ πολεμισταί, οἱ στρατιῶται, ἐν διαστολῇ πρὸς τοὺς ἀρχηγούς, τοὺς ἡγεμόνας: αὐτ.Β 365 ὄς θ' ἡγεμόνων κακὸς ὄς τε νυ λαῶν || ὄμ. οἱ πεζοὶ στρατιῶται, τὸ πεζικόν, ἐν διαστ. πρὸς τὸ ἰππικόν: αὐτ.Η 342 ἢ χ' Ἰππους καὶ λαῶν ἐρυκάκοι' || ὄμ. γεν. ὁ κατὰ ξηρὰν στρατός ἐν ἀντίθ. πρὸς τὰ πλοῖα, πρὸς τὸν στόλον: αὐτ.Ι 424 ἢ κέ μιν νῆας τε σὺν καὶ λαῶν Ἀχαιῶν || ἄλλ' ἐνιαχοῦ ἐν ἴλ. συνήθ. ὅ' ἐν Ὀδ. λαός κ. ἴδ. λαοὶ ἐν τῇ σμμ. τὸ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων τῶν κατοικούντων ἐν τινὶ χώρᾳ ἢ πόλει: αὐτ.Κ 170 εἰσι μὲν μιν παῖδες ἀμύμονες, εἰσι δὲ λαοὶ καὶ πόλεις, αὐτ.Υ 383, αὐτ.Χ 408, Ὀδ.Ι 214 ἢ σέ γε λαοὶ ἐγθαίρουσι' ἀνὰ δῆμον, αὐτ.Ζ 194 ἰσχυρὸν δὲ τὸ οὖνομα λαῶν, αὐτ.Η 323' || ὄμ. μέρος τοῦ πλθθουμοῦ, ἐπακολουθεύοντος ἐπιθ. δηλωτικῶ τῆς ἀσχολίας αὐτοῦ: ἴλ.Α 676 λαοὶ δὲ περίτρεσαν ἀγρωῖά τε (ἴδι πλθθος, ἡ ὁμάς ἀγρωῖάν), Πίνδ.Π 4,154 ἱπποτάεις εἰθυνη λαοὺς δίκας [π. τῶν Θεσσαλῶν], Σοφ.ἀπ.844 πᾶς ὁ χειρῶνας λέως' || ὄμ. μτ. ἐπιθ. δηλοῦντος τὸν τόπον διαμονῆς: Πίνδ.Π 9,54

ἐπὶ λαῶν ἀγείραις νασιώταν' 2) κ. νεώτ. κ. δημ. μτ. ἐπιθ. ἐθνικόν (ἀπὸ Πίνδ.) ἢ γενικ. προσδ. περιληπτ., οἱ εἰς τὴν αὐτὴν ἐθνότητα ἐν διαφ. χώραις ἢ ἄ. οἱ ἐν τῷ αὐτῷ κράτει οἰκοῦντες: Πίνδ.Ο 8,30 **Δωριεὶ** λαῶν ταμευόμεναν ἐξ Αἰακοῦ, Αἰσχ.Πέρσ. 770 **λυδῶν** δὲ λαῶν καὶ Φρυγῶν ἐκτίησάτο, Σοφ. ΟΚ 741 πᾶς Καρμεῖων λέως' (π. Σοφ. μ. ἀπαθ. ὁ τ. λαὸς ἐν Φιλ.1243)' || τὸ ὑπήκοον, ἐν ἀναφ. πρὸς τὸν ἡγεμόνα: Ἐκατ.Μ 23J τὸν Εὐρυσθέως λαῶν (π. τοῦ Ἡρακλέους)' || ποί. μέρονες λαοὶ οἱ θνητοί, ἢ ἀνθρωπότης ὄλη: Αἰσχ.ἴκ.90 **παντὰ** τοι φλεγέθει καὶ σκότῳ μελαίνα ξὺν τύχᾳ μέρροπεσι λαοίς' || λαοὶ ἐγχώριοι οἱ μονίμως ἐν τῇ χώρᾳ οἰκοῦντες, οἱ αὐτόχθονες, οἱ γτόπιοι: αὐτ.517 ἄγῶ δὲ λαοὺς συγκαλῶν ἐγχωρίους πατῶ [πρβλ. κατωτ.520 θεοὺς ἐγχωρίους]' || πῶπ εἰδ. ἐν Αἰγύπτ.λαοὶ οἱ Ἰσραελεῖς (φελλοχοί)' || νεώτ. κ. δημ. μτ. ἐθνικ. ἢ τοπ. προσδ. τὸ σύνολον τῶν κατοίκων χώρας τινὸς ἢ τμήματος χώρας ἢ πόλεως, ἴδ. ἐξυμνοουμένου οἱ οὗτοι εἰσὶ πολῖται τοῦ κράτους εἰς ὃ ὑπάγεται ἡ χώρα ἢ τὸ τμήμα χώρας ἢ ἡ πόλις: ὁ ρωσικὸς λαός, - ὁ λαὸς τῆς Ἑλλάδος - τῆς Θεσσαλίας - τῶν Ἀθηνῶν' || μτγν., μων., νεώτ. κ. δημ. μτ. προσδ. κτ. γενικ. δηλοῦντος ἐθνότητα, φυλῆν, ἔθνος: ὁ λαός Ἀσσυρίων - τῶν Τούρκων - τῶν Σλάβων' || κτ. πλθθ. μτ. τοπ. προσδ. αἱ ἐθνότητες ἢ γεν. οἱ πληθυσμοὶ οἱ κατοικοῦντες ἐν τινὶ διακεκριμένῃ χώρᾳ, ἴδ. μεγάλῃ τῆν ἔκτασιν: οἱ λαοὶ τῆς Ἀσίας - τῆς Νοτ. Ἀμερικῆς - τῆς Δύσεως' || νεώτ. κ. δημ. κτ. πλθθ. μτ. ἐπιθ. προσδ. περιληπτ. δηλοῦντος ἰδιότητα χαρακτηριστικῆν διαφ. φυλῶν ἢ ἐθνῶν ὁμοῦ: οἱ ἄγριοι - οἱ χριστιανικοὶ - οἱ πολιτισμένοι λαοί' || εἰδ. ἐν ΠΔ 6θ. ἐν χρ. κ. μων. κ. νεώτ. περιούσιος λαός οἱ Ἑβραῖοι' || ὄμ. ἐν φρ. μτγν., μων., νεώτ. κ. δημ. μτ. κτητ. ἀντων. κτ. γενικ. τὸ ἔθνος εἰς ὃ ἀνήκει ὁ δῖα τοῦ προσδ. δηλοῦμενος: Ἀκολοῦθ.ΜΠαρασκ.ἴΗ,2,1 **λαός μου, τί ἐποίησά σοι** . . ; - ὁ λαός μας εἶναι ναυτικός' || νεώτ. κ. δημ. ἐν ἀναφ. πρὸς ἡγεμόνα, τὸ σύνολον τῶν ὑπήκων: τὸν ἐφοβεῖτο ὁ λαός του, - ἰσχύς μου ἢ ἀγάπη τοῦ λαοῦ (ἐμβλημα τοῦ βασιλέως τῶν Ἑλλήνων), παροιμ. φωνῆ λαοῦ ὄρη γῆ Κυρίου ἢ Θεοῦ!' 3) κ. νεώτ. κ. δημ. συνθηροσιμένον πλθθος κατοίκων πολιτείτας ἢ πόλεως, ἴδ. πολῖται: Αἰσχ.Εὐμ.681 κλύοιτ' ἀν ἤδη θεσμών, Ἀττικὸς λέως, - εἰς τὴν δοξολογίαν προσῆλθε πολὺς λαός' || ὁ πολὺς λαός τὸ πλθθος, ὁ ὄχλος: Πλ.ἀτ.Πολ.458 Δ' || συνήθ. κτ. πλθθ.: Ἀριστφ.Βάτρ.676 τὸν πολὺν ὀφόμενον λαῶν ὄχλον, αὐτ.Ἰνπ.163 τὰς στίχας ὄρας τὰς τῶνδε λαῶν (ἐπὶ πολῖτων προσελθόντων εἰς ἐκκλησίαν τοῦ δήμου)' || φρ. ἐν χρ. ἐν Ἀθῆναις εἰς πρόσκλησιν τῶν πολιτῶν πρὸς ἐκκλησίαν, συνελεύσιν: **δεῦρ'** ἴτε πάντες λέψ' ὄμ. φρ. τυπικῆ συνήθ. τιθεμένη, ἀπαγγελλομένη ἐν ἀρχῇ τῶν προκηρῦξεων ἀκούετε λέψ': Ἀριστφ.ἀπ.346, αὐτ.Εἰρ.551, Ὀρν. 448: 4) ἐν ΠΔ ἐπὶ τῶν Ἑβραίων ἰδιωτῶν ἐν ἀντίθ. πρὸς τοὺς ἱερεῖς καὶ τοὺς λεῖτῆας: ΠΔ Ἐοδφ. 1,5,46 ἐν ΚΔ ἐπὶ τῶν Ἰουδαίων ἐν ἀντίθ. πρὸς τοὺς ἀλλοφυλοῦς, εἶτα δὲ ἐπὶ τῶν Χριστιανῶν ἐν ἀντίθ. πρὸς τοὺς ἐθνικοῦς: ἐν τοῖς ἐκκλησι. κειμῆσι ἐπὶ τῶν λαϊκῶν βλλ. ἐν ἀντίθ. πρὸς τοὺς κληρικοῦς 5) νεώτ. κ. δημ. εἰδ. οἱ κατώτερα κοινωνικὰ τάξεις, τὸ πλθθ τῶν πτωχῶν ἢ ἀμωφῶτων πλθθος: ὁ λαός ὑποφέρει, - βιβλία διὰ τὸν λαόν, - ἕνας ἀνθρώπος τοῦ λαοῦ, - ὁ πολὺς λαός' 6) κ. μων., νεώτ. κ. δημ. λαο- ἐν χρ. ὡς πρῶτον συνθετικὸν ἐν ἐνεργ. ἢ παθ. σμμ., εἰς τινα δὲ κῆρ. ὄν. ὡς δεῦτερον συνθετικόν, ὡς λαοφιλῆς, λαοπροβλήτος, λαοσώτερος, λαοπλάνος, λαοδάμας, Νικόλαος, Χαρίλαος' πρβλ. ἀνάλογα

σύνθ. του δημο-ς 7) συσχετίσις τών λ. λαός κ. λάαα (λίθος) πρήγαγεν ἀπ' ἀρχαιστάτων χρόνων τήν διαμορφώσιν τοῦ μύθου καθ' ὃν οἱ ἐκ τοῦ κατακλυσμοῦ διασωθέντες σύζυγοι Δευκαλίων καί Πύρρα ἐπλασαν ἀνθρώπους λίαν(ὸν) ἐκ λίθων οὐς ἔρριπταν ὀπισθεν αὐτῶν, ἐκάστου λίθου μεταμορφουμένου εἰς ἀνθρώπον: ἴδθ ἡ συαχτίσις τῶν λ. αὕτη εὑρίτται ἐν 'Ἰλ.Ό.Μ.Ω.611 λαούς δὲ λίθους ποίησε Κρονίων ἰήη τῶν τέκνων τῆς Νιόβης, Πίνδ.Ό 9,66 πόλιν δ' ὤπασεν λαόν τε διαίαν, 'Απολλοδ.1,7,3, Φιλολ.120 κ.ά.

λαοσαθής-ος-ές ὁ ὄν ὁ λαός σέβεται : Πίνδ. Π 5,95 ἥρωε θ' ἐπειτα λαοσαθής.

λαοσαθός-ον ἰσθώλ, θηλ. η. 'Ἡσ. λαοσαοούσα ἐπίθ. ἰδίως πολεμικῶν θεοτήτων, οἷον τοῦ 'Αρεως, τῆς 'Εριδος, ἀλλά καί τῆς 'Αθηνῶν, οἷον τοῦ 'Απόλλωνος, ὁ πολεμικὸν λαὸν διεγειρών, διερεθίζων ἰπρὸς ἀγῶνα: 'Ἡσ. τρουτέστι παρορμητικὰ εἰς τὸν πόλεμον: ὁ ἔστιν ἐπίθετον 'Αθηνῶν: 'Ἰλ.Ρ 398,αὐτ. Υ 48 ὠρτο δ' 'Ερις κρατερῆ λαοσσός, αὐτ.Υ 79, 'Όδ.Χ 210 ὧς φάτ' οἰόμενος λαοσσόν ἔμμεν 'Αθηνῶν' || ὄμ. κ. ἐπὶ ἀνδράσιν, οἷον 'Αμφιράου, 'Ἠλεκτρώωνος, 'Αμφιτρώωνος: 'Όδ.Ό 244 λαοσσόν 'Αμφιράου, 'Ἠλιάδ.Α 3 θυγατρὶ λαοσσόου 'Ἠλεκτρώωνος, αὐτ.Α 37' || ἐπὶ ἀγῶνων, οἱ συνάγοντες τὸν λαόν: Πίνδ.Π 12,24 εὐκλεῆ λαοσσόων μναστήρ' ἀγῶνων' 2) ἰσθώλ ὁ διασφάων, διατηρῶν τὸν λαόν, τοῦς ἀνθρώπους: Αἴ 9,689, Νόνν.Εὐαγγ.ΐω.7,31.

λαοσανάκτης ἰδὲ νεώτ. η. Βυζαντ. ἐκκλησιαστικὸς ὀφφικιοῦχος ἔργον ἔχων νὰ καλῆ τοῦς ἐνορχίτας εἰς τὸν ναὸν κατὰ τὸς ἱεροτελεστίας.

λαοσατήριος-αν νεώτ. ὁ φέρων θωατήριον εἰς τὸν λαόν, ὁ σφάζων τὸν λαόν: **λαοσατήρια μέτρα**.

λαοσάκτων-ονος ἰδὲ μγν. ὁ ἐργάτης λίθων, ὁ κτίστης: Κριναγ.ΑΠ 7,380.

λαοσινάκτος-ον ὁ ὑπὸ λίθου πιναχθεῖς, κλονισθεῖς: Βιδ.ΑΠ 9,272 λαοσινάκτων ὄδωρ.

λαοστέμος-ον ἰτέμω ἐπὶ ἐργαλείου, ὁ κόπτων λίθους: Μέν.Πρ.η.Σουίδ. ἐν λ. σπαλίνας 2) ὁ λατόμος: Μαν.4,325 λαοστέμος πετρῆς.

λαοταμῶ-ἔω πάπ. κόπτω λίθους.

λαοτόρος-ον μγν. ὁ διατριπῶν λίθους: Παῦλ. Σιλ. 'Εκφρ.188.

λαοτρόφος-ον ἰτρέφω) ὁ τρέφων τὸν λαόν, ὁ φροντίζων περὶ αὐτοῦ: Πίνδ.Ό 5,4 ὄς τάν σάν πόλιν αὐξων, Καμαρίνα, λαοτρόφον' || ἀξίωμα ὠφέλιμον εἰς τὸν λαόν: Πίνδ.Ό 6,60 αἰτέων λαοτρόφον τιμῶν τιν' ἔα κεφαλά.

λαοτόπος-ον μγν. ἐπὶ ἐργαλείου, ὁ κόπτων λίθους: 'Αλκ.Μεσα.ΑΠ 7,429,3' 2) τὸ ἄρσ. ὡς οὐσ. ὁ λιθοτόμος, ὁ γλύπτης: 'Αγαθ.Α Πλ.4,59.

λάου-λάου ἔπιρρ. ὄμμ. σιγά-σιγά, μετὰ προφλάξεων, ὡστε νὰ μὴ γίνῃ ἀντιληπτός, κρυφίως' || ἐπιτηδεύω, με πονηρίαν: φρ. πᾶσι λάου-λάου.

λαουρικόν ἰδὲ ἰένν.ὄξω) νεώτ. χημ. μονοκαρβονικὸν ὄξω ἀπαντῶν ὑπὸ τὴν μορφὴν τοῦ γλυκεριδίου αὐτοῦ ὡς κύριον συστατικὸν τοῦ σαφνελαίου, ἔξ ὄυ λαμβάνεται διὰ σαπωνοποίησεως.

λαουονια ἰή νεώτ. γένος λυθροειδῶν φυτῶν.

λαουονιτης ἰδὲ νεώτ. ὄρμητολ. ὄρμηκτὸν πολυπυρριτκὸν ἄλας τοῦ ἀργιλίου μετ' ἄσβεστοῦ.

λαουαρίτης ἰδὲ νεώτ. ὄρμητολ. ὄρμηκτὸν ἰωδικὸν ἄλας τοῦ ἀσβεστοῦ.

λαουαίρης ὄμμ. κ. λαουαίρης ὁ παίζων τὸ λαοῦτο βλ.λ.: Μαλακ.Μπαταρίδης κὶ ἀμέωως με τὸν βιολιτζῆ καὶ με τὸν λαοσι(9) κ.

λαουιτης ἰδὲ νεώτ. ὄρμητολ. κ. λωιτής ὄρμηκτὸν θειοαρσενικὸδες ἄλας χαλκοῦ.

λαοῦτο ἰδὲ ὄμμ. κ. λαοῦτο κ. λαοῦτο εἶδος ἐγχόρδου μουσικοῦ ὄργάνου κρουμοῦμο διὰ πλῆκτροῦ: Λαίτ.Τραγ.Χορ. σάν θε ν' ἀκούσεται

βιολιά, κλαρίνα καὶ λαοῦτο, περάστ' ἀπ' τὴν Ἀγορίαν κὶ ἀπ' τὴ Φανερωμένη.

λαοφθόρος-ον κ. νεώτ. ὁ καταστρέφων τὸν λαόν, ὁ τοῦς ἀνθρώπους ἐξαφανίζων, καταστρεπτικός: Θέουγ.781 στάσις 'Ελλήνων λαοφθόρος.

λαοφιλιός-ος-φίλης νεώτ. ὁ ἀγαπῶμενος ὑπὸ τοῦ λαοῦ, δημοφιλής: λαοφιλιεῖς κυβερνήτης.

λαοφόνος-ον ὁ φονεύων τὸν λαόν: Βοικ.12,120 λαοφόνον ὄδωρ, Θεοκρ.17,53 λαοφόνος Διομήδης, 'Επιγρ. λαοφόνον ἔξιος.

λαοφώρος κ. λαοφώρος-ον ὁ φέρων τὸν λαόν, ἐπὶ εὐρείας καὶ συγκαζομένης ὄδοῦ: 'Ἰλ.Ό 682 λαοφώρον καθ' ὄδον, Θεοκρ.25,155 λαοφώρου ἐπέδρασαν . κελεεύθου, 'Ἡρ.1,187 ὑπὲρ τῶν μάλιστα λαοφώρον πυλέων ἰδ.γρ. λαοφ-1 ἰσπερῶνα τῶν μάλιστα συγκαζομένων πυλῶν' 2) λαοφώρος ἰένν. ὄδοσι ἰή ὡς οὐσῆ ἡ λαοφώρος: Πυθ.η.Πορφ. Πυθ.42 τὰς λαοφώρους μὴ βαθίζκει, Εὐρ.Ρῆσ 881 λαοφώρους πρὸς ἐκτροπισίαν ἰδὲθρ. Vater λαοφώρου, κῶδ. λαοφ-1, Πλάτ Νόμ.763C καὶ τῶν ἐκ τῆς χώρας λαοφώρων εἰς τὴν πόλιν, Παισ.9,22 ἐναυελθεῖσι δὲ ἐς τὴν λαοφώρον, Διογ.Λ 8,17, Αἰλ.Π 17, 'Ιουλι.Λόγ.6,184D' 3) μγν. λαοφώρος ἰή ἡ πόρνη: 'Ανακρ.157' ἰλω- ὡς μουσούλλαθον η.Εὐρ.Ρῆσ.881.

λαοφυλογία ἰή νεώτ. ἡ ψυχολογικὴ ἔρευνα τοῦ συνόλου τῶν πνευματικῶν προσιῶνων ἐνὸς λαοῦ: ἴδου δῖοῦ παλαιότερον ἀπεδιδετο ἡ ἔνωσια κοινωνικὴ ψυχολογία.

λάπα ἰή ὄμμ. ἡ λαπάρα βλλ.

λάπαμα-ατος ἰδὲ κ. λάπαγμός 'Ἡσ. «ἐκέκνωσις».

λαπαδιάζω ὄμμ. μθ. βράζω τὸ φαγητὸν ἰδ. τὴν ὄρυγμα ὑπὲρ τὸ δένον, ὡστε νὰ χυλοποιηθῆ, νὰ γίνῃ λαπάς' || αὐτῆ. γίνωμαι λαπάς: τὸ φατ ὄρυγησε νὰ τὸ καταδέσσει καὶ λαπαδίσει.

λάπαθῶνός-ον χάριον τοῦ μέτρου ἀπὶ ἀλαπαθῶνός βλ.λ. ἰδὲθρ. ὑπὸ Μπαστρανε) ἐν Αἰσχ.Εὐμ.562.

λάπαθην 'Ἡσ. «ἐκκενοῦν, ὄφ' οὐ καὶ τὸ ὄρυγμα» ἰπρὸθ. λαπάσσαω).

λαπάθη ἰή ΕΜ 551,15 τὸ λάπαθον βλ.λ.

λάπαθοειδής-ος-ές ὁ ὄμοιος πρὸς λάπαθον, ἔχων σχῆμα λαπάθου: ΨΔιοσκ.2,166 λαπαθοειδῆ φύλλα ἰέσφ.γρ-1.

λάπαθων ἰδὲ κ. μων., νεώτ. βοταν. κ. ὄμμ. γένος πολυμυνοειδῶν φυτῶν περιλαμβῶνον πρὸς ἐτησίαις, διετεῖαι ἡ πολυετεῖς, ἠν πολλοὶ ἐδωδῶμοι κ. ἄ. φαρμακευτικαί: || εἶδ. λάπαθον τὸ ὑπομονητικὸν σιδερολάπαθον: 'Επιχ.161, Θεόδωρ.Φι 7,1,2 λάπαθον ἄγριον: αὐτ.7,6,1, Διοσκ.2,114' || ὄμ. λάπαθον ἡ ὄξυλις ὄξυλιθῆ, ξινάκι ἡ ξινήθρα, πῖθ. τὸ τέταρτον λάπαθον τοῦ Διοσκ. || νεώτ. λάπαθον τὸ ἐλληνικόν, τὸ κοινὸν λάπαθον, πῖθ. λ- τὸ κηπευτὸν τοῦ Διοσκ. καὶ τὸ ἥμερον τοῦ Θεοφρ. 2) ὄρυγμα παρασκευαζόμενον ὡς παγίς διὰ τὴν ἐντός αὐτοῦ πτώσιν ἀγρίων ζώων: Φώτ., Σουίδ.

λάπαθος ἰδὲ ἡ τὸ λάπαθον βλ.λ.: Θεόδωρ.Φι 1,6,6, Εὐμ 57,17 (π.Ρῆτ.311,32).

λαπακτικός-ή-όν (λαπάσσαω) γενωπτικός, καθαρτικός: Ξενοκ.π. 'Ορειβ.2,58,9, Γαλ.6,457.

λάπατις-ές ἰή ἰ, ἰων.-ιας ἡ κένωσις ἰδ. τῶν ἐντέρων: 'Αριστλ.Φυσ.197β,24, αὐτ.Πρ.935β,30, 'Αρετ. 'Όξ.Νοῦσ.2,10, Γαλ.19,199.

λαπάρα ἰή (λαπαρός), ἐπ. κ. ἰων. λαπαρή κ. μων. κ. νεώτ. τὸ μαλακὸν μέρος τοῦ σώματος τὸ μεταξὺ τῶν πλευρῶν καὶ τοῦ ἰσχίου, ἡ λαγών: 'Ἰλ.Ζ 64 κατὰ λαπαρήν, αὐτ.Π 318 λαπαρής δὲ διήλασε χάλκειον ἔγχος, 'Επιχ.90, 'Ἡσ.2,86 παρασχίσαντες παρά τὴν λαπαρήν ἔξ ὄμ. εἶλον τὴν κοιλίαν πάσαν, Πιρόδρ.1,197 καὶ κἂν ἐπὶ τὸ σχόλασμα νὰ πᾶσι τὴν λαπαράν' || τὸ ἐκατέρωθεν τῆς ὀμφαλικῆς χώρας τῆς κοιλίας τοῦ

υπεράνω των λαγονίων όστων, ά. λαγών· || κτ. επέκτ. ή όλη κοιλιακή χώρα· κ. πληθ. λαπάροι λα- γόνες· 'Ηρ.6,75 ές τε τά Ιαχία και τάς λαπάρας, 'Ιηπ.Φυσ.9, Διοσκ.άπ.193' || εϊς τόν έν. τό πλευ- ρόν· 'Ιηπ.Τόπ.'Ανθρ.14' || διαστέλλεται πρός τό κενόν· π. 'Ιηπ.Νούσ.2,55, αút.Παθ.17, Γαλ.181;2,762' 2) άλλός βλ.λ.: Παλλ.έν ΑΠ79,486.

λαπαρίκος-ή-όν νεώτ. ό άνήλικη ή άναφερό- μενος εϊς τήν λαπάραν, ό τής λαπάρας.

λαπαροκλή (ή) νεώτ. πάσα πρόπρωτος σπλάγ- χων έν τοϊς κοιλιακοϊς τοιχώμασιν, ά κοιλιοκλή.

λαπάρος-ά-όν κυρ. Ιατρ. λαπαρός, χαλαρός: 'Ιηπ.'Αρθρ.50 τό λαπαρόν τής πλευρής ή λαπάρα, έπί των όστων· αút.Προγν.11, αút.Επιδ.2,6,26

λαπαρός εϊλεός, 'Αριστλ.Πρ.935b,28 λαπαρόν γίννεσθαι ίγγινεσθαι εύκοιλιοι, αút.Ζ1 604b,16 λα- παρός ών άγαγε Ιηθ. Διορθ. λαπάρας άνέλκει· || έπί έξαρθρώσεως· 'Ιηπ.Μοχλ.24 όπισθεν λα- παρόν, έμπροσθεν έξέχον' 2) έπί προσκεφα- λισίου, μαξιλαιοϋ, ό κοϊλος, βαθουλός: αút.'Αγμ. 16 μέσον κατά μήκος ποιήσαντα λαπαρόν' 3) συνειδ. έπί οδύνης, έλαφρός: αút.'Επιδ.6,3,18 πλευρικών οδύναϊ λαπαραι' 4) 'Ησ. έσσελιγής, άκόλαστος, λάγνος·

λαπαρότης-ητος (ή) ή χαλαρότης, μαλακότης Ιδ. τής κοιλίας· 'Ιηπ.Επιδ.4,45.

λαπαροτομία (ή) νεώτ. Ιατρ. χειρουργική δι- άνοιξις των κοιλιακών τοιχωμάτων πρός έξέταση και καθορισμόν παθολογικών καταστάσεων των σπλάγχων.

λαπαρός έπίρρ. κατά τρόπον λαπαρόν βλ.λ.: 'Ιηπ.Επιδ.3,1B ύποχονδριο έντασις λαπαρώς δηλ. άνευ έξοδήματος, φουσκώματος, αντίθ. μετ' όγ- κω κτ. Γαλ.1.

λαπάς (ί) δημ. τό έξ όρύζης λίαν βεθρααμέ- νης μέχρι χυλοποίησης έδεσμο· 2) κατάπλα- σμα έξ όρύζης βραστής ή λιναροσπόρου, μολδ- χας κ. ά. 3) μτφ. άνθρωπος πλαδαρός, νω- θιάς, άχαρις.

λαπάσσω, άπτ. λαπάττω, μέλλ. λαπάξω, κενώ, άδειάζω· 'Ησ. ελαπάζει, κενούσιν· 'Ιηπ.Προγν.8 διαόρροισι.. τήν γαστέρα λαπάσσοσαι, αút.'Επιδ. 4,31 ούκ έλάπαξεν ούδέν, αút.Κωϊκ.α.201 τά παρ' ούς λαπάσσει ίκνάμει ώστε τά παρ' τό ούς οϊδήματα νά έκβάλλωσιν ύλην, αút.Προρρ.1,167' || παθ.συ- νήθ. έν τώ άόρ. έλαπάχθην· αút.'Αρχ.'Ιητρ.11' όμ. έπί των έντοσθίων, κενούμαι· 'Αριστλ.Πρ 935b,30' κ. άπολ.: 'Ιηπ.Επιδ.6,2,19 έλαπάσσετο [έγίνετο κενώ- σαι] παρικ. άπαρφ. λελαπάχθαι· 'Αθύν.8,363Α' 2) μαλάσσω, καταπαύω· 'Ιηπ.'Ελκ.10 όκωσ.. τά σκληρυνόμενα λαπαχθή' 3) λεπατάω ηπρβλ. όλαπόζω· Αϊσχ.'Επτ.47 λαπάξειν άστυ Καθμειών βία [όμφ. αút.'Αγ.130].

λαπάτα (τά) δημ. όνομασία των διαφόρων ειδών του φυτου άτράφαξις.

λαπάτα (ή) δημ. τό φυτόν πολυώνιον τό άρ- κειόφυλλον' 2) ναυτ. έμβολον πρός ένίσχυσιν του ίστού.

λαπατάσσω νεώτ. ναυτ. ένδυναμώνω Ιστόν ή κεραϊάν δι' έμβόλου, μέ λαπάτασιν.

λάπη (ή) μτγν. κ. λάμψη ό άφρός ό σχηματι- ζόμενος έπί τής έπιφανείας του οίνου, όξου ή άλλων ύγρών μενόντων στασίμων· 'Ερωτιαν. έν λ., Διοσκ.5,76.

λάπιζω κ.μσν. συρίζω· Σοφ.άπ.1062' || φέρομαι άλοζονικός, άλαζονεύομαι, κομπάζω· Κικ.'Αττ. 9,13,4, ΑΒ 277, Φώτ.: ηρβλ. λαοπίειν

λαπικτής (ί) λεξ. λοιπότης βλ.λ.: Φώτ.

λαπικτής-ατος [τό] μεγαλυτής· Κικ.'Αττ.9,13,4.

λαπιστής (ί) μτγν., θηλ.-Ιστρία ό άλαζών άν- θρωπος· ΠΔ Σοφ.Σειρ.20,7 ό δέ λαπιστής.. ύπερβήσεται καιρόν.

λαπιστρια (ή) λεξ. τό θηλ. του λαπιστής· Φώτ. **λαπόρτσια** (ή) νεώτ. γένος κνιδοειδών φυτών ού είδος λαπόρτσια ή σχομβούργιος (καλλιερ- γουμένη πολλοχού ώς κοσμητικήν φυτόν).

λάπος 'Ησ. έθής, ό ούροσ.

λαπούσα (ή) δημ. όν. του φυτου Πελασσίας ό φαρμακευτικός.

λάπτας 'Ησ. <τους όροφουνας>.

λαπτής έσφ. γρ. αντί λάπης· 'Ησ.

λαπτικός-ή-όν μσν. ό κατάλληλος πρός κέ- νωσησιν· Εύστ.1413,3.

λαπιτήρ 'Ησ. <σφοδρώς πτύων>.

λάπτω, μέλλ. λάφω (άπο-), άόρ. έλαφα [έξ-], παρακ. λέλαφα, μέσ. μέλλ. λάφομαι [έκ-], άόρ.

ελαφάμην, λείκω διά τής γλώσσης, έπί λύκων· 'Ιλ.Π161 λάφοντες γλώσσησιν.. μέλαν ύδωρ, Πλουτ.'Ηθ.2,971Α, 'Αριστλ.Ζ1 595α,7 πίνει τά καρ- χαρόδοντα λάπτοντα, Αλλ.Ζ1 6,53 τή γλώττη λά- πτους' ηρβλ. κάπτω' 2) άληθτος πίω, ροφώ: 'Αριστφ.άπ.598 αίμα λέλαφας, 'Αθύν.10,443E τους.. λάπτοντες τόν οίνον' || όμ. μέσ. κα- ταπίω· Φερεκρ.95 έπισυτήν λαφάμενοις, 'Α- θύν.8,363Η λάπτειν [διορθ. άντ' λαπάττειν].

λαπίρα (τά) είδος ούκων· 'Αθύν.3,78Α λαπίρια πικρία άρακόντια λευκόφαια.

λαπώδης-ους-ες κ. λαμπώδης κ. λαππώδης έπί των ούρων, ό έπί τής επιφανείας του έχων έπικα- θήμενον άφρόν, λάπηλ βλ.λ.: 'Ιηπ.Κωϊκ.182, αút. Προρρ.1,92, Γαλ.16,704.

λάρα (ή) δημ. κ. γλάρα ή έκφρασις του προσώπου του ύπό ύψηλίως καταλαμβαομένου· || διάθεσις ευχάριστος πρός ύπνον, νύστα, ά. λάρωμα κ. γλάρωμα.

λαρβάρια (ή) νεώτ. βοταν. γένος δασυκλαδοει- δών φυτών.

λαρβάσων (τό) στίβι: Διοσκ.5,84.

λαργάρι δημ. ναυτ. άπαθώ λέμβων και άνάγο- μαι, ά. άλαργάρω.

λαργιλιά (ί) νεώτ. ζωολ. οϊκογεν. ήμιπτερον έν- τόμων τής τάξεως των κόρων.

λαργάττω (Ιταλ.) νεώτ. μουσ. ύποκαρ. του λάρ- γκο, όρος μουσικός ύποδεικνύων ρυθμικήν άγω- γήν ταχύτεραν κατά τι τής του λάργκο και όλι- γον βροδύτεραν του άνταντίνο· || έν χρ. ώς τί- τλος του δευτέρου βραδέος μέρουσ μιάσ συμ- φωνίας, σονάτος κττ.

λάργκο (Ιταλ.) νεώτ. διεθν. μουσ. όρος σημαί- νων τόν βραδύτερον χρόνον τής έκτελέσεως ένός μουσικού έργου.

λαρδάκι (τό) δημ. όνομα του φυτου κρηπίς ή γραμμωτή.

λαρδηγός (ί) 'Επιρρ. ό προμηθευτής λάρδου βλ.λ.

λαρδί (τό) Ιλάρδοσις δημ. χείριστον λίπος άλίπα- στον ή κηπιστόν.

λαρδος (ί) [λατ.] τό άλατισμένον κρέας· δ έρ- μην. τό πάχος, τό λίπος των χοίρων· 'Ηρων Στε- ρεομ.2,54, 'Ιω.Λυδ.Μην.4,92.

λαρδώνω δημ. ρίπτω εις τό φαγίτόν καρδί, άρτύω μέ λαρδί.

λάρτης (ί) κατώτεραι τινες θεότητες π. Ρω- μαίοις έπαγρυπνοϋσαι ώς φύλακες των οικογε- νειών, οικιών, οδών, οδών, πώλεων κ.ά.

λαρία (ή) νεώτ. ζωολ. γένος λαριιδών έντόμων, δημ. βροϋχος ή μμμοϋλόν των όσπιρών.

λαριίδα (ί) νεώτ. ζωολ. οϊκογέν. πτηνών τής τάξεως των νηκτικών, ής γνωστότερον γένος ό

λάρος βλ.λ.

λαριίδος 'Ησ. φλόδιον νεγάστριον.

λαρικοειδής πεύκη (ή) νεώτ. είδος πεύκης, ή Ιδαία του Θεοφράστου, μαύρη ή άσπριακή πεύκη.

λαρικοσάκχαρον (τό) νεώτ. χημ. τρισάκχα- ρίτης άπαντων εις τάς έκκρίσεις του λάρικοσ.

λάρυμνον (τό) μγν. άραβικόν όνομα θυμιάματος λίαν εύδουδου : Στράβ.16,4,19 γίνεται δ' έν τοις Σαδαίοις και τό λάρυμνον εύδωδέστατον θυμίαμα [π. Άγαθρχ.10] φέρεται λάρυμνον).

λάρυμνος (τό) νεώτ. ζωολ. γένος άκανθοπεριγών Ιχθύων.

λάρυμναιον κύρτον 'Ησ. «οι άλιεις τόν έκ λειμυκάας ή μέγαν».

λάρυμνόμεαι άποθ. σπιζομαι, γίνομαι παχύς, παχύνομαι : Σώφρ.π. Άθην.9,376B βόδες δέ λαρυμνύονται.

λαρυνευτής (τό) 'Ησ. «άλιεύς».

λάρυνοις (τό) είδος θαλασσίου Ιχθύος : 'Οππ. Άλ.3,399 [δ.γρ. λάρυμοις].

λάρυνός-ή-ον (λάρος) ό τεθραμμένος καλώς, σπειυτός, παχύς : Ξενοφ.6,2 λαρυνός ταύρος, Άριστοφ.Είρ.925 λαρυνώ βούτ, Έρατοσθ.π. Άθην.9,376B τούς σύας λαρυνούς προσήγορευσε. || μτφ. : Άριστοφ. Όρν.465 μέγα και λαρυνόν έπος.

λάρυξ-ικος (ή) κ. νεώτ. τό δένδρον λάρυξ ή εύραπαική, βλ. κατ. : Πλιν.ΦΙ 16,43- || βοταν. γένος τής τάξεως τών κωνοφόρων περιλαμβόνον είδη δένδρων θεραπευόμενα προς κόσμον, έν οίς και ή λάρυξ ή εύραπαική. 2) ένετική τερεβινθίνη βλ.λ. : Διοσκ.1,71, Γαλ.13,410- 3) πυτία : Γλωσσ.

λάρυξ-ιδος (ή) ό λάρος βλ.λ. : Λεωνίδ.έν ΑΠ 7,652.

Λάρια (ή) (ούχ) Λάρισσα] άρχική σημ. άκρόπολις : Στεφ.Βυζ. Λάρια Άργους, Σχόλ. Άπολλ. Ρ.140- || είτα δν. πολλών άρχ. έλλην. πόλεων, δηλονύ πελαγονικήν αυτών άρχήν : 'Ηλ.Β841 οί Λάρισσαν έπιδώλακα ναιτιάσσκον, Στράβ.9,5,19, ούτ.13,32- || Ιων. τ. Άλριαις ή έν Αιολίαι] π. 'Ηρ. 1,149 Κύμη ή Φρικωνίς καλεομένη Άλριαις.

Λαριασιοποιή (τό) [διορθ. λαρισιοποιή] οί κατασκευαστάι λαρισαίων άγγειων, ή κτ. διαφ. έρμ. επί τών δημιουργών (άρχόντων), οί καθιστώτεες Λαρισαίους πολίτας : Γοργ.π. Άριστλ. Πολιτ.1275b,30.

Λαριασιος-α-ον ό έκ Λαρισης, ό κάτοικος τής Λαρισης : Θουκ.2,22 και άφικοντο παρ' αυτους Λαριασιοι Ιων.τ. Άλριαισις : 'Ηρ.9,1 Θώρηξ ό Ληριασιος' όμ. Λαρισιος κ. Λαρισηνάς ώς επίθ. του Διός : Στράβ.9,5,19 Ισως δέ και ό Λαρησιος Ζεύς έκειθεν επωνόμασαι. 2) ώς ούα. είδος χύτρας τό πρώτον κατασκευασθείσης ή συνήθ. κατασκευαζομένης έν Λαριση : Λεωνίδ.π.ΑΠ 6,305 Λαριασιόι έφήτηρες.

Λαριασιωγός (τό) ό φέρων φαρμούς βλ.λ. άνθράκων : Εύρ.άπ.283.

Λαρκίδιον (τό) κ. Λαρκιον [Πολυδ.10,111] ύποκορ. του λάρκος βλ.λ. : Άριστοφ. Άχ.340 ώς τόδε τό Λαρκίδιον ού προδύωω ποτέ.

Λάρκος (τό) κόφινος, είδ. ό έν χρ. δι' άνθρακας : Άριστοφ. Άχ.333 ό λάρκος δημότης οδ' έστ' έμός, Άλεξ.208, Λυσ.άπ.139S.

Λαρκοφορῶ-έω φέρω λάρκων : Δίων Κ 52,25.

Λάρνα (ή) δημ. κηλις έξ έλαίου ή άλλου λιπαρού ύγρουδ' εκκεχυμένου, λάμψ.

Λαρνακή (τό) δημ. λίθινον ή κτιστόν σκαφίδιον έν τώ μαγειρείω, έχον όπλην προς άποχέτησιν ύδάτων, έν χρ. προς πλύσιν σκευών κττ. 2) σκάφη διά πόσιμα ζώων, λάρναξ βλ.λ.51.

Λαρνακίδιον (τό) ύποκορ. του λάρναξ βλ.λ.

Λαρνακιον (τό) ύποκορ. του λάρναξ : Σύμμ. ΠΔ Βασ.1,6,8, Πάπ.

Λαρνακόγυιας-ον επίθ. του Πονός, κατά τό φαινόμενον έκ τινος λογοπαγινίου επί τών λέξεων χηλή κ. χηλάς=λάρναξ : Θεόκρ. Σορ.16.

Λαρνακόφθορος-ον ό φωνεύων έντός λάρνακος ή κιβώτιου : Λυκοφρρ.235.

Λάρναξ-άκος (ή) Ιοναν. ό κ. νεώτ. κιβώτιον, όληκ έν ή έναπέθετον οικιακά πράγματα : Άλ.Σ 413 λάρνακ' ές άργυρέην συλλέξατο, Βαυχ.5,141 λάρ-

ναξ δαιδαλέα, Θουκ.3,123 λάρνακος όκτώ πληρώσας λίθων. 2) τεφροδόχος κάλη, σσρός (όστέα) : Άλ.Ω 795 και τά γε χρυσειην ές λάρνακα θήκαν, Θουκ.2,34 λάρνακας κυπαρισσίνας άγουσιν άμαξαι. . . ένεστοι δέ τά όστά. 3) νεώτ.θήκη προς έναπόθεσιν νεκρού, σαρκοφάγος, φέρετρον : λάρναξ μαρμαρίνη' || όμ. θήκη προς έναπόθεσιν τών όστών νεκρού, κάλη, στάμνος. 4) νεώτ. όρθοπεδ. είδος Ξυλίνου ή γυφίνου νάρθηκος έν χρ. εις παθήσεις τής σπονδυλικής στήλης. 5) κιβωτός μεγάλη οσον ή του Δευκαλιώνας ή του Νώε : Πλούτ. 'Ηθ.9,68F, Λουκ.Συρ.12 λάρνακα μεγάλην, τήν αύτός ειλεν, ές ταύτην έσθιδάσας παιδάς τε και γυναίκας έωυτού έσέθη. 6) κιβώτιον έν ώ έξείτιθεντο τά άρτιγενή νήπια : Σίμων.3,1, Άπολλ.Ρ 1,626, Διόδ.Σ 5,62 προσεγεθείσης ός τής λάρνακος τή Δήλω τεκείν άρνενα. 7) σκάφη διά πόσιμα, ποτίστρα, λαρνακή : Έπιγρ. ό λάρναξ ούτος.

Λαροσιδής-ούς-ές (λάρος) κ. νεώτ. ό όμοιος προς λάρον : Τζέτζ.Λυκοφρρ.76.

Λάρος (τό) κ. νεώτ., δημ. κ. γλάρος είδος θαλασσίου άδηφάγου πτηνού τής οικογεν. τών Λαροιδών : 'Οδ.Ε 51 σεύατ' έπειτ' επί κόμα λάρω όρνιθι έοικώς, Άριστλ.Ζ154b,17 ή δέ αίθια και οί λάροι πτικουσι μέν έν ταίς περή τών θάλασσαν πέτρας. 2) μτφ. επί άπλήστον δημωγών, είδ. του Κλέωνος : Άριστοφ. Ήπν.956 λάρος κεχνηνάς επί πέτρας δημηγόρων, αβτ.Νεω.591 Κλέωνα τόν λάρον δώρων έλάυτες, πράτ.Όρν. 567, Μάτρ.Δείπν.9, Τιμοκλ.4,9- || όμ. επί άνοήτων, μωρών : Λουκ.Τιμ.12 ούτοι δέ οί λάροι τή πενία ξυνέσταυσαν, Σχόλ. Άριστοφ. Π.913.

Λαρός-όν ποι. επίθ. εύχάριστος τή γευσίν, γλυκύς, ήδύς, εύάριστος, π. Όμ. πάντοτε επί γεύσεως : Άλ.Τ 316 λαρόν παρά δείπνον έθικας, αύτ.Ρ 572, 'Οδ.Μ 283 λαρόν τετυκοίμεθα δάρπον, Άπολλ.Ρ 1,456 μέθυ λαρόν έπ. ύπερθ. : 'Οδ. Β 350 λαρώτατος οίνος Ιχάριον του μέτρον άντι λαρώτατος] τό συγκρ. λαρότερον ώς έπίρρ.Σίμων. +183,10' 2) εύάρεστος τή όσμύν : Μόσχ.2,92 Λαρός άύτημ, Διον.Περ.936 λαρόν δώδωεν, Έπιγρ. άνθεα λαρά φύις || όμ. εύάρεστος τήν όψιν : ΑΠ 9,525,12, αύτ.15,11 άνθεμα λαρά' || όμ. εύάρεστος τήν άκοήν, γλυκύς, μελωδικός : Άρ. Εολ.Ρ 3,933 λαρόν έπος, Άγαθ.π.ΑΠ 7,602 λαρά φθέγγετο Βακχυλίδης, Άλλκ.π.ΑΠλ.4,226 λαρά γείλαια (τά έξάγοντα ήδείς ήχους, γλυκέις φθόγγου).

Λάρτιος-α-ον Έπιγρ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τόν λάρτον βλ.λ. : Λαρτία πέτρα, Λάρτιος λίθος, - λαρτία στάλα (ή έκ λαρτίου λίθου κατασκευασμένη στήλη).

Λάρτος (τό) Έπιγρ. ακλήρος τις λίθος τής Ρόδου.

Λάρυγγας (τό) δημ. κ. λαρύγγιον (τό) ό λάρυγξ βλ.λ. : Σολωμ. Έθν. Ύμν.107 βλασφημείαι, σκούζει, μουγκρίζει κάθε λάρυγγας έθροπό.

Λαρυγγίς (τό) [λάρυγξ] μsn. κευράκτης, φωνακιάς, λάλος, φλόδαρος, πρβλ. λουρυγός.

Λαρυγγακτομία (ή) νεώτ. Ιατρ. ή έγχείρησις καθ' ήν εκτέμνεται και άφαιρείται ολόκληρος ή έν μέρει ό λάρυγξ κεραινοσπαθών.

Λαρυγγί (τό) δημ. ό λάρυγξ βλ.λ. || μτφ. φρ. έθγαλα τό λάρυγγι μου (έκραύγαα ύπερμέτρως), - δέν πά' να κόψη τό λάρυγγι του (να αύτοκτονήσθ, να φθάση εις άπόγνωσην).

Λαρυγγίζω κ. μsn. κ. νεώτ. Ιαχυρός κραυγάζω, κρόζω δυνατό : Δημ.18,291, Φιλόδ.Ρητ.1,200S, Λουκ. Έρωτ.36 άλλ' έπρημένη φωνή λαρυγγίζων, Πρδρόβ.1,147 πόσους να πλέξω και να πά, πόσους να λαρυγγίζω || κ. νεώτ. όμικά μόν τόν λάρυγγα, εκβάλλω φωνήν λαρυγγικήν : Ραγκ. Άλ. 1,141 λαρυγγίζ' ή φιλομήλα άσμα ώς τά σά

2) ἐπὶ τοῦ κόρακος, κρῶζω: Ἀνώ.π.Σουῖδ. μετὰ συστολοῦ αἰτ. φωνάζω: Ἀθῆν.9,383F μὴ καὶ τις αὐτῶν τὰ ἐκ δυσκόλου Μενάνδρου βρεθυόμενος λαρυγγίσῃ τὰδε. **3)** μτθ. καταβोध, φωνάζω: Δυνατώτερα καὶ κάμνω τινὰ νὰ σιωπήσῃ, κατασπάζω: Ἀριστφ. Ἰπν.358 λαρυγγίω τοὺς ῥήτορας καὶ Νικίαν ταραξά ἰδ. ἐρμ. κάμνω τινὰ νὰ κόψῃ τὸν λαίμον του).

λαρυγγικός-ή-όν κ. νεώτ. γαστρίμαργος, φωνάζω: Φερεκρ.π. Ἀθῆν.δ.246F τοῦτον πανταχοῦ ἄνω λαρυγγικόν τιν' ἐπὶ μισθῷ ξένον. **2)** νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν λάρυγγα: λαρυγγνεῦρα - φθόγγοι - φωνή· ἐπίρρ. νεώτ. -ῶς. **λαρυγγίον** (τό) μτν. ὑποκορ. τοῦ λάρυγγ, λαρυγγί βλλ.ς: Γαλ.14,474.

λαρυγγισμός (ὁ) κ. νεώτ. κρωγμός: Πλουτ. Ἦθ. 129 κοράκων .. λαρυγγισμός. **2)** νεώτ. ἡ κατ' ἐξοχὴν διὰ τοῦ λάρυγγος σχηματισμένη φωνή· || μουσικὰ καλλωπισμός τοῦ ἄσματος. || τερέτιμασι: λαρυγγισμοὶ ἀπὸδόν. **3)** νεώτ. ἰατρ. σπασμωδικὴ συστολὴ τῶν μυῶν τοῦ λάρυγγος ἐπιφέρουσα κλεισίαν τῆς γλωττίδος, δυσχέρειαν εἰς τὴν ἀναπνοὴν καὶ καθολικοὺς σπασμούς.

λαρυγγίτις-ιδος (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ παροξυμένη φλεγμονὴ τοῦ λάρυγγος.

λαρυγγογραφία (ἡ) νεώτ. ἡ λεπτομερὴς ἀνατομικὴ περιγραφή τοῦ λάρυγγος.

λαρυγγοκήλη (ἡ) νεώτ. ἡ ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ ἐμφανιζομένη διόγκωσις ἔχουσα μέγεθος ὡστὶ ἢ πορτοκαλίου, προκαλουμένη ἐκ συσσωρεύσεως ἀέρος διεισδύσαντος εἰς ρήγματος τοῦ λάρυγγος.

λαρυγγολογία (ἡ) νεώτ. ὁ κλάδος τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης, ὁ ἀσχολούμενος περὶ τὰς παθήσεις τοῦ λάρυγγος. || πραγματεία ἢ συγγραφή περὶ τοῦ λάρυγγος.

λαρυγγολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν λαρυγγολογίαν· ἐπίρρ. -ῶς.

λαρυγγολόγος (ὁ) νεώτ. ὁ ἱατρός ὁ ἀσχολούμενος εἰδικῶς εἰς τὴν λαρυγγολογίαν καὶ θεωραπέυων τὰς παθήσεις τοῦ λάρυγγος ὡς καὶ τὰς πολὺ συναφείς τῆς οὐσας τῆς ρινὸς καὶ τῶν ὠτων (ώτορινολαρυγγολόγος).

λαρυγγονέκρωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ νέκρωσις τῶν ἀπαλῶν μερῶν τοῦ λάρυγγος ἢ καὶ τῶν χόνδρων αὐτοῦ, ἐπερχομένη ἐκ παθήσεως τούτου κατὰ τὴν διαδορμὴν ὠσων πινῶν, ὡς τυφου, ὀστρακιάς, διφθερίτιδος, φυματίσεως κτλ.

λαρυγγονυξία (ἡ) νεώτ. ἡ κατὰ τὸν λάρυγγα μικρὰ ἐχέουσα ἀνάλογος πρὸς τὴν λαρυγγοτομίαν.

λαρυγγοπάθεια (ἡ) νεώτ. ἡ παθῆσις τοῦ λάρυγγος κ. εἰδ. ἢ λαρυγγίτις.

λαρυγγοπληγία (ἡ) νεώτ. κ. λαρυγγοπληγία ἡ παράλυσις τῶν μυῶν τοῦ λάρυγγος, εἴτε ὀλων ὀμοῦ εἴτε μίαν μόνον ὁμάδον, εἴτε καὶ ἐνὸς μὲος τοῦ λάρυγγος.

λαρυγγορραγία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ αἱμορραγία τοῦ λάρυγγος.

λαρυγγός (ὁ) Ἦσ. «ματαιολόγος».

λαρυγγοσκόπησις-εως (ἡ) νεώτ. κ. λαρυγγοσκοπία ἢ δι' εἰδικοῦ κατόπρου ἐξέτασις τοῦ λάρυγγος καὶ τῶν φωνητικῶν χορδῶν, ἔμμεσος λαρυγγοσκόπησις κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὴν ἄμεσον, διενεργουμένη ἀνευ κατόπτρου, ἀλλὰ δι' εἰδικῶν ἐργαλείων.

λαρυγγοσκοπικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος ἢ ἔχων σχέσιον πρὸς τὴν λαρυγγοσκοπίαν ἢ τὸ λαρυγγοσκόπιον· ἐπίρρ. -ῶς.

λαρυγγοσκόπιον (τό) νεώτ. μικρὸν εἰσοικὸν κατόπρον, δι' οὗ βλέπομεν διὰ καθήκην ὠψισμοῦ τὸν λάρυγγα καὶ τὰς φωνητικὰς χορδὰς.

λαρυγγοσκοπιῶ-έω νεώτ. διὰ λαρυγγοσκοπίου ἐξετάζω τὸν λάρυγγα.

λαρυγγοσπασμός (ὁ) νεώτ. ἰατρ. ἡ ἐκ νευρώσεως σύσπασις τοῦ λάρυγγος.

λαρυγγοστένωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ στένωσις τοῦ λάρυγγος ἢ τῆς σχισμῆς ταύτου, ὀφειλομένη εἰς καλοήθη ἢ κακοήθη ὄγκον, εἴτε εἰς οὐλὰς κατόπιν τραυματῶν τοῦ λάρυγγος.

λαρυγγοσωλήνωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐντὸς τοῦ λάρυγγος διὰ φυσικῆς ὁδοῦ τοποθετήσις εἰδικῶ σωλήνων πρὸς ἀνανθοῦν ἐπὶ λαρυγγικῶν στενώσεω, ἀ. διασωλήνωσις τοῦ λάρυγγος.

λαρυγγοτομία (ἡ) νεώτ. τὸ ἀποκόπτειν τὸν λάρυγγα: Παῦλ.Αλγ.6,33· || νεώτ.ἰατρ. ἡ διὰ τομῆς διάνοξις τοῦ λάρυγγος, ἐγχειρήσις καθ' ἣν διανοίγεται τὸ πρόσθιον μέρος τοῦ λάρυγγος πρὸς ἐξάφρῃσι σώματος πινος ἐν αὐτῷ ἐσφρηνωθέντι ἢ ἐκτομῇ ὄγκου ἢ πολυπόδου.

λαρυγγοτομικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν λαρυγγοτομίαν· ἐπίρρ. -ῶς.

λαρυγγοτόμιον (τό) χειρουργικὸν εἰδικὸν ἐργαλεῖον πρὸς ἐκτέλεσιν λαρυγγοτομίας.

λαρυγγοτομιῶ-έω κ. νεώτ. ἀποκόπτω πινὸς τὸν λάρυγγα, τὸν λαίμον· Γαλ.14,734, Παῦλ.Αλγ.6,33· || νεώτ. ἰατρ. ἐνεργῶ λαρυγγοτομίαν.

λαρυγγοτραχειακός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν λάρυγγα καὶ τὴν τραχείαν: κατάρρους λαρυγγοτραχειακός.

λαρυγγοτραχειίτις-ιδος (ἡ) νεώτ. ταυτόχρονα καταρροϊκὴ φλεγμονὴ λάρυγγος καὶ τραχείας.

λαρυγγοτραχειοτομία (ἡ) νεώτ. ἐγχειρήσις καθ' ἣν διὰ τομῆς διανοίγεται ἡ κοιλότης τοῦ λάρυγγος καὶ σὺν αὐτῇ καὶ οἱ δύο ἢ, τρεῖς πρώτοι κρικοί τῆς τραχείας.

λαρυγγότυπος (ὁ) νεώτ. μορφή τυφοειδοῦς πυρετοῦ προαδάλλουσα τὸν λάρυγγα.

λαρυγγοφαρυγγικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν λάρυγγα καὶ τὸν φάρυγγα: λαρυγγοφαρυγγικός μῦς - κατάρρους.

λαρυγγόφασμα-ατος (τό) νεώτ. συσκευὴ περιέχουσα εἰκόνας ἢ ἐκ γύφου ὀμοιωματα τοῦ λάρυγγος, δι' ἧς ἐξασκονταί οἱ φοιτητα εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ λαρυγγοσκοπίου καὶ τῶν τοπικῶν ἐπεμβάσεων.

λαρυγγόφωρος-ον κ. νεώτ. ὁ φανοῦμενος, προφερόμενος διὰ τοῦ λάρυγγος, ὁ ἔχων φωνὴν λαρυγγίζουσαν: Ζών.π. Ἀθῆν.4,175C λαρυγγόφωρος ἐκκεχόρδωται τύπος-λαρυγγόφωρος ἀνθρώπου.

λαρυγγόφθις-εως νεώτ. ἐπὶ ἤχων, ὁ ὡς ἀπὸ τοῦ λάρυγγος ἀναδιδόμενος.

λάρυγγ-υγος (ὁ) κ. μσν. κ. νεώτ. τὸ ἀνω τμήμα τῆς τραχείας ἀρτηρίας, ἀποτελοῦν ὄργανον ἀεραγωγῶν καὶ φωνητικῶν: Ἀριστλ.Ζ1 493a,6, αὐτ. 535a,32 τὰ μὲν ὠν φωνήεντα ἢ φωνὴ καὶ ὁ λάρυγγ ἀφίσι, Εὐρ.Κύκλ.158 μῶν τὸν λάρυγγα διεκάναξέ σου καλῶς, Φερεκρ.108,7 χρωεῖν κατὰ τοῦ λάρυγγος, Πρῶδρ.1,148 νὰ τῶμα καὶ τοῦ λάρυγγος τῆς ἀκρας βοηθείας. || π. ποι. συγγέται ὁ λάρυγγε καὶ ὁ φάρυγγε· πρβλ. Ἀριστλ.Ζ1 535e,29· || ἐπὶ ἀνθρώπων λαϊμόργων: Ἀριστφ. Ἰπν.1363 ἐκ τοῦ λάρυγγος ἐκκεραμάσας ὑπέρολον, αὐτ.Βοτρ.575 τὸν λάρυγγ ἀν ἐκτέμοιμ σου, Εὐθουλ.139 ἀνόσιον λάρυγγος. **2)** τραχειὰ ἀρτηρία: Μένων 8,30· **3)** μτθ. λάρυγγε γλυκὺς ὄμιλια: ΠΔ Σοφ.Σειρ.6,5 λάρυγγε γλυκὺς πληθυνεὶ φιλίας σου τοῦ.

λάρυδοι Ἦσ. «στύλοι οἱ ἐν τῷ ἀρότρῳ».

λάρυξαι Ἦσ. «εἶσα ἀπὸ τοῦ λάρυγγος».

λάρυξ Ἦσ. «εἶσα ἀπὸ τοῦ λάρυγγος φωνῆς»: Ἐπιγρ. περισσότερὰ λάρυξαι.

λάρωντιδών Ἦσ. «ἐν τοῖς ὄβροισι μιν ἔλεγον, ὡς ἐπιφῶδων».

λάσ Ἦσ. «λάσ» πρβλ λαστρυγίλιας.

λάσα Ἦσ. «εἰράνεα πληρεστάτη».

Λάσα Ἦσ. «Λάρισα». **λάσαγγας** Ἦσ. «οἱ περὶ τὰς λίμνας χλωροί βάρσχοι».

Λασαίος ἰδί Ἐπιγρ. ὁ ἐκ Λαρίσης. **λάσανα** (τόλ) πάντοτε ἐν τῷ πληθ., τρίπους ἐσχάρα ἐφ' ἧς ἐτοποθετεῖτο ἡ χύτρα, μαγειρικὸν σκεῦος, πρβλ. λάσανα : Διοσκ.Κ.ωμ.8, Ἀριστοφ.ΕΙΡ.893 τὰ λάσανα τῆ βουλή πατ' ἦν'.

Λάσανα ἰδί Ἐπιδ. 2) ἔδρα πρὸς ἀνοπάτησιν, καθοίκι : Φερεκρ.88, Ἰηπ.Συριγγ.9, Κρατίω.49 [διορθ.λαχάνοις], Ἐπιδ.224, Ἀριστοφ.ἀπ.462 : || κ. ἐν τῷ ἐν. ὡς τὸ λατ. *lasanum* : Ἰηπ.Ἐπικ.8, Νίκαραχ.ΑΠ.11,74,8.

Λάσανιτης ἰδί πάπ. ὁ φέρων τὰ λάσανα βλ.λ.2] : **λασανίτης διφρος**.

λάσανον (τόλ) κυρ. ἐν τῷ πληθ. λάσανα βλ.λ. **λασανοφόρος** ἰδί ὁ δούλος ὁ ἔχων τὴν φροντιδα τοῦ κοπροδοχείου : Πλούτ. Ἠθ.182C, αὐτ.360D.

λασαρίφωτον (τόλ) νεώτ. βοταν. γένος σκιαδανθῶν φυτῶν, οὐ γνωστότερα εἶδη λασαρίφωτον τὸ γαργανικόν, οὐ ἡρίζα εὐώδης, καὶ λασαρίφωτον τὸ ψευδόμυον.

λάσαρι ἰδί κ. μιν. ὁπὸς σιλφίου : Ἀετ.1,306, Ἀλέξ.Τραλλ.12, Ἰηπιατρ.3

λάσαρον Ἦσ. «ὁπὸς δριμύς». **λάσασθω** Ἦσ. «χλευαζέτω».

λάσδομαι ὤρω ἀντὶ λάζομαι βλ.λ. **λάσσιος**-ον Ἐπιγρ. πηθ. λάσιος βλ.λ. : **δελματικὴ λάσειος**.

λασεῖμαι ὤρω. μέσ. μέλλ. τοῦ λανθάνω βλ.λ. **λασθαίνειν** Ἦσ. «κακολογεῖν».

λάσθη (ἡ) κλεῖθ, λοιδορία, σκάμμα : Ἦρ.6,67 ἐπὶ γέλωτι τε καὶ λάσθη εἰρώτα πρβλ.ΑΠ.7,345.

λασθήμεν ὤρω. ἀπαρφ. παθ. ὄρω. τοῦ λανθάνω βλ.λ. : Θεόκρ.2,46 ἐν Δία λασθήμεν εὐπλοκάμω Ἀριάδνας.

λάσθον Ἦσ. «αἰσχρόν». **λάσθω** Ἦσ. «χλευαζέτω».

λάσθων Ἦσ. «κακολογῶν».

λασιάχην-ενος ἰδί, ἡ] [λάσιος] ὁ ἔχων λάσιον, δασύν, πυκνόμαλλον τὸν αὐχέναν, ἐπὶ τοῦ ταύρου : Ὕμν.Ερω.224, πρβλ. Ἀριστοφ.Βάτρ.822 λασιάχυνα χαιτάν' ἐπὶ τῆς ἀρκτοῦ : Ὀμ.Ὑμν.7,46' ἐπὶ τοῦ ἴππου : Σοφ. Ἀντ.350 λασιάχενά θ' ἴππον || κ. κτ. ἐπέκτ. : Θεόκρ.25,272 λασιάχυνα βύρσαν, αὐτ. Ἐπιγρ.5,5 λασιάχενος ἀντροῦ (ἰδ.ἀνάγν.).

λασιδαῦς Ἦσ. «θρασύς, ἀπληγτος».

λάσικα δημ. ὄν. τοῦ δένδρου λώρανθος ὁ εὐρωπαϊκός.

λασιμῆλον (τόλ) μῆλον δασύ, ἔχον χνοῦν, εἶδος κυδωνίου με χνοῶδη ἐπιφανείαν, ἡ ἄ. πηθ. τὸ ροδάκινον : Ἀντίγ.Καρ.π. Ἀθῆν.3,82B [πιθ. γρ. ἄρθότ. λασιόμηλον βλ.λ.].

λασίος Ἦσ. «ἀφρων, ἐπιληθμων».

λάσιόβριξ-τριχός ἰδί, ἡ] κ. νεώτ. ὁ μὲ πυκνάς, δασείας τρίχας, ὁ δασύτριχος : Ὀππ. Ἀλ.4,369, Νόνω. Δ 38,359, Ὀρφ.ἀπ.169.

λασιοκάμη (ἡ) νεώτ. ζῖωλ. γένος βουβυκιδῶν ἐντόμων.

λασιόκαρπος ἰδί νεώτ. βοταν. πᾶς καρπὸς περιβαλλόμενος ὑπὸ πυκνῶν καὶ λεπτοτάτων ἐκφύσεων ἐν εἰδει τριχῶν.

λασιόκνημος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων κνήμας δασείας, μαλλιαρές γάμπες : Ὀππ.Κυν.2,186.

λασιόμοφος-ον κωφὸς λόγῳ τριχῶν αὐξανόμενον ἐντὸς τῶν ὄτων ἀναφέρεται ὑπὸ Συνέσ.Φώτ. κ. Σουίδ. κτ. κακὴν ἀνάγνωσιν, εὐρισκομένων εἰς τὸν Κωδ. Β, ἐκ τοῦ Πλάτ.Φαιδρ.253E.

λασιόμᾶλον Ἦσ. «μῆλον τὸ ἔχον χνοῦν» πρβλ. λασιμῆλον.

λάσιον (τόλ) δασυ λίνου ὕφασμα : Σαπφ.89 [πληθ.], Ἐξόδομν.Κωμ.36 λάσιον ἐπιβεβλημένως (πιθ. ἀναγνωστῶν π. Ἰηπ.Διατ.37 ἀντὶ σιάλου).

λασιονίτης ἰδί νεώτ. ὄρυκτολ. ἔνυδρον ὄρυκτὸν φωσφορικόν ὄλας τοῦ ἀργιλλίου.

λάσιόπους-οδός-ον ὁ ἔχων πόδας δασεῖς, μαλλιάρια πόδια, δασύπους : Αἰσώπ.Μυθ.238 θάμνου λαγωνῶν λασιόπου ἀναστήτας.

λασιόπυγῶν-ωνος ἰδί νεώτ. γένος διπτερῶν ἀσιλιδῶν ἐντόμων.

λάσιος-α-ον, βραδύτερον -ας-ον κ. νεώτ. ὁ μὲ πυκνάς τρίχας, δασύς, δασύτριχος, πυκνόμαλλος, ἐπὶ προβάτων : Ἰλ.Ω 125 τοῖσι δ' ἴσι λάσιος μέγας, Ὀδ.1 433 λασίην ὑπὸ γαστέρ' ἔλευσθεῖς κείμην κ. ἐπὶ αἰγῶν : Σοφ.Φιλ.184 σπιτῶν ἡ λασίον ματὰ θηρῶν' ἐπὶ μελισσῶν : Θεόκρ.22,42 λάσιαις φίλα ἔργα μελίσσαις κ. ὀπερθ. ἐπὶ ἴππων : Ξεν. Ἰηπ.2,4' || τὸ λάσιον τὸ τριχῶτον : Λοκκ.Ἐνάλ. Δ 1,1' || ἐν χρ. κ. ἐπὶ προσ., π. Ὀμ. ἐπιθ. ἐνδεικτικὸν ἰσχύος : Ἰλ.Β 851 λάσιον κῆρ, αὐτ.Π 554 ὥρσε Μενoitίδεω Πατροκλήϊος λάσιον κῆρ' ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως : αὐτ.Α 189 ἐν. στήθεσιν λασίοισι, Ἰηπ.Προρρ.2,7 τὸ στήθος ἐπαίνειν χρὴ τετραγώνον τε ἐόν καὶ λάσιον || μετέπειτα ὁμως τὸ λάσιον στήθος, ἔθεορειτο σημεῖον ἀκολασίας ἢ ἀγροικίας : Ἀριστοφ.Νεφ.349 ἄγριον τινα τῶν λασίων τούτων' || κ.ἐπὶ διαφόρων μελῶν τοῦ σώματος : Πλάτ.Τιμ.76C λάσια κεφαλή, αὐτ.Φαιδρ.253E περὶ ὤτα λάσιος, Θεόκρ.11,31 λάσια ὄφρυς, Λοκκ. Θε.Δ 4,1 λάσια τὰ σκέλη, Αὐτομ.ΑΠ.11,326 μῦρων τρίχες' || μτφ. ἐπὶ τῆς δασείας, δόλιος, πανούργος : Ἀλέξ.Αἰτ.5 Ἀγαθοκλήϊος λάσια φρένες ἴλασαν ἔξω πατρίδος 2] γ. εν. ὡς τὸ δασύς, πυκνὸδενδρὸς, θαμνώδης, κατάφυτος : Ἐμν. 27,2 ἀσις λάσιον μένος, Ξεν.Ἐλλ.4,2,19 καὶ γὰρ ἦν λάσιον τὸ χωρίον, αὐτ.ΚΠ 1,4,16 ἐκ τῶν λασίων τὰ θηρία ἐξέλεον, αὐτ.Ἀν.6,4,26 διὰ τῶν λασίων . . . ἐπιγενομένοι' || πυκνῶς κεκαλυμμένος, μτ. δότ. : Λοκκ.Προμ.12 γῆ ὄλας λάσιος.

λάσιότερος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων λάσιον, δασύ, πυκνότεριον στήθος : Ἀγαθ.ΑΠ 7,578.

λασιότης-πτος (ἡ) μιν. ἡ δασύτης : Εὐστ.1638,39.

λασιότριχος-ον ὁ λασιότριξ βλ.λ. : Ὀππ.Κυμ.1,474.

λασιουργίας Ἦσ. «ιστοουργία, δημιουργία».

λάσιόφυρος-υος-υ Ἦσ. ἐν ἡ. μελάνοιφρος «ὁ ἔχων δασείας, πυκνάς ὄφρυς».

λάσιολαίτης ἰδί ὁ ἔχων πυκνήν, δασεῖαν χαιτὴν : Ἡρώδιαν.Ἐπιμ.166.

λασίματα Ἦσ. «ὡς σοφιστοῦ τοῦ Λάσου καὶ πολυλόγου».

λασιτός Ἦσ. «κίναϊδος, ἡ λασιτός» πόρνη] (πρβλ. λασιπτοσί).

λασιγνώουσα Ἦσ. «ηλανωμένη».

λάσιων-ωνος ἰδί [λάσιος] λόχη, δάσας : Νικκ. Ἐπρ.28,489.

λασίως ἐπίρωρ. κατὰ λάσιον τρόπον : Φιλόστρ. Σοφ.2,7 τῶν ὄφρων λασίως ἔχειν.

λασιώτης-ιδος (ἡ) Βηλ. τοῦ ἀγρ. λασιώτης, λάσιος, λασία : Ἐπ. Ἀλ. Ἀδ.9,6,20 λασιώτιδος ὕλης.

λασικάδα (ἡ) δημ. ναυτ. σφοδρὸς ἄνεμος, πνεῦμα πλავίως πρῦμνθεν' || ἡ ἰστιοδρομία μὲ τοιοῦτον ἄνεμον' || κ. ὡς ἐπίρωρ. : ἀρμενίζω λασικάδα.

λασικάριε Ἦσ. «φλυαρεῖ, βουπέει».

λασικάρισμα-ατος ἰδί νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ λασιάρω, χαλάρωσις, ἐνδοσις.

λασιάρω (ἰταλ.) δημ., ἄορ. ἐλασκάρισα κ. ἐλασκάρα χαλάρωνω, παρεῶ' || κ. μτφ. ἐν φρ. τοῦ λασιόριστα τὰ λουρία, γιατί τώρα μεγάλωσε 2] ἀμτφ χαλάρωνομαι : λασιάρωσις τὸ φρένο.

λάσκος-α-ο (ἰταλ.) δημ. χαλάρωσ' || μτφ. ἐν ἀναφ. πρὸς πρόσ. : φρ. (τοῦ) ἀφήνω λάσκο χαλάρω τὴν ἐπίπλευθιν, δὲν τὸν περιορίζω πλέον.

λάσκω, παραστ. Ἐλασκόν, μέλλ. λάσκωμαι, ἄορ. α' ἐλάσκω κ. ἐληξά, ἄορ. β' ἐλακον, ἐπ. λάκον, παρακ. λέλακα κ. ἰων. λέλακα, μτφ. βηλ. λελά-

κυία ἴ'Οδ.Μ85), γ' πληθ. ἐπ. μέσ. ἀόρ. λελάνοντο, ἤλω, κάμω κρότον, ἢ πρᾶγματάων ἡ ἠχοῦσι κρουόμενα: Ἰλ.Ε 23 λάκε χαλκός υυσομένων εἴψων τε καὶ ἔγχεσι, αὐτ.Υ 277 λάκε δ' ἄσπις, Ζή 616 λάκε δ' ἄσπεϊα ἰκρότησον, ἔθραυσθησαν μετὰ τριημοῖ), Ἱσίοδ.Θ 694 λάκε δ' ἀμφι πυρὶ ὄλα ἰέτριξι, Αἰσχ.Ἐπτ.153 ἔλακον ἀξόνων βριθόμενα χνόα· ἰέτριξαν ὑπὸ τὸ βάρος, ἡ ἔνοια αὐτῆ ἀπάντα μόνον ἐν τῷ ἔνεργ. ἀόρ. β' 1) ἐπὶ ζώων, κράζω, φωνάζω, ὡς ἐπὶ τοῦ κίρκου: Ἰλ.Χ 141 ὄξυ λεληκώς· ἐπὶ τῆς ἀηδόνος ἐν τοῖς δυεῖσι τοῦ κίρκου: Ἱσίοδ.Ἐργ.207 τί λέλλπκας; κ. ἐπὶ κυνῶν, ἀρούσαι, ὕλακτῶ: Ὀδ.Μ85 Σκύλλη. . . δεινὸν λελακυῖα· σπαν. π. πεζογράφος: Ἀριστλ. Ζ 618β,31 οὐ μινυρίζει οὐδὲ λέλληκε ἰεπὶ τοῦ μέλανος ἀετοῦ, ἡ ἔνοια οὐτῆ ἀπάντα μόνον ἐν τῷ παρακ. ἐξαιρέσει τοῦ ἐπ. μέσ. ἀόρ.: Ὑμν.Ἐρμ.145 κύνες λελάκοντο· 3) ἐπὶ ἀνθρ., κραυγάζω, φωνάζω: Σίμων. Ἀμ.7,15 λέλληκε ἦν καὶ μηδὲν ἄνθρωπῶν ὄρα, Αἰσχ.Χο.35 φόβος μυχόθεν ἔλακε, Σοφ.Ἀντ.1094, Ἀριστφ. Ἀχ.410 τί λέλλαικας, αὐτ.Εἰρ. 382 μή νυν λακήσης· 4) ὄβ. ἐπὶ χρησμών, δικαιοκῶν, ἐκφωνῶ: Αἰσχ. Ἀγ.1426 περιφρονα δ' ἔλακε, Σοφ.Τρ.824, Ἀριστφ.Πλ.39 τί δῆτα Φοῖβος ἔλακεν ἕκ τῶν στεμμάτων; 5) ὄμ. ἄδω: Εὐρ. Ἄλλκ.346 ὀδ' ἄν φρέν' ἐξαιροίμι πρὸς Λίδυν λακεῖν αὐλόν· 6) μτ. συστοιχ. αἰτ. ἐκστομίζω, ἐκπέμω μεγαλοφώνως: Αἰσχ. Ἀγ.596 ὄλολυγμόν. . . ἔλακον εὐφρομύνας, αὐτ.Πρ.407 στονδεν λέλακε χώρα, Εὐρ.Ἰλλ. Βοῶν δ' ἔλακε τάνδε, πρβλ. Αἰσχ. Ἀγ.865 λάσκοντες πῆμα, Εὐρ. Ἰων.776, αὐτ.ΙΤ 461, Ἀριστφ. Βάτρ.97 ῥήμα γεννατον λάκοι· μτ. διπλήης αἰτ.: Εὐρ. Ἀνθρ.671 τοῖαυτα λάσκεις τοῖς ἀναγκασίους φίλους (ἐπὶ ταύτης τῆς σημ. μ. π. τραγ. κ. σπαν. π. κωμ. ποιηταί).

λασκωρσί ἴσ. «διαφευγεί».

λασμάρι ἰό κ. τὸ) δημ. ὄνομ. τοῦ φύτου δενδρολίθιδαν τὸ φαρμακευτικόν.

λασουργίτης ἰό νεώτ. ὁ λασκουργίτης βλ.λ.

λάσπη ἰή) δημ. τὸ ἐκ χώματος κ. ὕδατος φυσικὴν ἢ τεχνικὴν μείγμα, πηλός, κλύς, βόρβορος: ἐβρεξε καὶ γέμισ ὁ δρόμος λάσπη· || τὸ ὑπὸ τὰν κτιστῶν κατασκευαζόμενον κολλητικὸν ὕλικόν ἐξ ὕδατος καὶ χώματος ἢ ἐξ ὕδατος, ἄμμου καὶ ἀσθέτους, προσπιθεμένων ἐντοε τριχῶν ἢ ἀχύρων εἰς τὴν οἰκοδομικὴν ταύτην ὄλην πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς συνδετικῆς συνοχῆς τοῦ μείγματος: **κουβαλάει** μετὸ πηλοφόρι λάσπη· || ἡ ἐκ τῶν ὑπολειμμάτων τῆς ρητίνης σχηματιζομένη εἰς τὰ βωρέλια ὑποστάθμη τοῦ οἴνου: **καιρός** ποῦ ἀδειάζουν τῆ λάσπη ἀπ' τὰ βωρέλια· || ἡ ἰλύς τῶν δεξαμενῶν, ποταμῶν, λίμνῶν: **καθαρίσαμε** τῆ στέρνα καὶ βγάλαμε τῆ λάσπη· 2) μτφ. πολτώδης καὶ κακῆς ποιότητος μᾶζα: τὸ **καλοκαίρι** στὸ χωριὸ τρώγαμε ἕνα ψωμί λάσπη, - τὸ ρυζὶ παράδρασε κι ἔγινε λάσπη· || φρ. λάσπη ἡ δουλειὰ μας ἰεπὶ ἀποτυχῆσιν προσαπειρίας), ὄμ. ἔπεσε στὴ λάσπη (ἀπέτυχε, συνῆθ. ἐπὶ γάμου), ὄμ. τὸ 'κοφε λάσπη (ἔφυγε κρυφίως ἢ ἐσπευσμένως, τὸ 'ακασε).

λασπόλουτρο ἰτό) δημ. ἰλυόλουτρον βλ.λ.

λασπώνερι ἰτό) δημ. ὕδωρ θολόν ἐκ πολλοῦ ἐν αὐτῷ ἀνακιτωμένων χώματος, νερὸ βουρκωμένο ἀπὸ λάσπη: ὁ 'Ἰλιός καταβάζει λασπώνερι· σύνθηθ. κ. κτ. πληθ. λασπώνερα κ. λασπώνερια: μὴν πλένης τὴν ἀσπὴ μετὸ λασπώνερα, - αὐλάκισαν τὰ λασπώνερα καὶ τὰ ριξαν στὰ περιβόλια· πρβλ. βουρκώνερι.

λασπουριά ἰή) δημ. περιλήπτ. ἡ ἐν τινι τόπῳ, οἶον ὀδῶ, πλατείῳ, πολλῇ λάσπη: ὡς πέρα στὸ χωριὸ λασπουριά **ἀδιάβατη**· πρβλ.βουρκόλασπη.

λασπόχτιστος π-ο ἐπὶ τοίχῳ ἢ κτιρίῳ, ὁ ἐκτισμένος διὰ λίθων ἢ ὀπτῶν πλίνθων συγκεκολλημέ-

νων διὰ τεχνητῆς λάσσης ἐξ ὕδατος καὶ χώματος· ἀντίθ. ἀσβεστόχτιστος, τιμεντόχτιστος.

λασπώδης ους-ες νεώτ. ὁ πλήρης λάσσης: **λασπώδης ἔδαφος**· 2) μτφ. ὁ μαλακός, γλοιώδης, πολτώδης ὡς λάσπη: **λασπώδης ἄρτος** - **πλακοῦς** - **πίττα**.

λάσπωμα ἰτό) δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτελέσμα του λασπῶνω βλ.λ.), 2) κ.31.

λασπῶνω δημ., ἀόρ. (ἐ)λάσπωμα, παθ. ἀόρ. (ἐ)λασπώθηκα, μτφ. παθ. παρακ. λασπώμένος, ἐπιχρῶ τοίχον μετὸ τεχνητὴν ἐξ ἀσβέτους καὶ ἄμμου λάσπη· 2) κηλιδῶ, ρυπαίνω τινὰ ἢ τι διὰ βόρβορου, τὸν γεμίζω μετὸ λάσπες: **λάσπωμα τὰ παπούσια μου**· || παθ. **λασπώνωμαι** ρυπαίνωμαι ἐκ βόρβορου, γεμίζω λάσπες: Καρκβ.Ζητ.18 κᾶτω στὸ λασπῶμένο μεσοχώρι· . . ἐκλιόνταν κι ἐπαίξαν τὰ παιδιὰ, - **λασπώθηκα** ἕως τὰ γόνατα· 3) μτφ. ἵνομαι πολτώδης μᾶζα: **λάσπωσε τὸ πλάφι**· 4) φρς μτφ. **ἐλάσπωσε ἡ δουλειὰ** περιπλήκη ἢ ἀπέτυχε, ὄμ. τὰ λάσπωσε κατέστρεψε τὴν ὑπόθεσιν, τὰ θαλάσσωσε.

λάσσο ἰτό) ἴσπαν. νεώτ. ἀχοινίον μακρόν ἢ δερμάτινον λωρίον μετὰ βρόχου χρησιμεῖον πρὸς σὺλληψιν τῶν καταδικωκομένων ζώων ἢ ἐχθρῶν, ἐν χρ. κυρ. ἐν Μεξικῷ καὶ γεν. τῇ Λατινικῇ Ἀμερικῇ.

λασταγσί ἴσ. «εφορεῖ».

λάσται ἴσ. «πόρμαι».

λαστάρην ἴσ. «μράσιξ».

λαστάς ἰό) Ἐπιγρ. Κρήτ. ληστής.

λασταυροκάκισθον ἰτό) ἔδεσμα ἐκ τῶν ὑποβινητιῶντων ἢ διεγερτικῶν πρὸς ἀφροδίαια, ἀγνώστου ἀλλὰ περιέργου, ὡς ἀναφέρεται, κατασκευῆς: Χρῦσ.π. Ἀθῆν.1,9C.

λάσταυρος ἰό) ἐπιθ. τοῦ κηλιδῶ: Θεόδομ. Ἰστ.217ἰα, πρβλ. Μελέαγρ.ΑΠ 12,41· || γεν. ἐν χρ. ὡς ὕδρις: Φρῶν.173.

λαστήριον ἰό) δημ. οἱ πεிரταῖ: Ἀξίον.6.

λαστήριον ὄμφ. τ. τοῦ ληστήριον βλ.λ.

λαστιχένιος ια-ιο δημ. ὁ κατεσκευασμένος ἐξ ἔλαστικού, ἀπὸ λάστιχο: **λαστιχένιο τόπι**· 2) μτφ. ὁ εὐλύγιστος ὡσεὶ κατεσκευασμένος ἀπὸ λάστιχο: **λαστιχένιο μέση**.

λάστιχο (ν) ἰτό) δημ. τὸ ἔλαστικόν κόμμι εἰς οἰοανδῆποτε κατάστασιν: **λάστιχο γιὰ καλοσδέτες**· 2) τὸ ἐκ καουτσούκ ἐπίσποτρον τροχῶν ἀμάξης, ποδηλάτου ἢ αὐτοκινήτου· 3) διχάλα μετὰ ταινίας ἐξ ἔλαστικού, δι' ἧς οἱ παῖδες ἐκσπενδοῦνται μικροῦς λίθους: **μετὸ λάστιχο σκοτώνει τσιροπούλια**· 4) τερμαθὸν ἔλαστικῶν κόμμων, δι' οὐ σδῆνεται τὰ διὰ μολυβδοκοινοῦλου γραφόμενα, σθηστήρι, γομαλάστιχα· 5) ἐν τῷ πληθ. **λάστιχα** αἱ πηλοβατίδες, ἃ γαλότσες.

λαστρία ἰή) νεώτ. γένος πολυποδιδῶν φυτῶν.

λαστρί ὄνοκορ. ἔκφρ. τοῦ λάσταυρος βλ.λ. EM 159,30.

λαστρυγίλιας ἴσ. «λίθος τετριμμένος» (πθ. λᾶς [=λᾶς] τρυμάλιας· λίθος τετριμμένος).

λάσω ὄμφ. μέλλ. τοῦ λανθάνω.

λάτγαγιον ἰτό) Σουῖθ. ἀγγεῖόν τι ἐν φῶ πίπτεῖ ἢ λάταξ βλ.λ.

λάτγανη ἰή) λάταξ βλ.λ.: Δικοῖσρχ.Ἰστ.π. Ἀθῆν. 15,666B καὶ τὴν λατάνην φησὶν εἶναι σικελικόν ὄνομα ἰάλλα κτ. τὸν Κλείταρχον π. Ἀθῆν.15,666C ἢ λ. εἶναι θεσσαλικὴ ἢ ροδιακῆ).

λάτγαν-έω ρήτωρ τὰς λατγάγας: Λουκ.Λεξίφ.3 **λατγαν-κοττάβου**.

λατανία ἰή) νεώτ. γένος φοινικοειδῶν φυτῶν.

λάταξ-ἄγος ἰή) ἐν χρ. κτ. πληθ. λάταγες ἐν τῇ παιδιᾷ τοῦ κοττάβου βλ.λ., αἱ ὀλίγα σταγόνας τοῦ οἴνου αἱ ἀπολεψόμεναι ἐν τῷ πυθμῆν τοῦ ποτηρίου, ἃς οἱ κοτταβίζοντες ἐρριπτον ἐν τῷ λαταγείῳ: Ἄλλκ.43 **λάταγες** ποτέονται κυλίχων

ἀπὸ Τήνων, Κρατίν.273 ἀπ' ἀγκύλης . . . τῆσι Λάταγας, πρβλ. Ἑρωίην.47,7, Κριπί.2,2D, Καλλ.ἀν.102-περιληπτ. καθ' ἐν. : Σοφ.ἀν.277 Ἐανθὴ Ἀφροδίσα λάταξ· 2) παρυδάτιον τετραπόνου, ἴσως ὁ κάστωρ : Ἀριστλ.Ζ1 487^α,22 ὡσπερ ἐνυδρίας καὶ λάταξ καὶ κροκόδειλος.

Λατάσσω Ἑπιγρ. Λατογώ : τιν τάνδε λατάσσω. **Λατέρκουλος** [τό] [λατ.] μγν. κ. μον. ἡ παρ' Ἑλληνισμῶν ὀπτιή πλίνθος : Ἰω.Λυδ.Μην.1,20· 2) μυν. κατάλογος, ἀρχεῖον τῶν πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν ἀξιοματῶν τοῦ παλατίου.

Λατέρνα [ἡ] ἔδημ. ἄ. λαντέρνα βλ.λ. **Λατέρναζήξ** [ὁ] ἔδημ. ὁ παίζων τὴν λαντέρναν βλ.λ. πλανόδιος κ. διὰ δίσκου ἀργυρολογῶν || κ. ὁ φέρων ἐπὶ τῶν ὤμων του τὴν λαντέρναν.

Λάτιξ [ὁ] νεώτ. ζωολ. γένος περικιδῶν ἰχθύων. **Λατιάρια** [τὰ] [λατ.] ρωμαϊκὴ ἑορτὴ πρὸς τιμὴν τοῦ Διός : Δίων Κ 47,40.

Λατιάριος [ὁ] ἐπίθ. τοῦ Διός : Διον. Ἀλ.Ρωμ.4,49. **Λατικόν** [τό] νεώτ. ὄπως γαλακτοδόξης ἐκρέων ἐκ τραυματικῶν ἐγκοπῶν τοῦ φλοιοῦ δένδρων, κυρ. τῶν ἀποδιδόντων ἑλαστικὸν κόμμα.

Λατιάδικο [τό] νεώτ. ναυτ. πλαισίον ἢ λέμβος ἔχον λατία λατία πρβλ. λάτις.

Λατινί [τό] ἔδημ. ναυτ. τρίγωνον ἴστιον· 2) τὸ φέρων τοιαυτὰ ἴστιο πλοῖον· 3) [ἴδιωμ.] εἶδος πλακοῦντος ἐξ ἀλεύρου, ἐλαίου καὶ μέλιτος, ἄ. φοινίκι, μελομακάρουνο.

Λατινίζω ἀμτθ. μιμοῦμαι τοὺς Λατινοὺς ἢ Ρωμαίους κ. πρὸς τὴν γλῶσσαν, τὰ ἦθη, τὰ ἔθιμα, τὰς θρησκευτικὰς δοξασίας κτλ. || φρονῶ τὰ τῶν Λατίνων κ. εἶδ. ὑφίσταμαι τὴν ἐπίδρασιν τῆς Καθολικῆς [Λατινικῆς] ἐκκλησίας, τεῖνω εἰς τὸ νὰ ἀνασπῶ τὸ δόγμα τῶν Λατίνων, καθολικῶν.

Λατινικός-ή-όν κ. νεώτ. κ. ἔδημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Λατινοὺς : Δίων Κ 53,18 **λατινικά** ῥήματα, - **λατινικός** πολιτισμός, - **λατινική** γλῶσσα, - **λατινικὸν** ἀλφάβητον || τὸ οὐδ. ἐν τῷ πληθ. **λατινικά** [τὰ] τὸ μῶθημα τῆς ἐν τοῖς σχολείοις λατινικῆς γλώσσας· 2) ὁ ἐν Λατίφ, ἐν Ρώμῃ γεννηθεὶς, ὁ ἐκείθεν ἔλκων τὸ γένος.

Λατινικός ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἔδημ. -ά κατὰ λατινικὸν τρόπον : Ἀν. Ὀξ.3,383 || νεώτ. κ. ἔδημ. ἐν τῇ λατινικῇ γλώσσῃ.

Λατινικός [τό] νεώτ. ναυτ., ἔδημ. λατίν βλ.λ.].

Λατινισμός [ὁ] νεώτ. τὸ λατινίζειν, ἡ μίμησις τῶν Λατίνων, τὸ σύνολον τῶν Λατίνων ἢ πρβλ. ἑλληνισμός· 2) ἡ ἀποδοχὴ τῶν θρησκευτικῶν δόγματος τῶν Λατίνων, ἄ. καθολικισμός· 3) ἰδιάζουσα ἑκφρασις εἰς τὴν λατινικὴν γλῶσσαν (πρβλ. ἀπτινισμός, γαλλισμός) || ἡ λατινικὴ γλῶσσα καὶ φιλολογία.

Λατινιστής [ὁ] νεώτ. ὁ εἶδ. εἰς τὴν λατινικὴν γλῶσσαν ἀσχολούμενος καὶ κατέχων αὐτήν· || ὁ καθηγητὴς τῶν λατινικῶν (πρβλ. ἑλληνιστής).

Λατινιστὴ ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τὸ ἔθος τῶν Λατίνων, εἰς λατινικὴν γλῶσσαν : γράφει λατινιστῆ.

Λατινοκνήξ-οῦξ-ές νεώτ. ὁ ἐκ τῶν Λατίνων ἢ Ρωμαίων, ὁ ἐκ τῆς λατινικῆς ἢ ρωμαϊκῆς γλώσσας γενόμενος, προσελθὼν : γλῶσσαι λατινογενεῖς, ἄ. νεολατινικαὶ ἢ ρωμονικαί.

Λατινοήθης-οῦξ-ας μυν. ὁ τὰ ἦθη τῶν Λατίνων ἀκολουθῶν : Εὐστ.1,658,62.

Λατινοκρατία [ἡ] νεώτ. ἡ ἐν Ἑλλάδι κυριαρχία τῶν Λατίνων (ἢ τῶν Φράγκων), ἄ. φραγκοκρατία.

Λατίνος-π-ον [λάτιον] κ. μον. νεώτ. κ. ἔδημ. ὁ εἰς τὸ Λάτιον, ἦτοι τὴν περιοχὴν τῆς ἀρχ. Ρώμης ἀναφερόμενος ἢ ἀνήκων ἢ ἰδιόζων·Θεόδωρ.Φ1 5,8], Διον. Ἀλ.Ρωμ.4,49 ἑορτὰ λατίνια, Στράβ.6,1,ὁ λατίν φωνή, - **λατίνη** διάλεκτος· 2) μγν. μυν. κ. νεώτ. ὁ ἐν Λατίφ γεννηθεὶς, ὁ κάτοικος τοῦ ἀρχαίου Λατίου· **Λατίνιο** [ὁ] οἱ πρῶτοι κτ. τῶν

ἴστ. παράδοσιον οἰκιστὰ τῆς Ρώμης· || ὄμ. Λατίνιο οἱ κάτοικοι τῶν λατινικῶν πόλεων ἢ τοῖς τῶν συμμάχων τῶν Ρωμαίων· || κτ. ἐπέκτ. μυν. κ. νεώτ. οἱ λαοὶ τῆς ἐσπερίας Εὐρώπης, ἴδ. οἱ πρεσβεύοντες τὸν καθολικισμὸν, ἔδημ. φράγκοι : ἡ ἄλωσης τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Λατίνων, - **Λατίνιο** αὐτοκράτορες· 2) μγν., νεώτ. κ. ἔδημ., εἶδ. οἱ πρεσβεύοντες τὸ δόγμα τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας, ἄ. παπιστοὶ, φράγκοι· 3) νεώτ. **λατίνιο ποιητὰ** - **πεζογράφοι** [οἱ] ἐν τῇ ἀρχ. εἰς τὴν λατινικὴν ποιήσαντες ἢ συγγράφαντες· 4) νεώτ. εἶδ. ὁ λατίνος (ἐνν. καθηγητῆς) ὁ ἐν ἐκπαιδευτηρίῳ διδάσκαλος τῆς λατινικῆς· ὁ λατίνος δὲν τὸν **ἔδωκε βαθμὸν προδιδάσκου**.

Λατινοφρονῶ ἀμτθ. νεώτ. εἰμαι λατινοφρων, ἀσπάζομαι τὰ δόγματα τῆς δυτικῆς Ἐκκλησίας.

Λατινοφρων-ονος-ον νεώτ. ὁ τὰ τῶν Λατίνων φρωνῶν, ὁ ἀσπαζόμενος τὰ δόγματα τῶν Λατίνων (καθολικῶν).

Λάτις [ὁ] νεώτ. ναυτ. [ἄρχ. ὄρασι] πολεμικὴ λέμβος μετὰ λατινίων βλ.λ., ἔδημ. λατινάδικο : **Λάτις** ἀκάτιος, - **λάτις** τριάμενος.

Λατμεναία ἱστ. «δουλεία» [πρβλ. ἀτμεναία].

Λατμενος-α-ον ὁ τοῦ ὄρους Λάτμου : Ἑρωδῶδ. 8,10 **Λάτμου κνώσσεις** (ἐνν. ἕπνον, δηλ. ὡς ὁ Ἐνδυμίων ἐπὶ Λάτμου) || ἀντὶ λάθριον π.Θεόδωρ 20,39.

Λατογενής-οῦξ-ές ὄμρ. ἀντὶ λητογενῆς βλ.λ.

Λατομεῖον [ν] [τό] κ. νεώτ. κ. ἔδημ. βροχόδης τόπος ἐνθα κόπτονται καὶ ἐξορύσσονται λίθοι ἢ μόρμαρα, νταμάρια : Στράβ.12,28 καὶ τὸ λατομεῖον δὲ ποιεὶ δύσχηρστον κάπερ εὐχρηστον ὄν· || ὄμ. κ. **λατόμιον** : αὐτ.5,3,10 **λατόμιον** ἔχουσα ὑποურγὸν τῇ Ρώμῃ, Ἑπιγρ.

Λατομεῖα πᾶν. λατομῶ βλ.λ.

Λατόμημα-ατος [τό] κ. νεώτ. λίθος ἐκ λατομεῖου κοπεῖς : Διόδ.3,3,13 λαμβάνοντες ὠρισμένον μέτρον τοῦ λατομήματος· 2) νεώτ. τὸ ἀποτελεσμα τοῦ λατομεῖν, τὸ ἐκ τοῦ βράχου, ἐκ τοῦ λατομείου ἀποκοπὴν μέρος, λίθος ἀποκοπεῖς.

Λατομήσιξ-εας [ὁ] νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ λατομεῖν βλ.λ. : **λατόμησις** μαρμάρου.

Λατομητής-ή-όν ὁ ἐντός τοῦ βράχου πελεκηθεὶς : Στράβ.14,5,5 ἡ Παικίλη λεγομένη πέτρα κλίμακα ἔχουσα λατομητὴν· 2) ἐπὶ λίθων, πελεκητός : Πλά Βασ.4,12,12 λίθους λατομηταίς.

Λατομήα [ἡ] κ. νεώτ. τὸ λατομεῖν : Πάπ., Ἑπιγρ.· 2) νεώτ. ἡ λατόμησις βλ.λ.· 3) αὐνήθ. ἐν τῷ πληθ. τετραγώνων πελεκημένων λίθου, ἀγκυνοῦρα : Μαν.π.Ἰώα.Αν.1,26, Στράβ 8,5,7 εἰσι δὲ λατομίαι λίθου πολυτελοῦς, Λουκίλλ.Απ11,253· 4) ἐπὶ τῶν ἐν Συρακοῦσιν λατομεῖων τῶν ἐν χρ. ὡς φυλακῶν : Πλούτ.Ηθ.334C ὄμ. κτ. ἐν. : Πάπ.

Λατομικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀρμόδιος πρὸς ἐξαγωγὴν λίθων : Διόδ.3,3,12 ὑπέκειν λατομικῶ σιδήρῳ· || νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ λατομεῖον ἢ τὴν λατομίαν : **λατομικὸν** ἔργα-λεῖον - ἐπιχειρήσις.

Λατόμιον [τό] μγν. λατομεῖον βλ.λ.

Λατομίδος [ἡ] μγν. γλυφίς, γλυπτικὸν ἔργα-λεῖον, κοπίδι : Ἀγαθρχ.29 λατομίδες χαλκαί.

Λατόμος [ὁ] [λάσξ-τέμνω] κ. νεώτ. κ. ἔδημ. ὁ κόπτης, θραύων ἢ ἐξάγων λίθους ἐκ τοῦ λατομείου : Πλά Βασ.3,5,15 ὄνθοικοντα χιλιᾶδες λατόμων ἐν τῷ ὄρει, Ἰώα.Α1 Π,4,1, Ἑπιγρ.· || νεώτ. ὁ τέμνων, κόπτης λίθους, λιθοτόμος· || ὡς ἐπάγγελμα ἔχων τὴν λατομίαν, ὁ. πετράς, πετροκόπος, νταμορτζής.

Λατομέ-έω κ. νεώτ. κόπτω, θραύω, ἐξάγω λίθους : Ἀντίγ.Κορ.Θαυμασι.161, Ποσειδών.57] **λατομῶ γῆν**, Διόδ.2,5,39 τὸ πλεῖον πέτρας λατομαῖσι, Ἰώα.Α1 8,2,9, Ἑπιγρ., Πάπ.· κ. ἀπολ. : Ἀγαθρχ.25, Ἰώα.Α1 8,2,9, Πάπ.· κ. παθ. : Διόδ.3,3,12 τὰ λατο

μούμενα θραύσματα, Πάπ. λαλόμυται || σκόπητω βραχίονες μέρος, λατομῶν ὄπου δεῖ: ΠΔ*Έξ. 21,33 ἐάν τις ἀνοίξῃ . . ἢ λατομήσῃ λάκκον.

λατόμισσα (ἡ) δημ. ὄμου. τῆς ἐκ διαφόρων ποικιλιῶν τοῦ δένδρου ἐλάτη ἐξαγομένη ρητίνης.

λάτος (ὁ) ἰχθύς τις τοῦ Νεῖλου, λάτης βλ. ὁ Νελωτικός: *Αρχεστρ.π. Αἰθῶν.7,311ε τὸν δὲ λάτον τὸν κλεινόν, Στράβ.17,1,40 λάτον δὲ τῶν ἐν τῷ Νείλω τινὰ ἰχθύν.

λάτρα (ἡ) δημ. περιπόνησις, φροντίς: 2) καθαρῖοτις: λάτρα τοῦ σπιτιοῦ, - νερό γιὰ λάτρα.

λατραβία ἴσθ. «λουμρία μετὰ ἐρυθρίσεως» ἰκῶδ. λατραβία.

λατράβιζεν ἴσθ. «ἐσπουδασμένως καὶ ἀσήμως λατεῖν».

λατραβίζω μ. π. ἴσθ. ἐλατραβίζω «τὸ βωμολοχεύειν καὶ πανουργεῖν λατραβίζειν ἔλεγον».

λατραβός ἴσθ. «λομυρός».

λατραβόν ἴσθ. «ἀλασθενόμενος».

λατράζειν ἴσθ. «βαρβαρίζειν».

λατραίω λατρεῖω βλ.

λατραφ ἴσθ. «εὐετός».

λατραία (ἡ) λατρεύω κ. νεώτ. ἡ κατάσταση τοῦ μισθωτοῦ, τοῦ ἐπὶ μισθῷ ἐργαζομένου, ὑπηρεσία· πρβλ. λάτρα: Αἰσχ.Πρ.966 τῆς σῆς λατρείας τὴν ἐμὴν δυσπραξίαν, Σοφ.Τρ.830 ἐπίπνον ἔχοι θανάων λατρείαν ἐν τῷ πληθ.: αὐτ.Α1.503 οἶας λατρείας ἀνθ' ὅσου ζήλου τρέφει· πρβλ. Εὐρ.Φοῖν.225 Φοιδαίσι λατρείαις: 2) μτφ. ἡ ἀσχολία ἢ τὰ καθήκοντα τῆς ζωῆς: Πλούτ.Ἠθ. 107f: οὐκ εὐδαιμονίζειν μάλλον προσήκει τοὺς ἀπολυθέντας τῆς ἐν αὐτῷ λατρείας: 3) εἶδ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἢ πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπη καὶ ἀφοσίωσις, θεία λατεία: Πλάτ. Απολ.23B ἀλλ' ἐν πένια μυρία εἰμι διὰ τὴν τὸ θεοῦ λατρείαν, αὐτ.Φαῖδρ.244E καταφυγούσα πρὸς θεῶν εὐχὰς τε καὶ λατρείας: 4) μτγν., νεώτ. κ. δημ. κτ. ἐπέκτ. μεγάλη ἀγάπη πρὸς τι πρόσωπον, οἰονεῖ θρησκευτικὴ ἀφοσίωσις πρὸς αὐτό: ἔχει λατρεία(ν) εἰς τὴν γυναῖκα του - στὰ παιδιὰ του || κ. ἀπολ.: ΠΔ*Έξ.12,25 φυλάξασθε τὴν λατρείαν ταύτην.

λάτριος-α-ον ἑσφ.γρ. ἀντί λάτριος βλ.

λατρεία ἴσθ. «ἡ κ. λατρία ἰσιθ. παρέχω ἀνάσθημα, εἰς θυσίαν προσφέρω».

λατρεία-ατος (τὸ) ἐν τῷ πληθ. ὑπηρεσία ἐπὶ μισθῷ: Σοφ.Τρ.357 πόνων λατρεύματα (ἐπίπνον, ὄδυνηρὰ ὑπηρεσία· πρβλ. δημ. λάτρεμα): 2) ὑπηρεσία, λατεία παρεχομένη εἰς τοὺς θεοὺς: Εὐρ.Τ1 1275 πολυχρυσά θέλων λατρεύματα σχεῖν: 3) λάτρις βλ., δούλος: αὐτ.Τρω.1106 ὅς με . . Ἐλλάδι λάτρευμα γάθεν ἐξορίζει.

λατρεύς-εως (ὁ) ὁ ἐπὶ μισθῷ ὑπηρετῶν παρὰ τινι, ὑπηρετῆς: Λυκόφρ.393.

λατρευσις-εως (ἡ) γλῶσσα, ἡ δουλεία.

λατρευτής (ὁ) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ λατρεύς βλ.: Ἰουστ.πρὸς Τρύφωνα 64: 2) νεώτ. ὁ λατρεύων, ἀφωσιωμένος εἰς τινα.

λατρευτικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ὑπηρετικός, ὁ ὑπηρετῶν, ὁ εἰς ὑπηρεσίαν ἀναφερόμενος: Πτολ.Τετράβ.160, Βέττ.Βόλ.335,34: 2) μον. κ. νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν τοῦ θεοῦ λατρείαν, ὁ τῆς θρησκευτικῆς λατρείας: λατρευτικά σύμβολα· ἐπίρρ. μον. κ. νεώτ. -ῶς.

λατρευτός-ή-όν κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ δουλικός: ΠΔ*Έξ.12,16 πᾶν ἔργον λατρευτὸν οὐ ποιήσετε ἐν αὐταῖς: 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐξαιρετικῶς ἀγαπώμενος, ὁ ἀξιολάτρευτος, ὁ πολυαγαπημένος: Πολαμ.Τάφ.10,5 ἡ χερῶν λατρευτά, φρ. ἐν ἐπιστολαῖς λατρευτὴ μου μητέρα.

λατρεύω (λάτρις) κ. νεώτ., ἔλεατ. λατρεύω βλ. ἐπὶ μισθῷ ἀντιμισθία ὑπηρετῶ, ἐργάζομαι: Σόλ.

1,348 ἄλλως γῆν τέμνων πολυδένδρον εἰς ἐνιαυτὸν λατρεύει || εἶμαι ἐν δουλείᾳ, δουλεύω: Ξεν. ΚΠ 3,1,36 ὥστε μήποτε λατρεύσαι ταύτην, Ἀπολλδ.2,6,3 λατρεύω παρὰ τινι: 2) λατρεύω τινι εἶμαι ὑπὸ κτῆος εἰς τινα, ὑπόδουλος: Σοφ. Τρ.35 εἰπὶ τὸν ἀνδρ' ἔπεμπε λατρεύοντά τω· μτ. αἰ. προσ. ὡς τὸ θεραπεύω, ὑπηρετῶ: Εὐρ.ΙΤ 115 παιδ' Ἀγαμεμνονίαν λατρεύω, αὐτ.Ἠλ.131 ἴεσφ. γρ.: || μτφ. ἐπὶ τοῦ Προμηθέως: Αἰσχ.Πρ.968 κρείσσον γὰρ οἶμαι τῆδε λατρεύειν πέτρα ἢ πατρὶ φῶναι Ζηνὶ πιστὸν ἀγγελον, Σοφ.ΟΚ 105 μόχθοις λατρεύων τοῖς ὑπερτάτοις βροτῶν, Ξεν. Ἀγρ.7,2: || λατρεύω νόμοις ὑπακούω, ὑποτάσσομαι, πείθομαι, εἰς τοὺς νόμους: Ἰσοκρ.10,57 τοὺς δὲ τῷ κάλλει λατρεύοντας φιλοκόλους καὶ φιλοπόνοους εἶναι νομίζομεν: 3) μτ. δοτ. εἶμαι ἀφωσιωμένος εἰς τι: ΨΦωκυλ.121, Λουκ.Νιγρ. 15 λατρεύω ἡδονῇ || κτ. ἐπέκτ. ἐπικριτικῶς, ἔχω προσήλωτον εἰς τὸ πάθος: Κάλβ.69,3 ἀν ἡ ἀρετὴ κ. ὁ ἐλεύθερος νόμος ὡς ἅγια χρήματα εἰλικρινῶς λατρεύονται, - λατρεύει τὸ χρῆμα - τὴν ἡδονή· 4) ὑπηρετῶ, ἐξυπηρετῶ τοὺς θεοὺς διὰ προσευχῶν καὶ θυσιῶν: Εὐρ.Ἰων 152 Φοῖδω λατρεύων μὴ παυσαίμην κ.μτ.συστοιχ.αἰτ. πόνον λατρεύω τινι ἀποδίδω αὐτῷ τὴν προσήκουσαν ὑπηρεσίαν: αὐτ.129, Ἐπιγρ. πόνων . . τόνδ' ἐλάτρευσθε θεῶ: || νεώτ. κ. δημ. ἐκδηλῶ ἀπόλυτον σεβασμὸν πρὸς τὸν θεόν, ἀγαπῶ, τιμῶ τὸν θεόν: Παλαμ.Τάφ.59,16 κάμε το γιὰ προσευχὴ καὶ λάτρευε καὶ σώπα: 5) νεώτ. κ.δημ.ὄμ.κτ. ἐπέκτ. ἀγαπῶ ὑπερβολικῶς, εἶμαι ἀφωσιωμένος: λατρεύει τὴν γυναῖκα του: || ὑπερβολικῶς περιπόνησις, φροντίζω μετὰ στοργῆς: λατρεύει τὰ παιδιὰ τῆς ἀδελφῆς του, τῆς χήρας: 6) δημ. ἐν ἀναφ. πρὸς τὰς οἰκιακὰς ἀσχολίας, φροντίζω, ἐργάζομαι διὰ τὴν καθαρῖότητα καὶ τὴν καλὴν συντήρησιν τῶν τοῦ οἴκου: ἴδο τὸ σπῆτι τὸ λατρεῖν ἀνομήτην πρβλ. λάτρα: 7) ρηματ. π. λατρεία. Ἐκ ριζ. λατ-λάω (ἀπολαύω) πρβλ. λήζω, ληστής, λατ. Ιατρο.

λάτρης (ὁ) νεώτ. κ. δημ., θηλ. δημ. -άτρισσα ὁ λατρεύων, πρεσβευτὴν τὸ ὡς θεῶν: λάτρης τοῦ θεοῦ-τῶν εἰδῶλων: 2) ὁ καθ' ὑπερβολὴν φροντίζων περὶ τινος: λάτρης τοῦ χρήματος.

λάτριος ἴσθ. «δουλοῖ».

λάτριος-α-ον ὁ ἀνὴκον εἰς ὑπηρεσίαν ἢ εἰς ὑπηρεσίαν: Πίνδ.Ο 10,28 λάτριον . . μισθὸν ὑπέρβιον, αὐτ.Ν 4,54 λατρίαν Ἰαωλκὸν παρέδωκεν (παρέδωκε τὴν Ἰαωλκὸν εἰς δουλείαν) (κῶδ. λατρεία παρὰ τὸ μέτρον), Μαν.1,275 λάτρια ἔργα.

λάτριος-ιος κ. -ιδος (ὁ,ἡ) κ. νεώτ. ὁ μισθωτὸς ἐργάτης, ὑπηρετῆς καὶ ἐν τῷ θηλ. τ. ὑπηρετρία, θεράπαινα: Θέων.302 λάτριος καὶ δωμαῖν γειτοσί τ' ἀγχιθύροισι, αὐτ.486 κῶδ. κάθων λάτριον ἐρημέριον, Σοφ.Τρ.70, Εὐρ.Ἰκ.639 Κανανέως γὰρ ἡ λάτρις, αὐτ. Ἰαν 4 Ἐρμῆν . . δαιμονίων λάτριον ἐπὶ τῶν δούλων: αὐτ.ΙΑ 868 παλαιὸν δωματῶν ἐμῶν λάτριον ὄμ.θηλ.: αὐτ.Ἐκ.609 ἀρχαία λάτρις, αὐτ.Ἡρ.823 τὴν θεῶν λάτριον || ὄμ. ἐπὶ τῶν θεῶν, ἡ θεράπαινα: αὐτ.Τρω.450 τὴν Ἀπόλλωνος λάτριον κ. ἐπὶ τῆς Κασσάνδρας ἐν τῷ πληθ. Λάτρις(ε): Ἀθῆν. 6,267C ἐπὶ δ' ἐπίδομος καὶ λάτρις || μτφ. ἐπὶ τοῦ ἀτράκτου: Ἀρχιπ.ΑΠ 6,39 μίτου πολυδυνία λάτριον, Βιδν.ΑΠ 9,272 Φοῖβου λάτριον ἰεπὶ τοῦ κόρακος: 2) νεώτ. λάτρις βλ.

λάτριον (τὸ) μισθὸς ἐργασίας, πληρωμὴ· Σουῖδ. «λάτρον ὁ μισθός», EM 557,35: Αἰσχ.Ἰκ.1011 αἰκεῖν λάτρων ἄτερθε (ἴδου πληρωμῆς).

λατρώνι (τὸ) δημ. τὸ ἀρχ. νίτρον, ἀνθρακικὴ σόδα: Κορ.*Ατ.4Α ἐν λ.

λατρώδης-ους-ες ὁ δουλικός: Μ Φιλῆς 1,450 «τὸ ἐναντίον τοῦ τυραννικοῦ, τὸ λατρευτός»: Βέττ.Βόλ.5,26, Ἠφαιστ. Ἀστρ.1,1, λατρώδεις γένους.

λατίνα (ή) δημ. λώρανθος βλλ. ο εύρωπατικός.
λάτνα 'Ησ. «μυία».

λατ(τ)αία 'Ησ. «παραιψίς, και ή περι ζώνην μάχηρα».

λατόπη (ή) μγν. κ. νεώτ. απότρημα τών λίθων κτ. τήν πελέκην : Στραβ. 17, 1, 34 **έκ γάρ τής λατόπης σφαοί τινες πρό τών πυραμιδών κείνται** 2) γύφος, άσθεας : Πλούτ. Ηθ. 954Λ, Πολυδ. 9, 104, Πασλ. Αιγ. 4, 14, Σχόλ. 'Αριστοφ. Νεφ. 260. 'Επιγορ. τήν λατόπην τήν **έγκεχωμένην έκ του στρογγύλο πύργου** || νεώτ. τό άπομένον σύντρημα έκ τής έξορύξεως ή λαξεύσεως τών λίθων 3) αιχηρών ή γωνιώδης τήρησ πετρώματος, σχηματιζόμενον έξ άποσπάρσεως διαφόρων πετρωμάτων.

λατυπικός-ή-όν μγν. ο άνήκων εις λατύπην : 'Ησ. έν λ. εύσμίλωτα λατυπική σμίλη, Πορφ. 'Ιστ. Φιλοσ. II ή λατυπική τέχνη.

λατυπογνήσ-ουs-ές νεώτ. ό έκ λατυπών προερχόμενος, συνήθ. κτ. ούδ. πληθ. λατυπογενή πετρώματα τό άποτελούμενα έκ διαφόρων γωνιωδών και αιχηρών θραυσμάτων άλλων πετρωμάτων συγκεκολλημένων διά τινος συνδετικής ύλης.

λατυποληγής-ουs-ές νεώτ. επί πετρωμάτων, ό άποτελούμενος έκ συμπαγών λατυπών βλ. λ. 31 : λατυποληγή πετρώματα.

λατύπος (ό) (λας-τύπητ) ο κόπτης λίθους, λιθοτόμος, λιθοξόος : πρβλ. λαοτύπος : 'Ιππ. 'Αγμ. 31, Σοφ. άπ. 530, Γαλ. 'Ορασ. 43, 'Επιγορ.

λατύπω-έω οικοδομώ διά λίθων : Λυκόφρ. 523.

λατύσσω παταγώ, κτυπώ, πετρώσσομαι έν τώ μέσ. τ. : 'Οππ. Κυν. 2, 430 **πέρδικες . . λατυσσόμενοι πτυρώγεσσι** κ. παθ. : αút. Α. λ. 1, 628 **θάλασσα λατυσομένη πτερύγεσσι**.

λαύδανον (τό) νεώτ. φαρμακευτ. όποιούχον φάρμακον παρεχόμενον εις περιπτώσεις πρώτων βοηθειών κ. κυρ. έν χρ. ώς κατευσαντικόν τών κοιλιών πόνων και τής διάρροιας.

λαυκάνη (ή) ό λαιμός, φάρυγγ : 'Ιλ. Χ 325 **φαίνετο δ' ή κληιδες άπ' ώμων ασχέν**, έχουσι λαυκάνην, 'Ιπρβλ. Ω 642 **δ. υρ. λευκάνη ήτις έπικρατεί** κ. μγν. έν. ώς : 'Ορφ. Λιθ. 554 'Ιηληθ.].

λαυκαλαρχώ-έω 'Επιγορ. Νεαπ. μ. έν μγχ. άορ. α' άσκά ιερατικών αξίωμα.

λαύκη 'Ησ. «φοβερά» πρβλ. λυκείον.

λαυκι (τό) δ. τ. του δαυκι, ό δαυκος, τό καρώτο Κορ. 'Ατ. 4Α, 284.

λαυκίτιος (ό) νεώτ. ζωολ. έν Μεσολογγίω όνομασία του ίχθύος κέφαλος ο μεγαλοκέφαλος.

λαύξαι 'Ησ. «κρατεί, δαίνυται, εύφραίνει».

λαυξία 'Ησ. «δώρα» . . Κρήτες».

λαύξης 'Ησ. «λήξης» βλ. λ. II].

λαύρα (ή), έν. κ. Ιων. λαύρη κ. νεώτ. διάδρομος, ρύμη, στενωπός : 'Οδ. Χ 128 **ήν δόδος έκ λαύρησ, αύτ. 137 και άργαλέον στόμα λαύρης**, Πίνδ Π 8, 86 **κατά λαύρας δ' έχθρών άπάροισ**, 'Ηρ. I, 180 **παρά τών ποταμών αυλιδές έπήσαν, όσαι περ αι λαύραι**, 'Ερμησιάν. 7, 65, Πάν. || έν Σάμω στενή τής ρύμης ή αγοράς, όπου αι γυναίκες επώλουν παντοια γλυκίσματα : Κλέαρχ. η. 'Αθήν. 12, 540 F **τήν παρά τοίς Σαμοίσι λαύραν άντικατεσκευάσαν έν τή πόλει** || όμ. έν 'Αλεξανδρεία έν ή επωλούτο πάντα τά προς τροφήν : 'Αθήν. 12, 541 A **οίδα παρά τοίς έμοίς 'Αλεξανδρεύσι λαύραν πινά καλούμενην μέχρι και νυν εύδαιμόνων** 2) λεωφόρος : Θεόκρ. 'Επιγορ. 4, 1 **τήγαν τών λαύραν τά θ' αι δρύες** || άτραπός : Πλούτ. Κράσ. 4 **λαύραν άγουσαν είσω** 3) άμφοδόν βλ. λ. 2) : Πάν. 4) όχετός προς καθαρισμόν, άπόσπας : 'Ιηνην. έν Πάν., 'Αριστοφ. Ειορ. 99 **ταύς τε κοπρώνας και τόσ λαύρας**, 'Ιώσ. ΑΙ 15, 9, 6 5) κ. νεώτ. είδος Ιδιορρύθμου μοναστηρίου, έν φ' έκαστος μοναχός έξή χωριστά έν ίδίω κελλίω || συνεκό. πολλά όμοια

κελλία : μεγάλη λαύρα || γεν. μοναστήριον 6) έσφ. γρ. του λάβρα βλ. λ. : Σολωμ. Λαμρ. 17, 23 2 **στής κάφας τήν λαύρα**, Κοριβ. Ζητ. II 6 **και από τήν άλλη λαύρα μ' ένα ξεφύσημα**, Παλαμ. Παράκ. 20, 9 **μή τή λαύρα**, του γλασιού τό ακαλιό **κατεβαίνω**, Γρουπ. Σκ. Γεορ. 15, 8 μ' **όλην του ήλιου τής Κημ τή φλόγα και τή λαύρα**.

λαυράνιον (τό) νεώτ. κ. λαυρέατον . . τίλος νομισματος έφ' ού παριστάνετο διαφανοστεφής προτομή στρατηγού ή αυτοκράτορος (τά λαυράτα τήν αρχήν έχουον από τών Ρωμαίων αυτοκρατόρων, έπεκράτησαν δέ μεταγενεστέρως εις πολλάς εύρωπαικός μοναρχίας).

λαυρέιον (τό) κ. νεώτ. κ. δημ. τόπος έν 'Αττική όπου ήσαν τό περίφημα κατά τήν αρχαιότητα άργύρεα μέταλλα : 'Ηρ. 7, 144 **χρημάτων . . έκ τών μετάλλων . . τών από λαυρείου**, Θουκ. 2, 55 **παρήλθον έκ τήν Πάραλον γήν καλουμένην μέχρι λαυρείου**, ΕΜ 533, 34 2) δημ. μγφ. λίαν επικερδής, πλουτοφόρος έπιχείρησις.

λαυρεντία (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτών τής οικογ. τών κωδωνανθοειδών περιλαμβάνον ποας Ιθαγενείς τής 'Ελλάδος, κυρ. Κρήτης κ. Κερκύρας.

λαυρεώτης (ό) νεώτ. κ. δημ. κ. λαυριώτης ό κάτοικος τής πόλεως λαυρίου.

λαυρεωτικός-ή-όν κ. λαυριεωτικός κ. νεώτ. ό έκ του δρους λαυρείου : 'Αριστοφ. 'Ορν. II 106 **γλαύκος ύμς ούποιτ' επιλείψουσι λαυριωτικά**, Πλούτ. Νικ. 4 **έκείπητ γάρ έν τή λαυρεωτική πολλά** 2) νεώτ. ό άνήκων ή άνοφερόμενος εις τό λαυρέιον ή τούς λαυρεώτας : πρόσδος λαυρεωτική ή έκ τών άργυρωρυμείων του λαυρείου πρόσδος τών άρχαίων 3) λαυρεωτική ως ούσ. ή χώρα όπου τό λαύρειον, ή περί τό λαύρειον.

λαυρίζω δημ. όρη γρ. λαβρίζω **καίω, έχω πολύν πυρετόν** || μγφ. αισθανομαι έρωτα.

λαυρίον (τό) νεώτ. δοχείον προς συλλογήν του έλαίου του έκ του πιεστηρίου έκρέοντος.

λαυρινιότης (ό) νεώτ. όρυκτολ. βασικόν χλωριούχον όλας του μολύβδου, άπαντών εις κοιλότητας μολυβδόυχων σκωριών.

λαυρίτης (ό) νεώτ. ό έν λαύρα κατοικών μοναχός, άναχωρητής, έρημίτης.

λαυριώτης (ό) νεώτ. κ. λαυρεώτης ό κάτοικος του λαυρείου 2) μοναχός άνήκων εις μονήν καλουμένην λαύραον καί Ιδ. εις τήν μονήν τής Μεγίστης έν 'Αγίω 'Ορει.

λαύρον 'Ησ. «τήν δάφνην ή μέταλλον άργύρου παρ' 'Αθηναίους».

λαύρος-η-ο έσφ. γρ. άντί του λάβρος βλλ. : Σκίπ. Λιμ. Σταθμ. 103, 10 **βαλαντωμένη δλη έμοιαζε άπ' τόν έρωτα κι' από τόν λαύρο πόθω** || τό άρσ. ως ούσ. όνομ. του φυτού ήλαιόφηνος ό δρύφυλλος, όπό τινων 'Ελλήνων βοταν. ή δάφνη.

λαυροστάτις (ή) 'Ιλαύρα-στίλαι οι έν τώ μέσω του χορού Ισταίμενοι, συνήθ. οι χειρότεροι : Φώτ. Λέξ. «μέσοι του χορού» οίονει γάρ έν στενωπώ εισι, φαυλότεροι δέ ούτοι» : Κρατιν. 422.

λαύσαι 'Ησ. «περιπλεύσαι τοίς δεσποταίς».

λαυστήρ 'Ησ. «μοχηθρόν, όμοιον δέ τή δυνάμει τό όνομα, ή οίκου λαύρα».

λαύστρανον 'Ησ. «τινές λίκον, τινές φρέατος άρπαγα».

λαυφθάξει 'Ησ. «σευδέει».

λαυφθάσσαι 'Ησ. «λόθρωσ έσθίει».

λαυχάη 'Ησ. «γλώσσα».

λαφαζάνης (ό) έκ του περσ. λαφαζάν) ο φλύαρος, μικρολόγος.

λαφάζω συχνά άσθμαίνω, συχνασπανιάζω : Κορ. 'Ατ. 4Α, 284.

λαφάκι (τό) μον. κ. δημ. μικρά έλαφος : 'Ερωτόκρ. 2, 150 **ψηλό βουνί και στήν κορφή λαφάκι**.

λάφατον γλωσσ. «λάπαθον».
λαφθία 'Ησ. «άσιπις, όπλον».
λάφι (τό) μσν. κ. δημ. κ. άλάφι ή έλαφος : 'Ερωτόκρ.1,1208 τούτην τήν γληγορήτηα και πλιά τή λάφιν έχει, Κρυστ.'Αγροτ.Νεραϊδόδ.6 φύλαγε μιά νύχτα μέ φεγγάρι, νά 'ρθούν τά λάφια στό νερό νά λαφοκυνήσθρ.
λαφιάζω δημ. άλαφιάζω βλλ. : Σολωμ.'Εθν.'Υμν.24,1 έλαφιάσθη τής 'Αγγίλας τή θήρη, 'Εφαλ.'Οδ.2,138 νά λαφιασμένεσ στού γιάλοδ σκορπίνετια τίς άκρούλες.
λαφίνα (ή) δημ. κ. άλαφίνα βλλ.' || μτφ. εϋσωμος γυνή, ύφήλή, λεπτή, εύκίνητος.
λάφνη 'Ησ. «δάφνη, Περραισί».
λαφογεννώ-άω δημ. άμτβ. τίκιω συγγρόνωσ έλάφω και έκ τούτου πάλην μετά έπτά έτη, επί γυναικών βραδυνοσών νά συλλάθωσιν.
λαφοκράτο (τό) δημ. έλαφοκράς.
λαφοκλαδω (τό) δημ. όνομ. τού φυτού βούμπλευρον τή θαμνώδες.
λαφοκυνήω-άω δημ. κυνηγώ έλάφουσ : Κρυστ.'Αγροτ.Νεραϊδόδ.6 νά 'ρθούν τά λάφια . . νά λαφοκυνήσθρ.
λαφός 'Ησ. «ό άριστερά χείρη χρώμενοσ».
λάφρια (τά) ή λαφρία 'Επιγρ. έορτή τίς έν Δελφοίσ και 'Υαμπόλει.
λαφρία (ή) έπίθ. τής 'Αρτέμιδοσ : Παισ.4,31,7 Καλυδωνίοισ ή 'Αρτεμις ταύτην γάρ θεών μάλιστα έσεβον, έπίκλησιν είχε. Λαφρία, πρβλ. Στράβ.10,2,21, 'Αντωνίν.Αιβ.40,2' κ. τής 'Αθηνάσ : Λυκόφρ.356.
λαφριάσαι 'Ησ. «φατρία έν Δελφοίσ».
λαφριαίος (ό) μτφ. Αιτωλόσ : 'Επιγρ.
λάφριος (ό) μτφ. έπίθετον τού 'Ερμού : Λυκόφρ.835' 2) μτφ. έν Φωκίδη και Γυθειά : 'Επιγρ.
λαφοκυνώ δημ. έλαφρώσ κινώ τί : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ42,15 λαφοκυνώσ τή χείρη, σάν τούδ όνειρου νά διάχνησ από σέ τήν παραχάλη.
λαφρόπετρα (ή) έλαφρός και σπογγοειδή ή διάτρητοσ λίθοσ, έλαφρόπετρα, κισάρι : Κορ.'Ατ.4Α,285.
λάφρος (τό) ίδιωμ. έλαφρότης, άλαφράδα' 2) μτφ. άνακούφισις,
λαφρός-ή-ό δημ. άντί έλαφρός βλλ.
λαφροσειώ δημ. έλαφρώσ σεϊώ : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ69,29 πού τής ζωής τή λαφροσειούσ τά κύματα σάν τού πουλιού οί φτεροπέτεσ μιάν άράχνη.
λαφροστοιχοσ-η-ο μτφ. ό έλαφρώσ στοιχών, ήγουν ό χωρίσ σκέψιν άλλοτε άλλουσ άκολουθών και άλλοτε άλλα φρονών : Κορ.'Ατ.4Α,285.
λαφροσ(η)βείω δημ. έλαφρώσ θωπέωσ, χαϊδέωσ : 'Εφαλ.'Οδ.Δ610 και τότε λαφροχάδεψε κι ώνόμασέ τον κι έπνε.
λαφροχάραχτοσ-η-ο δημ. ά έλαφρώσ χαράσσαν, ό έλαφρά ίχνη άφήνωσ : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ36,22 άχνάρια λαφροχάραχτα στήν δψη σου περνούνε.
λάφυγμα-ατοσ (τό) (λαφύσσω) όρμητική προσβολή : 'Επιγρ. λαφύγματα νοσών.
λαφυμοσ (ό) (λαφύσσω) τή τρώγειν άπλήτωσ, καταβροθίγειν, λαιμαργία : Εθν.148, 'Αριστ.Νεφ.52 καταγλωτισσάτων, δαπάνησ, λαφυμοσ' κ. κτ. προσωπο. : Λεωνίδ.ΑΠ6,305.
λαφύειν 'Ησ. «τό εις αυτόν άσχημονείν».
λαφύκτησ (ό) ό γαστρίμαργοσ, άπλητωσ καταπίνων, λαιμαργοσ άνθρωποσ : 'Αριστ.ΗΕϋδ.1232α, 16, 'Αθην.11,485Α ούσ λαφύκτασ καλούμεν.
λαφυκτικός-ή-όν μσν. όρπισκτικός, πρόθυμοσ εις λαφυραγωγίαν : Παχυμ.Γ2,309 (έκδ. Βόνν.1)
λάφυσια-εωσ (ή) λαφύσσιωσ βλλ.' : 'Αθην.8,362F τή διασπαζόμενα κατά τήν λάφυσιν άφύσρ.

λάφυρα (τά), π.'Αργ. φάλυρα ('Επιγρ.1 κ. μσν. κ. νεώτ. ή έν πολέμω άρπάζομένη έκ τού έχθροδ ζώντοσ λεία, πρός διάκρισιν από τών σκύλων, πλιάταικα : Αιοχ.'Επτ.278 στέφειν λάφυρα., άνοιτίσ δόμοισ, Σοφ.Α1.93 στέφω λαφύροισ τίσδε τής άγρασ χάριν, Εϋρ.'Ηρ.417 έλαβε βορδάρου κόρας λάφυρα, πρβλ. Ξεν.'Ελλ.5,1,24, Αιν.Τακτ.16,8, ΠΔ'Ιουδ.15,7 έκράτησαν πολλών λαφύρων, 'Επιγρ.' || όμ. καθ' έν. λάφυρον : 'Ελλάν.143J,Πολύδ.2,62, 12 τή πόν λάφυρον έποίησαν . . τάληναν τριακόσια, Παπαδ.Χρ.Μηλ.111 έκράτει . . εις τήν χείρά του λείαν τινά, άγραν, λάφυρον, πλιάταικο, Ζερβ.μτφρ.'Ιλ.Α183-4 γιά έμε λάφυρον άλλο νά έτοιμάστε, νά μτφ. ειμαι χωρίσ λάφυρο ένώ μόνοσ' || έπικηρύτειν τή λάφυρον κατά τίνων έπιτρέπει τή ληλασίαν λαού τίνοσ : Πολύδ.4,26,7 πάντεσ έπεκυρώσαν και τή λάφυρον έπεκράτησαν κατά τών Αιτωλών.
λαφυραγωγή-ατοσ (τό) μσν. λεία, λάφυρα άποκομίσθεντα : Νίκ.Χων.469,3 (έκδ.Βόνν.1)
λαφυραγωγητικός-ή-όν γλωσσ. τού άγγελείη : Σχόλ.Λίρσ.'Ιλ.4,128 (Bekker).
λαφυραγωγία (ή) κ. νεώτ. άρπαγή λαφύρων : 'Ηφιστ.'Αστρ.3,7, Πρόκλ.π.'Αλλ.214C, Σχόλ.Εϋρ.'Ορ.1434.
λαφυραγωγός-όν κ. νεώτ. ό άρπάζων, άποκομίζων λάφυρα, ό ληλατών, διαρπάζων : Σχόλ.'Ιλ.Δ128, αút.1460' πιθ.γρ. άντί φυγαγωγός εις Πολύσιν.8,16,6.
λάφυράγωγώ-έω κ. νεώτ. άπάγω, άποκομίζω ώσ λείαν, άρπάζω ώσ λάφυρα : Στράβ.6,3,1 τά δ' έλαφυραγωγήσαν 'Ρωμαίοισ κρατήσαντεσ βιασίωσ, 'Ιώσ.Α1,13,14,3' || όμ. κ. μέσο : Πλούτ.Γράβ.5 και τά μέν Γαλατών, δταν ύποχείριοι γένωνται, λαφυραγωγήσεσθαι' || κ. μτφ. : αút.'Ηθ.5F πόλεμοσ ού λαφυραγωγήετ άρετήν' κ. παθ. : Σχόλ.Εϋρ.Μηδ.256' || κ. νεώτ. ληλατών, διαρπάζω, ληστεύω : 'Απολλδ.2,7,7 Λαφυραγωγήσας τήν πόλιν' κ. άπολ. : Φιλ.Μηχ.1,152.
λάφυρνώ μτφ. ληλατώ : ΠΔ'Ιουδ.15,11 και έλαφύρευαν πάσ ό λαόσ . . έφ' ήμέρασ τριακότια.
λαφυρολογώ-έω μσν. κ. σχόλ. συλλέγω λάφυρα, πλιάταικολόω : Θεοφάν.Χρονογρ.471,9 (έκδ.Β.1, 'Ακύ.έν ΠΔ'Ησ.59,15).
λάφυρον (τό) έν. τού λάφυρα βλλ.
λαφυροπώλειον (τό) μτφ. τή λαφυροπώλιον βλλ.2) : Πολύδ.4,6,3.
λαφυροπώλης (ό) κ. νεώτ. ό άγοράζων τήν λείαν όλικώσ, είτα δε πωλών πάλην ούτήν λιανικόσ, μεταπωλήτησ λαφύρων : Ξεν.'Αν.7,56 και λαφυροπώλωσ καταστέψαστεσ έπώλων, Διον.Κωμ.3,16 [πιθ.δ.γρ.] || έν τώ πληθ. λαφυροπώλαι έν Σφόρτη, οί έν τή ύπηρεσίω τού βασιλέωσ άξιωματικοί, οί φροντίζοντεσ περ' όλών λαφύρων : Ξεν.Λακ.13,11, αút.'Ελλ.4J,26 ίνα δη πολλά άπαγάγοι τά αιχμάλωτα τοίσ Λαφυροπώλαισ.
λαφυροπωλία (ή) γλωσσ. ή πώλησις λαφύρων.
λάφυροπώλιον (τό) μτφ. πώλησις λαφύρων : 'Επιγρ.' 2) κ. λαφυροπώλειον τόποσ, μέρος όπου πωλούνται τά λάφυρα : Διον.'Αλ.Ρωμ.9,56, Στράβ.14,3,2 αútου πειρατευσόντεσ ή τοίτεσ πειραταίσ λαφυροπώλια και ναύσταθμα παρέδοντεσ.
λάφυροπώλω (έω) πωλώ λάφυρα, όπολ. : Ξεν.'Αν.6,6,38 και έκει έμειναν ήμέρασ έπτά λαφυροπώλούντεσ' κ. μτ. αít. : Πολύδ.5,24,10 και λαφυροπώλησασ πάσαν τήν λείαν, Διόδ.Σ17,14 λαιχυαλώτωσ (πωλώ τούσ αιχυμαλώτωσ ώσ λείων).
λάφύσσα, άττ. λαφύττω, μέλλ. λαφύσσω, άόρ. έλάφυσαι, άορφω. μέσο. όόρ.α' λαφύξεσθαι, άπλήτωσ καταδιβρώσω, καταπίνω, καταβροθίζω έπί λέοντοσ : 'Ιλ.Λ176 αίμα και έγκατα πάντα λαφύσσει' έπί κυνών : Λοικ.'Ον.27 έώρων τούσ

κύνια . . . λαφύσσοντας πολλά ἐπὶ ἀγρίων θηρίων, ἀετῶν κτλ. : Κοιντ.10,316 ἢ μέσ. ἐπὶ ἀνθρ., ἐσθίω ἀπλήστως, τρώγω λαίμαργος, καταβροχθίζω : Εὐν.148 λαφύσσειται λαφυγμών· πρβλ. Λυκόφρ.321. 2) ἐπὶ ἄρκτην, σπαρσώσω : Αἰλ. Ζ1 4,45 λ· ὄνυξι τὴν γαστέρα· ἢ μτφ. ἐπὶ τοῦ πυρός, καταναλίσκω, ἀφανίζω, κατακείω : Πούλ. Σιλ.ἐν ΑΠ 5,238. 3) ἐπὶ νόσου, φθείρω, μαραινῶ : Ἄρετ. Ὁξ.Νούσ.2,3 ἴποι. λ. ἐν χρ. π. μτγν.πεζ. ὡς : Φιλ.1,550).

λαφύστιος-α-ον (λαφύσσω) κ. μσν. ὁ λαίμαργος, ἀδύφθαγος : Λυκόφρ.215, Αἰλ.1,15. 2) παθ. ὁ καταφαγωθεὶς, κατασπαροχθεὶς : Λυκόφρ.791. 3) τίτλος τοῦ Διὸς π. τοῖς Μινυαίοις : Ἡρ.7,197 τὰ περὶ τοῦ ἱερῶν τοῦ Λαφυστίου Διὸς· ὄμ. τοῦ Διονύσου ἐν Βοιωτίᾳ : ΕΜ 557,51· κ. τὸν ὁπαδῶν τοῦ Διονύσου : Λυκόφρ.1237 γυναιτικῆς λαφύστιαι.

λάφωνοι Ἡσ. κλίον ἄφωναο.
λάχαινοι (ἰ) λαχάν-γμ, πρβλ. λάχανον) ὄρυσσα, σκόπητος : Μάσχ.4,96 μεγάλην ἐλάχαινε . . . τάφρον, Καλλ.ἀπ.305 λαχαινέμεν ἔργα σιδήρου ἰορύσσειν, ἀνοίγειν μεταλλεῖα σιδήρου, Ἄπολλ.Ρ 3,222 κρηναὶ ἄς ἐλάχηνεν, Ὀρφ.ἀπ.280 σκαπαῖη λ· αἰών (ἰπθ.), Εὐστ.Πον.255,64 λαχαινὼν φυτὰ.

λαχάνω (2), ὄσρ. Ἐλαχα, ὄσμ. τ. τοῦ λαχάνω, συναντῶ, ἀπαντῶ, τυχαίνω : τὸν ἔλαχα στὸ δρόμο καὶ τοῦ τὰ ψάλα. 2) συνθβ. τριτοπρ., ἰδ. μτ. ὄστ. προσφ.ἀντων., ἐκ τύχης περιέρχομαι εἰς τινα : Ἐρωτόκρ.1,109 ἐπήγαμε ξετρέχοντα κυνήγι νά τοῦ λάχρ, Ζερβ.Τρογ.ΚΚ 52,9 κί οἱ πρώτοι δυὸ ποῦ τύχαινε στὰ χέρια τῆς νὰ λάχων,·μούλ· λαχε στὸ λόττο ἕνα ρολοῖ· ἢ ὄμ.συμβαινῶν κατὰ τύχην, κατὰ σύμπτωσιν : Ἄρτ.Βατοπ.Πρόλ.3 μὰ συνέργια σατανὰ μου ἴαχε νὰ κῆνω ἀθέλα μου κάτι· ἢ παροιμ. μετὰ οἱ βλάχοι, ὅπως λάχη (ἐπὶ τὴν ὀλιγαρκῶν ὅτινες δὲν ἐπιδιώκουν ἐξαιρετικὴν τι).

λαχαναγορά (ἰ) νεώτ. τὸ μέρος, ὁ τόπος ἐνθα παλοῦνται καὶ ἀγοράζονται λαχανικά καὶ ὀπωρὰ, ἄ. λαχανοπάζαρο.

λαχανάλη (ἰ) νεώτ. ἔδεσμα ἐκ λαχάνων εἰς μικρὰ τεμάχια κοπομένων καὶ δι' ὕδατος ταριχευομένων, λαχονομαρία.

λαχάνάριον (τὸ) γλωσσα. ὑποκορ. τοῦ λάχανον.
λαχάνάρι-α (ἰ) μτγν., ὄσμ. κ.· ἄς ὁ πλωτὸν λόχωνα, ὁ λαχονοπώλης. 2) ὄσμ. λωποδύτης.

λαχάνεια (ἰ) μτγν. κ. σκόλ. ἡ καλλιέργεια τῶν λαχάνων : ΠΔ Δευτ.11,10 ὡσεὶ κήπων λαχανείας (κήπος λαχάνων), Πτολ.Τετραβ.81, Σχόλ.Ὁδ 7,127 ἱπλθ.) 2) λαχονισμός βλ.λ. : ἴωσ.Π1 4,9,8.

λαχάνευμα-ατος (τὸ) λαχανεία βλ.λ.ἢ : Πρόκλ. Τετραβ.118 ἱπλθ.).

λαχανεύς-εως (ἰ) λαχονοπώλης βλ.λ. : Πρόκλ. Ἡσίοδ.5C.

λαχανευτής (ἰ) πάπ. λαχανεύς βλ.λ.
λαχάνεδος φυτεῦθός λαχάνου : Πάπ. ἢ παθ. ἐπὶ πεδίοι, χρησιμεύω πρὸς φύτευσιν λαχάνων ἢ παρὰ γὰρ λάχωνα : Στρόβ.5,4,3 ἕνια τῶν πεδίων σπερσθαὶ δι' ἔτους δις . . . τινὰ δὲ καὶ λαχανεύσθαι τῷ τετάρτῳ σπόρῳ ἢ τὰ λαχανεύμενα τὰ λάχωνα : Σωφ.1,87. 2) ὄσμ. παθ. πρόωμοι ὡς λάχανον : Διοσκ.2,145 λαχανεύεται δὲ ἐφθόν· 3) μέσ. συλλέγω λάχωνα : Λοκ.Λεξίφ.2 καὶ τῶν σκανοδικῶν καὶ βρακανῶν λαχανεύσμενος.

λαχάνηλόγος (ἰ) ὁ συλλέγων, θεριζῶν λαχανικά : Λεωνίδ.Ταρ.ἐν ΑΠ 9,318.

λαχάνηρος-ά-ον ὁ ἐκ τοῦ εἶδους τῶν λαχάνων : Θεόδωρ.Φ1 7,1,1 ἢ τὸ οὐδ. πληθ. τὰ λαχανηρά ὡς ὄσμ. τὰ λάχωνα : αὐτ.1,11,3, αὐτ.ΦΑἰτ.6,9,3.

λαχάνηφόρος-ον ὁ φέρων, μεταφέρων λαχανικά : Μον.4,258 λαχανηφόροι ἀνδρες.

λαχάνιά (ἰ) πάπ. κ. Ἡσ. ἐν λ. πρᾶσιαι, κήπος λαχανικῶν.

λαχανιάζω ὄσμ., ὄσρ. (ἐ)λαχάνιασα· μτγ. παθ. παρακ. λαχανιασμένος, πνευστιῶ, ἀσθμαίνω, ἰδ. κατόπιν μεγάλης πορείας, τρέξιμου, ἀναβάσεως εἰς ὄψωμα ἢ κλίμακα : ὄσω ν' ἀνεβῶ στὴν Ἀκρόπολη (ἐ)λαχάνιασα, Ζερβ.Τρογ.ΚΚ 13,28 λαχανιασμέν· εἶναι τῆς γῆς ἡ ἀνάσα.

λαχάνιασμα (τὸ) ὄσμ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ λαχανιάζω, ταχεῖα ἀναπνοή, πνευστίασις : Σολωμ. μτφρ.Καλοκοίρι |Μεταστάσιου| 10,4 καὶ βγάνει λαχανιασματα συχνά.

λαχανίδα (ἰ) ὄσμ. φυτὸν, ποικιλία τοῦ εἶδους κρᾶμβη ἢ λαχωνώδης.

λαχάνιδιον (τὸ) Ἡσ. ὑποκορ. τοῦ λάχανον Ἡσ ἐν λ. κηφόρι.

λαχαινώ ἐπὶ ἱππων, τρώγω χόρτα, χλόην : Ἰππιατρ.130. 2) μέσ. συλλέγω λάχωνα : ΕΜ 558,14.

3) διατελῶ ἐν ἀνοιχτῶ, ἀτονῶν : Σουτρ.Βί.Αὐγ.87. 4) παθ. γίνομαι πρᾶσιος, λαμβάνω χρώμα λαχάνου : Γολλ.17(1),343.

λαχανικός-ή-ον Ἐπιγρ. λαχανηρός βλ.λ. 2) πάπ. κ. νεώτ. λαχανικόν (ἐνν.τέλος) (τὸ) ὁ ἐπὶ τῶν λαχονοπῶν φόρος (ἀμφ.) ἢ νεώτ. ἰσυνθβ. κτ. πληθ.) χορταρικὸν ἰδίως ἐκ τῶν κηπευτῶν, ζαρζαβοῦ.

λαχάνιον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ λάχανον βλ.λ. : Διογ. Λ 2,139, Πάπ.

λαχάνιος-α-ον ὁ λαχανηρός βλ.λ. : Ἰουλ.Καίσι. 329D γῆ λαχάνια (κατ'ἀλλήλους πρὸς καλλιέργειαν λαχάνων) ἢ Πάπ. τὸ τέλος τῆς λαχάνιας γένν. γῆς, πθ.· ἰάς ὁ φόρος ἐπὶ τῶν λαχονοκήπων.

λαχάνισμός (ἰ) τὸ κόπειν ἢ συλλέγειν λάχωνα : Οἰουκ.3,111 ἐπὶ λαχονισμῶν καὶ φρυγγάνων ἐξυλλογῆν ἐξελεῖσθαι ἢ ἐπὶ τῶν ἱππων, τὸ τρώγειν χόρτα : Ἰππιατρ.129.

λαχάνητης (ἰ) ὁ κηπουρὸς λαχάνων Πολυδ.7, 196 ἱκον. λαχανήτης.

λαχονόβλαστοι (ἰ) ὄσμ. παραλλαγή τοῦ φυτοῦ κρᾶμβη ἢ λαχωνώδης, τὰ παραπούλια : Κορ. Ἄτ.4Α,285.

λαχονόγουλο (τὸ) ὄσμ. τὸ φυτὸν κρᾶμβη ἢ λαχωνώδης, ἡ γογγυλοκρᾶμβη.

λαχονοειδής-οὺς-έως κ. νεώτ. ὁ ὄμοιος πρὸς λάχωνον, ὁ ἔχων χρώμα λαχάνου : Τζέντ.Σχόλ.Νἱμ. Ἄλεξ.570.

λαχονόζουμο (τὸ) ὄσμ. κ. λαχονοζούμι ὁ ἐκ τοῦ βρασμοῦ τῶν κηπευτικῶν λαχανικῶν προερχόμενος ζῶμος. 2) ἄμην λαχάνων, κρημβῶν.

λαχονοθήκη (ἰ) παροφίς ἢ χύτρα πρὸς διατήρησιν ἢ προσκόμισιν λαχάνων : Ἐπιστ.Ἄλεξ Μέγ. π. Αθην.11,784Β λαχονοθήκη ἀργυρά μία.

λαχονοκήπος (ἰ) νεώτ. κήπος, ὅπου κολλιεργοῦνται ἀποκλειστικῶς λαχανικά.

λαχονοκόμια (ἰ) νεώτ. ἡ ἐπιστημονικὴ καὶ ἐπικερδὴς κολλίεργεια τῶν κηπευτικῶν λαχάνων, τὸ ἔργον τοῦ λαχονοκόμου. 2) κλῆδος τῆς βοτανικῆς ἀσχολοῦμενος μετὰ τὴν καλλιέργειαν φυτῶν λαχανευομένων.

λαχονοκόμος (ἰ) νεώτ. ὁ δι' ἐπιστημονικῆς μεθόδου καλλιεργῶν τὰ λάχωνα.

λαχονοκοπέω-ή-ον πάπ. ὁ κατ'ἀλλήλους διὰ κοπῆν λαχάνων : λαχονοκοπιῶ λιθοί.

λάχωνον (τὸ) κ. νεώτ., ὄσμ. λάχωνα συνθβ. ἐν τῷ πληθ. τὰ εἰς ἐσαμμένην γῆν καλλιεργούμενα λαχανικά, τοῦ κήπου λάχωνα, κτ. ἀνθβ. πρὸς τὰ ἄγρια, λάχωνα ἐδώδιμα : Κρατιν.313, Πλάτ.Πολ.372C καὶ βολβόους καὶ λάχωνα . . . ἐψήσονται, Θεόδωρ. Φί 1,3,1 λάχωνα καλασμεν τὰ πρὸς τὴν χρεῖαν, παροιμ. κἄλλιο λάχωνα μετέλιθα, παρὰ ζάχαρη μετέλιθα, φρ. ἐγὼ δὲν τρώω λάχωνα ἰδὲν εἶμαι κοιτῶς, δὲν γελίωμαι ἐκόλου,· λάχωνα ἡμερᾶ ἢ κηπευτὰ (τὰ εἰς τοὺς κήπους καλλιεργούμενα),· λάχωνα πιτταρὰ (κατ'ἀλλήλοισι ζῆτὰ τὴν κατασκευὴν πιτταρῆ) ἢ νεώτ. κτ. πληθ. ἄ κατ'εἰρητῶ

ή αὐτοφυή ἐδάδιμα χόρτα, λαχανικά, ζαρζαβατικά· ἢ ἀλλά κ. λάχανα ἄγρια : Ἄριστφ.Θεσμ. 456 ἐν ἀγρίοις τοῖς λαχάνοις αὐτὸς τραφεῖς, αὐτ.Πλ.298 πῆραν ἔχοντα λαχάνα τ' ἄγρια δροσισαν· ἢ ὡσαν, τὸ ἐν. : Κρατιν.191 οὐδὲ λάχανον οὐδὲν . . ὄρω, οὐδὲ ἐν λάχανον, Δημ.11225 ὤστε μηδὲ λάχανον γενέσθαι ἐν τῷ κήπῳ, Εὐβουλ. 14 ἐν τῷ λαχάνῳ τούτῳ [δηλ. τῷ θριδαί, μαρούλιῳ]· 2) νεώτ. εἶθ. τὸ φυτὸν κράμβη ή λαχανώδης, ή κεφαλωτή· 3) ἐν τῷ πληθ. ή τῶν λαχάνων ἀγορά, λαχανοπέζαρο : Ἄριστφ.Λυσ.557 κᾶν ταισι χύτραις καί τοῖς λαχάνοισιν ὁμοίως, Ἄλεξ.46,8, Δίφιλ.32,22.

λαχανόπιττα (ή) δημ. πίττα βλλ. παρασκευαζομένη με φύλλα ζυμῆς καί λαχανικά.

λάχανοπράτης (ὁ) πάπ. ὁ λαχανοπώλης.

λαχανοπρόδάλλο πάπ. ἐκθέτω λαχανικά πρὸς πώλησιν.

λαχάνοπτερος (ὁ) ὁ ἔχων πτέρυγας ἐκ λαχάνων: Λουκ. Ἀλ.Ἰστ.1,13 οἱ ἐπὶ τῶν λαχανοπτέρων.

λαχανοπωλείον (τὸ) πάπ. κ. νεώτ. τὸ κατάστημα ὅπου πᾶλονται λαχανικά, Δημ. μανὰδι· κ· Πάπ. ἰδ. ἀνάγν. -ώλιον).

λαχανοπώλης-ου (ὁ) κ. νεώτ. ὁ πωλητὴς λαχανικῶν, μανῶδης : Κριτ.70D, Ἀρρ. Ἐπικτ.3,3, Πάπ.

λαχανοπωλήτρια (ή) κ. νεώτ. ή πωλοῦσα λάχανα, πωλήτρια λαχάνων : Ἄριστφ.Θεσμ.387 προπληκίζομένας ὀρώσ' ἡμᾶς ὑπὸ Εὐριπίδου τοῦ τῆς λαχανοπωλήτριας.

λαχανοπωλικός-ή-ὄν πάπ. ὁ ἀνήκων εἰς λαχανοπωλείον : λαχανοπωλικὸν ἐργαστήριον.

λαχανοπώλιον (τὸ) τὸ λαχανοπωλείον βλλ. : Σχόλ. Ἄριστφ.Λυσ.556, Σουῖδ.

λαχάνοπωλις-ιδος (ή) θηλ. τοῦ λαχανοπώλης, ἄ. λαχανοπωλήτρια : Ἄριστφ.Σφ.497 ή λαχανόπωλις παραβέβησας φσι βατέρφω, Ἄλεξ.Κωμ.7.

λαχανόσπερμον (τὸ) πάπ. σπὸρος λαχάνων.

λαχανόσπορος (ὁ) δημ. ὁ σπὸρος λαχανικοῦ τῖνος, ἰδ. τοῦ λαχάνου, τῆς κράμβης.

λαχάνοφαγία (ή), ἰων. λαχανοφαγία κ. νεώτ. ή διά λαχάνων διαίτα, τὸ τρώγειν λαχανικά, χορτοφαγία, φυτοφαγία : Ἰνπ.Εντ.Παθ.34, αὐτ. Ἐπιδ.7,82.

λαχανοφάγος-ον νεώτ. ὁ τρώγων κατ' ἐξοχήν λαχανικά, χορτοφάγος.

λαχανοφόρος (ὁ) κ. λαχανοφόρος βλλ. : Σχόλ. Ὄδ.Η 127.

λαχανόφυλλον (τὸ) νεώτ. κ. δημ. φύλλον λαχάνου, κράμβης: φρ. -ντολμάδες με λαχανόφυλλα· 2) μτφ. ἐπιμερῆς ἤς τὸ περιεχόμενον στερεΐται ἐνδιαφερόντος.

λαχανοφυτεία (ή) νεώτ. φυτεία λαχάνων, ἔκτασις γῆς πεφυτευμένη διὰ λαχάνων.

λαχανόφυτος-ον νεώτ. ἐπὶ τόπων, ὁ πεφυτευμένος διὰ λαχάνων.

λαχάνω μιν, τ. τοῦ λαχάνω, ἐντυγχάνω, μοῦ συμβαίνειν ἀπευκταῖα : Σ Φραντζεσκῆς ἐν Κορ. Ἄτ.2,21B ὁποῦ γυρίζει ἀκοιταί λαχάνει καί φωνεῖγει.

λαχάνώδης-ους-ες λαχανηρός βλλ. : Θεόφρ.Φ1 1,34, Μουσῶν.ἀπ.18Α,95Η, Διοσκ.2,126, Γαλ.6,644 ἢ λαχανώδης τὰ λαχανικά εἶδη : Ἄριστφ.Πρ.20.

λαχανονώμια (ή) μιν. ή ἀπὸ λαχάνου ὄνομασία : Τζέτζ.Χιλ.4,558 σὺ πλέον ἐπαυχῶν τῆ λαχανονωμῖα [ἰδίῳι ὀνομάζειςαι λαχανάς].

λάχαρι (τὸ) δημ. ἐρίανθος βλλ. ὁ ραβένιος.

λάχεια, λαχεῖν βλ. λαχάνω.

λάχεια (ή) κ. μιν. ή καλῶς γεωργημένη, εὐφορος, γόνιμος : Ὄδ.116 νῆσος ἐπειτα λάχεια . . ταπάνυσται, αὐτ.Κ 509 ἐνθ' ἀκτῆ τῆ λάχεια καί ἄλσα Περσεφονείης Ἦσ· εὐσκαφος καί εὐγενὸς παρὰ τὸ λαχαινεσθαι, ὁ ἐστὶ σκάπτεσθαι πικρῶς]· πρβλ. Ἄπολλ. Σοφ.Ἀεξ. Ὀμ.,Εὐστ. 1619,30.

αὐτ.1667,13, Σχόλ. πρβλ. λάχανον, λαχύφλοιος (ὁ Ζηνοδ. ἀνένωναν ἐλάχεια· πρβλ. Ὑμν. Ἀπόλλ.1971, **λαχαιθῆς**-ους-ες ἐπιθ. τοῦ φρούου, ἄσπυς : Νίκ. Ἄλεξ.568 ἰπιθ. ἐκ τῆς αὐτῆς ρίζης ἐξ ἤς καί τὸ λάχεια, ἐ ή ή λ. ἐφαρμομένη].

λαχεῖον (τὸ) νεώτ. τυχερὸν παίγνιον καθ' ὃ διανέμονται χρηματικά ποσά καθ' ὠρισμένην κλίμακα μεταξὺ τινῶν ἐκ τῶν ἐπὶ ἀντίτιμῳ κατόχων ἐναριθμῶν δελτίων διὰ τῆς τῶν ἀντιστοίχων ἀριθμῶν κληρώσεως : τὸ ἐθνικὸν λαχεῖον, - τὸ λαχεῖον τοῦ στόλου· 2) τὸ ἐνάριθμον δελτίον ή γραμματίον ὅπερ παρέχει εἰς τὸν ἀγοραστὴν τοῦ τὸ δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τὴν κλήρωσιν· 3) συνεκθ. αὐτὸ τοῦτο τὸ ὑπὸ κλήρωσιν ἀντικείμενον ή χρηματικὸν ποσόν : κέρδησα τὸ λαχεῖο· 4) μτφ. κέρδος ἀπρόδοτον, τυχερὸν τοῦτο· αὐτ. ἴππεσε λαχεῖο αὐτῆ ή κληρονομία ἀπ' τὸ θεῖο ταῦ ἢ γεν. ὑπόθεσις ἤς ή καλή ή κακή ἔκβασις ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς τύχης : ή παντρεία εἶναι λαχεῖο.

λαχειοφόρος-ον νεώτ. ὁ ἀποφύγων λαχεῖον, ὁ παρέχων δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς λαχεῖον : λαχειοφόρος ἠμολογία, - λαχειοφόρα δάνεια.

λαχεμὸς (ὁ) δημ. ή ἀσφρ. ἔννοια τοῦ λαχαινω, τὸ νὰ τυχαῖν ή νὰ συμβαῖν κατὶ ἐκ τύχης.

λάχεσις-εως (ή), ἰων. -ιος [λαχεῖν] μὴ τῶν τριῶν μοιρῶν, ή διαθέσιμος τοῦς κλήρωσις τῶν ἀνθρώπων, ὀρίζουσα τὴν τύχην τοῦ βίου ἐκάστου· Ἠσιόδ.Θ 218 Κλωθῶ τε Λάχεσιν τε καὶ Ἄτροπον, αἶ τε βροτοῖσι γεινομένοισι διδοῦσιν ἔχειν ἀγαθὸν τε κακὸν τε, αὐτ.Α 258, Πινδ.Ο 7,64 χρυσάμυκα Λάχεσιν ἢ ὡς θεότης τῆς διαμονῆς : Πλουτ. Ἠθ.644Α, πρβλ. Ἀριστλ.Κόσ.401b,20· 2) ὡς προσρηγορ. κληρὸς, μοῖρα, προορισμὸς : Βάκις π. Ἠρ.9,43 τῆ πολλοῖ πεσοῖτων ὑπὲρ Λάχεσιν τε μόρον τε· κ.πληθ. : Ἐπιγρ. Μοιρῶν λοχέσεων.

λαχῆ (ή) Ἦσ. ὀποκλήρωσις, λήξις, κλήρος, μερίδιον : Αἰσχ. Ἐπτ.914 τάφων πατρῶων λάχαι [κᾶδ. λαχάι, μερίδιον ἐν τοῖς πατρικοῖς τάφοις].

λαχῆσις-εως (ή) σχόλ. ή λάχεσις βλλ.2) : Σχόλ. Λυκόφρ.1141.

λαχῖθα (ή) λαχῖθ(ος) δημ. τμήμα γῆς, ἐπίμηκες καὶ στενὸν, καλιεργήσιμον, χωρὶς ἀγροῦ προερχομένη συνήθως ἐκ διανομῆς μεταξὺ ἀδελφῶν πατρικῆς περιουσίας· ὕποκορ. λαχῖθι.

λαχῖθι ὕποκορ. τῆς λ. λαχῖθα βλλ.

λαχιμοδία (ὁ) γλωσσ. ή κατανομή, διανομή τῶν κλήρων, μερίδιον.

λαχμάν ἄρτος ἀπαλὸς μτγν. καππαδόκιος, ὄν οἱ Σύριοι ἐκόλουον οὕτω : Ἀθῆν.3,113C.

λαχητήριον (τὸ) [λαχεῖν] μιν. λάχος, λαχμοδία) Εὐστ.674,24.

λαχμοδία (ὁ) [ι] μιν. λάχος βλλ. : Εὐστ.1521,48, Σχόλ. Θεόκρ.8,30.

λαχμοδός (ὁ) [2] κ. μιν. λακτισμὸς : Ἀντίμ.54.

λαχμοδός (ὁ) [3] δ. γρ. ἀντὶ λάχνος ἢ βλλ. : Ὄδ.1 445 λάχνω στεινόμενος καί ἐμοι πικινά φρονέοντι, Εὐστ.1638,39, Ἦσ.

λαχναῖος-α-ον ἐπίγρ. λαχνηῖος : ΑΠ 9,439.

λάχνη (ή) κ. νεώτ. τριῆς χρωάδεις ὁμοίαι ἐρίφω ὡς ἐπὶ τῆς τὸ πρῶτον ἀναφαινομένης γενειάδος : Ὄδ.Α 320 πρὶν σφωιν . . πικάσαι γένους εὐανθεῖ λάχνη, Πινδ.Ο 1,70 ὄτε λάχνην νιν μέλαν γένειον ἔφερον· ἢ ἐπὶ τῶν λεπτῶν τριγῶν τῆς κεφαλῆς τοῦ Θεορίτου : Ἰλ.Β 219 φεζὴν δ' ἐπενήνοθε λάχνη· ἢ ἐπὶ τῆς χρωάδους ἐπιφανείας ὕψασματος : αὐτ.Κ 134 ὄλην δ' ἐπενήνοθε λάχνη· ἢ ἐπὶ τῶν ὀλίγων τριχῶν τοῦ ἔλεφαντος : Λουκ.Φιλοφ.24 μέλας καὶ αὐτοὶ καὶ ἄδσιοι πινάρῃ καὶ ἀσύμωσῃ τῆ λάχνη· ἢ ὁμ. ἐπὶ τῶν τριχῶν ή τῆς δορῆς τῶν ἀγρίων ζῶων : Ἠσιόδ. Ἐργ.513 λάχνη δέρμα κατάδιον· ἢ ἐπὶ τῆς δορᾶς τῆς ἄρκτου ή γολῆς : Νίκ.Θηρ.690, Ὀμπ.Κυν.3,140· ἢ ἐπὶ τῶν

έρβων προβάτου : Σοφ.Τρ.690 σπάσσα κτισίου βοτού λάχνην, Όπν.Κυν.2,379: || έπί τών τριχών βοός : Άπολλ.Ρ.1,325: || έν τώ πληθ. έπί τών άκανθών του άκανθοχοίρου : Πλουτ.Ήθ.9ΒD, Όπν. Άλ.2,369: 2) μτφ. καθώς τώ κόρη, φύλλωμα : Νίκ. Άλεξ.410, Όπν. Άλ.4,167, αὐτ.380 [πληθ.]: 3) νεώτ. άνατ. έν πληθ. λάχναι έντερικαί λεπτότατοι νηματοειδείς προερχοί του έντερικού βλενωγόνου, προσδίδουσαι εις την έπιφάνειαν δέην χνωώδη || βοταν. λάχναι άδανώδεις πλάσματα τριχώδη έκκρίνοντα βλενώδες έκκριμα, ώς αί παρατηρούμεναι έσωθεν τών μευθρανωδών φύλλων τών χειμερινών όφθαλμών πολλών δένδρων.

λαχνήεις-εντος, ζωρ. -άεις, -εσσα -εν, αυνηρ. -ης λαχνάσις, τριχώτης, μαλλισράς : 'Λβ.743 ότε φήρας έτίσαστο λαχνήεντας, αὐτ.Σ.415 στήθεα λαχνήεντα, αὐτ.1,548 άμφι στόμα κεφαλή και δερματι λαχνήεντι, Πίνδ.Π.1,19 սύβρα λαχνήεντα' || χνωώδωτος, άπαλόος : 'Λ.Ω.451 λαχνήεντ' άροφον (ισχόλ. κτών δασών, λέγει δέ την άπό της κοιλίης όλην, και της τούτων κόμησ).
λαχνίθαι |οί| νεώτ. ζωολ. αικογέν. έντόμων της τάξεως τών φυτοφθειρών.

λαχνόγυιος-ον ό έχων δασέα, τριχωτά μέλη : Εύρ. Έκ.37B θηρών λαχνόγυιων.
λαχνόλαιμος |ό| νεώτ. ζωολ. γένος λαβριδών Ιχθύων της τάξεως τών άκανθοπερυσίων.

λάχνος |ό| κ. γλωσσ. λάχνη βλλ. : 'Οδ.1.445 |δ.γρ. λαχμός| 2) γλωσσ. λαιμαργός' πρβλ. λάχνος, λάχνος.

λαχνός (ό) νεώτ. κ. δημ. έκ τροπής του λαχμός βλλ. |ι| || έιδ. αριθμός λαχειού, εις τών ώρισμένων κληρών : τώ λαχειόν του στόλου έχει τέσσαρας κείρας λαχνών, - πόσοι λαχοί κερδίζον, - λαχειο με χίλιους λαχνούς' 2) κτ. επέκτ. ό κατά την κληρώσαν λαχειού εξαχθείς και κερδίζων ώρισμένον τι ποσόν αριθμός : του έπασε ό πρώτος λαχνός τού πατριωτικού δανείου, - κερδίζου έν όλω τριακόσιοι λαχοί, φρσ. βάνου με λαχού, - ρίχνου με λαχνά |άποφασίζου έν διά κληρου περί τινος κέρδους ή περί τινος ύποχρέωσσεως| 3) έιδ. έπί διανομής γατών διά κληρου, τώ έκάστφ κληρούμενον μεριδίον.

λαχνόμοι-ομαι παθ. γίνουμαι χνωώδης, χνωώδωτος, έπί του πάγωνος νεονίου : Σόλ.27,6 τή τριτάτη δέ γένειον άεξομένω έν γυλιω λαχνόμται, χροίης άνθος άμειδομένης, Στράτ. έν ΑΠ12,178 ότε νυκτι λαχνόμται.

λαχνώδης-ους-ες λαχνής βλλ. : Εύρ.Κύκλ.541 και μήν λαχνώδες γ' ούδας άνθηρά χλόη |τά ε-δαφος λαχνώδες εκ της χλόης| || γλώσσ. τώ έχγνος έν Νίκ.Θηρ.762.

λαχνωσις-εως |ή| τώ είναι ή γίνεσθαι τριχώτον : 'Ιπν. Έβδ.5,21R.

λάχοην άπτ. άντί λάχοιμι του λαχάνα.

λάχος-εος |τρά| λαχεινί τώ ώρισμένον, προσωριαμένον εις τινα, ό κληρός του, ή μαίρα του : Θεογν. 592 ήπιόλιω δέ φέρειν άμφοτέρων τώ λάχος, Σοφ. Άντ.1303 τώ πρην θανάτους Μεγαρέως κλεινόν λάχος |οδώς ό Βοθη άντι λέχοσι| || τώ δια κληρου λαυβανόμενον μέρος, κληρος, μεριδίον : Πίνδ.Ο.7,58 άπεόντων δ' ούτις ένδειξεν λάχος 'Αελίου, Αισχ.Εύμ.400 τών αιμαλώτων χρημάτων λάχος μέγα, αὐτ.Εύμ.5 έν δέ τώ τρίτφ λάχει, Ξεν. Άν.5,3,9 και τών θυομένων άπό της ιεράς νομής λάχος, Μόσχ.2,2 νυκτός τρίτατον λάχος' πρβλ. 'Απολλ.Ρ.1,1082, αὐτ.3,1340 λάχος ήματος' 2) τώ ώρισμένον έργον ή ύπόουρημά του : Αισχ.Χο.361 μόριμον λάχος πιπλάντων, αὐτ.Εύμ.334 τούτο γάρ λάχος διανταί' κ. έν τώ πληθ. : αὐτ.310 λάχη τά κατ' άνθρώπους |τοι. λ. άπαντώσα κ. η. Ξεν. κ. εις τινας διαλέκτους|.

λαχούρι (τό) δημ. είδος λεπτού μεταξίνου άργυροχρυσικοενήτου ύφάσματος δι' ένώνια, σάλια γυναικών ή διακόσμησην αιδουσών, λαθόν τώ όνομα εκ της ίνδικής πόλεως Λαχώρης.

λαχάτρα |ή| δημ. κτύπος της καρδίας, χτυποκόρδι, εκ σφοδράς έπιθυμίας, εκ πόθου διακοούς : 'Ερωτόκρ.1,691 και έτουτ' ή τόση πεθυμία μου φέρονει σά λαχάτρα, Ζερβ.Λυρ.Σάτ.Μέρμ.69 του πόθου τή λαχάτρα' || δθ. κ. σφοδρός πόθος : έχει λαχάτρα να ταξιδέψη από έξωτερικό 2) άδημονία, όγωνιώδης προσδοκία, άυσιμωγησία : περιμένω με λαχάτρα τώ γράμμα σου, - ειχαμε μεγάλη λαχάτρα ώσου να σταματήση ή τρικυμία' || σφοδρά συγκίνησις, φυχική όδύνη ένεκα μεγάλου άτυχήματος ή φόβου : τί καμρώ και τί λαχάτρα που μάς βρήκε, - λαχάτρα να σου 'ρθη, γιατί δεν μ' άκουσ' 3) έκείνος δι' όν άγωνία τις : παιδάκι μου, λαχάτρα μου, γιατί κλαίς; 4) λιχνεία, λιχουδία, λαμαργίο : κατ'αξέ τον με πόση λαχάτρα τρώει τώ γλυκό.

λαχάτριζω δημ., άόρ. |ή|λαχάτριας, μτχ. μέσ. παρακ. λαχάτρισμένος, λαχάτω : Μολον.Συντρ. 25,2 μέσ' στη λαχάτρισμένη μου άγκαλιά.

λαχάτρισά έπίφρ. δημ. κατά λαχάτριστών τρόπον : Γρυλ.Σκ.Τερρ.65|| λαχάτρισά τώ χέρι μου για να σάς πιάσω άπλωθώ.

λαχάτριστός-ή-ό δημ. έπί Ιχθύών, ό άσπαίρων, ό άκόμη ζωντανός : πήρα κάτι φάρια λαχάτριστά' 2) μτφ. ό πλήρης άδημονίας, άγωνίας, άγωνιώδης : 'Ερωτόκρ.3,24 άποσπερνες λαχάτριστές κι ατέγες περιωρισμένες' 3) δημ. μτφ. έπί οιοουδήποτε πράγματος, ό προκαλών λαχάτρον, έπιθυμίαν ζωνηράν, ό λίαν ποθητόν, ό έλκυκτικόσ : κάτι κερδία λαχάτριστά, κοπέλλα λαχάτριστά.

λαχάτρω-άω δημ. άμτβ. άσπαίρω, σπαράζω, |δ. έπί Ιχθύων : φάρια που λαχάτρωνε ιπρσοφάτωσ άλιευθέντα, ζωντανά έτι| || κτ. επέκτ. έπί της καρδίας, σφραδάς, σπαράζω εκ συγκινήσεως, πόθου ή άγωνίας : λαχάτρη ή καρδιά μου άπό φόβο μη πάθη τίποτε τώ παιδί μου, - μη μου θυμίζης πάλι αυτά, γιατί ή καρδιά μου λαχάτραι' 2) σφοδρώς έπιθυμά, κατέχομαι ύπο δικαιοσύνη πόθου : Γρυλ.Σκ.Τερρ.40,7 και άπ' τη ζωη, που λαχάτρω, άς' μου μείνη τόση, όση άνασάσει σ' έναν κρίνο, - λαχάτρω άπό ιδη τώ παιδί της' || κ. μτφ. : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ.78,21 και λαχάτρών τώρα οι βλαστοί σπόρο να ρίξουνε' || κ. άναφορ. πρds πρds, ποιά ζωήρας την παρουσίαν, την συνασαστροφήν τινος, τόν άποηιτάω : τόσον καιρό που λείπεισ σε λαχάτρώομε' || έπί φραγητό, λιχνέομαι, λιχουδέομαι, είμαι λιχουόδης : τά γλυκά τά λαχάτρω.

λαχύφλοισ-ον μτγν. ό έχων λεπτόν φλοίνον, λεπτόφλοισ, ώς εάν ήτο έλαχύφλοισ, πρβλλάχεια : Νίκ. Άλεξ.269 λαχυφλοισου καρπού ισχόλ. ελάχυστον φλοίνον έχοντος).

λάφα 'Ισ. αγγυλις, Περγαίοις.
λαφάνα |ή| δημ. σίναπι βλλ. τώ άρουραφον.

λαφάνη ή λαφάνη |ή| κ. νεώτ. τώ ωτόν σίναπι τώ άρουραφον, δημ. λαφάνα : Διοσκ.2,116, Γαλ.7,285' || νεώτ. βοταν. λαμφάνη γένος φυτών της οικου, τών συνθέτων, άν ειδη λαμφάνη ή άστερωπή, δημ. παραλλαγότρον, κ. λαμφάνη ή καινή' || άμ. νεώτ. λαμφάνη σίναπι τώ άρουραφον, λαφάνα.

λαφάρων 'Ισ. ετή χειρι ποτίζων, ή άπότμονος.

λάφη |ή| δημ. ή λάμφη βλλ. : 'Ερωτόκρ.1,259 μήν κάμουςιν άναλαμφή, όπου τή λάφη ίδειε.

λάφης-εως |ή| |λάφτω τώ λάφτην, πορέιν κολλη τή γλώσσφ, άντιθ. σπάσις και κάφισ : 'Αριστλ.Ζ1 59α,10.

λάφομαι |ων. μέλλ. του λαφάνα βλλ.

λάω III βλέπω· Ἦσ. «λάετε· σκοπεῖτε, βλέπετε»· Ἰλ.Ν.344 γηθήσειεν λάων ἰδ.γρ. ἰδών, Ἔμμ.Ἐρμ. 360 οὐδὲ κεν αὐτὸν αἰετός δέξῃ λάων ἐσκέφατο. **λάω** Ι2) κρατῶ, ἀρπάζω· Ὀδ.Τ.229 κύων ἔχε ποικίλον ἐλλάν, ἀσπαίροντα λάων, αὐτ.230 ὁ μὲν λάε νεδρὸν ἀπάγχων ἱέρμ. Ἀριστοαρχ. «ἀπολαυστικῶς ἔχων», σχόλ. «ἀπολαυστικῶς ἔχων»· 2) Ἦσ. «λάε· ἐφόρησεν, οἱ δὲ ἐφθέγγετο», Κύρ. «λαίβηναι· φθέγγεσθαι».

λάω Ι3) ἄκρ. ἀσπαιρῶ, τ. τοῦ λῶ βλ.λ. **λαῶδης**-ους-ες λαοδίς ὁ τοῦ λαοῦ, λαϊκός· Φιλ. Μηχ.1,80, Πλουτ.Κράσας,3 ἡ μὲν κλησις ἦν ὡς τὰ πολλὰ δημοτικὴ καὶ λαῶδης.

λαε (ή) βλ. λαίαι. **λαεῶα** Ἦσ. ἐξ ἐξοχῆ τῶν πετρῶν· πρβλ. λεῶδᾶ. **λαεζῶ** εἶμαι λείος, ἀντιθ. τριχῆς ἔχειν· Ἀριστλ. ΖΜ.659α,21 ἀλλά λαεζεῖ διὰ τὴν κἀψίφιν.

λαεῖνα (ή), θηλ. τοῦ λέανου κ. νεῶτ. τὸ θηλυ τοῦ λέοντος, λιοντάρι θηλυκό· Ἦρ.3,108 ἡ δὲ δη λέαινα . . ἀπαξ ἐν τῷ βίῳ τικεῖν ἐν· ἢ μῦθ. δίπους λέαινα ἐπὶ τῆς Κλυταιμνήστρας· Αἰσχ. Ἀγ. 1258 αὐτὴ δίπους λέαινα συγκοιμημένη λύκῳ· ἢ παροιμ. φρ.· Θεόκρ.3,15 λέαινας μαζὸν ἐθέλαζεν ἰὼς σύμβολον ἀγρίότητος· 2) λέαιν' ἐπὶ τυροκηνήτιδος σχήμα τὶ συνοουσις· Ἀριστοφ. Λυσ. 231· 3) ἐν τῷ πληθ. γυναικῶς ἀφιερωμέναι εἰς τὸν Μίθραν· Πορφ. Ἀποκ.4,16 (πρβλ. λέων). ἢ ὄνομασια τῆς Ἐκάτης· αὐτ.· 4) ὄνομασια διαφόρων κολλυρίων· Ὀρειβ. ἀπ.75, Ἀετ.7,86.

λαεῖνω κ. λαεῖναι, μέλλ. λαεῶν, ἐπ. λαεῖνέω, ἀόρ. α' ἐλαίνα, ἐλαένα κ. ἐλαίνα, ἐπ. ἐλαίνα κ. λαίνα, ἐπ. μέσ. ἀόρ. λαίναμην, παθ. ἀόρ. ἐλαέσθην, ἰων. ὑποτ. λαίναθέωσι, μῆχ. λαίναθεις, ἀπαρφ. παρακ. λαεῖνάσθαι, μῆχ. λαεῖνάσμενος κ. λαεῖνάσμενος, καθιστῶ τὶ λείον, ὀμαλύων, ζέω, σπιλῶν, γυαλίζω, ἐπὶ κατεργαζομένου κέρατα ἢ λίθους· Ἰλ.Δ. III πᾶν δ' εὐ λαίνας χρυσεῖν ἐπέθηκε κορώνην· ἢ γεν. καθιστῶ τὶ λείον· αὐτ. Ο.261 Ἰπποισι κέλευθον πάσαν λαεῖνάω (βα κόμα λειπαι τὴν δδόν), Ὀδ.Θ.260 λαίνας δὲ χορόν, Πλάτ.Τιμ.66C λαεῖναι μὲν ἐπαλείφουσα τὰ τραχυθέντα· ἢ ἐπὶ τὴν μελιζώνην· Ἀριστλ.Ζ.625β, 19 αὶ δὲ λαεῖνους . . τὰ κηρία· ἢ κ. μέσ. γίνομαι λείος· Ἦλ.Ἰδ. Α.18,2,105 θαλάσσης· λαεῖνομένης· ἢ μέσ. ἀναφ. πρὸς τὸ σάμα, ζυρίζω· Θεόπομπ. Ἰστ.195 λαεῖνόμοι τὰ αἰμάτα· 2) τριβῶν ποῖδ' τὶ λείον, κοπανίζω, λειοτριβῶ· Ἦρ.1,200 καὶ λαίναντες ὑπέροισι μῶσι διὰ σινδόνας· ἢ ὄμ. κ. μέσ. συντριβῶ εἰς μίαν τεράμνα· Νίκ.Θηρ.646· ἢ κατατριβῶ, συντριβῶ διὰ τῶν ὀδόντων· Ξεν. Ἀπομν.1,4,6 τοὺς δὲ γομφίους, οἷους παρα τοῦτων δεξαμένους λαεῖναι, Ἀριστλ.Φυσ.198β,26 τοὺς δὲ γομφίους πλατεῖς καὶ χρυσαίους πρὸς τὸ λαεῖναι τὴν τροφὴν, αὐτ.Ζ.150β,31 λαεῖναι δὲ ὡσπερ κρίμα, Φιλ.Μηχ.1,63, Νικ.Θηρ.95· κ. παθ.· Ὀρειβ.4,10,1· ἢ γεν. συντριβῶ, ἀφανίζω, ἐκρίζω· Ἦρ.4,122 τὰ ἐκ τῆς γῆς φόμενα λαεῖνοντες· 3) λαεῖνών ἐξαλείφω· Πλάτ.Συμπ. 191Α λαεῖνοντες τὰς τῶν σκυτῶν ῥυτίδας· κ. παθ.· αὐτ.Πολιτ.270Β αἱ παρειαὶ λαεῖνόμοι· ἢ μῦθ. μετριάζω, ἀπαλύω, प्राῦνω· Ἦρ.8,142 λέινας τὸν Μαρδονίου λόγον, Φιλῶστρ.Εἰκ.2,11 τὸ ἐπιλόγων λ- τῷ ὕπνω· ἢ καλλύνω τὸ ὕφος· Διον. Ἀλ.Συνθ.16· ἢ κ. μῦθ. ἐγχοριστῶ, ἠδύνω, καθηδύνω· Μουσῶν.ἀπ.12β,10111 λ- τὴν κατάποσιν ἰγχαρίζω τὸν αὐρανίσκον, Διον. Ἀλ.Συνθ.12 λ- τὴν ἀκίαν· ἢ ἀπολ. ἀπαλύω, μαλακώνω· Θεόφωρ.ΦΑητ.6,2,1 ἰὸ χυλός λαεῖναι· 4) ἐνεργ. εἶμαι λείος· Ἀριστλ.Πρ.936α,15.

λαεῖναι ἢ λαεῖναι-εως (ή) τὸ ποιεῖν τὶ λείον· Ἀντυλ.π. Ὀρειβ.10,23,17, Ἀνών.Λουδ.ἀν.2,1 λαεῖναις τρῶφῆς· πρβλ.Γαλ.14,714.

λαέντιρα (ή) θηλ. τοῦ λεαντήρ· Φασεν.ΑΠ.6,295 λαέντιραιν ἐ κίπριον.

λεαντήρ-ἦρος (ὸ) ἰλαεῖναι ὁ ποῖν τὶ λείον διὰ τῆς τριβῆς, κῶναρος· Ἀντυλ.π. Ὀρειβ.10,23,14.

λεαντήριον (τὸ) πᾶν ὄργανον δι' οὗ λαεῖναι τις. **λεαντικός-ή-ὸν** ὁ κατάλληλος, ἐπιτήδειος εἰς τὸ ποιῆσαι τὶ λείον, μολακτικός, πραυντικός, ἐπὶ γλυκέος οἴνου· Ἀριστλ.Πρ.872β,34, Θεόφωρ.ΦΑητ.6,1,3 χυλός λεαντικός· 2) καθαρτικός· εἰκ. εἰς Ἀριστοτ.Ἰστ.ἀπ.π.Γελλ.4,11· ἢ κ. μτ. γενικ.· Διφιλ. Σπ.π. Ἀθην.2,57C λεαντικοὶ δὲ ἀρτηρίας.

λεαντικός λέαντιον. μον. κατὰ λεαντικὸν τρόπον· Εὐστ.118,9.

λέβα ναυτ. πρὸς τὸ λεβάρω βλ.λ., κέλευσμα ἀντίστοιχον πρὸς τὸ ἐπίσημον αἶρε· ἢ ὡς σύνθ. ἐν χρ. εἰς τὰς λέμβους διὰ τὴν προακὴν αὐτῶν, δι' ἐλξέως τοῦ πεισματιοῦ τῶν, πρὸς πρῶραν ἢ πρὸς πρῶμαν· λέβα μῆρὸς κ. λέβα πῖσω.

λεβάντα (ή) δημ. τὸ φυτὸν λεβαντίης ἠ στοιγᾶς. **λεβάντης** (ὸ) δημ. ὁ ἀνατολικὸς ἄνεμος, ἀηλιώτης· δ.τραγ. Δύση κι Ἀνατολῆ ἔτρεξα, που-λέντη καὶ ἐβάντη.

λεβαντιάρα (ή) δημ. ναυτ. ὁ μέτριος καὶ λείος ἀπὸ ἀηλιώτου πνέων ἄνεμος, ὡσεὶ ὑποκορ. τοῦ λεβάντης.

λεβαντινικός-η-ο δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Λεβαντινούς βλ.λ. ὁ τῶν Λεβαντινῶν.

λεβαντινός (ὸ), θηλ. -α ὡς ἐθνικός, ὁ τῆς Ἀνατολῆς κἀτοικός, ὁ ἐξ αὐτῆς προερχόμενος, ἐπὶ τῶν ἐν Ἀνατολῇ ἐγκαταστημένων Εὐρωπαίων ἰδίως δὲ τῶν εἰς τὰς παραλίους πόλεις τῆς Συρίας καὶ Πολιαιστίνης· ἢ γεν. χριστιανὸς τῆς Ἀνατολῆς με ἀσθενεῖς ἐθνικὸν φρόνημα· 2) ὡς προσηγ. Ἀνατολίτης ἀνευ ἐθνικῆς συνειδήσεως, εἰς τὸ συμφέρον μόνον ἀποβλέπων.

λεβαντίης (ή) νεῶτ. βοταν. ἄ. λαβαντίης βλ.λ.

λεβάρω (ἰταλ.) δημ. ναυτ. πορατ. ἐλεβάρη ἢ ἐλεδάρια, ἀόρ. (ἐ)λεβάρια, προστ. λέβα βλ.λ., ἐλ-κω ἄλυσιν ἢ κάλων, προέλκω λέμβου κλη· 2) σπαν. συνών. πρὸς τὸ δημ. ἰσάρα.

λεβαντά(ν)θρωπος (ὸ) δημ. ὁ ἔχων παράστημα, μορφῆν, ἐκφρασιν καὶ ἐμφάνισιν λεβέντη βλ.λ., σπαν. θηλ. λεβεντογυναῖκα· 2) κυρ. μῦθ. ὁ κατὰ τὴν συμπεριφορὰν καὶ τὰς διαθέσεις ἄρ-χοντικός· ἢ ὁ ἐλευθέριος, ὁ γενναῖοδωρος.

λεβέντης (ὸ) δημ., θηλ. λεβέντισσα, λεβέντρα ἢ κτ. ἀντιστοιχ. λυγερή, ὁ εὐστολῆς, εὐκίνητος καὶ ὠροῦς ἢ συμπαθὲς τὴν ὄψιν ἀνῆρ, ἰδ. νέος, ἢ λ. ἐν χρ. παρὰ τοῖς Τούρκοις ἰλεβέντι δηλοῦσα τοὺς ἐν τῷ τυροκικῷ πολέμῳ, ναυτικῷ στρατολογουμένους κατ' ἐκλογὴν ἰδ. Ἕλληνας περὶ αὐτάς ἐκ τῶν νήσων καὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἰπθ. ἐκ τοῦ ἰταλ. λεβαντινός ἢ ἄ. τῶς ἐκ τοῦ λατ. lenis ἰέλαφρός· πρβλ. γαλ. θηλ. (levent)· δ.τραγ. λεβέντης νιὸς ἀγάπησε μίαν λυγερὴ κοπέλλα, ὄμ. νὰ ἰδῆτε καὶ μίαν παπαδίαν πᾶς πάει μὲ τοὺς λεβέντες· 2) συνεκτ. ὁ ἀνδρείος, ὁ γενναῖοδωρος, ἰδ. ἐν πολέμῳ· Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.14,23 εἶχε λεβέντες σὰ θεριά, γυναικῆς ἀντρωιμένως.αὐτ.27 ἄστε, λεβέντες, τ' ἄρματα ἰνδῶνδρῶι μαχηταί· 3) ὄμ. ὁ γενναῖοδωρος, ὁ ἐλευθέριος· δ.διστ. τέστιον λεβέντη σάν κι ἐσὲ δὲν πόταξεν ὁ τόπος ἢ πού ξέρεις πᾶς πλερώνεται δίχως παρὰ ὁ κόπος ἰεραυν· πρβλ. σὺθετα λεβεντόκομος, λεβεντόανθρωπος, λεβεντόκαρδος, λεβεντόσογιγῶ· λεβεντόπαῖδο, λεβεντοπιχίτρα, λεβεντογέννα κ.ά.

λεβεντιά (ή) δημ. τὸ γυναισιμα, ἡ ἰδιότης τοῦ λεβέντη βλ.λ., ἀρρεοπιχὴ εὐμορφία, σωματικὴ χάρις καὶ εὐκίνησις· χαρὰ στῆ λεβεντιά του· ἢ ἡ ἀθηρὰ νεότης, περιληπτ. οἱ νέοι· ἦταν στὸ πα-νηγύρι ἄλλῃ ἢ λεβεντιά τοῦ χωριοῦ, Κρυστ.85,26 λεβεντιανὸν λεβεντία, μαρμαρινὸν παλλικάρια

2) άνδρείς, γενναιοτής, παλληκαρισμός, παλληκαριά : **ἔδειξε τὴ λεβεντιά του στὸν πόλεμο**, Πολίτ.'Ἐκλ.Τραγ.44,9 **παῖδιά, σάν θετε λεβεντιά και κλέφτες νά γενήτε** 3) ἡ γενναιοδωρία, ἡ γενναιοφυλία.

Λεβεντικά ἑπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον λεβέντη, μέ λεβεντιά βλλς.

Λεβεντίσσα ἡ|ή| δημ. θηλ. τοῦ λεβέντης βλλ. | κ.3|.

Λεβεντο- α' συνθ. δημ. λέξων διδόν εἰς τὸ β' συνθετ. τὴν ἔννοιαν τοῦ ἠρωϊκοῦ, τοῦ γενναίου, τοῦ ἀρρενωπῶς ὠραίου, ὡς λεβεντόνθρωπος, λεβεντόπαιδο, λεβεντογυναίκα, λεβεντογεννιά [γενεὴ ἠρώων], λεβεντόκορμος || ὄμ. κ. ὡς ἀντικείμ. τοῦ β' συνθετ., ὡς λεβεντονήχτρα.

Λεβεντογεννιά ἡ|ή| δημ. γενεὰ ἠρώων.

Λεβεντογυναίκα ἡ|ή| δημ. ὡς θηλ. τοῦ λεβεντόνθρωπος, ἡ ἀρρενωπὴ, εὐστάθῃ ἐμφάνισιν ἔχουσα γυνή, ἄ. λεβεντίσσα || ὄμ. ἡ ἰκανότης, φυγικὰς ἰδιότητας ἀνωτέρας ἔχουσα γυνή.

Λεβεντοκαυμένος-η-ο ὁ ἔχων φυὴν λεβεντή βλλ. | | : Καρκβ.Ζητ.64.

Λεβεντόκορμος-η-ο δημ. ὁ ἀρρενωπὸς, εὐσταλοῦς ἀναστήματος : **Λεβεντόκορμο παιδί, λεβεντόκορμη γυναίκα.**

Λεβεντοιάς δημ., θηλ. -ιά νέος λεβέντης βλλ. | |.

Λεβεντόπαιδο (τὸ) δημ. ὁ νέος, ὁ ἀρρενωπὴν ἐμφάνισιν, ὁ ἀνδρείον ἦθος ἔχων, παλληκάρι.

Λεβεντονήχτρα ἡ|ή| δημ. ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἡ τοὺς λεβέντες βλλ. πνίγουσα : **δ.τραγ. θάλασσα λεβεντονήχτρα, θάλασσα φαρμακερή.**

Λεβεντοουριά ἡ|ή| δημ. σύνολον, ὁμάς λεβεντιῶν βλλ. | | κ.2| : **πρβλ. κλεφτουριά : Πολίτ.'Ἐκλ.Τραγ.22,12 κ| ἐσκότωσε λεβεντοουριά και καπεταναραίους.**

Λεβάντρα ἡ|ή| δημ. σπαν. θηλ. τοῦ λεβέντης.

Λεβερριερίτης (ὁ) νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτὸν πολυηριπτικὸν ὄλας προερχόμενον ἐξ ἀποσυνθέσεως τῶν μαρμαρυγιῶν.

Λεβέτι (τὸ) δημ. λέβης μέγας, χρήσεως οἰκιακῆς, ἄ. καζάνι : Καρκβ.Ζητ.55 **τὰν ἐτρίβε τὸ λεβέτι, - γέμισε τὸ λεβέτι νερό γιὰ νά πλύνουμε** || λεβήτιον βλλ.

Λεβηρίδος ἡ|ή| κ. μον. τὸ δέρμα ἢ ὑποκείμενον τοῦ ὄψεως : Ἰππ.Γυν.1,78, αὐτ.2,191, Ἰώσα.Α13, 7,2 || παροιμ. φρ. : **Στράτ.Κωμ.10D κενότερος λεβηρίδος** ὄμ. : Ἀριστοφ.ἀπ.35 **τυφλότερος λεβηρίδος** : **πρβλ. Ἀλκίφρ.3,19 λεπτότερον τὸ δέρμα λεβηρίδος** || Ἡσ. κτὸ λέπος τοῦ κυάμου 2) κόνικος : **πρβλ. λέπορις : Στράβ.3,2,6 τῶν γεωρῶντων λαγιδέων, οὗς . . . λεβηρίδας προσαγορεύουσι** [μασσαλιωτικὴ λέξις κατὰ τὸν Πολέμαρχ.π.'Ἐρωπιαν.]. 3) πτηνὸν τὶ δυσόλιον : Φώτ.

Λεβής-πτος (ὁ) κ. μον. κ. νεώτ. τὸ ἐκ χαλκοῦ ἢ σιδήρου ἀγγεῖον, ὅπερ τιθέμενον ἐπὶ τρίποδος ἐχρησίμευε πρὸς ἐψήσιν κρεάτων, τέντζερης, καζάνι : Ἰλ.Φ 362 **ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἐνδον ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ**, Πίνδ.Ο 1,26 **ἐπεὶ νιν καθαροῦ λέβητος ἔξελε Κλωῶω, Πρῶδρ.2,404 και ὁ ἰός τοῦ λέβητος ἐπάνω πρᾶσινζει** || τρίποδος λέβης καζάνι μετὰ τριῶν ποδῶν : Αλχ.ἀπ.1' ἐχρησίμευεν ὡς δάφνον τμητικὸν ἡ βραβεῖον ἀγῶνος : Ἰλ.Ψ 259 **νῆάν δ' ἔκφερ' ἄεθλα, λέβητας τὸ τρίποδας τε** : 2) πύρρινον, μαγκάλι : **Θουκ.4,100 και ἐπ' ἄκραν λέβητα τὸ ἤρτησαν** 3) νόμισμα φέρων ἐξ παραστάσιν λέβητα : Ἐπιγρ. 4) συνήθ. ἐν Ὁδ. λέκάνη ἀργυρὰ πρὸς πλύσιν τῶν χειρῶν τῶν φιλοξενουμένων πρὸ τῆς ἐσπασσεως [χέρνιφι] : Ὁδ.Α 137 **ὑπὲρ ἀργυροῦ λέβητος νίψασθαί** || ὄμ. εἰδ. πρὸς πλύσιν τῶν ποδῶν : Ὁδ.Τ 386 **γρήμης δὲ λέβητ' ἔμε οὐρανόωντα, τῷ πόδας ἔξαπνίζαν** || ὄμ. ὁ λουτήρ : Αλογ. Ἀγ.1129 **δολοφόνου λέβητος τέχναν σοι λέγω** [περὶ τοῦ λουτροῦ ἐν ᾧ ἐβουεῖθι ὁ Ἀγομμένος]

5) παρὰ Σπαρτιάταις εἶδος τυμπάνου ἢ κυμβάλου ἔχοντος τὸ σχῆμα λέκάνης, ὅπερ ἔκρουον αἱ γυναῖκες κατὰ τὰς κηδεῖας τῶν βασιλέων : Ἡρ.6, 58 **κατὰ δὲ τὴν πόλιν γυναῖκες περιούσαι λέβητα κροτούναι** || εἰδ. τὸ κύμβαλον, σμῆνατρον τῆς Δωδώνης : Καλλ.Δῆλ.286' 6) τεφοδόχος λάρναξ, κάλλιπ : Αλογ. Ἀγ.444 **σπαδοῦ γεμίζων λέβητας αὐθάτος**, αὐτ.Χο.686, Σοφ.Ἰλ.1401 **ἡ μὲν ἐς τάφον λέβητα κοσμεῖ** || γεν. θήκη μικρά : αὐτ.Τρ.556 **λέβητι χαλκῆφ κεκρυμμένον** || λέκάνη διὰ χρώματα : Λουκ.Δίς.Κατ.8 **φαύσαντες ἐκτοσθεν τοῦ λέβητος ἄκρω τῷ δακτύλῳ και ἐπιχρισάμενοι** 7) ἀγγεῖον λεβητοειδούς σχήματος ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ ναοῦ τοῦ Διός : Παισ.5,10,4 ἐν Ὀλυμπίᾳ **λέβης ἐπίχρυσος ἐπὶ ἐκῶσφ** τοῦ ὄρφου τῷ πέρατι ἐπίκειται 8) ἀεραντλία ἐν χρ. ὡς καθυπόθετος κώδων : Ἀριστ.Πρ.960,32' 9) νεώτ. μεταλλικὸν συνήθ. χαλκὸν σκευὸς ἐν εἰδει χύτρας χρησιμοποιοῦμενον κυρ. πρὸς θέρμανσιν ὑδάτος πρὸς πλύσιν, λεβέτι, καζάνι || εἰδ. μηχανολ. δοχεῖον μεταλλικὸν κυλινδρικοῦ σχήματος, χρησιμοποιοῦμενον πρὸς παραγωγήν ἀτμοῦ ὡς κινητήριον δυναμῶος ἢ πρὸς βιομηχανικοὺς σκοπούς, ἄ. ἀτμο-λέβης βλλ.

Λεβητάριον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ λέβης βλλ. : Πολυδ.10,66,95.

Λεβητιῶ βῶλλω ἡ βράζω ἐντὸς λέβητος : Λυκόφρ.199 **σάρκας λεβητιζουσα.**

Λεβητιον (τὸ) κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ λέβης βλλ. : Ἀνάειπ.6,5, Μέγ.1027' : **πρβλ. Πολυδ.6,92, Ἐπιγρ. || μικρὸν πύρρινον : Ἀντυλλ.π.' Ορειβ.8,123.**

Λεβητοειδής-ους-ές μον. ὁ ὁμοιος πρὸς λέβητα : **Εὐστ.1,298,36 λεβητοειδής ἀγγεῖον.**

Λεβητόλεπτον (ὁ) νεώτ. τὸ ἐντὸς τῶν ἀτμολεβήτων σχηματιζόμενον ἀσβεστοῦχον ἐπίστρωμα, τὸ ποιροῦ τοῦ καζανιοῦ.

Λεβητομανία ἡ|ή| μον. ἐν μῶφ. χρ. ἡ μέχρι μανίος προσήλωσις εἰς τὸν λέβητα, εἰς τὸ μογεῖρμα, εἰς τὸ φαγητὸν : Βαλα.34,7 **τὰς λεβητομανίας και τοὺς στεναγμοὺς τοῦ πολυμύθου βίου.**

Λεβητοποιεῖν (τὸ) νεώτ. ἐργοστάσιον ἢ και τμήμα τοῦτου ἐν ᾧ γίνεται ἡ κατασκευὴ λεβητῶν και πάσα ἄλλη ἐξ ἐλασμάτων κατασκευὴ, ἄ. καζανάδικο.

Λεβητοποιία ἡ|ή| νεώτ. ἡ τέχνη τῆς κατασκευῆς λεβητῶν, ἰδ. ἀτμογῶων, ἀτμολεβητῶν.

Λεβητοποιός (ὁ) νεώτ. ὁ κατασκευαστὴς λεβητῶν, ὁ εἰδ. τεχνίτης κατασκευῆς ἀτμογῶων λεβητῶν.

Λεβητοστάσιον (τὸ) νεώτ. τμήμα ἐργοστασίου ἢ πλῆρου ἐν ᾧ εὐρίσκονται οἱ ἀτμολεβητες.

Λεβητοζάφρων-ωνος (ὁ) [χαίρω] ὁ φίλος τοῦ λέβητος : **Κερκ. π. Ἀθῆν.8,347D και ὁ λεβητοζάφρων Ὀδλιανός.**

Λεβητώδης-ους-ές μον. ὁ ὁμοιος πρὸς λέβητα, λεβητοειδής : Ἀθῆν.11,468B **ἐστὶ δὲ χαλκίων ἐκπέταλον λεβητώδης.**

Λεβητῶν-ωνος (ὁ) κολόδιον : **Παλλῶδ.Λαουσ.1099D, αὐτ.1138A.**

Λεβητομάριον (τὸ) Σουῖδ. χιτῶν μοναχικὸς ἐκ τριχῶν συνθετεμένος.

Λεβιάθαν (ὁ) ἰλ. Ἐβρ. θαλάσσιον τέρος ἐν τῇ ΠΔ. 2) μῶφ. κολοσσίων κατασκευασμο : **λεβιάθαν τῆς ἀεροπλοίας** [περὶ κολοσσίου ἀεροπλοίας].

Λεβίαις (ὁ) εἶδος ἰχθύος : Ἀριστοφ.ἀπ.414 (κῶδ. Ἀθην.λεβιον), Ἐπιπν.12,4, Διφιλ.17,9.

Λεβίθα ἡ|ή| [συνήθ. κτ. πλθθ. λεβίθεις] δημ. ἡ ἐλμυς βλλ.

Λεβιθόχορτο (τὸ) δημ. γεν. ὄνομ. θυβελνθικῶν πτωγῶν φυτῶν και θαλασσίων χόρτων.

Λεβίθαι {ο} νεώτ. ζωολ. οίκου. έντόμων κολεοπτερόων τής τάξ. των σαρκοφάγων.

Λεβίνθιοι 'Ησ. «έρεδίνθιοι».

Λεβίνθιοι {ο} 'Ησ. «έρεδίνθιοι».

Λέβιον (τό) νομισματική μονάς τής Βουλγαρίας Ιασοδύνου προς 0,556 νέας δραχ. χρ.

Λεβίστης {ο} νεώτ. όρυκτολ. όρυκτων άντιμο- νιοκόν άλας του άσβεστίου, άπαντών έντός κιννα- βαριπούχου άμμου.

Λεβιτών-ώνος ή **λεβητών** τό λεβητωνάριον βλ.λ.

Λεβουθιά {ή} δημ. όνομ. έν Κρήτη του φυτού άτράφραξις ή κηπαία.

Λεβθα {ή} δ.τ. τής λ. Λιβύη 'Επιγρ. Κυρήν. ή νύν 'Αφρική.

Λεβυθφινανής-ους-ές ό γεννηθείς έν Λιβύη, ό τής Λιβύης : 'Ιδευ.57.

Λεβώνης {ο} νεώτ. όρυκτολ. ένυδρον όρυκτόν πολυηυριτικό άλας τής οίκου. των ζεολιθών.

Λεγάμικος-η-ο δημ. {μτχ. παθ. ένεστ. του λέγω} ό περί ου λέγομεν ή είσομεν, ό ύπονοούμενος : || κτ.είραμ. ή έπικριτικήν έκφωρ., γνωστών πρόσω- που ή πράγμα, τό όποιον άποφεύγομεν νά όνομά- σαμεν : φρ. δέν ήρθε ό **λεγάμενος**, -είδες πουθε- να τά ηεγάμενη; {ή} λ. κτ. τας ά. εις -άμενος μτχ., ώς χαρισάμενος κη.λ.

Λεγάτιος {ο} νεώτ. λατ. π. Ρωμαίοις ό πρέσβυς τής ρωμαϊκής συγκλήτου' είδ.Ι} οι άποστελλόμε- νου υπό τής συγκλήτου προς τά ξένα έθνη, και 2) οι υπό τής συγκλήτου πάλιν ή και υπό του αύ- τοκράτορος άποστελλόμενοι πρέσβεις προς τους διοικητάς στρατευμάτων, έντεταλμένοι δέ τήν όργάνωσιν έπαρχίας τινός' 2) κτ. τους νεότε- ρους χρόνους πρεσβευτής του πάπα ή διοικητής έπαρχίας άνηκούσης έν τό κράτος αύτου.

Λεγάτι {ο} δημ. ή λεκάτι του νιπητήρος : πα- ροίμ. φρ. φτάνει σέ χρυσό λεγένι είναι μέν πλού- σιος, άλλα και άσθενής, στηθικός.

Λεγενομύρικο {ο} δημ. τό λεγένι και τό μυρική όμοϋ, ό νιπητρ.

Λέγτος ήχος {ο} νεώτ. βυζ μουσ. ό μέσος ήχος του τετάρτου.

Λεγεών-ώνος {η. κ. ό} {legio} μτγ. κ. νεώτ. π. όρχ. Ρωμαίοις στρατιωτικόν σώμα άποτελούμενον έξ έξ ή έπίτά κη. στρατιωτών : ΚΔ Ματθ.26,53 παρα- στήσει μοι πλείους ή δώδεκα λεγεώνας άγγέ- λων, Πλούτ.Ρωμ.13,20 έκλήθη δέ λεγεών τή λο- γόδας είναι τους μαχημούς έκ πάντων, 'Επιγρ. : 2) κτ. επέκτ. μέγας αριθμός άνθρώπων, πλη- θος : ΚΔ Μάρκ.5,9 λεγεών όνομά μοι ότι πολλοί έσμεν, - ήλθον λεγεώνες άνέργων : || νεώτ. στρατιωτικόν σώμα, είδ. έξ άλλοδαπαν έθελου- τών ή μισθοφόρων : ή λεγεών των φιλελλήνων του 1821 : 3) όμ.νεώτ. τάξις γαλλικών παρασή- μου : λεγεών τής τιμηξ.

Λεγεωνάριος {ο} νεώτ. ό μάχιμος όηλίτης τής λεγεώνας : || έν τή πληθ. οι άπόμαχοι του παγ- κοσμίου πολέμου 'Αμερικανοί, εις τοπικούς συλ- λόγους όργανωθέντες μέ σκοπόν τήν υπεράσπι- σιν των συμφερόντων αυτών ώς προς τός πολε- μικός συντάξεις, άποζημιώσεις κη.

Λεγιονάριος {ο} 'Επιγρ. λεγεωνάριος βλ.λ.

Λεγιών-ώνος {ή} 'Επιγρ. λεγεών βλ.λ.

Λεγιώνη {ή} 'Επιγρ. ή λεγεών βλ.λ.

Λεγκάτο {ο} {ital}, νεώτ. μουσ. όρος σημαίνων τήν σύνδεσιν των διαδοχικών φθόγγων μουσικής τίνος φράσεως άνευ μεσολοθήσεως κενού ντιος.

Λέγμα 'Ησ. «τό είπειν».

Λέγνη {ή} τό λέγον βλ.λ. : Σχόλ.Καλλ.'Αρτ.12.

Λέγωνοι {ο} ή έγχρωμος παρυφή του ήματιου παράλληλος τή φα : Πολυδ.7,62, 'Ησ. : 2) τά όκνα, κελιά τής μήτρας : 'Ιηπ.Γυν.2,144 τά λέγνα τής ύστέρης.

Λέγνος 'Ησ. «άνανδρος, σίτος ό μή άδρός».

Λεγνώ-ώ λεξ. έφοδιόξω ήματιόν τι διά λέ- γνου, έγχρώμου, ποικίλης παρυφής έν τή άπαρφ άδρ. 'Ησ. «λεγνώσαι' ποικίλσαι».

Λεγνώθη-ος-ες μιν. ό λεγνώτης : Φώτ.

Λεγνώτος-ή-όν ό έγων κεχωρηματισμένην παρυ- φήν : Καλλ.'Αρτ.12 λεγνώτος χιτών, Νίκη.Θηρ.726.

Λέγξ 'Ησ. «ποιούν ήχον άπετέλεσαν».

Λέγος-η-ος αίσχρός, λάγνος : 'Αρχιλ.179 λέγαί γυναικίτες.

Λέγω {η}, μέλλ. λέξω, άόρ. έλεξα, παρακ. ειλοχα {ισυν-}, ύπερσυντ. έλλείπει, μέσ. μέλλ. μτ. παθ. σημ. λέξομαι, άόρ. έλεξάμην, έπ. έλέγμην, λέκτο, {'Οδ.Δ 451}, παθ. μέλλ. β' **λεγήσομαι** {ισυλ-}, παθ. άόρ. **ελέχθην**, παθ. άόρ. β' **ελέγην**, μέσ. κ. παθ. παρακ. **είλεγμαι** κ. σπαν. **ελέγεμαι** {μεθ' } Ομο. πάν- τοτε σύμθετον μτ. των προθ. άπο-, έκ-, κατα-, ου-, κ- δια-, διαλέγω βλ.λ.}, συλλέγω, συναθροίζω, μα- ζεύω : 'Ιλ.Ψ 239 **όστεα** . . **λέγωμεν**, 'Οδ.Σ 359 αι- μασιās τε **λέγων**, αυτ. Ω 72 **λέγομεν** λευή **όστε**, 'Αχιλλεύ, Πίνδ.Π 8,53 **θανόντος** **όστεα** **λέξαις** υιοϋ : || μέσ. συλλέγω δι' ήμαυτόν : 'Ιλ.Θ 507 **ιόνον** . . **οίνιζεσθε** **σίτον** τ' **έκ** **μεγάρων**, **έπι** **δέ** **ξύλα** **πολλά** **λέγεσθε**, 'Ιλ.Ω 793 **όστεα** **λευκά** **λέγοντο**, 'Απολλ.Ρ 3,807 . . 2) έν τή μέσ. τ. συλ- λέγω διά τόν εαυτόν μου, διά λογαριασμόν μου κ. κατ' έκλογην, δθ. έκλέγω : 'Οδ.Ω 108 **λέξαιτο** . . **άνδρας** **άριστους**, 'Ιλ.Φ 27 **δυώδεκα** **λέξατο** **κού- ρου** κ. παθ. **έκλέγομαι** : 'Ιλ.Ν 276 **ει** . . **λέγοιμεθα** **πάντες** **άριστοι** : 3) συγκαταλέγω, συγκυταρι- θμώ, κάμνω άπαριθμούν, μετρώ : 'Οδ.Δ 452 **έν** **δ'** **ήμεας** **πρώτους** **λέγε** **κτίσειν** {πρώτους συγ- κατερίθμενον ήμάς μεταξύ των κτητών} κ. κτ. μέσ. άόρ. : 'Ιλ.Β 125 **τρώες** **μέν** **λέξασθαι** κ. κτ. μέσ. άόρ. έπ. : 'Οδ.Ι 335 **έγω** **πέμπτος** **μετά** **τοίσι** **έ-** **λέγμην** {υπέλογισα τόν εαυτόν μου}, αυτ.Δ 451 **λέκτο** **δ'** **άριθμόν** {ήριθμηση, έμέτρηση} κ. παθ. συγκαταριθμούμαι : 'Ιλ.Γ 188 **μετά** **τοίσι** **λέχθην** : || άηκούκ μεθ' } Ομο. σπαν. : Πίνδ.Ω 13,46 **οίκ** **έν** **είδειν** **λέγειν** **ποντιάν** **φάφων** **άριθμόν**, Αισχ.Αγ. 570 **τι** **τούς** **ανάλωθέντας** **έν** **ψήφω** **λέγειν**, 'Ι- σοκρ.2,45 **καί** **έν** **έκαστον** **λέγοντα** κ. μέσ. : Πίνδ.Π 189 **ναυτάν** . . **λέξατο** **πάντας** : 4) λογί- ζομαι, λογαριάζω, θεωρώ : Αισχ.Πρ.973 **καί** **σέ** **δ'** **έν** **τούτοις** **λέγω**, Σοφ.'Αντ.462 **ει** . . **θανούμαι**, **κέρδος** **αυτ'** **λέγω** λέγω κ. παθ. : Καλλ.Δηλ.16 **έν** **πρώτοις** **λέγεσθαι**, Ξεν.Οίκ.11,20 **λέγεσθαι** **έν** **τοίς** **Ιηπικωτάτοις** κ. παθ. μέσ. σημ. μέσ. : Εύρ. 'Αлк.322 **έν** **τοίς** **ουκέτ'** **ούσι** **λέγομαι** όθ. κ. φρ. **λέγω** **τινά** **ούδαμου** {θεωρώ τισα ως μηδέν} **πρβλ.** **διόλου** **δέν** **τόν** **λογαριάζω** : Σοφ.'Αντ.183.

Λέγω {2} κ. μιν. νεώτ. κ. δημ., δημ. κ. λέω {ισυχ. κ. σύνθ. άντι-,ήπι-,προ-}, μέλλ. λέξω {ισυχ. κ. σύνθ. άντ-,προ-,κατ-} κ. έρω, εύκτ. έροίην {ικ.κατ-}, άόρ. **έλεξα** {ισπαν. π. Πλάτ. κ. ρήτ. κ. κοινόν εις τισα διαλέκτους {βιοιωτ.,Θεσσα.,} Ιαν.,} κ. κατ-} κ. είπον {ισυχ. κ. σύνθ. προ-, άντ-, κατ-} άνευ β' πληθ. προσ. τής όριστ. {τούτου σχηματισμένου έκ του είπα}, κ. σπαν. **είπα** {Ξεν.'Αν.2,28, Δημ.1151 **δ.γρ.**}, παρακ. **είρηκα** κ. σπαν. **λέλεχα** {Γοαλ.16,249}, **λέξ.** κ. **λέλεγα** κ. **λέλοχα** {'Ησ.}, παθ. έντ. λέγομαι, παρατ. **ελεγόμην** {πλειστ. ικ, άντ-}, μέλλ. **ρηθήσο- μαι**, σπαν. **λεθήσομαι** κ. μέσ. μτ. παθ. σημ. **λέ- ξομαι** {Σοφ.ΟΚ 1186, Εύρ.'Εκ.906}, **μετ'** **όλ.** **μέλλ.** **ει- ρήσομαι** κ. σπαν. **λελέξομαι** {Θουκ.3,53, Πλάτ.Πολ. 457 Β}, **άόρ.** **ερήθη** {ισυνήθ. κ. προ-} κ. σπαν. **ελέχθην** {Σοφ.ΟΤ 1142, Θουκ.6,32}, παρακ. **ει- ρημαι** {ισυνήθ. κ. προ-} κ. σπαν. **ειρημένος** **είπ** κ. **λέλεγμα** {Πίνδ.Ν 8,20, 'Ηρ.2,21}, Σοφ.Φιλ.389}, ύπερσ. **ειρήμην** {ισυνήθ. κ. προ-} κ. **ειρημένος** ήν {ισπαν.}, σπαν. έν συνθ. {άντι-, ήπι-, κατα-, προ-}, ό ένεστώς εις πλείεστα σύνθ. **ανάσληρ.** υπό του ά-

γορεύω, ὁ μέλλ. ὑπὸ τοῦ ἔρω, ὁ ἄορ. ὑπὸ τοῦ εἶπον κ. ὁ πορακ. ὑπὸ τοῦ εἶρηκα· δημ. λέγω κ. λέω (λέμε, λέτε, λέγουν κ. λένε κ. λέν κ. ἴδιωμ. λέσι), (Ἐρωτόκρ.2,411), λέουσι, παρατ.ἔλε(γ)α, ἄορ. εἶπα, παθ. λέ(γ)αμι [-μεθα, -μαστε], παρατ. λεγόμεν κ. -να, ἄορ. εἰπώθηκα κ. ἐπώθηκα (Ἐρωτόκρ.3,1484)· οὐδαμοῦ π. Ὀμ.· τὸ πρῶτον π. Ἡσιόδ.Θ.27, συχνὸν ἀπὸ τοῦ ἥρ. κ. τραγ. κ. μετέπειτα· ἐπὶ προφορικῶν ἀνακοινώσεων ποιντὸς εἶδους, λέγω, ὁμιλῶ· ἥρ.8,58 ἐκέλευε λέγειν εἰ τι θέλοι, Αἰσχ.Πέρο.698 μὴ τι μακιστήρα μῦθον, ἀλλὰ σὺντονον λέγων εἰπέ, αὐτ.Ἀγ.625, Πλάτ. Πολιτ.268B λέγονς ἄν, αὐτ.Φιλ.12B· ὄμ. ἐν τῷ ποθ.: Σοφ.Φιλ.389 λόγος ἐλέκεται πάς· || μτ. προθ. λέγω ἄμφι τίνος ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἢ τινα, σχετικά μὲ κατὶ ἢ κάποιον· Αἰσχ.Ἐπι.1012 οὐτὼ μὲν ἄμφι τοῦδ' ἐπέσταλται λέγειν, Εὐρ.Ἐκ.580 τοιαῦδ' ἄμφι σῆς λέγων παιδὸς θανοῦσθαι· κ. νεώτ. λέγω περὶ τίνος· Σοφ.Αἰ.151 περὶ γὰρ σοῦ νῦν εὐπιστα λέγει, Δημόκρ.165, Σοῦκ.2,48 λεγέτω μὲν οὖν περὶ αὐτοῦ ὡς ἕκαστος γινώσκαι, Ξενοφ.34,2· || μτγν. κ. φρονῶ περὶ τίνος· ΚΔ Ἰω.22 τί λέγεις περὶ σεαυτοῦ; (τί φρονεῖς περὶ τοῦ ἑαυτοῦ σου); λέγω ὑπὲρ τίνος εἰς ὑπεράσπισιν τίνος· Σοφ.Ἠκ.555 τοῦ τεθνηκότος ὁ ὕπερ λέξαιμ' ἄν ὀρθῶς, Ξεν.Ἑλλ.1,7,16 ἔλεξαν ὑπὲρ τῶν στρατηγῶν τάδε· || λέγω κατὰ τινα ἐναντίον τίνος, κατηγορῶ τινα· Θεογν.1240A, Ξεν.Ἑλλ.1,5,2 κατὰ τε τοῦ Τισσαφέρους ἔλεγον, ἄ πεποικῶς εἶη· || λέγω ἐπὶ τινι εὐχὰς ἀγαθὰς, ἐκπρόρω καλὸς εὐχὰς διὰ τινα· Αἰσχ.Ἰκ.625· || λέγω πρὸς τι ἐν σχέσει πρὸς τι, σχετικά μὲ κατὶ· Σοφ.Ἀντ.753 τίς δ' ἐστ' ἀπειλή πρὸς κενὰς γυνῆρας λέγειν; ὄμ. λέγω εἰς τι· Ξεν.Ἀπομν.1,51 εἰ τι προῦθιθαζε λέγων εἰς ταύτην (τὴν ἐγκράτειαν) τοιαῦτα· || νεώτ. λέγω, γράφω εἰς τι ἔργον κ. ὁ Ἀριστοτέλης λέγει εἰς τὴν Πολιτείαν· || νεώτ. λ- εἰς τινα ὁμιλῶ πρὸς τινα· εἶπεν εἰς αὐτὸν· || μτγν. λέγω μετὰ τίνος συνδιαλέγομαι μετὰ τίνος· ΚΔ Ἰω.12,56 ἔλεγον μετ' ἀλλήλων ἐν τῷ ἱερῷ ἐσθνηκότας· || λέγω ἐν τινι λέγω ἐν τοῖς γεγραμμένοις ὑπὸ τίνος ἢ διὰ στόματός τίνος· ΚΔ Ρωμ.9,25 ὡς καὶ ἐν τῷ Ὡσηε λέγει· καλέσω τὸν λαόν μου· || λέγω εἰς τινα ἐν σχέσει πρὸς τινα, ἀναφορικῶς πρὸς τινα· ΚΔ Πρόξ.2,25 Δαυτὶ γὰρ λέγει εἰς αὐτὸν ἰπὸν Ἰησοῦν· προωρῶμην τὸν Κύριον· || νεώτ. λέγω ἐπὶ τίνος φρονῶ ὡς πρὸς τι· ἐπ' αὐτοῦ λέγει τὰ ἐξῆς ὁ Πλάτων· || δημ. λέγω με· ἐνώμω μὲ κάποιον λόγον μου· θέλεις νὰ πῆς μ' αὐτό, πῶς τὰ ἔξερες ὅλα· || λέγω γιὰ κατὶ ἐν σχέσει πρὸς τι φρονῶ· τί λες γιὰ ἐκδρομὴ; ἰγὰ νὰ ηγησάιναι ἐκδρομὴ τί φρονεῖς; || λέγω σὲ κατὶ ἢ πάνω σὲ κατὶ ἰεπί τίνος ζητήματος φρονῶ, ἐξέ γινώμην; σ' αὐτὸ δὲ λέω τίποτα, σ' πάνω σ' αὐτὸ δὲ θὰ πῶ ἰδὲ θὰ ἐκφέρω γνώμην· || μτ. εἶδ, ἀπαφω. οὐ ὕποκ. αἰτ., φρονῶ, νομίζω· Πίνδ. Π.2,59 λέγει ἕτερον τινα· νενόθηθα ὑπέρτερον, Ξεν.Συμπ.4,5, ΚΔ Λοῦκ.20,Α1 λέγουσι τὸν Χριστὸν ἑνὸν Δαυτὶ εἶναι, αὐτ.Λοῦκ.24,23, αὐτ.Ἰω.12,29 ἔλεγε βροντῆν γενόμεναι, αὐτ.Μάρκ.8,29 ὁμαῖς δὲ τίνα μὲ λέγετε εἶναι; || ἐν ἄρητ. ἐν χρ. τὸ οὐ ἢ τὸ μή· Πλάτ.Πολ.348C λέγω ἀδικίαν μὲν λυσिताεῖν, δικαιοσύνην δ' οὐ, αὐτ.346E ἔλεγον μῆθενα ἐθέλειν· ἄρχην· ὄμ. μτ. αἰτ. προσ. κ. εἰδ. προτ. εἰσογομ. διὰ τοῦ ὅτι ἢ ὡς· Ξεν.ΚΠ.7,3,5 γυναικὰ λέγουσιν, ὡς κάθηται, ΚΔ Ἰω.9,19 ἄν ὁμαῖς λέγατε, ὅτι τυφλοὶ ἐγεννήθη· κ. νεώτ. κ. δημ. αἰτ. ἀλλά διὰ μόνου τοῦ ὅτι, σπαν. μτ. μτγ.· Αἰσχ.Ἀγ.672 λέγουσιν ἡμᾶς ὡς ὀλωλότας, Σοφ.ΟΚ 1580 λέξας Οἰδίπουν ὀλωλότα, Εὐρ.Ἑλ.888 λέξασ' ἀδελφῷ σ' ἐνθάδ' ὄντα· κ. παθ.· Αἰσχ.Ἀγ.170 οὐδὲ λέγεται πρὶν ὧν, Εὐρ.ΙΤ 1047 λέγεται ἔχων·

|| ὡς λέγουσιν ὅπως λέγουν ἰσὶ ἄνθρωποι δηλ. ὅπως διατείνονται· Σοφ.Ἀντ.23 Ἐτεοκλέα μὲν ὡς λέγουσι, ἔκρυφα· ὄμ. κ. ὡς λέγουσι μοι· αὐτ.ΟΚ 1161 σοῦ γὰρ, ὡς λέγουσι μοι, αἰτεῖ μῦθον· παθ. λέγεται κ. νεώτ. πιστεύεται κοινῶς, ἢ ὑπὸ πολλῶν, μτ. εἰδ. ἀπαρφ.· Ξεν.Ἀπομν.1,2,30 λέγεται τὸν Σωκράτη· εἰπεῖν· κ. προσωπικῶς· Ξεν.ΚΠ.1,2,1 πατρὸς· ὁ Κύρος λέγονται γενέσθαι Καρυβύσεω· ὄμ. κτ. μτγ.· Πίνδ.Π.5,108 λέγόμενον ἔρεω ἰθα εἶπω τί ὁ λέγεται, ποῦ τὸ λέει ὁ κόσμος, Πλάτ.Γοργ.514E τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο ἐν τῷ πῖθω τὴν κεραμεῖαν ἐπιχειρεῖν μανθῶνεῖν αὐτὸ ποῦ λέγεται;· παθλ. κ. νεώτ. κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον· κ. ὁπολ. τὸ λεγόμενον ὡς λέγουσι· Σοῦκ.7,68 νομίσωμεν· ἐχθροῦς ἀμύνασθαι· κ. καὶ τὸ λεγόμενον που ἥδιστον εἶναι ἴδι εἶναι ἥδιστον τὸ ἀμύνασθαι ὡς καὶ λέγεται ποι, ὡς ρησικ., Πλάτ.Γοργ.447A ἄλλ' ἢ τὸ λεγόμενον κατόπι ἐορτῆς ἦκομεν καὶ ὑπερτοῦμεν; μῆπως λέγεται ἔχομεν ἔλθει, αὐτ.Συμπ.217E· παθλ.Πρόδρο.2,431 ἰδὲ τὸ λέγουσιν τινεὶ, ἐν σπουδαῖς κατ'εἶς· || ὁ λεγόμενος ὄν λέγουσιν· Πλάτ.Θεαῖτ.176B ταῦτα γὰρ ἐστὶν ὁ λεγόμενος γραῶν ὄθλος, Ξεν.Ἑλλ.6,3,8 οἱ λεγόμενοι αὐτόνομοι εἶναι ἰσὶ λέγεται ὅτι· οἱ λεγόμενοι περὶ ὧν λέγεται ἰσὶ. ΚΠ.8,16 οἱ λεγόμενοι ὅτι βασιλέως υἱὸς καταβαίνει, βασιλέως ἀδελφός· || φρ ἐν τῷ λέγεσθαι ἐν τῇ ρήσει, κατὰ τὸ λεχθέν· ΚΔ Ἐρο.3,15 μέγιστοι γεγόναμεν τοῦ Χριστοῦ· ἐν τῷ λέγεσθαι «ἐπιμερον»· || μον. τὸ λεγόμενον τὸ ἐπιωμένο· Πρόδρο.2,362 κακόν, κακόν, κραυγάζουσιν, πάτερ, τὸ λεγέμενον· || κτ. πλεονασμὸν· ἥρ.3,156 ἔφη λέγων, αὐτ.1,122 ἔλεγε φάς, Ἀρισφ.Ὀρν.472 ἔφασκε λέγων, αὐτ.Σφ.795 ἢ δ' ὅς λέγων, Σοφ. Αἰ.757 ὡς ἔφη λέγων, Δημ.108 καὶ λέγων εἶπεν οὕτω πως· 2) ἐκθῆτω κατὰ σειράν· Ὁδ.Ξ 197 οὐ τι διαπρήξαιμι λέγων ἐμὰ κήδεα, αὐτ.Λ 374 οὐ δὲ μοι λέγε θεσκελα ἔργα, αὐτ.Μ 165 τὰ ἐκαστα λέγων, αὐτ.Ψ 308 ὅσα τ' αὐτὸς, ἐμῶ γησον, νάντ' ἔλεγε· ὄμ. π. τραγ. λέγω πάθη μᾶχθους-τῆρας ἐκθῆτω ἐν διηγήσει· Αἰσχ.Πρ.633 αὐτῆς λεγουσῆς τὰς πολυφθόρους τύχας, αὐτ. Πέρο.292, οὐτ.Ἀγ.555· || ἐπανολομῶν· Ἰλ.8,222 Ἀγαμέμνονι· λέγ' οὐδέπασ' ἐπανολομῶμεν κατὰ τοῦ Ἀγαμ. οὐείδη' ὄμ. μθ. π. Ἡσιόδ.Θ.27 ἴδμεν φεύθεα πολλὰ λέγειν ἐτύμοισιν ὄμοισι· κ. μέσο· Ἰλ.Ν 275 τί σε χρὴ ταῦτα λέγεσθαι ἰσοῖς ὁ λόγος ἐν διηγήσει· αὐτ. αὐτό, αὐτ.Ν 292 μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα νηπιῖσι ὡς, Ὁδ.Γ 240· κ. ὁπολ.· Ἰλ.Β 435 μηκέτι νῦν δὴθ' αὐτὴ λεγώμεθα· || δημ. ἐκθῆτω, ἀφηγοῦμαι, ἀνοκονῶ· Σολομ.Ἐθν.Ἰων.5 παρηγορία μόνη σοῦ ἕνεκε νὰ λές παρὰσμοινα μεγαλεῖα, - λέμε τὰ βῆσάνα μᾶς· || ὄμ. δημ. περιγροῦσιν· τὰ πάθη μου δὲ λέγονται, - τὸ τί ἔγινε δὲ λέγεται· || ὁμιλῶ· ὄλο λές [ὁμιλεῖ διαρκῶς], - δὲν ὀπίσταςες νὰ λές· || φρ. τὰ λένε συνομιλοῦν, ἰδ. πρὸς συνωνόησον ἐπὶ ἐνδιαφέροντος αὐτοῦς ζητήματος· ὄμ. κατὰ τὸ λέει ὀρθῶς ὁμιλεῖ, ἔχει δικαίον συνήθ. εἰρων. 3) μτγν. κ. δημ. μτ. ἐρωτ. ἄντων. ἢ ἐπιρρ., ἐρωτῶ· ΚΔ Λοῦκ.22,11 λέγει σοι ὁ διδάσκαλος, ποῦ ἐστὶ τὸ κατάλυμα ὅπου· φάγω, οὐτ.Ἰω.18,37, - σοῦ λέω, ποῦ ἦσαν· πῶς τὰ πέρασες· τί σοῦ συνέθεκε· 4) μτγν. κ. μον. δημ. ἀποκρίνομαι· ΚΔ Ἰω.1,21 Ἠλίας εἰ σὺ; καὶ λέγει· οὐκ εἰμι, αὐτ.Ἰω.19,15,Πρόδρο.2,123 καὶ λέγει νὰ ἴσῃω; λέξον με, - σὲ ρωτῶ καὶ σὺ δὲ σοῦ λές· 5) μτγν. κ. δημ. παρακολῶ· ΚΔ Λοῦκ.23,42 καὶ ἔλεγε τῷ Ἰησοῦ· μνησθητί μου, Κύριε, - καὶ τοῦ λέγει· σὴσέ με· 6) μτγν. κ. δημ. βοῶ, κραυγάζω· ΚΔ Λοῦκ.23,21 λέγοντες σταύρωσον σταύρωσον αὐτὸν· || ἰδ. χλευασί·

κώς· Ματθ.27,29 και έλεγον χαιρέ ο βασιλεύς των 'Ιουδαίων' 7) μγν. κ. δημ. φανερώω, ανακοινώ τι έμπιστευτικός· Κδ Λουκ.20,8 ούδ'εγώ λέγω ύμιν εν ποια έξουσια ταύτα ποιώ, - όστι του πής θά τό διαλαλήσῃ ιδ,τι του έμπιστευθής' || δημ. προδίδω, καταδίδω· έγώ θά τό πώ, κι άς μη κρεμάσουν, - θά τά πώ στον πατέρα σου' || πληροφωρώ· Πρόδρ.2,464 ως λέγουν . . φυχομαχε' || δημ. έξερολογούμαι, έκμυστηρεύομαι· φρ. μήν τό πής ουτε του παπα, δ.τραγ. νά τή φιλήσω ντρέπομαι, νά τής τό πώ ντεριώμαι' || μγν. κ. δημ. βεβαιώ· Κδ Λουκ.12,5 υποδείξω δ'ε ύμιν τίνα φοβηθήτε . . ναί, λέγω ήμιν, τουτον φοβήθητε, αυτ. 'Ιω.1,52 άμην άμην λέγω ήμιν, - άκου πού σου λέω, - άφού τό λές έσύ, έτσι θά 'ναι' 8) από κειμένου εκφράζω, αναγινώσκω, άπαγγέλλω τι· Πλάτ.Θεαιτ.143C λαδέ τό βιβλιον και λέγε· κ. συνήθ. επί ρητόρων· Δημ.21,8 λέγε τον νόμον, αυτ.21,10' νείτ. κ. δημ. εν γραπτοίς κειμένοις λέγω τι, γράφω [έπί συγγραμμένω, θειών γραφών κτλ.]· Κδ Λουκ.20,42 και . . Αυτού λέγει εν βιβλίω των φαλμών, αυτ. 'Ιω.7,42 ή γραφή ειπεν, αυτ.Ματθ.2,17 'Ιερειω του προφήτου λέγοντος, - ως λέγει ο Πλάτων εις την Πολιτείαν, - τό λέει τό Ευάγγέλιο' || δημ. κ. περιέχω, επί παροί. όπως λέει κι ή παροιμία· όμ. επί βιβλίων, επιστολών κλ. έγγραφών· δ. τραγ. άπ' όξω λέει τ' απόγραμμα και μέσα λέει τό γράμμα, - τί λέει αυτό τό βιβλίο; [τί περιέχει; περί τίνοσ πραγατεύεται;] 11) μγν. κ. δημ. έξεαγγέλλω, κηρύττω, διδάσκω· Κδ 'Ιω.8,12 ο 'Ιησους έξέλασε λέγων· έγώ ειμι τό φώς, αυτ. 'Ιω.8,26, αυτ. Πράξ.2,17 λέγει ο θεός, - τό λέει ή θρησκεία μας' 12) επί χρυσών, δηλώ, φανερώ· 'Ηρ.8,136 Μαρδόνιος δ'ε επιλέξαμένος ότι δη ήν λέγοντα τά χρυστήρια' || μγν. κ. δημ. προλέγω· Κδ Μάρκ.10,32 και ήρξαστο αυτοίς λέγειν τά μέλλοντα αυτώ συμβαίνειν, αυτ.Λουκ.17,34, αυτ. 'Ιω.1,15,-δ'ε σ' τό 'να πώς θά βρής τό μελά σου' 13) δημ. προδέλω· δ'εν τό 'λεγα, - δ'εν έλεγα νά συμβη αυτό' 14) παραγγέλλω· Ξεν. 'Αν.1,9,25 Κύρος γάρ επεμπε . . λέγων ότι, αυτ. 7,4,5 στέλνει ανθρωπο και μου λέει' 15) από τό βήματω όμιλώ, ρητορεύω· Σοφ.άπ.963 λέγει ήσικηκότες· ως αντίθ. του λαλειν· Εϋν.95 λαλειν άριστος αδυνατώτατος λέγειν, Οουκ.1,139 λέγειν τε και πράσσειν δυνατώτατος, 'Ισοκρ.3,8 οι έν τώ πληθει λέγειν δυναμένοι' || φρ. θειώς λέγειν θειώς εν τώ ρητορεύειν, θειώς ρήτωρ· Σοφ.ΟΤ.545 λέγειν σύ θειώς, Ξεν.ΚΠ 1,3,10 οί τε λέγειν προθυμούμενοι θειοί γενέσθαι' όμ. νεώτ. θειώς εις τό λέγειν' || υποστηρίζω υπόθεσιν μου εν δικαστηρίω· Δημ.646 λέγει . . οί δ' ακροώνται και δικάζουσι' φρ. δικαστήριω ύπερ τίνος ίυπερασπίζομαι τινα έν δικαστηρίω, ως δικηγόροι· Δειν.1,111 16) υποστηρίζω τι ως θέσιν, όποσον· 'Αριστ.Φυσ.193b,36 οι τάς ιδέας λέγοντες, ουτ.Μετοφ.036b,14 || μγν. κ. δημ. Ισχυρίζομαι· Κδ Λουκ.9,7 διηπόρει διά τό λέγεσθαι υπό τινων ότι 'Ιωάννης εγγήερατι, αυτ.11,8, αυτ. 'Ιω.8,52, δ.τραγ. ανάβητε τον πού θά

πῆ, τ' αδέρφια δ'εν ποινώνται, φρ. δημ. δ'ε λέω, - δ'ε σού λέω' || δημ. επιμένω· άσ' τονε νά λέρ' || μγν. κ. δημ. παραδέχομαι· Κδ 'Ιω.8,54 ο πατήρ μου . . θν ύμεις λέγετε ότι ο θεός ύμων έστι, - δ'ε μωρών νά πώ πώς ειναί κλέφτης' 17) κ. δημ. θέλω διά των λεγομένων μου νά σηράνω, έννοώ· Αισχ.Εϋμ.48 οδ ται γυναίκασ άλλα Γοργόνας λέγω, 'Αριστ.φ. 'Ιπν.1059 τί τοιούτο λέγει, πρό Πύλοιο; [τί σημαίνει τοιούτο, τό πρό Πύλοιο;], αυτ. 'Ιπν.1021, αυτ. 'Εκκλ.989 ουκ οιδ' δ,τι λέγεις, Πλάτ.Φαιδ.60E άλλ' ένυπνίων τινών άποπειρώμενος τί λέγει· συνήθ. έν πλατων. διαλόγ. φρ. πώς λέγεις; τί έννοεις;· Πλάτ. 'Απολ. 24E' όμ. ή πώς λέγομεν ή τί έννοοϋμεν λέγοντες, ή πώς τό λέμε;· αυτ.Γοργ.480B' κ. μτ. διηλής αιτ.· αυτ.Γοργ.489F' τοιούτον τί σε λέγειν τό κρείττον Ιότι τό κρείττον τοιούτον τί τό νομίζεις, Κδ Μάρκ.14,68 ουκ οίδα ουδ'επίσταμαι τό σ'ό λέγεις, αυτ.Λουκ.9,33 μη ειδώς δ'ε λέγει, αυτ.22,60 όμ. λέγω περι τίνος έννοώ τί ή τινα; αυτ. 'Ιω.2,21 έλεγε περι του ναού του σώματος αυτοού' κ. νεώτ. δ'εν γνωρίζει τί λέγει· κ. δημ. δ'εν έγνωε τί λές, - πώς τό λές αυτό [τί έννοεις λέγων αυτό], -και σύ κακό τό λές [τό θεωρείς κ.ι.,-για κακό τό λένε [κακό τό νομίζουσι]· || συνήθ. π. τραγ. προς έπέξηγηση· Αισχ. 'Αγ.1035 ειτω κομίζου και σύ, Κασάνδραν λέγω ιτην Κ. έννοώ], αυτ. 'Επτ.609, αυτ.Πρ.946, Σοφ.Τρ.9 ποταμός, 'Αχελϋων λέγω, Εϋρ.Φοίν.987 χάρει νυν . . 'Ιοκάστην λέγω, 'Ισοκρ.12,215 έμ'ε λέγων έννοω έμ'ε], Δημ.255 τό δ' ύμεις σταν λέγω, τήν πόλιν λέγω [λέγων τό ύμεις, έννοώ τήν πόλιν]' || κ. δημ. σίκω άπάνω, σένα λέω!' || κ. μτ. λ. άποτελοϋσάν παράθεσιν· Αισχ.άπ.175 'Αντικλειάσ . . τής απής λέγω τοι μητρόσ, αυτ. 'Επτ.658, Πλάτ. Συμπ.202B τών μη ειδόντων πάντων λέγεις, ή και τών ειδόντων [θεός ειναί], Δημ.388 περι τώνδε . . λέγω δ'ε Φωκίεων, αυτ 96 παρ' ών . . τούτων τών τήν 'Ασιαν οικούντων λέγω· κ. άπολ.· Δημ.17 μηδενός όντος έν [τῇ χώρα] λέγω' || έννοώ διά τίνος λέξεωσ· Πλάτ.Γοργ.494B, 'Αριστ. ΗΗΝικ.1148a,5 περι άς [δηλ. άπολαύσας] λέγομεν τον σωφρονα [μεταχειριζόμεθα τήν λ. σώφρων]' || δημ. φρ. θά πῆ ή πάει νά πῆ έννοει, σημαίνει· τί θά πῆ εισηγησι; [τί σημαίνει ή λ. Ιστημι,-τι θά ποιήσ αυτά;· θθ. θά πῆ ώστε λοιπόν, άρα· θά πῆ, πώς δ'εν ειναί καλός ανθρωπος ισάρα δ'εν ειναί . . κ.ι.] όμ. πάει νά πῆ δηλαδή' 18) μγν. κ. δημ. φρονώ, νομίζω, έχω τήν γνώμη· Κδ 'Ιω.9,17 σύ τί λέγεις περι αυτού· τί λές γιαν έναν περπατω; [τίνα γνώμηn έχεις], όμ. κ. έλλειπτ. φρ.λές· λέτε; νομίζεις ότι έχει ουτω τό πράγμα;' || κρινώ, συμπεραίνω· Κδ Ρωμ.3,5 ει δ'ε ή άδικία ήμων Θεού δικαιοσύνην συνίστησι, τί έροϋμεν;· - ύστερ' άπ' αυτό τί λές; [τι συμπερασμα βγάξεις;] || δημ. έρμηνεύω, εξηγώ· τί τό λές νά χιονισή τον 'Α-πρίλη; [πώς τό εξηγεις;] || δημ. υποθέτω έν φρ. άς ποϋμε, πές· άς ποϋμε, ότι . . άς υποθέσωμεν ότι . . πές, πώς έγινεσ πλούσιος' 19) λέγω τί λέγω τι σπουδαίον, ευλόγον, λέγω κάτι σωστό· Σοφ. Αντ.757 βούλει λέγειν τι, και λέγων μηδ'εν κλύειν;' || κ. έρωτ. λέγω τι· έχω δικαιο; ή άπάντ. λέγεις; αυτ.ΟΤ 1475, Πλάτ.Κρατ.404Α κινδυνεύεις τί λέγειν [κάτι ής νά ηής], Ξεν. 'Απομν.2, 1,12 'Ιωσφ άν τι λέγοις, αυτ.ΚΠ 1,4,20 κ. δημ. φρ. κάτι λές, - κάτι θέλεις νά ηής· κ. ειρων. κάτι μάς λές [δ'εν λέγεις όξίολογόν πι]' || κ. αντίθ. ουδ'εν λέγω δ'εν λέγω τι σπουδαίον· 'Αριστ.Φοσμ.625 ουδ'εν λέγεις; άλλα κ. δ'εν λέγω τί έχον υπόστασιν, φεύδομαι· αυτ. 'Ορν.66 ουδ'εν λέγεις [φεύδεσαι], Πλάτ. 'Απολ.30B ει δ'ε τίς με φησιν άλλα λέγειν ή ταυτα, ουδ'εν λέγει' δθ. ουδ'εν λέγει δ'εν έχει

σημασίαν, άξιαν τινά : 'Αριστφ.Όρν.334 ούδέν λέγει το σωφρόνως τραφίαν [ιδέν έχει καρμίσαν όξίαν], αút.Σφ.75' όμ. κ. δημ. τί σου λέει αυτός; [τί άξιζει αυτός], -δέν λέει τίποτα [δέν άξιζει] κ. επί πραγμ. : τί σου λέει αυτή ή εικόνα; || φρ. εύ γε λέγεις ή εύ άν λέγοις έχεις δικαίον : Πλάτ. 'Απολ.24: εύ γε νή τήν 'Ηραν λέγεις, αút.Πρωτ. 310Β' όμ. καλώς, θράβας λέγεις άληθή λέγεις : Ξεν.'Απομν.3,34, αút.'Απομν.3,68' κ. φρ. κοπήν λέγω και δέν λέγω περισσότερο : 'Ηρωδ.7,44' όμ. τί λέγω; δέν ώμίλησα θρόως : 'Αριστφ.Έκκλ.299 καιτοι τί λέγω; φίλους γάρ χρήν μ' όνομάζειν, αút.'Όρν.57 τί λέγεις, ούτος; τόν έπονα παϊ καλεις; ΚΔ'ω.848 ού καλώς λέγομεν ήμετέσθι Σαμαρείτης εί σύ . . ; κ. δημ. τί λέξι δέν είναι σωστό αυτό που λές : αλλά, τί λέωί, άφού . . δέν έχω δικίο, άφού . . ' 20) κάμνω έμφαντικόν λόγον διά τί ό έχω, καυμάρι : Ξεν.ΚΠ.1,310 λέγων δέν έκαστος ύμών τήν έαυτου ώμίων' 21) π. μτν. ποιητ. έξυμνά τινα ζώων : 'Ανακρέοντ.23,1 θέλω λέγειν 'Αγρείδας' || δημ. ζώω, τραγουδών : δ.τραγ. τό λέν οι κοΐκοι στα βουνά κι οι περδικες στα πλάγια, όμ πέσ το, καμένη λυγερή, φρ. να τά ποίμε; [τά κλάνται] κ. δημ. έν Μόνη μυρολογώ : ΜΜ πέσ το και να τό ματαπής, έσύ κορώνα μου χρυσή! || μιν. άπαγγέλω στίχους : Πρόδρ.1,147 πόσους να πλέξω και να πώ, πόσους να λαρυγγίσω [δηλ. στίχους] 22) λέγω είς τινά να πρόξή κάτι, διατάσσω : πρβλ. κελύω, Ιδ. έν φρ. λέγω τινά ποιείν τι : Αίσχ.Χο.553 μή τί δραν λέγων, Σοφ.Φιλ.101 λέγω σ' έγώ δόλω Φιλοκτίτην λαδειν, Ξεν.ΚΠ.4,22' όμ. λέγω τινί ποιείν τί ή ίνα . . : Σοφ.ΟΚ 840 χαλάν λέγω σοι, Δημ.388 έγώ και τούτοις έλεγον πλείν, 'Αστρόμψ.Χρησμ.1Η λέγε τόν έρωτα τίνα ίνα . . εψησώ || κ. νεώτ. κ. δημ. είδ. επί νόμων : Δημ.599 ώς ό νόμος λέγει, ΚΔ Ρωμ.2,22 ό λέγων μή μοιχεύειν μοιχεύεις; αút.Λουκ.17,6 έλέγετε άν τή σακμίνω ταύτη, έκριζώθητι, φρ. δημ. [δέν] τό λέει ό νόμος, οút.'ω.2,6' κ. δημ. σου είπα να φύγης σέ δίεταξω' || είδ. επί ρωμαϊκών έδικτων, έντέλλομαι, διατάσσω : Πάπ. Μάρκος Μέττιος Ρούφος . . λέγει || μτν. κ. δημ. προτρέπω, παρακινώ, συμβουλεύω : ΚΔ'ω. 4,35 λέγω ύμίν έπάρατε τούς όφθαλμούς ύμών, αút.Πράξ.15,24 - δταν σου 'λέγα μήν ής, δέν μ' άκουσες' 23) κ. δημ. προσαγορεύω, όνομάζω, άποκαλώ : Σοφ.ΟΚ 128 άς τρίμορον λέγειν ήν άνομασίωμεν] κ. μτ. διπλής άπ. : 'Ηρ.1,32 έκείνο δέν τό είπρέδ με ού κώ σε έγώ λέγω, πρίν . . πύθωμαι, Αίσχ. Άγ.896 λέγοιμ' άν άνδρα τόνδε τών σταθμών κύνα, Σοφ.ΟΚ 939 λέγω οút' άνανδρον τήνδε τήν πόλιν λέγων, ΚΔ Ματθ.1,16 'Ήσους ό λεγόμενος Χριστός, αút.'ω.19,17 δς λέγεται . . Γολγοθά, αút.Μάρκ.10,18, αút.Λουκ.22,1, Πράξ.10,28 πώς σέ λένε; παροιμ. είπ' ό γάιδωρος τόν πετεινό κεφάλω' κ. δημ. μετ' έμφάσ. : μέ λένε, σέ λένε, λέγομαι είμαι : έγώ λέγομαι . . [και έπειτοι τό όνομα είναι εύφήμως γνωστόν τό όνομά μου, δέν είμαι τυχαίος : αútόν τόν λένε Κολοκοτρώνη [και έχε τό ύπ' όθινω] κ. κτ. άντιδ. αυτή λένε δουλειά [κι όχι τούτη], αútό λέν παλληκάρι [τέτοια είν'τά παλληκάριο κι όχι όπως νόμισες κτλ.] || δημ. θεωρώ, χαρακτηρίζω ώς . . Ιδ. ύπό τ. έρωτησώσ : τόν λές υί' άνδρωπω, - τή λές συμπεριφοράς αυτής; 24) λέγω τινά τί λόγους άποδίδω, προσάπτω τινί τι, Ιδ. επί κοκοϋ, ύβρίζω : 'Ηρ. 8,61 κείνόν τε και τούς Κορινθίους παλλά τε και κακά έλεγε, Ξεν.'Απομν.2,29 άλλήλους τά έσχατα λέγουσι' όμ. αγαθά λέγω τινά : 'Αριστφ.Έκκλ. 435' κ. δημ. έν φρ. του τό είπα ένα χαρακί [τόν ήλεγξα, τόν έπειτήμσα]' όμ. τό είπαν ένα χε-

ράκι [άλληλοϋβρίσθησαν]' όμ. εύ ή κακώς λέγω τινά έπιναύ ή ύβρίζω τινά : Αίσχ. Άγ.445 εύ λέγοντες άνδρα, Σοφ.'Ηλ.524 κακώς δέν σε λέγω κακώς κλύουσα πρός σθέν, αút.'Ηλ.1028, Ξεν. 'Απομν.2,38 εύ λέγω τόν εύ λέγοντα' || φρ. λέγω τινά άνάθεμα άναθεματίζω : ΚΔ Κορινθ.1,12,3 ούδεις . . λέγει άνάθεμα 'Ήσούν' 25) όνομασί προτείνω, αναγορεύω, άνακηρύσσω τινά τι : Διδδ. Σ' άπ.36,26 [παθ.] 26) δημ. εύχομαι : παροιμ. πάρ' τοσε στό γάμο σου να σου ή ή και τοϋ χρόνου' όμ. χουρσοϋζής καλοθελητής δ,τι να ή ή δέν πίνει [είτε εύχη ή είτε άράν εκέρπει . .] 27) δημ. φρ. λέω και ξελεύω ύπόχομαι και αναιρώ' όμ. είπα ξείπα' || θά τά πούμε θά μου δώσης λόγο, θά σ' εκδικηθώ' || τό λέει ή καρδιά του-ή περδικούλα του είναι γενναίος' || και πάει λέγγοντας και ούτω αυνεύζεται' || ποιάς τό λέει όχι, κατ' ούδένε τρόπον ίεπί έντόνω άρνήσεως] : ποιάς τό λέει που θά πάω [δέν πάω]' || είπαμε να ή λέμε να πρέπει : λέμε να μήν τό παρακάνη' || γιατί λές φρ. έν χρ. ώς μύριον άφηγηματικόν : μάς ήραν, γιατί λές, οι ξεπιτεμένοι' όμ. που λές : έγώ, που λές, δέν θάρω' 28) άπρσο. παραθετικόν επί έρωτημ. έκφρ. δηλουσών άπορίαν δι' άπρσοδ. ή μη άρεστήν ή σπουδαίαν άγγελίαν ή πληροφορίον : τί έγινε, λέεις; || όμ. παρενθετ. λέει . . λέει λοιπόν 29) ό λεγάμενος, ή λεγόμενη ό περι ού ό λόγος, ό γνωστός, τοϋ όποιού δέν θέλαμεν ν' αναφέρωμεν τό όνομα : ήθεο ό λεγόμενος μεθυσημένος' συνήθ. πρός έκφρ. φόγου, έπικρίσεως, περιγραφήςώς κττ., ά. ό προκομμένος : δέν ντράπηκε ό λεγάμενος να ξανάρθη, -να τόν χαρής τό λεγάμενο' || είδ. έρωμένος ή : τήν είδες τή λεγόμενη.

λεγωνήσια παίσι : 'Αριστφ.άπ.804.

λεδδα 'Ησ. 'ε ή έξοχή τών πτερόνων' πρβλ. λεάδα.

λεδερριτής Ιδί. νεώτ. κ. γμειλινίτης όρυκτόν παλυυρπηκόν άλας ένυδρον τής οίκου, τών ζεολίθων.

λεδραίται 'Ησ. 'εφρονιζει, θέλει, βούλεται.

λέζα (ή) δημ. χαρτοπαικίτικός όρος τοϋ παιγνίδιου πικέτου, δηλών τας ύπό τοϋ παίκτου πλεισας λήψεις [χαρτωσιές].

λέζες [οί, θήλ.] δημ. μικρά και πυκνά άποσπάσματα άκρωτηρίου άπομειναντα ώς σκόπελοι άναδιδόντες ύπέρ τήν θάλασσαν, μύμηκες.

λή 'Ησ. κόμωλες.

ληλασία, έπί ληλασίη [ή] κ. νεώτ. τό ληλατήν, άποκόμισις λείας, διαπραξή : Ξεν.'έρ.1,36 τό δέν άκόντων παιδικών άπολασίων ληλασία, Ψ Φωκυλ.46 [πληθ.], 'Αποκλ.Ρ 2,303, Πλουτ.Εϋμ.9 και πλουτον εκ . . ληλασίων.

ληλατήσιος-εως (ή) κ. νεώτ. ή ληλασία βλ. : Αιν.Τακτ.16,5.

ληλατικός-ή-όν γλωσσ. 'κανός ή διαπεθειμένος πρός ληλασίαν.

ληλατώ-έω [λεισ(ε)άινω] κ. νεώτ. άποκομιζώ τι ώς λείαν, κυρ. εκ κτηνώ άποτελουμένη, λαφύραγωγώ : Σοφ.Α1.343 ή τόν έσαι ληλατήσιος χρόνω, Εϋρ.Ρήσ.293 ληλατήσιων και σά παρθένων σταθμό, Ξεν.'Εκλ.4,4,15 όλίγοις δέν ληλατών, Αιν.Τακτ.16,8' 2) μετ' αιτ. τόπου, διαρπάζω, άφασίω, ληστεύω : Ηρ.2,152 από θαλάσσης ληλατεύω τό πεδίον, αút.5,101, 'Ηρωδιαν.3,9,3' πρβλ. Πλουτ.Κάμ.17, Πάπ. ληλατείν κωμην' || νεώτ. συνεκδ. διαρπάξω, κατακλέπτω : Τσαρκοι βαλήδες έλεπλάτων τήν χώραν' || νεώτ. κλέπω πολλά όμου πράμν. : έλεπλάτωνα τό κατάστημα' παθ. διαρπάξομαι, λαφύραγωγούμαι : Αιν.Τακτ.16,11 τά εκ τής χώρας ληλατήθηντα' 3) μτφ. είμαι δούλος τής γαστρός, κοιλιόδουλος[Πλουτ.'Ηθ.133Α τή γαστρί ληλατείσθαι.

λαθρίνι (τό) δημ. κ. λιθρίνι ὁ ἰχθύς ερυθρίνος βλλ. **λαί** (τό) νεώτ. κ. δημ. νομισματικὴ μονάς τῆς Ρουμανίας, ἰσοδύναμον πρὸς 0,460 νέας χρ. δρ.

λαία (ή) (ι) ἡλείος· ἐργαλείον τῶν γλυπτῶν πρὸς λείανσιν τῆς ἐπιφανείας τῶν λίθων: Σοφ.ἀπ.531.

λαία (ή) (ι) 2), ἰων. λήη, δωρ. λάια κ. λάα κ. νεώτ. πᾶν ὃ, τι ἀρπάζει τις ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν, τὰ ἐκ διαοργῆς προσερχόμενα, λάφυρα· συχνάκις π. Ἡρ. ἴθ. Ὀμ.κ.Ἡσίοδ. πάντοτε χρησιμοποιοῦσιν τὸ λήης· κυρ. ἐπὶ κτηνῶν κατ' ἀντίθ. πρὸς τοὺς ἀνθρώπους: Πίνδ.Ο.ΙΩ11,44 ἄλον τε στρατῶν λαίαν τε πάσαν, Ἔουκ.2,94 καὶ ἀνθρώπους· καὶ λαίαν λαδόντες, Σοφ.Τρ.761, αὐτ.Α1.54 λαίας ἄδασα βουκόλων φρουρήματα· ἥ σπαν. ἐπὶ προσ.: Εὐρ.Τρω.614 ἀγόμεθα λαία· ἥ ἐπὶ κτηνῶν, τὸ θήραμα: Εὐρ.Ρήσ.326 ὄ παραῶν κτηνηταῖσι αἰροσσι λαίαν οὐδὲ συγκμάτων δορ· ἥ νεώτ. μτρ. τὸ ὑπὸ σαρκοδόρου θηρίου συλληφθέν καὶ καταβροχθισθέν θήραμα: Ζαλοκ.10,12 ὡς ὁ λέων ὄπταν πεινῶν ἐνδορεύη τὴν λαίαν, Ζερδ.μτρφ. Βύρ.77 ἔστι σταν ὁ λέωντας παραιτήν τῆ λαία τού· ἥ γεν. ἀρπαγῆ, πλιτάσιχο: Ἡσ.4,202 τῶρα λοιπούς λήην θέσθαι (παραδοῦσαι αὐτοὺς ὡς λαίαν), αὐτ.2,152 κατὰ λήην ἐκπλάσσαντας, Ἔουκ. 8,3 τῆς λαίας τὴν πολλὴν ἀπολαδῶν, αὐτ.8,41 καὶ τὴν χώραν καταδρομαῖσι λαίαν ἐποιεῖτο (ἐλεηλάτει τὴν χώραν), Ξεν.Ε.Μ.1,2,4 καὶ ἀνδράπαδα καὶ ἄλλην λήην πολλήν, κτ. πληθ.: αὐτ. 1,2,5 διασκεδάσμενοι κατὰ τὰς ἰδίαις λαίας, αὐτ. Ἄν.5,1,8, αὐτ.ΚΠ.5,3,1 λαίαν ἀγοντες· ἥ παροιμ. Μυσῶν λαία ἐπὶ παντός πράγματος δυναμένου νὰ ληστευθῆ ἀτιμωρητῆ: Στράτ.35, Δημ.248, Ἄριστ.Ρητ.1372β,33· 2) ἡ λαφυραγωγῆσις: Ἡρ.4,103 ζῶουσι δὲ ἀπὸ λήης τε καὶ πολέμου· 3) τὰ κλοπιμαία: Πάπ. τὴν λαίαν ἀποδοῦναι· 4) ἀγέλιαι, πρόβατα: Πάπ. ἀπογραφή λαίας, Ἐπιγρ. ἀτέλεια τῆς λαίας, Διόδ.Σ. 19,21 ἦν δὲ καὶ λαίας παντοδαπῆς πλῆθος· 5) ρηματ. π. λήζομαι, λήιτις, λήιστήρ, λήιστωρ, ληστῆς ἀγε-λήϊν, λατ. latro (ληστής), lanxena (θεὰ τῶν κλεπτῶν), ιταεσνα (κέρδος). Ἐκ ρίζ. λαφ-, λάω-, ἀπο-λαύω· λαφ-, λαία (δωρ.)-λήη (Ἡρδῶδ.ι-λεία.

λαίλιον λασίω βλλ.

λαίλιον-εως ἰλί λείανσις βλλ.

λαϊανθῆ-ῆρος (ὁ) νεώτ. κ. λαϊανθίριον (τό) πᾶν ἐργαλεῖον δι' οὗ λαίανται ἐπιφανείαις· ἥ εἰδ. ἐν τῷ στρατῷ ἐργαλεῖον ξύλινον χρησιμοποιούμενον ὑπο τῶν σαγματοποιῶν πρὸς λείανσιν σκυτῶν μερῶν τῆς σέλλας.

λαϊανθῆ (ὁ) νεώτ. ὁ εἰδικὸς τεχνίτης τῆς λαϊανσεως.

λαϊαντικός-ῆ-ὸν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν λαϊανσιν, ὁ ἰκανὸς πρὸς λείανσιν.

λαϊανθῆ (τό) νεώτ. ἐργαλεῖον σιδηρῶν πρὸς λείανσιν ξύλινον ἢ μεταλλικῶν τεμαχίων, δ. ράσπα.

λαϊαξ-ακος (ὁ) ἡλείος λείξ. κ. λάξ (Ἡσ.) ἀρτιγέ- νειος πάς· ΕΜ 562,19.

λαϊαυστῆρος-ον ἡλείος καὶ αὐστηρός, γλυκὺς καὶ αὐστηρός, μπουσκός, νερὶ ἰοῦ: Πολυδ.δ.15.

λαϊαδθῆ(ιον) (τό) μιν. κ. δημ. ἄγρ. (παλαιόν.) τοῦ λιβάδιου βλλ., λειμῶν: Κορ.Ἀτ.4,286, Δρος.Τὸ χωρίο 14 βόσκουεν σκορπιο κοπάδι σὲ γλωροπράσιον λειβάδι.

λαϊαθεπέρδικα (ή) δημ. τὸ πτηνὸν ἀτταγῆν.

λαϊαθετόπος (ὁ) δημ. ἕκτασις γῆς, περιοχὴ ἔχουσα λειβάδια πρὸς βοσκήν.

λαϊαθῆν (λειθῶ) ἐπιρρ. κατὰ σταγόνας· ΕΜ 781,26.

λαϊαθήσια (τά) Ἐπιγρ. ὀνομασία ἀγῶνος ἐν Χαλκιδι τῆ Εὐβοικῆ.

Λα(ι)θηθριδῆς ἢ Λειθηθριάδες Νύμφαι (αἱ) Νύμφαι συχνάκις συγχέονται πρὸς τὰς Μούσας:

Στράβ.9,225 καὶ τὸ τῶν Λειθηθριδῶν νυμφῶν ἄντρον, Γλαυκ.9,34,4 ἀγάλματα . Νυμφῶν . Λιθηθριῶν, Ὀρφ.ἀπ.342.

Λειθηθρον (τό) κ. μιν. ἐφυδρον χωρίον, τόπος· Εὐρ.428 ἐκ τοῦ Φώτ. Ἰέθθα λιθηθραῖ· πρβλ.Ατλ.Δ.ἀπ.244· 2) διωρυξ· Φώτ., Λεξ.Ρητ.π.Εύστ.1235, 58· 3) ὀρεινὴ περιοχή τῆς Ὀρθῆς κατοικουμένη ὑπὸ τοῦ Ὀρφῆος: Στράβ.9,225 οἱ καὶ τὴν Πιερίδα καὶ τὸ Λειθηθρον καὶ τὴν Πίμπλειαν ταῖς αὐταῖς θεαῖς ἀνέδειξαν· ἥ οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς ἐκείνης παροιμιωδῶς ἀμθλεῖς τὴν φύσιν, ὅθεν αἱ φρ.: Ἄριστ.ιν.1,27 ἄδειν ἀμουστέρα Λειθηθριῶν, Ἔουγ.4 Λειθηθριῶν ἀνοτιότεροι.

λαίβομαι δημ. λείβομαι (σπαν.), ἐλλείπω, δὲν ἐξαρκῶ ἢ ὑπολείπομαι: Ἀρτ.Βατοπ.1,99 κὶ ὄλοι λείβονται οἱ πιδ φῖνοι.

λαίβω, ἀποφρ. ἄορ. λείφαί, μτρ. λείφας, μέσ. ἄορ. ἐλείφην, ἐγκύω, χύω, ἐν χρ. ὁ τὸ σπένδω, ἐπὶ ὁρησκευτικῆς ἐννοίας: Ἰλ.Α.463 οἶνον λείβει ἰκάρου σπονδῆν ἐξ ἰοῦ, Ὀδ.Γ.460,αὐτ.Μ.369 οὐδ' εἶχον μεθὺ λείφαί ἐπ' αἰθμονοῖσι ἱεροσιν· ἥ ὄμ. λείβειν (ἀνεῖν τοῦ οἶνου): Ἰλ.Ω.285 τῶρα λείφαντε κίεττην, Κρατίν.234 ἐξ ἀσαμίνθου κύλικα κτεῖθε· ἥ εἰδ. μτ. δοτ. τῶν θεῶν πρὸς οὐς γίνεται ἡ σπονδῆ: Ἰλ.Ζ.266 διλ λείβειν αἶθνα οἶνον· κ. ἀπολ.: αὐτ.Μ.481, Ὀδ.Β.432 λείβον δ' ἀθανάτοισιν θεοῖς· ἥ σπαν. π. τραγ.: Αἰσχ.Ἰκ.981 θύειν τε λείβειν θ', ὡς θεοῖς Ὀλυμπίοις, Εὐρ. Ἰων.1033 καὶ σπονδῆς θεοῖς μέλλωσι λείβειν· κ. μέσ.: αὐτ.Ἀκκ.1015 καὶ θεοῖς ἐλείφην σπονδῆς· 2) ὡς τὸ εἶθω, ἀφῆνω πὶ νὰ ρεῦσω, χέω, χύω: Ἰλ.Ν.88 δάκρυα λείβον, Ὀδ.Ε.84, Αἰσχ.Ἰπτ. 51 δάκρυ λείβοντες, αὐτ.Εὐμ.54, Σοφ.ΟΚ.1251 δι' ὄμματος ἀστακτὶ λείβων δάκρυον· κ. ἀπολ.: Πλάτ.Πολ.411β τῆκει καὶ λείβει (τῆκει καὶ ὑποποιεῖ)· παθ. ἐπὶ τῶν δακρύων, χυνομαι ἢ ρέω: Εὐρ.Φοῖν.1522 ἐν λειδομένοισιν δακρύοισιν, Ξεν.ΚΠ.6,4,3 ἐλείβετο δὲ αὐτῆ τὰ δάκρυα κατὰ τῶν παρειῶν· ἥ ὄμ. ἐπὶ προσ.: Εὐρ.Ἄνδ.532 λείβομαι δάκρυον κόρας λέγω τοῦς ὄφθαλμούς μου πλήρεις δακρύων, ρεόντας δάκρυα· 3) γεν. εἰμαι ὑγρός, στάζω ἐκ διαφ. ὑγρῶν: Καλλ.ἀπ.38 κόμαι λείβοισιν ἔλαια (στάζουσιν ἐξ ἔλαιου)· κ. παθ.: Ἡσίοδ.Α.390 ἀφόρος νερὶ στόμα λείβεται, Γλάτ.Τιμ.82β λειδομενον .. καὶ στάζον, Μελέαγρ. ΑΠ.6,163· 4) ὄμ. παθ. μτρ. ἐπὶ ἡίου, διαχέομαι: Πίνδ.Π.12,10 θρῶνον .. λειδομενον .. σὺν καμᾶτῶ· 5) ὄμ. παθ. τήκομαι, κατατῆκομαι, φθειρομαι, φθίω: Ἄριστ.Ἰππ.327 ὁ δ' Ἰπποδάμου λείβεται θεώμενος, Πλούτ.Ἡθ.681β· 6) ρηματ. π. λαϊθῆ, λίφ, λιβάς, λιβας, λιβος, λειθηθρον, λιβάδιον, λίμνη, λειμῶν, λατ. libo.

λαϊεντρία (ή) ἡλείος, ἔντερον) κ. νεώτ. νόσος τῶν ἐντέρων καθ' ἣν αἱ λαμβανόμενα τροφαὶ ἀτελῶς πέπτονται καὶ ἐξέρχονται διὰ τοῦ ἐντέρου μετὰ κοπράνων ὡσεὶ ὀλισθαίνουσαι: Ἰππ. Αἰρ.10 (πληθ.), αὐτ.Ἄφορ.3,22 (πληθ.), Γαλ.7,327.

λαϊεντερικός-ῆ-ὸν λαϊεντεριώδης βλλ.: Ρουφ.π. Ὀρειβ.5,3,4,Γαλ.8,389.

λαϊεντεριώδης-ου-ες ὁ πάσχων ἐκ λαϊεντερίας: Ἰππ.Ἄφορ.4,12 λαϊεντεριώδεις κοιλία.

λαϊζομαι ἰων. κ. ποι. ἀντὶ λήζομαι βλλ.

λαϊηλαστῆν Ἡσ. ἐπρωμηνεῖον, βιάζεσθαι.

λαϊκῆριον (τό) ἔσφ. γρ. ἀντὶ λικῆριον βλλ.

λαϊκνίζω, ἔσφ. γρ. ἀντὶ λικνίζω βλλ.

λαϊκον (τό) ἔσφ. γρ. ἀντὶ λίκων βλλ.

λαϊκρικά Ἡσ. ἄσπιρα, ὁχινοῖα, πλέγματα· (πρβλ. λέκρικαι).

λαϊκτικός (ὁ) (λειχῶ) ὁ λείγων: Σχόλ.Ἄριστ.Φ.Εἰρ. 883,Τευκρ.Βαδ. ἐν Κατ.Ἀστρλ.Κ.8141,196.

λαίλιον (τό) νεώτ. βοταν. ὀνομασία τοῦ φυτοῦ λειριον βλλ.

Λειμακίδης (α) νύμφη του λειμώνος: Ὁρφ. Ἀργ.646 (Ῥηηκ), ἰκῶδ. λειμακίδων, Ηετμια λειμαίνων.

Λειμακώδης-ους-ες ὁ ὁμοιος πρὸς λειμῶνα, χλοερός, νοτερός: Ἰνπ. Ἀέρ.18 πεδιάς ἐστὶ καὶ λειμακώδης καὶ φιλῆ καὶ ἔλυδρος μετρίως, αὐτ.24 χωρία λειμακώδεα καὶ πνιγρὰ: || συγκρ. λειμακώτεροι ἔσφωρ, ἀπὶ λειμακώδεστέροι: αὐτ.13.

Λειμαξέ-άκος (ή) ἰούχι ὁ: Ἡρωΐδιαν, ἐν Ἀν.ὉΞ.1,524), κ. νεώτ. λειμών, λιβάδιον: Εὐρ.Φοιν.1571 λωτοτρόφον κατὰ λειμακα, αὐτ.Βάκχ.867, Λυρ.Ἀλ. Ἀδέσπ.22, ΑΠ 9,783,10. 2) κήπος: Φερεκρ.109. 3) ζῶον τι ὁμοιον πρὸς κοχλίαν: Ἡσ. || νεώτ. ζῶολ. γένος λειμακίδων γαστροποδῶν μαλακίων.

Λειμμα-ατος (τό) (λείμων) κ. νεώτ. τὸ ὑπολειφθὲν μέρος, ὑπόλοιπον, κατάλοιπον, συνήθ.πληθ.: Ἡρ.1,119 ὄρα τοῦ παιδὸς τὰ λειμματα ἰδί, τι ἔμεινεν ἔξ αὐτοῦ, τὰ λείψανα, Φιλῶδ. ἐν Ἡρακλ.1251,6, Πλούτ. Νικ.17 ἥς τὸ μὴ προσεκπονηθὲν λειμμα ποιῆσθαι δίκαιόν ἐστι: || ὅμ. ἐπὶ προσ.: ΠΔ Βασ.4, 19,4 καὶ λήψη προσεχθὴν περὶ τοῦ λειμματος τοῦ εὐρισκομένου, ΚΔ Ρωμ.11,5 λειμμα κατ' ἐκλογὴν χρίστος γέγονεν. 2) ἐν τῇ μουσικῇ, ἡ ἐσχάτη μουσικὴ ὑποδιαίρεσις ἢ μονὰς τῶν μουσικῶν τόνων: Πλούτ. Πλούτ.1017P. πρβλ. Ἀνών.π.Θέων. Σμ.69H. || ἐν τῇ ρυθμικῇ, ἡ ἐλαχίστη ἀνάπαυλα: Ἀριστείδ.Κ.1,18 ἔλειμμα ἐν ῥυθμῷ χρόνος κενὸς ἐλάχιστος. 3) ἐν τῇ ἱατρ. διόλειψις, διακοπή τοῦ πυρετοῦ: Στέφ. Ἀθ.Γαλλ.268D. 4) ἔλειμμα: Ἐπιγρ. μὴ γενέσθαι μήτε θανεῖσθαι μῆτε λειμμα περὶ ταύτας τὰς εἰσφοράς.

Λειμματιάζω-α-ον ἐν τῇ μουσ. βλλ. λειμμα2), ὁ τοῦ λειμματος: Θεόδ. Σμ.69H λειμματιάζω λόγος ἰὸ ἔχων μῆκος ἐνὸς λειμματος.

Λειμώδωρον (τό) τὸ φυτὸν ὀροβάχχη ἢ λεπτή, ποράσιον ἀπαντῶν ἐπὶ διαφόρων ἑλλοβοκάρπων καὶ ἰδ. ὀσπριωδῶν: Θεόδωρ.ΦΑΙτ.5,15,5.

Λειμονία (ή) δημ. κ. λειμονία τὸ φυτὸν κινερά ἢ ρωμαϊκή, τὸ δένδρον λειμονέα: δ.τραγ. λειμονία, λειμὸνησέ με.

Λειμών-ῶνος (ὶ) κ. νεώτ. πᾶς ὑγρὸς καὶ ἔνεκα τούτου πλήρης χλόης τόπος κατάλληλος διὰ βοσκήν, λιβάδιον: Ἰλ.Β.467 ἔσταν δ' ἐν λειμῶνι Σκαμανδρίῳ ἀναθεμεντι μυρία, Ὀδ.Ε.72 ἀμφὶ δὲ λειμῶνες μάλακοι τοῦ ἠδὲ σελεύου θήλειον, Ἡσίοδ.Θ.279 ἐν μαλακῶν λειμῶνι καὶ ἀνθεσιν εἰσιρνοῖσι, Αἰσχ.Πρ.653 βαθὺν λειμῶνα, αὐτ.Ἰκ.540 λειμῶνα βούχλιον, Σοφ.Τρ.188 ἐν βουθερεὶ λειμῶνι: || ἴπφ.: Αριστφ.Βάτρ.1300 λειμῶνα Μουσῶν. . . δρέπων, Σοφ.ἀν.659 ἐς λειμῶνα ποταμῶν ποτῶν (ἐν τῷ λείψω ποταμῶν ὕδατι, Πλάτ. Σοφ.222Α πλούτου καὶ νεότητος λειμῶνας ἀφάνους: || κ. ἐπὶ σπῆγγου: Παῦλ.Σιλ.ΑΠ 6,66,7 χυτῆς λειμῶν θαλάσσης. 2) πληθ. τὰ συνθη: Ἰμέρ.Λογ.1,19 ἔγραυ λειμῶνας βρούσαι. 3) κτ. ἐπιφρ. τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον: Εὐρ.Κύκλ.171 φαῖσαι χερῶν λειμῶνος. 4) π. μτγν. συχν. μφ. ἐπὶ πάσης λαμπρᾶς, ἀθηναῖας ἐπιφανείας: Ἀχιλλ.Τάτ.1,19: || ἐπὶ κεντητῆς ἐσθῆτος: Φιλῶστρ.Εἰκ.2,1 λειμῶν ὁ περὶ τὰς ἐσθῆτας: || ὅμ. λειμῶν λέξεων τίτλος ἔργου τοῦ Παμφίλου: Σουίδ. Προοίμ.

Λειμωνάριον (τό) κ. μὲν ὑποκορ. τοῦ λειμῶν βλλ. || π. Βυζαντ. Μέγα λειμωνάριον κ. Νέον λειμωνάριον ὄνομα δύο μοναστηρίων βιβλίων περιεχόντων βίους ἀσκητῶν ἀνεκδότα καὶ ρήσεις διαφόρων μοναχῶν: Φώτ.Βιβλ.161B.

Λειμωνήρης-ους-ες λεξ. ὁ ἀνήκων εἰς λειμῶνα: Σουίδ. λειμωνήρης βοτάνη ἴη ἐν τῷ λειμῶνι.

Λειμωνιά-άδος (ή) ποι. ἠθλ. τὸ λειμωνῶνος νύμφη τοῦ λειμώνος: Σοφ.Φιλ.1454 νύμφη τ' ἐνυδρῶν λειμωνιάδες: πρβλ. λειμακίδες.

Λειμωνιάτης λίθος (ὶ) μτγν. λίθος ἔχων χρῶμα πράσινον οἶον τὸ τοῦ λειμώνος: Πλιν.Φι 37,172.

Λειμώνιον (τό) μτγν. τὸ φυτὸν στατική τὸ λειμώνιον ἔχον καυλὸν λεπτὸν καὶ ὄρθιον, ὁμοιον πρὸς τὸν τοῦ κρίνου, μετ' ἐρυθροῦ κορροῦ σφόδρον τὴν γεσθιν, φυόμενον ὃ εἰς λειμῶνας καὶ τόπους ἐλώδεις: Πλιν.Φι20,72, Διοσκ.4,16. || κ. ὡς κόσμημα πρὸς κολλοπιπύρον: Ἐπιγρ. λειμωνῶν χρυσοῦν.

Λειμώνιος-α-ον (λειμών) κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων εἰς λειμῶνα, ὁ ἐκ λειμώνος ἢ ὁ τοῦ λειμώνος: Αἰσχ. Ἀγ.560 κἀπὸ γῆς λειμώνια δρόσσι, αὐτ.ἀπ. 374 λειμώνια ἀνάθα, Ἀριστλ.Ζ1.555b,7 λειμώνια ἀράχνη, Θεόδωρ.Φι6,81 ἀνεμῶνη ἢ λειμωνία (ἀνεμῶνη ἢ τάνιος ἢ κάμπουσα, ἀνεμῶνη ἢ ἀγρία βλλ.), Θεόδωρ.18,39 φύλλα λειμώνια: || λειμωνία ἢ ἀνασθῶδες φυτὸν, πιβ. ὁ σκόλυμος βλλ.: Θεόδωρ.Φι 6,4,3 (ἐν Σοφ.Α1.601 ἔσφωρ.γ.).

Λειμωνίης-ίδος (ή) ποι. ἠθλ. τὸ λειμωνῶνος: Διον. Περ.756.

Λειμωνίτης (ὶ) νεώτ. ὄρθικτο, ὄρθικτόν, ἀξίολογον μετὰ λειμῶνα τοῦ σπῆρρου.

Λειμωνοειδής-ους-ες ὁ ὁμοιος πρὸς λειμῶνα, χλοερός, εὐανθής: Κέβ.17.

Λειμωνόθεν ἐπιφρ. ἐκ τοῦ λειμώνος: Ἰλ.Ὁ.451 λαχύνειτ' ὄροπον λειμωνόθεν ἀμύσαντες: || ὅμ. λειμωνόθε: Θεόδωρ.7,80 αἰμα λειμωνόθε φέρων ἰοῖσαι.

Λειν . . . Ἡσ. «ἐρία Κύπριο»,

Λειζάρης (ὶ) ἠθλ. -ιάρας, δημ. λαίμαργος, λιχοδάρης. 2) κτ. ἐπέικ. ὁ πλεονέκτης.

Λειζούρα Ἡσ. ἐπὶ δῶρον, ἐκ τοῦ λείψω. 2) γαστριμαργία, ἀδυναμία: Σουίδ. ἐν λ. λείψω.

Λειζούρος-ον μὲν. ὁ γαστριμαργος, λαίμαργος, ἀδυναμία: Ζωανρ.

Λειζόβατος (ὶ) εἶδος ἰχθύος, ἢ βατίς, ἢ βάτος: Πλάτ.Κωμ.137, Ἀριστλ.Ζ1.366a,32 καὶ λειζόβατος καὶ τρυγῶν. 2) δ. ὄν. τοῦ ρινῆ: Ἀθην.7,312B. 3) ἀλλὰ διακρίνεται τῆς ρινῆς οὗ Ἀρχεστρ.ἀπ.46.

Λειζόβατος ὁμοιος τόνος: Σουίδ. πρβλ. λειζόβατος.

Λειζογένειος-ον ὁ μὲ λειζὸν γένειον, ἀγένητος: Ἡρ.5,20 ἀνδρας λειζογενεῖους.

Λειζόλασσιος-ον ὁ ἔχων λείαν ἀδρῶν γῶσσαν, ὁ κολακευτικός: Θεόδωρ.ΠΔΠροοίμ.6,24.

Λειζόλασσια (ή) εἶδος ρωφανίδος: Θεόδωρ.Φι 7,4,2 ἄλλα δέον ὕ ἀποκατασταθῆ λειζόλασσια, ὡς ἀναφέρεται π. Ἀθην.2,56P.

Λειζόριξ-τριχος (ὶ) νεώτ. ὁ ἔχων λείαν κόμην.

Λειζόκρητος-ον λεξ. ὁ ἔχων λείαν τὴν κέραλην, φαλακρός: Πολυδ.2,26.

Λειζόκαυλος-ον ὁ λείων καυλὸν ἔχων: Θεόδωρ.Φι 7,8,2 λειζόκαυλον κρόμμυον.

Λειζοκόντιος Ἡσ. εἰς τελεῖος ὡς κόνις διαλελυμένη, λείως γὰρ τελεῖος. πρβλ. κωνίτιος.

Λειζοκῶνος μὲν. ἐπὶ τῆς θαλάσσης ὑπὸ τῶν κυμάτων, ἐκασφράς, ἡσύχως κυμαίνουμένης: ΨΚῶδ. 303,3 θαλάττης λειζοκῶνοῦσης.

Λειζοκῶνω-ῶ ἐπὶ πλοίων, εὐρίσκομαι, πλέω ἐπὶ λείας, ἀκινδύνατον θαλάσσης: παρεμθολῆ ἐν Σουίδ. λειζοκῶνωσιν αἰ νῆες.

Λειζοκῶμων-ονος-ον ὁ μὲ λεία κύματα, μὲ ἡσυχον ἐπιφανείαν, γαλήνιος: Λουκ. Ἀλ.Ἰστ.2,4 λειζοκῶνος δὲ οὐσις τῆς θαλάσσης.

Λειζομύριος Ἡσ. «ταχυδίνουσις» μετὰ τὴν λ. λειων, πιβ. ἀπὶ λειδοπορος.

Λειζομίτος-ον ὁ ἐξομιλῶν τὰ νῆματα τοῦ ὑφάσματος, ὁ λειαίνων τὸ στήμιον: Φιλίπ.Θεοσ. ΑΠ 6,247 λειζομίτους κῆμματα.

Λειζομύμια-ατος (ὶ) νεώτ. ἡμισκληρος ὄγκος ἀναπυρσάσμενος συνήθως ἐπὶ τῶν λειῶν μυϊκῶν ἰνῶν, μάλλον καλοῦσθαι.

Λειζοντή (ή) ποι. ἀπὶ λειοντή, ὀδρα λέοντος: Α Πλ.4,185.

Λειοντοπάλης-ου (ό), μτγν., δωρ.-ας ὁ παλαιών πρὸς λέοντα: Ἐρῆκ.Α17.9.237.
Λειόπαλμος-ου μσν. ὁ ἔχων τὰ πέλματα λεῖτα: Θεόδ.Λασκ.472.
Λειοπίσις-εως (ή) κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ λειοποισίω, τὸ μεταβάλλειν τὸ ἐκ τραχείας εἰς λείον: Ἡλιόδ.Χειρ.π. Ὁρειβ.46,12,3 λειοποισίης μαρμάρου.
Λειοποιῶ-έω κ. μσν. κ. νεώτ. καθιστῶ τὸ λείον, λειανῶ: Ἡλιόδ.Χειρ.π. Ὁρειβ.46,11,29 2) κοπανίζω καὶ καθιστῶ τὸ κόνιν: Γεωπ.20,26.
Λειόπους-ποδος-ου μτγν. ὁ ἔχων λείους πόδας: Γαλ.18,1,613.
Λειοπῶγων-ωνος (ό) μσν. ὁ ἔχων τὸν πῶγωνα λείον, ὁ ἀνευ πῶγωνος, ἀγένειος: Κ Μουσασο.612.
Λείος-α-ον κ. μτγν. κ. νεώτ. ὁ ὁμολόγος τὴν ἐπιφάνειαν, τὴν ὄψη, ὁ ἀνευ τραχύτητος: Ἰλ.Δ 484 αἰγίριος ὦς, ἢ. ἐν ἐλαμνῇ ἔλειος μεγάλοιο πεφύκη λείη, Ξεν Ἄπομν.3,10,1 καὶ τὰ σκληρὰ καὶ τὰ μαλακὰ καὶ τὰ τραχεῖα καὶ τὰ λεία, Πλάτ.Κρατ.415β ἐπειδὴν λείου ἐπιλάθωμαι, Ἀριστ.Κατ.10α, 17, Πάπ. χήμαι λείαι, λεία χρῆμαθις, - λείος χάρτης: ὀλιθηρός, γλιστερός: Ἀριστ.ἀν.218 λείος ὡσπερ ἔγγελυς, Εὐν.338 3) ἐπὶ ὕφασμάτων, ὁμαλός, ὄπλοος, ὄνευ κεντημάτων: Θουκ.2,97 χωρὶς δὲ ὄσα ὕφαντά τε καὶ λεία, Πλάτ.Πολιτ.310Ε λείον καὶ τὸ λεγόμενον εὐήτριον ὕφασμα 4) ἐπὶ τοῦ μαρμάρου, ὁ εἰργασμένος ὁμαλός, δουλεμένος, ἐξωμολισμένος διὰ κατεργασίας: Ἐπιγρ. λεία ἐκπεποιημένα, αὐτ. λεία ἔργασια 5) μτγν. ὁ μὴ γεγλυμμένος: Καλλ.ἀν.105,4 λ- Ἀθήνης ἔδος κ. ἐπὶ ἀγγείων, ὁ μὴ φέρων ἀναγλυφάς: Ἐπιγρ. λείαι φιάλαι 2) π. Ὀρ. ἐπὶ πεδίων τόπων ἢ χωρῶν, ἰσοπεδωμένους, ὁμαλισμένους, ἴσιος, πεδινός: Ἰλ.Ψ 330 λείος δ' ἰηπόδρομος ἀμφίς, αὐτ.359 Ὀδ.Κ 103 οἱ δ' ἴσταν ἐκβάντες λείην ὁδόν, αὐτ.1 134, ΚΔ Λουκ.3,5 καὶ αἱ τραχεῖαι εἰς ὁδοὺς λείας 6) μτ. γενικ. ὁ μὴ ἔχων, ὁ ἀπληγαμένος λίθων, βράχων, ὁ ὁμαλός: Ὀδ.Ε 443 τῆ δὴ οἱ ἐξίαστο χωρὸς ἄριστος, λείος πετρῶν, αὐτ.Η 282 7) γυμνός, φαλακρός, ὀδενδρός: Ξεν.Αθ.2,12 λεία χώρα καὶ ὄξυλος 8) ὑπερθ. -ότατος-π-ον: Ἡρ.7,9 ἐξευρόντες τὸ κάλλιστον χωρίον καὶ λείοτατον, αὐτ.9,69 9) κ. νεώτ. ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἡρεμὸς, ἀτάραχος, ἀκύμαντος, γαληνίος: Ἡρ.2,117 εὐαεῖ τε πνεύματι χρῆσάμενος καὶ θαλάσση λείη 3) μτγν. ἐπὶ τῶν πελμάτων τῶν ποδῶν, ὁ πλατύς: Γαλ.6,856 λείαι βάσεις 6) ὁ ἔχων ὁμαλὴν ἐπιδερμίδα, οὐχὶ τραχεῖαν, ἀνευ τριχῶν, ὁ ἀτριχος: Ἀριστ.Ζ1 582β,35, αὐτ.583α,6 λειότατον τῶν ζώων ἐστὶν ἀτριχίωπος, ΠΔ Γεν.27,11 ἐστὶν ὁ ἀδελφός μου ἀνὴρ θαρσύς, ἐγὼ δὲ ἀνὴρ λείος 7) ἰδ. ἐπὶ τῶν νέων, ὁ ἔχων λείαν ἐπιδερμίδα, ὁ ἀνευ γενείου, ὁ ἀγένειος: Θεόδκρ.5,90 κῆμὲ γὰρ ὁ Κρατίδας τὸν ποίμενα λείος ὑπαντῶν ἐκμῆναι, ΑΠ 12,13 8) μτγν. ὁ ἐκ τελείας ἀποτριχώσεως, ἐκ παντελοῦς ἀφαιρέσεως τῶν τριχῶν ἢ τῶν πτελῶν ὁμαλός, γυμνός, λείος 9) δ. ἐρμ. τέλειος πρβλ. Ἡσ. «λείως» τελείως: Ἡρώδ.2,70 ὡς ἐπιθ. χαρακτηριστικὸν τοῦ δέρματος τοῦ πρὸς τῶν φθισιῶντων: Ἰνν.Ἐπιθ.3,14 εἶδος δὲ τῶν φθισιῶδων ἦν τὸ λείον, τὸ ὑπόλευκον 10) ἐπὶ τῶν ἰχθύων, ἐχόντων δέρμα λείον, ὁ ὀλιθηρός, ὁ γλιστερός, ὁ ἀνευ λειπίων, ἀντιθ. λειπίωτος: Ἐπιχ.44, Ἀριστ.Ζ1 505α,26 ἄλλ' οἱ μὲν πλείστοι αὐτῶν λειπώτωι εἰσιν . . ἐλάχιστον δ' ἐστὶ πλῆθος αὐτῶν τὸ λείον 7) μαλακός, ἰσομερής, οὐχὶ πυκνός, ὀθαρής, ἐλαφρός: Ἰνν.Κωικ.462 λείη ὑπόστασις, Σωρ.1,91 ἰγάλα λείον καὶ ὁμαλὸν καὶ συνεχές 11) νεώτ. ἀνατομ. λείαι μυϊκαὶ ἴνες αἱ ὁμοειδεῖς, αἱ συσταίμεναι ἐκ τῆς αὐτῆς οὐσίας 8) μτφ. ὁ μαλακός, ὁ ἥπιος, ὁ γηκνικός, ὁ εὐ-

χάριστος: Αἰοχ.Πρ 647 τοὺς ἐμούςς παρηγόρουεν λείοι μύθοις, Τίμ Λοκρ.100Β ἐπέλι τῆς γεύσεως, Ἀριστφ.Βάτρ.1003 ἠνίκ' ἄν τὸ πνεῦμα λείον καὶ καθεστηκός ἄδης, Πλάτ.Πολιτ.307Λ, αὐτ.Τίμ.67β, αὐτ.Φίληθ.51π λέγω δὲ καὶ τῶν φωνῶν τὰς λείας καὶ λαμπράς, αὐτ.Κράτ.406Α ἔοικεν οὖν πρὸς τὸ μὴ τραχὺ τοῦ ἤθους, ἀλλ' ἦομερόν τε καὶ λείον, Ἐπικ.ἀπ.441 λεία κινήματα σαρκός, ΑΠ 7,278 λείη ἡσυχία, Πολύβ.20,9,11 ὡς ἂν διὰ τοῦτο λειοτέρου σφίσι ἐλέου ὑπάρξοντος, Φιλόδ. ἐν Ἡρακλ.994,36 11) μτγν. λεία κινήσις φράσις τῆς Κυρην.Σχολῆς, ἡδονή: Λουκ.Παρόσ.10 καὶ τρυφᾶν καὶ βίβειν τὴν Ἀτλαντος θυγατέρα καὶ κινεῖν πάσας τὰς λείας κινήσεις, Διογ.Λ 2,86, Ἀλέξ. Ἀφρ.Τοπ.94,32 9) ὁ τριβείς, ὁ εἰς κόκκιν μεταβληθεῖς: Ψδικοισρχ.Κατομετρ.Πηλ.144 τούτου δὲ ἢ μὲν ρίζα τριβθεῖσα λεία καὶ κατακλασθεῖσα τῶν ποδαργῶντων τοὺς πόνοους ἀφίστημι, Διοσκ.1,3: πρβλ. λειώ-ὠ 2) 10) νεώτ. ἐπὶ ἀνέμου, ὁ σταθερὸς διευθύνσιμος καὶ ἐντάσεως μὴ πορουσιαζούσης αὐξομειώσεως καὶ ριπῆς, στρωτός, ἀντιθ. ριπατός βλ.λ., δημ. κομμματιστός 11) λείος (ό) οὐσα, γαλεός βλ.λ.: Ἀριστ.Ζ1 565β,2 οἱ δὲ καλούμενοι λείοι τῶν γαλεῶν, Ὀππ.Ἀλ.1,380 12) τὸ λείον ὡς οὐσα ἢ λειότης: Διον.Ἀλ.Λυσ.24 τὸ λείον τῆς ἐρμηνείας, Δημήτρ.48 τὸ λείον καὶ ὁμαλὸς τῆς συνθέσεως 13) ὄμ. λείον (ό) οὐσα, λεπή, φιλὴ ἄμμος.
Λειοσηρῖκόν (τό) νεώτ. κ. ὀλοσηρῖκόν ὕφασμα μετὰξινόν λιαν σπιθινόν, ἀτάξια βλ.λ.
Λειοστρακιά-ῶ ποί. εἰμὶ λείος ὡς δστρακόν: Σώφρ.ἀπ.52 ὁς ἐθρυρατ' ἐντί καὶ λειοστρακίωσας.
Λειόστρακος-ου ὁ ἔχων λείον, ὁμαλὸν δστρακόν: Ἀριστ.Ζ1 528α,21 τὰ μὲν γὰρ λειόστρακά ἐστίν, ὡσπερ σπυλὴν καὶ μύες καὶ κόγχαι, αὐτ. ἀπ.304, Ξενοκρ.π. Ὁρειβ.2,58,128.
Λειόσωμα-ατος (τό) μικρότατον ζῶφιον τῆς τάξεως τῶν ἀκαριδίων, διοιτῶμενον ἐντός βρώων.
Λειοσώματος-ου ποί. ὁ ἔχων λείον, ὀλιθηρόν, γλιστερόν ὄσωμα: Εὐδούλ.π. Ἀθῆν.7,300C αἱ τε λειοσώματα . . ἐγγέλειαι ἰσάντι λιπαροσώματι.
Λειότης-πος (ή) λείος κ.μτγν. κ. νεώτ., δημ.-η τὸ εἶναι τὸ λείον, ἡ ἰδιότης τοῦ λείου, ὁμαλότης ἐπιφανείας, ἀντιθ. τραχύτης: Αἰοχ.Πρ.493 σπλάγγωνων τε λειότητα, Ξεν.Ἰνν.10,6, Πλάτ.Τίμ.65C πρὸς δὲ αὐταῖς κεχρήσθαι μᾶλλον τὴν ἄλλων τραχύτησι τε καὶ λειότησιν, Ἀριστ.ΖΜ 648β,6 ἄλλ' οὐ τραχύτητες καὶ λειότητες, οὐδὰ βαρύτητες καὶ κουφότητες 11) ἐπὶ τοῦ δέρματος: Πλάτ.Γοργ.465B σχήμασιν καὶ χρώμασιν καὶ λειότητι καὶ ἐσθήσει ἀπατώσα 12) φαλακρότης, φαλάκρα: Ἀριστ.Ζ1 517α,25 ἢ μὲν οὖν κατὰ κορυφὴν λειότης φαλακρότης καλεῖται 13) ἐπὶ τῶν κατόπτρων, σπιθινότης: Πλάτ.Τίμ 46C τοῦτο δὲ ὅταν ἢ τῶν κατόπτρων λειότης . . ἀψήσῃ 14) δημ. ἡ ἐκ τῆς ἐντέχου ἐπεξεργασίας ὁμαλότης, σπιθινότης, γυαλάδα: Πισπαντ. Ἀγ. Ὁρ.177 κί εἰχε δώσει σὲ μερικὰ ἐξείασια λειότητα καὶ ἀνέλπιστη συμμετρία 2) ἐπὶ τῆς φωνῆς, ἐπὶ τῆς προφορᾶς: Ἀριστ.ΖΓ 786β,10, Δημήτρ.299, Διον.Ἀλ.Κρίσ.22 λειότης ὀνομάτων, Φιλόδ.Ρητ.1,199S.
Λειοτριχιά-ους-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ λείος, ὁ εἰς λεπήνη κόνιν κατατεριμένος, ὁ διὰ τῆς τριβῆς μεταβληθεῖς εἰς κόνιν, ὁ κοπανισμένος, ὁ ἀλεοσμένος: Διοσκ.3,59.
Λειοτριχῶ-έω μτγν. λειῶ τὶ, διὰ τριβῆς, μεταβάλλω εἰς κόνιν διὰ τριβῆς, κοπανοποιῶ: Ἐρασίστρ. π.Γαλ.13,39, Γαλ.12,423 κ. ποθ. -οσύμα: Διοσκ.1,7.
Λειοτριχιά-ῶ κ. -έω ἔχω λείας τριχάς, ἀποκτῶ λείον τρίχωμα: Σώφρ.26, Ἀριστ.Ζ1 595β,26 ἢ δὲ κρᾶστις λειοτριχέιν ποιεῖ, ὅταν ἔγκωσῃ ἢ

Λειτουργός (ὁ) (ἔργω) Ἐπιγρ. λιβουργός, μορμαρογλύπτης κτ. ἀντίδιστ. πρὸς τὸν γλύπτην.

Λειτουργομαί-εσμαι (λειουργός) μτγν. γίνομαι ἐξ ἐπεξεργασίας ἔσται, σπιλινας : Κλημ. Ἀλ.261.

Λειτουργία ἡγή μτγν. ἡ νόσος διοσθίτης βλλ. : Ρουφ. Νεφρ. Κύστ. 6,3.

Λεϊουρος Ἦσ. καίλουρος.

Λεϊούσι ποι. τ. ἀντί λέουσι δοτ. πληθ. τοῦ λέων.

Λεϊούσματα κ. λεγούσματα Ἦσ. εἶδος καταφράκτου, Γαλάταια.

Λεϊόφλοιος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων λείον, ὀμολὸν φλοίων : Θεόδωρ. Φι1,5,2, αὐτ. ΦΑιτ.5,7,2

2) νεώτ. ζωολ. ὡς οὐσα γένος ἐντόμων τῆς οἰκοῦ τῶν προδοσκιδοφόρων κολεοπτέρων.

Λεϊόφυλλα-ον κ. μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων λεία, ὀμολά φύλλα : Εὐθύμ. Ἀθῆν.9369ε κράμβης εἰνα γένη τρία τῆς τε καλυμμένης ἄμυριθας καὶ λειοφύλλου καὶ σελινοσίσης, Θεόδωρ. Φι1,7,4,4

2) νεώτ. βοταν. Λεϊοφύλλον(τὸ) ὡς οὐσα γένος φυτῶν ἐκ τῶν ἔρεικοειδῶν.

Λεϊόχρω-ως ἰό, ἡ ὁ ἔχων λείον δέρμα, λείαν ἐπίδερμιδα : Ἀριστλ.π. Ἀθῆν.7,312P ὁ δὲ μύρος

λεϊόχρωσ καὶ ἰσχυρός.

Λεϊπανάδατος-η-ο δημ. κ. ὀρθότ. λιπ- ἐπί ἄρτου, ὁ ἀνευ ζύμης, ὁ ἄζυμος, ὁ ἀνεβάστος, ἄλειφανάδατος. 2) δημ. μτφ. ἐπὶ προσ., ὡς ἐπιθ. εἶρων, ὁ οὐχὶ ἐπαρκῆς εἰς ὄρασι, ὁ οἰσνεὶ μη ἀρτίως συντετελεσμένος ὡς διὰ τοῦτο ὁ μὴ δυναμένος νὰ φέρῃ τὴ εἰς πέρας.

Λεϊπανδρία (ἡ) μτγν. ὄγρ. λιπανδρία ἑλληφίς ἀνδρῶν : Στράβ. Ι3,1,32 ἡ γὰρ χρεία λεϊπανδρία τίς ἐστιν, οὐκ ἀφανισμός τέλειος.

Λεϊπανθρῶ-έω, ὄγρ. λιπανθρῶ ἐπὶ χώρας, εἶμαι ἐγκαταλειμμένος ὡς ἀνδρῶν, στεροῦμαι, ἔχω ἑλληφιν ἀνδρῶν : Ἐσφρ.216.

Λεϊπο- α' συνθ. πολλῶν λέξεων ὀρθότερον λιπο-.

Λεϊποβραχία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ὄρος, ἡ τελεία ἑλληφίς βραχίονος.

Λεϊπογνώμων-ονος-ον, ὄγρ. λιπογνώμων μτγν. ἐπὶ κτηνῶν, ἰδ. ὑποζυγίων, ὁ στεροῦμενος γωμῶν βλ.Α.61, ὁδόντων ἐξ ἧν φαίνεται ἡ ἠλικία τοῦ ἵππου, τοῦ βοῦς κ. τοῦ ὄνου : Ἰστρ.53, Πολυδ.1,182, Λουκ. Λεξιφ.6 καὶ οἱν δὲ ἄλον ἵπποκαῆ εἶχονε καὶ βοῦς λεϊπογνώμονος κωλην, ΕΜ 4,4, Ἦσ.

Λεϊπυρία (ἡ) ἡ λιπυρία βλλ.

Λεϊπυρίας (ὁ) ὁ λιπυρίας βλλ.

Λεϊπυρικός-ή-όν ὁ λιπυρικός βλλ.

Λεϊπυριώδης-ους-ες ὁ λιπυριώδης βλλ.

Λεῖπω κ. μων. νεώτ. κ. δημ., παρατ. ἔλειπον (Ἰλ.Τ 2881, γ' ἐν. κ. λείπειν, λείπ', δημ. ἔλειπα, μέλλ. λείψω (αὐτ. Σ11, ἀπαρφ. λείφειν (Εὐρ. Ὀρ.946), ἄδρ. α' ἔλειφα μ. π. μτγν. (Πολύδ.12,15,12, Στράβ. 6,3,10 παρ.-, Ψωφουκλ.77 ἀν.-, Πτολ.Μαθ.10,4, Λουκ. Πιρσά.42, ΨΚολλισθένης.144 ἀπροθ.1), ὡσαύτως ἐν χρ. π. μτγν. ποι. (Μαν.1,153, Ὀνη.Κυν.2,33),- κ. ἐν Ἐπιγρ., νεώτ. κ. δημ., μων. ἡ λείψα, ἐν τῇ ποι. ἀπαντᾷ μ. ἡ μτγ. λείψας ἸΑριστφ.ἀπ.965 ἡ Ἄντιφ.ἀν.321, παρὰ τοῖς δοκιμοῖς συγγραφεῦσιν ἐν χρ. πάντοτε ὁ ἄδρ. β' ἔλειπον Ἰλ.Α.428, Αλαχ.Πῆρσ. 984 κ. λίπον Ἰλ.Κ.4061, δουλκ. λιπέτην Ἰ.Ὁ.Γ.4851, εὐκτ. γ' ἐν. λίποι Ἰλ.Ε.6851, γ' πληθ. λίποιεν (αὐτ. Ρ.667), προστ. λην' (Ὀδ.Κ.266), λιπέτω, λιπέτε, ἀποσφ. λιπέην, μτγ. λιπῶν Ἰλ.Δ.181), λιπῶσα (αὐτ.Γ.174), παρακ. λέλοια (Ὀδ.Ξ.134), νεώτ. κ. δημ. ἔχω λείπει, ὑπερσ. ἐλελοίπειν, ἀντ. -η Ἰ.Εν.Κ17,2,121), κ. λελοίπῳς ἦν ἰδ.ημ.1172 κατο.-, Ἰσοκρ. 5,72 παρα-), νεώτ. εἶχον κ. δημ. εἶχα λείπει, εὐκτ. λελοίπομι Ἰ.Εν.Ελλ.3,2,81 κ. λελοίπῳς εἶπν, μέσ. κ. παθ. λείπομαι, δημ. κ. λείδομαι βλλ... παρατ. ἔλειπόμην, δημ. (ἐ)λεῖδομιν(αι), μέσ. μέλλ. λείφομαι (Ἄντιφ.3,4,9 ὑπο.-, Ἰσοκρ.2,18, Ξεν.Ἀν.5,6,12 ἄπο-, κατα-), κ. μτ. παθ. σημ. Ἰ.Ἡαῖοδ.Ἐργ.200,

Ἦρ.7,8, α', αὐτ.48), παθ. μέλλ. μτ. μέσ. σημ. λειθόσσομαι (Πλάτ. Ἀλκ.1,24β, Δημ.1083, Αἰσχίν.3, 149 ἄπο-, ὡς παθ. (Σοφ.Φιλ.1071, Ἰσοκρ.15,7 κατα-, Λυσ.25,18 ὑπο-), μέσ. ἄδρ. β' ἔλειπόμην Ἰ.Εὐρ. Ἦρ. 169, Ἦρ.1,186, αὐτ.2,40), κ. μτ. παθ. σημ. Ἰλ.Λ.693), γ' πληθ. λίποντο Ἰ.Ὁ.Υ.67) κ. λίπεν κτ. τινας, κατ' ἄ. γ' ἐν. λίπηται Ἰλ.Τ.2351, δουλκ. λίπησθον (αὐτ. Ψ.407), εὐκτ. λιποίμην Ἰ.Ὁ.Φ.116), ἀπαρφ. λιπέσθαι, παθ. ἄδρ. (ἐ)λειφθῆν (Πίνδ.Ο.2,43), ἐπ. γ' πληθ. ἔλειφθεν Ἰ.Γυν.Ερμ.195) κ. ἔλειπτο (Ἄπολλ. Ρ.1,45), μων. κ. δημ. (ἐ)λειφθη(κα), παρακ. λείεμαι Ἰλ.Ν.256, Δημόκριτ.228, Πλάτ.Τίμ.61Α1, ἀπαρφ. λειλεῖσθαι, μτγ. λειλεμμένος Ἰ.Ὁ.1,448), ὑπερσ. (ἐ)λειλεμμένῃ Ἰλ.Β.700, Ξεν.ΚΠ.2,2,31, γ' ἐν. λείλειπτο Ἰλ.Κ.255), τετελ. μέλλ. λειλεῖσθαι (αὐτ.Ο.742, Θεουκ.5,105, Ξεν.Ἀν.2,4,5) τ. π. εὐρίσκομαι κ. ἐν μτβ. κ. ἐν ἀμτβ. ἐνοῖσι? ἢ ὡς πρὸς ἀφήνω, ἐγκατολίπειν : Ἰλ.1,447 οἶον ὅτε πρῶτον λίπον Ἑλλάδα καλλιγύναικα, Ὀδ.Ν.403, αὐτ.Φ.116 οὐ κέ μοι ἀχνυμένω τάδε δώματα πόντια λίπειν ἀμ' ἄλλω ἰοῦσ' ἢ ἢ κ. μτ. ἀρνήσεως : Ἰλ.Β.396, Σοφ. Ἀντ.830 χιών τ' οὐδαμῶ λείπει, τέγγει δ' ὄπ' ἄφρησι παγκλαύτοις δευρῶδες ἢ ἐν τῇ φρ. λείπειν φῶς ἡλιου θήσκεον, φανεροεσθαι, ἐγκαταλείπειν τὴν ζωὴν : Ἰλ.Σ11 μήτηρ διαπέφραδε καί μοι ἔειπε Μυρμιδόνων τὸν ἄριστον ἐτι ζῶσαντος ἐμείο χερσίν ὑπὸ Τρώων λείπειν φῶς ἡελοῖοσ' ὄμ. κ. λ'- βλον (ὑπὸ πνοῆ) ἢ βίσιον : Σοφ. Ἦλ.1444 οὗς φασ' Ὀρέστην ἦμιν ἀγγεῖλαι βλον λειλοῖσθ' Ἰππικοσιν ἐν ναυαγοίῃς, Εὐρ.Ἐλ.226, αὐτ. Ὀρ.948, Πλάτ.Νόμ.872ε ἀναγκαῖον γενόμενον τε ὑπὸ τῶν γεννηθέντων λιπέην τὸν βλον ἐν χρόνῳ ἰστέροισ' κ. τάνασαλιν : Ἰλ.Ε.696 τὸν δ' ἔλιπε ψυχῇ, Ὀδ.Ξ.426, Ἰλ.Δ.470 ὡς τὸν μὲν λίπε θυμῷ, αὐτ.Ε.685 ἐπειτὰ μέ καί λιποι αἰῶν ἐν πάλει ὑμετέρῃ, πρβλ.αὐτ.Π.224, αὐτ.Π.743 λειπε δ' ὄστατα θυμῷ, Ὀδ.Ξ.134 ψυχῇ δὲ λείλοινε ἰστέροισ', αὐτ.213 νῦν δ' ἤδη πάντα λείλοινε (ἐμὲ) εἰς τὰ δύο τελευτῆα χωρία τινὲς ἐκλαμβάνουσι τὸ λ'- ὡς ἀμτβ. καὶ τὸ ἐρμηνεύων ἐφύμων, ἐφωμῶν? 2) ἀφήνω ὀπίσω μου, καταλείπω ἐν τῇ οἰκίᾳ : Ὀδ.Ν.403 τὸν ἐν μεγάροισιν ἔλειπε, πρβλ.Ἰλ.Ε.480 ἰδ. ἐπὶ ἀποθησκόντων ἀνθρώπων, καταλείπω, ἀφήνω ὡς κληρονομίαν : αὐτ.Β.106 Ἄτρευσ δὲ θησῶνος ἔλιπε πολυάρνη Θουέστη ἰδοῦ σκήπτρον, αὐτ.Ε.157 πατέρι δὲ γόνου καὶ κήδεα λείπ', πρβλ. Σοφ.Α1.973, αὐτ.663 οἰκίτρῳ δὲ νιν χήραν παρ' ἔχθροῖς παῖδα τ' ὄρφανον λιπέην ἢ θησῶνος ἀφήνω, καταλείπω : Πλάτ.Νόμ.923ε ἐάν δε' ἄρρενας μὲν μη λείπει, θηλειὰς δὲ, αὐτ.924ε ἐάν ὁ μὴ διαθέμενος θυγατέρας λίπῃ κ. ἐπὶ πραγμ. : Αἰσχ. Χο.348 λίπων ἄν εὐκλείαν ἐν δόμοισιν' ἢ τὸ μέσ. λειπομαι ἀφήνω τὸ ὀπίσω μου ὡς . . . εἰς τοὺς ἐπηνεόμενους ἢ διὰ τινα γενεῶς : Ἦρ.1,186, αὐτ.6, 109 ἐν σοὶ νῦν, Καλλιμαχε, ἐστὶ . . . μνημόσυνα λιπέσθαι ἐρὸς τὸν ἀπαντα ἀνθρώπων βλον, Εὐρ. Ἦρ. 169 τιμαροῖς ἐμοὶ χρῆξω λιπέσθαι τῶν δεδραμένων, Πλούτ.Αμ.36 οὗς ἐμαυτὸν μόνους ἐλείπομην διαδόχους ἢ τὸ παθ. καταλείπομαι, ἀφήγομαι ὀπίσω, μένω ὀπίσω : Ἰλ.Β.700 τὸ δὲ καὶ ἀμφιδρυφῆς ἄλοχος Φυλάκῃ ἐλέλειπτο καὶ ὄμοσ ἡμιτελής, Ὀδ.Χ.250 οἱ δ' οἶοι λείπονται ἐπὶ πρῶτησι θύρρσιν κ. μτ. τῶν τοπ. ἐπιρρ. ὀπίσω, μετόπισθε, κατόπισθε, ἰδ. ἐν ἄναφ. πρὸς θησῶνας : Ἰλ.Γ.160 μῆδ' ἡμῖν τεκέσσοι τ' ὀπίσω πῆμα λίποισι, αὐτ.Χ.334, αὐτ.Ο.687, Ὀδ.Φ.116 δτ' ἐγὼ κατόπισθε λιποίμην' ἢ κ. π. Ἄττ. : Σοφ. Ἀντ.58 νῦν δ' αὐ μόνος δὴ μὲν ἔλειμμενα σκόπει δὲσω κάκιστ' ὀλοούμεθα, Ἀρισφ.1 ἐν Ἐπιγρ. 3) παθ. ὑπολείπομαι, ἀπομένω, μένω περιηλόν, ὡς ἐκ περιεσσοῦ, ὡς κέρδος : Ἰλ.Κ.253 τριτάτῃ δ' ἐτι ποίρα λείλειπται, αὐτ.Ο.742, Ἦρ.9,45 ὀλίγω γὰρ σφι

ἡμέρην λείπεται στία, Εὐρ.Τρ.φ.681 ἔμοι γάρ οὐδ' ὃ πάσι λείπεται βροταίς ξύνεστιν ἑλπίς, Θουκ.3,11 αὐτόνομοι τε ἐλείφθημεν, αὐτ.8,81' 4) δημ. ἄπροα. λείπεται κ. ὑπολείπεται, ἀπομένει, μένει: Πλάτ.Θεαίτ.157B λείπεται δὲ ἐνυπνίων τε πέρι καὶ νόσων καὶ μανίας' μτ. ἀπαρφ.: αὐτ. Φαίδρ.235C λείπεται δὲ, οἷμα ἐξ ἄλλοτρίων ποθέν ναμάτων διά τῆς ἄκοιης πεπληρωσθῆαι με δίκην ἀγγελοι, - τὶ δὲ σὰς λείπεται τῶρα, παρὰ νὰ πάτα να νηγιῆτε' 5) παθ. ἀπομένω ἐν τῇ ζωῇ, ἐξακολουθῶ νὰ εὐρίσκωμαι ἐν τῇ ζωῇ, ἐν φ' ἄλλοι ἀπέθανον: 'Οδ.Δ.495 πολλοὶ μὲν γάρ τῶν γε δάμων, πολλοὶ δὲ λήποντο, πρβλ. Αἰσχ.Πέρσ. 480,Ξεν.Ἀν.3,1,2 ἠττηθέντων δὲ αὐτῶν οὐδεὶς ἂν λειφθεῖν' 6) ἐγκαταλείπω, ἀφήνω εἰς τοὺς δόρυμοις, παραίτω, ἀπαρνοῦμαι: ἰλ.Ρ.13 'Ατρεΐδῃ Μενέλαε... ὄρχαμε λαῶν, χάριεο, λαίπει δὲ νεκρῶν, ἕα δ' ἔναρα βροτόεντα, Πίνδ.Ο.645 τῶν μὲν κινιζομένων λείπει χαμαί, Σοφ.Φιλ.273 τότ' ἀσμένον μ' ὡς εἶδον ἐκ πολλοῦ σάλου εὐδοντ' ἐπ' ἀκτίης... λήποντες ὦχοντο, αὐτ.903,Πλάτ.'Απολ. 29A ἐνταῦθα δὲ φοδθηθεὶς ἡ θάνατον ἢ ἄλλο ὅτιον πράγμα λήπομι τὴν τάξιν' 7) τὸ παθ. μτ.γενικ. καταλείπομαι, μὲν ἄνευ τινός, ἐγκαταλείπομαι, ἀφήνομαι ὑπὸ τινος: Πίνδ.Ι.2,11 χρήματα, χρήματ' ἀνήρ δς φά κτεάνων ἢ ἄμα λειφθεὶς καὶ φίλων, Σοφ.'Αντ.548 καὶ τῆς βίος μοι σοῦ λειμμένη φίλος' 7) παθ. λείπομαι ὁδός, ἀφήνομαι ὁπίσω ἀπὸ τοῦ δόρου, δὲν με φθάσει ριπτόμενον δόρου, διασφάζομαι ἀπὸ πληγμάτων δόρατος, γλυτώνω ἀπὸ τὸν ἐκ δόρατος θάνατον: Αἰσχ.'Αγ. 517 ἀμύνετῃς πάλιν στρατὸν δέχεσθαι τὸν λελεμμένον δορός' 8) ὁμ.παθ. ἀφήνομαι ὁπίσω, μὲν ὁπίσω, ὑπολείπομαι ἐν τινὶ ἀγῶνι: ἰλ.Ψ.407 ἴππουσ' δ' Ἀτρεΐδῃσ' κινάεντε, μῦθε λήψουσιν, αὐτ.409, 'Οδ.Θ.125 οἱ δὲ λήποντο' ἢ ἀφήνομαι ὁπίσω εἰς τὸν δρόμον, καθυστερῶ: αὐτ.1.448 οὐ τὶ πάρος γε λελεμμένους ἔρχεαι οἴων' ἢ μὲν ὁπίσω, ἀπέω: ἰλ.Ψ.529 λείπειτ' ἀγκαλῖσθε Μενελάου δουρὸς ἐρωῶν (ὑπελείφθη, ἔμεινε ὁπίσω ἀπὸ τὸν Μενέλαον κατὰ μίαν βολὴν δόρατος), αὐτ.523, Αἰσχ.Πρ.857 κίρκου πελιῶν οὐ μακρὰν λειμμένον [πρβλ. Εὐρ.'Ιπν.1244], 'Ηρ.9,19 οὐκ ἐδικαίειν λείπεται τῆς ἐξόδου, Θουκ.1,131 ἀλλὰ μέμφαντες κήρυκα οἱ ἔφαροι καὶ σκυτάλην εἰποντο τοῦ κήρυκος μὴ λείπεται ἵνα ἡ ὑπολείπονται τοῦ κήρυκος κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν], Ξεν.ΚΠ.6,3,29 οἱ δὲ ὑπέρηται σου ἰσχυρῶς κολαζόντων τοὺς προζήοντας τοῦ καιροῦ ἢ λειπομένους' ἢ λείπομαι ἀπὸ τινός, μὲν μακρὰν τινος: ἰλ.Ι.437 πάς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σείο, φίλον τέκος αὐτῆς ληποῖμην οἶος' 9) φρ. ἰων. λείπομαι βασιλέος ἢ ἀπὸ βασιλέος αὐτομόλῳ ἀπὸ τοῦ βασιλέως, ἐγκαταλείπω τὰς τάξεις τὰς βασιλικὰς, λιποτακτῶ: 'Ηρ.8,113 οὗτος γὰρ οὐκ ἔφη λείφεται βασιλῆος, αὐτ.9,66 καὶ οὐκ ἠρέσκειο κατ' ἀρχὰς λειπομένοιο Μαρδοῦσιου ἀπὸ βασιλέος' 10) παθ.ἀπολ. μὲν μακρὰν, εἶμαι ἀπῶν, λείπω: 'Ηρ.7,229 τὸν δ' ἔσπεσόντα ἐς τὸν δμῖλον διαφθάρηται, Ἀριστοδῆμον δὲ λειποφύχοντα λειφθῆναι, αὐτ.8,44 οὗτοι μὲν νυν τοῦτοὺς σφ' ὄντας ἐλείφθησαν' 11) τὸ παθ. μτ. γενικ. ἀφήνομαι ὁπίσω ὑπὸ τινος, δὲν φθάσω τινά, εἶμαι κατώτερος, ἀσθενέστερος, χειρότερος, ἐλαττωμένος, ἡττώμαι [τοῦ ρ. ἐνταῦθα ἔχοντος συγκρ. ἔνν.]: 'Ηρ.7,48 ἡ τὸ ναυτικὸν τὸ ἡμέτερον λείφεται τοῦ ἐκείνων, ἡ καὶ συναμφοτέρω, Εὐρ.ἀπ.140,3 οὐκ εὐθ' ὁποιῶς λείπεται τόδ' ἡδονῆς' ἢ ὁμ. κ. λείπομαι τινος ἐς τὴ ἢ ἐν τινι: 'Ηρ.1,99 καὶ οἰκίης οὐ φαυλοτέρης οὐδὲ ἐς ἀνδραγαθῖν λειπόμενοι, αὐτ.7,8,α' ὁμ. λ- περὶ τὴ: Πολυδ.6,52,8 ὁμ. λ- πρός τὴ: Σοφ.Τρ.266 τῶν ἄν τέκνων λείποιο τὸ πρὸς τάξου κρίσιν' ἢ κ. μτ. γενικ. πρσ.: 'Ηρ.

7,86 ἤλαυον δὲ πάντες καμῆλους ταχυτῆτα οὐ λειπομένοις ἴππων, Θουκ.6,72 ἀνήρ καὶ ἐς τῶλα ξύνεστιν οὐδενός, λειπόμενος' ἢ Ἐπικ. ἐν Πάπ. οὐδ' ἐτι θηρὸς ἐλείπειτο θερμοκλίον (ἰδὲν τοῦ ἔλειπε τίποτε ἀπὸ τὸ χαρακτηριστικὰ τοῦ θηρίου, ὁμοίαιε πρὸς θηρίον)' ἢ κ. μτ. γενικ. πράγμ.: Εὐρ.'Ηρακλ.732 λειφθεὶς δεῖνὰ πείσομαι μάχης, αὐτ.'Ορ.1041 οὐδὲν σοῦ ξίφους λειλεφθόμαι κ. ἰσθθμ.: Ἀρχιμ.Κων.Σωφ.α.21 τὸ ἔγγραφόν τὸ περιγραφεύτως ἐλάσσονι λείπεται (τὸ ἐγγεγραμμένον σχῆμα εἶναι μικρότερον τοῦ περιγεγραμμένου κατὰ...)' ἢ κ. μτ. δοτ.: Αἰσχ.Πέρ.344 μῆ σοι δοκοῦμεν τῆδε λειφθῆναι μάχῃ; Ξεν.'Ελλ.7,4,24 καὶ πληθεὶ μὲν ἐλείποντο, αὐτ.'Αν.7,7,31' ἢ κ. μτ. μτχ.: Ξεν.Οικ.18,5 ταῦτα μὲν τοῖνυν, ἔφη, οὐδὲν ἔμοιο λείπει γινώσκων' ἢ ὑστερῶ τινος: Εὐρ.'Ορ.1035 ἡ πολὺ ἀλείφεται τῶν ἐμῶν βουλεμάτων (ὑστερεῖ ἀπὸ τοῦ νὰ ἀντιληφθῆς, δὲν ἔχεις ἐννοήσεις τὰ σχεδία μου), αὐτ.'Ελ.1246 ἀλείμματι τῶν ἐν Ἑλληνί νόμων [Βερναρδ.Γρ.εὐστερῶ ἐν τῇ γνώσει, τ. ἔ. δὲν γνωρίζω, τῶν ἐν Ἑλληνί νόμων]' ἢ ἀπολ. μτγν. ἡττώμαι: Πολυδ.1,62,6 ὁμοίως δὲ καὶ τὸν τοῦ λείπεται καιρὸν, ΑΠ]], 224 ὑπὸ τινος λ-'. 12) ὁμ. παθ. μτγν. ὑστερῶ, ἀποτυχῶν ἐν ἔργῳ τινί: Πλούτ.Μάρ.5 ὡς οὐδ' ὁ Μάριος φανερός ἦν λειπόμενος ἐν ἐκείνῃ (τῇ ἀγορανομίᾳ)' ἢ κ. ἀπολ. κτ. μτχ.: Αἰσχ.ἀπ.37 ἀνδρας λελεμμένους ἴσοδοεστέροτος, κατωτέρου, ἀποτυχῶν ἀνδρας' ἢ Ἐπιγρ. λειπόμενοι οἱ ἐνδεεῖς, οἱ πτωχοί' 13) ἀφήνω τὴν ἀθικτον, ἀφήνω νὰ παραμείνῃ, φειδομαί τινος: Ξεν.'Αν.7,4,1 τῆ δὲ ὑστεροῖα κατακτασῶς ὁ Σεῦθης τὰς κώμας παντελῶς καὶ οἰκίαν οὐδεμίαν λήπων, αὐτ.'Ελλ.2,3,4], Πλάτ.Πολ.567B ἕως ἀν μήτε φίλων, μήτ' ἐχθρῶν λήπη μῦδενά' 14) λείπω ἐράνος καθυστερῶ τὴν καταβολὴν ἐράνου, δὲν πληρώνω: Δημ.821 καὶ ἐράνος τε λείπει πλειστος καὶ ὑπόχρεως γέγονε, πρβλ. αὐτ.777 ὁμ. λ- δασμόν - φορὰν: Ξεν.ΚΠ.3,1 ἐξεπλάγη ἐννοήσας ὅτι ἀδικοῖα καὶ τὸν δασμόν λείπων καὶ τὸ στρατεύμα οὐ μέμνω, αὐτ.34 ἔτι λείπεις τὴν φορὰν' 15) λείπω μαρτυρίαν - ὄρκον παραλείπω, δὲν καταθέτω τὴν μαρτυρίαν μου, δὲν δίδω ὄρκον, δὲν ὀρκίζομαι: Δημ.1190 εἶπε τὴν μαρτυρίαν πεισθεὶς ὑπὸ τούτου, αὐτ.1366 εἶπινε ὁ Φράστρω τὸν ὄρκον καὶ οὐκ ὤμωσεν' ἢ λείπω δίκην ἐκ σφάματός μου ἀφήνω νὰ ἀπολεσθῆ ἡ δίκη: Ἐπιγρ.' 16) ἀμελῶ, παραμελῶ: Ἐπιγρ. λουθεῖς... οὐ λίπε' 17) μαθημ. ἐλαττωμαί, εἶμαι κατὰ τὴν ἡλαττωμένους, ἔχω τὴ ἀποκεκομμένους' Ἀπολλ. Περγ.3,12 τὸ ΚΡ λήπὸν τὸ ΒΟ' ἢ ἐπιφάνεια ΚΡ εἶναι μικρότερα τῆς ΒΟ': πρβλ.Πτολ.Μαθ.10,4, Διοφ. 2,21]'... ἢ παθ. ἀφαίρομαι: Πτολ.Μαθ.10,7 ἀπὸ τῆς ΔΦ λειφθὼν ὑπὸ τοῦ ἀπὸ τῆς ΔΑ ποιεῖ... (τὸ τετράγωνον τοῦ ΔΦ ἀφαίρεθὲν ἀπὸ τοῦ τετραγώνου τοῦ ΔΑ διδεται,)' 18) ἐξαντλοῦμαι, ἀπολείπω: 'Οδ.Χ.119 αὐτὰρ ἐπεὶ λήπον ἔτι ὀστατεύοντα ἄνακτα (τὰ βέλη ἀπέλιπον τὸν βασιλέα, τὸ ἔλειψαν, ἤρχισαν νὰ τοῦ λείπουν)' ἢ ἐκ τῆς οὐτ. χρ. πθ. ἀνεπτυχῆ ἢ ὁμτθ. σημ. τοῦ ρ-'. 19) ἀμτθ. κ. μον., νεώτ. κ. δημ. δὲν ὑπάρχω, δὲν εἶμαι παρών, ἀπουσιάζω, ἐλλείπω: Σοφ.'Ηλ. 514 οὐτι μὲ ἔλειπεν ἐκ τοῦδ' οἴκου πολύνομος αἰκία, Εὐρ.'Ελ.1157 οἶπτο' ἐρις λείπει κατ' ἀνθρώπων πόλει, αὐτ.'Ηρ.133, Ἀριστ.Ζ.1 518α, 24 λείπουνσι δὲ (οἱ τριχῆς) καὶ βέουσι κατὰ τὴν ἡλικίαν αὐτὸν ἐκ τῆς κεφαλῆς καὶ μάλιστα καὶ πρώτου, ΚΔ Τ.3,13 Ζῆνων τὸν νομικόν καὶ Ἀπολλῶ ἀπουδαίως προέμεινον ἵνα πῦδεν αὐτοῖς λείπη, Μαρκελλίν.69 τὸ ὑφ' οὗ γίνεται... μὴ ρθὲν οὐ λείπει (εἰς τὴν προκειμένην πραγμασίαν, Πτολμ. Τάφ.16,2 ὁμως ἀπὸ τὸ ρθῆνός τους τὸν ταρια-

σμένο λείπει ὁ τρανὸς καμρός, - χρήματα ὑπάρχουν, ἀλλὰ λείπει ὁ κατάλληλος ἄνθρωπος, - δὲν λείπει τίποτ' ἀπ' αὐτὸ τὸ σπῆτι, - ἔλειψε ἢ ὀμνοῖα καὶ τὰ 'χασαν ὄλα, - ἀπὸ τὸ βιβλίον λείπουν τέσσερα φύλλα, παροίμ. λείπει ὁ Μάρτηρ ἀπ' τῆ Σαρακοστή: ἰερί - ὄν νατοχού παρευρισκομένου: ὄμ. ὅταν λείψῃ ἡ γάτα, ὁ ποντικὸς χορεύουν ἰερί τῶν ὀφθαλμῶν ἐνεργούντων καθ' ἣν ὄραν ἄνωτέρως τὸν δὲν εἶναι παρών, ὄμ. ὄλα τὰ 'χεῖ ἢ Ζαφειρίτσα, μόν' ὁ φερετζές τῆς λείπει ἰερί τῶν στερουμένων τὰ ἀπαραίτητα καὶ ζητούντων τὰ περιττά, ὄμ. λείψε ἀπ' τὴν κακὴ τὴν ὄρα, νὰ ζήσης χιλία χρόνια: κ. φρ. δημ. τοῦ λείπει ὁ ναὺς κ. ἔλλ. τοῦ λείπει ἢ τοῦ λείπουν εἶναι ἐστερημένος ναῦ, εἶναι βλάξ: ὄμ. ἄς λείψῃ αὐτὸς καὶ τὸ καλὸ του: ὄμ. αὐτὸς μὰς ἔλειπε (ἰερί ἀνεπιθυμητοῦ ἐπισκέπτοῦ): ὄμ. αὐτὸ μὰς ἔλειπε (ἰερί πρᾶσθ-ετου συμφροσά): ὄμ. κ.μ.τ. ἐνδρόφρ. ἀπαφρ.: Σοφ. ΟΤ 1232 λείπει μὲν οὐδ' ἄ πρόθεσιν εἰδόμενὸν μὴ οὐ βερούσων' εἶναι ἰβερναδ. Γρ. ἐν λ. κ. αἰ ἐκείνα, τὰ ὅποια πρότερον ἤξεύραμεν, δὲν ἔχουν καμμίαν ἔλλειψιν, ὄστε νὰ μὴ εἶναι βαρυστένακα, θλιβερώτατα: Πολύβ. 2, 14, 6 λείπει τοῦ μὴ συνάπτειν αὐτῶ' || συνη. μ.τ. ἀριθμ. ἰκῶν: Λυσ. 19, 43 καὶ τούτων κεφάλαιον πάντων γίνεταί μικροῦ λείποντος πεντεκαίδεκα τάλαντα, Πολύβ. 12, 16, 13 συνέβαινε γὰρ τὸν κοσμοπολίη εἶναι οὐ πολὺ λείπον τῶν ἐνενηκοντα ἑπτῶν, Διδό. Σ 13, 14 τριῆρεις μὲν ἐπλήρωσαν πέντε λειπούσας τῶν ἐκῶν τὸν εἰκοσι, Πρόδρο. 2, 245 παρὰ μικρὸν δὲν ἔλειψε ἱνα μὰ θανατώσων, Ἐρωτόκρ. 2, 1506 πού 'λείψε λίγο νὰ χαθῶν τὰ γρηνιασμένα κάλλη, - λίγο ἔλειψε νὰ πνιγῇ ἂ ἄνθρωπος: || νεώτ. κ. δημ. συνηθ. κτ. γ' πρόσ. ὑπολείπεται, ὑπολείπονται: τὶ ἄλλο λείπει νὰ κάνω, - λείπουν ἀκόμη δώδεκα μέρες γιὰ τὴν Πεντηκοστή, - μὰς λείπουν ἀκόμη λίγες χιλιάδες γιὰ νὰ συμπληρωσῶμεν τὴν πρό-κα: || δημ. λείπει ἀπρόσ. δὲν εἶναι ἀρκετόν, ἱκανόν: ἀπὸ τῆ ἀντικρινῆ ὁμοιογένεια λείπει πάντα σχεδὸν τὸ φωμ': || μέσ. λείπομαι, δημ. κ. λείβομαι ἔλλειψιν, δὲν ἐξαρκῶ, εἶμαι ἐλλίπης: καλὰ περᾶσαμε στὴν ἐκδρομὴ, ἀλλὰ μὰς λείφτηκε γρήγορα τὸ κρασ': || μον. κ. δημ. ὑπολείπομαι: Ἐρωτόκρ. 5, 1007 μῆτρα μου κ. εἶναι λείπεσαι νὰ κάμω μιλίῳ ὁ ἑμένα, παροίμ. ἐννία λείβονται ὡς τὰ δέκα (ὄλα σχεδὸν λείπουν): || παθ. στερούμαι τινος, ἔχω ἔλλειψιν ἐν τινι πράγματι: Σοφ. Ἰρ. 937 κἀνταυθ' ὁ παῖς δύσ-τηνος οὐτ' ὀδυρμάτων ἔλειπε: οὐδὲν, αὐτ. 474 εἶμ' γὰρ παράφρων μάντις ἔφην καὶ γνώμας λειπομένη σοφᾶς, Εὐρ. Ἰων. 680 αὐτὴ δ' ἄπαις ἦ καὶ λειπυμένη τέκνων, Ἐπιγρ. μῆνας ἐξ. . . λειπόμε-νος ἰτῶν εἰκοσι ἐτάων, ΚΔ Ἰάκ. 1, 4 ἱνα ἦτε τέλειοι καὶ ὀλόκληροι ἐν μηδεὶ λειπούμενοι: 20) μ.τ. ἔχω ἀνάγκη, δέομαι: ΚΔ Λουκ. 18, 22 ἔτι ἐν σοὶ λείπει πάντα ὅσα ἔχεις πώλησον καὶ διάδος πτω-χοῦ, Πολύβ. 10, 18, 8 συμπασθῆς γενόμενος ἦρετο τὶ λείπει τῶν ἐπιτηδείων αὐταῖς, Ἄρρ. Ἐπικτ. 2, 22, 5 τὶ γὰρ σοὶ λείπει: πρῶτ. Διογ. Οὐν. 64: ὄμ. κ. παθ.: Ἀπολλ. Διάσκ. Σόντ. 289, 28 τῆς σῆς βοηθείας λείπομαι: 21) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀπουσιάζω, δὲν εἶμαι παρών, δὲν παρευρισκομαι πού: Ἐπιγρ., - λείπει ὄλη τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ σπῆτι του, - ἔλει-ψατε χεῖς ἀπὸ τὸν χορῶ, - τώρα χεῖς ἐλάει στὸ γραφεῖο του' νεώτ. δημ. κ. μ.τ. ὄρν. παρευρισκο-μαι, εἶμαι παρών: ποτὲ δὲν λείπει ἀπὸ τὴν δου-λειά του' || δημ. κτ. ἐπέκτ. ἀποδημῶ, εὐρί-σκομαι μακρὰν τῆς γενετέρας μου ἢ τοῦ τόπου διαμονῆς μου: ὁ μεγαλύτερος γυῖός μας λείπει στὴν Ἀμερική, - λείπουν οἰκογενειακῶς τὸ Πα-ρίσι: 22) νεώτ. κ. δημ. ἀποφθεγοῦ, ἀπέχω: ὄν θες νὰ προκόψῃς, λείπε τὶς κακῆς ἐνασναστροφῆς,

- νὰ λείψω ἀπὸ ἐξοδα: 23) νεώτ. κ. δημ. ὄρν. ὑπεκρεύω. δὲν λείπω ποτὲ ἀπὸ τὶς ὑποχρεώ-σεις μου: 24) ρηματ. π. λειπτός ἱμῶν. ἐν συνθέ-σει ἀνεκλειπτοῖ, λειπτέος, λειπτέων, λειψῆς ἱμῶν. ἐν συνθέσει, λείμμα ἱμῶν. ἐν συνθέσει, λείφανον, λοιπός, λοιπὸν, λιμπάω, λατ. λιπαεο.

Λειπῶδιν-Τνος ἰθί π. Σουζῆ. ἄνευ ἔργ., ἐπὶ γυ-ναϊκός, ἥς ἔχει παρῆλθῃ ἡ ἡλικία τῆς τεκνογονίας, ἢ ἀπολαγείσα τῶν ὀδῶν του τοκετοῦ.

Λειρί(ον) ἰθί νεώτ. κ. δημ. τὸ ἐρυθρὸν σαρ-κώδες λοφίον, ὄπερ φέρει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του ὁ ἀλέκτωρ, κάλλιον βλ.

Λειρίων-π-ον μ.τ. ὁ ἐκ λειρίων πεπορημένος, ὁ ἐκ κρίνων κατασκευασμένος: Διοσκ. 3, 102, Γαλ. 19, 119: 2) ὁ ἑμοιάζων πρὸς λειρίον, ποδὸς κρί-νων: Θεόφρ. ΦΙ 3, 18, 11.

Λειριόθεντρον ἰθί νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἴκου. τῶν μολοιοειδῶν.

Λειριοειδῆς-οὐς ἔς μ.τ. κ. νεώτ. ὁ πρὸς λει-ρίων, πρὸς κρίνον ὀμοιάζων: Διοσκ.: || λειριο-ειδῆ ἰθί νεώτ. βοταν. οἴκου. τῶν ἐνάκτων φυτῶν.

Λειριοειδῆ-εντος-εσσα-εν ὁ πρὸς κρίνον ὀμοιά-ζων' || π. Ὀμ. μ.τφ. μόνον, ὁ λευκός ὡς κρίνον, τρυ-φερός, ἀπαλός: Ἰλ. Ν 830 ὁ τοῦ χρόα λειριόεντα δάφει || ὁ τοῦ λειρίου, ὁ τοῦ κρίνου: Νίκ. Ἀλεξ. 406 λειριόεντα κάρη (αὐθὸς τοῦ λειρίου, κρίνον):

2) λεπτός, διαπεραστικός, μονότονος, ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν τεττῶν: Ἰλ. 152 ὅ τε καθ' ὄλην δεινρόφω καθεζόμενοι ὄνα λειριοεσσα ἰερί:

|| κ. ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν Μουσῶν, τρυφερός, γλυ-κύς, προσήγη: Ἡσιόδ. Θ 41 γελᾷ δὲ τε δώματα πατρός Ζηνός ἐριγδοῦσιν ἑσάν ὄπὶ λειροεσσα σικιδναμένει || μ.τ. ἐπὶ τῶν Ἐσπερίδων: Κόιντ. 2, 418.

Λειρίον (τὸ) κ. μ.τ. κ. νεώτ. κρίνον, ἰδίως τὸ λευκὸν (μὴ ἄσπαντὸν π. Ὀμ. κ. γωαστὸν μόνον ἐκ τοῦ λειριοειδῆ βλ.), Ἰ. Ὑμ. Δημ. 427, Θεόφρ. ΦΙ 9, 16, 6, Διοσκ. 3, 102, Ἰνν. Γυν. 2, 179, Ἀπολλ. Ρ 1, 879: || νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἴκου, τῶν λειριοειδῶν:

2) νάρκισσος ὁ πολυανθῆς ὁ κυπελλοφόρος: Θεόφρ. ΦΙ 6, 8, 1, αὐτ. 7, 13, 4, Διοσκ. 4, 158: || νάρ-κισσος ὁ ὄψιμος: Θεόφρ. ΦΙ 6, 6, 9: || γεν. νάρκισσος: αὐτ. 1, 13, 2.

Λειριοπολφαναμένη ἰθί ποι. κωμ. σύνθεσις ἐκ τοῦ λειρίων, πολφός καὶ ἀνεμῶν, ὀμελέτα παρ-εσκευασμένη ἀπὸ ἀνεμῶνας: Φερεκρ. π. Ἀθην. 6, 269 ὄχετο βοτρωῶν. . ὄχεταῦσονται, θερμῶ σὺν ἔντει καὶ λειριοπολφαναμέναις.

Λειριος-ον π.τ. λειριοειδῆ βλ., περὶ τῶν κοραλ-λίων: Πίνδ. Ν 779 μοῖσά τοι κολλᾷ χρυσῶν ἐν τε λευκὸν ἐλέφανθ' ἄμφ' αὐτὸ καὶ λειρίων ἄνεμον:

2) ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, τῶν βλεμμάτων τῶν νέων, λομπρός, γλυκύς: Βακχ. 16, 95 κατὰ λειρίων τ' ὀμ-μάτων δάκρυ χέων: 3) ἐπὶ τῆς φωνῆς, ἁργίσις, τρυφερός, γλυκύς: Ἀπολλ. Ρ 4, 903: Ὀρφ. Ἄργ. 253.

Λειριώδης-ους-ες μ.τ. ὁ πρὸς λειρίον ὀμοιά-ζων, ὁ ὀμοιος ἐπὶ τὸ κρίνον: Θεόφρ. ΦΙ 3, 13, 6.

Λειριός-ἀ-όν Ἐπιγρ. λειριοειδῆ βλ., ἐπὶ τῆς φω-νῆς: τέπιε γλυκερῆς χεῖλαις λειρά χέων.

Λειριός ἰθί Ἐπιγρ. ληρός βλ.

Λειριός ἴθι Ἐπιγρ. ληρός βλ.

Λειριός ἴθι Ἐπιγρ. ληρός βλ.

Λειριός ἴθι Ἐπιγρ. ληρός βλ.

Λειριός ἴθι Ἐπιγρ. ληρός βλ.

Λειριός ἴθι Ἐπιγρ. ληρός βλ.

Λειριός ἴθι Ἐπιγρ. ληρός βλ.

Λειριός ἴθι Ἐπιγρ. ληρός βλ.

Λειριός ἴθι Ἐπιγρ. ληρός βλ.

Λειριός ἴθι Ἐπιγρ. ληρός βλ.

Λειριός ἴθι Ἐπιγρ. ληρός βλ.

Λειριός ἴθι Ἐπιγρ. ληρός βλ.

Λειριός ἴθι Ἐπιγρ. ληρός βλ.

Λειριός ἴθι Ἐπιγρ. ληρός βλ.

Λείτος κ. λείτος (λαός, λέως) ἐπίθ. ὁ τοῦ λαοῦ, ὁ δημοσίος, εὐχρ. μ. ἐφ' συνθ. **Λειτουργός** κ. παραγωγός κ. τ. ἐν τοῖς ἰων. τ. λήιτον, λήιτη βλλ.λ.

Λειτουργία-ή-όν ὄν. ἡ ἐν τῷ λαῷ βλλ.λ. : Ἐπιφρ.

Λειτουργία-ατος ἰθὺ ἰθὺ μτγν. μσν. κ. νεώτ. ἐκτέλεσις τῆς λειτουργίας βλλ.λ., δημοσία ὑπηρεσία ὑπὲρ τοῦ λαοῦ ἢ τῆς πολιτείας ἀκόλουθη : Πλούτ. Ἄγρσ.36 οὐδὲ ὤφετο παρ' ἀξίαν εἶναι λειτουργία δημοσίον οὐδ' ἐν 2) μσν. ἐκκλ. ἀξίωμα, ὀφφίον, ἐπίτομα, διακόνημα, 3) νεώτ. τὸ σύνολον τῶν καθηκόντων, ἀξίωμα λειτουργοῦ ἰδίως δημοσίου : βαρὺ τὸ λειτουργήμα τοῦ δικαστοῦ.

Λειτουργία (ἡ) μτγν. λειτουργήμα, ὑπόπρημα, ἀξίωμα : Φιλῶστρ. Σοφ.26.

Λειτουργία (ἡ) ἰλειουργία, λήιτος-ἔργον, ἀρχ.ἀττ. λητ- κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. ἰειθ.ι, ἀττ. κ. ἔργον, ἐνέργεια, ὑπηρεσία γινόμενη ὑπὸ τινος ἰδία δαπάνη διὰ τὸν λαόν, ὑπὲρ τοῦ λαοῦ, καὶ συνεκδ. διὰ τὸ συντεγμένον τοῦ λαοῦ σύνολον, ἥτοι τὴν πολιτείαν ἐν ἀρχ. Ἀθῆνας νόμῳ ὠρισμένη δαπάνη ὑπὲρ τῆς πόλεως ἢ τοῦ λαοῦ ὑπηρεσία εἰς ἣν ὑπεχρεῶτο πλοῦσιος πολίτης, συμφῶνως πρὸς τὴν οικονομικὴν αὐτοῦ κατάστασιν ἢ κατ' ἐκλογὴν ἐπιβαλλομένη ἢ καὶ ἐκούσιας, αὐτοδούλας ὑπὸ πολίτου εὐπόρου παρεκόμενη ἢ λειτουργία αὐταὶ ἐλεγντο πολιτικά, ἥσαν δὲ εἶτε ἐγκύκλιος ἥτοι τακτική, ἐκ περιτροπῆς ὅπ' ἐκαστοῦ εὐπόρου παρεχόμεναι, ἢ χορηγία, ἢ γυμνασιαρχία, ἢ ἐστίασις καὶ ἄρχιθεωρία βλλ.λ., εἶτε ἐκτακτοί, ὡς ἡ τριηραρχία ἢ ἐν καιρῷ συντόνου ἐξοπλισμοῦ ἐπιβαλλομένη εἰς ἓνα ἢ ἐνίοτε πλείονας ὄμοῦ, ἀποτελοῦσαι ἐν συνόλῳ εἶδος ἀμέσου τακτικῆς ἢ ἐκτάκτου φορολογίας : πρὸς ταῖς πολιτικὰς ἥσαν αὐτὴ λειτουργία μετοκίω, ἰδ. ἐξαιρετικά ἐισφοραὶ, πῖθ. κ. εἰδ. ἐπιστάσιαι : πρβλ. Ἔοιξ ἐν Προοίμ. Δημ. πρὸς Λεπτίην, Βασκὴ ΡΕ 2,199 κ. ἐξ. Ἰεμτ. Ρολ. Ant SS 161 κ. ἐξ. : Λυσ.21,12 τοῖς διαδομένοις τὰς λειτουργίας ἐμοὶ μὲν ἀγάριστα εἶναι τὰ εἰς ὑμᾶς ἀνηλωμένα, Ἀριστλ. Ἀθ.56,3 τὰς ἀντιδόσεις ποιεῖ (ὁ ἀρχων) . . ἐάν τις ἢ λειτουργηκέναι φθι πρότερον ταύτην τὴν λειτουργίαν, ἢ ἀτελής εἶναι λειτουργηκέναι ἔτεραν λειτουργίαν καὶ τῶν χρόνων αὐτῶν τῆς ἀτελείας μὴ ἐξεληλυθότων, αὐτ. Πολιτ.1330a,13, Δημ.496 τῶν δὲ λειτουργίων, εἴπερ εἰς ἱερῶν, οὐδ' ἔχουσιν, ἄλλα μὲν γέγραπται γ' ἀτελεῖς αὐτοῦ εἶναι :

3) σύστημα τῆς λειτουργίᾶν ἴσχυε κ. ἐν Μυτιλήνῃ : Ἄντιφ.138,26, ἐν Σίφων : Ἰσοκρ.19,36 κ. ἀλλαχοῦ 2) πᾶσα ὑπηρεσία, ἐπιβλεψία, ἐπιστάσις δημοσίου ἔργου, ἐντολὴ τῆς ἀρχῆς γινόμενη ὑπὸ τινος ὄθ. ἐν στρατεύματι ὁ ἐπὶ λειτουργίῶν ὁ ἀξίωματικός ὁ ἐπιβλέπων τοὺς στρατευομένους ἢ ἰδιώτας τεχνίτας ἢ ἐργάτας ἐν τῇ ἐκτέλει αἱ ἔργου : Πολύδ.3,93,4 οἱ ἐπὶ τῆς λειτουργίαν ἀπεσταλέμενοι, αὐτ.10,16,5 3) γεν. κτ. ἐπέκτ. ἔργον, πράξις, ἐξυπηρέτικὴ ἐνέργεια, ὑπηρεσία : Ἀριστλ. ΖΜ 650a,9 ἢ πρώτη φανερὰ τοῖς ζώοις λειτουργία διὰ τοῦ στόματος οὐσα, Λοικ. Ὀρχ.6 φιλικὴν ταύτην λειτουργίαν ἢ νεώτ. εἰδ. ὁ ἰδιόζων τρόπος τῆς ἐνεργείας τῶν σωματικῶν ὀργάνων καὶ αἰσθήσεων τῶν ἐμβίων ὄντων κ. κυρ. τῶν ζώων : ἢ λειτουργία τοῦ στομάχου - τῶν ἀδένων - τῆς καρδίας - τῆς ἀφῆς - τῆς σαφρίσεως - τῆς κυκλοφορίας-τῆς ὕδατος τῶν φυτῶν 4) μτγν. βοήθεια, ἐπικούρια, : Κδ Κορ.2,9,12, αὐτ. Φιλ.2,30 5) νεώτ. εἰδ. δημοσία ἢ κ. ἰδιωτικὴ ἐργασία ἢ ὑπηρεσία ὑπὸ πλείονων ἐνεργουμένη καὶ ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῆς περιληπτικῶς λαμβανομένη : ἢ λειτουργία τοῦ σχολείου - τοῦ χρηματιστηρίου - τῶν δικαστηρίων - τῶν τροπέζων - τοῦ ἐργοστασίου ἢ ὄμ. κ. ἐπὶ πραγμ. συνθέτων ἐκ διαφ. τμημάτων συνηρμοσμένων εἰς ἓν σύνολον ἐκτελούμεν μηχανικῶς

ὠρισμένην τινὰ ἐνέργειαν : ἢ λειτουργία τῆς ἀντλίας - τοῦ ὄρολογίου - τῶν ἠλεκτρικῶν κωδῶνων - τῆς λινοτυπικῆς μηχανῆς - τοῦ ὄδοστρωτήρος 6) ὄμ. κ. μτφ. ἐπὶ θεσμοῦ ἢ συνόλου θεσμῶν κ. γεν. ἐπὶ τοῦ ἐν ἐνεργείᾳ, ἐν ἐφαρμογῇ δικαίου καὶ ἐπὶ τῶν ἐκ τούτου σχηματισμένων ἄφθρ. ὄνομ. περιληπτικῆς σημ. ὅλου δικαιοσύνη, θεσμοθεσία, νομοθεσία κτ. : ἢ λειτουργία τοῦ θεσμοῦ τῶν κοινωνικῶν ἀσφαλισμῶν - τοῦ συντάγματος - τῆς ποινικῆς δικαιοσύνης - τῆς περὶ ἀνηλικῶν νομοθεσίας 7) ἢ δημοσία λατρεία τῶν θεῶν : Ἀριστλ. Πολιτ.1330a,13 εἰς τὰς πρὸς τοὺς θεοὺς λειτουργίας, Διόδ. Σ 1,21 τὰς τῶν θεῶν λειτουργίας ἢ ὄθ. εἰδ. μτγν. ἢ ὑπὸ τῶν ἱερέων ἀσκῆσις τῶν τῆς θείας λατρείας, ἢ ἱερά διακονία : Πδ Ἀριθμ.8,25, Κδ Λοικ.1,25 ὡς ἐληρώθησαν αἱ ἡμέραι τῆς λειτουργίας αὐτοῦ ἢ μτγν. ἐκκλ. ἢ τῆς ἐπισκοπῆς λειτουργία ἢ διοικήσις τῆς ἐπισκοπῆς 8) εἰδ. μσν., νεώτ. κ. δημ. κ. λειτουργία κ. λειτουργία ἢ ἐν χριστιανικῷ ναφ λατρευτικῆ τέλεσις τῆς Θείας Εὐχαριστίας 9) ἐκκλ. κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ τυπικὸν ἥτοι τὸ σύνολον προσευχῶν, ἀναγνώσεων ἱερῶν κειμένων, ψαλμῶν, ἱερουργιῶν, τῶν καθωρισμένων κτ. τὸ Ὀρθόδοξον δόγμα διὰ τὴν τελετὴν τῆς Θείας Εὐχαριστίας : ἢ λ- τοῦ Μεγ. Βασιλείου ἱεραπομένη μ. Τεσσαροκοστήν, ἢ λ- Ἰωάννου τοῦ Χρυσόστομου ἢ συνθ. ἐν χρ. ἢ λ- τῶν Προηγιασμένων Δώρων ἐν χρ. τὰς Τετάρτας καὶ Παρασκευὰς τῆς Μ. Τεσσαροκοστής, ἢ λ- Ἰακώβου τοῦ ἀδελφοῦ ἢ παλαιότητα καὶ ἐκτενεστέρα).

Λειτουργία (ἡ) δημ. κ. λειτουργία ἢ λειτουργία βλλ.λ. 2) εἰδ. ὁ ἄξιμος ἄρτος ὃν ὁ ἱερεὺς χρησιμοποιεῖ διὰ τὴν παρασκευὴν τῆς θείας μεταλήψεως, ἀ. προσφορὰ, πρόσφορος ἢ συνεκδ. πᾶς ἄξιμος ἄρτος ὑπὸ πιστοῦ προσφερόμενος εἰς ἱερέα πρὸς χρ. διὰ τὴν ὡς ἀνω τελετήν : ὁ παπᾶς μὲν δὲν ἀγοράζει φωρὶ, γιατί μαζεύει πολλές λειτουργίας.

Λειτουργικός ἡ-όν μτγν. διαφ. τοῦ λειτουργικός βλλ.λ. : Κατ. Ἀστρλ.Κ 7,209,19.

Λειτουργική (ἡ) ἐκκλ. ὡς οὐσ. τὸ τμήμα τῆς χριστιανικῆς θεολογίας τὸ πραγματευόμενον περὶ τῆς ἱστορίας, τῆς θεωρίας καὶ τῆς ἐρμηνείας τῶν τελετῶν καὶ τῶν τυπικῶν τῆς λατρείας ἢ βιβλίον περιέχον τοῦτα : Λειτουργικὴ Ρομπότλ.

Λειτουργικός-ἡ-όν μτγν., μσν. κ. νεώτ., σπαν. κ. λειτουργικός ὁ εἰς ὃν εἶναι ἀναθεμιγμένη λειτουργία τις, ἥτοι ὑπηρεσία, ἀποστολή, ἐκτέλεσις, ὁ ἐνεργῶν ὑπηρεσία : Κδ Ἐβρ.1,14 οὐκ ἄντες ἰσὶ ἀγγελοὶ εἰσὶ λειτουργικὰ πνεύματα εἰς διακονίαν ἀποσταλλόμενα . ; 2) εἰδ. ὁ ἐκτελεῶν ὁ ἐπιφορτισμένος ἱερατικῶν ὑπηρεσιῶν, ἀσχολιαν ἢσ. «λειτουργικός, ἱερατικός», Σουίδ. «λειτουργική κυρίας μὲν ἱερατικῆ, καταχρηστικῶς δὲ ἢ δουλικῆ (προσθηκῆ Ζωνορ. «ὕπηρεσία») ἢ ὁ ἀνῆκων, ἀναφερόμενος, ὑπαγόμενος εἰς τὰ τῆς ἱερατικῆς ὑπηρεσίας, εἰς τὰ τῆς λατρείας : Πδ Ἀριθ.7,5 καὶ ἔσονται πρὸς τὰ ἔργα τὰ λειτουργικὰ τῆς σκηνῆς τοῦ μαρτυρίου ἢ κ. νεώτ. ἐπὶ πραγμ., ὁ διὸ τὰς ἱερωφίας προωρισμένος, ὁ κατὰ τὰς τελετὰς λατρείας ἐν χρ. : Πδ Ἐξ.3,10 καὶ τὰς στολάς τὰς λειτουργικὰς Ἀσρών . . ἱερατεύει μοι, τὰ λειτουργικὰ σκεῦη - βιβλία ἢ μσν. νεώτ. τὰ λειτουργικῶν ὡς οὐσ. τὸ βιβλίον τὸ περιέχον τὴν θείαν Λειτουργίαν 3) εἰδ. πᾶν λειτουργικὸν ἢ ἐν. τέλος πῖθ. φόρος πληρωόμενος πρὸς ἀλλοτρίην ἀπὸ προσωπικῆς ἐργασίας, ἀγγαρείας, ὄντισήκωμ 4) μσν. ἐκκλ. ἢ πρὸς τὸν ἱερέα ἀφειλομένη δι' ἱερωρίαν ἀμοιβή 5) ἢ λειτουργικὴ, ὡς οὐσ. βλλ.λ.

Λειτουργῶ-ῶ (λειτουργός, -λήτης, ἔργον) κ. μιν. κ. νεώτ. δημ. -ῶ κ. λειτουργῶ-ῶ, ὄρω. ἀπαρφ. λειτουργῆν (Ἐπιγρ.), ὄπτ. παλαιότ. κ. λητοργῶ, ὄμ. παρ.τ. ἐλητοργῶν (Ἰσπαν.), μέλλ. κ. λητοργῶσθαι (Ἰσπαν.), ἀόρ. κ. ἐλητοργῆσαι (κ. συνθ. ἐξ-ι, παρακ. κ. λητοργῆσαι (κ. συνθ. κατα-), ὑπερ-συντ. ἐλλείπει, παθ. μ. κτ. μτχ. παρακ. τὰ λητοργημένα (Ἰσπαν., Δημ.569), νεώτ. παθ. λητοργουῖμαι (ἰέν εἰδ. σημ.), δημ. λητοργιέμαι, παρ.τ. ἐλετοργουῖν, δημ. (ἐ)λετοργιέσθαι, ἀόρ. ἐλετοργήθη, δημ. (ἐ)λετοργήθηκα (κ. ἐλετοργήθηκα), μτχ. παθ. παρακ. νεώτ. κ. δημ. λητοργημένος (δημ. κ. λητοργημένος, ἐκτελῶ ἰδίᾳ δασάην δημοσίαν ὑπηρεσίαν, λειτουργίαν βλ.λ.1: 'Ἀνδοκ.17,19, Δημ.833 ἐκ τοῦ μισθωθῆναι διπλάσιον καὶ τριπλάσιον ἰέν. τὴν οὐσίαν) γεγόνασιν, ὥστ' ἀξίωσθαι λητοργεῖν, ὄμ.260 ἦν γὰρ αὐτοῖς, ἐκ μὲν τῶν προτέρων νόμων συνεκκαίδεκα λητοργεῖν, 'Ἀριστλ.Πολιτ.129α,30' || κ. μτ. συστοιχ. αἰτ.: Ἀποσ.3,47 πολλές λειτουργίας ἐλετοργῆσαι || λειτουργεῖν ὑπὲρ τινος ἐκτελεῖν ὑπὲρ ἄλλου λειτουργίαν: 'Ἰσαί.46,11' || τὰ λητ(ρι)τοργημένα αἰ τελεθεῖσθαι (ἰπὸ τινος) λητοργεῖται: Δημ.569 τοιαῦτ' ἦν αὐτῶ τὰ λητοργημένα καὶ πεπραγμένα: 2) ἐκτελῶ, διεξάγω δημοσίαν τινα ὑπηρεσίαν, μτ. δοτ.: Ξεν.Ἀπομν.27,6 τῆ πόλει πολλάκις λειτουργεῖν, 'Ἀριστλ.Πολιτ.129α,30, Πολύβ.6,33,6' 3) ὑπηρετῶ τινα, εἶτε ἐπὶ μισθῷ εἶτε ὡς δούλος: 'Ἀριστλ.Πολιτ.1278α,12 οἱ μὲν ἐνὶ λειτουργούντες τὰ τοιαῦτα δούλοι' || δθ. μτγν. ἐκκλ. κ. μιν. ἐν ἀναφ. πρὸς τὸν θεόν: ΚΔ Πράξ.13,2 λειτουργούντων δὲ αὐτῶν τῷ Κυρίῳ: 4) ἐν ἀναφ. πρὸς γάμον, ὑπηρετῶ τῇ πολιτείᾳ διὰ τῆς συζεύξεως μου πρὸς τεκνοποιῶν: 'Ἀριστλ.Πολιτ.1335b,28 πάτε ἀρχεσθαί χρεὶ τῆς συζεύξεως καὶ πόσον χρόνον λειτουργεῖν ἀρμόττει πρὸς τεκνοποιῶν' || κ. ἐν αἰσχρῶ σημ. ἐπὶ πόρνης: ΑΓΓ.5,49) ἡ τριπλ. λειτουργοῦσα πρὸς ἐν τέλος ἀνδράσι Λύδη: 5) κ. νεώτ. ἐπὶ μελῶν τοῦ σώματος, ἐνεργῶ, ἐκτελῶ λειτουργίον βλ.λ.3): 'Ἀριστλ.Νεότ.С.3 μὴν μὲν τινα ἐργασίαν λειτουργεῖ ἢ τοῦ στόματος δύναμις' || νεώτ. ἐπὶ ἰδρύματος ἢ συστήματος δημοσίας ἢ ἰδιωτικῆς ἐργασίας, διατελῶ ἐν λειτουργίᾳ βλ.λ.5): τὰ δημοσία γραφεῖται - αἱ τράπεζαι δὲν λειτουργοῦσι τὰς Κυριακάς: || ὄμ. κ. ἐπὶ πραγμ. συνθέτων ἐκ διαφ. τμημάτων συνηνωμένων εἰς μηχανικόν τι σύνολον πρὸς ἐνεργείαν: ὁ κώδιων δὲν λειτουργεῖ: 6) ἐκκλ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἱερῶς, τελῶ τὴν θεῖαν λειτουργίαν βλ.λ.β' || παθ. ἐπὶ πιστῶν, προσέρχονται εἰς τὴν θ. λειτουργίον: πρδλ. ἐκκλησιαζομαι: || ὄμ. παθ. ἐπὶ ναῶν γ' προσ., τελεῖται ἐν ἐμοὶ ἢ θ. λειτουργία: τὸ ἔρημοκλήσι λειτουργιέται σπάνια.

Λειτουργός (ὁ) ἱερεύς: 'Επιγρ.Ἀθην. ἀρωγός λειτωρ' || λειτορες 'Ἡσ. ἐίρειαι, πιθ. ἱερεῖς' πρδλ. λείπειραι, λειτορεύω, λητήρες, λήτωρ.

Λειψαμῖος, λειψαμῖ λίψαμῖος, λειψαμῖ βλ.λ. πρδλ. λειψανδρία.

Λειψήτρα 'Ἡσ. ἐίψανα.

Λειψάζω Πλωσσ. γλωττοδεφῶ, λειψά τὸ αἰδοῖον, εἶδος βρύου φουμένου ἐπὶ δένδρων, ὑγρῶν τοῖσιν ἢ βρύων: Θεόδωρ.ΦΑἰτ.5,9,10 ἐνθα ποιεῖται χρῆσιν τοῦ λειχῆν ἐπὶ τῆς ἐλαίας καὶ φῶρα ἐπὶ τῆς σκυλῆς, Διοσκ.4,53 λειχῆν ὁ ἐπὶ τῶν πετρῶν, οἱ δὲ βρύον καλοῦσι: 2) μτγν. ἐκφῶμα μεταξὺ τοῦ τριχωμάτος τῶν ζῶων ὁμοιον πρὸς βρύον: Νικ. Ὀμπρ.945 ἱππειος λειχῆν ἱππολεχῆν: 3) ἐξάνθημα τὸ ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος τῶν ζῶων καὶ τῶν ἀν-

θρώπων ἰδίως ἐπὶ τῶν ἡριεῶν, τοῦ πάγωνος καὶ τοῦ λαμοῦ, δημ. λειχῆνα: Αἰσχ.Χο.281 ἄγραϊς γνάθοις λειχῆνας ἐξέσθοντες ἀρχαῖαν φύσιν: 'Ἰνν. Ἄφ.3,20 Θεόδωρ. Ἰδρ.14,ΠΔ Λευιτ.21,20 ἢ ἀνθρώπος ὧ ἀν ἢ ἐν αὐτῷ φῶρα ἄγρια ἢ λειχῆν, ἢ μόνωρχι, Γαλ.14,75, Ἄετ.8,16' 4) κ. μτφ: Αἰσχ.Εὐμ.785 ἐκ δὲ τοῦ λειχῆν ἀφύλλος, ἀτεκνος: 5) μτγν. ἐπὶ τῶν ἱππῶν, οἱ τῶλο, τὰ ἐξογκώματα, ἅτινα γίνονται εἰς τὰ γόνστα καὶ τὰς ὀπλᾶς: Διοσκ.2,43.

Λειχῆν (ἢ) μυστῆκανθον βλ.λ.: Διοσκ.4,144.

Λειχηνιάριος-α-ικα δημ. ὁ λειχηνῶν, ὁ πάσχων ἐκ λειχῆνων βλ.λ.

Λειχηνικός-ῆ-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ εἰς τοὺς λειχῆνας ἀναφερόμενος, ὁ τῶν λειχῆνων, ὁ πρὸς θεραπεσίαν τῶν λειχῆνων: Γαλ.12,832 λειχηνικός τροχίσκος (καταπότιον πρὸς ἴασιν τῶν ἐξανθημάτων, τῶν λειχῆνων), αὐτ.12,835 λειχηνικός (ἰέν. ἔμπλαστρον): 'Ὀρειθ.ἀπ.78 λειχηνικόν (ἰέν. φάρμακον), Ἄετ.8,16' 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ πάσχων ἐξ ἐξανθήματος, ἐκ λειχῆνων βλ.λ.

Λειχηνῶ-ῶ μτγν. ἔχω λειχῆνας, βρῦα, ἔχω προσβληθῆ, πάσχω ἀπὸ λειχῆνας: Θεόδωρ.ΦΑἰτ.5,9,10 λειχηνῶν τῇ ἐλαίᾳ συμβάθει.

Λειχηνωγραφία (ἢ) νεώτ. ἱατρ. ἐπιστημονικὴ πραγματεία περὶ τῶν λειχῆνων τοῦ δέρματος.

Λειχηνοειδής-οὐς-ές νεώτ. ὁ πρὸς λειχῆνα ὁμοῖος, ὁ ἔχων μορφήν λειχῆνος.

Λειχηνολογία (ἢ) νεώτ. κλάδος τῆς βοτανικῆς πραγματευόμενος περὶ τῶν φυτικῶν λειχῆνων.

Λειχηνολόγος (ὁ) νεώτ. ὁ ἀσχολούμενος μὲ τὴν λειχηνολογίαν βλ.λ.

Λειχηνωφόρος (ὁ, ἢ) νεώτ. ὁ ἔχων μορφήν λειχῆνος, ὁ λειχηνοειδής.

Λειχηνωδής-οὐς-ές ὁ πρὸς λειχῆνα ὁμοῖος, ὁ λειχηνοειδής: 'Ἰνν.Ἐπιδ.4,20, Γαλ.6,750.

Λειχηνωφόρος ποι. κωμ. ὄν. μῦθος, ἂ τοὺς ἀνδρας λειχῶν: Βατραχουμ.202.

Λειχηνωσις-εως (ἢ) νεώτ. νοσηρὰ κατάσταση τοῦ δέρματος ἐξανθίνοντος λειχῆνας.

Λειχομῶλη (ἢ) ποι. κωμ. ὄν. μῦθος, ἢ λειχουσα τοὺς μύλους, ἢτοι ἡ τρώγουσα τὸ ἀλευρον τῶν μύλων: Βατραχουμ.29.

Λειχονίαβ-ακος (ὁ) ποι. κωμ. ὁ λειχῶν τὰ πινάκια, ὄν. μῦθος: Βατραχουμ.100, αὐτ.230.

Λειχοῦδης-α-ικα κ. -ισσα-ικα κ. λειχοῦδης βλ.λ. δημ. ὁ σφοδρὰ ὀρεγόμενος φαγητοῦ τινος, ὁ λιγῶς βλ.λ.

Λειχόχορτο (τὸ) δημ. ἄχουσα ἢ ποικιλόχρονα.

Λειχῶ, μέλλ. λειψῶ, ἀόρ. ἔλειψα, ποθ. ἀορ. μτχ. ἐκλειψῆν (ἢ) λειχῶνός, λειχῶμασι, λειχῶζω, λειχῶς βλ.λ.) γλειψῶ, καταγλειψῶ: Αἰσχ.Εὐμ.106, αὐτ. Ἀγ.828 ὠμηστῆς λέων ἄδων ἔλειξεν αἵματος τυραννικοῦ, 'Ἡρ.4,23,15 τοῦτο καὶ λειχουσι καὶ γόλακτι συμμυκοντες πίνουσι, 'Ἀριστφ.Ἰνν.103 ἐπίπαστα λειψῶς καὶ δημηδισθῆ ὁ βάσκανος ῥέγκει μεθύων, 'Ἀριστφ.Ζ15β11,31 φασὶ δὲ τινες καὶ ἰαχυρίζονται ὅτι ἂν ἅλα λειψῶσι, Θεόδωρ.Σημ.15,ΠΔ Μιχ.7,17 λειψουσι χρόν ὡς ὀφεις ἀύρτοντες γῆν, Διοσκ.3,36' || κ. ἐν αἰσχρῶ σημ. λειχῶζω βλ.λ.: 'Ἀριστφ.Ἰνν.1285 ἐν κασαυροῖσι λειχῶν τὴν ἀπόπτυστον δρῶσον' 2) ρημ.τ. π. λειχῶ, λειχῶμα, λειχῶματι, λειχῶνός, λειχῶς, λειχῶς, λειχῶζω, λατ. lingsuo, lingsuatio.

Λειψανθάτος-η-ο δημ. ἐπὶ τοῦ ἄρτου, ὁ ἐλλίπης ὡς πρὸς τὸ ἀνέσθωτος, ὁ ἀτελῆ ζῶημα ὑποστάς, ὁ λειψός, ὁ λειπανθάτος βλ.λ.: λειψανθάτος κουλούρα: 2) μτφ. κ. ἐπὶ ἀνθρ., λειπανθάτος, ὁ ὄυστος, ὁ ἀφῆτος.

Λειψανδρία (ἢ) (λεῖψις) μτγν. κ. νεώτ. ἔλλειψις, σπάνις ἀνδρῶν, ἄρρενος πληθυσμοῦ: 'Ἡσ. ἐκλινδρία': 'Ἰώσ.Π13,32 ὄρω. ἀντι λειπανδρία ἢ λειπανδρία βλ.λ.: πολλὰ γυναικῶς παραμύθιον ἀγαμοῦ ἔνεκα λειψανδρίας' 2) νεώτ. ἔλλειψις δ' ἔσ' ὄλο

γων, σπουδαίων ἀνδρῶν, οἷον πολιτικῶν, ἐπιστημῶ-
νων κττ. : πάσχομεν λειψάνοριαν.

Λειψάνορος-ον σχόλ. ὁ ἔχων σπάνιον ἀνδρῶν,
ἀρρενοσ πληθυσμοῦ. 2) ἐπὶ γυναικῶν, ἢ ἔγκα-
ταλειπούσα τὸν ἀνδρα : Σχόλ.Εὐρ. Ὀρ.249.

Λειψάνορῶ-έω μον. ἐπὶ χώρας, ὁ πάσχων λει-
ψάνοριαν, ὁ ἔχων σπάνιον ἀρρενοσ πληθυσμοῦ :
Τζέτζ.Χιλ.1,779.

Λειψανηλόγος-ον μτγν. ὁ συλλέγων λειψάνα,
ὑπόλοιπα : Φίλιππ.Θεσο.ΑΠ.6,92 πτωχὸς πάδας
τε τοῦσδε λειψανηλόγους.

Λειψανοθήκη ἡ] νεώτ. κ. δημ. θήκη τῶν λει-
ψάνων, τῶν ἀνοικοισθέντων ἀνθρωπίνων ὄστων.
2) νεώτ. εἶδ. θήκη, λάρναξ μικρὰ ἐν ἧ ἀπόκεινται
λειψάνα ἁγίων.

Λειψανό(ν) [τόλ [λειψῶ] κ. μον., νεώτ. κ. δημ.
τεμόχιον ἀπολειφθέν ἐκ τινος ὄλου, θραύσμα, ὑ-
πόλοιπον, κατάλοιπον, ἀπομεινρία : Εὐρ.Μήδ.1387
Ἄργουδς κάρα σὺν λειψάνω πεπληγμένους, - τὰ
λειψάνα του γεύματος, - τὰ λειψάνα του ναυα-
γίου. 2) μτφ. κ. μον. ἐπὶ προσ., ὁ ἐξ ὁμά-
δος, ἐκ γένουσ τινὸς ἀπομεινρίασ : Εὐρ.Ἡλ.554 τό-
δε παλαιὸν ἀνδρὸς λειψάνου φίλων κυρεῖ, αὐτ.
Τρω.716. || κ. ἐν ἀναφ. πρὸς πρόσωπον, ἐνέρ-
γειαν ἢ κατάστασιν : ΑΠ 7,476 δάκρυα . . στοργὰς
λειψάνου, Χορῖκ.1,230. 3) εἶδ. κ. μον., νεώτ.
κ. δημ. συγκράσις ἐν τῷ πληθ., ἐν τῷ ἑν. μον., νεώτ.
κ. δημ. ὑπόλοιπα, ἀπομεινρία, πτώμα νεκροῦ, νε-
κρός : Σοφ.Ἰλ.113 φέροντες αὐτοῦ σμικρὰ λει-
ψάνα ἐν βραχεῖ τεύχει θανόντος κοιζόμεν, Εὐρ.
ἀπ.472 νόμος δὲ λειψάν' ἐκβάλλειν κισίν, Πλάτ.
Φαιδ.86C τὰ δὲ λειψάνα τοῦ σώματος ἐκάστου
πολὺν χρόνον παραμένειν, Ἐπιγρ. βωμίδς λει-
ψάνα φώτοσ ἔχει, Ἐρωτοκρ.4,1226, αὐτ.1962 τὸ
λειψάνου συντροφίαζεν ἐκεῖ ποῦ τὸ σπικῶνα,
Σολωμ.εἰρ.Μοναχ.67 εὐτυχησμένο λειψάνου, Γρυπ.
Σκ.Τερρ.25,3 καὶ τοῦ λειψάνου ἡ συνοδεία μαῦ-
ρες σκεπῆσ ντυμένη. || μτφ. δημ. ὁ ἀποσκελε-
τωθεῖσ, ὁ πολὺ ἀδύνατοσ : Ζαλοκ.202,5 στὴν γῆν
αὐτῆ, ποῦ σέρνομαί λειψάνα ἀχνὸ καὶ βάρσ,
- αὐτοῖσ εἶναι ζῶντανὸ λειψάνο. 4) τὸ ὁπομέ-
νον τῶν πεπραγμένων, τῶν κατορθωμάτων τινὸς, ἢ
φήμη τούτων : Εὐρ. Ἀνδρ.774 οὐ τοι λειψάνα τῶν
ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἀφαιρεῖται χρόνοσ. || τὸ ἀπο-
μεινιον ἐκ τῆσ νεότητοσ : Ἀριστοφ. Στ.1066 ἀλλὰ κάκ
τῶν λειψάνων δεῖ τῶνδε βῶμην ναυικὴν σχεῖν'.
5) τὸ ἀποτελέσμα, ἢ συνέπεια, τὰ ἐπακόλουθα :
Λογγίν.9,12 λειψάνα τῶν ἱλακῶν παθημάτων.
6) μον., νεώτ. κ. δημ. εἶδ. ὁστὰ ἢ σώματα
ἁγίων : Μηναιτ.Μάρτ.11 Συναξ.ἀγ.Τροφίμου κλπ. τὴν
τῶν λειψάνων θήκη ἀναλαβόντες, - ἢ λιτανεῖα
τοῦ λειψάνου τοῦ Ἁγίου Σπυριδῶνουσ, - τὰ ἁγία
λειψάνα.

Λειψανοφόρος-ον μον. ὁ φέρων, ὁ περιέ-
χων λειψάνα : Θεόδ.Στουδ.797 λειψανοφόροσ
λάρναξ.

Λειψανόφρα-α-ικο μον., δημ. κ. λειψανόφρα βλλ. ὁ ἔ-
χων ἑλλείψεις, ἑλλήπις. || ἰδ. ἐπὶ ἄρτου, κ. λει-
ψανόφρα λιποβαρῆσ, εὐκίμοσ.

Λειψανόφρα ἡ] ἰεδαφοσ πᾶπ. ἀνοκοπή ἐδαφοσ,
λειψανόφρα-η-ό δημ. ὁ λειψανόφρα βλ λ.2), εἶδ. ἐπὶ
ἀνδρ., ὁ ἔχων πνευματικὴν ἀνεπαρκείαν ἢ ὁ οὐχὶ
πνευματικῶσ ἰσορροποσ : τί νὰ τὰ κάνουν τὰ
πλοῦται : ἔνα παιδί τὸ ἔχου κὶ αὐτὸ λειψανόφρα,
γράφματα πολλὰ ξέρει, μὰ λειψανόφρα εἶν' ὁ δά-
σκαλοσ. 2) ἐπὶ ποταμοῦ, ρυάκοσ ἢ πηγῆσ, ὁ
ὀλίγου ὕδωρ ἔχων : Λειψανή βρύσι, - λειψανόφρα τὰ
νερά τοῦ ποταμοῦ. 3) γεν. ἐπὶ τῶν ἐπισημῶν
βροχίνων ὑδάτων : φέτοσ ἦταν λειψανόφρα τὰ νερά.
4) μτφ. ἐπὶ τῶν βιοτικῶν πόρων, ἀνεπαρκῆσ, πε-
νιχρόσ, πτωχὸσ : γεννήθηκε καὶ μεγαλώσσε σὲ ὀ-
κωγένεια ποῦ ἔχε λειψανή τῆ ζῆσι.

Λειψιμο-ατος [τόλ] δημ. ἑλλειψίς, σπάνις : τὸ λει-
ψιμο τοῦ φωμιου.

Λειψίς-εωσ ἡ] μτγν. κ. μον. παρόλειψις : Ἀπολλ.
Δύσκ.Συντ.789. || ἢ ἑλλειψίς : Κατ. Ἀστρλ.Κ 8,
182,Πρόδρ.1,307 τοῦ προσφωγιου ἢ μείριμα ἢ
λειψίς τοῦ φωμιου. 2) μαθημ. φροντιστὸσ ὄροσ
εἰσ τὸσ ἀλγεβρικόμασ παραστάσεισ, ἀντίθ. ὑπαρξίς :
Διοφ.1,9 λειψίς ἐπὶ λειψίν πολλαπλασιασθεῖσα
ποιεῖ ὑπαρξίν ἰσότην. ἀριθμ. πολλαπλασιαζόμενοσ
ἐπὶ ἄρτη, διδὲι θετικόν.

Λειψίφωσ ἡ] μτγν. κ. μον. παρόλειψις : Ἀπολλ.
Δύσκ.Συντ.789. || ἢ ἑλλειψίς : Κατ. Ἀστρλ.Κ 8,
182,Πρόδρ.1,307 τοῦ προσφωγιου ἢ μείριμα ἢ
λειψίς τοῦ φωμιου. 2) μαθημ. φροντιστὸσ ὄροσ
εἰσ τὸσ ἀλγεβρικόμασ παραστάσεισ, ἀντίθ. ὑπαρξίς :
Διοφ.1,9 λειψίς ἐπὶ λειψίν πολλαπλασιασθεῖσα
ποιεῖ ὑπαρξίν ἰσότην. ἀριθμ. πολλαπλασιαζόμενοσ
ἐπὶ ἄρτη, διδὲι θετικόν.

Λειψίφωσ-ατος [τόλ] μτγν. κ. μον. ἑλλειψίς, ἡλατ-
τωμένω φώσ, ἐπὶ τῆσ σελήνησ, ἧσ τὸ φώσ ἐλατ-
τοῦται, ἀπολείπει, μῆνη : Μάξιμ.455.

Λειψίφωσ-ωτος [τόλ] μτγν. κ. μον. ἡλαττωμένω,
ἑλλίπιεσ, ἀνίσχυροσ, θαμβὸν φώσ : Βέττ.Βάλ.191,6,
Εὐστ.811,63.

Λειψίφωτος-ον μτγν. ὁ ἔχων ἑλλίπιεσ, ἡλαττωμέ-
νω φώσ, ἡλαττωμένω : Παῦλ. Ἄλ.4, Κατ. Ἀστρλ.Κ 8,107,13.

Λειψίφωτῶ-έω μτγν. ἀβένωμυ, στεροῦμαι φω-
τόσ : αὐτ.8,108,18.

Λειψόθριξ-τριχος [ὁ] μτγν. ὁ ἀποτίλασ τὰσ
τριχοσ του, τὸ τρίχωμα του. || ἐπὶ ἀνδρ., ὁ ἀ-
πολέσασ τὴν κόμην του, ὁ φαλακρόσ : Αἰλ.Ζ1 14,4.

Λειψόσ-η-ό δημ. ὁ ἔχων ἑλλίπιεσ, ὁ ἑλλίπιεσ, ὁ
μὴ πλήρησ, λιποβαρῆσ, ζυκίμοσ : φλουρί λειψόσ,
- τὸ κρέμασ τοῦ τῷ ὕδωρεσ λειψόσ. || ἀτελήσ :
μοῦ κναιεσ λειψὴ δουλειά. || ἐπὶ ἀνδρ., ὁ ἀ-
σθενῆσ, ὁ ἰσχνόσ, ὁ λιπόσαρκοσ, ὁ ἀνάπηροσ, ὁ
σῶμα : αὐτόσ εἶναι ἐντελὺσ λειψόσ. || ἐπὶ βρε-
φῶν, ὁ προῶρωσ γεννηθεῖσ : τὸ ἔκαμε λειψό τὸ
παιδί. 2) μτφ. ὁ ἑλλίπιεσ τὰσ φρένασ, ὁ διανο-
ητικῶσ ἀνάπηροσ : πρέπει νὰ τὸν συμπαθῶτε,
γιατ' εἶναι λειψόσ. 3) ἐπὶ ἄρτου, ὁ ἀζυμοσ :
φῆσαμε λειψὸ φῶμι στὸ πγνῶν καὶ φάγαμε. || ὁ
μὴ ὑποστάσ τελειαν ζύμωσι, ἀνέδατοσ : ἢ πίττα
μοῦ ἔμεινε λειψή. 4) ἐπὶ τῆσ σελήνησ εὐρι-
σκομένησ εἰσ τὸ πρῶτον αὐτῆσ τέταρτο, ἢ τὸ
τελευταῖον, ἢ λειψίφωσ βλλ. : λειψὸ φεγγάρι.

Λειψοσέληνον [τόλ] μτγν. τὸ πρῶτον ἢ τελευταῖ-
ον τέταρτο τῆσ σελήνησ : Παράφρ.Ποι.Βοταν.7.

Λειψοφαναγρία ἡ] δημ., ὁ. τ. λειψοφαναγρίο ἐπὶ
ἢ φθίνωσα σελήνη, ἢ λειψίφωσ, ἢ μῆνη, ἢ τε-
λευταία φάσισ τῆσ σελήνησ. || συνεκδ. ἐσπέρα,
νῦξ ἀσέληνοσ : ἀπόφε εἶναι λειψοφαναγρία.

Λειψοφρία ἡ] κ. μτγν. κ. νεώτ. ἑλλειψίς ὕδατοσ,
τὸ ἀνεπαρκῶσ ὑδρευέσθαι, ἀνεπαρκῶσ ὕδατοσ :
Θεόδφρ.ΦΑἰτ.5,12,1, Πολύδ.3,4,9,6 ἀναστρέφω δὲ
εἰσ τὸ ἐντόσ ἐμφωρᾶττε τοῦσ τῆσ πηγῆσ πόρουσ
καὶ ποιεῖ λειψυδρίαν, Στράβ.16,1,10 ἢ τῆ λειψυ-
δρία τῷ δίφει διαφθεῖρεσθαι, Διόδ.Σ 1,52 τῆ λει-
ψυδρία τοῦσ καρποῦσ λυμαίνονται, Πάπ., - αἱ Ἄ-
θηναὶ ὑπέφεραν ἀπὸ λειψυδρίαν.

Λειψυδρίον [τόλ] ἀνυδρὸσ χώρα, τόποσ στεροῦμέ-
νωσ ὕδατοσ, ἐπὶ Ἀττικῆ π. τὴν Πάρνηθο ὕσ τοπῶ-
νύμιον : Ἡρ.5,62 λειψυδρίον τὸ ὑπὲρ Παιονίησ
τειχισάντεσ, Ἀριστοφ.Λυσ.665 οἱ περ ἐπὶ λειψυ-
δρίον ἤλθομεν.

Λειψυδρῶ-έω μον. πάσχω ἐξ ἑλλείψεωσ ὕδα-
τοσ, στεροῦμαι ὕδατοσ, ὄθ. συνεκδ. ξηραίνομαι
τελειώσ : Νικ.Χων.Χρον.46C.

Λειώ βλ. λῶ.

Λειώ-όω [λειόσ] κ. μτγν., δημ. λειώνω βλλ. κά-
μνω τὸ λειόν, καθιστῶ τὸ δι' ἐπέξεργασίασ ἀμα-
λόν : Ἀκύλ.ΠΔ Παροιμ.28,23. || παθ. καθιστά-
μαι λειόσ, γίνομαι ὀμαλόσ, ἰσοπεδοῦμαι : Ἀριστολ.
Χρωμ.793α,16, Ἡλιόδ.Χειρ.π. Ὀρειδ.45,12. 2) μτγν.
λειωτρίδω, καθιστῶ τὸ λεπτόν, μεταβάλλω τὸ εἰσ
κότυν, κοριοποιῶ : Γαλ Χρ.Μορ.1,8, Πάπ., κ. παθ. :
Ρουφ.π. Ὀρειδ.8,47,4,Μοφρέλλ.Σιδ.83. || μετα-
βάλλω τὸ ἀπὸ στερεοῦ εἰσ παχύροστον μῶζον,
διαλύω, λειώνω:Κριτ.π.Γαλ.13,36,ΨΔημοκρ. Ἄλχ.55B.

Λειώθης-ουσ-εσ Σουφί. λειόσ, ὀμαλόσ, ἐπιπεδοσ.

Λεωκόρης Ἦσ. «ὁ τελείως ἐκκεκαυμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων».

Λεωίλης-ους-ες Ἐπιγρ. πανώλης· πρβλ. λεώλης.
Λειώμα-ατος (τὸ) (ἡλιος) δημ. Λειώμα, ἀποτελεσ-
μα τριβῆς, συνθλιφῆως, τήξεως, τὸ καταστάν λεϊ-
ον, τὸ κωνιοποιηθέν, τὸ εἰς ρευστὴν μάζαν μετα-
βληθέν· Θεόδωρ. Αἰθ.55 τὰ ἄκρατα λειώματα (χρῶ-
ματα ζωγραφικῆς ἐκ κινουτοῦ παρασκευασθέντα
διὰ τριβῆς), αὐτ. τὰ ὑδαρῆστερα λειώματα.

Λειώμα (τὸ) ἢ πρῶξις καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ λεϊ-
ώμα βλλ. : τὸν πατήσαν τ' ἄλογα καὶ τὸν κἄναν
λειώμα· 2) τὸ τελείως τριμμένον, ἐφθορμένον
ἀντικείμενον· τὸ παλτό μου εἶναι λειώμα.

Λειών (τὸ) ἐπ. τ. τοῦ λέων βλλ.

Λειών δημ. μῦθ. κ. ἀμῦθ., ἀόρ. ἔλειωσα, παθ.
παρακ. μῦθ. Λειωμένος, μετοβάλλω στερεόν τι εἰς
ὕγρον διὰ τῆς θερμότητος ἢ διαλύσεως ἐντός ὑ-
γροῦ, τήξω, χωνεύω, ρευστοποιῶ, διαλύω· Λεϊώ-
νω μολυθί, - ἔλειωσα βούτυρο, - ἀνακάτεψέ το
νὰ λεϊώσῃ ἢ ζάχαρ· 1) πολτοποιῶ διὰ συνθλι-
φῆως· Λεϊώνω τῆς πατάτης γιὰ πομπή· 2) ἐπὶ
ἐμφύχων, μεταβάλλω εἰς ἄμορφον μάζαν· τὸν πᾶ-
τῆσε ἢ μηχανῆ καὶ τὸν ἔλειωσε, - πάτῆσε τὸ
πουλί καὶ τὰ ἔλειωσε· 3) ἐπὶ τῆς γῆς, ἐπὶ τοῦ
τάφου, διαλύω, ἀποσυνθῆτω τὸς σάρκας· Ζερβ.
Τραγ.ΚΚ.59,1 τούτῃ ἡ γῆ ποῦ θά μὰς λεϊώσῃ
ξανά στάχια θά φυτρώσῃ· 4) ἐπὶ ἐνδυμάτων
κ. ὑποδημάτων κττ., τριβῶ, ἀποτριβῶ, φθείρω, κα-
ταστρέφω διὰ τῆς πολλῆς χρήσεως· τὸ χρῶμα
λεϊώνω τρία ζευγάρια παπουτῶν· 5) μῦθ.
καταβάλλω, κούραζω εἰς ὑπερβολικὸν βαθμὸν,
ἐξαντλῶ τελείως, συντριβῶ σωματικῶς κ. ἠθικῶς·
μὰς ἔλειωσανε στὰ γυμνάσια, - τὴν ἔλειωσε ἡ
λύπη γιὰ τὸ θάνατο τοῦ παιδιοῦ τῆς· 6) κ. ἐπὶ
χαρῶς· Γρυπ.Σκ.Τερρ.37,2 κὶ ἀπόκρυφος καρδια-
σμός μὲς λεϊώνει· 7) εἰδ. ἐν φρ. ἔδρω ἀγρίως,
μέχρις ἐξουθλήσεως· τὸν ἔλειωσαν στὸ ἔξω·

6) ἐξάλειψα τὰ γεγραμμένα σύρνω ἐπ' αὐτῶν μέ-
λειαν γραμμὴν, ἢ ἔζων αὐτὰ μὲ ἐιδικὸν ἐργολεϊ-
ον, σθῆνω· Κορ. Ἀτ.4,286· 7) ἀμῦθ. ἐπὶ ὀ-
λων τῶν σημ., τήκομαι, ρευστοποιοῦμαι, ὑγροποι-
οῦμαι· Πολίτ. Ἐκλ.Τραγ.38,24,10 νὰ λεϊώσωμε τὰ
κρούσταλλα, νὰ λεϊώσωμε τὰ χιόνια, Καραβῆ.
Δημ.Τραγ.199,17 ἤλιε μου κὶ ἀνάπειλα νὰ λεϊώ-
σωμε τὰ χιόνια· 8) πολτοποιοῦμαι, μετα-
βάλλομαι εἰς χυλὸν· λεϊώσωμε τὰ φασόλια·

9) κατεξαντλοῦμαι, τσακίζομαι σωματικῶς καὶ
ἠθικῶς· ἔλειωσα στὰ πόδια μου νὰ περιμένω,
- θὰ λεϊώσῃ ἀπ' τὸν καμπὸ του - ἀπὸ τὰ βᾶ-
σανα - ἀπὸ τὸν ἔρωτα· 10) ἐπὶ νεκρῶν, ὕψιστα-
μαι ἀποσυνθῆεναι τῶν σαρκῶν ἐντός τοῦ τάφου,
διαλύομαι εἰς τὰ ἐξ ὧν συντεθῆν· κ. ἀρά· νὰ μὴ
λεϊώσῃ τὸ κορμὶ σου.

Λεϊώω (Λεϊώω) ἐπίρρ. ὁμολῶς, ἡρέμα, πρᾶως, ἡσῶ-
χος, Ἦσ. «τελείως»· Σολ.π. Ἀριστλ. Ἀθ.12,3 καὶ με-
κωτίλλωντα λεϊώω τραχὺν ἔκφασιν νόου, Πλάτ.
Θεαίτ.144B ὁ δὲ οὕτω λεϊώω . . ἐρχεσθί ἐπὶ τὰς
μαθήσεις . . οἶον ἐλαίου βεῖμα ἀφορητὶ βέοντος.

Λεϊώσις-εως (ἡ) (ἡλιώ) μῦθ. τριβή, τρίψιμον, κω-
πάνισμα· Ἐρασιστρ.π.Γαλ.Χρ.Μορ.19,32, Γαλ. αὐτ.
1),8 λεϊώσις σιτίων, Πλούτ. Ἦθ.129D· 1) κωνιο-
ποίησις διὰ τριβῆς· Ζώσ. Ἀλχ.177B.

Λέκαιο Ἦσ. «ὁ ἀποτεταμμένος».

Λεκαλέος ἔσφ. ἀνάγν. ἀντὶ λαϊκαλέος βλλ. ἐν
Λουκ.Λεξίφ.12.

Λεκάνη (ἡ) (λέκος) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀγγεῖον κοί-
λων, δοχεῖον βαθθὸ καὶ πλατύστομον πρὸς νίφιν
τῶν χειρῶν ἢ τῶν ποδῶν ἢ πρὸς ἄλλας παρεμφε-
ρεῖς χρήσεις, λεγίνι· Ἀριστ. Νεφ.907 αἰδοί, του-
τὶ δὴ χωρεῖ τὸ κακὸν· δόξα μὲν λέκάνην, αὐτ.
Σφ.600, ἄγν. κωμ. ἀπ. ἐν Φιλετ.414 βάλαι κομίσω
τὴν λεκάνην ἐνώ· Πάπ., Ἐπιγρ., Παπαδ.Χρ.Μῆλ.

140 πῶς ἔπρεπε νὰ τὸ βαπτίσω σὲ μιὰ λεκάνη
μὲ νερό· 2) σκαφίδιον τῶν κιστῶν, πηλοφόρι·
Ἀριστ. Ὀρν.840 πηλὸν ἀποδύς ὄργανον, λεκά-
νη ἀνεύγεμα καταπέσο· ἀπὸ τῆς κλίμακος, αὐτ.
1146, Ἐπιγρ. πρβλ. κ. λακάνη· 1) συνεκτ. νεώτ. κ.
δημ. δοχεῖον ἐκ πορσελάνης οὐρητηρίου, ἀποχω-
ρητηρίου· 1) νεώτ. λίθος λαξευτός, ἐν εἰδέε
σικάφης, παρὰ τὰς κρήνας διὰ τὸ πότισμα τῶν
ζώων, γούρνο· 2) δημ. λίθος, ἰδίως μάρμαρον
λαξευτὸν ἐν τοῖς ἐλαιοτριβείοις, ἐντός τοῦ οἴσου
ρῆει τὸ ἐκθλιθόμενον ἔλαιον· τράβηξε λάδι ἀπὸ
τῆ λεκάνη, γιὰ ἡρβε ὡς τὰ χεῖλαι· 2) κτ.
ἐπέκτ. νεώτ. ἔκτασις γῆς περιβαλλομένη ὑπὸ ὕψω-
μάτων, λάικα 1) νεώτ. πεδιάς εὐμεγέθης περι-
βαλλομένη ὑπὸ ὄρεων, λεκανοπέδιον· 1) κ. ἐπὶ
κλειστῶν θαλασσῶν εἰδ. τῆς Μεσογείου· ἡ Λεκά-
νη τῆς Μεσογείου· 3) νεώτ. κοιλότης τοῦ σκε-
λετοῦ ἀποτελουμένη ἐκ τῶν τεσσάρων ὀστέων ἱε-
ροῦ, ἠθικό, εἰκαστικὸ κ. ἱσχανοῦ, πύελας.

Λεκανίδιον (τὸ) μῦθ. κ. μον. ὕποκορ. τοῦ λεκάνη
βλλ., μικρὰ λεκάνη· Πολυδ.10,84, Εὐστ.1402,16.

Λεκάκιον (τὸ) κ. νεώτ. δοχεῖον μικρὸν πηλινὸν
ἀπλωτόν, λεκανίδα, ὄπλοδα· Ἀριστ. Ἀχ.1110 κά-
μιολ λεκάνιον τῶν λαγῶν ὄδω κρέων, Πολυδ.4.
Ὀρειδ.ἀπ.88· 2) νεώτ. ζωφ. ὡς οὐσα, γένος ἐν-
τόμων ἠμipτερον τῆς οἴκου τῶν κοκκιδῶν.

Λεκανίς-ιδος (ἡ), δημ. λεκανίδα ὕποκορ. τοῦ λε-
κάνη βλλ.· Ἀριστ.ἀπ.805, Πλουτ. Ἦθ.828A, Λουκ.
Ἐρωτ.39 ἐγκχεῖρισται, λεκανίδια ἀργυράς καὶ
προχόδου, ἔσοπτρα τε.

Λεκανίσκη (ἡ) ποι. ὕποκορ. τοῦ λεκάνη βλλ.,
πλατύστομον ἀβαθές μικρὸν δοχεῖον, λεκανίδιον,
λεκάνιον· Ἀριστ.ἀπ.805,Τεκελ.1,11.

Λεκανοειδής-ους-ές μῦθ. κ. νεώτ. ὁ πρὸς λε-
κάνην ὁμοίωσιν, ὁ ἔχων σχῆμα λεκάνης· Σχολ. εἰς
Κλήμ. Ἀλ.Παιδ.188, ἀνεύγειν λεκανοειδῆς.

Λεκανομαντεία (ἡ) μῦθ. κ. νεώτ. τὸ μαντεύειν
ἐκ παρατήρησεως ἐν ὕγρον ἐν λεκάνη, εἶδος μαν-
τικῆς ἀνήκου εἰς τὴν γενικ. κατηγορίαν τῆς ὑδρο-
μαντείας, λεκανοσκοπία βλλ.· Πάπ., ΨΚαλλισθ.1,1.

Λεκανομάντις-εως (ὁ) μῦθ., δημ. λεκανομάντης
ὁ ὄσκαν λεκανομαντεῖον, ὁ ἐκ παρατήρησεως ἐπὶ
λεκάνης μαντεῖον· Στράβ.16,2,39 παρὰ δὲ τοῖς
Πέρσαις οἱ . . λεκανομάντιες καὶ ὑδρομάντις,
Πτολ.Τετραδ.101, Ἀρτεμίδ.Δαλδ.2,69.

Λεκανοπέδιον (τὸ) νεώτ. πεδιάς ἔχουσα οἰανεῖ
σχῆμα λεκάνης, ἔκτασις γῆς κοίλη περιβαλλομέ-
νη ὑπὸ ὄρεων.

Λεκανόπωλις-ιδος (ἡ) Ἐπιγρ. ἡ πρὸς πώλησιν λε-
κανῶν χρησιμοποῦσα· σταῖλα λεκανόπωλις.

Λέκανος (ὁ) Ἐπιγρ. κ. λέκανοιτὸν δοχεῖον, κύ-
πελλον, ποτήριον δι' οὗ ἐπίνετο οἶνος· Ἐπιγρ. Ἀ-
θην. Λεκάων φυκτῆρ ἴσιθ. λεκανοφυκτῆρι.

Λεκανοσκοπία (ἡ), μῦθ., ἐπ. -ἡ τὸ παρατη-
ρεῖν τὴν λεκάνην καὶ ἐντεῦθεν ἐξῆγεν μαντείας,
ἢ λεκανομαντεία βλλ.· Μου.4,213.

Λεκάκωρος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος λεγιμῶν
τῆς οἴκου ἐν τῶν καρπιδιῶν.

Λεκάριον (τὸ) ὕποκορ. τοῦ λέκος βλλ., μικρὸν
πηκνίον, πιστό, πιστόκι· Ξεν.ΚΠ1,3,4 ἐπὶ πάντα
τὰ λεκάρια τάδε διατείνετον εἰς χειράς καὶ
ἀπογυέσθαι τούτων τῶν παντοδαπῶν βρωμιά-
των, Ἐρμιπ.1στ.2, Γαλ.18,240, Πολυδ.10,86.

Λεκές (ὁ) δημ. κηλὶς, στίγμα ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων
ἢ καὶ ἀλλοχοῦ ἐκ λιπορῆς ἢ ὕλης οὐσίας· πα-
ροισμ. λεκέ ποῦ βγάξω, τὸ νερό νὰ μὴ τὸν συλ-
λογάσῃ ἐπὶ τὴν εὐκόλως θεραπευομένην δυστυ-
χημάτων ἢ ἐλαττωμάτων· 1) μῦθ. ἄνθρωπος
τοῦ ὀσίου ἢ συναναστραφῆ ρουφίαι, κλειόζει
τοῦς ἄλλους· 1) ὁ τετροπέρατος, ὁ κατεργά-
ρης· Ἀρτ.Βοταν.1,97 κὶ ὀσιοις παίζεσι τολημρά,
ἦγουν εἶναι πιὸ λεκές, θὰ χα κέρθη πιὸ γερά.

Λεκιάζω (λεκέει) δημ., άόρ. (θ)λέκιασα, παθ. άόρ. -ιάστηκα, μτχ. πορακ. Λεκιασμένος, μτθ. κίνυμω λεκέ, κηλιδώ, ρυπαίνω, λερώνω: Παλαμ. Παρσά.71,16 λεκιάζοντας μολεβ' ή σκάνη, του έβενου λάμψη, τό κορμί σου, - δυό μέρες φορείς τό ρούχ' αυτά και τά λέκιασας: 2) άμτθ. κηλιδούμαι, ρυπαίνομαι, λερώνομαι: τό μάστρα ρούχα μέ τό παρακίρο λέκιάζουν.

Λεκίασμα-ατος (τό) δημ. άποτέλεσμα του λεκιάζω, κηλιδώμα, λέρωμα.

Λεκικικός-ή-όν νεώτ. ό τής λεκίθου βλ.λ., ό άναφερόμενος εις τήν λεκίθου: Λεκικική μεμβράνα, - Λεκικικός πόρος, - λ. όμην.

Λεκίθνη (ή) νεώτ. γχη. σπουδαιοτάτη διό τήν ζώνη ύλη άπαντώσα εις τόν έγκέφαλον, τόν κρόκον του ψού και άλλοχού.

Λεκίθιον (τό) μτγν. κ. νεώτ. άλευρον εκ κυάμων: Πάπ. 2) νεώτ. ζωολ. γένος πρωτοζώων τής οικογεν. τών πλαγιοφρυδιών.

Λεκίθις-ιδος (ή) νεώτ. άγνος μυρτοειδών φυτών.

Λεκίθις (τό) μτγν. άρτος παρασκευαζόμενος εκ λεκίθιου βλ.λ., κ. γεν. άπό άλευρον εξ οισουήποτε όσπριοι: Σελευκ.π.Άθην.3,114B έντιναι δέ ψησι άρτον είναι λεκίθην.

Λεκίθιοειδής-ούς-ές ό λεκίθωδης βλ.λ.: 'Ιππ. Νούσ.2,47.

Λεκίθιον 'Ησ. ετό του ψού λεπίδιον.

Λεκίθωπληγ (τό) Σουιδ., θηλ. -πωλις-ιδος ό πωλών, ή ή πωλούσα κυμάους, όσπρια άληψέμενα, ή ό πωλών ώά, αύγουλάς, αύγουλού: Άριστφ. Πλ.427 πανδοκείτρια ή λεκίθωπλην, Λουκ. Λεξψ.3 όν ισαίδα εικός ή παρά τή λεκίθωπληιδι ή παρά τώ γρυμμοπώλη με περιμένειν.

Λεκίθιος (τό) ή έντος, πολτός, πούρες έξ όσπριών άληψέμενων παρασκευαζόμενος μετά λίπους: πρβλ. Γαλ.6,782: Φερεικρ.22, 'Ιππ.Γυν.1,52 λέκιθος φακίν, αύτ.2,192, Άριστφ.Λυσ.562 άνδρα .. έπιρπον ες χαλκούν έμβυλλόμενον πιλον λέκιθιον, 'Άλεξ.258 2) τό εσώτερον μέρος τών ψώνών άύτ.19,117 «φακίν τό ένδον του λέπους» 3) Σχόλ. Άριστφ.Πλ.427 κ. Σουιδ. «είδος όσπριοι, ό καλείται πίσσον, διά τό εοικέναι τήν χροίνον λεκίθω ψού».

Λεκίθιος (ή) (2) κ.νεώτ. κρόκος ψού: 'Ιππ.Γυν.2,205, 'Αριστλ.Ζ1 362α,29 τό δέ διδιμα τών ψώνών δυό έχει λεκίθους ών τά μέν διήργει του μή εις άλληλα συγκυύσθαι τά ώχρά του λευκού λεπτή διάφυσις, Νικδλ.Δαρ.4) || νεώτ. συστακόν του ψώσωματος βλ.λ., άποτελούν ύλην θρεπτικήν και άποταμειωτικήν, δευτερόπλασμα 2) νεώτ. ζωολ. ώς ούς, γένος πρωτοζώων τής οικογεν. τών πλαγιοφρυδιών.

Λεκίθωδης-ούς-ες (λέκιθος (2)) ό έχων χρώμα όμοιον πρός τό τής λεκίθου, ό κίτρινος, ό κίτρινωπός ώς ό κρόκος του ψού: 'Ιππ.112311 ούρων ύπόστασις λεκίθωδης, Θεόφρ.Φ1 4,8,11 λεκίθωδες γίνεται, 'Αέτ.1,15.

Λεκίς-ιδος (ή) ύποκορ. του λέκος βλ.λ., μικρόν άγγείον, μικρόν πιάτο, πιατάκι: Έπίχ.126, 'Άμβλ. Πυθ.26,119) || 'Ησ. «παροφίς».

Λεκίσκιον (τό) ύποκορ. του λεκίσκος βλ.λ.: 'Ιππ. Διαιτ.νδθ.63,69.

Λεκίσκος (τό) ύποκορ. του λέκος βλ.λ., μικρόν άγγείον, μικρόν πινάκιον, πιατάκι: 'Ιππ.π.Πολυδ.10,87.

Λέκη 'Ησ. «καίνα» [πρβλ. δεκίη, λόκη], άλλως λακτι ήμτ. λεκτοί.

Λέκος-ους (τό) λέκάνη, πινάκιον, σκάφη: 'Ιππών. 56(43) κάλιφα ρόδιον ήδυ και λέκος πυρού, Φοινίξ 2,2, Πολυδ.10,87.

Λέκρνα (τό) 'Ησ. κ. Φώτ. «άγκώνες»: πρβλ. όλέκρανον.

Λέκρνα 'Ησ. «σειραί' αγονία» πρβλ. λείκρικα.

Λεκροί λικροί βλ.λ.

Λέκτης (τό) γλωσσ. ό λέγων, όμιλητής, άγορητής, ρήτωρ.

Λεκτικάριος (τό) (λατ.) όρος έκκλησιαστ., ό έχων τήν μέριμναν περι τών άφωρώντων εις τήν ταφήν τών νεκρών.

Λεκτικιον (τό) ύποκορ. έξηλλωρισμένον του λατ. lectica μικρό κινήτη κλίνη, φορείον.

Λεκτικός-ή-όν (λεκτός, λέγω) κ. νεώτ. ό του λέγειν, ό άναφερόμενος ή άνήκων εις τό λέγειν, ό προσαρμοζόμενος εις τό έκφράζεσθαι, ό ιδιάζων εις τήν έκφρασιν: Δημ.1401 τοίς μέν γάρ λεκτικώς τών λόγων άπλάως και όμοίως οίς άν εκ του παραχρημά τς ειπιοι πρέπει γεγράφθαι (ο) λ. τών λόγων, οί συντεταγμένοι εις τό κοινόν, τό τής συνηθείας ύφος, έν αντιθέσει πρός τούς ποιητικώς συγκειμένους), Άριστλ.Ποιητ.144γ,24 μάλιστα Λεκτικόν τών μέτρων τό Ιαμβειόν έστι: πρβλ. αύτ.Ρητ.1408β,33) || μτγν. ό άναφερόμενος εις τόν τρόπον τής έκφράσεως, εις τό ύφος: Διον.Άλ.Συνθ.1,4 ό Λεκτικός τόπος (τό έκφράζεσθαι, ή δυνατότης τής έκφράσεως) ώς αντίθ. του πραγματικός) || έν άναφ. πρός τό ύφος, αντίθ. τό θέμα, ή ύπόθεσις αύτ.Πομπ. Λεκτικά άρεται, αύτ. Θουν 34 λεκτικόν μέρος: 2) κ. νεώτ. ό ικανός περι τό λέγειν, περι τήν διά του λόγου έκφρασιν, έκφραστικός: Ξεν. Απολ.4,3,1 του σύν λεκτικούς και πρακτικούς γίνεσθαι τούς συνόντας ούκ έσπευδεν: κ. ύπερθ. -ώτατος: αύτ.Κ17 5,5,46 ούτος δικαίως άν Λεκτικώτατος τε και πρακτικώτατος κρίνοιτο άν είναι) || λεκτική (ή) [τέχνη] ή τέχνη του όμιλείν, του έκφράζεσθαι δια λόγου, είτε προφορικώς είτε γραπτώς: 'Ιλάτ.Πολιτ.3041) τή τής πειστικής άρχούση και Λεκτική) || νεώτ. Λεκτικά ρήματα τά έχοντα τήν έννοιαν του λέγειν: πρβλ. έρεπτικά, γνωστικά) || νεώτ. κ. δημ. -ικό(ν) (τό) ή διά καταλλήλου έκλογής και συνθέσεως τών λέξεων έντεχνον έκφρασις τών νοημάτων, οίσθημάτων και παθών, ό τρόπος του έκφράζεσθαι, τό ύφος έν τε τώ προφορικώ και τώ γραπτώ λόγω: 'Ισπαντ.Άγ.Όρ.107 άψ' ού καθάρισε τό λεκτικό' τους και φώτισε τά σκεοταί τους σημεία, - Λεκτικόν έντενον - ευάρεστον - άπλοϋν - πτωχόν - δυσνόητον.

Λεκτικός έπιρρ. μτγν. μέ δύναμιν έκφράσεως, με έκφραστικήν ικανότητα: Διον.Άλ.Συνθ.25, αύτ. 'Επιρρ.195,16') διά λέξεων, προφορικώς: Στωϊκ.3,214.

Λεκτίς-ιδος (ή) μτγν. στρωμένη, κλίνη, άνάκλινητρον: Σύμμ.ΠΔ 'Ησ.66,20.

Λέκτρο βλ. λέγω κ. λέχομαι.

Λεκτός-ή-όν (λέγω) συνελεγμένος, έκλελεγμένος, έκλεκτός, διαλεκτός: 'Ησιδ.άπ.115,3 λεκτοός εκ γαίης λάους, Αίσχ.Πέρσ.795 άλλ' εύσταλή τοι λεκτόν άροϋμεν στόλον, Σοφ.Ο1 19 σί δ' έπ' ήθέων λεκτοί: 2) ό δυνατόνος να λεχθί: αύτ. Φιλ.633 άλλ' έστ' έκεινυ πάντα λεκτά, Εϋρ.'Ιππ. Β75, 'Αριστφ.Όρν.423 λέγει μέγαν τιν' όδθον ούτε λεκτόν ούτε πιστόν) || λεκτόν (τό) ούς, έκφρασις, αντίθ. άλλη φωνή: 'Απολλ.Δυσκ.'Επιρρ. 136,32) || λέξις έχουσα σημασίαν: αύτ.Αντων. 59,1) || λεκτά (τό) κήρυγμα, διδοχή: Κλεάνθ. Στωϊκ.1,109) || μτγν. έκφράσεις, φράσεις περιέχουσαι διαπιστώσεις, έρωτήσεις, διαταγές, πόθους κτλ.: Στωϊκ.2,58,61) || έν συνεκφ. μτ. τών λ. προτάσεις κ. αξιώματα: Πτολ.5,5,1.

Λέκτριος-ον μτγν. ό κλινήρης: Γρηγ.Ένα 3,1390Λ.

Λέκτριη 'Ησ. «θρώνω» άνάκλιση έχοντις.

Λεκτροκλόπος (τό) φέκτρον, κλέπτω) μτγν. μτφ. ό μοιχός: Άρσου.Σιδ.1,178.

Λέκτρον (τό) [λεχομαι] κ. νεώτ. λέχος, στρωμένη, κλίνη, άνάκλινητρον: 'Οδ.Θ 292 δεϋρο, φίλη, λέκτρονδε [εις τήν κλίνην] κ. έν πηλθ.: 'Ιλ.Χ 503 αύτάρ ό θ' ύπνος έλοι παύσαιτό τε νηπιαχέων

εὐδεσκι' ἐν λέκτροισιν, 'Οδ.Υ.58 κλαίει δ' ἄρ' ἐν λέκτροισι καθαρζομένη μαλακοισιν' || ἄρκαδ. ἀντί κλίνη : ΑΒ1095. 2) κτ. τὸ πλείστον ἐν τῷ πληθ. νυμφικῆ κλίνη : Πίνδ.Ν.8,6 οἶοι καὶ Διὸς Αἰγίνας τε λέκτρον ποιημένες ἀμφεπέλοσαν Κυπρίας δῶρων, Αἰσχ.ἀπ.242 παρθένους γαμηλίων λέκτρον ἀπέριος, αὐτ.Πέρσ.543, Σοφ.Τρ.791 τὸ θυσαρέουον λέκτρον ἐνδοτούμενος σοῦ τῆς ταλαινῆς Ἰβερνοσφ.Γρ. ἐν λ. εκασταρέμενος, κυρ. λαοῖσι διοδάλων, τὴν κλίνην, ἐν ἡ πρὸς δυστυχίαν σου προσηναζέτο, κατεκλίνετο, πλησίον σοῦ τῆς ταλαινῆς' || γάμος, γαμήλιος τελετή : Εὐρ. 'Αлк.925, αὐτ.Μήδ.1027 πρὶν λέκτρα καὶ γυναῖκα καὶ γαμηλίου εὐνάς ἀγγαίαι λαμπάδας τ' ἀνασχεθεῖν' || δθ. λέκτρον γαμῶ νυμφεύομαι:αὐτ.594 μὴ γυναικὸς εἵνεκα γῆραι με λέκτρα βασιλέων ἀ νῦν ἐξω, αὐτ.'Ορ.939, αὐτ.'Ιπν.944, αὐτ.'Ηρ.345, αὐτ.'Ανδρ.928 ἡ δουλεύσομεν νόθοισι λέκτροισ ὧν ἐδέσποσον πρὸ τοῦ, αὐτ.'Ιων819' πρβλ. λέχος. 2) μγν. ὁ καρπὸς τοῦ γάμου, τέκνον : 'Αγθθυλλ.π.Διον.'Αλ.Ρωμ.1,49' || νεώτ.στρατ.κ.ναυτ. ὀριζόντιον δάπεδον ἐφ' οὗ εἶναι τοποθετημένα καὶ μετακινούνται τὰ πυροβόλα εἰς τὰ θυρωράματα ἢ τοὺς εἰδ. πυργίσκους τῶν πολεμ. πλοίων.

λεκτροχαρής οὖς-ες ὁ ἀπολαύων νυμφικῆς παστάδος, ὁ οἰσθανόμενος τέρψιν ἐν νυμφικῆ κλίνη : 'Ορφ.'Υμν.55,9.

λέκτρο-ωρος ἰδί [λατ.] μγν. κ. νεώτ. π. Ρωμ. δοῦλος ἢ ἀπεκείθερος ἔργον ἔχων νῦ ἀναγνώσκη εἰς ἀκρόασιν τοῦ κυρίου του' || ἐν τῇ καθολ. ἐκκλ. ἀναγνώστης ἄλλ. || 2) ἐν Σουηδ. διδάσκαλος καὶ ἱερεὺς. 3) ἐν τσί γερμ. κ. ἄ. χερραίς ὁ διδάσκων ἐν πανεπιστημίῳ ξένας γλώσσας || ὅμ ὁ βοηθὸς καθηγητοῦ.

λεκαῶ βλ. λεχώ.
λελαθέσθαι βλ. λαμβάνω.
λελάθη, λελάθοντο, λελαθέσθαι βλ. λανθάνω.
λέλακα, λελάκοντο, λελακυῖα βλ. λάσκα.
λέλασμαι βλ. λουθάνω κ. λέπω.
λελαμπρυσμένος (λαμπρύνω) ἔπιρρ μον.κατὰ τρόπον λαμπρῶν, λαμπρῶς : Γερμαν.Κωνστ.278.

λελάχητς, λελάχωνσι βλ. λαχάνα.
λέλαγα 'Ησ. εἰρηκάς.

λέλαγία 'Ησ. ἰκόλκαες, ἢ κοχλῶδεις τόποι.
λελεγιζῶ μον. κιθαρίζω : Θεοδώστ.ἐν 'Αν.Κρ.9,28.
λελεχιμῶτες ἰοιδί βλ. λιχμῶς.

λελέκι ἰοιδί δημ. κ. λέλεκας ἰοιδί τὸ πτηνὸν πελαργὸν πρὸς δρέπανον, ἀλλὰ μεγαλυτέρων διαστάσεων.
λελεπίς 'Ησ. εἰχθύς ποῖός, ἢ καλουμένη φυκίς.

λεληθῶτως ἔπιρρ. ἰέκ τῆς μχ. τοῦ παρακ. τοῦ λανθάνω βλ.λ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον λαθροῦν, χωρὶς νῦ τὸ ἐνοηθ. τς, ὀσυναισθητῶς : Πλάτ.'Αἶ. 365C οἱ μὲν καρτεροὶ καὶ περὶτοὶ λόγοι ὑπεκνεύουσιν λεληθῶτως καὶ ἀτημάζοντα, Κικ.'Αττ.δ, 5,3, Διον.'Αλ.Συνθ.22, 'Ανακρέοντ.15,16, Λουκ.'Ἐρωτ. 13 πλὴν ὅσα τῇ ἐτέρῳ χειρὶ τὴν αἰδῶ λεληθῶτως ἐπικρούειν, - πρσαρμόζεται τῆς εἰς τὰ περιβάλλον λεληθῶτως. 2) μγν. κ. νεώτ. ἐν κρουπῶ, κρυφίως : ΠΔ Μασκ.2,6,11 ἔταροι δὲ πλησίον συνδραμόντες εἰς τὰ σήλαια, λεληθῶτως ἄγειν τὴν ἐβδομάδα, αὐτ.8,1, Παπαδ.Χρ.Μηλ.9) λεληθῶτως εἶχε φιθυρισθῆ εἰς τὰ ζάξειε.

λέληκα βλ. λάσκα.
λέλσμαι βλ. λανθάνω.
λέλσμαι βλ. λήζομαι.
λελιθῶς ἰοιδί ἄρχ. ἐπ. παρακ. μὲ σημ. ἐνεστ. σφοδρῶς ἐπιθυμῶ, τείνω πρὸς τι μετὰ νόθου ἐν 'Ιλ. μ. μχ. λελιθμένος : αὐτ.Ε.690 ἀλλὰ παρήϊεν λελιθμένος, ὄφρα τάχιστα ὤσαιτι 'Αργείους, πρβλ. αὐτ Δ.465' || συχνάκις ὡς ἀπλοῦν ἐπίθ. πρῶθμος, πλήρης ἐπιθυμίας : αὐτ.Μ.106 βῶν ρ'

ἰθύς Δανῶν λελιθμένοι' πρβλ.αὐτ.Π.552 : || μ.μγν. ἐπ. τι. γεικ. πρῶθμος διὰ τι, ἐπιθυμῶν, ποθῶν τι : 'Απολλ.Ρ.1,164 λελιθμένοι ἡπέροιο' || μγν.ποι. τὸ β' ἐν. τοῦ παρακ. : Θεοκρ.25,196 ὄπως ἐκράσανθεν, ἐπει λέλιθαι ἀκούειν, 'Ορφ.ἀπ.280,4' κ. τὸ γ' ἐν. τοῦ ὑπερασυτ. μτ. ἀπαφφ. : 'Απολλ.Ρ.3,1158 αὐδῆσαι κελήτω, πρβλ.4,1009' τὸ γ' πληθ. ὑπερσυντ. : 'Ορφ.Λθ.118 λελιθντο'. 2) ἐπὶ φυσικῆς σημ. : Ἐμπ.100,18 αἰθῆρ ἐκτός ἐσω λελιθμένος' [αἰθῆρ ἐκ τῶν ἔξω πρὸς τὸ ἐντός ὁρμῶν].

λελικκός ἰοιδί 'Ησ. εἶδος ἰχθύος.
λελιμμένος βλ. λιπτομαι.

λελιχμῶτες ἄγρ. λελεχιμῶτες βλ.λ.

λελογιμμένος ἔπιρρ. ἰέκ μχ. παρακ. τοῦ λογιζομαι βλ.λ. κ. νεώτ. μετὰ σκέψεως, μὲ περισκεψιν μετ' ἀκριβοῦς σταθμίσσεως : 'Ηρ.3,104 ἐλαίνουσαι ἐπὶ τὸν χρυσὸν λελογιμμένως ὄκως καυμάτων τῶν θερμωτάτων ζῶντων ἔσονται ἐν τῇ ἀραγῇ, Εὐρ.ΙΑ.1021 εἰ τὰ πράγματα λελογιμμένως πρᾶσσομαι μάλλον, ἢ σθένει, Πλούτ.Γ.άλθ.5 ὅτι δ' ὀρθῶς ὁ Οὐλνιδῆς καὶ λελογιμμένως ἐξεκαλείτο τὸν Γάλαθαι ἐπὶ τὴν ἡμερομίαν.

λελυμμένος ἔπιρρ. ἰέκ τῆς μχ. τοῦ παρακ. τοῦ λύσομαι χαλαρῶς, ἥπιως, μαλακῶς, ἐπὶ περετώ : 'Ιπν.Κωακ.478, πρβλ. Γαλ.16,672 || ἀπροκαλύπτως, ἀπεριφράστως : Χίων.7,3.

λεμβάδιον ἰοιδί μον. ὑποκορ. τοῦ λέμβος βλ.λ. : ΚΜανασσ.3766 τοῖς λεμβάδιοις τοῖς πυκνοῖς.

λεμβαρχέιον ἰοιδί νεώτ. τὸ ἐκτός τῆς περιοχῆς τοῦ ναυστάθμου ἴδρυμα, περιλαμβάνον λεμβώλιον ἢ λεμβῶνα καὶ ἢ ἀμφοτέρω, ὡς καὶ συνεργεῖον διὰ τὰς μικρὰς ἐπισκοπὰς λέμβων, μετὰ ναυτώματος, ἐν ᾧ ἐνδοιαιτῶνται τὸ προσωπικὸν τοῦ ἴδρυμάτος καὶ τὰ πληρώματα τῶν ἐν αὐτῷ φυλασσομένων λέμβων.

λεμβαρχος ἰοιδί ἱεμβῶς, ἀρχῶν ἀρχ. λεξ. κ. νεώτ. ὁ ἄρχων, ὁ κυβερνητῆς τῆς λέμβου, λεμβούχους, βαρκάρης, ἀλλὰ κτ. 'Ησ. «λεμβαρχοι λιπόδερμοι [καὶ οἱ ἐφορλικῶς πλέοντες], πρβλ. λέπανος' || νεώτ. ναυτ. ὑπαξιωματικὸς ἢ ναυτῆς κυβερνῶν λέμβον ἢ ἐπιφορισμένους τὴν συντήρησιν αὐτῆς : λέμβαρχος τῆς φαλαινίδος.

λεμβαρχῶ-εῶ ἱεμβαρχοῦς' Ἐπιγρ. κ. νεώτ. εἶμαι λέμβαρχος, κυβερνητῆς λέμβου : δικτυαρχοῦντων, . . κυβερνῶντων, λεμβαρχοῦντων.

λεμβαιτικός λόγος ἰοιδί μγν. τίτλος ἔργου τοῦ 'Ηρακλείδου τοῦ «Λέμβου» : Δισχ.Α.594.

λεμβίτης ἰοιδί νεώτ. ναυτ. ἰδ. κτ. πληθ. οἱ ἄνδρες τοῦ πληρώματος πολεμικῆς λέμβου, ἄ. ἐφορκίται.

λεμβοθρομία ἰη νεώτ. κ. δημ. ἀγῶν ταχύτητος λέμβων κινουμένων διὰ κωπῶν ἢ ἰστίων.

λεμβοθρομῶ-εῶ νεώτ. μέγχα λεμβοθρομίας, λαμβάνω μέρος εἰς λεμβοθρομίαν' || γεν. πλέω διὰ λέμβου γάρην ἀναφυχῆς, κῆμων θαλάσσιον περιπῆσαν διὰ λέμβου, κῆμων βαρκάδα.

λεμβόζευετος-ον νεώτ. ἐπὶ γεφυρῶν, ὁ ἐστερεωμένος ἐπὶ λέμβων' || ὅμ. ἐπὶ ποταμῶν, πορθμῶν κτ.,οὐ ἂν ὄσο ἀπέναντι ὄχθαι ἔχουσι ζευχθῆ δι' ἐπιστρωσεως ἐπὶ ἐφεξῆς λέμβων.

λέμβος ἰοιδί κ. νεώτ. ἡ λέμβος μικρὸν πλοῖον ἀφρακτὸν ἐλαυνόμενον διὰ κωπῶν καὶ χρησιμεῖον ὡς παράρημα τῶν πλοίων, ἐφόλιον, βαρκάκι, φελούκα : Δημ.883 δικωκόμενος βίηται αὐτὸν εἰς τὴν θάλατταν, διαμαρτῶν δὲ τοῦ λέμβου, . ἀπενήγη' || μτφ. ἐπὶ παρασίτου : 'Αναξάνδρ.34,7 ὀπισθεν ἀκολουθεῖ κόλαξ τῷ : λέμβος ἐπικέκληται' || νεώτ. ὡς θηλ. μικρὸν πλοῖον ἀσκάφος, συνήθως ἀφρακτὸν κινούμενον διὰ κωπῶν ἢ ἰστίων ἢ καὶ δι' ἔλικου, βάρκα : Ζαλοκ.13,10 μία λέμβος ἐγγίσει τὴν νῆα, - λέμβος ἐπιθατικῆ - ἀλιευτικῆ - περιπατοῦ, λέμβος κωπηλατικῆ - ἱατσοφόρος. 2) ἀλιευτικὸν πλοῖον : Θεοκρ.21,12 μῆριον

κωπῆ τε γέρωντ' ἐπ' ἄρειασι λέμβος. 3) ταχυπλόων πλοίων χρησιμεύον ὡς πρόσκοπος στόλου: Πολύβ.Ι,53,9 ἀνήγγειλαν οἱ προπλεῖν εἰθισμένοι λέμβοι τὸν ἐπίπλουον τῶν ὑπεναυτίων || ὄμ. ἐλαφρόν μεταγωγικόν πλοῖον: Πολύβ.2,3) προσλήθεισι τῆς νυκτός. λέμβοι πρὸς τὴν Μεδώναν, Ἐπιγρ., Πάπ. 4) νεώτ. λέμβος σωσιδίας λέμβος ἀκαταθύθιστος προωρισμένη διὰ τὴν διάσωση ναυαγῶν 5) νεώτ. κτ. ἐπέκτ. ὁ ἀπὸ τοῦ ἀεροστάτου κρεμάμενος κόλαθος ἢ σκάφος, ἐν ᾧ οἱ ἀεροπόροι καὶ οἱ ἐπιβάτοι.

Λεμβοστάσιον (τό) νεώτ. ναυτ. ὁ λεμβὸν βλ.λ. **Λεμβουργεῖον** (τό) νεώτ. ναυτ. ναυπηγεῖον ἐν ᾧ κατασκευάζονται λέμβοι.

Λεμβουργός (ὁ) νεώτ. Ξυλοργὸς εἰδικὸς εἰς τὴν ναυπηγίαν ἢ τὴν ἐπισκευὴν λέμβων.

Λεμβουχικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς λεμβούχους, ὁ τῶν λεμβούχων: λεμβουχικὸν ἄσμα | λεμβωδία, βαρκαρόλλα | 2) τοῦ οὐδ. κτ. πληθ. τὰ λεμβουχικά ὡς οὐτ. ἢ ἀμοιβὴ τοῦ λεμβούχου διὰ τὴν μεταφορὸν ἐπιβατῶν, ἐμπορευμάτων ἢ ἀποσκευῶν διὰ τῆς λέμβου αὐτοῦ, τὰ ναῦλα τῆς λέμβου, τὰ βαρκοδιότικα.

Λεμβώχος (ὁ) νεώτ. ὁ ἰδιοκτήτης καὶ κυβερνήτης λέμβου, ὁ βαρκαρῆς || ὄμ. ὁ ἐραζόμενος ἐν λέμβῳ 2) μεγάλη ὄριζόντιος κερασία ἀθροισμένη διὰ γιγλωματοῦ γόμφου ἐπὶ τῆς πλευρᾶς πλοίου, πρὸς πρόσδεσιν ἐπ' αὐτῆς τῶν λέμβων ἡγκυροβολημένου πολεμικοῦ, βαρδαλάντσα.

Λεμβώδης-οὐς-ες (λέμβος) ὁ ὁμοιος πρὸς λέμβου, ὁ ἔχων σχῆμα λέμβου βλ.λ.3: Ἄριστ. ΖΠ710α, 3) λεμβώδες πλοῖον.

Λεμβωδία (ἡ) νεώτ. ἡ βαρκαρόλλα βλ.λ. **Λεμβῶν-ῶνος** (ὁ) νεώτ. κ. λεμβοστάσιον (τό) ἐστεγασμένος χώρος ναυστάθμου, ἐνθα ἡγκυροβολοῦσιν αἱ λέμβοι.

Λεμῆς (ὁ) (τουρκ.) δημ. ἐπὶ προσ., ἑλεμῆς βλ.λ.2). **Λεμῆσι** (τό) δημ. τὸ πωδῆς καὶ νομειτικὸν φυτὸν ἀνδροπάγων ἢ χρυσοπάγων ἢ γρύλλος.

Λέμος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος θηλαστικῶν μυῶν τῆς οἰκον. τῶν τρωκτικῶν.

Λέμη (ἡ) κ. νεώτ. τὸ πωδῆς καὶ ὑδρόβιον φυτὸν καλλιτριχὸν τὸ μετοπωρινόν: Θεόδωρ.Φι4,10,1 || νεώτ. βοταν. γένος πωδῶν λεμνιδῶν ὑδροχαρῶν φυτῶν.

Λεμνίδαι (οἱ) νεώτ. βοταν. κ. λεμνοειδῆ (τά) οἰκογ. μονοκτυληδῶνων οσπιδανθῶν φυτῶν.

Λεμόνα (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν κινρέα ἢ ρομοικὴ. **Λεμονάδα** (ἡ) δημ. ἀνοψυτικόν, ποτὸν παρασκευαζόμενον ἐξ ὀπυ λέμονίου, ὕδατος καὶ σακχαρώος || ἢ γκαζόζα βλ.λ.

Λεμονάδα (ἡ) νεώτ., δημ. λεμονιά κ. λειμονιά γένος ἐσπεριδοειδῶν φυτῶν.

Λεμονέλαιον (τό) νεώτ. χημ. σιθῆριον ἔλαιον παρασκευαζόμενον δι' ἐκθλίψεως τοῦ περικαρπίου τῶν λεμονίων.

Λεμονιά (ἡ) δημ. κ. λειμονιά τὸ δένδρον λεμονέα βλ.λ.: διτραγ. ποτίζει δέντρα καὶ κιαδιά, λεμονιάς καὶ κυπαρίσσια, δ.διστ. Παναγία μου, ὄσπ τοῦ χρόνου σάν τῆς λεμονιάς τοὺς κλώνους, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ48,1 ἢδὲ εἶσαι σπόρος λεμονιάς, | μηδὲ βορβός τοῦ κρινίου.

Λεμονίνη (ἡ) νεώτ. χημ. πικρὰ οὐσία ἀπαντῶσα εἰς τοὺς σπόρους τῶν λεμονίων καὶ τῶν πορτοκαλλίων.

Λεμονίον (ον) νεώτ., δημ. κ. λειμόνι ὁ καρπὸς τοῦ δένδρου λεμονέα βλ.λ.: λεμονία ποριώτικα-ζουμερά 2) μτφ. κτ. πληθ. οἱ σφιγγιλοῖ μαστοὶ τῶν νεανιδῶν, πρβλ. κηρολέιμονα.

Λεμονόζουμο (τό) δημ. ὁ ὀπὸς λεμονίου. **Λεμονόκουπα** (ἡ) δημ. ἕκαστον ἡμισυ τοῦ λεμονίου μετὰ τὴν ἀποστράγγισιν τοῦ ὄσου, ὡς

προσομοιάζον πρὸς κύπελλον, κοῦπαν, ἄ. λεμονόστυμα || φρ. τὸν πρᾶν μετὰ τῆς λεμονόκουπης τὸν ἀπεδοκίμασαν ρίπτοντες κατ' αὐτοῦ λεμονόκουπες.

Λεμονοπορτοκαλιά (ἡ) δημ. εἶδος λεμονέας προερχομένης ἐκ τῆς διασταυρώσεως λεμονέας καὶ πορτοκαλέας, νόθος λεμονέα.

Λεμονοπορτόκαλο (τό) δημ. ὁ καρπὸς τοῦ δένδρου λεμονοπορτοκαλιά βλ.λ.

Λεμονόστυμα (τό) δημ. ἡ λεμονόκουπα βλ.λ.

Λεμονοσύφτης (ὁ) δημ. ὕαλινον ἢ μεταλλινόν σκεῦος, δι' οὗ σπύδωμεν, ἀποστραγγίζομεν τὰ λεμονία.

Λεμονόφλουδα (ἡ) δημ. κ. λεμονόφλουδο (τό) ὁ φλοιὸς τοῦ δένδρου λεμονέα 2) ὁ φλοιὸς τοῦ λεμονίου, ἡ λεμονόκουπα βλ.λ.

Λεμονόχορτο (τό) δημ. ὁ ἀναρριχόμενον φυτὸν ἀριστολαχία ἢ στρουγγύλη 2) τὸ πωδῆς φυτὸν λευκανθὸς τὸ ἀγριου.

Λεμουρία (τὰ) μτγν. κ. νεώτ. κ. λεμουράλια (τὰ) ἐορτὴ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ῥωμαίοις πρὸς τιμὴν καὶ καταπρόνοιαν τῶν λεμουριῶν, ἦτοι τῶν πνευματῶν τῶν θεβνῶτων.

Λεμουριάσι (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογένεια θηλαστικῶν ἡμιπίθηκων.

Λεμούριος (ὁ) νεώτ. γένος λεμουριῶν πιθήκων.

Λεμψός (ὁ) (τουρκ.) δημ. ἐν χρ. ἐπὶ τουρκοκρατίας, ὁ κλέφτης βλ.λ.

Λεμψλεμπι (τό) (τουρκ.) δημ. συνθῆ. κτ. πληθ. λεμψλεμπιά ἐρέθιθοι ἐκλειπισθέντες δι' ὑγράσεως καὶ φρυγανισθέντες, ρεθίθια ξεφλουδισμένα καὶ καθουρισμένα, ἄ. ἀφάρτα στραγάλια.

Λεμψλεμπιζής (ὁ) (τουρκ.) δημ. ὁ παρασκευαζόμενος ἢ πωλῶν λεμψλεμπιά βλ.λ.

Λεμψος (ὁ) πᾶσι. ἡ λεμψσης (ὁ) ὀνομασία ἱερέως τινὸς ἐν Αἴγυπτῳ.

Λεμφογγία (τὰ) νεώτ. ἀνατ. τὰ λεμφοφόρα ἀγγεῖα, βλ. λεμφοφόρος.

Λεμφογγιακτασία (ἡ) νεώτ. ἱατρ. ἐπίκτητος ἀνεύρυνσις τῶν λεμφικῶν ἀγγείων.

Λεμφογγιίτις-ιδος (ἡ) νεώτ. ἱατρ. φλεγμονὴ τῶν λεμφικῶν ἀγγείων τῶν ἀπαγόντων τὴν λέμφον ἐκ τῆς περιφέρειας εἰς τὸ κέντρον τοῦ σώματος.

Λεμφογγαίωμα-ατος (τό) νεώτ. ἱατρ. κακοήθης ὄγκος προερχόμενος ἐξ ὑπερπλασίας μετὰ διευρύνσεως καὶ ἐκτόσεως τῶν λεμφικῶν ἀγγείων.

Λεμφοδανία (ἡ) νεώτ. ἱατρ. δυσκρασιακὴ πάθισις ὀφειλομένη εἰς ὑπερπλασίαν λεμφοειδοῦς (στοῦ καὶ ὑπέμετρον διόγκωσον εἴτε ἀνὰ τὰ λεμφικὰ γάγγλια ἢ τὰ αἰματοποικιτικὰ ὄργανα, εἴτε καὶ εἰς ἄλλα ὄργανα, ἄ. λεμφογόνος διάθεσις κ. λεμφοειδῆς λευκαίμια.

Λεμφοδανίτις-ιδος (ἡ) νεώτ. ἱατρ. φλεγμονὴ τῶν λεμφικῶν γαγγλίων προερχομένη ἐκ τοπικῆς μολύνσεως παθολογίας ἐκ τραυματικῆς ἢ ἄλλης βλάβης τῶν σχετικῶν πρὸς τοὺς ἀδένες τούτους ὄργάνων ἢ μελῶν.

Λεμφοδανοειδής-οὐς-ες νεώτ. ἀνατ. ὁ ἔχων μορφήν λεμφοδένου, ὁ ὁμοιάζων πρὸς λεμφοδένον: λεμφοδανοειδῆς ἱστός (ινώδης δικτυωτὸς ἱστός, οὗ τὰ διάκενα ἐμπεριέχουσι λεμφοκύτταροι), λεμφοδανοειδῆ ὄργανα (τὰ ἀποτελούμενα ἐκ λεμφοδανοειδοῦς ἱστοῦ).

Λεμφοδάνωμα-ατος (τό) νεώτ. ἱατρ. ὄγκος σχηματιζόμενος ἐξ ὑπερπλασίας τοῦ λεμφοδανοειδοῦς ἱστοῦ.

Λεμφοδῆν-ένος (ὁ) νεώτ. ἀνατ. τὸ γάγγλιον βλ.λ.

Λεμφατικός-ἡ-ὄν νεώτ. ἱατρ. κ. λυμφατικός κ. λεμφικός ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος ἢ ἰδιόζων εἰς τὴν λέμφον: λεμφατικὰ ἀγγεῖα, - λεμφατικὴ κρᾶσις (ὁ λεμφατισμός) ἐπὶ προσ. ὁ ἔχων λεμφατικὴν κρᾶσιν.

λεμφατισμός (ό) νεώτ. Ιατρ. κ. λυμφατισμός ή λεμφισμός. Ιδιαίχιστα ανώμαλος κατάσταση του οργανισμού όφελουμένη εις ύπερμετρον ανάπτυξιν του λεμφικού συστήματος κ. ιδ. εις αλλοιώσεις των λεμφικών αδένων, ά. λεμφατική κρίσις ή διάθεσις.

λεμφικός-ή-όν νεώτ. κ. λεμφατικός βλλ. : λεμφικών σύστημα [τό σύνολον των αγγείων δι' ών κυκλοφορεί ο λέμφος ώς και των αδένων έν οίς γεννώνται τα λεμφοκύτταρα], -λεμφικοί κόλποι, -λεμφικοί κισσοί [ή λεμφαγγειεκτασία].

λεμφισμός [ό] νεώτ. Ιατρ. ό λεμφατισμός βλλ. **λεμφοβλάσται** [οί] νεώτ. άνατ. κύτταρα του λεμφοενδοειδούς ίστου.

λεμφοαγγλία [τά] νεώτ. άνατ. μικρά σωματία έκ δικτυωτού ίστου παρεμβασόμενα κατά την διαδρομήν των λεμφαγγείων του λεμφικού συστήματος, ά. λεμφαδένες.

λεμφογόνος-ον νεώτ. ό παράγων λέμφου: λεμφογόνος **άδην** - όργανον, - λεμφογόνος **διάθεσις** ή **καχεξία** [ό λεμφατισμός].

λεμφοειδής-ούς-ές νεώτ. ό όμοιάων προς λεμφικούς αδένας, λεμφώδης, λεμφικός : **λεμφοειδής** [οί]σ [ό]σ άποτελούνται διάφορα όργανα, οίον αι άμυγδαλοί.

λεμφοζία [τά] νεώτ. άνατ. λεμφοειδή θυλακία σχήματος μικρού ύποτρογγύλου γεχροειδούς όζου, άπαντώντα μονήρη ή άγελαια ύπό τον βλενογόνον όλου του λεπτού έντέρου.

λεμφοθυλάκια [τά] νεώτ. άνατ. ύποτρογγύλα σωματία έν τώ έσωτερικώ τής φλοιώδους ουσίας του λεμφοαγγλίου, ά. φλοιώδη λεμφοζία.

λεμφοκήλη [ή] νεώτ. Ιατρ. διόγκωσις λεμφικού άγγείου έκ συσσωρευσεως λέμφου έντός αυτου ή έξ έγχύσεως λέμφου άνά τους ίστους.

λεμφοκόλπος [ό] νεώτ. Ιατρ. λαθυρινώδης κοιλότης των λεμφικών γαγγλίων διαιρουμένη άτελώς δι' ένώδους δικτυωτού εις πολυπληγή μικράς κοιλότητας και συγκοινωνούσα διά των πυλών του γαγγλίου προς τα προσωγία λεμφαγγεία.

λεμφοκυτταραιματοσία [ή] νεώτ. Ιατρ. πάθσις χαρακτηριζομένη διά τής άφθονου έν τώ αίματι παραγωγής ή αναπτύξεως λεμφοκυττάρων, μετά ή άνευ αύξησεως του όλικού αριθμου των λευκοκυττάρων του αίματος.

λεμφοκύτταρον [τό] νεώτ. άνατ. έκαστον των έν τώ λέμφω λευκοκυττάρων.

λεμφοκυτταρωσία [ή] νεώτ. Ιατρ. ή λεμφοκυττάρωσις ή λεμφοκύττωσις ή ύπερβολική άφθονια λεμφοκυττάρων έν τωι ύγρώ του σώματος ή ή αύξησις των λεμφοκυττάρων έν σχέσει προς τον όλικόν αριθμόν των λευκών αίμοσφαιρίων.

λεμφοραγία [ή] νεώτ. Ιατρ. ή έκ τής ρήξεως τής συνεχείας του δέρματος άποτομος και έπιμονος έκροή λέμφου.

λεμφορροία [ή] νεώτ. Ιατρ. συνεχής έκκρισις λέμφου έκ τινος λεμφικού άγγείου διανογιέντος έκ τρώσεως.

λέμφος [ό] μγν., μσν. [τό] κ.νεώτ. [ό κ.ή] κόρυζα, μύξα: 'Ησ. και πενηγμείαι μύξαι': Λιδών.Προγ. 33,29, Τζέτζ.Χιλ.6,331 **τό λέμφος**, πρθλ. Μοίρ.251P' **2**] νεώτ. άνατ. κολλώδες, διαφανές, λεπτόρρευσιον και άχρουν ύγρον κυκλοφορον έν ιδίαις άγγείοις έντός του σώματος και προάγον μετά του αίματος την ανταλλαγην τής όλης **3**] κτ. πλθθ. **λέμφοι** [οί] Φώτ. «λέμφοι τα θνησιείδια των θρεμμάτων και ζηροί από νόσου», Εύστ.Ι76ί, 18' **4**] ώς επίθ. κορυζώδης, μπεζώδης, μικρός, ήλιθιος, μπεζάρης: Μέν.άπ.493, αύτ. Έπιτρ 344 **λέμφος**, άσπληκτος, **αύδαμώς** προνοητικός.

λεμφοσάρκωμα-ατος [τό] νεώτ. Ιατρ. κακήθης νεόπλασμα σχηματιζόμενον συνήθως έν τοις λεμ-

φοκίς γαγγλίσις και έν παντι όργάνω μετά λεμφικού ίστου.

λεμφοσφαιρίον [τό] νεώτ. λεμφοκύτταρον βλλ. **λεμφοτομία** [ή] νεώτ. άνατ. ή τομή των λεμφικών άγγείων.

λεμφοφόρος-ον νεώτ. άνατ. ό **ένέχων**, ό **φέρων** λέμφον: **λεμφοφόρα** **άνετα** [του λεμφικού συστήματος].

λεμψώδης-ους-ες (λέμφος) σχόλ. ό κορυζώδης, ό μπεζώδης, μπεζάρης, κ. μφ. επί προσ. άπλους, εύθης, ήλιθιος: Σχόλ.Λουκ.Λεξφ.18.

λέμψωμα-ατος [τό] νεώτ. Ιατρ. ώριμος τύπος νεοπλασματος του λεμφικού ίστου.

λέμψωσις-εως [ή] νεώτ. σχηματισμός λέμφου. **λένα** [ή] δημ. ύφαλος λόφος άμμου μετά χαλίκων άκινήτων επί του θαλασσιου βυθου' || ταινίον ύφαλοι όμοίσις συστάσεως.

λενινικός-ή-ή(ν) νεώτ. κ. δημ. ό όπαδός του άρχηγού τής ρωσικής κομμουνιστικής επανάστασεως Λένιν, ό ακολουθών των **λενινισμών** βλλ.

λενινισμός [τό] νεώτ. κ. δημ. ή πολιτική, ής εισηγητής ύπήρξεν ό άρχηγός τής ρωσικής κομμουνιστικής επανάστασεως Λένιν, ή θεωρία του Λένιν.

λενιροβίην [ή] νεώτ. φαρμακ. κτηνωπλή τις κώνις παρεχόμενη ύπό μορφήν αλοιφής ώς φάρμακον κατά τής φωριόσεως.

λενισάτη [ή] νεώτ. φαρμακ. είδος οξικισύ άργιλίου παρεχόμενον ύπό μορφήν λευκής κόνεως ώς φάρμακον έξωτερικής χρήσεως επί δερματικών και οφθαλμικών παθήσεων.

λεντία [ή] [ήτολ.] δημ. ό πλαγιόδέτης : **δένω** **λεντία** [ήτολ.] (ήαγοδέτω): **-καράδι** **δεμένο** **μέ** **λεντία** [ήαγοδέτω]ν πλοίων.

λεντιάριον [οί] [λατ.] 'Επιγρ. οί έπιφορτισμένοι τον χειρισμόν των παραπετασμάτων έν τώ θεάτρω' **2**] **οί** έν βαλκανίοις, λουτροσις ύπόλληλοι, οί παρέχοντες τα **λέντια** βλλ. [πιθ].

λεντικιον [τό] πλν. **τό** **λέντιον** βλλ. [πιθ].

λέντιον [τό] [λατ.] μγν., μσν. κ. νεώτ. λινή θόβνη, ύφασμα λινοῦ, μάκτρον: 'Ιδ. έκείνο τό όποστον περιζώννυται τις προς εργασίαν, ποδιά, μύροστέλλα: Φερικη. Έρ.Θαλ.6 **λέντια**, ΚΔ'Ιω.13,4 **λαβών** **λέντιον** **διέζωσεν** **εαυτόν**, **αύτ.5** **πρξστο** **νίπνεν** **τούς** **πόδας** **των** **μαστών** **και** **έκμάσσει** **τό** **λεντίφ** **ώ** **ήν** **διέζωσμένος**, 'Επιγρ., Εύστ.Πον.298,17.

λέντισμα [τό] δημ. **ιδίος** τής τρόπος όλιεσις **ιδ.** τής συναργησίς.

λεντιωφανής [ό] [λέντιον-ύφανής] 'Επιγρ. **ό** **ύφανών** **λέντια** βλλ.

λεξείδιον [τό] **τό** **λεξίδιον** βλλ., **άττ.** κτ. Χοιροβ. έν EM 560,11 : Δημόπρ.κ.Κλήμ.'Αλ.328.

λεξίω γλωσσ. **έφετ**. του λέγω βλλ., **έπιθυμώ** **νó** **είπω**.

λέξω **έπ.** **μέσ.** **άδρ.** **προστ.** του λέχομαι βλλ.

λεξιγραφία [ή] νεώτ. ή καταγραφή λέξεων.

λεξιγραφικός-ή-όν νεώτ. **ό** **άνήνων** ή άναφερόμενος εις την λεξιγραφίαν βλλ.: **λεξιγραφικά** **άσολοίαι** **έπιπρ.** -ώς.

λεξιγράφος [ό,ή] νεώτ. **ό** **καταγράφων** **λέξεις**, **ό** **άσολογόμενος** **περι** **τήν** **καταγραφην** **λέξεων**.

λεξίδιον [τό] μγν. κ. νεώτ. **δ.γρ.** **λεξείδιον** **όνοκορ** **του** **λέξις** βλλ., ή **μικρά** **λέξις**, ή **έξ** **όλίγων** **συλλαβών** ή **φθόγγων** **άποτελουμένη**: 'Αρρ.'Επικτ. 2,1,30, Γαλ.13,575' **1**] νεώτ. **είρων**. **άσολογείται** **εις** **την** **συλλογήν** **λεξίδιων** **πρθλ.** **φρασιδιον**.

λεξίδριον [τό] **σκόλ.** **τό** **λεξίδιον** βλλ.: Σχόλ.Διον. **Όρ.**227H **λεξίδριον** **(δ.γρ.** **λεξύδριον)**.

λεξίθρασις [ό] νεώτ. **ό** **θραεών**, **ό** **άναζητών** **μετ'** **έπιμονής** **λέξεις**, **ό** **άποδίδων** **έξαιρετικών** **σπουδαιότητις** **εις** **τάς** **λέξεις** **καθ'** **εαυτάς** **και** **ούχι** **εις** **τον** **δλον** **λόγον**. **ιδ.** **ώς** **άνειδιστική** **πρσθηγορία** **πρός** **γρμματιστική** **φιλολόγία**: Σολωμ.

Μορκ. Μπότ. 16 σοφοί λεξιθῆρες, μακρίο, | μή λαχρ ασός βλάφω τ' άφτία.

Λεξιθρία (ή) (λεξιθῆρατ μτν. κ. νεώτ. ή θή-ρα, ή έπίμονος άναζητής λέξεων ή και φράσεων : Κλήμ. Άλ. Παίδ. 125.

Λεξιθρῶ-έω (λέξεις-θρηρώ) μτν. κ. νεώτ. είμαι λεξιθῆρας θρηρώς, έκζητώ λέξεις ή φράσεις : Πλούτ. π. Γέλλ. 2,9 Σωκρ. Σχ. Έκκλ. 1στ. 6,22.

Λεξικογραφία (ή) νεώτ. κ. δημ. ή ένασχόλησις περί τήν σύνταξιν λεξικώ, τὸ έργον τὸ σὺν λεξικογράφου βλλ. 2) ή έπιστήμη τῆς συντάξεως λεξικῶν.

Λεξικογραφικός-ή-όν νεώτ. ὁ άνήκων ή άναφερόμενος εἰς τήν λεξικογραφίαν, ὁ τῆς λεξικογραφίας βλλ. έπίρρ. -ός.

Λεξικολόγος (ὁ,ή) λέξ. κ. νεώτ. ὁ γράφων, ὁ συντάσσων λεξικόν, ὁ ειδικός περί τήν σύνταξιν λεξικῶ άσχολούμενος : ΕΜ 221,33.

Λεξικολογῶ-έω νεώτ. γράφω, συντάσσω λεξικόν, άσχολοῦμαι περί τήν λεξικογραφίαν βλλ.

Λεξικολογία (ή) νεώτ. ή έπιστήμη ή έρευνάσα τὰς λέξεις έτυμολογικῶς, Ιστορικῶς, σημασιολογικῶς και συντακτικῶς. 2) ή περί τῆς λεξικολογίας πραγματεία.

Λεξικολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ άνήκων ή άναφερόμενος εἰς τήν λεξικολογίαν, ὁ τῆς λεξικολογίας : έπίρρ. νεώτ. -ός κ. δημ. -ά.

Λεξικολόγος (ὁ,ή) νεώτ. ὁ άσχολούμενος περί τήν λεξικολογίαν.

Λεξικόν νεώτ. κ. δημ. ή κατ' άλφαθητικήν ή άλλην τάξιν συναγωγῆ τῶν λέξεων γλώσσας τινός μετά τῆς έρμηνείας αὐτῶν εἰς τήν αὐτήν ή άλλην γλώσσαν : μέγα λεξικόν τῆς έλληνικῆς γλώσσας, - όμπρικόν - έλληνογαλλικόν || ή κατ' άλφαθητικήν τάξιν συναγωγῆ λέξεων ή άρθρων άναφερομένων εἰς τὰς γνάσεις ειδικοῦ τινος κλάδου έπιστήμης ή τέχνης ή τοῦ σύνολου τῶν έπιστημῶν και τεχνῶν : εγκυκλοπαιδικόν - Ιστορικόν - γεωγραφικόν - Ιατρικόν - νομικόν - βοτανολογικόν λεξικόν, - Λεξικόν άρχαιολογίας || τὸ σύνολον τῶν λέξεων τῶν χρῆσιμοποιοῦμένων ὑπό άνθρώπου τινός ή ομάδος ανθρώπων, λεξιλόγιον : ή λέξις οἰκίας λείπει ἀπό τὸ λεξικὸ του.

Λεξικός-ή-όν λέξ. νεώτ. κ. δημ. ὁ άνήκων, άναφερόμενος ή άρμύζων εἰς τήν λέξιν : ΑΒ 1094 λεξικόν (ένν. βιβλίον) συναγωγή λέξεων συγγραφέως τινός ή ομάδος συγγραφέων, λεξιλόγιον, πρβλ. γλωσσάριον, -λεξικός πλούτος. 2) νεώτ. λεκτικός : λεξική κώφωσις ηπάθσις, καθ' ήν άκούει μέν τις τόν ήχον τῶν λέξεων, άλλα δέν διακρίνει τήν σημασίαν αὐτῶν, - λεξική τύφλωσις (μορφή άφασίας, καθ' ήν άδυνατεῖ τις ν' άναγνώσκει γραπτάς λέξεις έν μέρει ή ὀλοσχερώς ή και άναγνωρίζει μέν ὅλα τὰ γράμματα, άλλα' άδυνατεῖ νά συνδυάσῃ αὐτά).

Λέξις-εως (ή). (λέγω) κ. μαν. κ. νεώτ., δημ. λέξή τὸ λέγειν, τὸ ὁμιλεῖν, ή ὁμιλία, ὁ λόγος : Πλάτ. Νόμ. 616D κατά λέξιν τε και ψόην και κατά δρῶσιν, αὐτ. Πολ. 396C επειδάν άφίκαται έν τή διηγήσει επί λέξιν τινά ή πράξιν, αὐτ. 400D τί δ' ὁ τρόπος τῆς λέξεως, Άρρ. Τακτ. 27,2 τὰ λέξει δηλούμενα (αἱ προφορικὰ έντολα). 2) ὁ τρόπος τοῦ λέγειν, ὁ χαρακτήρ τοῦ λόγου, τὸ λεκτικόν, τὸ ὕφος : Πλάτ. Άπολ. 17D ζένους έχω τῆς ενθάδε λέξεως (δέν είμαι συνηθισμένος εἰς τὸ ένταῦθα έν χρήσει ὕφους), αὐτ. Νόμ. 795B Μούσης λέξιν μιμουμένων (ποίητικόν ὕφος). (Ισοκρ. 5,4 μηδένα λόγον αὐτῶν μηδέ τήν λέξιν έπαινεῖν, Άριστ. Ποιητ. 1450b,3 λέξιν είναι τήν διά τῆς ὀνομασίας έρμηνείαν, αὐτ. Ρητ. 1410b,28 || περί λέξεως τίτλος έργου τοῦ Έφώρου : Έθων Ρητ. 2. 3) κ. νεώτ. κ. δημ. φθόγγος ή άυτοτελής σύνολον φθόγγων

δηλωτικῶν έννοιās ή σχέσεώς τινος, τὸ έκφράζων άυτοτελῶς έννοιάν τινα μικρότερον στοιχείον τοῦ λόγου : Άριστ. Ρητ. 1406b,1, Έπίκ. Φύσ. 28,4v, Πολυδ. 2,22, ή γάρ λέξις αὐτή τοῦτο σημαίνει κυρίως, αὐτ. 6,46,10 τὰς λέξεις κέρχρατ τὰς αὐτὰς, Διον. Θρ. 633,31, - λέξεις μονοσύλλαθος, πολυσύλλαθος - κλιτή - άκλιτος - άπλή - σύνθετος || ὁμ. φρ. αὐτὰς λέξεσι ή κατά λέξιν λέξιν πρός λέξιν, πιστῶς : Διον. Άλ. Ποιμ. 2, Πλούτ. Ηθ. 869D, Διογ. Α. 2,113, 'Αθην. 11,493D γράφει κατά λέξιν (αὐτολεξεῖ) || ὁμ. επί λέξεως : Βί. Άριστ. 438 (Rose), Πάν., || ὁμ. νεώτ. κ. δημ. φρ. κατά λέξιν πιστῶς : κατά λέξιν μετάφρασις ή ὡς επί τὸ πλείστον άκολουθῶσα τήν σειράν τῶν λέξεων τοῦ πρωτοτύπου και άποδίδουσα ταύτας πιστῶς, άντίθ. έλευθερά μετάφρασις || ὁμ. φρ. : μοῦ εἶπε επί λέξει τὰ λέξει (μετά τὰς αὐτὰς λέξεις, αὐτολεξεῖ), - έκαστε και μοῦ τὰ εἶπε ὅλα λέξιν πρός λέξιν έν πάσῃ λεπτομερείᾳ, μέ τὸ νῆ και μέ τὸ σπῆ, -δέν έβγαλε λέξη (δέν εἶπε άπολύτως τίποτ.), -μή πῆς ή μή βγάλας λέξη (σημῆ ή) τσιμουδιά ή, συνηθίζει νά παιζῆ μέ τὰς λέξεις (νά λέγη δι' άλλων λέξεων τὸ αὐτὸ πράγμα ή νά κάμη λογοπαίγνια, -μέ μιά λέξη ή μέ λίγες λέξεις (δι' ὀλίγων, έν συτομία λέγου). 4) περιληπτικός, ή φράσις : Έπίκ. Φύσ. 28,15v, Γαλ. 12,403, 'Αθην. 7,275B κρατῶ γάρ και τῆς λέξεως διά τὸ σφόδρα μοι είναι προσφιλή (αὐτῶν τῶν λέξεων, τῶν φράσεων) || φρ. κατά λέξιν (ὡς ή φράσις φέρεται) : Λουκκ. Α. Π. 11,140 ὁμ. παρά λέξιν (έσφαλμένως) : Κικ. Αττ. 16,41. 5) νεώτ. κ. δημ. ή γραπτή παράστασις τῆς λέξεως : λέξεις δυσανάγνωστος, -οι άριθμοι εἰς τὰ πλεγγραφήματα λογίζονται ὡς λέξεις. 6) είδ. γραμμ. παλαιά, σπανία ή (ιδιόζουσα εἰς συγγραφέα τινά λέξει έχουσα άνάγκην έξηγήσεως, δι' άλλης γνωστοτέρας, ὅθ. λέξεις τὸ γλωσσάριον βλλ. 3) : 'Αθην. 11,485v Ροδιακαί λέξεις (γλωσσάριον ροδιακῶν φράσεων), πρβλ. γλώσσα 71.

7) τὸ κείμενον συγγραφέως τινός, άντίθ. έξηγήσις : Άσπασ. ΗΝικ. 122,27, Άρρ. Έπίκτ. 3,21, Δαμόσχ. Άρχ. 165, αὐτ. 169.

Λέξο έπ. άόρ. μέτ. άχ. τῆς προστ. τοῦ λέγομαι βλλ.

Λεξιδῶριον (τό) λέξ. ὄγρ. άντί λεξιδριον βλλ. : Σχόλ. Διον. Θρ. 227 Η.

Λέοιμι 'Ησ. 'εθλοίμω, πρβλ. λην.

Λεοκοίς 'Επιγρ. άντί λευκοίς, βλ. λεοκός.

Λεοναρδίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτῶν ένυδρον πολυπυρριτικόν ὄλας τῆς οἰκος. τῶν ζεολίθων.

Λεοντάγχις (ὁ) (λέων-άγχι) μτν. ὁ άγχιων, ὁ στραγγιλιζών, ὁ πνιγων τούς λέοντας : Καλλ. Έπιγρ. 34 τιν με λεοντάγχι' ὄνα (ὡ δνα) συοκτόνε φθίνον δζον ἔθηκε.

Λεονταγωγός-όν (λέων-άγω) μσν. ὁ άγων λέοντας : Κ Παντεχνῆς έν Αππ. etc. 6,51,52.

Λεοντάκρουνον (τό) 'Επιγρ. πιθ. κρουνός έχων σχήμα κεφαλῆς λέοντος.

Λεονταρής (ὁ) δημ. κ. lionταρής ὁ έπιδεικνύων φευδῆ άνδρείαν, παλληκαρισμόν, ὁ φευτοπαλληκαράς, ὁ νταής.

Λεονταρής(ιος)-ια-ιο δημ. ὁ άνήκων ή άναφερόμενος εἰς λέοντα, ὁ τοῦ λέοντος, ὁ λεοντήτιος : λεονταρῶν δέρμα, - λεονταρῆσια χαιτή.

2) ὁ άρμύζων ή ιδιόζων εἰς λέοντα, ὅθ. κ. γενναίος, ήρωικός : λεονταρῆσια καρδιά.

Λεονταρίον 'Επιγρ., πᾶν., μσν. κ. νεώτ., δημ. κ. 'λιοντάρι ὕποκορ. τοῦ λέων βλλ., ὁ μικρός λέων : 'Επιγρ., Γαλ. 12,773, Πάν. πινάκια βωλπταρία τῆ σὺν ποδίοις και διαπληγίοις και λεονταρίοις || μσν., νεώτ. κ. δημ. άνευ ὕποκορ. σμ. ὁ λέων : Γεωργ. 10αν. Ρ έν Κορ. Ατ. 2,147 διατ' είσαι δύνατον θηριον πλέων και άνταρῆτι, Έρωτόκρ. 1,120 πλιά δύναμη και πλιά άνταρῆτι έχει τὸ λεοντάρι, αὐτ.

2,1294 σπίνδας και λιονταριού καρδιά βαστού κι οι δύο ντως τούτο 2) μτφ. επί προσ., ό έχων τάς Ιδιότητας λέοντος κ. ΐδ. τήν ανδρείαν, ανδρείος, γενναίος, ηρωϊκός : Έρωτόκρ.2,1347 λιοντάρι στήν καρδιά, χρυσός άίτης στο δίωμα, Ρήγ.Θούρ. Μανιάτες, λιοντάρια έκαουσία, Βαλαωρ.Βράχ.Κύρ 20 έξήσαντα λιοντάρι.

λεονταρόφυχος-η-ο δημ. κ. λιονταρόφυχος ό έχων φυγήν λέοντος, ής ό γενναίος, ό λεοντόκαρδος : έπίρρ. δημ. -α : Σολωμ. Έθν. Υμν.69 λεονταρόφυχος έκτυπιόυντο, | πάντα έφώναζαν φωτιά.

λεόντας [σί] μσν. κ. δημ. κ. λιώντας ό λέων, τό λεοντάρι : Έρωτόκρ.3,302 τόν φύλλο ποιός είδες ποτά λιώντανά τά πολεμιστή, αút 2,1828 2) μτφ. επί προσ., ό έχων τήν ανδρείαν, τήν γενναίότητα του λέοντος, ό ηρωϊκός : Έρωτόκρ.2,1286 κι από τ' Ανάπλι Αντρόμαχος, λιώντες, θερία και κείνοι.

λεοντή [ίέν. δορά] [ή] κ. συνηρ. λεοντή θηλ. του λέοντος, ή δορά, τό δέρμα του λέοντος, τό τομάρι του λιονταριού : Ήρ.7,69 ΑΙθίοπες δέ παρδάλας τε και λεοντήσιν έναμμένοι, Άριστφ. Βάτρ.46 λεοντήν επί κροκατώ κείμενην, Άναξάνδρ.65, Πλάτ.Κρατ.411Α τήν λεοντήν ένδέδουκα.

λεοντήσις [ή] μτγν. κ. μσν. ποί. λειοντή ή λεοντή βλ.λ. : Άνών.π. Σουίδ., ΑΠλ.4,185 λειοντή.

λεοντήσια [ή] μτγν. ή θηριωδία, ή αγριότης : Ψ Πόλ.Φυσ.1,17 (326F).

λεόντειος-α-ον κ.-ος-ον κ.μσν.κ.νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις λέοντα, ό του λέοντος, ό έκ λέοντος, λεονταρήσιος : Αισχ.άν.109 τής λεονταίης [δοράς], Θεόκρ.24,136 δέρμα λεόντειον, Γαλ.13,631 λεόντειον στέαρ, -λεόντειοι άνυμεις, -λεόντειος χαίτη 2) ό ώς ό ζώο ή λέοντος, ό έχων ιδιότητες του λέοντος : Έπιχ.3011 λεονταία δύναμις, Μάρκ. Άργ.ΑΠ9,221 λεονταία βία 3) λεόντειος έταιρεία εκείνη καθ' ήν έταίρος τις ή πλειονες έταιροι μετέχουσι μόν των ζήμιων, άποκλείονται ό μιας τής συμμετοχής εις τά κέρδη 4) νεώτ. ό άνάγων τήν άρχήν ή τήν ΐδρυσιν του εις τόν πάναν Λέοντιον ΙΓ' 5) μσν. ή λεόντειος πόα ή οροβάχη βλ λ. : Γεωη.2,423.

λεόντειος-α-ον ό λέοντιος βλ.λ.] π.θ.έν Άλκυ.34,5.

λεοντή [ή] κ. νεώτ συνηρ. τ. του λεοντή βλ.λ. : Πλάτ.Κρατ.411Α τήν λεοντήν ένδέδουκα, Πλούτ. Λύσ7 όπου γάρ ή λεοντή μή άφικνεϊται, προσραπτέον εκεί τήν άλωπεκην, νεώτ. φρ του άφηρηθή ή λεοντή [άνεκαλήσθη] εις όποιος πράγματι είναι,| -άπέβαλε τήν λεοντήν και περιεβλήθη τήν άλωπεκην.

λεοντηδόν έπίρρ. μτγν. κατά τόν τρόπον του λέοντος, ώς λέων, σαν λιοντάρι, ήτοι γενναίως : ΠΔΜακκ.2,11,11 λεοντηδόν δέ έντινάξαντες εις τούς πολεμίους κατέστρωσαν αυτών χιλους.

λεοντηθεός-ή-όν μτγν. άστρολ. ό γεννηθείς υπό τό ζώδιον του λέοντος : Κατ. Άστρλ.Κ7,112.

λεοντήσις-εως [ή] μτγν. κ. νεώτ. τό πρώτον στάδιον τής νόσου ή έφωφάνιας βλ.λ.] : Ρούφ.π. Όρειδ.45,27,2, Γαλ.14,757 || νεώτ. ιατρ. παθολογική παραμόρφωσις του προσώπου και του κρανίου, καθ' ήν ό πάσχων κτάται άθην παρεμφερή προς τήν του λέοντος.

λεοντήσιαι [σί] νεώτ. άστρον. οι κατά τά μέσα Νοεμβρίου έμφανιζόμενοι δίχτυνοι άστέρες, ών τό άκτινοβολον εύρίσκεται έν τώ άστερισμώ του λέοντος.

λεοντιδούς-εως [σί] μτγν. κ. νεώτ. μικρός λέων, νεογόν λέοντος, σήμιος, λεονταράκι : Άριστφ. Βυζ.π.Αιλ.Ζ17,47 2) νεώτ. μτφ. [κτ. μτφρ. έκ του γαλλ.] νέος φιλάρεσκος και έρωτύλος, ό επιδιώκων τάς ουνααστροφάς, κοσμικός νέος.

λεοντικά [τά] νεώτ. ό τέταρτος βαθμός έν τή Ιεραρχία των μυστών τής λατρείας του Μίθρα.

λεοντική [ή] μτγν. κ. νεώτ. τό φυτόν κοκκόλιο βλ.λ.] : Διοσκ.4,122 λεοντική [δ.γρ. λεοντική] | νεώτ. βοταν. είδος ποοδών βερβεριδοειδών φυτών : λεοντική ή λεοντοπέταλος ή ποурδάλο, φούσκα] 2) πάλ. είδος χρώματος, βαφής.

λεοντικός-ή-όν μτγν. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τόν λέοντα, ό του λέοντος : Πορφ. Άποχ. 4,16 τά λεοντικά [έν τοίς μυστηρίους του Μίθροι, αút.Νυμφ.15 2) τό θηλ. -ή ώς ούς. βλ.λ.

λεοντιών [τό] μτγν. κ. μσν. ύποκορ. του λέων βλ.λ.] : Θεόγλωστ.Καν.123 2) ή λεοντήσις βλ.λ. : Άρετ.Χρον.Παθ.2,213.

λεοντής-ίδος [ή] κόσμημα οικόδομής έχον σχημα λέοντος : Έπιγρ. 2) λεοντής ή τετάρτη κατά σειράν έκ των δέκα φυλών τής Άττικής, ώς καθωρίσθησαν αυται υπό του Κλεισθέους τώ 508 π.Χ. Φωτ.Λέξ. έφυλη Άθηνων από λέω του Όρφέως : Ξεν. Έκλ.2,4,27 λαδόντες Κολλιστρατον φυλής λεοντίδος, Πολυδ.Β,110 [δ.γρ. λεοντής].

λεοντιά-άω [λεονταίσις] μτγν. κ. μσν. πάσχω έκ λεοντήσιως βλ.λ. : Γαλ.14,757 2) [μένω] όμοιάζω προς λέοντα : Τζέτζ.Χιλ.4,937.

λεοντοδάμων-ονος-ον [λέων-βσίω] ό έρειδόμενος επί λέοντος, ή ό στηριζόμενος επί ποδών έχόντων τό σχημα των του λέοντος : Αισχ.πρό.225 λεοντοδάμων ακαφή.

λεοντόδασις-εως [ή [λέων-βάσις] Έπιγρ. βόσις έχουσα σχήμα λέοντος.

λεοντόδοτος-ον μτγν. επί τόπων, χωρών, ό έν ώ διατριβουσι, βσσκονται λέοντες : Στράβ.16,1,24 έστι γάρ εύδοτος ή χώρα και . . λεοντόδοτος.

λεοντόδοτος-ον [λέων-βόσκα] μτγν. ό τρέφων ή διατροφών λέοντος : Νόνν.Δ,1,21.

λεοντόγαλα [τό] [λέων-γαλαίη] όπος Κυρηναϊκός.

λεοντόγνημας-ον [λέων-γνημη] μσν. ό έχων γνήμην λέοντος : Βί.Δαμασκ.1231.

λεοντόδαμεις-ονος [ή [λέων-δαμίζω]. αйт. λεοντόδαμον, ό δαμοστής λέοντος ή λεόντων : Πινδ. άπ.741 [σελτιοει] κύνα . . λεοντόδαμον.

λεοντοδέρης [σί] [λέων-δέρος] ό όμοιάζων προς τό δέρμα, τήν δοράν του λέοντος, κυρρός, επί του πολυτιμου λίθου άχάτου, ώς έχοντας τήν χροιάν λέοντος : Όρφ.Λιθ.619.

λεοντόδιφρος-ον [λέων-διφρος] μτγν. ό όχρούμενος επί διφρου συρομένου υπό λέόντων : Φίλιππ.Όεσσ.ΑΓ1,6,94 λεοντόδιφρος Ήελ.

λεοντόδουος-οντος [σί] νεώτ. βοταν. γένος ποωδών συνθετών φυτών, έν είδος λεοντόδουος ό δασύς [δημ. παπαδούλα].

λεοντοειδής-ους-ές [λέων-ειδος] μτγν., μσν. κ. νεώτ. ό όμοιος προς λέοντα : Αιλ.Ζ112,7 λεοντοειδές σώμα, Γεωη.19,21 έπίρρ. νεώτ. -διος.

λεοντόθυμος-ον [λέων-θυμός] μσν. κ. νεώτ. ό έχων θυμόν, καρδίαν, θάρρος, λέοντος, ήτοι ανδρείος, γενναίος, ά λεοντόκαρδος : Ραγκ.Άλ. [έκδ Φέζη]1,62 κι οι άλλα' οι λεοντόθυμοι τυραννοφάγοι, μιμητά | των έργων των προγόνων.

λεοντοκαρδία-η-ο[ν] νεώτ. κ. δημ. ό έχων καρδίαν, ήτοι θάρρος, γενναίότητα λέοντος, ό λεοντόθυμος.

λεοντοκεφαλή [ή] [λέων-κεφαλή], πληθ. -άλαι, Έπιγρ. κ. νεώτ. λίθινον ή χαλκόνη άρχιτεκτονικόν κόσμημα έν σχήματι κεφαλής λέοντος, έν χρήσει άντ' ύδρορροφής, ρόπτρου κττ. : Έπιγρ. γόνυων ές λεοντοκεφάλας, Έπιγρ. παραίτιας λεοντοκεφάλας, Έπιγρ λεοντοκεφαλών παραδείγμα.

λεοντοκεφάλος-ον [λέων-κεφαλή] κ. νεώτ. έχων κεφαλήν λέοντος : Έπιγρ.λεοντοκεφαλί παραίτιδας, Λουκ.Έρμώτ.44 κννοκεφάλους τινάς δυνας και λεοντοκεφάλους ανθρωπώους.

λεοντοκλιβανάριο [σί] πάλ. πθ. ό λεοντόθυμοι κλιβανάριο βλ.λ.]

Λεοντοκόμος-ον (λέων-κομῶ) μτγν. ὁ τρέφων, ὁ διατηρῶν, ὁ περιποιούμενος λέοντας: Φιλῶστρ. 'Ηρ.10,5, 'Οπν.Κυν.3,53.

Λεοντοκομῶ-τω (λέων-κομῶ) μσν. τρέφων, συντηρῶ, περιποιῶμαι λέοντας: Εὐστ.Παν.165.

Λεοντοκράνον (τό) 'Ησ. κ' Ἀμαζονικὸν ὄπλον»: Κωμ' Ἀδέσπ.1365.

Λεοντόκρουον (τό) 'Επιγρ. τὸ λεοντόκρουον.

Λεοντομάχας (ὶ) μτγν. ὁ λεοντομάχος βλ.λ.: Θεόκρ. 'Επιγρ.22 τὸν τοῦ Ζανῶς ὄδ' ἕμιν υἱὸν υἰὸν τὸν λεοντομάχον.

Λεοντομάχος-ον ὁ μαχόμενος πρὸς λέοντα: 'Επικ. ἐν Πάπ., 'Ηρωδιον.Τεχν.Λεῖφ.1,232.

Λεοντομιγῆ-σός-ές (λέων-μειγνυμι) μτγν. ἐπιζῶν, ὁ προεβδῶν ἐκ τῆς μίξεως λέοντας μετ' ἄλλου ζῶου, ὁ κατὰ τὸ ἤμισυ λέων καὶ κατὰ τὸ ἕτερον ἡμισυ ἄλλο τι: Πολυδ.5,38 λ. κύνες.

Λεοντόμορφος-ον (λέων-μορφή) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων μορφήν λέοντας: Ὁραν.1,2, Πάπ., Κατ. 'Αστρ.Κ.814,252.

Λεοντομόρμηξ-ηκος (ὶ) μτγν. ἐν μτφ. χρ. ὁ κατὰ τὸ ἡμισυ λέων καὶ κατὰ τὸ ἕτερον ἡμισυ μύρμηξ: 'Ηρωδιον.Τεχν.Λεῖφ.1,46.

Λε(ον)τιόουρος (ὶ) νεώτ. βοταν. γένος ποωδῶν χιλιανθῶν φυτῶν.

Λεοντοπάρδος (ὶ) μσν., δημ. κ. λεοπάρδος βλ.λ., λεοπάρδαλις βλ.λ.: 'Αχμ.'Ονειροκρ.273.

Λεοντοπέταλον (τό) μτγν. τὸ ποῦδες φυτὸν λεοντική ἡ λεοντοπέταλος, ἡ ρουρδάλα, ἡ φουσίκα: Διοσκ.3,96, Γολ.12,57.

Λεοντοπιθήκος (ὶ) μτγν. εἶδος λεοντοσειδοῦς πιθήκου: Φιλιστοργ.'Εκκλ.'Ιστ.3,11.

Λεοντοπόδιον (τό) μτγν. κ. νεώτ. τὸ φυτὸν λεοντοπέταλον βλ.λ.: Διοσκ.3,96 || τὸ φυτὸν ζωόουχον: ΨΔιοσκ.4,133 || νεώτ. βοταν. γένος ποωδῶν πολυετῶν συνθετῶν φυτῶν.

Λεοντοπούς-ποδος-ουιν (λέων-πούς) ὁ ἔχων πόδας λέοντας ἢ ὁμοίους πρὸς τοὺς τοῦ λέοντας: Εὐρ.ἀπ.544 ὑπὸ λεοντοπούιν βᾶσιν καθέζετο' κ. ἐπὶ ἀγγεῖων: 'Επιγρ.

Λεοντοπρόσωπος-ον (λέων-πρόσωπον) σχόλ. κ. πᾶρ. ὁ ἔχων πρόσωπον λέοντας: Σχόλ.Εὐρ.Φοῖν 411, Πάπ.

Λεοντοστήθος (ὶ) μσν. ὁ ἔχων στήθος λέοντας: 'Ιω.Κωνσταντινουπολιτ.ἐν Παναρ Χρον.Τραπεζ.366,58,90.

Λεοντοτροφία (ἡ) (λέων-τρέφω) μτγν. τὸ τρέφειν, ὁ διατηρεῖν λέοντας: Αἰλ Ζ1 6,8.

Λεοντοῦχος-ον (λέων-έχω) μτγν. ὁ ἔχων, ὁ διατηρῶν λέοντας, ἐπιθ. τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν Ἀσκάλων: Μαρῖν.Πρόκλ.19.

Λεοντοφόνος-ον (λέων-φονεύω) κ. μσν. ὁ φονεύων λέοντας: 'Επιγρ.,Χριστόδ.'Εκφρ.137, Ἀγαθ. ΑΠ 6,74 ἡ μέγα καρχαίζουσα λεοντοφόναις ἐπὶ νίκαις 2) τὸ οὐδ. λεοντοφόνον ὡς οὐσ. εἶδος ἐντόμου τῆς Συρίας, ὅπερ δια τῆς αὐτοῦ φωνεῖται τὸν λέοντα: 'Αριστλ.'Θαυμ.845κ,28, Αἰλ Ζ1 4,18.

Λεοντοφόρος-ον (λέων-φέρω) μτγν. ὁ φέρων εἰκόνα λέοντας: Λοικ.'Ερμὸτ.44 ἦν . . τῷ λεοντοφόρῳ τούτῳ κλήρω ἐν ἀρχῇ ἐντύχης.

Λεοντοφύξ-σός-ές (λέων-φύω) ὁ ἔχων φύην, φύσιν λέοντας: Εὐρ.Βάκχ.1196 λαδοῦσαν ἄγρην τάνδε λεοντοφύξ,'Επιγρ. κυλικιον. ὡτα ἔχον λεοντοφύξ.

Λεοντοχασμα-ατος (τό) 'Επιγρ. τὸ λεοντόκρουον βλ.λ.

Λεοντοχασμάτιον (τό) ὑποκορ. τοῦ λεοντοχασμα βλ.λ.: Πινδ.Παιάν.ἐν Πάπ. διὰ γαλκῶν λεοντοχασμάτιον.

Λεοντοχλαίνιον-ον (λέων-χλαίνη) μτγν. ὁ ἐνδεδυμένος, περιβεβλημένος ὄρον λέοντας, ἐπιθ. τῶν Ἡσυχάκτους: Ἀρχι.ΑΠλ.4,94.

Λεοντόχορτος-ον (λέων-χορτάζω) ὁ πρὸ τοῦ λέοντας καταβιβρωσκόμενος: Αἰσχ.ἀπ.330 Λεοντόχορτον βουβαλιν ἰκάδ.Εὐστ.-χορτανι.

Λεοντόχρους-σος-ουν (λέων-χρoαί) μτγν ὁ ἔχων τὸ χρῶμα λέοντας: 'Ηφισιτ.'Αστρ.1,1

Λεοντόφυγος-ον (λέων-φυγή) σχόλ. ὁ ἔχων φυγήν λέοντας, λεοντοκάρδος Σχόλ.Δ' Ἰλ.Ε639

Λεοντώδης-σός-ές (λέων) ὁ ὄμοιος πρὸς λέοντα, λεοντοειδής: 'Αριστλ.'Πολιτ.1338η,19 τοὺς ἡμερωτέρους καὶ λεοντώδεις ἠθεσιν, Πλάτ.'Ἀλέξ.2 κύνειν παῖδα θυμοειδῆ καὶ λεοντώδῃ τὴν φύσιν' || Φιλῶστρ.Γυμν.37,1 ἐκδ' Ὀλοκτιμῆ λεοντώδεις δέ καὶ ἀετώδεις καὶ σχιζοῖαι καὶ ὡς ἐπονομάζουσιν ἰμαντώδεις ἀθλητῶν εἶδη 2) τὸ οὐδ. λεοντώδεις ὡς οὐσ. ἡ διάθεσις, ἡ ιδιότης τοῦ λέοντας: Πλάτ.'Πολ.590Α, ἡ δ' αὐθόδεια καὶ δυσκολία φέγεται οὐκ ὅταν τὸ λεοντώδες τε καὶ ἀετώδες αὐξῆται, Πλάτων.1,17 || ἡ ιδιότης τοῦ λεοντοκάρδου, ἡ παλληκαρασύνη: Πλουτ.Φάβ.1 τὸ μεγαλόφυχον καὶ λεοντώδες ἐν τῇ φύσει καθορώτως αὐτοῦ.

Λεοντώδης ἐπίγρ. μτγν. κατὰ τὸν τρόπον τοῦ λέοντας, σάν τὸ λιοντάρι: Ποσειδῶν 15] κρέα . . πολλὰ . . προσφέρουσι . . καθαρευίως μὲν λεοντώδεις δὲ ταῖς χειρῶν ἀμφοτέρας ἀφροντες ἄλα τὰ μέλη καὶ ἀποδάκνοντες.

Λεοντών-ωνος (ὶ) μτγν. ὄνομασία μῆνός ἐν Ἀλεξανδρείᾳ: Πτολ.Μαθ.9,7

Λεοντώνυμος-ον (λέων-ὄνομα) ὁ ἔχων ὄνομα λέοντας: Τζέτζ.'Επιστ.2,268.

Λεοπάρδαλις-εως (ἡ) νεώτ. ζῶολ. μσν κ. δημ. λεοντοπάρδαλις (ὶ), δημ. κ. λεοπάρδος γένος θηλαστικῶν σαρκοβόρων τῆς οἰκογεν. τῶν αἰλουροειδῶν.

Λεοπάρδος (ὶ) μτγν., μσν κ. δημ. ἡ λεοπάρδος βλ.λ.: Γολ.5,134, Διοσκλτ.'Εδικτ.8,39, Θεόγνωστ.Καν.98, Παλαμ.'Ασχλ Ζ σάλευεν ὁ λεοπάρδος μέσ' στό σιδερόφραχτο κλουβί.

Λεοποδία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος λειρσειδῶν φυτῶν περιλαμβάνον πᾶς βολβορρίζους.

Λεοπουρνιά (ἡ) δημ. τὸ φρυγανώδες φυτὸν κίστος ὁ κρητικός 2) τὸ φυτὸν ἐλαϊόπρινος ὁ ὄξυφυλλος.

Λεοτριβεῖν πᾶρ. ἀντὶ λεοτριβεῖν, λεαίνειν βλ.λ. **Λεουδιά** (ἡ) δημ. τὸ φρυγανώδες φυτὸν κίστος ὁ κρητικός.

Λεωργός-ον μτγν. λεωργός βλ.λ.: Πολυδ.3,134.

Λεπάδεσμαι (λεπάς) λεξ. συλλέγω λεπάδας' Ἡσ «λεπαδεύμενος» συνάγων λεπάδας, Φῶτ. «λεπάδας συλλέγων».

Λεπαδιστήρ-ηρος (ὶ) μτγν. τὸ ἄκρον τοῦ λεπάδου βλ.λ.: Πολυδ.1,147.

Λέπαδων (τό) (λέπαι) κ. νεώτ. πλατύς, δερμάτινος ἰμῶν συνέχων τὸν ζυγὸν ἐκ τοῦ τραχήλου τῶν ἰππῶν τῶν ἄμαξων ἢ ἄλλων ὑποζυγίων καὶ ἐνώμων αὐτῶν πρὸς τὸν δάμασκα στήρα, συνήθ. κτ. πληθ.: Ἀπολλ.Σοφ.Λεξ.'Ομ.437 «λέπαδων» ἰμῶνες στήθιασι πλαστεῖσι οἱ περὶ τοῦ τραχήλου ἐπιτιθέμενοι καὶ πρὸς τὸν ζυγὸν ἀναθεσμούμενοι, τὰ ζυγώλαρα: 'Ιλ.Ε730 ὄησε . . ζυγόν, ἐν δὲ λέπαδων . . ἐβαλε, αὐτ.Τ393 Αἰσχ.Πέρσ.191 ἀρμασιν δ' ὑπο ζεύγνυσιν αὐτὰ καὶ λέπαδ' ἑπ' αὐχένων τίθησι, Ἀριστοφ.'Ιππ.768 ἀπολοῖμην καὶ διαπρισθῆην καταμθῆθην τε λέπαδων, Πάπ. δμ. κ. κτ. ἐν: Ἀγαθ.ΑΠ 4,3, μὴ τις ὑπαυκενῖοιο λιπῶν ζωστήρα λεπάδων βάρβαρος εἰς βασιλῆα . . ὄμμα τανύσθην || ὄμ. μτφ.: Αἰσχ.'Αγ.218 ἐπεί δ' ἀνάγκας ἐδὺ λέπαδων ἰπὸν ζυγόν τῆς ἀνάγκης 2) νεώτ. αὐτίκως ἰμάς προστιθέμενος εἰς τὸ ὀπίσθιον μέρος τῆς σαγῆς τῶν ἰππῶν, ὅπως ἐμποδίζη αὐτοῖς ἀπὸ τοῦ νά λακτικῶσιν 3) λέπαδων αἰδηρᾶ αἰδηροῖ κάλαθοι: Πάπ.

λεπαθογαστώρ-ορος (ό) νεώτ. γένος μαλακοπερυγίων γωδισσοχιτών ιχθύων.

λεπάδοσ α-ον (λέπασι) ό του κρηνηνου, του αποκρήνου τόπου : Εύρ.Ήρακλ.394 **λεπασάν** δ' όφροήν καθήμενος σκοπεῖ· || τραχύς, βροχώδης, πετρώδης : αὐτ.Ήπν1248 ἴπποι δ' έκρυφθεν και τό δύστηνον τρέας τάρσους λεπασίας οὐ κάτοιδ' όπου χθονός, αὐτ.Π324 φυγή λεπασίας εξεπίμυλαμεν νάπας.

λεπάδω έν παθ. παρακ. πέσσω βλλ.:Ήσ.κ.Φώτ. «λεπασμένον πεπεμμένον»: Στράττ.77.

λεπάτος-α-ον (λέπασι) ό του κρηνηνου, του αποκρήνου τόπου : Εύρ.Ήρακλ.394 **λεπασάν** δ' όφροήν καθήμενος σκοπεῖ· || τραχύς, βροχώδης, πετρώδης : αὐτ.Ήπν1248 ἴπποι δ' έκρυφθεν και τό δύστηνον τρέας τάρσους λεπασίας οὐ κάτοιδ' όπου χθονός, αὐτ.Π324 φυγή λεπασίας εξεπίμυλαμεν νάπας.

λεπάμων(ι)ό αρχ.λεξ. τό λέπαδων βλλ.:Ήσ.πολλ.Σοφ.Λεξ.Όμ.έν λ.λέπαδνα.

λεπανος ή λεπανθος Ήσ. «λιπόδερμος Ταραντίσι».

λεπαργος-ον (λέπασι - άργός) ό έχων λευκόν δέρμα ή λευκά πτερά, λευκός· Αισχ.άπ.304,5 **λεπαργος κίρκος**· || έπί τραγού, ό λευκοκόλιος ή λευκόπευρος : Θεόκρ.4,45 **σιτθ' ό λέπαργος** 2) τό άρα. ώς ούς. έπί όνου : Νίκ.Θηρ.349.

λεπας(ι)ό (λέπασι) κ. πτ. όνομαστ. κ. αιτ. του έν. βουόνδν πετρώδες και γυμνόν, άπόκρημος πέτρα, γυμνός βράχος : Σίμων.114,1971 ή περίη Γεράνεια, κακόν λέπας, Αισχ.Άγ283 ἴδη μέν πρός Έρμαιοτν λέπας Λήμνου, αὐτ.298, Εύρ.Φοίν.24, Όουκ.7,78 λόφος καρτερός και έκατέρωθεν αὐτοῦ χαράδρα κρηνώδης, έκκαλεῖτο δέ Άκραιον λέπας.

λεπάς-όδος (ή) (λέπασι) κ. νεώτ. μονόθυρον όστρεον προσκολλώμενον έπί των βράχων, ή πεταλίδα : Άλκ.51 ἴδ.γρ.). **λεπαστή** (ή) (λέπασι) κ. νεώτ. μονόθυρον όστρεον προσκολλώμενον έπί των βράχων, ή πεταλίδα : Άλκ.51 ἴδ.γρ.). **λεπαστή** (ή) (λέπασι) κ. νεώτ. μονόθυρον όστρεον προσκολλώμενον έπί των βράχων, ή πεταλίδα : Άλκ.51 ἴδ.γρ.). **λεπαστή** (ή) (λέπασι) κ. νεώτ. μονόθυρον όστρεον προσκολλώμενον έπί των βράχων, ή πεταλίδα : Άλκ.51 ἴδ.γρ.).

λεπάσσι-ατος (ι)ό σχόλ. φλοιός, δέρμα μεμβράνα, γλώσσα. έπί του χιτών : Σχόλ.Νίκ.Όθρ.184. **λεπαστή** (ή) (ι)κτ. Ήρωδιαν. Τεχν.Λειψ.1,3451 ή λεπαστή (λέπασσι) είδος ποτηρίου έχοντος σχήμα λεπάδος : Αθην.11,484Ρ «οί μέν δξύνουσι την τελευταίαν ώς καλή, οί δέ παροξύνουσι ώς μεγάλη· τοῦτο δέ τό ποτήριον ώνομάσθη» : Κρατίν.423. Φερεκρ.95 των θεατών δ' όστις άν διψη, λεπαστήν λαφάμενος μαστήν έκχαρυβδίσαι, Άριστοφ.Είρ.916 έπειδάν έκπής οίνου νέου λεπαστήν, πρβλ. Αθην.11,485Α - Ρ.

λεπαστή-ιδος (ή) ή λεπαστή βλλ.: Έπιγρ., Ήσ. **λεπαστρον**(ι)ό Ήσ. «σκευός τ άλιευτικόν».

λεπέθα (ή) όδη. τό ποώδες φυτόν [ρις ή άπτική.

λεπέτη(ή) νεώτ. ζωολ. γένος λεπετιδών μαλακίων.

λεπετιδα(ι)ή νεώτ. ζωολ. οικόγέν. γαστροπόδων μαλακίων.

λεπί(ι)ό όδη. τό λέπιον βλλ.

λεπίδα(ι)ή όδη. κ. **λεπίδι**(ι)ό ή **λεπίς** βλλ.: || ή άνευ σίχνης μικρό έπιτραπέσιος μάχαρα.

λεπίδι(ν)ι)ό μτγν. άντί **λεπίδιον** βλλ.21 : Αθην.3,119Β ταῦτα τά βρώματα . κόττα και **λεπίδι** οί πειραθέντες τσασί, αὐτ.9,385Α **κόττανα** .. και **λεπίδι**ν, τά πάτρια νόμνι **βρώματα**.

λεπίδι(ι)ό όδη. κ. **λεπίδα**(ή) βλλ.: || γεν. μάχαρα, μτφ. έν φρ. **έπεσο** **λεπίδι** (έβγνε σφαγή)· || κτ. έπέκτ. όμ. μτφ. (έβγναν άπολύσεις ύπαλλήλων ή ά. έπεβλήθησαν αύστηραι ποιναι κτ.).

λεπίδινη(ή) νεώτ. χημ. ύγράν άπαντών μεταξυ

τών προϊόντων άποστάξεως τής κηχονίνης μετό καυστικού κάλεως.

λεπίδιον(ι)ό (λεπίσι) μτγν. κ. νεώτ. ύποκορ. του **λεπίς**, μικρό πλάξ έν χρ. προς έμφραση σωλήνος : Ήρων Πνευμ1,3 2) τό έν Συρία ιδίως φυόμενον ποώδες φυτόν κόρδωμον τό πλατύφυλλον, χρησημεόν ώς Ισχυροδίκον έπίπλασμα : Διοσκ.2,174, Γαλ.12,58, αὐτ.13,350.

λεπίδικη(ή) Έπιγρ. ύποκορ. του **λεπίς** βλλ.

λεπίδοβράχι(ι)ό νεώτ. ζωολ. μεγάλη τάξις μαλακίων.

λεπίδοειθής-ους (ές) (λεπίσι) μτγν. ό όμοιος προς **λεπίδα** βλλ., ό έχων σχήμα **λεπίδος**, έπί όστων : Γαλ.2,713, αὐτ.Χρ.Μορ.9,18 **λεπίδοειθής προσκόληματα** (έπί ραφών), - **λεπίδοειθής όστων** (έν έκ των τεσσάρων τμημάτων του κραταφικού όστού).

λεπίδοκαρπα(ι)ό νεώτ. βοτον. τά φυτά, ών ό κόρδος περιβάλλεται ύπό έκφύσμων έχουσών σχήμα **λεπίδι**ων.

λεπίδοκοροίτης(ι)ό νεώτ. όρυκτόν ύδροξιδιον του σιδήρου.

λεπίδοκρπτος(ό) νεώτ. γένος **ποδουριδών** έντόμων.

λεπίδολιθος(ι)ό νεώτ. όρυκτόν όρθοπυρρικόν άλλας έκ των μαρμαρυγιών.

λεπίδοπδα(ι)ό νεώτ. ζωολ. κατηγορία ζώων έχόντων τους πόδας κεκαλυμμένους ύπό **λεπίδι**ων.

λεπίδοπους-ποδος (ι)ό νεώτ. ζωολ. γένος τελεοστέων τριχουριδών άκανθοπερυγίων ιχθύων, τό άσημόφαρο.

λεπίδοπτερα(ι)ό νεώτ. ζωολ. άθροισμα έντόμων έχόντων τάς πτέρυγας κεκαλυμμένες ύπό **λεπίδι**ων, αί ψυχάι, όι πεταλούδες.

λεπίδοθωσις-ως (ή) νεώτ. νόσος των ιχθύων, κοθ' ήν παρουσιάζεται άνόρθωσις των **λεπίδι**ων και έπίφρωσις του σώματος ένεκα έκκρίσεως χηρακτριπτικού τινος ύγρού έκ των πόρων του δέρματος.

λεπίδοσάρκωμα-ατος (ι)ό νεώτ. ίσθρ. σαρκομοτώδης κακοήθης όγκος καλυπτόμενος ύπό **λεπίδι**ων άνωμόλων σχήματος κοί άπαντών συνήθως έν τώ στόματι.

λεπίδοσαυροι(ι)ό νεώτ. κατηγορία έρπετων του άθροισμα των **σαύρων**, περιλαμβάνουσα **σαύρος** ών τό δέρμα καλύπτεται ύπό πολυηληθών **λεπίδι**ων.

λεπίδοσειρηνιδαι(ι)ό νεώτ. ζωολ. οίκογ. διπνόων **διπνευμων** ιχθύων ζώντων έντός τεμάτων.

λεπίδοσπερμον(ι)ό νεώτ. βοτον. γένος ποώδων κυπεριοειδών φυτών.

λεπίδοσπερμι(ο)ί νεώτ. ζωολ. οικόγέν. γανοειδών ιχθύων των γλυκέων ύδάτων.

λεπίδοστερνον(ι)ό νεώτ. γένος **σαυροειδών** έρπετων.

λεπίδοτριχά(ή) νεώτ. ίσθρ. είδος ταθήσεως ιδίως των κατά τάς μαοχάλας και τό γεννητικά όργανα τριχών. δ τριχομυκητίσας όζώδης.

λεπίδοθυμιά-όμα (ι)ό νεώτ. ζωολ. οικόγεν. γανοειδών ιχθύων των γλυκέων ύδάτων. **λεπίδοθυμιά**(ι)ό νεώτ. ζωολ. οικόγέν. γανοειδών ιχθύων των γλυκέων ύδάτων. **λεπίδοθυμιά**(ι)ό νεώτ. ζωολ. οικόγέν. γανοειδών ιχθύων των γλυκέων ύδάτων. **λεπίδοθυμιά**(ι)ό νεώτ. ζωολ. οικόγέν. γανοειδών ιχθύων των γλυκέων ύδάτων.

λεπίδοθυμιά(ι)ό νεώτ. ζωολ. οικόγέν. γανοειδών ιχθύων των γλυκέων ύδάτων. **λεπίδοθυμιά**(ι)ό νεώτ. ζωολ. οικόγέν. γανοειδών ιχθύων των γλυκέων ύδάτων. **λεπίδοθυμιά**(ι)ό νεώτ. ζωολ. οικόγέν. γανοειδών ιχθύων των γλυκέων ύδάτων.

λεπίδοθυμιά(ι)ό νεώτ. ζωολ. οικόγέν. γανοειδών ιχθύων των γλυκέων ύδάτων. **λεπίδοθυμιά**(ι)ό νεώτ. ζωολ. οικόγέν. γανοειδών ιχθύων των γλυκέων ύδάτων.

λεπίδοθυμιά(ι)ό νεώτ. ζωολ. οικόγέν. γανοειδών ιχθύων των γλυκέων ύδάτων. **λεπίδοθυμιά**(ι)ό νεώτ. ζωολ. οικόγέν. γανοειδών ιχθύων των γλυκέων ύδάτων.

λεπίδοθυμιά(ι)ό νεώτ. ζωολ. οικόγέν. γανοειδών ιχθύων των γλυκέων ύδάτων. **λεπίδοθυμιά**(ι)ό νεώτ. ζωολ. οικόγέν. γανοειδών ιχθύων των γλυκέων ύδάτων.

ἔχει δὲ καὶ ὄνυχας, κάρτερος καὶ δέρμα λεπιδωτῶν (ὁ κροκόδειλος), Ἀριστ. Ζ1 505α, 24 οἱ μὲν πλείστοι . . . λεπιδωτοὶ εἰσιν οἱ ἰχθύες), Παύλ. Αἰγ. 6,78 σάμα λεπιδωτῶν || ὁ φολιδωτός: Ἦρ. 9,22 θῶρηκα εἶχε χρῦσεον λεπιδωτῶν, Διών Κ 78,37 2) τὸ ἄρο. ὡς οὖο. εἶδος μεγάλου ἰχθύος τοῦ Νείλου ἔχοντος μεγάλους λεπιδάς: Ἦρ. 2,72 νομίζουσι δὲ καὶ τῶν ἰχθύων τὸν κακείνων λεπιδωτῶν ἰρὸν εἶναι: || ὁ ἰχθύς κυπρινός βλ. λ.: Δωρί. π. Ἀθῆν. 7,309 Β λεπιδωτῶν, ὄν καλοῦσι τινες κυπρινόν 3) νεώτ. παλαιός. γένος γανοειδῶν λεπιδωτῶν ἰχθύων ἀπαντῶντων μ. ἐν ἀργιλιώσει: 4) εἶδος πολυτίμου λίθου: Ὀρφ. Λιθ. 267.

Λεπίξω (λέπος) ἀφαιρῶ τὸ λέπος, τὸ δέρμα ἢ τὸν φλοιόν, ἐκλεπίξω, ξεφλουδίξω: ΠΔ Γέν. 30,37 ελαβε . . . ῥάβδον στυρακίνην χλωρῶν καὶ καρυίνων . . . καὶ ἐλέπισεν αὐτάς συνήθ. ἐν παθ.: Ἀντιφ. 217,10, Ἀριστ. Θασμ. 830α, 15 ἰδ. γρ.), Θεόφρ. Φ1 9,2,7, Φιλ. Μήχ. Βελοπ. 88,45, Διοσκ. λ. 36' κ. ἐπὶ τῆς γλώσσης: Ἀέτ. 8,40' 2) (λεπίς) ἀφαιρῶ τὰς μεταλλίνας λεπιδάς δι' ὅν εἶναι κεκοσμημένον ἀντικείμενον τῆ: Πολύβ. 22,4,7' κ. παθ.: αὐτ. 10,27, 11 τοῦτων δὲ τὰ μὲν πλείστα συνέθη λεπισθῆναι κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρου . . . ἔφωδον: 3) ρηματ. π. λέπισμα, λεπισμός, λεπιστής, λεπιστός.

Λεπιλέμυρος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος λεμουριδῶν ἡμιπρόθικων.

Λεπιοειδής-οὐς-ές νεώτ. ὁ ἔκων σχῆμα λεπίου, ὁ οὐσιος πρὸς λέπιον.

Λέπιον (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. ὑποκορ. τοῦ λέπος, τὸ μικρὸν λέπος, τὸ δίκην λεπτοῦ φαιού ἀνοπίπτον ὡς ἡ πιτυρίδα τῆς κεφαλῆς: Ἰνπ. Κωακ. 453, Σφω. 1,80 λέπιον τοῦ ἄρτου 2) νεώτ. κ. δημ. ἕκαστος τῶν μικρῶν σκληρῶν πλακιδίων, ἅτινα καλύπτουσι τὸ σῶμα τῶν πλείστων ἰχθύων ἢ καὶ τινων ἐρπετῶν πρβλ. φολίς 3) νεώτ. κ. δημ. μικρὸν πετάλιον ἐξ ἐσκληρωμένης ἐπιδερμίδος ἀνοπίπτον ἀπὸ τοῦ σώματος κατὰ τινὰς δερματικὰς παθήσεις ἢ καὶ ἐπὶ γενικῶν ἐξανθηματικῶν λοιμώξεων || δημ. μεταλλινὸν πετάλιον ἐπὶ τινος ἀντικειμένου, φολίς: Ζερβ. μτφ. Ἰλ. Γ 382 περικνημίδες, ποῦ ἀσημένια λέπια εἶχαν στὰ πλάγια 4) νεώτ. βοταν. καλυπτήριον λέπιον τοῦ ἐξωτερικοῦ μέρους τοῦ καρποφύλλου τῶν πιτυοειδῶν, -καρπικὸν λέπιον (τὸ ἐσωτερικὸν μέρος τοῦ καρποφύλλου τῶν πιτυοειδῶν).

Λεπρινία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος ποσῶδων κυπρινοειδῶν ὑδροχαρῶν φυτῶν.

Λεπίς-ιδος (ἡ) (λέπω) κ. νεώτ., δημ. λεπίδα μικρὸν λέπος, φλοιός, τὰ ὑπολείμματα τοῦ ἐπιθηλίου: Ἰνπ. Ἀφορ. 4,81' || τὸ κέλυφος τοῦ λεπτοκαρού: Διόδ. Ζων. ΑΠ 6,22 κάρυον χλωρῆς ἀντίδορον λεπιδός Φιλ. Ἰνπ. Θεοσα. αὐτ. 102 κάρυον χλωρῶν ἐκφανές ἐκ λεπιδῶν || ψῶ λεπίς τὸ κέλυφος τοῦ ψῶ, τὸ τσῶφι: Σχόλ. Ἀριστ. Φ. 198' || τὸ ἐξωτερικὸν φύλλον κρομμίου: Σχόλ. Λουκ. Πιστ. Συγγρ. 26' 2) περιληπτ. τὰ μικρὰ σκληρὰ πλακίδια τὰ ἐπικαλύπτοντα τὸ σῶμα τῶν περισσοτέρων ἰχθύων, τὰ λέπια τῶν ψαριῶν: Ἦρ. 7,61 λεπιδός σιδηρῆς ὄφιν ἰχθυοειδέος, Ἀριστ. Ζ1 486β, 21 ὁ γὰρ ἐν ὄρνιθι πτερόν, τοῦτο ἐν ἰχθῶ ἐστὶ λεπίς, ΚΔ Πράξ. 9,18 ἀπέπεσον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ ὡσεὶ λεπιδές, ἀνέβλεφε τῆ: ὄμ. ἀντίφ. φολίς: αὐτ. 490, 23 ἐστὶ δ' ἡ φολίς ἁμοιον χώρα λεπιδός, αὐτ. 517, 5 φολιδός δὲ ὅσα περὶ καὶ φωτόκα, λεπιδάς δ' ἰχθύος μόνον || ὄμ κ. ἐπὶ τῶν φολιδῶν τῶν ὄψεων: Νίκ. Ἐθρ. 154 (ἰδ. γρ.) 3) ὄμ. λεπίς χαλκοῦ τὰ κατὰ τὴν σφυρηλασίαν τῶν χαλκοῦ ἀπουφθῶντα λεπτὸ τεμάχια, θρύμμα, θραύσμα χαλκοῦ: Διοσκ. 5,78, αὐτ. 79' ὄμ κ. ἀπολ. λεπίς: Ἰνπ. Γυν. 1,63' 4) φλόων, ἔλασμα μεταλλοῦ: Ἦρων Αὐτόμ. 12,2, Φιλ. Μήχ. Βελοπ. 69,50, Διόδ. Σ 20,9) τὰ γὰρ πάχη

τῶν ἀψίδων ὑπῆρχε πηχῶν διστῶν, σεσιδηρωμένα λεπίσιν ἰσχυραῖς Πλουτ. Φωκ. 18 οἰκία, χαλκαῖς λεπίσιν κεκοσμημένη: ὄμ κ. περιληπτ.: Πάπ. Λεπίς σιδηρᾶ || ὄμ κ. ἔξ ἐγγενῶν μεταλλῶν: Πολύβ. 10,27,10 τοὺς κίονας τοὺς ἐν ταῖς στοαῖς . . . τοὺς μὲν ἀργυράς, τοὺς δὲ χρυσαῖς λεπίσιν περιεπιλήφθαι, Πάπ. Λεπίς ἀργυρᾶ 5) μτγ. κ. νεώτ. ἔλασμα κοπτεροῦ ὄργάνου, ὄλον ξίφους, μαχαίρας, ξυραφίου, πρίονος κττ., ἡ λεπία, τὸ λεπιδί: Ἠλιδό. Χειρ. π. Ὀρειβ. 47,14,5 λεπίς πρίονος 6) λεπιδές ἰένν. χιόνος, νιφάδες χιόνος, πιθ. ἐν Θεοφρ. Φ1 4,14,13, αὐτ. Φ. Αἴτ. 5,12, 11.

Λέπισμα-ατος (τὸ) (λεπίξω) μτγ. κ. νεώτ. τὸ διὰ τῆς ἐκλείσεως ἀφαιρούμενον, φλοιός ἐκβεβλημένος, φλούδα: ΠΔ Γέν. 30,37 καὶ ἐλέπισεν αὐτάς ἰτὰς ῥάβδους ἱακωδὴ Λεπισματα λευκά, Διοσκ. 1,23,149,106' 2) νεώτ. ζωολ. γένος ὀρθοπέτρων λεπισμίδων ἐντόμων.

Λεπισμός (ὁ) (λεπίξω) μσν. ἡ ἐκλείσις, τὸ ἐκλείσιμα, τὸ ξεφλούδισμα: Στουδ. Θεόδ. 352C.

Λεπιστής (ὁ) λεξ. ψεύστης: Ἦσ., ΕΜ 436, 11.

Λεπιστός-ή-όν (λεπίξω) μτγ. ὁ λεπισσιμένος, ὁ ξεφλουδισμένος: Ἦρμ. ΠΔ Λευτ. 23,14, Εἰστ. 1246, 28.

Λεπιωτός (ὁ) νεώτ. βοταν. ἡ λεπιωτή (ἡ) γένος ἀγαρικινιδῶν μυκῆτων.

Λεποννία (ἡ) δημ. κ. λεποννιά τὸ φυτὸν ἀτράφαξις ἡ κρηναία.

Λεπορίνος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ψυσοστόμων σαλμινιδῶν ἰχθύων τῶν γλυκέων ὕδατων.

Λεπορίς-ιος (ὁ) ἀπολ. κ. σικελ. ἀντὶ τοῦ λαγῶς βλ. λ. κτ. τὸν Βάρρ. de Re rust. 3,12, αὐτ. de L. L. 5,20' πρβλ. λεθρίκι.

Λέπος-ους (τὸ) (λέπω) κ. νεώτ. φλοιός, κέλυφος, φλούδα: Ἀλεξ. 206, 2, Νίκ. Ἐθρ. 943 λέπος σταφίδος, Διοσκ. λ. 40, Λουκ. Ἰκαρ. 19 ἀρπάσας . . . κυάμου λέπος ἡ πυροῦ 2) ἡ λεπίς, τὸ λέπιον ἰχθύος: Πολύβ. 6,51 ἰχθύων λέπη, αὐτ. 94' || νεώτ. ἡ φολίς, τὸ λέπιον ὄψεως: Ζαλοκ. 118, 12 ἐφοσάδαζε τότε τὰς σπείρας ἐκλύων, | τὰ λέπη κροτῶν.

Λέπρα (ἡ) (λεπίς) κ. μσν. κ. νεώτ., ἰων. λέπρη χρονία μολυσματικὴ νόσος τῶν νεύρων καὶ ἰδῶν τοῦ δέρματος καθ' ἣν τοῦτο τραχύνεται καὶ ἀποτριβεται εἰς λέπια: Ἦρ. 1,138 δὲ ἀνδρῶ τῶν ἀσθῶν λέπρην ἡ λέπρον ἔχη, Ἰνπ. Ἀφορ. 3,20, αὐτ. Προφρ. 2,43, οὐτ. Ἐπιδ. 5,9, αὐτ. Νούσι. 1,3, Ἀριστ. Πρ. 887α, 34, Θεόφρ. Χαρ. 19,2 λέπραν ἔχων καὶ ἀλφόν, ΠΔ Λευτ. 13,2 γένηται ἐν δερματι χρωτὸς αὐτοῦ ἀφ' ἡ λέπρας, ΚΔ Ματθ. 8,3 καὶ εὐθέως ἐκαθάρθη αὐτοῦ ἡ λέπρα, Ἀραβ. Μυθ. Χαλ. 152 τοῦτος ὁ βασιλεὺς ἦτον ὄλος γεμάτος λέπραν 2) νεώτ. μτφ. πᾶν κακὸν διαδιδομένον ταχέως.

Λεπρινόμοι (λέπρα) μτγ. λεπρινόμοι βλ. λ. Νίκ. Ἐθρ. 156.

Λεπράς-άδος (ἡ) μτγ. ποι. θηλ. τοῦ λεπρὸς βλ. λ. ἡ, τραχεία, φαγομένη: Θεόκρ. 1,40 πέτρα τὲ τέτυκται λεπράς || ὡς οὖσα ἀπόκρημος βράχος: Ὀνη. Ἰλ. 1,129 χθαμαλαὶ φαμοκῶδες λεπράδες ἰλόφοι.

Λεπριάξω δημ. λεπρῶ, λεπριῶ βλ. λ.: 2) ρηματ. π. λέπριασμα.

Λεπρίασμα (τὸ) δημ. ἡ μετόδοσις τῆς λέπρας, ἡ ἐκ λέπρας προσβολή.

Λεπρικός-ή-όν (λέπρα) μτγ. ὁ ἀνήκων ἡ χρησιμεύων εἰς τὴν λέπραν, ὁ διὰ τὴν λέπραν: Διοσκ. 2,6,2, αὐτ. 3,88, Πάπ.

Λεπριώ-ω (λέπρα) μτγ. κ. νεώτ., δημ. λεπριάξω προσβάλλομαι ἢ πάσχω ἐκ λέπρας: Διοσκ. 1,74, Προφρ. Ἀποχ. 3,7 κορώνη λεπριά, Ὀρειβ. Σύνοψ. 7,18,8, Σχόλ. Ἀριστ. Ὀρν. 149 λεπριῶν τὰς ὄψεις.

Λεπροκομει(ν) (τὸ) νεώτ. κ. δημ. εἰδικὸν ἴδρυμα χρησιμοῦν ὡς νοσοκομεῖον τῶν λεπρῶν.

Λεπροποιός (ὁ) μσν. ὁ ἐπιφέρων οἶονε λέπραν: Βαλαδ. 6 Κ λεπροποιούς τρόπους.

λεπρός-ά (κ. δημ. -ή) -ό(ν) [άντ] λεπερός, εκ του λέπος| ο πλήρης λεπτός, ο τραχύς, κ. γεν. ανώμαλος κατά την επιφάνειαν, αντίθ. λείος, επί τόπων : εϊκ. του Κορ. εν 'Ιπν. 'Αέο.13,24,Λυκόφωρ.642 **άκται λεπραι**, 'Επιγρ. Βουνοῦς λεπρός' || κ. ως κύρ. όνομα **Λεπρά άκτι** : 'Ιπνών.47' 2) ό πάσχω, ό προσβεβλημένος εκ της νόσου λέπρας : Θεόφρ.ΦΑΙτ.2,6,4 **άνθρωποι λούδμενοι**, λεπροι γίνονται, ΠΔ Λευίτ.13,44 **άνθρωπος λεπρός** έστι, ΚΔ Λουκ.17,12 **άπήντησαν αυτόν δέκα λεπροι άνδρες** || όμ. κ. ως ούς. : ΚΔ Μοιθ.8,2 και Ιδού **λεπρός έλθών προσέκυνει αυτόν**, αὐτ.Μάρκ.1,40' || **λεπροι άνυγες**, πθ. *prorisisis unguium* : 'Ιπν. 'Υγρ.4,Διοσκ.2,14 **θεραπεύουσι λέπρας**, λειχίνας, **άνυγας λεπρούς** || τó λεπρών ως ούς. ή λέπρα βλλ. : ΠΔ Βασ.4,5,11 **έπιθήσει την χείρα αύτου επί τον τόπον**, και **άποσυνάξει τó λεπρόν** || **Ιμάντας εκ λεπρών** άνεν. δερμάτων Ιμάντες εκ λεπρών φωριώντων δερμάτων, επειδή τά τοιαύτα έθεωρούντο ισχυρά : 'Αριστοφ.'Αχ.724 **τούς λαχόντας τούδ'** **Ιμάντας εκ λεπρών** ικτ. Σχολ., άπορρίπτοντα την δοθείσαν έρμηγίαν, «λεπρός τόπος έξω του άσπεως... έμβα τά βυρσεΐο ήν».

λεπρότης-πος (ή) μτν. κ. νεώτ. ή κατάστασις του λεπρού, τó λέπρασιμα : 'Ιω.Χρυσ.5,150,39.

λεπρομαι-ομαι (λεπρός) μτν. γίνομαι, καθίσταμαι **λεπρός** βλ.λ.2| : ΠΔ Βασ.4,5,1) **ό άνήρ ήν δυνατός ισχύϊ λεπρομώμενος**, αὐτ.27.

λεπρόνομαι μτν. καθίσταμαι τραχύς και λεπιώτατός, επί όφρων : Νικ.Οηρ.156 (δ. γρ.), αὐτ.262.

λεπρώ-άω (λέπρω) πάσχω ή προσβάλλομαι υπό λέπρας : ΠΔ 'Αρ.12,10 **Ιδού Μαρίας** **λεπρώσα ώσει χιών** 2) γίνομαι λεπιώτατός ή τραχύς : 'Ιπν. 'Επιδ.5,17 **λεπρόν την κύστιν**, 'Αριστοφ.άν.723 **κερζμίον άξηρόν λεπρόν** **Ιερώπιωτ**, **κίμνει λειχίνοι**, 'Ηρόδ.3,30 **τήν βάνιν λελεπρηκε**.

λεπρώδης-ους-ες (λεπρός) μτν. ό όμοιος πρός λεπρόν, τραχύς, ανώμαλος την επιφάνειαν : Διοσκ. 1,68 **λεπρώδης φλοιός**, Αιλ.Ζ1 2,41 **λεπρώδης τρίγλη** **ίτεκ τραχέων βράχων** εν ος (ενδιαπίται) 2) επί νόσου, ό έχων τόν χαρακτήρα της λέπρας : Ρούφ. π.'Ορειδ.8,24,35, Διοσκ.Εϋπ.1,47, αὐτ.120' || επί προσ., ό πάσχων εκ λεπρώδους νόσου : Γαλ.12,315.

λεπρωμα-ατος (τό) νεώτ. Ιατρ. φλεγμονώδης όζος ή φύμα άναπτυσσόμενον επί του σώματος των λεπρών.

λεπρωσις-εως (ή) μσν. ή λέπρα : Τζέτζ.Χιλ.10,147.

λεπτάκινός-ή-όν (λεπτάς) μτν. ποι. αντί λεπταλέος βλ.λ. : ΑΠ Η,102.

λεπτάλέος-α-ον (λεπτός κ.νεώτ. λεπτός, άδρός, τρυφερός : 'Ιλ.Σ 571 **αειδεν λεπταλέφ φωνή**, Καλλ. 'Αρτ.243 **ήπεισαν δε λίγειαι λεπταλέον σύριγγας**, 'Απολλ.Ρ.231 λ- φάρος, αὐτ.4,169 **λεπταλέον εόνόν**, Παλλδ.ΑΠ 10,75 **λεπταλέος ήήρ**, Νόνν.Δ 9,230 **λεπταλέοι πόδες**, 'Αγαθ.ΑΠ 7,204 **λεπταλέοι λύγοι** || κ. μτφ. : Καλλ.ΑΓτ. εν Πάπ. **λεπταλέα μούσα** || άσθενής, άδύνατος, δειλός : Μαν.1,163 **λεπταλέοι θυμοίσι** [δειλοί] 2) νεώτ. ζώολ. τó άρα. **λεπταλέος** ως ούς. γένος κολεοπτέρων έτερομερών **άνθικιδών** έντόμων.

λεπτάριον (τό) 'Επιγρ. χειρουργικόν εργαλείον.

λεπταστραία (ή) νεώτ. ζώολ. γένος έξακοραλίων άστραειδών κοραλλίων.

λεπταπλεπτός-ον (λεπτός-επί-λεπτός) μτν. κ. νεώτ. ό καθ' ύπερβολήν λεπτός, λιγνός, λεπτότατος, κ.συγκρ. : Νίκαρχ.ΑΠ Η,110 **λεπταπλεπτότερος**, πρθλ.παππειπίπαιπος, φαυλεπίφαυλος || νεώτ. σκωπτ. επί προσ., ό καθ' ύπερβολήν λεπτοφύης, άσκήπραγώγητος, είπρόσθητος υπό άσθενείων || νεώτ. σκωπτ. ό λίαν λεπτός τός τρόπος, ό καθ' ύπερβολήν τήρων τήν έθιμουσίον' είπρω. νεώτ. -ως, κ. δημ. -α

λεπτερέβινθος γλωσσ. έρέβινθος.

λεπτηγορώ-έω (λεπτός-άγορεύω) μτν. λεπτολογώ βλ.λ. : Καισάρ.838.

λεπτηκής-ους-ες κ.-ήκης (λεπτός-άκή) λεζ. ό έχων λεπτήν οίχημν, λεπτός, όζύς, λεπτός είργασμένος 'Ησ. «λεπτήκεα» **λεπτής είργασίας ποιηθέντα**, αὐτ. «λεπτήκεια» **λεπτάς**, Φώτ.Λέζ.

λεπτιον (τό) πόν. πύθος, άμφωρέυς, ατάμνα : τιμής **ταριχών λεπτιών δ' έκάστου δραχμῆ σμ'**, **λεπτίς-ίδος** (ή) νεώτ. ζώολ. γένος διπτερών έντόμων 2) νεώτ. βοταν. γένος συνθέτων φυτών.

λεπτιπίδες κριθαί(αι) μσν. είδος λεπτής κριθής : Γεωπ.3,312.

λεπτο- κ. νεώτ., δημ. προφ. κ. λεπτο- πρώτον συνθετικόν πολλών λέξεων προσδίδον εις τó διά τού δευτέρου συνθετικού δηλούμενον τήν έννοίαν τής λεπτότητος, οίαν λεπτόθλαστος, λεπτόγραμμας, λεπτόδερμος, λεπτόθριξ, λεπτοκόλαμος, λεπτόκνημος, λεπτόδολος, λεπτόνευρος, λεπτόπους, λεπτόρριζος, λεπτόσαρκος, λεπτόσφυρος, λεπτοτράχηλος, λεπτοφύης, λεπτόφλοιος, λεπτόχειλος, λεπτόφλοιδός, λεπτοδείχητος.

λεπτόθλαστος-ον (λεπτός - θλαστός) ό έχων λεπτούς, άδύνατος θλαστός : Θεόφρ.ΦΑΙτ.3,7,11.

λεπτόθυρος-ους (λεπτός - θυρσαι σχόλ. ό έχων λεπτόν δέρμα, λεπτόδερμος : Σχόλ.'Αριστοφ.'Ιπν.316.

λεπτόγαιος-ον νεώτ. κ. λεπτόγαιος βλ.λ.

λεπτόγαστρος-ον (λεπτός - γαστήρ) ό έχων μικράν γαστέρα : 'Ιπν.Επιδ.4,30.

λεπτόγαιος-ον (λεπτός - γή) νεώτ. κ. λεπτόγαιος κ. λεπτόγαιος-ων επί τόπων, ό έχων λεπτήν, μη λιπαράν, άπαχον γήν : Θεόφρ.Φ1 6,5,2, αὐτ.ΦΑΙτ. 3,6,8, Πολυδ.34,10,3 **είναι δε τó παδίον λεπτόγειον** **και πολλήν άγρωστιν έχον περικυλίαν**.

λεπτόγυας-ων κ. νεώτ. ό λεπτόγειος βλ.λ. : Θουκ.1,2 **τήν γούν** 'Αττικήν **εκ τού επί πλείστον** : **διά τó λεπτόγειον άστασίαν ούσαν άνθρώποι** **ώκουν** **ό αυτοί άει** [ένεκα τής έλλείψεως; **έπαρκούς γονιμότητος**] || κτ. πληθ. **λεπτόγαια**, **αι λεπταί γαίαι**, τά γυμνά, άγωνα **εδάφη** : 'Ησ., Φώτ., Σουίθ.

λεπτογνώμων-ονος-ον (λεπτός - γνώμη) μτν. ό έχων λεπτήν διάνοιαν, όζών νοόν, όζύνους : Λουκ. Ζ1 τρα.27 **έννεύειαι μέν γάρ εις ύπεροβολήν όδύς** **εστι και λεπτογνώμων**.

λεπτογραμμένος-η-ον δημ. επί εικόνων, ό διά λεπτών γραμμών έξαγραφημένος, είκονογραφημένος : Πισαντ.'Αγ.'Ορ.87 **αι στρατιωτικοί άγιοι** **έχουν τή μορφή**.. **λεπτογραμμένη**.

λεπτογράμμος-ον (λεπτός - γραμμή) μτν. κ. νεώτ. ό διά λεπτών γραμμών γεγραμμένος, ό φιλογραμμένος : Λουκ.Συμμ.17 **άνειλίωσκα**.. **λεπτογράμμος** **τι βιβλίον** || νεώτ. επί προσ., **έκεινος ού σί γραμμί** **του προσώπου** **είναι λεπταί**, **χαριεσαι και κομψαί** **πρθλ. λεπτοκαμμένος**.

λεπτογραφία (ή) νεώτ. ή λεπτή, ή διά λεπτοτάτων γραμμών, γραφή 2) ή τέχνη του γράφειν διά λεπτοτάτων γραμμάτων.

λεπτογράφος (λεπτός - γράφω) μτν. κ. νεώτ. ό λεπτογράμμος βλ.λ. : Λουκ.Β1Ρ.23 **λεπτογράφος βιβλίου**.

λεπτογράφος-ον νεώτ. ό έχων λεπτήν γραφήν, αυτός που γράφει με φίλα γράμματα.

λεπτόδαιτύλος-ον (λεπτός - δάκτυλος) μσν. ό έχων λεπτούς δακτύλους, επί παρθένων : Φίλης Ζ1 67,2.

λεπτοδείκτης (ό) νεώτ., δημ. **λεπτοδείκτης** ό μεγαλύτερος εκ των δύο κεντρικών δεικτών της πιακός του ώρολογίου, όστις δείκνυεί τά πρώτα λεπτά της ώρας, πρθλ. ώροδείκτης.

λεπτοδερμία (ή) (λεπτόδερμος) κ. νεώτ. ή ιδιότης του λεπτόδερμου, ή λεπτότης του δερμάτος : Θεόφρ.ΦΑΙτ.3,5,3.

Λεπτόδερμος-ον (λεπτός - δέρμα) κ. νεώτ. ὁ ἔχων λεπτόν δέρμα: Ἰνν.Νοῦσ.2,74, Ἄριστλ.ΖΜ 657b,2 ὁ ἀνθρώπος διὰ τὸ λεπτοδερμάτος εἶναι κ. ὑπερβέτ.· αὐτ.ΖΓ 78h,21 φύσει λεπτοδερμάτοισιν τῶν ζώων. ἀνθρώποι εἰσιν.

Λεπτόδερμος (ὁ) νεώτ. γένος κολεοπτεῶν σιληφιδῶν ἐντόμων.

Λεπτόδισκος (ὁ) νεώτ. γένος ἐγγυματικῶν λοδωδῶν πρωτοζώων.

Λεπτόδωμος-ον (λεπτός - δῆμα) ὁ μετὰ λεπτότητος κατεσκευασμένος, ὁ λεπτός: Αἰσχ.Πέρσ.112 πῆσαισι λεπτοδῶμοις πείσμασι.

Λεπτοκίδης-οὐς-ές (λεπτός) μιν. λεπτός, ἰσχνός: ΨΚωδ 285,6 [ἐκδ. Pregel].

Λεπτοκῆ-ἔω (λεπτός - εἰπεῖν) μτγν. λεπτηγοῶ, λεπτός ἐκφράζομαι: Κύριλλ 1.

Λεπτόζηλος-ον μιν. ὁ ἀρμόζων εἰς βραχυσώμον ἀνθρώπων: ΚΠορφ. Ἐκθ.470,[ἐκδ. Β.] λεπτόζηλα ἰμάτια.

Λεπτόθριξ-τρίχης (ὁ, ἡ) (λεπτός - θριξί κ. νεώτ. ὁ ἔχων λεπτά τρίχας: Βασκ.5,28 λεπτότριχα. ε-θειραν [ἐπὶ τῶν πτερῶν τοῦ ὀρεοῦ], Ἄριστλ.Πρ. 966h,33 λεπτότριχες ὄμ.λεπτότριχοι: αὐτ.Ζ1 518h,6 ὄμ. κτ. οὐδ. πληθ.: αὐτ.ΖΓ 783a,2 ἔστι δ' ἕνα τῶν παχυδέρμων λεπτότριχα ἰσιθ. ἐξ ἑκατέρου γ.) ὄμ. κ. συγκρ. λεπτοτριχώτερος: αὐτ.Ζ1 538h,8 τὸ θηλυ. υ. λεπτοτριχώτερον 2] νεώτ. μικροβιολ. τὸ θηλ. ὡς οὐα. γένος μυκήτων ἐμφανιζομένων ὑπὸ μορφῆν νημάτων καὶ ἀποτελοῦντων μεταβατικὴν ὁμάδα ἀπὸ τῶν σχιζομυκήτων πρὸς τοὺς νηματομυκήτας.

Λεπρόθριος-ον (λεπτός - θρίον) μτγν. ὁ ἔχων λεπτά φύλλα, λεπτόφυλλος: Νικ.Θηρ.875 λεπτόθριος κόβυζα.

Λεπτοράξ-ακος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ὑμενοπτεῶν κεντροφόρων μυρμηκιδῶν ἐντόμων.

Λεπτόνις-ον(λεπτός - ἴς) ὁ ἔχων λεπτάς ἴνας: Θεόδωρ.Φ1 39,3.

Λεπτοκάλαμος-ον ὁ ἔχων λεπτοὺς κολάμους: Θεόδωρ.Φ1 89,2.

Λεπτοκαμωμένος-η-ο ὄμ. ὁ λεπτοφυῆς, λεπτός, ἰσχνός, ἀντιθ. ποδωκαμωμένος 2] κτ. ἐπέκτ. ὁ εὐκόλως προσδολλόμενος ὑπὸ τῶν ἀσθενειῶν.

Λεπτοκάρδιοι (οἱ) νεώτ. ἄθροισμα κατωτέρων, ἀπὸ ὀδόφωες ὀργανισμοῦ, ἀπονδλιωτῶν ἰχθύων.

Λεπτοκάρπος-ον (λεπτός - καρπός) μτγν. ὁ ἔχων λεπτὰν, μικρὸν καρπὸν: Διοσκ.3,24.

Λεπτοκαρύα (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος κυπελλοφοριδῶν φυτῶν, ἄ. κόρυλος, ἡ λεπτοκαρυά, ἡ φουντουκιά.

Λεπτοκαρυέλαιον (τὸ) νεώτ. χημ. λιπαρὸν ἔλαιον ἐξαγόμενον δι' ἐκθλίψεως τῶν σπερμάτων τοῦ φυτοῦ κορύλου, λεπτοκαρύας,φουντουκάδαο.

Λεπτοκαρύινος-η-ον (λεπτοκαρύινος) γλωσσ. ὁ ἐκ ζύλου λεπτοκαρύας.

Λεπτοκαρύον (τὸ) μτγν., μιν. κ. νεώτ. ὁ καρπὸς τοῦ φυτοῦ λεπτοκαρύα ἢ κόρυλος ἢ ἀβελλάνιος, τὸ ποτινιὸν κάρυον, τὸ φουντουκί: Διοσκ.1,125, Γαλ.6,609,αὐτ.12,15,Γεωπ.10,3,3.

Λεπτοκάρφος-ον (λεπτός - κάρφος) μτγν. ὁ ἔχων λεπτά κάρφη: Διοσκ.3,23.

Λεπτοκεράμειον (τὸ) (λεπτός - κεραμεῖον) πάπ. ἐργαστήριον ἐν ᾧ κατασκευάζονται πίθοι, ἀμφορεῖς, ἀτόμνα.

Λεπτοκεραμεῖς-ἑως(ὁ) πάπ. κεραμεῖς κατασκευάζων πίθους, ἀμφορεῖς, ἀτόμνες.

Λεπτοκέρως-ωτος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος νευροπτεῶν τριχοπτεῶν μυστακιδῶν ἐντόμων.

Λεπτοκέφαλος (ὁ) νεώτ. τὸ νεογνὸν ἰχθύων τινῶν καὶ ἰδ. τῶν ἐγγέλεων κατὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ φασιν, μετὰ τὴν ἐκ τοῦ ψῶδ ἐκκόλφιν.

Λεπτοκλινον (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος χιτωνοφόρων διδεδυμῶν περιουρθῶν μικροσκοπικοῦς ζωϊκοῦς ὀργανισμοῦ σχηματίζοντες πολυπληθεῖς ὀποικίας διαστάσεων 2 μέχρι 5 ἑκατοστομέτρων.

Λεπτόκνημος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων λεπτά, ἰσχνὰ κνήμας: Ἄδαμ.2,2 λεπτοκνημότερα.

Λεπτοκόκκος-ον νεώτ. ὁ συγκείμενος ἐκ λεπτῶν κόκκων, φιλόκοκκος.

Λεπτοκοκκώδης-οὐς-ες νεώτ. ὁ ἀποτελούμενος ἐκ λεπτῶν κόκκων, ὁ πλήρης λεπτῶν κόκκων: Λεπτοκοκκώδη πετρώματα.

Λεπτοκόπη-ἔω (λεπτός - κόπη) μτγν. κ. μιν. κόπη εἰς λεπτά, μικρὰ τεμάχια: Ἀκύλ.ΠΔ Ἰσθ. 28,28,Σύμμ.αὐτ.Πρόδρ.2,226 καὶ μόλις νά μᾶς φέρουσι νυθόνομα δαρμάκιν. . καὶ γὰρ λεπτοκοποῦσιν το, ὡς οἱ χαθιαροποῦλοι κ. παθ.: Διοσκ.1,12,αὐτ.5,75.

Λεπτοκότηρ-ορος (ὁ) πάπ. ὁ κότεχος μικρὰς ἐκτάσεως γῆς, μικρογαιοκτῆμων.

Λεπτοκῦμα (ἡ) (λεπτός - κύμα) σχόλ. τὰ μικρὰ κύματα: Σχόλ.Πλ.ψ 692.

Λεπτολάχανον (τὸ) (λεπτός - λάχανον) πάπ. μικρὸν λάχανον.

Λεπτολεκτῶ-ἔω (λεπτός - λέγω) μιν. λεπτολογῶ: Φιλῆς 2,416 [ἐκδ. Μί.].

Λεπτολεπίαι (οἱ) νεώτ. παλαιοζ. οἰογέιν. φυσοστόμων μαλακοπερυγίων ἰχθύων ἀπαντῶντων μ. ἐν ἀπολιθώσει.

Λεπτολεσχῶ-ἔω μιν. λεπτολεκτῶ: Μιχ.Ἄκομ.1, 80,22 [ἐκδ. Λ.].

Λεπτόλιθος-ον (λεπτός - λίθος) ὁ ἐστρωμένος διὰ λεπτῶν λίθων, ὁ λιθόστρωτος: Λυρ.Ἄλ.Ἄ.Ἀ.δῆσπ.20,10 ἴσσο λεπτολίθων [ἐπ' ἀγῶν].

Λεπτολόγημα-ατος (τὸ) (λεπτολόγῶ) νεώτ. τὸ μετὰ περιττῆς λεπτολογίας καὶ ἀκριβείας ἐξετάσθην ἡ λεχθέν, μικρολόγημα 2] λεπτομερῆς ἐξετάσεις, διερεύνησις πράγματός τινος.

Λεπτολογία (ἡ) (λεπτολόγος) κ. νεώτ. τὸ λεπτολογεῖν, ἡ λεπτομερῆς καὶ ἐξεζητημένη ἐξετάσις μικροῦ τινος πράγματος, σοφιστικὴ συζήτησις, μικρολογία: Ἐρμινπ.22, Στωϊκ.ἀπ.1,89, Φιλόστρ. Ἀπολλ.1,17.

|| νεώτ. ἡ ἰδιότης, ὁ χαρακτήρ τοῦ λεπτολόγου 2] ἡ κνιπότης βλ.λ.: Φρῶν.Σοφ. Παρ.85f.

3] πάπ. στρεψοδικία, ῥαδιουργία.

Λεπτολογικός-ἡ-όν νεώτ. ὁ μετὰ λεπτολογίας γινόμενος, ἐνεργοῦμενος.

Λεπτολόγος-ον (λεπτός - λέγω) κ. νεώτ. ὁ λεπτολογῶν, ὁ ὁμιλῶν ἢ ἐξετάζων τι μετὰ πολλῆς λεπτολογίας ἢ σοφιστικῶς, ὁ μικρολόγος: Ἄριστφ. Βάτρ.876 λεπτολόγους ἔυνετὰς φρένας, Φιλόστρ. Σοφ.1,21,1.

|| κ. ἐν καλῇ σμῆ. ὁ μετ' ἀκριβείας μελετῶν ἢ ἐλέγγων τι, ὁ ἀκριβής, ὁ λεπτομερῆς: Πτολ.π.Ἀχιλλ.Τάτ.Ἄρ.Φων.79Μ ἄλλ' ὁ γε λεπτολόγος σκῆπτρον Ἄρατος ἔχει.

Λεπτολόγῳ-ἔω (λεπτολόγος) κ. νεώτ., ἄορ. ἐλεπτολόγησα, μτχ. παθ. παρακ. λεπτολογημένος, ὁμιλῶ ἢ ἐξετάζω τι μετὰ πολλῆς ἀκριβείας, ἐν πάσει λεπτομερείᾳ, σοφιστεύομαι, φιλολογῶ: Ἄριστφ.Νεφ.320 λεπτολογεῖν ἤδη ζητεῖ καὶ περὶ κανοῦ στενωλεσχεῖν, Λουκ.Δις Κατ.34 οὐκ οἶδ' ὅπως τὰ τοιαῦτα λεπτολογῶν καθάπερ οἱ τὴν φῶσαν ἠδὲως κνώμενοι, Δίων Κ55,28 ὄμ. κ. ἐμ-προθ. [περὶ τινος] : Σέξτ.Ἐμ.Μοθ.1,65.

|| τὸ μέσ. ἐξετάζω τι σοφιστικῶς: Λουκ.Προμ.Λόγ6 φυλλῶν πηδῆματα διαμετρούνας, ὡς δῆθεν τὰ ἀέρια λεπτολογουμένους ὄμ. κ. λεπτολογεῖσθαι τι πρὸς τινα: αὐτ.Σ'Ελεγχ.10.

Λεπτολόγως ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. μετὸ λεπτολογίας: Ἐπιφάν.1,43a.

Λεπτομέδουσαι (αἱ) νεώτ. ζωολ. κατηγορία μεδουσῶν φερουσῶν κρᾶσπεδον καὶ πολλοὺς καὶ λίαν εὐκάμπτους πλοκάμους.

λεπτομέρεια (ή) (λεπτομερής) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ συνίστασθαι ἐκ λεπτῶν μερῶν, τὸ ὕ ἀποτελεῖται τὶ ἀπὸ μικρῶν μερῶν : Τιμ.Λοκρ.98B πῦρ μὲν ὧν διὰ τὰν λεπτομερίαν διὰ πάντων ἦκεν, Ἐπίκ. Ἐπιστ.1,20U (ἐπὶ τῆς ψυχῆς), Πλούτ. Ἀρέσκ.Φιλ.1,7,34 διὰ τὴν λεπτομερίαν τῆς τῶν εἰδῶλων φύσεως 2) νεώτ. κ. δημ. μικρὸν κ. ἰδ. ἐπιουσιῶδες μέρος ἐνὸς συνόλου : αὐτὴ λεπτομέρεια τοῦ δράματος, - ἔγινε συζήτησις ἐπὶ τῶν λεπτομερειῶν τοῦ νομοσχεδίου, φρ. ἐν πάσει λεπτομερίᾳ (καταλεπτῶς)

λεπτομερειακός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὰς λεπτομερείας : λεπτομερειακὴ ἐξέτασις τῆς ὑποθέσεως, - αὐτὸ εἶναι λεπτομερειακὸν ἰεπόουσιῶδες ἐπίρρ.νεώτ. ὧς

λεπτομερής-ούς-ές (λεπτός - μέρος) κ. μων. κ. νεώτ. ὁ ἀποτελούμενος, ὁ συγκείμενος ἐκ μικρῶν μερῶν, μορίων, ἀντίθ. παχημερής : Τιμ.Λοκρ.100B τὸ μὲν ὧν θερμὸν λεπτομερές τε καὶ διαστατικὸν τῶν σωμάτων δοκεῖ εἶμην, τὸ δὲ ψυχρὸν παχημερῆτερον ἰεπὶ τοῦ πυρός καὶ τοῦ ὕδατος, Ἄριστλ.Οὐρ.303b,19 λεπτομερέστερος, αὐτ.Ψυχ.405b,6 λεπτομερέστατος, Ἐπίκ. Ἐπιστ.1,191 ἰεπὶ τῆς ψυχῆς, Διόδ.Σ.2,36 ὄδωρ... λεπτομερέστατον πίναντας 2) κ. νεώτ. ὁ λεγόμενος, ἐξεταζόμενος ἢ γινόμενος ἐν ταῖς λεπτομερείαις αὐτοῦ, ἀκριβολόγος, λεπτολόγος : Πτολ.Γεωγρ.1,22,1 λεπτομερέστερος, Τζέτς.Χιλ.10,159, - λεπτομερῆς ἔρευνα - ἐκθεσις τῶν πεπραγμένων 3) μτγν. ἐπὶ προσ., κομψός, φιλόκαλος ἢ διακριτικός, συνεσταλμένος : Κατ. Ἀστρλ.Κ 8(2),124

λεπτομερινία (ή) ἱλεπτός - μέριμνα) μτγν. προσήχ ἢ μέριμνα περὶ μικρῶν, μηδαμίων πραγμάτων : Κορνοῦτ.Φύσ.Θε.18

λεπτομέριμος-ον ἱλεπτός - μέριμνα) μτγν. ὁ συνεσταλμένος, ὁ διακριτικός : Κατ. Ἀστρλ.Κ 8(2),124 2) γλωσσ. ὁ περὶ μηδαμίων ἀναξίω λόγου πραγμάτων μεριμνῶν.

λεπτομερῶς ἐπίρρ. μτγν., μων. κ. νεώτ. μετὰ λεπτομερείας, ἐν λεπτομερίᾳ, καταλεπτῶς : Σχόλ. Πλάτ.Πολ.354 λεπτομερῶς ζητεῖν ἱεξετάζειν ἀκριβῶς τὰ καθέκαστα, Ἦσ., Φῶτ.Βιβλ.4b, Μηναι.3,18 Συνεξ. πᾶσαν τὴν ὄψασιν λεπτομερῶς ἐξηγήσατο, Πρόδρ.2,64b τῶν δυσχερῶν ἀπάλλαξον δευτέρω μηχανημάτων, ἢ ὧν περὶ κατεῖπον ἀνωθεν λεπτομερῶς ὁ τάλας.

λεπτομήλη (ή) ἱλεπτός - μήλη) Ἐπιγρ. λεπτὴ μήλη, λεπτὸς καθετῆρ, μικρὸν χειραοργικὸν ἐργαλεῖον.

λεπτομηνιγίτις-ιδος (ή) νεώτ. ἱατρ. ἡ μηνιγίτις, καθ' ἣν φλεγμαίνεται συνήθως ἡ λεπτὴ μνήγις τοῦ ἐγκεφάλου.

λεπτόμητις-εως (ή -ιος) (ή) ἱλεπτός - μήτις) λεξ. ὀξύνομος, φρόνιμος : Ἦσ. «λεπτόμητις» ἡ ὁσασεία ψυχῆ 2.

λεπτόμιτος-ον ἱλεπτός - μίτος) ὁ ἐκ λεπτῶν μίτων συγκείμενος, ὁ ὕψαστος μετὰ λεπτὸς κλωστής : Εὐρ. Ἀνδρ.831 ἔρρ' αἰθέριον πλοκάμων ἔμῶν ἄπο, λεπτόμιτον φάρος, Σάτιρ.Ἐπιγρ.ΑΠ 6,11 ὀρνίθων λεπτόμιτον νεφέλην.

λεπτομυθός-έω ἱλεπτός - μυθός) μτγν. λεπτολόγῳ βλ.λ. : Κύριλλ.6,432C.

λεπτός(ν) κ. νεώτ., δημ. κ. λεπτός, οὐδὲ τοῦ λεπτῶς βλ.λ., ὡς οὐσ. λεπτὸν ἰένν. ἔντερον τὸ ἀρχόμενον ἀπὸ τοῦ πυλωροῦ τοῦ στομάχου καὶ λήγον ἐἰς τὸ παχὺ ἔντερον : Ἰππ.Κωικ.3,11, αὐτ.449 2) μτγν. κ. νεώτ., δημ. λεπτός (ἰδύμισμα), μικρὸν νόμισμα ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸ 1/336 τῆς δραχμῆς : ΚΔ Λοικ.12,59 οὐ μὴ ἐξέλεθς ἐκείθεν ἕως αὐ καὶ τὸ ἔσχατον λεπτὸν ἀποδός, αὐτ.Μάρκ.12,42 ἐλθούσα μία χίρα πτωχῇ ἔβαλε λεπτὰ δύο, ὁ ἔστι κοδράντης, Φῶτ.Λέξ. ἐν λ. ὀβολός : νεώτ. κ. δημ. τὸ ἑκατοστὸν τῆς δραχμῆς : τοῦς που-

λάνε δέκα στὸ λεπτό' νεώτ. κ. δημ. κερμάτων ἀντιπροσωπεῖον ἄξιον ἐνὸς ἑκατοστοῦ τῆς δραχμῆς, τὸ μονόλεπτο : φρς δὲν μὴ ἔμινε λεπτὰν (εἶναι ἀνεῦ χρημάτων), φρ. δὲ δίνα λεπτὸ ἱδδιαφορῶ τελείωσι 3) νεώτ. κ. δημ. συνεκτ. ἰδ. κτ. πληθ. λεπτὰ τὰ χρήματα : μετὰ τὸν πόλεμο κέρδισε πολλὰ λεπτὰ, - πετὰ τὰ λεπτὰ τοῦ στὸν ἄερα, - ἔχει λεπτὰ γιὰ πέταμα, - τὸ αὐτοκίνητό του κάνει πολλὰ λεπτὰ 4) εἰδ. ἄστρον. κ. νεώτ. λεπτὸν (ἐξηκαστόν), τὸ ἐξηκαστόν τῆς μοίρας : Γέμιν.18,11 πρῶτα λεπτὰ, αὐτ.18 δευτέρα λεπτὰ ἱτὸ ἐξηκαστόν τοῦ πρῶτου λεπτοῦ, Πλάτ. λεπτὰ : νεώτ. κ. δημ. τὸ ἐξηκαστόν τῆς ὥρας, ἄ. πρῶτον λεπτὸν : φρ. κἄταξ δυὸ λεπτὰ καὶ θὰ φύγομε ἱελάχιστον, μιά στιγμή, - κάνει τίς δουλειὰς στὸ λεπτὸ (ἐν βροχαιώτῳ χρόνῳ), - δευτερον λεπτὸν (τὸ ἐξηκαστόν τοῦ πρῶτου λεπτοῦ, ἄ. δευτερόλεπτον) 5) πάπ. λεπτὰν ἱκροάμιον, πῖθος, στάμιον, πρβλ. λεπτίον, λεπτοκεραμεύς.

λεπτόνυρος-ον (λεπτός - νεῦρον) μτγν. ὁ ἔχων λεπτὰ νεῦρα : Ἄδοαμ.2,2 λεπτόνευρότερος.

λεπτόνητος-ον ἱλεπτός - νέω) ὁ λεπτῶς κεκλωσμένος : Εὐβουλ.84,4 λεπτόνητος ἱδ.γρ. ἀντὶ λεπτόνητος.

λεπτονωκταρίς-ιδος (ή) νεώτ. ζωολ. γένος χειροπτεράων φυλλοσποριδίων θηλαστικῶν.

λεπτονωχτός (ή) νεώτ. ζωολ. γένος περυσιοπόδων φακιδίων θηλαστικῶν.

λεπτοπέταλα (ή) νεώτ. βοταν. ἄνηθ ἔχοντα λεπτότατα γραμμωτὰ ἱλαχκοειδῆ πέταλα.

λεπτόπνηος-ον ἱλεπτός - πνηῖον) ὁ λεπτῶς ὕψασμένος, κατεργασμένος : Εὐβουλ.67,5 ἐν λεπτοπνηοῖς ὕψασιν ἐστῶσας... κίβρας.

λεπτοπλανῖσαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογέν. θαλασσίαν σκωληκῶν.

λεπτοποίησις-εως (ή) ἱλεπτοποιῶ) μτγν. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ λεπτοποιεῖν βλ.λ. : Γαλ.10,742, Βασ.3,582.

λεπτοποιῶ-έω (λεπτός - ποιῶ) μτγν. κ. νεώτ. ποιῶ τὸ λεπτόν, καθιστῶ τὸ μικρόν, λεπτόν, ἱκρίτ. ἱατρ. π.Γολ.13,878, Ὁρειβ.50,11,8 2) ρημοτ.π. λεπτοποίησις.

λεπτόπους-οδος-ουν ἱλεπτός - ποῖς) σχόλ. κ. νεώτ. ὁ ἔχων λεπτοὺς ἱσχυοὺς πόδας : Σχόλ. Ἄριστφ. Ὀρν.1292 2) νεώτ. ζωολ. τὸ ἄρσ. ὡς οὐσ. γένος ἡμιπτεράων λεπτοποδιδίων ἐνόμιον.

λεπτόπρυμος-ον ἱλεπτός - πρύμιον) ἐπὶ πλοίου, ὁ ἔχων λεπτὴν πρύμνην : Βακχ.16,19 νῆα παρὰ λεπτόπρυμον φάνην.

λεπτόπιλος (ή) νεώτ. ζωολ. γένος καλοβατικῶν ἐρωδιδίων πτηνῶν || γένος περιστεριδίων πτηνῶν.

λεπτόπυγος-ον ἱλεπτός - πυγή) σχόλ. ὁ ἔχων λεπτὴν πυγὴν, λεπτὰ κλωσμερία : Σχόλ. Ἄριστφ. Ἰππ.1365.

λεπτόρραφος-ον μων. ὁ ἔχων λεπτὸν ῥάφους : Παῦλ.Αἰγ.3,45 λεπτόρραφον στρούβιον.

λεπτόρραφτος-ον νεώτ. ἐπὶ ὕψων, ὁ ἔχων λεπτὴν ροφή, ὁ ἀραφὸς ὡς τὸ ὕδωρ, ὁ περιέχων ἐλάχιστος ἱληραὸς οὐσίας, ἀντίθ. παχύρρευστος, πικνοῦρρευστος.

λεπτόρριζος-ον ἱλεπτός - ρίζαι κ. μων. κ. νεώτ. ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἔχων λεπτάς, ἱσχυὰς ρίζας : Θεόδφρ. Φ1 8,2,3, Σχόλ.Θεόδφρ.5,123. Γεωπ.2,12,2.

λεπτορρινία (ή) νεώτ. ἀνθρωπολ. ἡ μορφή τῆς ρινός, καθ' ἣν τὸ πλάτος αὐτῆς εἶναι δυσαναλόγως μικρότερον τοῦ ὕψους.

λεπτόρρινος-ον ἱλεπτός - ρίχι μων. κ. νεώτ. ὁ ἔχων λεπτὴν ρίνα, οὐ τὸ μήκος τῆς ρινός εἶναι μείζον τοῦ πλάτους.

λεπτόρρυτος-ον ἱλεπτός - ρέω) ὁ ῥέων λεπτῶς, ὁ ἔχων λεπτὴν ροφή, λεπτόρρευστος : Ἰππ.Ἐπιστ. 17 λεπτόρρυτον ὕδωρ.

λεπτός-ή-όνη (λέπω) κ. μιν. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐκλεπισμένος, ὁ ξεφλουδισμένος : Ἰλ.Χ.497 ῥίμφα τε **λέπτ'** ἀγένονα βωῶν ὑπὸ πόσσ' ἐριμύκων ἰξέξελπισθήσαν, ἐξεφλουδίσθησαν· 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων πάχος, ὁ φίλος, ὁ τριφερός, ὁ φρενός, ὁ φῆνος, ἀντίθ. παχύς, χονδρός, π. Ὀμ. συνήθ. ἐπὶ ἐνδυμάτων κτ., ἐν χρ. κ. ὑπερόχ. : Ἰλ. Σ.595 αἱ μὲν λεπτάς ὀθόνας ἔχον, αὐτ.Ψ.854 πέλειαν λεπτὴ μινρήθω ὄθων ποδός, αὐτ.Υ.275 ἡ λεπτότατος βέε χαλκός, λεπτοτάτη δ' ἐπὶ τῆν ῥινός βοός, Ὀδ.Η.97, αὐτ.Κ.544 φάρος . . ἐνυτο νύμφη, λεπτόν, αὐτ.Θ.280, Πίνδ.Π.12,25 λεπτοῦ διανισσόμενον χαλκοῦ θ' ἅμα καὶ δονάκων, Εὐρ.Μήδ.949 λεπτόν τε πέπλον, αὐτ.Ι.189 λεπτήν δδαιπον σάρκα τῆς δυσδαίμονος, Θουκ.2,49 τῶν πᾶνυ λεπτῶν ἱματίων καὶ σινδόνων τὰς ἐπιθολὰς, αὐτ.7,36 ναῦς . . λεπτά τὰ πρόραθεν ἔχουσα ἱπλοῖα ἔχοντα τὰ κατὰ τὴν πρόραν μέρη λεπτά καὶ ἀσθενή, Ἀριστ.Ζ.1517,27 δέρμα δὲ πάντων λεπτοτάτων ἀνθρώπων ἔχει, αὐτ.Ζ.1783α,4 ἀναγκαῖον λεπτοτέρας γίνεσθαι τὰς τρίχας, Ἐπιγρ. λεπτός ἔθενος, Ἐπιγρ. λεπτός ἔλεψας, - λεπτόν ὄφασμα, - λεπτός φλοῖός, - λεπτή γραφή· 3) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ προσ. ἡ κ. τῶν μελῶν τοῦ σώματος αὐτῶν, ὁ ἥκιστα παχύς τὸ σῶμα, ὁ ἰσχνός, ὁ λιπόσαρκος, ὁ ἀδύνατος, ὁ λιγνός : Ἡσιόδ.Ἐργ.497 λεπτὴ δὲ παχὺν πόδω χειρὶ πιζῆς, Ἀλκ.39, Ἰνπ.Ἀοβρ.Β.λεπτότερος ἰαντίθ. παχύλι, Ἀριστ.Ἐκκλ.539 φῆγος γὰρ ἦν, ἐγὼ δὲ λεπτὴ κόσθενής, αὐτ.Νεφ.1017, Ἀντιφῶν.Ι.22,4 σοφιστῶν λεπτῶν, αὐτῶν, Ξεν.Κυν.5,30 λεπτός τράχηλος, Πλάτ.Ἀντ.Ι.34Β, Θεόδωρ.Χαρ.26,5 αἰσχύνεται ἐν τῇ ἀκκλήσει, δταν παρακαθηταί τις αὐτῷ λεπτός καὶ σάχμων, Λουκ.Πλ.2 πρόχειλός ἐστι καὶ λεπτός ἀγαν τοῦν σκελοῖν ὄμ. κ. ἐπὶ ζῶων : Ξεν.ΚΠ.Ι.4,11 ζῶα . . λεπτά καὶ φωραλέα, Ἀριστ.Λ.615β,8 ὁ δὲ κύμινδις . . τὴν ἰδέαν μακρός καὶ λεπτός· 4) κτ. ἐπέκτ. ὁ λεπτοφύης, ὁ εὐστροφος, ὁ κομψός, ὁ λυγερός, ὁ λεπτοκαμωμένος : Πλάτ.Πολ.523D δακτύλος . . ἔαν τε παχύς ἔαν τε λεπτός, Λουκ.Εἰκ.δ.δακτύλῶν τὸ εὐάγωνον ἐς λεπτόν ἀπολήγον ἐπὶ τῶν δακτύλων ἀνδριάντος ἡ ἀγάλλοτος, - λεπτή μέση, - λεπτή κορμοστασία· 5) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων κ. τῶν ὄργάνων αὐτῶν, ὁ εὐκόλως προσοαλλόμενος ὑπὸ νόσων, εὐπροσδελτος, εὐπαθής, ἀδύνατος : Λεπτός ὄργανομαρς, - ἀνθρώπος λεπτῆς κράσεως, - λεπτό στομάχι· 6) κ. νεώτ. ὁ ἐκ μικροτάτων μορίων ἀποτελούμενος, ὁ φιλοτριμμένος, ὁ φιλοκοπανισμένος, ὁ λιανός, ὁ φίλος : Ἰλ.Ψ.506 ἐν λεπτῇ κονίη, Σοφ.Ἀντ.256 λεπτὴ δ', . . ἐπὶ ἡν κνίς, Ἀριστ.Νεφ.177 καταπάσας λεπτήν τέρψαν, Ἀλεξ.187,5 λεπτοῖς ἄλοι, - λεπτὴ ἄμμος, - λεπτόν ἄλευρον, - λεπτὴ ζάχαρη· ἢ συνήθ. ἐν Ἰνπ. ὁ μικρός : Ἰνπ.Τόν.Ἀνθρ.10 διατρήσεις Πηταί· ἢ ἐπὶ τοῦ ἑδάφους, ὁ λεπτογείως : Θεόδωρ.Φ.118,1· 7) ἐπὶ χώρου, διαστήματος, ὁ στενός, ἀντίθ. εὐρύς : Ὀδ.Ζ.264 λεπτὴ δ' εἰσιβμη, Ἀλκμ.81 λεπτὴ ἀταρπός, Πλούτ.Ἠθ.964C οὕτε εὐρέταν οὕτε λεπτήν . . ἀδόν· ἢ ὄμ. ἐπὶ παρατόξεως στρατοῦ, φρ. ἐπὶ λεπτόν ἐς στενήν γραμμὴν : Ξεν.ΚΠ.5,4,46 ἐπὶ λεπτόν καὶ ἀσθενές τὸ μάχιμον τετάχθαι, Πολύβ.3,115,6 τῶν μὲν Κελτῶν ἐπὶ λεπτόν ἐκτεταγμένω ἰούλι πυκνά· 8) γεν. ὁ μικρός, ὁ βραχύς, ὁ ὀλιγός, ὁ ἀδύνατος : Ἰλ.Κ.226 λεπτὴ δὲ τε μήτις, αὐτ.Ψ.590, Σίμων.37,14 λεπτόν οὖας (ἐπὶ τοῦ ὠτός μικροῦ παιδίου), Ἠρ.8,137 τὰ λεπτά τῶν προβάτων ἰτὰ μικρὰ κτήνη, δηλ. πρόβατα καὶ αἰγες, γιδωρόβητα), αὐτ.7,36 πᾶειν ἱπλοῖοισι λεπτοῖσι (μὲ μικρὰ, ἑλαφρὰ ἱπλοῖα, αὐτ.8,107 ἀκρα λεπταί τῆς ἡλέρου (μικρὰ ἀκρωτήρια), Ἀριστ.Φ.Εἰρ.69 λεπτά κλιμάκια ποιοῦμενος, Θουκ.2,83 τὰ

τε λεπτά πλοῖα ἃ ξυνέπει, Ξεν.Κυν.5,5 λεπτά ἴχνη ὀλίγα, ἀμυδρά, Ἐπιγρ. λεπτός χαλκός, αὐτ. ἀργύριον ῥόδιον λεπτόν· ἢ κ. μφ. : Αἰσχ.ἀπ.99,2 λεπτὴ . . ἐλίψ, Πλάτ.Νόμ.699Β μίαν δὴ σωτήριαν ξυνεούσων, λεπτήν . . καὶ ἀπορον, Ἀριστ.Φ.Ἰνπ.1244, Δημ.1472 λεπτήν καὶ ἀδηλον ἔχει τῷ κινδυνεύοντι τὴν ἀσφάλειαν, Ζώσ.4,24,3 τῶν πραγμάτων ἐπὶ λεπτοτάτων ἐστώτων ἐλπίδων· 9) τὸ οὐδ. κτ. πλῆθ. λεπτά ὡς ἐπίρρ. ἀμυδρῶς, οὐχὶ εὐδιακρίτως, θαμπά : Εὐρ.Ὀρ.224 καὶ χυμῶδη κόμην ἀφελε προσώπου· λεπτά γὰρ λυθίσσω κῶραις (σχόλι. ἀμυδρὰ βλέπω τοῖς ὀφθαλμοῖς)· 10) ὁ κοῦφος, ὁ ἑλαφρός, ὁ εὐκίνητος : Αἰσχ.Ἀγ.892 ἐν δ' ὄνειρασι λεπταῖς ὑπαὶ κώνωπος ἐξηγειομένη ῥιπαῖσι θωάσαστος, Σοφ.ἀπ.555 λεπταῖς ἐν ῥοπήσιν ἐπὶ μικρὰς τροπῆς τῆς τύχης, Εἰρ.ΙΑ.813 λεπταῖς ταισιδ' Εὐρίπου νησασί· ἢ ὄμ. ἐπὶ μεγέθους ἡ ποσότητος, μικρός, ὀλιγός : Φερεκρ.143,5 λεπτοὶ κύλικες ἱπιθ. ἐσφ.γρ.1, Ἀριστ.Λουσ.1206 λαβεῖν πυρίδια λεπτά· ἢ τὸ οὐδ. κτ. πλῆθ. λεπτά ὡς ἐπίρρ. : Θεόδωρ.3,21 τὸν στέφανον τίλαι με καὶ αὐτίκα λεπτά ποιησας [μικρὰ τεμάχια]· 11) κ. νεώτ. ὁ μὴ περιέχων πολλὰς λιπαράς ἡ ἄλλας οὐσίας, ὁ ἄραιος, ὁ ὑδαρής : Ἰνπ.Δι.2,46 λεπτόν γάλα· αὐτ. Κρσικ.310 λεπτά ἀνεμείνη, Λουκ.Μισθ.Συν.18 οἴνου λεπτοῦ καὶ δριμύας ἰέλαφροῦ, - λεπτός ζωμός· ὄμ. κ. ἐπὶ τροφῶν : Ἰνπ.Ἀφορ.1,4 λεπταὶ διαίται, Ἐπιγρ. λεπτά ὀφάρια· 12) ὁ ἐκ λεπτῶν ἡ ὀλιγῶν μερῶν συγκεκμένος : Ἀριστ.Φωσ.215β,4 ὄσφ δὴ λεπτότερον ἄλλο ὕδατος καὶ ἀσφατωτέρωρον, αὐτ. Οὐρ.303β,26· 13) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ φυσικῶν ἡ τεχνιῶν πραγμάτων, ὁ στερομμένος στερεότητος, ὁ εὐθραυστος, ὁ εὐκόλως κατοστρεφόμενος : λεπτόν φυτόν, - λεπτά ποτήρια - ἐπιπλά· ἢ ἐπὶ τεχνιῶν πραγμ., ὁ μετὰ δεξιότηχίας ἐπιεργασμένος, ὁ λεπτοκαμωμένος : Παπαντ.Ἀγ.Ὀρ.38 ἡ βρῦση του, λεπτό καλλιτέχνημα μαρμαρογλυφίας· 14) κ. νεώτ. κ. δημ. μφ. ὁ ὀξύς, ὁ ἀχνίσιμος, ὁ εὐφύης, ὁ εὐστροφος : Ἰνπ.Ἀερ.24 ἔς τε τὰς τέχνας παχές καὶ οὐ λεπτοὶ οὐδ' ὀξείες, Εὐρ.Μήδ.529 σοφ δ' ἐστι μὲν νοῦς λεπτός, αὐτ.1082, Ἀριστ.Φ.Νεφ.359 λεπταῖτων λήρων ἱερεῦ, αὐτ.Ἀγ.445 πυκνῆ . . λεπτά μηχανὰ φρενί, αὐτ. Ὀρν.318, Ἀλεξ.220,8 λόγοι λεπτοὶ . . τρέφουσ' ἐκείνους, Ἀντιφ.3,4,2 ἐδὲ ἀληθῆ μὲν, λεπτά δὲ καὶ ἀκριβῆ, - λεπτὴ κρίσις - εἰρωνεία (ἢ λιαν εὐτεχνος καὶ δηκτικὴ), - λεπτό γούστο (ἢ ἀνεπτυχμένη καλαισθησιαί)· 15) φρ. κατὰ λεπτόν (ἐν λεπτομερείᾳ : Κικ.Ἀττ.2,18,2,Φρόν.Σοφ.Παρ.83Β, Πάν.,Φώτ.Λέξ. ἐν λ. νιφετός· ὄμ. τὰ κατὰ λεπτόν (τίλος ποιημάτων τινῶν τοῦ Ἀράτου) : Στράβ.10,5,3 ὄλοφο δὲ τὰς ἀπορίας αὐτῶν καὶ Ἀρατος ἐν τοῖς κατὰ λεπτόν, Ἀχιλλ.Ἀρ.Φαιν.79Μ· ὄμ. πῶρ. μικροὶ πόροι : Γαλ.15,201 τῶν κατὰ λεπτόν πόρων ἀραιώσις· 16) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ προσ., ὁ ἔχων ἀβρα αἰσθήματα, καλοῦς τρόπου, εὐγενής, εὐπροσθήγος, ἄδρός : Schaf.εἰς Διον.π. Συνηκ.246· 17) νεώτ. ἐπὶ τῶν αἰσθησῶν, ὀξύς, ἰοχυρός, δυνατός : λεπτὴ ἀσφρησις, - λεπτὴ ἀκοή· 18) κ. νεώτ. κ. δημ. σπαν. ἐπὶ φωνῆς κ. ἤχων, ὁ ἠδύς, ὁ γλυκύς, ὁ ἀπαλός : Εὐρ.ἀπ.235 λεπτὴ ἄρμονια, Ἀριστ.Λι.545ε,7 ἀφίσι φωνῆν λεπτήν καὶ μικράν ἀ θήλαια, Ζαλοκ.201,7 μετὰ τὴν λεπτή του τὴν φωνὴ ἴτην ὄρφαναί μου ἄς λέγη ἰτὸ κοσούφι· ἢ τὸ οὐδ. λεπτόν ὡς ἐπίρρ. ἄουχα, μὲν σιγαλῆν φωνῆν : Ἀριστ.Φ.Ὀρν.235 ὄσα τ' ἐν ἀλοικὴ θαμὰ βῶλων ἀμφιτιτυβήζεθ' ὡδε λεπτόν ἀδομμένα φωνᾶ· κ. ἐπὶ ἤχου : Ἀγαθ.ΑΠ.11,352,5 λεπτόν ὑπέρτολμουσα· ὄμ. κ. κτ. πλῆθ. τὸ οὐδ. ὡς ἐπίρρ. : Μηνναί.3,1 Συλλξ. μέχρι τῶν γονάτων κατακαλυπτομένη, λε-

πτά και άσπρα προστυχοῦσι διελέγετο· 19) ἐπὶ ὄσμῃς, ἀραιός· Πλάτ.Τιμ.66B λεπτότεροι μὲν ὕδατος παχύτεροι δὲ ὄσμαί ξημῶσαι γεγόνασιν ἀέρος· 20) νεώτ. κ. δημ. ὄμ. ἐπὶ ὄσμῃς, εὐ-ἀρέστος, εὐχάριστος· λεπτὸν ἄρωμα· 21) ἐπὶ πρῶσ., οἱ λεπτοὶ οἱ πένητες, οἱ πτωχοί· Πολύδ. 25,8,3 τὴν ἄνραν . . ταύτην διέδωκε τοῖς λεπτοῖς εἰκὴ καὶ χρώμα κατὰ τὴν ἴδιαν ἐξουσίαν· ὄμ. π. 'Ἡσ. λεπτὴν πλέκειν [παροιμ. ἐπὶ τῶν πτωχῶν], Σοῦδ. λεπτὰ ξαίνεις· 22) τὸ οὐδ. λεπτὸν ὡς οὐσ. βλ.λ.

λεπτοσανίς-ιδος [ἡ] νεώτ. ἡ ἐξ ἐλάτης ἡ δρυ-ὸς λεπτή σανίς πρὸς ἰεπίπταρσιν τῶν ὄρωφῶν ἢ τῶν ἐξωτερικῶν πλευρῶν ξυλῶν οἰκιῶν, ἄ. πέ-ταυρον, πβλ. ταβανοσάνιδο.

λεπτοσάρκος-ον [λεπτός-σάρξ] σχόλ. κ. μον. ὁ ἔχων λεπτά σάρκα, λιγνός, ἀδύνατος, λιγνός· Σχόλ.Θεόδ.κρ.5,94, Γεωπ.10,64,3.

λεπτοσίον [τὸ] πάπ. πιθ. εἶδος καρπού.

λεπτοσίφω-ωνος [ὁ] νεώτ. βοταν. γένος πο-ωδῶν πολεμονιῶδων φυτῶν.

λεπτοσκέλης-οῦς-ές [λεπτός-σκέλος] ὁ ἔχων λε-πτά, ἴσχνα σκέλη· 'Αριστλ.ΖΜ 684α,10 αἱ μὲν μα-αὶ λεπτοσκέλεις, οἱ δ' 'Ἡρακλειτικοὶ μικροσκε-λεῖς εἰσιν, αὐτ.Ζ1 505b,16 πολυπόδες μᾶλλον καὶ λεπτοσκέλεστοι τῶν χειρσαίων ἰαί σκολό-πενδραι.

λεπτοσκληκίσις-εως [ἡ] νεώτ. ἱστρ. κ. ἔλ-μυθίασις ἢ νηματίασις βλ.λ.

λεπτοσκέληξ-ηκος [ὁ] νεώτ. τὸ παρασιτοῦν ἐν τῷ αἵματι νηματόζωον.

λεπτοσπάθης-ον [λεπτός-σπαθῆ] ὁ κατὰ λε-πτόν τρόπον ὑψασμένος· Τραγ.Αἰδέοπ.7 λεπτο-σπαθῆτων χλανιδίων.

λεπτοσπάθιον [τὸ] [λεπτός-σπάθη] μυγν. λεπτὴ, μικρὰ σπαθίς· Κάσσι.Φ 36.

λεπτόσπερμος-ον [λεπτός-σπέρμα] μυγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων λεπτά σπέρματα· Διοσκ.4,93· 2) νεώτ. βοταν. τὸ οὐδ. λεπτόσπερμον ὡς οὐσ. γένος μυ-τωιδῶν φυτῶν.

λεπτόστομος-ον [λεπτός-στόμα] κ. νεώτ. ὁ ἔχων λεπτόν, μικρόν, στενὸν στόμα· 'Αριστλ.ἀπ. 304 ἢ δὲ πῆλη λεπτόστομον.

λεπτόστρακα [τὰ] νεώτ. ζωολ. τάξις καρκι-νοειδῶν ἀρθροζώων ἔχόντων λεπτόν ὄστρονον.

λεπτοσφρατέθῃ [τὰ] νεώτ. φυτολ. οἰκογέν. φυτῶν τοῦ ἀθρ. τῶν δευτερομυκήτων.

λεπτοσίον [ἡ] κ. μον. κ. νεώτ. ἡ λεπτότης βλ.λ.: ΑΠ II,110· 2) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκ. τῶν προσωπανθῶν.

λεπτοσύνθετος-ον ὁ λεπτός συνθεθίμενος, ὁ λεπτός κατασκευασμένος· 'Αντιφῶν.ν. 'Αθῆν.10,449C λεπτοσυνθέτοις τρυφόντα μυρτίσις καλύμμασιν.

λεπτοσφαίρια [ἡ] νεώτ. βοταν. γένος μυκή-των τῆς οἰκ. τῶν σφαιριδῶν.

λεπτόσφυρος-ον μον. ὁ ἔχων λεπτά σφυρά· Εὐστ.11,Ζ 319.

λεπτοσχιδής-οῦς-ές ἐπὶ σανδάλων, ὁ ἔχων λε-πτὴν αἰσχινήν, λεπτὸν ἄνοιγμα· Κηφισ.ἐν Τρωφ.2, Διοσκ.3,24, Πολύδ.7,85.

λεπτόσμων(-η)-ο(ν) κ. μον. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων λεπτόν, λεπτοφύες, ἴσχυνόσκιον, λυγρός, λεπτοφυής· Εὐστ.1288,40 λεπτόσμων σκυλί-λα-γωνικά· 2) νεώτ. ζωολ. ὡς οὐσ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογ. τῶν κορακιδῶν.

λεπτοσφιχίον [τὸ] πάπ. εἶδος λεπτοῦ ξηροῦ, ταριχευμένου ἰχθύος.

λεπτόταρος[ὁ] νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκ. τῶν χρυσομελιδῶν.

λεπτότεχνημα-ατος [τὸ] νεώτ. κ. δημ. τὸ με-τὰ λεπτότητος εἰργασμένον κομφοτέχνημα· Πα-παντ. 'Αγ. 'Ορος 116.

λεπτοτεχνία [ἡ] νεώτ. κ. δημ. ἡ τέχνη τῆς κα-τασκευῆς λεπτοτεχνημάτων.

λεπτοτεχνικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν λεπτοτεχνίαν.

λεπτότεχνος-ον νεώτ. ὁ μετὰ λεπτότητος εἰργασμένος, φιλοδοουλέμενος.

λεπτότης-πος [ἡ] κ. μον. κ. νεώτ., δημ. λεπτότη-τα ἢ ἰδιότης τοῦ λεπτοῦ βλ.λ.: 'Ἰνπ.Κεφ.Τρωμ. 2,Διόδ.Ζ 5,46 στολάς λιναῖς τῆ λεπτότητι καὶ μα-λακότητι διαφόρους· 1) ὄμ. ἐπὶ τῶν εἰδῶδων· 'Επ.1,10Υ, -ἡ λεπτότης τοῦ ξύλου, - ἡ λεπτότης τοῦ χάρτου· 2) ἐπὶ τοῦ σώματος, ἡ ἴσχυότης, ἡ ἀδυναμία· Πλάτ.Πολ.523B, αὐτ.Τιμ.85C αἶμα, ἴνα συμμετρῶς λεπτότητος ἴσχει καὶ πάχους, 'Αριστλ.Ζ1 507b,26 καὶ πάχη καὶ λεπτότητας, - ἔχει μίαν θαυμαστὴν λεπτότητα καὶ λυγρότητα σὲ κομὴ τῆς· 3) εἶδ. ἐπὶ τοῦ ἀέρος, ἡ ελα-φρότης καὶ ἡ ἀραιότης, ἡ διαύγεια· Πλάτ.Τιμ. 58B ἀπρ λεπτότητι δευτέρως ἐφυ, 'Αριστλ.Οὐρ. 303b,24, αὐτ.Ρητ.215b,28, Πλάτ.Νομ.646b, Πλούτ. 'Ἠθ.664C ἀέρα λεπτότητι καὶ καθαρότητι πρόσ-φορον· 4) ἐπὶ τοῦ πνεύματος, τοῦ νοῦ, ἡ δι-αύγεια, ὀθ. ἡ εὐφροία, ἡ ὀξύτης· 'Αριστοφ.Νεφ.153 ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τῆς λεπτότητας τῶν φρονῶν, Λουκ.Δίς Κατ.2 μυρία ἄττα ἀνέφικτα ὑπὸ λε-πτότητος, - ἀπήνησε μετὰ λεπτότητα πνεύματος· 1) ἐπὶ τοῦ λόγου, τῆς ὀμιλίας, ἡ μετὰ λεπτῶν πνευματικῶν ἀποχρώσεων καὶ εὐφροίας ὀμιλία· ὀμίλησε μετὰ λεπτότητα, - συμπεριεφέρθη μετὰ λεπτότητα καὶ θέλητρον δισο-δύσας εἰς τὰ μύχια τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς· 3) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἄφηρον, ἐνοιῶν ἢ κατα-στάσεων, ἡ εὐγένεια, ἡ ἀνωτερότης μετὰ τῆς πλῆ-ρους κατανοήσεως καὶ εὐφροίας· ὀμίλησε μετὰ λεπτότητα, - συμπεριεφέρθη μετὰ λεπτότητα καὶ εὐγένεια, - ἔχει μερικὴς λεπτότητας αὐτὸς ὁ ἀν-θρῶπος, - λεπτότης λόγου - ἐκφράσεως.

λεπτοτομία [ἡ] κ. νεώτ. ἡ εἰς λεπτά τεμάχια διαίρεσις πινος, φιλοκόφιμο, λίσνιαμα.

λεπτοτομῆ-έω κ. νεώτ. κόπτος εἰς μικρὰ τε-μάχια, λαιψίω· Στράβ.15,2,14 τὴν δὲ γλώσσον λεπτοτομήσας, Εὐστ.Πον.63,2 οὐκ ἂν ἐσμικρο-λογοῦντο οἱ γαλκωνόντες λεπτοτομούντες ἐπὶ φόνους τὸν σίδηρον, αὐτ.11,27 τῆς κόψεως, ἦν ἡ γῆ λεπτοτομούσα ἀναπέμψει.

λεπτοτράχηλος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων λεπτόν τράχηλον· 'Αριστλ.Φυσιον.809b,6, 'Αλλεξ Μινδ.π. 'Αθῆν.9,392C ὁ θήλιος ὄρνυξ λεπτοτράχηλός ἐστι.

λεπτότρητος-ον ὁ ἔχων μικράς ὀπὰς, ὁ διὰ μικρῶν ὀπῶν διάτρητος· Διοσκ.5,138 λεπτότρητος σπόγγος, Γαλην.13,638 λεπτότρητον κόσκιον.

λεπτοτριχιδία [τὴ] νεώτ.βοταν. οἰκογ. βρώων τοῦ ἀθρ. τῶν ἀκροκόκκων.

λεπτότριχος-ον κ. νεώτ. λεπτότριξ βλ.λ.

2) νεώτ. βοταν. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. λεπτότριχον γέ-νος βρώων τῆς οἰκ. τῶν λεπτοτριχιδῶν.

λεπτοურγαῖον [τὸ] νεώτ. τὸ ἐργαστήριον τοῦ λεπτοουργοῦ.

λεπτοურγής-οῦς-ές κ. νεώτ. ὁ μετὰ λεπτό-τητος εἰργασμένος, ὁ λεπτὰ τεχνουργημένος· 'Ομ.Υμν.31,14 καλῶν δὲ περὶ χροῖ λάμπεται ἔσθος λεπτοურγῆς, - ἔλιπος μετὰ λεπτοῦρ ἠθῆν· 2) λεπτός· Νικ.ἀπ.70,10 τμήγης δὲ γογγυλίδος βίβας καὶ ἀκαρφέα φλοῖον ἦκα, καθηράμενος λεπτοურγῆς.

λεπτοουργία [ἡ] μυγν., μον. κ. νεώτ. ἡ τέχνη τοῦ λεπτοουργεῖν, κ. ἡ λεπτὴ τέχνη, ἐργασία· 8π. 54,3 ὄ γὰρ χρεια ἐπὶ τῶν τοιοῦτων ἐργῶν ῥυ-κανήσεως λεπτοουργίας, 'Ιώσι.ΙΑ 3,6,4 σινδόνες ὑψασμένα ὀμοίως κατὰ λεπτοουργίαν ταῖς ἐκ τῶν ἐρίων ψεισπιόμενας, Κ Μανασσ.5 ὄν θείων ἐμπρόσαντο δακτύλων λεπτοουργία· 2) μυφ. ἡ λεπτολογία· Θεμιστ.Λόγ.34,448 πλείων τὸ ἀν-

δρός ή πολυπραγμοσύνη και ή λεπτοργία, Γαλ. 1811,460 λεπτοργία ονομάτων' 3) ή λεπτότης του νοῦ· Πρόκλ. Παρμ.518' 4) πάπ. εἶδ. ἐπὶ ζύλου, ή κατασκευή ἱματιοθηκῶν, ἀρμαρίων' 5) νεώτ. ή λεπτοργική τέχνη.

λεπτοργικά [τά] Ἐπιγρ. οὐδ. τοῦ λεπτοργικῶς βλ.λ.21.

λεπτοργικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ή ἀναφερόμενος εἰς τήν λεπτοργίαν, ὁ μετὰ λεπτοργίας κατασκευασμένος: **λεπτοργική ἐπεξεργασία'** 2) τὸ οὐδ. κτ. πληθ. τὰ λεπτοργικά εἶδη λεπτοργημάτων: Ἐπιγρ. 3) νεώτ. τὸ θηλ. ὡς οὐσ. ή λεπτοργική ή τέχνη τοῦ λεπτοργοῦ.

λεπτοργός-όν μτγν., μον. κ. νεώτ. κυρίως ἐπὶ ζυλοργῶν, ὁ μετὰ λεπτοργίας, μετὰ λεπτότητος ἐργαζόμενος: Πάπ. τέκτων λεπτοργός' || ὡς οὐσ. ὁ μετὰ λεπτότητος ἐργαζόμενος, ὁ εἰδικός εἰς τήν λεπτοργίαν, εἰς τὰ λεπτοργήματα, τεχνίτης ζυλοργός: Διόδ.Σ 17,15 ἀρχιτέκτονας ἀβροίσας καὶ λεπτοργῶν πλῆθος, Εὐστ. Βί. Ἀγ.Εὐτύχ.55 λεπτοργός τις ἤνεγκεν πρὸς τὸν μακρίων παῖδων' 2) Ἦσ. κερροπλάστης, λεπτοργός.

λεπτοργῶ-έω κ. μον. κ. νεώτ. εἶδ. ἐπὶ τῶν τορνευτῶν καὶ ζυλοργῶν, ἐργάζομαι μετὰ λεπτότητος: Πλούτ. Αἰμ.37 εὐφυῆς ἐν τῷ τορνεύειν καὶ λεπτοργεῖν, αὐτ. Ἠθ.997D τερπέριος καὶ σκεπάρνησιν καὶ ὅσα λεπτοργεῖν πρῆκεν, - ἐλεπτοργήσεν ἐν θαυμασίον πλῆσιον' || μον. γεν. κ. ἐπὶ ἀφηρ., ἐργάζομαι μετὰ λεπτότητος: Εὐστ. Πον. 342,9 ὅποια οὐδὲ ἀράχνης ἀν λεπτοργήσῃσιν, αὐτ.168,13 οὐ γὰρ παχύλους αὐτοῦς ἰτοῦς ἀθλοῦσιν ἐξείργασαντο, ἀλλ' ἐπιμελέστατα ἐλεπτοργήσαν' 2) μτφ. λεπτολογώ: Εὐρ. Ἰπν.923 ἀλλ' οὐ γὰρ ἐν δέοντι λεπτοργεῖς, Πλάτ. Πολιτ. 262B ἀλλὰ γὰρ λεπτοργεῖν οὐκ ἀσφαλές, Θεμιστ. Λόγ.1,14 νόμος οὐκ ἂν ποτε δύναίτο συστήναι λεπτοργεῖν πρὸς τὰ ἀδικήματα ἐχειρῶν' || ἐνδιατριβῶ περὶ τὰς λεπτομείρας: Πλάτ. Πολιτ. 294D λεπτοργεῖν καθ' ἕνα ἕκαστον, Θεμιστ. 2,39D λεπτοργεῖν καὶ ἀπομικνέειν τὸν λόγον, Ἰουλ. Λόγ.3,123C ὅσα εἰδρασεν ἡμᾶς ἀγαθὰ καθ' ἕκαστον λεπτοργεῖν.

λεπτοριδαί [οἱ] νεώτ. οἰκ. ἐντόμων κολεοπτέρων.

λεπτορούς [ὁ] νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκ. τῶν λεπτοριδῶν' 2) νεώτ. βόταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκ. τῶν ἀγρωστωδῶν.

λεπτοῦφής-οὐς-ές ὁ λεπτός ὑφασμένος: Λουκ. Ἐρωτ.41. Ἀλκίφρ.3,41.

λεπτοφῆής-οὐς-ές μτγν. ὁ ἀσθενῶς, λεπτῶς λάμπων: Νόν.Δ 5,170 λεπτοφῆής σέλας ὑγρὸν ἀπέπτυνε Ἰνδός ἀχάτης ἰκῶδ. λεπτοφανής.

λεπτοφανής ἐσφ.γρ. ὄντι λεπτοφάνα βλ.λ.

λεπτόφης-εως [ὁ] νεώτ. ζωολ. γένος ἐρπετῶν τῆς οἰκοῦ, τῶν ἐχιδρῶν.

λεπτόφλοιος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων λεπτὸν φλοιόν: Θεόδωρ. ΦΑἰτ.1,52.

λεπτοφυγής-οὐς-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ κατὰ τὴν φύσιν, τὴν φύην λεπτός, ὁ ἔχων λεπτὴν φύσιν: Νόν.Δ 26,315, οὐτ.18,86 λεπτοφυγής τύπος. . ἐλεφαντίνων, - λεπτοφυγῆς σῶμα, - λεπτοφυγῆς ὑπαρξίς' || νεώτ. εἶδ. ἱατρ. ἐπὶ παῖδων, ὁ καθυστερῶν εἰς τὴν σωματικὴν ἀνάπτυξιν παῖς.

λεπτοφυλλάς-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων λεπτὸ φύλλα: Θεόδωρ. Φ19,11,4, Σωρ.2,16, Ἀλέξ. Ἀφρ. Τον. 118,30' 2) νεώτ. φυτολ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τὸ λεπτοφυλλὸν εἶδος φυτοῦ τοῦ γένους ὀδύαντος.

λεπτόφωνος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων λεπτὴν φωνήν: Σοφ. ἐν Πάπ., Ἀριστλ.Ζ1 539b,13 πάντα τὰ θήλεα λεπτοφωνότερα.

λεπτοχαράκτηρος-ον μον. ὁ ἔχων λεπτοῦς χαρακτήρας: Μαλάλ.1103,6, αὐτ.243,9.

λεπτοχειλής-οὐς-ές ὁ ἔχων λεπτὰ χεῖλη: Ἀριστλ. Ζ1 528a,29 τὰ μὲν γὰρ λεπτοχειλή ἐστίν, οἶον οἱ μύες, τὰ δὲ παχυχειλή [δ.γρ. λεπτοχειλος].

λεπτοχειλός-ον κ. νεώτ. λεπτοχειλής: Ἀριστλ. Ζ1 528a,29 [δ.γρ. λεπτοχειλής].

λεπτόχειρος [ὁ] νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτέρων ἐντόμων.

λεπτοχλόη [ή] νεώτ. γένος φυτῶν ἀγρωστοειδῶν. **λεπτοχλωρίται** [οἱ] νεώτ. ὄρυκτολ. σειρὰ ὄρυκτῶν τῆς δόματος τῶν χλωρίτων.

λεπτοχοιρῶση [τὸ] νεώτ. παλαιοζωολ. οἰκαγ. ἐκλειψάντων ζῶων ἀνήκουσα εἰς τὰ βουνοδόντια ὀλληφῶρα θηλαστικά.

λεπτόχρους-ωτος [ὁ, ή] ὁ ἔχων λεπτὸν χρῶτα, δέρμα, ἐπιδερμίδα: Εὐρ. ἀπ.906 [ἀμφ. εἰκ.].

λεπτόχυλος-ον ὁ ἔχων λεπτὸν ἢ ἀραιὸν ἢ ὀλιγον χυλόν: Θεόδωρ. ΦΑἰτ.6,16,5.

λεπτόχυτος-ον μον. ὁ λεπτός κεχυμένος, διάχυτος: ΚΜανασσ.154 κοφῶς ἢ λαφφρίζοντο πρὸς λιμνασμούς ἀέρος, περιρριζοῦντες τὰς αὐτοῦ χύσεις τὰς λεπτοχύτους.

λεπτοφάμαθος-ον ὁ ἔχων λεπτὴν φάμαθον, ἄμυρον: Αἰσχ. Ἰκ.3 ἀπὸ προσομιλῶν λεπτοφάμαθων Νεβλου [διορθ. ἀντὶ λεπτομαθῶν ἢ λεπτοβαφῶν].

λεπτόφρησος-ον ὁ μετὰ λεπτῶν φηφιδῶν κατασκευασμένος: Πλίν. Φ136,57.

λεπτυνίτης [ὁ] νεώτ. ὄρυκτολ. πέτρωμα κρυσταλλασχησάμενος τῆς οἰκοῦ. τῶν γενεσιῶν.

λεπτυνσίς-εως κ. ἰων. -ιος κ. μον. κ. νεώτ. ή πρῆξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ λεπτύνειν: ή λεπτυνσίς τοῦ ἐλάσματος - τοῦ σύρματος' || ὄθ. ή ἀπίσχανσις, ἐξασθένισις: Ἰπν. Πιρορρ.2,25 ἀπέντι τῆς λεπτύνοσις.

λεπτυντικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν λεπτύνειν, ὁ ἔχων τὴν ἰκανότητα, τὴν δύναμιν τοῦ λεπτύνειν: Διοσκ.5,88 δύναμιν ἔχει σταλτικὴν, λεπτυντικήν, νομὴν ἐφεκτικήν, Γαλ.6,572, Δίφιλ.Σ π. Ἀθῆν.8,356D ὁ δ' ἀπ' αὐτῆς χυλός λεπτυντικός ἐστίν αἷματος, Στωϊκ. ἀπ.2,143 τὸ φῶς λεπτυντικόν τοῦ ἀέρος, Ματθ. ἱατρ.π. Ἀθῆν.2,59B λεπτυντικός καὶ ταρακτικός κοιλίας, αὐτ.65 λεπτυντικὴν τῶν χυμῶν.

λεπτύνω κ. μον. κ. νεώτ., δημ. λεπτένω, μέλλ. λεπτυνῶ, ἄορ. α' ἐλέπτυνα, παθ. ἄορ. ἐλεπτύνθη, παρακ. λελέπτυνα, ἀπαφρ. παρακ. λελεπτύνθαι, καθιστῶ τὴν λεπτόν: ΠΔ Φαλυ.17181,42 καὶ λεπτυνῶ αὐτοῦς ὡς χνοῦν κατὰ πρᾶσονον ἀνέμου, εἰς πηλὸν πλατεῖων λεανῶ αὐτοῦς, Χειρῶργ. π. Στεφ. ἐν λ. ἐστι δὲ συντριβείν κυρίως τὸ ἐς χνοῦν λεπτύνειν, - λεπτύνω τὸ ζύλον - τὸ ἔλασμα - τὸ σῆμα κττ.' 2) ποιῶ τὴν ἰσχυρὸν, ἀδύνατον: Ἀριστλ. Ζ1 596a,29 αἱ ταλαιπωρία λεπτύνουσι [τὰ πρόβστα], Γαλ. Λεπτ. Δι.3 λεπτύνουσα δίαιτα, - τὴν ἐλέπτυνε ή δίαιτα' || ὄμ. τὸ μέσ. κ. παθ. γίνομαι λεπτός, ἰσχύς, ἀδύνατος, ἰσχυραίω: Ἰπν. Ἀφ.2,7, Ξεν. Συμμ.2,17 τοῦς ἄμους λεπτύνουσι, Ἀριστλ. Ζ1 518b,29 ὅστ' ἐν τοῖς σφόδρα λελεπτυνόμενοις πάντα τὸν ὄγκον φαίνεσθαι πλήρη φλεβίων, Φιλοῦμ. ἱατρ.18,1 λελεπτυνόμενος κατὰ τὴν οὐραν' || νεώτ. κ. δημ. τὸ ἐνεργ. σμτθ. γίνομαι, καθίσταμαι λεπτός, ἰσχύς, ἀδύνατιζῶ: με τὴ δίαιτα ἐλέπτυνε, - κάνει μεγάλους περιπάτους γιὰ νὰ λεπτύνῃ' 3) εἶδ. ἐπὶ τῆς φωνῆς, καθιστῶ τὴν φωνῆν ὀρεῖαν: Βάθρ.103,5 φωνὴν βαρεῖαν. . λεπτύνων, - λεπτύνει τὴν φωνὴν του' 4) μτφ. ἐπὶ τοῦ νοῦ, τοῦ πνεύματος, καθιστῶ ὀρεῖ, ὀξύνη' μέσ. κ. παθ. ὀξύνομαι, καθίσταμαι λεπτός, ὀξύς: Ἀριστλ. Πρ.966b,14 λεπτύνόμενα ἐνεμῶ διακρίνεσθαι, Εὐστ. Πον.142,61 καὶ πως ἦδη λεπτύνόμενος εἰς νοῦν καὶ ἰσχυρολογεῖν ἐπιπνευσθεῖς, - τὰ μαθηματικά λεπτύνουσι τὴν διάνοιαν, - ή μάρφωσις ἐλέπτυνε τὸν νοῦν

του· τὸν δὲ ἐξευγενίζω, καθιστῶ τινα λεπτὸν τοῦ τρόπου· ἢ καλὴ συντροφία τὸν ἔκαμε νὰ λεπτύνῃ τοῦς τρόπους του, - τὸν ἐλεπνυε ἡ πρωτεύουσα· ὁμ. τὸ ἐνεργ. ἀμτδ.· 5) ἐπὶ πραγμ., ἀραιῶν κ. παθ. ἀραιοῖμαι· Ἄριστλ.Πρ. 966β,14 λεπτυνόμενα εἰς πνεύμα διακρίνεται, Δομδξ.2,8, Φιλ.1,642, Σεξτ.Εμν.Μαθ.10,25 λεπτυνθεῖσα ὕλη· 6) ἀναφ. πρὸς στρατιωτ. μονάδας καὶ σχηματισμούς, ἀραιῶν, καθιστῶ ἀραιὸν· Πολύβ.3,113,8 λεπτύνων τὸ τούτων σχῆμα (ἐνν.τῶν ταγμάτων), Λέων Τακτ.7,69· 7) ἀναφ. πρὸς τροφήν, πέπτω, χωνεύω· Πλούτ.Ἡθ.689D λεπτύνει τὴν τροφήν· 8) ἐκλεπίζω, ἔξφλουδίζω τὸν καρπὸν, ὁθ. ἀλωνίζω ἢ λιμνίζω· ΑΠ 9,21 λεπτύνειν Διοῦς καρπὸν.

Λεπτύξις Ἦσ. «ἀπὸ τοῦ λέπουος καὶ τῆς χωρίσεως».

Λεπτυσμός (ῶ) κ. μων. ἡ πράξις ἢ ἐνέργεια τοῦ λεπτύνειν βλ.λ.· Ἰνπ.Ἐπιδ.6,3,16, Διοσκ.5,112 τριχῶν λεπτυσμός· 2) εἶδ. ἐπὶ τῆς στρατιωτικῆς παρατάξεως, ἢ ἀραιώσις, βλ. λεπτύνω δι' Σουίδ. «λεπτυσμός· ὅταν τὸ βάθος τῆς φάλαγγος συναίρηται καὶ ἀπὸ τῶν ἰς' ἀνδρῶν ἐκάττους γένωνται»· Αἰλ.Τακτ.38,3.

Λέπτω λέπω βλ.λ.

λεπτῶ-ῶ γλωσσ. λεπτύνω βλ.λ.

λεπτῶνυξ-υχο (ῶ) νεώτ. ζωολ. γένος θηλαστικῶν τῆς οἰκογ. τῶν φωκιδῶν.

λεπτῶριον (τό) μτγν. ἐργαλεῖόν τι χειρουργικόν, πηθ. παρεμυρῆς πρὸς λεπτήν μῆλην βλ.λ.· Κωδ. Λαυρεντ.74,2.

λεπτῶς ἐπίρρ. κ. μων. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον λεπτόν, μὲν λεπτότητα· Λορ.Ἀδέσπ.135 λεπτῶς μεριμνᾷ, Ἄμφικ 33,5 λεπτῶς καὶ πυκνῶς ἐξετάζειν.

λεπυρανθῆ (τό) νεώτ. βοταν. ἄθροισμα μονοκατυλήδων φυτῶν.

λεπυριθιον (τό) νεώτ. βοταν. τὸ λίαν λεπτὸν λέπυρον, βράκτειον βλ.λς, ὄπερ ἐκφύεται πλησίον εἰς τὰ ἄνθη τῶν ἀρωσαιοειδῶν φυτῶν.

λεπυρίζω μτγν. μ. τὸ παθ. λεπυρίζομαι κολύπτομαι διὰ λεπύρου, φλοῦδου, κόνω φλοῦδα· Σχόλ.Νίκ.Θηρ.802 τὸν λεπυρὸν ἡγουν τὸν λεπυρίζομενον στάχυν.

λεπύριον (τό) μτγν. ὑπόκορ. τοῦ λέπυρον βλ.λ., τὸ λεπτόν λέπυρον, περιβλημα, λεπτὴ φλοῦδα· Ἰνπ. Φύσ.Παιδ.22, Ἄριστλ.Ζ1 546β,20, Θεόκρ.5,95 αἱ μὲν ἔχοντι λεπυρὸν ἀπὸ πρῖνοις λεπύριον, αἱ δὲ μελιχραῖ· || κέλυφος· Ἰνπ Φύσ.Παιδ.13 φῶσ' ὠμοῦ τὸ ἔξω λεπύριον, Θεόφρ.Φ1 4 (παρεμβολή).

λεπυριῶ-ῶ Ἦσ. ἀφαιρῶ τὸν φλοῖν ἢ τὸ κέλυφος· Ἦσ. «λεπυριῶσαι· ἔξαχυρῶσαι».

λεπυριῶθης-ους-ες λεπυριῶθης, ὁ ἔξ ἄλληλαλλήλων λεπύρων ἀποτελούμενος, ὅσον τὸ κρόμμυμα, οἱ βολβοὶ κττ.· Ἄριστλ.Ζ1 546β,30 ἀφίστην ἀρχόμενα κηριάειν γλισχρότητα μυζῶδη, ἔξ ὧν τὰ λεπυριῶθην συνίσταται, Θεόφρ.Φ1 4,6,2, αὐτ.7,9,4.

λεπυριον (τό) κ. νεώτ. ὁ φλοῖος, τὸ περιβλημα καρποῦ ἀρωσαιοειδοῦς, τὸ μικρὸν βράκτειον, ἢ φλοῦδα· Γλωσσ. λέπυρον κηριάει· || κέλυφος, τσῶφλι· Σουίδ. «τὸ φῶσ' ἢ τὸ τῆς ροῖας ἐπικάλυμμα»· Βατραχομ.131 ἢ δὲ κόρυς τὸ λέπυρον ἐπὶ κροτάφοις καρῶσιο, ΠΔ Ἄσμ.4,3, Διοσκ.Παραβ.1,95 καρῶσι βασιλικοῦ λέπυρον· || λέπυρα τῶν κοβαθίων γλωσσ. «λέπυρα τῶν κοβαθίων εἰσι τὰ θειῶδη, πλεον δὲ ἄρσεικῶν».

λέπυρος (ῶ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτερῶν τῆς οἰκογ. τῶν κουρκολιονιδῶν.

λεπυρῶ-ῶ-όν μτγν. κ. νεώτ. ἴβωταν., ποι. θηλ. -ῆ ἐπὶ καρποῦ φυτῶν ἰδ. ἀρωσαιοειδῶν, ὁ ἔχων λέπυρον, λεπτὸν περιβλημα, φλοῦδι· Νίκ.Θηρ. 803 Λεπυρῶς ἀθέρον στάχυν, - ἢ κηριάθ ὕψαγεται εἰς τὰ λεπυρά· 2) μτγν. ποι. λεπυρὴ γενεθλή

γόνος ἐντός κέλυφους, μέσα σὲ τσῶφλι· Νίκ. Θηρ.136 καθ' ὅλην φωτόκοι ὄφιος λεπυρὴν θάλοισι γενεθλήν.

λεπυριῶθης-ους-ες λεπυριῶθης βλ.λ.· Θεόφρ. Φ1 1,6,7.

λεπούχων (τό) λέπυρον βλ.λ.· Θεόδομ.Κωμ.33, Πλούτ.Ἡθ.684Α τῶν ἄλλων καρπῶν τὸ ἐξῶθεν ὑπὸ τοῦ φλοῦδου περιεχομένων καὶ τὰ καλούμενα λεπούχων καὶ κελύφω καὶ ὕμενας καὶ λοδοῖς ἐπιπολῆς ἐχόντων, Ἀρχιμ.Γαλ.12,256, Διοσκ.Εὐν.1,74,Εὐστ. Ὁδ.1683,49 χιτώνᾳ μοι φέρων δέδωκας, ὄν εἶκασεν ἀρισθ' Ὀμηρος κρομύου λεπυχῶν.

λέπω, μέλλ. λέφω, ἐπ. ἀπαρφ. ἀπο-λεφόμεν, ἀορ. ἔλεφα, μέσ. λέπομαι, παθ. υέλλ. λαφῆσομαι, ἀπαρφ. ἀορ. β' λαφῆσαι, παρσκ. λέλαμμα κ. λέλαμαι, ἀφαιρῶ τὸν φλοῖον ἢ τὸ κέλυφος, ἔξελπιζω, ἔξφλουδίζω πρβλ. ἐκλέπω· Ἰλ.Α 236 περί γὰρ ρά ἐ χαλκός ἐλεφε φύλλα τε καὶ φλοῖον, Εὐν.255 κρόμμυρον λέπειν, Νίκ.ἀπ.82 κιάμου καλοκάσιον λέπειν, Ἐπιγρ. κάλαμος λελαμμένος· 2) μτφ. δέρω, μαστιγώ, τύπτω τινά μέχρις ἐκδορός αὐτοῦ· Ἦσ. «λέπειν τύπτεν», αὐτ. «ἐλέπουν ὅσον ἐλέπιζον τύπταν καὶ μαστιγῶν», Σχόλ. Ἄριστ.Ἀχ.723 ἐλέπειν τύπτεν, Φρύνην 51,5 ἐλέπειν τὸ ἐκδέρειν μαστιγοῦντα· Πλάτ.Κωμ.12, Τιμοκλ.29, Ἄπολλδ.Καρ.5,10 λεπυμένους ὄραν αὐτοῦς ὕψ' αὐτῶν, ΑΠ 9,330,10 τῷ βοσάλῳ τὴν κεφαλὴν λέπομε· || τὸ παθ. εἶδ. ὄν αἴσχω. σμ. ἐλέπομαι, αὐνανίζομαι, βλ. δέφω ἐν εἶδ. σμ. || ὄθ. γεν. ποιῶ ἀρεπή, ἀσελή σχήμα, ἀσελήγαινα· Ἄλεξ.49, Μνησίμ.4,18, Ἀθην.14,663D τούφου λαδοῦσαι τοῦτο τὰπεσταλμένον σκευάζει· εὐχέσθεθε, προπόσεις πινετε,λέπεισθε, ματτυάζετε· 3) ἐσθίω, τρώω· Φωτ. «λέπει· κατεσθίει· οὕτως Εὐπολις, λέπει· Ἀντιφῶν.135 πρῶτον μὲν ὥσπερ Πυθαγορίζων ἐσθιει· ἐμφύχον οὐδέν, τῆς δὲ πλείστης τούδοιο μάξις μελαχρῆ μερίδα λαμβάνων λέπει.

λεπούθης-ους-ες γλωσσ. ὁ ὄμοιος μὲ λέπυρον ἢ ἄ. λεπυρός βλ.λ.· ΕΜ 328,24.

λέρα (ῆ) δημ. ὁ ρύπος, ἢ ἀκαθάρσια· ἔχει λέρες τὸ πάγωμα - ὁ τοῖχος - ἢ αἰλή· || κηλις ρυπώσης, λεκές ἀπὸ ἀκαθάρσια· σεντόνι γεμάτο λέρες· πρβλ. λέρος· 2) μετωνυμ. ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ οἰσχρός καὶ κακοῆθης ἀνθρώπος, ὁ ἔχων ἀκάθαρτον διαγωγὴν· σοῦ ἐθαίμα μιά λέρα, - πῶς μπορεῖς νὰ κάνης παρέα τέτοιος λέρες.

λερδαχίτης (ῶ) νεώτ. ὄρυκτον ὀποτελούμενον ἐξ ὑδρογύρου καὶ ρολιθίδου.

λερζίτης (ῶ) νεώτ. πέτρωμά τι πυριγενές πλουτίωνον.

λερζόλιθος (ῶ) νεώτ. πέτρωμα τῆς οἰκογ. τῶν περιδοπιτῶν.

Λέρνα (ῆ) ἡ Λέρνη, ἔλος ἐν Ἀργολίδι· || παροισμ. Λέρνα κακίων ἀδυσσος δυσστημάτων· Ἦσ. Ἰπρβλ. Ἰλιάς κακῶν· || φρ. Λέρνη θεατῶν πλῆθος, σύνολον θεατῶν (ἐπὶ τοῦ θεάτρου)· Κρατίν.347.

Λερναίος-α-ον κ.-ος-ον κ. νεώτ. ὁ ἐκ τῆς Λέρνης· Ἰστοδ.Θ 314, Εὐρ. Ἰων191 Λερναία Ὑδρα, Τραγ.Ἀδέσπ.229 Λερναία γολή (ἐπὶ μοχθηρίας ἐνεχυρίσεως ἀργηρί).

λερός-ῆ-ῶν δημ. ρυπαρός, ἀκάθαρτος, λερωμένος· Ζολοκ.5 λάμπουν ὄπλα χρυσά καὶ λερῆ· φουστάνελλα μαυρίζει.

λερωμα-ατος (τό) δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ λερώνω, ἢ ρύπανσις.

λερώνει δημ. κηλιδῶ, ρυπαίνω, ποιῶ τι λερὸν· λέρωσες τὸ φάρμα σου, - μὴ πατάς στίς λάσπες καὶ λερωθῆς, δ.διστ. καὶ μὲ τὰ μαῦρα σ' ἀγαπῶ καὶ μὲ τὰ λερωμένα, Πισαντ. Ἀγ. Ὀρ.140· 2) μτφ. ἐν φρ.· ὅπου κὶ ἀν τὸν πίσος λερώνει ἢ λερώνεσαι ἐπὶ κακοῆθους ἀνθρώπου.

Λεσβάρχη ἰδί Ἐπιρρ. ὁ πρόεδρος, ὁ προϊστάμενος τοῦ ἱεροῦ συμβουλίου τῶν Λεσβίων.
Λεσβία ἡ νεώτ. ζῳολ. γένος τροχιλιδῶν πτηνῶν.
Λεσβιάζω κ. νεώτ. πράττω ὁμοίως πρὸς τὰς Λεσβίας γυναίκας, ἀισχροποιῶ διὰ τὸ στυγματός, γλωττοδεφῶ βλ.λ., κῶμα μινέτα· Εὐστ. Ἰλ.741,23 «αἰσχροποιῶς· Λουκ. Ψευδοκ.28 πρὸς θεῶν εἰπέ μοι τί πάσχεις, ἐπειδὴν κάκεινα λέγουσιν οἱ πολλοί, Λεσβίαν σε καὶ φοινικίζει» || κ. μτφ. αἰσχροί, κακοήθης συνθεῶν ἐν ποιήσει· Ἀριστφ. Βάτρ.1308 αὐτὴ ποθ' ἢ Μοῦσ' οὐκ ἐλεσβιάζειν, οὐ· 2) νεώτ. γεν. ἐπὶ γυναικῶν, ἀισχροποιῶ μεθ' ὁμοφύλου.
Λεσβιακός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Λέσβον ἢ τοὺς Λεσβίους· **Λεσβιακὴ διάλεκτος**, -Λεσβιακοὶ ἔρωτες.
Λεσβιακός ἐπίρρ. νεώτ. δημ. -ά κατὰ τὸν τρόπον ὁμοιον πρὸς τὸν τῶν Λεσβίων.
Λεσβιάς-άδος (ἡ) νεώτ. Λεσβία γυνή· Ἐρμυσιάν. 7,52 Ἀντίπατρ. Ὁσσε. ἐν ΑΠ 9,26 Λεσβιάδων Σαφῶς κόσμον εὐλοκάμην, Διδό. Ταρ. ἐν ΑΠ 6,348 Λεσβιάδεσιν ἄχος . . λιπούσαν· 2) νεώτ. εἶδ. ἢ ἔχουσα τὸ πάθος τοῦ λεσβιάζειν βλ.λ.2) γυνή.
Λεσβιασμός ἰδί νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ λεσβιάζειν || εἶδ. φυγοπαθ. τριδικαὶ ἀσέλγεια, ὁμοφυλοφιλος μεταξὺ γυναικῶν ἐρωτικὴ ἐνέργεια.
Λεσβίζω, ἀπαρφάττ. μέλλ. -εἶν λεσβιάζω βλ.λ. Ἦσ. κ. Φώτ. «λεσβίασι» αἰτίας εἶχον ἀτόπους αἰ ἀπὸ Λέσβου», «μολύναι τὸ στόμα· Λέσβιοι γὰρ διεβάλλοντο»· Ἀριστφ. Σφ.1346 μέλλουσαν ἤδη λεσβίειν τοὺς ἑμπότας.
Λεσβιος-α-ον κ. νεώτ. ὁ ἐκ Λέσβου· Σαφφ.92, Ἦρ.1,23 ὁμολογεῖται δὲ σφί Λέσβιοι, Κόλθ.66' || παροιμ. π.Κρατίν.243 μετὰ Λέσβιον ῥῶδον δευτέρως μετὰ τὸν ἄριστον· || ὁμ. Λεσβίων ἄξι ἐπὶ τῶν ἀπράκτων· Ἀθῆν.14,635D' || Λέσβιος ὁ κτ. παρὰλ. τοῦ οὐσ. ὁ Λέσβιος ὁ ὄνιος τῆς Λέσβου· Ἀριστλ.π.Γελλ.13,5' || ὁμ. Λέσβιον πῶμα· Ἀλεξ.274 Λεσβίου πώματος οὐκ ἐστὶν ἄλλος ὄνιος ἠδῶν πιεῖν, Φιλύλλ.24' || Λέσβιον κύμα ἡ κυμάτιον εἶδος ἀρχιτεκτονικοῦ κοσμηματός· Αἰσχ.ἀπ.78, Πολυδ.7,122 καὶ Λέσβιον δὲ καὶ ἐκπατνύματα καὶ κύμα μέρη ἔργων ἐν Αἰσχλύμω Θαλαμοποιῖς, ἀλλ' ὁ μὲν τις Λέσβιον φάνωμά τι κύμ' ἐν τριγωνίσι ἐκπεριανέτω βυθίσις, Βιτρ.4,6,2' || ὁμ. τὸ Λέσβιον ὡς οὐσ. κτ. παρὰλ. τοῦ κύμα ἡ κυμάτιον· Πάπ.
|| **Λεσβία οἰκοδομία** τὸν ὁσὶς οἰκοδομῆς, εἶδος ἀρχιτεκτονικῆς· Ἀριστλ. ΗΝικ.1137b,30 ὡσπερ καὶ τῆς Λεσβίας οἰκοδομίας ὁ μολύβδινος κανών || δθ. νεώτ. Λέσβιος κανὼν κανὼν μολύβδινος τῆς λεσβίας οἰκοδομίας, δυνάμενος νὰ καμφθῆ, ἐν χρ. πρὸς μέτρῳσιν ἀνωμαλῶν ἐπιφανειῶν· 2) κ.νεώτ.ναυτ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τὸ Λέσβιον τὸ κεκαμμένον κάτω μέρος τοῦ φάλλου τοῦ συνδεόμενον μετὰ τοῦ χελύσματος ὑπὸ τὴν τρόπῃα, καὶ προσηλωμένον εἰς τὴν στεῖραν, ἀ.ἡ δευτέρα τρόπις· Πολυδ.1,85 ἐτὸ τῆς στεῖρας προσηλωμένον· πρβλ. φάλλικ· 3) ὁμ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τὸ Λέσβιον εἶδος ποτηρίου· Ἡδουλ.π. Ἀθῆν.11,486B' 4) νεώτ. τὸ θηλ. ὡς οὐσ. Λεσβία βλ.λ.
Λεσβόθεν ἐπίρρ. ἐκ Λέσβου· Ἰλ.1664 τῷ δ' ὄρα παρκατάλεκτο γυνὴ τὴν Λεσβόθεν ἦγεν.
Λεσβόθι εἰς Λέσβον· ΕΜ 25,15.
Λέσι (τὸ) ἴτουρκ.1 δημ. ἐπὶ ζῳικῶν κ. περιφρονητικῶς ἐπὶ τῶν πτωμάτων τῶν χριστιανῶν ὑπὸ τῶν Τούρκων λεγόμενον· τὸ θησιμαῖον, τὸ φοφίμ.
Λέσιον Ἦσ. «μεγάλην, ὄβρηλην, Δίδυμος τὴν καταδυομένην εἰς πέλαγος πέτραν, οἱ δὲ τὴν νοτιέρα, ἄλλος δὲ ἀπὸα βαθεῖαν οἱ δὲ λῶχην».
Λεσιπαθησια ἡ νεώτ. γένος χερσῶνων φυτῶν.
Λεσιπαθησις ἰδί νεώτ. πέτρωμα πυριγενές τῆς οἰκογ. τῶν ἀπλιτῶν.

Λεσάζω Λεσχηναῖω, φλυαροῦ· Θέογν.613 σιγὰν δ' οὐκ ἐθέλουσι κακοὶ καὶ λεσάζοντες.
Λεσαίνω λεσάζω βλ.λ.· Περικτ.π.Στοβ. Ἀνθολ. 4,28,19 λεσαίνουσα τε καὶ ἀκούουσα καλὰ, Καλλ.ἀπ.98B πολλὴν τυφδῶνα λεσαίνεα.
Λεσαῖος Ἦσ. «ἐξηγητής, ὁμιλητής».
Λεσανασίος ἰδί Ἐπιρρ. ὄνομα μνηστῶ ἐν Τεγεί.
Λεσανόριος Λεσχηνόριος βλ.λ.
Λεσάρα (ἡ) λεξ. τὸ σχολεῖον, ἡ σχολή· ΕΜ 561,17 «λεσάρασι, οἶον αἰ σχολαὶ ἀπὸ τοῦ λέξαι τι, ἐκεῖ γὰρ ὠμίλουσιν, Ζωναρ.
Λέσχη ἡλ. κ. μινσν., νεώτ. κ. δημ. ἰλέχ-σκη ἐκ τοῦ λέχ-σκι κοίτη· δθ. τάφος· Ἐπιρρ. 2) τόπος συναθροίσεως ἀργασχῶλον πρὸς συνουσίαν· Ὁδ. Σ 329 οὐδ' ἐθέλεις εὐθεῖν χαλκήιον ἐς δῶμον ἐλθῶν ἢ ἐπου ἐς λέσχην, Ἦσιδ. Ἐργ.493 πὰρ δ' ἴθι χράκειον θακόν καὶ ἐπαλέα λέσχην, Ἦρ.Βί. Ὀρ.12 κατίζων ἐν ταῖς λέσχαις τῶν γερόντων || πᾶσα δημοσία στοὰ ἡ δίοδος ἡ μεταγενεστέρως εἰδικὰ οἰκοδομηματα, ἐνθα συνήρχοντο πρὸς συζήτησιν ἢ συνουσίαν· Πρόκλ. Ἦσιδ. Ἐργ.491 «ὅτι δὲ τοὺς ἀνεμοῦσους οἴκουσιν ὀπὸ πένητες κατελάμβανον, ἐν οἷς συγκαθήμενοι ἐν λαλιαῖς ἦσαν δῆλον, καὶ οἱ λέσχας ἐκάλοιν τούτους καὶ γὰρ ἐν Ἀθῆναις ἦσαν τοιοῦτοί τῶποι καὶ ὠνομάζοντο λέσχαί ἐξήχοντο καὶ τριακόσιασι· Κρατίν.164 Ἰπ. Ἀθῆν.4,138B, Πουσ.3,14,2, Πλουτ.Λυκ.16,24, Ἐπιρρ. 3) εἶδ. ἐν Δελφοῖς αἴθουσα διακεκοσμημένη μετὰ ζωγραφίῶν τοῦ Πολυγνώτου· Λουκ.Εικ.7, Πουσ.10,25,1' || εἶδ. εἰς Κνίδον ἡ αἴθουσα τοῦ συμβουλίου· Πλουτ. Ἦθ.412D' 4) νεώτ. κ. δημ. εἶδ. κέντρον συναθροίσεως πολλῶν προσώπων πρὸς συζήτησιν, φυγαγωγίαν ἢ συνεργασίαν, ἐπὶ ὠρισμένῳ κοινῷ σκοποῦ· λέσχη ἐπιστημονῶν, -ἐργατικῆ -φωιτητικῆ λέσχη || νεώτ. εἶδ. κέντρον χωρητοαῖσις· ὡς κερδίζει τὴν ἡμέρα τὰ γάνει τὰ βραδεία στις λέσχας· 5) συνεκδ. τὸ σύνολον τῶν ἐν τῇ λέσχῃ συναθροισμένων, δθ. συνέδριον, συμβούλιον· Αἰσχ.Εὐμ.366 Σοφ. Ἐπιρρ.161 ὁσθνος τὸδε λέσχας ἄς ἀπηξιώσατο, Ζευρ. Ἀντ.161 σύγκλητον τῆδε γερόντων πρὸθετο λέσχην || νεώτ. εἶδ. τὸ σύνολον τῶν ἀνθρόπων τῶν συναθροισμένων εἰς τινα λέσχην· ἐξέδραμε χθές ἡ λέσχη τῶν αυτοκινητιστῶν· 6) ἡ συνήθως ἐν ταῖς λέσχαις γινόμενη φλυαρία, δθ. γεν. κενολογία, ἀδολεσχία, κουβετολογία· Εὐρ. Ἰπν.384 κ.μακραί τε λέσχαί, αὐτ.1Α 1001 στρατὸς γὰρ ἀργός· λέσχας πονηρὰς καὶ κακοστόμους φιλεῖ, Ἐπιρρ.11, 32, ΠΔ Παροιμ.23,29' || γεν. κακολογία, κουβετομολοδῖ· Βέττ.Βάβ. ἐν Κατ. Ἀστρλ.Κ 8(1),165' 7) γεν. ἐπὶ καλῆς σημ. συζήτησις, συνδιάλεξις, κομθέντα· Ἦρ.9,71 καιτοι γενόμενης λέσχης ὁς γένοιτο αὐτῶν ἄριστος, αὐτ.2,32 ἐκ λόγων ἄλλων ἀπικέσθαι ἐς λέσχην περὶ τοῦ Νείλου, Σοφ.ΟΚ 167, Καλλ.Αἰτ.1,1,16 οὐ μόνον ὄδατος ἄσαν, ἀλλὰ τὴ καὶ λέσχος ὄνιος ἔχειν ἐθέλει, αὐτ. Ἐπιρρ.2,3 ἐμνήσθησιν δ' ὁσάσκις ἀμώφοτεροι ἦλιον ἐλέσχη κατεδύσαμεν ἰσυνεζήτοῦμεν μέχρι δύσεως ἡλίου, ΑΠ 13,6, ὁ μᾶμα τῷ χριστεῖον ἐν τε λέσχη ἐν τ' ὄνῳ' || παροιμ. Λύω λέσχας διακόπτω τὴν συζήτησιν, ἐπὶ διακοπῆς συζήτησεως καὶ ἐνάρξεως σοβαρῶς ἐργασίας· Πλάτ.Κωμ.223.
Λέσχημα-ατος ἰτὸι ἡλρος, φλυαρία, κουβετομολοδῖ· Ἰπν. Ἐπιδ.17,7 οὐκ ἀπειροσ σὺ τῶν τοιοῦτων Λεσχημάτων.
Λεσχηνονόμοι συζητῶν, λεσχηνιάζω· Ἰπν. Εὐσχ.7 πολλὰ τοῖσιν ἰδιώτησιν Λεσχηνονόμοι.
Λεσχῆν-ἦνος ἰδί ὁ φλύσρος· Τίμων Φλ.46.
Λεσχνηεῖ Ἦσ. «ὄμιλεῖ, μυθολογεῖ».
Λεσχνηεῖα ἡλ. κενολογία, φλυαρία, κουβετολογία· Πλάτ. Αξ.369D αὐ μὲν ἐκ τῆς ἐπιπολαζούσης τῶν ἰδ. λεσχνηεῖα τὰ σοφὰ ταῦτα εἰρκακ.

λεσχνηευτής [ό] πολυλόγος, φλύαρος, σπερμιολόγος: 'Αθην.14,649C.

λεσχνηεύω κ. μόν. συζητώ, συνομιλώ: 'Ανθ. Έμφ.Πολ.2,91 εις τὸ πρόσθεν ἐβάδιξε λεσχνηεύων τὴν πρέσβειν, Φώτ. Έπιστ.156 || ὄμ. τὸ μέσ. 'Ηράκλειτ.5 ὁκοίον εἰ τις τοῖσι δόμοισι λεσχνηεύοιτο; Δημόκρ.85, 'Ινπ.Εύσχ.7, αὐτ.Προρρ.2,4, αὐτ.Νούσ.1,19, Νίκ.Δραμ.3.

λεσχνηίτης [ό] λεξ. λεσχνηευτής βλλ. 'Σουίδ. κύβριστης.

λεσχνηόριος [ό] ἐπὶ τοῦ 'Απόλλωνος ὡς προστάτου τῶν λεσχῶν καὶ τῶν ἐν αὐταῖς συνδιαλέξεων: Κλεάνθ.Στωϊκ.1,123,Πλούτ.'Ηθ.385C, Κορνοῦτ.Ψύσ.Θε.32' πρβλ. 'Αρποκρ. κ. Φώτ. Κλεάνθης δέ φησιν ἀπονεμεῖσθαι τῷ 'Απόλλωνι τὰς λέσχας· ἐξέδραϊς δέ ὁμοίως γενεάσαι καὶ αὐτὸν δέ τὸν 'Απόλλωνα παρ' ἐνόϊας λεσχνηόριον ἐπικαλεῖσθαι' 2) ἐν ὄμρ. τ. Λεσχνηόριος ὡς κύρ. ὄν. ὄνομα μῆνός ἐ. Θεσσαλία κ. Κρήτη: 'Επιγρ.

λεσχνηώτης [ό] μαθητής, ἀκροατής: 'Θαλ.η. Διογ.Λ1,43, 'Ανοξιμέν.αὐτ.2,4 ἡμέες δέ οἱ λεσχνηώται ἐπίδειξιμοθα δ' ἐτι τοῖς ἐκείνου λόγοις.

λεσχνηῶ-έω 'Ησ. «λεσχηρεῖ» κόπτε, ὀμιλεῖ' πρβλ. λεσχηνεῖ.

λέσχης [ό] μτγν. ὁ λόλος, ὁ φλύαρος, ὁ πολυλόγος: Τίμων.Φλ.η.Διογ.Λ9,40 Δημόκριτον περιφρονῶ, ποιμένα μῶθων ἀμφίνου λέσχην' πρβλ. λεσχῆν.

λεσχολογία [ή] πάπ. φλυαρία, περίσσεια λόγων: ἄνευ πάσης λεσχολογίας ἐν εὐκοπῇ δέ τῆ πάση.

λεσχώδης-ους-ες ὁ προκαλῶν σκάνδαλο, δυσφημίαν, κακολογίαν: Βέττ.Βόλ. ἐν Κατ. 'Αστρλ.Κ811,169.

λεσωνία [ή] πάπ. ὄμρ. λεσωνία ἡ ἀρχή ἦν ἐν αἰγυπτιακοῖς ναοῖς ἥσειε ὁ λεσωνῖς βλλ., τὸ ἀξίωμα, ἡ δικαιοδοσία αὐτοῦ' || ἡ διάρκεια τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ' 2) τὸ σύστημα διοικήσεως νοσῶ διὰ λεσωνῖος' πρβλ. ἐφημερία, ἡγουμενία: Πάπ. δέκταον λεσωνίας 'Ισιδος Νεφεροῦς. ὑπὲρ ὧν ὀφείλουσι λόγῳ τῆς αὐτῆς λεσωνίας ἀργυρίου δραχμῶν.' 3) λεσωνίας τέλος πηθ. φόρος ἐφ' ὅπαξ ὄν κατεβάλλεν ὁ λεσωνῖς ἐπὶ τῇ ἀναλήψει τοῦ ἀξιώματος.

λεσωνῖος-ιος [ό] πάπ., ὁπ. -ώνει, βραδυτ. -ώνου -ώνη, κτ. αἰγυπτ. προφ. λασάνι ὁ πρωθιερέυς, ἀνώτατος διοικητής ἐν αἰγυπτιακῷ ναφ.

λετζίτρο (ιταλ.) νεώτ. ἴδ. εἰς τὴν μουσικὴν ρυθμὸς ἐλαφρὸς καὶ γοργός.

λετμός 'Ησ. «λετμός ἀναδρήσει» τὸ σῶμα ('Α)-μερίας φησί.

λέτουρα [τά] δημ. σταφυλή ἔχουσα ρῆγας ποικίλου μεγέθους καὶ ὠριμάνσεως.

λέτσος [ό] δημ. ὁ ρυπαρὸς καὶ κακὸς ἐνδεθμένος ἀνθρώπος, ὁ κουρελῆς· γαρίζει λέτσος' 2) ὁ δυσειδὴς τὴν ἐμφάνισιν καὶ τοὺς τρόπους· ἐμάζεψε ὄλουσ τοὺς λέτσους κ' ἐκαμε σύλληγο.

λετσοχιστόλιθος [ό] νεώτ. πέτρωμα ἰζηματογενεῖς ὄμοιον πρὸς τὴν σχιστῆν ὄργηλον.

λετωνήσαι 'Ησ. «ἀφειδῶς παῖσιν κατὰ τῶν ἰσχύων».

λεύγα [ή] νεώτ. κ. δημ. μονάς μετρήσεως ἴση πρὸς τὸ 1/28 μιάς μοίρας μεσημβρινῶ ἡμέρας: εἰκοσακισχίλια λεύγα ὑπὸ τὴν θάλασσαν.

λευγαία [ή] μτγν. μακεδ. ἴλη: 'Αρριαν.'Αν.2,9,3.

λευγαλέος-α-ον ἐπὶ προσ., δυστυχῆς, ἐλεινός, ἀξιολόγητος, ἀλυγρός: 'Οδ.Π273 πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιον ἠδὲ γέροντι, αὐτ.Β61' || ἐπὶ καταστάσεων ἢ ἀφρηρῆ. ἐνοιῶν, οἰκτρῶς, ὀλεθρῶς, θλιβερός, δυστυχῆς, λυπηρός, ἄθλιος: 'Ίλ.Φ281 νῦν δέ με λευγαλέῳ θανάτῳ ἐμάρτο ἄλωνα, αὐτ.Ν97 εἰ δ' ὄμειψι πολέμοιο μεθήσεται λευγα-

λέοιο, αὐτ.Ξ387, αὐτ.Ι119 φρεσὶ λευγαλέῳσι πιθήσας, 'Οδ.Ο359 λευγαλέῳ θανάτῳ, αὐτ.Υ203 κακόητι καὶ ἄλγεσι λευγαλέοισι, 'Ησιόδ.'Εργ.525 ἤματι γεμερῶν, ὅπ' ἀνάστας ὄν πόδα τένδει ἐν τ' ἄσφω σῖκα καὶ ἴθεισι λευγαλέοισιν, αὐτ.754, 'Θεογν.1174 λευγαλέου κόρου,

'Απολλ.Ρ1,294 μὴ μοι λευγαλέας ἐνιδύλλεο μητρ ἄνιας, Νίκ.'Θηρ.836 λευγαλέοιο τυλεῖς ὑπὸ κέντρον' || σπον. ἐπὶ ἀντικείμενον, ἄθλιος, ἐλεινός: Φιλῆτ.17 λευγαλέος χιτών πεπνημένος' 2) ὕργος, διδύροχος: Φώτ. «λευγαλέα» διδύροχος, οὕτω Σοφοκλῆς: Σοφ.ἀπ.785 μῦρου λευγαλέου [ΕΜ561,28 «λευγαλέον, τὸ ὕργον»].

Λεύγη [ή] 'Ησ. «μέτρον γαλακτικῶς» [δ.γρ. γολατικόν].

Λευθίτης [ό] νεώτ. ὄρυκτον τῆς σειρῆς τῶν λεπτοχωριτῶν.

Λευθιαί [ή] δημ. κ. λευτερία ἔλευθερία βλλ.: Σοκωμ.Λόρδ Μπαῖρ.1,1.

Λευθιάδων [ό] νεώτ. ὁ ἐσφ.γρ. τοῦ λεθιάδων βλλ.

Λευθίτης [ό], θηλ.Λευθίτης-ιδος ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἱερατικὴν τάξιν τῶν 'Εβραίων ὡς ἀπόγονος τοῦ Λευὶ υἱοῦ τοῦ 'Ιακώβ' ἐν εἰδ. σημ. λευταῖα ἀνομάζοντο οἱ βοηθοὶ τῶν ἱερέων, οἵτινες ὑπερέτουν τοὺς ἱερεῖς εἰς κατατρώες τοῦ ναοῦ ὑπηρεσίας: ΚΔ Λουκ.10,32 ὁμοίως δέ καὶ Λευίτης γενόμενος κατὰ τὸν τόπον, ἐλθὼν καὶ ἰδὼν ἀντιπαρῆλθεν, Πλούτ.'Ηθ.671F καὶ κιθαρίζοντες, ἔτεροι προΐασι οὗς αὐτοὶ λευταῖα προσνομάζουσιν' || τὸ θηλ. Λευίτης ἡ ἐκ τοῦ Λευὶ καταγομένη: 'Ίσά.ΙΑ3,11,1 λευίτις φυλή' || νεώτ. γεν. ὁ ἱερεὺς, ὁ ἱερωμένος: σεβάσμιον λευταῖα καὶ λαῖκοι.

Λευιτικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν λευίτην: ΚΔ 'Εβρ.7,11 ἐν μὲν οὖν τελειώσις διὰ τῆς λευιτικῆς ἱερωσύνης ἴην, κλήμ. 'Αλ.Στρωμ.3,543 ἡ λευιτικὴ φυλή' || τὸ οὐδ. ὡς ὄσα, τὸ τὸ λευιτικὸν τίτλος ἑνὸς τῶν βιβλίων τῆς Παλ. Διαθήκης.

Λεύκαιή [ή] δημ. τὸ δένδρον λεύκη βλλ.:Καρνθ.Ζητ.37.

Λευκάκθα [ή] δημ. τὸ φυτόν ράνμος βλλ. ἡ καθαρτική.

Λευκαδίτης [ό] δημ., θηλ. -ίτισσα ὁ καταγόμενος ἐκ Λευκάδος, ὁ Λευκάδιος.

Λευκαδίτικος-η-ο δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Λευκάδα ἢ τοὺς Λευκαδίτας: Λευκαδίτικο κρασί - συνήθειο.

Λευκάτζω μόν. κ. νεώτ. φαινόμενον λευκός: Εὐστ. Πον.311,86 εἰποις ἐν αὐτῇ ὁποῖα τὴν περιβέτω λευκάτζοντι χρώματι τῇ πημελῇ κερχρῶσθαι καθ' ὄλου τοῦ σώματος, - λευκάτζουσι αἱ κορυφαὶ τῶν ὀρέων ἐκ τῆς χιόνος.

Λευκάθεα [τά] 'Επιγρ. μ. κτ. πληθ. ἐορτῆ ἐν Τέμ πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς Λευκαθέας.

Λευκάθεος [ό] 'Επιγρ. μὴν ἐν 'Αστυαλαίᾳ, ὁ αὐτὸς καὶ Λευκαθεῶν.

Λευκαθεῶ Λευκαβίτζω βλλ.: 'Ησιόδ.Α146 ὀδόντων λευκαθεόντων [καδ. λευκά θεόντων].

Λευκαθεῶν-ώνος [ό] 'Επιγρ. μὴν ἐν Χίῳ, Τέμ, Μαγνησίᾳ ἐπὶ Μαιανόρῳ.

Λευκαβίτζω εἶμαι λευκός, φαινόμενον λευκός ἴδ. γρ. λευκαβιτζῶ: 'Ηρ.8,27 γυφώσας ἄνδρας ἐλακοσίους. . νυκτὸς ἐπεθήκατο τοῖσι Θεσσαλοῖσι, προεἰπας αὐτοῖσι, τὸν ἀν ἡμὲ λευκαβίτζωντα ἴδωνται, ταῦτον κτείνειν [δ.γρ. λευκαβιτζόνται, Πάπ., ΠΔ Λευ.13,38 αὐγάσματα αὐγάζοντα λευκαβιτζῶν, Βάθρ.22,9 τριφῶσας λευκαβιτζουσαι, αὐτ.45,3 αἰγες χιόνι λευκαβιτζουσαι, Αἰλ.Φ117,8,9, 'Αλκίφρ.3,30 λευκαβιτζουσιν οὐχ ἄ λῶφοι μόνου, 'Επίκτ.Γνωμ.43 γυφῶ λευκαβιτζουσαν σπουδάζειν θαυμαζέσθαι τὴν οἰκίαν' κ. παθ.: ΠΔ 'Ασμ.8,5 τίς αὐτῇ ἡ ἀναζαίνουσα λελευκαβισμένη; 2) ἐπὶ ὕργων ὀφθαλμῶν, λάμπω, λαμπυρίζω: Κάσσο.Πρ.27 ὕργα διαγῆ καὶ λευκαβι-

ζοντα' || ὄμ. ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν : Σέξτ. Ἐμπ. Πυρρ.1,44.

Λευκαθίων-ῶνος (ῶ) Ἐπιγρ. δ. τ. τοῦ λευκαθεῶν ἐν Λαμφάκῳ.

Λευκαία (ή) εἶδος φυτοῦ καταλλήλου πρὸς κατασκευὴν σχοινίων, σπάρτος· Ἦσ. «σιλὸν λευκαίας σχοινίον ἰδ.γρ. Λευκαία Ἦσ. «σχοίνος», γλωσσ. κλευκαία ἐν θεάτροις· σπάρτον» : Μοσχ.5, Ἀθῆν.5,206F εἶς δὲ σχοινία λευκαίαν μὲν ἐξ Ἰθέριας, Πάπ., Ἀρτεμίδ.Δαλδ.3,59. 2) λευκή βλ.λ. : Ἐπιγρ. στεφαναθεὶς πρῶτος Λευκαίας στεφάνῳ· 3) ὁ τῆς λευκῆς φλοιός : Εὐστ. Ὁδ. 1453,10 «ὁ τῆς λευκῆς φλοιός».

Λευκαίονια (ή) νεώτ. ἀνώμαλος διάπλασις τῶν μελαγχρωστικῶν κοκκίων τοῦ σώματος, καθ' ἣν αἱ τρίχες καὶ τὸ δέρμα φαίνονται λευκαί.

Λευκαῖον κ. μον., νεώτ. κ. δημ., ἄορ. ἐλεύκονα, ἄπαρφ. λευκάναι, παθ. παρακ. λελεύκασμαι, ποιῶ, καθιστῶ τὴν λευκὸν : Ὁδ.Μ172 λεύκωνιν ὕδωρ ἔσπτης ἐλάτριοι ἰσχόλ. «κατὰ συνειδοχὴν ἀντὶ τοῦ, συντόνας ἤρεσσον, ἀπὸ τοῦ παρακολοιθοῦντος· λευκαίνεται γὰρ ὑπὸ τῶν κωπῶν τὸ ὕδωρ ἀπὸ τοῦ σφοδρῶς κωπηλατεῖν», Εὐρ.Κύκλ.17 γλαυκὴν ἄνα βοθησοίσι Λευκαίνοντες, Θεόδ.κρ.14,70 ἔς γένουν ἔρπει λευκαίνων ὁ χρόνος, ΚΔ Μάρκ.9,3 καὶ τὰ Ἰμάτια αὐτοῦ ἐγένετο ὑπὸ λουτροῦ, λευκὰ λίαν ὡς χιών, οἷα γναφεύς ἐπὶ τῆς γῆς οὐ δύναται οὕτω λευκάναι, Ψελλ.7,478 τρίχας λευκαίνει μελαίνας, Καλδ.14,26 οἱ καθαροὶ λευκαίνονται αἰθέριοι κάμφοι, - ὁ χρόνος ἐλεύκωνε τὴν κόμην του· || ὄμ. τὸ μέσ. κ. παθ. εἶμαι ἢ γίνομαι λευκός : Ἀριστλ.ΖΓ 730α,6 μεταδεληκός τοῦ ψοῦ ἐκ τοῦ ὠχρῶν εἶναι εἰς τὸ λευκαίνεσθαι, Σωπ.8, Ἀπολλ.Ρ1,545, Διφιλ.Σ π. Ἀθῆν.2,54B, Θεοφύλ.Βουλγ.Ἐπ.15 ἢ δὲ χροιά τοῦ σώματος οὕτε πρὸς τὸ θηλυπραπές ἐλευκαίνετο, οὕτε πρὸς τὸ μελάντερον κατακρίσαστο· || δημ. εἶδ. ἐπὶ τῶν ὑφοσμάτων, ἐνδυμάτων κττ., κ. ἄνευ ἀντικειμένου ἀπολύτως, λευκαῖνα δι' εἰδικῆς ἐπεξεργασίας, κυρ. διὰ πλύσεως ἐν ποταμῷ, καθιστῶ τὰ ἐνδύματα ἢ τὰ ὑφόρματα λευκά : Ὁτραγ. πῶς πλένοντο, πῶς λευκαίνοντο, πῶς μοσχοσαπουνίζουσι, Παποδ.Χρ.Μηλ.34 ἡ μήτηρ Μελάχρω εἶχε μεταβῆ ἀπὸ πρῶτας εἰς τὸν ποταμὸν μετ' ἄλλων γυναικῶν, διὰ τὰ λευκάνη· 2) ἄορ. εἶμαι ἢ γίνομαι λευκός : Εὐρ. Ὑφιν.34(60),113, Ἀριστλ. Πρ.890α,9, ΠΔ Λευ.13,19 καὶ γένηται ἐν τῷ τόφῳ τοῦ ἔλικου οὐλῆ λευκὴ ἢ τηλαυγῆς λευκαίνουσα ἢ πυρρίζουσα, Νίκ. Ἀλεξ.170 ἄρροιο νέην κλύδα λευκαίνουσαν· 3) παθ. ἔχω τὴν ἐντύπωσιν, τὴν αἰσθησὴν λευκότητος : Σέξτ. Ἐμπ. Πυρρ.7,191· 4) μτφ. καθιστῶ τὴν λευκὴν ἢ λαμπρὴν, λαμπρῶν : Εὐρ.ΙΑ 157 λευκαίνει τόξον φῶς ἠδὲ λάμπουσα ἠώς· 5) ἀποκαθαίρω, κ. τὸ παθ. γίνομαι καθαρός, διαυγής : Ὁρεβ.ἀπ.102 ἰπὸ τῆς ἐλαίου· 6) μον.μτφ. διαφωτίζω, λύω, διαλευκάνω : Στουδ. Θεόδ.301C ἐλεύκωνε τὸ πρόβλημα.

Λευκαίος-α-ον ἐπιθ. τοῦ Διός ὁ τῆς λευκῆς : Παιου.5,5,5 γενέσθαι οἱ Λεπράται σφίσιον ἔλεγον ἐν τῇ πόλει Λευκαίου Διὸς ναόν.

Λευκάκανθα (ή) κ. νεώτ. κ. Λευκάκανθος εἶδος ἀκανθώδους θάμνου : Θεόδ.Φ16,4,3, Πλίν. Φ12,94· 2) εἶδος κνίκου : Διοσκ.3,19, Γολ.12,58, Πλίν.Φ122,40.

Λευκάκανθος (ή) βλ. Λευκάκανθα.

Λευκάλαφτος-ον ὁ παράγωγος λευκὰ ὄλφια : Σώπατρ.3 Ἐρέτριαν ὠρμήθημεν εἰς Λευκάλαφτον.

Λευκάμπευκος ὁ φορῶν λευκὸν ἄμπελα, κεφαλόμενον· 2) μτφ. ἐπὶ τῆς αἰγῆς : Ὀππ. Ἀλ. 4,238 πυρὸς Λευκάμπευκος αἰγῆς.

Λευκάνθρα (ή) νεώτ. γένος ἀσβεστοσπογγιδῶν σπόγγων.

Λευκανθεμῆς-ίδος (ή) λευκάνθεμον βλ.λ. : Πλίν. Φ122,53.

Λευκάνθεμον [τὸ] κ. νεώτ. φυτὸν τοῦ γένους τῶν χαμαιμήλων τῆς οἴκου. τῶν προσωπανθῶν, ἀσπρολόουδο : Διοσκ.3,137, Πλίν.Φ121,163.

Λευκανθῆς-οὔς-ές ὁ ἔχων λευκὰ ἄνθη : Νίκ. Ἐπρ.530 λευκανθῆς ἄγνος, ΚΜονασσ.125· || γεν. μτφ. λευκός : Πινδ.Ν 9,23 λευκανθῆς καπνὸς ἰάμφι, Σοφ.ΟΤ 742 χνοάζων ἄρτι λευκανθῆς κάρα· 2) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἴκου. τῶν συνθέτων.

Λευκανθίζω βλ. Λευκανθίζω.

Λευκανία (ή) νεώτ. ζωολ. γένος ἀδενιτιδῶν ἐντόμων.

Λευκανίη (ή) βλ. Λευκανίη.

Λευκανίζω ἔσφ.γρ. τοῦ λευκαθίζω ἢ λευκανθίζω βλ.λ. : Πάπ.

Λευκανίηθεν βλ. Λευκανίηθεν.

Λευκανίηδε βλ. Λευκανίηθεν.

Λευκανίλιναι [αἱ] νεώτ. ἐμπορικὴ ὄνομασία τῶν τριαιμινοτριφαινυλομεθανίων.

Λεύκανισ-εως (ή) κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ λευκαίνειν, τὸ λευκαίνειν ἢ λευκαίνεσθαι : Ἀριστλ.Φυσ. 222b,15, Ἀλέξ. Ἐφρ.Τοπ.304,1, - λευκανισ τῶν ὀδόντων τοῦ ὑψάσματος· 2) ἀποκαθαρισμός, διαύγεια, καθαρίζω : πρβλ. Λευκαῖνα 4) : Γολ.11,484.

Λευκανίης (ή) γλωσσ., νεώτ. κ. δημ., θηλ. -άντρια ὁ λευκαίνων τι ἀσπριστής· || νεώτ. κ. δημ. ὁ κατ' ἐπάγγελμα ἀσχολούμενος εἰς τὴν λεύκανισιν ὑψοσμάτων διὰ πλύσεως· εἶδ. ὁ ἐν βροτῶν ὕδατι γύμμασι καὶ πατήμασι λευκαίνων ἔρια, κνυφεύς, γουφεύς.

Λευκαντικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ προκαλῶν, ὁ ἐπιφέρων λεύκωνισ, ὁ κατάλληλος εἰς τὸ λευκαίνειν : Σχόλ. εἰς Πλάτ.Θεαίτ.156D τὴν λευκαντικὴν δύναμιν, - λευκαντικά φάρμακα· || νεώτ. γεν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν λεύκανισιν ἢ τὸν λευκοντῆν : Λευκαντικά ἐργαλεῖα, - λευκαντικὴ τέχνη· || ὄμ. νεώτ. τὸ οὐδ' τὰ λευκαντικὸν ὡς οὐσ. τὸ δι' οὐ ἐπιτυγχάνεται ἡ λεύκανισ.

Λευκαντικός ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον προκαλοῦντα λεύκωνισ : Σέξτ. Ἐμπ.Μαθ.7,192 λευκαντικῶς διατεθῆναι ἰχθῆιν αἰσθησὴν λευκότητος, λευκάνουσα, βλέπειν τὰ πάντα λευκά, αὐτ.198 λευκαντικῶς πάσχειν.

Λευκάντιξ-υγος (ή) ἐπὶ τῆς σελήνης, ἡ ἔχουσα λαμπρὸν ἀντύμα, κύκλον, γῆρον : Δωροστ. π. Ἡφαιστ. Ἀστρλ.3,20.

Λευκάργιλλος-ον κ. Λευκάργιλος ὁ ἔχων λευκὸν ἄργιλον, ὁ περιέχων ἀσπράκωμα : Στράβ.9,5,19· || τὸ ἀρά. ὡς οὐσ. ὁ Λευκάργιλλος ὁ λευκός ἄργιλος, ηλκός : Πλίν.Φ117,42.

Λευκάς-άδος (ή) κ. νεώτ. θηλ. τοῦ λευκός βλ.λ. : Νόνν.Εὐαγγ.Ἰω.3,20 Λευκάς χαίτη· || Λευκὰς πέτρη ἢ κτ. παρὰλ. τοῦ πέτρη Λευκάς ὡς τοπων. ὁ λευκός βράχος, εἶδ. ὁ Λευκάτας καὶ ἡ νῆσος Λευκάς : Ὁδ.Ὁμ.1, Ἀνακρ.19, Εὐρ.Κύκλ.166, Ὁσुक. 1,30· || Λευκάς ποτὴ ἐπὶ τοῦ φυτοῦ ἠρύγγου βλ.λ. : Νίκ.Ἐπρ.849 ἔξ σύ ποιης Λευκάδος ἠρύγγου τε δάμοις ἄθεραθα ρίζαν· || δθ. κτ. παρὰλ. τοῦ οὐσ. ἀπλῶς Λευκάς ὡς οὐσ. εἶδος φυτοῦ, πιθ. τὸ λευκάνθεμον ἢ Λευκάκανθος· σχόλ. «Ἀντίγονος μέντοι τὴν λευκὴν ἀκανθον λέγει, ὁ δὲ Νίκανδρος τὴν λευκάνθεμον» : Διοσκ.3,99 Λευκάς ὄρεινη, αὐτ. Λευκάς ἡμερος· || νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἴκου. τῶν χειλανθῶν· 2) μτφ. ἐπὶ τῆς φωνῆς, καθαρός, διαυγής : Νόνν.Εὐαγγ. Ἰω.16,95 Λευκάς φωνῆ.

Λευκάσια (ή) πάπ. Λεύκωσις βλ.λ.2), ἐπὶ τῶν τεχνητῶν μαργαριτῶν.

Λεύκασμα [τὸ] μον., νεώτ. κ. δημ., ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ λευκαίνειν βλ.λ. :

Πρόδρ.165 **λευκάσμα** χιόνος, - τὸ **λευκάσμα** τῶν ρούχων στὸν ποταμό, - πήγε στὸ **λευκάσμα**.
λευκασμός(ι) μγν. ἡ λευκανσις, τὸ **λευκάσμα**: Φιλ.1,306.
λευκάσιος(ι) γέωτ. ζωολ. γένος ἰχθύων τελεοστέων τῆς οἰκογεν. τῶν κυπρινιδῶν.
λευκάσιος-ιδος(ι) ἡ κ. νεώτ. ὁ ἔχων λευκὴν ἢ λομπρὰν ἀσπίδα: Ἰλ.Χ.294 Διήφροδον δ' ἐκάλεε **λευκάσιδα**, Αἰσχ. Ἐπτ.89, Σοφ. Ἀντ.106, Εὐρ. Φοῖν.1099 **λευκάσιον** Ἀργείων στρατῶν, Ξεν. Ἐλλ.3,2,15 Κάραρ **λευκάσιδας**, Πλούτ. Κλεσμ.23, Λυρ. Ἀδέσπ.68 κόραι **λευκάσιδας**: 2) τὸ ἀρσ. **λευκάσιος** ὡς οὐσ. νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων ἡμιπτερῶν τῆς οἰκογεν. τῶν κοκκοειδῶν.
λευκαστής(ι) νεώτ. ὁ **λευκαντής** βλ. λ.
λευκαύγεια(ι) νεώτ. ὁ λόγος τοῦ ποσοῦ φωτός, τὸ ὅποιον ἀνακλάται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ἐτεροφώτου πινός οὐρανοῦ σώματος, πρὸς τὸ φῶς τὸ ὅποιον λαμβάνει τοῦτο ἐκ πινός αὐτοφώτου σώματος.
λευκαυγής-οὐς-ές κ. μιν. ὁ ἔχων λευκὴν λάμφιν, ὁ ἐκπέμπων λευκὸν φῶς: Ἀντιφῶν.217,20 **τευθίς μεταλλάξασα λευκαυγῆ φύσιν**, ΚΜανουσσ.203.
λευκαχάτης(ι) λευκὸς ἀχάτης: Πλιν.Φι 37,139.
λευκαία(ι) βλ. **λευκαία**.
λευκαινός βλ. **λευκίνος**.
λευκαλεφάντινος-η-ον Ἦσα. «λευκελεφάντινα» **λευκά** ὡς ἐλεφάντινα.
λευκερινός(ι) ἄττ. **λευκερινεὺς** εἶδος σικκῆς παραγούσης λευκὰ σῦκα: Ἀθῆν.3,76c: 2) ὡς ἐπιθ. ἡ ἐκ τῶν καρπῶν τῆς **λευκερινεῦ**: Ἐρμῆπ. 68, Εὐστ. Ἰλ.1205,5 **λευκερινεὺς** . . . **Ισαδάς**.
λευκερύθρος-ον κ. μιν. κ. νεώτ. ὁ **λευκός** καὶ ἐρυθρός, **λευκορόδιος**, ἀσπροκόκκινος: Ἀριστλ. Φυσιογ.806b,4 **χρῶσι** **λευκερύθροι**, Πτολ. Τετραβ. 143, Νικῆτ. Εὐγ.1,149 **καὶ συνδιεχρήσαστο, καθὰ ζωγράφος, ταύτης τὸ σῶμα λευκερύθρον ἢ φύσις**, - **λευκερύθρος** ἴππος [κοκκινόφαρος].
λευκερυθροφωσφόρος-ον μιν. **λευκερύθρος** μετὰ φωσφορισμοῦ, μετὰ λαμπρότητος: Νικῆτ. Εὐγ.2,246 ἢ **φύσις ἀγαλατοῖ** **σε λευκερυθροφωσφόρον**.
λευκερυθρόχρους-οὐς-ον-ον μιν. **λευκερύθρος** βλ. λ.: Νικῆτ. Εὐγ.1,133 **πυρῶν** **αἰγλῆντα** **λευκερυθρόχρους**.
λευκρωθιδίος(ι) κ. νεώτ. ἐλόδιον πτηνόν, ὁ **λευκός ἐρωθιδίος**: Ἀριστλ.Ζ1 593b,2.
λευκεστρία(ι) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν αἰγοκληματιδῶν.
λευκή(ι) κ. μιν. κ. νεώτ., ὄρωρ. κ. δημ. **λευκά** τὸ δένδρον αἰγερῶς ἢ **λευκή**, **λευκά** [Ρορπιυς αἰβα], ἐκ τῶν **λευκῶν φύλλων**: Ἀριστοφ. Νεφ.1007 **λευκὸς φυλλοβολοῦσης**, Εὐπ.14,4, Δημ.313 **τοὺς καλοὺς θιάσους ἄγων διὸ τῶν ὀδῶν, τοὺς ἐστεφανωμένους τῷ μαρμάρῳ καὶ τῇ **λευκῇ**, Θεόκρ. 2,121 κρατὶ δ' ἔχων **λευκῶν**, Ἡρακλέους ἱερὸν ἔρνος**, Διοσκ.1,110 **λευκῆς τοῦ δένδρου**, ὁ **φλοιὸς Ἰσαδάς ὡφεται** **καὶ στραγγουρίας**: ἢ μγν. **λευκή** **λευκή**: Ἰππιοτρ.22: ἢ νεώτ. εἰδ. βοταν. γένος φυτῶν δικτυλιθιδῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ἱτεοειδῶν: ἢ τόπος τις ἐν Ἀθῆναις ὀνομασθεὶς ἐκ πινός **λευκῆς**, ἐνθα ἐπωλοῦντο αἱ δημόσιαι πρόσοδοι: ἢ Ἀνδοκ.133 οἱ **παρασυλλεγέντες ὑπὸ τὴν **λευκῇ****: 2) τὸ φυτὸν ἀνδρόσακος βλ. λ.: Ψ Διοσκ.3,133: 3) νόσος τις τοῦ δέρματος, εἶδος λειγηνώδους λευκοῦ ἐξανθήματος: Πούλ. Αἰγ.4,5 **ἐλευκὴ μεταβολὴ τῆς ἐστὶ τοῦ χρωτὸς ἐπὶ τὸ **λευκότερον** ὑπὸ γλισχροῦ τε καὶ κολλώδους γινομένη φλέγματος**: ἢρ.1,138 **δς ἀν δὲ τῶν ἀστών **λέπρην** ἢ **λευκὴν ἔχη**, εἰς πόλιν οὐτός οὗ κατέρχεται**, Ἰππ.Προρρ.2,43 **λειχῆνες** **καὶ **λέπραι** καὶ **λευκαί****, Πλάτ.Τίμ.85a **λευκάς ἀλόφως τε**, Ἀριστλ.

Ζ1 518a,13 [ἐξάνθημα] **ὁ καλεῖται **λευκή****: 4) κτ. πλθθ. **λευκά** **λευκαὶ** κηλίδες εἰς τοὺς ὄμυχας, φείρα: Ἀλέξ. Ἀφρ.Πρ.1,146: 5) γλῶσσα. **λευκός** ὄργυλος ἢ κρητῆς: 6) ὄνομα ποικίλων ἐμπλάστρων: Γαλ.3,414: 7) κτ. πλθθ. εἶδη κόκκων, ἀνδροφυκτῖδες βλ. λ.: Ἐπιγ.42,11.
λευκινάι(ι) ἀστάνα ἐκ **Λευκῶν** ἢ **Λευκῶν** [Ἰσίου] ἐπὶ τοῦ δρυκος ἴδιη: Γαλ.6,78.
λευκηπλάτιος(ι) κ. **λευκηπλάτις**, ὁ ἔχων λευκὸν τὸ ἦπαρ, ὀθ. μτφ. δειλός: Κομ. Ἀδέσπ.1072.
λευκήπειρος-ον ὁ ἔχων λευκὴν γῆν, **λευκόγειος**: Γεωπ.2,6,39 **δοσά** [πέτρα] **λευκήπειροι**.
λευκήρετμος-ον ὁ ἔχων **λευκάς** κώπας: Εὐρ. ΙΑ 283 **λευκήρετμον δ' Ἄρη τάφιον ἦγεν**.
λευκήρης-ους-ες κ. νεώτ. **λευκός**, **λευκάζων**: Αἰσχ.Πέρσ.1056 **καὶ μοι γυνεῖον πέρθε **λευκήρη** τριχά**: 2) νεώτ. ὡς οὐσ. ὀρυκτὸν πολυπυριτικόν ἄλος τῆς ὀμάδος τῶν ἀστρίων πρβλ. ἄλιθιτης.
λευκίνη(ι) νεώτ. χημ. ἀμυνοεξῶ ἀπαντῶν εἰς μικρὰς ποσότητας ἐντός τῶν κοινότων τῶν γεωμῆλων: 2) νεώτ. **λευκὴ** κρυσταλλικὴ οὐσία ἀπαντῶσα εἰς τοὺς ἱστούς τῶν πνευμόνων.
λευκινιμιδιον(ι) νεώτ. ὀργανικὴ χημικὴ ἔνωσις εὐρισκομένη εἰς τὰ προϊόντα τῆς ὑδρολίσεως τῶν πρωτεϊνῶν.
λευκίνος-η-ον κ. νεώτ. ὁ ἐκ **λευκῆς**: Ἀριστλ. Οἰκ.1353b,27 **στέφανος **λευκίνος****, Γαλ.13,631 **λευκίνον μύρον**, - **λευκίνον ἔζλον**: ἢ Ἐπιγρ. ἐπὶ στρατιωτῶν, ὁ κεκοσμημένος διὰ στεφανίων **λευκῆς**: Ἐπιγρ.: 2) ὁ ἐκ **λευκαίας** βλ. λ., **κωνάδιος**: Ἦσα. ἐν λ. **μασγάλη** **σχοινία **λευκίνα****.
λευκινουρία(ι) νεώτ. ἱατρ. ἡ οὐρσις **λευκίνης**, ἢ ὑπαρξίς **λευκίνης** ἐντός τῶν οὐρῶν.
λευκίπιος-ον ὁ ἱππέυος ἢ ἐλασίων **λευκοῦς** ἴππος ἢ ἐποχοῦμενος ἐπ' ἀμάξης συρομένης ὑπὸ ἴππων **λευκῶν**: ἴβικ.16 **τοὺς **λευκίππους** κούρους**, Στρησῖχ.86, Πινδ.Π 4,117 **λευκίππων** . . . **πατέρων**, αὐτ.: Ὁ.6,95 **ἀμφίπε** **Δόματρα**, **λευκίπποι** **τε θυγατρὸς ἔορταν**, Σοφ. Ἰλ.706 ὁ δ' **ἄγδωος **λευκίππος****, **Αἰλίναν γένος**: ἢ **λευκίπποι** ἀγυαὶ αἱ πληρεῖς **λευκῶν ἴππων ἀγυαί**: Πινδ.Π 9,83 **λευκίπποι** **Καδμείων μετοικήσας ἀγυαίς**.
λευκίσκος(ι) μγν. κ. νεώτ. εἶδος τοῦ ἰχθύος κεφάλου: ἴκτεσ.π. Ἀθῆν.7,306B **ἰέσιος** **φσι** **ἐπὶ τῶν **καλοῦμένων **λευκίσκων** πλέονά ἐστιν εἶδη****, **λέγονται γὰρ οἱ μὲν **κέφαλοι** οἱ δὲ **κεστρεῖς**, ἄλλοι δὲ **κελλῶνες****, Γαλ.6,713: ἢ νεώτ. ζωολ. γένος **λευκισκοειδῶν** ἰχθύων, ἀσπρόφαρος.
λευκισκοειδῆ(ι) νεώτ. ζωολ. ἰχθύς φισσοτόμος τῆς οἰκογεν. τῶν κυπρινιδῶν.
λευκισμός(ι) νεώτ. ἀθλητισμός, **λευκοχρωμία** βλ. λ.
λευκίτης-ου(ι) μγν., ὄρωρ. **λευκίτης** ἐπὶ κοιοῦ, **λευκός**: Θεόκρ.5,147 **οὐτός ὁ **λευκίτης** ὁ κορυπῆλος**, εἰ τιν' ὄχευσεῖς **τῶν αἰγῶν**: 2) νεώτ. ὀρυκτὸν μεταπυριτικόν ἄλας τοῦ ἀργιλίου μετὰ καλίου.
λευκίτηρ(ι) νεώτ. πέτρωμα ἡφαιστειογενὲς ἐκ **λευκίτου** καὶ **διοφιδίου**.
λευκίτοφθόρος-ον νεώτ. ἐπὶ πετρωμάτων, ὁ φέρων ὡς κύριον συστατικὸν **λευκίτην**.
λευκίτοφθῆρς(ι) νεώτ. πέτρωμα ἢ τι ἡφαιστειογενές.
λευκο- νεώτ. κ. δημ. ὡς πρῶτον συνθετικὸν πρὸς δὴλων ὅτι τὸ δεύτερον συνθετικὸν ἔχει τὴν ἰδιότητα τοῦ **λευκοῦ**, **λευκοθαφής**, **λευκοβραχίον**, **λευκοπρόσφατος**, **λευκοφόρα**: 2) ὡς πρῶτον συνθετικὸν ἐπὶ β' συνθετικοῦ, χρώματος δηλωτικοῦ, πρὸς δὴλων ὅτι τὸ ὑπὸ τοῦ β' συνθετικοῦ δηλούμενον χρῶμα περιέχει καὶ **λευκόν**, οἶον **λευκοκόδιος**, **λευκοπράσιος**.
λευκοθαφής-οὐς-ές γλῶσσα. κ. νεώτ. ὁ **βεβαμμένος** **λευκός**, ὁ **ασπροβαμμένος**: Σχόλ.Σοφ.ΟΤ 742, - **λευκοθαφές** ὀθόνιον.

Λευκοβραχίων-ονος-ον μτγν. κ. μσν. ὁ ἔχων λευκοὺς βραχίονας, λευκῶλεως βλ.λ. : Σουῖδ., Σχόλ. 'Ομ. Ίλ.Α.55, ΚΜαναασ.Χρον.1160.

Λευκοβρυον (τό) νεώτ. βοταν. γένος μυκήτων τῆς οἰκογεν. τῶν βρυθιδῶν.

Λευκογάιος δ.γρ. τῶν λευκόγεως, λευκόγειος βλ.λ. **Λευκογαλή** (ή) νεώτ. ζωολ. τὸ ζῶον λευκοί-κτις βλ.λ., ἀσπρη νυφίτσα.

Λευκόγειος-ον κ. μσν. κ. λευκόγειος ἰδ.γρ. λευκογάιος) ὁ ἔχων λευκὴν γῆν ἢ ὁ ἐκ λευκῆς γῆς : Θεόδωρ.ΦΑῖτ.2,4,4 ἡ σπλιάς καὶ ἔτι μᾶλλον ἡ λευκόγειος ἐλαιοφόρος, αὐτ.3,6,8 τὴν λευκόγειον ἰγαθὴν εἶναι ἑλαίαις, Βασ.60,12,57 ἐξορύξας λευκόγειον μου.

Λευκόγεως-ων λευκόγειος βλ.λ. : Στράβ.9,5,18 λευκόγεων γὰρ ἐστὶ τὸ χωρίον Ἄρνης πλησίον καὶ τῶν Ἄφρετῶν, Εὐστ.332,21.

Λευκογιώτης (ή) πάπ. ἡ ἰδιότης τοῦ λευκόγεω, τοῦ λευκογείου.

Λευκόνον (τό) τὸ δξινον θειῶδες νάτριον, λό-γῃ τῶν λευκαντικῶν αὐτοῦ ἰδιοτήτων.

Λευκογραφία (ή) μτγν. ἡ διὰ λευκοῦ χρώμα-τος ἰχνογραφία : Φιλόπ.Ίω.Υπομν.Μετ.74,22.

Λευκογραφίς (ιδος) (ή) μτγν. εἶδος ηηλοῦ χρησι-μεύοντος πρὸς λευκογραφίαν : Πλίν.Φι27,103' || μόροχθος βλ.λ. λιθός : Διοσκ.5,134, Ἀέτ.2,6.

Λευκογραφῶ-έω ζωγραφῶ διὰ λευκοῦ χρώμα-τος ἡ ἰχνογραφῶ διὰ λευκοῦ χρώματος ἐπὶ κεχωρ-σμένου πινόκου : Ἀριστλ.Ποιητ.1450b,2 εἰ γὰρ τις ἀναλῆψει τοῖς καλλίστοις φαρμάκοις χυδῆν, οὐκ ἂν ὁμοίως εὐφράνειε καὶ λευκογραφῆσας εἰκόνα.

Λευκόγρυψ (ὶ) γλωσσ. εἶδος γρυπὸς βλ.λ. **Λευκοδάκτυλος-ον** μσν. ὁ ἔχων λευκοὺς δα-κτύλους : Νικήτ.Εὐγ.4,83.

Λευκόδενδρον (τό) νεώτ. γένος πρωτεοειδῶν φυτῶν.

Λευκοδέρματος-ον λεξ. ὁ ἔχων λευκὸν δέρ-μα : Ἦσ.γλώσσ. τοῦ λευκοδύφθερος.

Λευκοδερμία (ή) νεώτ. ἱατρ. παθολογικὴ ὑπο-χρωματικὴ κατάστασις τοῦ δέρματος ἀνήκουσα εἰς τὰς δυσχρωμίας, σύνδρομον διαφόρων δερμα-τοπαθειῶν.

Λευκοδερμος-ον μσν. λευκοδέρματος βλ.λ. : ΓΠσιδ. εἰς Ματ.βίου 118.

Λευκοδέφια (ή) νεώτ. βυρσοδεφικὴ μέθοδος καθ' ἣν γίνεται ἡ δέφισ ἐντὸς χλωριόχου νατρίου καὶ στυπτηρίας.

Λευκοδέφθερος-ον λεξ. ὁ ἔχων λευκὸν δέρ-μα : Ἦσ. «λευκοδέφθερος» λευκοδέρματος.

Λευκόδους-οντος νεώτ. ὁ ἔχων λευκοὺς ὀ-δόντας, ἀσπροδόντης.

Λευκοεγκεφαλίτις (ιδος) (ή) νεώτ. ἱατρ. ἐγκε-φαλίτις προσβάλλουσα κυρίως τὴν λευκὴν οὐσίαν τοῦ ἐγκεφάλου.

Λευκοεὶμων-ονος-ον λευκοεῖμων βλ.λ. : Μέλισσα Ἐπ.11,1 λευκοεῖμων τῶ ἐσθᾶτι.

Λευκοέρυθρος-ον μτγν. λευκοέρυθρος βλ.λ. : Πρώκλ.Τετραβ.203.

Λευκόζωτος Ἦσ. «τῆς γῆς ἡ μὲν κολεῖται λευ-κόζωτος, ἡ δὲ μελάνζωτος».

Λευκοθέα (ή), ἐπ. -ἐπ ἡ λευκὴ θεά, ὄνομα τῆς θαλασσίας θεᾶς Ἰούσς : Ὁδ.Ε.334 τὸν δὲ Ἰδεν Κάδμου θυγάτηρ καλλίφωρος Ἰνώ, Λευκοθέη, Πινδ.Γ11,2 Ἰνώ δὲ Λευκοθέα ποτιτὴν ὀμοθάλαμῃ Νηρηίδων. 2) ἡ ἱκανότης τοῦ ὄραν τὸ λευκόν : Πλούτ.Ἦθ.440,7 ὡς εἰ τις ἐθέλει τὴν ὄρασιν ἡ-μῶν Λευκῶν μὲν ἀντιλαμβανομένην Λευκοθέαν κολεῖν, μελαίνων δὲ μελανοθέαν.

Λευκοθεραπεία (ή) νεώτ. ἱατρ. θεραπευτικὴ μέθοδος συνισταμένη εἰς τὴν πρόκλησιν αὐξήσεως τῶν λευκοκυττάρων.

Λευκοθέη (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ἐρικετοβῶν.

Λευκοθράκιος-α-ον μσν., τὸ θηλ. λευκοθρακία ὡς οὐσ. κτ. παρὰλ. τοῦ ἀμπέλου, ἡ λευκὴ ἀμπε-λος τῆς Βιθυνίας : Γεωπ.5,17,4.

Λευκοθριξ (τριχος) (ὶ) ἡ ἔχων λευκὰς τρίχας : Ἀριστφ.Ὀρν.971 λευκοθρίχα κρινόν, Εὐρ.Βάκχ.112 στικτῶν τ' ἐνδυτὰ νεβρίδιων στέφρετε λευκοτρίχων πλοκάμων μαλλοῖς, Ἀριστλ.ΖΓ786α,24 καὶ τῶν λευκοτρίχων καὶ μελανοτρίχων, τῶν μὲν λευκᾶ, τῶν δὲ μέλανα, Καλλ.Δήμ.121 λευκοτρίχες Ἴπποι, Στράβ.16,4,26 πρόβατα λευκοτρίχα, Ζαλοκ.116.

Λευκοθώραξ (ἰ) ἡ ὁ ἔχων λευκὸν θώρακα : Ξεν.Ἀν.1,8,9 ἦσαν Ἰππεῖς μὲν λευκοθώρακες ἐπὶ τοῦ εὐωνύμου τῶν πολεμίων.

Λευκο(ί)κλιον (τό) πάπ. λευκὸς οἶκος, ἀσπρο σπίτι : Πάπ. ποιήσεις αὐτοὺς ἀπαντήσαι ἐν τῷ λευκο(ί)κλιου.

Λευκοίκτης (ιδος) (ή) νεώτ. τὸ ζῶον ἐρμελίον, ἡ ἱκτίς ἡ ἐρμελίαιος.

Λευκόνιος-η-ον κ. λευκόνιος ὁ κατεσκευασμέ-νος ἐκ λευκόνιων, ἀπὸ μενεξέδες : Θεόδωρ.Ὀσμ.27 μύρα ἀπ' ἀνθῶν μὲν ῥόδινον καὶ λευκόνιον καὶ σοσύνιον, Φιλωνίδ.π.Ἀθῆν.15,675f: λευκόνιον δὲ κινητικὸν ὄντα κεφαλίας καὶ ἀμαράκινον ἰκῶδ. λευκόνιον, Φιλῶδ.ΑΠ11,34. 2) ὁ ἔχων τὸ χρώμα τοῦ λευκοῦ, ὁ λευκός : Πάπ. λευκόνιον δείγμα.

Λευκόνιον (τό) κ. νεώτ. τὸ λευκὸν ἴον, γένος φυ-τῶν τῆς οἰκογ. τῶν ἀμαρυλλιδῶν, ὁ μενεξές : Θεόδωρ.7,64 καὶ λευκόνιον στέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσων, Διοσκ.3,123. 2) βολβῶδὲς τι φυ-τόν : Θεόδωρ.Φι6,8,1. 3) λευκόνιον τὸ μέλαν ἴον τὸ μέλαν : Ἰππ.Γυν.Φύσ.32.

Λευκόκαρπος-ον ὁ φέρων λευκὸν καρπὸν : Θεόδωρ.Φι3,18,6.

Λευκόκαυλος-ον ὁ ἔχων λευκὸν καυλόν, στέλε-χος : Θεόδωρ.Φι7,4,6' κ. συγκρ. : αὐτ.7,4,5.

Λευκοκέρατες-ων (οῖ) π. Ἦσ. κ. δ.γρ. λευκό-κρατες, ἐπὶ βοῶν, οἱ ἔχοντες λευκὰ κέρατα.

Λευκοκέρτασις (ιδος) (ή) νεώτ. ἴδιος τύπος τῆς ἀπλῆς λευκοκλακίας, καθ' ἣν αἱ ἐπὶ τῶν βλενο-νογῶν τῶν στόματός καὶ τῶν παρειῶν καὶ ἐπὶ τῆς γλώσσης τῶν κοπιιστῶν παρατηροῦνται λευ-καὶ πλάκας εἶναι ὑπερτροφέςτεροι καὶ σπληνό-τερα τῶν συνηθῶν.

Λευκοκέρως-ον Ἦσ. ὁ ἔχων λευκὴν οὐράν.

Λευκοκίφῶλος-ον Ἦσ. ὁ ἔχων λευκὴν κεφα-λήν' πρβλ. λευκόκρας.

Λευκόκηρος-ον λεξ. ὁ πεποημένος ἐκ λευκοῦ κηροῦ : Ἦσ. Δατύς, νύμφη λευκόκηρος.

Λευκόκνημος-ον μτγν. ὁ λευκὸς ἐκ τῶν κυμά-των : Ἀνατὸλ. ἐν Κατ.Ἀστρλ.Κ θ13,188.

Λευκοκόμης (ὶ) μσν. ὁ ἔχων λευκὴν κόμην, ὁ ἀσπρομάλλης : Τζέτξ.Μεθ"Ὀμ.659.

Λευκόκομος (ιδος) (ή) μτγν. εἶδος ροιάς : Πλίν. Φι13,14.

Λευκόκομος-ον μτγν. ὁ ἔχων λευκὴν κόμην, ὁ ἀσπρομάλλης : Πολυδ.4,139.

Λευκοκράμθη (ή) μσν. ἡ λευκὴ κράμθη, ἀσπρο-λάχανο : Γεωπ.12,1,4.

Λευκόκρας (ἰ) ἡ ὁ ἔχων λευκὴν κεφαλὴν : Ἦσ. «Λευκόκρατες» ἡ διὰ τὸ τὸς ἐν Εὐβοίᾳ βοῦς λευκοὺς εἶναι, ἡ ἴσως ἀντὶ τοῦ λαμπροῦς ἰκῶδ. λευκοκέρατες.

Λευκοκρινόχρους-ος-ου-ον μσν. ὁ ἔχων χρώ-μα λευκοῦ κρῖνου : Λεοντ.μαγ. ποιήμ. ἐν Διτ.2,563.

Λευκοκρίμων-ονος-ον ὁ λευκὸς ἐκ τῶν κυμά-των καὶ τοῦ ἀφροῦ αὐτῶν : Εὐρ.Ὀρ.992 Λευκο-κύμοσιν . . . ποτιτῶν σάκων ἡδῶν ἀρματεύσας.

Λευκοκύτταρα (τὰ) νεώτ. ἀνατ. τὰ ἄχρσα κύτ-ταρα τοῦ αίματος, τὰ λευκὰ αίμοσφαίρια.

Λευκοκυτταραίμια (ή) νεώτ. ἱατρ. ὁ. λευκαίμια.

Λευκοκυτταρικός-ή-όν νεώτ. ο άνήκων ή άναφερόμενος εις τα λευκοκύτταρα βλλ. : λευκοκυτταρικός τύπος.
Λευκοκυτταρομετρία (ή) νεώτ. ή καταμέτρηση των λευκών αίμοσφαιρίων.
Λευκοκυττάρσις-εως (ή) νεώτ. ίατρ. αύξησης του ήν τώ αίματι άριθμού των λευκών αίμοσφαιρίων, λευχαιμία.

Λευκοκυττόζα (τά) νεώτ. ζωολ. παράσιτα των πτηνών, δμοια προς τους αίμοπρωτεϊς.
Λευκόλιθος-ον μγν. κ. νεώτ. ό έκ λευκού λίθου πεποιημένος : Στράβ.5,3,8 επί κρηπίδος άψηλής λευκολίθου προς τώ ποταμώ χώμα μέγα, Έπιγρ. λευκόλιθος στήλη· 2) νεώτ. όρυκτολ. ώς ούσα. όρυκτων άσθρακικών μαγνήσιον.
Λευκολίνης (έ.ή) Έπιγρ. ό έκ λευκού λίνου.
Λευκόλινον (τό) π. Φοινίξ λευκόν λίνον χρήσιμον προς κατασκευή σχοινίων και κολυθίων : 'Ηρ.7,25 και δπλα εξ τας γεφύρας βυθλίνα τε και λευκολίνου, αύτ.7,34, Αλ.ΖΙ 5,3.

Λευκόλοφος-α (ί) ό έχων λευκόν λόφον, λοφίον : Εύρ.Φοίν.119 τίς ούτος ό λευκόλοφος.
Λευκόλοφος-ον ό έχων λευκόν λόφον, λοφίον : 'Αναϊρ.82, 'Αριστφ.Βάτρ.1016 λευκόλοφος τρυφαλεΐς· 2) ό λευκός λόφος, γεώλοφος : Κριναγ. ΑΓ7,636 ποιηρόν τουτ' άνά λευκόλοφον.
Λευκομαίνις-ιδος (ή) μγν. είδος ίχθύος, ή λευκή μαΐνις : Πολύχλ.

Λευκομαλαχίτοπράσινον (τό) νεώτ. χημ. ή λευκοβάσις του πρασίνου του μαλαχίτου.
Λευκομαλλος-ον μον. ό έχων λευκόν έριον, λευκόν μαλλιον : Εύστ.403,44.
Λευκομέλας-αινα-αν μγν. κ. μιν. ό έχων όφιν ή χροιάν μεκάνδλεικον, ό άσπροσ και μαύρος, άσπρόμαυρος : 'Ηρωδιαν. Έπιμ.163, Τζέτζ. Λυκόφρ.334.

Λευκομέτωπος-ον μγν. κ. μιν. ό έχων λευκόν μέτωπον : 'Ιππιατρ.104, 'Ησ. έν λ. φαλακρός· 2) πάπ. τό άρα. λευκομέτωπος ώς ούσα. όνομα (τηνοϋ) : λευκομέτωπος άγριος.
Λευκομήλινος-ον μγν. ό έχων χρώμα άμυδρώς κίτρινον, λευκόζον, ώσροκίτρινος : Γαλ.13,460 λευκομήλινος έμπλαστρος.
Λευκομορφος-ον μγν. κ. μιν. ό έχων λευκήν μορφήν : Θεόδωρ.Διάκ.'Ακροασ.1,227.

Λευκομκλίτις-ιδος (ή) νεώτ. ίατρ. ή φλεγμονή των λευκών ταινιών του νατιαίου μυελού.
Λευκομόνη (ή) δημ. τό φυτόν γεράνιον τό πυρηναικόν.
Λευκομούδρους-οος-ουν-οον πάπ. συνήθ. επί όνω, ό έχων τό χρώμα του λευκού και του μύδος, ό σταχτίς : Πάπ. όνον άρρενα τέλειον λευκομούδρου· πρόβλ. λευκομούχρος.
Λευκομούχρος λευκος (ό,ή) πάπ. ό λευκομούχρος βλλ. : όνος λευκομούχρος.

Λευκομφάλιος-ον επί είδους σύκων, ό έχων λευκόν όμφαλόν, κέντρον : Θεόδφρ.ΦΙ 5,1,8.
Λευκόν (τό) κ. νεώτ. ή λευκότης, ή άσπράδα, τό άσπρο χρώμα : 'Αριστφ.'Ιππ.1279 όστις ή τό λευκόν οίδεν ή τόν όρθιον νόμον, Πλάτ.Πρωτ.331D τό γάρ λευκόν τώ μελανί έστιν όλη προσέοικε, - τό λευκόν τό κρινον· της χιόνος· || κ. μτρ. τό λευκόν του χαρακίτηρος· 2) τό λευκόν ένδωμα, τό άσπρα : 'Αριστφ.'Αχ.1024 είτα λευκόν άμπέγει, αύτ.Θεσμ.840 ήμφισμένη λευκά· 3) τό λεύκωμα του ώου, τό άσπρόζδι : 'Ιππ.Γυν.Φύσ.32, 'Αριστλ.ΖΙ 753α,35, Δισκ.2,50· 4) ό σκληρός και άδ.αφανής χιτών του βροχού του όφθαλμού, τό άσπράδι : 'Ιππ.Προγ.2, 'Αλεξ.222,9, 'Αριστλ.ΖΙ 1492α,1) όφθαλμού δε τό μέν λευκόν όμοιον ώς έπιτοπολύ πάσι· 5) νεώτ. ό άσθρακικός μόλυθος, τό στυπύεσσ· 6) κτ πληθ έμμη-

να των νεανίδων λευκάζοντα, έν όντιθ. προς τς έρυθρά : 'Αριστλ.ΖΙ 738α,26, αύτ.ΖΙ 581η,2 τό δε λευκά και παιδίσι ούσι γίνεσθαι πάμπαν νεός· || κ. γεν. : 'Ιππ.'Επιδ.4,22· 7) λευκός σχηματισμός τών όστρακοδέρμων : 'Αριστλ.ΖΙ 522α,3 κάτω ό έχει δύο λευκά σφραά, όμο α μαστίτις.

Λευκονοστόκιον (τό) νεώτ. γένος βοκτηρίων στρεπτοκοκοειδών, σφαιροειδών, ήνωμένων εις άλύσεις και περιδολοιμένων από γλοιώδη μόζαν.
Λευκονοστος (ί) νότιος άνεμος, ό καθαρίων τον σιθέρα, ό ήρρος, του συνήθ. νότου φέροντος σύννεφα και βροχήν : 'Αριστλ.Μετ.362α,14.
Λευκονυμφαία (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτών της οικογ. των νυμφαϊωδών περιλαμβόνον έν μό- νον ύδροχαρές είδος.

Λευκόξανθος-ον νεώτ. επί τριχώματος ίππου, ό λευκός άμα και ξανθός.
Λευκόξενον (τό) νεώτ. όρυκτολ. πυριτικόν άλας του τιτανίου και άσβεστίου.
Λευκοπάθεια (ή) νεώτ. ίατρ. έλλειψις μεγαχρωστικής άπαντώσα επί του δέρματος της τριδος και του χροιοειδούς χιτώνος του όφθαλμού.

Λευκοπαθικός-ή-όν νεώτ. ίατρ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις την λευκοπάθειαν βλλ., ό της λευκοπάθειας.
Λευκοπάρσις-ον μγν., ίων. -πος-ον ό έχων λευκά, ώραιος παρείας : Μελέαργ.ΑΠ 5,159 Δημώ λευκοπάρειε, σε μέν τις έχων ύπόχρωτα τέρεται.

Λευκοπάρυφος-ον μγν. ό έχων έσθθα φέροσαν λευκήν παρυφήν, ό άφέλης, άπείριτος : 'Αλέξ.Μ.π. Γλυούτ.'Ηθ.180ε.
Λευκοπέλιος-ον μγν. ό ώχροφαίος, σταχτοκίτρινος : Έρωτιαν. έν λ. τό χρώμα άφωδωδες.
Λευκοπενία (ή) νεώτ. ίατρ. έλάττωσις του άριθμού των λευκών αίμοσφαιρίων, ά. ύπολευκοκυττώρωσις.

Λευκοπέπλος-ον, σίολ. λευκοπέπλος ό έχων λευκόν πέπλον, έσθθτα, ό νεκολυμμένος δ.ά λευκού πέπλου : Κόρινν.20· || κ. μτρ. : 'Ιππιών.32 ήμέρη λευκοπέπλος (ίδιες αίβο ποτανήν).
Λευκοπέτλος-ον ποι. ό έχων λευκά πέταλα : Ποιητ.π.Βοτανών Δυνάμη.8.

Λευκοπέτρον (τό) μγν. λευκός βρόχος, άσπρη πέτρα : Πολύδ.3,53,5 ώστ' άναγκασθήναι τον 'Αν- νίβαν .. υικτερεϋσθαι περι τι λευκοπέτρον όχυ- ρόν, αύτ.10,30,5.
Λευκοπήχης-εως-υ ό έχων λευκός πήχεις, βρα- χιονας : Εύρ.Βάκχ.1206 λευκοπήχσει χειρων ά- κμασι, αύτ.Φοίν.1351.

Λευκοπίαν-ονος-ον σχόλ. ό λευκός και παχύς : Σχόλ.'Αριστφ.Βάτρ.1124.
Λευκοπλάκια (ή) νεώτ. ίατρ. χρονία πάθησις του βλεωωόμενος του στόματος, της γλώσσης και των γεννητικών όργάνων, προσλαμβανόντων φαιουκανην χροιάν.

Λευκοπλασία (ή) νεώτ. ίατρ. ή λευκοπλακία.
Λευκόπλευρος-ον σχόλ. ό έχων λευκός πλευ- ράς : Σχόλ.Θεόδφρ.4,45.
Λευκοπληθής-οος-ές επί έγκλησίας, ανελεύσεως του λαού, ό πλήρης ανθρώπων ένδεδυμένων λευκά : 'Αριστφ.'Εκκλ.387 ού γάρ άλλα ύπερφωός ώς λευκοπληθής ή ιδειν ήκκλησία.

Λευκοποδήςρης-οος-ες μγν. ό ένδεδυμένος παθήρη λευκόν χιτώνας, ό άσπροτυμέννος : Ζώσ 'Αχ.117β.
Λευκοποικίλος-ον σχόλ. ό λευκοστικτος : Σχόλ. Θεόδφρ.4,45· 2) τό θηλ. ώς ούσα. όνομα πολιτί- μου λίθου : Πλιν.ΦΙ 37,17.

Λευκοποιός-όν σχόλ. ό ποιών τι λευκόν, άσπρον : Σχόλ.Σαφ.Α7.625.
Λευκοποιώ έως άρχ. λεξ. ποιώ τι λευκόν, άσπρον.

Λευκοπόρφυρος-ον μιν. ὁ λευκός ἄμα καὶ πορφύρους, ὁ ἀσπροκόκκινος: Νικήτ.Εὐγ.Ι.121.
Λευκόπους-πόδος-ουν κ. νεώτ. ὁ ἔχων λευκοὺς πόδας: Εὐρ.Κύκλ.72 Βάκχαις σὺν Λευκόποιον· πρβλ. Ἀριστφ.Λυσ.665.
Λευκορρηθής-οὐς-ές ὁ φαινόμενος λευκός: Αἰσχ.Ἐπτ.90 ἰδιόρθ. εὐτρεπῆι.
Λευκορόσσωπος-ον μιν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων λευκὸν πρόσωπον, ὁ ἀσπρορόσσωπος.
Λευκοροφυλαξία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. μέθοδος δι' ἧς ἐπιδιώκεται ἡ αὐξήσεις τῆς ζωϊκῆς ἀντοχῆς τῶν πασχόντων καὶ τῶν ἔχειρηθέντων.
Λευκορωτικός-ον ὁ ἔχων λευκὸν πρῶκτόν, ἀσπροκόκκινος: Σχόλ. Ἀριστφ. Ὀρν.151. 2) ἀνανδρός, δειλός: Καλλι.Κωμ.2.
Λευκοτέρως-ον κ. νεώτ. ἐπὶ πλοῖον, ὁ ἔχων λευκὰς πτέρυγας: Εὐρ.Ἰππ.752 ὁ λευκότερε Κρησία πορθμῖς, Ζαλοκ. Τὸ στόμιον τῆς Πρεβέζης 3,24 Λευκότερα δώδεκα πλοῖα θεμενά σαλευθῶν ἔκει· || γεν. λευκός, ὄσπρος: Αἰσχ.Πρ. 993 Λευκοτέρω δὲ νηφάδι· 2) μτφ. ὁ λαμπρός, ὁ πλήρης χαρᾶς, ὁ χαροῦμένος: Εὐρ.Τρω.848 τὸ τᾶς δὲ λευκότερου ἀμέρας φίλιον βροτοῖς φέγγος ὁλοῦν εἶδε γαῖαν.
Λευκοτροφόρος-ον μιν. ὁ φέρων λευκὰ πτερά: Μελίτην.Γ 335 λ- κύκνος.
Λευκοτρυφεύς-οῖς-ῖη ὁ λευκοτερος θλ.λ.: ἸωνΧ' Ἐλεγ.10 ἰπιθ.γρ.1.
Λευκόπυρος-ον ὁ ἔχων λευκὴν πυγὴν, λευκόπρωκτος: Ἀλεξ.321. 2) μτφ. Ἦσ. «ὁ ἀνανδρὸς ἐμπολιν δὲ μελαμπύγους τοὺς ἀνδρείους ἔλεγον».
Λευκόπους(ος) μτγν. ἐν χρ. κτ. πληθ. ἡ σεμιθάλις: Φιλ.Ι,164.
Λευκοπυρρος-ον ὁ λευκός, καὶ πυρρός, ὁ ἀσπροκόκκινος: Ἀριστ.Χρωμ.797b,13 λευκόπυρρα τριχώματα.
Λευκοπύγων-ωνος(ῖ) νεώτ. ὁ ἔχων λευκὸν πύγωνα, λευκογένειος, ἀσπρογένης· 2) βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἴκου. τῶν ἐπακριδιῶν.
Λευκόπυλος-ον ὁ μετὰ λευκὸν Ἰππων: Αἰσχ. Πέρσ.386 ἐπεὶ γε μέντοι λευκόπυλος ἡμέρα πάντων κατέγει γαῖαν εὐφραγῆς ἰδεῖν, Σοφ.Αἷ.673, Πλούτ.Κρ.7 καὶ θεορῖππον ὑποκευξαμένους λευκόπυλον ἐπέβη· || ἐπιθ. τῶν Διοσκουρῶν: Πινδ.Π,166 λευκοπύλων Τυνδαριδῶν βαθυδοξοὶ γειγονες· || ἐπιθ. τοῦ ἐν Θῆβαις Ἀμφίονος καὶ Ζήθου: Εὐρ.Ἦρ.29.
Λευκόπυρος-ον ἰσώρωι μτγν. ὁ φέρων λευκὴν ὀπώραν, καρπὸν: Λεωνίδ.Ταρ.ΑΠ9,563 λευκόπυρος συκῆ· πρβλ. Λευκερινός.
Λευκόρειθρος-ον μτγν. μιν. ὁ ἔχων λευκὰ ρεῖθρα.
Λευκορείνη (ἡ) νεώτ. χημ. ἡ λευκόβασις τῆς ὀρκείνης, λαμβανομένη διὰ διοχετεύσεως ὑδρογόνου ἐν τῷ γεννώσθαι εἰς ἀμμωνιακὸν διάλυμα ὀρκείνης.
Λευκορόδιος-ον πάπ. νεώτ. Λευκορόδιος ὁ ἔχων ῥόδιον ἀνοικτὸν χρώμα.
Λευκορόθον(τὸ) γλῶσσ. τὸ λευκὸν ῥόδιον, τὸ τριαντάφυλλον.
Λευκοροῖα (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ κατὰ φύσιν ἐλαχίστη καὶ ἀνεπαίσθητος ἔκκρισις βλενωδῶδους ὑγροῦ ἐκ τῶν γεννητιῶν ὀργάνων τῆς γυναικός.
Λευκοροϊκός-ῆ-ὸν νεώτ. ἰατρ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν λευκοροῖαν: Λευκοροϊκὰ συμπτώματα· 2) ὁ πάσχων ἐκ λευκοροῖας· || τὸ θηλ. Λευκοροϊκὴ κ. τὸ οὐδ. Λευκοροϊκὸν ὡς οὐσ, γυνή ἢ κοράσιον πάσχον ἐκ λευκοροῖας.
Λευκορύγχος-ον μιν. ἐπὶ ἵππων, ὁ ἔχων λευκὸν ρύγχος, μουσοῦδι: Ἰππιατρ.104.
Λεύκος (ῖ) ὄνομα ἰχθύος: Θεόδωρ.ν. Ἀθῆν.7,284 Α. ἱερὸν ἰχθύον, ὃν λεῦκον καλέουσι.

Λευκός-ῆ-ὸν (λύκη=φῶς) κ. μιν. νεώτ. κ. δημ. ὁ φωτεινός, λαμπρός, καθαρός: Ὀδ.Ζ 45 Λευκὴ δ' ἐπιδέρμονε ἀίγλη, Σοφ.Αἷ.708 λευκὸν εὐάμυρον φάος, Εὐρ.Ἀνθρ.1228 Λευκὴν αἰθέρα· 2) ἐπὶ μεταλλικῶν ἐπιφανειῶν, ὁ ἀτιλινός, γυαλιστερός: Ἰλ.Ψ 268 ἄπυρον κατέθηκε δέλητα καλὸν, τέσσαρα μέτρα κεχανότα, Λευκὸν ἐτ' αὐτῶς· || κ. ἐπὶ τῆς γαλήνης τῆς θαλάσσης: Ὀδ.Κ 94 Λευκὴ δ' ἦν ἀμφὶ γαλήνῃ· 3) ἐπὶ τοῦ ὕδατος, διαυγής, καθαρῆς, διαφανῆς: Ἰλ.Ψ 282 Λοέσσας ὕδατι λευκῶ, Ὀδ.Ε 70 κρήνη δ' ἐξείησι πύσσους βέον ὕδατι λευκῶ, Αἰσχ.Ἰκ.23,Εὐρ.Ἦρ.573 Δίρκης τε νᾶμα λευκὸν αἰμαχθήσεται· || κ. ὑπερβ.: Καλλ. Δία 19 λευκότατος ποταμῶν· 4) μτφ. ἐπὶ τῆς φωνῆς, εὐκρινῆς, διαυγῆς, καθαρῆς, σαφῆς: Ἀριστ.Τοπ.106α,25, Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.6,41· || ὄμ. κ. ἐπὶ συγγραφῶν: ἀντιθ. σκοτεινός, ὀσος ὁ Λυκόφρων: Φίλιππ.Θεσσ.ΑΠ 11,347· || ἐν παροιμ. Λευκός Ἐρμῆς ἵππὸ κλέπτο φωραμῆνοι, Μακρῶς, 5,53· 5) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων τὸ χρώμα τῆς χιόνος ἢ τοῦ γάλακτος, ἄσπρος: Ἰλ.Α 480 ἀνά θ' ἰστία λευκῶ, Αἰσχ.Ἰκ.23,Εὐρ.Ἦρ.583, Ὀδ.Δ 41 ἀνά δὲ κρῖ λευκὸν ἐμῖξαν, Εὐρ.Φοῖν.172 δς ἄρμα λευκὸν ἠνίστροφει θετώς, Δημ.565 ἐπὶ τοῦ Λευκοῦ ζεύγους τοῦ ἐκ Σικωνός, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 51,27 ποῦ ἡ θάλασσα τίς χράιδευσέ με τὸ λευκὸν ἄφρο τῆς· || κ. κτ. πληθ. ὡς οὐσ. τὰ ἄσπρα ἐνδύματα: Ζαλοκ. Ἀρματοῦλοι καὶ κλέφτες 6,10 ἡ Δέσιω θαῦμα καλλοῦνης, Λευκὰ ἐνδεδυμένη· || κ. συγκρ.: Ἰλ.Κ 437 λευκότεροι χιόνος, θειεῖν δ' ἀνεμοῖσιν ὄμοιοι ἴπποιοι, Πλάτ.Φαῖδ.110C γύφου ἢ χιόνος λευκοτέρων· || ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ ἔχων ἄσπρο δέρμα: Λευκὴ φυλὴ (ἡ εὐρωπαϊκὴ φυλὴ)· 6) ἐπὶ τριχῶν, ὁ ὑπόλευκος, πολιδός, φαρδός: Αἰσχ.Χο.282 Λευκός δὲ κόρσας τῆδ' ἐπατέλλειν νόσφω, Σοφ. Ἀντ.1092 ἐξ ὅτου λευκὴν ἐγὼ τινδ' ἐκ μελαίνης ἀμφιβάλλομαι τρίχα, Πλάτ.Πολιτ.170B τῶν μὲν πρῶτότερον αἰ λευκαὶ τρίχες ἐμελαίνοντο· || κ. γεν. ὅλον ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ γηράσος: Εὐρ. Ἦρ.909 Λευκὰ γῆρα σώματα· 7) ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης ἐπιδερμίδος, ὁ τρυφερὸς, ὠρᾶσιος: Ἰλ.Λ 573 πάρος χρόα λευκὸν ἐσαυρεῖν, Ὀδ.Ψ 240 Δειρῆς δ' οὐ πω πάμπαν ἀφίετο πᾶχευε λευκῶ, Σοφ. Ἀντ.1239,Εὐρ.Μῆδ.923 στρέφασα λευκὴν ἐμπαλιν παρηΐδα· 8) κ. ἐπὶ πρῶτ., ὁ ἔχων τρυφερὰν, ὠρᾶσαν ἐπιδερμίδα, ὄβ. ὁ ὠρᾶσιος: Πλάτ.Πολ.474B λευκοὺς δὲ θεῶν παῖδας εἶναι· 8) ὁ ἀνευ περιβολῆς, ὁ γυμνός: Εὐρ.Βοάκχ.665 αἰ τῆσδε γῆς ἄστροισι λευκὸν κῶλον ἐξηκόντισσαν, αὐτ.863 λευκὸν·· πόδα· 9) μτφ. ἐπὶ πρῶτ., ὁ ἐσκατοφρονημένος, τρυφήλος, δειλός, χαῖνος, ἀνανδρὸς: Ἀριστφ.Θεσμ.191 σὺ δ' εὐπρόσωπος, λευκός, ἐξηρημένος, γυναικόφρωνος, Ξεν.Ἑλλ.3,4,19 ὀρώντες οὖν οἱ στρατιῶται λευκοὺς μὲν διὰ τὸ μηδέποτε ἐκδύεσθαι, Μακρῶς.5,55 λευκὸν ἀνδρῶν οὐδὲν ὄφελος· 10) ἐπὶ τοῦ νοῦ, ὁ ἐπιπόλαιος, στεροῦμενος σπουδαϊότητας: Πινδ.Π 4,109 Λευκαὶ φρένες (ἰδ.ἔρμ.ν. Ἦσ. κραινόμεναι, ἔμμανεῖς, ἐμπαθεῖς, ἐξωργισμέναι)· 11) λευκὸς χρυσοῦς ὁ ἄχρως, χρυσοῦς συγκρατούμενος μετ' ἀργύρου ἰσθῖ. ὁ αὐτὸς καὶ τὸ ἡλεκτρον. ἀντιθ. ἀπεφθοσ χρυσοῦς: Ἦρ.Ι,50 τὰ δὲ ἄλλα ἠμυλίνθια λευκοῦ χρυσοῦ· 12) μτφ. ὁ πλήρης χαρᾶς, ὁ εὐτυχής: Αἰσχ.Πέρσ.301 Λευκὸν ἤμαρ νυκτὸς ἐκ μελαγχίμου, Σοφ.ἀπ.6 Λευκὴ ἡμέρα, - Λευκὴ φῆφος (ἐπὶ δικαστικῶν, ἡ ὀθωπικῆ)· Λοκ.Ἀρμ.3 τὴν Λευκὴν αἶε καὶ σῶζουσιν φέρεῖς (ψῆφον)· || κ. νεώτ. ὁ μὴ ἐκφράζων γνώμην οὐτε ὑπερ οὔτε κατὰ: Λευκὸν φηγοῦδελτιον· 13) νεώτ. κ. δημ. μτφ. ὀσιλος, ἀκηλίδης, ἀνεπίλητος, ἀφθογος: Λευκός ὑπάλληλος, - ἔχει λευκὸν παρελθόν· || εἰρων. λευκὴ περιστέρᾳ ἱερῶν ὀσπρινόμενον

τόν ἄθῳον, ὁ ὕπουλος· ἢ ἔν καιρῷ πολέμου ὑφουμένη πρὸς κατάπιον τοῦ πυρρός, πρὸς αἴτην ἀνακωχῆς ἢ παράδοσιν· ἢ λευκὴ νύξ ἢ νύξ τὴν ὁποῖαν διηλθέ τις ἐν αὐπνίᾳ· ἢ νεώτ. ἱατρ. **Λευκὸς ὄγκος** ἀρθριτικὴ φυματικὴ πάθσις· ἢ λευκὴ αὐσία τοῦ ἐγκεφάλου ἢ ἐνδοθεν τῆς φαιδῆς οὐσίας· ἢ ναυτ. **Λευκὸν σχοῖνον** τὸ μὴ διὰ κεδρίας ἐπαλεφθῆν, ἀκέδρωτον, ἀκατορῳάτον· ἢ νεώτ. ἐν φρ. ἐμπόριον **λευκῆς σαρκὸς** ἐμπορίον γυναικῶν καὶ παιδῶν παρεχομένων πρὸς ἀσέλγειαν· ἢ ὄμ. φρ. ἐντολὴ ἐν **λευκῷ** ἀπόλυτος, ἀπεριόριστος πληρηεῖουσιότης· ἢ ὄμ. φρ. πίστωσις εἰς **λευκὸν** ἢ ἀνευ ἐγγύθσεως παρεχομένη· ἢ ὄμ. φρ. ὑπαγράφω ἐν **λευκῷ** ἱγροματίον, ἐπιταγὴν, συναλλαγματοκὴν κτλ., ὑπαγράφω χωρὶς νὰ σημεῖω τὸ ὄνομα τοῦ ἀποδέκτου· ἐν μτφ. σμ. ἀποδέχομαι τι ἀνευ οὐδεμιᾶς ἐπιφυλάξεως· **14)** νεώτ. τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ. ὁ τεγαμίνος ὑπὲρ τοῦ κρατοῦντος ἢ τοῦ ἀντραπέντος πολιτικοῦ ἢ κοινωνικοῦ καθεστώτος, ὁ ἀντεπαναστάτης, ἀντιθ. ἐρυθρός, ἐπαναστάτης, κομμουνιστής· **15)** τὸ θλ. ὡς οὐσ. βλλ.· **16)** τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. βλλ.· **17)** ρηματ.π. λείσσω (λευκ-ζῳ), λευκαίνω, λευκῶ,

Λευκόσαρκος-ον ὁ ἔχων λευκὴν σάρκα, λευκοσάρματος, ἀσπρόσαρκος· Ξενοκρ.π. Ὀρειβ.2.58,44, Ἄθην.7,312B **λειόθθα**· ἔστι δὲ **λευκόσαρκος**.

Λευκόσημον (τὸ) νεώτ. τὸ ὑδάτοσημον βλλ., διεθν. ὄρ. τὸ φιλιγκράν.

Λευκοσιδήρος (ἰ) νεώτ. λεπτόν ἔλασμα σιδήρου ἐπικασσιτερωμένου πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ τῆς ὀξειδώσεως, ὁ τενεκεξ.

Λευκοσιδηρουργεῖον (τὸ) νεώτ. ἐργαστήριον κατασκευῆς εἰδῶν ἐκ λευκοσιδήρου, τενεκεξ(ἰδικο, φαναρξ(ἰδικο.

Λευκοσιδηρουργός (ἰ) νεώτ. ὁ κατασκευάζων εἶδη λευκοσιδήρου, ὁ τενεκεξ(ἰδ, φαναρξ(ἰδ.

Λευκοσιδηροῦς-ός-ἄ-οῦν νεώτ. ὁ ἐκ λευκοσιδήρου κατασκευασμένος, ὁ τενεκεδέσιος.

Λευκοσίη (ἡ) νεώτ. χημ. τὸ λεύκωμα τῶν σπερμάτων τοῦ σίτου, τῆς σικάλεως καὶ τῆς κριθῆς.

Λευκόσκαρος (ἰ) μον. ὁ λευκὸς σκάρος· Ψελλ.

Λευκόσκανος-ον πάπ. ἐπὶ ἐγχρώμου ἐνδύματος, ὁ ὠχροφάσις, σταχτίς.

Λευκόστερνός-ον πάπ. ὁ ἔχων λευκὸν στέρνον, στῆθος· Πάπ. **Λευκόστερνος ὄνος**.

Λευκοστεφής-οῦς-ές ἐπὶ ἱκετηρίας, ὁ ἐστεμμένος, στεφανωμένος με λευκὸν στέμμα· Αἰσχ.ἰκ.192 **Λευκοστεφής** ἱκετηρίας, αὐτ.334 **Λευκοστεφής** ἔχουσα νεοδρέπτος κλάδος ἱπεριτυλιγμένος με λευκὸν ἔριον, οὐς ἔφερον οἱ ζητυούτες προστασίαν· **2)** Ἡο. «Λευκοστέφῃ τὸ κεραυνόβλητα».

Λευκοστίκτης-ον (στίξω) ἐπὶ τριχῶν, ὁ ἔχων λευκὰ στίγματα· Εὐρ.ΙΑ 222 **Λευκοστίκτω** τριχῶν βαλιούς.

Λευκόστολος-ον ὁ ἔχων λευκὴν στολήν, ὁ λευκὸ ἐνδύματα ἐνδεδωμένους· Ὀρφ.ἀπ.33.

Λευκόσφυρος-ον υτην. ὁ ἔχων λευκὰ σφυρά· Θεοκρ.17,32 εἰς . **θάλαμον λευκοσφύρου** Ἡθας.

Λευκοσώματος-ον ὁ ἐκ λευκῆς οὐσίας συγκείμενος· Ἀντιφών.176,3 ἄρτος λευκοσώματος.

Λευκοταρσός-ον μον. ὁ ἔχων λευκὸν ταρσόν· Νικητ.Εὐγ.2,343.

Λευκοτής-πτος (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ λευκοῦ, ἄσπρου, ἢ ἀσπράδα· Ἰνπ.Ἀερ.20 ὑπὸ δὲ τοῦ φύξεως ἢ λευκότης ἐπικαλεῖται καὶ γίνεται πυρρῆ, Πλάτ.Θεαιτ.1561 καὶ ἄλλοι τι τῶν τούτω ἐξυμπτῶρων πλησιάζον γεννήσιον τὴν λευκότητα· **2)** μτφ. ἡ λαμπρότης, ἡ σαφάνεια τοῦ λόγου· Εὐνὸπ.21,21· **3)** νεώτ. μτφ. ἡ ἀγνότης, ἡ καθαρότης· ἢ λευκότης τῆς ψυχῆς - τοῦ χαρακτῆρος - τοῦ παρελθόντος τοῦ.

Λευκότιλον (τὸ) νεώτ. ὄρυκτολ. πολυηυριτικὸν ἄλας τοῦ μαγειησίου ἑνυδρον.

Λευκοτραχίλας-ον μτην. ὁ ἔχων λευκὸν τραχίλον· Ἀνατολ.ἐν Κατ.Ἀστρλ.Κ 813,188.

Λευκοτριχία (ἡ) νεώτ. ἱατρ. ἡ συγγενὴς ἀπόχρωσις τῶν τριχῶν.

Λευκοτριχός-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων λευκὰς τρίχας· Στράβ.16,4,26 **πρόθα** **Λευκοτριχία**.

Λευκοτριχίω-έω μτην. ἔχω λευκὰς τρίχας· Στράβ.δ,1,13 ὁ δὲ **Κράθις**· καὶ **Λευκοτριχεῖν** ποιεῖ **Λουσομένους**.

Λευκοτράφος-ον ὁ λευκὸς ἐν ἀρχῇ τῆς αὐξήσεως· Ἀριστοφ.Ὀρν.1100 **Λευκοτράφα** μύρτα [σχόλ. ἐτὰ λευκὰ καὶ τρυφερά, τὰ μῆλον πεπανθέντα].

Λευκοργῶ-έω (ἔργω) Ἐπιγρ. λευκαίνω, ἀσπρίζω, ἀσθεστώνω· **Λ-πυλιδας**.

Λευκορός-ον λΞξ. κ. νεώτ. ἐπὶ ζῳῶν, ὁ ἔχων οὐρόν λευκόν· Ἡσ. ἐν λ. μύλορος.

Λευκοφθής-οῦς-ές (ύψη) μον. ὁ ὑφασμένος λευκός· Εὐστ.1530,36.

Λευκοφθής-οῦς-ές (ψῳξ) λευκός, φωτεινός, λαμπρός· Εὐρ.ΙΑ 1054 **παρὰ δὲ Λευκοφθῆ** φάμαθον εἰλισσομέναι κύκλια πενήκοντα κόραι **Νηρέως**, Νόνν.Δ 15,232 **αὐχὴν Λευκοφθῆς**.

Λευκοφάσις-ον μτην. κ. νεώτ. ὁ ἔχων χρώμα φαῖον, ἀνοιχτόν, σταχτόχρους, σταχτερός· Ποσειδών.3J **Λευκοφάσις** καρπός (πιθ.), Ἄθην.3,78A **οἶδα δὲ καὶ ἄλλα σύκων ὄνοματα λεγόμενα**· **Λευκοφάσις** μελανόφαια κρήνη μαλακία, Πολυδ.7,129,Πάπ. **Λευκοφάσιον** πρόβατον.

Λευκοφάνης-οῦς-ές μον. ὁ φαινόμενος λευκός, λαμπρός· Πασχ.Χρον.301,13.

Λευκοφασία (ἡ) νεώτ. ζωολ. γέγος πτεριδῶν ἐντῆμων.

Λευκοφῆρνω δημ. γίνομαι λευκός, ἄσπρος, ἀσπρίζω· Παλαμ.Παράκ.14,4 **μόνο ἡ μαῦρη σου φλοῦδα κάπου κάπου ἀπὸ μιὰ βιαστικὴ πεταλοῦδα Λευκοφῆρνει**.

Λευκοφθαλμός-ον μτην. ὁ ἔχων λευκάζοντας ὀφθαλμούς· **2)** εἶδ. ὄνομ. πολυτίμου λίθου· Πλιν.Φ1 37,171.

Λευκοφλεγμασία (ἡ) νεώτ. ἱατρ. ὀφεία καὶ ὀλεγεινὴ διόγκωσις τοῦ ἑνὸς σκέλους, ὀφειλομένη εἰς ἀπόφραξιν τῆς κυρίας φλεβὸς τοῦ μέλους, ἢ ἐπώδυνος λευκὴ φλεγμασία.

Λευκοφλεγμάτια (ἡ) εἶδος νόσου, ἡ ἀρχὴ τοῦ ὕδρωπος, ἢ λευκὸν φλέγμα· Κέλα.ἱατρ.3,21 (πιθ.).

Λευκοφλεγμάτιας (ἰ) ὁ πάσχων ἐκ λευκοφλεγματίας βλλ.· Ἰνπ.Ἐπιδ.3,14· **2)** ὁ λευκοφλεγματοῦδης βλλ.· Γαλ.10,82 ὁ **Λ-ὕδρος**.

Λευκοφλέγματος-ον ὁ πάσχων ἐκ λευκοφλεγματίας, ὁ λευκοφλεγματίας· Ἰνπ.Ἐπιδ.4,30.

Λευκοφλεγμάτω-έω πάσχω ἐκ λευκοφλεγματίας· Ἰνπ.Κψακ.472.

Λευκοφλεγματώδης-οῦς-ές ὁ ἔχων μορφήν λευκοφλεγματίας βλλ.· Ἰνπ.Ἐπιδ.4,10.

Λευκοφλέγμος-ον μον. ὁ λευκοφλέγματος βλλ.· Ψελλ. ἐν Ἀν.Βοσασ.1,222.

Λευκοφλόισος-ον μτην. ὁ ἔχων λευκὸν, ἄσπρον φλόιν· Ποσειδών.3J **βοτρωῖδῃ τὸν καρπὸν ἀφιπται Λευκοφλοισον** **δυτα** καὶ **μακρόν**.

Λευκοφόντης (ἰ) Ἡσ. σχόλιον τοῦ Ἀργεφόντης βλλ.2, ὁ διὰ τῆς λάμφεως φονεύων.

Λευκοφορινάχρους-ός-οῦν-ον ὁ ἔχων λευκὴν τὸ χρώμα ἐπίδερμιδα· Φιλῶξ.2,31 **αγελίδας τε μετ' αὐτῶν λευκοφορινοχρότους**.

Λευκοφόρος-ον μτην., μον. κ. νεώτ. ὁ ἔχων λευκὰ ἐνδύματα, ὁ ἀσπροφόρος, ἀσπροφορέμνος· Ἀμμων.ΑΠλ.2,20 **Λευκοφόρος** **δαίμων**· **2)** εἶδ. ἐπὶ τῆς ἀμπέλου, ἢ ἔχουσο λευκὸς σταφυλῶς· Γεωπ.5,2,2.

Λευκοφορέω -έω Ἐπιγρ. κ. μαν. φορέω λευκά ἐν-
δύματα, ἀσπροφόρος : λευκοφορών ἔξηθος.

Λευκοφρῶνῆ (τά) Ἐπιγρ. εὐρήτη πρὸς τιμὴν τῆς
Λευκοφρῶνῆς Ἀρτέμιδος.

Λευκοφρῶνῆ (ή) Ἐπιγρ. ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμ' Ἰος,
τιμημένης ὡς ἀρχηγέτιδος τῆς ἐπὶ Μαϊάνδρῳ Μα-
γνησίας καὶ εὐεργετίδος τῆς πόλεως Λευκόφρουος,
ἐν ᾗ λαμπρὸν ἦτο τὸ ἱερὸν τῆς θεᾶς : συντελεῖν
τῇ ἀρχηγετίᾳ τῆς πόλεως Ἀρτέμιδι Λευκοφρῶ-
νῆ ἢ πέντε ἐτῶν θυσίας τε καὶ πανηγυρίων.

Λευκοφρυς-ους-υ κ. νεώτ. ὁ ἔχων λευκὰς
ὄφρυς, ἄσπρα φρύδια : || μφ. ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς,
ἢ ἔχουσα λευκὸν περιθάλον, λευκὰς μαρμαρίνους
στοὰς ὀλοτρόγυρα : Χρηστ. Ἡρ.3,57 ὅταν ἐν Σί-
φῳ πρυτανήτα λευκὰ γένηται Λευκόφρυς τ'
ἀγορᾷ. 2) ὡς κύριον ὄν. Ἡσ. «Λευκόφρυς ἢ
τένεθος τὸ πάλαι». 3) νεώτ. ζῳολ. τὸ θηλ. λεύ-
κοφρυς ὡς οὐσ. γένος ἐγκυματικῶν τῆς τάξεως
τῶν βλεφαρωτῶν, περιλαμβάνον μικροσκοπικοῦς
θαλασσοποιεῖς ὄργανισμοὺς.

Λευκοφύης-οῦς-ἔς ὁ ἀνάγν. ἀντὶ λευκοφαῆς
βλ.λ. : Νόν.Δ 15,232.

Λευκοφυλλίτης (ὶ) νεώτ. ὄρυκτολ. ὀρθοπυριτι-
κὸν ἄλας τῆς ὁμάδος τῶν μαρμαρυγῶν.

Λευκοφύλλος-ον ὁ ἔχων λευκὰ φύλλα : Διοσκ.
4,104. 2) ὄνομα φυτοῦ αὐξανομένου παρὰ τὸν
ποταμὸν Φάσιον : Ἀριστλ.Θαμ.846α,29 ῥάβδος
λευκόφυλλος. 3) τὸ λευκόφυλλον ὡς οὐσ.
τὸ ξηρόμυρον βλ.λ. : Ἀέτ.16,128(118).

Λευκοφύρης (ὶ) νεώτ. ὄρυκτολ. πέτρωμα τι
ἠψιαστειογενές.

Λευκόχαλκος (ὶ) λεξ. κ. νεώτ. ὁ ὀρειχάλκος,
μπροῦντζος : Δουκόγγ. 2) νεώτ. κράμα νικελίου
καὶ χαλκοῦ ἔχον λευκὸν χρῶμα : ὁ ἄλλακός
εἶναι λευκόχαλκος.

Λευκοχάρκτηρος-ον μον. ν. Βυζαντ. ὁ ἔχων
λευκὰ χαρακτηριστικά.

Λευκοχειροσαρκόνυξ-ύχος (ὶ,ή) μον. ὁ ἔχων
λευκὰς χεῖρας, σάρκα καὶ ὄνυχας : Νικήτ.Εὐγ.1,123.

Λευκοχίτωνος-ον ὁ ἔχων λευκὸν χίτωνα : Βα-
τραχμ.37 λευκοχίτωνα ἠπάτα.

Λευκόχλωρος-ον μτγν. ὁ λευκὸς ὄμα καὶ
χλωρὸς, ὑποπράσινος : Ἀρετ.Χρον.Παθ.1,8,15.

Λευκοχρίστου-ον (χρίω) μτγν. κ. νεώτ. ὁ κε-
χρισμένος διὰ λευκοῦ χρώματος, ὁ ἄσβεστοψέ-
φος, ἀσπρισμένος : Οὐλπ.η.Δημ.36 Λευκοχρίστους
ἐπάλλξει.

Λευκόχροια (ή) μτγν. κ. νεώτ. ἡ λευκὴ χρῶ-
σις, τὸ λευκὸν χρῶμα : Πλούτ. Ἠθ 892E. 2) νεώτ.
ἰατρ. νοσθολογικὴ λευκότης τοῦ δέρματος, ἡ λευ-
κοδερμία.

Λευκόχροιος-ον ὁ λευκόχρους βλ.λ. : Ἰνπ.
Ἐπιδ.2,1,10, Φιλὸπ. εἰς Ἀριστλ.ΖΓ 53,3.

Λευκόχρους-οος-ου-ον κ. νεώτ., αἰτ. λευκό-
χρῶσ κ. πληθ. Λευκόχρους, ὁ ἔχων λευκὴν χροακάν,
χρῶμα : Εὐρ.Φοίν.322 ἐμάν τε λευκόχροα κερύ-
μα σακρούεσσι ἀνεῖσθα πένθει κόμην, Ἀριστλ.
ΖΓ 728α,2, Πτολ.Γεωγρ.7,2,17, Ἀρετ.Χρον.Παθ.1,13.

Λευκόχρῦσσος-ον μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων
λευκὰς ἐν τῷ χρυσῷ χρώματι φλέβας : Ἰω.Λυδ.
Ρωμ.3,70, Παλαμ.Τόφ.20,12 στρώσατε τὰ μεθυστικά
λευκόχροια ζαμπάνια : || τὸ θηλ ὡς οὐσ. πο-
λύτιμος λίθος χρυσοειδοῦς χρώματος : Γλίν.Φ1
37,128. 2) νεώτ. τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ. ὁ λευκόχρυ-
σος, μέταλλον χρώματος λευκοῦ πρὸς τὸ τεφρό-
χρουν, ἡ πλατίνα.

Λευκοχρυσοφόρος-ον νεώτ. ὁ φέρων, πα-
ράγων λευκοχρυσόν, πλατίνην : Λευκοχρυσοφόρα
κοιτάσματα.

Λευκοχρώματος-ον ὁ λευκόχρους βλ.λ. : Φίντ.π.
Σταθ.4,23,61 αὐτὸ κάμπλον .. Λευκόχρωμον : || νεώτ.
.. κεχρωματισμένος διὰ γενικοῦ χρώματος.

Λευκόχρωμος-ον πάπ. κ. νεώτ. ὁ λευκόχρους βλ.λ.
Λευκόχρωος-ωτος (ὶ,ή) ὁ ἔχων λευκὴν ἐπιδερμί-
δα, τρυφερὸν δέρμα : Εὐβουλ.35 Λευκόχρωος πα-
ρέστα ἐγγέλως, Ἀλεξ.98,18, Ἀριστλ.Φυσιολ.808β,
4, Θεόδωρ.Ἐπιγρ.2,1.

Λευκοχρωτία (ή) νεώτ. ἰατρ. πάθησις ἀσπροφο-
μένη εἰς τὴν χρωστικὴν τοῦ δέρματος, ἀλπισμός.
Λευκόφάρος-ον μον. ὁ λευκόφαιος, σταχτε-
ρός : Ἰνπιατρ.14.

Λεύκοφρις-εως (ή) νεώτ. ζῳολ. γένος χαλκιδι-
δῶν ἐντόμων.

Λεύκτρα (ή) νεώτ. ζῳολ. γένος φευδονευ-
ροπτερόων περιθῶν ἐντόμων.

Λευκῶ-ὼ (λευκός) καθιστῶ τι λευκόν, λευκαίνω,
ἀσπρίζω : Αἰν.Τακτ.31,14, Ἐπιγρ. λ-βωμόν : || κ.
μέσ. καθιστῶ, κόμνω δι' ἑμαυτὸν λευκόν : Ξεν.
Ἑλλ.2,4,25 οὐ μὲν ξύλινα, οὐ δὲ οἰσίαινα, καὶ ταῦ-
τα ἐλευκοῦντο. || κ. παθ. γίνομαι λευκός,
ἀσπρίζομαι : Πίνδ.1,43,117 ἐνθα λευκωθείς κἀρα
μύρτοις, Πλάτ.Νόμ.785α τοῖχος λελευκωμένος,
Δημ.1132 γραμματεῖον λελευκωμένον (πρβλ. λεύ-
κωμαι, Ἀριστλ.Φυσ.185β,29 ὁ ἀνθρώπος οὐ λευ-
κός ἐστιν, ἀλλὰ λελευκώται : || κ. ἐπὶ λεπρούς :
Φιλ.1,346. || ἐπὶ τοῦ καταλόγου προγεγραμμέ-
νου : Δίων Κ.ἀπ.109,12 Λελευκωμένον πῖναξ.
2) μέσ. καθιστῶ τι γυμνόν, γυμνῶμαι μέλος τοῦ
σώματος : Μαίικ.ΑΠ 9,403 Λελευκωσαι πόδα.
3) λεύκωμα, λεύκωσις, λευκατῆς, λευκατός.

Λευκώλενος-ον ἐπιθ. τῆς Ἥρας, ὁ ἔχων λευκὰς
ὠλένας, βραχίονας, ἄσπρα μῦτρας : Ἰλ.Α 55
λευκώλενος Ἥρη, αὐτ.195. || ὄμ. ἐπὶ τῆς Περ-
σεφῶνης, Ἐλένης, Ἀνδρομάχης, Ἀρήτης κ. ἄ. :
Ἡσιόδ.Θ 913 ἡ τέκε Περσεφῶνην λευκώλενον,
Πίνδ.Π 3,176 λευκώλενω .. Οὐώνη : || ὄμ. κ.
ἐπὶ ἀμφιπόλων : Ὀδ.Ζ 239 κλυτὰ μευ, ἀμφιπολοὶ
λευκώλενοι, ὄφρα τὲ ἐπιπῶ. || πθ. ὡς λογοπαί-
γγιον ἐπὶ τοῦ λευκόκλινον, ἐπὶ ἀχρόστου γυναικὸς :
Διογεν.6,22 λευκώλενον λίνον.

Λεύκωμα-ατος (τό) (λευκός) κ. νεώτ., λατ. albini,
πᾶν τὸ λευκῶς ἠλειμμένον, ἰδίως π.Ρωμ. λευκὸς πί-
νοξ, ἐφ' οὗ ἀνεγρόφοντο αἱ πρὸς δημοσίευσιν
προωρισμέναι πρόξεις, τὸ λευκωμένον γραμμα-
τεῖον : ΑΒ 277,15 «λεύκωμα ἐστὶ πῖνοξ γύψω ἄλη-
λιμμένος, πρὸς γραφὴν πολιτικῶν γραμματῶν ἐπι-
τήδειος» : Λυσ.9,6 ἐξιοπίσης δὲ τῆς ἀρχῆς γρά-
φαντες εἰς λεύκωμα τοῖς ταμίαις παρέδοσαν,
Δημ.707 ὁ δὲ τίθει τὸν καινὸν νόμον ἀναγρά-
φας εἰς λεύκωμα : || ἐπὶ τοῦ πίνακος τῆς
πραγραφῆς : Δίων Κ 47,3. || ὄθ. ἐν Παρισμ. πα-
ραρτ.2,63 ἐν λευκώμασιν ἐγράφη εἰς τὸν κα-
τάλογον τῆς προγραφῆς (ἀναφέρεται εἰς τὴν δημο-
σίαν διὰ γνωστοποιήσεως γινομένην δημοκρασίαν
τῶν κτημάτων) : || κ. ἐπὶ τοῦ πίνακος ἐν ᾧ ἀνεγρά-
φοντο τὰ ὀνόματα τῶν συγκλητικῶν : Δίων Κ 55,3
ὀνόματα συμπάντων τῶν βουλευόντων εἰς Λεύ-
κωμα ἀναγράφας ἐξέθηκε, Προκ.Μυστ.29 οὐ τοῦ
λεύκωματος (οἱ συγκλητικοί). 2) νεώτ. πολυ-
τελὲς τετράστιον ἢ βιβλίον ἐξ ἀγράφων φύλλων,
ἐφ' ᾧ γράφουσιν ἀναμνηστικὰ ἐπιγράμματα, ποι-
ήματα κττ. οἱ φίλοι τοῦ κατέχοντος πρὸς ἀνάμνη-
σιν, ἀλμπουμ. || συλλογὴ ἀναμνηστικῶν εἰκότων
ἢ φωτογραφιῶν εἰς βιβλίον συνδεδεμένων καὶ πα-
ριστώσων ἀπόψεις ἢ μνημεία χώρας τινὸς ἢ
σκηπῶν, μετὰ ἢ ἀνευ κειμένων : Λεύκωμα τῶν Ἀ-
θηνῶν - τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων. || ὄμ. βι-
βλίον, εἰς οὗ τὰ φύλλα ἐπικολλῶνται διαφ. χάρων
κ. τύπων γραμματοδίσμα, διεθν. ὄρος ἀλμπουμ.
3) ἡ λευκότης, ἡ ἀσπρόδα : Ἀριστλ.Φυσιολ.,
813α,28. 4) κ. νεώτ. ἰατρ. ἡ ἐκ τῆς φθορᾶς τοῦ
κερατοειδοῦς τοῦ ὀφθαλμοῦ σχηματισθὲν λευ-
κόφαρος κηλῆς : Διοσκ.3,64, Γαλ.14,775, Ἀέτ.7,39,
Σχόλ. Ἀριστ.Ἐυκλ.633. πρβλ. λευκαταιζομαι

5) μγν. κ. νεώτ. τὸ λευκὸν τοῦ ὤφου, ἀσπράδι· 6) νεώτ. φυσιολ. ὄργανική οὐσία ἐνυπάρχουσα εἰς πᾶν ζῶικόν ἢ φυτικόν στοιχείον· 7) νεώτ. ἱατρ. ἡ λευκοματουρία βλλ.

Λευκομαΐνη (ἡ) νεώτ. χημ. ἀλκοολοειδές τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν ζῶικων ὄντων.

Λευκοματάνθραξ-ακος (ἰ) νεώτ. φαρμακ. ὁ ζῶϊκός ἀνθράξ.

Λευκομαΐα (αι) νεώτ. χημ. ἐνώσεις λευκοματων μετὰ μεταλλοειδίων ἢ ἀλάτων.

Λευκομαΐτιζομαι σχόλ.; παθ. πάσχω ἐκ καταρράκτου, παθαίνω λεύκωμα εἰς τὸν ὄφθαλμόν· Σχόλ. Αἰσχ. Πρ. 499· πρβλ. λεύκωμα ἐν εἰδ. σσημ.

Λευκομαΐτικός-ή-όν μγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ λεύκωμα βλλ. λ. 4; Πλατ. Αἰγ. 3, 22.

Λευκομαΐναι (αι) νεώτ. χημ. αἰ ἀλδουμίναι.

Λευκοματοειδής-οὺς-ές νεώτ. ὁ κατὰ τὴν οὐσταν ὁμοίως τὸν πρὸς τὸ λεύκωμα· λευκοματοειδείς οὐσῆαι (ἰδ. πρωτεΐναι).

Λευκοματολήτης (ἰ) νεώτ. χημ. οὐσία ζυμογόνος, ἐνυπάρχουσα ἐν τῷ παγκρεατικῷ ὄργῳ.

Λευκοματόματρον (τὸ) νεώτ. ἱοτρ. ὡσκειὴ χρησιμεύουσα εἰς προσδιορισμὸν ἐν εἰδ. τῷ οὐρῷ ἢ ἀλλοχοῦ περιεχομένου ποσοῦ λευκώματος.

Λευκοματουρία (ἡ) νεώτ. ἱατρ. ἡ ἀποβολὴ λευκώματος διὰ τῶν οὐρῶν.

Λευκοματούχος-ον νεώτ. ὁ περιέχων λεύκωμα· Λευκοματοῦχι τροφαί.

Λευκοματώδης-οὺς-ές [εἰδος] κ. νεώτ. ὁ πάσχων ἐκ λευκώματος, καταρράκτου· Ἐρωτ. ἐν λ. ἀργεον· Λευκοματώδεις πάθος· 2) νεώτ. ὁ περιέχων λεύκωμα βλλ. λ. 6, ὁ λευκοματούχος.

Λευκόν-ώνος (ἰ) γλωσσ. κ. νεώτ. δάσος ἐκ λευκῶν.

Λευκόνος-ων (ἰ) νεώτ. ζωολ. οἶκος μικροῦ μεγέθους σπόγγων τοῦ ἀθροισμ. τῶν ἀσδεστοσπόγγων.

Λευκονυχία (ἡ) νεώτ. ἱατρ. ἡ ὀλική ἢ μερική μεταβολὴ τῆς χροιάς τοῦ δονυχος εἰς λευκὴν.

Λευκονίαις λεξ. ὁ φαινόμενος λευκός· Ἡσ. «λευκός ὀφθῆναι».

Λευκός μγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον λευκόν, σαφῆ, σαφῶς· Κορνοῦτ. Φάσ. Θε. 16· κ. συγκρ.· Ἡσιόδ. Αἰθ. 7, 20 ἀναγκάζεται καὶ λευκότερον διαλεχθῆναι τῷ Ὀγαγνέει· κ. ὑπερβ. -ότατα· Εὐσ. Ἐκκ. Ἰστ. 1, 2.

Λευκοκία (ἡ) νεώτ. γένος στοματοποδιῶν μαλακοστράκων.

Λευκοσίνη (ἡ) νεώτ. χημ. τὸ λεύκωμα τῶν σπερμάτων τοῦ σίτου κτλ., ἄ. λευκομαΐνη.

Λευκωσις-εως (ἡ) [λευκώ] μγν. κ. νεώτ. ἡ πράξις τοῦ λευκοῦ, λευκαίνειν, ἀσπρίζειν· Ὀλυμπ. Ἀλγ. 91B· ἢ πᾶν ἐπὶ μαργαριτῶν ἢ νεώτ. τροφικὴ διαταραχὴ τῶν ὀνύχων, χαρακτηριζομένη ὑπὸ τοῦ σχηματισμοῦ μικρῶν λευκῶν κηλίδων ἐγκαρσίως διατεταγμένων· 2) μγν. ἡ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ λευκὴ κηλὶς, τὸ λεύκωμα· Ἰππιατρ. 11.

Λευκοτής (ἰ) [λευκώ] Ἐπιγρ. ὁ καθιστῶν τι λευκόν, ὁ ἀμμοκονιατής, σοβατζής.

Λευκοτός-ή-όν (λευκώ) Ἐπιγρ. ὁ λευκωμένος, σοβαντισμένος.

Λευρός Ἡσ. «εὐρίσκω».

Λευρός-ά-όν ποι. κ. λευρός-όν (Αἰσχ. Πρ. 371), λείος, ὀμαλός, ἐπιπέδος, εὐρύχωρος· Ὀδ. Η 123 λευρῶ ἐν χώρῳ, Χρησμ. η. Ἡρ. 1, 67 ἔστι τις Ἀρκάδις Ἰγυῆ λευρῶ ἐνὶ χώρῳ, Αἰσχ. Πρ. 369 τῆς καλλιγράφου Σικελίας λευρούς γῆσας, Εὐρ. Ἐκ. 700 ἐν φαρμάθῳ λευρῶ πόντου· 2) λείος, ἐστὶ λειωμένος· Πινδ. Ν. 7, 27 ὁ καρτερός Ἄϊας ἔπαξε διὰ φρενῶν λευρὸν ἔξωρος, Σόμ. ΑΠ. 6, 10 δέρμα. Ἐλευρὸν ἔθηκε βοός· 3) μτρ. ἀφελής, ἀπλοῦς· Ἡσ. «λευρός σῶφροσύνης» τελείας, καὶ ταπεινῆς, κοιλῆς, ὀμαλῆς, μὴ τραχείας.

Λευσίμος-ον [λευσί] ὁ βάλλων λίθους, ὁ λιθοβόλος· Εὐρ. Ὀρ. 863 πότρεα λευσίμῳ χερὶ ἢ διὰ σιδήρου πνευμῖ ἀπορρηξάι με δεῖ· 2) ὁ διὰ λιθοβολίας· Αἰσχ. Ἀγ. 166 δημορροφίεις λευσίμους ὄρας ἱκατάρας τοῦ λαοῦ μὲν λιθοβολοῖν, Εὐρ. Ἰων. 1236 λεύσιμοι δὲ καταφθάραι δεσποῖναι, αὐτ. Ὀρ. 50 εἰ γὰρ θανεῖν νῶ λευσίμῳ πετρώματι· 3) ὁ ἀγῆς λιθοβολίας, λιθοβολισμῶ· Αἰσχ. Ἀγ. 118 τῆσσι δ' ἀκόρετος γένοιτο κατολουξάτω θύματος λευσίμου.

Λευσμός (ἰ) [λευσί] ἡ λιθοβολία· Αἰσχ. Εὐμ. 189 ἀκρωνίων λευσόν τε μύζουσι οἰκτισμόν πολλόν ὑπὸ βράχιον παγάντες, Εὐρ. ἄπ. 870 τίς ἐσθ' ὁ μέλων σκόλοπος ἢ λευσμοῦ τυχεῖν;

Λεύσω [λύκη] πρβλ. λευκοί ποι. π. δοκιμοί ἐν χρ. π. κτ. ἐνεστ. κ. παρ.τ., παρ.τ. λεύσωσι ἴ. Ὀδ. Θ 200 κ. Ἰων. Λεύσσοκον ἴ. Ἐπι. 129, 5], μέλλ. λεύσω (Μαν. 6, 93), ἀόρ. ἔλευσα (Χρησμ. Σ. 16, 1), 235], μτ. αἰτ. βλέπω, παρατηρῶ, κοιτάζω· Ἰλ. Α 120 Λεύσατε γὰρ τὸ γε πάντες, ὁ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλη, Πινδ. Π 4, 145 σθένος ἄελιου χρύσειον Λεύσσομεν· ἢ κ. μτ. μτχ.· Ὀδ. Κ 30 πυρπολέοντας ἔλευσσομεν· ἢ ἐπὶ θεῶν· Ἡσιόδ. Ἐργ. 248 ἀθανάτοι Λεύσσοισιν, ὅσοι ἀκολίησι δίχησαν ἀλλήλους τριβουσιον ἰδ. γρ. φράζονται], Σοφ. Ἄντ. 940 λεύσατε. ὡς πᾶσχω ἢ ἐν χρ. π. τοῖς κωμ. ἐν παρωδοιμένοις τραγ. φράσεσιν· Ἀριστοφ. Θεσμ. 1052 οὐ γὰρ ἐτ' ἀθανάτων φλόγα Λεύσσοισιν ἐστὶν ἐμοὶ φίλον, αὐτ. Βάτρ. 992· 2) ἀπολ. ἀτενίζω, θεάμαι, βλέπω· Ἰλ. Ε 771 Λεύσσαν ἐπὶ οἴνοπα πόντον, Ὀδ. Ι 66 Κυκλάπων ἐς γαίαν ἔλευσσομεν, Εὐρ. Φοῖν. 596 εἰς γέρας Λεύσσαις ἔμας· πρβλ. Σοφ. Τρ. 828 ὁ μὴ Λεύσσαν ἰδὲ μὴ βλέπων, ὁ νεκρός], ἢ ὁ μ. μτ. συστ. αἰτ.· Αἰσχ. Πέρσ. 81 κινουῖον δ' ὄμμασι Λεύσσαν φονοῦν δέρμα δράκοντος ἱβερνορῶ. Γρ. ἐν λ. ἐρίπτων, ἐξακοντίζων δὲ διὰ τῶν ὀμμάτων αὐτοῦ δεξὶ βλέμμα φωνικῶ δράκοντος], Εὐρ. Ὀρ. 224 λεπτά γὰρ Λεύσσω κόρασι, Θεοδρ. 25, 137 φόνον Λεύσσαν τε προσώπῳ [εἶχον βλέμμα φωνικόν].

Λευστήρ-ηρος [λευσῶ] ὁ λιθοβόλων, ὁ λίθος ἀναίρων· Εὐρ. Τρ. 1039 βαινε Λευστήρων πέλας ἢ κτ. ἐπέκτ. ὁ καταδυναστεύων, ὁ τύραννος, ὁ βασιανιστής· Αἰλ. Ζ 1, 5, 15 τὸν Κασσανδρῶν Λευστήρα· 2) ὁ ἄγιος λιθοβολισμοῦ· Σουδῶ. ἐκ καταλευσθῆναι ἄγιος· Ἡρ. 5, 67 ἡ δὲ Πυθῆ οἱ χροφάσα Ἀδρησταν μὲν εἶναι Σικυωνίων βασιλεῖα, ἐκεῖνον δὲ Λευστήρα· 3) ὡς ἐπίθ. ὁ διὰ λιθοβολίας, λιθοβολισμοῦ, ἀποκτείνων, φονεὺς· Ἡσ. «Λευστήρα» φονεῖα, λίθος ἀναίρωντα· Αἰσχ. Ἐπ. 199 Λευστήρα δῆμου δ' οὐ τι μὴ φύγη μῆρον, Λυκόφρ. 1187 Λευστήρα πρῶτων. ὡς ἴψας πέτρων.

Λευστός-ή-όν [λευσῶ] ὁ βληθείς διὰ λίθου, ὁ λιθοβόλητος· Ἡσ. «Λευστό» ὄρατα, λιθοβόλητα.

Λεύτερα ἐπίρρ. μσν. κ. δημ. κ. Λεύθερα, ἔλευθερα. ἔλευθερος· Ἐρωτόκρ. 3, 660 πλιά Λεύτερα καὶ σπλαχνικά τὰ χεῖλη τῆς μιλούσα.

Λευτερία (ἡ) μσν. κ. δημ. κ. Λευθερία ἢ ἔλευθερία· Ἐρωτόκρ. 5, 188 γιατί ζῶη καὶ Λευτερία ἢ λόγου σου γνωρίζω, Σαλμ. Λορδ. Μπάρ. 1 Λευθερία, γιὰ λίγο πάψε νὰ χτυπάς με τὰ σπασί.

Λεύτερος-η-ο μσν. κ. δημ. κ. Λεύθερος ὁ ἐλεύθερος βλλ.· Ἐρωτόκρ. 2, 296 φερὶν ἐκαβαλλίκευε Λεύτερο σάν τὸ λάφι· 2) εἶδ. ἄρσ κ. θηλ. ὁ ἄγαμος.

Λευτεράνω δημ. κ. Λευθεράνω, ἀόρ. (ἡ) Λευτέρωσ, παθ. κ. μέσ. Λευτεράνωμαι, ἀόρ. (ἡ) Λευτερώθηκα, μτχ. παθ. ποικ. Λευτερωμένος, ἔλευθερῶ, καθιστῶ τινα ἔλευθερον, ἀποδίδω εἰς τινα τὴν ἔλευθερίαν, ἔσεικαθῶν· Ζερβ. μτρφ. Ἰλ. Α 46 ἐγὼ δὲ θά τῃ Λευτερώσω πρὶν γέρας σὺ σπῆτι

μου, - ἡ φιλανθρωπική εἰσπραξία λευτέρωση τὸ Πάσχα πολλοὺς φυλακισμένους γιὰ χρέη, παροίμ. ἡ φτερούγα σάν φτερῶν τὸ πουλὶ τὸ λευτερώνει (ὁ κτησάμενος πλήρεις τὰς δυνατόμεις αὐτοῦ ἔχει ἐλευθερίαν ἐνεργείας, ἀπαλλάσσεται τῶν κινδύνων)· 2) εἶδ. ἐπὶ μαϊῶν καὶ ἱατρῶν, συντελεῖ εἰς τὸν αἰσιον τοκετὸν ἐγγύου γυναικός· εἶδε κι ἐπαθε ἡ μαμμη ὡς τὰ τὴ λευτέρωσῃ· 3) παθ. συχη. ἐν μέσ. σημ. ἀπαλλάσσομαι τῆς δουλείας· ἡ Ἑλλάδα λευτερώθηκε· || εἶδ. ἐν ἀναφ. πρὸς ληστὰς· γιὰ νὰ λευτερωθῆ, πληρῶσαν οἱ δικοὶ τὸν ἀπὸ λησάραχο ἑκατὸ χιλιάδες· || ὁμ. εἶδ. ἐπὶ φυλακισμένων, ἀπολύομαι, ἀπαλλάσσομαι τῆς φυλακίσεως· λευτερώθηκε μὲ χάρη· 4) ὁμ. παθ. κ. μέσ. εἶδ. ἐπὶ ἐγγύου γυναικός, ἀπαλλάσσομαι τῆς ἐγκυμοσύνης, κέρνω τοκετόν· ἡ γυναικία τοῦ λευτερώθηκε χρέδες.

Λευτός-ἡ-όν Ἐπιγρ. ἐπὶ κτηνῶν, δυσπειθής, κορυπιτικός· εἰ δ' ἂν λευτὸν μὴ Ἰνφορβῆ, ἑκατόν δραχμὰς ὀφλὲν ἐν δάμον.

Λευχαιμία (ἡ) νεώτ. ἱατρ. νόσος τῶν αἱματοποιητικῶν ὀργάνων, καθ' ἣν αὐξάνονται τὰ ἐν τῷ αἵματι λευκὰ αἰμοσφαίρια.

Λευχαιμικός-ἡ-όν νεώτ. ἱατρ. ὁ ἀνήγκη ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν λευχαιμίαν, ὁ τῆς λευχαιμίας· 2) ὁ πάσχων λευχαιμίαν.

Λευχαιμο-ατος(τὸ) ἰλευκός - εἰρήν. νεώτ. λευκὸν ἐσώρροχον, ἀσπρόδροχον.

Λευχαιμονῶ-έω (Λευχαιμῶν) κ. νεώτ. φορῶ λευκὰ ἐνδύματα, λευκοφορῶ, ἀσπροφορῶ· Πλάτ. Πολ. 617C θυγατέρας τῆς Ἀνάγκης Μοίρας λευχειμονοῦσαι, Στράβ. 11, 118 τὰς δὲ νυκταίνας λευχειμονοῦσαι καὶ βραχυκομεῖν, Φιλ. 1, 156.

Λευχαιμωνος(τὸ) ἰλευχίαιμα κ. νεώτ. ὁ φορῶν λευκὰ ἐνδύματα, ὁ λευκοφορῶν, ὁ ἀσπροφορῶς· Φιντ. π. Στοδ. 4, 23, 61A, Φιλ. 2, 188 λευχαιμων λέως· πρβλ. Ἀριστεῖδ. Λόγ. 48(24), 31.

Λευχηπατίας(τὸ) Σουῖδ. ὁ λευκηπατίας βλ. λ.

Λεύω (λάσας), παρατ. (κατ)έλευσον, μέλλ. (κατα-)λεύσω, ἀόρ. (κατ-)λέλυσα, παθ. μέλλ. (κατα)λευσθήσομαι, παθ. ἀόρ. (κατα)λελεύσθην, λιθοβολῶ, φονεῖω διὰ λίθων· Ἔσυχ. 5, 60 ἤρξαντο λεύειν, Εὐρ. Ἡλ. 328 πέτροις τὰ Λεύει μνήμα λατίνων πατρῶς, Σοφ. OK 435 ἤδιστον δέ μοι τὸ καθανεῖν ἦν καὶ τὸ λευθεθῆναι πέτροις.

Λεπτοκαρυά(τὴ) ἴδη. τὸ δένδρον λεπτοκαρυά.

Λεπτός-ἡ-ό ἴδη. τ. τοῦ λεπτός βλ. λ.

Λεχάτος-α-ον (λέχος) κ. μεν. ὁ ἀνήγκων ἡ ἀρμόμων εἰς λέχος, εἰς κλίνην· Ἀπολλ. Ρ. 1, 182 Λεχαία φυλλάς, Θεόγμωνστ. Καν. 9· 2) (λέχος 3) 1 ὁ ἐντὸς τῆς φωλεᾶς· Αἰσχ. Ἐπτ. 292 τέκνων ὑπερδεδοικε Λεχαίων.

Λεχηποῖσις(τὸ) ἰλέχος, ποῖα ὁ ἔχων ἀφθονον πόναν, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ἀσωποῦ διὰ τὰς χλοερὰς αὐτοῦ ὄχθας· Ἡλ. Δ 383 Ἀσωπων δ' ἴκοντο βαθύχοινον Λεχηποῖσιν, Χρησμ. π. Ἡρ. 9, 43 ἐπὶ Ἐσπερῶντι καὶ Ἀσωπῷ Λεχηποῖσιν· || ὁμ. τὸ 9ηλ. - ποῖα (τὴ) ἡ ἔχουσα ἀφθονον πόναν πρὸς κατασκευὴν στρωμάτων, ἡ ποδῶν, χλοερὰ, ἐπιθ. διαφθῶν πόναν· Ἡλ. Β 697 ἀγγιχάλο τ' Ἀντρώων ἰδὲ Πτελεῶν Λεχηποῖσιν, Ὑγν. Ἀπόλλ. 224.

Λεχίφρα Ἡσ. ἐπὸ Ἀργείων ἡ θυσία ἐπιτελουμένη τῇ Ἡρᾷ.

Λέχεται Ἡσ. «κοιμάται».

Λεχίρης-ου-ες ὁ ἀεὶ ἐν λέχει ὑπάρχων, κλινήρης· Εὐρ. Φοῖν. 154 Λεχίρη σκοτίων ἐκ θαλάμων οἰκτροτάτοιον δακρύοισιν.

Λεχήρια Ἡσ. «ἐνήλατα».

Λεχιάδ .. Ἡσ. «ἤλεκτρον».

Λέχη Ἡσ. «τρώπος».

Λέχομαι, μέλλ. λέξομαι, ἀόρ. ἐλεξάμην, γ' ἐν. ἀόρ. β' ἔλεκτο κ. λέκτο, προστ. λέξο κ. λέξσο,

μτχ. παρακ. Λελοχθαί ἰλεχῶ γενομένη· π. Ἡσ. κτ. ἐνεστ. «λέχεται [κῶδ. λεύχεται] κοιμάται», κατακλίνομαι, πλαγιαζῶ, ξαπλώνομαι, ἰδ. διὰ νὰ κοιμηθῶ· Ἡλ. Δ 131 παιδὸς ἔργηρ μῦταν, δδ' ἠδᾶε λέχεται ὄνην, Ὀδ. Δ 305 παρ δ' Ἐλένη ταυτέπιπλος ἐλέξεται, δῖα γυναικίαν, Ἡσίοδ. Α 46 παννύχιος δ' ἄρ' ἔλεκτο σὺν αἰδοίῳ παρακοίτῃ· 2) ἐν τῷ ἐνεργ. βάζω τινὰ νὰ κατακλιθῆ, νὰ πλαγιασθῆ, νὰ κοιμηθῆ· ἰλ. Ω 635 λέξων νῦν με τάχιστα· || κ. μτφ.· αὐτ. Ξ 252 ἡ τοι ἐγὼ μεν ἐλέξα Διὸς νόον αἰγιόχοιο.

Λέχος-ου-εος(τὸ) κ. νεώτ. ἀνάκλιτρον, κλίνη, στρώμα· Ἡλ. Α 609 Ζεὺς δὲ πρὸς δν λέχος ἦι, Ὀλύμπιος ἀστεροπητής· || συχη. π. Ὀμ. ἐν τῷ πληθ. ὁ σκελετός τῆς κλίνης, ἐφ' ἧς τίθεται ἡ στρωμνὴ· αὐτ. Γ 448 ἐν τρητοῖσι κατεύουσαθεν λέγεσασιν· || εἶδος νεκρικής κλίνης ἐφ' ἧς κατετίθετο ὁ νεκρός, νεκροκρέβατο· αὐτ. Ω 589 αὐτὸν τόν γ' Ἀχιλεὺς λέχων ἐπέθηκεν αἰέρας· || ἡ γαμήλιος εὐνή, ἡ τοῦ ἔρωτος κ. γεν. ἡ συζυγική κλίνη· αὐτ. Α 31 ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν, Ὀδ. Θ 269 λέχος δ' ἤσχηεν, Πινδ. Π 11, 24 ἔτέρω λέχει δαμαζομέναν ἴεν μοιχείῃ, Αἰσχ. Ἀγ. 411 ἰὼ λέχος καὶ στίβοι φιλόνορες, Σοφ. Αἴ. 491 τὸ σὸν λέχος ζυνήλθον· κ. συχη. κτ. πληθ.· Πινδ. Π 9, 37 ἦ ῥα καὶ ἐκ λέχων κείραι μελιαδέα ποῖαν,, Αἰσχ. Πρ. 895 λέχων Διὸς ἐνύπνατον Ἰδοισθε πέλουσαν, Εὐρ. Ἡλ. 1089 λέχη ἀλλότρια· 2) συνεκδ. αὐτὴ ἡ σύζυγος· Εὐρ. Ἡλ. 936 γήμαι μείω λέχη ἴδων ἔβη εἰς γόνυ μετὰ γυναικὸς ἀνωτέρας ἑαυτοῦ κατὰ τὸ γένος ἢ τὸν πλοῦτον, αὐτ. 481 σά λέχη (ἡ σύζυγος σου)· ἐν χρ. π. κωμ. ἐν ποι. ἡ παρφοδουμένη τραγ. χωρίσις· Ἀριστφ. Ὀρν. 1758 λέχος γαμήλιον, αὐτ. Θεσμ. 891 παιδί συμμειψαί λέχος· 3) ὁμ. πηγου φωλεᾶ· Αἰσχ. Ἀγ. 50 ὕπαται λέχων στροφοβδινοῦνται, Σοφ. Ἄντ. 425 εὐνής νεοσσὸν ἀρφάνον βέβηφ λέχος.

Λέχοςδε ἐπίρρ. εἰς τὴν κλίνην· Ἡλ. Γ 447 ἦ ῥα καὶ ἤρχε λέχοσδε κίων, Ὀδ. Ψ 294 ἐρχομένοισι λέχοσδε δῶος μετὰ χερσίν ἔχουσα.

Λεχούσι(τὸ) ἴδη. τὸ ἀρτιγέννητον, τὸ νεογόν.

Λεχούσα(τὴ) ἴδη. ἡ λεχὼ βλ. λ.

Λεχρίδοντα(τὰ) νεώτ. ζῶολ. ὁμοιογένεια κερκοφόρων ἀμφιβίων τῆς ὁμοῦδ. τῶν σαλαμανδριδῶν.

Λέχριος-α-ον (κ.-ος-ον ὁ πλαγιῶς κειμενος, ἐγκάρσιος, λοξός, μτ.ρ.· Σοφ. OK 195 λέχριος γ' ἐπ' ἄκρου λάσος φιλὰς ὀκλάσας, Εὐρ. Ἐκ. 1026 λέχριος ἐκπεσεῖ βλάς καρδίαις, Ξεν. Κυν. 4, 3 τίθεναι τὰς κεφαλὰς ἐπὶ γῆν Λεχρίας· || κ. μτφ.· Σοφ. Ἄντ. 1345 πάντα γὰρ λέχρια τὰν χερσῖν ἴσπαντα τὰ ἐν χερσίν ἔργα εἶναι ἀνάποδα, στραβά).

Λέχρις ἐπίρρ. ἕκ πλαγιῶν, πλαγιῶς· Ἀντίμ. 35 λέχρις τέμνων ὄμο μῆδεα πατρῶς, Ἀπολλ. Ρ 1, 1234.

Λεχρίτης(τὸ) ἴδη. ὁ εὐτελής, ἀσήμαντος καὶ ὀκνηρὸς ἀνθρώπος, ὁ οὐπίθανός· πρβλ. λέσος.

Λεχρίως Ζωναρ. 1302 ἐπλαγιῶς.

Λεχώ-ου-ός (λέχος) κ. νεώτ., κυρην. γεν. λεχός, δοτ. λεχοῖ κ. ἐν Ἐπιγρ. Λεχχοί, ἡ ἀρτι τεκούσα, ἡ λεχοῦσα, λεχῶνα· Εὐρ. Ἡλ. 652 λεχῶ μ' ἀπάγγελλ' οὐσαν ἀρσενος τόκου, Σωφ. 1, 77· || κ. ἐπὶ ζῶων· Ὀππ. Κυν. 3, 208· || κτ. πληθ. λεχοῖ κ. αἰτ. λεχούς· Ὀρφ. Ὑγν. 2, 10, Σχόλ. Ἀπολλ. Ρ 2, 1010.

Λεχῶν Ἡσ. «ὕλωδες, βοτανῶδες».

Λεχῶϊος-ἄδος(τὴ) μτγν. ἀνώμ. θηλ. τοῦ λεχῶϊος βλ. λ.· Νόνν. Δ 48, 848 νόμψη λεχῶϊας ἰλεχῶϊ.

Λεχῶϊος-ον (λεχῶϊ) μτγν. ὁ ἀνήγκων ἡ ἀρμόμων εἰς λεχῶ· Ἀπολλ. Ρ 2, 1014, Διοσκ. ἡ Νίκαρα. ΑΠ 7, 166 λεχῶϊα δῶρα ἰδῶρα προσφερόμενα εἰς τὴν λεχῶ κατὰ τὸν τοκετόν· 2) τὸ αὐτ. λεχῶτων ὡς οὐσ. ὁ τόπος ἐνθα γεννᾶ γυνή τὴ· Καλλ. Δία 14 ἀλλὰ ἐ' Ρεῖης ὠγῶγιον καλέουσι λεχῶτων ὁ τόπος ἐνθα ἡ Ρέα ἐγέννησεν.

λεχωίς-ιδος (ή) μτγν. ή λεχώ βλ.λ.) : Καλλ. *Αρτ. 127, *Αποκλ.Ρ 4,136, Διοδ.Ταρσ.ΑΠ 6,348 ώκυμωφ με λεχωίδι τούτο κεκόφθαι.

λεχώνια (ή) δημ. ή λεχώ βλ.λ.) : Παπαδ.Χρ.Μηλ. 139 θά ήτον μεγάλος κόπος διά τόν παπάν ν' ανέλθη να δώση τήν συνήθη εύχη εις τήν λεχώνα.

λεχωνιά (ή) δημ. κ. λεχουσιά ή μετά τόν τοκετόν τής γυναικός περίοδος, ή λοχεία.

λεχφός-ον νεώτ. ό όνήκων ή αναφερόμενος εις τήν λεχώ ή τήν λοχείαν: Λεχώα Λουτρά.

λεχώς (ή) μτγν. ή λεχώ βλ.λ.) (άμφ.άναγγ.) : ΠΔ *Επιστ.28 τών θυσιαών αυτών άποκαθημένη και Λεχώς άπανται.

λεώδατος *Ήσ. εόδός, και Ιχθός σελαχώδης* πρβλ. λειόδατος.

λεώδης-ους-ες (λεωδής) γλωσσ. λαωδής, δημώδης, κοινός: 2) (λέα) ό λιθοδευστος : Θεόγγυστ.Καν.9.

λεωκόνητος (ό) κ. -κόνιτος ό παντελής έξωλοθρευμένος : Θεόγγυστ.Καν.9, Φώτ.

λεωκόρητος (ό) ό λεωκόνητος βλ.λ.

λεώλης-ους-ες ό λεωκόνητος βλ.λ. *Ήσ.

λεωλογώ-έω μτγν. συνάγω λαόν : Φοινίξ η. *Αθην. 12,530B ού λεωλογεῖν έμάνθαν', ούκ άμιβήρσαι.

λεώνυτος (ό) κ. μων. κ. νεωτ., δημ. λέωντας κ. λόντας, έπ. όστ. πληθ. λείουσι κ. έν *Επιγρ. λεόντασι, τό Ισχυρότερον τών σαρκιοθόρων ζώων τής οικου. τών αλιουροειδών, τό λιοντάρι : *Ιλ.Ε 782 λείουσι έοικότες ώμοφάγοιαι, *Οδ.Α 611 άγρότεροι τε σίεε χαροποι τε λέοντασι, *Ηρ.7,126 εισί δε κατά ταυτα τά χωρία και λέοντες πολλοι και βόες, Μηναι.3,3 *Ωδ.8 χείρας έκπετάσας Δανιήλ, λέόντων χάσματα έν λάκκω έφραζε, ΚΔ Πέτρ.1,5,8 ώς λέων ώρουόμενος περιπατεί ζτητών τίνα καταπίη, Ζερβ.Βύρ.77 όταν ό λέοντας παρατάη τή λεία του' || μτφ. επί τής *Αρτέμιδος : *Ιλ.Φ 483 σέ λέοντα γυναιξί Ζεύθικεν ίσε έκαμε εις τάς γυναικας λέοντα τ.ε. δλίτεραιν αυτών' έν χρ. επί άγρίων, θηριωδών άνθρωπών : Αίσχ.Χο.938 διπλοός λέων, διπλοός *Αρπς' κ. επί γενναίων άνδρών : ούτ. *Αγ.1259 λέοντος εύγενοός άπουσία, *Αριστφ.Ειρ.189 σκοι μέν λέοντες, έν μάχη δ' άλώπεκες, Πλάτ.Πολ.590B άπι λέοντος πίθηκον γίγνεσθαι' κ. επί παιδός : *Αριστφ.Όσμ.514 λέων σοι γέγονεν, αύτεκμαγμα σόν' έν χρ. κ. έν περιφρ. επί δειλών οϊον επί του Αϊγίσθου : Αίσχ. *Αγ.1224 λέοντ' άναλκιν' || κ. νεωτ. έν φρ. ό λέων τών αϊθουσών ό διαπρέπων διά τό κόλλος, τόν πλούτον και τήν έν γενεί έμφάνισιν μεταξυ του καλού κόσμου τών αϊθουσών' || κ. παροιμ. η. Πλάτ.Πολ.341C έυρειν έπιχειρειν λέοντα επί έπικρινδύνων έπιχειρήσεων' δημ. κ. νεωτ. έξ άνυχος τόν λέοντα έκ μικράς ένεργείας άνθρώπου τινός γινώσκεται ό χαρακτηρισή του : *Αлк.13*

2) λέων ό έν τω Ζωδιακώ άστερισμός : Εύδοξ. η. *Ιππάρχ.1,2,8, Εύκλ.Φαιν.12Μ, *Αρτ.148*

3) λεοντή, λέοντος δέρμα : Λουκ. *Ιστ.2,υγγρ.10 τόν λέοντα αύτου περιεββαημένην*

4) πάπ. ώς κόσμημα: 5) είδος κορκίνου : Δίφιλ.Σ η. *Αθην. 3,106C καρίς αστακός κάρσθος καρκίνος λέων του αύτου γένους όντα διαφέρουσιν, Αιλ.Ζ1 14,9*

6) είδος όφειας : Νίκ.Όθρ.463*

7) ή νόσος λεοντίαςιας : *Αρετ.Χρον.Παθ.2,13*

8) είδος χοροού : *Αθην.14,629* γελοίται δ' εισιν όρχήσεις . . γλαυξ και λέων άφίπτον τε έγκύσεις και χρεών άποκοπή*

9) τίτλος βαθμούου μεμνημένου εις τά μυστήρια του Μίθρα : Πιορφ. *Αποχ.4,16*

10) θαλάσσιον κήτος, τέρας : Αιλ.Ζ1 9,49, *Όππ. *Αλλ.1,367, Νώνν.Δ 1,273*

11) τό φυτόν όροδάγχη : Διοσκ. 2,142, Γεωπ.2,42.

λεωνίς (ή) ά.γρ. του λεοντίς βλ.λ.

λεωπάτης-ον έσφ.άναγγ.του λαικπάτης βλ.λ. : Σοφ. *Αντ.125.

λεωπετρία (ή) μτγν. λεία πέτρα : Διοδ.Σ 3,16 τός σάρκας επί τινος λεωπετρίας καταπιέμενοι. ΠΔ *Έξ.24,7 ότι αιμα αυτής έν μέσφ αυτής έστιν, επί λεωπετρίαν τέταχα αυτά.

λεωργός-ον ίνέπιδρ. λέως, έργου ό έτοιμος, Ικανός να πράξη τά πάντα, θρασύς, κακός : Αίσχ. Πρ.5 πρός πέτρας όψηλοκρήμους τόν λεωργόν όχημασσι' κ. συγγρ. : Ξεν. *Απομν.1,3,9 νυν τούτων νόμιζε αυτόν θερμουργότατον είναι και λεωργότατον, Αιλ.Ζ1 16,5' || επί πράξεων : *Αρχιλ.88,3 λεωργά κάθεμιστα.

λέως έπίρρ. Ιων. κ. λειως βλ.λ., τελείως, έντελής, όλοσχερής, όλοκλήρωσ, παντελής ή.γρ.αμ. ώς συντετε. έκ του τελέως' *Απολλ.Δύσκ. *Αντων.58,12, ΕΜ 560,31, Φώτ. έν λ. λεωκόρητος' ό τώ γάρ λέως έστι τελέως' *Αρχιλ.112 λείως γάρ ουδέ έν έφρόνεον.

λεώς-ώ (ή) άπτ. κ. Ιων. τ. του λαός βλ.λ.

λεωσφέτερος-ον ό συμπολίτης : Ηρ.9,33 Λακεδαιμόνιοι έποίησαντα λεωσφέτερον (Γεισαμενών) κατέστησαν αυτόν συμπολίτην αυτών).

λεωφορείον (τό) νεώτ. κ. δημ. μεγάλη ταξιδιωτική άμαξα, ίππηλάτος ή άυτακίνητος.

λεωφόρος-ον κ. νεώτ. κ. δημ. ό λαόν φέρων, συνήθ. όδός ή πύλη, δι' ής διέρχεται ό λαός : Ηρ. 1,187 ύπέρ τών μάλιστα λεωφόρων πυλώνων του δστος τάφου έυωτή κατεσκευάσαστο, Εύρ.Ρήσ. 881 θάπτειν κελεύειν λεωφόρου πρός έκτροπάς' || νεώτ. κ. δημ. εύρεία όδός έντός πόλεως ή μεταξύ τής πόλεως και τών περιχώρων με θεοδροστοιχίας : λεωφόρος Συγγρού - Πανεπιστημιου' || άμ. νεώτ. μτφ. πρός χαρακτηρισμόν παντός παραδεικτου υπό τών πολλών ώς μέσου ρυθμίσεως τών πρός άλλήλους σχέσεων : ήκολούθησε τήν λεωφόρον τών θεσμών ή ύπέρξε νομοταγής, δέν παρενόμησεν, επί πόλιτικού.

λεωφορούμαι-έομαι μων. φέρομαι υπό του λαού, είμαι κοινός : Ευστ.628 τό δε πάντων προχειρότατον και εύφρόσιτον και, ώς έν τίς εϊποι, λεωφορούμενον και δημοκοπούμενον και άλλήως πάγκαινον.

λή β' έν. ύποτ. του λάω βλ.λ.

ληβόλα *Ήσ. «ληβοδόλα, άξιε λιθασθηναι».

ληβολία *Ήσ. «δημοσία κοπρία».

ληγάζουρα (ή) δημ. κ. λιγ- έν τω ναυτ. οχινών κεδρωτόν ή άκέδρωτόν ά. Δετηρία.

ληγάρος κ. λιγ- ναυτ. δένω σκευός τι, έπίδένω διά ληγαδούρας.

ληγατάρια (ό) μων. η. Βυζ. κατώτερος ύπάλληλος του λογοθέτου του βεσπαρίου : ΚΠιορφ. *Εκθ. *|| ύπάλληλος, ού καθήκοντα ήσαν ή άστυνομία τών έν Κωνηπόλει Ξένων και ή φροντίς όπως διάφορα έμπορεύματα ούή ληθραίως άποθηκεύωνται : λέων Σοφ. *Επαρχ.Βιβλ.

ληγάτων Σουιδ. «τό έν διαθήκας λιμναπόμμενον».

ληγάτος-ον νεωτ. ό λεγάτος βλ.λ.

ληγιανάρια (ό) (λατ.) πάπ. στρατιώτης τής λεγεώνας.

λήγος (τό) μων. τό τέλος : Γεωπ.22,14 μηνί *Απριλιω σφείρεται ές τό λήγος σευτλόλοχον.

ληγουνιά (ή) δημ. τό φυτόν παιωνία ή κοραλλόχορος.

λήγω κ. νεωτ., παρστ. ελιγων, μέλλ. λήξω, άδρ. έληξα κ. έπ. έλλ- παύω, καταπαύω, καταστέλλω : *Ιλ. Ν 424 *ίδομενεύς δ' ού λήγε μένος μέγα, Λεωνιδ. *Αλ.ΑΠ 7,549 λήγειν γόν' κ. μτ. γενικ. : *Οδ.Χ 63 ουδέ κε ώς έπί χείρας έμός λήξαιμι φόνισιο ίδέν ήθελον σταματήσαι τάς χείρας διό . . Γ' 2) συνήθ. άμτβ. παύομαι, τελειώνω, καταλήγω, επί λόγου, επί χρόνου, επί όδου : *Ιλ.Τ 423 ομή λήξω πριν τρώας άσσην έλάσαι πολέμοιο, αυτ. Γ 97 έν σοι μέν λήξω, σέου δ' άρβαραι, *Ησιόδ. *Έργ. 368 άρχόμενον δε πάβω και λήγοντος κορέσασθαι

σθαι, Ἡρ.7,216 λήγει δὲ κατὰ τὴν Ἀλληνὸν πόλιν, Ξεν.Αυ.7,6,6 αὐτὴ μὲν ἡμέρα οὐτῶς ἐληξεν κ. ἐπὶ θερμότητος, ἀνέμου, βροχῆς : Ἡσιόδ. Ἐργ.414 ἡμερὸς δὲ λήγει μένος ὄξέος ἡλείοιο, Πίνδ. Π.4,292 ἐν δὲ χρόνῳ μεταβολαὶ λήξαντας οὐρου ἰστίων, Αἴσχ. Ἀγ.1534 φάκας δὲ λήγει κ. ἐν μτφ. στφ. : Πλάτ. Συμπ.183B ἄμα τῷ τῷ σώματος ἀνθεὶ λήγοντος ὁ μτ. γενικ. παύομαι ἀπὸ τινος, παύομαι ἀπὸ τοῦ νὰ πράττω τι : ἰλ.Α.319 οὐδ' Ἀγαμέμνων λήγ' ἔριδος, Ὀδ.Ν.294 λήγειν ἀπατάων μύθων τε κλοπιῶν, Ἡσιόδ.Θ.48 ἀρχόμεναι θ' ὕμνευσι θεαὶ λήγουσαι τ' αἰσιδῆς, Αἴσχ. Πέρσ.705 κλαυμάτων λήξασα τῶνδε καὶ γόνων, Πλάτ. Φαιδρ.255D λήγει κατὰ ταῦτα ἑκείνω τῆς ὀδύνης, Ξεν. Ἀπολ.8 λήγειν τοῦ βίου ἰσοπονησκεῖν μτ. τῆς ἀπό : Ἀπολλ.Ρ.4,92,8 λήγει ἀν' ἔργων κ. μτ. δοτ. : Πλάτ. λήγειν τῆ ἀσθαδίᾳ ὁ μτ. μτχ. παύομαι πράττων τι : ἰλ.1,191 ὁπότε λήξειεν αἰείδων, αὐτ.Φ.224 οὐ πρὶν λήξω . . ἐναρρίδων, Αἴσχ. Πέρσ.365 εὐτ' ἀν φλέγων ἀκτίσιν ἤλιος χθόνα λήξῃ, Ἀριστοφ. Εἰρ.332 τὰ σκέλοσ ἀρίπτας λήγονεν, Πλάτ. Φαιδρ.245C οὐ ποτε λήγει κινούμενων ὁ μτ. μτ. προσ. καταλήγω εἰς τι : Ἡρ.4,39 λήγει δὲ αὐτὴ, οὐ λήγουσα εἰ μὴ νόμῳ, ἐξ τὸν κόλον τὸν Ἀράδιον, Ἀνπ. Ἰδρπ.7,5173 λήγειν ἐπὶ τῶν δνειδῶν ὁ μτ. γραμμ. καταλήγω, ἐπὶ λ. : Ἀπολλ. Δύσκ. Ἀντων.11,9 εἰς ε λήγων κ. μτ. δοτ. : Ἀν. ὈΞ.2,313 λήγεσθαι μακρᾶ, βραχεῖα ὁ κ. νεωτ. ἡ μτ. λήγουσα ἰσχυραδίῃ ὡς οὐσ. ἡ τελευταία συλλαβὴ πόσης λέξεως. 3) ἀκολουθῶ λογικῶς : Θεμιστ. Φυσ.11,5 ὁ δθ. τὸ λήγον τὸ ἐπόμωον, ἀντίθ. τὸ ἡγούμενον : Χρῦσ. Στωϊκ. 2,70. Σέξτ. Ἐμπ. Πυρρ.2,111 4) ἐπὶ ἐτών, μῶνων, ἐποχῶν, φθίνων, λήγων, τελειῶν : Θουκ.5,81 καὶ προχθ' ἔαρ ἤδη ταῦτα ἦν τοῦ χειμῶνος λήγοντος, Δημ.731 περὶ λήγοντα τὸν ἑναυτόν.

λήθαυ (ἡ) νεώτ. ζφολ. γένος μαλακίων τῆς οἴκου. τῶν νοκουλιδῶν.

λήθαυον (τὸ) λήθων κ. δημ. κ. λάδαυον ὁ κίβδος, τὸ κόμμι τοῦ θάμνου λήθου, εἶδος ὀρωματικῆς ρητίνης : Ἡρ.3,112 τὸ λήθαυον, τὸ καλέματι καὶ Ἀράδιον λάδαυον, Ἰνπ. Γυ.2,189, Πλούτ. Ἡθ. 397Α, Ρουφ.π. Γαλ.12,425, Γαλ.12,28 ὁ μτ. δημ. τὸ φυτὸν κίστος ὁ μορπελλιανός.

λήθαυριον (τὸ) ὕποκορ. τοῦ λήθδος βλλ. : Ἀριστοφ. Ὀρν.715 χρὴ χλαῖναν πωλεῖν ἤδη καὶ λήθαυριὸν τὴν πρῆσθαῖ ἰδ. γρ. ληθ-Ι.

λήθειν Ἡσ. «κοπιᾶν, κεκμηκῆναι».

λήθῆσας Ἡσ. «κεκμηκῶς, κοπιᾶσας».

λήθιον (τὸ) Ἐπιγρ. κ. λήθιον, π. μτν. λήθιον κ. λήθιον ὕποκορ. τοῦ λήθδος βλλ. : Μέν.102B, Μάχ. π. Ἀθῆν.13,582D κορινθιον παρὰ πηχῶ καὶ κωνὸν λήθιον, Ἡσ.

λήθιον (τὸ) μτν. κ. νεώτ. θάμνος τῆς Ἀνατολῆς, ἔτερον εἶδος κίβδου : Διοσκ.1,97, Πλιν. ΦΙ 26,47 ὁ κ. νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἴκου. τῶν ἐρεικοειδῶν.

λήθῶς-οὐς (τὸ) ἰδ. δωρ. λάδος εὐτελὲς τριδῶνιον ἢ χλαμύδιον, ἰδ. θέριστρον, εὐτελὲς ἱμάτιον θεριῶν : Ἀλκυ.97.

λήθια (ἡ) νεώτ. γένος ἀμπελιδῶν φυτῶν.

λήθιαμα ἰδ. γρ. τοῦ ληθίζομαι βλλ. : Ξεν. Ἐλλ.5, 1,1 τοῖς ἐφόροις ἐπισηπὶ λήθῆσαι τὸν βουλομένον, Σαβίν. ΑΠ.9,410.

λήθιας-α-ον (λήθῆ) κ. ληθαῖος ὁ ὄνηκων εἰς τὴν λήθην ἢ ἐμποῖαν λήθην : Καλλ. Δῆλ.234 λήθιαον πτερόν, Λυκόφρ.1127 λήθιαον σκότος ὁ ἐπὶ προσ., ὁ ἐπιλήσμων, λησμονῶν, ἀντίθ. ἐμφρων : Σέξτ. Ἐμπ. Μισθ.7,129 2) ὁ ἐκ τῆς λήθης βλλ.2) : Λόλλ. Βάσα. ΑΠ.9,279 ληθαία ἀκατος. 3) ληθιαῖος λίθος ὁ μελιτίτης λίθος, πολύτιμος λίθος ἐπιπέριων λήθην : ΨΔιοσκ.476.

ληθάναμος-ον ὁ γρ. τοῦ λαθάναμος βλλ.

ληθάναυ δ.τ. τοῦ λαθάναυ βλλ.

ληθαργία (ἡ) μτν. κ. νεώτ. ὕπνος βαθὺς μετ' ἀναίσθησις, νάρκη, ληθαργος, βύθος, βύθισι : Κωμ. Ἀδῆσπ.344.

ληθαργικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ πάσων ἐκ ληθαργίας ἢ ὑποκείμενος εἰς ληθαργίαν : Ἰνπ. Κωκ. 136, Πραεξ.π. Γαλ.171,889, Ρουφ.π. Ὀρειδ.7,26,129, ΑΠ.9,141 ὁ νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ληθαργος ὁ μτ. τοῦ ληθάργου : ληθαργικὴ κατάστασις.

ληθαργος-ον (λήθη) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ τῆς λήθη ταχύς, ἐπιλήσμων μτ. γενικ. ὁ ἐπιλήσμων τινός, λησμονῶν τι : Μελέαγρ. ΑΠ.5,151 σὺ δ', ὦ ληθαργε φιλοῦντων, εὐδεις κ. ἀπολ. : Μέν.1029, Φιλῶδ. Ρητ. 1,6S, Γρυν.Σ.κ. Τερρ.47,7 κὶ οὐ ληθαργοὶ ἀπ' τὰ φύλλα του μὲν ὁ φανταγοὶ σταζοβολοῦν οὐ πλάων ὁ μτ. ἐπὶ κύνων, ὁ κρυφός, κρυφοδαγκανιανός ὁ Ἡσ. «ληθαργος, ὁ ἐπιβουλος, καὶ κύνων ὁ προσάτων μὲν, λάθρα δὲ δάκνων» 2) ὡς οὐσ. ἡ ληθαργικὴ κατάσταση, ἡ ληθαργία, νόσος, καθ' ἣν τὴν κοιμάται μὲ ἀνοικτοῦς ὀφθαλμοῦς : Ἰνπ. Νούσ. 2,65, Λυκόφρ.241, Ἀντων. Α.β.23,2, Γαλ.10,931, Παῦλ. Αλγ.3,9 κ. κτ. πληθ. : Ἀριστοφ. Ἐυμπ.457Α,3, Χρῦσ. Στωϊκ.3,57 κ. μτ. τοῦ μελαγχολία : αὐτ.3,57 ὁ κ. ληθαργικὸς πυρετός : Ἰνπ. Ἀφορ.3,30 πρβλ. κ. λαίθαργος.

ληθαργῶ-ἔω πάπ., Ἐπιγρ. κ. σχόλ. λησμονῶ : Πάπ. κ. παθ. : Σχόλ. Πινδ.Ν.6,30, Ἐπιγρ. ληθαργηθεῖσων λησμονηθεῖσων.

ληθαργῶσης-οὐς-ες μτν. ὁ ληθαργικός βλλ. : Διοσκ.Θηρ.15,Γαλ.7,466.

ληθεδαῖνός-ή-όν μτν. ὁ ἐπιπέριων λήθην : Λουκ. Ὀρχ.79 φάρμακον ληθεδαῖνόν καὶ . . ἀχολον πῶν.

ληθεδαῖν-όνος (ἡ) μτν. ποι. τοῦ λήθη βλλ. : Τύλλ. Λαυρ. ΑΠ.7,17, Ἀγαθ. ΑΠ.4,244.

λήθη (ἡ) κ. νεώτ., δωρ. λάθα τὸ λησμονεῖν, λησμόνημα, λήσασμα : ἰλ.8,33 μηδὲ σε λήθη αἰρείτω, Θεογν.705 (Περσεφόνη) βροτοῖς παρέξει λήθην, βλαπτόμενα νοσίου, Ἡρ.1,127 λήθην ποιούμενος τὰ μιν ἐόργε, Σοφ.ἀπ.954 χρόνος πάντα ἐξ λήθην ἄγει, Θουκ.2,49 τοῦσ δὲ καὶ λήθη ἔλαθε, Ξεν. Ἀπομν.1,2,1, Πλάτ. Φαιδρ.275Α τῶν μαθόντων λήθην μὲν ἐν φυλατῆς παρέξει μνήμης ἀμελετησίᾳ, Ἰσοκρ.1,8 λήθην ἐμποιήσας τῶν ἐκείνους πεπραγμένων, Δημ.320 τοσάοιτον ὕπνον καὶ λήθην ἀπαντας ἔχειν, Τιμοκλ.6,5 τῶν ἰδίων λήθην λαδῶν, Μέν.467, Φιλῶδ. Ὀργ.19W, ΚΔ Πέτρ.2,1,9 λήθην λαδῶν τοῦ καθαρισμοῦ τῶν πάσι αὐτοῦ ἀμαρτιῶν, Παπαδ.Χρ.Μηλ.37 ἡ μήτηρ τῆς τὸ ελεχ παραλλίει ἐκ λήθης, Ζερβ. Τραγ.ΚΚ 22,11 κὶ ἄλα τοὺς πέφτανε γοργὰ μέσα στῆς λήθης τὴν πλατεῖαν ἀγκάλην ὁ κ. κτ. προσωπ. : Ἡσιόδ.Θ.227 λήθην τε Λιμόν τε καὶ Ἄλγαε δακρυέντα 2) μεθ' ὅμοιο. τὸπος τῆς λήθης ἐν τῷ κάτω κόσμῳ : Σιμων.184,6 λήθης δόμοι, Ἀριστοφ. Βάτρ.186 εἰς τὸ λήθης πεδίον, Πλάτ. Πολ. 621Α πορεύεσθαι ἀπαντας εἰς τὸ τῆς λήθης πεδίον ὁ μτ. λήθης ὕδωρ τὸ ἐκ τῆς λήθης τοῦ κάτω κόσμου προερχόμενον, ὄπερ, κατὰ λαϊκὴν δόξαν, πίνοντες οὐ νεκροὶ ἐλησμονῶν τὸν ἐπάνω κόσμον, τὸ νερὸ τῆς λήθης ὄπερ χανδῶν ἐπισπασμένους πίε, Παυσ.9,39,8 ἐνταῦθα δὲ χρὶ πιεῖν αὐτὸν λήθης τὸ ὕδωρ καλοῦσθαι 3) ποταμός τις ἐν Λυσιτανίᾳ : Στράβ.3,3,4 εἴτ' ἄλλοι ποταμοὶ καὶ μετὰ τούτους ὁ τῆς λήθης, ὄν τινας Λιμαῖον . . καλοῦσι.

ληθηκέα Ἡσ. «εἰς λήθην ἄγοντα φάρμακα».

ληθημον-ονος-ον μ. κτ. δον. ληθ. π. Ἡσ. «ληθήμοσι» ληθαργοῖς.

ληθίδιος Ἡσ. «λαθραῖος».